

Giới thiệu Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng

Đọc truyện Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng của tác giả Xuân Huy Cẩm Y. Câu chuyện cho chúng ta thấy một Hoàng hậu nghịch ngợm lại rất thích sự. Chắc hẳn đây là một Hoàng hậu rất trẻ con và mập nữa. Nội dung câu chuyện xoay quanh nhân vật Chu Thái Thái - Hoàng hậu. Nàng giống như một cái bánh bao, một cái bánh bao nhỏ tròn trịa mềm mại đáng yêu, một cái bánh bao nhỏ ngây thơ khá ái hoạt bát, một cái bánh bao nhỏ thể nhưng lại tinh thông mọi thứ cảm kỳ thư họa, năm đó lúc nàng được sinh ra, cha nàng lần đầu tiên nhìn thấy liền bị gương mặt tròn phúng phính ấy chọc cho cười vang, thật đúng là bảo bối nữ nhi ngoan của ông, thật đúng là, cái bánh bao. Và từ đó Hoàng thượng rất mực yêu thương nàng, ai nấy trong cung đều cảm thấy vui vẻ và thoải mái. Cùng Hoàng hậu bánh bao để biết thêm được sự hấp dẫn, thú vị..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chu Gia Thái Thái

Nàng giống như một cái bánh bao, một cái bánh bao nhỏ tròn trịa mềm mại đáng yêu, một cái bánh bao nhỏ ngây thơ khá ái hoạt bát, một cái bánh bao nhỏ thể nhưng lại tinh thông mọi thứ cảm kỳ thư họa, năm đó lúc nàng được sinh ra, cha nàng lần đầu tiên nhìn thấy liền bị gương mặt tròn phúng phính ấy chọc cho cười vang, thật đúng là bảo bối nữ nhi ngoan của ông, thật đúng là, cái bánh bao.

Một cái bánh bao nghịch ngợm lại thích gây sự.

Nàng mặc váy đỏ thắm, khuôn mặt trắng nõn mềm mại lại nhắn nhụy, thoỉ nhẹ cũng có thể bị xây xát, hai má hồng như quả táo chín, đôi mắt hắc bạch phân minh (trắng đen rõ ràng), cái miệng nhỏ hồng như quả anh đào, khi nàng nói chuyện làm người ta yêu đến nỗi muốn cho vào bọc mà mang về, để trong lòng mà yêu thương.

Đúng vậy nha, ai ai cũng ưa nàng, Chu phủ trên dưới đều đặc ý, bảo bối được toàn bộ mọi người cưng như của lạ, nhưng chỉ trong lơ đãng, lúc mà mọi người không hề phát giác, thân thể tròn tròn của tiểu bảo bối kia, đã tròn đến không thể nào cứu vãn được. Nơi quen thuộc nhất của Thái Thái, phòng bếp và thư phòng. Thái Thái thích nhất chính là đi một vòng quanh phòng bếp, bóc lên hai quả táo thật to, trong túi lại nhét thêm một gói điểm tâm, trở lại thư phòng đọc kinh duyệt sử, vừa thử nghiệm tư vị sáng khoái trong miệng, vừa ngao du trong dòng lịch sử mệnh mông trên dưới ba ngàn năm của Kim Bích vương triều.

Có một lần, tất cả mọi người không ai nhìn thấy Chu Thái Thái, nghe nói nàng có một thúc thúc từ Tây Vực trở về không mang gì nhiều, chỉ cho bảo bối Chu Thái Thái một chồng lớn ký sự Tây Vực, bởi vì thúc thúc nàng xem nhẹ việc chữ viết Tây Vực và Trung Nguyên rất khác biệt nhau, mà Chu Thái Thái căn bản đọc không hiểu, vì thế dễ đọc cho được quyển sách này, nàng nhốt mình trong thư phòng hơn một tháng, chờ khi đại công cáo thành, nàng từ phòng đi ra, thân thể tròn trĩnh do thiếu khuyết hoạt động kia lại càng trở nên thêm tròn. So với mặt trăng trên trời lại còn tròn hơn.

Vừa vặn lúc đó cô họ của nàng đã mười mấy năm không sống ở kinh thành trở về, vừa mới vào cửa liền bị thân thể tròn vo của nàng lỗ mãng đụng phải nên ngã lăn quay ra đất. Cô họ cả kinh trợn mắt há hốc mồm, rốt cục mới thốt lên được một câu, “Ai u, con chính là bảo bối Thái Thái của cô sao? Ai u, bảo bối nhỏ à, con thật đúng là cần phải giảm béo nha.”

Một lời bình tĩnh người trong mộng, Chu gia lớn bé đột nhiên giống như bị người ta đánh thức, quả thật đúng vậy, nhìn Thái Thái đúng là hơi tròn một chút, đại khái. đại khái. đúng là cần phải giảm béo một chút mới được.

Nhưng giờ phút này cái bánh bao nhỏ ấy tựa như một con mèo tham ăn dựa vào Chu bá ở phòng bếp, chờ ông đỡ vịn hấp lên, lấy món điểm tâm hình dạng giống mấy chú thỏ ra ngoài. Chu bá cũng thật thương Thái Thái, bàn tay vừa sờ lên bệ bếp một cái liền biến ra một khối đường hoa quế, thuận thể nhét vào cái miệng anh đào khéo léo đáng yêu của Thái Thái. Chóp mũi hơi nóng bốc lên, mái tóc của nàng bị hơi nước làm cho bết vào trán, bàn tay mũm mĩm vén nó lên, lại làm cho mu bàn tay hiện ra ba bốn năm cái vết nho nhỏ. Thích ý, nàng kiễng chân mong đợi.

“Tiểu thư, hôm qua lão gia mới dặn hạ nhân trong nhà không được lên làm đồ ăn cho cô, tốt xấu tiểu thư nên nhẫn nại vài ngày được không? Chờ đến lúc cô gầy lại, lão lại làm một bàn thức ăn thật lớn bù cho cô! Ai, thật ra không biết bọn họ nghĩ gì, béo thì sao, ăn được chính là có phúc nha, lão xem tiểu thư chính là người có phúc từ nhỏ rồi.” Nói xong, lại đau lòng vì cái lệnh cấm tiểu thư ăn chiều của lão gia, “Cơm chiều cũng không cho người ta ăn, đôi bụng làm sao chịu được chứ!” Nhìn mê bánh bao vừa làm xong liền bọc lại đưa cho Thái Thái: “Lên mang về phòng, đừng để lão gia thấy được.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Không Nam Nhân Nào Thèm

Chu Thái Thái nhìn thấy con thỏ bột nhỏ trắng nõn đáng yêu, thừa dịp còn nóng liền hai ngậm cho vào bụng mình. Gần đây nàng thật không hài lòng về cha mình, không cho nàng ăn no còn không nói, lại còn không để nàng vào thư phòng, cha chỉ sợ nàng ở trong thư phòng hết năm đến ngời, nhưng mà sách của nàng.....

Ngay khi nàng định đem chiếc bánh bao thứ hai cho vào miệng cắn một miếng..... Lại bị bà nhũ mẫu hấp tấp bắt gặp phải.

“Tiểu thư, cô, đây, kế hoạch giảm béo lại bị ngâm nước nóng rồi, tiểu thư! Ai.....” Bà than thở đi qua, cầm lấy chiếc bánh bao trên tay Thái Thái: “Tiểu Thư, nếu lão gia biết sẽ nể cô mất thôi.”

Vừa nghe đến cha, Chu Thái Thái lập tức bĩu môi, hai cánh tay tròn vo trắng như ngó sen ôm lấy cổ nhũ mẫu, nàng dùng giọng nói ngọt ngào lại đáng thương của mình để làm nũng.

“Nhũ mẫu, xin đừng nói cho cha biết, nhờ để cha biết được, ngày mai không chừng sẽ nghĩ ra chiêu gì ác liệt hơn để đối phó với Thái Thái này đây?” Một chiêu dùng cả trăm lần, lần nào cũng qua được cửa này, không hề mạo hiểm, nhũ mẫu nghe xong, khoé mắt hạ xuống, ôm lấy đầu thầm nghĩ, tiểu thư mới mấy tuổi thôi nha, tặc ngữ nói, nữ lớn mười tám biến, đối với một đứa nhỏ như vậy mà nói cũng thật hơi quá đáng, bọn họ làm sao nở xuống tay được.

Nhũ mẫu nhìn món điểm tâm nóng hổi hấp trên bàn, lại nhìn miếng bánh lúc này sắp vào miệng Thái Thái bị mình làm rơi, thật không đành lòng, bèn cầm lấy một cái nhét vào tay nàng: “Tiểu thư, đây là một cái cuối cùng, thật là cuối cùng nhé?”

Đôi mắt to nháy hai cái. “Nhũ mẫu, người đối với Thái Thái thật tốt!”

Bị nàng ôm một cái, nhũ mẫu cao hứng bật cười ha hả.

May mà không phải bị lai nhai.

“Béo như vậy, sau này chỉ sợ không có nam nhân muốn cô!”

“Con cũng không cần nam nhân!” Nàng chỉ có sách là đủ rồi.

“Không cần nam nhân làm phu quân, ai sẽ nuôi cô chứ?”

“Cha con!”

“Chẳng lẽ cha cô phải nuôi cô cả đời, lão gia sẽ không làm việc đó đâu!”

“Vì sao?” Nàng kháng nghị.

“Bởi vì con gái gả không được thì người làm cha sẽ cảm thấy thật mất mặt!”

“Ồ.....” Cắn ngón tay, Chu Thái Thái cúi đầu nhìn chân mình, vắt hết óc để giải quyết vấn đề làm thế nào để không cần nam nhân nuôi mình, “Con mở thư cục, viết văn chương, làm một nữ sư phó dạy chữ vậy.” Nàng cảm thấy mình có thể là một nữ sư phó không tồi. Việc nuôi sống bản thân không thành vấn đề rồi! “Cha con không quan tâm con cũng được, con cũng không cần cha đâu!”

“Bảo bối à, nữ nhân không thể không lấy chồng, lại càng không thể ăn bám mọi người phụ (em rể), nữ nhân nhất định phải gả cho một nam nhân tốt, giúp chồng dạy con, còn nam nhân phải nuôi nữ nhân, vì vậy chuyện quan trọng nhất cả đời cô, đó chính là lấy chồng!”

“Nói tóm lại bảo bối có muốn giảm béo không?”

“Không muốn!”

“Bảo bối nhỏ à!” Nhũ mẫu vẫn không chịu từ bỏ hy vọng.

“Không muốn là không muốn!” Bánh bao nhỏ Chu Thái Thái đối với nhũ mẫu làm một cái mặt quỷ, chột hạ một câu: “Con nha, sẽ không lấy chồng, không muốn giảm béo, không muốn không muốn, không có nam nhân, con cũng có thể tự nuôi sống chính mình!” Nói xong, nàng chạy biến, cố sức đi vào thư phòng bằng cửa sau, ngay cả ghế cũng không thèm ngồi, nàng an vị trên mặt đất, vừa ăn điểm tâm lại vừa xem chuyện xưa, còn có cả sách tranh nữa.....

Chỉ với một câu, không có nam nhân nuôi, ta có thể tự nuôi chính mình kia, Thái Thái nàng từ một khắc kia liền bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai, làm thế nào để nuôi sống bản thân mình, ảo tưởng nhất định phải làm sư phó, sẽ hằng hái đọc thêm sách, ảo tưởng có thể đến từ lâu đánh đàn làm xiếc, giống như rất nhiều tài nữ trong sách đều dựa vào làm xiếc để nuôi sống chính mình..... Nàng còn có thể làm đầu bếp nữ, ai da, đúng là còn nhiều thứ cần phải học lắm, phương pháp để nữ nhân có thể tự nuôi mình đúng là ngày càng nhiều nha.

Chu Thái Thái làm không biết mệt là gì, từ lúc mười tuổi năm đó đã bắt đầu lên kế hoạch vì tương lai có thể tự nuôi bản thân, cũng vì tương lai nhờ đâu bị cha đuổi ra khỏi nhà.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cha Lại Thăng Quan

Thời vận của Chu gia không phải là tốt bình thường, có người nói, Chu Thái Thái chính là phúc tinh của Chu gia, cha nàng ban đầu chỉ là một tiểu thư lại trong kinh thành, không cai quản người, chỉ nhúng tay cai quản ba mươi tám toà thư khố trong nội thành mà thôi. Cho đến mấy năm sau, trước khi Chu Thái Thái được sinh ra, thế nhưng không hiểu một bước giẫm phải vận phân chó gị, lại cứu một mạng của Hoàng thượng, vì thế lại được Hoàng thượng coi trọng, ngài cho rằng cha nàng thật có tài hoa, thăng làm thị lang điều đến Lại bộ, rồi bởi vì ở Lại bộ nhân duyên rất tốt, kết quả vài năm lại làm Lại bộ Thị lang, hiện tại, ông vừa mới nhận lệnh của Hoàng thượng, tiếp nhận chức Lại bộ Thượng thư.

Chu gia đối với Hoàng thất trung thành là điều trời đất có thể làm chứng, nghe nói Hoàng thượng đã từng nói rằng, phóng tầm mắt hết thấy cao thấp Kim Bích hoàng triều, người mà Hoàng thượng tín nhiệm nhất chính là cha của Chu Thái Thái. Vận làm quan thuận buồm xuôi gió của ông thật khiến người ta hâm mộ đến không thể tin được.

Lễ Thượng nguyên (Lễ Nguyên tiêu hay Tết Nguyên tiêu) gió tuyết, phủ Chu Thượng thư dù bị ngập trong tuyết trắng vẫn giăng đèn kết hoa vui vẻ, tuy rằng Chu lão gia từng nói qua thái độ làm người phải khiêm tốn, thật khiêm tốn, nhưng lần này là Hoàng thượng muốn mượn Chu phủ của ông làm nơi để quan viên có cơ hội được giao lưu, không phải muốn ám chỉ ông sắp làm lớn hay sao? Chu lão gia hiểu được, Hoàng thượng đối với Chu gia thật ân sủng, ngài chính là muốn nói cho người trong thiên hạ, lấy lòng người của Chu gia, chính là lấy lòng Hoàng thượng, Chu lão gia ông là người một nhà với Hoàng thượng.

Trong phủ người người qua lại, khắp nơi treo đầy đèn lồng đỏ thắm, nô bộc nha hoàn náo nhiệt thu xếp, mỗi người mồ hôi như mưa, ngoài phủ người người qua lại không ngừng, quan to quý tộc đến còn nhiều hơn so với dự tính, Chu lão gia trong lòng mặc niệm vô số lần, ân điển a ân điển, đây đều là ân điển của Hoàng thượng nha.

Trong không khí sôi trào như vậy, cả toà phủ chỉ có một nơi không bị cuốn hút mà thôi, đó chính là Chu Thái Thái tây sương khuê phòng.

Trước đài trang điểm trong khuê phòng, mười bảy tuổi Thái Thái men theo ánh sáng ngọn đèn lẳng lặng đọc sách, hiện tại nàng đã chán sách sử, lại say mê loại tiểu thuyết diễn nghĩa mới nổi gần đây, phần lớn là giảng thuật công to chí lớn của anh hùng giang hồ, công thần khai quốc, còn có một ít chuyện về tài tử giai nhân, nam nữ hoan ái, nàng cũng không bỏ qua, bất quá lại mang theo ánh nhìn phê phán, già ơi là già, tất cả đều là già, thiên hạ ở đâu lại có nam nhân đối tốt với nữ nhân như vậy, hừ, đều là già người cả.

Chu Thái Thái không tin, cũng cảm giác chuyện này cũng không liên quan gì đến mình cả.

“Tiểu thư, hôm nay phòng bếp làm rất nhiều món ngon, thế nhưng lão gia ra lệnh không để tiểu thư chạm vào. Nhìn thấy người khác vui chơi tiêu khiển, tiểu thư ngay cả cơm chiều cũng không được ăn, lòng em thật đau nha.” Linh Nhi quả thật không nhịn được, kỳ thật bộ dáng tiểu thư vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, từ bé nàng đã ở chung một chỗ với tiểu thư, cảm thấy tính tình tiểu thư vừa hiền hoà lại rộng lượng, cũng giống như thân thể của chính nàng vậy! Chưa bao giờ để bụng những chuyện nhỏ nhặt, nàng nha, lòng của nàng lại bao dung, nam nhân so ra cũng không bằng, thiên hạ muốn đuổi theo cũng không kịp.

“Tiểu thư, Ngụy tướng quân với Ngô Hiểu Hiểu rốt cục sẽ ra sao?” Nàng chính là muốn hỏi câu chuyện trong tiểu thuyết diễn nghĩa, tiểu thư thỉnh thoảng cũng kể cho nàng nghe mấy câu chuyện xưa, chuyện nàng quan tâm nhất chính là danh kỹ đáng thương Ngô Hiểu Hiểu có được ở bên Ngụy tướng quân hay không? “Tiểu thư, cô nói đi.”

Chu Thái Thái tùy tiện trả lời một câu: “Thành thân.”

Linh Nhi nghe xong vui mừng, lại tiếp tục hỏi: “Có sinh con không?”

“A.” Chu Thái Thái tạm dừng một lát, lại tiếp tục nói: “Không sinh con, sau này Ngô Hiểu Hiểu bị tướng quân bỏ, Ngụy tướng quân lấy công chúa, cùng công chúa sống vui vẻ với nhau.” Nàng tùy tiện sơ lược lại cho Linh Nhi, bàn tay lại nhét một quả mơ vào miệng. Thật ra nàng cũng không để ý mấy chuyện này, cái nàng để ý chính là ông tác giả này lại có thể miêu tả nên khung cảnh chiến trường vô cùng nhập thần khiến nàng thập phần bội phục.

Kết quả, một lúc sau lại nhìn thấy Linh Nhi ngồi một bên khóc rùng, cầm kim may đâm vào bàn may, âm thầm nguyện rửa!

“Linh Nhi, em làm gì vậy?”

“Tiểu thư, lúc trước cái tên Ngụy tướng quân còn cùng Ngô Hiểu Hiểu thề non hẹn biển, em cảm động cả đêm đều không ngủ được, nhưng tại sao liền trở mặt, bảo bỏ là bỏ đâu?” Nàng không phục, vô cùng không phục, Linh Nhi nói: “Em thấy, cái tên Ngụy tướng quân kia nhất định sau này sẽ chịu báo ứng cho mà xem!”

Báo ứng? Chu Thái Thái nghĩ ngợi, hình như Ngụy tướng quân không tệ lắm, lại còn cùng công chúa sinh con.

“Tiểu thư, Linh Nhi thật tức giận! Quyển sách vô vị kia, cô đừng xem nữa!”

“Được được, xem cũng sắp xong rồi mà.” Nàng cúi đầu, giữ chặt quyển sách, chỉ sợ tiểu Linh Nhi điên lên xé rách sách của nàng mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tin Đồn Tuyển Phi

“Tiểu thư, Linh Nhi nghe nói năm sau Hoàng thượng muốn tuyển tú nữ đấy! Tiểu thư của văn võ bá quan ngoài tứ phẩm, phạm là đủ mười sáu tuổi trở lên đều phải tham tuyển, hiện tại mới nghe phong phanh, các quan lại trong kinh đã thu xếp chuẩn bị cho con gái của mình, chỉ vì muốn Hoàng thượng lão gia nhìn đến sẽ thích cho nên ra sức tìm người về đẹp một chút, bây giờ phòng của các họa sĩ trong kinh thành đến nứt ra vì số bạc này đấy. Trong đó còn có cả tiểu thư của Vương Thị lang, chính là người đã thay thế chức của lão gia, tư sắc còn hơn cả Hoắc đại tiểu thư trong truyền thuyết năm đó vài phần, cho nên mọi việc còn chưa ra sao mà mặt vị Vương Thị lang kia lúc nào cũng héch lên, bộ dáng giống như con gái nhà mình đã được làm nương nương không bằng ấy! Tiểu thư, lão gia chúng ta chỉ có một mình tiểu thư là con gái thôi, hẳn sẽ không đem bức họa của cô dâng lên đâu nhỉ?”

Trong tay Thái Thái cầm quyển tiểu thuyết “Cẩm Bình ký” kể về chuyện của một tên công tử trẻ tuổi hoang dâm vô độ, mê thiếp thành đàn, mê thiếp hấn ta vì tranh thủ tình cảm mà người lừa ta gạt lẫn nhau, trong lòng nàng vô cùng phản cảm, chậm rãi nhấp một ngụm nước mơ, nàng trầm ngâm lại một câu: “Không có chuyện đó đâu, ta béo thế này, cho dù tham tuyển cũng sẽ bị loại, cha cũng không ngốc, nhờ đâu vị quan chủ thẩm kia nói, Chu Thái Thái, cô béo quá, mau về nhà đi, như vậy sẽ rất mất mặt, cho nên cha sẽ không bí quá hoá liều, ta cũng không cần phải lo lắng gì cả.” Bỏ ly nước mơ xuống, nàng lại tiếp tục đọc sách.

Thái Thái hằng ngày tìm vui trong sách, tuy rằng thân thể nhiều thịt, nhưng thật ra nàng cũng là một tài nữ, nàng lại bị hình tượng mập mạp này che khuất, thêm nữa cũng không thích mặc y phục quá hoa lệ, thỉnh thoảng khi ra khỏi cửa, người ta còn nhầm tưởng đó là một hạ nhân béo tốt của Chu gia. Nhưng Thái Thái là một người như vậy, không hề để ý đến lời nói cũng như ánh mắt của người khác, y theo lời nàng nói, vì có gì phải để lời nói người ta làm loạn lòng mình?

Thân thể này của nàng là do trời sinh, lão gia từng nhấn tâm bắt nàng nhịn đói ba ngày, cuối cùng ngay cả một chút thay đổi cũng không có.

Sắc mặt tiểu thư phờ phạc, không còn sành ăn như trước, tuy rằng vẫn còn béo, nhưng làn da trắng như tuyết tho nhẹ cũng xây xát, mềm mại vô cùng. Mắt tiểu thư rất tròn, miệng anh đào nhỏ, tóc đen như mây, ai cũng có thể nhìn ra nàng có tiềm chất mỹ nhân, đáng tiếc, tiềm chất vẫn chỉ là tiềm chất, bộ dáng nàng khi gầy đi là gì, đến nay còn chưa có ai tưởng tượng ra được.

“Tiểu thư, nếu cô gầy lại một chút, biết đâu sẽ có mệnh được làm nương nương cũng nên.”

“Nương nương?” Nàng nhẹ nhàng bật cười, đôi má lúm đồng tiền càng sâu, “Nương nương gì chứ.” Nàng không hề ôm mộng làm nương nương, không phải là xấu hổ về thân hình mình, chính là vì có một ít tiểu thuyết điển nghĩa về hậu cung nương nương, làm sao có thể có được một kết cục tốt, hồng nhan bạc mệnh, cho dù được đứng cao hơn người khác thì đã phải làm bao nhiêu chuyện?

Làm sao có thể so sánh với hiện giờ ở nhà, lại có cả cha mẹ, tự do tự tại. Haiz, cho dù nếu không có cha, nàng vẫn có thể rời nhà, ra ngoài tự mưu sinh, hoặc là giả làm nam nhi, mà cũng thật bất công nha, tại sao lại không có một ai bình phẩm đáng người từ đầu đến chân của nam nhân cả?

Đòi người vui về được bao lâu, nếu có thể ung dung tự tại thì nên ung dung tự tại đi.

. Trên đời thật khó để tìm ra một kẻ hữu tình, nhất là là nam nhân.

Nàng hơi ngẩng đầu, cẩn thận suy nghĩ, thật ra cũng không phải đối với nam nhân đặc biệt cảm thấy chán ghét, nhưng nếu được chọn, nàng tình nguyện chọn một tấm chân tình không bao giờ thay đổi, điều này cũng về ngoài lại có quan hệ gì đâu? Mà với tấm thân thể này, giúp nàng thoát khỏi tuyển phi, lại có thể giúp nàng chậm rãi chờ đợi một tấm chân tình, thả muộn còn hơn ầu mà.

“Nếu gặp được người yêu ta thật lòng, lúc đó ta liền gả, nhờ không gặp được, ta sẽ không gả vậy.” Nàng thản nhiên nói.

Đáng tiếc thay Linh Nhi lại ngộ nhận rằng tiểu thư nàng là xấu hổ với dáng người của mình, cho nên, cam chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cưỡng Chế Giảm Béo

Một đêm tuyết lớn, hoa mai trong đình viện Chu già gặp lạnh tranh nhau nở, sắc nâu xanh của vọng lâu mang đặc trưng Giang Nam càng được tôn lên vẻ khác biệt của Chu phủ.

Giữa những gốc mai, một con đường nhỏ phủ đầy tuyết uốn lượn thông đến trước tiền viện của lão gia phu nhân, hiện tại không thể so sánh với trước kia, chức quan của cha nàng ngày càng lớn, phòng ở dĩ nhiên cũng sẽ ngày càng lớn, mỗi lần cha có việc ra lệnh, nàng phải tốn mất nửa nén nhang thời gian để đi từ hậu viện ra đến tiền viện này, ai da, nghĩ đến nếu phải tham gia tuyển phi rồi tiến cung, từ tiền viện đến hậu viện, chẳng phải sẽ đi mất nửa canh giờ hay sao?

Đêm đã rất khuya, rét lạnh làm hương mai đậm thêm mấy phần, một béo một gầy, một chủ một tớ, nhàn nhã chậm rãi bước từng bước, dáng vẻ rất thông thả. Thật đúng là không có cách nào để không chậm, đường rất trơn, thân mình Chu Thái Thái lại nặng, so với người gầy thì không thể linh hoạt bằng, rất dễ bị trượt chân, cho nên mỗi mùa đông đến, lão phu nhân luôn dặn dò: “Linh Nhi, mau đỡ tiểu thư không được để trượt chân.” Thật ra Chu Thái Thái có chút hân con đường đá đáng chết này, mùa hè thì không nói gì, mùa đông khi tuyết rơi sẽ phủ đầy một tầng bông tuyết, hơi hơi bất cẩn sẽ bị trượt chân ngay.

“Thật là, ban ngày không gọi, tại sao lại gọi ngay ban đêm thế này?”

“Haiz, đúng nha, ta càng nhìn lại càng cảm thấy nên đem mấy viên đá này bỏ đi cho rồi, đổi thành đường đất, thứ nhất sẽ dễ đi hơn, thứ hai đây là hoa viên, đang êm đẹp, tại sao lại thêm mấy thứ người ta điều tặc này vào làm chi chứ?” Vô duyên vô cớ một trận gió lạnh thổi đến khiến nàng phải lui mình vào chiếc áo choàng màu đỏ. Nàng vốn rất thích màu đỏ, vì vậy người trong phủ nếu cứ thấy xa xa có một quả cầu màu đỏ đi đến, ắt hẳn biết đó nhất định là tiểu thư giá lâm!

“Con gái à, cha đã đem bức họa của con dâng lên rồi.” Chu lão gia vẻ mặt nghiêm túc, vuốt chòm râu dê của mình nói.

“A?!” Mặt Thái Thái giống như nuốt phải cái bánh bao, “Cha, cha điên rồi sao?”

“Con nói cái gì?” Ánh mắt hân chớp chớp, giả vờ nghiêm túc đối với con gái cưng: “Cha đường đường là Thượng thư đại nhân, chẳng lẽ nhìn nhà người ta dâng bức họa, mình lại không dâng được sao?”

“Nhưng mà a, con béo như vậy, cha nhất định sẽ bị mất mặt nha!”

“Ừ, cha với mẹ con cũng đã nghĩ đến điều này, không phải chỉ là béo thôi sao, cho nên cha mới bao một trang viên ở vùng núi ngoại ô, sớm mai con đến đó đi.” Ông đột nhiên lên con, vỗ cái bần: “Trong vòng ba tháng nhất định giảm béo cho cha, nhất định phải gầy lại!!! Con có nghe hay không?!!!!”

Giống như sấm sét bên tai Thái Thái, hình như quan phẩm càng lớn, giọng cha nàng cũng càng lúc càng lớn lên thì phải.

Nàng bật lấy hai lỗ tai mà trong đầu vẫn còn ong ong hỗn loạn.

“Con nghe cho cha, bức họa của con, cha đã dâng lên rồi, hơn nữa. còn có chút động tay động chân.” Ánh mắt ông nhìn về phía trước, hơi chột dạ.

A, không được làm Thái Thái sợ, cha nàng. chẳng lẽ cha nàng vẽ một bức họa giả mang vào cung sao?

“Cha, cha giả mạo sao?”

“Phi! Giả mạo là tội khi quân đấy. Ừm. Người trên bức họa là con, chẳng qua. chẳng qua cha cho người ta vẽ gầy đi một tý, một tý mà thôi! Cũng không phải là giả mạo, cho nên a, con gái, cha xin con, mau mau giảm béo một chút, nếu không sự việc bại lộ, cha làm sao ăn nói với Hoàng thượng đây.”

Hắn lại nịnh nọt, đối với Thái Thái thờ dãi: “Con gái ngoan của cha, cha chỉ là không phục, cha nhất thời hồ đồ, đầu óc nóng nảy mới dâng bức họa lên, nếu con không gầy lại một chút, cha cũng không còn đường sống đâu.”

“Cha. cha. cha.” Chân Chu Thái Thái như nhũn ra, nàng thật muốn biết, bức tranh vẽ nàng gầy một chút đến tột cùng là như thế nào, đến tột cùng là gầy bao nhiêu ‘một tý’!!!

Chương 6: Khổ Luyện Trên Núi 1

Rừng trúc xanh trên núi Thanh Loan phủ đầy tuyết, thanh âm tuyết trắng bị thổi xào xạc vang vọng khắp cả khu rừng, tạo nên một khúc nhạc vui tươi mỹ lệ.

Vài chiếc lá trúc lượn lơ rơi xuống, nhưng một béo một gầy, một chủ một tớ đang đi giữa núi lại không có tâm tư để thưởng thức cảnh đẹp này, học học, Chu Thái Thái đã mệt đến mau tắt thở, nàng tựa vào phiến đá ven đường, nhìn ngàn tầng bậc thang trên đỉnh đầu, thở, thở, thở, thở không nổi ——!

“Tiểu thư, tiểu thư, em mệt quá không chịu nổi, tiểu thư có sao không?” Linh Nhi ngồi trên thềm đá hỏi, lão gia đã dặn, mỗi ngày nàng đều phải theo tiểu thư leo đến đỉnh núi rồi lại leo xuống, sau đó lại tiếp tục leo lên đỉnh, vòng đi vòng lại, bằng không, nàng sẽ cùng tiểu thư ở trong này tự sinh tự diệt, cực kỳ bi thảm, thái độ lão gia trông rất sắt đá, đừng nói là tiểu thư, thể trạng nhỏ gầy như nàng cũng đều phải cố gắng hết sức, nhìn xem, mặt tiểu thư đều trở nên xanh lè lên rồi!

“Linh Nhi, đợi lát nữa em đi lên, không cần phải chịu tội cùng ta ——, ai, mệt chết bản tiểu thư mà!”

Cũng không hiểu là Thái Thái lấy nghị lực từ đâu, nàng thể nhưng tự tay mình dắt Linh Nhi, nửa đi, nửa bò, Chu Thái Thái nghĩa vô phần cố (làm việc nghĩa không chùn bước), mà thật ra chuyện này thật không còn cách nào khác, vì tính mạng cha già cùng Chu gia từ trên xuống dưới cả trai lẫn gái già trẻ lớn bé, cả con mèo, con chó, con cá, con sâu. Tất cả cũng do cha không trung thực an phận thủ thường lại đột nhiên phạm phải trọng tội khi —— quân —— phạm —— thượng! !

Từ dưới chân núi nhìn lên, có một điểm nhỏ màu đỏ lấp lánh cực kỳ thong thả mà di động, hu hu, thật sự là không chịu nổi, Chu Thái Thái buông lỏng hai chân, hai tay mềm nhũn, vòng eo trầm xuống, lại một lần nữa nằm xuống phiến đá ven đường, lần này nha, rốt cục nàng cũng đi không nổi nữa, một bước cũng không đi nổi, tuyết bay đầy trời, cả người nàng lại đầy mồ hôi, tạo thành một lớp hơi nước trắng xoá, xiêm y cũng trở nên ướt đầm. “Tiểu thư, cả người cô đều bốc hơi kìa.” “Đó là do bản tiểu thư mệt mỏi mất nước.”

Này này này, nàng phải kiên trì ba tháng, đây không phải mà muốn mạng con người ta sao?

Khi mặt trời vừa xuống núi, hai người rốt cuộc cũng ‘bò’ lên đến đỉnh, phía trên có một ngôi chùa bị hàng loạt gia nô canh giữ, dưới chân núi cũng vậy, đây là do Chu lão gia lương thiện đã thuê hết một lượt, đến đỉnh núi, Chu Thái Thái chủ tớ hai người, đột nhiên ngửi được một trận hương thơm.

Com —— a ha —— là com ——

Hai mắt Chu Thái Thái sáng rực, nàng thật sự rất đói bụng, đói đến nỗi không có sức lực để đi ăn một ngụm. Nhưng mà, cần rằng một cái, Chu Thái Thái lại đứng lên, cùng Linh Nhi một trước một sau, đi vào phòng bếp trong chùa. Kéo nửa cái mạng đi vào, vừa mở ra nắp nồi, lại chỉ có, nửa cái bánh ngô nát bét. Mới vừa rồi ngửi được mùi com, là từ chỗ nào mà đến? Linh Nhi đi ra ngoài thì thấy mọi người đang rửa táo để làm món sườn lợn hầm cách thủy, Linh Nhi nhìn tiểu thư, lại nhìn khối bánh ngô, nuốt nuốt nước miếng: “Tiểu thư, không phải Linh Nhi không có khí phách, nhưng em sợ bấy nhiêu đó không đủ cho tiểu thư, em nên ra ngoài cùng phụ giúp, phụ giúp bọn họ ——”

Nói xong, Linh Nhi liền đi ra ngoài rửa táo.

Chu Thái Thái vô lực dựa vào bếp lò, nước mắt như mưa, trong tay vẫn còn cầm nửa cái bánh ngô, một mặt muốn gặm, nhưng lại rất không nỡ gặm nó, sợ chỉ vài ngụm, nó liền không còn, lại còn món cháo kia, chỉ có lèo tèo mấy hạt gạo nổi phía trên mà thôi.

Nàng dè dặt uống xong, lại tiếp tục dựa vào bếp lò mà than thở.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Khổ Luyện Trên Núi 2

Bỗng nhiên Linh Nhi bước vào, trong tay là bát canh sườn lợn. “Tiểu thư, tiểu thư, em lén trộm được một chén, bọn họ không biết đâu.”

Ha ha ha, canh sườn lợn, Chu Thái Thái mừng như mở cờ trong bụng.

Nàng ngồi xồm xuống cùng Linh Nhi, nhìn thấy bát canh mà cảm động đến rơi lệ.

Hương thơm thật ngào ngạt, nàng vừa định đưa vào miệng, lạch cách một tiếng, đột nhiên xuất hiện một bàn chân to, đá bát canh đổ trên sàn nhà.

“Ô ô —— canh của ta ——!”

“Học học, hù chết tiểu nhân, thiếu chút nữa liền toi đời, tiểu thư, xin lỗi tiểu thư, không phải tiểu nhân cố ý đá đổ, nhưng mà tiểu thư à, lão gia đã dặn, nếu để tiểu thư ăn vụng, chúng tôi đều không có cơm mà ăn, tiểu thư, tha thứ cho tiểu nhân, tiểu nhân cũng chỉ là muốn tốt cho tiểu thư mà thôi, tha thứ cho tiểu nhân đi!” Hắn không ngừng cuối đầu, thờ dài, nhìn Chu Thái Thái quý trên mặt đất sì ngốc mà nhìn bát canh, trong lòng khó chịu lạ thường, cũng không đành nhìn nữa, nhanh như chớp chạy biến.

“Tiểu thư, cô, haiz, đến đây, húp cháo vậy!” Linh Nhi đem cháo kê bên miệng nàng: “Ngoan, húp cháo đi.”

Ừng ực ừng ực húp —— nước mắt lại không ngừng rơi.

“Tiểu thư, cô có thể đem cháo gạo tẻ tưởng tượng thành canh sườn lợn kia mà.”

Tí tách tí tách, nàng nuốt cả nước cháo lẫn nước mắt kia không chừa một tí.

Nửa đêm, một bóng dáng béo lùn chắc nịch phiêu qua phòng bếp nhỏ của hạ nhân.

Sau đó thân ảnh mập mạp này nhanh chóng hành động, từ phòng bếp, di chuyển cho đến mảnh rừng sau núi. Haiz, tìm nửa ngày mới được hai cái bánh bao mà thôi, Chu Thái Thái rơi lệ, mở chiếc khăn nhỏ bé của mình lau nước mắt, cúi đầu nhìn chiếc bánh bao thịt. Nàng đói đến không ngủ được, nếu tình trạng này cứ kéo dài, chỉ sợ không đợi nhà nàng bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm thượng, cái mạng nhỏ của nàng đã không còn mất.

Chu Thái Thái bóc một cái bánh bao lên, nhẹ nhàng cắn, không ai trông chừng, không ai quấy rầy, thật là tốt a.

Xào xạc, là thanh âm của mảnh lá trúc rơi xuống, Thái Thái dừng động tác ăn bánh bao lại, sau thân cây trước mặt hình như có cái gì đó, nàng đi qua, hai tay vén bụi cỏ lên, đột nhiên lại nhìn thấy một thân ảnh màu xanh dưới ánh trăng điền cuồng múa cùng với rừng trúc. Chu Thái Thái trợn mắt há hốc mồm, ngây ngẩn cả người.

Trúc xanh như những ngọn sóng dưới tay kiếm của hắn trùng điệp lay động, nhấp nhô từng đợt từng đợt, lá trúc rơi xuống lại bị ánh trăng nhuộm đậm một tầng sáng bạc, dáng người hắn thon gầy tuyệt đẹp, trường kiếm trong tay thật dài, lá trúc trên kiếm phong của hắn, không nhanh không chậm nhảy múa, vũ điệu cũng giống như múa kiếm, lá trúc quanh hắn không ngừng cuộn thành gió xoáy, lại một mảnh cũng không dính vào quần áo của hắn.

Hắn múa kiếm xong, rắc một tiếng, kiếm bạc nhập vào vỏ.

Cúi đầu, nhìn lá trúc nằm trên mặt đất xung quanh không đạt đến yêu cầu của mình, hắn không khỏi than nhẹ một tiếng, hơi dùng sức bóp cổ tay. Xem ra, vẫn còn không đủ, hắn đã luyện tập không ngớt trong nửa tháng, nhưng vẫn không được nha. Hắn cùng người ta cá cược, nếu có thể làm cho lá trúc trở thành hình dạng hoa mai, hắn mới thắng, mới là kẻ mạnh, thế nhưng hắn lại bị một việc nhỏ như thế làm khó. Chậm rãi thu trường kiếm, cong cánh tay ôm bụng mình, trầm nghĩ, nguy rồi —— bất chợt giống như một mảnh lá trúc ngã nhào trên mặt đất.

Chu Thái Thái dụi mắt, như thế nào hắn mới múa kiếm êm đẹp lại tự nhiên té ngã? Thái Thái vội cầm lấy bánh bao, cẩn thận đi qua, lấy tay xoay người nam nhân đó lại, trong lòng bất chợt lộ bộp, lại bị khuôn mặt xinh đẹp như tiên của nam nhân này dọa cho nhảy dựng!

Nam nhân này, lông mi thật dài, ánh mắt cũng thật hẹp nhỏ, cái mũi cao thẳng, đôi môi lại càng trông đẹp mắt, Thái Thái chớp chớp mắt, nàng chưa từng gặp qua người nào đẹp như vậy cả, nhưng mà, vì cái gì hắn lại mở to một đôi mắt như nước sơn nhìn chăm chăm nàng, lại không nói chuyện?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Khổ Luyện Trên Núi 3

“Cái kia, người, công tử, người làm sao vậy?” Chu Thái Thái hỏi, nàng dùng bàn tay mượt mà, nhỏ bé đặt dưới mũi hắn thử xem, chắc không phải là trợn tròn mắt mà hôn mê đi?

Chợt ánh mắt hắn khẽ động, nhìn bàn tay nàng, Thái Thái có chút ngượng ngùng thu tay lại, tiếp tục hỏi: “Không chết, người bị sao vậy?”

“Đói.” Từ môi hắn nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Đói đến không đứng lên được.” Đáng chết, trước đó vào ngày hắn giống như bị trúng tà, không ăn không ngủ, dễ có đến bảy tám ngày, nhưng mà cũng không cảm thấy bất thường, vừa rồi lại tiêu hao thể lực quá mức, may mắn trong núi có người, bằng không đã bị chết đói.

A, giọng nói của hắn thật dễ nghe ——!!

Nhưng mà chuyện này đối với Chu Thái Thái lại cực kì không tốt, bởi vì thật không khéo, gặp hấn sắp chết đói, mà Thái Thái nàng cũng vậy, ánh mắt hấn tự động chuyển qua bàn tay đang cầm hai cái bánh bao của nàng, lại nhìn Thái Thái không hé răng.

Haiz, đều bị đói, hấn lại đói đến không dậy nổi, như thế nào cũng nghiêm trọng hơn so với mình, Thái Thái thiện tâm dâng lên, đem cái bánh bao còn chưa bị cắn đặt bên miệng hấn. “Ăn đi, mau ăn đi.” Hấn há miệng ra, cắn, thế nhưng chỉ cắn hai ngụm lại nuốt xong cái bánh bao trong tay Thái Thái, một hồi sau, tay hấn bắt đầu có sức, đột nhiên, lại định đề cái bánh bao bị cắn một miếng còn lại trong tay Thái Thái.

Thái Thái keo kiệt giấu vào lồng ngực, xấu hổ cười: “Cái này không thể cho ngươi, ta cũng đói, còn nữa, ta cũng đã cắn mất, như thế thật không vệ sinh lắm.”

“” Ánh mắt phiền muộn của đối phương thủy chung vẫn dừng trên chiếc bánh bao, dần dần di chuyển qua khuôn mặt tròn như ánh trăng vô cùng hoàn hảo của nàng.

A, chịu không nổi, Thái Thái lại mềm lòng thêm một chút, quên đi, cứu người không nên chậm trễ, Thái Thái hai tay dâng chiếc bánh bao kia của mình, người nọ cầm lấy, nhìn Thái Thái, một ngụm, một ngụm, một ngụm, chậm rãi mà ăn.

Khạc.

Nam nhân đẹp đẽ này thế nhưng lại khạc một cái, nhúu mày nói: “Đa tạ.”

Sau đó hấn chậm rãi đứng lên, phun ra hai ngụm lãnh khí.

“Cáo từ.”

“A, ngươi.”

Hấn cũng không quay đầu lại, biến mất ngay tại đêm tối mờ mịt. Được rồi, một miếng bánh bao cũng không được ăn, Thái Thái nghĩ được hương vị trên tay, thì ra là nhân cải trắng, nàng thích nhất là nhân cải trắng nha. Sợ hãi trở về phòng, sáng sớm mặt trời vừa mới mọc, đang mơ màng màng ngủ, bỗng một tiếng thét giống như chọc tiết heo vang lên: “Không tốt, không tốt! Có kẻ trộm! Có kẻ trộm! Có kẻ đến phòng bếp ăn vụng bánh bao!”

Thái Thái bị người đánh thức, Linh Nhi đẩy cửa tiến vào hỏi: “Tiểu thư, tối hôm qua cô trộm bánh bao phải không? Bọn họ đều nói tiểu thư ăn trộm bánh bao kia.” Thái Thái gạt đầu, nghĩ lại thấy không đúng lắm, lại lắc đầu, thờ dãi nói: “Đúng là ta trộm nhưng mà.”

“Haiz, tiểu thư, tiểu thư, cô thật là không chịu thua kém ai, tại sao lại đi ăn trộm bánh bao như thế!” Nghe được nửa câu nói gia đình đã tiến vào trong, cũng không có kỵ đây là khuê phòng tiểu thư: “Tiểu thư, lão gia đã nói qua, tiểu thư ăn vụng một lần, sẽ ăn ít đi một lần, cái này, trưa nay cô sẽ không có cơm mà ăn rồi!”

Cơm trưa cơm trưa cơm trưa. Thái Thái cắn bàn tay nhỏ thó của mình, hận, thật là hận mà.

Chỉ vì nam nhân chết tiệt đêm qua, nàng lại không có cơm ăn!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ngồi Chờ Lạc Tuyển

Theo mùa thay đổi, tuyết trắng phủ trên núi dần dần tan chảy, gió mưa lạnh lẽo lại về nhiều hơn, mọi người đã bắt đầu nghĩ được hơi thở mùa xuân, lúc này thần kinh mọi người ở Chu gia hoàn toàn bị căng thẳng đến mức giống như chỉ mảnh treo chuông, cố gắng của Chu Thái Thái tất cả mọi người đều nhìn thấy, mà ngay cả cha già tâm địa sắt đá của Chu Thái Thái kia cũng vì cá tính cứng cỏi của nữ nhi mà rơi nước mắt. Tháng hai, hoa hải đường, hoa anh đào, hoa đỗ quyên, cùng với các loại hoa khác trên núi bùng nổ tranh nhau khoe sắc, khiến cho một mảnh rừng núi Từ Yên to hồng giống như một bức tranh phong cảnh sinh động dạt dào. Trong nội tâm bọn họ cho dù muốn thấy cảnh đẹp, nhưng thật ra nghĩ kỹ lại cũng không được thuận lợi như vậy.

Vì vậy, Chu Thái Thái lau nước mắt, hai tay nắm đầu ngón tay của mình, cũng không biết là nên đối với người nào nói câu xin lỗi. Kỳ thật nàng thực sự gầy, hơn nữa là gầy đi không ít, tại trong lòng sương mù, nàng đã thành công từ một cái thùng lớn, thu nhỏ lại thành cái thùng nhỏ! Nhưng là, biểu tình Chu lão gia đã nói cho mọi người biết, nàng còn lâu mới thành công! Ít nhất thân hình của nàng không cách nào đánh ngã tiêu chuẩn thẩm mỹ của nam tử bình thường, càng đừng đề cập đến đương kim Hoàng thượng lỗi lạc phong hoa, dung mạo tuần tú kia.

“Thật ra lão gia à, ánh mắt mỗi người đều khác nhau, biết đâu Hoàng thượng lại thích người béo thì sao?”

“A Di Đà Phật!” Phu nhân hai tay bái khẩn, cầu trời cao ban cho Chu Thái Thái một vị Hoàng thượng có ánh mắt khác biệt với đại bộ phận nam nhân đi

a.

“Phi, phi, Hoàng thượng kén ăn lắm!” Chu lão gia vô tình phá vỡ ảo tưởng của bà.

“Cha, cha, cha nói làm thế nào mới tốt đây?!”

Cho nên ông ý niệm đầu tiên nghĩ đến, có thể nào tìm một người thay thế Chu Thái Thái, đồng ý thay nữ nhi nhà mình gả vào hoàng cung?

“Thật ngại quá, cha, nếu như chuyện này bị người khác vạch trần, so với việc sửa bức hoạ gây lại thì cái nào nghiêm trọng hơn?” Chu Thái Thái cho rằng, con người ta không thể mắc thêm lỗi lầm nào nữa, bởi vì một lời nói dối mà lại muốn dùng vạn lời nói dối để che đậy, quay đầu lại bất quá cũng là tự chui đầu vào rọ mà thôi.

Nàng hạ quyết tâm nói: “Cha, Thái Thái liền tiến cung đi, rất nhanh cũng sẽ bị quét xuống, không được gặp Hoàng thượng thì làm sao khi quân đây?”

Chu lão gia bước chân nặng nề đi tới đi lui trong phòng, cái này không thể trách Thái Thái, người có khác biệt, cao thấp mập ốm, ai bảo Thái Thái nhà ông là một người béo đâu?! Haiz, ai nói bảo bởi Thái Thái nhà ông không phải là một mỹ nhân có chút châu tròn ngọc sáng đây? Làn da tuyết trắng, tựa như vừa bánh bao mới ra nôi, hai mắt thật to vừa giống như quả nho đen đặt trên đôi bánh bao trắng, môi hồng như quả anh đào, gò má màu hồng phấn, thật làm cho người ta muốn nheo một cái.

Sau khi tự huyễn hoặc mình, ông chỉ có thể chấp nhận biện pháp chính là đưa Thái Thái tiến cung tham tuyển, hơn nữa xem nàng như thế nào nhanh chóng rút tuyến.

Khả năng trúng tuyển của Thái Thái nhà ông thấp đến cơ hồ không có, trừ phi thật sự có đại kỳ tích xuất hiện, Hoàng thượng thích người béo! Đột nhiên, Chu lão phu nhân nhảy dựng một cái, nhớ tới đại sự: “Lão gia, ông làm đúng nha lão gia, đừng quên, nếu như là nữ nhi nhà ta rút tuyến, sẽ được Hoàng thượng chỉ hôn cho vương công quý tộc, công tử thế gia, không chừng Thái Thái của chúng ta vừa rút tuyến, lại có thể vớ được tướng công, vớ được một cái nhà chồng tốt đấy!”

Như thế nào không nghĩ đến điểm này? Chu lão gia vỗ đầu, xác thực nếu là sớm nghĩ đến điểm này Chu gia bọn họ liền còn không vui mừng, ngóng trông thời gian tuyển tú đến sớm sao, ngày Chu Thái Thái rút tuyến chính là ngày Chu Thái Thái đường cong cứu quốc vui vẻ về nhà chồng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đi Cửa Sau

Tại cửa cung, tháng ba trăm hoa đua nở, thật là ngày tốt để giúp Hoàng thượng tuyển phi tử, tân đế mới đăng cơ, năm nay là năm đầu mở cửa hậu cung, tạo cho nhiều tiểu thư thêm một cơ hội được bay lên đầu làm phượng hoàng, quan viên kinh thành đều bị kích thích, vắt hết óc để nghĩ cách nhét con gái mình vào hậu cung cho bằng được, cho nên, có không ít nam tử trẻ tuổi nghỉ chân chờ trên con đường này để được nhìn thấy mỹ nhân.

Quả nhiên, có rất nhiều khuê tú xinh đẹp, kiêu hạ ở cửa cung, sau khi đổi giấy thông quan (qua cửa), thân phận các nàng liền chính thức trở thành tú nữ.

Có đến một hàng dài, nhưng họ chỉ nhìn thấy mỗi nàng.

Chu Thái Thái, là tròn nhất.

Đúng vậy, chính là tròn nhất!

Nàng vận một bộ cẩm phục màu xanh biếc, thoát nhìn, lại trông giống như quả đào màu xanh lá thật to dùng để mừng thọ vậy.

Mọi người nhìn nàng, tuy rằng cũng không phải là chưa thấy qua người béo, nhưng lại chưa thấy qua nha đầu nào béo như nàng lại chạy đến đây tuyển phi. Nhiều mỹ nhân thốt tha còn chưa có phần, lại làm sao để một người như nàng chiếm mất một chỗ? Nhiều nữ nhân muốn vào cung lại không có danh ngạch cảm phần nhìn nàng, trừ bỏ khinh thường, còn có chút ghen tỵ.

Chu Thái Thái lại không để ý hết thấy chung quanh, kỳ thật là nàng không có nhìn ra, cúi đầu kéo chiếc váy xanh của mình, trong lòng tán thưởng, quả thật mình đã gây bốt, năm trước nàng được tặng cho, năm nay mặc lại thật vừa vặn. Loại gấm đẹp để này có màu xanh biếc, Chu Thái Thái rất thích sưu tầm các loại vải màu xanh, càng xanh lại càng thích.

Ngũ quan nàng thanh tú, làn da trắng nõn, tất cả đều là hình tròn nha, ánh mắt tròn tròn, cái cằm tròn tròn, thân mình tròn tròn, lại cả bàn tay cũng tròn tròn.....

Nàng a, vô luận là nhìn thẳng, nhìn một bên, nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới, cho dù là nheo mắt lại không nhìn, chỉ dựa vào cảm giác của bàn

tay, nằng cũng là tròn tròn như thế.

“Ê! Cô kia! Đúng vậy, ta gọi chính là cô đó!” Công công gọi với theo Chu Thái Thái đang dẫn trước đám người, phất phất tay, trong lòng lại kinh dị không biết là nhân vật ở đâu chạy đến, “Ê, cô kia, tỷ tỷ béo!” Hắn không tìm được từ nào thích hợp để gọi nằng, may mắn là Linh Nhi hừ lạnh nói: “Người gọi lung tung gì đó, đây là tiểu thư nhà ta, người thật to gan, có biết đại nhân nhà ta là ai không?” Linh Nhi không lựa lời mà nói: “Mắt chó người nhìn đâu vậy, đây là đại tiểu thư nhà Lại bộ Thượng thư đại nhân!”

“A? Là tiểu thư của Lại bộ Thượng thư Chu đại nhân sao?”

“Đúng vậy!” Linh Nhi vênh váo tự đắc, trong khi đó Thái Thái hai mắt lại nhìn quanh, không đặt đoạn đối thoại của hai người để vào tai.

“Các người ở đây chờ một chút, đợi ta đi hỏi thử xem.” Công công cầm lấy giấy thông hành của nằng, không lâu sau, tươi cười chạy về, “Nha, vận khí tiểu thư không phải là tốt bình thường đâu, thì ra Hoàng thượng đã sớm có ý chỉ, tiểu thư của các quan viên từ Thượng thư trở lên, không cần sơ tuyển, trực tiếp tham gia phúc tuyển, hơn nữa chỉ trong phạm vi ba vị sắc phong hoàng phi, hoàng quý phi và hoàng hậu mà thôi.” Đúng vậy, đừng nhìn thấy người ta béo mà khinh, con gái Hoàng thượng sợ gì không gả đi được, đại quan nữ nhi lại cũng không cần phải lo đến, Hoàng thượng đã mở sẵn cửa sau cho rồi.

“Chúng ta phải đi vào sao?” Chu Thái Thái nghĩ mình đã nghe nhầm mất rồi. “Người để ta đi vào sao?”

“Đúng vậy tiểu thư, cô có thể đi vào!”

“Vậy ta đây có thể không đi vào trong đó sao?”

“Chỉ sợ, không thể.”

“Chờ đã, xin chờ một chút —” nằng gọi vị công công sắp dẫn nằng vào cung lại, “Xin hỏi, người có thể xem như chưa từng thấy ta, được không?!”

“Cái này, chỉ sợ là cũng không thể nha!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Tìm Tàng Thư Lâu

Vốn cho là ngay cả đại môn cũng không được vào, không ngờ một bước tiến thân lại trở thành một trong ba mươi sáu tú nữ, tâm tình Thái Thái cực kì không tốt, tất cả những chuyện tính toán lừa mình dối người sớm muộn gì cũng có thời điểm bị lộ. Hoàng cung rộng lớn hoa lệ, lúc này Thái Thái đang ở chỗ thư cục phía dưới tường thành mua sách, con người vừa chuyển, nằng nghĩ tới đây là hoàng cung nhất định có nơi cất giữ sách, hơn nữa sách trong hoàng cung so với sách bên ngoài càng muốn màu muốn vẻ, có lẽ có thể xem được sách trước giờ chưa từng nhìn thấy.

Thái Thái cùng Linh Nhi được an bài ở nơi không giống những người khác, chỉ có nữ nhi của nhất phẩm đại quan mới có thể hưởng thụ ăn, mặc, ở, đi lại so với nơi khác cao hơn vài bậc, buổi tối Thái Thái vừa bị vị cá vàng hấp ba tầng sống động kia làm cho ngạc nhiên, ngạc nhiên là vì chỉ được cấp cho có ba con, ít như vậy, cái này gọi là ăn cơm sao? Mà cũng đúng thôi, vừa rồi vị công công đưa sủi cảo rõ ràng nói ‘ném một chút’, Thái Thái chỉ ném một, còn dư lại hai cái cho Linh Nhi, nằng không còn cách nào khác cả, cha nằng yêu cầu nằng ở trong cung tham nhất định không được tham ăn, thật vất vả mới giảm được một ít cân nặng nên không thể ăn nhiều, Thái Thái chỉ có thể nhìn con cá kia tưởng tượng mà nuốt nước miếng.

Cá sống là không thể ăn được.

Mùa xuân vạn vật sống lại, bên ngoài hoa cỏ được trồng cùng nhau tươi tốt phồn thịnh, Thái Thái thừa dịp sắc trời còn chưa tối, một mình ra cửa tìm tàng thư lâu, kết quả lại nhìn thấy vài tú nữ thập phần xinh đẹp thon thả, cùng ở bên ngoài nói chuyện với nhau, nằng cười tủm tỉm, đi qua, vừa thấy thân hình Thái Thái, mấy nữ tử lập tức cười rộ lên, dùng quạt che khuất miệng làm bộ nhả nhẹn.

Thái Thái cũng không sao cả, chậm rãi đi qua chào hỏi, cười mị mị nói: “Các người biết Tàng thư lâu ở nơi nào không?”

“Cái này không biết, hẳn là đến hỏi công công chứ.” Sau đó bọn họ quan sát lẫn nhau, lại cảm thấy Thái Thái mập mập không có sức cạnh tranh, về mặt lại tinh khiết hiền hòa, cho nên đối với Thái Thái đặc biệt yên tâm: “Vị tiểu thư này, người là?”

“A, ta gọi là Chu Thái Thái, ta là đến góp mặt cho đủ số lượng thôi.” Nằng nghiêng đầu một cái, đáng yêu cười: “Ừ, các người cũng nhìn ra được, ta sẽ không có hy vọng, đương nhiên là vì ý Hoàng thượng hạ chỉ, chạy trốn góp cho đủ số mà thôi, thuận tiện tham quan phong cảnh trong hoàng cung, nhất là Tàng thư lâu.”

Thì ra là thế, nhưng thật là, vương triều lấy gầy làm thẩm mỹ, ba đời Đế vương thích eo thon, nằng nếu quả thật đến tham tuyển, liền không khỏi quá can

đám, đại khái cũng chỉ là hồ đồ đến thăm quan cảnh vật trong hoàng cung đi.

“Ta đây đi tìm công công, thôi ta đi đây, các người chậm rãi trò chuyện!” Lại chào một cái, nhưng bất đồng chính là lần này các nàng lại chân thật nhận đáp lễ, có lẽ đã hiểu được nàng béo như vậy sẽ không bị Hoàng thượng chọn trúng, nhưng cũng có một khả năng khác, nàng như vậy cũng có thể vào cửa cung, trở thành một trong số tú nữ, lại như thế nào cũng là tiểu thư quan lớn, tương lai nhất định cũng sẽ là phu nhân của một trọng thần nào đó.

Cho nên ngược lại bọn họ lại sinh ra chút bận tâm.

“Công công, ta muốn tìm Tàng thư lâu”

“Ài, người cái nha đầu này, người là tú nữ nhà ai?”

“Ta là, a, công công, ta là nói muốn Tìm tàng thư lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bị Nhảm Thành Trù Nương

Rõ ràng nàng đây là đang tránh nặng tìm nhẹ đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo), vị công công kia chỉ sau một câu nói đầu tiên đã bắt đầu trừng mắt nhìn nàng từ đầu đến chân, sau đó lại tự mình sửa miệng: “Một nha đầu béo như vậy, ha ha, người là thô sử cung nữ (cung nữ làm việc tay chân nặng nhọc) mới tiến cung phải không?”

Mà cũng không đúng, cho dù là tuyển cung nữ, cũng muốn cho cảnh đẹp ý vui, một nha đầu béo như vậy đứng giữa đông cung nữ cũng không khỏi rất là chói mắt, hay là —— ha ha, hắc hắc cười, suy đoán: “Nha đầu, người có phải là trù nương tại phòng bếp của Thái hậu không?” Tất cả mọi người đều biết, Hoàng thượng là một người con có hiếu, mấy ngày này Thái hậu ăn uống không được tốt, cho nên Hoàng thượng đặc biệt tìm một trù nương trong kinh thành đến, nghe nói tuổi cũng không lớn, đáng người cường tráng thất lung lại đây, giống hệt như nha đầu béo tốt đáng yêu trước mắt này.

“Nha đầu, theo ta đi!”

“A, ông nắm tay ta làm chi vậy?” Tay nàng bị ông ta nắm lấy thật đau, tay ông ta vừa khô lại vừa cứng mà tay nàng rất mềm mòng, bị ông ta nắm một cái liền hồng thắm, công công kia nắm tay nàng, thật vui vẻ, chớ nói bàn tay này nhỏ bé đầy thịt, sờ vào thật thích, mềm đến không có xương cốt, giống như một nắm bông vậy, khuôn mặt Chu Thái Thái lại tròn vo hồng hào, tựa như quả vải mới hái từ trên cây xuống, lòng ông sinh yêu thích, nói: “Nha đầu, người biết ta là ai không? Ta là Tổng quản ở cung Thái hậu, cung nữ bên người đều gọi ta là Trịnh công công, các thái giám khác lại kêu ta Trịnh gia gia, người trông bộ dạng đáng yêu thế này, sau này hãy gọi ta là Trịnh gia gia đi!”

Tĩnh tĩnh Thái Thái rất nhu thuận, hơn nữa rất xảo miệng, vì thế nàng ngọt ngào gọi: “Trịnh gia gia, ông chạy chậm một chút, đợi ta nói một câu!” Một tiếng Trịnh gia gia kia của nàng làm cho Trịnh lão công công lại xem nàng giống như cháu gái mình, mở miệng cười vui vẻ: “Nha đầu ngoan, người muốn nói gì?”

Nàng thở dốc, dùng bàn tay trắng nõn lấy chiếc khăn từ trong ngực áo ra, lau mồ hôi trên trán: “Ta chính là muốn tìm phòng bếp trong cung mà!”

A, nhìn xem, thật là hồ đồ, rõ ràng là nàng muốn tìm Tàng thư lâu cơ.

“Đúng, đúng a, vậy ta dẫn người đi tìm phòng bếp đi!”

“Nhảm rồi nhảm rồi, ta là đang đi tìm Tàng thư lâu trong cung.”

Tàng thư lâu sao, Trịnh công công thầm nghĩ rằng nàng chắc là muốn đi xem mấy quyển sách dạy nấu ăn trong cung, bất quá cung quy sâm nghiêm, một cung nữ nhỏ như nàng làm sao có khả năng đi vào Tàng thư lâu được, sách trong đó đều là để cho cung phi của Hoàng thượng xem mà thôi, ông cười nói: “Yên tâm, chỉ cần người hầu hạ Thái hậu thật tốt, sau đó nói với Thái hậu muốn xem sách dạy nấu ăn trong cung, chỉ cần một câu của Thái hậu, người có thể dễ dàng đi vào Tàng thư lâu.”

Đầu Thái Thái phản ứng cực nhanh, đôi mắt tròn tròn to lên: “Ý của ông là, ta không được vào Tàng thư lâu sao?”

Cho dù là một cung nữ nhỏ gầy bình thường cũng trăm triệu đừng nghĩ đến việc chuồn êm đi vào, huống chi nàng lại khổng lồ như vậy, Thái Thái nghĩ nghĩ đến chuyện ân huệ kia của Thái hậu, đi sang, thân thiết nắm lấy tay áo của lão gia gia đáng yêu này: “Trịnh gia gia, làm cho Thái hậu vui vẻ, Thái hậu sẽ cho xem sách trong Tàng thư lâu sao?” Nha đầu này thật ngốc, ông cũng chưa nói đó là nhất định, nhưng mà ân huệ của Thái hậu, có ưu đãi là một điều không thể thiếu. Bàn tay ông nắm lấy tay Thái Thái, hai người cứ hướng tầm cung Thái hậu mà đi, trong viện này, mỗi nơi có một phong cách riêng, hơi có chút quê cha đất tổ hơi thô, xem ra, vị Thái hậu này rất có nhân tình nhã trí nha.

“Nha đầu, nói cho gia gia biết, người tên là gì?”

“Ta họ Chu, gọi là Chu Thái Thái!” Nàng dáng vẻ chậm chạp, không giống người khác tao nhã, lại có vẻ khôi hài đáng yêu, Trịnh công công trước kia vốn không phải là người tâm phúc trong cung, nhưng bây giờ thì có, chợt thấy một tiểu tần cung nữ hiểu chuyện tôn kính người già, càng thêm vui mừng, gật gật đầu, “Tốt lắm tốt lắm, vậy để ta đi bẩm cho Thái hậu, nha đầu người chờ ở đây đi.”

Thái Thái nhìn xung quanh, cũng không có nhiều cung nữ lắm, nơi nơi đều vắng lặng, nhưng có thể nhìn ra mấy hòn non bộ cùng quái thạch, các kiến trúc nhỏ, đều vô cùng độc đáo, tỉ mỉ, giống như tiền cảnh nhân gian vậy.

Một lát sau, Trịnh công công tươi cười đi ra, vỗ bả vai mập mạp của nàng nói: “Nha đầu!”

“A, Trịnh gia gia!” Một tiếng gia gia nàng kêu này là thật lòng, vị công công này thoạt nhìn hiền hậu, làm nàng rất thích gọi hần một tiếng gia gia.

“Nha đầu ngoan, Thái hậu nói, đêm nay muốn nếm thử tay nghề của người, vừa lúc còn có Hoàng thượng đang ở bên trong chơi cờ cùng, người mau làm một chút cho mọi người thử xem.”

Nấu cơm thì dễ dàng, nhưng để hợp khẩu vị người ăn thì lại khó, cái này đại khái giống như làm dâu trăm họ đi.

Trên đường đi Thái Thái hỏi tuổi Thái hậu, khẩu vị gần đây cũng như tình hình sức khỏe, sau đó đem các điểm chính ghi nhớ trong lòng, thật ra nhìn Thái Thái béo như thùng nước nhưng tâm tư lại rất tinh tế tỉ mỉ, cho nên công công chỉ nói vài câu, nàng liền đoán ra, mùa xuân đến dạ dày Thái hậu bị nhiệt, đây là chứng bệnh hay gặp của những người trên dưới năm mươi, trong “Địa Kinh chỉ” có ghi, ngày xuân dạ dày biểu hiện trướng满 đầy hơi, ăn không ngon, miệng khó nuốt, ăn nhiều lại nhanh đói, khát nước lại ưa đồ lạnh, kèm theo mặt đỏ mắt đỏ, tim đập nhanh, mất ngủ, nóng nảy dễ giận, đồ mỡ hôi nóng, đầu vàng mắt hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Mạo Nhận Trù Nương

Trịnh công công nói Thái hậu gần đây hay phát giận, khi nổi giận toàn thân đều đỏ mồ hôi, thèm ăn nhưng lại kiêng ăn, ban đêm thường xuyên khó ngủ. Thái Thái trong lòng hiểu rõ tình huống này, đại khái nàng cũng đã từng trải qua.

Tiến vào phòng bếp nhỏ, liếc mắt một cái liền nhìn ra Thái hậu là người yêu thích ăn ngon, chỉ là phòng bếp nhỏ mà thôi nhưng rất đầy đủ các loại rau dưa và trái cây tươi mới, bởi vì thời tiết dần nóng lên, phòng bếp có một cửa nhỏ có bậc thang, dưới đó chính là hầm băng tự nhiên.

Trong hầm băng có chứa thịt, màu da còn tươi mới. Thái Thái cầm dao nhỏ cắt một khối thịt để trong chậu bưng lên. Lại vươn tay chọn rau dưa và trái cây cần dùng trong hôm nay, nàng chọn mấy thứ củ từ, ý nhân (hạt bo bo), cà rốt, rau chân vịt, ngân nhĩ, mộc nhĩ, sữa trâu, cầu kỳ, cây tể thái, rau cần, cải thìa, mã thầy, hoa cúc khô để vào giỏ trúc nhỏ đặt ngầm riêng biệt trong chậu nước rồi mới cố gắng đeo tạp dề quanh eo, vén tay áo xanh biếc lên để lộ cánh tay trắng như tuyết.

Nàng xoa xoa lòng bàn tay, mang hoa cúc khô, ngân nhĩ, hạt ý nhân, để tất cả vào nồi chưng, hạt ý nhân cực nhỏ, nổi lên giống như trân châu, Thái Thái thấy nước hoa cúc sôi vội cho thêm một ít bột cá rắc vào, che khăn lên bưng đi hầm. Đem nồi đặt trên khối băng canh khoảng một hai canh giờ, nàng thái cà rốt, rau cần, mộc nhĩ đen, cải thìa thành từng sợi nhỏ li ti rồi cho thêm bột mì bỏ vào chảo nhỏ, coi như đầy đủ màu sắc, nhìn rất đẹp mắt.

Nóng quá, Thái Thái lau mồ hôi trên trán, đem rau chân vịt, mã thầy, rau cải muối, cầu kỳ băm thành nhân bánh, lấy bột gói lại làm mười cái sủi cảo, bỏ vào vỉ hấp chưng lên, không bao lâu, hỗn hợp mã thầy cùng rau chân vịt bốc lên thơm ngát.

Trịnh công công bước vào nhìn, lập tức bị hương thơm xông vào mũi, thấy Thái Thái đang dùng dao nhỏ khoét tròn những chỗ cháy nhạt màu trên bánh rán đầy màu sắc hình những chiếc sừng, phía trên đổ một lớp đường mỏng, bánh rán này hương vị cực thơm, hần thấy bên trong li ti đủ mọi màu sắc, rắc một ít tiêu và vài miếng hành lá, vừa muốn nếm thử trước lại nghe có tiểu thái giám chạy vào nói: “Nương nương nói vừa nếm được một hương vị rất thơm, sâu ăn trong bụng bà cũng háo lên, đúng lúc Hoàng thượng ở bên cạnh, bảo truyền lệnh.”

Thái Thái cười, tính toán thời gian vừa đúng, nàng tiến lại đem nồi hầm nước hoa cúc mang đến, công công không hiểu, trợn mắt nhìn xem nàng đem nồi hầm canh trong vắt úp ngược lại giắt mình nói: “Ai nha, người úp ngược lại nước không tràn ra sao?” Ai ngờ, lại không có giọt nước nào rơi ra, giữ tại trong đĩa dĩ nhiên là một khối hoa cúc đông lạnh trong suốt sáng lóng lánh, bên trong nhiều đóa hoa cúc tách ra, hạt ý nhân giống trân châu, đẹp như một bức họa, ông sợ hãi than: “Ai da, cái này ta chưa từng thấy qua, như thế nào hoa cúc pha trà cũng có thể làm thành điểm tâm đẹp như vậy?”

Thái Thái lấy vài cái khuôn hình hoa mai đem hoa cúc đông lạnh cắt ra thành hình, sắp xếp thành hai đóa anh đào, phủ vừng trắng lên lá sen màu xanh lớn cỡ bàn tay rồi đặt lên đĩa, xinh đẹp khó có thể hình dung được. Nàng ngọt ngào nói: “Sủi cảo này còn phải hấp thêm một hai khắc nữa, công công đem món điểm tâm ngọt khai vị dâng lên trước đi, hơi lạnh ngon miệng, bề ngoài đẹp mắt, ta đoán Thái hậu tâm tình phiền muộn nhất định cũng sẽ trôi hết.”

Trịnh công công dùng đĩa màu đen đựng hoa cúc đông lạnh bung đi, cười đến không ngậm miệng được. Thái Thái xem sùi cảo hấp vừa đúng thời gian, ngoắc ngoắc ngón tay gọi hai thái giám khác, “Đây là sùi cảo hấp, đây là bánh rán thơm. Đợi một lát, trong nồi ta còn hầm một nồi cháo gạo, các người hiện tại mang lên hết đi, trời không còn sớm, ta cũng phải thôi!” Nàng đối với hậu cung lại không quen biết, tốt nhất trở về sớm một chút, cời tạp dề, liền tự mình ra cửa.

Hơn nửa canh giờ mới tới phòng ngủ của mình, Linh Nhi trừng mắt, giống như muốn bỏ nhào qua bóp cổ Thái Thái “Tiểu thư, cô như vậy sẽ hù chết người, đến tốt cùng là cô đã chạy đi nơi nào?” Nàng bắt đắc dĩ nói: “Ta đi tìm sách để xem, ai ngờ bị người kéo đi nấu cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Động Lòng

Điện Thái hậu.

Một phụ nhân dáng người hơi mập mạp nhưng đẹp để phú quý cẩn thận ngắm nhìn món điểm tâm đang ở trên tay mình.

“Trịnh công công, ông nói trù nương mới đến này tên là gì?” Thái hậu vươn tay cầm thìa bạc, nhẹ nhàng múc một muỗng cho vào miệng, quả thật rất thanh mát, hương cúc ngòn ngọt, vị mật đậm đà, tan ngay trên đầu lưỡi, hoà nhập vào cuống họng. Thái hậu luôn yêu thích đồ ăn, lúc trẻ lấy nhấm nháp mỹ thực làm vui, nhưng hiện giờ tuổi đã cao, vị giác cũng không còn như trước, những thứ từng yêu thích cũng không thể nào nuốt nổi.

Hôm nay, tâm tình sáng khoái, trên bàn bát tiên (bàn vuông) cũng không đặt quá nhiều đồ rườm rà, một lồng bánh sùi cảo, một chõng bánh rán, một chén cháo gạo, lại làm bà rất vui vẻ, vừa lòng. Vui vẻ gấp lên một chiếc bánh sùi cảo cơ hồ trong suốt, cắn một miếng, mùi thơm ngát động lòng người, bà khẽ nhấp môi hai lần, chợt nhớ ra điều gì, bà vội vàng lấy khăn lau đi.

Bên cạnh bà, người trẻ tuổi tóc búi cao, mặc y phục xanh nhạt tinh xảo giúp bà khám phá huyền cơ giấu trong những chiếc bánh kia.

“Bánh này vừa xốp giòn vừa mềm mại, trong nhân đại khái có năm sáu loại khác nhau, được làm rất tỉ mỉ, càng khó chính là, bánh này lớn nhỏ khác nhau nhưng hình dáng lại giống nhau, bên ngoài có chút ngọt, mới ăn cứ tưởng lầm là do bỏ đường, thật ra lại chỉ dùng mỗi sữa, như vậy lại tạo nên một mùi thơm rất tự nhiên, vị hay thay đổi, lại khá vừa miệng, ăn rất ngon.”

Thật ra điều đáng khen ngợi nhất không phải là hương vị của mấy món ăn đó, mà chính là tâm tư được cất giấu bên trong món ăn của người làm ra nó, thoát nhìn qua chỉ là việc mấy món bình thường, lại cũng rất hợp với người ở tuổi xế chiều, không có quá nhiều dầu mỡ, cũng không quá nhạt nhẽo, cho nên nữ trù này, rất được lòng hần.

“Món cháo gạo này hầm cũng rất được, làm cách nào để có thể hầm ra hương vị như thế, mềm dẻo vàng ánh, ai gia rất thích.”

Những lời ca ngợi không ngừng từ miệng mẫu tử hai người phát ra khiến cho Trịnh công công đứng ở một bên vui đến đuôi lông mày cũng nhếch lên.

Thái hậu ăn cháo xong, buông bát xuống, “Hoàng thượng, người ăn vừa lòng sao?”

“Trẫm cực kỳ thích sùi cảo này, chỉ sợ Mẫu hậu có trù nương mới, trẫm sẽ thường xuyên đến đây ăn bám mất.”

Thái hậu lại ước gì hần thường thường đến, trong lòng vui vẻ, gật đầu nói: “Được được, không ngờ một trù nương lại có thể giúp Mẫu hậu bắt tâm Hoàng thượng trở về nhà.”

Hoàng thượng này, ngày ngày đều chăm chỉ, có đôi khi nàng muốn gọi hần đến, lại sợ ảnh hưởng công việc của hần, nếu hần thật thích món ăn ở đây lại mỗi ngày đều lại đây cùng dùng bữa, nàng làm Mẫu hậu, như thế nào không vui cho được? Ngẫm lại đều là công lao của vị trù nương kia, nàng mới nhớ đến mà nói với Trịnh công công: “Trịnh công công, ai gia muốn ban thưởng cho trù nương này.” Nàng lại nhìn chiếc lồng hấp, cười nói: “Ai gia ban cho nàng một lồng sùi cảo vàng!”

Thật sự là món thưởng hậu hĩnh, Trịnh công công đang cầm một lồng vàng chạy đến phòng bếp, nghĩ muốn dặn dò nàng vài câu, kết quả, lại không thấy bóng dáng nha đầu kia đâu cả, “Trù nương đâu lại không thấy?”

“Trịnh gia gia, trù nương nấu nướng xong, nói nàng phải trở về rồi!”

“Phải về? Về đâu?”

Các tiểu thái giám nhìn nhau, bọn họ cũng làm sao biết nàng là người ở đâu a!

Chương 15: Lông Gà Lệnh Tiền

Hoàng thượng chọn tú nữ thật đúng là lao sư động chúng. Chu Thái Thái thực sự chịu không được giáo phường (*) sư phó mặt căng nghiêm khắc, miệng dong dài, còn có roi nhỏ trên tay tùy thời vung xuống mông nàng. Ai nha một tiếng kêu to, Thái Thái nghiêng về phía trước vội vàng xoa nơi nàng bị đánh đau. Các tú nữ khác đứng trong hàng che miệng cười bộ dáng xem kịch vui! Giáo phường đại nương thì lộ ra ánh mắt khinh bỉ, hừ lạnh: “Ăn đến béo như vậy, người còn là một nữ nhân sao, nếu ta là cha mẹ người ta nhất định xấu hổ mà chết!” Ê, người này nói chuyện thật độc, như thế nào trên người nữ nhi người ta nhiều hơn mấy lạng thịt người lại nguyên rủa cha mẹ nhà người ta xấu hổ mà chết? Sự thật, cha mẹ chỉ là lo lắng nàng không thể gả đi được mà thôi, còn chưa từng nghĩ tới xấu hổ mà chết như vậy!

(*: nơi ở riêng của những người chuyên làm nghề ca, nhạc, múa, do giai cấp phong kiến lập nên.)

Thái Thái hừ khê, giáo phường ma ma vừa định đưa tay đánh nữa, bị Thái Thái thoáng cái chặn lại: “Người này cho tới trưa hai con mắt cũng chỉ nhìn ta, người hận người béo như vậy sao? Người ta chỉ béo mà thôi, người làm gì muốn gây khó dễ cho người ta!” Thái Thái thật không hiểu nổi nàng làm cái gì giống như chán ghét thịt trên người nàng, chán ghét nàng?!

Kỳ thật, giáo phường ma ma cũng là cảm lông gà làm lệnh tiền, chỉ là nàng không ngờ tới xú nha đầu béo lùn này còn có thể cãi lại, cùng nàng khiêu chiến?!

“Ai nha thật lớn mặt! Người chỉ là tú nữ đã làm gì giống như chủ tử nha!”

Ai da, Chu Thái Thái thật sự là nổi giận, “Người nha, rõ ràng nghĩ khi dễ người! Người cho rằng các nàng tương lai sẽ là nương nương, người không dám đánh cũng không dám mắng, người nha, xem ra ta không làm được nương nương cho nên muốn khi dễ người!” Nàng không ngốc, tâm tư của ma ma này liếc mắt đã nhìn thấy, lòng của nàng đủ thâm độc nha. Thịt trên bà vai Chu Thái Thái run lấy bầy: “Người không đánh người thì ngứa tay sao?!” Lời của nàng nói thẳng rập tâm của giáo phường ma ma, thật ra định là nàng muốn rút tuyến, dù sao không có hy vọng làm chủ tử, chỉ là đánh quá hai cái lại nghiện tay, mắng quá hai câu lại nghiện mồm, ở trước mặt mọi người thể hiện uy phong thôi a! Chỉ là không nghĩ tới nha đầu béo này dám nói như vậy!

“Hừ, người đánh lại ta một cái thử xem, lại đánh ta thử một lần xem thử!” Nàng nhúu chặt chân mày, một bộ sắc mặt muốn uy hiếp, thật đúng là ma ma này rất ghê gớm, nàng hừ lạnh, tức giận nói: “Người người, đi ra ngoài cho ta, không cần ở đây luyện tập nữa!”

Ai da, như thế nào không nói sớm, nàng rất cam tâm tình nguyện không ở trong này phơi nắng chịu tội!

Thái Thái vừa xoa xoa cái mông lướt qua hơn ba mươi mỹ nhân, các nàng cười cười, có kính nể lại có cả nhúu mày, Thái Thái cũng không thèm để ý, chỉ nghĩ nên nhanh rút tuyến sớm một chút về nhà mới đúng. Trở về cho Linh Nhi kiểm tra, trên mông bị người ta đánh hiện ra vài vết màu đỏ tím, tiểu thư đa kiêu thị quý, có lẽ chưa bao chịu qua thiệt thòi như vậy, không khỏi nể nang ma ma vài câu, Thái Thái thở dài, gối cằm trên cánh tay nói: “Người kia thật xấu, thật phi thường xấu, cảm lông gà như lệnh tiền! Ai da Linh Nhi nhẹ tay chút đi.”

Cạch...cạch...cạch, có người gõ cửa.

“Có Thái Thái trong phòng không?”

Linh Nhi mở một cửa, lại thấy một thái giám.

Công công tiến đến kêu lên: “Ai ui, nha đầu người sao có thể bảo ta dễ tìm, ai, ta còn thật đem người trở thành trù nương!”

“Trịnh gia gia?” Thái Thái nghe tiếng, từ trên giường đứng lên, hai tay nâng cái mông uốn éo đi ra ngoài, quả nhiên là vẻ mặt hiền lành buồn cười của Trịnh công công, Thái Thái mặt mày vui vẻ, vội vàng di chuyển ghế mời hắn ngồi xuống: “Công công, ngày đó Thái hậu ăn đồ ăn cao hứng sao?”

“Cao hứng, cao hứng a! Người nha, ta thật không nghĩ đến người thật sự là tú nữ!”

“Đúng vậy a, ta béo như vậy ai cũng không nghĩ ra ta sẽ thi tú nữ. Công công, ta tới tham gia nào nhiệt, ta thật không nghĩ thi tú nữ!”

Công công đã sớm hỏi kỹ thân thể của nàng, cười tủm tỉm cùng nàng thương lượng: “Chu cô nương, người nhưng thật ra là đại tiểu thư nhà quan lớn, ta không nên như vậy thỉnh cầu người, bất quá Thái hậu rất thích món người chế biến, ta nghĩ thương lượng với người khi người rút tuyến có thể tạm thời ở lại phòng bếp trong cung của Thái hậu giúp một tay?!”

Chương 16: Ba Đề Mục 1

Giúp một tay cũng tốt, thứ nhất Thái Thái đối với việc làm bếp rất có hứng thú, thêm nữa nếu như ở phòng bếp của Thái hậu làm việc lật vật cho dù ở bên ngoài không trở về nhà cũng không cần phải tìm nhà chồng, cha mẹ cũng không thể nói gì hơn, tính toán tốt thấy tâm tình cũng vui vẻ cho nên tuy là cùng giáo phường ma ma có chút hiềm khích, liền nhanh chóng vứt ra sau đầu quên sạch sẽ, trở về tắm rửa làn da trắng ửng hồng kiều nộn, thối nệ cũng có thể bị xước, khiến cho người ta nhìn lại có xúc động muốn nheo thứ.

Nàng ngồi trên ghế, tóc dài xõa xuống để Linh Nhi dùng khăn giúp nàng lau khô, đột nhiên bên ngoài có một đám đèn lồng đi ngang qua, tiếng bước chân sột soạt, đến gần cửa viện thì dừng lại. Sau đó có người đến gõ cửa, Linh Nhi buông rèm đi đến mở cửa, ra là giáo phường sai cung nữ đến.

Cung nữ phúc thân khẽ chào nói: “Vừa rồi Hoàng thượng hạ chỉ, thỉnh Chu tú nữ đi ra ngoài nghe chỉ.”

Linh nhi vội vàng gạt đầu, mệnh lệnh hoàng thượng nha, nghe thế nào cũng cũng làm người ta căng thẳng khẩn trương, nàng đóng cửa rồi tiến đến kêu lên: “Tiểu thư mau thay y phục, em giúp cô vấn tóc, đây chính là Hoàng thượng ra lệnh nha, tiểu thư cô lần đầu tiên đi tiếp chỉ của Hoàng thượng! Đây chính là hoàng mệnh!”

Thái Thái nhũ mảy, nghĩ trong lòng hoàng mệnh thì sao, đối với nàng mà nói mệnh lệnh của cha mới hữu dụng, nàng cách mấy ngày nữa sẽ không còn là tú nữ, Hoàng thượng cùng nàng là người qua đường giáp ất, hoàn toàn không liên quan, bắn đại bác cũng không tới!

Mặc một bộ xiêm y màu lục, tóc tùy tiện vấn, còn đang hơi ẩm, nàng không được tự nhiên ra cửa, giáo phường ma ma cùng những tú nữ khác sớm đứng đó, Thái Thái trong nội tâm trống rỗng, mình quả nhiên trẻ, thật ra vùng trộm đi từ phía sau không dễ dàng gì, búi tóc và cơ thể quá tròn của nàng cộng thêm một thân màu lục muốn không chói mắt cũng khó, giáo phường ma ma trông thấy hai mắt lập tức đau nhức, thần kinh căng thẳng, buồn bực không tự giác nhu nhu chân mảy. ” Khụ khụ khụ, lớn mật, đối với mệnh lệnh của Hoàng thượng dám chậm trễ?!”

Thái Thái đứng cuối cùng, cúi đầu xuống, nghiêng đầu vừa vặn chống lại vẻ mặt hung ác của giáo phường ma ma, trong nội tâm thì làm mặt quỷ. “Đây là lần đầu các người tiếp chỉ từ khi vào cung, cũng là cơ hội để các người thể hiện bản thân.” Nàng nặn ra một nụ cười nói tiếp: “Hoàng thượng gần đây công vụ bề bộn cho nên muốn từ ba mươi sáu tú nữ giảm bớt còn mười hai để tiết kiệm hơi, đổi thành lần thứ nhất tỷ thí tài nghệ, chọn lựa ra tú nữ tài nghệ phẩm cách đều xuất chúng. Ngày mai Hoàng thượng ra ba đề mục cho mọi người, các người đêm nay trở về tối nhất nghỉ ngơi, bồi dưỡng tinh lực (tinh thần + thể lực), ngày mai tranh tài cao thấp.”

Ba mươi sáu tuyển mười hai sao, thì ra cuối cùng cũng xong, theo mười hai người tuyển ra bốn phi tử một hậu. Thái Thái câu câu ngón tay, cũng không biết hoàng thượng ra sao, còn nữ tử gả cho Hoàng thượng cũng thật đáng thương, người ta thành thân đều là từng đôi từng đôi, Hoàng thượng lão già thành thân, một nam năm nữ. Nàng nhìn qua một đám nữ tử xinh đẹp trong nội tâm vì mọi người tiếc hận, bọn tỷ muội thật tốt, cửa cung sâu như biển, nhưng tự do cái gì cũng bị mất!

Quay đầu không lên tiếng, Thái Thái không thấy lo lắng, kết quả đêm nay chính thức an tâm ngủ ngon! Tỉnh lại tiểu Linh cuống quýt kéo nàng rửa mặt sửa soạn :”Tiểu thư cô ngủ thật ngon, người khác trời sáng canh năm đã bắt đầu rửa mặt sửa soạn, mọi người nói Hoàng thượng không biết ở nơi nào theo dõi đâu.” Còn theo dõi, Thái Thái thầm nhủ trong lòng Hoàng thượng là dám tặc sao, chính mình tuyển phi tử, quang minh chính đại không nhìn, làm gì phải vùng trộm theo dõi, đưa cánh tay tròn đuối người, từ xiêm y màu xanh biếc và xiêm y đỏ thắm vẫn là chọn màu xanh biếc. Sau khi ăn mặc tươm tăt lại bị Linh nhi kiên quyết gắn lên một chiếc trâm cài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ba Đề Mục 2

Xuất môn cùng mọi người chào hỏi, hai tú nữ nhìn qua nàng một thân xanh biếc buồn cười, đi qua giữ chặt tay nàng: “Thái Thái cô nương, ta lần đầu tiên gặp người cũng gặp người một thân màu xanh, thoát nhìn như một lá sen cực lớn!” Nàng nói xong hai chữ cực lớn biết mình nói lỡ miệng còn sợ Thái Thái đề ý nàng nói Thái Thái mập.

Không nghĩ tới Thái Thái lại hoàn toàn không để ý, cười đến thập phần đáng yêu, cúi đầu nắm lấy một góc váy của mình, nàng cũng có cảm giác mình như chữ phiến (片 - hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác) giống như lá sen, trông tươi mát vô cùng.

Giáo phường ma ma đứng lúc đi qua quãng cho Thái Thái ánh mắt khinh thường, kéo xiêm y nàng dò xét một hồi chặc chặc bật cười: “Nguyên bản là

mục tiêu không lồ, đi tới chỗ nào cũng không thể không khiến người ta phải nhìn hai lần, vừa lúc người còn mặc thêm xiêm y chói mắt, tốt thật, ta ở trăm thước còn có thể nhận ra người là ai.”

Nhận ra có gì không tốt, Thái Thái hừ một tiếng, như cũ cảm thấy xiêm y của mình trông tươi mát khiến cho vui vẻ, giáo phường ma ma đi lên bậc thang, cung nữ bên người nàng đem ba tờ giấy đỏ viết chữ dán trên bình phong bằng gỗ, nói ra: “Hoàng thượng ra ba đề mục, thư pháp, vũ đạo, trù nghệ.”

Phía dưới một mảnh xôn xao, Hoàng thượng ra đề mục này nhìn thì như bình thường nhưng thật ra xảo trá, ở đâu có tuyển phi bằng thư pháp, trù nghệ? Vũ đạo thì không tính đến, viết chữ đối với nữ tử có lẽ dễ, mà cô tay nữ tử vô lực muốn đem thư pháp luyện tập tốt thì lại khó, trù nghệ thì tại đây toàn là tiểu thư khuê các nuôi tại khuê phòng, ngón trở không dính nước dưong xuân, là nữ hài được nuông chiều, ngược lại các nàng sẽ biết làm sao?! Đại đa số nghĩ thầm, chỉ có hải lòng vũ đạo hạng nhất, tất cả mọi người trước khi tiến cung cố gắng nâng cao kĩ thuật. Nhưng lòng bàn tay Thái Thái lại đồ mồ hôi, cái gì, vũ đạo? Nàng hai mắt nhìn chăm chăm vũ đạo, hai cái khác ngược lại không để tâm, Cái tên Hoàng thượng sắc quý! Cưới vợ mà thôi, cái gì mà thi vũ đạo nha?! Nàng một chút vũ đạo cũng không biết!

“Hoàng thượng tuy bề bộn, chính là Thái hậu nương nương lại nói, nàng nguyện ý thay thế Hoàng thượng bình chọn mười hai người trong ba mươi sáu tú nữ. Các người nhất định phải làm cho Thái hậu hải lòng có biết không?” Sau đó ba thái giám dẫn một đội ngũ hướng về phía cung của Thái hậu, lúc đến cửa cung vài cung nữ đem áo vũ đạo tiến cung, vài cung nữ đang chuẩn bị giấy và bút mực, Trịnh gia gia cũng đang vội vàng chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp.

Thái Thái muốn tìm Trịnh công công cầu cứu tranh thủ đem mình rút tuyển, nàng cam tâm tình nguyện đứng ở phòng bếp. Đáng tiếc mọi người sắp hàng đội ngũ chỉnh tề, nàng vừa chạy ra sẽ làm người ta phát hiện.

“Mọi người vào đi thôi, uống một chén trà, sau đó chuẩn bị tranh tài – thư pháp!” Thái Thái đành phải đi một bước tính một bước, rất tốt là mở đầu không phải là vũ đạo, nếu vậy sẽ gây phiền phức lớn.

“Các vị tú nữ, vì đề công bình, Thái hậu sẽ ở biệt điện chờ thưởng thức tác phẩm của mọi người, bản ở tiền điện đã chuẩn bị tốt, mọi người hiện tại đi qua.”

Ba mươi sáu bàn lớn trên đại điện, giấy và bút mực đặc biệt đã có người chuẩn bị xong, tú nữ từ cửa tiến vào đứng tại bàn theo thứ tự, Thái Thái thì đứng ở phía sau dựa vào cửa. Nàng đột nhiên ngửi được mùi mực hương vị đặc thù, trong nội tâm ngạc nhiên Hoàng thượng quá xa xỉ, trong nội cung lại sưu tầm hương mực trăm năm nhiều như vậy, bĩu môi một cái, nhớ tới chính mình đã từng tìm được một khối, muốn cha mua, cha không chịu, nàng muốn dùng một đôi vòng tay phi thúy đem đổi lấy. A, lại nhìn giấy tuyên thành, trong nội tâm thầm mắng, là ai xảo trá như vậy, giấy này rõ ràng là ” Bán sinh thực đậu hủ quyền” (cv dịch là nửa đời quen thuộc đậu hũ tuyên :-s), loại giấy này viết chữ sẽ làm cho người ta giới hạn phạm vi, nếu muốn đạt tới hiệu quả tốt nhất chỉ có thể lựa chọn nét chữ mảnh gầy, hoặc là chữ nhỏ tinh xảo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ba Đề Mục 3

Muốn mua bút vậy mực viết chữ viết chữ thảo cũng không phải là dễ dàng gì, bởi vì đây cũng không phải giấy tuyên thành hoàn toàn, thậm chí không tốt lắm, mực không bóng sẽ viết ra chữ không đẹp, cho nên, chỉ có thể lựa chọn, ‘loại chữ nét kim ‘phong sơn’ cực nhỏ’ kia, Thái Thái thầm nghĩ rằng, phải viết một đồng chữ cực nhỏ này, không phải là muốn chặt đứt cổ tay con người ta sao?!

Nàng cầm bút lên, vừa nhìn thấy, thật sự là loại lông đuôi tốt nhất, vừa vặn có thể viết chữ ‘sáu kim’. Bàn tay mập mập của Thái Thái cầm lấy bút lông, nhúng vào trong nước cho ướt xong, ngón tay phẩy cho nước bay đi, sau đó mới chấm vào mực hương, lại bỗng nhiên phát hiện ra, loại mực này độ đậm nhạt đều nhau, cũng là loại chuyên dùng để viết chữ ‘sáu kim’, xem ra người ra đề cũng là cố ý ở trong đề lại thêm đề đây mà.

Thái Thái nhú mày, như thế nào Hoàng thượng lại đề tâm nhiều như thế chứ, cả ra đề tâm cơ cũng nặng như vậy! Nàng vén tay áo suy ngẫm một lát, lại viết một câu ‘thiên hạ đại sự, tất do vu tế’. Đặt bút xuống, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, trong bụng trở mình, những lời này mới đúng với đề mục vạn phần xảo quyết lại có nội hàm mà Hoàng thượng đã ra!

Ước chừng nửa nén hương, mọi người đều đã viết xong, mực cũng đã khô ráo, công công lại ở mỗi góc bài mỗi người ký thêm một chữ. Thái Thái ở góc trên cùng vẽ thêm một nụ sen mới nở, lại thêm một chữ Thái. Nộp bài thi xong lại bắt đầu thấy lo lắng, sau đề này, sẽ là phần vũ đạo!!

Nửa nén nhang sau, ma ma mới nói: “Bài thi của các người sẽ được dâng lên để Thái hậu giám định và xem xét, nhưng Thái hậu có nói, giám định và xem xét cũng chỉ phí công, có lẽ nàng nhìn được sẽ cảm thấy đói bụng, cho nên trong khoảng thời gian này, các người hãy cố tận dụng, đến phòng bếp một chút. Tuy rằng nếu các người có thể sẽ có cơ hội được tuyển thành hoàng phi, cả đời cũng không cần tự mình xuống bếp vẫn có thể thưởng thức nhân gian mỹ vị, nhưng nếu không nói rõ các người sẽ không hiểu, những lời giấu mà vẫn không lộ ý tứ này, các cô nhất định hiểu, không làm được thì cũng không cần quay trở lại.”

Nàng ở trên nói xong, các tú nữ giống như đàn nai chạy loạn, nơi này toàn bộ đều là tiểu thư con của quan viên kinh thành, cho dù không nhập cung cũng

là con nhà quyền quý, chưa từng học qua trù nghệ, cho nên đột nhiên thế này cũng là có chút làm khó các nàng.

Ba đề mục này là vị công công vừa vặn hỏi đúng lúc Hoàng thượng đang ăn khuya, thuận tiện hần nhìn thấy văn chương trên bàn, nên mới nghĩ ra đề mục thư pháp, sau đó nhìn chén bánh trôi, lại nghĩ đến món bánh rán của trù nương tại điện Thái hậu được ăn ngày đó, lại nổi lên muốn đùa chút, thuận miệng nói luôn đề mục trù nghệ. Sau lại không nghĩ ra, công công bên cạnh lại nói giúp thêm cái đề mục vũ đạo.

Cái phòng bếp đã được cải tạo, Thái Thái mới hai ngày không gặp, một phòng bếp to đã bị chia thành ba mươi sáu mảnh nhỏ, trong sân lại chất đầy nguyên liệu nấu ăn, còn hầm băng đầy các loại thịt.

Thái Thái ngồi trên ghế, dựa vào bếp ngăn người, trong lòng tính toán, không bằng đi tìm Trịnh công công giúp đỡ, đầu tiên rời khỏi tuyền tú, sau đó trực tiếp bá chủ phòng bếp này, trong tay bốc lên một quả dưa chuột đã rửa sạch, cạc cạc gặm, đột nhiên có một bàn tay vỗ vào vai nàng: “Chu Thái Thái, người đói bụng lắm sao?” Thì ra là giáo phường ma ma, nàng cũng thật là không hay ho, đương lúc phiền muộn lại nhìn thấy nàng, đoạt lấy quả dưa chuột trên tay nàng, nói: “Người thật không có chí tiến thủ, đã đến nơi này, hãy biểu hiện cho tốt một chút đi, bất qua ta xem người, lúc nào cũng chỉ ăn ăn, nhất định làm gì có được đôi tay khéo léo nào chứ?” Nói xong, đem dưa chuột trả lại cho Thái Thái, cười một tiếng liền bước đi, kiếp trước Thái Thái nàng có hận thù gì với nàng ta sao? Nàng nhìn dưa chuột trong tay bị người lấy qua, cũng không còn muốn ăn nữa, một tiếng nói la vang lên, Trịnh công công nói: “Cuộc thi trù nghệ, bắt đầu.”

Thái Thái tâm khẽ động, cũng không có sức làm gì, tốt nhất cửa thứ hai này nên rút tuyền đi, như vậy có thể tránh thoát cửa thứ ba. Nàng nhìn nguyên liệu nấu ăn, bất quá lại không thể làm qua loa mà dâng Thái hậu ăn được nha, nhìn thấy có gạo nếp, thăm nghĩ, gạo nếp có thể nghĩ tỳ, rồi lại nghĩ đến nếu buổi tối có thể ăn một chén bánh trôi, nhất định sẽ rất thư thái. Nhưng gạo nếp lại không tốt cho tiêu hoá. Không biết là có sơn tra hay không. Nàng đi vòng quanh tìm xem, quả nhiên trên chạn bếp lại có một ít cây sơn tra. Thái Thái đem sơn tra nghiền nát, bắt đầu viên bánh trôi.

Đầu bên kia, nhìn thấy các nàng làm cá, chặt thịt, một mảnh lợn xộn, tú nữ bên cạnh bắt gặp Thái Thái đang viên bánh, dựa sát vào hỏi: “Thái Thái có nướng, người đang làm món gì vậy?”

“Ta đang làm mấy cái bánh trôi. Còn người làm gì?” Nàng nhìn khuôn mặt u sầu của vị tỷ muội bên cạnh, hỏi. Thái Thái thăm nghĩ, bánh trôi cũng làm sắp xong rồi, không bằng giúp người ta một tay, vì thế nàng nhìn nguyên liệu nấu ăn ở trên bàn, có một chén thịt tôm nhỏ nho nhỏ, vì vậy, nàng tốt bụng nói: “Ta giúp người làm một lồng bánh bao nhân tôm hấp vậy.”

Tú nữ kia gặp Thái Thái béo người, đại khái không có sức cạnh tranh, cho nên thân thiết nói với nàng: “Thái Thái, người giúp ta, ta sẽ biết ơn cả đời.” “Này này, cái gì mà biết ơn với không biết ơn, chỉ là giúp người nấu một bữa cơm thôi mà.

Rất nhanh, Thái Thái đem nguyên liệu của nàng ta đến, nhìn mấy hàng khác, lại sợ bị người ta nhìn thấy, cho nên nói tú nữ kia giả vờ bộ dáng đang bận bịu, sau đó một lồng bánh đáng yêu nhỏ nhắn liền xuất hiện, đợi tú nữ kia đặt lồng vào nồi hấp, Thái Thái mới thở phào một hơi, lấy khăn ra lau mồ hôi trên đầu.

Thức ăn bị mang đi, ở dưới đĩa mỗi người đều có ghi tên, giáo phường ma ma rốt cục cười tủm tỉm nói: “Thái hậu hiện đang dùng bữa, các người đi thay y phục, vì Thái hậu ca múa trợ hứng.”

Thái Thái giống như hoá đá, thì thảo từng chữ— ca — múa — trợ — hứng — ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thoát Được Một Kiếp

Y phục này, làm sao mà mặc? Ra là đều dựa theo cùng một số đo làm trang phục vũ nương, Thái Thái hai tay cầm y phục ướm lên thân đo đo, váy này quá lắm thì chỉ bằng một nửa nàng, tú nữ bên cạnh đã mặc quần áo bó sát, cách ăn mặc giống như từng cánh bướm trắng, thấy bên cạnh có một bộ y phục không ai mặc, Thái Thái hạ quyết tâm, dứt khoát lấy hai bộ y phục mặc vào cả, lại còn để hai bên tay áo để rũ xuống trên vai, vừa vặn hai bộ y phục, một bộ vàng nhạt, một bộ xanh nhạt nàng trong gương nhìn lên tựa như một cây búp cải tròn căng.

“Phụt—” tiếng cười không nén được theo bốn phía truyền đến, mặt Thái Thái đỏ lên, có chút không kiên nhẫn nâng một thân ăn mặc lợn xộn đi tìm Trịnh gia gia, phi, còn tuyền cái gì nha, sớm nên buông tha thì tốt rồi, mắt công lân qua lân lại một ngày! “Người nha đầu kia, người đi đâu nha?!” Ma ma nắm chặt cổ tay nàng, làm đỏ cổ tay nàng. Thái Thái như rồng mây nói dối: “Ta muốn đi nhà xí!”

Hừ, xem ra nàng đi nhà xí là để khóc đi thôi? Bối bối một cái, ma ma buông tay, làm bộ khoát tay: “Đi nhanh về nhanh!”

Trở về cái quý á, Thái Thái mang theo trên người hai bộ vũ y rườm rà, thành thật đi về phía nhà xí, đem quần áo cởi ra, dự định đi kiểm Trịnh gia gia cầu cứu! Nhưng không tìm thấy Trịnh công công. Nàng lại sợ giáo phường ma ma đem nàng bắt trở về, đột nhiên nghe được âm thanh vũ nhạc vang lên. Chẳng lẽ đã bắt đầu sao?

“Chu Thái Thái, làm sao ngươi ở đây?” Âm thanh chói tai của giáo phường ma ma truyền vào lỗ tai Thái Thái, nàng thở phì phì đi đến, “Trong nhà xí té xuống không lên được sao? Ngươi cho rằng ngươi có thể tránh không thi?!” Nàng là một lòng muốn xem Thái Thái xấu mặt, muốn nhìn đến vở hài kịch cây bắp cải trước mặt Thái hậu vui sướng đến hoa chân múa tay, có thể làm cho Thái hậu cười mọi người lấy đó làm việc vui nàng cũng thờ tốt một hơi, cái nha đầu này không sợ chết, lần này phải cho ngươi biết chết là như thế nào.

Thái Thái bị nàng cường chế kéo về, lại lần nữa về trong đại điện, trong nội tâm chợt lạnh, quả nhiên thấy một loạt nữ tử giống như tiên nữ bồng bênh nhảy múa trên đại điện. Mà thái hậu thì ngồi ngay ngắn trước mặt, trong tay bưng lấy một chén canh tròn. Thái hậu đang ăn bánh trôi nàng làm? Thái Thái nội tâm vui mừng, xem ra thái hậu rất thích.

“Ngươi nhanh đi, gia nhập với các nàng...” Ma ma ý xấu nói, lấy tay đẩy mạnh. Thái Thái lão đạo ngã xuống, kết quả lại đụng phải một người. Chạm rai ngang đầu, thiếu chút nữa khóc không ra nước mắt: “Trịnh gia gia...”

“Hư...”

Trịnh công công đang tìm nàng nửa ngày, sớm đoán được đề cho nha đầu béo Thái Thái này khiêu vũ không phải là chuyện quá dễ dàng, cho nên một lòng quyết định tiên hạ thủ vi cường lên mạng nàng cách xa nơi này.

“Trịnh công công?” Giáo phường ma ma không nghĩ tới như thế nào hần lại đột nhiên xuất hiện.

Trịnh công công cười tùm tùm đi qua, thấp giọng nói: “Ta sớm tìm nha đầu kia, cho nên đợi ở đây, thật ra a, nha đầu kia chắc chắn rút tuyến ngươi làm gì cùng nàng cố chấp chứ? Hôm nay Thái hậu tâm tình tốt, nếu như thấy nàng đến múa loạn đến ngã xuống kinh động đến Thái hậu thì ngươi xui xẻo.”

Giáo phường ma ma vừa nghe tự nhiên không dám cùng Trịnh công công tranh cãi, Trịnh công công cười nói: “Nha đầu kia, cửa thứ ba này nhất định gây khó dễ cho nên dứt khoát nàng sẽ không qua, ta đây nên mạng nàng đi.”

“Trịnh công công, nhưng cái này không hợp quy củ a!”

Không nghĩ tới Trịnh công công về mặt hiền lành lại trừng mắt, giáo phường ma ma trong nháy mắt không còn cách nào khác cười tùm tùm ” Tốt tốt, dù sao xảy ra chuyện gì thì cũng có Trịnh công công...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tỉ Mỉ Chọn Lựa

Đêm đến, hoàng cung lên đèn, tất cả hỗn loạn cũng đến hồi kết thúc, tẩm cung Thái hậu cũng đã náo nhiệt suốt một ngày, người kiệt sức, ngựa hết hơi, Thái hậu bèn phân phó cho các tú nữ trở về nghỉ ngơi, ba ngày sau mới thông báo danh sách trúng tuyển.

Mười tám ngọn đèn cùng hai hàng cung tì vây quanh Sở Cuồng chậm rãi hướng đến điện Thái hậu. Nhiều ngày nay hần rất bận, cả ngày phê duyệt tấu chương xong, hần mới thuận tiện lại đây cùng Thái hậu dùng bữa tối, hơn nửa ngày hôm qua Thái hậu cũng đã nói với hần, các món ăn cũng như bài văn chương của các tú nữ, đều phải do hần định đoạt. Vì thế Hoàng thượng liền nghe theo an bài của Thái Hậu, còn mặc một bộ quần áo bình thường trên người, bỏ đi mạo quan, thoải mái đi đến.

Mỗi món ăn trên bàn này, Thái hậu đều đã nhấm nháp qua, nhưng vẫn để trên bàn không dọn đi, chờ Sở Cuồng đến mới phân phó phòng bếp lấy đi, lại bưng mấy món trưng tự đi lên. Trong tay Sở Cuồng cầm đĩa, nhìn một bàn ba mươi sáu món ăn, thế nhưng lại không biết xuống ta như thế nào mới đúng, cái hồng hồng đen đen kia, chẳng lẽ là thịt kho tàu sao? Còn món nát đến không còn hình dáng gì kia, chẳng lẽ nào là cá? Lại còn cả.....

Hần đành phải chọn món có bề ngoài dễ nhìn một chút, gấp một chút đặt ở đầu lưỡi, tuy có vẻ đẹp mắt, lại không vừa miệng, tâm tình hần có chút không vui, bởi vì tình huống này cũng không được tốt như hần dự đoán. Thái hậu đứng ở gần hần, nhìn một bàn này mà cười: “Các nữ hài này, đều là mười ngón tay không chạm qua nước, cho nên, đề mục Hoàng thượng ra thật ra gian xảo a.”

Sở Cuồng cười, trong lòng hần tự nhiên biết xưa nay Hoàng đế tuyển phi là một chuyện vạn phần thận trọng, đầu tiên, cung phi có thể lại là mẫu thân của người thừa kế vương triều trong tương lai, nếu mẫu thân lại là một người được nuông chiều xa xỉ, có thể nuôi dưỡng một Hoàng tử ra cái dạng người gì? Thứ hai, cung phi mà chỉ dựa vào chút tư sắc của mình để chiếm được niềm vui của hần thì có chút không thú vị, Sở Cuồng là người tâm cao khí ngạo, cho nên hần hy vọng có thể chọn ra mấy phi tử tài đức vẹn toàn, lại xinh đẹp xuất chúng bởi ở bên cạnh mình.

Mới vừa rồi có ăn chút gà hầm hạt dẻ, hương vị cũng khá được, từ nhỏ đầu lưỡi hần đã có chút khó chịu, vị giác lại miễn cảm. Món gà hầm này, có hơi thiếu lửa, hần buông xuống, công công liền mang món này đặt sang chỗ khác, tuy rằng chọn nguyên liệu có vẻ không tốt nhưng ít nhất vẫn biết nấu ăn, nàng miễn cưỡng có thể qua cửa đi. Tiếp lại là tẻ chọn ra năm sáu món miễn cưỡng ăn được, ánh mắt hần lại rơi vào chiếc lồng nhỏ trên bàn. Những chiếc bánh bao thực đáng yêu, lớn nhỏ đều như nhau, hần đếm thử, không nhiều không ít, mười tám cái, “Lấy cho trăm thử món bánh bao này đi.” “Vâng.” Công công lấy một cái lên, đặt vào chiếc đĩa nhỏ, cắn một miếng, hương thơm nức người, ăn thật ngon. Hần thật kinh kì, Thái hậu thấy hần như

vậy, gật đầu cười nói: “Quả nhiên Hoàng thượng chú ý đến lòng bánh bao này, hôm nay ai gia đã đem toàn bộ mấy món ở đây ném qua, nếu không quá nhiều dầu mỡ thì lại chính là không vừa miệng, hay quá nhạt, quá mặn, bằng không lại là quên thêm muối. Nhưng bánh bao này lại thật có dụng tâm, thịt tôm đã được làm sạch sẽ, không bị nát, cắn một ngụm, cả miệng đều là hương thơm.”

“Mẫu hậu nói thật đúng ạ.”

Sở Cuồng vội gọi người đi thăm dò, đến tốt cùng là ai làm bánh bao, đáp án lại là tú nữ Lý Châu Nhi.

”Xem ra Lý Châu Nhi này là một người thật tâm.”

Thái hậu ca ngợi, Sở Cuồng gật gật đầu, lại đếm đếm đến cuối cùng có mấy người qua cửa, lúc này mới phát hiện, lại bị thiếu mất một người.

“Xem ra, hôm nay chọn không được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tú Nữ Thái Thái

Thái hậu đột nhiên cười nói: “Hoàng thượng, còn một người, nhưng lại so với người làm bánh bao dụng tâm hơn.”

Thái hậu vỗ vỗ tay, Trịnh công công bưng một chén canh nhỏ đi lên, Sở Cuồng bưng lên, nhìn vào bên trong là ba cái bánh trôi trắng nhỏ nhắn.

“Bánh trôi?”

“Đúng vậy Hoàng thượng, bởi vì bánh trôi để lâu sẽ vỡ, cho nên cái chén này là ta cho bọn hắn đi tìm vị tú nữ kia nấu lại cho Hoàng thượng nếm thử.”

Sở Cuồng cắn một ngụm, có màu đỏ nhạt chảy trong nhân bánh ra, kỳ thật cũng bình thường không có gì lạ, nhưng Thái hậu cô tình nói, hắn không ngại nghe một chút cao kiến của Thái hậu.

“Hoàng thượng, thật ra lúc đầu ai gia cũng không lưu ý tới bánh trôi này, nhưng sau khi ai gia nhắm nháp hết món ăn cả phòng, thực sự khát nước khó nhin, thậm chí có chút canh thì tốt, nhưng nghĩ đến các nàng nóng lòng biểu hiện bản thân, không người nào sẽ chọn làm canh, vừa tiếc nuối ai ngờ lại thấy được một chén canh suông bánh trôi nhỏ trắng trắng, cho nên ai gia tâm tình rất tốt, cắn một ngụm, tâm tình liền thấy tốt, gạo nếp vừa nhuyển vừa mềm dẻo không nói, Hoàng thượng, người có thể phát hiện đây là nhân son tra (*).!” Thái hậu cười nói: “Ai gia chính là lo lắng ăn nhiều dầu mỡ sẽ không tốt cho tiêu hóa, không dễ chịu, không nghĩ tới thậm chí có người cũng lo lắng ai gia không tiêu hóa được chuẩn bị khai vị son tra!”

Sở Cuồng lập tức tỉnh ngộ, xác thực lão nhân gia sau khi ăn cả bàn đầy dầu mỡ nhất định sẽ không dễ chịu. “Cho nên nói, đa số người chỉ muốn trúng tuyển, làm ra mới ăn cực phẩm xuất sắc nhất, lại không người nghĩ ai gia ăn thoải mái hay là không thoải mái, nhưng chén canh này ngược lại là cực phẩm, căn bản chính là một lòng nghĩ đến ai gia ăn được thoải mái. Cho nên nói bánh trôi này so với những cái khác mới là dụng tâm nhất.”

Sở Cuồng cười nhạt một tiếng, lại cúi đầu nhìn bánh trôi, lại nhớ tới đêm hôm đó cũng chính là bởi vì ăn bánh trôi mới nghĩ ra đề thi này, chẳng lẽ đều là số trời sao? Hắn lại gọi người đi hỏi xem bánh trôi của tú nữ nào làm, chờ một lát thái giám nói: “Tú nữ Chu Thái Thái.”

“Chu Thái Thái? Là tiểu thư nhà nào?” Thái hậu hỏi.

“Hoàng thượng, tú nữ này là thiên kim của Chu thượng thư.”

Sở Cuồng lơ đãng gật đầu một cái, Thái hậu cười rộ lên: “Không nghĩ tới Chu đại nhân dạy bảo nữ nhi thật tốt.”

Nhắm nháp xong, Sở Cuồng đem Chu Thái Thái xếp hạng nhất, Lý Châu Nhi xếp thứ hai. Những người khác là ai hắn cũng không nhớ rõ.

“Hoàng thượng, những thư pháp này toàn bộ đã trải tại đại điện, thỉnh Hoàng thượng dời bước qua.”

Sở Cuồng cùng Thái hậu dời bước. Mùi mực thơm phức xông vào mũi, Sở Cuồng đi vào, lần lượt xem qua, quả nhiên phần lớn cổ tay các nàng đều vô lực vẫn là viết được nhưng lại không có thần thái ý nhị, hướng hồ hắn cho loại giấy bán Tuyên thành chỉ căn bản ghi được chữ thảo, nhìn thấy phần lớn ghi chữ thảo, bất giác buống bình cười một tiếng. Đột nhiên, ánh mắt rơi trên một bức chữ trong góc tối, một bức có bút pháp rất tốt, một bức có nét ‘kim nhỏ’ hắn không khỏi kinh hỉ, nét chữ này không phải mấy chục năm luyện tập thì không viết ra được, lão luyện phiêu dật, đem phong vận nét kim nhỏ thể hiện toàn bộ, trong lòng hắn lại giật mình, đem một câu ‘Thiên hạ đại sự, tất do vu tế’ nhẹ nhàng thì thầm trong miệng, đây là lời nói sâu sắc dày dặn kinh nghiệm, tú nữ này quả nhiên phi phạm, nhìn thấu hắn tại đề thi che giấu ý định, dám chỉ hắn nguyên tắc làm người. Một câu nói này chính bản thân Sở Cuồng cho mình lên ngôi đã lâu, làm đế vương chuẩn mực.

“Đem bức chữ này lấy ra cho trầm xem.”

Thái giám dâng cho hắn nhìn kỹ, hắn liếc nhìn góc nhỏ tìm chữ kí, ghi một chữ Thái.

“Ai viết vậy?”

Công công kiểm tra xong lại nói: “Hoàng thượng, là tú nữ Chu Thái Thái...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thâm Cung Kế

Như gia tam thông nảy sinh cảnh giác, một người tới trước mời Mai phi đi vào, Mai phi mỉm cười nói: “Bản cung dẫn theo một vị thái y, dạy cho bản cung thủ pháp xoa bóp, kể từ hôm nay, mỗi ngày bản cung sẽ xoa bóp cho hoàng hậu.” “Không cần phiền hà Mai phi nương nương, đây là công việc của chúng nô tỳ, chỉ cần nương nương có tâm là đủ rồi.” “Đúng vậy, làm vậy thật vất vả cho nương nương.”

Mai phi gặp ba người các nàng trăm miệng một lời từ chối, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ hơi mỉm cười nói: “Bản cung làm phi tử, hầu hạ hoàng hậu chủ tử có gì không đúng sao? Lại nói đây là ý chỉ của thái hậu.” Thái y bảo người diu Thái Thái đến chiếc giường mềm cạnh cửa sổ, sau đó, cách một lớp vải gấm, thực hiện động tác trên người Như Ý để làm mẫu. Mai phi đứng ở bên cạnh, học cách xoa bóp thân thể cho Thái Thái.

Nàng đã sớm nhận được thư gửi từ nhà, có nhắc đến việc muốn dùng nhiếp hồn thuật câu hồn phách hoàng hậu đi, không nghĩ tới lại là sự thật. Nhưng hoàng thượng ngược lại không hề để ý khiến nàng nảy sinh nghi ngờ. Lúc này nhìn thấy ánh mắt không còn lấp lánh của Thái Thái, nàng biết rõ Thái Thái đã là một hoạt tử nhân, lại sợ nàng đột nhiên tỉnh lại thì hỏng hết việc. Khi nắm lấy tay Thái Thái thì vừa lúc nắm trúng một sợi gân lớn, cho nên ngón tay Thái Thái nâng lên, giật giật.

Mai phi sợ đến mức nhảy ra xa, nói: “Hoàng hậu nương nương tỉnh.”

“A!” Như gia tam thông vội đi qua nhìn, nương nương nào có tỉnh, trong lòng các nàng đều biết phải đợi đến đêm trăng tròn mới có thể làm phép đánh thức nương nương, sau khi Như gia tam thông kiểm tra xong, phát hiện nàng căn bản chưa có tỉnh lại. Thái y đứng một bên nói: “Nhất định là lúc xoa bóp Mai phi nương nương không cẩn thận đề phải gân tay hoàng hậu nương nương, cho nên đây không phải là tỉnh lại, mà chỉ là phản ứng khi bị kích thích từ bên ngoài mà thôi.”

Mai phi gật đầu một cái, trên trán thấm ra một lớp mồ hôi lạnh, nàng hắng giọng, đi qua tiếp tục xoa bóp, ước chừng đến một canh giờ, Mai phi từ nhỏ được nuông chiều, chưa bao giờ phục vụ người khác, không ngờ lại có thể kiên nhẫn chăm sóc người khác như vậy, ngay cả thái y cũng ca ngợi: “Mai phi nương nương thật thiện tâm, xoa bóp là chuyện vô cùng hao phí thể lực, thái y chúng thần chỉ cần một canh giờ, cũng đã mệt mỏi không thở nổi, Mai phi nương nương lại một khắc cũng không ngừng, không bị phân tâm lợi lộc chút nào cả.”

Như gia tam thông nhìn lẫn nhau, mặc dù không rõ dụng ý của Mai phi, chỉ là nhìn bề ngoài, thật sự nàng ta cũng không giống kẻ xấu lắm.

“Đúng vậy, xoa bóp rất là mệt, Mai phi nương nương thân thể ngàn vàng sao có thể dễ mệt nhọc như vậy được? Mới rồi nô tỳ cũng thấy qua một lần, cũng có thể học được cách xoa bóp, từ nay về sau, không cần phải nhọc cho Mai phi nữa.” Như Ý quyết tâm phải cách nàng ta, Mai phi thấy Như Ý tính khí kiên quyết cứng rắn, cười một tiếng: “Như Ý người sợ bản cung làm gì bất lợi cho nương nương sao?”

“Không, không dám! Nô tỳ làm sao có thể nghĩ như vậy được?” Như Ý quỳ xuống nói: “Nô tỳ chỉ sợ, làm phiền đến nương nương mà thôi.”

Mai phi dịu dàng cười một tiếng: “Như Ý, nếu ta mà có một nô tỳ như người vậy ở bên cạnh mình, nhất định nằm mơ cũng sẽ bật cười, Như Ý, tâm ý này của người, khi hoàng hậu nương nương tỉnh lại, nhất định sẽ rất cảm động.”

“.....”

Mai phi nói: “Chỉ là tấm lòng này của bản cung, sao người lại không thể hiểu được? Bản cung chẳng qua là hy vọng, hoàng hậu sớm ngày kháng phục, gần đây hoàng thượng không quan tâm chính vụ, bỏ bê quốc sự, bản cung đoán nhất định là hoàng thượng không chấp nhận sự thật hoàng hậu bị bệnh nặng, bản cung quan tâm hoàng hậu, cũng là vì Đại Sở mà làm, vì hoàng thượng mà làm, nếu không, bản cung cần chi phải bận tâm.” Nàng nhàn nhạt nói.

Như Ý vội nói: “Tấm lòng của Mai phi nương nương, nô tỳ rất cảm động.”

“Được rồi, chắc là do bản cung không thường vận động, cho nên mới xoa bóp cho nương nương một canh giờ đã thấy mệt mỏi, bản cung đi trước, các người nhớ chăm sóc cho nương nương, biết không?”

“Dạ!”

Nàng ta nán lại ở đây gần hai canh giờ, đợi sau khi nàng ta đi, Như Ý nói với Như Tâm: “Muội ở đây trông chừng nương nương, ta đi gặp hoàng thượng.”

“Tỷ, muội thấy hình như Mai phi không giống với những người khác, đến nay muội cũng không nhìn ra nàng ta có cái gì.”

“Đừng quên chúng ta là vì sao mà xuất cung, muội còn nhớ lúc đó là ai đã dẫn người, đi bắt nương nương tạt hội ở hồ Tịnh Nguyệt sao?”

“A! Là Mai phi cầm đầu!”

“Như Tâm, trong cung không có bất cứ chuyện gì là tình cớ cả, cho nên, nếu như nàng ta đã từng cố gắng bắt được nhược điểm của nương nương, vậy nhất định là nàng ra có dụng ý riêng.”

“Dạ!”

Chuyện lần trước kỳ lạ vô cùng, mặc dù hoàng thượng đã hóa giải nó một cách dễ dàng, nhưng chủ mưu đằng sau đến nay vẫn còn là một ẩn số. Mặc dù không thể tùy tiện hoài nghi Mai phi, nhưng cũng không thể xem nàng ta là người tốt để mà đối đãi được, nhất là hoàng hậu nương nương đang ở tình trạng này, trước đêm trăng tròn, bọn họ phải rửa mắt thật kỹ để bảo hộ nương nương, không để thân thể nương nương gặp bất kỳ vấn đề gì được!

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Mấy ngày nay Sở Cuồng có chút lơ là với chính vụ, vì vậy lúc này hắn cầm tấu chương xem xét rồi phê duyệt một lát, con chim vẫn đậu trên bờ vai hắn, lim dim, thỉnh thoảng Sở Cuồng lại thì thầm: “Con chim ngọc này, cả ngày lười nhác, nàng không sợ biến thành con chim béo không thể bay nổi nữa sao?” Tiểu Đức sững sốt, tròn to hai mắt lên mới phát hiện là hoàng thượng đang nói chuyện với con chim. Ai da, không được, hoàng thượng bị bệnh thật rồi.

(Trong tiếng Trung lúc nói chuyện chỉ có hai ngôi xưng hô giống I và You trong tiếng anh vì vậy nên tiểu Đức cũng như hai bà phi kia không biết được con chim là Thải Thải dù anh Cuồng gọi nó là ‘nàng’ nhá, còn về việc lúc ‘ta-mi’ lúc ‘ta/trăm-nàng’ là mình edit cho phù hợp với ngữ cảnh thôi ^^)

Ngày đêm không rời chim, kể cả lúc đi vệ sinh hay tắm rửa, đều cùng với nó như hình với bóng vậy.

Đó không phải là bị bệnh thì là gì nữa?

“Này, nàng đừng có ngủ!” Hắn dùng tay chọc nàng, nhưng nàng vẫn lười biếng chui sâu chỗ ấm trên hõm cổ hắn.

“.....” Sở Cuồng thở dài, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ nàng, lại tiếp tục quay lại cầm một quyển tấu chương lên.

Tiểu Đức bẩm báo: “Hoàng thượng, Như Ý cầu kiến.”

“Ừ, gọi nàng vào đi.”

Sau khi đi vào, Như Ý cười một tiếng, vạn phúc: “Nô tỳ thỉnh an hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!”

Trong phòng chỉ có một mình hoàng thượng, tiểu Đức chặc lưỡi hít hà, điên rồi điên rồi, điên hết rồi, nàng lại hướng về phía không khí mà thỉnh an hoàng hậu nương nương!

Sở Cuồng đang vui, căn bản không phát hiện cách nói chuyện quái lạ của nàng, hỏi: “Sao vậy?”

Như Ý đem chuyện Hòa phi, Mai phi lúc này đến Phụng Tào cung kể lại, hắn trầm ngâm nói, “Hòa phi đi thăm hoàng hậu, trăm thấy hơi lạ, mặc dù nàng ta chỉ đi thăm nhưng trăm không thể loại bỏ nguyên do, có thể là nàng ta chưa từng gặp hoàng hậu, nên hiếu kỳ mà thôi. Còn Mai phi là do Thái hậu bảo đến Phụng Tào cung.....”

“Hoàng thượng, theo phỏng đoán của nô tỳ, có lẽ là Mai phi nương nương đã tự mình xin ý chỉ, đến Phụng Tào cung để chăm sóc nương nương.”

“Có lẽ nàng ta có tâm mà thôi.”

Sau khi Như Ý cáo lui, Sở Cuồng khẽ mỉm cười, nói với chim: “Ngốc nè, nàng có muốn xem thử một chút, lúc trăm đến nơi ở các phi tần khác, là làm gì với các nàng ấy hay không?” Dứt lời, hắn đứng dậy nói với tiểu Đức: “Tiểu Đức Tử, trăm muốn đi thăm Mai phi.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Tâm Cơ Của Đế Vương

Sở Cuồng rất ít khi lo lắng về chuyện tình nhi nữ, thứ nhất là vì hắn tự hạn chế nghiêm khắc, sợ bị các bè phái các hoàng tử còn sót lại gài bẫy chụp cho chiếc mũ hôn quân ham mê nữ sắc, thứ hai, kỳ thật nữ nhân đối với hắn cũng chỉ là công cụ để nối dõi tông đường, chung tình là một việc mà chưa bao giờ hắn xem vào trong mắt cả, lại nói, cho dù Đế vương chung tình với một người, cũng sẽ khó tránh được bốn phi một hậu, tam cung lục viện, đối với Đế vương mà nói, đây là việc cần thiết, hơn nữa cũng là điều tất yếu, cho nên hắn cũng không thích hợp để làm một người chung tình.

Trở lại tam cung, trong lòng hắn vẫn còn cân nhắc, đáng tiếc, vì cái gì tú nữ nhà Chu thượng thư hai phần tranh tài kia đều xuất sắc, ở phần ba lại đột nhiên bỏ cuộc? Sở Cuồng thay một bộ áo ngủ cánh ve màu xanh, trước tiên ngồi xuống, sau đó phân phó tiểu thái giám bên người từ trong ba mươi sáu bức họa tú nữ, mang bức của Chu Thái Thái đến.

Không lâu sau, tiểu thái giám trở lại, Sở Cuồng mở bức họa ra, lại nhìn thấy một nữ tử đáng người thương tha, khuôn mặt đẹp như ngọc động lòng người, trong lòng lại cho rằng bức họa này có phần không thật, nhất định đã có người trau chuốt qua một lần để làm vui hắn. Nhưng mà, cho dù đã bị người chỉnh sửa ba phần, Chu Thái Thái này cũng xem đẹp mắt, nếu kết hợp với tâm tư tình tứ cùng với học thức trác tuyệt kia.....

Từ trong lòng Sở Cuồng bỗng toát ra hình ảnh một vị tuyệt đại giai nhân lịch sự văn nhã. Chu đại nhân, vốn là trọng thần tiên hoàng uy thác, hơn nữa lại là một trong số ít các trung thần chính trực, lúc trước khi các đảng hoàng tử tranh đấu, hắn bị rơi xuống hạ phong thì chỉ có Chu đại nhân là không thay đổi, vẫn ủng hộ hắn kế thừa ngôi vị Hoàng đế, bây giờ, lại cùng hắn có quan hệ bạn cũ, dĩ nhiên nếu muốn vì ngày sau quyền quý quốc gia, hắn nên lấy Chu gia làm chỗ dựa. Trong lòng lại có chút mừng thầm, hắn tự cảm thấy lần này hết thấy thiên thời địa lợi nhân hoà đều bị mình chiếm, không có lòng dạ nào đi tìm hiểu kỹ, lại có thể tìm được một người bầu bạn toàn diện xuất chúng.

“Hoàng thượng, nếu ngài có ý đối với Chu tú nữ này, kỳ thật cần nhắc để cho nàng trúng tuyển cũng không có gì phải ngại cả, lại giống như Hoàng thượng ân sủng đối với Chu gia có thêm, Chu đại nhân tay nắm quan viên trong thiên hạ, đến lúc này, tâm của Chu đại nhân nhất định sẽ bên người Hoàng thượng.”

Phượng mâu đảo qua mặt tiểu thái giám kia, trong mắt lộ ra ba phần lạnh bạc, tiểu thái giám lập tức biết mình không nên xen vào loại chuyện như thế này, mũi toát mồ hôi lạnh, quỳ rạp lên mặt đất, Sở Cuồng sai người thu hồi bức họa trên bàn, đứng dậy muốn đi nghỉ, lại nói: “Người cho rằng trăm ngàn cả một quan viên nhỏ nhỏ cũng không biết trấn an sao? Cho dù là không có liên quan đến hôn sự, bọn họ dám bắt trung với trăm sao?!” Nói xong, từ môi mỏng lại phun ra một câu: “Người đi xuống đi.”

“Vâng, Hoàng thượng.....”

***** Bánh bao thịt Thái Thái *****

Trong lòng Thái Thái vẫn còn sợ hãi, tình huống hôm nay, nếu không có Trịnh gia gia giúp nàng chần qua một kiếp, phòng chừng đã tạo thành một chuyện cười rồi, đến lúc đó xôn xao dư luận, tiểu thư nhà Chu đại nhân ở trước Thái hậu bị mất mặt, nếu vậy nét mặt già nua bình tĩnh bảo trì mấy chục năm của cha xem ra khó lòng mà giữ được, sự tình bồi nhọ cha thế này, là thiên hạ bất hiếu đệ nhất!

Thái Thái thờ phào một hơi, vội vàng trở lại phân phó cho Linh nhi mang quần áo thu thập, lấy mọi thứ sở hữu cho sẵn vào bao, ba ngày sau danh sách công bố nàng bị loại, nhanh chóng chạy lấy người. Cho dù có muốn đến phòng bếp của Thái hậu làm việc vặt, trước tiên cũng phải về báo cho cha mẹ! Hơn nữa nàng lại có vài quyển sách dạy nấu ăn để trong nhà, lần sau trở vào, liền mang theo hết.

Ba ngày sau, danh sách quả nhiên được công bố, trên bảng quả nhiên không có tên Chu Thái Thái. Thái Thái trong lòng vui mừng, vẻ mặt xuân phong đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đuổi Về Nhà

Nàng chính mình lại muốn đi, tốt xấu gì cũng dùng các cô nương này làm tỷ muội một thời gian, cho nên tay cầm một chuỗi vòng tay Nam Hải minh châu phá hủy, cùng Linh nhi loay hoay một ngày, xâu từng cái vào, đưa cho bọn tỷ muội làm ngọc bội chơi. Nàng dạo qua một vòng, lại nhận được không ít lễ vật, đi tới trước cửa phòng tú nữ Châu Nhi, đưa lễ vật chúc mừng nàng đạt hạng nhất.

Sau đó trở về xếp hàng trong sân.

Tất cả cô nương chuẩn bị xuất cung một lần nữa đứng ở trước dịch đình, các loại mùi thơm hỗn tạp, mọi người đều giống như ăn mặc trang điểm kỹ lưỡng, bất quá chính mình hết nhìn đồng đến nhìn tây, đa số mắt mọi người đều vừa đỏ vừa sưng, đại khái một bộ dạng phấn son hương vị phải chăng là

để che dấu nét tiêu tụy của các nàng? Mũi Thái Thái bị hương thơm hun đến văng đầu. Trong lòng ngóng trông Thái hậu sớm phát xong đồ lưu niệm, cho mọi người ‘nhất phách lưỡng tán’ (mau mau giải tán), đường ai nấy đi.

Giáo phường ma ma trước khi đi còn giả bộ làm người tốt, nàng đem một cái túi thơm tinh xảo đặt trên tay Thái Thái, hai tay nâng tay nàng lên, đem túi thơm đặt giữa tay nàng, còn giúp nàng gấp ngón tay lại, cười đến thấp phần đã man giống như một con hồ ly loè loẹt.

“Thái Thái, những ngày này ta đối với cô thật là có điểm nghiêm khắc, đó là bởi vì ta hi vọng cô có thể bay lên đầu cành biển phượng hoàng.” Trong mắt nàng rõ ràng lại nói, gà rừng chính là gà rừng, còn vọng tưởng biển phượng hoàng, thực buồn cười! Giữa sân thấy hơn mười xe ngựa, từng xe còn an bài xa phu, để đưa các nàng đưa về tận nhà.

Thái Thái ôm túi hoa tròn tròn, bị nha đầu của mình dắt đi lên xe, cái mông tròn của Thái Thái vừa đặt vào chỗ ngồi, nàng liền thở dài một hơi, giả bộ lau lau mồ hôi trên trán, tựa như những ngày này rất gian nan, đã gặp không ít uất ức.

Nàng quá mệt mỏi, chờ đợi lo lắng được sống có thể không mệt mỏi sao.

————— Thái Thái bánh bao thịt —————

“Cha, mẹ, Thái Thái đã trở lại.” Nàng từ trên xe ngựa nặng nề nhảy xuống, để giày tạo nên một lớp bụi mỏng, sau đó hướng về phía cha cùng nương đứng tại cửa ra vào chạy tới, đem đầu dựa vào ngực mẹ, mẹ nàng cũng không có biện pháp ngăn lại, hết lần này tới lần khác mẹ nàng cảm giác nha đầu ngàn bảo bối vạn bảo bối mấy tháng nay thật sự là khổ sở, mắt đỏ hồng nén khóc, trừng mắt nhìn cha Thái Thái.

Cha Thái Thái thở dài, vân vê râu, nghĩ thầm cuối cùng chấm dứt là tốt rồi, từ nay về sau không đưa ra ý kiến gì hại thân nữa, chỉ cần Thái Thái cao hứng, nguyện ý ở nhà vài năm liền ở lại vài năm. Hẳn trước tiên nên thưởng cho công công trong cung năm mươi lượng bạc, quay đầu lại, hướng Thái Thái oán tới nịnh nọt: “Bảo bối chịu khổ, đi, cùng cha nương cho bảo bối mở tiệc tẩy trần.”

“Hừ.” Thái Thái còn chưa nguôi giận, bụng ừng ục một tiếng, quả nhiên đói bụng, mấy tháng không có nghiêm chỉnh ăn uống, không đói bụng mới lạ, phu nhân cũng còn giận lão gia, lôi kéo Thái Thái vào nhà, cẩn thận kiểm tra Thái Thái có thiếu một đùm tóc hay sợi lông nào hay không!!

”Thái Thái bảo bối, con đi vài ngày cha mẹ mới biết sau này không cho phép con đi nữa, Chu gia chúng ta gia nghiệp lớn, tìm một ai đó ở rể đi!”

Được, còn nhớ tới việc con rể, “Mẹ, con không cần lấy chồng, bất quá ta cũng không cần cha nuôi cả đời!”

“Người không cần trọng phu nuôi con, cũng không nhờ cha con nuôi con, con, con là muốn xuất gia làm ni cô sao? Ai da ngoan ngoan, xuất gia làm ni cô là phải ăn chay đấy!” Phu nhân thật sự sợ nữ nhi ngoan hiền sai.

“Ăn chay cái gì, mẹ, Thái hậu thích Thái Thái làm đồ ăn, con muốn tiến cung, chương quản phòng bếp của nàng?”

“Cái gì?!” Chu lão gia thiếu chút nữa đem màn lụa giật xuống: ” Con, con, con, con nói cái gì?”

“Cha, từ nay về sau nữ nhi, nữ nhi thu dọn xong mọi thứ muốn tiến cung làm trù nương!” Nàng tràn đầy tự tin, đầu tiên trước mặt cha đứng thẳng lưng, “Cha, cha từ nay về sau cũng không cần nuôi con nữa đâu!” Nàng còn không biết lượng sức đồng đặc nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Giải Thưởng Lớn Trời Ban

“Thái Thái, nữ nhi ngoan không thể không lấy chồng, con không cần phải cam chịu!” Cha nàng lông mày dựng thẳng! Hắn quyết định sáng mai sẽ tiến cung gặp Thái hậu nói rõ, kêu Thái Thái vào cung làm trù nương là chuyện trăm triệu không thể, thừa dịp tuổi còn trẻ, tìm một đứa ở rể, cho dù đáng người Thái Thái có hơi béo, nhưng hạ thấp yêu cầu cũng sẽ có mà thôi, nếu không ở trong cung trì hoãn một vài năm mới ra, Thái Thái qua tuổi đẹp, hẳn làm sao có thể nói do Thái hậu mà làm chậm trễ hạnh phúc chung thân của Thái Thái đây? Cho dù Thái hậu khai ân tứ hôn, cũng khó bảo gia đình trọng phu đối với nàng yêu thương hay không.

“Thái Thái, bỏ ý nghĩ muốn vào cung đi!” Tay cha nàng vỗ mạnh trên bàn, Thái Thái đang ngồi ăn chân gà! Bộp! Một tiếng vỗ thật mạnh, rắc một cái, chân gà rơi vào đĩa, cha nàng trong lòng sốt ruột, nguyên bản tâm tình muốn an ủi nữ nhi cũng dừng lại, vội ra lệnh: “Người đâu, đem mấy thứ trên bàn dọn xuống đi, đổi lại thành chút bánh ngô rau đại đến đây, từ hôm nay trở đi, ai dám để tiểu thư ăn thịt cá, liền đuổi ra khỏi phủ!”

“Lão gia, ông thật quá đáng!”

“Lão phu quá đáng, vậy là ai đã nuôi ra một nha đầu béo như vậy?”

Thái Thái cũng thật buồn bực, không còn hứng ăn chân gà nữa, cha tức giận lại làm nằng thảy thương tâm, Thái Thái giận dỗi bỏ về phòng, chân gà không ăn, bánh ngô không ăn, rau dại cũng không ăn nữa, để nằng đói chết luôn đi, nằng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại mà nghĩ, ngôi nhà này không thể ở được nữa rồi! Ngồi bật dậy, nằng để đèn gọi nha hoàn bên ngoài tỉnh dậy. “Tiểu thư, sao cô lại không đi ngủ?!” Tiểu Linh xoa mắt, bộ dáng vẫn còn ngái ngủ, thì thảo nói: “Tiểu thư..... nếu cô đói..... thì chỉ có bánh ngô thôi.....”

Thật ra lão gia vẫn đau lòng tiểu thư cho nên cố ý cho người để bánh ngô ở trong phòng này.

“Tiểu Linh, ta phải rời nhà trốn đi, tiến cung!”

“A?!” Tiểu Linh giống như bị người dội cho một gáo nước lạnh, tỉnh táo lại: “Tiểu thư, cô nói cô muốn rời nhà trốn đi sao?!!”

Đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một trận cười vang: “Ha ha ha ha, nghĩ muốn rời nhà trốn đi, trừ phi con biết bay!” Âm thanh quý mị của cha nằng truyền đến. Hắn sớm đoán được với cá tính của Chu Thái Thái, nhất định không dễ dàng thoả hiệp, đừng nhìn nằng cả người mềm oặt, kỳ thật là một khối xương cứng cáp vô cùng, cho nên hắn đã canh ở ngoài cửa để xem nằng có thể làm ra chuyện gì! Cha nằng gian xảo nói: “Nha đầu, con nghe rõ cho cha, tuy rằng con điều kiện có hạn, nhưng con nên cảm thấy biết ơn vì đã được sinh ra ở Chu gia, có cha con là một đại quan, tìm một tướng công cho nữ nhi mình cũng không phải là chuyện gì quá khó!”

“Cha, cha nói người nhìn trúng chức quan của cha cùng gia tài Chu gia đều là phế vật muốn ăn com mềm mà!”

“Ha ha ha ha, nam nhi tốt co được dân được, có thể nghiêm mặt mà ăn com mềm, cha xem, người như vậy, nhất định sẽ làm nên đại sự!”

Cái gì, ăn com mềm cũng được sao?”

Nằng là bị chọc tức quá mà đi ngủ, khi tỉnh lại, đã thấy tiểu Linh đang cầm y phục cùng trang sức trong tay, không đầu không đuôi nói với Thái Thái: “Tiểu thư, cô trúng được giải thưởng lớn rồi!”

“Nói bậy bạ gì đó?”

“Là thật, tiểu thư, cô trúng được giải thưởng lớn trời ban rồi!”

Nằng tức giận mang giày vào, tiểu Linh khùng khùng điên điên chạy theo nằng khắp cả phòng: “Tiểu thư, cô mau mặc quần áo, để tiền thính để xem.....”

Nằng liền thay quần áo, đi ra cửa, kết quả trên đường đi lại gặp tất cả hạ nhân đều đang tròn mắt há hốc mồm.

“Chúc mừng tiểu thư, ha ha, chúc mừng tiểu thư chụp được bánh từ trên trời rơi xuống!” Tiểu Hồng nắm tay vạn phúc.

Thái Thái lại đi thêm mấy bước về phía trước.

“Tiểu thư! Cô nhất định là phúc tinh, phúc tinh!”

Loạn xạ gì thế này.

Chu lão gia đứng ở xa xa, hướng về phía Thái Thái mà ngây ngô cười, cha nằng cả đời cũng chưa từng cười ngu ngốc như vậy, đột nhiên, hắn che ngực, sắc mặt trắng bệch, hạ nhân bên cạnh vội đỡ lấy, kêu to: “Không tốt! Không tốt! Lão gia cười đến nghẹn thở rồi, nhanh đi lấy hoàn hồn đan đi, a, nhanh đi kêu thái y nha!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Một Đoá Hoa Đào Thôi

Sính lễ?

Lúc này tràn đầy một nhà, hơn nữa những hòm gỗ dán chữ hỷ đỏ thắm trong truyền thuyết vẫn đang không ngừng được mang đến — sinh lễ sao?!

Đối mặt với trường hợp quý dị này, Thái Thái tựa như nuốt vào một cái bánh bao. Sính lễ? Cho ai? Thái Thái chậm rãi giơ tay chỉ, buồn bực gãi đầu, nhìn trường hợp này, Thái Thái biết những hòm sính lễ này được làm bằng cây hoa lê tốt nhất, tiện thể rút ra bốn chữ kết luận đối phương — Tài đại khí thô.

“Thái Thái!”

Một tiếng gọi đầy cường điệu vui mừng hướng đến từ miệng nam tử trẻ tuổi đang từ cửa hoan thiên hi địa nhìn gia nô đem lễ hỏi mang vào phòng, sai bước lại gần, hai tay nhanh chóng bắt lấy nắm đôi tay đầy thịt của Chu Thái Thái, “Thái Thái, chúng ta cuối cùng cũng gặp lại!”

Thiếu niên này, mặt mày đều chưa trưởng thành, vừa ngây thơ bướng bỉnh, tuy nhiên tướng mạo lại thập phần tuấn mỹ, cũng đủ làm Thái Thái đã gặp qua một lần là không thể quên được, miệng nàng dần dần khép lại, chân mày buông xuống, biểu tình ㄟ gọi tên hắn:

“Sở Vinh ——!!”

Không xong, như thế nào lại quên, trong cuộc sống vô vọng này của Thái Thái, quả nhiên vẫn tồn tại một đoá hoa đào thối đầy khô hôi.

“Sở Vinh, người từ Giang Nam đã trở lại?”

“Ta trở về gấp, là vì cầu hôn nàng.”

Khi cả hai còn bé, hắn vốn hay nói giỡn, không biết vì sao a, mỗi lần hắn vui mừng nói cái gì “Thái Thái nàng không cần phải lo lắng, nếu như nàng thực sự không gả đi được, ta liền đến nhà nàng cầu hôn, hai ta sống với nhau cả đời cũng rất tốt!”

Cái loại lời nói này với Thái Thái cũng giống như đang xem sách, nhưng mà hôm nay, đừng nói với nàng hắn thực sự đem sinh lễ đến sao?!

“Thái Thái, nàng đây là biểu tình gì?”

Sở Vinh vốn là tưởng là Thái Thái nghe nói rốt cuộc có người đến cầu hôn nhất định sẽ cùng cha nàng, cùng tất cả mọi người ở Chu gia cao thấp đồng dạng phản ứng, kinh hi đến ngất đi, không ngờ nha đầu kia nếu không cao hứng thoát nhìn còn có chút buồn bực, hắn lập tức nhướng chân mày, lắc lắc cái vai thịt của nàng: “Thái Thái, nàng không cao hứng khi lấy ta sao?!”

Hắn thật là tức, trước đó vài ngày nghe nói Chu đại nhân đem Thái Thái đưa vào trong hoàng cung tham tuyển, hắn trà không nhớ com không nghĩ, sợ Hoàng đế đường huynh nhìn thấy Thái Thái mỹ mạo mỹ kinh người sẽ cường chế đem nàng ở lại hậu cung! (hực, cuối cùng cũng có 1 mỹ nam bik thường thức Thái Thái nhà ta a) Hừ! Nếu nói chọn, căn bản chính là Hoàng đế đường ca ra về đạo mạo, cường đạt dân nữ! (=)) chết cười anh này a) Gặp người xinh đẹp liền xung vào hậu cung làm tiểu thiếp, bộ dáng không đẹp liền ở lại lãnh cung làm bình hoa... Đây rõ ràng chính là hái hoa đạo tặc! (Vinh ca mắng hay lắm=))) Còn luôn có một đám nữ nhân hoan thiên hi địa chờ Hoàng thượng đến hái! Cảm ơn trời đất, Thái Thái rút tuyển, hắn mới đột nhiên nhớ tới tú nữ bình thường rút tuyển sẽ được chỉ hôn với nhà quan lớn, hắn không muốn, còn muốn đòi hồng nương giả mạo đến gọi ý kết duyên! Sở Vinh nghe nói Thái Thái về nhà lại lần qua lần lại một đêm không ngủ được, canh ba liền thức giục người chuẩn bị lễ hỏi, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường!

“Thái Thái, nàng hãy nghe ta nói, tuy mấy năm nay ta cũng học người khác nạp mười tiểu thiếp, nhưng trong tâm của ta chỉ có một mình nàng!”

Sở Vinh thật lòng nói, nhớ rõ bốn năm trước lần đầu tiên ngẫu nhiên gặp tại phòng bếp, Sở Vinh liền đối với Thái Thái ‘kinh như thiên nhân’, sau đó hắn mới chính thức hiểu được ánh mắt hắn phi phàm. Từ trong ngực móc ra một chồng thư!

“Thái Thái, nàng xem!”

Đầu Thái Thái nở to, thân thể nàng có chút chống đỡ không nổi, đàn độn hỏi: “Đây là cái gì?...”

“Hưu thư! Ta sớm nghĩ kỹ, nếu như nàng không thích ta có nữ nhân khác, không sao, ta liền ghi hưu thư cho các nàng, lập tức cho bạc đuổi đi sạch sẽ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lại Thêm Một Đoá Nữa

Chu Thái Thái ôm chồng hưu thư của hắn, tiện tay vút trên mặt đất, hai tay đẩy lưng Sở Vinh hướng ra ngoài cửa, “Sở Vinh, người đang hồ nháo gì đó!”

“Hồ nháo?” Sở Vinh như thế nào lại hồ nháo?

“Thái Thái, chẳng lẽ nàng không muốn gả cho ta sao?”

Thái Thái thể nhưng nhảy dựng lên tại chỗ: “Sở Vinh, trò đùa này của người cũng thật quá quá.....!”

“Ta không hồ nháo!” Tuy rằng hắn luôn sống phóng túng, hồ nháo, nhưng riêng chuyện này, hắn lại phi thường thật lòng.

Nàng lắc đầu, trên mặt lộ ra ngượng ngùng muốn chết: “Sở Vinh! Người còn nói nữa ta sẽ tức giận!”

“Thái Thái ——” hần sống chết không rõ, vì cái gì Thái Thái lại tức giận!?”

Hần cũng được coi như nhất kiến chung tình, bốn năm trước Thái Thái là một tiểu muội muội mập mạp hay thích xuống bếp ăn vụng! Lúc ấy hần theo phụ vương đến Chu phủ ăn món cua hoa cúc (cái này là gì thế nhỉ? @_@), ai ngờ khi đi dạo vào phòng bếp Chu phủ, lại nhìn thấy Chu Thái Thái miệng đang ngậm cua mà cắn cắn, hương vị ngọt ngào đó, Sở Vinh cả đời cũng không thể biết được, sao lại có thứ khiến người ta ăn đến vui vẻ như vậy, sau đó Thái Thái vươn bàn tay mập mạp, cầm con cua cũng mập mạp lên, ngọt ngào cười với hần, “Nhanh đến đây, món ngon mới ra lò, từ đây đến tiền thính liền ngội mắt!” Nàng vẫy tay, còn đặc biệt chế cho hần một chén nước chấm, đây chính là món cua hoa cúc hương vị ngọt ngào nhất mà Sở Vinh từng được ăn!

“Thái Thái, chúng ta cũng có thể xem như thanh mai trúc mã!”

Phi phi, nàng cùng hần chơi đùa một chỗ, rất giống một đôi con trẻ, nhiều nhất chỉ có thể có loại tình cảm huynh muội mà thôi!

Nàng cao giọng tuyên bố: “Ai là thanh mai trúc mã với ngươi?! Ngươi là ngươi, ta là ta, không được tùy tiện nói như vậy!”

“Thái Thái.” Chu đại nhân trên mũi cầm một cây kim khâu, được Chu phu nhân và người nhà đỡ ra, phát tay miệng cười: “Thái Thái, thật ra Sở Vinh tiểu vương gia cũng rất tốt, đáng vẽ đường đường tuấn tú lịch sự, vô luận dòng dõi xuất thân hay các mặt khác đều xứng đôi với Chu gia chúng ta, Thái Thái, cha làm chủ, cửa hôn nhân này, cứ quyết định vậy đi!”

“Ha ha, nhạc phụ đại nhân!” Sở Vinh đẩy Thái Thái ra, giống như hiểu từ hiển tôn đồ lấy Chu đại nhân: “Nhạc phụ, con đối với Thái Thái là một tấm chân tình.” Lại không biết Chu đại nhân hí mắt nhìn hần, trong lòng cân nhắc, xú nha đầu Thái Thái này, từ khi nào lại có tình cảm như vậy với tiểu vương Sở Vinh, xú nha đầu, rõ ràng được người tốt như vậy chọn, còn làm bộ rụt rè, đáng lẽ nên sớm nói ra, hần nhất định vội vàng làm chủ: “Tiểu vương gia.”

“Gọi con Sở Vinh là được rồi!”

“Tốt, Vinh nhi, sau này Thái Thái giao cho con, haiz, lão phu rất kích động!” Hần lau mồ hôi trên trán, hỏi: “Con không hối hận sao? Kỳ thật Thái Thái nhà ta cũng không phải là một thực nữ yêu điệu gì.” Bất quá lại không nói rõ nữ nhi mình đang hồng loan tình động (???)!

“Nhạc phụ yên tâm, con hiểu mà.”

“Vây là tốt rồi, tốt rồi, chỉ có thể nói tiểu vương gia có con mắt thật tinh đời, là thiên phú dị bẩm!” (Ồi Chu Lão gia, “thiên phú dị bẩm” là cái gì thế, mà “con mắt tinh đời” lại là cái gì thế, thua lão luôn rồi =))

Sở Vinh liếc nhìn Thái Thái một cái, làm cho nàng phải nổi cả da gà!

Mây của nàng nhũn lại thành một đường thất, cha đang đùa cái gì vậy, tự đứng lại nhận làm nhạc phụ?!

“Con đã đồng ý với Thái hậu, sẽ vào phòng bếp để phụ giúp, cho nên đời này, cũng sẽ không lấy chồng! Cha, Sở Vinh, nếu con không tiến cung, đó là kháng chi, cha, sẽ bị tru di cửa tộc đó!” Hừ, chẳng lẽ chỉ có cha là biết dùng tru di cứu tộc để áp chế người khác sao, Thái Thái nàng cũng biết vậy!

Chu lão gia kéo nữ nhi vào hậu đường, ở trước mặt cha mẹ, Thái Thái không biết nên nói thế nào mới tốt, bọn họ quả thật là!!! Muốn gả thì tự mình gả đi! Lại nói tên Sở Vinh kia căn bản lại là một tên hay làm xằng làm bậy, ăn chơi trác táng, muốn làm gì thì làm, muốn lấy nàng, thiết tình mới là lạ đó, mà cho dù có thiết tình đi nữa, cũng phải có được tim nàng mới thành nha!

“Chu Thái Thái, con tốt nhất nói rõ cho lão tử, qua thôn này sẽ không còn quán nào nữa, thừa dịp đầu tiểu tử này đang nóng, con hần là nên nắm chặt cơ hội mới phải!” Cơ hồ là cha nàng đang rống lên mà uy hiếp, tựa như có một đôi bàn tay vô hình đem nàng ném ra bên ngoài vậy. Có đôi khi Thái Thái thật không biết phân biệt đúng sai, có thể gả ra ngoài đã là vạn hạnh, nàng còn dám kén cá chọn canh nữa?!

“Lần này, cha làm chủ, con không chịu cũng phải chịu, không lấy chồng, cũng phải lấy!”

“Cha, hần thích người béo, cha tự ăn cho béo lên rồi gả hần đi!” Mặt nàng hất sang một bên. Vì sao phải gả? Sở Vinh tính ra cũng không phải là món hàng tốt gì cho cam, tùy tiện đi xung quanh hỏi thử sẽ biết! Hần không háo sắc, gặp quý! Hôm nay hưu mười người, ngày mai có thể lấy về bốn mươi, lão cha nàng thật hồ đồ! “Dù sao nếu phải gả, các ngươi liền tự mình.”

Lão gia ——!!!

Một tiếng gầm rú kinh từng từ thật xa truyền đến, nửa câu nói muốn ế của nàng liền phải nuốt trở vào, suýt nữa cắn phải đầu lưỡi của mình. Một lát sau, tổng quản hai chân mập mạp phóng như bay vào, phần phật quỳ xuống, thờ phỉ phò, nhìn Thái Thái, lại nhìn lão gia, nhìn phu nhân, lại nhìn đến tiểu thư. (T_T)

“Lại có chuyện gì vậy?”

“Trong Hoàng cung, có người đến ——! Bảo lão gia ra ngoài tiếp chi ———!!”

Hần lại nhìn Thái Thái: “Tiểu thư số cũng thật đào hoa, không đến thì thôi, đã đến thì thật dọa người, vị công công truyền chỉ kia nói, Hoàng thượng đã chọn tiểu thư vào cung, làm làm làm. ... làm Hoàng hậu nương nương!!! Kia, kia, kia!!! Sính lễ kia chờ sau truyền chỉ, sẽ được đưa từ hoàng cung đến——!!! Còn có, vị kia, vị kia —— Sở Vinh tiểu vương lại cùng công công tuyên chỉ lại tranh chấp với nhau kia!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Loạn Càng Thêm Loạn

Sở Vinh từ nhỏ tính tình vốn là một bá vương, chuyện hấn chuẩn người khác không thể không đồng ý với hấn, hấn chướng mắt cái gì thì người khác cũng không được thích, cho nên tính tình này của Sở Vinh lại làm chính hấn phải bức bối, buồn bực, vì cái gì mỗi lần đến chuyện máu chót, vị đường huynh Hoàng đế cao cao tại thượng kia lại nhất định phải chen một chân vào, hiện tại, ngay cả Thái Thái béo hấn yêu thích nhất, hấn cũng phải quấy phá, giống như hoành đào đoạt ái? Sở Vinh tức giận đến nỗi đánh cho thái giám không thể đứng lên, cha hấn là võ Vương gia, mang binh đánh giặc, cho nên từ lúc cai sữa đã bị đưa đến quân doanh mà lăn lộn mò mẫm, dù không nên thân, một chút khí lực vẫn là nên có.

Tiểu thái giám kia làm sao giám động thủ với vương gia được? Chỉ biết ôm đầu bảo mệnh. Hai mắt đen thui, khoé miệng cũng chảy máu, hai má lại sưng phồng, chỉ có chặt chẽ mà ôm lấy đạo thánh chỉ của Hoàng thượng, nên biết rằng, để Vương gia đoạt thánh chỉ hủy đi, hấn cũng phải cùng chết.

“Vương gia, ngài đánh nô tài làm gì? Nô tài chỉ là một kẻ chạy việc truyền lời ——!”

Nhưng Sở Vinh làm việc, tình, lý đều không phân rõ phải trái, mà nếu phân rõ phải trái, hấn cũng đã không kêu là Sở Vinh rồi.

“Sở Vinh, nguoi mau dừng tay lại!” Thái Thái thở phì phì từ sau chống thất lưng đi ra, Sở Vinh vừa thấy Thái Thái, ánh mắt lập tức dịu lại, giống như một đứa trẻ đang phải chịu ủy khuất, “Thái Thái, nàng nói xem, không phải là nàng muốn làm Hoàng hậu đấy chứ?!” Đừng nói Thái Thái cũng là loại người tham mộ hư vinh, cũng là loại thích trèo cao, cũng là thế tục……. Hắt hít sâu hai hơi, hận đường huynh quá ý thể hiếp người.

“Vinh tiểu vương.”

Xem, mới vừa rồi còn gọi hiền tể, gọi Vinh nhi, vừa thấy thánh chỉ Hoàng đế đến liền biến trở về kêu tiểu vương gia, hấn không phục, ngàn vạn lần không phục.

Thái giám kia bụm mặt, dưới sự bảo vệ của Chu đại nhân đứng lên, hét: “Vinh quận vương lớn mật, nô tài đang cầm thánh chỉ trong tay, ngài dám đánh nô tài!”

Phi! Đánh nguoi tên nô tài chết bầm này!

Sở Vinh đã tức giận đến đầu bốc khói.

Chu đại nhân ám thị người mau đi mời lão Vương gia nhanh lại đây, hấn còn không hiểu vụ sinh lễ Hoàng hậu đến tốt cùng là như thế nào, đầu óc mờ mịt, nên không có sức cùng hấn nháo đông nháo tây, vạn nhất truyền vào cung ai ai cũng khó coi, ngộ nhờ nhà này ai có mệnh hệ gì, cũng chỉ còn lại con đường cừu tộc rằng rặc này mà thôi. Chu đại nhân sau lưng mồ hôi đều ướt đầm, cảm ơn trời đất lão Vương gia sáng sớm nghe nói hấn canh năm đã khiêng hòm chạy đến Chu gia cầu hôn, thấy hấn hồ nháo, đã sớm hướng nơi này mà chạy.

“Sở Vinh! Thăng nhóc này, con nào loạn cái gì?!”

“Phụ vương?!” May mắn trong thiên hạ này vẫn còn một phụ vương mà hấn sợ. Sở Vinh nổi giận đứng ở cửa ừ ừ, sau đó ngoan ngoãn đi ra phía sau lưng phụ vương hấn. Phụ vương hấn, áo tím mũ ngọc (từ sam ngọc quan), bộ dáng bảo đao chưa lão đầy khí phái, mở miệng liền chúc mừng: “Chu đại nhân, a, không, sau này đã là quốc trượng, xin đừng chấp nhặt cùng đứa nhỏ này.” Khoé mắt đảo qua Thái Thái, cười: “Thái Thái cô nương quả nhiên nhân trung long phượng (rồng phượng trong biển người), chúc mừng Thái Thái cô nương, sắp trở thành Hoàng hậu nương nương tương lai.”

“Chuyện này còn không biết như thế nào cả, việc này, ta thật sự rất muốn ngắt!” Chu đại nhân thật lòng nói, đầu óc hấn thật sự xoay không kịp, hết chuyện này đến chuyện khác, muốn ép chết một nhà già trẻ này hay sao? Nhưng mà, Hoàng thượng sẽ không đùa đâu, hiện tại ngấm lại, Thái Thái nhập cung, thật so với gả cho Sở Vinh, có một người thương nàng, nhưng mà, nhưng mà Hoàng thượng đây là làm sao vậy, như thế nào lại coi trọng nha đầu Thái Thái kia đâu? Hấn ngờ vực liếc nhìn nữ nhi một cái, nha đầu béo này, không biết có thể chất gì, hoặc là từ bụng mẹ mang theo cái vận khí gì, lại được mệnh ‘Mẫu nghi thiên hạ’?!

“Sở Vinh, mau cùng phụ vương về nhà đã.”

“Phụ vương, Chu đại nhân trước đã đáp ứng con, Hoàng thượng lại hạ ý chỉ sau, ý chỉ kia lại còn không tuyên đọc, không tính!”

“Nguoi cho là cánh tay có thể vận được bắp đùi sao? Tiểu súc sinh không biết cái gì!” Cho đứa con mình một cái tát, mạnh mẽ lôi hấn đi. Sở Vinh hắt măt, “Thái hậu đau con, con muốn đi gặp Thái hậu!” Sau đó âm thanh hấn muốn đi gặp Thái hậu vang lên trong đại đường, hai chân Thái Thái có chút nhũn ra, cả người vô lực, thầm nghĩ tìm một nơi yên lặng để ngăn người một hồi.

“Công công, ngài không bị sao đi?”

Cuối cùng, tiêu điểm của mọi người đều dừng trên người hắn.

Công công này không dám ở trước mặt quốc trưởng làm càn, vẻ mặt xấu hổ cười cười: “Thỉnh tiếp chi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ban Thưởng Phụng Trình Tường

Người Chu gia quý đầy đất. Thái Thái cũng quý xuống, thân mình giống như ngọn núi nhỏ xanh biếc. “Hoàng thượng ban thưởng Chu Thái Thái cô nương, Phụng trình tường như ý.” Nói xong, gọi các thái giám vừa rồi tránh ở bên ngoài vào, đến trước mặt Thái Thái, hai tay dâng lên: “Chủ tử, thỉnh tiếp như ý.”

Tay Thái Thái vô thức tiếp nhận, mọi người đứng lên, công công nói: “Đạo ý chỉ thứ nhất, Hoàng thượng sợ Chu đại nhân một nhà chưa chuẩn bị. Như ý này là một đôi, Long trình tường, Phụng trình tường, Hoàng thượng nói chờ đúng ngày chủ tử vào cung, lại mang Phụng trình tường này nhập của chung, trả về vị trí cũ.” Đây là quy củ, Long dẫn Phụng. Thái Thái nhìn khối ngọc bích tạc Phụng trình tường trong tay, rốt cục đã hiểu, chuyện này không phải là nói đùa. “Đại nhân, chủ tử, xin mời đi rửa mặt, thay lễ phục chải đầu, trong ngày hôm nay, phòng chừng sẽ có hơn mười đạo thánh chỉ được hạ xuống.” Thì ra là do Sở Cuồng chu đáo, để cho đối phương thời gian chỉnh trang ăn mặc sửa sang tâm tình. Đạo thánh chỉ thứ hai, giữa trưa chính Ngọ giờ lành nhập môn, Chu gia mọi người đều thay xiêm y, Thái Thái cũng mặc lễ phục cài trâm đằng hoàng.

“Trẫm xét thấy Chu thị Thái Thái, nhân phẩm hiền thực, tính cách ôn hoà hiền hậu, rất có phong phạm quốc mẫu, vì vậy trẫm thành thiên chi mệnh, dư sính Chu Thái Thái vì nội mệnh phu nhân, ban thưởng Hoàng hậu tôn sư, khâm thờ.” Tuyên chỉ xong, đem thánh chỉ thu lại, hai tay đem đặt trong tay Chu đại nhân, lại quý xuống, mọi người cùng nhau dập đầu chúc mừng. Điều này, Thái Thái thật muốn ngắt, đầu nàng nặng đến không nâng dậy nổi. Sau khi tất cả các Thánh chỉ được tuyên hết, đại khái trời cũng đã bắt đầu đen, cả phòng đều là đồ được ban thưởng, hậu viện cũng vậy. Cuối cùng lại đến lượt quan lễ nghi: “Chu đại nhân, lễ nghi Hoàng hậu xuất giá trong cung đã có định chế, bắt đầu từ hôm nay, Hoàng hậu không thể ra khỏi cửa, chủ yếu là phải tụy cơ ứng biến, học tập lễ nghi đại hôn, làm quen quan hệ trong Hoàng cung, thời gian đại hôn sẽ do Thiên Giám định ra, ba ngày sau sẽ có ý chỉ, ngày mai, Thượng cung cục sẽ phái Nội mệnh sáu cục quản hai mươi bốn ti đến trợ giúp nương nương chuẩn bị hết thảy.” Thái Thái hoa mắt, hai mươi bốn ti? Không phải là.....

Thượng cung cục: Ti kí, Ti ngôn, Ti bạc, Ti vi,.....

Thượng nghi cục: Ti tịch, Ti nhạc, Ti tân, Ti tán,.....

Thượng phục cục: Ti bảo, Ti y, Ti sức, Ti trượng,.....

Thượng thực cục: Ti soạn, Ti thiết, Ti dư, Ti uyển, Ti đăng,.....

Thượng công cục: Ti chế, Ti trần, Ti thái, ti kế,.....

Thái Thái thật muốn điên lên, chẳng lẽ sẽ có hai mươi bốn nữ nhân ngày đêm vây quanh nàng sao?!

Hoàng hậu? Như thế nào lại thế? Danh sách chọn không có mà? Ngày đó ba đề thi chỉ làm hai đạo, này này này..... hoàng hậu này, là như thế nào lại đạt được?!!

***** Thái Thái bánh bao thịt *****

Hoàng cung ban đêm thanh tĩnh, hôm nay Sở Cuồng phê duyệt tấu chương về thì trời đã khuya, lúc này mới bớt chút thời gian tìm hiểu chút về tình huống Chu gia. Hôm nay thời tiết lại nóng lên không ít, hắn mặc một bộ áo bào màu xanh, ngồi bên cửa sổ, một bên hóng gió, một bên gọi nô tài vào đáp lời, “Chu gia hết thảy đều tốt sao?”

“Hoàng thượng, hết thảy đều tốt, chỉ là có chút nhiễu loạn nho nhỏ.”

Nghe được hai chữ nhiễu loạn, Sở Cuồng ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Thật khéo, sáng hôm nay, Trung Nghĩa vương phủ Vinh quận vương thế nhưng canh năm chạy đến Chu gia cầu hôn, Chu lão gia đã đồng ý.....”

Sở Cuồng lập tức không còn giận nhủ mày, Sở Vinh này, như thế nào hắn có chuyện gì đều bị hắn ta chặn một bước đầu?

“Sau đó?” Hắn bình tĩnh hỏi.

“Sau đó ý chỉ của Hoàng thượng đến, Vinh quận vương vừa nghe, nổi giận, không biết tốt xấu tóm lấy công công truyền chỉ, động thủ đánh người.”

Lén nhìn biểu tình Hoàng thượng, mặt không biểu tình đen như than, hần cố lấy dũng khí nói tiếp: “Còn nói Chu đại nhân trước đó đã đồng ý với hần, hần muốn tìm Thái hậu làm chủ.”

Làm chủ cái gì? Sở Cuồng trầm nghĩ, người này thật không biết lượng sức, sau đó hần phong đàm vân khinh xem đó như trò hài, nói: “Như vậy, xem ra Vinh quận vương nhất định bị khó thờ công tâm rồi, danh sách tú nữ lạc tuyển lần này đâu? Trẫm sẽ không bạc đãi đường đệ của mình, tuyển mười cô nương tài mạo song toàn, ban cho Vinh quận vương vậy.”

“Vâng.”

Ngay cả Sở Vinh ăn chơi trác táng cũng xem trọng Chu Thái Thái? Hần mỉm cười, đối với vị Hoàng hậu chưa gặp mặt này, thật sự là ngày càng có hứng thú rồi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thượng Cung Cuồng Hần

Chẳng lẽ là hoàng lương nhất mộng(*), Thái Thái phát hiện mình vừa tỉnh lại đồng liền biến thành tây, nam biến thành bắc, màu đỏ thành màu đen, màu đen —— cúi nhìn lòng bàn tay mình, hai mắt bỗng biến thành màu đen, loại kích thích này thật muốn mạng người ta à nha. Nàng chưa từng ôm hy vọng trở thành hậu phi, càng đừng nói đến Hoàng hậu Mẫu nghi thiên hạ. Chịu tội, canh ba Thái Thái đang ngủ, tỉnh lại phát hiện trời vẫn chưa sáng. Bên ngoài phòng có tiếng nói khe khẽ tựa như rất nhiều người, từ trong rèm mỏng nhìn ra ngoài, dáng người các nàng rất đẹp, cúi đầu, giống như đang nâng cái gì đó. Thái Thái thở dài một hơi, hai chân đặt trên mặt đất, trên người vẫn còn mặc tiết y. Sau đó ngoài cửa có người nhẹ nhàng hỏi: “Nương nương đã tỉnh sao?”

(tiết y: áo lót.)

Thái Thái trong lòng nghĩ, nàng còn chưa trở thành nương nương đâu, các nàng sao lại gọi loạn như thế. Cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân ‘sàn sạt’ truyền đến.

Bảy Nội mệnh phụ nhân vận cung trang cúi đầu, Thái Thái phát hiện, các nàng thật sự một chút ngó nghiêng cũng không làm, chỉ nhìn vào mũi giày thêu của chính mình. Vị phụ nhân dẫn mặc vận váy lụa đỏ thẫm. Các nàng đều vận y phục giống nhau, chỉ có màu sắc là không giống lắm, Thái Thái hiểu ra, màu đỏ thẫm, phong cách là nhan sắc của cung nữ có cấp bậc cao nhất.

“Nô tỳ là Lục cung Tổng quản Thượng cung, phụng Hoàng mệnh đưa Thượng cung sáu cục chúc mừng đại hi của Nương nương.”

Nàng dẫn đầu vận phúc, sau đó sáu nữ tử xiêm y xanh biếc cũng cùng nhau vận phúc. Thái Thái còn chưa trở thành Hoàng hậu chân chính nên các nàng vẫn chưa phải quỳ xuống. Tiếp theo Tổng quản Thượng cung lại tràn đầy ý cười nói: “Từ hôm nay trở đi, Lục bộ Thượng cung sẽ dẫn dắt Chương ti của hai mươi bốn ti, cần thận vì nương nương chuẩn bị các công việc cho đại hôn. Nương nương có yêu cầu gì, cũng có thể nói cho các nàng, nô tỳ nhất định sẽ làm cho Nương nương hài lòng.”

Thái Thái mặc một thân tiết y trắng nõn, tóc dài thả sau lưng, đôi chân nhỏ trắng kiện duỗi thẳng, bàn chân không mang vớ nức ních là thật. Các Thượng cung cúi đầu, vừa nói vừa nhìn chăm chăm đôi chân cường tráng của nàng, còn có cả bàn chân nức ních thịt kia nữa. Trong lòng thầm kêu, chân Nương nương nhìn có chút sưng phù, còn có bàn chân, như thế nào —— chẳng lẽ là nhận nhầm người? Người trong phòng ngủ này là? Tất cả mọi người đều lên ngược lên nhìn một cái, nhìn đến nha đầu mập mạp, vẻ mặt tròn vo đầy bối rối, trong tay ôm chiếc gối, hai chân nặng nề đứng dậy ——??!

Đầu các Thượng cung ngày càng ngẩng cao, sau đó lại nhìn thẳng vào Thái Thái.

“Người là?”

Tốt nhất là nên hỏi cho rõ ràng, ngộ nhỡ nhận nhầm người, nếu nhập cung rồi, mọi người sẽ nói các Nội mệnh phụ quan không có năng lực làm việc. Thái Thái nhìn bảy đôi mắt đang đảo trên người nàng, từ trên dưới, từ dưới lên trên, một tia cũng không sót, không nói một lời, vẻ mặt so với nàng càng mơ hồ hơn.

“Ta ——!!”

Nàng hít một hơi, chỉ nói được một từ.

“Tiểu thư, cô đã tỉnh!” Linh nhi mang theo người từ ngoài vào giúp nàng rửa mặt chải đầu. Các Thượng cung rút cuộc cũng tin tưởng đây chính là đại tiểu thư của Chu gia, Hoàng hậu nương nương tương lai, vẻ mặt đồ mờ hôi lạnh cúi đầu, trong lòng loạn tưởng, thật không ngờ, các cung nữ hậu cung đồn đại sinh động Nương nương tài mạo song toàn, nói Hoàng thượng chỉ liếc mắt một cái đã thần hồn điên đảo, này, các nàng lại liếc mắt một cái, Nương nương vẫn không thay đổi, vẫn là, tròn vo vo —— tròn, khẩu vị của Hoàng thượng, chẳng lẽ trước giờ vẫn được giấu kín như vậy sao? Mờ hôi lạnh a mờ

hôi lạnh, thần bạn Quận vương đẻ bạn hồ (???), Hoàng thượng đã nói như vậy, đồ ngốc chiếm đa số, lúc này đã không thể quay đầu thay đổi, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, chuyện của Hoàng thượng, không thể hỏi.

“Ta hình như vẫn còn đang ngủ, đây có thể nào là đang nằm mộng chưa tỉnh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đêm Ngược Từng Ngày

“Tiểu thư, cô không mơ đâu! Lão gia nói, cô cũng đừng nên suy nghĩ nữa, việc này, nói là rõ ràng cũng không được rõ ràng lắm.”

Thái Thái phun một hơi hờn dỗi. Tổng quản Thương cung tổ chất vô cùng tốt, nhanh chóng hồi phục tâm tình, dù sao đối với các nàng mà nói, vô luận chủ tử béo hay gầy, là si đần hay mù què, cũng đều là Hoàng hậu, “Nương nương, trước tiên chúng tôi sẽ đo người để may đồ, lễ phục đại hôn một bộ, ngày hôm sau lễ phục trăm cái gấp Thái hậu một bộ, thâm y tân hôn mười sáu bộ, nhu đàn mười sáu bộ, bồi y mười sáu bộ. Còn có mũ phượng ngọc lục cho Nương nương một bộ, các loại trang sức phối hợp một trăm lễ sáu bộ, giày.....”

(thâm y: áo lót; nhu đàn: áo ngắn mặc ngoài áo lót; bồi y: áo ngoài cùng – cái này là dựa convert suy đoán thôi >_<)

Nàng vẫn còn đứng tại kia lăm nhăm, Thái Thái cảm thấy nàng có thể mở cửa hàng y phục, cửa hàng bạc còn được luôn ấy, Thái Thái nâng một đôi bàn tay thịt thịt, được hai nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu thay đồ, đến khi bị kéo lên ghế ngồi chải đầu, các Thượng cung kia còn chưa động đậy, giống như cũng không để ý nàng có nghe thấy hay không. Cuối cùng Thượng cung cũng một câu ngừng lại, nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng niệm tình Chu gia thanh liêm, cho nên sinh lễ của Nương nương cũng dựa theo định chế mà ‘Nội biện’.”

Nội biện ý tứ chính là Hoàng thất tự lo, cũng tức là tiền mà Hoàng thượng cấp cho nhà thế tử, miễn cho đến lúc đó nhìn nhà mẹ đẻ Hoàng hậu có vẻ nghèo túng, làm mất mặt Hoàng thượng. Trong lòng Thái Thái thầm nghĩ, gả cho Hoàng thượng chính là vụ mua bán hồi nhất thiên hạ, không cần bỏ vốn vẫn kiếm được lời. Chẳng lẽ thâm mỹ của Hoàng thất đều có vấn đề cả hay sao? Hoàng thượng cùng đường đệ của hắn giống nhau, mắt nhìn người đều khác người?

Hùng đông, Thượng cung liền một mực đo đạc cho nàng, nhưng mà, nàng nhìn lên hai Thượng cung đang khe khẽ nắm tay nhau nói chuyện.

Cái này, chớ trách các nàng ngốc, nhưng mà trong cung tuyệt nhiên rất ít nữ nhân béo, y phục này, không biết làm thế nào để mặc vào cho hợp, cho nên chỉ có thể dùng cách ngu ngốc nhất, tìm quần áo mà nương nương từng mặc để đối chiếu, nhất định là không sai, nếu chỉ dựa vào thân thể nàng, nhất định may ra sẽ không đẹp nha: “Cô nương, có thể lấy tất cả y phục của Nương nương cho chúng ta mang về nghiên cứu được không? A, giày cũng lấy luôn nha,” Hơn mười hòm y phục thế là liền bị khiêng đi, kể cả tiết y, kể cả áo yếm, kể cả váy giày.....

“Các nàng muốn chuyển nhà sao?” Thái Thái nhủ mảy, thật vất vả mới thoát thân từ vòng vây hãm của mọi người, Thái Thái đón lấy chén trà: “Sách của ta, nhớ rõ, kêu bọn họ đem sách của ta đóng gói, mang toàn bộ vào cung nhé!”

Thái Thái giận dỗi ra khỏi phòng đến cửa trước, mọi người quen trong nhà cũng như thái giám, âm thanh nói chuyện giống như muỗi, ngay cả thái độ của cha mẹ đối với nàng cũng trở nên kỳ quái, Thái Thái tức giận đến bão nổi: “Cha, cha làm gì vậy, sao không vào triều mà lại ở nhà?”

“Thái Thái, thói quen trước đây của chúng ta nên bỏ đi, ha ha..... Ha ha, nữ nhi của cha được làm Hoàng hậu, không ngờ đến nữ nhi mập mạp không ai thèm lấy của cha lại được làm Hoàng hậu, nữ nhi à, cha rốt cục cũng hiểu được, cuộc sống, tất cả đều là mệnh, đều là mệnh!” Thái Thái nhìn kỹ, phát hiện ra, miệng cha hình như hơi bị méo so với trước kia, thật sự, đúng là hơi có chút méo nha.

Đau khổ dày vò, rốt cuộc hôn kỳ cũng đến, trung tuần tháng năm, nghe nói, là một ngày tốt trăm năm khó gặp. Thái Thái cùng các Thượng cung ở chung đến thấu hiểu lẫn nhau, tên tuổi, diện mạo, tính tình, Thái Thái cũng không có thói quen mà quan tâm người khác như thế, nhưng lần này nàng lại đi thăm hỏi, mãi cho đến trước lúc vào cung một ngày, các Thượng cung cũng không có coi thân thể mập mạp này của nàng không vừa mắt, lại thật tâm cảm thấy vị Hoàng hậu nương nương này, trí tuệ lại hiền hậu, Hoàng thượng thật đúng là có con mắt tinh đời, bỏ qua quan niệm cũ, nhìn thấu được diện mạo như hoa như ngọc của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ngày Đại Hôn

Ngày đại hôn, canh ba trời bắt đầu mưa trên cành cây dương mai, canh năm trời lại biến thành mưa đá, bộp bộp rơi trên đỉnh ngói. Cũng nay chỉ có hai trận, nếu không đầu của một nghìn người bên ngoài phòng chùng cũng muốn vỡ hết. Đến buổi sáng thì trên trời xuất hiện cầu vồng, trong xanh. Canh hai Thái Thái đã bắt đầu được hoá trang, vận thập nhị diện y, mười hai bộ duyên bào màu sắc rực rỡ này cộng lại ít nhất phải nặng hơn ba mươi cân, Thái Thái hoàn toàn không động đậy, đứng giữa phòng ngủ.

Nàng bị cho đóng quần áo này làm cho người trở nên to gấp đôi so với trước, nhưng khuôn mặt lại có vẻ bị nhỏ đi hai vòng (T__T)

Mũ phượng phi thủy nặng nề lại hoa mỹ này nghe nói là được khảm hơn một nghìn viên trân châu nhỏ, ba trăm viên trân châu to, chín viên nam châu lớn cùng các loại mã não hồng, ngọc đồng lăng, tử linh, hồng ngọc.

Hôm nay nom Thái Thái thật quý phái, bị Hoàng thất lợi dụng để phô trương xa hoa của bản thân mình.

Nàng dưới mưa mồ hôi, cảm thán mình chính là một cái bánh bao nhỏ nằm trong lồng hấp, nhưng lồng bánh này có thể ăn được sao? Từ Chu gia đến Hoàng cung, chờ bị Hoàng thượng đại nhân lột da ăn sạch, nhân cũng bị chua lè, huống chi nàng lại là một cái nhân bánh lớn như vậy nha. Có người giúp Thái Thái lau mồ hôi trên mặt. Thượng cung sốt ruột, rơi nhiều mồ hôi vậy, chờ đến khi xong đại lễ, nhất định sẽ rất khủng bố cho mà xem.

Thái nhi lau mồ hôi cho Thái Thái, mồ hôi màu trắng, tựa như gặp nước sẽ hoá thành bụi.

Sau khi thoa phấn, ngũ quan nguyên bản không mấy nổi bật lại được người ta làm cho trở nên vượt trội.

Thái Thái ngây người mờ mịt.

Con đường này nàng đã bước lên, thật chậm rãi, muốn đi nhanh hơn cũng không thể được.

Sính lễ nhiều đến nỗi giăng dài qua mấy con phố.

Còn chân chính đồ của nàng chỉ có hai hòm sách mà thôi.

Nàng, hiện tại phải lập gia đình.

Nàng là một nữ tử chưa từng nghĩ đến phải gả, đầu đầy sương mù đi đến kiệu hoa do Hoàng thượng chuẩn bị.

Đột nhiên đôi mắt Thái Thái đỏ lên, đột nhiên Thái Thái rất muốn khóc, đột nhiên Thái Thái có một chút lưu luyến không thể hiểu được.

Thái Thái muốn cha, muốn mẹ, nàng thật muốn quay vào, ôm cổ cha mẹ khóc lớn một hồi.

Ở trước mắt bao người, Thái Thái không lồ choái mắt, màu sắc trên người sặc sỡ, trên đầu khăn hi đỏ thắm, phía sau lại đi có bảy mươi hai cung nữ đi theo.

Thân người mập mạp của Thái Thái để mặc cho trang phục cùng nghi thức bó buộc.

Cũng không biết về sau sẽ ra sao đây nữa.

Lần đầu tiên nàng cảm giác được mình cao hơn những người khác, bởi vì tất cả mọi người đều quỳ, không dám nhìn nàng.

Nhìn những cái đầu đang cúi thấp, Thái Thái thật có chút không biết xấu hổ mà đi qua bên người họ.

“Mời nương nương lên kiệu.”

Mười sáu người nâng kiệu lớn, nhưng không ai dám oán giận, khiêng Chu gia đại tiểu thư khiến thất lưng rất đau nha.

Cổ kiệu được đội tuần hành vây quanh.

Thái Thái lúc này mới tỉnh ngộ lại, lát nữa thôi nàng sẽ có thể nhìn đến một người nam nhân.....

Chính là cái vị Hoàng đế không đầu không đuôi lại dung chạy đến truyền ý chỉ muốn thành thân với nàng.....

***** Thái Thái bánh bao thịt *****

Sở Cuồng cũng canh ba lo dậy tắm rửa thay quần áo, sau đó dẫn đầu quần thần đến đàn tế thiên, rốt cuộc cũng có thời gian mà ngồi xuống uống một chén trà nhỏ.

“Nương nương đã xuất môn, đại khái nửa canh giờ nữa sẽ tiến cung. Chính ngọc hành lễ, nô tài xin chúc mừng Hoàng thượng.”

Tâm tình Sở Cuồng rất tốt, Hoàng hậu là đối tượng rất xứng đôi với hắn, thứ nhất hắn sẽ không bị các thế lực uy hiếp mà chọn lựa, thứ hai kết quả này

cũng không phải là do Thái hậu thao túng, mà là do chính hấn, đó là chính thể mà hấn vừa lòng tuyển chọn.

“Hoàng thượng, quý phi cũng đã tiến cung, đang ở Phụng cung chờ Hoàng hậu đến sẽ kính hạ lễ.”

Lần này Sở Cuồng tổng cộng sắc phong, một hậu, bốn phi.

Hoàng hậu là do hấn chọn, còn bốn phi tử là do cân nhắc các lợi ích từ quan hệ mà chọn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Người Hay Là Cầu?

Đại lễ Đế hậu bá thiên, Sở Cuồng nhìn các nô tài đang giúp mình chỉnh trang lễ phục, hôm nay hấn thân thanh khí sáng, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tầng anh khí, lại có y phục trang trọng phụ trợ, diện mạo lại càng thêm hiên ngang. Đại hôn, là điển lễ quan trọng thứ hai sau lễ đăng cơ, xét thành tích về văn hay võ hấn đều cao hơn so với các vị tiền đế nên đại hôn lần này, độ trình trọng dĩ nhiên cũng cao hơn tiền nhân một bậc.

“Hoàng thượng, Nương nương sắp hạ kiệu.”

Công công thăm dò tin tức cúi đầu, bởi vì phải chạy đến chạy lui, mồ hôi đổ như mưa.

Sở Cuồng liền dựa theo ánh bên ngoài tiền điện mà đi đến, Hoàng hậu cùng các Thượng cung sẽ từ bên ngoài đi vào, hấn ở trên đài cao ngênh đón, văn võ bá quan quỳ ở hai bên. Trong tay Sở Cuồng lại cầm một quả cầu màu đỏ thắm. Chờ Hoàng hậu đi lên đài, đem quả cầu giao cho nàng, sau đó dắt tay nhau vào đại điện để triều bá Thái hậu. Sở Cuồng là người có tính nhẫn nại rất cao, nhưng kỳ thật hấn cũng có chút lo lắng. Đôi môi mím chặt, mắt phượng hơi mở, nhìn về phương xa. Thoạt nhìn hấn thật nghiêm túc, hấn luôn luôn có biểu tình như vậy, cho dù tâm tình, từ bên ngoài nhìn cũng không đoán ra được cái gì. Nhưng từ trong đáy mắt, lần này, lại cất giấu một tia mừng thầm.

“Hoàng thượng, Phụng giá Hoàng hậu nương nương đã đến đây.”

Một đám người từ đại môn chậm rãi đi vào, Sở Cuồng nhìn kỹ, đột nhiên sững sốt. Bởi vì có một vật thể tựa như quả tú cầu nhiều màu, ở trên thảm đỏ từ từ di động. Sở Cuồng cẩn thận nhìn lại, thấy được thì ra đó là một người, thì ra là, một người. Trên người vận thâm y mười hai màu. Trên đầu là khăn hồng, thâm y kia.? Ánh mắt hấn bị đau nhói, khuôn mặt có chút run run, khoé môi chậm rãi từ từ trượt xuống. Kia đến tận cùng là cái gì vậy?

Vật thể kia càng lúc càng đến gần, sau đó hấn có thể thấy rõ ràng hơn, mũ phượng khăn quàng vai, khăn hồng, bị cung nữ vây quanh, vật thể tròn vo này, dĩ nhiên lại vận y trang Hoàng hậu của hấn. Thái dương Sở Cuồng chảy một dòng mồ hôi lạnh. Đôi môi xinh đẹp khẽ run lên. Sau đó hấn hỏi nô tài sau lưng: “Đó là cái gì?”

Bọn nô tài kỳ thật đã sớm thất điên bát đảo, trước đó cũng nghĩ đến vấn đề thế nhưng cũng không hiểu đó là cái gì? Đó là một tân nương tròn mướt như tú cầu, giống như nếu phía sau có người đẩy nàng một cái là có thể lăn đi vậy. Vừa hay, Sở Cuồng lại có xúc động muốn đến sau nàng đá thử một cước, thử xem, đó là cái gì—?!

Vật thể tú cầu này cứ thông thả di động. Ánh mắt Sở Cuồng lại nhói lên một cái. Đừng có nói đó là —— Hoàng hậu nương nương của hấn?!!!

Hiện tại hấn thật có xúc động muốn dùng lễ đại điển lại, trước tiên chạy đến thử kiểm tra rồi tính sau. Đáng tiếc thay, lễ nhạc vẫn vang lên, phòng chường muốn dừng lại cũng không kịp nữa rồi.

“Hoàng thượng, có thể là do thâm y, người cũng biết, mười hai tầng xiêm y nếu mặc vào, một mỹ nhân đáng vẻ thướt tha cũng sẽ có chút.”

Công công là đang giải thích cho hấn sao? Hay là kiến thức của hấn nông cạn đến nỗi cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy một mỹ nhân thướt tha mặc xiêm y sẽ ra hình dáng gì? Đúng vậy, không sai, mười hai bộ xiêm y nếu mặc vào, người cho dù có trở nên nặng nề, nhưng mà cũng lắm chỉ giống một cái hình nón, mà không phải là một tú cầu sặc sỡ như thế!!!

Lông mi Sở Cuồng run rẩy, bàn tay hấn nắm chặt lại, không thể nói nên lời, khuôn mặt đã sớm biến thành mặt Diêm vương. Hấn nhìn chằm chằm quả tú cầu kia, từng chút từng chút bước lên bậc thang, sau đó dừng lại trước mặt hấn. Thân hình Sở Cuồng lập tức cứng ngắc. Hấn thấy được, tú cầu này, quả nhiên là một người, khăn hồng đỏ au, mặt cúi xuống, có thể nhìn thấy mặt mũi phía sau chiếc khăn. Sau đó nàng nâng hai tay lên.

Nhìn gần, thì ra cũng có hình dáng, sau đó từ trong tay áo, một đôi tay mập mạp, tròn vo lại trắng nõn vươn ra. Sở Cuồng đương nhiên biết là nàng vì cái gì mà dừng lại, vì cái gì lại vươn tay với hấn, bởi vì dựa theo điển nghi, hấn sẽ phải mang tú cầu hồng ban cho nàng. Nhưng mà hấn lại đứng yên không nhúc nhích, rất không muốn làm động tác này. Giằng co một hồi, Sở Cuồng nhìn đỉnh đầu của “tú cầu” này, hơi nghiêng một chút. Trong nháy mắt, lòng hồng mất. Sau đó, tú cầu này, thể nhưng lại lớn mật, tự mình xoay người, nắm một đầu quả tú cầu hồng lên, kéo một cái, thân thể nghiêng nghiêng. Nàng

dù có nghiêng người, lại không có gì khác với bản thân trước đó. Sở Cuồng đột nhiên có chút đầu choáng não căng, lại có chút buồn nôn a——

“Hoàng thượng, đã đến lúc vào bái thiên địa ạ.”

Giọng nói thái giám run rẩy, mạo hiểm sinh mệnh bản thân mà nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cổ Nén Phần Nộ

Sở Cuồng nắm quả cầu, cả người cứng ngắc, vẻ mặt của hắn trông không giống như đang cử hành một hồi hôn lễ, mà lại càng giống như đang ở tang lễ của Hoàng đế lão cha hắn, tâm của Sở Cuồng, chưa bao giờ lại mất bình tĩnh như vậy, dù ngay cả trong tranh loạn giữa các đảng hoàng tử, hắn bị nhốt ở Đại Lý tự chờ sung quân, cũng không mất bình tĩnh đến thế. Hay cho dù ở trên chiến trường thiếu chút nữa bị địch chém bay đầu, cũng không như hôm nay, quả cầu trong tay hắn suýt chút nữa bị bóp cho chảy ra cả nước.

Lần này nhất định bị Hoàng thân quốc thích trong nội điện chế giễu rồi! Nhất là mấy vị huynh đệ hắn kiêng kỵ kia nữa.

Quả nhiên, khoé mắt Sở Cuồng hơi đảo, nhìn thấy bọn họ đang cố nén cười, to gan hơn, Thất vương cùng Cửu vương lại mắt qua mày lại, nhìn hắn chề cười. Sau đó mặt Sở Cuồng bình tĩnh lại, nhìn Thái Thái béo đang đứng không xa bên cạnh mình, dùng sức kéo một cái, đi nhanh hai bước, khiến Thái Thái thiếu chút nữa té ngã. Trong lòng Thái Thái suy nghĩ, hắn đang làm gì vậy a? Tự dưng lại dùng lực mạnh như vậy.

Thái hậu ngồi trên cao cũng không nói được một lời nào, hai mắt của nàng vẫn nhìn chăm chăm Thái Thái. Phụt cười một cái, vội lấy khăn tay che miệng. Trong lòng lại thầm nghĩ, Chu gia cô nương, quả nhiên thật là tròn, thật giống với hình dung của Trịnh công công bên người nàng nha. Kỳ thật lúc ấy Hoàng thượng xem trọng Chu cô nương, sau đó Trịnh công công lại đề phòng vạn nhất nên đem tình huống Thái Thái tiết lộ cho Thái hậu, Thái hậu lại suy nghĩ nửa ngày, lại vẫn cảm thấy chuyện của Hoàng thượng nên để chính hắn quyết định, nàng không tiện lên tiếng, lại không ngờ nha đầu kia mặc bộ lễ phục vào, lại tròn vo đến kỳ cục như thế. Nàng thế nhưng vẫn giữ nụ cười, làm người chủ trì lễ thành thân cho bọn họ.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Phu thê giao bái, Hoàng đế không cần phải bái, vẻ mặt Sở Cuồng lệ khí, nhìn kỹ quả cầu trước mắt. Quả cầu này động tác chậm chạp đến thái quá. Hắn làm sao biết được Thái Thái đã tập luyện cái này mất bao nhiêu ngày đâu?

Trong lòng Thái Thái oán giận, thì ra là oán giận chưa có thời điểm nào lại khó qua như ngày hôm nay vậy, y phục này, chắc là muốn mạng người ta mà, lại còn có cả mũ phượng giống như tảng đá đè ép trên đầu vậy.

Động tác của Thái Thái tận lực tiêu chuẩn, cúi thấp lưng bái hạ Hoàng đế, sau đó lại thẳng người lên, nhìn lại càng giống quả cầu nhỏ.

“Buổi lễ kết thúc, thỉnh Hoàng hậu Nương nương nhập Phụng Tảo cung.”

Nghe nói đến Phụng Tảo cung, Trong lòng Thái Thái lập tức háng hải lên, như vậy là có thể trút bỏ mấy bộ xiêm y trời buộc này, thay đổi y phục nhẹ nhàng vào được rồi. Nhưng mà nàng lại không hề hay biết đằng sau đang có một đồng ánh mắt thật tức giận, thật lạnh lẽo nhìn bóng lưng mình, trong lòng đem mấy nô tài vô dụng liên can đến chuyện này giết chết ngàn vạn lần.

“Hoàng thượng, hôm nay là nay là ngày vui, sau đó còn phải đến yến tiệc cùng các đại thần, sắc mặt Hoàng thượng như thế thật không được tốt lắm đâu.”

Thái hậu đứng cạnh hắn, mỉm cười nói, nụ cười này, rõ ràng là đã biết trước tình huống này. Đột nhiên Hoàng đế đảo ánh mắt đầy oán khí qua thân sinh mẫu thân của mình, khó hiểu, nàng đã sớm biết trước bộ dáng béo núc này của nàng ta sao?!

Thái hậu làm bộ như không thấy, để Trịnh công công dắt tay, nói: “Các vị Vương gia, đại nhân, hôm nay mọi người nên tận hưởng đi.”

Tiếng hô thiên tuế vang như núi đánh thức Sở Cuồng, đứng vậy nha, bất luận Hoàng hậu bộ dáng thế nào, hôm nay hắn không thể thất thố được, vì thế liền ra lệnh, khai yến với quần thần. Về phần vấn đề nha đầu béo núc kia, chờ đóng cửa lại hãy chậm rãi mà giải quyết.

***** Thái Thái bánh bao thịt *****

“Ta thật sự chịu không nổi nữa rồi.”

Sau khi Thái Thái nhập Phụng Tảo cung, lập tức đi vào nội các đã được chuẩn bị sẵn, nơi này đều là hạ nhân thân cận, nàng có thể tự do, liền dùng tay cởi bỏ xiêm y trên người. Công việc cởi bỏ mười hai bộ này quả là một nghệ thuật, làm nàng biến thành một thân đầy mồ hôi. Sau khi bánh chưng được

lột vỏ, Thái Thái thở dài một hơi, thật mát mẻ nha~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Còn Dám Giận Dỗi Sao?

Nhưng mà, phải lý trí, thật lý trí.

Sở Cuồng mạnh mẽ không chế tay mình, dùng sức, nhắc chiếc khăn trùm của nàng lên.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà, ngũ quan thanh tú, làn da trắng nõn mịn màng dần hiện ra.

Tròn tròn thân hình, tròn tròn bàn tay.....

Nàng nhũ nhũ cái mũi, vẻ mặt ai oán, chân mày chậm rãi nhếch lên, rất giống một cái bánh bao nhỏ mới ra khỏi lò.

Sở Cuồng thường tự phụ rằng mình có một cái đầu rất thông minh, một trí tuệ có thể tùy cơ ứng biến, còn có một khuôn mặt không biến sắc dù thái son có sập xuống, nhưng mà bây giờ, tự tin của hắn thể nhưng biến thành trống không, thể nhưng biến thành mờ mịt, hi chướng trong tay bỗng ‘bộp’ một tiếng, rơi trên mặt đất.

Sau đó cả hai mắt to trừng mắt nhỏ, đôi tân hôn phu thê này, ai cũng không thể tiến hành bước tiếp theo được.

Thái Thái nhớ lại, nam nhân xấu xa này ý mình là Hoàng thượng bèn không đầu không đuôi cho nàng tiến cung, nàng không thể nào hình dung được uất ức của mình, nghẹn nửa ngày, nhìn đầu sỏ gây nên mọi việc, cũng không thêm nhìn kỹ, cứ nghĩ đến uy khuất của mình là bắt đầu thút thít, nàng cau mày, đáng vẻ trông bi thương cực kỳ, nước mắt tung hoành.

Thở dài một tiếng, nước mắt lại tiếp tục nhảy ra, thần tình không cam lòng cùng bất mãn.

“Khóc cái gì?” Thanh âm nhẹ như nước, tựa như lý trí trầm ổn bình thường của hắn vậy.

Nàng còn khóc cái gì? Khinh thường hắn tự phụ, cao ngạo, bị cái giá của Hoàng đế liên lụy cho nên không thể khóc đúng không, có điều, nếu so sánh ra, người xúi quẩy nên là hắn mới đúng nha?

Sở Cuồng căm giận không thôi, được rồi, sự tình đến nước này đã không thể cứu vãn được, nàng béo như vậy, ở điều kiện bình thường lấy được chồng cũng không phải là dễ dàng gì, hiện giờ lại tạo cơ hội cho nàng tiến cung làm Hoàng hậu, nằm mơ cũng cười ra tiếng mới đúng.

Huống hồ ai ai cũng thấy được, Sở Cuồng hắn anh tuấn phi phàm, mắt ngọc mày ngài, mi thanh mục tú, tiêu sái phiêu dật, càng nhìn càng ưa.

Từ khi có ý thức đến nay, nữ nhân nào vừa nhìn đến vẻ ngoài của hắn, không phải không thất hồn lạc phách vì hắn mà mê say? Nha đầu béo này thể nhưng lại oán giận? Nàng oán giận cái gì chứ?! Chẳng lẽ gã cho một mỹ nam tử thân phận vô cùng tôn quý như hắn, là một tân bi thảm môi vân sao?!!

Hiện tại long sàng bởi vì có nàng ngồi nên ngoài ý muốn có chút nhỏ hẹp, Sở Cuồng đi qua, lấy tay chỉ chỉ bộ ngực nàng hỏi: “Bộ dáng này của ngươi làm sao mà đường thành thế?! Trẫm nghĩ là béo đến không đứng dậy được luôn đấy!” Sở Cuồng cau mày, dưới ánh nhìn quan sát “sai lầm” mình trót phạm phải.

Thái Thái không trả lời, thoáng khinh bỉ hắn, nàng là Hoàng hậu của hắn, vì sao vẻ mặt của hắn lại giống như nuốt phải ruồi bọ, chán ghét rồi rắm thế kia?

“Hoàng thượng, người nhục nhả ta làm chi chứ?!” Thái Thái nắm khăn tay, lau lau nước mắt, chùi chùi cái mũi, vừa thút thít vừa nói: “Vấn đề này, hơi hơi trễ một chút rồi, trước giờ ta vẫn là cái dạng này, ta vẫn.....” Nàng lại rơi lệ, nàng đã chuẩn bị cả đời không lấy chồng, tiêu điều tự tại mà sống, thể mà Hoàng thượng lại giống như trúng ta, đột nhiên hạ chiếu phong hậu. Hắn có bệnh sao? Thái Thái liếc con ngươi nhìn hắn một chút, bây giờ, lại khinh bỉ nàng? Lại dùng ánh mắt hèn mọn mà nhìn nàng sao?

Dưới ngọn đèn vàng, khuôn mặt tròn tròn của nàng sáng rực, sao lại biu môi, nữ nhân khi quân phạm thượng này còn dám giận dỗi với hắn sao?

Sở Cuồng thật khó xử nhìn công công đang đứng bên cạnh có ý bảo hắn và Hoàng hậu phải cùng uống rượu giao bôi. Vô phương, hắn đành đi qua, tìm một chỗ để ngồi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đè Sập Long Sàng

Thái Thái nhìn lên, vừa lau nước mắt vừa dịch người qua, chừa cho hắn một chỗ không lớn không nhỏ để ngồi xuống.

Sở Cuồng chân chữ ngồi xuống, không cẩn thận chạm phải cánh tay mềm mại đầy thịt của nàng, hắn nghiêng đầu, bởi vì hiếm khi thấy người béo như vậy nên có chút hiếu kỳ, bàn tay bốp bốp thịt trên cánh tay nàng.

Thái Thái chán ghét vung tay lên, nghiêng đầu, lau nước mắt, hắn tại sao lại đi bẹo tay nàng chứ?!!!

“Hoàng thượng, Nương nương, thỉnh uống rượu giao bôi.”

Sở Cuồng đen mặt, bất đắc dĩ, đây là do hắn tự chọn, nếu nửa đường mà phế hậu, nhất định sẽ gây chê cười. Vì thế đành nhận lấy chén rượu, lạnh lùng đưa cho nàng: “Cầm lấy, tự uống đi.”

Thái Thái nhìn khuôn mặt giống như có cha chết của hắn, liền thêm uất ức, tại sao hắn lại đánh vỡ hạnh phúc nguyên bản của nàng để thú nàng về, bây giờ chính hắn vừa thấy nàng liền cho nàng chịu như thế đâu? Khuôn mặt đen sì này là để cho ai xem chứ?! Thái Thái quật cường đứng lên, lại quật cường mà hát đồ chén rượu, lại nghiêm mặt mà nói, “Hoàng thượng, bộ mặt đen sì này là cho ai xem, đi đi, không phải ngài mới sắc phong bốn phi tử sao, ngài mau đi ôm phi tử của ngài đi!”

Ai da, thật là không biết xấu hổ, lý tính và nhân nại của Sở Cuồng cũng chỉ có hạn, ‘leng keng’ một tiếng đánh đồ chén rượu, hắn đứng lên, nhìn nha đầu béo tròn này, khuôn mặt lạnh khốc, găng từng tiếng: “Ngươi có biết rằng, nếu không phải là xem trọng mặt mũi tổ tông, ngươi còn mạng mà ngồi trên cùng một cái giường với trẫm được hay sao?!”

Cái gì? Xem ở mặt mũi tổ tông? Thái Thái lộ bộ roi lệ, hắn thật xấu xa mà, không phải hết thảy chuyện này đều do hắn một tay tạo thành sao!

Càng nghĩ Thái Thái càng khó chịu, mạnh mẽ đứng dậy, đối diện với đôi mắt phượng đầy phần nộ của hắn, nhưng mà đôi mắt phượng này của hắn đã trải qua không ít chuyện lớn nhỏ, sinh tử việc, đã được rèn thành vô cùng kiên định, cho nên rất nhanh Thái Thái bị đá bả, uy khuất uốn éo đầu, đỏ mặt, lạo xạo một tiếng lại ngồi xuống, muốn dùng miệng để tranh luận với hắn.

Rắc —— rắc ——!

Sở Cuồng cùng Thái Thái đều nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Rắc!!!

Một tiếng nổ, long sàng của Sở Cuồng, trong nháy mắt, bị nghiêng sang một bên!!!

May mắn Thái Thái đã nhảy lên khá nhanh!!

Trong lòng nàng nén giận, Hoàng cung gì vậy, ngay cả gia cụ cũng không bền chắc gì hết!!

“A.....Long sàng của trẫm!” Sở Cuồng trợn mắt há hốc mồm... Nhìn hành động vĩ đại trước mắt.

“Hoàng thượng, gia cụ hậu cung ngài sao kém bền thế?” Trong lòng Thái Thái càng tức giận, chẳng lẽ hắn cố ý phá giường, muốn trong đêm tân hôn làm cho nàng đẹp mặt?!!!

Sở Cuồng dở khóc dở cười, nâng ngón tay lên, chỉ vào mặt Thái Thái: “Ngươi..... Ngươi.....” Hắn là muốn nói, long sàng đều bị nàng đè sập, nàng còn mặt mũi mà nói, gia cụ Hoàng thất không tốt ư?!!!

Sắc trời tối sầm lại, mưa gió chuyển lớn, tiếng mưa rơi lộ bộ.....

Sở Cuồng đột nhiên cảm thấy tê ngắt, hắn điều hoà hơi thở, ngăn chặn tức giận, ngậm miệng lại.

Thái Thái dưới sự giận dữ nhưng về mặt lại vô biểu tình của hắn bắt đầu có chút sợ hãi.

Nàng dùng bàn tay bịt miệng mình lại.

Ánh mắt tròn tròn lại lên nhìn hắn, vị Hoàng thượng lão gia khi bị chọc giận này sẽ làm ra chuyện gì.....

Nhưng mà nhìn góc độ này, nhìn Hoàng thượng thật có chút quen mắt nha? Không biết đã gặp qua ở nơi nào rồi nữa,

Thái Thái nhìn về bóng đêm, mơ màng ———

Trong lòng cả kinh, là hân!

Đáng chết, thì ra hân chính là Hoàng thượng, ác tặc đã đoạt hai cái bánh bao thịt heo của nàng lúc ở trên núi, dĩ nhiên là Hoàng thượng!!

Trong lòng Thái Thái dâng lên tức giận, thù mới hận cũ, hân nam nhân xấu xa này, là phiên toái lão thiên gia tạo ra cho nàng sao!!!

“Hừ.....” Hừ một tiếng nhỏ cơ hồ đến không thể nghe thấy được, Sở Cuồng phản phó: “Giường cũng không còn, đêm nay, trẫm đã cố chịu đựng người, nhưng thể này thì không thể chịu được nữa rồi, người đâu, dọn sạch sẽ nơi này, làm lại một chiếc giường thật chắc chắn, miễn cho Hoàng hậu nương nương nửa đêm đang ngủ lại đề sập lần nữa.” Nói xong hân phẩy tay áo bỏ đi.

Thái Thái muốn đuổi theo nói cho rõ ràng, lại bị người ngăn lại.

“Đến chỗ Đức phi.” Sở Cuồng nhú mày phân nói nội thị, thật may, hân may mắn rằng mình vẫn còn bốn phi tử như hoa như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Biến Thành Kẻ Địch

Tâm tình tồi tệ giống như vừa bị người ta đập một cái, Sở Cuồng vốn muốn đến thăm cung Đức phi, khi mới đến trung đình lại bắt đầu thấy đầu choáng mắt hoa, vừa rồi uống hơi nhiều rượu, lại bị nha đầu béo kia kích thích thần kinh, Sở Cuồng dứt khoát trở lại thăm cung của mình ở gần đây để nghỉ ngơi, thật hận, vì cái gì Long Ngâm cung cùng Phụng Tảo cung lại chỉ cách nhau có cái hoa viên thôi chứ? Hân còn có thể ngủ được vị thịt nồng nặc trên người nữ nhân kia trong không khí, nếu đem cắt ra làm thịt kho tàu, có khi tam quân của hân có thể ăn được vài ngày không chừng. Thấy Sở Cuồng tâm tình không tốt, mọi người xung quanh một câu cũng không dám nói.

Lúc này ở Phụng Tảo cung, Thái Thái đang nắm lấy chân giường kiểm tra, một vết cắt thật ngay ngắn, tựa như có người dùng cưa để tạo ra một khe hở vậy. Thái Thái giận dữ, nhất định là có người cố ý chính nàng rồi! Nghĩ kỹ lại, đừng nói là mấy trò xấu của tên Hoàng thượng kia à nha? Là cố ý cho nàng đẹp mặt sao? Nếu như vậy, vì có gì lại lôi nàng vào cung làm Nương nương chứ?

Tổng quản Thượng cung phụ trách ở lại hầu hạ sau khi quan sát người đem mảnh vụn chiếc giường dọn dẹp sạch sẽ, lại nhớ đến trong kho phòng có một chiếc giường lớn do người Pháp tiến cống. Nếu nương nương ngủ trên chiếc giường kia, có lẽ sẽ ngủ ngon hơn chăng? Vậy nên nàng gọi người mang giường lại, giường bằng thiết, có nệm thật dày, mặc dù để trong Phụng Tảo cung có chút quái dị nhưng cũng rất đẹp mắt.

(kho phòng: nhà kho)

“Nương nương, mời người đi ngủ ạ.” Tổng quản Thượng cung khinh thường nói.

Rốt cục Thái Thái mới nhớ đến một chuyện quan trọng: “Liều tử tử, bây giờ ta rất tức giận nên không ngủ được, tỷ mau đem điều lệ điển tịch của hậu cung đến cho ta xem chút, miễn cho sau này lại bị người ta âm toán còn không biết vì sao lại chết nữa!”

Nàng nhìn chằm chằm chân giường, vịn chân giường này chính là một đòn ra oai phủ đầu, lại cũng là một vết xe đổ! Hoàng cung cuộc sống rất khắc nghiệt, làm một quốc gia chi mẫu, là người duy nhất có quyền được cùng Hoàng thượng ngủ thẳng giấc đến hừng đông, Hoàng thượng muốn nạp thiếp, sắc phong phi tử, nàng không đồng ý, Hoàng thượng cũng sẽ không còn cách nào khác.

Là một quốc gia chi mẫu, Thái Thái mới vào cung một ngày đã ngay lập tức phải tiếp nhận sáu cục hai mươi bốn ti, sau này mọi chuyện lớn nhỏ trong cung, Hoàng đế sinh nhật tang lễ loạn thất bát tao đều phải qua tay nàng. Hừng đông vừa lên, điển chương này mới đọc được một chút, nhưng chỉ một chút này, cũng đã đủ tư cách làm mẫu nghi thiên hạ rồi. Huống hồ thứ nàng đã đọc qua sẽ không quên được, xem qua bao nhiêu lần ngay lập tức tiếp thu luôn. Vừa định chớp mắt, Tổng quản Thượng cung liền vào lay tỉnh nàng, nói: “Nương nương, đến lúc đi thỉnh an, kính trà Thái hậu rồi.”

Hôm qua náo loạn cùng Sở Cuồng, Thái Thái tinh thần so với hân có chút hăng hái hơn. Quần áo hôm nay lại thoải mái hơn so với hôm qua nhiều, váy mềm hoa mỹ, một búi tóc bất bảo xinh đẹp, trên có cắm chiếc trâm hình phượng, làm tôn thêm mái tóc dài đen mượt của nàng, mặc cung trang xong, trên trán lại điểm thêm hoa văn hình mây, nàng liền dẫn Thượng cung của đầu sáu cục hai mươi bốn ti chậm rãi đi về phía điện Thái hậu.

Bỗng nhiên, lúc đi qua một góc hoa viên của Long Ngâm điện, lại gặp Sở Cuồng cũng vận một bộ thường y nguyệt sắc, cùng với các công công theo sau mình mà đi đến, hân cũng là đến để gặp Thái hậu, lẽ ra, lẽ nghi này là vào buổi sáng hôm sau sau khi Hoàng thượng và Hoàng hậu họp hoan sẽ cùng nhau tắm rửa thay quần áo, rồi cùng đến chỗ của Mẫu hậu nghe dẫn dò. Đáng tiếc, hai người ngày thứ hai của tân hôn liền ở riêng, quyết định thứ nhất của Sở Cuồng vào lúc sáng chính là, đời này, tuyệt không bao giờ qua đêm ở Phụng Tảo cung, sẽ không cùng giường với Thái Thái, lại càng không có hứng thú để chạm dù là một ngón tay của nàng.

Sở Cuồng mắt lạnh nhìn qua, Thái Thái cũng trừng mắt lên là chống đỡ, sát khí giữa hai người rất nặng. Dĩ nhiên động tác của Sở Cuồng so với Thái Thái sắc bén hơn, quay người lại, mang theo công công đi trước.

Vì thế, Thái Thái cũng chỉ có thể dẫn đầu người của mình theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Quyền Lực Nhận Được

“Nương nương, nếu Thái hậu hỏi gì, người cứ trả lời ‘vâng’ là được rồi. Thái hậu nương nương trước giờ vẫn chuộng quân sáu cung hai mươi bốn ti và phi tần trong hậu cung, hôm nay sẽ chính thức giao quyền quản lý cho Nương nương.”

Chiều theo luân lý, Thái hậu là người tôn quý nhất. Nhưng dựa theo điển chương đã nói, sau khi vào cung, Hoàng hậu lại trở thành quốc gia chi mẫu, trở thành người tôn quý thứ hai sau Hoàng thượng, cũng là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.

Đến điện Thái hậu, Trịnh công công đã đứng chờ sẵn, hẩn trước tiên thỉnh an Sở Cuồng, đợi Sở Cuồng vào trong, mới cười khanh khách mà đón Thái Thái.

“Trịnh gia gia?”

“Nương nương, nô tài không dám nhận đầu nha, về sau Nương nương cứ gọi nô tài là Trịnh công công, nếu Nương nương vui, hẩn có thể gọi tiểu Trịnh tử.”

Thái Thái cũng không vì làm Hoàng hậu mà câu nệ, đối với Trịnh công công vẫn rất tôn trọng. Sau đó Trịnh công công tự mình dẫn Thái Thái đi vào điện Thái hậu.

Khi ngang qua chỗ phòng ngự thiện trước kia, Thái Thái lơ đãng liếc mắt một cái, tâm tình lại vô cùng phức tạp. Nếu không phải là do tên Hoàng đế vô liêm sỉ kia chen ngang, phòng chường hiện tại nàng đã là một trù nương tự do tự tại rồi.

Thái hậu đã sớm nghe được chuyện đêm qua, Hoàng hậu đề sập long sàng còn Hoàng thượng một mạch trở lại tắm cung mình mà ngủ. Nàng đoan trang ngồi, quan sát thần tình con trai mình, thằng nhóc này, hiếm khi hi lộ hiên hiên trên mặt, tình huống bây giờ rõ ràng đang biểu hiện hẩn vô cùng tức giận, giận đến nỗi quên mất phải đề nén biểu lộ bản thân.

Sau khi hẩn dâng trà, Thái Thái mới trong trạng thái vạn nhân vây quanh tiến vào. Thái hậu vừa nhìn thấy đã muốn cười, đứa nhỏ này thật đúng là bộ dáng không tồi, nhưng tại sao lại ăn béo đến vậy chứ? Bất quá mệnh cách nó cũng rất tốt, ngày hôm đó trước khi Hoàng thượng tuyên chỉ, nàng đã gọi người mang ngày sinh tháng đẻ đến Hoàng miếu tìm đại sư tính toán. Đại sư nói việc hôn nhân này rất tốt, Thái Thái nàng mệnh cách mang hi, nếu nàng làm nương nương, quốc thái dân an, là vương phu vương quốc thiên hạ đệ nhất mệnh cách. Vậy nên, nếu lời đại sư là thật, đừng nói là béo, cho dù nàng bộ dạng giống quỷ dạ xoa, cửa hôn nhân này vẫn có thể định được. Lại nói thân xui quý khiến thế nào, Hoàng thượng lại động tâm, tự mình hạ ý chỉ, nàng nghĩ đây nhất định chính là duyên phận rồi. Thái hậu rất thích tay nghề nấu ăn của Thái Thái, gặp nàng đến kính thì cười vô cùng hiền hậu.

Thái Thái hành lễ, động tác chậm chạp nhưng vô cùng chuẩn xác, trong lòng nàng xem Thái hậu là trường bối, tự nhiên sẽ thập phần dụng tâm. Sở Cuồng liếc mắt nhìn, vẻ mặt không vui lại không được tự nhiên, giống như đang phải chịu nhiều mệt mỏi lắm vậy. Thái Thái hành lễ xong lại đứng lên, có người mang chén trà đưa cho nàng, nàng đỏ mặt nhìn Thái hậu, khẽ nói: “Mẫu hậu, thỉnh dùng trà.”

“Ngoan.”

Thái hậu tiếp nhận trà, mân mân cười khanh khách, sau đó đặt một bên, lại đem gậy Như Ý nàng yêu thích đưa cho Thái Thái. Sở Cuồng kinh hãi, nén giận, Thái hậu sao lại đưa thứ này cho nha đầu béo đó chứ? Thái hậu lại bảo người đem một chiếc hộp đen ra, đứng lên, tự tay mình đặt trên tay Thái Thái: “Trong này, tất cả đều là chìa khoá của tất cả các nơi quan trọng nhất nội cung, sau này, chìa khoá ai gia không nắm giữ nữa, giao cho con, hy vọng con có thể đảm đương tốt hậu cung này.”

Sở Cuồng cho công công của mình một ánh mắt, ý tứ là bảo hẩn lấy lại đây, hẩn muốn tự mình nắm giữ lấy. Nha đầu béo này, thoát nhìn có vẻ khờ khạo, làm sao nàng có thể chuộng quân hậu cung chứ? Đừng đem hậu cung này loạn thành một đồng là được rồi, hiện tại nghĩ kỹ lại, nha đầu béo này, không lẽ là do Mẫu hậu an bài sao? Nét chữ kim thể phiêu dật tiêu sái kia, những chiếc bánh trôi tâm tư ý nhị kia, đều là âm mưu của Mẫu hậu? Nha đầu béo này, thấy thế nào cũng không thể làm cho lòng hẩn có thể liên hệ đến giai nhân trong lòng đã tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Hai Phần Sổ Sách Lớn

Hiện tại hẳn muốn cướp lại chìa khoá để tự mình giữ, ai ngờ, Thái hậu lại trừng mắt nhìn công công kia một cái, mắng: “Nô tài lớn mặt, người làm gì đó?!”

“Cái này.... Nô tài chỉ là muốn cảm giúp nương nương thôi ạ.”

Thái Thái vừa nhìn thấy liền đoán ra Sở Cuồng là muốn đoạt lấy chìa khoá của mình, cau mày, ôm chiếc hộp chứa chìa khoá kia càng chặt hơn, nàng nói: “Ta là Hoàng hậu, làm Hoàng hậu sẽ có phong phạm của Hoàng hậu, giữ gìn tốt cái này là trách nhiệm của ta, không nhọc công công lo lắng!”

Trong lòng Sở Cuồng run lên, sắc mặt càng âm trầm, có chút chán chường đứng lên nói: “Mẫu hậu, nhi thần còn rất nhiều việc cần làm, xin đi trước.”

Thái hậu nhẹ thở ra một hơi, nhìn Sở Cuồng cả người khó chịu đi ra ngoài.

Lại thấy nha đầu béo đang nhìn chăm chăm theo bóng dáng Sở Cuồng, vỗ vỗ má nàng nói: “Nha đầu, hoàng nhi và hậu cung đều giao cho con, con hãy trông chừng Hoàng thượng cẩn thận nhé.”

Còn phải trông chừng sao, Thái Thái nhìn kẻ vừa dừng mảnh bước đi, Hoàng thượng này làm sao có được tự giác của người vừa làm trượng phu chứ?

“Nha đầu, đừng khóc, làm việc tốt thường không dễ dàng gì, mà có muốn dễ cũng không dễ được mà.” Nàng nắm tay Thái Thái, lại thật tình nói: “Bất quá nha đầu con cần phải gầy lại mới tốt, nam nhân, thường đáng chết như vậy ạ.”

Thái Thái xoa nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi cáo biệt Thái hậu, trở lại tẩm cung nàng đem hộp đen và gậy Như Ý sắp xếp tốt đẹp, Tổng quản Thượng cung đập đầu cười nói: “Nương nương, nô tỳ cũng nên cáo lui, nhưng nô tỳ sẽ phải ba cung nữ thiếp thân đến bên nương nương, đều là người của nô tỳ, xin nương nương yên tâm.”

Ba cung nữ này, tên Như Ý, Như Tâm, Như Nguyệt.

Thái Thái vừa nhìn thấy, trong lòng lại thật hâm mộ, người thật đẹp, một chút cũng không thua kém các tú nữ, đứng cùng người béo như nàng, chính nàng cũng cảm thấy thật hổ thẹn. Như Ý, Như Tâm, Như Nguyệt, ba nữ tử từ nhỏ đã được bồi dưỡng để tương lai hầu hạ bên Hoàng hậu, có mặt hiệu: nhân thông, thủ thông, võ thông. Hai văn một võ, hơn nữa Thượng cung cực đã quy định, các nàng cả đời đều không thể ra cung để lập gia đình, không thể nghe lệnh ai ngoài Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu chết, các nàng phải chôn cùng, Hoàng hậu làm Thái hậu, các nàng cũng phải ở bên cạnh.

Đem nàng cùng ba nha đầu này sắp theo thứ tự lớn nhỏ, thì ra nàng so với các nàng còn lớn hơn đến hai tuổi, trong lòng Thái Thái tự nhiên xem các nàng như muội muội ruột của nàng vậy.

Lần đầu gặp mặt, Thái Thái đi một vòng quanh phòng chứa đồ sính lễ, tiện tay bóc lấy mấy món trang sức, thưởng cho ba tỷ muội.

“Nương nương, thứ này rất trân quý, bọn nô tỳ không dám nhận đâu.”

“Các người thật khá, nên ăn mặc cho chỉnh chu một chút, về sau để cho người khác nhìn vào cũng không thể nói người của Hoàng hậu nghèo túng keo kiệt được, người muốn sống phải có chí khí, nhớ kỹ, các người là người của Hoàng hậu!”

Thái Thái trầm nghĩ, Sở Cuồng người không phải là xem thường nàng sao? Hôm nay còn muốn đoạt lấy hộp chìa khoá, nàng sẽ cho hắn nhìn xem, nàng có đủ tư cách làm Hoàng hậu hay không? Nếu hắn đã không vui thì vĩnh viễn đừng có đến, nhưng nếu có không đến cũng không chứng minh được Chu Thái Thái nàng không phải là Hoàng hậu thứ nhất của hậu cung này đâu!

Như gia tam tỷ muội, thật sự không nghĩ đến vị nương nương thoát nhìn tròn tròn mập mập xấu xí này thế nhưng lại ra tay hào phóng, phóng khoáng không kiềm chế được như thế, chợt nghĩ, quả nhiên là tiểu thư khuê các, một chút keo kiệt cũng không có.

Sáu cục hai mươi bốn ti cũng có một điều khoản, thật ra nếu làm con dâu Hoàng thất hay ở bên ngoài làm con dâu nhà bản cùng đều phải đảm đương trách nhiệm quản lý nhà cửa. May mắn là Thái Thái đối với con số rất mẫn cảm, hưởng hỏ trí nhớ nàng lại vô cùng tốt, đừng nhìn nàng bộ dáng to béo, nhưng con người lại vô cùng cẩn thận. Cho nên khi đối mặt với một bản sổ sách như thế này, Thái Thái chỉ cảm thấy phải phí chút thời gian mà thôi, cũng không cảm thấy phiền phức một chút nào cả.

“Nương nương không phiền lụy sao? Nhiều khoản như vậy, bọn em thấy đều phát mệt.” Như Nguyệt, Như Ý đối với Thái Thái càng thêm bội phục, Nương nương sau khi dùng điểm tâm cùng chén trà nhỏ, cùng đi thỉnh an Thái hậu liền một mực ở trong phòng, đối mặt với đồng chứng từ được chồng chất như núi cao này.

Thông qua các khoản này, hậu cung thu chi, số tiền phân phát từng tháng, hậu cung được ban phát cái gì, yêu cầu cái gì, nhìn vào đầy đủ nhất thanh nhị sở.

Xem xong đóng giấy này, Thái Thái vẫn còn thần thanh khí sảng, chỉ cần là văn tự con số, đối với nàng không có gì là khó khăn cả.

“Nương nương, còn một quyển nữa.....”

Tổng quản thượng cung bê một chiếc hộp màu đỏ đi vào, hành lễ xong lại nói: “Nương nương, đây là ghi chép chiêu thiếp hầu ngũ khi Hoàng thượng còn là Vương gia ở Vương phủ, cùng với bản ghi chép về việc chọn phi ở hậu cung trong một năm đăng cơ vừa qua.”

Nói ngắn gọn, đây chính là **** sử của Sở Cuồng cùng nữ nhân.

Thái Thái tiếp nhận một quyển, mở ra, nàng lập tức lộ ra khinh thường, rõ mồn một trong mắt, nhân danh, xuất thân, tuổi, ngày thị tẩm, canh giờ thị tẩm, thời gian thị tẩm, vân vân..... Đột nhiên Thái Thái, lại có chút cảm giác choáng váng mê muội.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thật Khó Coi

Khó coi, khó coi, thật sự rất khó coi, Thái Thái cả người run rẩy, nam nhân này —— cả đời nàng cũng không nghĩ đến lại có một người lại giống như gia súc, lang tâm cầu phế, hoa tâm đến nhường vậy, thật đáng xấu hổ, nữ nhân thứ nhất của Sở Cuồng dĩ nhiên là nữ quan hầu hạ hần tẩm rửa lúc hần mới mười ba tuổi năm ấy. Cái này, chỉ tẩm rửa mà thôi, tên tiêu sắc quý kia liền —— thật giận sôi người mà! Từ đó về sau, nhân số thị tẩm không ngừng tăng lên, từ thị tẩm vương phủ đến chỉ thoánh gặp qua thiếu phụ, quả phụ, vũ cơ, y nữ, hay ngay cả đạo cô mỹ mạo, cũng thất tuần, mười mấy năm trở lại, hơn mười bản nhân số, đây không phải vấn đề lớn, cái chính là quyền sở hữu những năm tháng ở vương phủ này thế nhưng một cái tên lại chưa từng xuất hiện qua lần thứ hai. Hần là con cầu sao? Con cầu tham ăn, ăn xong liền quăng, đại khái, căn bản ngay cả hần cũng không thể nhớ được chính mình có bao nhiêu nữ nhân. Sau lại vào cung làm Hoàng đế, ngược lại có chút thu liễm, thật giống như vừa trải qua tu tâm dưỡng tính, nhưng cũng chỉ có vậy, đại khái ba ngày sau cũng sẽ có một nội cung chờ thị tẩm, số người thị tẩm đã được hạn chế trong vòng hai mươi người. Hai mươi người này thân phận không cao, cho nên không phong phi. Thái Thái hai mắt phát đau, vội vàng khép **** sử của hần lại, ‘bộp’ một tiếng, đem vút trên mặt đất dập nát!

(**** sử: từ của tg, KT hem thêm thất đầu à nha)

“Nương nương, sao tự xưng người lại phát giận?” Như gia tam tỷ muội bị dọa, Như Nguyệt vội vàng nhặt lên, Thái Thái lại nhìn chằm chằm quyển sách này, hận không thể một mồi lửa thiêu sạch.

Hít sâu, chờ khối khí này bị áp xuống, trong đầu nàng tự nhắc nhở, Sở Cuồng không đáng để nàng giận, hần chính là một hôn quân lãnh huyết vô tình giết hại nữ tử, nàng cần gì phải cùng một hôn quân so đo chứ?

Thái Thái không muốn đụng đến xấp giấy **** sử kia, bèn gọi người thu dọn đặt lại vào hộp.

Tổng quản Liêu thượng cung đoán được Thái Thái vì cái gì mà phát giận, liền khuyên giải: “Nương nương, Hoàng thượng cùng nam tử bình thường khác nha, vừa sinh ra đã là Hoàng tử, sau lại làm Vương gia, số người nịnh bợ lấy lòng ngài rất nhiều, vì vậy thường xuyên có một đám chó săn không biết xấu hổ, cứ hai ba ngày lại mang nữ nhân dâng tặng bệ hạ, mà điều này, cũng không riêng gì bệ hạ mà nói, tiên hoàng tất cả có ba mươi hai hoàng tử, cũng đều là như vậy. Nương nương không nên tức giận, mà cũng tức không được, hiện giờ trong cung tài nữ có khoảng hơn ba mươi người, hoàng phi bốn vị, thị thiếp không được sắc phong khoảng hơn trăm người, nương nương tức làm gì, không bằng thả lỏng tâm tình đi.”

Cũng không phải là Thái Thái ghen, nàng chẳng qua là không nghĩ đến một người nam nhân, lại có thể không giữ mình trong sạch đến mức này, thì ra nàng tốt xấu cũng là khuê các tiểu thư, ấn tượng đối với nam nhân vẫn là các công tử trong tiểu thuyết, lúc ấy biết rõ là gât người, nhưng không nghĩ đến tiểu thuyết lại gât người quá đáng đến như vậy, đột nhiên lại đối mặt với thực tế, thành ra có chút không quen. Sắc mặt nàng dịu lại, Liêu thượng cung tiếp tục nói: “Nương nương, về sau mỗi đầu tháng, nương nương đều phải một lần kiểm tra sổ sách riêng tư này của Hoàng thượng, lúc là hoàng tử thì do bảo mẫu ghi nhớ, vào cung rồi, lại do chính nô tỳ ghi nhớ nó.”

Thì ra Đế hậu còn phải để tâm đến loại chuyện này, Thái Thái nhìn thấy liền phiền, vì thế vội vàng gọi người mang đi cất kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 41: Đề ‘Phì Áp Cung’

Đề hạ hoả, Thái Thái kêu người hầu một chén canh đậu xanh, nằng vừa mới bùng lên, Như Ý liền tiến vào, sốt ruột nói: “Nương nương, vừa rồi Hoàng thượng triệu kiến quốc trượng đại nhân, ban cho ông ấy một bức tranh, hình như nội dung bức tranh lại làm cho ông ấy phải nhảy dựng lên đấy.”

“Tranh gì thế?”

Thái Thái hỏi.

“Hình như là bức tranh tú nữ đồ vẽ Nương nương lúc còn khuê các do Chu đại nhân đưa vào cung thì phải.”

“Bức đó thì sao?”

Thái Thái nhấp ngụm nước đậu xanh, hừ, thường cho cha là đúng rồi, chuyện này là do ông khởi xướng, ông cũng là người đã đẩy nàng vào hố lửa, chính là người cha thông minh đấy đấy. Sở Cuồng lấy cha nàng trút giận, thuận tiện cũng trút giận luôn cho nàng.

“Các người tìm người mang một chén thuốc đến Chu phủ an ủi, thuận tiện nói cho lão gia, đã sớm nói qua, giấy không thể gói được lửa, sau này, đừng gạt người nữa!”

Ngự thư phòng, Sở Cuồng trong lòng rốt cục cũng hơi thoải mái một chút, vừa rồi hắn lấy bức tranh làm mù mắt hắn kia đem thưởng cho ‘nhạc phụ’ của hắn, lại tiện tay đề lưu niệm trên đó từ ‘Phì áp tức sấu đồ’, hơn nữa muốn Chu đại nhân treo ở trong phòng, sớm muộn gì cũng phải có ba nén nhang. Ha ha ha, hắn không khỏi phát ra một trận cuồng tiếu, cười đến chảy cả nước mắt. Hắn là lên biết ơn hắn, Chu gia bọn hắn dùng bức tú nữ đồ già đề lừa mắt hắn. Trên bức hoạ đó là Chu Thái Thái sao? Căn bản đó là kết quả sau khi lấy đi mấy chục cân thịt của một con vịt béo, bây giờ nhất định cho Chu gia bọn hắn vĩnh viễn phải xấu hổ vì chuyện này, hơn nữa cũng phải cảm kích vì hắn đã không lấy đi nửa cái mạng già nua kia!

(‘Phì áp tức sấu đồ’: ‘tức sấu’ = gầy, Bức tranh Con vịt béo ‘gầy gò’, mình luận thôi, vì ý của Cuồng ca là muốn châm biếm Thái Thái và Chu lão tử mà, con vịt béo thì làm sao mà ‘gầy’ được chứ?)

“Hoàng thượng, hai chữ ‘phì áp’ kia đề rất hay, bút pháp cũng là tuyệt hảo ~” tiểu thái giám ở bên cạnh nịnh nọt, Hoàng thượng thích nghe gì liền nói cái ấy.

“Người nói Trẫm mới nhớ, mau chuẩn bị giấy bút mực ra đây.”

“Vâng.”

Mở cuộn giấy ra, Sở Cuồng nâng tay, trên mặt viết ba chữ, ‘Phì áp cung’, viết xong liền nhếch môi cười, nói: “Đem cái này, làm thành biển, rồi thay thế biển ‘Phượng Tảo cung’ thành cái này đi.”

“Phụt ——!”

Tiểu thái giám nhìn không được cười ra tiếng: “Vâng”

Con vịt béo kia làm sao xứng đáng sống trong Phượng Tảo cung chứ? Rõ ràng đó là một con vịt béo đến nỗi có thể chảy ra mỡ mà thôi.

Người động thủ cũng thật nhanh, sáng ngày hôm sau đã khênh tấm biển đến Phượng Tảo cung, lại mang một cái thang treo lên tháo tấm biển Phượng Tảo cung đã treo suốt trăm năm qua xuống, tiểu thái giám đi theo từ đầu đến cuối cổ nên cười, đừng nói Hoàng thượng chơi người cũng không phải chỉ tổn hại bình thường đến như.

Mới hạ biển xuống, Như gia ba tỷ muội đã đi ra hỏi: “Các người đang làm cái gì đó?”

“A, chúng ta phụng Hoàng mệnh đến giúp Nương nương thay tấm biển.”

“Đang êm đẹp, sao lại thay biển làm gì?”

Như Ý nhủ mảy, nhìn sang quả nhiên liền thấy tấm biển mới đã bao bọc bao bọc cẩn thận đang được đặt bên cạnh.

Tiểu thái giám không có lá gan dám nói đó là tấm biển đề ‘Phì áp cung’, cũng không dám châm chọc Thái Thái. Như Ý đi qua, đem mặt tấm vải bỏ lật lên, trong lòng thầm kêu một tiếng ‘ây da’, trong nháy mắt con tức giận này lên trong lòng, mặt cũng đỏ bừng. Như Nguyệt thấy sắc mặt tỷ tỷ quái lạ liền đi qua, vừa nhìn thấy, hai mắt liền trừng to, đứng nhìn nàng tên Như Nguyệt mà nhảm, tính nết nóng nảy, võ công cao cường, tay chân lại rất có khí lực, xoay người, lập tức đá một cái vào đùi thái giám kia, tiểu thái giám ‘ây da’ một tiếng, ngã xuống đất, vội vàng khóc nói: “Người đánh ta cũng vô dụng, đây là Hoàng thượng tự mình đề bút muốn chúng ta đi thay, là Hoàng mệnh đấy. Các người dám vi phạm Hoàng mệnh sao?!”

Ba nha đầu chưa từng gặp phải chuyện nhục nhã như vậy, mắt đều nhanh đỏ hoe. Trờ lại trong cung, Thái Thái đang nghịch với con vịt, thấy các nàng sắc mặt khó coi đi vào liền hỏi: “Các em làm sao vậy?”

“Nương nương, người ra xem đi.”

Thái Thái vừa đi ra, mọi người đều quý xuống, kể cả tiểu thái giám đang cầm tấm biển cũng vậy. Đám người cười cợt ven đường cũng vội vàng né ra một bên, Thái Thái đi đến, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nguyên bản tấm biển đề ba chữ ‘Phượng Tào Cung’, hiện giờ lại biến thành ‘Phi áp cung’

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đi Tìm Phân Xử

Sáng sớm ánh mặt trời tươi sáng, Thái Thái ngẩng đầu nhìn tấm biển sơn đen to đùng treo trên cửa cung kia, híp mắt, đôi môi thì thào từng chữ ‘Phi — áp — cung’, còn chưa đợi thưởng thức ba chữ này, thịnh nộ lập tức dâng lên trong lòng, ây da, Phi áp cung này là có ý gì chứ? Thái Thái tròn tròn mắt, đôi mắt phượng có vẻ to lên không ít, khuôn mặt nàng nóng đỏ, hai tay ở sau lưng lại bẹo một cái, “Tấm biển này, là do ai bảo đổi?!”

Tất cả mọi người đều không dám hé răng, dưới con thịnh nộ của Nương nương liền không dám nói đây là phân phó của Hoàng thượng, đến lúc đó, Đế Hậu phu thê bọn họ cãi nhau không nói, chỉ lo đám nô tài bọn họ phỏng chừng sẽ bị roi đầu mất thôi, tức thì, cả đám ‘rầm rầm’ quỳ phủ phục, dập đầu trên mặt đất, không khí xung quanh yên lặng giống như sương đọng lại.

Nhìn thấy tình huống này, Thái Thái đương nhiên đoán ra được, ‘Phi áp cung’ ba chữ này, là do ai ra tay. Khuôn mặt trắng nõn nghẹn lại, đôi môi anh đào méo mó, mấp máy, phân phó cho Như Nguyệt đang đứng ở một bên: “Như Nguyệt, bây giờ em trèo lên, đem tấm biển này lấy xuống, nếu các nô tài đã không ai nói lời nào, vậy bốn cung tự mình tìm hiểu vậy, mấy con chữ to đẹp đề này, đến tốt cùng là từ diệu thủ của ai!”

Như Nguyệt cũng thật nghe lời Thái Thái, liền thi triển khinh công nhảy lên, hai tay ôm tấm biển thật lớn kia, lại mau chóng nhảy xuống, ‘ầm’ một tiếng, tấm biển nằm trên mặt đất tung lên một tầng bụi vôi, “Nương nương, đã lấy xuống rồi ạ.”

Thái Thái nói, “Ba người các em giúp bốn cung khênh lên, bây giờ chúng ta đến điện Thái hậu, để cho Thái hậu xem thử mấy chữ này có quen mắt hay không.”

Nhà đầu kia, tính tình nếu bị kích động thì ngay cả sức chín trâu hai hổ cũng không thể kéo trở về, thậm chí, bình thường đừng chọc giận nàng, nàng sẽ im lặng mà sống. Sở Cuồng người thế nhưng sáng sớm lại không lo mà quản tốt triều chính, lại nhảm chán mà đi làm chuyện đả thương con người ta như thế. Đoàn người Thái Thái giống trống khua chiêng, hạ quyết tâm, sợ rằng ‘Phi áp cung’ ba chữ này khơi khơi mà nằm trên cửa Phượng Tào cung như thế này, cũng đủ đề đi vào lòng người, đủ để cho một đám người nhảm chán ở sau lưng chê cười một phen, từ xưa đến nay người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người không khi ta, ta không khinh người, người không hại ta, ta cũng không hại người! Thái Thái kêu ba nhà đầu khênh tấm biển to đùng trên dưới trăm cân này, một đường chậm rãi giống như đi dạo, nàng thậm chí nếu người đã cố ý nhục nhã ta, ta sẽ cho người xem, nhục nhã Hoàng hậu lại được ích lợi gì!

Mãi khi đến trước tấm cung Thái hậu. Sở Cuồng đang ở trong hưng phấn vì ba chữ viết hôm qua, nguyên bản là để bắt nạt ‘nhạc phụ’, thuận tiện trêu tức nhà đầu béo kia một phen, nhưng ngủ một đêm tỉnh dậy, bỗng nhiên lại hiểu được hấn cũng không phải là một hôn quân có tính tình hài tử, Đế Hậu nhất thế, tấm biển ‘Phi áp cung’ kia là để làm hấn hả giận, nhưng nếu để mọi người biết, vạn nhất truyền ra cung, chỉ sợ Đế Hậu lại thành trò cười cho người khác. Nguyên bản hấn muốn bảo người đi hạ tấm biển kia xuống, nhưng vì vội vào triều, thành ra lại quên mất.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, nguy rồi!”

“Vội cái gì chứ?”

Sở Cuồng thật rất ghét bộ dáng hoang mang rối loạn này.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cho người mang tấm biển kia, đi gặp Thái hậu rồi.”

Hấn nhú mày, sừng sốt hỏi, “Tấm biển nào?”

“Cái kia, tấm biển ‘Phi áp cung’ ấy ——”

Đáng chết, đám nô tài này động thủ thật nhanh, sắc mặt Sở Cuồng thoáng chốc trở nên rất xấu, hấn mắng: “Đám nô tài các ngươi, chỉ biết đồ trẻ con vui vẻ, đám chó săn này động thủ lấy lòng cũng thực mau, ai bảo các ngươi nhiệt tâm như vậy?!” Nói xong, vung chén nước trà vào mặt tiểu thái giám nọ. Trong lòng lại nghĩ, hừ, phi bà kia muốn đáng lại không có đáng, muốn hiển thực cũng không có hiển thực, bản thân không sợ dọa người, lại còn khênh tấm biển kia đi khắp nơi dọa người ta hay sao? Thật đáng giận, lại còn dám đem đến trước mặt Thái hậu để cáo trạng nữa chứ!

(phi bà: bà béo)

“Hoàng thượng, Thái hậu nương nương thỉnh Hoàng thượng sang dùng trà.”

Một nô tài bên cung Thái hậu sang đây, nhẹ giọng bẩm báo.

Chương 43: Không Khóc Không Náo

Sở Cuồng thông thả sửa sang lại y phục, đội kim quan vào, mấy người chờ bên ngoài thấy cả nô tài lẫn Hoàng thượng đều chậm chạp không ra, trong lòng muốn hỏi thúc nhanh nhanh một chút, nếu không không biết Thái hậu náo thành cái dạng gì nữa. Hắn ở bên ngoài bên nhỏ giọng nói một câu: “Hoàng thượng, có muốn nô tài đi trước hỏi bẩm một tiếng?”, đây là nói bóng nói gió, nói Hoàng thượng ngại động tác quá chậm, hắn nên đi trước nói cho Thái hậu Hoàng thượng ngại sẽ đến, miễn cho đến lúc đó trách lại oan lên trên đầu hắn nữa.

Sở Cuồng đối với tính nết bọn nô tài này hiểu rất rõ, lạnh lùng không lên tiếng, làm nội tâm tên nô tài kia giống như nuốt vào một khối băng lạnh.

Sở Cuồng cố ý thật là mê, hắn chính là muốn lờ Thái Thái, để cho nàng ở bên Mẫu hậu âm ỉ, nữ nhân, gặp việc liền một khóc hai náo ba thất cổ, không phải hay sao? Sau đó hắn sẽ lạnh lùng đi qua xem náo nhiệt, không quan tâm là ai ở bên đó. Nghĩ tới đây, hắn câu môi, ra cửa không trực tiếp đi về phía điện Thái hậu mà lại rẽ vào Văn Uyên Các, rồi từ Văn Uyên Các theo ra mới đến điện Thái hậu.

Sở Cuồng sắc mặt không đổi, bước vào, trong lòng lại nghĩ, nha đầu béo thô tục không chịu nổi kia, khóc cũng khóc đủ rồi, náo cũng náo đủ rồi, chờ hắn cho nàng đẹp mặt đi.

Vừa đi tới trung đình, đột nhiên lại ngửi được một mùi hương ngọt ngào, hắn dừng bước lại, mùi hương này mang theo vị dưa thơm ngát, hương gạo nếp mềm dẻo, còn có hương đậu đỏ, vị giác Sở Cuồng cực kỳ linh mẫn, lại ngửi được thêm cả vị hải sản của tôm bóc vỏ và hương mật ngọt ngào nữa. Cái mùi các thái giám đều nhấn lại, gắng sức ngửi, nhìn thấy Hoàng thượng mặt không biểu tình, xoay người bước đi, lúc này mới mất hứng mà đi theo sau lưng cùng bước vào trong.

Trịnh công công thỉnh an tại cửa ra vào, sau đó vén rèm lên, thỉnh Sở Cuồng đi vào.

Vừa vào trong, Sở Cuồng sừng sốt, người bên trong cũng sừng sốt.

Hắn thấy, nha đầu béo kia đang ngồi bên cạnh Thái hậu, trong tay cầm một ống trúc.

Không có ai khóc, không có ai nhủ mày, cũng không có ai trong nội tâm không thoải mái, tự nhiên trong lòng hắn cũng không thoải mái.

Thái hậu cười nói: “Hoàng thượng có lộc ăn rồi, Hoàng hậu tự mình xuống bếp, làm ống trúc hương Bát Bảo phong vị của Nam Hải. Ai gia đã ăn một cái, ừ, thật là không đời nào được tạt xấu thêm ăn này mà.”

Sở Cuồng hoàn toàn bị làm cho không rõ tình hình, hắn gật gật đầu, sắc mặt lạnh lùng đảo mắt qua Hoàng hậu đang ở một bên hầu hạ Thái hậu, hắn hơi cúi đầu, nhìn thấy trên mặt đất chính là tấm biển ba chữ ‘Phi Áp cung’.

“Mẫu hậu, tìm nhi thần đến có chuyện gì sao?”

“A, hôm nay thời tiết nhẹ nhàng khoan khoái, ai gia vốn nghĩ muốn đem tranh chữ ra thưởng thức, không ngờ Hoàng hậu liền dâng lên cho ai gia.” Ánh mắt nàng đã rơi vào tấm biển: “Hoàng thượng, đây là người viết phải không?”

“— đúng...” Sở Cuồng cũng không hiểu sao lúc này đột nhiên hắn không thấy lo lắng, xem tình hình, nha đầu béo này đã dùng đồ ăn làm cho Mẫu hậu bị lung lạc rồi.

Thái Thái cười, khuôn mặt rạng rỡ, chu cái miệng nhỏ nói: “Hoàng thượng chữ thật tốt, so với thần thiếp tập viết tại nhà từ nhỏ còn tốt hơn nhiều lắm, chỉ là, đám thái giám kia thật tệ, chữ đẹp như thế không lưu trên giấy, lại làm thành tấm biển, còn có người can đảm treo lên Phụng Tảo Cung, cái này còn ra thể thống gì nữa chứ? Để người thấy được còn tưởng rằng Hoàng thượng đang nhục nhã thần thiếp, Hoàng thượng cũng không phải hôn quân, cái trò nhục nhã Hoàng hậu nhằm chán vô tình không thú vị lại tổn hại mình tổn hại người, Hoàng thượng... chắc không phải do ngài làm đi?” Sở Cuồng mặt trắng bệch, Thái Thái lại tiếp tục truy vấn: “Hoàng thượng, nếu như không phải Hoàng thượng cho người làm, thần thiếp thật có chút tức giận, thần thiếp muốn trừng phạt tấm biển này!”

Chương 44: Đánh Đòn Tắm Biển

Sở Cuồng vừa nghe, đây là nàng trước mặt khen ngợi nhưng sau lưng mắng người đây mà, mắng chửi người mà còn không phun ra một chữ thô tục nào cả, châm chọc hẳn là tên hôn quân ư? Còn cả cái gì mà hại mình hại người nữa.....

Tuy rằng lần này là do hấn làm, nhưng mà, “Trừng phạt tắm biển?” Trong lòng Sở Cuồng hừ một tiếng, tắm biển như thế thì trừng phạt kiểu gì chứ? Nắm chặt bàn tay, mặt Sở Cuồng đen giống như than, không nói được một lời. Hấn đi qua ngồi xuống, nâng chén trà lên, lại nhìn thấy cái mặt tròn vo của Thái Thái đang nhìn mình, Sở Cuồng thật bức bối, nghiêng mặt đi, ánh mắt rơi vào món điểm tâm đã được cắt thành từng khối đặt trên bàn, thơm nức mũi, nước bọt bắt đầu trào lên, bất quá nước bọt là do đại não của hấn tự động tiết ra, nếu lúc này mà nuốt chỉ sợ có người nhìn thấy, Sở Cuồng đứng lên, chắp hai tay sau mông đi đến gần cửa, nuốt nước bọt vào, hỏi: “Hoàng hậu cần gì phân hơn thua cùng một tắm biển? Lại nói, đây chỉ là một thứ đồ vật, Hoàng hậu tính làm sao trừng phạt chứ?”

“Thần thiếp muốn đánh nó, đang êm đẹp sao không ở một chỗ, lại chạy đến cung của thần thiếp mà chọc ngoáy, đến khi đó trong lòng mọi người mắng thần thiếp là vịt béo thì sao, thần thiếp tuy béo, nhưng thần thiếp là Hoàng hậu, Hoàng hậu thì không thể để cho người khác hạ nhục như vậy được, bởi vì từ xưa Đế Hậu đã là nhất thể, hạ nhục thần thiếp chính là hạ nhục Hoàng thượng!”

Nàng đứng dậy, trong lòng căm phẫn nói: “Thần thiếp phải có trách nhiệm bảo vệ tôn nghiêm của Hoàng thượng.”

Hừ ———— Sở Cuồng không ngờ nàng thế nhưng lại cao giọng nhường vậy.

“Người đâu, nâng đình trượng đến!”

“Vâng!” chờ đến khi đình trượng được đem đến, Thái Thái cho người đem tắm biển đặt nằm trên mặt đất, đứng lên nói: “Các người đánh tắm biển cho ta, nó đây, dám bắt nạt bản cung, bây giờ các người phải trừng phạt nó, phải cho nó bầm da tróc thịt mới được.”

“Chỉ là đồ vật, cũng không phải con người, lại dùng cả đình trượng sao? Hừ!”

Thái Thái căn bản không thèm để vào tai, nhả ra một chữ: “Đánh!”

Trong nháy mắt, thanh âm đình trượng ‘lạch cách lạch cách’ truyền đi, đám nô tài đánh cũng thật bán mạng, nếu đây không phải là đánh biển mà là đánh người thì cũng đã sớm bị trầy da tróc thịt hết rồi, ‘lạch cách lạch cách lạch cách’.....

Có trách thì cũng chỉ nên trách đánh một chút thôi, Sở Cuồng cảm giác giống như có người đang đánh vào mặt hấn, trong lòng sợ hãi, lạch cách lạch cách lạch cách, đám nô tài mồ hôi như mưa, tắm biển bắt đầu rạn nứt, chữ nằm phía trên bị đánh cho rớt cả nước son, Sở Cuồng dựng người dậy, quát: “Được rồi, tiếng ồn này thật phiền trĩu, đem xuống đi!”

“Vâng!”

Thái Thái uốn người, vừa lúc chạm phải đôi mắt lạnh của Sở Cuồng, ánh mắt hai người cứ thế đập vào nhau giống như có thâm thù đại hận gì vậy. Sở Cuồng đứng thẳng người, lạnh lùng nói: “Mọi người ở đây từ từ ăn, trầm đi trước.”

Đêm đó Sở Cuồng gặp ác mộng, mơ thấy mình bị người đánh đến thảm hại, bưng tỉnh dậy cả người đầy mồ hôi lạnh, Đức phi Lý Châu Nhi cũng bị kinh động mà tỉnh dậy, cầm khăn lau cho Sở Cuồng: “Hoàng thượng, hôm nay Hoàng hậu cũng thật quá phận, lại dám đánh tắm biển, tắm biển tuy chỉ là một đồ vật, nhưng trên mặt lại có chữ của Hoàng thượng, tục ngữ nói nhìn thấy đồ vật của Hoàng thượng cũng giống như nhìn thấy Hoàng thượng, phải tôn kính, huống chi đây lại là chữ của Hoàng thượng, thế mà nàng lại dám làm mấy chữ đó bị biến dạng—— haiz, nô tỳ chỉ là phi tử, những lời này thật không nên nói ra.”

Nàng nói rất đúng, gấp chữ như gấp vua, nha đầu béo lại dám đánh chữ, như vậy, chính là nàng đã phạm tội khi quân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đánh Đồ Bình Muối

Tắm biển bị đánh đến da tróc thịt bong, bị Thái Thái treo trên tường ngay trong chính tấm cung mình, Như Ý, Như Tâm, Như Nguyệt ba người một bên treo một bên nghi hoặc, tại sao Nương nương phải đem vật này treo trong đây để mỗi ngày đều phải nhìn thấy, cuối cùng lại từ trong miệng Thái Thái lấy được đáp án là, nàng chuẩn bị——‘nằm gai nếm mật’, thật ra là nàng chỉ muốn nếm thử dư vị từ chiến lợi phẩm của việc đảo khách thành chủ của hành động kích thích Sở Cuồng mà thôi.

“Nương nương, Hoàng thượng ban cho Nương nương một bàn tiệc rượu.”

Cung nữ từ ngoài cửa tiến đến hồi báo, khiến cho đầu óc Thái Thái có chút mê mang, Sở Cuồng sao lại tốt bụng đến vậy, lại đi tặng tiệc rượu cho nàng ư? Nhưng dù sao vẫn phải tiếp nhận lễ vật Hoàng thượng ban cho, nàng đứng dậy, quỳ trên mặt đất, nhìn bọn họ đem năm sáu chục món đồ ăn đặt lên bàn lớn sơn đỏ tại phòng khách.

“Hoàng thượng nói, hôm qua Nương nương vì giữ gìn thể diện cho Hoàng thượng, ra sức đánh tắm biển, làm rất đúng, rất tốt, cho nên ngài ban cho Nương nương một bữa yến tiệc, hơn nữa muốn nô tài hầu hạ Nương nương phải ăn sạch sẽ không dư thừa, nếu không Nương nương chính là không lĩnh tình, là phạm thượng.”

Cái gì? Nhiều đồ ăn như vậy, không ăn hết chính là phạm thượng? Quy kết người ta như vậy rất vui sao?

Ba tiểu thái giám vén rèm lên, lại mang một thùng cơm cực lớn tiến đến, thanh âm va chạm trên mặt đất rất vang, thoát nhìn thùng cơm này không nhẹ nha. “Nương nương, đây là cơm ngự dụng (cơm vua dùng) gạo tẻ, Hoàng thượng ban cho Nương nương dùng, Hoàng thượng nói nương nương phải ăn một hạt cơm cũng không được thừa lại.”

Cả bàn đồ ăn, một thùng cơm lớn, hẳn thật sự coi nàng là thùng cơm sao!! Ăn như vậy chẳng phải là no chết sao? Mà cho dù no chết cũng không thể ăn hết được! Thái Thái đứng lên mặt ủ mảy chau đi qua, sớm rõ ràng Sở Cuồng không cam lòng, thay đổi mảnh khoe khi dễ người ta mà.

Thái giám cười: “Nương nương, thỉnh dùng bữa.”

Thái Thái ngồi trước bàn, nghĩ thầm, nàng sẽ chậm chậm ăn, ăn được tầm vài ngày, chỉ sợ đến lúc đó đều ê ẩm. . . Gắp một miếng đậu cove, ném trong miệng. Oa! Miệng phun ra. Tính bán muối sao!

“So với dưa muối còn mặn hơn, đây là cho người ăn sao?” Thái Thái phẫn nộ đập bàn. “Nương nương, Hoàng thượng nói đoán chừng Nương nương ăn không hết, nói Nương nương sẽ không ăn một lần mà chậm rãi ăn vài ngày, cho nên thức ăn này bỏ thêm hơn ba mươi cân muối, không sợ hỏng, a, mà ngay cả cơm tẻ đều toàn là muối, Nương nương, người nên từ từ mà hưởng dụng, phải ăn hết, tuyệt không thể thừa lại.”

Sở Cuồng đây là muốn dùng muối làm nàng mặn đến chết sao!? Mặn chết nàng, hẳn có thể lấy tú nữ đẹp, Sở Cuồng cũng quá đáng rồi, không, Sở Cuồng đây là ác độc. Thái Thái nội tâm vô cùng đau khổ, những thức ăn này ăn tới năm nào tháng nào?!

Trong ngự thư phòng, Sở Cuồng đang cầm bút lông viết chữ, Đức phi mang theo trái cây tươi tiến đến, thướt tha thảnh an xong cười nói: “Nô tì chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng thực biết cách nha.”

Nàng cười yếu ớt, tự mình đem hoa quả kê đến môi hân, Sở Cuồng một tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, “Châu nhi, người cũng nghe nói rồi?”

“Đầu chỉ nô tỳ, trong hậu cung tất cả mọi người đều nghe thấy, Hoàng thượng, ngài như vậy đối với Hoàng hậu nương nương, chỉ sợ từ nay về sau nàng lại oán Hoàng thượng cho mà xem.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Đáp Lễ Cá Muối

Sở Cuồng cười, hừ, lần này nha đầu béo kia biết lợi hại của hân đi? Nàng biết chơi xấu, chẳng lẽ hân lại không biết sao? Đánh tắm biển, kỳ thật là muốn đánh tan nhuệ khí của hân, hôm nay hân ban ngự thiện, là mình thưởng ẩm phạt, để cho nàng chịu khổ mà không thể nói thành lời. Nha đầu béo, chờ người ăn cơm ngự thiện này xong, phòng chừng mỡ trên người cũng trở nên mặn chát đi, thật giống thịt lợn muối. Sở Cuồng buông eo Đức phi ra, khoảng chừng một nén nhang sau, tiểu thái giám đi truyền lệnh kia đã trở lại.

Sở Cuồng nhíu mày: “Sao rồi? Ăn xong rồi sao?”

“Hoàng thượng —— Nương nương vẫn còn đang ăn, nhưng mà Nương nương nói, đồ Hoàng thượng ban cho rất trân quý, nàng không nỡ ăn quá nhanh, nên định sẽ ăn trong vài năm, từ từ lĩnh hội dụng tâm Hoàng thượng ——”

“Hả?! Nàng làm như thế nào?”

Thái giám nói: “Nương nương mang tất cả đồ ăn Hoàng thượng ban cho, phái người rải lên nóc chính điện của Phượng Tào cung phơi nắng, Nương nương nói nhiều muối như vậy nhân lúc có ánh nắng chiếu xuống muối thành dưa cũng tốt, đến lúc đó mỗi tốt lấy ra một chút, dâng hương cúng bái, cảm kích Hoàng thượng sau đó mới dùng.”

“Dưa muối?!”

Sắc mặt Sở Cuồng trắng xanh, hần phát tay áo, vội vàng chạy đến cửa Phượng Tảo cung, vừa nhìn lên trên, quả nhiên nhìn thấy mấy chục đĩa thức ăn nhất tề xếp hàng, còn có cả cơm tẻ bị ánh mặt trời chiếu vào, hương đồ ăn bay quanh làm Sở Cuồng có chút buồn nôn.

Nha đầu béo này, thế nhưng biết làm vậy.

“..... Hoàng thượng, ngài có muốn vào không ạ?”

“Đi vào làm cái gì? Muốn tự hại chính mình sao?” Hần mang theo người, hồi cung.

Thái Thái ngồi trong cung, nghe nói Sở Cuồng đến xem thử lại bị chọc tức giận bỏ về, nàng nâng má ngồi trên ghế, cách một hồi lại phân phó cho Như Ý: “Như Ý, buổi sáng ngày mai em làm hai đĩa cá muối, đem sang bên Hoàng thượng đề tạ ơn, nói, bôn cung rất cảm kích ưu ái của Hoàng thượng, Phượng Tảo cung trong ba năm sẽ ăn xong chỗ đưa muối này, nhớ nói thêm, sau này mỗi khi ăn, bôn cung đều sẽ trong lòng cảm kích Hoàng thượng vạn phần.”

“Vâng, Nương nương.”

Ngày hôm sau ánh mặt trời rất đẹp, quả nhiên Như Ý mang theo hai đĩa cá muối đem sang Long Ngâm cung của Hoàng thượng. Thái giám cau mày thu lễ, cá muối này tuy thật thối, nhưng vẫn phải nhận lấy mang vào cho Hoàng thượng. Sở Cuồng một đêm không được ngon giấc, buổi sáng sau khi bãi triều liền trở về ngủ bù, thật vất vả mới ngủ được, đột nhiên lại bị một mùi hương cá thối xông vào hại hần phải nhảy dựng lên, “Cái gì mà thối vậy? Muối hại chết trẫm sao?!”

“Hoàng thượng, là Hoàng hậu sai người đem cá muối đến, Hoàng thượng, món này phải xử lý thế nào cho tốt đây.....”

Thái giám mang theo cá muối tiến vào quỳ xuống, lặp lại lời của Như Ý: “Hoàng hậu Nương nương nói rằng nàng rất cảm kích ưu ái của Hoàng thượng, lập tức sẽ làm cho Phượng Tảo cung trong vòng ba năm sẽ ăn xong chỗ đưa muối đó, hơn nữa sau này mỗi khi ăn, Nương nương sẽ ở trong lòng cảm kích Hoàng thượng. Đây là món cá muối Nương nương tặng, Hoàng thượng, có ăn không ạ?”

Sở Cuồng bị lửa giận thiêu đốt, khuôn mặt đỏ lựng, tựa như xích Diêm La: “Đem ra ngoài cho trẫm, bầm thây vạn đoạn, bầm thây vạn đoạn!”

“Vâng —— bầm thây vạn đoạn ——”

Thái giám lui ra ngoài, sau đó dưới ánh thái dương, gọi thêm vài người đem hai đĩa cá muối kia bầm thây vạn đoạn, ôi, thật thối đến không chịu nổi, mấy mảnh cá vừa bầm xong, bị ánh mặt trời chiếu vào lại càng thêm thối, ọe, thái giám lấy khăn tay che cái mũi lại: “Các người, mau mang đi ra ngoài mà bầm, đừng để nơi này!! Thật là quá thối mà!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Vấn Đề Nan Giải

“Nếu như hần cảm thấy kế sách đơn giản này có thể gây khó dễ bản cung, hần đã sai rồi, nếu như hần cảm thấy bản cung bề ngoài là nha đầu béo ú cho nên không hề có trí tuệ vậy thì hần lại sai rồi, nếu như hần cho rằng ra oai phủ đầu bản cung thì bản cung sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, còn đưa mặt tới cho hần tát thì càng thêm mười phần sai! Nếu như nam nhân này tự mình hiểu được thì tốt nhất cùng bản cung yên ổn nhận mệnh, đường ai nấy đi!”

Thái Thái đối mặt với mẹ ruột vào cung thăm mình, lại liên tiếp nói ra như thế làm Chu phu nhân trong lòng run sợ, mồ hôi lạnh tuôn như mưa. Bắt lấy tay Thái Thái, bà khuyên: “Hần, đây chính là hoàng đế. Con bây giờ là Hoàng hậu, hần là đối với Hoàng thượng lấy lòng một chút, đối với hần dịu dàng một chút mới đúng.”

Thái Thái âm hiểm cười một cái, cười đến mức làm Chu phu nhân tóc gáy dựng đứng, nàng cười như vậy có ý gì? Nữ nhi ngoan như thế nào tiến cung chỉ trong một thời gian không lâu lại học được cười âm hiểm—! “Thái Thái, hay là mẹ về trước, đến tháng sau mẹ lại vào cung nói chuyện phiếm với con, nhưng mà con phải nhớ kỹ, tuyệt không thể đối với hoàng thượng không tốt.”

Thái Thái lãnh đạm, cũng không muốn làm mẹ lo lắng, gọi người hộ tống bà về nhà. Đi tới cửa, vừa vặn Thượng cung đưa sổ sách tới. Danh sách thị tẩm, Thái Thái trong lòng ghé thăm đến phiên giang đào hái (dời sông lấp bể), nhưng vẫn mở ra, nhìn xem Sở Cuồng tên Hoàng thượng ngựa giống này lại chiếm thêm trong sách của mấy nữ tử nữa. Vừa mở ra xem, hai mắt nàng sáng ngời, nửa tháng này hần vẫn còn đang hoang, không sùng hạnh thị thiếp, chỉ sùng hạnh bốn phi tử, nhất là Đức Phi, mười lần thì nàng chiếm sáu lần, a, Đức Phi rất được sùng sao? Đức Phi Lý Châu Nhi, Thái Thái nhớ rõ lúc trước nàng ta nhờ nàng làm sủi cáo hấp, còn đưa cho nàng ta lễ vật, Lý Châu Nhi này tính tình dịu dàng, thật đúng là thực nữ trong truyền thuyết, thì ra Hoàng thượng thích người ôn nhu, cũng thích được lấy lòng như thế. Thái Thái xem qua danh sách nhưng cũng không có cảm giác gì cả.

Liêu thượng cung vội nhắc bên cạnh: “Nương nương, ngài không phát hiện hậu cung có chuyện sùng sao?”

“Người nói Hoàng thượng chuyên sủng Lý Châu Nhi?”

Liêu thượng cung khó xử gật đầu. Nhưng Thái Thái cũng không biết nếu Sở Cuồng chuyên sủng người khác thì nàng có thể làm gì đâu, nàng ngẩng đầu mờ mịt nhìn Liêu thượng cung, thấy Liêu thượng cung lúng túng, gượng cười: “Nương nương, nô tỳ nói, kỳ thật người có quyền nhắc nhở hậu phi, chú ý chuyện chăn gối, không nên thương tổn long thể Hoàng thượng.”

Cái gì! Kêu nàng đi tìm Lý Châu Nhi nói, từ nay về sau Sở Cuồng kêu người thị tẩm, người phải chú ý, không nên thương tổn thân thể Sở Cuồng? Mặt nàng hồng thắm, cúi đầu xuống, có chút mất tự nhiên.

Liêu thượng cung cũng xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: “Mới đầu cứ như vậy cũng thật khó xử nương nương, nô tỳ sẽ gợi ý công công, nhờ công công nhắc nhở Hoàng thượng.”

“Không cần, tự ta sẽ xử lý.” Thái Thái thì thảo, nâng chung trà uống một hớp, buổi chiều liền mang theo cung nhân đến tẩm cung Thái hậu thỉnh an trước, làm như vậy là để nhắc khéo chuyện về Sở Cuồng, Thái Thái mang theo vài món điểm tâm qua, ai ngờ bốn phi tử vừa vặn cũng ở đó, các nàng nhìn thấy Thái Thái, vội vàng thỉnh an, Thái Thái cho mọi người ngồi xuống mời đi đến bên người Thái hậu. Mờ mắt nhìn mặt bốn phi tử, mọi người cũng quen biết, lúc trước quan hệ cũng không tệ lắm, cho nên về mặt Thái Thái vui vẻ. Nhưng mà nét mặt của các nàng, so với lúc trước không hề giống nhau.

“Hoàng hậu, hôm nay con đến hơi muộn nha.”

“Nhi thần lúc trưa kiểm tra sổ sách, phát lương trong nội cung, cho nên mới đến chậm.”

Nghe nàng nói thật, Thái hậu gật gật đầu, sau đó bốn phi tử đồng loạt đứng lên cáo lui, mỗi người thoạt nhìn đều rất thận trọng. Đợi các nàng rời đi hết, Thái Thái mới hướng Thái hậu nói về việc hôm nay xem danh sách thị tẩm, Liêu thượng cung chỉ điểm nàng về việc có dấu hiệu chuyên sủng hậu cung, nàng cũng không biết phải làm thế nào, cho nên mới muốn thỉnh giáo mẹ chồng đại nhân đã có kinh nghiệm chấp chương hậu cung vài chục năm: “Thái hậu, vấn đề này thật ngoài dự đoán của Thái Thái.”

Thái hậu cười, đã tính trước, nói: “Chuyện này, con quân, các nàng sẽ nói con thật ra đang ghen tỵ, con mặc kệ, bọn họ sẽ nói con vô năng, chính con nhìn xem, là bị người ta nói ghen tỵ có lời hay bị người ta nói vô năng có lời hơn.”

Thái Thái cúi đầu nghĩ, nếu như bị người nói vô năng, từ nay về sau cái hậu cung này sẽ không có biện pháp nào để quản nữa.

“Nói ghen tỵ, tốt hơn sao?” nàng cẩn thận dò hỏi.

“Nếu là bị người nói ghen tỵ, tương lai sẽ bị Hoàng thượng để tâm tạo nên hình tượng không tốt lắm, nếu như các nàng bị ép, cắn ngược lại một cái, con cũng sẽ không về vang gì, nói vô năng, cũng không nên, các nàng không nghe lời con, địa vị Hoàng hậu này còn ai tôn trọng?”

“Cái nào cũng không được, vậy phải làm sao?”

Thái Thái như lọt vào trong sương mù, Thái hậu cười nói ra: “Cái này ta cũng không biết.” Thái hậu lại khép kín miệng, đem đề tài vòng qua chuyện khác, việc Thái Thái xin Thái hậu giúp đỡ nhìn qua là biết thất bại, trở về tâm trạng không được tốt.

Nhưng qua sáng ngày thứ hai đã kêu Như Ý chuyển một cái hộp trang sức hoa mỹ ra, sau đó sai người đem đi thưởng cho Lý Châu Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nói Bóng Nói Gió

Được Hoàng hậu ban thưởng, hậu phi phải đến Phụng Tảo cung tạ ơn, Thái Thái rất mong chờ điều này, vì ấn tượng của nàng đối với Lý Châu Nhi rất tốt, cho nên gọi người lấy cả trà thượng hạng ra, điểm tâm cũng đã bày ra sẵn. Ước chừng qua một canh giờ, quả nhiên Lý Châu Nhi phục trang đẹp đẽ, đến Phụng Tảo cung để tạ ơn. Thái Thái nhìn thấy nàng một thân cung trang vàng nhạt, thanh nhã lịch sự, cười nói: “Châu nhi muội muội, mau đứng lên đi.”

Lý Châu Nhi ngại ngần đứng lên, đến bên cạnh Thái Thái ngồi xuống, dịu dàng nói: “Đa tạ Hoàng hậu ban thưởng trăm phụng cho nô tỳ, rất đẹp, nô tỳ thật thích.” Kỳ thật nàng căn bản không thêm mở cả hòm ra, Lý Châu Nhi trong lòng thầm nghĩ, lúc trước Thái Thái rót tuyến, nàng lại đứng nhất, trong gia tộc mọi người đều truyền khắp nơi rằng nàng sẽ trở thành Hoàng hậu, lại không ngờ nửa đường lại nhảy ra một Trình Giáo Kim, hiện tại mình lại được sủng ái, chắc chắn trong lòng nàng ta sẽ không phục.

Thái Thái cười khanh khách, về mặt đồn hậu nói: “Thật ra chúng ta thật có duyên nha, lúc còn là tú nữ, bồn cung còn xem các muội là tỷ muội tốt đấy.”

Xác thực lúc trước mọi người đề đối xử với nàng tốt là vì cảm thấy nàng người béo vô hại, căn bản không thể trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, huống hồ Lý Châu Nhi đối với nàng nhiều ít có chút thương hại nữa. Bây giờ, còn tỷ muội tốt cái gì chứ. Lý Châu Nhi mỉm cười nói: “Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, Châu Nhi thật không ngờ được, còn có thể gặp lại Hoàng hậu như thế này đâu.”

“Bản cung cũng không ngờ được nữa mà.” Nàng nhẹ nhàng thổi trà. Trong lòng suy nghĩ, sau đó cười nói: “Châu Nhi, gần đây bản cung nghe được một chuyện.”

“A?” Châu Nhi trong lòng lộ bộ một tiếng, muội béo này muốn nói cái gì chứ?

Thái Thái cảm thấy Châu Nhi là một người rất tốt, cho nên cuối cùng quyết định vòng vo nhắc nhở một chút, hy vọng nàng có thể tự mình đề tâm, “Châu Nhi, ngày hôm qua bản cung đi gặp Thái hậu, người có hỏi gần đây phi tử nào được sủng ái nhất.”

“Tỷ tỷ nói thế nào?” Lý Châu Nhi đương nhiên biết mình đang được chuyên sủng, chuyện này nếu rơi vào tai Thái hậu sẽ không được tốt lắm.

Thái Thái cười nói: “Bản cung nói, Hoàng thượng tốt lắm, đối xử với mọi người rất công bằng, các hậu phi cũng tương thân tương ái, Thái hậu rất vui vẻ.”

Trong lòng Lý Châu Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi, Thái Thái cười cầm lấy tay nàng, “Nhưng mà, muội có biết, bản cung nói với Thái hậu như vậy nhưng cũng khó tránh khỏi các tỷ muội khác đến trước mặt Thái hậu nói khác đi, cho nên, Châu Nhi, muội cũng nên ít nhiều khuyên Hoàng thượng một chút.” Ý của nàng chính là, ta giúp người gạt người, hy vọng người có thể tự mình chú ý một chút. Xem biểu hiện của nàng, hẳn là hiểu được, Thái Thái nghiêng đầu nhìn nàng ta, còn Lý Châu Nhi lại đang sững sờ.

Sau đó Thái Thái lại chuyển sang nói những chuyện khác.

Ngày hôm sau, truyền ra tin tức, Lý Châu Nhi bị nhiễm phong hàn, gần đây không thể thị tẩm.

Thái Thái âm thầm bảo Liều thượng cung đến nói cho thái giám bên cạnh Sở Cuồng, nghĩ biện pháp nói Sở Cuồng gọi các phi tử khác thị tẩm, chính là để điền bằng bản danh sách thị tẩm kia, cố gắng cho mọi người đều đạt đến sáu lần, không ai nhiều cũng không ai ít, thoạt nhìn hài hoà đi rất nhiều.

Sở Cuồng cũng không rõ lắm, gần đây không ai nhắc đến Lý Châu Nhi, hay là còn chưa hết bệnh?

Nhưng mà mỗi lần hỏi hẳn đều nhận được câu trả lời là nương nương vẫn đang dưỡng bệnh, lại nhìn Lý Châu Nhi, nàng ta xác thực nàng ta đang bị bệnh.

Không có nàng, Sở Cuồng tuy tiện chọn vài người, một tháng sau, Lý Châu Nhi mới thị tẩm trở lại.

“Nô tỳ sinh bệnh lâu như vậy, thật sự rất xin lỗi Hoàng thượng.”

“Ừ, nàng đã khoẻ thì tốt rồi.”

Sở Cuồng cười nhạt, Châu Nhi trong lòng lại lạnh lẽo, mới vài ngày, Hoàng thượng tựa hồ đã không còn thân thiết như lúc trước, chẳng lẽ là nàng đa nghi sao. Châu Nhi thị tẩm xong, dựa vào người Sở Cuồng, dịu dàng lại giống như vô tình nhắc đến một chuyện: “Lúc trước, lúc nô tỳ còn là tú nữ cũng rất thích nhảy múa, các vị tỷ muội vũ đạo đều rất tốt, nô tỳ đề nghị hay là Hoàng thượng tổ chức một buổi yến hội, để nô tỳ cùng các tỷ muội múa cho Hoàng thượng xem đi, lại còn có Hoàng hậu Nương nương lúc trước bỏ thi, không biết vũ đạo sẽ như thế nào nữa?”

Hừ, làm như nàng không biết đây là an bài của muội béo kia sao, lại làm hại Hoàng thượng lại thờ ơ với mình.

Nhưng Lý Châu Nhi biết, Hoàng thượng trước mắt đối với đề tài kia cảm thấy rất hứng thú.

Vũ đạo? Sở Cuồng đột nhiên cười rộ, đúng nha, đối phó với nha đầu kia, vũ đạo chính là một uy hiếp.

Hắn tự nhiên có chút yêu thương Lý Châu Nhi, hôn trên tóc nàng một cái, Lý Châu Nhi vô tội mở to mắt nhìn Sở Cuồng.

Hắn nói: “Châu Nhi, lần này nàng nói rất đúng, trẫm sẽ có thưởng cho nàng.”

Phượng Tảo cung.

Thật khó khăn mới được thanh nhàn, Thái Thái lại ngoài ý muốn nhận được một đạo ý chỉ: “Nương nương, Hoàng thượng muốn Nương nương sắp xếp thời gian, cùng các nương nương khác tập vũ đạo, ba ngày sau, ở trong hoa viên, có tổ chức gia yến, Hoàng thượng muốn nhìn thấy các Nương nương triển khai kỹ nghệ của mình.”

Vũ —— đạo ——?!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tự Mình Hiểu Rõ Mình

Người tài giỏi ở chỗ nào thì tự mình biết, tựa như Thái Thái hiểu rõ chính mình trong xương cũng không phải là dạng mềm mại yếu đuối, nàng càng thêm hiểu rõ thật ra nàng rất béo, cho nên dù vừa ra đời liền khổ luyện vũ đạo bù khuyết điểm, cũng giống như trời hạ hồng vũ, hiệu quả nhất định rất buồn cười, cho nên nói người béo khiêu vũ nhất định xuất phát từ mục đích tìm niềm vui.

Sở Cuồng này cũng thật chán ngắt, Thái Thái một bên có chút nghi ngờ vị thiên chi kiều tử nhân gian này, hoàng đế chí tôn, đến tột cùng được bao nhiêu phân lượng, một bên tiếc cho hân nhâm chán ra thù đoạn làm người nổi giận.

Hiện tại hoa sen nở rộ, hậu cung Tây Uyển một mảnh nước biếc lẫn tằm, nụ hoa sen chớm nở, cảnh sắc làm dễ chịu lòng người, cho nên gia yến lần này là thưởng thức hoa sen, Thượng cung chuẩn bị vũ đạo của các nương nương lần này cũng dùng hoa sen làm đề tài, vũ y xanh biếc, trên đầu là mũ hoa sen nở rộ, người mặc vào sẽ giống như hoa sen tiên tử. Trang phục dựa theo số đo từng nương nương, tài nữ, còn đo đáng người phác họa mà làm ra. Nhưng đến phần Thái Thái, đề nàng tùy theo vóc dáng mà cắt áo làm cho Thượng cung có chút khó xử, bởi vì vũ y nhất định mặc vào người phải đẹp mắt, nhưng Thái Thái dù đổi ba bốn mẫu vẫn rất khó xem, hoàn toàn không có tư thế linh động. Hơn nữa nàng tùy cơ ứng biến không may dẫn đến sai sót, nhất định sẽ làm trò cười trong cung, lén lút nghị luận cái mũ béo kia ngu xuẩn như thế nào, đàn như thế nào, mặc vũ y khó coi như thế nào, đừng nói nam nhân, là nữ nhân cũng không nhìn được, vạn chúng chờ mong muốn xem mũ béo này nhẹ nhàng nhảy múa ra sao.

Thái Thái khổ cực suy nghĩ, không có biện pháp, cũng hiểu rõ Sở Cuồng chính là đem nàng thành đối tượng mua vui, mấy lần trước không đạt được, ghi hận trong lòng, nam nhân này lòng dạ sao lại hẹp hòi như vậy?

Đêm khuya, Thái Thái nằm ở Phượng Tảo cung nhìn qua màn lụa mỏng, nhớ tới cuộc sống quá khứ vô ưu vô lự của mình, nhớ tới đối đãi chân tâm thật ý của cha mẹ, lại nghĩ tới trong cung khắp nơi đều là miệng lưỡi tiểu nhân, cộng thêm tên Sở Cuồng, trượng phu trên danh nghĩa của chính mình là người gây sự, Thái Thái không cách nào ngủ được, thương tâm chảy xuống một hàng nước mắt, sau đó nhẹ nhàng dùng bàn tay mập mập vội lau đi, ánh nến trong phòng nhấp nháy, Thái Thái cảm thấy trong không khí một trận gió lạnh, co người lại, đem mình từ đầu tới chân quấn vào trong chăn.

“Hoàng hậu nương nương, mắt người sao lại sưng lên rồi?” Như Ý đi theo Thái Thái một thời gian ngắn, mặc dù thậm chí lúc phong ba xuất hiện, nương nương cũng trấn định tự nhiên, chẳng lẽ lại bởi vì chuyện này, nương nương lại khóc sao? Nhưng nhìn nương nương buổi sáng thức dậy hỏi thăm chuyện tình hôm qua trong nội cung, lại kiểm tra sổ sách, dùng qua đồ ăn sáng liền treo nụ cười đến chỗ Thái hậu nương nương thỉnh an, sau đó trở về, tiếp tục bận rộn chuẩn bị yến hội, giống như bình thường nha. Chỉ là hôm nay, Nương nương đều không nói một lời, có lẽ có chút buồn bực.

Ngày hôm đó trời trong nắng ấm, Tây Uyển cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, trên đài lớn sắp đặt bình phong, ghế ngồi, bàn rượu, trên mặt bàn bày đầy các loại trái cây đủ màu, cũng rượu ngon món ngon, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ngồi cùng một chỗ, bốn phi tử ở bên cạnh, sau đó là vài tài nữ không được sủng, tất cả mọi người đều tiêu tốn tâm tư ăn mặc thật đẹp, muốn nhân cơ hội trước mặt Sở Cuồng biểu lộ ra phong thái của mình. Sở Cuồng cùng Thái Thái trước sau tiến vào cửa Tây Uyển, Sở Cuồng cơ hồ chỉ dùng khóe mắt liếc qua Thái Thái, cũng đã cảm giác được nàng thập phần xấu xí chường mắt, Thái Thái cũng chỉ theo ở phía sau, cảm thấy cũng không cần phải ở trước mặt hân nhâm làm cho hân cảm thấy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Doạ Chết Người

Sau khi các phi tử thỉnh an, Thái Thái và Sở Cuồng ngồi xuống, chỗ ngồi không được rộng lắm, Thái Thái vừa ngồi xuống liền chiếm hơn phân nửa, nội tâm Sở Cuồng lại càng bất mãn, trong lòng muốn ngồi cách xa ra một chút, hân thấp giọng hỏi: “Người nên cẩn thận một chút, nếu không ngay cả chỗ ngồi cũng bị đè sập đấy, người xem, người chen vào làm ngay cả trâm cũng không có chỗ mà ngồi kia.”

Mặt Thái Thái đỏ lên, định đứng dậy, lại bị Sở Cuồng níu tay áo lại: “Người đừng làm trâm phải mất mặt, ngoan ngoãn ngồi đây, trâm cố nhường người chút là được rồi.”

Có bấy nhiêu mà cũng phải cố nhường sao? Tuy rằng Thái Thái và Sở Cuồng không có chút tình cảm phu thê nào, nhưng mà tim Thái Thái cũng làm từ máu thịt, bị người ta hai ba lần lạnh nhạt nói vậy, trong lòng cũng có chút thương tâm. “Hoàng thượng khó xử như vậy, vì cái gì còn muốn thần thiếp tham dự?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Sở Cuồng cười: “Bởi vì người là Hoàng hậu. Chẳng lẽ người không phải là Hoàng hậu sao?”

Thái Thái thấp giọng thì thào: “Thần thiếp còn tưởng rằng Hoàng thượng không xem mình là Hoàng hậu cho nên mới cố ý muốn làm thần thiếp xấu mặt đâu.”

“Người cũng biết người xấu?” Sở Cuồng cười mỉa mỉ.

“Vội bụng dạ của Hoàng thượng, ngay cả một kẻ xấu xí cũng không để vào mắt.” Thái Thái thản nhiên nói.

Chỉ một câu nói, Sở Cuồng lại cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh, sét đánh giữa trời quang, những lời nói này, kỳ thật không quá nặng, nhưng đối với một Hoàng đế mà nói, người nói hẳn ra sao cũng được, dù hẳn có lòng dạ hẹp hòi thì cũng là một thánh quân minh chủ, Sở Cuồng trong lòng tức giận lồng lộn, nhưng nhìn thấy Thái Thái giống như biết trước chuyển mắt nhìn mình, hẳn không thể động, cũng không thể phát hỏa, cái gì cũng không thể làm, bởi vì vô luận hẳn làm cái gì cũng đều nghiệm chứng một câu ‘lòng dạ hẹp hòi’.

“Hoàng Thượng, đến lúc khai yến.”

Nội thị cười nói.

“Trước khi khai yến, trẫm muốn các phi tần nhảy múa cho trẫm xem.” Sở Cuồng ngồi ngay ngắn lại mệnh lệnh.

Có thể nhìn thấy, các phi tử đã sớm chuẩn bị rất tốt, Lý Châu Nhi cười vui mừng, đứng lên phúc thân nói: “Chúng tỳ muội nô tỳ đã soạn ra điệu ‘Lăng ba’, muốn mời Hoàng hậu tỳ tỳ làm người múa chính.”

Thái Thái không ngờ Lý Châu Nhi lại nói vậy, nhất thời hiểu ra, thì ra nàng ta cùng Sở Cuồng là một loại người, thì ra, Lý Châu Nhi cũng không phải loại nữ tử thiện lương dịu dàng, hiểu được tiến thoái trong tường tượng của nàng, Thái Thái rốt cục cũng hiểu được đến tột cùng cái gì là ‘chôn đi chúc Tết gà’. Trong lòng nàng có chút mất mát, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, cũng được, nhân cơ hội này, có thể thấy được thái độ của mọi người trong hoàng cung này. Xem như đền bù mất mát ban nãy vậy. Nếu muốn xem nàng dọa người, Thái Thái không sao cả, đứng lên hào phóng nói: “Bản cung đáng người không thốt tha bằng bốn vị tỳ muội ở đây, nhảy múa nhất định sẽ rất buồn cười, nhưng hôm nay Hoàng thượng cùng các vị tỳ muội tâm tình rất tốt, bản cung sẽ múa cùng với mọi người, thỏa mãn tâm nguyện của Hoàng thượng.”

Nói xong liền đi xuống, ra phía sau thay y phục. Khi Thái Thái đi ra, một thân y trang hồng nhạt, tựa như một nụ sen cực lớn, vì vòng eo hơi thô, trên bụng nàng lộ ra một vòng ngấn, trên người lại khoác thêm một dải lụa đỏ thắm, Sở Cuồng nhú nhú mày, trong lòng lại càng chán ghét, bốn phi tử ăn mặc giống nàng nhưng nhìn có vẻ mềm mại thướt tha, làm các nàng càng thêm giống hoa sen tiên tử, còn Thái Thái trông lại giống như một con cá béo thành tinh vậy.

Cũng không biết là ai không nhịn được cười ra một tiếng, Thái Thái cũng làm bộ như không nghe thấy, lần này, toàn bộ chỉ có thể do một chữ ‘liều lĩnh’ mà ra, giống như trong quá khứ, nhần nhần mà chống đỡ.

Năm đó Hàn Tín chịu nhục dưới khó(*), hôm nay, lại có Thái Thái nàng. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Sở Cuồng đang ngồi ngay ngắn trên kia. Chỉ thấy Sở Cuồng vừa mới hé miệng định cười, lại bị ánh mắt nàng làm cho kinh sợ, sau đó, từ từ trở nên lạnh lùng nghiêm túc. Bởi vì biểu tình trắng sỉ chịu chết kia của nàng, chưa kịp làm cho hắn cảm thấy buồn cười, ngược lại, lại khiến hắn cảm thấy hoảng sợ.

Chú thích:

(*) Câu chuyện Hàn Tín chịu sỉ nhục chui qua háng.

Nhà Tần vào thế kỷ 2 trước công nguyên là triều đại phong kiến thống nhất đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc, Vạn lý trường thành Trung Quốc bắt đầu có quy mô là từ triều đại này. Nhưng vì hai bố con nhà vua thi hành chế độ hà khắc, nên nhà Tần chỉ duy trì thời gian thống trị 15 năm. Cuối đời Tần, phong trào khởi nghĩa nông dân được đẩy lên, nhiều nhân vật anh hùng xuất hiện, Hàn Tín là một trong những thống soái quân sự nổi tiếng thời đó.

Hàn Tín là một thống soái quân sự nổi tiếng cổ đại Trung Quốc, ông xuất thân trong một gia đình nghèo hèn, thuở nhỏ bố mẹ mất. Trước khi lập nên chiến công, Hàn Tín vừa không biết buôn bán, vừa không muốn làm ruộng, ở nhà cũng không có tài sản gì, ông sống cuộc sống bán củi và bị kỳ thị, thường đứng trước tình hình có bữa này không có bữa kia. Hàn Tín quen biết một quan chức nhỏ địa phương, nên ông thường đến nhà quan chức này ăn trực, thấy vậy, vợ viên quan rất ghét Hàn Tín, bèn cố tình ăn cơm sớm, khi Hàn Tín đến, không còn cơm cho ông ăn, Hàn Tín bực tức lắm, không đi lại với viên quan này nữa.

Để sống còn, Hàn Tín đành phải đi câu cá ở sông Hoài địa phương, một bà già giặt quần áo ở bờ sông Hoài nhìn thấy Hàn Tín không có cơm ăn, bèn chia thức ăn mang theo cho ông ăn. Như vậy mấy chục ngày liền, Hàn Tín rất cảm động, nói với bà già rằng: “Sau này cháu nhất định sẽ báo đáp bác.” Bà già tức giận mà nói: “Cháu là người đàn ông, không nuôi sống nổi mình, bác thấy cháu đáng thương mới cho cháu cơm ăn, chưa bao giờ mong cháu báo đáp bác.” Hàn Tín lấy làm xấu hổ, và quyết chí phải làm nên sự nghiệp.

Ở thành phố Hoài Âm quê của Hàn Tín, một số thanh niên coi khinh Hàn Tín, một hôm, một thiếu niên nhìn thấy Hàn Tín có vóc dáng to lớn lại thường đeo gươm, cho ông là kẻ hèn nhát, bèn ngăn ông ở phố sá sầm uất, nói: “Nếu mày gan dạ, thì dùng gươm đâm tao; nếu mày là kẻ hèn nhát, thì chui qua háng tao.” Mọi người xung quanh đều biết thiếu niên đó cố tình tìm cơ làm nhục Hàn Tín, họ không biết Hàn Tín sẽ đối xử thế nào. Hàn Tín nghĩ một lát, không nói gì, chui qua háng tay thiếu niên đó. Mọi người có mặt cười ầm lên, cho rằng Hàn Tín là một kẻ hèn nhát, không dùng cảm. Từ đó, câu chuyện “Cái nhục dưới háng” lưu truyền đến đời sau.

Thực ra, Hàn Tín là một người có mưu lược. Ông nhìn thấy xã hội lúc đó đang đứng trước tình hình thay đổi triều đại, bèn chăm chỉ nghiên cứu phép dùng binh, luyện tập võ nghệ, ông tin rằng mình sẽ có cơ hội ngóc đầu dậy. Năm 209 trước công nguyên, phong trào khởi nghĩa nông dân chống lại sự thống trị của nhà Tần bùng nổ khắp nơi trong cả nước, Hàn Tín tham gia một đạo quân khá mạnh. Thủ lĩnh đạo quân này là Lưu Bang, nhà vua lập triều đại mới sau này. Ban đầu, Hàn Tín chỉ là một quan chức nhỏ phụ trách vận tải lương thực và cỗ ngựa, rất không đắc chí. Sau đó ông quen biết ông Tiêu Hà, mưu sĩ của Lưu Bang, hai người thường thảo luận thời sự và quân sự, Tiêu Hà biết Hàn Tín là một người rất có tài, bèn cực lực giới thiệu với Lưu Bang, nhưng Lưu Bang vẫn không chịu trọng dụng Hàn Tín.

Một hôm, Hàn Tín chán nản lặng lẽ rời khỏi quân đội Lưu Bang, đi nhờ vả quân khởi nghĩa khác. Nhận được tin Hàn Tín bỏ đi, Tiêu Hà chưa kịp báo cáo với Lưu Bang, đã cười ngửa vội vã đi đuổi theo Hàn Tín. Lưu Bang được biết tin này, nghĩ là hai người chạy trốn. Hai ngày sau, Tiêu Hà và Hàn Tín trở về, Lưu Bang vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, trách quở và chất vấn Tiêu Hà. Tiêu Hà nói: “Thưa ông, tôi đi đuổi theo Hàn Tín là vì ông.” Lưu Bang không hiểu và hỏi tiếp: “Trước kia có mấy chục tướng lĩnh chạy trốn, nhà ngươi chưa bao giờ đi đuổi theo, tại sao chỉ đi đuổi theo Hàn Tín nhỉ?” Tiêu Hà nói: “Thưa ông, những tướng lĩnh chạy trốn trước kia đều là người tầm thường, dễ tìm được, còn Hàn Tín có tài ba lỗi lạc hiếm thấy. Nếu ông muốn tranh giành thiên hạ, ngoài Hàn Tín ra, ông không thể tìm được người có thể bàn thảo việc nước với ông nữa.” Lưu Bang nói: “Thế thì cho Hàn Tín làm một tướng lĩnh thuộc nhà ngươi quản lý.” Tiêu Hà trả lời: “Thưa ông, nếu chỉ cho Hàn Tín làm một tướng lĩnh bình thường, Hàn Tín chưa chắc chịu lưu lại ở đây.” Lưu Bang nói: “Thế thì cho Hàn Tín làm một thống soái quân sự.” Từ đó, Hàn Tín từ một viên quan nhỏ phụ trách vận tải lương thực và cò ngựa trở thành một tướng quân. Sau đó, trong quá trình giúp đỡ Lưu Bang xây dựng cơ nghiệp, Hàn Tín đánh đâu thắng đấy, lập nên công lao hiển hách

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Đánh Bay Các Ngươi

Tiếng đàn du dương trầm bổng, tiết tấu thanh bình vui tươi, tiếng hát ca cơ thập phần uyển chuyển réo rắt, hát:

Thiếp vốn là hoa sen tiên nữ, tâm sự chưa giải lỵ đã như mưa.

Quân chỉ thấy hoa sen rơi lỵ, lại biết hoa sen có bao nhiêu khổ?

Thiếp vốn là hoa sen tiên nữ, chỉ muốn quân tâm cùng quân hứa,

Đêm nay vì quân mà hát, nhưng chỉ là những khúc thương tâm

Thiếp vốn là hoa sen tiên nữ, trong mộng cùng quân làm thi lữ. (bạn thơ)

Chỉ mong người hữu tình trong thiên hạ, một ngày nào đó thành quen thân.

Thái Thái nghe xong, nội tâm gọn sóng, hai tay nắm lấy lụa đỏ, một hồi cuồng loạn nhảy múa, không có trật tự gì, cũng làm rối loạn trật tự của người khác, thân hình vung về không chịu nổi, nhưng Thái Thái lại tinh thông âm luật, hết sức chuyên chú nghe từ ngữ của ca cơ, theo đó vung về nhảy múa, tuy không ưu nhã phiêu dật nhưng là âm vang mạnh mẽ, nhìn một thân trang sức màu đỏ làm người ta sợ hãi, lụa đỏ khua trong tay, lại càng giống đại tướng quân trên chiến trường, khí thế ngược lại áp đảo mọi người, tuy nhiên lại phá vỡ kết cấu, làm rối loạn toàn bộ phi từ.

Mọi người bị nàng chen chúc ngã trái ngã phải, bước nhảy mất trật tự, Thái Thái nhìn thấy, thâm nghĩ, muốn loạn liên loạn đi, vì vậy càng chen vào, đẩy ba ngã bốn, vừa mang theo thân thể nặng nề như con quay xoay quanh, vừa đánh tan đám mỹ nhân định quyền rũ trước mặt Sở Cuồng!

Tình huống này thật không giống với tưởng tượng của Sở Cuồng, thật ra Sở Cuồng muốn cho nàng bề mặt, tự mình biết khó mà lui, không nghĩ tới nha đầu béo này, người đàn bà đánh đá này mặt lại thật dày!!! Sở Cuồng bị Thái Thái làm cho cả kinh đến nỗi phải đứng bật lên.

Thái Thái liếc xéo, nhìn thấy Lý Châu Nhi bị chen chúc lại góc lan can, ở một bên thờ đốc, Thái Thái không nói hai lời, lê thân thể mập mạp đến phía đó, chuyển động về hướng nàng ta mà đâm vào. Thân thể nặng nề của nàng mạnh mẽ va vào thân thể mảnh mai của nàng ta, Lý Châu Nhi đau đến kinh hô một tiếng, nước mắt cũng rớt ra. Thái Thái ngược lại nhẹ nhàng, nhảy lùi ra một bước, thở hổn hển, áy náy hỏi: “Xin lỗi xin lỗi! Châu Nhi muội muội, ngươi không sao chứ.”

Lý Châu Nhi bị đụng cũng không nhẹ, nhưng vẫn lắc đầu, chẳng thèm nói chuyện, càng chẳng quan tâm chế giễu, cái gì cũng chẳng quan tâm, Sở Cuồng cả kinh há hốc miệng, cả đời hán cũng chưa từng thấy qua điệu vũ nào hỗn loạn như vậy, mười nữ tử, ngã trái ngã phải, không bị giẫm mấy cái thì cũng là bị đâm tới bò lên lan can, bằng không thì bị va cho ngồi dưới đất thờ đốc, tất cả đều lẩn sang một bên không dám tiến tới.

Trong nháy mắt, Thái Thái mới chú ý tới âm nhạc đột nhiên ngừng lại, tất cả mọi người đều cả kinh nhìn mình, Thái Thái tỉnh táo lại, gờ cánh tay lên lau lau mồ hôi trên thái dương, cười nói: “Các tỷ muội sao lại không nhảy nữa —” Thái Thái kéo chiếc váy ướt đầm mồ hôi bước xuống bậc thang, nhưng không lưu ý, đoạn gấm bị Lý Châu Nhi giẫm lên, nàng vừa bước xuống đài chân lại đạp phải khoảng không, ngã chúi về phía trước!

A!—— Thái Thái sợ hãi kêu lên, tất cả mọi người đều căng thẳng, tiêu rồi, thân người này của Nương nương mà ngã xuống, chẳng phải là xong đời hay sao!!

Thái Thái sất mặt tái xanh, khuôn mặt bị kinh sợ đến méo mó !!

Một bóng trắng nhào qua.

Ai nha——!!

Nam tử trẻ tuổi thờ dài, dưới thân thể Thái Thái nặng nề phát ra một tiếng rên.

Không đau, rất mềm mại, Thái Thái vỗ vỗ tay, hình như là một người.

“Nương nương, người không sao chứ—” người bên dưới Thái Thái gian nan hỏi.

Thái Thái vội vàng đứng dậy, nhìn ân nhân cứu mạng mình, sợ hãi kêu lên: “Sở Vinh? Tại sao là người!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Sứ Giả Pháp Quốc

Mới nãy bị Thái Thái đè, Sở Vinh sắp bị nghẹn thở, may mắn là Thái Thái đã được mọi người nâng dậy, nghi ngoi một lát mới khoẻ lại, Sở Cuồng ngồi bên cạnh Sở Vinh, tức giận hỏi: “Đệ chạy đến làm chi chứ.”

Sở Vinh nhìn Thái Thái, nhủ thầm nói: “Hôm nay đệ và phụ vương tiến cung thỉnh an Thái hậu, Thái hậu bảo Hoàng thượng tổ chức gia yến ở sau hoa viên, muốn đệ đến góp vui, không ngờ lại nhìn thấy Nương nương đột nhiên bị trượt chân, may mắn là đệ đỡ được.”

Hắn không lấy được Thái Thái, đã là tiếc nuối cả đời, bây giờ nhìn thấy Thái Thái làm Hoàng hậu, lại hình như so với trước kia càng —— nhưng mà, hắn không thể biểu hiện ra ngoài được, Sở Vinh nhỏ giọng, dịu dàng hỏi: “Nương nương, người không sao chứ? Ngã có bị gì không?”

Thái Thái trong lòng căng thẳng, không ngờ tay Sở Vinh ăn chơi này, lại đối với mình thật lòng như vậy. Vừa rồi sự tình khẩn cấp, Sở Vinh hắn là không hề nghĩ ngợi gì nhiều mà lao ra, Thái Thái không biết hắn có bị đè nghẹt thở không, vì thế lấy tay xoa xoa ngực hắn: “Người không sao chứ, vừa rồi, may mắn có người.”

Sở Vinh yên lặng lắc đầu, hắn từ nhỏ lớn lên trong cung, biết ngôn luận có bao nhiêu ảnh hưởng đối với hậu cung nữ tử, hai tay vội che ngực mình lại, khiến cho Thái Thái rút tay về, chính hắn lại cố vỗ ngực nói: “Không có việc gì, cứu Hoàng tâu khỏi chuyện khó xử, cho dù có bị gì, cũng thành không bị gì hết.”

Sở Cuồng lạnh lùng nhìn thấy hết thảy, bây giờ lại nhớ đến chuyện Sở Vinh ngày trước muốn lấy nha đầu béo này. Thật không ngờ, thẩm mỹ của Sở Vinh lại bất đồng với người bình thường, trước đó vài ngày hắn còn ngờ vực vô căn cứ rằng phòng chường hắn đang tính kế gì với mình. Không nghĩ đến thì ra Sở Vinh là thật lòng với nha đầu béo này.

Nếu là như vậy, trước kia hắn thật quá sai rồi, không nên chia rẽ uyên ương như thế. Nhưng mà hết thảy đều đã chậm.

“Hoàng thượng, hoàng hậu, thần đệ xin cáo lui.”

Sở Vinh nhìn Thái Thái lưu luyến không rời. Hắn bước hai bước, kỳ thật biết là không nên nói ra, nhưng không nói ra sẽ bị nghẹn chết, trong cung có lời đồn Sở Cuồng đối xử với Hoàng hậu không được tốt lắm, hôm nay nhìn thấy tình huống như vậy, Sở Vinh hắn thật đau lòng, hắn không đầu không đuôi nói với Sở Cuồng: “Hoàng huynh, hoàng tâu nhân phẩm xuất chúng, thần đệ có thể cam đoan, chúng thần đệ từ nhỏ đã quen biết nhau, Hoàng tâu thật đúng là một nữ tử tốt hiếm có.”

Sở Cuồng nửa giả nửa thật gật đầu, trong lòng lại nghĩ người thích nàng liên quan gì đến trẫm, người cho rằng đó là nữ tử tốt, cũng không nhất định trẫm sẽ cho là vậy, lại nói, hắn với nha đầu béo kia ra sao, cũng không cần Sở Vinh người ở đây nhiều lời vô nghĩa.

Nói mấy câu, lại đâm sâu vào lòng Thái Thái, đôi mắt nàng đỏ hoe, biết mấy câu đó của Sở Vinh là thật lòng. Nhưng mà trò khôi hài này cũng tan rã trong không vui, Thái Thái hỏi cung nghĩ đến Sở Vinh đã cứu mình, cho nên lựa chọn mấy báu vật quý giá làm lễ vật sai người ban cho Nghĩa Trung vương phủ mới có chút an tâm, thuận tiện mơ mộng nếu ngày đó gả cho Sở Vinh sẽ như thế nào, sau đó lại cảm thấy một mảnh mơ hồ, Sở Vinh hoa tâm như vậy, gả cho hắn, mới mở mấy ngày rồi cũng sẽ bị coi không ra gì. Sau đó, Liễu Thượng cung dẫn sáu Chưởng cung các cục đến cầu kiến ở bên ngoài.

Thái Thái đi ra ngoài, mọi người đã ngồi theo cấp bậc ở trong đại sảnh, giống như Hoàng thượng vào triều, thỉnh thoảng Hoàng hậu cũng sẽ vào triều như thế, nhưng mà chỉ là thống lĩnh hậu cung nữ tử mà thôi.

Liễu Thượng cung nói: “Ba năm trước công sứ Pháp quốc đến yết kiến Đại Sờ ta, quan hệ Đại Sờ và Pháp quốc vẫn rất tốt, ba năm sau, tân hoàng bọn họ mới đăng cơ, cho nên có ý phái công sứ tôn quý nhất quốc gia bọn họ cùng phu nhân công sứ hộ tống lễ vật đến Sở quốc, vì vậy, chúng nô tỳ muốn trưng cầu ý của Nương nương, làm sao để chiêu đãi công sứ và công sứ phu nhân cho thật tốt.”

Sự hiểu biết của Thái Thái đối với Pháp quốc, cũng chỉ dừng lại ở cái giường lớn đang ngủ kia mà thôi.

Chương 53: Tính Toán Phế Hậu

Một con thuyền thật lớn của sứ giả ngoại quốc neo ở cảng Đại Sở, thu hút rất nhiều người dân Đại Sở vây xem, còn nhớ rõ ba năm trước đến đây là người Pháp có cặp mắt xanh thật đẹp biệt, mặc đồ lại cổ quái, lông trên da còn nhìn thấy rõ, cho nên người Sở Quốc thăm cho là người Pháp đến từ Dạ Xoa Quốc, mấy năm mới gặp được một con Dạ Xoa, vì vậy vị trí đứng nhìn cũng bị lên giá, cách đội thuyền gần nhất, vị trí xem rõ ràng nhất, đã bị đại công tử phủ Lý Thị Lang chiếm mất.

“Bản công tử ở trong này ngăn người đến vắng đầu khát nước, vì sao cái tên đặc sứ nước Pháp kia còn không xuống thuyền?”

Một mình hần ngồi trên ghế, bên người cũng có bốn năm người tùy tùng cung phụng, châm trà, phe phẩy quạt, còn có người phụ trách chuyên môn lau mồ hôi.

Hắn là đệ đệ của đương kim Đức Phi, ngày thường tự cho là quốc cữu lão gia một nước, hoành hành ngang ngược gây chuyện không ít. Hôm nay quảng bạc xem đặc sứ, là vì giúp hoàng phi tử ty nhìn trước mặt mũi vợ chồng công sứ Pháp, đến lúc đó, thay mặt ty ty ra mặt biểu hiện trước mọi người, có thể làm hoàng thượng lau mặt mà nhìn.

Lý Hồ nhìn thấy khoang thuyền mở ra, nhảy dựng lên, gọi người đem cái ghế gấu đi, đứng giữa đám người. Không bao lâu, quả nhiên một nam nhân ăn mặc cổ quái, từ trên thuyền bước xuống, trong tay nắm quả trứng màu đen, dùng để đánh chó sao? Bằng không hay là có bệnh không tiện nói ra? Đặc sứ này thoát nhìn còn trẻ, cũng không giống chân có tật, như thế nào lại dùng quả trứng nhỉ?

Lý Hồ lại phỏng đoán, chân người Pháp đặc thù nhất định có tật, lại có mấy nam nhân liên tiếp đi xuống, vậy người chân có tật cầm quả trứng kia là chủ tử rồi, đằng sau khiêng hành lý xuống đúng là người hầu, hắn nhớ kỹ từng chi tiết, cuối cùng, hai mắt tỏa sáng, lại nhìn thấy một phu nhân tóc vàng mặc một cái váy giống như cái phễu thật lớn chồng ngược, chống dù, từ trên thuyền chậm rãi đi xuống. Ngay cả nô tỳ hạ nhân đều không có. Lý Hồ hơi có chút xem thường, khi đoàn người đi qua trước mặt hắn, hắn mới nhìn rõ, vị phu nhân công sứ Pháp, con mắt thật sự màu xanh biếc, mũi cao mắt sâu, môi điểm lệ, dĩ nhiên là mỹ nhân.

Trong không khí mang một mùi thơm nồng đậm, Lý Hồ nhủ cái mũi ngửi, đoàn công sứ đi qua đã nửa ngày, hương thơm vẫn quanh quẩn không tiêu tan. Theo bến tàu đi ra, Lý Hồ lập tức viết thư đưa vào hoàng cung, đem tất cả những gì mình thấy thông tri cho ty ty của mình. Lý Châu Nhi nghĩ rằng lần này chuyện tiếp kiến công sứ cùng công sứ phu nhân, Hoàng thượng tuyệt đối không giao cho mụ béo kia, đến lúc đó, nếu như nàng có thể đại diện quốc mẫu của một quốc gia tiếp đãi công sứ phu nhân, mặc dù nàng không được đến chức vị Hoàng hậu, nhưng từ danh tiếng mà nói, nàng sau này có thể trở thành chủ nhân hậu cung chân chính, là một vô danh có thực quốc mẫu. Qua vài năm nữa mụ béo kia vẫn không có gì, nàng lại có hoàng tử, chức vị hoàng hậu cũng đã là vật trong túi.

Lý Châu Nhi nhận được thư Lý Hồ, cũng phái người tìm hiểu về tin tức nước Pháp, hy vọng có thể nắm giữ tình hình nhiều hơn, để cùng người Pháp tiếp xúc, có vẻ tự nhiên hơn.

Phượng Tảo cung.

Thái Thái lần đầu tiên nhìn thấy Pháp văn từ điển, đây là quà tặng của quốc gia họ tặng.

“Người Pháp viết chữ, như thế nào lại như giống như vẽ tranh thế? Đáng tiếc lại không có hình gì.”

Thái Thái nghĩ thầm bây giờ có học cũng không kịp, liền phân phó cho Liêu thượng cung bảo nàng đi đến thương thuyền kinh thương của nước Pháp tìm hai nữ hài tử mang về làm cung nữ.

Liêu thượng cung quả nhiên vất vả trắc trở, hao tốn hơn ba nghìn lượng bạc từ thương thuyền mua được tiểu nô tỳ của hai người ngoại quốc.

Long Ngâm cung.

Sở Cuồng tắm rửa thay quần áo xong, đã ở đây tìm hiểu lại một ít phong tục lễ nghi về nước Pháp. Hai nước thông thương với nhau rất lâu, lại là lối thông thương rất trọng yếu, cho nên Đại Sở xem Pháp như nước bạn vô cùng quan trọng, “Trong hậu cung chuẩn bị sự vụ tiếp đãi vợ chồng công sứ như thế nào?”

Sở Cuồng tin tưởng hỏi.

“Nghe nói Hoàng hậu nương nương đã chuẩn bị.”

Nha đầu béo chuẩn bị? Sở Cuồng rất không yên tâm, dù sao tiếp kiến công sứ là chuyện quốc gia đại sự.

“Hoàng thượng, hoàng thượng chẳng lẽ có ý chỉ khác?” Công công bên cạnh phỏng đoán, Hoàng thượng không phải muốn dùng nương nương khác xử lý chuyện lần này đâu chứ. Nhưng Sở Cuồng lại nghĩ nghĩ, ngay lúc này, hoàng hậu cùng hậu phi địa vị sai biệt rất lớn, dù sao nha đầu béo kia đã là hoàng hậu, Sở Cuồng lại nghĩ tới lúc ở yến tiệc nha đầu béo kia đã nói một câu ‘Hoàng thượng bụng dạ hẹp hòi’ vì vậy lần này hẳn quyết định để nàng xử lý, nếu như vô dụng ngu xuẩn, đến lúc đó, coi như gom lại cho hắn tính toán phế hậu. Vì vậy Sở Cuồng nhàn nhạt nói: “Ừ, hy vọng Hoàng hậu có thể cho trẫm lau mắt mà nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chú Ý Quốc Thể

Trong kinh thành cũng không có dịch quán riêng biệt để nghênh đón đặc sứ, vì vậy Sở Cuồng có ý đặc biệt mời đặc sứ cùng đặc sứ phu nhân tạm thời nghỉ tại nội cung Bắc uyển, kim khâu hẳn vừa mở, Thái Thái đã cho người đến quét dọn, sau giờ Ngọ mặt trời lên cao Thái Thái tự mình qua, nhìn trong phòng thật sạch sẽ, chỉ thiếu khuyết bài trí, vì vậy gọi người đến khổ phòng đem thảm lông dê Ba Tư công hiến, bình hoa các màu cũng được đem đến. Sau đó gọi hai cung nữ mới tiến cung, hỏi các nàng một chút về cách bài trí bình thường của người Pháp.

“Người Pháp tính lãng mạn, nương nương người không biết, rất nhiều quý phu nhân Pháp đều có một vài tình nhân, cho dù tướng công bọn họ biết rõ, cũng không chọc phá. Bởi vì bản thân tướng công bọn họ cũng có nhiều tình nhân. Hơn nữa bọn họ yêu thích trong bình hoa cắm đầy hoa hồng.”

“Quả nhiên là quốc tình (tình hình quốc gia) khác biệt.” Những ngày này Thái Thái đối với Pháp hết thấy rất có hứng thú, cho nên càng hy vọng chuyện lần này có cơ hội hiểu biết thêm nhiều sự tình kì lạ cổ quái, gian phòng sau một phen được Thái Thái bố trí, thoạt nhìn hoa mỹ dễ chịu, có ý nhị Đại Sở trong đó mang theo một ít phong tình nước Pháp, nàng nghĩ thầm xem theo trên bàn đồ, hiểu rõ quanh Pháp có rất nhiều quốc gia, chỉ sợ từ nay về sau cơ hội Đại Sở tiến đến yêu cầu khai thông trên biển với các quốc gia càng nhiều.

Như thế, nơi này chắc chắn có thể trở thành nơi sử dụng để tiếp đãi các đặc sứ quốc gia, tất cả bố trí xong lần thứ nhất, sau này mỗi lần muốn thiết kế bố trí đơn giản dựa vào nhu cầu khác nhau mà thay đổi, có thể tiết kiệm xuống một khoản chi tiêu khá quan. Cho nên quyết định thật nhanh, phái người đem ngự thiện phòng sửa sang lại, hoa viên lật lại đất dời đến rất nhiều giống hoa hồng.

Đám người đến đông đủ, sau khi lần lượt dạo xong tất cả, lại mất hơn ba canh giờ, Thái Thái thuận đường đến thỉnh an thái hậu, tính trở lại tẩm cung nghỉ ngơi, ở một tiểu lương đình phụ cận Phụng Tảo cung, thấy bốn phi tử đang ngồi một chỗ nói chuyện phiếm. Thái Thái liền đi qua, các nàng lập tức đứng lên hư tình giả ý hành lễ với Thái Thái. Một cổ vô cùng nóng nực dội vào mặt, Thái Thái men theo hương thơm, phát hiện ra là theo trên người Đức phi phát ra.

“Đây là nước hoa Pháp?”

“Không nghĩ tới hoàng hậu nương nương cũng biết nước hoa Pháp.”

Thái Thái cười, chẳng quan tâm các nàng nói chuyện phiếm, lại nói một lời thật lòng: “Loại nước hoa này không thể xúc quá nhiều, bởi vì xúc một chút mùi đã thơm, xúc toàn thân sẽ làm gay mũi. Ngược lại không tốt, bản cung còn nghe mùi của người Pháp so với người Đại Sở chúng ta nồng đậm hơn, cho nên nếu như là người Đại Sở dùng, nên nhẹ nhàng hơn một chút mới phù hợp.” Nàng cũng là muốn tốt cho Lý Châu Nhi, không có ý châm chọc, lộ ra khỏi miệng thấy Lý Châu Nhi có vẻ mất hứng, biết là nàng lại hiểu lầm, bắt đắc dĩ, dẫn cung nữ rời đi.

“Châu Nhi tỷ tỷ, sao hoàng thượng không cần tỷ cùng tiếp kiến đặc sứ, thân thể hoàng hậu nương nương, bề ngoài có chừng ngại, sẽ không làm sợ hãi đặc sứ nước khác, đến lúc đó trở về, lại làm nước Pháp chê cười đi ~!”

Lý Châu Nhi cười, đó là vì nàng biết rõ, hoàng thượng cũng muốn vì chuyện này chứng minh, đạo lý người mập thì không có não a.

Phụng Tảo cung đèn đuốc sáng trưng, Thái Thái suốt đêm tính toán kỹ càng số lượng ngân lượng chi tiêu hậu cung lần này tiếp đãi, sau đó mới gọi tới hai mươi bốn cục, phân biệt chữ ký, muốn cá nhân các nàng lãnh, nếu như không đủ, thì báo cáo rút cục là nơi nào không đủ, nói rõ bổ sung.

Sau đó bận đến canh ba, rốt cuộc, việc nên làm nàng đã làm xong.

Vừa sáng sớm, Thái Thái chuẩn bị một phen, nàng muốn đến chỗ thái hậu bẩm báo cẩn thận, bởi vì ba năm trước chủ trì nghi thức tiếp đãi chính là thái hậu, nếu như nàng không nghĩ tới, làm nơi nào không tốt, thái hậu nhất định sẽ chỉ rõ ra, dù sao cũng liên quan đến quốc thể, nhất định phải vô cùng nghiêm cẩn, cho dù nàng không phải hoàng hậu, cũng là người nước Sở, không hy vọng người ta nói một chút xấu nào về Đại Sở.

Oan gia ngõ hẹp, Sở Cuồng lạnh lùng nhìn rõ ràng có chút mệt mỏi: “Như thế nào vô tình đã thái (phờ phạc, rũ rượi) như thế, nhất định là vô cùng vất vả a, nếu như ngươi làm không xong, không cần phải cố sức.” Hắn ra vẻ thương cảm nói.

Thái Thái nhanh chóng thỉnh an, hoàn toàn không chấp lời nói khích của hắn.

“Lần này ngươi muốn có mặt tiếp đãi là trường hợp trọng đại, ngươi không được làm cho trẫm mất mặt.”

“Hoàng thượng, chỉ sợ đến lúc đó chỉ có hoàng thượng đem ‘Hoàng hậu rất mất mặt’ nằm chữ động ở trên mặt, người khác thoáng cái liền nhìn ra, thần thiếp muốn không mất mặt cũng không được, hy vọng đến lúc đó hoàng thượng có thể hơi làm đáng một chút, thần thiếp cũng cố gắng làm đáng, dù sao cũng đại diện quốc thể mà.” Nàng cười nhưng lòng không cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hủy Bỏ Chuyện Lên Điện

Xấu phụ, nha đầu béo, người đàn bà đánh đá, miệng gà thối, không biết tự lượng sức mình, mỗi lần nhìn thấy Thái Thái trong đầu Sở Cuồng sẽ tự động toát ra những từ ngữ này, sau khi từ tâm cung thái hậu đi ra Sở Cuồng thay đổi, ban đầu quyết định hủy bỏ chuyện cùng nàng tiếp kiến đặc sứ Pháp, Sở Cuồng định chỉ một mình mình là đủ rồi, đến lúc mời vợ chồng đặc sứ vào cung du ngoạn, thì lại gọi nàng đi cùng. Sở Cuồng tận lực tránh cho Thái Thái có cơ hội gặp mặt cùng những thân quyến, đại thần, còn có cả sứ thần, là vì đúng như nàng nói, hấn cảm giác mất mặt vì nàng.

“Hoàng thượng không gọi mụ béo kia lên điện, Hoàng thượng anh minh.” Đức phi phe phẩy quạt, giọng nói phảng phất đã sớm biết trước là sẽ như vậy.

Nhìn xem nàng đã tính trước, Thục phi đoán hoàng thượng sủng ái Đức phi, không muốn nói sớm với nàng, bắt quả nghe nàng há miệng mụ béo, ngậm miệng mụ béo, có cảm giác hết sức không ổn, Thục phi mặc dù cũng rất bất mãn vì cái gì con vịt béo kia chiếm mất ồ phượng hoàng, cả ngôi vị hoàng hậu cũng bị nàng chiếm đi, hơn nữa đứng nhà xí không sót phân, chỉ là nhà nàng dòng dõi thư hương môn đệ, không dám nói ra những ngôn ngữ phạm thượng.

“Đức phi tỷ tỷ, làm sao tỷ mở miệng lại kêu nàng ta ‘mụ béo’, để người ta nghe được sẽ không tốt lắm.”

“Ta gọi như vậy là bởi vì Hoàng thượng gọi như vậy, lại nói trong lúc này chỉ có ngươi và ta hai người, ngươi không nói, ai biết?” Nàng cười, nhìn nhìn Thục phi trời sinh nhát gan, “Ngươi biết vì cái gì Hoàng thượng bình thường không qua chỗ ngươi không?”

“Tỷ tỷ người biết vì cái gì? Ta chỉ nghĩ là vì Hoàng thượng không sủng ái ta, chẳng lẽ còn nguyên nhân khác?”

“Chính là do mụ béo, chính cô ta không chiếm được yêu thích của Hoàng thượng, cho nên vụng trộm cho người gian lận, không đăng tên của ngươi lên cho Hoàng thượng, bởi vì ta được sủng ái, nàng không dám làm gì ta, có thể ba người các ngươi lại không đồng nhất, để tâm thật sự, ngươi vừa lại nhát gan vừa nhu nhược, để cho nàng khi dễ mình, các ngươi cho rằng thoát nhìn bề ngoài nàng vừa mập lại ngốc, nhưng thật sự lại là đứa ngốc sao?”

Thục phi chưa từng nghĩ đến, chẳng lẽ vì nguyên nhân này sao?

Lý Châu Nhi nghĩ thầm, việc này, sẽ đem tất cả mũi nhọn chia vào mụ béo kia, nàng từ nay về sau hưởng thụ chuyên sủng của Hoàng thượng, ghen ghét của người khác, toàn bộ để cho nha đầu béo chậm rãi hưởng thụ lấy đi.

Hắt xì ~

Thái Thái đột nhiên nhảy mũi, hai mắt ửng đỏ, nhưng nghe được Liễu thượng cung truyền đạt ý chỉ của Hoàng thượng không cho phép nàng lên điện, lại không có cảm tưởng nhiều lắm, dù sao lên điện phải mặc nhiều quần áo, thời tiết rất nóng, quần áo lại dày, nếu như không tham gia lại tốt hơn, nhưng mà Sở Cuồng không gọi Lý Châu Nhi thay thế mình, thực làm nàng thay đổi cách nhìn, ra là hấn không hồ đồ như nàng tưởng tượng.

Phi tử thay thế hoàng hậu vào triều, chính là nói cho khắp thiên hạ người hoàng đế đang sủng là phi tử, xa lánh Hoàng hậu, đến lúc đó, tin đồn nói bóng nói gió sẽ bao phủ hoàng cung.

Sở Cuồng chính là nghĩ như vậy, cho nên mới không cho Lý Châu Nhi đi.

Ngày tiếp theo bên ngoài vang lên âm thanh rất trang trọng nghênh đón sứ giả.

Đến xế chiều, Thái Thái ở trong tâm cung tiếp kiến phu nhân công sứ Pháp.

Người đẹp quá, váy đẹp quá, Thái Thái nghĩ thầm bộ váy này chính là một đóa hoa lớn nở rộ.

Phu nhân công sứ Pháp tự nhiên là không nghĩ đến Hoàng hậu nương nương nước Đại Sở còn trẻ như vậy, thoát nhìn giống như một em bé, thân thể đầy đặn. Nhưng hình dáng em bé trắng nõn đáng yêu, đầy đặn cũng không che giấu được vẻ đoan trang hào phóng của nàng, y phục trên người thêu mẫu đơn thái điệp, mũ phượng trên đầu tinh xảo, không khỏi mở rộng tầm mắt, muốn tìm hiểu kỹ nghệ thuật cùng trang phục cung đình hoa lệ.

Chương 56: Giả Bộ Ân Ái

Thị nữ bắt đầu dâng trà điểm tâm, Thái Thái tự mình làm hoa hồng cao, bởi vì nghe nói các nàng yêu thích hoa hồng. Hoa hồng cao này đem cánh hoa hồng ép ra nước để làm điểm tâm, bên trong là nhân đậu. Cắn một ngụm mùi thơm mát, cắn đến tâm ngọt ngào. Hương hoa hồng nồng đậm.

“Dame, s’ilvouspla? thế” (Phu nhân, mời bà uống trà.) Thị nữ bưng trà đi lên, đặt ở trên tay công sứ phu nhân. Nàng chính là nữ hài tử Thái Thái mua trên thương thuyền. Hôm nay liền phải tới dùng.

Công sứ phu nhân giật mình nhìn Thái Thái, dùng ngôn ngữ Đại Sở kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới, một thị nữ Đại Sở quốc, cũng hiểu được ngôn ngữ nước Pháp!?”

“Thị nữ này bản cung đặc biệt từ trên thương thuyền mang vào cung, bởi vì chúng tôi đều không hiểu Pháp ngữ, cũng không biết ra là phu nhân tài hoa kinh người, hiểu được ngôn ngữ Đại Sở.”

Công sứ phu nhân trong lòng cảm động, cảm thấy Hoàng hậu là một bà chủ tốt, tâm tư tinh tế. Thấy điểm tâm trên bàn làm thành hình đóa hoa màu trắng nhạt, hiếu kỳ cầm lên, Thái Thái miệng cười chân thành: “Nghe người Pháp ai cũng yêu thích hoa hồng, cho nên đây là ta tự mình làm hoa hồng cao, mời phu nhân nếm thử.” Nàng nghe được mấy chữ tự mình làm, đã không biết nói gì cho phải, chỉ là nháy mắt, cắn xuống, hàm răng lưu hương, điểm tâm vô ngoài xốp bên trong nhuyễn, nhân cùng hương hoa hồng phối hợp đều đặn, công sứ phu nhân ngạc nhiên, thì ra điểm tâm Đại Sở ăn lại ngon như vậy.

“Ăn rất ngon, thực là ăn cực kỳ ngon. Nương nương tay nghề rất tốt.”

“Kỳ thật không đối gặt phu nhân, bản cung nếu không làm Hoàng hậu, nhất định phải làm nữ đầu bếp.” Thái Thái cười lộ lên, hiện lên một cặp má lúm đồng tiền, thoạt nhìn giống bánh bao bị người chọc lấy hai cái lỗ nhỏ hình tròn.

“Nương nương nhất định có thể làm nữ đầu bếp giỏi.” Công sứ phu nhân nắm lấy bàn tay Thái Thái.

Phu nhân Pháp bị chân thành Thái Thái làm cảm động, lập tức trở nên thêm thân mật, vì vậy hai người nói chuyện với nhau đến đêm, nàng nhìn kỹ đồ trang sức Thái Thái, trang phục, còn có bài trí trong phòng, sau đó lại cùng Thái Thái giải thích về phong thổ nước Pháp. Lại thưởng thức rất nhiều dạng điểm tâm, phu nhân nói sẽ mang theo điểm tâm nước Pháp, cho Thái Thái thưởng thức, thậm chí có thể dạy cho nàng cách làm. Sau khi dùng qua bữa tối, mới trở về dịch quán.

Sáng ngày thứ hai, Thái Thái vừa mới rửa mặt xong, liền nhận được ý chỉ, “Buổi chiều, Hoàng thượng thỉnh Hoàng hậu nương nương đi đến Tiểu Khê đình, vợ chồng công sứ Pháp muốn thỉnh Hoàng hậu cùng Hoàng thượng cùng nhau dùng trà chiều.”

Nha đầu béo dùng cái gì làm công sứ phu nhân đối với nàng khen không dứt miệng? Hơn nữa trà chiều lần này dĩ nhiên là phu nhân mạnh mẽ yêu cầu công sứ, mượn danh nghĩa để mời Hoàng hậu, thậm chí đem vị Hoàng đế này là hân xếp hạng ‘thuận tiện’ đi theo? Đương nhiên chuyện này không thể hỏi nha đầu béo, miễn không nàng lại đắc ý lên mặt.

Đây là lần đầu tiên Sở Cuồng ngồi riêng với Thái Thái, đối mặt với người khác.

Công sứ là nam nhân vô cùng có giáo dưỡng, tuy nhiên Thái Thái không quen nhìn bộ lông và đôi mắt của hắn, nhưng vẫn cầm tay hắn, lúc khom lưng hôn môi, Thái Thái thoải mái để hắn làm, đây chính là lễ tiết lại không có tà niệm của bọn họ.

Sở Cuồng lại ần ần cảm thán, Người Pháp thật sự rất không nghiêm túc, nhưng hắn cũng biết đây chỉ là lễ tiết của đối phương... Nha đầu béo, may mắn người vẫn giữ tay lại, bằng không, thật mất mặt.

“Đại Sở Hoàng đế bề hạ cùng Hoàng hậu bề hạ, thoạt nhìn rất ân ái.”

Sở Cuồng liếc nhìn phu nhân đối phương một cái, đoán rằng công sứ phu nhân lại truyền bá cái gì đó cho công sứ đại nhân nữa rồi.

Đột nhiên, hắn gạt đầu mỉm cười.

Nụ cười cực kỳ đẹp mắt, nhưng là, lại làm cho Thái Thái nổi da gà đầy người.

Sau đó —

Sở Cuồng thật giả dối, hắn nhưng lại, lấy tay nhẹ nhàng đặt lên lưng của nàng, đối với vợ chồng công sứ Pháp nói: “Đúng vậy, trẫm cùng Hoàng hậu phu thê hoà hợp, vô cùng ân ái ~ ha ha ha —!!”

—!! Thái Thái: “Ha ha — ha —”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đùng Giành Ăn

Lần đầu tiên hấn nắm tay của nàng. Lần đầu tiên cười với nàng. Lần đầu tiên cùng nàng nói chuyện ăn ý với nhau. Đáng tiếc hai người đều có mục đích riêng phải đạt được, cũng không thật tình, hai người bọn họ cũng cảm giác hôm nay mình phải chịu thiệt rất nhiều. Nhưng chịu thiệt là nhỏ, mất mặt đất nước lại là chuyện lớn, cho nên không nghĩ tới hai người bọn họ hợp tác vô cùng tốt, làm Sở Cuồng đột nhiên lóe ra ý nghĩ, cảm thấy Chu Thái Thái ngược lại là một người đồng hành hợp tác rất ăn ý. Ở khoảng cách này Chu Thái Thái, chỉ nhìn vào ngũ quan, Sở Cuồng phát giác kỳ thật nữ nhân này bộ dạng cũng thật đẹp mắt, có chút phong phú của trời, vì cái gì ông trời cho nàng khuôn mẫu coi như không tệ, mà nàng đem thịt béo che dấu gương mặt xinh đẹp lại? Ai, nàng quả là có chút đáng thương.

Buổi chiều hôm nay trời trong nắng ấm, mặt đất lại bị cơn mưa nhỏ đi qua toả ra hương thơm dịu thật đặc biệt, ngày hôm qua công sứ phu nhân nước Pháp từng nói muốn Thái Thái nếm thử mỹ vị điểm tâm của nước Pháp, vì vậy vỗ vỗ tay, lại thấy người hầu Pháp mặc trang phục màu đen bụng một cái đĩa thật lớn đi lên, để xuống trước mặt Sở Cuồng và Thái Thái, Thái Thái hai mắt tỏa sáng, bởi vì điểm tâm, đựng trong đĩa bạc trông vô cùng xinh đẹp, mùi sữa xông vào mũi, mời gọi người muốn ăn, trên mặt còn điểm hoa đào, quả mâm xôi, cũng vừa vặn.

Thái Thái chưa thấy qua, nhưng Sở Cuồng lại biết. Ba năm trước lúc Sở Cuồng còn là hoàng tử cũng đã thử qua loại mỹ vị thức ăn này, chính xác là đã từng nhớ không quên chỉ là về sau Đại Sở không có ngự trù nào có thể bắt chước đầu bếp nước Pháp làm ra hương vị tinh xảo như vậy.

“Bánh ngọt không?”

Sở Cuồng khoe khoang đối với Thái Thái nói: “Loại mỹ thực này, gọi ‘Bánh ngọt bơ’ cách làm cùng điểm tâm nước Đại Sở không giống nhau, Hoàng hậu nàng nếm thử đi.”

Ngũ điệu của hấn giống như mang theo một ít ban ân, giống như đang nói... hôm nay hưởng sai trăm thôi, cho người biết một chút cái gì gọi là điểm tâm của Pháp. Thái Thái coi thường nhìn qua Sở Cuồng. Sở Cuồng lựa chọn một chút, ý bảo người hầu đem bánh ngọt lên đĩa. Sở Cuồng đặt trước mặt Thái Thái. Còn không sợ phiền, lấy dao nĩa cầm lên, khoa tay múa chân hướng dẫn nàng sử dụng. Hôm nay là thời gian trong truyền thuyết Sở Cuồng tâm tình tốt sao? Thái Thái học theo thủ pháp của hấn cầm nĩa ăn, đem điểm tâm đưa vào đầu lưỡi. Khi tiếp xúc thì mềm mại trơn bóng. Tư vị chưa từng thử qua, hài hòa lẫn nhau.

“Không phải dùng cách hấp.” nàng nói, vị loại này dùng cách hấp, tuyệt đối không làm được.

Sở Cuồng nhẹ nói: “Tự nhiên không phải dùng cách hấp, chỉ dùng lò để nướng. Đúng không?Merce đại nhân?”

“Hoàng thượng nói rất đúng. Hoàng hậu bệ hạ, loại điểm tâm này, chỉ dùng bơ phối hợp với sữa, trứng gà, soda, quấy thêm bột mì sau đó đem vào lò nướng nướng thành phôi bánh ngọt, cuối cùng trên mặt rải hạnh nhân chữ phiến 片, cây hạch đào, hoa quả, một chút chocolate, mới làm thành món điểm tâm mỹ vị.”

“Chocolate là cái gì?” Thái Thái hỏi, phu nhân công sứ Pháp lập tức gọi người mang tới đưa cho nàng cùng Sở Cuồng xem chocolate nước Pháp.

“Đây là thức ăn?”

Ngay Sở Cuồng cũng đều chưa thấy qua, rất ngạc nhiên: “Trẫm cũng chưa từng thấy qua loại này.”

“Mời hoàng đế Đại Sở bệ hạ, cùng Hoàng hậu bệ hạ dùng thử.”

Sở Cuồng và Thái Thái khê vron tay, lại cầm cùng một viên chocolate, hai người đều sùng sốt, chỉ là không ai rút tay về. Thái Thái nhìn Sở Cuồng, ý là, hoàng thượng người vì cái gì cùng nô tỳ tranh ăn? Mà Sở Cuồng ý tứ là, làm sao người dám cùng trẫm tranh?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Lau Miệng Cho Hấn

Dù sao cũng chỉ là miếng ăn, quân tử không nên cùng nữ nhân tranh giành, Sở Cuồng vẫn là rút tay về, mở quạt ra phe phẩy, nhường cho nha đầu béo thôi! Nhìn Thái Thái cầm viên chocolate đặt vào miệng, hương vị cực kỳ nhẫn nhịn ngọt ngào tan ra trong miệng Thái Thái.

“Bản cung cho tới bây giờ chưa ăn qua cái gì ngon như vậy.”

A? Sở Cuồng cũng bóc lên một viên, quả nhiên tương đương với mỹ vị. Nhưng hắn không nói ra miệng, Thái Thái nghiêng đầu, nhìn trên môi Sở Cuồng dính một ít chocolate màu đen, hoàn toàn không nghĩ ngợi, dùng khăn tay che ngón tay mình rồi dán lên môi mỏng xinh đẹp lạnh như băng của hắn, lau đi. Tiếp theo thu khăn lại, giống như bình thường. Nhưng nàng không biết, vừa rồi trong nháy mắt, cả người Sở Cuồng đã hóa đá. Nàng, cái người to gan này, lại dùng tay của nàng, đụng vào thân thể quý giá của hắn?! Hơn nữa lại là môi?! Thái Thái chậm chạp mới phát hiện Sở Cuồng mất tự nhiên, có chút nghĩ ngợi, lại không ngờ ngón tay của nàng đụng phải long chủy (miệng rồng), nam nhân này không vui. Vì vậy thừa dịp mọi người không chú ý, cúi người ngang nhiên dựa qua, bả vai nàng mềm nhũn dựa vào trên người hắn, cười: “Ngại quá, lần sau, ta sẽ không lau miệng cho ngươi.” Âm thanh nói chuyện của nàng rất nhỏ, Sở Cuồng nghiêm mặt, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, âm thanh đem bả vai dán trên thân thể hắn đẩy ra. Cáo biệt công sứ, Sở Cuồng dắt tay Thái Thái cùng nhau hồi cung, đến khi đến nơi không người nhìn thấy, hai người đồng thời buông tay.

“Hoàng thượng, hôm nay Hoàng thượng rất có phong độ.” Thái Thái nặng nề vạn phúc, nhưng về mặt lười nhác: “Khiến thần thiếp lau mắt mà nhìn.”

“Ha ha, nhưng mà Hoàng hậu mặt ngươi lúc ăn, quả nhiên trông thật dọa người, chỉ là một viên kẹo Pháp thôi, lại khiến hai mắt Hoàng hậu sáng lên, trầm vô cùng lo lắng sợ đến cả nước miếng Hoàng hậu chảy ra mắt.”

Hai mắt Thái Thái dừng ở miệng Sở Cuồng, nghiêm túc tiến đến nói: “Hoàng thượng, ngươi trên mặt...”

A? Sở Cuồng sững sờ, còn tưởng trên mặt hắn dính cái gì. Lấy tay sờ sờ, ai ngờ Thái Thái cười: “Nô tì muốn nói, trên mặt Hoàng thượng, cũng dính trứng ăn!”

“Hoàng thượng, không còn sớm, nô tì cáo lui. Không tiễn Hoàng thượng!” Nói xong, nàng mang theo cung nữ của mình, hướng Phụng Tảo Cung đi.

Sở Cuồng lạnh lùng dùng ngón tay lau môi, sau đó tức giận nói: “Hồi cung.”

Sau khi hồi cung, nghĩ lại những gì phát sinh hôm nay, tổng thể mà nói nha đầu béo này biểu hiện không tệ, ít nhất cả khách và chủ đều vui vẻ, nàng cùng phu nhân Pháp cảm tình vô cùng tốt, Đế Hậu nhất thể bốn chữ, cũng không phải không có đạo lý, đặc sứ Pháp nhìn thấy hình tượng Hoàng hậu Đại Sở, là quốc vương và nhân dân Pháp quốc nhìn thấy, cũng được, không làm xấu mặt, được cho là tự nhiên hào phóng. Sở Cuồng rất lâu tâm tình tốt từ sớm đến tối, nhất là lúc nằm trên giường nghỉ ngơi, nhắm mắt lại, tâm tình vẫn còn tốt, hơn phân nửa quốc sự nặng nề làm dồn nén cảm xúc phần nộ, càng làm tâm tình hồngбет, mới có thể nhớ tới tìm phi tử thị tâm, nhưng tối nay rất an nhàn, Sở Cuồng nhắm mắt lại, lại mở ra. Bởi vì vừa rồi, trước mặt hắn lại hiện ra một bóng dáng mập mạp. Sở Cuồng cách một hồi lâu nhắm mắt lại lần nữa, mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau bị mấy người xúm lại rửa mặt thay quần áo, ngày qua ngày vào triều hạ triều. Sau khi hạ triều lập tức thay đi quần áo nặng nề, đứng ở bên cạnh chậu băng hóng mát, ngày hôm qua đặc sứ Pháp mời hắn cùng Hoàng hậu uống trà chiều, dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, hôm nay hắn phải làm nghĩa vụ hoàn lễ, Sở Cuồng phân phó cung nhân, thiết yến khoản đãi đặc sứ, không nghĩ tới nô tỳ Phụng Tảo Cung, lại ở ngoài rèm bẩm báo: “Hoàng thượng, Nương nương sai nô tỳ đến bẩm lên Hoàng thượng, hôm nay nàng thiết tiểu yến hội tại Phụng Tảo Cung hoàn lễ, hỏi hoàng thượng có đến không?”

Cái gì?! Sở Cuồng nghĩ thầm, hắn đã sớm nói đời này hắn sẽ không bước vào Phụng Tảo Cung, cái nha đầu béo này thấy hắn ngày hôm qua cho nàng sắc mặt tốt lại được một tác lại muốn tiến một thước a? Hôm nay lại tự chủ trương tại Phụng Tảo Cung thiết yến, còn hỏi hắn có đi không?!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Phụng Tảo Cung Đáp Lễ

Thái Thái cố ý thiết yến tại Phụng Tảo Cung chính là không muốn ngồi một bàn dùng cơm với Sở Cuồng, ngày hôm qua là lần đầu tiên nàng cùng Sở Cuồng mặt đối mặt ngày ngày hơn một canh giờ, đã cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, trước mặt người khác làm bộ ân ái lại càng buồn cười, cho nên mới quyết lợi dụng chuyện Sở Cuồng từng nói qua câu ‘Đời nay cũng sẽ không bước vào Phụng Tảo Cung’, những lời này từng truyền đi giữa các phi tần cung nữ trong hậu cung với nhau, vậy nên có người lại xem nơi thể ngoại đảo nguyên nàng đang ở là ‘Lãnh cung’!

“Nương nương, làm sao người biết Hoàng thượng sẽ không tới đây?” Như Nguyệt nhỏ giọng nói: “Ngộ nhớ Hoàng thượng lại tới, lúc đó Nương nương đã mở tiệc, hoàng thượng sẽ lại làm khó nương nương.” Nhưng Sở Cuồng là một người kiêu ngạo, tự nuốt lời, hắn là làm không được, Thái Thái nàng mới không cần phải quan tâm đến người này, vì vậy phản phó: “Vậy trước tiên đem mấy món ăn nguội ta đã cố ý chuẩn bị đến đây.”

“Dạ.”

Chủ đề chính hôm nay là thử món ăn, Đại Sở mỹ thực bác đại tinh thâm đa dạng phong phú, Thái Thái đã hiểu thêm về điểm tâm Pháp, vì vậy đã nảy ra

ý tưởng muốn cho đặc sứ biết rõ về mỹ thực Đại Sở. Cho nên suốt đêm chọn thực đơn, tám món ăn nguội, hơn mười món ăn nóng, Thái Thái không có cách tự mình ra tay, vì vậy viết ra vài tên từ lâu nổi tiếng nhất kinh thành, muốn đầu bếp của bọn họ tiến cung, mỗi người làm một món chuyên môn, Xuyên Lỗ Hoài Việt, cái gì cũng có. Món cay Tứ Xuyên có món thịt hầm lại là chính tông nhất, tiếp theo là gà xé cay, diêm thiêu bạch, bún thịt, đậu hũ Ma Bà, phu thê phế phiến, món Lỗ là thịt hải sâm kho tàu, tôm he um, cực phẩm bào ngư. Món sông Hoài thì có thịt cua hầm đầu sư tử, đại chữ can tì, vịt ba bộ, thịt thủy tinh, từng thử quyết ngư, còn Quảng Đông có món ‘Phật khiêu tường’.

Thêm vào đó còn có một bình Lão Quân Mi thượng hạng.

Trà Pháp thường bỏ thêm sữa quá ngọt nên dễ ngán, vì vậy Thái Thái gọi Như Ý tính thông trà đạo động thủ, trà sau khi vừa mới pha rót vào trong chén, mùi thơm ngát lập tức xông vào mũi, cảm giác rất hương thụ. Tại Pháp giả cả lá trà so với hoàng kim đều đắt gấp bội, lần này thượng thức Lão Quân Mi là tốt nhất, Thái Thái gọi người đi mua hai cân tặng cho hai vợ chồng họ làm lễ vật, lập tức làm đặc sứ Pháp tâm hoa nộ phóng (nở ruột nở gan).

“Thực sự rất quý giá, hy vọng từ nay mậu dịch lá trà giữa Pháp và Đại Sở phát triển không ngừng, Nương nương chắc là không thể tưởng được, năm trước, tại hạ mua một cân lá trà Đại Sở, lại mất đến một trăm kim tệ. Cho nên chúng ta rất hy vọng có thể học tập tài nghệ trà đạo Đại Sở.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Rốt Cục Lại Lên Giường

Nàng gấp lấy một miếng măng tây, đặt trên đĩa của phu nhân: “Cái này là măng tây, trước khi nấu được phơi khô, sau đó ngâm nước, đặt trong bát sứ với gà đem hấp chín, đến khi canh gà bị măng hấp thu toàn bộ, mới có hương vị như vậy.”

Đặc sứ Pháp đưa một chai vang thượng hạng, Thái Thái gọi Như Nguyệt đem xuống, mở ra.

Như Nguyệt chưa từng thấy qua vang, thấy sắc hồng như máu, trong nội tâm thấy là lạ, nhưng ngửi vào lại rất thơm.

Sau đó lại đổ vào bình giống như rượu trắng

“Như Nguyệt, Nương nương gọi kia.”

Như Nguyệt đẩy kín nắp bình rượu, đáp lời rồi đi ra ngoài.

Như Ý bụng một vò rượu Phần thượng hạng đi tới.

(rượu Phần: thứ rượu ngon, sản xuất ở Phần Dương, Trung Quốc.)

Thấy bình rượu lúc này đã được rửa sạch, nàng mở cái nắp, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đổ vào. “Bình rượu này lớn thật”, Như Ý liền ôm đến tiền thính. Nàng căn bản không biết, rượu trong tay mình, chính là hỗn hợp rượu nho của Pháp và rượu Phần.

Bầu rượu vừa mới đặt trên bàn.

Bên ngoài liền có người hô: “Hoàng thượng giá lâm.”

A? Sao hắn lại đến chứ? Thật là kẻ nói dóc, không phải hắn đã thề cả đời cũng không bước vào ngưỡng cửa của nàng sao?

Thái Thái đứng lên, hai vợ chồng đặc sứ Pháp cũng đứng lên.

Qua nửa ngày mới nhìn thấy Sở Cuồng thật sự đến đây.

Sau khi ngồi xuống, Sở Cuồng nhìn cũng chưa từng nhìn Thái Thái, nói ra: “Thế nào? Món ăn Đại Sở có hợp khẩu vị không?”

“Vô cùng vừa miệng, Nương nương chiêu đãi chúng tôi vô cùng chu đáo.”

Nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, quả nhiên là rất dụng tâm, trong nội tâm có chỗ khen ngợi, nhưng Sở Cuồng cũng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra ngoài, vẫn tỏ vẻ thâm trầm.

Sau một hồi có chút trầm mặc, đặc sứ Pháp lại bụng bầu rượu lên, đầy nhiệt tình nói: “Đây là rượu nho thượng hạng, để trong hầm rượu ừ hơn một trăm năm, xin dâng tặng cho Hoàng đế bệ hạ, Hoàng hậu bệ hạ.” Đại Sở không có ly thủy tinh chân dài, cho nên đổ rượu vào trong chén nhỏ.

“Uống vào có bị say không?”

“Hoàng hậu bệ hạ có thể yên tâm, rượu nho nếu như không uống nhiều, chắc chắn sẽ không say.”

Thái Thái cúi đầu, nhấp một ngụm nhỏ, hương vị hơi chua xót, vào miệng rất chất, khi đến lưỡi lại ngọt, nhưng cũng có lúc rất nồng, cảm giác thật tinh khiết, Thái Thái còn tự nghĩ là do mình không có quen uống rượu này, làm sao biết được đây thật ra là hỗn hợp rượu nho cùng rượu Phần, rượu Phần nguyên chất vốn là rượu mạnh, lại tăng thêm nồng độ rượu nho, phỏng chừng đối với Thái Thái, ba chén nàng sẽ say chết tại chỗ.

Sở Cuồng đã từng thưởng thức qua rượu nho, biết rõ mỹ vị của nó, vì vậy rất không khách khí, uống vào.

Thật kỳ quái, cùng loại rượu trước kia, lại không giống cho lắm.

Sở Cuồng lại nhấp thêm một ngụm.

Đặc sứ Pháp cũng không biết là từ đâu nghe được, nói người Đại Sở uống rượu nhất định sẽ rót đầy và uống cạn đáy, mới tỏ ra tôn kính đối phương, hẳn đối với vợ chồng Hoàng đế Hoàng hậu vô cùng tôn kính, cho nên uống thật nhanh, cũng gục thật nhanh.

Sở Cuồng chỉ biết là khách quý rót rượu thì phải uống hết, nhưng mà hình như đặc sứ có ý muốn chuốc cho hắn quá chén thì phải?!

May mắn đây là rượu nho, uống nhiều cũng sẽ không say...

Sở Cuồng vô cùng tự tin từ lượng của mình, cho nên uống đến đầu óc quay cuồng.

Àm

Híp mắt say lơ lơ, Sở Cuồng hốt hoảng nhìn thân thể mập mạp bên cạnh, gục lên mặt bàn.

Sau đó đặc sứ có chút không hiểu được, kinh hoàng nhìn mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tiện Phụ Lớn Mật

Sở Cuồng cảm thấy giống như đang nằm trên vải bông, cho nên hắn có cảm giác như tan ra trên thân người chưa từng ôm này, trên môi còn vưon men say, đôi mắt đau nhức không mở ra được, trong đầu hắn một mảnh trống không, nghiêng người, cả người nằm trên thân hình mềm nhũn bên dưới, đem mặt chôn ở trước mảnh áo ngực hồng tươi của Thái Thái.

Mông lung nhìn thấy làn da nàng mềm mịn, lấy tay sờ lại cảm giác nàng trơn bóng nõn nà, giống như có thể bóp ra nước!!! A!!! Thực là vô cùng mê hồn!! A!! Không chịu được!! ~ Thái Thái bị người đè lên, cảm giác không thờ nổi, gương mặt dù trong mộng vẫn hằn lại, hai tay dùng sức đẩy mạnh, “Tránh ra...tránh ra...” Như thế nào trong mộng có con chó đem nàng xô ngã, lại còn gắt gao ủa ngực của nàng.

Toàn thân Thái Thái nóng lên, khuôn mặt ửng đỏ, vô thức đẩy đầu người phía trên ra, thì thào: “Nhanh tránh ra, bằng không ta gọi người....đánh...” Nói xong, dùng bàn tay múp múp dùng sức đánh trên đầu chướng ngại vật nhiều lần, “Đánh...” Nàng lảo đảo, nghiêng đầu, vùi mặt vào trong gối.

Sở Cuồng bị làm phiền, hét lớn một tiếng ‘Lớn mật!’

“Nhu Nguyệt, muội nói xem có phải chúng ta đã làm sai hay không? Nếu như buổi sáng Hoàng thượng tỉnh lại liệu có thể đem tất cả chúng ta bắt lại lăng trì xử tử?”

Nhu Nguyệt tính cách quyết đoán, lá gan lại rất lớn, nhìn Như Ý bộ dạng chột dạ, trách cứ nói: “Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ngủ với nhau, nó thì chúng ta sai chỗ nào chứ? Muội nhìn không ra, tỷ xem, chúng ta cũng không giúp Hoàng thượng ôm Nương nương, cũng không đem Hoàng thượng đặt nằm trên người Nương nương chúng ta, muội là hiện lo lắng Hoàng thượng sẽ làm ra chuyện xấu với Nương nương đấy.” Nói xong, ngoắc ngoắc ngón tay, muốn Như Ý theo nàng cùng đi, hai tay nắm lấy long bào đang cầm ngón tay Thái Thái tách ra, nửa đẩy nửa nâng, đem Sở Cuồng đặt nằm gối đầu ngay ngắn bên cạnh Thái Thái.

“Muội có ý này, chúng ta để một cái gối giữa hai người bọn họ, khi Hoàng thượng và Nương nương tỉnh lại, ngộ nữa Hoàng thượng nói Nương nương cố ý dùng thủ đoạn dụ ngài ấy lên giường, chúng ta cũng có thể cãi lại.” Nhu Nguyệt làm làm chuyện lớn mật như vậy, cũng nhờ ba tỷ muội Như gia này đều xuất thân từ gia đình võ tướng, phụ thân lại từng là đại tướng quân, hy sinh trong chiến trường, sau đó được Thái hậu mang vào trong cung nuôi lớn.

Có đến năm sáu cái gối đầu ngăn giữa Đế Hậu hai người.

Rốt cục cũng bình an vô sự, đến nửa đêm, Sở Cuồng ôm gối mà ngủ.

Còn Thái Thái lại gặp ác mộng liên tục.

Canh năm trời sáng các tiếng động bắt đầu vang lên, Thái Thái cùng Sở Cuồng hai người, đồng thời bừng tỉnh, đồng thời mở mắt, lại đồng thời nhìn lên hình long phượng trình tường được vẽ vì đại hôn của hai người lúc trước.

Cánh tay đặt trên gối đầu, Thái Thái cả đêm vô cùng mệt mỏi, bởi vì mơ thấy có quỷ đè lên người.

Sở Cuồng lại khó có dịp được ngủ ngon như vậy, trầm như thế, thậm chí có chút bận tâm một khi tỉnh lại, từ nay về sau rốt cuộc có cơ hội được ngủ một giấc như thế hay không.

Thái Thái thở dài: “Hiiii.”

Mặt Sở Cuồng trong nháy mắt kết băng, thanh âm này, nghe thật quen tai.

Không phải Đức Phi, cũng không phải Thực Phi, cũng không phải các phi tử khác...

Sở Cuồng ngáp ngừng nghiêng đầu sang, sau đó, lại nhìn thấy một thân hình mập mạp đang nằm cạnh một đồng gối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Miệng Lưỡi Bén Nhọn

“Ngài tức giận thật là vô cớ, không đâu không đuôi nói thiếp kê đơn trong rượu, ngài không thấy thiếp cũng uống nhiều quá ngủ mất hay sao? Nếu như thiếp biết rõ trong rượu có thuốc, vì cái gì còn muốn uống? Lại nói thêm... Hoàng thượng là nam nhân nha, đại nam nhân, chất vấn một nữ tử như vậy có hợp tình hợp lý không chứ?!” Thái Thái sau khi đứng lên, ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nhìn nam tử phía trên còn cao hơn mình cả hai cái đầu.

“Tiểu nữ tử? Ngươi cũng được coi là tiểu nữ tử sao? Ngoại trừ tuổi tính là nhỏ, còn có chỗ nào nhỏ chứ?” Hần hừ cười lạnh: “A, đúng rồi, ngũ quan rất nhỏ, đã bị thịt trên mặt ngươi chen chúc lại với nhau. Còn có chỗ nào nữa? Chẳng lẽ ngươi muốn nói đến thân hình này của ngươi?!” Hần dùng tay tạo hình thùng nước, làm cho trong lòng Thái Thái như bị đâm một mũi nhọn, hai mắt Thái Thái đỏ hoe, nhưng lại dị thường tỉnh táo.

Có một số người, lúc tức giận sẽ không có đầu óc, nhưng còn có một loại người, lúc tức giận lại sẽ dị thường tỉnh táo.

Tỷ như Chu Thái Thái nàng, “Hoàng thượng đã không thích, vì cái gì cưỡng bức thiếp vào cung? Nếu như không có Hoàng thượng chen chân, lúc này thiếp có lẽ đã gả cho Sở Vinh rồi.” (NHN: Thái Thái nói hay lắm *vỗ tay hoan hô*)

Không nhất định nàng sẽ gả cho Sở Vinh, nhưng ít nhất, trong chuyện này chỉ vì quyết định của Sở Cuồng mà tất cả mọi chuyện đều bị phá hủy.

Nàng còn dám nói? Còn dám nhắc sao? Sở Cuồng nắm chặt tay lại, gân xanh nổi lên, “Lúc trước là ai dùng tranh vẽ tú nữ giả mạo để lừa gạt trẫm? Là ai giả trang một bộ dáng công dung ngôn hạnh để mê hoặc trẫm? Trẫm còn tưởng rằng trẫm sẽ lấy được một giai nhân xuất chúng thế gian khó cầu, nhưng tại ngày đại hôn đó lại nhìn thấy được một người lại không giống người, quả thực chính là quả tú cầu khổng lồ!!”

A, ra là sự việc như vậy, thì ra là, bởi vì xem bức tranh tú nữ được vẽ gầy đi, nhưng mà, bỏ điểm ngoài ý muốn này, hết thấy những thứ khác, Thái Thái khi nào đã lừa gạt người, coi như là bức tranh, lừa Sở Cuồng cũng là tự chủ trương của cha nàng mà thôi: “Vậy cũng muốn trách Hoàng thượng ngài tự tin quá mức, tại ngài quyết định muốn lập hậu trước, vì cái gì không tự mình xem nữ tử ngài lấy đến tột cùng là bộ dáng gì? Chớ để thiếp nghĩ rằng, ngài là vì nói cho người trong thiên hạ, ngài là vị Hoàng đế tốt, một vị Hoàng đế không để ý đến xấu đẹp, chỉ cần có tài đức vẹn toàn, vậy nên ngày hôm nay ngài mới hối hận, thế thì thiếp có thể dùng bốn chữ để hình dung Hoàng thượng bệ hạ thì phải là — cương phúc tự dụng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Con Gà Béo Độc Miệng

Làm nội thị thái giám đủ tư cách, trách nhiệm lớn nhất hẳn là phải thành công trở thành con giun trong bụng hoàng đế, chẳng lẽ không biết đem hán cùng

nha đầu béo ** nằm chung tại trên một cái giường là bao nhiêu tội?

Vừa rồi trốn tránh thật sự không dám ra đây, nội thị thái giám ló cái đầu, sau đó từ từ lê hai cái chân mềm nhũn của mình đi ra, ủ rũ quỳ ở trước mặt Sở Cuồng, dập đầu hô.

“Hoàng thượng ~~~”

“Chết tiết, hôm qua nhất định là bọn nô tài cái nguoi làm cản rồi, lần này mặc kệ trẫm ở trong này, sau này nhất định còn có thể mặc kệ trẫm ở trong chuồng lợn chuồng ngựa cho mà xem, người đầu, lôi ra ngoài đánh tám mươi trượng!” Lời vừa hạ xuống, nội thị thái giám đã bị mấy tên thị vệ mang xuống, tiếng trượng, tiếng khóc la, tiếng thờ dốc, tiếng nghẹn ngào, rắc.

Rắc? Sở Cuồng nương theo tiếng động nhìn ra ngoài, thấy trượng bị gãy thành hai đoạn.

“Hoàng thượng, mới đánh có bốn mươi, trượng đã bị gãy.”

Gần đây thật xui xẻo, uống miếng nước cũng có thể nghẹn, muốn trừng phạt tên nô tài chết bầm cho hả giận thì trượng cũng đâm vào lòng hần, làm hần xúi quẩy, Sở Cuồng hất tay áo, tức giận: “Mang xuống, nhớ đếm cho trẫm, thêm nữa, một trượng cũng không được thiếu, cái tên nô tài chết bầm này!”

“Không nghĩ tới trượng trong hoàng cung này lại kém bền như vậy, bằng không Hoàng thượng ngài một chút lại tùy tiện đánh nô tài, cho nên trượng cũng bị Hoàng thượng làm cho dễ gãy vô cùng, ta nghe nói hôn quân trong nội cung dùng nhiều cực hình, không biết, hoàng thượng ngài có không nói lý lẽ như vậy, lãnh khốc vô tình như vậy hay không nữa?” Thái Thái đã nổi nóng, hần đem nô tài ra trút giận cái gì? Rõ ràng đánh ở đây là cho mọi người khác nhìn, nhưng đầu mỗi bắt quả lại hướng về chính mình mà thôi.

“Nguoi nói cái gì?” Sở Cuồng híp mắt, hoài nghi mình có nghe lầm hay không? Hoài nghi đầu nha đầu béo ú này có phải phát sốt hay không, nhiều lần châm chọc khiêu khích hần hẹp hòi, bỏ đi, để chứng minh lòng dạ của hần không như vậy nên hần mới nhin con tức này xuống, lần này lại thậm tệ hơn, nói thẳng hần là tên bạo quân sao!?

“Chu Thái Thái, nếu như trẫm là bạo quân, nguoi cho rằng, từ lần đầu tiên trẫm nhìn thấy nguoi, nguoi còn có mệnh sống tới ngày hôm nay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bị Nhốt Vào Phạt Tháp

“Phản! Phản rồi!” Sở Cuồng cả đời cũng chưa từng bị người khác chống đối như vậy, Thái Thái cũng chưa từng chống đối ác liệt với người nào như thế, nhưng là, hôm nay Thái Thái đã nổi nóng, lời nói ít nhiều có chút khó nghe.

“Người đầu, đem Hoàng hậu biếm vào lãnh cung cho trẫm!”

Sở Cuồng chỉ vào Thái Thái nói: “Người mau tới, đem gà béo độc miệng chết tiết này, ném vào lãnh cung cho trẫm! Không có mệnh lệnh của Trẫm, ai cũng không được nâng thả ra!”

Thái Thái trầm nghĩ, lãnh cung thì lãnh cung, nhân sinh trên đời, nơi nào cũng có thể sống yên phận, chỉ cần làm việc đứng đắn, chính trực, sống không thẹn với lương tâm là được rồi, Thái Thái không lên tiếng, đứng yên tại chỗ.

Ba thị vệ quỳ xuống, do dự nửa ngày, rốt cuộc cũng bạo gan nói: “Hoàng thượng, trong hoàng cung không có lãnh cung nha... Cái này, chúng nô tài đem Hoàng hậu nương nương đến nơi nào đây..”

Xác thực, trong hoàng cung cũng không có lãnh cung, cái gọi là lãnh cung cũng chỉ là chỗ ở bị nhạo báng đối với phi tần thất sủng, hiện tại Sở Cuồng quyết định, hần là nên xây thêm một cái lãnh cung trong hoàng cung này! Nhưng mà bây giờ, Sở Cuồng lại hận không thể đem Thái Thái bầm thây vạn đoạn! Hần ra lệnh: “Đem Hoàng hậu nhốt vào Phạt tháp đi! Không có trẫm ra lệnh, không cho phép thả Hoàng hậu ra!” (Grừ SC đồ hôn quân..ta đánh nguoi ta chém nguoi)

“Dạ!”

Ở sâu trong hoàng cung có gian chùa nhỏ nhỏ của hoàng gia, Thái hậu thường thay hoàng đế xuất gia lễ Phật trong này, đằng sau chùa là bảo tháp bảy tầng. Bảo tháp này lâu năm không tu sửa, tối tăm vô cùng, nghe nói còn có rất nhiều rắn, côn trùng, chuột, kiến, dơi, độc trùng sống nhờ. Khắp nơi đều là mạng nhện. Bình thường tăng nhân cũng rất ít vào trong tháp, bởi vì nơi này lưu giữ rất nhiều sách cổ Phật giáo. Phần lớn là bản đơn lẻ (sách chỉ còn một bản vì bị thất lạc), quanh năm lại không thấy mặt trời.

Thái Thái đứng ở dưới tháp, ngẩng đầu nhìn lên.

“Hoàng hậu nương nương, mời vào.”

Vào thì vào, chẳng lẽ có quỷ ăn thịt nàng sao? Vì vậy Thái Thái lững thững đi lên.

Két —! Cạch.

Cửa tháp bị đóng lại, trên mặt đất chỉ để một chiếc đèn lồng.

Chỉ có một chiếc đèn, nếu đèn bị tắt sẽ như thế nào? Thật nhỏ mọn, cả đá đánh lửa cũng không cho. Thái Thái ngẩng đầu nhìn cầu thang uốn quanh từ trên xuống, bị mạng nhện trắng bóng lấp lánh làm hoa mắt, vì vậy nàng ngồi ở phía trước tượng Phật, thấy trước mặt tượng Phật gia đặt hai ngọn đèn dầu, nàng lấy ngọn nến trong đèn lồng ra, đem đèn dầu thấp sáng, nghĩ thầm rằng Chu Thái Thái nàng như thế nào trở thành Bạch nương nương ngồi dưới tháp Lôi phong mất rồi?

Cộc cộc.

Thái Thái hỏi: “Là ai gõ cửa?”

“Nương nương, nô tỳ là Như Nguyệt, Như Ý, Như Tâm, nô tỳ xin đến hầu hạ nương nương.”

“Nô tỳ tốt, không cần phải làm bạn ta, trong này vô cùng bẩn, sẽ làm dơ váy của các ngươi.”

Sau đó nàng nghe thấy Như Tâm khóc ròng nói: “Nương nương nói bên trong vô cùng bẩn...”

Nương nương, chúng em là cầu xin Thái hậu, mới có thể vào đây để hầu hạ ngươi, cho nên, bây giờ bọn em phải vào mới được!” Hai tay đẩy cửa, đi vào Phật tháp, nhìn thấy Thái Thái đang ngồi trước pho tượng, bên trong nơi nơi đều là tro bụi, mạng nhện.

Thái hậu nương nương cũng vô pháp trái mệnh Hoàng thượng vậy nên, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được đến thế này, kêu mấy hạ nhân vào đây, chiếu cố cho Thái Thái.

“Ta đã nhìn rõ, Sở Cuồng, là nam nhân đáng ghét nhất thiên hạ.”

Long Ngâm cung.

“Trẫm thực oán hận, thì ra trẫm đã lấy phải nữ nhân đáng ghét nhất thiên hạ rồi.” Hắn tay cầm trà, nàng thế nhưng một chút lễ nghi cũng không để ý, miệng nói năng không lựa lời, lưỡi của nàng còn nhanh nhẹn hơn cả hai cái chân. Vậy thì, để nàng ở trong tháp tĩnh ngộ một chút, tốt nhất là nên nhớ kỹ, nam tôn nữ tì, phu quân cương thường.

Không sai, đây đều là do Chu Thái Thái nàng tự tìm, căn bản lúc trước không nên mặt dày mà vào hoàng cung làm hoàng hậu, ngay cả Lý Châu Nhi cũng nhìn ra được, nàng bắt tự đều không hợp với hoàng cung này.

“Hoàng thượng, từ ngày mai, nô tỳ đi làm bạn với công sứ phu nhân được không?”

“Ngươi? Hiểu biết về Pháp quốc của ngươi được bao nhiêu?”

“Hoàng thượng đừng khinh thường nô tỳ, nô tỳ đã vì chuyện này, mà chuẩn bị hết thảy.”

“Nếu như vậy, được rồi.” Trong lòng hắn là muốn nha đầu béo hiểu được, hậu cung này, thiếu ai vẫn có thể vận hành, nhưng nhất định không thể thiếu Hoàng hậu do chính Hoàng đế hắn lựa chọn!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Công Sứ Bị Giết

Nguyệt hắc phong cao, Như Nguyệt thân thủ mạnh mẽ, theo song cửa sổ trên tháp nhảy xuống dưới, sau nửa canh giờ lừng mông theo cái bao gì đó, lại leo lên lần nữa trở lại vào trong tháp, nàng đem bao đặt trên mặt bàn, phê bình thủ vệ hoàng cung: “Đám thị vệ kia quá coi thường người ta, chỉ biết trông coi cửa chính, cũng không thèm đi tuần tra.”

Nàng lấy trong bao bày ra, ba con gà béo, ba gói điểm tâm đủ màu, dụng cụ vụn vặt sử dụng hằng ngày, còn có một bao lớn chứa đầy nến mà Thái Thái cần. “A, nương nương đâu?” Như thế nào chỉ thấy Như Ý, Như Tâm? “Nương nương đâu rồi?!”

“Nương nương nói, người nhớ nhà, lên đỉnh tháp ngắm ánh trăng rồi.”

Như Nguyệt gói kỹ một con gà, trèo lên đỉnh tháp, nhìn thân ảnh mập mạp ngồi bên ngoài ban công tòa tháp, “Nương nương, em đã mang thức ăn ngon trở lại rồi.” Nàng đi qua, kết quả lại là một hồi lo lắng, ra là hoàng hậu nương nương nén nước mắt, đang thấp giọng khóc.

“Nương nương, người yên tâm đi, nhất định Hoàng thượng sẽ thả nương nương ra ngoài.”

“Ta không phải vì hấn, ta nhớ nhà, sau khi tiến cung ta chưa từng gặp lại cha mẹ.”

Như Nguyệt nhớ tới thân thể của mình, cũng trở nên thương tâm, cha nàng chết thảm dưới binh khí của Hung Nô, sau đó lại bị người Hung Nô phanh thây, toàn thân đều không lưu lại, mẹ nàng chịu không nổi đã kích, theo cha mà đi, nếu như không vì Thái hậu thương tiếc, ba tỷ muội các nàng mới thật sự không chỗ nương tựa. Thái Thái biết rõ lời nàng làm Như Nguyệt thương tâm, vì vậy thở mạnh cười, lau nước mắt hỏi: “Gà? Ta đói bụng lắm, tên cầu hoàng đế kia, Sở Cuồng chết tiệt! Muốn ta đói chết sao!” Dù sao trong này không có người trông chừng nàng, nàng muốn mắng chửi người như thế nào thì mắng chửi người như thế đó.

Nhìn thấy con gà, đem mở ra, hai tay cầm lấy: “Sở Cuồng nguoi cái đồ con lừa này! Ta muốn đem nguoi băm thây vạn đoạn, sau đó lột da tháo cốt, cả xương cốt cũng không lưu, từ trên tháp vứt xuống dưới đi!” Thái Thái bẻ một cái đùi gà, đưa cho Như Nguyệt:

“Này, theo giúp ta cùng nhau ăn Sở Cuồng!”

A — cùng nương nương ăn Hoàng thượng.

Như Nguyệt từ chối nói: “Nương nương ăn một mình đi, ăn nhiều một chút, nương nương đói bụng em đau lòng.”

Thật tốt, vẫn còn có người yêu thương nàng.

Thái Thái miệng ngậm chặt đùi gà, lại nhẹ nhàng cắn một cái, không hề muốn ăn, sau đó, nàng cũng không nhịn được nữa, phốc, nước mắt nóng hổi lại chảy ra. Sau đó nghẹn ngào hít vào, thịt gà trong miệng rơi vào trên người, ây da, Như Nguyệt vội vàng lấy Thái Thái, lo lắng nói: “Nương nương, người khóc em sẽ luống cuống.” Thái Thái nghẹn ngào một hồi, lấy khăn tay ra, sâu kín thở dài nói: “Ta còn tưởng rằng, quan hệ của ta và Sở Cuồng, chỉ là Hoàng thượng và Hoàng hậu mà thôi, đáng tiếc, ra là trong suy nghĩ của hấn, ta chỉ là vật chướng mắt.”

Thái Thái trầm tĩnh lại, quay qua Như Nguyệt đang sững sờ nói: “Nén đâu?”

“Đã đem tới, một bao thật lớn, Nương nương cứ dùng trước, chừng nào dùng hết, em sẽ lấy thêm, muốn có bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Làm hoàng hậu mấy ngày mà thôi, thiếu chút nữa ngay cả mình là ai cũng quên mất, bất quá nhân họa đắc phúc (trong cái rủi có cái may), thì ra cái tháp này đúng là tầng thư lâu cất chứa sách cổ, Thái Thái cần nắn, chính là dự tính dọn dẹp sách ở đây cho gọn gàng. Nàng đứng lên, phải đi bụi bặm.

Đột nhiên nàng phát hiện trong góc có một bức tranh cuộn, mở phát, phát giác thì ra đó là một tấm bản đồ, phần lạc khoản viết ‘Đại Sở long mạch’. Đại Sở long mạch? Thái Thái lẩm bẩm, chẳng lẽ thật sự đó là long mạch trong truyền thuyết sao? Vì thế nàng định ngồi xuống cẩn thận nghiên cứu nó.

(lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ)

Đột nhiên, cửa tháp bị người đẩy ra.

Âm thanh của Trịnh công công truyền đến: “Nương nương, Hoàng hậu Nương nương, phụng ý chỉ Thái hậu, lão nô đến đón Nương nương ra ngoài chầu đại tiệc.”

Thái Thái từ trên lầu đi xuống, tiện tay đem bức tranh cuộn lại, hỏi: “Sao lại thế này?”

“Nương nương, công sứ Pháp đã bị giết! Hơn nữa, là ở yến hội chỗ Đức phi Nương nương, ngay tại tẩm cung, tình huống rất quái dị. Lúc ấy trong tay Đức phi Nương nương lại cầm một lưỡi dao rất sắc bén, phu nhân công sứ một mực chắc chắn, việc này là do Đức phi Nương nương làm. Hậu cung xảy ra đại sự, vì thế Thái hậu đặc biệt hạ chỉ, muốn lão nô thỉnh Nương nương ra ngoài, tọa trấn hậu cung, để tránh lại xảy ra nhiều loạn.”

“Doạ người!

Công sứ Pháp bị giết sao?

Thái Thái choáng váng, loại sự tình công sứ bị giết này, khả đại khả tiểu, ngộ nhờ xử lý không tốt, nhất định sẽ đụng chạm đến quan hệ hai nước!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Là Một Huyền Án

“Người nghe đây cho trẫm, dùng hết khả năng của người đi trấn an công sứ phu nhân, cho đến khi trẫm tìm được hung phạm.”

“Đêm đó, Đức Phi tại sao tay lại cầm lưỡi dao sắc bén? Công sứ tại sao lại ở trong phòng của nàng?”

“Trẫm nói, người chỉ cần nghe trẫm nói, sao lại nhiều chuyện như vậy?”

“Sở Cuồng, người đã biết hung phạm là ai sao?”

“Đang điều tra.”

“Nếu quả thật hung thủ là Đức Phi, người muốn bao che nàng?”

“Trẫm sẽ không bao che bất cứ kẻ nào, nhưng cũng không oan uổng bất cứ kẻ nào.”

“Bởi vì người yêu thích nàng sao? Ta muốn biết, nếu như bị oan uổng chính là ta một người mà người ghét như vậy, người cũng có thể đối với ta như vậy không?”

Sở Cuồng nhìn nha đầu béo từ lúc ra khỏi tháp vẫn lẫn nhai này, rống một tiếng: “Hiện tại trẫm vô tâm tình làm cái chuyện giả thiết hư vô mờ mịt này với người.”

Không đưa ra giả thiết thì không đưa ra giả thiết, sao lại hung dữ như vậy?

“Vì người, ta sẽ tận lực bảo toàn Đức Phi.”

“Đừng nói là vì trẫm.” Hần nhủ mảy, cho rằng nàng không có tư cách nói loại lời nói mập mờ này.

“Ta không muốn làm hoàng hậu.” Thái Thái đột nhiên nói một câu. Kỳ thật một khắc bước ra khỏi tháp này, Thái Thái liền quyết định, chờ việc này yên xuống, nàng nguyện ý tự động thoái vị, cho dù bị coi là thứ dân cũng được.

“Hoàng hậu này người coi như tương đối, không muốn làm thì được sao?” Sở Cuồng ôn hòa.

“Ý của người là, hy vọng ta tiếp tục giữ chức hoàng hậu?”

“Trẫm đã nói như vậy sao?” Hần nhân nhặt: “Được rồi, người có thể lui. Trẫm cần yên tĩnh một chút.”

Trái cũng không được, phải cũng không được, Thái Thái chỉ có thể cảm thán hoàng thượng lão gia thật không dễ hầu hạ chút nào.

Ra khỏi Long Ngâm cung, Thái Thái nghĩ rằng hẳn là đi xem Đức Phi, đem tình huống ngày đó thuật lại một lần. Đột nhiên nhìn thấy một bóng người lướt qua, Thái Thái nhìn kỹ, người kia lại biết mất không thấy. Đằng sau hòn non bộ, tìm Sở Vinh đập rộn lên, vừa rồi thiếu một chút đã bị Thái Thái thấy được, hẳn nghe nói, Thái Thái bị nhốt vào trong tháp, nghe nói không được cho ăn, không được cho uống, hẳn lo lắng không cách nào an giấc, cho nên, tiến cung đề cầu có thể ở xa nhìn thấy tình hình của Thái Thái.

Khá tốt, đã được thả ra.

Sở Vinh thở ra một hơi.

“Nương nương, vừa rồi nô tỳ đã điều tra rõ người nhìn lên nương nương, là Sở Vinh tiểu quận vương.”

Thái Thái gật gù đầu, không nghĩ tới lại là hần.

Thái Thái nhẹ nhàng thở dài, vẫn không ngừng bước chân.

“Ta bị oan, Hoàng hậu Nương nương, ta thật bị oan mà!” Lý Châu Nhi bị nhốt tại tẩm cung, cũng không có vẻ gì là bị ngược đãi, chỉ có chú bị hốt hoảng, thoát nhìn lại tiêu tụy không chịu nổi.

“Đặc sứ Pháp là người chịu quốc mệnh, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện tình mất lý trí, vì cái gì hần lại ở trong tẩm cung của người?”

Vấn đề thứ nhất vừa hỏi ra, Lý Châu Nhi đã không thể nói gì để chống đỡ.

“Bởi vì..... ta không biết, hần là tự mình đến.”

“Được rồi, hần bị người giết, vì sao người lại cầm hung khí? Lại ở trong tẩm cung?!”

“Bởi vì, lúc ta đến, đã nhìn thấy trên mặt đất có một thanh chủy thủ đầy máu, vì vậy liền nhặt lên xem, sau đó lại nhìn thấy đặc sứ Pháp đang đứng đưa lưng về phía mình, ta đi qua, muốn hỏi vì sao hắn lại đứng ở chỗ này, lúc ấy, đầu hắn tự dưng rơi xuống, ta sợ đến mức ngã trên mặt đất. Thật sự, lúc ấy hắn là đang đứng, đột nhiên, đầu lại bị rơi xuống đất mà!!!”

Lý Châu Nhi ôm lấy Thái Thái: “Nương nương, người nhất định phải nói cho Hoàng thượng, Châu Nhi là bị oan uổng!!”

“Đừng khóc, khóc lóc có lợi ích gì chứ? Châu Nhi, người đi nghỉ ngơi đi.” Thái Thái đứng dậy, mang theo người, cứ thế mà rời đi.

Lý Châu Nhi tay trái gà không chặt, làm sao có thể chỉ với một thanh chủy thủ đã đem đầu của một nam nhân cao lớn lấy xuống dưới được? Bất quá, Đức phi nhất định là đang nói dối, lời trước lời sau mâu thuẫn. Nàng nói, lúc đi đến, tò mò nhặt thanh chủy thủ lên. Nhưng lúc ấy đặc sứ Pháp đã đứng ở trước mặt nàng, nàng sao có thể bị phân tâm là nhìn thấy chủy thủ trên mặt đất được chứ?!

“Nương nương, vì sao người lại muốn em mặc y phục thế này mà đứng ở đây?” Như Nguyệt hỏi.

“Em đừng động đây, chờ lúc Như Ý vào, sẽ hiểu được toàn bộ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Sương Mù Dày Đặc

Đây chỉ là thí nghiệm đơn giản, trên mặt đất của gian phòng đặt một thanh chủy thủ, Như Nguyệt mặc trang phục nam nhân đứng ở phía trước sa trường. Thái Thái tránh một bên, mà chuyện này, Như Ý trước đó không hay biết chút nào, sau đó, Như Ý từ từ bước tới, đột nhiên, nhìn thấy Như Nguyệt mặc nam trang phía trước thì kinh hô lên: “A, nơi này tại sao có thể có nam nhân?!” Như Nguyệt nghe được tiếng kêu của Như Ý mới xoay đầu lại.

Thái Thái từ bên trong đi ra, nhặt chủy thủ trên mặt đất lên, hỏi: “Như Ý, em không thấy được chủy thủ trên mặt đất sao? Vừa vào cửa lại hô to gọi nhỏ?”

“Em, nương nương người muốn Như Nguyệt mặc thành cái bộ đáng quý gì chứ, đây là hậu cung, ngoại trừ Hoàng thượng căn bản không nam nhân nào được tiến vào phòng ngủ của Nương nương, em vừa nhìn thấy, có thể không sợ được sao?” Thái Thái gật gật đầu, nói: “Như vậy là được rồi, cả Như Ý cũng biết trong tầm cung hậu phi nam nhân đi vào, là điều làm người kinh sợ, vừa rồi lúc Như Ý tiến vào, nàng đối với chủy thủ trên mặt đất nhìn cũng không nhìn một cái chính là chứng minh.”

Cho nên Thái Thái căn bản kết luận, Đức Phi che giấu một ít tình huống, còn có một chút tình huống là nói dối.

Công sứ phu nhân Pháp đã bị kinh hãi, nằm trên giường không dậy nổi, Thái Thái mang theo tổ yến nhân sâm, đi qua thăm nàng. Công sứ phu nhân thái độ khác thường, vô cùng tức giận dấy ngã chén. Thái Thái vội vàng trấn an: “Phu nhân, ngài có thể nghe nói một câu không?”

Thấy phu nhân không nói, Thái Thái nói tiếp: “Phu nhân, ngài hẳn cũng nhìn ra, Đại Sở Quốc ta đối với việc kết giao hai nước là thái độ nghiêm túc, cho nên, chúng ta không thể nào lại làm ra việc gây bất lợi với chuyện kết giao của hai nước? Chuyện công sứ đại nhân ta rất tiếc, nhưng chúng ta nhất định sẽ tra ra hung phạm, nhưng mà, cũng cần phu nhân phối hợp với ta mới được.”

Phu nhân lập tức trở nên nhu hòa nhiều hơn, Thái Thái ngồi xuống, kéo tay phu nhân lại, hỏi: “Sự tình đêm đó, phu nhân có thể nói cho bản cung nghe được không?”

Phu nhân gật gật đầu, một bên vừa nhớ lại vừa nói: “Ngày đó vợ chồng chúng ta hai người đáp ứng lời mời tham gia yến hội thiết đãi tại tẩm cung của Đức Phi nương nương, mới đầu, hết thấy đều vô cùng tốt đẹp, về sau rượu đến trung tuần, công công bên người Đức Phi nương nương đối với chồng của ta nói hai câu, sau đó chồng ta rời đi, đột nhiên chúng ta chợt nghe có tiếng kêu sợ hãi, vì vậy mọi người đều xông vào tẩm cung Đức Phi. Sau đó, ta liền nhìn thấy bộ dạng của chồng ta...” Nàng khóc nói: “Chuyện này, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu như các người không thể cho ta câu trả lời thuyết phục, ta sẽ viết thư cho quốc vương bệ hạ của chúng ta.”

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ mau chóng tra ra chân tướng.”

Đang nói, một người hầu Châu Á của Pháp công sứ bung một chén rượu đi tới, Thái Thái xem xét, người này thân hình cao lớn uy mãnh, ngũ quan khắc sâu, thoát nhìn, cũng không giống người Trung Nguyên.

“Phu nhân hiện tại rất căng thẳng, ta lấy một chén rượu cho phu nhân.”

Vì vậy Thái Thái đứng lên định đi ra ngoài, người hầu liền nói: “Ta hộ tống Hoàng hậu bệ hạ ra ngoài.”

“Cám ơn người.” Thái Thái nói, hai người đi ra phía sau cửa, người hầu ôn văn nho nhã nói: “Công sứ là thân sĩ chủ nhân vô cùng tốt, hy vọng hoàng hậu

bệ hạ nhất định phải cho vợ chồng công sứ một câu trả lời thuyết phục.”

“Người không phải người Pháp, người cũng không giống người Đại Sở.”

“Mẹ của ta là người Pháp, cha là người Đại Sở.”

Thì ra là như vậy, Thái Thái nhìn thấy tay áo hắn bị thiếu mất một chiếc cúc, cười nói: “Tay áo người bị rách mất một chiếc cúc, thật không tốt.”

Hắn vội cảm tạ lời nhắc nhở của Thái Thái, sau khi cáo từ, Thái Thái trầm nghĩ, nhất định phải đi xem thi thể công sứ một lần mới được.

Sau liền mang theo ba nha đầu đến phòng chứa thi thể.

Kết quả lại nhìn đến bên trong còn có thêm mấy người nữa.

Giọng nói của Sở Cuồng truyền đến: “Các người nhất định phải kiểm tra thực hư thật kỹ, một chút dấu vết cũng không được để sót.”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Phá Án 1

Sở Cuồng xuất kỳ bất ý (hành động bất ngờ) nhìn Thái Thái, tròn mắt há hốc mồm: “Sao người lại tới đây? Người đứng đây làm gì?” Sau đó sắc mặt co quắp như một tờ giấy phát tay: “Người đâu, đưa Hoàng hậu về cung đi.”

Thái Thái đứng bất động, nói: “Ta chỉ đến xem, ta cũng hy vọng sớm phá án cho mọi người một cái công đạo.”

“Phá án? Người?” Sở Cuồng nhíu mày: “Trẫm chỉ cầu người không cần phải giúp, càng giúp càng bẽ bộn.”

“Hoàng thượng, người nhận ra được cái gì sao?”

Sở Cuồng tâm tình phiền muộn vì việc này, chẳng muốn cùng Thái Thái so đo như bình thường, vì vậy nói: “Công sứ là bị người siết cổ mà chết, hơn nữa người siết chết hẳn phải có sức mạnh thật lớn, nhất định phải cao hơn hẳn mới làm được. Hơn nữa công sứ không có dấu hiệu gãy dựa, nếu như trẫm đoán không sai, hẳn bị người ta điểm huyết rồi sau đó hạ thủ. Thái Thái nhìn tay đặc sứ Pháp, nắm thật chặt, miệng tùy ý nói: “Tay của hắn hình như đang cầm cái gì đó.”

“Người tới, mở tay của hắn ra xem.”

Vài thái giám khám nghiệm tử thi đi qua, mở tay đặc sứ Pháp ra, kết quả, một cái cúc áo màu hoàng kim, hiện ra trước mắt mọi người.

“Cúc áo!” Thái Thái kinh hãi, trong nháy mắt hiểu ra tất cả.

Sở Cuồng lấy khăn tay bao cúc áo trong lòng bàn tay nhìn xem. Cúc áo này, trên Pháp phục (trang phục của Pháp) mới có.

“Hoàng thượng, ta nghĩ, ta đã tìm được hung thủ.”

“Nói bậy?”

“Nói bậy cái gì?!”

“Trẫm không hề tìm được dấu vết nào, người dám đồng ý nói người tìm được hung thủ rồi?!” (ganh tỵ TT thông minh hơn nàh =)))

Thái Thái cười lạnh: “Nếu như người không tin, hãy cùng ta bố trí một cái bẫy đi.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Chuyện công sứ Pháp còn chưa có kết luận, trong nội cung lại tổ chức yến hội, địa điểm yến hội dĩ nhiên là tại nơi vừa mới xảy ra án mạng tẩm cung Đức Phi, tất cả mọi người rất cẩn trọng, chỉ thấy một mình hoàng thượng tự rót uống rượu một mình, giống như tâm tình rất tốt.

“Hoàng thượng đến tốt cùng là tâm tình rất tốt, hay là tâm tình không tốt nhỉ?” Thục Phi nhỏ giọng hỏi thăm Lệ Phi.

“Ta đoán tâm tình hoàng thượng nhất định không tốt. Chỉ là như thế nào hoàng thượng lại bày yến hội trong này, dọa chết người, bên trong mới chết người không lâu mà!!”

Đột nhiên, một trận gió quái lạ thổi qua, ngọn đèn dầu dập tắt. “A ~!—!” Một tiếng chói tai thét lên, truyền đến.

Sở Cuồng hỏi: “Lại chuyện gì nữa?!”

“Hoàng thượng, bên trong có tiếng kêu sợ hãi!”

Sở Cuồng vội mang người, hướng phía trong sai bước, sau lưng còn có mấy phi tử và hạ nhân.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy Hoàng hậu và Như Nguyệt tay cầm chủy thủ, ngồi dưới mặt đất.

“A a a! Hoàng thượng! Hoàng thượng người xem lại có án mạng kia!!” “Dọa chết người!! Có phải là có quỷ hay không, tại sao lại như vậy!!” “Đúng vậy, hù chết chúng ta mất!”

Sở Cuồng dẫn mọi người đi vào, nhìn xác chết đang đứng thẳng không đầu kia một cái, “Như Nguyệt, người đứng lên đi.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Như Nguyệt thể nhưng bình tĩnh đứng dậy, Sở Cuồng nghiêng đầu nhìn đám người, hỏi: “Hiện tại, các người cũng bắt đầu nhìn người xung quanh một lần, xem có ai vừa rồi không có mặt ở đây, nhưng bây giờ lại xuất hiện?!”

Đột nhiên xuất hiện? Mọi người mờ mịt nhìn nhau, đột nhiên, thấy Thái Thái, đang ở trong một đám người, đứng thẳng không hề lên tiếng. Mọi người theo bản năng nhảy ra, chỉ vào Thái Thái: “Mới vừa rồi, Hoàng hậu nương nương căn bản không ở chỗ này, tại sao Hoàng hậu lại đột nhiên xuất hiện?”

Sở Cuồng nhìn Thái Thái, trầm nghĩ, quả nhiên là nàng đã nói đúng

Thái Thái từ trong đám người đi ra, nói: “Lần này, thật ra ta cùng Hoàng thượng gián dụm, làm thế là để chứng minh, dưới tình huống như thế này, hung thủ làm sao ở trước mắt mọi người, vô tung vô ảnh mà biến mất.”

“Thi thể không đầu trên kia, chính là ta giết!” Thái Thái chỉ về phía người không đầu phía trên nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Phá Án 2

Mọi người thất kinh, đều vây quanh bên người Sở Cuồng. Thái Thái nói: “Vừa rồi, sau khi ta đem đầu người nam nhân đó cắt đi, rồi đem thân thể của hắn bày thành tư thế đứng yên, đầu, lại lần nữa đặt lên. Vì vậy đứng ở phía sau cửa, chờ các người xông tới. Mà các người cũng không làm bản cung thất vọng, mấu chốt là bị thám án xảy ra trong phòng này thu hút chú ý, để ta lợi dụng thời cơ, xen lẫn trong đám người đi vào. Bản cung đáng người rất béo, các người lại không hề nhận ra.”

Mọi người nghe xong, bưng tỉnh đại ngộ. “Nương nương vì cái gì lại đi giết người!”

“Ta giết người khi nào?” Thái Thái vỗ vỗ tay, cái người không đầu kia, đột nhiên xuất hiện, dĩ nhiên là Như Ý.

“Bản cung chỉ là tìm người giả thành thi thể, dựng lại hiện trường vụ án.”

Sở Cuồng nói: “Mặc dù người nói cũng đúng, nhưng còn rất nhiều việc giải thích không rõ, ngày ấy, Đức Phi cũng ở trong phòng, hơn nữa tay cầm chủy thủ ngồi dưới đất, nàng là người đầu tiên đi vào, cửa đóng, làm sao có thể không nhìn thấy hung thủ giết người? Nếu là nàng bị oan uổng, thì tại sao tay mình lại nắm chủy thủ? Lại nói... , hơn nữa trăm cang không cách nào lý giải chính là vì cái gì đặc sứ Pháp lại ở tẩm cung Đức Phi?!”

“Cái này hoàng thượng hỏi ai đây nha?”

Sở Cuồng – 囧: “Đương nhiên là hỏi người!”

“Hoàng thượng hỏi thật hay ngốc, làm sao ta biết?! Ngày đó ta lại không có mặt ở đây!”

Sở Cuồng lạnh lùng khề hừ, nhú mày căm tức nhìn Thái Thái, Thái Thái lại bình tĩnh phân phó: “Mời Đức Phi nương nương đến, sau đó cũng đem gia pháp của bản cung đem đến!” Sở Cuồng trong lòng căng thẳng, nghe khẩu khí của nàng, nàng nghĩ tại trước mặt bao nhiêu người, đánh mông Đức Phi sao? Quả nhiên Lý Châu Nhi bị người dẫn tới, Thái Thái nhìn nàng, lập tức nói: “Đề Đức Phi xuống, đánh thật mạnh cho bản cung, cho đặc sứ Pháp một

cái công đạo tốt mới được!”

A! Lý Châu Nhi hoa dung thất sắc, tiến lên ôm lấy cánh tay Sở Cuồng, Sở Cuồng thấy nàng như con thỏ bị chấn kinh, mân môi dưới, vẫn là mặc kệ tay của nàng: “Đây là việc hậu cung, các người phải nghe lệnh hoàng hậu.” “Hoàng thượng!! Tại sao Hoàng thượng lại bỏ mặc Châu Nhi? Châu Nhi oan uổng!”

Sở Cuồng không lên tiếng, ngồi lại trên ghế, gương mặt xấu hổ nhìn.

Tiếng trượng nặng nề, từng gậy từng gậy, rơi vào người Lý Châu Nhi, Lý Châu Nhi hoa dung thất sắc, thấy nàng cơ hồ sắp trầy da tróc thịt, Thái Thái mới nói: “Dừng!”

Trượng vừa dừng, Thái Thái đi đến, hỏi: “Đức phi, bây giờ bốn cung hỏi người, nếu như người dám nói dối một câu nào, bốn cung liền kêu người đánh tiếp, đánh chết không thương tình!”

“Đạ.....” Nàng sợ hãi, Hoàng thượng vậy mà cũng không che chở cho nàng. Nàng khóc đến nước mắt nhoà đầy mặt.

“Công sứ phu nhân nói, hôm đó, nô tỳ của người đã từng đi tìm đặc sứ Pháp để nói chuyện, nói về chuyện gì? Tại sao đặc sứ Pháp lại ở trong phòng của người?”

“Ta.....” Lý Châu Nhi vốn muốn giấu diếm, nhưng lại sợ bị đánh, vì vậy nhắm mắt nói: “Không sai, đặc sứ Pháp là nô tỳ mời đến, bởi vì nô tỳ muốn đưa một món quà cho hần, muốn hỏi lộ hần, ở trước mặt Hoàng thượng nói tốt vài câu! Sau khi đặc sứ đi vào, nô tỳ mời hần ở đó thưởng thức tranh chữ, mà nô tỳ thì đi lấy quà đã chuẩn bị trước, sau khi nô tỳ trở lại thì..... thì nhìn thấy đặc sứ đang đứng ở phía trước, đứng thẳng người, nô tỳ gọi hần, hần cũng không trả lời, sau đó nô tỳ liền đi qua, vỗ vai hần, ai ngờ đầu của hần lại rơi xuống!! Sau đó nô tỳ ngất xỉu, khi tỉnh lại, nô tỳ đã nằm trên mặt đất tay nắm chủy thủ rồi!! Thật oan uổng cho nô tỳ, làm sao nô tỳ lại là hung thủ giết người được!!”

Mày Sở Cuồng hơi động, hần mất đặc dĩ day day chân mày, nữ nhân này thật ngu xuẩn, nàng đường đường là Đại Sở Hoàng phi, tại sao lại ở riêng với đặc sứ nước khác như thế, quả thực là mất sạch thể diện rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Phá Án 3

Giải thích xong điều này, Thái Thái nói: “Người đâu, đưa Đức phi nương nương đứng lên, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Thái Thái cười với Sở Cuồng: “Bây giờ, Đức phi đã nói rõ mọi việc cho Hoàng thượng, chuyện vừa rồi Hoàng thượng hỏi thần thiếp, Hoàng thượng đã sáng tỏ chưa?” Sở Cuồng mặt xám như tro, tuy rằng đã biết rõ chân tướng, nhưng chân tướng này lại làm cho hần rất không thoải mái.

Thái Thái nói: “Đức phi căn bản không có khả năng là hung thủ giết người, ngày hôm đó đặc sứ bị điểm huyết, sau đó dùng một sợi dây thừng sắc bén xoắn lấy, cả đầu bị cắt ngang, thứ nhất hung thủ này sức lực lớn vô cùng, và lại hung thủ này cũng có hung khí giết người đặc biệt, Đức phi tay trái gà không chặt, với điểm này cũng có thể chứng minh, nàng không phải hung thủ, hơn nữa nàng ta là nói thật.”

Thái Thái hơi thờ cũng không suy suyển, lại nói tiếp: “Ta có giả thiết này, lúc ấy nô tỳ của Đức phi đi tìm đặc sứ Pháp quốc, mời hần vào cung nói chuyện, hung thủ ở ngay bên cạnh, nghe được hết thảy, điều này chứng tỏ hung thủ là người có mặt trong yến hội, đặc sứ đi đến nơi hẹn, vào trong nội thất. Hung thủ đã chờ sẵn bên ngoài, mãi cho đến lúc Đức phi đi lấy quà tạo ra sơ hở, hần mới đẩy cửa bước vào, nhưng hần lại là người đặc sứ quen biết, cho nên đặc sứ cũng không cảm giác được có gì khác thường. Hơn nữa lại cho phép hần ở bên cạnh mình, vì vậy mới có cơ hội điểm huyết đặc sứ. Kế tiếp, hần chỉ cần cùng hung khí giết người và một sức mạnh thật lớn, cắt đứt đầu đặc sứ, nhưng cũng không có cắt rời ra.”

“Sau khi Đức phi đi vào, nhìn thấy đặc sứ, vỗ vai ngài ấy, đầu của hần liền rơi xuống. Không đợi nàng thét lên, hung thủ đang tránh ở một bên đã điểm Đức phi hôn mê, hơn nữa đặt nàng nằm dưới đất, tay cầm chủy thủ. Mà hung thủ, lại tránh ở sau cửa, chờ thời cơ đào tẩu!”

“Các người nhớ lại cẩn thận một chút, hôm đó đến tột cùng là ai, từ đầu không có mặt, đến lúc mọi người xông vào, hần liền ở ngay tại đó!?”

Mọi người cẩn thận nhớ lại hiện trường ngày hôm đó, đột nhiên nghĩ ra, người đầu tiên lao đến ôm lấy đầu đặc sứ Pháp quốc chính là người kia, người hầu của đặc sứ Pháp quốc?! Là hần?! Tên người hầu đó sao?! Ngay cả Sở Cuồng cũng đứng lên, thì thào: “Chẳng lẽ là hần?”

“Nghĩ ra rồi chứ? Tên người hầu kia, hần, chính là tên người hầu đó, trước lúc đặc sứ Pháp quốc đến thăm cung Đức phi, ngài ấy nhất định sẽ nói cho hần, phòng ngừa phu nhân không biết hần đi đâu, cho nên đây là điều kiện thứ nhất trùng khớp với hung thủ, thứ hai, hần hoàn toàn có thể giả vờ có chuyện cần bẩm báo, đẩy cửa đi vào, đặc sứ đối với hần cũng không hề phòng bị. Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất để chứng minh. Lúc ban cung và

Hoàng thượng khám nghiệm tử thi phát hiện đặc sứ trước khi chết, trong tay có nắm chiếc cúc áo, loại cúc áo này chỉ được sử dụng cho y phục Pháp quốc, huống hồ cũng thật trùng hợp, khi bản cung đi gặp phu nhân, vừa lúc lại nhìn thấy, cổ tay áo của hân, thiếu mất một chiếc cúc. Cho nên, tên người hầu con lai này, mới là hung thủ đích thực!”

Sở Cuồng nhảy dựng lên, ra lệnh: “Người đâu, mau đi áp giải tên người hầu kia lên đây!”

Một lát sau, rất nhiều Ngự lâm quân xông lên, lo lắng bẩm báo: “Hoàng thượng, hung thủ võ công cao cường, người chúng nô tài vô pháp ngăn được đường đi của hân, hân sử dụng loại khinh công rất cao cường, chạy ra khỏi cung!”

“Cái gì?!”

“Nhưng mà, lúc bọn nô tài đang nhau đã kéo tay áo hân, phát hiện trên cánh tay hân có một hình xăm đầu sói!”

“Đầu sói? Thì ra hân là người Hung Nô.” Sở Cuồng đột nhiên hiểu ra, ra lệnh: “Bây giờ các người phát lệnh, truy nã toàn quốc, nhất định phải bắt về cho trẫm!”

“Vâng!”

“Đầu sói?” Thái Thái cũng thì thào, nàng đến cạnh Sở Cuồng nói: “Ta còn tưởng hân là con lai Pháp quốc cùng Đại Sở, thì ra lại là người Hung Nô.” Sở Cuồng gật đầu, nhìn Thái Thái thờ dài một hơi thật sâu, Thái Thái lại nói: “Bây giờ thần thiếp đến nói chuyện này cho phu nhân Pháp quốc, cho nàng một cái công bằng.”

Quả nhiên, việc này được giải quyết gọn gàng, căn cứ vào các phân tích, ngay cả công sứ phu nhân cũng cho rằng, đây là cách người Hung Nô châm ngòi ly gián quan hệ của Pháp quốc cùng Đại Sở, vì vậy Đại Sở cũng không cần phải chịu trách nhiệm, tâm tình nàng vô cùng kém cỏi, cho nên liền xuất phát, rồi Đại Sở trở về Pháp quốc.

Đức phi bị phạt, ở trong điện mới sám hối, không có lệnh của Sở Cuồng thì không được phép ra ngoài.

Nhưng trong lúc này, Sở Cuồng đã nửa tháng không nhìn thấy Thái Thái, cũng không nghe tin tức gì của Thái Thái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Khiêm Tôn Về Nhà

Mùa nóng lại đến, tiếng ve kêu rả rích ngoài cửa sổ, hậu cung sau giờ Ngọ cung như phố phường bình thường trở nên yên tĩnh thanh thản dễ chịu, bọn nô tài đều đứng ở dưới mái hiên nghỉ mát, hoặc là tránh ở nơi nào đó nhìn không rõ để đánh bạc, Sở Cuồng cách song sa (vải thưa che cửa sổ) nhìn thoáng qua bên ngoài, thái giám tại cửa ra vào cúi đầu ngủ gục, Sở Cuồng đi qua, dùng cây quạt gõ lên đầu bọn hân, làm cho bọn hân tỉnh lại.

“Hoàng thượng thứ tội!”

“Được rồi, trẫm có chuyện muốn hỏi.” Hân đã châm chước vài ngày, vừa rồi thật sự là nhìn không được, cho nên gọi bọn nô tài tiến vào, hỏi: “Phượng Tảo Cung bên kia gần đây yên tĩnh vô cùng, chuyện gì xảy ra?”

“Hoàng thượng gần đây quốc sự bận rộn, không đi nháo nướng nướng, Phượng Tảo Cung đương nhiên an tĩnh.” (nói móc SC hí hí =]])) Hân còn chút mơ màng, lại ăn ngay nói thật tấu lên: “Nướng nướng bên kia vốn rất yên tĩnh, trước đây bởi vì hoàng thượng...” A— chứng kiến Hoàng đế lão gia sắc mặt dần dần co quắp, hân lập tức câm miệng, quý xuống cúi đầu. “Hoàng thượng, để nô tài đi hỏi thăm một chút.”

“Ừ, đi đi, an tĩnh như vậy, trẫm buồn chán vô cùng.” (cái này gọi là bị cuồng ngược nè =]], ng ta thấy anh ko để ý tới ng ta ko khóc ko nháo muốn gì nữa)

Khoảng nửa canh giờ, nô tài mang theo hơi nóng trở về, vừa lau mồ hôi vừa nói: “Đã hỏi thăm rõ ràng, gần đây trời nóng, nướng nướng mỗi sáng sớm đến thỉnh an thái hậu trở về, lại không ra khỏi cửa, cũng miễn các phi tử thỉnh an, ở trong phòng viết chữ vẽ tranh đọc sách, nô tài đến, Như Nguyệt đang bỏ dưa hấu, nướng nướng còn thưởng cho nô tài một miếng.” Trên mặt hân dính hạt dưa hấu, vội vàng dùng tay lau đi: “Bất quá có một việc quái lạ.”

“Nàng lại làm cái gì?”

“Nô tài nhìn thấy Như gia tỷ muội tự giúp nướng nướng sửa sang xiêm y, đem áo quần mùa hè bọc lại. Nói cái gì mà Thái hậu đã đồng ý rồi, đợi ý chỉ của hoàng thượng, các nàng sẽ khởi hành.”

Khởi hành? Vào cửa cung, các nàng còn muốn khởi hành đi đâu? Ý nghĩ viễn vông! Sở Cuồng trở lại phía trước bàn, tiện tay cầm lấy tấu chương chưa

xem xong, đột nhiên thấy một phong thư, mở ra, chữ Khải cực nhỏ vô cùng xinh đẹp, Sở Cuồng nghĩ thầm, dĩ nhiên là yêu cầu về thăm nhà. Ra nàng thu dọn đồ đạc, là muốn về nhà, Sở Cuồng vì vậy lập tức đi thỉnh an Thái hậu, hỏi rõ quả nhiên nha đầu béo đã được Thái hậu phê duyệt, thả nàng về thăm nhà.

Sở Cuồng nghĩ thầm, trước đó không lâu nha đầu béo nói qua muốn thoát vị Hoàng hậu, chẳng lẽ lần này về nhà, chính là vì chuyện này? Ý niệm đầu tiên của Sở Cuồng là, nàng muốn dọn ra khỏi hậu cung cũng không phải chuyện xấu. Ý niệm thứ hai trong đầu là, đừng tưởng rằng nàng đi, cái hậu cung này thì sẽ như thế nào. Cho nên phê chuẩn chỉ thị ở trên thư của nàng, đồng ý cho nàng về nhà ở.

“Nương nương, người chỉ là về nhà ở mấy ngày, sao lại thu dọn nhiều như vậy làm gì?”

“Không phải ta chỉ ở mấy ngày, mà là ở lâu.”

“Nô tỳ không rõ nha.”

“Về sau sẽ hiểu.”

Cuối cùng Thái Thái ôm hộp đựng chìa khoá các cung, đi gặp Thái hậu, Thái hậu đã đồng ý tạm thời trở lại quản lý đại cục trong hậu cung. Thái Thái quý xuống, dập đầu nói: “Thái Thái đa tạ mẫu hậu thương tình.”

Thái hậu cũng đoán được ý tứ của nàng, lại càng biết, Sở Cuồng là muốn mượn gió bẻ măng, để đổi vị Hoàng hậu, nhưng bà chỉ cười nói: “Nha đầu, về nhà đi, nhưng nhớ rõ phải trở về lại đây.”

Nhớ rõ phải trở về lại chỉ vài chữ đơn giản, đôi mắt Thái Thái đỏ lên.

Sau khi cáo biệt Thái hậu, Thái Thái đổi thường phục, lén dẫn người về nhà, Chu đại nhân nhìn thấy Thái Thái, giật mình, chưa từng gặp qua Hoàng hậu nào sẽ về nhà nghỉ hè, lại khiêm tốn đến như vậy?! Nha đầu Thái Thái này, gần đây phải chịu khổ rồi, nàng phải trải qua những uất ức kia ông đều vô tình nghe được, nha đầu này, rõ ràng là gầy đi một vòng. Là lỗi của ông, đều là lỗi của ông, “Hoàng hậu nương nương, ăn một cái đùi gà nữa đi!” Ông lau nước mắt nói.

“Hoàng hậu nương nương, ăn tôm hấp đi!” Mẹ nàng cũng kìm nén nước mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Gặp Lại Sở Vinh

“Cha! Mẹ! Mọi người có thể nói ít lại, để con ăn bữa cơm cho lành có được không, đừng gọi cái gì mà Hoàng hậu, Hoàng hậu chó má đó nữa mà!”

“Thái Thái, con trước nay luôn nho nhã, sao giờ lại thô tục vậy?” Chu đại nhân rút cục thái độ trở lại bình thường, vừa quạt cho con gái vừa nói: “Lần trước mẹ con đi gặp con, những lời của con cha đều hiểu, con hẳn nên tự kiểm điểm lại mình một chút, nếu không phải do thái độ của con đối với Hoàng thượng quá ác liệt, Hoàng thượng cũng sẽ không lãnh đạm với con đến vậy!”

“Cha, người có gì làm chứng chứ?” Thái Thái thả lại cái chân gà vào đĩa: “Hắn ghét bỏ là do con béo, hiểu không? Hắn không thích người béo, cha có hiểu không chứ? Cho dù con có uỷ khuất cầu toàn ở trước mặt hắn mà khúm núm, hắn cũng sẽ không thích con. Mà như vậy con chỉ có thể thêm tàn phá chính mình, đến lúc đó người không ra người quý không ra quý, còn sống làm cái gì?” Cầm khăn lên lau lau tay, nàng xem thường nói: “Tóm lại, Hoàng thượng cũng sắp phế Thái Thái rồi, đến lúc đó, cha phải nuôi con đó.”

“Nuôi dưỡng! Haizz, Thái Thái, cha khi nào thì không muốn nuôi con chó, cha chỉ là muốn con có một phu quân tốt mà thôi!”

“Sở Cuồng tuyệt đối cũng không phải là phu quân tốt gì cho cam, vậy nên, cha con cũng không tiếc làm chi.”

“Đúng rồi cha, cha nên nhớ chuyện con gái về nhà, người ngoài cũng không biết đâu ——”

“Không biết?! Con gái à, xe của con còn chưa đến cửa, cả thiên hạ cũng đều biết cả rồi, chỉ là con còn tưởng rằng người bên ngoài còn chưa biết thôi!”

“A ——” Thái Thái kinh ngạc một hồi, sau đó khép miệng lại, đứng lên nói: “Con đi tắm đây, cha mẹ cứ từ từ ăn.”

Cảm giác lúc vừa mới về đến nhà, tựa như cá sông bị người đưa ra biển rộng rốt cục cũng được trở về lại con sông nhỏ, tựa như cá biển lại được quay trở về biển cả, tựa như chim nhỏ lại về tới tổ mình, Thái Thái vừa nằm xuống liền ngủ ngay, ngày hôm sau khi mặt trời vừa lên cao mới trợn mắt dậy, Như Ý nói: “Nương nương, phu nhân đại tướng quân, phu nhân và tiểu thư Hộ bộ thượng thư, phu nhân, tiểu thư và nhị phu nhân Lễ bộ thượng thư, mang theo lễ vật, đến thăm nương nương.”

“A, thật sự là một chút thanh nhàn cũng không cho người ta hưởng mà, còn không cho người ta sống sao?!” Thái Thái hừ một tiếng: “Nói hôm nay ta không được thoải mái, không gặp mặt được.”

“Nếu nương nương không gặp, lão gia sẽ bị mất thể diện mất thôi.”

“Haizz, vậy nhanh rửa mặt chải đầu thay đồ thôi, gặp thì gặp.”

Đám phu nhân tiểu thư quý tộc này, thật không ngờ lại nhiều chuyện như vậy, Thái Thái không há mồm, ngồi ngay ngắn, biểu hiện vẻ mặt tươi cười nghe các nàng nói là được, có vẻ mỗi phu nhân ở nhà đã chuẩn bị trước, sau đó liền đến đây để nói chuyện giúp lão gia nhà mình. Thái Thái thăm nghĩ, chờ nàng bị phế, chắc các nàng ấy sẽ khóc thét lên mất!

Lúc chạng vạng, Thái Thái cũng không giữ các nàng ở lại dùng cơm. Đến đình để hóng gió. Đột nhiên lại nhìn thấy một người, trong tay ôm cái hòm, đứng ở dưới đình. Nam nhân này, so với trước kia lại càng chín chắn hơn, mặc một bộ trường bào nguyệt sắc, hai mắt dịu dàng.

“Sở Vinh?”

“Hoàng tâu.”

Thái Thái gật đầu, Sở Vinh đi lên, hai người ngồi xuống trong đình, Sở Vinh hai tay ôm cái hòm để trên bàn, “Món người thích ăn nhất, bánh ngọt đạo hương thôn, vẫn còn nóng, ta cố ý bảo bọn họ lấy từ trong lò ra.” Tay chân luống cuống mở hòm ra, lấy ra một cái, đưa cho Thái Thái: “Mau nếm thử, trong hoàng cung không có đâu.”

Thái Thái tiếp nhận bánh ngọt, trong lòng một mảnh khác thường. Cảm lấy, bên môi nhẹ cắn một ngụm, nhìn thấy Sở Vinh nở nụ cười vui vẻ, Thái Thái trong lòng lại đau xót, roi nước mắt, sau đó thì thảo trách cứ: “Sở Vinh, người nhất định là cố ý, vì lúc trước ta không lấy người làm phu quân, cho nên người cố ý đối tốt với ta như vậy, là muốn cho ta cảm thấy khó chịu có phải hay không?!”

“Ta, a, ta không phải như nàng nghĩ đâu.” Sở Vinh trở tay không kịp, ngồi thẳng, cũng không dám hé răng nữa.

Nhưng nhìn thấy Thái Thái rơi lệ, nhìn không được, vẫn là rút khăn tay, đưa cho nàng: “Ta, nàng lau đi, đừng khóc, ta biết cả đời nàng chưa từng chịu nhiều oan ức như vậy ở trong cung, nhưng hoàng cung, chính là nơi nữ tử bị ức hiếp nhiều nhất a.” Trong lòng hần lại nghĩ, không giống với vương phủ, hần cũng không phải là một vương gia bản cung, nếu Thái Thái ở nhà hần, có thể vĩnh vào tự đắc, cho đến lúc chết, cũng không biết đến cái gì gọi là bị ức hiếp cả!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Như Gia Tam Thông

Màn đêm buông xuống, Thái Thái không phát giác, chung quanh hết thấy mọi người đã thấp đèn, thoát nhìn mờ mờ vô cùng, Thái Thái ngẩng đầu, nhìn lại dọc theo con đường nhỏ uốn lượn đầy đèn sáng, khẽ hé mắt, yên lặng như có như không, thờ dài, nàng đứng lên, nói với Sở Vinh: “Người nên đi.” Sở Vinh không nghĩ tới Thái Thái lại đuổi hần đi, nội tâm xiết chặt, cúi đầu, nắm chặt quạt của mình, khó khăn mở miệng hỏi: “Nếu như, được lựa chọn lần nữa, nàng sẽ chọn ta sao?”

Kỳ thật Thái Thái vốn chẳng muốn chọn ai, lúc trước phải gả cho Sở Cuồng căn bản chính là lo ngại hoàng mệnh của Sở Cuồng nên không thể làm trái. Nhưng mà, nếu như lại xảy ra một lần nữa, Sở Cuồng căn bản không xuất hiện, nàng sẽ làm thế nào?... Quay đầu lại nhìn Sở Vinh, haizz, sự tình không thể nào quay trở lại, hần làm chi lại muốn lưu lại hy vọng đây? Cho nên Thái Thái cau mày, ngắt một đóa hoa trên đầu cành cây lựu xuống, ném qua: “Ta mới không lấy người, họ Sở các người kẻ tám lạng người nửa cân, đều không tốt cả!”

“Ta mệt mỏi, người đi đi.” Thái Thái nói.

“Ta đây ngày mai lại đến thăm nàng.”

“Ngày mai ta cũng mệt mỏi.”

“Ta đây ngày kia tới thăm nàng!”

“Sở Vinh, người không cần lại đến gặp ta, người tại sao phải như vậy?!”

Sở Vinh lắc đầu: “Ta biết rõ, như vậy không tốt, chỉ là không thấy được nàng, ta ngủ không yên, bây giờ nàng lại không ở trong cung, chúng ta có cơ hội để gặp nhau, ta nhân tiện đến đây mà thôi!” Sở Vinh thoát nhìn về mặt rồi rầm: “Mọi chuyện về nàng ở trong cung ta đều nghe nói, thực sự làm cho ta

đau lòng, nàng không biết ta lo lắng nhiều thế nào đâu!”

“Ta ăn ngon ngủ tốt, những lời đồn kia đều là giả!”

“Haizz—” Sở Vinh sâu kín thở dài một hơi, nói ra: “Hoàng tẩu bảo trọng, ta đi đây.”

Hắn cũng biết mình nên đi, bị người nhiều chuyện thấy hắn dừng lại trong này quá lâu sẽ sinh ra chuyện thị phi, đến lúc đó làm phiền hà cha của mình, cũng làm phiền cha Thái Thái, hắn cô đơn lặng lẽ đi, quả nhiên, ba bốn ngày sau, Thái Thái rốt cuộc cũng không nghe thấy tin tức về Sở Vinh. Buổi sáng ngày thứ năm, lại phát hiện một con chim anh vũ tại sân trước.

(chim anh vũ: chim vẹt)

“Có chuyện gì vậy?”

“Vinh quận vương đưa tới, nghe nói chim anh vũ này có thể nói chuyện.” Như Nguyệt trêu chọc nó, nó đột nhiên vùng cánh kêu lên: “Thái Thái cô nương vạn phúc.” Hai mắt Thái Thái khẽ cong, tâm tình lập tức khá hơn, con vật nhỏ này thật thú vị, Thái Thái dùng ngón tay đụng đụng nó, nó lại nói một lần ‘Thái Thái cô nương vạn phúc’. Sở Vinh này đúng là tìm tâm tư, bỏ công sức, Sở Vinh đối với loại chuyện này luôn không sợ phiền bỏ công sức, kỳ thật, nếu như có thể cùng với nàng vui đùa cả đời, làm một phu quân vô ưu vô tư, cũng là chuyện không tệ.

“Như Ý, Như Tâm đâu?”

“Hai người bọn họ đã hồi cung a.”

“Hồi cung làm cái gì?”

“Nương nương đã quên sao? Như Ý cùng Như Tâm được xưng ‘nhĩ thông’, ‘hân thông’ cho nên nhất định lúc nào cũng phải tường tận mọi việc trong cung, cho nên hai người về cung để nghe ngóng, còn Như Nguyệt em, chính là ‘vô thông’ sẽ ở bên cạnh bảo hộ sự an toàn cho Nương nương.”

Trong lòng Thái Thái thầm nghĩ, nàng một đi không trở lại, mọi chuyện trong cung, cũng không liên quan gì đến nàng cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tuyển Chọn Chương Quỳ

Buổi chiều hai người trở về, không đợi Thái Thái hỏi, hai người bắt đầu nói: “Nương nương, trong cung hiện tại rất náo nhiệt.”

“Có người mừng thọ? Có người thành thân? Sao lại náo nhiệt?”

“Bởi vì Thái hậu nương nương sinh bệnh, cho nên tạm thời giao hậu cung cho Hoàng thượng, muốn Hoàng thượng tuyển một người tài đức vẹn toàn tạm thời thống lĩnh hậu cung, các nàng ấy nha, tựa như bò câu uống máu, một đám so tay, người nói xem, có náo nhiệt hay không đây?”

“Thái hậu sinh bệnh ư?!”

Thái hậu là già vờ sinh bệnh, nương nương yên tâm đi, hai người bọn em đặc biệt đến thỉnh an, Thái hậu nương nương đang dùng dưa hấu ướp lạnh, nương nương rất khỏe, nói đúng hơn là bà đã mất hứng thú quản lý cái đám hỗn loạn này, vậy nên, tùy tiện để các nàng ta lộng hành, để bà kiểm soát thanh nhàn mà thôi.”

“Thái hậu cũng thật là, nếu hậu cung mà bị lộng hành đến rối tung lên, muốn thu dọn lại như cũ cũng thật nan giải, đến lúc đó không phải là làm khó chết chúng ta sao?” Lại đột nhiên ngẫm nghĩ, nàng cũng sẽ không trở về mà, còn buồn lo vô có làm gì chứ?

Long Ngâm cung.

“Hoàng thượng, nô tỳ từ thuở nhỏ đã phụ giúp phụ thân mọi việc trong nhà, việc này, không làm khó được nô tỳ, nô tỳ là thật lòng vì Hoàng thượng mà phân ưu.” Thực phi thể nhưng lại mở miệng với Sở Cường như vậy.

Trời thật nóng, mấy ngày nay Sở Cường bị đám nữ nhân này quấy đến đầu muốn nứt ra, phiền muộn ngăn nàng lại: “Câm mồm, bây giờ trời rất nóng, người đi ra đi.”

“Hoàng thượng, nô tỳ cũng chỉ là muốn vì Hoàng thượng chia sẻ một chút mà thôi.”

“Người trước đi ra ngoài, cũng đã vì trẫm mà chia sẻ rồi.”

Đang nói, Đức phi vừa mới được thả ra, cũng lại đây thỉnh an.

Đức phi sau khi tiến vào thấy được Thục phi thần tình uỷ khuất, cười hỏi: “Muội muội người không phải luôn thích nhất là nghỉ trưa sao? Sao hôm nay lại chịu khó như vậy, chạy đến đây thăm Hoàng thượng?” Thục phi nói: “Không phải tỷ tỷ cũng rất chịu khó đấy sao?!”

Đức phi vạn phúc với Sở Cuồng, chỉ nói một câu: “Hoàng thượng ——”

Ai ngờ cây quạt của Sở Cuồng bay đến, nện vào trán nàng.

Sở Cuồng trừng mắt vỗ bàn: “Cút! Tất cả đều cút cho trẫm!”

Thượng thư phủ.

Mùa hạ năm nay thật nóng, Chu đại nhân đau lòng con gái, bèn kêu người bưng mấy chậu băng, đặt ở trong phòng Thái Thái để tiêu nhiệt, Sở Vinh tiểu quận vương không biết từ đâu kiếm được mấy quả vải, ông liền tự mình mang đến, cho con gái làm quà vật. Vừa đi vào liền thấy biển sách chồng chất, toàn bộ đều đổ trên mặt đất, không có chỗ đặt chân, ông đứng ngoài cửa hô: “Con gái, con đang làm gì vậy?”

“Phoi nắng, kéo lại bị một ăn.”

Không phải là giọng con gái? Hình như là Linh nhi. Chu đại nhân lại hỏi: “Sao Linh nhi lại ở bên trong?”

“Lão gia, nô tỳ là đang trông số sách phơi nắng này, tiểu thư dẫn ba cung nữ tỷ tỷ đi ra ngoài, đại nhân, bây giờ tiểu thư thật bất công, đã bỏ quên Linh nhi, còn đau lòng các nàng ấy, không mang Linh nhi theo!” Linh nhi uất ức lau nước mắt, Chu đại nhân nói: “Người đừng hồ nháo, tiểu thư cứ như vậy mà đi ra ngoài sao? Đi đâu?”

“Tiểu thư là cái trang đi ra ngoài, nàng nói buồn chán, nên muốn tản bộ!”

Trên đường cái kinh thành, có ba nô tỳ cùng một thiếu gia béo mập.

“Thiếu gia, đến tột cùng là người ra ngoài để làm gì vậy?”

“Bỏn thiếu gia muốn xem một chút, có mặt tiền cửa hàng nào bán không, bỏn thiếu gia muốn mở một thư cục. Tốt nhất là hai tầng, tầng trên chứa sách, tầng dưới làm phòng trà.” Vị thiếu gia béo tốt này chính là Thái Thái cái trang, nàng đang nghĩ, tương lai bị Sở Cuồng hù, nên cũng không thể cả đời ở lại trong nhà, trở thành trò cười của cha mẹ, tốt nhất nàng nên vì tương lai của mình mà tính toán một phen.

(thư cục: nhà sách)

Năm trăm lượng mua được một gian mặt tiền cửa hiệu không tồi.

Thái Thái thầm nghĩ sẽ làm một bà chủ sau rằm thừa, sau khi về nhà, còn không ỷ kị mà mở miệng giành nói trước với cha mình.

“Cha, con gái muốn tổ chức một cuộc thi, thông báo tuyển chọn chương quây!”

“Chủ quây cái gì?”

“Con gái vừa mua một gian trà lâu rất lớn, tự nhiên muốn tìm người chương quây kinh doanh, nhưng mà, nhất định người đó phải có nhân phẩm, tài hoa xuất chúng mới có thể mượn được, cha, bây giờ cha giúp con thu xếp chút nha.”

“Con thật sự không tính sẽ hồi cung sao?!”

Vừa nghe thấy lời này, mặt Thái Thái liền đen lại.

Chu đại nhân lập tức không dám nói thêm nữa.

.....

“Gần đây Hoàng hậu thế nào rồi?” Hiêm có nha, Sở Cuồng còn có thể nhớ đến Thái Thái.

“Do thám nói, Hoàng hậu nương nương mua một gian trà lâu, còn đề băng, thông báo tuyển chọn chương quây nữa.”

“Nàng lại bày trò cổ quái gì nữa đây. Chi là một tên chương quây, cần lao tâm lao lực như vậy sao?”

“Đạ, nghe nói là nam tử nhất định phải nhân phẩm, tài hoa xuất chúng mới có thể đảm nhiệm cơ.”

“Hừ, hôm nay còn có nam tử nào lại xuất chúng hơn so với trẫm sao?!” Sở Cuồng nháp trà nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Phỏng Vấn Sơ Tuyển

“Nghe đây !Mọi người tới nghe đây!” Phở xá phồn hoa kẻ quyền thế có vị trí cao, hai tên gia đình khua chiêng gõ trống, hét lớn.

“Chiêu mộ, chương quây —”

Tuổi: trong độ tuổi từ hai mươi đến hai mươi chín.

Công danh: người có công danh ưu tú, người không công danh cũng có thể.

Tướng mạo: người chọn ưu tú tướng mạo đoan chính, thân hình cao lớn, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái.

Phàm người thỏa mãn những điều kiện trên, có thể ngay sau giờ Ngọ ngày hôm nay, đến tụ hiền hội quán, tham gia tỷ thí, người thắng được tam quan (3 cửa ải), sẽ được ban hội quán mời làm chương quây, lương bổng ba trăm lượng. Chế độ chương quây không hạn định, hàng năm bổng lộc tăng thêm một trăm lượng.

“Thấy không, bánh ngon từ trên trời rơi xuống thật là tốt nha, đào bới cả kinh thành cũng không tìm ra được bổng lộc hàng năm cao như vậy, tương đương với bổng lộc một năm của quan ngũ phẩm ở kinh thành, mọi người nhớ cho kĩ, nếu ai có nguyện vọng, buổi chiều, đến đường cái phía nam kinh thành ‘Tụ hiền hội quán’, quá thời hạn không tiếp.”

“Khẩu khí thật lớn, một tên chương quây của cái hội quán nho nhỏ, lại muốn đại chí phu chương (tồn công tồn sức) như thế?!”

Phía dưới bảng cáo thị rất nhanh tụ lại đầy người, rất nhanh bị bọn họ nghị luận ra vào, giống như là việc buôn bán của nhà quốc trượng đại nhân, Chu gia tài đại khí thô không nói, còn có cả một vị hoàng hậu đương triều, bỏ ra bổng lộc một năm cao thế cũng không có gì kỳ lạ, kỳ lạ chính là Chu lão gia từ làm quan lại ham mê mở hội quán gì đây? Trong dân chúng phố phường ngẫu nhiên có mấy người tuổi trẻ mặc quần áo nho nhã nghĩ chân quan sát, bị lương bổng cao dụ dỗ, bèn đi thử một lần.

Lúc này, một thanh sam nam tử cười trên con ngựa cao to màu đỏ thẫm nổi bật, đang từ cửa thành chậm rãi tiến vào, nam tử này phong thái nhã tuấn (nhã nhặn, tuấn tú), mũi cao mắt phượng, hốc mắt hơi thâm trầm, hơi có chút phong thái dị tộc đang có vẻ nhân từ. Ánh mắt đánh giá nhân sự (gồm sống chết, được mất, vui buồn, hợp tan) kinh thành phồn hoa, đáng đi không nhanh không chậm, giống như cười ngựa xem hoa, tướng mạo tốt đẹp, đi tới đâu cũng có ánh mắt nữ tử trẻ tuổi lên nhìn, lão phụ nhân trông thấy, cũng không khỏi khẽ động tâm. Một công tử khá tuấn tú.

Hắn chậm rãi không lâu sau cũng đi đến bảng cáo thị trước mặt, không xuống ngựa, cao hơn người khác một bậc nhìn một bảng văn tự viết tay, tay cầm quạt, âm thầm suy đoán.

“Công tử có ý, mời sau giờ Ngọ đến tụ hiền hội quán đi.” Bất quá xem vị công tử này, không có vẻ rảnh rỗi như người ta muốn làm chương quây, thấy hồng hân đeo một thanh bảo kiếm, bảo thạch đủ màu khảm xung quanh trên bảo kiếm, bên hông vị công tử này, còn có treo ngọc bội, khuyên tai ngọc, cũng không phải vật dễ tìm, vì vậy phỏng chừng, hẳn đến tham gia nào nhiệt, xem kết quả.

Sau giờ Ngọ hơi nóng ập vào, có thể cam nguyện đến phía dưới tụ hiền hội quán xem tỷ thí chương quây cũng không ít người.

“Hôm nay tụ hiền hội quán lần đầu tiên tuyển chọn chương quây, công tử nào có ý, thỉnh vào bên trong, gia chủ gặp thử, cuối cùng lưu lại hai người, từ đó tuyển ra chương quây.”

Thật nhiều người chen chúc mà vào, không đến một nén nhang, lại rất nhiều người rời khỏi, thì ra là phỏng vấn này, một là xem tướng mạo, hai là xem thân cao, ba là muốn tự mình viết tục danh của bản thân, bốn là tính một bài tính nhẩm, đề mục đọc lên yêu cầu đối phương không được chần chừ lập tức nói ra đáp án, độ khó cao như vậy ai có thể làm được.

“So với thi trạng nguyên còn khó hơn!”

“Hừ, nơi này không cần ta, ắt có nơi khác cần ta.”

Đám người ở ngoài trải rộng mười thước dưới tán cây ngô đồng, một nam tử cực kỳ tuấn tú mặc bộ trường bào nguyệt sắc, cùng một trung niên hạ nhân khuôn mặt sạch sẽ không một cọng râu. Nam tử này mắt sáng như đuốc, tập trung tinh thần xem tình huống phía trước, thấy người đi vào bất quá là bình dân quần áo tầm thường, cách ăn nói phố phường, thăm nghĩ trong lòng, hẳn đường đường như vậy. U, việc này, cùng bọn họ tham gia tuyển chọn, chẳng phải là tự hạ thấp giá trị con người mình sao? Còn tưởng rằng năng có trò gì hay ho, không nghĩ đến, thì ra là chiêu một đám người ô hợp.

“Chu tử, nhìn người đầu đây mồ hôi kia, nào nhiệt cũng đã xem qua, không bằng quay về đi.”

Hắn cúi đầu hừ nhẹ, bảo tên nô tài đưa tai đến: “Người cũng đi tuyển chọn đi, nếu gặp được người đáng giá để trăm tranh tài, trở lại bảo bảo cho trăm.”

“Vâng Hoàng thượng.”

Công công cuống quýt chạy đi, một lát sau, đi ra nói: “Gia chủ vừa mới nói, tuyển chọn đã chấm dứt, trước mắt chỉ còn lại ba người trẻ tuổi đã qua vòng tuyển chọn, chuẩn bị ngay mai buổi chiều, lại đây tỷ thí đề mục thứ nhất.”

“Tốt lắm, ngày mai buổi chiều trăm lại đến.” Hắn khinh thường đề mục phòng vấn nhảm chán này, giống như chọn heo mặc người lặn qua lật lại vậy, thậm chí, bả vào tài trí của mình, ngày mai buổi chiều trực tiếp lại đây, yêu cầu tham gia, cũng không phải là việc khó. Đám người tản đi, ai cũng không nhận thấy được, ở chỗ râm mát của ngô nhỏ, một thanh sam nam tử, đang ngồi chồm hóm trước quán ăn dưa.

“Người trẻ tuổi, nhìn người tuần tú lịch sử, giống như thiếu gia con nhà người ta, sao lại ngồi vỉa hè ăn quả vật thế này?”

“Dưa vỉa hè thật ngọt.” Tính cách hắn tao nhã, giáo dưỡng cũng tốt, ăn xong một miếng dưa liền lấy khăn lau miệng, trả tiền xong, đứng lê, chậm rãi xoay người biến mất bên trong ngõ hẻm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Hai Con Hắc Mã

Buổi trưa ngày kế tiếp.

Xung quanh Tự hiền hội quán có rất nhiều dân chúng vây xem.

Nắng gắt nóng bức, thủy dương buồn chán ngủ gật, cam nữ lão ấu vượn cổ thật cao, quan sát xung quanh, tiếng cười đùa truyền đến, quan cảnh náo nhiệt như chùa miếu ngày tết. Trẻ con ngồi trên cô cha, nhìn không được vượn tay, tóm lấy tóc cha mình: “Cha, Cậu oa muốn đi tiểu.”

“Thật vất vả mới chiếm được chỗ tốt, tiểu tử này, con không được lớn xộn!” Vô số người phe phẩy quạt, đủ loại kiểu dáng quạt, phổ biến nhất vẫn là quạt hương bồ, chủ nhân những cây quạt này, ngẩng đầu hướng về tửu lâu đối diện Tự hiền hội quán mà đi, bọn công tử ngày thường ở trong khuê phòng, nhưng lại cũng đến đây xem náo nhiệt.

(thủy dương: cây liễu rũ – quạt hương bồ: quạt làm bằng cây hương bồ)

“Vương huynh, Tự hiền hội quán này, lai lịch thật kỳ quái.”

“Ta đoán, chắc là Chu lão gia tử đứng sau màn này rồi.” Hắn cũng không nói rõ là màn gì, nhóm người này bất quá chỉ là ngày thường thái bình, có cơ hội liền nhảy vào xem náo nhiệt với nhau mà thôi. Có thư sinh, quý công tử, con nhà nghèo, tiểu dân phố phường, cô nương gia đứng xa hơn, hợp thành từng đôi bàn luận.

Thái Thái thật đúng là không dự đoán được buổi chiều lại có cảnh này, nàng mặc nam trang, bên cạnh có Sở Vinh tiểu quận vương khúm núm, sau cửa vào lầu hai của Tự hiền hội quán, lầu hai bị một cái bình phong thật lớn ngăn làm hai nửa. Đối diện bình phong, có bốn người niên kỷ trẻ tuổi ăn mặc gọn gàng, xuyên qua bình phong, bốn người bọn họ chỉ có thể nhìn đến bóng dáng một béo một gầy mà thôi.

Từ bên trong, ba cô nương tuyệt sắc bước ra, bốn người này lập tức sững sốt, nhìn đến ngây ngốc, chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp duyên dáng, tuy rằng chỉ là hạ nhân, nhưng nhìn cách ăn mặc, khí chất, lại không hề kém với tiểu thư quý tộc, hơn nữa hai vẫn một võ, vẫn thì dịu dàng như nước, võ tư thể hiện ngang oai hùng.

Ba người này tự nhiên là Như gia tam thông.

Đại tỷ Như Ý bước lên nói: “Hôm nay lão bảo của chúng tôi dán bảng thông báo tuyển chọn chương quây, bốn vị là có phúc, mới có thể vào đến vòng hai này. Nhưng mà, lão bản chúng tôi đã sớm nói qua, chỉ có hai vị có thể tiến vào vòng hâu, cho nên, lão bản trước ra một đề, thỉnh bốn vị cân nhắc một chút.”

Nói xong, Như Ý, Như Tâm lui ra.

Chỉ để lại một mình Như Nguyệt, cười nói: “Một chương quây tốt, phải tai thông lục lộ, mắt xem bốn phương, đề mục này rất đơn giản, xin hỏi các vị, hai vị cô nương mới đi xuống vừa rồi, vật mang trên đầu, đến tận cùng là điệp, hay là phượng?”

A?! ——

Đề này thật xảo quyết, mới vừa rồi mọi người đều chú ý vào dung mạo của hai người, căn bản không thấy rõ trên đầu hai người mang cái gì, không ngờ như vậy cũng thành đề thi?!

Vì thế, tất cả mọi người đều nói bừa: “Là điệp!”

“Là phượng!”

Kẻ tự cho mình thông minh bình luận: “Hai vị cô nương kia là hạ nhân, sẽ không mang phượng, nhất định là điệp!”

“Đúng, là điệp!”

Bốn người trăm miệng một lời.

Như Nguyệt mặt nhăn mày nhu.

Thái Thái ở bên trong lắc đầu, thầm nghĩ, lần này không tốt.

Ai ngờ hai giọng nói trăm miệng một lời vang lên: “Hai cái đều không phải!”

Nói xong, có hai nam nhân, từ hai cầu thang hai bên hội quán đi lên, vừa lên liền nhìn nhau.

Thái Thái đột nhiên cảm giác có một trong hai thân hình nhìn rất quen mắt, mà Như Nguyệt, đã muốn cả kinh tròn mắt há hốc mồm.

Hoàng thượng?

Sở Cuồng là bị một đám hỗn loạn trong cung làm cho nhầm chán, đến đây góp vui.

Như Nguyệt lập tức xoay người đi vào, nói thầm với Thái Thái vài câu, Thái Thái đập bàn đứng dựng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị chọc đến không còn chút máu, thầm nghĩ, Sở Cuồng tại sao lại chạy ra khỏi cung cũng muốn đối nghịch với mình chứ?! Nhưng mà Thái Thái nhìn thấy xung quanh nhiều người như vậy, vẫn là nén giận ngồi xuống, chỉ nghe Sở Cuồng cười lạnh nói: “Bản công tử nghe nói có người mở một gian ‘Tự hiến hội quán’ lại còn tuyên bố muốn chiêu một một chương quỹ tài tuần đệ nhất thiên hạ, lão bản à, khẩu khí thật không nhỏ.”

“Đây là một màn tỷ thí, chả lẽ công tử còn không phục sao? Công tử thoát nhìn xuất thân bất phàm, thế nhưng đã muốn chằm chán đến chày nước ư?!” Thái Thái cười: “Công tử, nếu chỉ là xem náo nhiệt, thỉnh ở một bên dùng trà. Cũng có thể làm người bình luận.”

“Không, hôm nay bản công tử là đến tham gia tỷ thí, nhìn xem thử thiên hạ có được mấy người tài tuần mà bản công tử ta còn chưa biết.”

Vì thế Thái Thái phân phó Như Nguyệt vài câu, Như Nguyệt cũng không hổ là Như Nguyệt, lại đi ra, hết thấy như bình thường, nhìn thấy vị thanh sam nam tử bên cạnh Hoàng thượng, thầm nghĩ người này nhất định cũng rất khó lường. Hoàng thượng, rõ ràng là ở trong cung buồn chán, theo đuôi nương nương gây phiền phức đây mà, còn vị công tử này, trông nhỏ ngài, thi triển công phu, không nên để Hoàng thượng lão gia quá đặc ý.

Sở Cuồng nghiêng đầu nhìn nam tử vừa rồi mới cùng mình trăm miệng một lời, dung mạo hiên ngang, trên người thoảng qua một cỗ quý khí.

Vì thế, không khỏi mặt nhăn mày nhu.

Mà người này lại vô cùng lễ độ khom người chào Sở Cuồng.

“Đề mục vừa này, thỉnh hai vị trả lời rõ ràng.”

Sở Cuồng vừa há miệng, ai ngờ Như Nguyệt lớn mật cũng không cho hắn cơ hội, lại cười với thanh sam nam tử kia: “Thỉnh vị công tử này nói trước đi?”

“Hai vị cô nương kia không hề mang điệp, cũng không mang phượng. Cô nương bên trái mang theo một viên dạ minh châu.”

“Còn lại bên phải là mang trân Nam hải đông châu.” Sở Cuồng kiêu ngạo chậm rãi nói.

Hai người đi ra, quả nhiên là như bọn họ nói.

Như Nguyệt đành phải tuyên bố: “Vậy chúc mừng hai vị, có thể đi vào, thi vòng hai.”

“Sao lại như vậy! Hai người bọn họ đều không thể được!” Một giọng nói vang dội truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: 30 Tuổi Mụ

Âm thanh này là từ miệng Thái Thái ở sau tấm bình phong phát ra, nàng chỉ biết lần này Sở Cuồng đến căn bản là không có ý tốt gì, nàng không phải người hồ đồ, cũng không phải là tự nhiên đi kiểm chuyện, chỉ là căn bản vô tâm dây dưa cùng người này, chơi đùa với hắn, Thái Thái nàng không có thời gian cũng không có hứng thú. Thái Thái đứng lên, cùng Sở Vinh đi ra từ sau tấm bình phong.

Sở Cuồng vừa thấy trang phục của nàng, xi cười ra tiếng, nghĩ thầm nha đầu béo mặc nam trang lại biến thành tên béo. Hơn nữa lại là một tên béo da non thịt trơn. Lời nói châm chọc đã ở bên miệng, nhưng thấy Sở Vinh đứng bên cạnh Thái Thái, lại nhẫn mi, dựa vào cái gì Sở Vinh lại ở bên người nha đầu béo này? Cho dù nha đầu béo không được hắn yêu thích, nhưng trên danh phận vẫn là hoàng hậu của hắn, Sở Vinh này thật hơi quá đáng rồi. (Sao có mùi dấm chua phảng phất)

Ánh mắt Sở Cuồng sắc bén, Sở Vinh lại đánh cuộc một hơi, làm bộ không nhìn thấy, sở vì bất động.

“Hai người các ngươi cũng không tham gia sơ tuyển, đã trực tiếp tiến vào phục tuyển, rõ ràng là không hợp quy!” Thái Thái một lòng một dạ muốn đá Sở Cuồng ra, miễn cho hắn dây dưa quấy rối! “Hai người các ngươi nên đi đi.”

“Thật bảo thủ, để chọn nhân tài, cần gì sơ tuyển? Bản công tử còn tưởng rằng ngươi bày ra hành động lớn như vậy, thì ắt có cao kiến hơn người bình thường chứ.”

“Được rồi, vị công tử bên cạnh có thể ở lại, ngươi thì không được.”

Sở Cuồng biến sắc: “Vì cái gì ta lại không được?”

Sắc mặt Thái Thái tối sầm, thầm nghĩ Sở Cuồng ngươi chính là tự tìm phiền toái, cho dù ngươi thiết tình nghĩ tiếp nhận chức chương quây, ngươi có thể sao? Từ bỏ Kim Loan điện? Từ bỏ ngai vị hoàng đế? Hôm nay ngươi chơi cao hứng ngày mai có thể vừa quay đầu trở về cung làm một Hoàng đế tiêu dao, thuận tiện cười nhạo nàng ngay cả một tên chương quây cũng tìm không ra. Như thế nào tất cả tiện nghi ngươi đều muốn chiếm cả vậy chứ?

Trên mặt Thái Thái lộ ra một tia giảo hoạt, chỉ vào Sở Cuồng nói: “Bởi vì ngươi không phù hợp điều kiện của ta!”

“Điều kiện?”

Hừ!

“Bản công tử anh tuấn tiêu sái khí vũ hiên ngang, lại không phù hợp ư? Bản công tử tài hoa cái thế, văn võ song toàn, chẳng lẽ lại không phù hợp sao?”

Thái Thái ha ha cười rộ lên: “Công tử ngươi cũng quá tự đại, nhưng mà, cho dù những gì ngươi nói đều là sự thực, có một điểm này, ngươi cũng đủ bị loại.”

“Cái gì?!” Sở Cuồng vẻ mặt như ㄟ, sao lại thế, hắn còn sợ hờ đặc biệt lớn nào sao?

“Bởi vì ngươi, đã quá tuổi!” Thái Thái chỉ thẳng điểm yếu, cầm lấy bản danh sách: “Từ hai mươi đến hai mươi chín tuổi, công tử ngươi trông mặt như một ông lão, thử tính xem mình đã bao nhiêu tuổi rồi? Nói ra ta nghe đi!”

Bao nhiêu tuổi ư?~ Hắn nhìn chằm chằm kẻ vừa hỏi đang cười lạnh, lại dám hỏi thế... Thật lớn mặt, con vịt béo độc miệng kia dám nói hắn giống như ông lão, trong lòng Sở Cuồng tức giận, lửa giận bùng cháy, thật là nói hươu nói vượn, hắn đang ở độ tuổi đẹp nhất, phong lưu phóng khoáng, anh khí bức người, nàng lại dám lợi dụng lúc hắn vì phục ra ngoài chơi lại bỡn hắn là ‘ông lão’ sao?!!

“Công tử, ngươi nói tuổi mình ra cho ta với mọi người cùng nghe một chút với nha.”

“Bản công tử năm nay mới vừa hai mươi chín tuổi chẵn.”

“Tuổi chẵn?!” A ha ha, “Vội ta, ngươi, đã – ba mươi rồi!”

Sở Cuồng trừng mắt, Thái Thái nói: “Vậy mời đi ra ngoài, ngươi đã quá tuổi, tuổi quá lớn, không thích hợp là chương quây nhà ta!”

Không nghĩ đến trong lòng nữ nhân béo này lại còn ghét bỏ tuổi hắn? Tâm tình vui vẻ của Sở Cuồng cũng trở nên rất kém, Sở Cuồng cũng có lúc yếu thế, nói: “Trên bản thông báo cũng không nói rõ là tuổi mụ, bây giờ ngươi lại lật lọng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Xe Chỉ Luân Kim

Hai người bọn họ càng cãi càng hăng, kết quả vị thanh sam công tử kia chỉ có thể vô cùng bất đắc dĩ, ngồi trên ghế uống trà, quần chúng đang vây quanh để xem đột nhiên bạo động, la hét: “Rất cực có bắt đầu không vậy? Chúng tôi đã tốn công đợi dưới nắng cả một buổi trưa, là chuyện gì đang xảy ra? Hai chín tuổi chần mà thôi, còn nữa, ... ba mươi tuổi thì sao chứ?!” Sở Cuồng vừa nghe thấy, liền ha ha cười to đi về phía Thái Thái, chớp mũi cơ hồ đụng phải chớp mũi của nàng: “Đúng vậy nha, Ba mươi thì thế nào?” Nói xong, thế nhưng theo bản năng dùng ngón tay xẹt qua cằm của nàng.

Thái Thái lập tức đẩy tay hấn ra!!

Sở Cuồng nghiêm nghị lại: “Rất cực ngươi có muốn bắt đầu hay không đây?!”

Lúc này Thái Thái cau mày, đột nhiên thấy người trẻ tuổi mặc áo xanh đang uống trà, nghiêng đầu hỏi: “Ngươi bao nhiêu?”

“Hai mươi lăm tuổi.” Hấn gật đầu cười.

“Vậy ngươi tên gì?”

“Tại hạ Nhiếp Lăng Phong.” Hấn lại gật đầu cười cười.

Thái Thái lại hướng về phía Sở Cuồng mà quát lên: “Còn ngươi, ngươi tên gì?”

Hấn thông thả phe phẩy cây quạt trong tay: “Long gia.”

Phi! Long gia! Thái Thái trong lòng phi nhỏ, “Thật đúng là phách lối!”

“Ha ha, chỉ là thói quen, thật không còn cách nào khác.” Sở Cuồng khẽ mỉm cười.

Quần chúng vây quanh để xem lại trào lên một làn sóng ồn ào, Thái Thái nhìn Sở Cuồng, càng nhìn, lại càng thấy chướng mắt, thật ra thì, cũng không nhất định không loại được hấn, đề mục nàng ra cũng không phải quá đơn giản như vậy, hấn cho hấn là Hoàng thượng thì có thể vô địch sao? Vậy thì giữ hấn lại, nhìn hấn bị bêu xấu đi! Khuôn mặt nghiêm túc của Thái Thái đột nhiên dịu lại chuyển thành một nụ cười, nụ cười, không có ý tốt.

“Vậy hai người các ngươi nghe kỹ đây.” Thái Thái ngạo nghễ nói: “Hội quán mỗi ngày đều có người đến người đi, rong rã lẫn lộn, dĩ nhiên sẽ có một ít kẻ không trong sạch, hoặc là bọn người vô lại. Làm một chương quý, tự nhiên sẽ có trách nhiệm vì chủ nhân mà coi trọng từng đồng tiền, vậy nên, sẽ phải là người có nhân lực, có thể đối phó với mọi tình huống hỗn loạn trong quán, mắt thông lục lộ.”

“Cho nên đề thứ nhất này, tên gọi ‘xe chỉ luân kim’.”

Hiện trường tức thì an tĩnh lại, tất cả mọi người đều muốn biết, mắt thông lục lộ trong miệng nàng đến tột cùng là có ý gì? Ngay cả Sở Cuồng cũng chấp hai tay sau lưng, người đứng thẳng, muốn xem xem nàng định làm cái gì? Cây quạt trong tay Thái Thái vung lên, mảnh treo ở toàn bộ bốn phía đều bị thả xuống, Như gia tam thông mạng ra sáu chậu than củi, để ở dưới đất, hai cái bàn được ghép lại với nhau, trên đó là một tấm tơ lụa, trắng đến chói mắt.

Sau đó Như Nguyệt đem một bó kim may vung lên mặt bàn.

“Trong đề này, ta sẽ vẩy kim châm lên trên tấm lụa ở trong phòng tối, hai người các ngươi, mỗi người một sợi tơ, hãy đem kim trên tấm lụa này khâu vào sợi tơ, người khâu được nhiều hơn, sẽ thắng!”

Chỉ có nữ nhân mới nghĩ ra chiêu bài không chút phóng khoáng này mà thôi. Khuôn mặt Sở Cuồng hờ hững.

Đến bên cạnh bàn, cầm sợi tơ lên, đột nhiên lại thấy, Như gia tam thông vẩy nước lên trên đồng than củi kia, khó trắng lập tức bốc lên, sau đó các nàng tay cầm quạt, quạt vào chậu khói trắng, bao phủ xung quanh cái bàn, lập tức hai người giống như đi vào sương mù dày đặc.

Sở Cuồng ho khan sắc súa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đã Gặp Qua Là Không Quên Được

Lại thấy người gọi Nhiếp Lăng Phong kia ngay cả ho khan một tiếng cũng không ho!

Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại!

Đám người Thái Thái toàn bộ đều lui ra, đốt một que hương.

“Nương nương, nếu Hoàng thượng thua, có thể làm khó nương nương hay không?” Như Ý nói bên tai Thái Thái, Thái Thái nàng cứ mặc kệ, hắn là tự mình tìm mất mặt! Thua xứng đáng!

Khói bụi rơi xuống, từng chút từng chút một.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hương tàn là hết thời gian, Thái Thái lập tức nói: “Đã đến giờ!”

Cửa bị đẩy ra!

Mọi người chen chúc nhau mà vào, mảnh cũng bị kéo lên, khói than nhanh chóng tán đi, quang cảnh trong phòng lập tức lại sáng sủa. Sở Cuồng đang lấy một cái khăn tay拭 trên mũi, mà thanh sam nam tử Nhiếp Lăng Phong kia, lại dùng một chiếc khăn mặt trắng, che cả trên mặt.

Trên tay hai người đều cầm một sợi tơ, sợi dây nhỏ ánh sáng lấp lánh, đầy những chiếc kim may nhỏ tí ti.

“Như Ý, Như Tâm, đi qua đếm chính xác đi!”

“Dạ!”

Sở Cuồng đến bên cửa để thông khí.

Hai nô tỳ phân chia kiểm tra, một cây, hai cây, ba cây, bốn cây..... Ba trăm linh bảy.....

Thái Thái không khỏi giật mình, nhãn lực của hai người này quả nhiên vượt xa tưởng tượng của nàng, Sở Cuồng, so với trí tưởng tượng của nàng, lại lợi hại hơn nhiều, mà Nhiếp Lăng Phong, cũng giống như một con hắc mã bất kham bất ngờ xuất hiện, khiến hai mắt nàng phải toả sáng.

“Nương nương, cả hai vị thế nhưng lại bất phân thắng bại, đều là năm trăm chiếc!”

“Cho là như vậy có thể làm khó bản công tử sao, haizz, còn xông khói trong phòng, hôi chết đi được!” Sở Cuồng ghét bỏ nói. Sau đó còn giả hoạt cười một tiếng phe phẩy quạt, tính tình hi nộ vô thường, muốn làm gì thì làm!

Mà điều này làm Nhiếp Lăng Phong khẽ bật cười, vẫn không nói gì cả.

Thái Thái bĩu môi, cau mày nhìn Sở Cuồng: “Được, xem như ngươi lợi hại, nhưng mà, cửa thứ hai, ta xem ngươi sẽ chết như thế nào!”

“Bản hội quán, chia làm hai tầng, tầng trên dùng làm thư trai, tầng dưới dùng làm hội quán, sách trong thư trai rất phong phú, được quy định đánh số toàn bộ, phân khu phân tầng, làm chương quây của bản tự hiến quán, nhất định phải làm sao cho hội quán một vốn một lời (lãi vốn ngang nhau), bây giờ, ta cho các ngươi thời gian một nén hương để nhớ số đánh của toàn bộ sách, sau đó, phải trong thời gian các ngươi được cho, tìm cho ta quyển sách lão bảo chỉ định.”

(Thư trai: phòng đọc sách.)

“Điều này ai có thể làm được chứ?!” Trong quần chúng có người tặc lưỡi: “Có thể làm được điều này, chẳng phải là loại đã gặp qua thì không thể quên được?! Thiên hạ có mấy người có thể chứ? Lão bản thật biết nói đùa nha!” Mọi người ồn ào bật cười, Thái Thái nói: “Lão bản ta có thể làm được, cho nên, chương quây của lão bản ta, nhất định phải làm được!”

Sở Cuồng không tin, thuận miệng nói: “Vậy bản công tử hỏi ngươi, ‘Hán thư’ ở đâu?!”

Thái Thái nói không cần suy nghĩ: “Quyển sách thứ bảy trên tầng tám dãy phía đông lầu hai, đó là quyển Hán thư ngươi cần tìm.”

Như Nguyệt thi triển khinh công nhảy lên lầu hai, quả nhiên, ở nơi Thái Thái nói, liền tìm được ‘Hán thư’.

Sở Cuồng trong lòng căng thẳng, không ngờ được, nha đầu béo này lại thông tuệ vô cùng, đã gặp qua là không quên được? Đang phân tâm, tiếng vỗ tay lại vang lên. Hắn giật đầu — thật ra nàng rất lạnh mồm lạnh miệng, phá án cũng rất ra dáng, cũng không tính là quá ngu ngốc. Tự nhiên là không thông minh bằng hắn, về ngoài cũng không xứng với hắn, hy vọng lớn nhất của hắn chính là một ngày nào đó nàng biến mất ngay trước mặt hắn, tựa như tuyết bị tan đi. Nhưng mà bây giờ nàng vẫn còn có công dụng.

Sở Cuồng cười mỉa, mị mắt: “Bội phục, bội phục!”

Thái Thái nói: “Đợt tỷ thí thứ hai bắt đầu.”

Sở Cuồng cùng thanh sam công tử, chia nhau lên tầng hai từ hai cầu thang hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Một Tên Trứng Thối

Sở Cuồng dọc theo cầu thang bước lên lầu, mới phát giác thì ra bên trong hội quán này là dựa vào kiến trúc của Tầng thư lầu trong hoàng cung mà xây dựng thành, tâm niệm vừa động, cảm tạ ông trời giúp hắn, trí nhớ Sở Cuồng dù vô cùng tốt, nhưng gặp qua sẽ không quên đúng là có chút khó khăn, nếu cho hắn nhìn qua vài lần, đại khái cũng sẽ không có lỗi, hắn cẩn thận dọc theo số đánh mà đi qua, âm thầm nghĩ, nhất định là nha đầu béo kia giao chuyên tình cải tạo hội quán cho Chu lão gia tử, Chu lão gia tử lại giao chuyện này cho nội tạo phủ, người nội tạo phủ nhân hạ, cho nên y theo sơ đồ đã có sẵn, dựa theo khuôn mẫu Tầng thư lầu, kết hợp với một số chủng loại sách, sắp xếp lại, cũng là rập khuôn mà thôi.

Kỳ vọng của tiên đế đối với các Hoàng tử cực kỳ cao, hy vọng bọn họ đều thông kim bác cổ, cho nên từ khi Sở Cuồng còn nhỏ, đã bị mẫu hậu dẫn dò thường xuyên đến Tầng thư lầu đọc sách, cho nên hắn đã sớm đem cấu trúc Tầng thư lầu nắm trong lòng bàn tay mình, đó là thứ tự sắp xếp các sách. Ngẩng đầu nhìn thấy Nhiếp Lăng Phong đang yên tĩnh nhớ kỹ các loại sách, Sở Cuồng tự nhiên bày ra bộ dáng đã định liệu trước, sắc mặt đặc ý tràn đầy tự tin.

Sở Cuồng đơn giản thí nghiệm thử mấy quyển, phát hiện thật sự, giống như phòng sách trong hoàng cung như đúc.

Cho nên giả vờ chạy qua chạy lại một hồi, sau đó bước xuống tầng dưới thư khố, ngồi xuống ghé uống trà. Cái gọi là tài năng thiên tử, cũng không phải ở chỗ hắn có được bao nhiêu năng lực đặc biệt, ví dụ như đã gặp qua là không quên được, mà là hắn có bao nhiêu linh hoạt, sau không lường được, có bản lĩnh đem người ta đùa bỡn trong lòng bàn tay. Sở Cuồng cầm trà thơm, thần nhiên tự đắc.

“Ngươi xem xong rồi sao?” Thái Thái có chút giật mình, tốc độ này của hắn, cơ hồ ngay cả tính là chỉ xem một lần cũng không thể, căn bản là chỉ liếc mắt vài cái mà thôi, Thái Thái nhìn hắn với cặp mắt khác xưa: “Vị Long gia huynh này? Ngươi thật sự xem xong rồi ư?”

“Vị huynh béo này, ta đương nhiên tự tin.”

Thái Thái bị hai chữ huynh béo làm cho đỏ mặt, lú lười, quả nhiên làm người tốt thật khó, loại người như hắn không đáng để cho người ta đối tốt mà, bởi vì hắn chỉ có lòng lang dạ thú còn thỉnh thoảng lại cần ngược người ta, loại người như Sở Cuồng, hi vọng vô thường, cũng chính cũng tà, Thái Thái không thể rõ được, nhất là loại tà nam này, lâu lâu lại làm ra một ít hành vi bốc đồng như trẻ nhỏ, tỷ như lần xuất cung, vội vàng chạy đến đây đầu đá này chẳng hạn.

Một nén hương rơi xuống đất.

Thanh sam nam tử từ từ bước xuống dưới, tươi cười dịu dàng nho nhã, nụ cười của hắn khiến người ta rất thoải mái, tựa như gió mát mùa hè vậy, Thái Thái nhìn thấy phong thái của hắn khi bước xuống lầu, quay đầu nhìn Sở Cuồng bên môi lộ nụ cười không phân biệt được chính tà, mặt như quan ngọc, hai mắt phượng, tuấn đảm khiến người ta cảm thấy được kỳ dị, mái tóc đen dài được chăm sóc rất tỉ mỉ, giống như tơ trù. Huống hồ quý khí lại bức người, từ điểm đó mà nói, vị công tử phía trên kia, ít nhiều cũng có chỗ mờ nhạt.

Đáng tiếc, một tên trứng thối như hắn, lại có một túi da vô cùng tốt như vậy.

Càng đáng giận là, một tên trứng thối có được túi da tốt như vậy, lại là phu quân của nàng.

Lại càng đáng bóp cổ tay, một tên trứng thối có được túi da tốt như vậy, vô duyên vô cớ làm phu quân của nàng, mà nàng cùng hắn không hề có nùng tình mật ý, chỉ là khinh thường lẫn nhau mà thôi.

Thái Thái sâu kín thở dài một hơi, Sở Cuồng trào phúng cười nói: “Ngươi nhìn bản công tử chăm chú như vậy, lại còn thở dài, chẳng lẽ là, tự mình biết xấu hổ sao? Rốt cục hiểu được, ta với ngươi, cỡ nào là chênh lệch nhau phải không?”

“Ta chỉ là nghĩ, đáng tiếc cho một cái túi da tốt như của ngươi mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81: Tam Long Đoạt Châu

Sở Cuồng sừng sốt, nhìn về phía Thái Thái, Nhiếp Lăng Phong đi đến, mỉm cười: “Tại hạ ngu muội, còn lâu hơn cả vị Long gia huynh này, thật đáng hổ thẹn.”

“Đâu có.” Sở Cuồng thần nhiên nói, hơi hơi khinh thị. Hắn ngoại trừ đối với linh vị tiên đế cùng mẫu hậu, còn lại là mọi người đều là loại về mặt này, Thái Thái thấy nhưng không thể trách được, “Nhiếp công tử, ta sẽ ra đề mục cho ngươi trước tiên.”

“Cũng được.”

Thái Thái nói: “Nhiếp công tử, chỉ ra vị trí của ‘Luận ngữ’.”

Hắn cười, đột nhiên hiểu ra lão bản là đang ưu ái hắn, bởi vì tất cả các sách luận ngữ đều ở đây thứ nhất cả.

Nhiếp công tử cười nhẹ: “Luận ngữ, tất cả đều ở đây thứ nhất, của tầng thứ nhất.”

“Đáp đúng.”

Sở Cuồng mặt hồ xem xét.

Thái Thái lại hỏi hắn: “Vị Long gia huynh này, ta xin hỏi ngươi, ‘Mộng Khê bút đàm’ ở nơi nào?”

Sắc mặt Sở Cuồng trầm xuống, trong lòng lướt qua một chút tức giận, thì ra hắn là đang giận dữ nữ ý xấu của nàng đối với hắn, cái tên tiểu tử không biết từ chỗ nào chui ra thì hỏi đơn giản vậy, mà đến hắn, lại hỏi luôn cái chi chi. Trên mặt Thái Thái lộ ra nụ cười tron tru nói: “Nếu nghĩ không ra, không cần nghĩ nữa.” Sở Cuồng mở cây quạt, thanh âm thanh thủy lưu loát, nói: “Ngươi cho là cái này có thể làm khó ta sao? Nếu như ta nói không sai, sách này hắn là ở ô ba mươi bảy, tầng mười tám, vị trí số bảy mươi hai.”

Thái Thái biến sắc, thật đúng là đối với Sở Cuồng, có chút bội phục.

Nàng tự mình đi lên bậc thang, thăm dò kiểm tra, tuy rằng đã biết trước đáp án, đáng tiếc, khi rút quyển sách này ra, vẫn là rất kinh ngạc. Thái Thái hơi dựa mình vào lan can, quay người lại, muốn tuyên bố, hai người bọn họ đều đáp đúng, đột nhiên, người bị mất đà, ngã quỵ xuống, lúc này mới biết được, lan can này lâu năm không tu sửa, rất dễ gãy!!! Thái Thái cứ như vậy, giống một quả bóng nhỏ, lăn thẳng xuống dưới.

Sở Vinh cả kinh thiếu chút nữa tắt thở, phi thân bay lên, Sở Cuồng trong lòng căng thẳng, thế nhưng lại tranh trước Sở Vinh, phi thân lên, vừa lúc va vào Thái Thái, môi hắn, cứ như vậy in lên khuôn mặt mềm mại của Thái Thái. Chỉ trong nháy mắt, mặt nàng nóng lên, một phen đẩy hắn ra, thân mình, thế nhưng vững vàng rơi xuống nền nhà, Sở Cuồng kinh sợ, Sở Vinh thất kinh, đứng im, lẳng lẳng nhìn Thái Thái được thanh sam nam tử ôm lấy, nam nhân này không vội không hốt, tất cả mọi người đều không nhìn thấy hắn ra tay như thế nào, đã mang Thái Thái, vững vàng ôm lấy. Hắn cười tao nhã như ngọc: “Lão bản, ngươi không sao chứ?”

Lúc này mặt của Thái Thái đã đỏ bừng, bây giờ lại càng thêm đỏ, chưa từng để nam nhân ôm mình như vậy, Thái Thái quần bách cúi đầu, than thở: “Ta không sao, cảm ơn ngươi, xin thả ta xuống dưới.”

Sau khi buông ra, tim lại càng đập mạnh.

Sau đó nàng bình tâm trở lại, phân phó: “Phải nhanh chóng kiểm tra lại tầng trên đi!”

“Vâng!” Tuy rằng trong lòng càng sợ hãi, tự nhiên phải kiểm tra lại thật kỹ.

Sở Cuồng bị dọa không nhẹ, nghĩ vừa rồi rõ ràng hắn mới là ân nhân cứu mạng nàng, không ngờ nàng lại vong ân phụ nghĩa đẩy ra. Làm cái gì vậy chứ, hù chết hắn, bởi vì lúc này hắn còn tưởng là nàng sẽ bị ngã trên mặt đất. Nàng, vì cái gì lại đẩy hắn ra? Có bệnh sao!!! Quả thật không biết tốt xấu! Mà cho dù nàng đẩy hắn, vì sao khi bị một tên nam nhân xa lạ không rõ lai lịch ôm ấp, nàng lại tỏ ra yên tâm thoải mái như vậy?!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Vô Liêm Sĩ

Cho nên Sở Cuồng châm chọc nói: “Người gầy chút vẫn tốt hơn, nếu không sau này còn có thể gặp chuyện tương tự như vậy nữa!”

Thái Thái đỏ mặt, lạnh lùng liếc hắn một cái.

Chờ tâm tình bình phục thật tốt, mới nói.

“Vừa rồi đáp án của ngươi cũng thật không tồi, ‘Mộng khe bút đàm’ đúng là ở chỗ đó, cho nên, ngươi cũng đúng!”

“Hai vị hoà nhau.”

Bên ngoài ồ lên một trận, bị thuyết phục đối với hai vị công tử tuổi trẻ tuấn mỹ gặp qua là không thể quên được này.

Thái Thái có chút câu nệ không biết nên làm như thế nào. Ai ngờ Nhiếp Lăng Phong rất lễ độ nói: “Lão bản, kỳ thật ta nghĩ, lần này hẳn là vị Long gia này thắng cuộc, lão bản hỏi tại hạ là một đề rất đơn giản, là của hẳn, tại hạ vừa mới thâm nghĩ lại, cũng không được chính xác như vậy. Cho nên, ván này, hẳn là hẳn đã thắng.”

Thái Thái nhìn vị Nhiếp Lăng Phong này, kỳ thật lúc này là nàng muốn giúp hẳn, không nghĩ tới, ngược lại lại làm chuyện xấu, cũng may người này nhân phẩm rất tốt, thái độ làm người cũng chính trực. Thái Thái nhìn Sở Cuồng đắc ý vênh vao, nhưng lại không hiểu được, chẳng lẽ trí nhớ của hẳn xuất sắc đến như vậy, nhưng, vừa rồi hẳn cũng không thực sự nhìn kỹ, chỉ là cười ngửa xem hoa, loại trí nhớ này, làm cho Thái Thái không theo kịp.

“Sao vậy, lại sùng bái nhìn trộm như vậy. Thật ngại à nha!” Sở Cuồng nhẹ liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Thái đang kinh ngạc đến xuất thần một cái.

Thái Thái lại thắng thắng, “Ta xác thực là không bằng, Long gia, trí nhớ của ngươi, chỉ e khắp thiên hạ không tìm ra được mấy người. Ta rất bội phục.”

Hắn không ngờ nữ nhân nhỏ bé này bình thường lạnh mồm lạnh miệng, hay gây sự, nhưng trong chuyện tình đúng sai thì phi lại thành khẩn thẳng thắn như vậy, phẩm tính ấy, phỏng chừng ngay cả nam nhân cũng khó tìm thấy, Sở Cuồng nghiêng ngẫm, đối với nàng, ít nhiều có thêm chút tán thưởng.

Thái Thái nói: “Muốn làm một chương quầy có đầy đủ tư cách, trừ bỏ nhân lực hơn người, trí nhớ hơn người, còn phải chính trực hơn người.”

“Cho nên cửa thứ ba là kiểm tra nhân phẩm.”

Cuộc kiểm tra thật kỳ quái, còn khó hơn cả tuyển phi, Sở Cuồng thâm nghĩ, sớm biết như thế, lúc trước tuyển phi liền thêm phần điểm mặt, như thế nha đầu béo này làm gì có cơ hội chen vào.

Thái Thái nói tiếp: “Cửa thứ ba đề mục tên ‘nhân phẩm như vàng’.”

Nói xong lấy từ bên hông ra một cái hũ bao (ví tiền), nói: “Trong Hũ bao có mười tám đồng tiền, chờ lát nữa tất cả mọi người đều đi ra ngoài, mười tám đồng tiền này sẽ được đem giấu ở trong phòng, hai vị công tử sẽ chia ra nhặt, thời gian hạn định cũng là một nén hương.”

Ê, cái đề này thật ngu ngốc, phải biết rằng, nếu nàng đã biết là khảo nghiệm nhân phẩm, tại sao lại đi giấu tiền, bọn họ cũng không phải là kẻ ngu!

Mọi người trong lòng đều thầm nhỏ giọng.

Đại khái một nén hương sau, Nhiếp Lăng Phong đi ra, vẻ mặt u sầu, thật có lỗi nói: “Tại hạ vô năng, tìm tới tìm lui, cũng chỉ tìm được mười bảy đồng, cái này.”

Thái Thái cười, cầm lấy tiền nói: “Không sao, sau này, có lẽ vẫn còn cơ hội.”

Chờ đồng tiền được phân rải xong, Sở Cuồng cũng đi vào.

Thái Thái ở bên ngoài chờ.

Một nén nhang sau, Sở Cuồng đi ra, cười, cầm tay Thái Thái lên, thả mười tám đồng tiền vào lòng bàn tay nàng: “Mười tám đồng, một cũng không thiếu.”

Nhiếp Lăng Phong cười nói: “Chúc mừng Long gia huynh, xem ra, đúng là tài giỏi, tại hạ, biết khó mà lùi.”

Sở Cuồng liếc về phía Thái Thái, ai ngờ nàng sắc mặt khó coi, nhếch môi, lộ vẻ xảo quyệt, cau mày, trừng mắt nhìn hẳn, thần tình rất khinh thường.

“A, không thể tưởng tượng được ngươi lại vô liêm sỉ như vậy!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Mười Bảy Đồng Tiền

Đột nhiên nghe được bốn chữ ‘vô liêm sĩ’, tóc Sở Cuồng đều dựng lên, nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ đang mở ra của nàng, sau đó trong lòng trầm nghĩ, hẳn cả đời nghe được những lời đại nghịch bất đạo, tựa hồ đều là từ cái miệng không lớn không nhỏ này của nàng. Hiện tại, trước mắt bao người không thể mắng cũng không thể phạt, đột nhiên hẳn không thể không chế được vuron hai tay giữ hai bên khoé miệng nàng, dùng sức kéo ra, kéo mạnh đến nỗi có thể thấy được cả hàm răng trắng của Thái Thái.

“Ô ô —— ngươi ——” thanh âm bức bối phát ra từ miệng Thái Thái, nước bọt tiết ra, làm cho Sở Cuồng cơ hồ là cảm thấy nó đều chảy lên cả tay hắn, trong lòng buồn nôn, buông tay ra, sau đó cầm góc áo Thái Thái lên, không nhanh không chậm lau ngón tay.

“Lần sau trước khi muốn huỷ hoại danh dự người khác, nhất định phải hiểu rõ, may mắn nơi này là đường cái!” Ánh mắt lộ ra tia uy hiếp dữ tợn, hắn cười lạnh, đến gần ôm lấy đầu Thái Thái: “Trẫm rất tức giận, nếu là ở trong cung, trẫm đã dùng kim sắt xé cái miệng nhỏ của ngươi ra, sau đó nhỏ bỏ từng chiếc răng một xuống dưới rồi!”

Thái Thái cũng không phải là bị dọa cho sợ hãi, nam nhân thói tha này, bản thân dối trá không nói, lại còn dám bày ra bộ dạng cường bức lợi dụng này, đáng tiếc Thái Thái chính là dạng người ăn mềm không ăn cứng, nàng nhắc chân, đập thật mạnh một cái trên gầy của Sở Cuồng, một cú này, làm Sở Cuồng ‘á-’ một tiếng nâng chiếc chân lên, đau đến đỏ cả mồm, thái giám đứng bên cạnh vội vàng chạy đến đỡ chủ tử nhà hắn. Sở Cuồng có chút khập khiễng, dùng cây quạt chỉ vào Thái Thái, nói không ra lời.

“To gan lớn mật!” Cả nửa ngày hắn mới nghẹn ra được một câu như vậy.

Thái Thái nói: “Ta rõ ràng chỉ giấu có mười bảy đồng tiền, mười tám đồng tiền này của ngươi, là như thế nào mà tạo thành? Nhất định là ngươi tìm không ra, cho nên tự lấy túi tiền của mình ra, thả thêm một đồng vào trong này, có phải không? Không nghĩ đến ngươi lại giao hoạt như vậy, một chút cũng không trung hậu thành thật!!”

“Mười bảy đồng —— mười tám đồng —— thì ta ngươi lại chơi trò này!” Sở Cuồng xoa mái tóc vô cùng mềm mại của mình, lạnh lùng hừ một tiếng. Đối với hắn việc làm ra chuyện tình xác thực có chút mặt dày này, cũng không là gì cả!

Vừa rồi tìm tới tìm lui, cũng chỉ có mười bảy đồng, làm gì đến mười tám đồng chứ, hắn rất là phiền muộn, vì vậy đánh lấy tiền trong túi mình, phải biết rằng, hắn là Hoàng thượng, ở trên người Hoàng thượng mà có thể tìm được một đồng tiền quả thực là vạn hạnh! Kết quả, lại rơi vào kế của nữ nhân này, Sở Cuồng da mặt cũng rất dày, nửa cười nửa không, nhếch môi, phe phẩy cây quạt: “Bình thư thượng vân, bình yếm bất trả!”

(Bình thư nói rằng, dụng bình không ngại dối trá.)

“Đây cũng không phải là hành quân đánh giặc, người này rõ ràng là trời sinh tính tình giao hoạt, không đủ chính trực!” Thái Thái hai mắt lấp lánh hữu thần. Sở Cuồng nhướn mày, không nhanh không chậm phe phẩy quạt.

“Cũng do chút chuyện nhỏ này, ngươi liền dám nói bản đại gia ‘vô liêm sĩ’ ư?”

Sở Cuồng dừng lại một chút.

Thái Thái nói hắn giao hoạt, không đủ chính trực, thật là làm cho hắn phải tức giận.

Thái Thái nói: “Mọi người cũng nhìn thấy, nếu là các người, sẽ nhận một người không thành thật như vậy làm chương quỳ cho nhà mình sao?!” Thái Thái bước đến trước mặt, hỏi phổ phưởng dân chúng, nhân sĩ đang vây xem: “Mọi người nghĩ sao?”

“Sẽ không, sẽ không! Dĩ nhiên là không! Loại người như vậy là ghê tởm nhất!”

“Đúng vậy, loại người như thế, không thực tế, lại thủ đoạn, nếu như làm chương quỳ của ngươi, nhất định lão bản sẽ bị thua thiệt!”

Làm một Hoàng đế, nhận xét đó của mọi người nhất định sẽ được hắn khích lệ, Sở Cuồng ưỡn lưng, nhưng mà, đây là một cuộc tỷ thí, hắn tựa hồ rất là đuối lý!!

Sở Cuồng hí mắt, nhìn Thái Thái, thấy mặt Thái Thái khinh bỉ, cái thể diện được hoàng gia bồi dưỡng, đột nhiên cảm thấy có chút bị nhục!!

“Thật nhàm chán, đi!!” Sở Cuồng nói với công công bên cạnh.

Sở Cuồng thể nhưng tỏ vẻ đạo mạo, giống như người sai chính là mọi người ở nơi này, chỉ có hắn là đúng, cao quý lãnh diễm một lòng muốn đường đường bước qua. Quay đầu lại ngạo mạn quét qua mọi người. Khí thế mạnh mẽ, làm mọi người ở đó hoài nghi, nhận xét của mình, có đúng hay là không?! Sau đó hắn đại nghĩa thân nhiên, từ trong đám người rời đi.

Tất cả mọi người an tĩnh lại

Đột nhiên, Sở Vinh nói thầm, thật sự nhện không được mắng: “Thật bá đạo!”

Chương 84: Chuyện Cũ Trước Kia

Thái Thái than nhẹ một tiếng, đúng vậy, hẳn chính là như vậy, nếu không phải như thế thì đã thật là kỳ quái rồi, lời nói ác độc, cuồng ngạo, bá đạo, còn có gì nữa chứ? Thái Thái lắc đầu, lại cúi đầu thờ dài một hơi.

“Chu huynh, tên Long kia nhất định chỉ là để chống đỡ thể diện mà thôi. Ta nghĩ, nhất định là hắn hổ thẹn, nên mới chạy trốn chết như thế.”

Thái Thái biết Sở Vinh là an ủi mình, hẳn, có chỗ nào là chạy trốn chết chứ? Rõ ràng là bộ dáng sắc mặt lãnh diễm ý bảo ‘tất cả mọi người đều say chỉ riêng ta thanh tỉnh mà thôi’. Chỉ sợ là trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy, kẻ sách quân vương, đã làm hắn bị ô nhiễm nặng, trong lòng Thái Thái buồn phiền, cười cười với Nhiếp Lăng Phong, “Nhiếp công tử, nếu người không có chỗ đặt chân, vậy hôm nay liền dọn đến đây ở đi, còn nữa, vừa rồi đa tạ người đã cứu ta.”

Cười nhẹ: “Được.”

Người này trông đáng vẻ không thích nói nhiều lắm, hơn nữa luôn mỉm cười ôn hoà, thoát nhìn tính tình tốt đến nỗi ai ai cũng có thể bắt nạt hắn.

Thái Thái đã xoay người đi xuống lầu, Sở Vinh theo sát phía sau, “Nàng đừng tức giận nữa mà, với loại người như hắn, có gì mà tức giận chứ? Từ nhỏ hắn đã như vậy, chỉ có thể là hắn đúng, còn người khác đều là sai! Cho dù hắn có sai, cũng sẽ có người chống đỡ. Lúc trước ta làm thư đồng cho hắn, không biết đã bao nhiêu lần chịu hắn đánh nữa.” Thái Thái sững sốt, không nghĩ đến Sở Vinh còn bị Sở Cuồng đánh? Đứng lại, nàng cảm thấy rất tò mò: “Người rất hiểu biết hắn sao?”

“Đó là tự nhiên, ta bảy tuổi đã vào cung làm thư đồng cho hắn, mãi cho đến mười hai tuổi mới thoát khỏi một kiếp này đây!!”

Sở Vinh đột nhiên nắm lấy tay Thái Thái: “Tìm chỗ nào đó, ta kể cho nàng nghe! Ta nhất định sẽ kể đầu đuôi ngọn ngành, người này, đến tột cùng đáng giận như thế nào!!”

Thái Thái tâm động, nàng xác thực rất tò mò, đến tột cùng là cái gì tác động, mới tạo ra tên Sở Cuồng cá tính kiêu căng bướng bỉnh, cuồng ngạo bá đạo này, hơn nữa còn thường xuyên hi nộ vô thường, làm cho khí chất chính nghĩa trên người lại đi ngược lại với hơi thở bá đạo nọ.

“Nơi này là thanh lâu?!” Thái Thái kinh ngạc, Sở Vinh thế nhưng lại dẫn nàng đến thanh lâu để nói chuyện.

“Hiện tại nàng đang giả nam nhi, mà ta cũng là nam nhân, sợ cái gì, chọn nơi này, là bởi vì ta đã sớm phát hiện, thật ra, thanh lâu là nơi an toàn nhất để nói chuyện!”

Thanh lâu chính là ——

Nơi bàn mưu tính kế! Nói chuyện kiêng kỵ! Giao dịch lên lút! Thảo luận những việc không thể cho ai biết được! —— Một nơi thật tuyệt hảo.

“Ta mở hội quán làm gì chứ, rõ ràng nếu mở thanh lâu, có lẽ sẽ biết được nhiều thứ hơn nữa.” Thái Thái cầm chén trà lên, đột nhiên lại buông xuống, lo lắng không biết có nam nhân nào dùng qua chưa, như vậy rất không sạch sẽ.

“Nàng biết không, thanh lâu, chính là nơi khiến người ta yên tâm nhất!” Sở Vinh thế nhưng lấy trừ trong tay áo ra một cái chén trà, lại cời cái túi da trâu nhỏ bên hông xuống: “Trời nóng, ta cố tình chuẩn bị nước ô mai cho nàng, chén bên ngoài không sạch sẽ, là của nhà ta mang theo, cam đoan, nàng là người đầu tiên được dùng đây.”

Chén nhỏ bằng ngọc, còn có nước ô mai đặc biệt? Thái Thái kinh ngạc, có chút quần bách, lại thêm phần cảm động.

“Năm ấy ta bảy tuổi, Sở Cuồng vừa mới bị phụ hoàng triệu từ U Châu về, lúc đó, hắn mười một tuổi, tiên hoàng nói tình tình hắn lỗ mãng, ngây ngốc ở bên ngoài đã lâu, cho nên muốn tìm một tên thư đồng, cùng hắn đọc sách, vì thế, ta cũng rất không hay ho bị tiên hoàng xem trọng, tiến cung, chịu khổ!”

“Vì sao Sở Cuồng lại ở U Châu?”

“Năm đó Thái hậu thân là Hoàng hậu, lại bị gian phi vu hãm, tiền đế nhất thời nghe lời xằng bậy, nhốt Hoàng hậu vào lãnh cung, lại sợ Sở Cuồng ở bên cạnh sẽ vì mẹ hắn mà cầu tình, vì thế, trao quyền cho hắn lúc đó mới sáu, bảy tuổi đến U Châu. Ai ngờ, vài năm sau, Hoàng hậu nương nương được giải oan, tiền đế hối hận vạn phần, thả nương nương ra, còn khôi phục hậu vị, hơn nữa từ nay về sau, lại sủng ái đến tột phần, cho nên mang tên bá vương Sở Cuồng này triệu hồi về từ U Châu, hơn nữa quyết định phải sắc lập hắn làm Thái tử!”

Thì ra, Sở Cuồng còn có một đoạn chuyện cũ như vậy.

“Haizz, người chịu khổ là ai? Nhất định là Sở Vinh ta! Hắn không thích đọc sách, không ham tập võ. Ta bị ép phải thay hắn làm hết bài tập thái phó giao

cho, mà hần, cả ngày lại không biết là người chạy đi nơi nào, sự phụ phát hiện bí mật của chúng ta, muốn trách phạt hần, kết quả mong nở hoa lại là ta! Là ta nha!” Sở Vinh lại nói: “Hần chỉ mất lạnh mà nhìn, thật không phục, chỉ để cho ta cầu xin, sự phụ lại càng đánh mạnh hơn, dù sao, người chịu khổ, vẫn là ta!”

Phi —

“A, nàng còn cười được sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Mưu Sát Phu Quân

Sở Vinh nhìn chằm chằm Thái Thái: “Loại chuyện như thế này, nhiều không đếm xuê! May mắn sau hần lại đến tuổi chuyển ra khỏi xung thành lập phủ đệ, ta mới có thể thoát khỏi, trở về làm tiêu dao vương của mình.”

“Ta nghe cha nói, các đảng phái hoàng tử tranh đấu, Sở Cường thiếu chút nữa đã chết sao?”

“Nói đến lần đó, cũng thật là kinh tâm động phách, tiên hoàng có hai mươi tám đứa con, tất cả đều muốn làm hoàng đế, lúc ấy tiên hoàng cũng có chút hồ đồ, có người vu hãm Sở Cường muốn tạo phản soán ngôi, tiên hoàng không hỏi một tiếng, liền nhốt hần vào Đại Lý tự. Nghe nói bọn chúng mua chuộc người Đại Lý tự, suýt chút nữa tra tấn chết hần, chỉ còn lại nửa cái mạng, còn không phải là nhờ lão tử nhà ta, với lão tử nhà nàng, hai người tiến cung can gián sao! Hoàng thượng sau mới đồng ý thả hần, nhưng mà hần cũng thật lợi hại, vừa mới ra, lập tức cắn ngược trở lại nói vì Hoàng thượng làm thanh sạch người bên cạnh, lập tức tiêu diệt hết đám người hãm hại hần, tiên hoàng sau cũng không nói gì, bên người chỉ có Hoàng hậu nương nương, cho nên, rốt cục buông tay, mang ngôi vị hoàng đế, truyền cho hần.”

Nghe qua sơ lược, thì ra là năm đó qua khe cửa Thái Thái nghe thấy tiếng mẹ khóc, nói cái gì mà đây là chuyện ngu xuẩn lấy trứng chọi đá.

“Cha nàng, cùng với cha ta, liều mạng bảo vệ hần, nhìn xem xem, bây giờ hần lại đối xử với ta và nàng như thế nào? Cướp đi thê tử của ta, lại còn đối xử với nàng, ác độc như vậy nữa chứ!”

Nước ô mai không biết từ khi nào đã được đổi thành rượu! Không hiểu sao Thái Thái càng nghe lại càng sầu. Sau đó tự mình châm rượu, Sở Vinh rất nghĩa khí, cùng nàng chén qua chén lại, nửa canh giờ sau, hai người mặt đỏ bừng, Sở Vinh khoác tay lên vai Thái Thái, lớn gan nói: “Không lấy được nàng, ta cũng thật là thương tâm. Thật thương tâm.” Nói xong, cầm chén rượu lên, lại uống thêm một chén nữa.

Thái Thái đứng lên, “Ta muốn đi nhà xí.” Hai chân nàng loạng choạng, hoàn toàn không nghe thấy Sở Vinh nói gì cả, bây giờ nàng thật vui vẻ, nhìn thấy trong tay Sở Vinh vẫn còn ôm một bình rượu, liền chống vào tường, lác lác đi ra ngoài. Địa thế thanh lâu rất phức tạp, Thái Thái không tìm được phương hướng, nhưng nghe thấy giọng nam nhân cùng nữ nhân ngày càng lớn, Thái Thái bèn đi đến, hai tay chống lên tường, dừng lại thở một chút, lại xoay người một cái, dưới chân liền mềm nhũn, bờ vai dựa vào song cửa phòng người ta.

“Gián tể Hung Nô đã vào thành —” người bên trong mới nói được một nửa, liền dừng lại!

Hần quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn về phía cửa sổ.

“Chủ công, có người nghe lên!” Một giọng nói trong trẻo từ bên trong truyền ra.

Thái Thái chợt dạ, bị người ta cho là kẻ nghe lên. Nàng nhanh chân muốn đi, ai ngờ, cửa bị đẩy ra, một nam nhân cao lớn từ bên trong nhảy ra, Thái Thái bị dọa nhảy dựng lên, ngã chúi về phía trước, va vào người nam nhân. Nguy rồi nguy rồi, điều này, thật nguy hiểm, Thái Thái hoàn toàn không thể khống chế toàn cục, không còn kịp nữa, nàng mặt nhăn mày nhu — ôm lấy người nam nhân đã bị ngã gục xuống dưới.

“Chủ công!” Nữ tử thanh lệ đi theo ra sau, trợn mắt há hốc mồm, nhìn thấy chủ công bị một tên công tử béo mập mặc áo gấm đè trên mặt đất không thể động đậy, mà hai tay hai chân của chủ công, giương nanh múa vuốt quơ qua quơ lại, vuron tay đẩy mặt nàng ra.

“Vô liêm sỉ!” Hần mắng.

Giọng nói này, thật quen tai à nha, Thái Thái ngây ngô ngẩng đầu, thì thảo nói: “Thật xin lỗi.” Đột nhiên, sau lưng nàng chợt lạnh, cảm giác say bí tỉ nháy mắt lại thanh tỉnh đi nửa phần. Sau đó nàng nhú mày, chỉ có thể ngửa cổ lên một chút, “Là người?”

“Sao lại là. nha đầu béo, còn không đứng lên, ngươi muốn mưu sát phu quân mình sao?!”

Chương 86: Mắt Hạnh Bị Viễn Thị

Thật ra nàng có một đôi mắt hạnh thật xinh đẹp nhưng lại bị viễn thị, từ ánh mắt của nàng, trong khoảng cách gần như vậy, Sở Cuồng có thể đọc ra, nha đầu béo này đang nghĩ ngờ nhân phẩm của hần, suy nghĩ cái gì vậy chứ? Đẻ chết hần nàng được lợi gì đây? Từ môi Sở Cuồng tràn ra một câu chất vấn lạnh lùng: “Người còn muốn nằm trên người ta bao lâu nữa?” Ai ngờ Thái Thái lại phả ra một mùi rượu, “Chân ta thật tê, không đứng dậy được, thật ra ta không muốn đẻ người đâu, như vậy thật có hại.”

Đến tột cùng ai mới là người có hại đây? Sở Cuồng nghiêng đầu bảo vị mỹ nhân thanh lệ đang trốn mắt há hốc mồm kia mau ra tay, nàng ta liền chạy đến nhẹ nhàng đỡ Thái Thái dậy, Thái Thái xoa thái dương, tự mình chấp chấp đứng vững lại, vuốt mấy nếp nhăn trên quần áo, nói với Sở Cuồng: “Hậu cung nhiều phi tử như vậy, người còn không vừa lòng, thì ra, người cũng có lúc đi dạo thanh lâu à nha.” Nàng chống vào tường, nhỏ giọng nói, “Đây gọi là nam nhân thối tha đi.” Sở Cuồng nắm lấy cổ tay Thái Thái, lôi vào trong phòng.

Tiếp theo hần thế nhưng lại bức nàng đến góc tường, ép cả người nàng vào đó.

“Hần phải là ta chất vấn người, vì cái gì người lại xuất hiện ở địa phương này mới đúng?” Trong ánh mắt tuần mỹ phi phạm lộ ra một tia nguy hiểm, sau đó, khuôn mặt nóng hầm hập của Thái Thái bị hần cầm lấy, “Người thật quá phận, nói cho ta biết, người chạy đến thanh lâu để làm chi?” Lại còn uống say khướt, đây là nơi nữ nhân không nên đến, cho dù đó là một nữ nhân xấu xí, một nha đầu béo mập, một con gà độc miệng, chỉ cần nàng ta là một nữ nhân, chắc chắn là sẽ không nên xuất hiện ở nơi này.

“Ta cùng Sở Vinh đến uống rượu.” Thái Thái nhu thuận nói. Nàng nửa say nửa tỉnh, nâng ngón tay lên, chỉ chỉ là lồng ngực Sở Cuồng: “Hậu cung ba nghìn mỹ nhân, không làm thỏa mãn được Hoàng thượng à nha.....” Nói xong, nàng có chút đứng không vững, lắc lư dựa vào bả vai Sở Cuồng.

Không biết uống lại còn uống nhiều đến vậy, bình thường nhìn nàng cũng có vẻ thông minh, khi ngốc nghếch quả thực cũng rất là ngốc nghếch.

Sở Cuồng thờ dài một hơi, kéo nàng, trong lòng thầm nghĩ, lại là cùng với Sở Vinh, ngay cả đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân cũng không hiểu được, hơn nữa Sở Vinh và nàng có hiềm nghi tình ngay lý gian, nàng không hiểu nên kiêng kỵ một chút sao? Trước nay Sở Cuồng không thích cái gì đó, người khác cũng không thể thích được, cho dù hần không cần, nhưng hần cũng sẽ không cho người khác lấy đi, bởi vì hần là hoàng đế. Cho nên Chu Thái Thái là vật sở hữu riêng của hần, chỉ là cho dù không thích nàng, cũng không thể nói, hần không chạm, người khác có thể có khả năng được chạm vào.

Nữ tử thanh lệ phía sau, lẳng lặng nhìn mọi việc, bình tĩnh hỏi: “Chủ công, đây là một vị cô nương nha, là người trong lòng của ngài sao?” Thực ngạc nhiên, nàng làm mất thẩm cho chủ công từ khi còn ở U Châu, từ lúc bắt đầu theo bên cạnh hần, cũng không thấy chủ công đối xử với ai bình bị, gần gũi như vậy, ngay cả vai cũng cho người ta mượn được. Vị cô nương này thoạt nhìn thân thể đầy đặn, khó trách mấy năm nay chủ công chưa từng thiên vị nữ tử nào cả, hoá ra, khẩu vị của ngài ấy cũng thật phi phạm.

Nàng tên tiểu Phàm, phạm của bình phạm.

(bình phạm: bình thường)

Người trong lòng? Làm sao nàng ta có thể nhìn ra như vậy, sao ngay cả người thông minh như nàng ta cũng hồ đồ đến thế cơ chứ? Sở Cuồng đẩy vai Thái Thái ra, uy hiếp: “Người tự đứng vững cho ta, biết chưa?”

Kết quả nàng lại nhào vào một lần nữa, môi lướt qua hai gò má, dừng ở khe cổ của hần, thì thảo oán giận: “Uống hơi nhiều, khó chịu quá, làm phiền Long gia huynh đưa ta hồi phủ giúp, nếu ta ở trong này làm gì đó, sẽ khiến người mất mặt à nha.....” Nàng hơi đỏ mặt, hơi thở dồn dập, phả vào cổ Sở Cuồng khiến hần cực kỳ bức bối.

Chương 87: Phế Bỏ Hoàng Hậu

Sở Cuồng trong lòng thờ dài, đứng còn không vững, còn có tinh thần nói lời uy hiếp hần? Nhưng nàng nói rất đúng, không đưa nàng về, ở trong này sẽ thật mất mặt, ‘kêu kệt’, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Sở Vinh mê mang nhìn Sở Cuồng đang ôm Thái Thái, hần còn tưởng là mình nhìn lầm, dụi dụi mắt, sau đó ngốc nghếch kêu một tiếng: “Đường ca...” A a a!!! Hần, vì sao lại xuất hiện ở đây chứ?! Chẳng lẽ Sở Cuồng đã biết việc mình nói xấu hần ở sau lưng

rất nhiều, nên âm thầm theo dõi bước chân của mình hay sao?

Thanh âm lạnh lùng lại một lần nữa từ bên môi tràn ra: “Ngay bây giờ, người đã mang Chu Thái Thái từ trong phủ đệ mang đi ra như thế nào thì hãy mang về y như vậy cho trẫm, sáng ngày mai vào cung gặp trẫm, kể hết chuyện tình ngày hôm nay cho rõ ràng.” Đây mạnh nàng ra khỏi người hắn, lại chợt thấy nàng sắp ngã vào vòng tay của Sở Vinh, nửa đường liền hối hận túm nàng trở về, Thái Thái bị túm trở lại vào lòng hắn, Sở Cường vừa đỡ nàng vừa nói với Sở Vinh: “Người không được có bất cứ tiếp xúc thân thể nào với nàng ta cả!”

“Gia, hay là để tiểu Phàm đỡ vị cô nương này, phái xe đưa bọn họ hồi phủ có được không?”

Tốt lắm, rất đúng với chủ ý của hắn. Hắn nghiêm mặt, tiểu Phàm đi qua đỡ lấy vị cô nương tròn trĩnh này, trong khoảng cách gần như vậy, có thể thấy rõ dung mạo của nàng. Thật mượt mà, chỗ nào cũng mượt mà cả, quả nhiên đúng là vậy, chủ công chỉ thích người béo mà thôi. Ánh mắt tiểu Phàm có chút cô quái, Sở Cường thấy vậy không khỏi liếc mắt cảnh cáo một cái, nói: “Đi nhanh về nhanh.”

“Vâng.” Nàng thấp giọng trả lời, sợ làm chủ công tức giận.

Đỡ lấy Thái Thái, rời khỏi nơi này.

“Chủ tử, chúng ta cũng phải hồi cung ngay, trong cung xảy ra đại sự!” Thái giám đầu đầy mồ hôi, vừa rồi mới nhận được mật báo của thái giám truyền tin, trong cung, đã loạn thành một đồng rôi!

***** Thái Thái bánh bao thịt *****

Trong cung đèn đuốc sáng trưng

Sau khi hiểu được sơ lược sự tình Sở Cường liền thừa dịp trong đêm chạy đến tẩm cung Thái hậu. Không ngờ Thái hậu luôn luôn hiền lành lại phát giận, trên mặt đất đầy dưa và lê, đào vung vãi. Sau khi Sở Cường đi vào, đám cung nữ thái giám thật thức thời lui ra.

Sở Cường nhận ra tâm tình mẫu hậu không được tốt, không nói một lời, liền quỳ gối trước mặt bà: “Mẫu hậu bớt giận.”

Mẫu hậu rất ít khi tức giận lớn như vậy, duy chỉ có hai lần là lúc trước bị người vu hãm, chính hắn bị phụ hoàng sung quân đến U Châu và một lần nữa bị vu oan giam vào Đại Lý tự, hai lần đó, Mẫu hậu mặt xanh mét, dữ dội như sấm rền.

“Người vẫn là nên cấp tốc quyết định đi! Từ khi nào thì Hoàng nhi lại trở nên lè mè như vậy?!” Thái hậu thở phì phì lạnh lùng nói.

“Đến tốt cùng là có muốn phế hậu hay không, chỉ một câu mà thôi, tất cả mọi người đều biết người trong lòng nghĩ gì rồi! Hậu cung không thể vô hậu, hôm nay người quyết định đi, cho ai gia một câu trả lời xác đáng, hoàng hậu, phế, hay là không phế?”

Nói xong, Thái hậu cầm lấy chiếu thư còn chưa viết ở trên bàn, nhét vào ngực Sở Cường: “Ngay tại đây, người muốn viết thế nào thì viết, lúc trước mẫu hậu không can thiệp chuyện người lập hậu, bây giờ, mẫu hậu cũng không quan đến tốt cùng là người có phế bỏ hoàng hậu hay không, nhưng mà, tốt nhất người nên khiến cho hậu cung khôi phục như bình thường. Mẫu hậu đã già cả, không trông coi được nhiều như vậy, cũng không dung được nhiều loạn như thế.”

Sở Cường cầm lấy thánh chỉ trống, hơi chút tự hỏi, rốt cục hạ quyết tâm, đúng vậy, mẫu hậu nói rất đúng, chuyện này tuy rằng chưa nói rõ, nhưng mọi người cũng đều đã hiểu được, Hoàng hậu cố ý từ bỏ vị, hắn cố ý muốn phế hậu lập người khác, cho nên mới tạo nên cục diện doạ người ngày hôm nay. Sở Cường sau khi hạ quyết tâm, cầm thánh chỉ trống đến bên bàn, nâng tay, viết ra một đạo thánh chỉ, lại lấy ấn chương ra, in vào. Hắn gọi thái giám tùy thân đi vào, sau đó mệnh lệnh: “Bây giờ người đến nhà Chu đại nhân truyền chỉ lập tức cho trẫm!”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Đây là thánh chỉ gì? Xem ra Hoàng thượng đã hạ quyết tâm phế hậu. Hắn cầm thánh chỉ đi ra ngoài, trong lòng lại phỏng đoán, Hoàng hậu nương nương bị phế, không biết, ai chính là người tâm phúc trong cung nhỉ? Đức phi? Thực phi? Như phi, hay là Thần phi? Haizz, Hoàng hậu nương nương thật bạc mệnh, xem như là người có tốc độ bị phế nhanh nhất đi.

Thái hậu nhìn toàn bộ, ngồi xuống, sắc mặt cũng trở nên dịu hơn.

“Lúc này, con không bao giờ... có thể hối hận được nữa, Hoàng nhi, con biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hậu Cung Hỗn Loạn

Đêm lặng yên không tiếng động. Nàng say rượu nằm yên tĩnh trên giường, suy nghĩ lại loạn thành một đồng, phiền não đến nỗi kéo căng chiếc chăn trên người ra.

Trong đầu lại không ngừng phỏng đoán.

Vì cái gì, hẳn lại tệ đến mức này chứ, con người không trung thực, phẩm chất đã vậy, ngay cả ba nghìn mỹ nhân còn chưa thấy đủ, đến cả thanh lâu nữ tử cũng không buông tha, vì cái gì nàng lại xui xẻo đến thế, có một tên phu quân như vậy chứ, thế giới này thật không công bằng, chỉ có nam nhân mới có thể bỏ nữ nhân, nữ nhân lại không thể bỏ nam nhân được, nếu cho nàng cơ hội, nàng nhất định lập tức bỏ tên trướng thối này ngay tức khắc cho mà xem.

Hạ nhân Chu phủ chưa từng nghĩ đến Nương nương lại uống say như thế mà trở về, làm mấy người mang chậu nước, khăn mặt, chè xanh lên kinh ngạc rất nhiều.

Ngay lập tức, “Nương nương uống say như vậy. Mau mau đi làm chút canh giải rượu đi.”

Như gia tam thông vội vàng phản phó.

Sở Vinh đang ở đại sảnh kể lại chuyện xảy ra đêm nay cho Chu đại nhân nghe, hẳn thật không biết làm như vậy có hại Chu đại nhân cao tuổi phát bệnh hay không, đã từng này tuổi rồi mà, cái này..... Chần chờ một chút, Sở Vinh nói: “Khi ta mang Thái Thái về, có gặp phải một người.” Tránh nặng tìm nhẹ đi, nói chỉ là gặp mặt một chút cũng tốt.

Chu đại nhân ánh mắt tròn vo, tò mò ẩn ý sau lời nói của hắn.

“Ta nói vào tai cho người nghe không sao chứ?”

Chu đại nhân vươn thẳng cổ, Sở Vinh chồm người qua, nhẹ nhàng phun ra hai chữ không nặng không nhẹ.

Chu đại nhân lập tức hoá đá.

“Đại nhân? Đại nhân? Chu lão gia tử?!” Sở Vinh lấy tay kiểm tra hơi thở Chu đại nhân, thấy hô hấp của ông đột nhiên dừng lại, lập tức ấn vào nhân trung, quát: “Người đâu, Chu lão gia không xong rồi!!!” Hối hận quá là hối hận, vừa rồi vì sao lại nói hai chữ ‘Hoàng thượng’ với Chu lão gia tử chứ?!

Hại Chu lão gia tử có cảm giác giống như bị sét đánh, nháy mắt cảm thấy bầu trời tối đen, trời sắp sụp xuống, trời sắp sụp xuống rồi sẽ đè hắn nát bét cho mà xem. Nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể dùng hành động tắt thở để biểu lộ sự oán giận đối với hành vi lừa dối của Sở Vinh mà thôi.

Sau nửa canh giờ, Chu lão gia tử được dùng thuốc mới có thể hồi tỉnh lại, nằm trên ghế dựa, trợn tròn mắt sừng sờ: “Tiểu quận vương, lần này ngài hại thảm chúng tôi rồi, Hoàng thượng đang muốn phế bỏ Thái Thái, ngộ nhờ Thái Thái bị Hoàng thượng vin có này mà phế đi, ngài bảo tuổi già sau này Thái Thái làm sao mà sống chứ?” Lão lệ tung hoành, ông hít một hơi, lại bắt đầu than khóc: “Ngài không để ta sống, thật muốn lấy mạng người nha, lấy mạng người nha!”

Khi ông đang đầm đìa mồ hôi, nước mắt bị thấm.

Thì bên ngoài một dãy đèn hoàng cung trải dài, cùng với tiếng bước chân sần sật, từ viện trước, hướng về phía phòng khách mà đi. Quân gia là người đầu tiên đi vào, “Công công truyền chỉ trong cung đến đây ạ.” Chu lão gia là người thông minh tuyệt đỉnh, nhìn thấy người quân gia khuôn mặt u sầu, thờ dài thật sâu, lấy khăn tay ra lau nước mắt, nhận mệnh, hẳn nhận mệnh là được chứ gì! Cấn môi hạ quyết tâm, cho dù Hoàng thượng phế Thái Thái, ông cũng sẽ nuôi sống Thái Thái cả đời, đem tương lai của gia nghiệp to lớn này giao toàn bộ cho khuê nữ bảo bối, ai còn dám nói Thái Thái nhà ông là điềm xấu, ông liền đem cái mạng già này ra cùng hắn liều mạng!

Ông đứng dậy, khí thế bức người.

***** Thái Thái bánh bao thịt *****

Hậu cung Hoàng đế tổng cộng có sáu vị là con gái của các vị quan đại thần, bao gồm Hoàng hậu, hoàng quý phi, bốn vị hoàng phi. Nguyên bản bốn vị phi tần liệu định Hoàng đế tuyệt sẽ không làm chuyện phế hậu như vậy, cho nên dù các nàng trong lòng không xem vị Hoàng hậu nương nương bị thất sủng này là cái đinh gì, nhưng cũng không dám quá phận nhìn trộm hậu vị, hơn phân nửa chỉ là muốn leo lên vị trí quý phi kia mà thôi, tiện đà tiếp quản thực quyền hậu cung, thành lập thế lực bản thân mình trong hậu cung này, sau đó mới hạ thủ lật đổ Hoàng hậu.

Nhưng một tháng qua, Hoàng hậu thế nhưng có ý từ bỏ vị, miếng thịt béo trong hậu cung, tự nhiên treo ở trước mắt bốn vị phi tử, cho nên trong cung bắt đầu náo nhiệt, bắt đầu mấy ngày sau, thủ đoạn để các nương nương tranh đoạt quyền cai quản hậu cung tạo nên vô số chê cười, hôm nay lại càng thêm trầm trọng, ai cũng biết Hoàng thượng hai ngày nay không ở trong cung, Thái hậu nương nương bị bệnh, các nàng thế nhưng lại quậy tung trời cục thượng cung lên, thượng cung sáu cục bị làm cho choáng váng đã không nói, ngay cả người ở hai mươi bốn ti cũng bị liên lụy vào.

Hậu cung, phải do một người uy tín đứng đầu, như vậy mới có thể từng bước chu toàn mọi việc đầu vào đấy, khi Chu hoàng hậu còn ở trong cung, làm việc thật sạch sẽ lưu loát, hướng hồ nương nương lại là người can trọng vô cùng, kinh nghiệm xử lý mọi việc còn thận trọng hơn nhiều so với cả thượng cung, nàng còn rất khiêm tốn, hết sức tận lực nghe theo lời khuyên của mọi người, làm cho người người đều hài lòng.

Nhưng mà, mấy tháng nương nương về nhà này, thượng cung cục lại trở thành nơi để bốn vị nương nương kia tranh đoạt quyền lực, là công cụ để khoe khoang năng lực bản thân mình.

Ví dụ đơn giản nhất là chọn hoa nào để thêu tranh.

Đức phi nương nương nói tranh mẫu đơn mới đẹp, Thục phi nương nương lại nói, người đậm như hoa cúc mới là tốt nhất, Như Phi nương nương lại cho rằng hoa ngọc lan xuân tốt hơn, Thần phi nương nương nghe được, lại chắc chắn cho là mai vàng.

Bốn hoa vẫn và màu sắc mà các nàng nói đều không phù hợp với mùa, thành ra lại trở nên lung tung lộn xộn, chỉ là một tấm bình phong cho tầm cung Hoàng thượng mà thôi, thế nhưng không thể nào hoàn thành cho xong được.

Thật ra nếu mạng chuyện này ra thương lượng với Hoàng hậu nương nương là tốt nhất, đang giữa mùa hè, bình phong trong cung là cách nằm lại làm cái mới, chờ đến khi đông mùa lại có thể tiếp tục sử dụng lại, vào mùa hạ, có thể chọn hoa sen hai màu, trắng, hồng nhạt, tuy gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, bên dưới, lại thêm mấy con cá chép vàng đang khê lượn. Rất hợp với thời tiết, lại dễ chịu, ngụ ý cũng rất thanh nhã.

Nhưng, Hoàng hậu nương nương mới ra cung, bốn vị hoàng phi nương nương lại không chấp nhận hết thấy, căn bản không nghe người thượng cung cục nói, hỏi cũng không thèm hỏi đã cho người thiết kế. Đến khi không thể nói lý lại vùng chân vùng tay.

Hậu cung gà bay chó sủa, lúc này mới nhận ra, thì ra bốn vị này, cũng không phải là kẻ vừa tay.

Hôm nay lại xảy ra chuyện thật dọa người, Đức phi nương nương ý vào sủng ái của Hoàng thượng, thế nhưng lại vượt quyền, đi tuần tra ở mật phòng nơi chỉ có Hoàng hậu mới được vào. Lại còn bức bách thượng cung giao ra chìa khoá, thượng cung cục bị áp bức, đành phải giao ra một số chìa khoá không quan trọng, tiếp theo Thục phi nương nương cũng chạy đến, mạnh mẽ nói, thượng cung cục cho Đức phi mấy chiếc, vì vậy nàng cũng muốn có mấy chiếc, đến cuối cùng, nhìn hành vi của các nương nương, quả thực là muốn chia cắt thượng cung cục ra. Liều thượng cung bất quá chỉ nói mấy câu, khuyên bảo các vị nương nương một chút, ai ngờ, lại bị Đức phi dụng cung pháp, đánh xong bốn mươi trượng, da tróc thịt bong. Liều thượng cung là một người đức cao vọng trọng trong cung, Thái hậu, Hoàng thượng, cũng phải kính trọng ba phần, lần này bị đánh, lại không dám làm Thái hậu không vui, chỉ có thể cố nén giận đến bẩm báo tình huống hôm nay với Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Trở Lại

Lời cần nói đã nói hết, những gì có thể che lấp cũng đều che lấp, nhưng thật sự nàng không thể chống đỡ nổi, té xỉu trước mặt Thái hậu, lúc này Thái hậu mới biết được chân tướng, biết được Liều thượng cung thế nhưng lại bị các nàng đánh.

Thái hậu làm sao có thể không tức giận được chứ? Hậu cung đã bao nhiêu năm không có xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có thể nói bốn vị hoàng phi này thật sự rất đơn giản, rất ngốc nghếch, tranh đoạt trong hậu cung chưa bao giờ ngừng lại, nhưng mà, muốn tranh đoạt cũng phải xử dụng chút thủ đoạn mới được chứ!!! Làm như vậy là dọa người ta rồi còn đâu. Thái hậu tức giận đến thiếu chút nữa thì tiêu đời.

Chẳng lẽ nữ nhân biến chất hết rồi sao? Sở Cường nghe xong tiết mục hậu cung chính người này, chỉ có thể vừa buồn cười vừa tức giận kết luận một câu như vậy, trí tuệ của các nàng, đã không thể nào nhắc đến nữa rồi. Tổng thể mà nói, Sở Cường là ngại thủ đoạn của các nàng cấp thấp. Đức phi chính là một tiêu biểu, ý vào sủng ái của hần đối với nàng, càng ngày càng vô pháp vô thiên, lần trước chuyện công sứ đã bị Hoàng hậu đánh một lần, vẫn còn chưa biết hối cải, nữ nhân này, chẳng lẽ nàng lại khờ dại nghĩ rằng mình là tiểu bảo bối hần nên giữ gìn từng giờ từng khắc sao?

Nếu các nàng làm việc bí mật một chút, cao tay một chút, mới mẻ một chút, có lẽ, còn có thể chiếm được ánh mắt khác xưa của hần, nhưng mà hiện tại, hần ngay cả những tay đều phải lười.

Sở Cường nhú mày, ở trong cung, hần đối xử với Đức phi quả thật không tồi, Sở Cường cũng chưa từng sủng ai đến mức lung lạc hậu cung cả. Nhưng mà, đối mặt với nữ nhân thiếu hiểu biết, Sở Cường có chút sầu não, sau nửa đêm bèn quyết định cảnh cáo Đức phi một chút. Vì thế truyền ý chỉ bảo Đức phi phải làm món bánh bao lần trước đã làm khi tuyên tú mạng đến Long Ngâm cung.

Đức phi vui mừng nửa mặt chài đầu thay y phục, lại còn mặc thêm chiếc váy mà Sở Cường yêu thích nhất, tảng đá trong lòng rốt cục cũng được đỡ xuống. Việc các nàng làm hôm nay quả thật không ngờ lại làm cho Thái hậu phát hỏa lớn như vậy, cho dù Liều thượng cung là tổng quản của thượng cung cục, nhưng cũng chỉ là thân phận nô tỳ, nếu hôm nay nghe lời các nàng nói thì có thể dẫn đến kết cục như vậy được sao? Thế nhưng, trước mắt không có ai đủ chức phận giải quyết việc này, không bằng trở về nghỉ ngơi cho tốt, chờ Hoàng hậu nương nương hỏi cung hoặc là chờ Hoàng thượng có ý chỉ mới. Rõ ràng không đem bốn vị phi các nàng đặt vào mắt, không đánh nàng, vậy thì đánh ai đây chứ?

Đức phi chiếc trâm phi thủy cấm vào búi tóc, hỏi: “Bánh bao làm xong chưa? Hoàng thượng rất thích ăn bánh bao nhân tôm tươi, các người làm cho cẩn thận một chút.”

“Vâng, nô tỳ đã sắp xếp ổn thoả cả rồi ạ.”

“Xiêm y của nương nương đã được xông long não, bây giờ có thể mặc vào rồi ạ.”

“Các người thấy chưa, tuy rằng hôm qua Hoàng thượng thật tức giận, nhưng đêm đến vẫn còn nhớ đến bản cung, đi theo bản cung, là phúc phận của các người.”

“Nương nương, nô tỳ nghĩ, cho dù như vậy, nương nương cũng nên kiềm chế một chút, thời gian nô tỳ ở trong cung so với nương nương lâu hơn, cho nên biết rõ Hoàng thượng không thích người quá phận, nói vậy, chắc cũng áp dụng cho cả nữ tử đấy.” Đức phi gật đầu, nói chuyện cùng nàng là một cung nữ nàng rất tín nhiệm, thay quần áo xong, Đức phi bước lên một chiếc kiệu nhỏ, cung nhân cầm theo hộp bánh dẫn đầu đi đến Long Ngâm cung.

Long Ngâm cung bên này đã chuẩn bị tốt tất cả.

Đặc biệt có người đưa Lý Châu Nhi, đi vào nơi quan trọng nhất của tẩm cung.

Sở Cuồng đang mặc áo ngủ rộng thùng thình ngồi trên ghế đọc sách, Lý Châu Nhi thướt tha thình an, nói cười liên tục: “Sao hôm nay Hoàng thượng lại có hưng trí như vậy, nghe nói gần đây người cùng các vị đại thần bàn bạc có nên tây chinh Hung Nô, lập nên phòng tuyến an toàn hay không nữa.”

Sở Cuồng mặt không biểu tình, không nói không rằng, cũng không thèm ngẩng đầu lên.

Câu nói đầu tiên của nàng ta đã phạm huy, dám nói chuyện quốc sự sao? Ngay cả chuyện tình hậu cung nàng ta còn chưa rõ hết nữa là.

Sở Cuồng lật một trang sách, “Chuyện hôm nay trăm còn chưa trách phạt người, người còn dám chạy đến đây hỏi chuyện triều chính, dã tâm của người cũng thật không nhỏ đấy.”

A!

Lý Châu Nhi quỳ rạp xuống, “Hoàng thượng tha tội, chuyện lúc chiều, nô tỳ đã biết sai rồi, nhưng mà đó cũng chỉ là đánh một kẻ hạ nhân thôi, sao Hoàng thượng lại hung dữ với nô tỳ như vậy?” Nàng làm nũng nói: “Nô tỳ tự mình làm bánh bao, mang cho Hoàng thượng ăn khuya, nhưng mà Hoàng thượng đừng làm hung nô tỳ, chuyện can thiệp triều chính, nô tỳ trăm triệu cũng không dám nữa!”

“Trăm mới một câu, người đã nói một trăm, và lại, dường như mọi lỗi lầm đều đổ vào trăm, chứ không phải là do người sao?” Sở Cuồng vỗ mạnh lên bàn, đứng lên, tức giận thét lên, “Trăm đối với mọi người, đều không thích trách cứ quá trắng trợn như vậy, nhưng trăm lo lắng nói người nghe không hiểu, Lý Châu Nhi, lúc mới vào cung người cũng không giống như thế này, khi đó trăm còn thấy người là một nữ tử thông minh khéo léo! Người nói cho trăm nghe, là vì nguyên nhân gì, mới làm cho người trở nên đáng giận như vậy?”

“Nô tỳ một lòng yêu thương Hoàng thượng, có thể bởi là bởi vì yêu người, cho nên đầu óc không được tỉnh táo lắm, luôn thầm muốn Hoàng thượng yêu thương một mình nô tỳ là đủ rồi.” Nước mắt của nàng lăn chã rơi, dưới ánh đèn nhu hòa lại giống như hoa đào gặp mưa, hơn nữa dung mạo của nàng rất xinh đẹp, nhìn như vậy, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui.

Nhưng mà, nữ tử cảnh đẹp ý vui này, lại làm cho người ta không bớt lo chút nào cả, Sở Cuồng nhìn thoáng qua bài trí trong phòng, những bài trí này cũng đều là cảnh đẹp ý vui, có tác dụng gì đâu? Hãn lạnh lùng nói, “Xem ra lệnh cấm chừng lần trước không có tác dụng gì với người cả, ngày mai người đến Phụng Tảo cung của Hoàng hậu thỉnh tội, chờ Hoàng hậu xử lý đi.”

“Hoàng hậu nương nương hỏi cung?!” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, lấy khăn lau nước mắt, sao lại trở về nhanh như vậy chứ?

Đôi môi run rẩy, nàng muốn hỏi, không phải Hoàng thượng đã phế bỏ Hoàng hậu rồi sao?

Trong lúc nhất thời sự việc xảy ra ngoài dự đoán, lòng của Lý Châu Nhi rất bất an, nàng muốn hỏi, nhưng rốt cục cũng không dám hỏi.

Sở Cuồng không giải thích thêm gì, nói: “Được rồi, người nên hỏi cung mà sám hối đi, ngày mai qua gặp Hoàng hậu, chuyện tình hậu cung, trăm đã giao toàn bộ cho Hoàng hậu quản lý, người sống hay chết, trăm cũng không thể giúp được người.”

Lý Châu Nhi cũng không biết làm cách nào mà mình đứng lên khỏi mặt đất được, thân mình có chút lão đảo.

Nhưng, Nàng, nàng, nàng. Sao lại trở lại chứ?

Trong lòng sinh ra chút sợ hãi.

Lần trước sau khi bị Thái Thái đánh, đáy lòng Lý Châu Nhi liền trở nên e sợ Thái Thái.

Rốt cục trốn được về tẩm cung mới, Lý Châu Nhi ngăn người cả nửa đêm, sau đó bắt đầu phát giận.

“Nương nương, người làm sao vậy. Rõ ràng lúc này ra cửa còn vui vẻ lắm mà?” Lý Châu Nhi vội nói, “Nàng ta đã trở lại, sao các người lại không báo với ta?!”

“Ai đã trở lại ạ?”

Chương 90: Là Mộng Hay Là Thật?

“Hoàng hậu nương nương, nữ nhân béo kia....”

“Nương nương, nói nhiều dễ nói sai...”

Cung nữ lo lắng cất lời nàng.

Nàng mất cả nửa canh giờ trang điểm, sau đó mang theo một thân y phục đẹp để đến lấy lòng Hoàng thượng, thêm vào đó, lại còn đặc biệt bảo tên đầu bếp nổi danh mà mình đã nhờ đệ đệ tìm giúp làm một lồng bánh bao. Bây giờ, tất cả đều vô dụng cả rồi.

“Nương nương có tâm sự sao?”

“Các người lui ra hết đi, Cẩm Y ở lại.”

“Theo nô tỳ nhìn thấy, sở dĩ Hoàng thượng nửa đêm kêu nương nương đến hỏi chuyện, điều này chứng tỏ lần này Hoàng thượng cũng không phải là thật sự nổi giận, cho nên muốn giữ thể diện cho nương nương, xem ra trong lòng ngài ấy đối đãi với nương nương quả thật cũng không tồi.”

“Người nói đúng, Hoàng thượng bảo ta mang bữa khuya qua, kỳ thật là ngài thương tiếc ta, ta chỉ biết là trong lòng ngài ấy vẫn có ta mà.” Nín khóc mỉm cười thật dễ dàng, Châu Nhi lau nước mắt: “Vừa rồi là ta do vụ bị đánh lần trước làm cho sợ hãi, chẳng lẽ ta thực sự sợ mụ béo kia sao? Ta đoán, chắc Hoàng thượng kêu nàng ta trở về là vì không muốn nhìn thấy tình cảnh bốn phi chúng ta tranh giành tình cảm mà thôi, vị trí Hoàng hậu của nàng, thủy chung vẫn chỉ là hữu danh vô thực, chỉ cần Hoàng thượng vẫn chiều Lý Châu Nhi ta thì tâm, ta xem vị trí hoàng quý phi, sớm muộn gì cũng là của ta thôi.”

“Chỉ hướng hậu cung, thủy chung vẫn chỉ có một con đường nha.” Cẩm Y nhắc nhở: “Nương nương phải tranh thủ thời gian vì Hoàng thượng sinh nhi dục tử. Ở trong cung, hậu phi có hoàng tử vị trí bất đồng với người khác.” Đây mới là trọng điểm, lập tức bị chọc trúng chỗ hiểm, Lý Châu Nhi gật gật đầu, đúng vậy, mục đích cuối cùng của hậu phi đều là vì Hoàng thượng sinh hạ con trai con gái, càng nhiều con, vị trí của nàng lại càng được củng cố.

“Haiz, tuy nói như thế, nhưng đó là quyền của Hoàng thượng, người làm sao có thể can dự được, đối với nữ tử, cho dù đồng giường cộng chăn, cũng chỉ là thoáng qua mà thôi.” Châu Nhi chưa sót nói, tựa hồ Sở Cuồng có cách cao siêu nào đó để không thể lưu lại mầm mống của chính hân.

Cẩm Y thở dài, “Còn có một vấn đề nữa, có lẽ là Hoàng thượng vẫn luôn kiêng kỵ địa vị xuất thân của các hoàng tử đi.”

Trong lòng Lý Châu Nhi trầm xuống, đúng vậy, nói về xuất thân của bốn phi tử, vẫn có cao có thấp, cho dù nàng mỗi ngày đều tỏ ra giống như chủ nhân của hoàng cung này, nhưng xuất thân, vẫn là một cái gai trong lòng nàng. Lý thị lang xuất thân là thương nhân, tổ tiên tam giáo cửu lưu, dạng người gì cũng có, cha nàng tốn cả tích góp nửa đời mới đổi được chức thị lang, cũng chỉ là giúp bộ hộ tính sổ sách thu chi mà thôi. Ở gia tộc mà nói, không có căn cơ, ở đây mà nói, trong tay cũng không có thực quyền.

(tam giáo cửu lưu: đủ hạng người)

Trái lại xuất thân của Hoàng hậu, tuy rằng cha là xuất thân từ thư khó, nhưng trong nhà mấy đời đều là văn nhân đức cao vọng trọng, cũng xem như dòng dõi thư hương đứng đắn, đến cha của hoàng hậu vận khí cũng thật tốt, thế nhưng lại trở thành ân nhân cứu mạng tiền hoàng, sau lại trợ tân hoàng đăng cơ, ông liền trở thành người dưới một người trên vạn người, đứng đầu các quan. Bây giờ lại là quốc trọng, chỉ sợ tương lai, ba vị Tể tướng cáo lão hồi hương, hiển hách của Chu gia sẽ không ai bì kịp.

Cha của Thục phi là Trần viễn đại tướng quân.

Cha Như phi là Lưỡng Quảng tổng đốc.

(Lưỡng Quảng: chỉ hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây, TQ)

Cha Thần phi, Khang An hầu.

Nhìn thất Lý Châu Nhi mặt mắc, Cẩm Y không khỏi khuyên bảo: “Nếu nương nương có con nối dõi, có xuất thân hầu môn công phủ hay không, căn bản không phải là vấn đề.”

***** Thái Thái bánh bao thịt *****

Đức phi đi rồi, Sở Cuồng lại không cảm thấy buồn ngủ, những ngón tay đẹp dễ nhẹ gõ trên mặt bàn, nhìn lồng bánh bao nhỏ kia, vì thế liền nhớ lại hương vị ngày đó, hân bốc một cái lên, cho vào miệng, mới cắn hai ba ngụm, hân lập tức sững sốt, nhìn nửa cái bánh còn lại trong tay, có chút nghi hoặc. Tuy

ràng hương vị không tệ, nhưng cùng với hương vị hân ẩm ngày đó lại không giống, đây là có chuyện gì xảy ra? Buồng bánh bao xuống, rốt cục hân cũng không còn hưng trí để cần thêm một ngụm nào nữa.

Mới vừa rồi thế nhưng lại quên, hôm nay là mười lăm, trên trời mặt trăng rất tròn. Giống như một chiếc đĩa bạc, ánh sáng dịu nhẹ.

Thật ra không phải thứ gì tròn tròn đều không tốt đẹp cả.

Ít nhất, trăng trên trời là hình tròn, vào lúc này, lại càng thêm tròn, ánh sáng lại càng đẹp, khiến người ta yêu thích vô cùng.

Trăng ở Phụng Tảo cung cũng tròn như vậy, ánh sáng xuyên qua rèm mỏng, đậu ở đầu giường, trên khuôn mặt mượt mà như ánh trăng kia. Mặc dù Thái Thái đã uống canh giải rượu, nhưng do rất buồn ngủ, thế nên lúc này khi Hoàng thượng hạ ý chỉ Hoàng hậu nương nương chấm dứt cuộc thăm viếng lập tức hồi cung thì nàng đang ngủ say như chết. Mười tên nô tài, khiêng cả người cả giường trở về. Rốt cục, ban đêm canh năm, phát giác ánh trăng chiếu vào mặt mình, đôi mắt mệt mỏi của Thái Thái, lặng lẽ mở ra một khe hở.

Bốn phía rường cột chạm trổ, thoát nhìn rất hoa mỹ, đây cũng không phải là phòng ngủ nhà nàng, nhìn thế nào cũng giống như Phụng Tảo cung trong hoàng cung. Nàng cố gắng khiến cho mình khôi phục chút ý thức, nhưng thân mình giống như bị tảng đá đè nặng. Cộng với tàn niệm của một giấc mộng rối rắm, khiến nàng cảm giác như mình đang bị bệnh. Thì ra đã trở lại chiếc giường Pháp quốc kia, nói thật, so với chiếc giường gỗ ở nhà, nàng vẫn thích chiếc giường rộng rãi êm ái này hơn. Nếu bị phế bỏ, không biết nàng có được đem nó đi theo hay không nữa?

Ý thức tan rã làm cho nàng không thể phân biệt được, đến tốt cùng là ở nhà mới là giấc mộng, hay ở trong cung mới là giấc mộng.

Trong hoàn cảnh vô cùng im ắng này, có một hơi thở, thổi ở sau lưng của nàng, khiến nàng cảm thấy rợn cả người. Trên vách tường trước mặt, hai bóng người lồng vào nhau, trong mắt nàng nhìn ra thì dường như đây là bóng của mình cùng với một người nam nhân nữa, đột nhiên nàng giật mình. Ánh đèn nhu hòa, phía trong sa trường, toàn thân Thái Thái đều cảm thấy là lạ, mãi cho đến khi một cánh tay thon gầy, giống như rắn trượt theo người nàng, nắm lấy bàn tay yếu ớt lại tròn tròn như cái bánh bao của nàng.

Cánh tay xinh đẹp, dưới ánh trăng tinh tế mà thon gầy, giống như bạch ngọc. Ngay cả móng tay cũng giống như trong suốt, được cắt tỉa cẩn thận. Thái Thái nhìn kỹ, rốt cục mới nhìn rõ trên ngón tay, đeo một viên hồng ngọc quý khí vô cùng. Bàn tay trắng nõn lại hơi nhiễm hồng, làm cho nàng vừa mới tỉnh dậy từ trong mộng, có chút si ngốc. Nhẹ nhàng mà nhu hòa, hân quyền luyến từng ngón tay nàng không buông, tinh tế thương thức mỗi một chút mềm mại.

Cảm nhận được sự run sợ trên người nàng truyền đến, đối phương mới tốt bụng nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, là trẫm.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đế Hậu Hiệp Nghi

Đừng sợ, là trẫm?

Không biết vì sao, đáp án này lại làm cho Thái Thái càng thêm sợ hãi. Đáng sợ nhất không phải là kẻ ác làm điều ác, mà chỉ sợ kẻ ác đột nhiên đổi tính, từ một con cáo lại biến thành dịu dàng đến nham hiểm, làm sao có thể không sợ đây?

Kết quả là nàng càng ngày càng run rẩy hơn.

Mà hân thì lại càng thêm dịu dàng.

Sự dịu dàng đến tận xương tủy, cực kỳ giả tạo, làm cho người ta dễ dàng liên tưởng đến điển cổ trăm năm cáo chúc tết gà kia.

“Trẫm nhìn thấy người ngủ thật ngon, cho nên không nhẫn tâm đánh thức.” Bàn tay Sở Cuồng buông tay nàng ra, hướng về mái tóc của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve giống như đang vuốt ve một con mèo để trấn an cảm xúc của nàng: “Mơ thấy cái gì vậy? Kể cho trẫm nghe một chút đi?”

Là ác mộng mà thôi, chỉ sợ đây cũng là một phần trong ác mộng ấy đi?

Thái Thái cứng ngắc, chậm rãi xoay người, ánh mắt hân trong đêm tối thỉnh thoảng lại hiện lên một tia sáng rọi, bốn mắt nhìn nhau, chỉ sợ thần sắc giống như nhìn thấy quỷ này của Thái Thái, cũng đã được thu vào đáy mắt của Hoàng thượng lão gia đi? Một trận trầm mặc, trầm mặc rất lâu.

Đôi môi xinh đẹp của Sở Cuồng, nhếch lên, vẽ nên một đường cong hoàn mỹ.

“Hoàng hậu, đây là lần đầu tiên, trẫm nhìn rõ dung nhan của nàng như vậy đấy.” Hân chế nhạo, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, sau đó nheo nheo phần da hơi hồng do bị áp vào trên giường, “Nhìn gần như vậy, thật có một tư vị khác à nha.”

“Hình như ta đang mơ phải không?” Rốt cục nàng cũng nói ra câu ghen trong lòng đã lâu: “Vì cái gì ngươi lại còn ám ta, trong mơ tra tấn ta còn chưa đủ sao?” Thái Thái tủi thân, ánh mắt đã hơi ươn ướt, nước mắt rơi trên mặt, dừng trong lòng bàn tay của người nào đó. Sự thật chứng minh, hắn không hề nghĩ rằng thi ra sự ảnh hưởng của hắn ở trong lòng nàng lại mạnh mẽ đến vậy, hơn nữa nữ nhân kiên cường cứng rắn này lại còn rơi lệ, hoàn toàn vượt qua ngoài ý muốn của hắn. Thì ra theo kế hoạch của hắn là, lấy sắc đẹp của mình, lừa gạt nữ tử này, sau đó đùa giỡn trong lòng bàn tay cũng xem như không có gì là khó khăn cả.

Sở Cuồng mang theo mục đích đã cân nhắc thật kỹ đến đây, cho nên lập tức vươn tay, lau nước mắt của nàng đi. Hạ quyết tâm, sau đó ôm nàng vào lòng ngực rắn chắc của mình, thân thể mềm mại của Thái Thái, mang lại cho hắn một cảm thụ vô cùng kỳ lạ. Ôm chặt nhau, đôi môi hắn dịu dàng dừng ở bên mặt nàng, sau đó đi đến sau tai nàng.

Vòng tay bao phủ ngực nàng cảm nhận được trái tim nàng đang mãnh liệt nảy lên.

Rốt cục hắn cũng đã chắc chắn được mình đã đại công cáo thành.

“Hoàng hậu, chi sợ đây là lần đầu tiên hai ta ở chung yên bình như vậy phải không?”

Đúng vậy, từ lúc nàng thành thân đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn đối xử thân mật với nàng như vậy. Chẳng qua loại thái độ đột nhiên chuyển biến này, đổi thành người khác, thì ai cũng không thể chịu nổi, ngược lại làm cho cả người cảm thấy mất tự nhiên hơn. “Ừ, tuy rằng ta biết ngươi giả vờ cũng thật vất vả, nhưng ít nhất, thái độ của ngươi cũng khá tốt.” Sở Cuồng cảm thấy, điểm đáng giận nhất ở nàng, chính là nói chuyện thẳng thắn như vậy, nhất châm kiến huyết.

(nhất châm kiến huyết: một câu nói đúng trọng tâm)

“Hoàng hậu, trăm nói cho nàng biết, nữ nhân quá thông minh sẽ không đáng yêu đâu, nữ nhân phải biết giả vờ, như vậy mới đáng yêu.” Nói xong, hai tay của hắn lại nhéo má nàng. Thái Thái phiền muộn, bởi vì nàng rất ít khi nghi ngờ cái gì, nhưng mà lần này, thật sự đã làm khó nàng. Không thể nghĩ ra, tâm địa của nam nhân này so với lang sói lại càng hiểm ác, đến tận cùng hắn là có ý đồ gì đây? Cũng may hiện tại, Thái Thái đã hiểu được, đây không phải là mộng, hơn nữa nàng là bị người ta khẩn cấp khiêng về hoàng cung trong lúc còn đang mơ ngủ.

Điều này chứng tỏ cái gì, hắn, không phải muốn phế hậu sao?”

“Hoàng thượng, người không định phế bỏ ta sao?” Thái Thái thể nhưng lại có chút phiền não, thật lo lắng vì cái gì hắn lại quyết định không phế hậu.

Sở Cuồng cường chế sự bức tức trong lòng, trêu đùa vành tai của nàng, sau đó lại nói những lời ngon tiếng ngọt trái với lương tâm: “Sao trăm có thể phế bỏ nàng được chứ?” Sau đó đề tài liền chuyển sang trọng điểm: “Trăm sẽ không phế bỏ nàng, hơn thế sẽ hỗ trợ nàng trở thành một thể hệ hiền Hậu của Đại Sở nữa.”

“Nhưng mà, trăm có một điều kiện.”

Sở Cuồng rốt cục cũng nói đến mục đích chính: “Trăm và Hoàng hậu phải đạt thành một mối quan hệ quân thần vô cùng ăn ý, cũng có thể nói đó là quan hệ hợp tác.” Nếu quyết định không phế bỏ Hoàng hậu, Sở Cuồng quyết định phát huy vai trò của vị Hoàng hậu này lên mức cao nhất.

“Ta, ta nghe không hiểu.” Thái Thái nói.

Sở Cuồng cười, rốt cục cũng không hề giả vờ dịu dàng nữa, hắn nằm thẳng, nhàn nhã thờ dài: “Trăm không thể chấp nhận được bề ngoài của ngươi, nhưng ngươi cũng xem như là một thể từ trợ thủ đắc lực của trăm, cho nên, như cách nói của dân gian, chúng ta có thể làm một đôi phu thê hữu danh vô thực, tuy nói là phu thê, như thực tế, giữa ngươi và trăm, chính là giống như đồng bọn quan hệ hợp tác với nhau vậy.”

Rất nhiều danh gia phú quý đều là như vậy, bình thường chính thê vào cửa lại giống như một nhu yếu phẩm, bởi vì chỉ cần mà không thích, cho nên chính thê rất khó có được tình yêu thật sự của phu quân mình, sau đó lại trở thành người trợ thủ đắc lực không thể thiếu bên cạnh trượng phu. Thậm chí có một vài chính thê, bị bỏ rơi vào đêm tân hôn, cả đời cũng chưa từng cùng phu quân chung đụng, chỉ có thể làm một đồ vật bài trí cao quý, đẹp mắt mà thôi.

Trong lòng Thái Thái hiểu được, không phải là Sở Cuồng chỉ muốn một mối quan hệ như vậy sao?

Nàng thật may mắn, chưa từng yêu ai, cho nên cũng không biết đau lòng là gì, vì vậy ở bên nhau như vậy cũng không có gì là to tát cả.

Thái Thái trầm mặc, nghiêng đầu, nhìn thấy hắn đã khôi phục lại sắc mặt cuồng ngạo.

“Thì ra là như vậy, hắn là ngươi nên sớm đi thẳng vào vấn đề một chút, vừa rồi, ta bị ngươi hù cũng không nhẹ đâu.”

Thái Thái than nhẹ một hơi, “Nếu ngươi sớm nghĩ được như vậy thì đã tốt lắm rồi, miễn cho lại xảy ra nhiều chuyện như vậy không phải sao? Ngày đầu tiên ta tiến cung, cũng đã nghĩ như vậy, Hoàng thượng, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không yêu ta, mà chúng ta lại phải sớm chiều đối mặt, cho nên ngươi hận ta phải không?” Nàng không biết gì cái gì lại nói ra câu này, nhưng nàng không nói dối, bởi vì dựa theo quan sát của nàng, Sở Cuồng hẳn là loại người rất nghiêm túc trong tình cảm. Trên thực tế, Sở Cuồng cũng không phải là yêu, sự chán ghét của hắn hơn phân nửa đến từ sự kỳ vọng quá cao, mà sự thật là vô cùng khó chấp nhận, hắn đích xác đã rất mong chờ một Hoàng hậu tài mạo song toàn, nhưng hiện tại kết cục đã định, hắn cũng đã dần dần tiếp nhận, hoàng hậu, hoàng phi, bất quá cũng chỉ là công cụ để hắn thống ngự Đại Sở mà thôi.

Thái Thái cũng không nhận ra, là nàng đã lấy lập trường vô cùng thuần khiết lương thiện để đi lý giải Sở Cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cháo Ốc Khô Dưa Muối

“Yêu?” Sở Cuồng lại thật sự suy nghĩ đáp án, một mảnh mộng lung mờ mịt. Đế vương vô ái, từ nhỏ hắn đã tự nhủ với mình như vậy. Hiện tại đột nhiên lại nói đến từ yêu này, thật xa lạ, khiến cho lòng hắn trở nên sợ hãi. Sở Cuồng ho khan một tiếng, “Những lời này là có ý gì?”

“Ồ, không có ý gì cả.” Thái Thái nghiêng đầu, tư vị yêu thương này, kỳ thật nàng rất khát khao, nhưng với tình huống hiện tại, nàng chỉ có thể dừng lại ở mức độ khát khao mà thôi, không thể nào vượt qua Lôi Tri được. Trong lòng Sở Cuồng căng thẳng, nhìn nàng, lại nhớ đến Sở Vinh, chẳng lẽ nha đầu béo trong lòng mình này, lại yêu đường đệ của hắn sao? Sở Cuồng phỏng đoán.

“Hoàng thượng, sao người không nói gì hết vậy?”

“Trẫm phát hiện ngươi là người nói nhiều thật đấy.” Sở Cuồng từ giường đứng dậy, chỉnh lại y phục của mình. Cuộc nói chuyện hôm nay đã thành công, nếu muốn đạt được chung nhận thức, thì không nên tiếp tục căng thẳng với nhau, đối với chuyện đã đạt được kết quả mong muốn, hắn cũng không muốn nhiều lời thêm nữa. Lo lắng nhìn thấy Thái Thái che mặt, yên lặng rơi lệ, đột nhiên trong lòng hắn nảy ra một loại tư vị khó hiểu. Sao nàng lại như vậy, bình thường mạnh mẽ kiên cường, thế nhưng cũng có lúc phải rơi lệ sao? Đúng rồi, kỳ thật tuổi nàng cũng không lớn, đại khái mới có mười sáu mười bảy tuổi, trong khi mình lại nhiều hơn nàng đến mười tuổi, mà hành vi gần đây lại có chút, bất cần nhân tình?

(Bất cần nhân tình: không hợp lý lẽ, không hợp tình hợp lý.)

Do cúi đầu nên tiếng khóc của nàng có chút đè nén, Sở Cuồng lặng yên trong chốc lát, ngữ điệu lạnh lùng rất cực cũng mang theo một chút nhu hoà thương tiếc: “Đừng khóc, như vậy thật không giống ngươi.” Sở Cuồng đi qua, do dự ngồi bên cạnh nàng, lấy khăn tay ra lau lau đưa sang, nhìn thấy dưới ánh trăng nước mắt nàng mộng lung, Sở Cuồng thế nhưng nhận ra, tựa hồ mình thật sự đã huỷ đi cả đời của nàng. Từ nay về sau, nàng sẽ vô vọng thoát khỏi trời cuộc của cung đình, rốt cục không có cơ hội được ở chung với người mình yêu thương, rốt cục không còn hy vọng, có được cuộc sống mà nàng mong muốn.

“Ngươi tuổi còn nhỏ đã tiến cung, thật cũng không dễ dàng gì, không bằng, đêm nay nhân danh ánh trăng, trẫm hứa với ngươi, từ hôm nay sẽ coi nhau như huynh muội, ít nhất, trẫm không thể sủng hạnh ngươi, nhưng có thể chăm sóc cho ngươi.” Vào đêm trăng như vậy, sẽ khiến con người ra nói ra một vài câu nói thuần khiết như vậy, lời này đích xác xuất phát từ trong tâm hắn, đã nói ra, sẽ không thất hứa.

Thái Thái nhìn hắn, thầm nghĩ rằng, làm huynh muội với một người nhân phẩm không được tốt như vậy, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được.

Sở Cuồng nở nụ cười khó có được với nàng, quan hệ lạnh như băng của hai người từng bước trở thành quan thân thân thiết, hắn bắt kể kêu nàng một tiếng: “Tiểu muội.”

(KT: hự, đến chỗ này thì nhện không được nữa rồi, cái gì mà ‘tiểu muội’ chứ? Nghe ghê ghê, nôi da gà rồi đây này T__T)

Vào đêm khuya thế này, hai người nhìn nhau. Thái Thái lặng lẽ quan sát, đêm nay Sở Cuồng tựa hồ rất trưởng thành, giống như lời hắn, nhiều hơn nàng đến mười tuổi, lại có thể dễ dàng chuyển biến từ khờ dại sang chín chắn một cách tự nhiên như thế. Về lạnh lùng thường ngày, trông thật giả dối, sự ám áp đêm nay, cũng giả dối mà thôi. Nhìn bóng dáng Sở Cuồng, Thái Thái âm thầm vươn tay, phác họa bóng dáng của hắn, phỏng đoán đến tột cùng đâu mới chân chính là Sở Cuồng.

Thình thịch——

Bỗng nhiên vang lên một hồi tim đập nhanh khó hiểu.

Chắc chắn là nàng nghe lầm.

Bàn tay đặt trên ngực, thình thịch ——

Thái Thái kinh ngạc phát hiện, ngay lúc này, nàng lại đối với bóng lưng của Sở Cuồng, lộ ra cảm giác khác thường.

Sau đó, áp lực của sự đau đớn đảo qua tim nàng, đáng chết ——

Đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Sở Cuồng cầm một chiếc đèn lên, nhìn về phía ngoài cửa sổ, đã là canh năm, hắn sắp phải vào triều bàn bạc chính sự. Thái Thái nương theo ánh đèn, phát hiện trong mắt hắn đầy tơ máu, thoát nhìn giống như ngủ không đủ giấc. Nhưng tinh thần Sở Cuồng xem như tràn đầy sức lực, đây cũng có thể xem

như đặc thù do làm Hoàng đế nhiều năm mà luyện thành đi? Một đêm này Sở Cuồng phải xử lý không ít chuyện, hồi cung, trấn an Thái hậu, canh ba giáo huấn Đức phi, canh năm, lại chạy đến đây bàn chuyện với quốc mẫu của chính mình.

Trên bàn đặt mấy tấm tấu chương, Sở Cuồng ngồi dưới đèn mở ra, dãn dò Thái Thái: “Ngươi đừng để ý đến trầm, cứ ngủ tiếp đi.”

Đáng tiếc lời nói ra đã quá muộn, Thái Thái đã đứng dậy, thuận tiện chải đầu búi tóc. Mặc y phục vào, nhìn về phía Sở Cuồng, có chút mắt tự nhiên nói, “Hoàng thượng có đói không? Nếu như thiếp đoán không sai, hẳn là Hoàng thượng đã một đêm không ngủ đúng không?”

“Ừ.” Coi như là không ngủ đi, dầu gì cũng chỉ ngủ được khoảng hơn một hai canh giờ gì đó mà thôi.

Thái Thái yên lặng xoay người, đốt thêm một ngọn nến, đi vào trù phòng của Phụng Tảo cung. Vào trong đó rồi mới phát hiện, thì ra mấy ngày nàng không ở trong cung này, bếp trong trù phòng cũng không hề được sử dụng, cũng không có chuẩn bị nhiều nguyên liệu, Thái Thái vốn định làm vài món cho Sở Cuồng đỡ đói, lúc này lại có cảm giác tựa như ‘không bột đồ gột nên hồ’ vậy. Nhìn trái nhìn phải, chỉ có gạo cùng ốc khô. Thái Thái đành đổ gạo vào nồi nấu. Chờ gạo nở, lại thêm ốc khô vào. Nhìn cháo từng ục sôi bốc hơi lên, một mùi hương thơm ngon phả vào mặt.

Cũng chỉ có thể làm được đến thế này mà thôi. Lấy dưa muối từ trong bình ra xếp vào đĩa, lại múc cháo đổ vào chén ngọc, Thái Thái bê vào, nhìn thấy Sở Cuồng đang mệt mỏi xoa xoa mi tâm.

“Thiếp làm một chút đồ ăn, nếu người đói, hãy ăn đi.” Thái Thái nói, đặt cháo xuống, yên lặng định xoay người rồi đi.

“Chờ đã!” Sở Cuồng chợt hét lên, Thái Thái quay đầu lại nhìn thấy hắn chỉ vào dưa muối: “Đây sẽ không phải là ngư thiện lần trước ta ban cho ngươi đi?”

Nhớ đến lần đó liền cảm thấy thật tức giận, nhưng Thái Thái thở dài nói: “Đây là hồi môn thiếp mang vào, đặc sản dưa muối hồng của cha thiếp làm.” Lúc này Sở Cuồng mới hiểu rõ, cúi đầu ăn cháo, một lời cảm ơn cũng không có, một câu bình luận cũng không có nốt, quên đi, mặc hắn, Thái Thái xoay người rời khỏi phòng. Sở Cuồng rất hiếm khi được ăn món cháo có vị như vậy, ngay cả món dưa muối hồng được cất nhỏ này, ăn cũng ngon vô cùng. Đến khi Sở Cuồng ăn xong, muốn lấy thêm một chén, ai ngờ, Thái Thái đã không còn ở trong phòng.

Chạy nhanh thật, hẳn thâm nghĩ. Mắt thấy hừng đông vừa sáng, hắn khép tấu chương lại, đứng lên đuổi thất lưng một cái.

***** Thái Thái bánh bao thịt*****

Vừa mới tỉnh dậy, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng bị một đám nô tài ba chân bốn cẳng mặc triều phục cho hắn rồi rời đi xong, nàng mới trở khôi phục dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, sau đó lại thấy đại đội nhân mã Thượng cung cục đến chúc mừng Nương nương hồi cung, nhất là Liễu thượng cung, tuy trong người có thương tích, nhưng cũng không nề hà lao khổ mà đến.

“Liêu tỷ tỷ, nghe nói tỷ bị thương rất nặng, nên nghỉ ngơi nhiều hơn mới phải!” Thái Thái quan tâm, vội gọi người kê thêm hai cái đệm mềm trên ghế, lại sai Như Tâm qua đỡ Liễu thượng cung ngồi xuống, rồi lại quạt cho nàng, “Trời nóng như vậy, lại đáng người ta thành dạng này, thật không biết có còn vương pháp hay không chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Chín Mưu Kế

“Đừng nói đến việc này nữa, thật may là Nương nương đã trở về, hơn nữa nghe nói đêm qua Hoàng thượng đã đến chỗ Nương nương đổi mặt trò chuyện, bọn nô tỳ thật cao hứng thay cho người.” Quả thật nàng rất vui, tuy rằng đã nhận được nội báo trước đó, Hoàng thượng và Nương nương chỉ trò chuyện, không làm cái gì khác cả, nhưng Hoàng thượng đã qua đêm ở Phụng Tảo cung, hơn nữa rạng sáng lại cố tình báo cung nhân đến đó tìm hắn, điều này chứng tỏ Hoàng thượng đã khẳng định địa vị của Nương nương, đồng thời cũng là để răn đe các phi tần khác.

Mục đích đêm qua của Sở Cuồng chính xác là không được thuận khiết lắm, thứ nhất, cời bỏ gút mắc với Thái Thái, thứ hai, lợi dụng nàng để trấn áp sự kiêu ngạo của bốn phi tử kia. Chuyện này Thái Thái đều hiểu rõ, cho nên lúc Liễu thượng cung nói như vậy, nàng cũng không cảm thấy có gì đáng đề cao hứng cả. Đang nói chuyện, tiểu Đức tử mang chiếc hộp đen chứa chìa khoá đi vào truyền lời: “Nương nương, Hoàng thượng sai nô tỳ mang chìa khoá trả lại cho Nương nương, ngài ấy còn nói, sau này các chìa khoá cần thiết đều báo thượng cung cục giao lên, để Nương nương giữ luôn một thể.”

“Xem kìa, rốt cục Hoàng thượng cũng cam tâm tình nguyện uỷ quyền rồi.”

“Hoàng thượng cũng thật khó hiểu, ta thật không hiểu rõ hắn đang nghĩ gì nữa.”

Liêu thượng cung cười cười: “Nương nương xử lý mọi việc đều rất tốt, chúng ta đã quá rõ ràng, cho nên người thông minh như Hoàng thượng, cho dù trước đó có chút khúc mắc với Nương nương, nhưng sau khi ngài đã suy nghĩ kỹ càng, vẫn sẽ giao hậu cung cho người thôi.” Liễu Thượng cung biết xua

nay Thái Thái không ham thích nghe người nịnh bợ, lời của nàng cũng không phải là tăng bốc, vì vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp mang trọng tâm câu chuyện đi vào công việc trong hậu cung.

“Ba ngày sau là sinh nhật của Cửu Vương phi, về phần hạ lễ, xin Nương nương định đoạt.”

Thái Thái nói: “Ta nghe nói năm nay Cửu Vương gia đại thắng thưởng phi Khiết Đan ở sa mạc, bảo hộ dân chúng một thành có thật không?”

“Đúng vậy ạ, thật ra sự kiện này có ý nghĩa ở chỗ, Cửu Vương gia đã làm làm suy giảm nhuệ khí của thưởng phi Khiết Đan, đại khái trong vòng ba năm, bọn họ sẽ không dám xâm phạm biên giới chúng ta nữa.”

“Vậy theo ta, hạ lễ cho Cửu Vương phi hẳn nên chuẩn bị gấp đôi, để biểu đạt sự coi trọng của Hoàng thượng đối với phu quân nàng ấy đi.” Thêm vào đó là một ý tứ không tiện nói ra, đó là trong vụ hoàng tử đảng tranh năm đó, nghe nói Cửu Vương gia và Sở Cuồng náo nhau rất căng thẳng, cho nên nàng hy vọng làm thêm chút chuyện để khiến quan hệ hai người có thể dịu đi một chút: “Nên đưa một đôi ngọc bích như ý, năm trăm cuộn tơ lụa, ba thùng mã não bài trí, sáu trăm bộ trang sức đi.”

“Nương nương và nô tỳ cùng đi thôi.”

Đại khái vào buổi trưa, mọi chuyện trì trệ trong cả tháng qua đều được xử lý xong xuôi, Thái Thái vừa định đến thỉnh an Thái hậu. Lại nhìn thấy Đức phi dẫn theo một đám nô tỳ chậm rãi đi đến, Đức phi vẫn như cũ cao quý đến bức người. Một thân váy đỏ thẫm, lại càng thêm chói mắt. Liều thượng cung muốn tránh cũng không kịp nữa, đành phải đứng lên, chò nàng ta bước vào.

“Nô tỳ thỉnh an Hoàng hậu Nương nương.”

“Châu Nhi muội muội?” Thái Thái có chút khó hiểu, giờ này nàng ta đến đây để làm gì?

Lý Châu Nhi nhìn thấy Liều Thượng cung, bỗng nhiên lại đối với nàng ta thương tâm tự trách mà nói: “Liều tỷ tỷ, ngày hôm qua đều là do bản cung không hiểu chuyện, khiến người phải chịu khổ.” Liều Thượng cung nghe xong lời này, vội vàng quỳ xuống, nàng nói: “Nương nương làm sai lại nói ra lời ấy?” Lý Châu Nhi thập phần ngượng miệng, nhưng cũng không đến nâng Liều thượng cung dậy, chỉ đứng ở đó nói: “Đích thật là do bản cung sai, không nên bất kính với lão nhân như Liều tỷ tỷ, hôm nay ở trước mặt Hoàng hậu, bản cung xin tạ tội với người.” Nói xong, cúi người một cái, còn chưa cúi xong đã đứng thẳng người lại.

Liều Thượng cung đành phải mang theo thương tích, quỳ trên mặt đất vội nói: “Nô tỳ thật không dám nhận đầu ạ!”

Thái Thái có chút tức giận, trong lòng nghĩ Lý Châu Nhi thật hơi quá đáng, nàng ta đây là đang gây áp lực cho Liều Thượng cung đây mà. Nàng bèn bảo Như Nguyệt đỡ Liều Thượng cung dậy, lúc này mới hỏi, “Người đến Phụng Tào cung sẽ không là vì tạ tội không đi?”

“Là nô tỳ không đúng, cho nên Hoàng thượng bảo nô tỳ phải đến chỗ Hoàng hậu nhận xử phạt.”

Nàng ta căn bản không giống như đang đến lĩnh phạt, mà là đến để quan sát động tĩnh thì đúng hơn.

Thái Thái nói, “Bản cung không dám phạt người, người là tâm phúc trước mặt Hoàng thượng, bản cung đặc tội không nổi.”

Lời này được nói ra, Lý Châu Nhi mới bắt đầu trở nên có phép tắc một chút, nàng ta nói: “Tỷ tỷ là người đứng đầu một cung, đương nhiên là có tư cách trừng phạt bất cứ kẻ nào.”

Thái Thái lắc đầu: “Người nói không đúng rồi, người không phạm lỗi, ta không có tư cách để trừng phạt.”

“Không bằng ta cho người một đề bài đi, nếu người làm không được, ta sẽ phạt người, đề này vừa đơn giản lại thực dụng, tuyệt đối sẽ không quá khó.”

“Được, mời tỷ tỷ nói.”

Thái Thái nói: “Đề bài này có tên ‘Chín kẻ để mưu hại Hoàng hậu’.”

Đức phi sợ đến hoa dung thất sắc, mọi người ở đó cũng bị chấn kinh, đề mục này của Hoàng hậu Nương nương, cũng thật dọa người. Ai dám làm chứ? Nếu trả lời được, chẳng phải sẽ bị hiềm nghi là mưu hại Hoàng hậu hay sao? Nhưng nhìn thấy Thái Thái cũng không giống như là tùy tiện nói vậy, tất cả mọi người đều đành phải trông chờ vào phản ứng của Đức phi Nương nương.

“Muội muội nghe rõ rồi chứ?”

“Đã nghe rõ. Nhưng đề mục này muội không dám làm”

“Muội không làm thì ta sẽ đánh muội, muội đánh Liều Thượng cung bao nhiêu, ta liền trả lại bấy nhiêu, đúng rồi, vết thương lần trước muội muội người bị đánh, đã biến mất hay chưa?” Đức phi giật mình, lắc đầu nói: “Còn không có đâu, bây giờ chỉ cần trời mưa sẽ ăm ỉm đau.”

Cũng không phải gây xương, trời mưa đau cái gì chứ. Thái Thái không vạch trần nàng ta, thật ra chỉ xuất phát từ sự tò mò mà thôi, nếu có người thật sự ngấp nghé muốn cướp hậu vị, nàng ta sẽ sử dụng cách nào: “Người nhất định phải suy nghĩ cho tốt, tốt nhất là ly kỳ một chút, thú vị một chút, nếu quá trắng trợn sẽ bị người ta liếc mắt một cái đã nhìn thấu thì cũng không được. Hơn nữa người cứ việc suy nghĩ, ta cũng không bị ảnh hưởng gì cả, lại càng không làm khó người.”

“Thật sự?”

“Tự nhiên là thật.”

Đức phi nhìn Thái Thái, hoàn toàn không nhìn thấu được suy nghĩ của nàng, bỗng nhiên trong lòng run lên, giống như chuột nhìn thấy mèo, từ khi nào thì gan nàng lại trở thành gan chuột nhắt trước mặt phi nữ này chứ, trong lòng Đức phi thật không cam, thật sự rất không phục. Nhưng đề bài này, thật sự rất hay, “Chín kẻ để mưu hại Hoàng hậu”, trong lòng nàng xác thực có rất nhiều mưu kế, cái này có thể làm khó nàng được sao?

Phượng Tào cũng lại trở nên yên tĩnh.

Như gia tam thông lúng túng đi theo phía sau Thái Thái: “Nương nương, cái kia thì tính trừng phạt thế nào chứ!”

“Ta nghe nói, sau khi ta ra cung các nàng ta đều muốn được làm Hoàng hậu, nhưng hiện tại, ta đã không còn khả năng từ bỏ vị trí Hoàng hậu này nữa, cho nên, các nàng sẽ sinh ra lòng ghen ghét, nếu như để đến lúc đó mới phòng bị, không bằng bây giờ bảo các nàng ta nêu ra đi, để cho ta xem đến tột cùng có bao nhiêu chiêu số cổ quái đây.” Nàng tự nhiên là đang nói đùa, kỳ thật đây chỉ là một trò đùa nho nhỏ với Đức phi mà thôi, để nàng ta ở trong tầm cung diện bích mà suy nghĩ thật kỹ, chờ vài ngày nữa nàng xử lý hết mọi chuyện lớn nhỏ trong hậu cung mới có tinh thần nghĩ đến chuyện của nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Kế Hoạch Tà Ác

Xoảng, xoảng, xoảng!

Liên tiếp mấy chiếc bình ngọc bị Lý Châu Nhi tức giận quăng xuống mặt đất vỡ nát, trong con thịnh nộ, trông nàng ta thật đáng sợ. Không biết là sức lực này bộc phát ra từ chỗ nào của thân hình gầy yếu kia nữa. Tại sao ả ta lại trở về, hơn nữa những kẻ ở Thượng cung cục kia rõ ràng là khinh người quá đáng, chẳng lẽ bởi vì nàng là phi tử, mà ả ta là Hoàng hậu sao?

“Nương nương, người đừng ném nữa, chuyện này mà truyền ra ngoài đối với Nương nương cũng không có gì hay cả!” Cẩm Y vội vàng kéo Lý Châu Nhi, đỡ nàng ta ngồi xuống ghế, bưng một chén trà đến, “Nương nương, uống trà tiêu giận.” Nói thì dễ, nhưng cơn tức này cũng không phải nói tiêu liền tiêu, Lý Châu Nhi quăng chén trà, cầm lấy cây quạt quạt quạt mạnh một hồi: “Nếu như không có ả chen chân, bản cung đã sớm là Hoàng hậu rồi, bây giờ cũng sẽ không bị người ta xem thường đến vậy, lại phải tiêu hao nhiều tâm tư như vậy.”

Nàng lấy khăn ra lau nước mắt: “Á còn thích ra thủ đoạn quái dị như vậy, bảo ta phải viết cái gì mà ‘Chín kẻ để mưu hại Hoàng hậu’, người xem, ả xảo quyết như vậy, nếu ta viết, chính là phạm thượng, không viết, chính là bất tuân lệnh của Hoàng hậu, ả bảo sẽ đánh ta, hơn bốn mươi trượng lần trước còn chưa tiêu đâu, nếu biết trước có ngày này, ta nhất định sẽ không hạ thủ nặng như vậy với Liễu thượng cung! Thật là tự bẽ mặt đập vào chân mình, mà Hoàng thượng cũng thật là, lật lọng.”

“Nương nương, Hoàng thượng cũng chưa từng hứa hẹn sẽ phế hậu mà, y theo nô tỳ, Nương nương vẫn nên an phận, đóng cửa ở trong tầm cung vì Hoàng thượng tụng kinh niệm Phật, tốt nhất là để cho Hoàng thượng không nhớ đến Nương nương, không thấy Nương nương trong một thời gian dài, mà Nương nương nên chăm sóc bản thân, cách ăn mặc thật kỹ lưỡng, một ngày nào đó Hoàng thượng đột nhiên nhìn thấy người, hai mắt sẽ tỏa sáng, giặt này mình vì người, sau đó ngài ấy sẽ quên sạch mọi việc mà nương nương đã gây ra trong lúc kích động trước đó cho mà xem.”

“Thật là một cách hay, chẳng qua là, nếu như ta cứ ầm ầm như vậy, lỡ bị mọi người quên lãng, ngay cả Hoàng hậu cũng không nhớ đến ta nữa thì làm sao bây giờ?”

“Cái này yên tâm, đến lúc ấy cầm bạc mua chuộc công công bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng thượng tự nhiên sẽ biết được Nương nương vì ngài ấy mà tụng kinh niệm Phật, cầu nguyện ngày ngày, đến lúc đó nhất định Hoàng thượng sẽ cảm động mà sắc phong Nương nương làm Quý phi thôi.”

Nghe được lời này Lý Châu Nhi nín khóc mỉm cười, nàng đứng lên phân phó: “Đem mấy thứ này quét dọn sạch sẽ đi.”

“Người nói mấy điều này đều rất hợp với ý ta, nhưng ả béo kia muốn ta phải viết cái ‘Chín kẻ mưu hại Hoàng hậu’ xảo trá kia thì phải làm sao đây?”

Cẩm Y hơi suy tư, sau đó cúi người góp ý nói: “Thật ra cũng dễ thôi, Nương nương chỉ cần lôi kéo mượn sức ba vị Nương nương kia. Mưu đồ với các nàng ấy, đến lúc đó, lấy những lời nói xấu về Hoàng hậu của các nàng ấy sửa lại một chút rồi báo lên Hoàng hậu, Nương nương có thể thoát khỏi hiểm nguy, lại nhân cơ hội mượn tay Hoàng hậu, diệt bớt nhuệ khí của ba vị phi tần kia nữa.”

Thật là kế hay, Lý Châu Nhi liền nghe theo, lên giọng tuyên bố kể từ hôm nay sẽ bắt đầu thành tâm lễ Phật, vì thân thể khỏe mạnh của Hoàng thượng cùng quốc thái dân an mà cầu nguyện, lại thêm lên nói cho các phi tử khác, nàng bị sa sút đến mức này đều bởi Hoàng hậu ban tặng cả, Hoàng hậu đã quyết định chinh đốn hậu cung, bởi vì bây giờ Hoàng thượng đối với nàng ta không tệ, cho nên nàng bắt đầu mượn việc công để trả thù tư, nếu như bọn

tỷ muội không có hành động gì, kết cục sớm muộn cũng sẽ giống như nàng, hơn nữa sẽ không được gặp Hoàng thượng, chỉ có thể sống trong cung điện lạnh băng như lãnh cung, đốt đèn thờ Phật.

“Đã bảy tám ngày ta không có thịt ăn, vốn phần thịt gia cầm được phân cho ta theo cấp bậc, cũng đã bị cất rồi.” Nàng khóc đến đáng thương, hoàn toàn không hề nói đó là do nàng tự mình chạy đến yêu cầu được lễ Phật tích đức, nên muốn phóng sinh tất cả gia cầm.

Ba vị phi tần kia vốn không tin, nhưng Đức phi Nương nương vốn vẫn được Hoàng thượng sủng ái có thừa, đột nhiên Hoàng hậu lại hỏi cung, nàng liền trở nên thu liễm, lại bị người ta hành hạ thành cái dạng này, chẳng lẽ Hoàng hậu thật sự muốn đổi phó với từng phi tử được sủng ái sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Cũng Không Phải Cái Đèn Cạn Dầu

Gần đây hình như nàng hơi nhàn rỗi quá thì phải, Thái Thái thật không hiểu, cha mẹ của nàng sao lại suy nghĩ đơn giản như vậy cơ chứ? Chuyện gì cũng có thể cho là còn tốt hơn cả trong mơ.

“Được rồi được rồi, mẹ à, mẹ tiến cung không hỏi thăm chuyện của con, lại nói mấy chuyện này làm gì?”

“Nha đầu ngốc, mẹ nói đây là đại sự của con, mẹ chỉ muốn nhắc con, phải nắm lấy tất cả các cơ hội để mang thai long tử, trái tim của Hoàng đế mới có thể toàn ý đặt ở con.” Bà thao thao bất tuyệt, Thái Thái thật không hiểu, tại sao mẹ có thể đem hai chuyện không hề liên quan gì đặt chung một chỗ, đầu tiên, nàng không bị phế, cũng không phải là do Sở Cuồng này sinh tình cảm đặc biệt gì với nàng, hoàn toàn là bởi vì hần cần một người ngồi trên chiếc ghế Hoàng hậu để kiềm chế hậu cung, làm cho cuộc tranh đấu trong hậu cung đi vào yên tĩnh, thứ hai, Sở Cuồng cũng đã nói rõ, cả đời này cũng sẽ không làm chuyện phụ thê với nàng, làm sao nàng có thể có đứa bé được?

Thật ra thì như vậy cũng chưa chắc đã không tốt, trước khi vào cung nàng đã được các Thượng cung dạy bảo chuyện phụ thê rồi, cảm giác thật sự rất ghê tởm.

“Mẹ, chuyện của con, mẹ với cha đừng làm loạn thêm nữa, càng giúp lại càng rồi thôi.”

Thấy con gái không vui, nhưng nghĩ lại Chu phu nhân cảm thấy hần là nàng giống như đau khổ mới đúng: “Quan tước cha con đến ngày hôm nay, cũng đã là thỏa mãn lắm rồi, hơn nữa cũng không phải chúng ta quan tâm đến chuyện của Hoàng thượng, nhưng cha mẹ là người từng trải, cho nên vẫn luôn cảm thấy, con gái ngoan vẫn nên có thêm chút nữa, bất luận thế nào cũng phải nghĩ cách, sớm sớm mang thai hài nhi đi.”

“Hoàng thượng sao chứ?” Mặt nàng đỏ lên, cả giận nói: “Mẹ nghĩ thật đơn giản, mẹ cho Sở Cuồng là cọc gỗ sao? Con gái mẹ đao chém rìu băm, làm sao cũng sẽ không phản ứng, sẽ không tức giận ư? Sở Cuồng cũng không phải là cái đèn cạn dầu!” Nàng lắc đầu, thật mong cha mẹ đừng dính vào chuyện này nữa, “Hậu cung nữ nhân rất nhiều, mà mỹ nhân cũng không phải là ít, Hoàng thượng vui vẻ rong chơi bụi hoa, con gái mẹ bên này chỉ là cái niêu đồ nát, chỉ có thể thấp hương, không thể nổi dõi tông đường!” Nàng nói thẳng ra: “Con không cần về nhà để cha nuôi, hai người phải nên cảm ơn trời đất, những việc khác, đừng nghĩ đến nữa!”

Nói xong, Chu Thái Thái phải đi thỉnh an Thái hậu, vì vậy Chu phu nhân cùng đi theo, thật không ngờ Chu phu nhân đáng yêu đến vậy, lại cùng Thái hậu lăm nhăm về chuyện bông bé cháu, làm hại Thái Thái cả người đều mất tự nhiên.

Màn đêm buông xuống, Thái Thái sau khi rửa mặt định đi ngủ, đột nhiên lại nhìn thấy trên giường để một lá bùa hộ thân màu vàng.

“Người đâu.”

“Vâng!” Như Ý đáp lời đi vào, phúc thân nói: “Nương nương có gì phân phó ạ?”

Nàng cầm lấy lá bùa hỏi: “Vật này là người nào để đây vậy?”

“Là của lão phu nhân, nói là để phù hộ cho Nương nương sớm sinh quý tử.” Thái Thái hoàn toàn bị nhiệt tình của mẫu thân đã bại, vì sao bọn họ lại chỉ biết tự nói tự làm mà không để ý đến tình hình thực tế xung quanh chứ?

“Nương nương, em cảm thấy lão phu nhân nói không sai, thật ra thì quan hệ của Hoàng thượng và Nương nương đã có chút hòa hoãn, Nương nương có thể mời Hoàng thượng đến đây dùng bữa, sau đó giữ ngài ấy ở lại qua đêm, nhiều lần như vậy, Hoàng thượng nhất định sẽ không chống đỡ được.” Như Ý nói: “Như phi đã làm cách này nhiều lần rồi, cứ đến lúc Hoàng thượng trở thê bài* sẽ mang đồ ăn khuya đến, sau đó sẽ được đưa lên long sàng.” Như Ý than thở: “Thật ra thì, chẳng qua là Nương nương người không cố gắng mà thôi, nếu người cố gắng một chút, em xem, ** mười phần sẽ được.”

(*: thê bài có ghi tên phi tử trên đó, Hoàng thượng muốn sủng hạnh người nào thì sẽ lật tấm thê ghi tên của người đó – **: Chữ này của tác giả, mình cũng không rõ đó là chữ gì nữa)

“Ta buồn ngủ, muốn đi ngủ.” Nàng không chút hoang mang trả lời, dời đi đề tài, cái đề tài này nghe nhiều chỉ khiến người ta thêm phiền não.

“Nương nương người đi nghỉ đi, em sẽ hạ màn cho người.”

Nếu Nương nương không thích nghe nàng nói những chuyện liên quan đến việc thị tẩm, nàng cũng không dám nói nữa, thổi tắt ngọn đèn dầu, chỉ để lại một chiếc đèn. Xuyên qua rèm cửa, Thái Thái nghe thấy tiếng hạt mưa rơi trên lá cây, mấy tiếng sấm sét vang dội. Đùng đùng đùng — đùng đùng đùng —

Một mội cả ngày ập lại, mí mắt Thái Thái dần dần trĩu nặng, giữa lúc nửa tỉnh nửa mê.

Đột nhiên, một bóng người màu đen thoáng qua.

Thái Thái sợ đến mức tỉnh cả ngủ.

Nhìn kỹ lại, lại không thấy có cái gì cả.

Một trận mưa đêm qua khiến ngày thứ hai khí trời lại mát mẻ hơn nhiều, khó có được nhàn rỗi, Thái Thái ngồi trong phòng uống trà cả nửa ngày, đột nhiên có người ở bên ngoài hỏi: “Mấy cái lọ nhỏ đặt dưới cửa sổ này là có tác dụng gì hay sao? Nô tỳ nghe nói người Miêu có vu cô thuật, chính là nuôi độc trùng trong lọ, sau đó nó biến thành cô trùng, có thể mê hoặc lòng người ta.”

“Tiểu Mai, sao ngươi cũng học mấy cái chuyện linh tinh này chứ? Những lời này mà lan truyền trong cung thì coi như xong, chẳng lẽ ngươi không biết, chuyện vu cô tuy lớn mà nhỏ hay sao? Thân là nô tỳ Phụng Tảo cung, sao lại không học mấy thứ khác, lại học đi gây phiền toái cho Nương nương chứ?”

“Nô tỳ chỉ là tò mò, tùy tiện nói thôi mà.”

“Hừ, mới nhìn thấy cái lọ ngươi đã cho rằng đó là vu cô thuật, ta nói cho ngươi biết, Nương nương cho người để cái lọ ở chỗ này là để lấy nước mưa, Nương nương nói nước mưa đến từ trên trời, ngọt hơn so với nước ở mặt đất, nước mưa rơi vào lọ thì được lọc qua đá với cát, mấy ngày sau là có thể đun lên để uống trà.”

“Thì ra là lấy nước mưa để pha trà.” Tiểu Mai ngạc nhiên.

Thái Thái ngồi ở trong phòng nghe được, bỗng nhiên cảm giác lời nói của tiểu Mai có chút không ổn.

Gọi tiểu Mai đi vào, Thái Thái hỏi: “Tiểu Mai, sao bỗng nhiên ngươi lại nói trong cung bốn cung có vu cô?”

“Nô tỳ nghe tỳ tỳ ở các cung khác nói chuyện... , nương nương sử dụng vu cô nên mới được làm Hoàng hậu, họ nói sinh động như thật vậy, cho nên tiểu Mai thấy cái lọ sứ, mới tò mò như vậy, Nương nương thứ tội!” Tiểu Mai chỉ mới có mười hai, mười ba tuổi, tuổi còn nhỏ mà thời gian vào cung lại ngắn, tự nhiên sẽ không biết hai chữ ‘vu cô’ đối với hậu cung mà nói lại là một cấm kỵ lớn. Nói Phụng Tảo cung dung vu cô ư?

“Nương nương, em đi tìm hiểu, những lời này là do ai thả ra.”

“Không cần đâu, bốn cung đi vững mà ngồi cũng ngay, mới không sợ miệng tiểu nhân*.” Thái Thái nói. Nhưng tiểu Mai còn nhỏ mà nói chuyện không cấm kỵ như vậy, thật không thích hợp ở lại Phụng Tảo cung, đưa cho cung khác lại sợ bị người ta cho là gian tế nên có thể phải chịu cực khổ, bảo nàng đi làm việc nặng, lại thương tuổi nàng còn quá nhỏ. Vì vậy Thái Thái nói: “Tiểu Mai, trong nhà bốn cung đang thiếu nô tỳ, ngươi có nguyện ý xuất cung hay không, đến Chu phủ làm việc, nhà ta có một tiểu Linh nhi, ngươi làm muội muội nàng ấy được không?” Tiểu Mai thật ra chỉ là nhanh nhẹn miệng, đứa trẻ còn nhỏ tuổi đều có tật xấu như vậy cả, nhưng tiểu Mai tính tình đơn thuần, lại tưởng rằng Thái Thái không cần mình nữa.

(*: Đại khái cả câu này của Thái Thái là ý chỉ ‘cây ngay không sợ chết đứng.’)

“Nương nương, sau này tiểu Mai sẽ không nói nhiều nữa.” Nàng nắm tay, cúi đầu, mím môi lên nhìn Thái Thái.

“Bốn cung không trách ngươi, chẳng qua là tiểu Mai, ngươi thích cuộc sống trong cung sao?”

Cuộc sống trong cung khó khăn gò bó, trời sinh nàng tính tình hiếu động, tự nhiên là sẽ không thích, cho nên lắc đầu: “Không thích.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Hoàng Hậu Gian Trá

“Bản cung là bởi vì nhìn ra ngươi cũng không thích, cho nên mới bảo ngươi đến nhà bản cung, sau đó an bài cho ngươi một vài công việc thú vị để làm.”

Nói thật ra, Thái Thái nàng cũng không thích, cho dù không phải là một người hay tích cực chủ động thì việc ở lại hậu cung này không có gì thú vị cả, nàng cũng sắp buồn muốn chết rồi, huống gì là Tiểu Mai, nàng không đành lòng để một cô bé phải chịu đựng những ngày tháng như thế này, biến một cô bé ngây thơ trong sáng trở nên lỗi đời như những kẻ khác trong cung được.

“Các người phải nhớ kỹ, dù thế nào đi nữa thì người của Phượng Tào cũng sẽ không bao giờ bị bản cung vứt bỏ, chỉ là mong muốn các người luôn giữ được sự thiện lương của bản thân, bản cung sẽ an bài kết quả tốt đẹp nhất, nếu như bản cung không còn ở đây, hoặc giả như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng sẽ nghĩ ra biện pháp an toàn, bảo vệ các người.” Nàng nói, ngữ khí lại tràn đầy vẻ hoang mang không xác định vào tương lai, Thái Thái thông kim bác cổ (tương tự nghĩa câu: tinh thông kim cổ), đã sớm hiểu được ngôi trên hậu vị này sẽ phải chịu đựng những chuyện gì, Sở Cuồng đối với nàng cũng chỉ là ‘cần’, nếu một ngày nào đó hần có mục đích quan trọng hơn, mà nàng cũng không thích hợp để làm Hoàng hậu nữa, Sở Cuồng sẽ không cần nàng, hoặc là sẽ hy sinh nàng, làm quốc mẫu của Đại Sở, nàng cũng chỉ có thể có nghĩa vụ bảo toàn quốc thể mà thôi.

Tiểu Mai hoàn toàn bị thuyết phục, nàng vui vẻ hơn hờ tạ ơn, buổi chiều liền được đưa ra khỏi cung. Thái Thái gửi kèm theo một phong thư cho cha, nói ông đưa tiểu Mai đến ‘Tụ hiền hội quán’ trông coi việc vật.

Thái Thái tay cầm sổ sách, vẻ mặt chán chường.

Lại là Như phi được thị tẩm, Thái Thái nhìn quyển sổ mà một lần nữa lại nhức đầu, Sở Cuồng sao lại có sở thích như vậy cơ chứ, nếu hần có thể thay đổi một chút, nàng cũng không cần phải san bằng nó như vậy, bây giờ, phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể làm cho mục thị tẩm trong quyển sổ này thoát khỏi hiểm nguy chuyên sung chứ. Nhức đầu, thật là nhức đầu!

Sở Cuồng cả ngày bận rộn triều chính xong, tiện tay lại lật thẻ bài của Như phi, gần đây hần mệt chết đi, thật sự phải lười động não để nghĩ ra tên người nào, cho nên hần dường như chỉ thuận miệng nói ra tên tuổi nàng ta.

Như phi trang phục lộng lẫy, một thân cung trang trắng như tuyết, trên búi tóc cài một đóa mẫu đơn trắng thuần, có vẻ đêm nay nàng ta muốn tạo hình mẫu đơn tiên tử. Nàng cố ý cho người nghiền cứu chế tạo mùi thơm của mẫu đơn trắng, bởi vì Hoàng thượng nói, hương thơm của mẫu đơn, vô cùng đặc biệt. Lúc này đây Như phi thoát nhìn dịu dàng nhu nhược, lại như có thêm một phong vị khác. Cộng thêm nàng rất biết giả vờ, cho nên Sở Cuồng vẫn có chút yêu thích đáng về như chim nhỏ nép vào người này.

Hôm nay nàng lại rất hăng hái, thế nhưng lại lôi kéo Sở Cuồng nói chuyện phiếm. Đột nhiên lại đề cập đến chuyện ở Vân Nam.

“Nô tỳ nghe nói Vân Nam sơn thủy hữu tình, nhưng mà cũng nghe nói người Miêu ở đó có một loại vu cô thuật.”

Xác thực Sở Cuồng có nghe qua loại vu cô thuật này, chỉ là hần cũng không tin tưởng lời đồn này là sự thật, cho nên chỉ là cười cười bỏ qua.

“Những thứ này hơn phân nửa đều là mảnh lời của mấy kẻ lừa gạt, căn bản không thể nào có thật được.”

“Hoàng thượng, có khi nào trong Hoàng cung cũng có mấy thứ này không?”

Nàng mượn cơ hội làm nũng nói: “Không bằng Hoàng thượng để nô tỳ dẫn ngài đi tìm, nói không chừng cũng có thể tìm ra được dấu vết gì đấy.”

Sở Cuồng có thể đoán ra lời những lời này của nàng cũng không phải là vô tình, chẳng lẽ hậu cung thật sự có người dùng vu cô hay sao? Mặc dù không vu cô mặc dù không biết sẽ dẫn đến hậu quả gì với người ta, nhưng mà số người chết vì tội danh vu cô có thể nói là đếm không xuể, các triều đại trước đây, chỉ cần Hoàng đế không vừa mắt người nào, cách dễ dàng nhất chính là chụp cho hần tội danh sử dụng vu cô. Hoặc giả như muốn tạo ra án oan, trong cung tranh, hần giữ nguyên tắc, không đến thời điểm mấu chốt sẽ không nhúng tay, vui vẻ ngồi hưởng thành quả của việc trai sò cắn nhau, ngư ông đắc lợi.

“Lời nói của ái phi là có ý gì, đang hoài nghi người nào sao?” Sở Cuồng cầm sách, ngồi trên ghế, ngón tay thon dài nhẹ gõ.

“Hoàng thượng không nghe thấy tin đồn gì sao?” Nàng vẫn còn thử dò xét hần.

“Tin đồn gì?” Mấy ngày nay vì chuyện lù lút ở Giang Nam hần đã muốn sút đầu mẻ trán, căn bản vô tâm để ý đến chuyện hậu cung, cũng không hề thăm hỏi hậu cung có chuyện gì hay không, cho nên Sở Cuồng vẫn mặt lạnh, nhìn chăm chăm vào sách không nói một lời nào.

Quả nhiên Như phi không nhịn được nói: “Ý tứ của nô tỳ là, mọi người đồn đãi hậu cung có người dùng vu cô hãm hại Hoàng thượng, cho nên nô tỳ tình nguyện giúp Hoàng thượng kê biên (kiểm tra và tịch thu) tài sản hậu cung, tìm cho ra tên tiểu nhân độc ác này.” Sở Cuồng cười một tiếng, “Chỉ là đừng làm ồn ào quá là được.”

“Dạ, nô tỳ biết.”

Đầu tiên cứ để cho bọn họ đấu đá với nhau, đợi đến khi nào không thể thu thập được nữa, tự nhiên hần sẽ ra mặt xử lý sạch sẽ.

Hậu phi thị tẩm cần phải tuân thủ quy củ rất nghiêm khắc, không thể ngủ bên cạnh Hoàng thượng quá canh ba, mà trên thực tế phần lớn thời gian các nàng thị tẩm cũng chỉ được Hoàng đế cho phép không quá một nén nhang, Hoàng thượng làm gì cũng xem tâm trạng, canh ba hôm nay, Sở Cuồng vẫn như thường lệ nghỉ ngơi, Như phi dưới sự nhắc nhở của công công cũng phải miễn cưỡng đứng dậy, một đêm này, Hoàng thượng chỉ ôm nàng ngủ, nàng phải tươi sống làm cái gối thịt cho người ta gối.

Rời khỏi Long Ngâm cung, Như phi nghĩ Hoàng thượng thật không công bằng, cùng là hầu hạ ngài, Hoàng hậu lại có thể cùng ngủ với Hoàng thượng thẳng đến trời sáng. Lại nói Hoàng hậu cũng không xinh đẹp bằng nàng, Chu Thái Thái đúng là đã giẫm phải vận cứt chó gì đây chứ. Ngực Như phi, tràn

đầy tức giận!!!

Đã có được sự cho phép của Hoàng thượng, hừ, đừng trách nàng không khách khí.

Sáng ngày thứ hai, Như phi đột nhiên lại dẫn theo mười tên Ngự lâm quân đến Phụng Tảo cung. Nàng khí thế hùng hực, bên cạnh còn có các phi tử khác, ngoại trừ Đức phi, toàn bộ đều đến đông đủ. Trận thế này đúng là làm cho Thái Thái phải sửng sốt, cứng họng hỏi: “Như phi, ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Hoàng hậu nương nương thứ tội, nô tỳ chỉ phụng mệnh bài tra (sắp xếp và kiểm tra) hậu cung, bởi vì nghe nói hậu cung có người dùng vu cớ hại Hoàng thượng. Mới vừa rồi đã kiểm tra gần hết, vốn là nô tỳ không nên đến quấy rầy Hoàng hậu nương nương, nhưng mà sau đó nô tỳ nghĩ lại, Nương nương nếu đã là người đứng đầu hậu cung, hẳn là nên làm gương tốt mới phải.” Thái Thái hơi sùng sốt, cười ra tiếng: “Mặc dù ngươi nói rất đúng, chỉ là nếu ta dễ dàng để cho ngươi bài tra như vậy, người khác biết được sẽ cười chê bản cung đường đường chính thể lại để cho tiểu thiếp lục soát, về sau lời nói của bản cung, chỉ sợ sẽ không còn tác dụng gì nữa!” Thái Thái lười biếng đứng lên, kéo tà váy, mặc dù thân thể hơi to béo, nhưng từng bước lại nhẹ như bay đi tới trước mặt Như phi, tứ bình bát ôn (chỉ sự trầm tĩnh không hoang mang), khí thế uy nghiêm, nếu không phải là Như phi cũng đang hướng về phía nàng mà đi, chỉ sợ nàng ta thật sẽ bị dao động.

Hoàng hậu nương nương, cứ đặc ý thêm đi, qua chuyện này, ngươi có còn mệnh đề phát uy trong hậu cung nữa không, đó vẫn còn là một câu hỏi đấy.

Đầu Thái Thái cao ngang Như phi, nàng đối mặt với nàng ta: “Kê biên tài sản tẩm cung Hoàng hậu thì có thể, chỉ có điều bản cung muốn quy ước với ngươi ba điều, để bảo toàn cung uy (uy: uy nghiêm, thể diện) của bản cung.”

“Được, nô tỳ xin nghe.”

“Ngươi có thể tự mình kê biên tài sản, nhưng phải nhẹ nhàng một chút, nơi này của bản cung có rất nhiều thứ trọng yếu, cho nên bảo các nô tài phải quy củ một chút.”

“Được, nô tỳ đồng ý.”

“Thứ hai, ngươi muốn kê biên tài sản Phụng Tảo cung, nhất định phải có nô tỳ của bản cung cùng người của Hoàng thượng ở bên cạnh chứng kiến.

Như phi yên lặng cắn răng, thầm nghĩ, à Hoàng hậu này quả nhiên thật gian trá.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Giúp Một Tay

“Được, nô tỳ đáp ứng!”

“Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, nếu như ngươi ở Phụng Tảo cung không tra ra được gì, chính là phạm thượng, bản cung sẽ không quan báo tu thù, nhưng quy củ hậu cung đã quy định rõ ràng, ngươi nhất định sẽ bị trừng phạt.”

Hừ, đồ vật đã sớm được chuẩn bị rất tốt, thần không biết quỷ không hay, tuyệt đối sẽ không lục soát không ra được, nàng quyết định đánh cuộc một phen, nếu như lần đánh cuộc này thắng lợi, nhất định những ngày quang vinh sẽ đến. “Nô tỳ đồng ý.”

Lúc này Thái Thái mới gật đầu, phản phó: “Như Ý, Như Nguyệt, các em cùng với công công ở ngoài cửa nghiêm tra, Như Tâm giờ em sang bên Hoàng thượng mượn tiểu Đức tử chạy đến đây đi.” Ba nô tỳ vâng lời, rất nhanh sau đó đã thấy tiểu Đức tử chạy đến, bọn họ lúc này mới bắt đầu kê biên tài sản. Thái Thái mặt lạnh nhìn hết thấy, trong lòng than thở, tra thật quá kỹ càng đi, dường như ngay cả mặt đất cũng muốn lật lên, ây da, sao lại cảm bình hoa kia mạnh tay như vậy, lòng của Thái Thái cũng theo đó mà bất an, đoán chừng Phụng Tảo cung trăm năm cũng khó mà gặp phải kiếp nạn như vậy, bát tự của nàng không biết đến tốt cùng là làm sao, kể từ khi bước vào Phụng Tảo cung, chuyện thất linh bát tán (nhiều chuyện linh tinh lộn xộn) không ngừng xảy ra, luôn có người đi khiêu khích, trước đó vài ngày ngay cả Hoàng thượng lão gia cũng tự mình xuất trận.

Hiện tại, hậu phi cũng đến chung tay góp vui.

“Các ngươi hãy kiểm tra dưới gầm giường thật kỹ cho ta.” Như phi nói.

Thái Thái cười một tiếng, tiếp lời: “Còn có cả trên xà nhà, các ngươi cũng kiểm tra cả xà nhà luôn đi, nếu không lên được, bản cung bảo Như Nguyệt giúp các ngươi.” Nhìn Như Nguyệt một cái, Như Nguyệt giống như thần tiên bay lên xà nhà, sau đó dùng chân chà qua chà lại mấy cái, cho người bên dưới nhìn thấy: “Các ngươi nhìn kỹ chưa, Như Nguyệt cô nãi nãi ta hôm nay ngay cả bụi cũng quét sạch xuống dưới, ai muốn lên nhìn, cô nãi nãi cũng có thể mang các ngươi lên nhìn thử.” Ý xấu này lên, nàng nhảy xuống, đột nhiên tóm lấy Như phi, Thục phi đang ở một bên, “Hai vị nương nương, Như Nguyệt mang hai người lên xà nhà nhìn được chứ?” Hai người sùng sốt, không đợi cả hai hỏi hờn, vèo một cái, Như Nguyệt đã lôi cả hai đặt trên xà nhà.

Đôi hai người lúc này mềm nhũn, sợ bị rớt xuống, ôm lấy xà nhà mà mắng Như Nguyệt: “Nô tỳ lớn mật, nguoi làm cái gì, mau thả chúng ta xuống!”

Thái Thái ngẩng đầu nhìn, một hồi lâu mới phân phó: “Mang hai vị nương nương xuống đây đi.”

Lúc này Như Nguyệt mới mỗi tay xách một, mang hai nguoi chưa tỉnh hồn đặt xuống đất, trên váy bám đầy bụi bặm.

Thực phi giờ tay lên định bạt tai Như Nguyệt, cũng may Như Nguyệt nhanh tay nhanh mắt bắt được, nàng nói: “Nương nương, chẳng qua nô tỳ chỉ mang người lên đó để nhìn cho rõ ràng, người đã thấy rõ rồi, tại sao lại muốn đánh nô tỳ? Đúng rồi, người quên Như gia tam thông chúng ta là thượng cung tư mật của Hoàng hậu nương nương sao, người không có quyền đánh vào mặt chúng ta!” Nói xong nàng bỏ tay Thực phi ra.

Thái Thái thuận miệng đổi chủ đề: “Lục soát ra cái gì chưa?”

Thật ra thì, đồ đã sớm có người bỏ vào phòng ngủ, cái gọi là lục soát cũng chỉ là giả vờ cho có chút tự nhiên mà thôi, tiểu nô tỳ của Như phi rốt cục đi ra ngoài, lại còn là thẳng tiến về phía bàn thờ Phật, chuẩn xác hơn là lại mò tay vào phía sau bàn thờ, đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng: “A! Có cái gì đó!”

Tất cả mọi người nhìn sang, cả Thái Thái cũng vậy.

Từ bên trong, nàng ta thuận tay lấy ra một lá bùa màu vàng có hình tam giác.

“Nương nương, người xem, quả nhiên là có!!” Nói xong, thân thể nhanh như gió đi qua, giao cho Như phi.

Như phi cười hỏi Thái Thái: “Hoàng hậu nương nương, người nên giải thích như thế nào đây nhỉ?”

“Bồn cung cũng không biết nữa.” Thái Thái nói.

Như phi cười đến xấu xa, thật là gian trá đến quá phận rồi, “Vậy nô tỳ phải đi mời Hoàng thượng và Thái hậu đến định đoạt rồi.” Nói xong, vung tay lên, dẫn theo người, xoay người rồi đi, lại không quên phân phó thị vệ canh giữ Phụng Tảo cung.

Không lâu sau, quả nhiên Thái hậu gọi Hoàng hậu qua hỏi chuyện.

Thái Thái đặt ly trà xuống, đứng lên, vẻ mặt dù Thái Sơn có sụp đổ cũng không biến sắc, nàng nói: “Đi thôi.”

Đội ngũ ở Phụng Tảo cung hướng về điện Thái hậu, còn chưa đi vào, nhưng Thái Thái cũng biết, Hoàng thượng cũng đã được mời đến. Nàng nhắc ống quần đi vào, vừa lúc lại nhìn thấy Hoàng thượng ngồi bên cạnh Thái hậu, hai ngón tay đang kẹp lấy góc lá bùa màu vàng mà vuốt ve. “Đây chính là thứ đã được tìm thấy ở Phụng Tảo cung sao?”

“Nô tỳ thật cũng không ngờ đến, ở tẩm cung của Nương nương sẽ có thứ đồ vật này.”

Sở Cuồng trầm ngâm một hồi, nhìn Thái Thái thảnh thơi an xong đã đứng thẳng dậy, sau đó ngồi vào vị trí Hoàng hậu, hần bắt đầu suy nghĩ có nên mở hay là không nên mở đây, nếu như không mở ra, có vẻ hần hơi dung túng cho hậu cung, còn nếu mở ra, Hoàng hậu sẽ tràn ngập nguy cơ, mấy ngày nay nhờ Thái Thái mà hậu cung sóng yên gió lặng rất nhiều, Sở Cuồng cũng không hy vọng lại xuất hiện thêm gợn sóng.

Thái hậu sâu kín thờ dài: “Cái gọi là gia hòa vạn sự hưng (nhà cửa yên bình vạn sự hưng thịnh), các nguoi đều là người bên cạnh Hoàng thượng, sao lại tạo ra mấy loại thị phi như vậy?”

Thái Thái nói: “Mẫu hậu, con từng cùng Như phi giao ước ba điều, mẫu hậu yên tâm, hậu cung sẽ không loạn.”

Sở Cuồng nghe xong, nhếch môi cười một tiếng, vì vậy hai ngón tay linh hoạt liền mở chiếc bùa ra. Chẳng mấy chốc, toàn bộ lá bài đều hiện ra, hần đọc mấy chữ phía trên, không khỏi bật cười, đưa cho Thái hậu, bà nhìn thấy, cũng lại bật cười. Sở Cuồng thu hồi tờ giấy, lại thường thức trong một chốc, sau đó nói với Như phi: “Ái phi, nguoi xem một chút trên lá bùa vu cô này viết cái gì đi?”

“Vâng.” Nàng đưa tay nhận lấy, chỉ nhìn thoáng qua, đã cảm thấy rất quen mắt, sắc mặt mặt liền trắng xanh, mồ hôi lạnh như trân châu toát ra: “Làm sao lại — làm sao lại —” lại nhìn về phía Thái Thái, “Làm sao lại có thể là một lá xăm cầu con trai được?”

“Bởi vì đây chính là mẹ ruột của bản cung một lòng mong bản cung sớm ngày khai chi tán diệp, cho nên đặc biệt cầu xin ở Đại Thừa tự mang đến. Đó là tâm ý của mẹ bản cung, cho nên mới đặt ở phía sau tượng Quan Âm. Nếu như y theo lời nguoi nói đó là vu cô, vậy bản cung nghĩ, mỗi người các nguoi cũng đều có vu cô cả!” Thái Thái đứng lên, hiên ngang lăm lăm nói: “Bản cung kiến thức nông cạn, đến hôm nay mới biết đây chính là vu cô trong truyền thuyết, đã như vậy, chẳng những bản cung nên làm gương tốt, lại còn phải nên dẫn dắt cả phi tần trong hậu cung noi theo rồi.” Nàng quỳ gối xuống trước mặt Thái hậu và Sở Cuồng: “Mẫu hậu, Hoàng thượng, nô tỳ xin Hoàng thượng ban chết cho nô tỳ cùng các hậu phi trong hậu cung đã từng đến miếu cầu xin bùa, để làm gương cho người trong thiên hạ!”

“Đến tột cùng là hạc đỉnh hồng, hay là lụa trắng, cũng có thể là lăng trì xử tử, xin Hoàng thượng tùy ý!”

Tất cả nữ nhân ở hậu cung – đều giết, đó không phải là máu chảy thành sông rồi sao, Sở Cuồng vỗ bàn ‘rầm’ một cái: “Hồ nháo, các nguoi thật hồ nháo, đây chỉ là lá bùa linh, cái gì mà vu cô?! Nếu như lá bùa này là vu cô, vậy trăm phải niệm phong tất cả miếu thờ trong thiên hạ này lại sao?”

Nói xong, lạnh lùng liếc mắt nhìn Thái Thái một cái: “Hoàng hậu nguoi đứng lên đi!”

Lúc này Thái Thái mới đứng dậy, trong lòng lại làm một cái mặt quỷ, Hoàng thượng người thật đúng là vô vị.

“Hoàng thượng, ngài xác định thần thiếp cùng các hậu phi không có tội sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Dạy Đỗ

“Đúng vậy.” Hần gật đầu.

Thái Thái xoay người, hướng về phía Như phi đang phát run quỳ trên mặt đất mà cười lạnh, lạnh đến tận xương cốt, khiến hai con mắt nàng ta phải phát đau, lúc này Thái Thái mới cất giọng nói: “Vậy thần thiếp không nên quấy rầy Hoàng thượng và Thái hậu nữa, Như phi, còn có Thục phi, theo bản cung hồi cung đi, bản cung có lời muốn nói!”

“Vâng —”

Như phi thút thít không nói lên lời, người đáp lại chính là Thục phi cùng Thần phi —

Thì ra là đêm đó Thái Thái nhìn thấy bóng đen thoáng qua, mới đầu không quá để ý, nhưng lúc nghe thấy tiểu Mai đề cập đến vu cáo, nàng liền biết có người bắt đầu làm hại mình, đề phòng ngừa ngộ nhỡ, liền kêu tam thông dưới sự hướng dẫn của mình bí mật đem Phụng Tảo cung lục soát từ đầu đến chân một lần, rốt cục phát hiện một lá bùa cổ quái ở phía sau bàn thờ Phật, nghĩ lại, đó nhất định là vu cáo. Biết có người lên bỏ vào đó, thì nhất định sẽ có người đến lục soát, đến lúc đó chắc chắn sẽ lộ diện ai là người gài tang vật. Thái Thái tiện tay mang bùa vu cáo thiếu hủy, sau đó nhờ mẹ cầu một lá bùa thiêng, bỏ vào đó.

Vì vậy, mới có màn hài kịch ngày hôm nay.

Sau khi trở lại Phụng Tảo cung, Thái Thái đằng hắng một cái liền phân phó: “Mang cung pháp đến đây, còn có cả hậu cung điển chương nữa.”

“Vâng.”

Lúc trước Như phi đã giao ước với nàng ba điều, hơn nữa vu cáo Hoàng hậu chính là một tội lớn.

Nàng nhắm mắt lại, nhìn về Thục phi, Thần phi, hi vọng bọn họ vì nàng mà cầu tình, ai ngờ hai người lại né tránh, giống như con rùa đen rút đầu. Trong lòng Như phi đem các nàng mắng chửi xối xả. Nhưng nhìn đến Thái Thái, không dám thờ ơ mạnh một chút. Thái Thái vẫn còn đang lật điển chương, sau đó nàng đột nhiên nói: “Vu hãm hậu phi, hần là nên đánh chết phải không?”

“A?!” Câu đầu tiên đã muốn đánh chết nàng?! Như phi. Hu hu hu —

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ biết sai rồi, thật biết sai rồi, Hoàng hậu nương nương tha mạng!”

“Muội muội đừng khóc, chẳng qua người chỉ hiểu lầm bản cung, cũng không phải là vu hãm, cho nên cái này, thôi đi vậy.”

Lại lật tiếp, ngón tay dừng ở một trang: “Dĩ hạ phạm thượng, trọng hình tám mươi.”

“Như vậy, Như phi, người có phục hay không?”

“Nô tỳ... Không phục!” Nàng khóc nói: “Nương nương, từ nhỏ thân thể nô tỳ đã rất yếu nhược, tám mươi trọng nặng như vậy, nô tỳ sẽ chết mất.”

“Vậy, bản cung khai ân, giảm phân nửa, bốn mươi thì sao?”

“Bốn mươi... Nô tỳ cũng không chịu nổi!” Nàng lau nước mắt: “Bốn mươi nô tỳ cũng không chịu nổi đâu, không bằng để nô tỳ tìm một tên cung nữ thay mình chịu phạt đi!”

Thái Thái cau mày, chỉ cần nàng ta cầu xin thêm lần nữa, nể mặt cha nàng ta là Lương Quảng Tổng đốc, nàng sẽ cho đánh gần mười trọng coi như xong, kết quả người này lại xem da thịt của nô tỳ là thứ không mọc trên thân thể người khác ư? Nô tỳ không biết đau ư?

Lần này Thái Thái thật sự tức giận, lạnh lùng nói: “Tám mươi, một trọng cũng không được thiếu, nếu như đáng chết, bản cung sẽ tự mình công đạo với Hoàng thượng, hạ táng người thật trang trọng!” Nói xong, bàn tay mập mạp của Thái Thái vung lên, Như phi bị mấy người đè xuống, bộp bộp, trọng như mưa rơi xuống, Như phi kêu lên thảm thiết như giết lợn, các phi tử ngồi hai bên, mồ hôi lạnh toát, Thần phi đầu choáng mắt hoa, cơ hồ muốn té xỉu.

“Thần phi nương nương? Thần phi nương nương? Người làm sao vậy?” Thấy Thần phi mắt nhắm nghiền mềm nhũn ở trên ghế, Như Nguyệt đi qua, ấn vào nhân trung của nàng, rất nhanh, nàng ta hít một hơi sâu, thanh tỉnh trở lại, bắt đầu khóc thút thít.

“Á á!! Cứu mạng, cứu mạng với!! Nương nương tha mạng!! Hoàng thượng, Hoàng thượng cứu nô tỳ với!!” Như phi khóc kêu.

Thải Thái nghe được thanh âm của nàng rất có khí thế.

“Bao nhiêu rồi?”

“Thưa Nương nương, đã bốn mươi trượng rồi ạ!”

“Ừ.”

Bộp ~ bộp ~~~

“Nương nương. Nương nương tha mạng.”

Xem ra nàng chịu như vậy là được rồi, Thải Thái phát tay: “Ngừng!”

“Vâng!”

Trượng hình dừng lại, tổng cộng là sáu mươi cái.

Thải Thái nói: “Người đâu, đỡ mấy vị nương nương hồi cung. Cho Như phi mang chút Kim sang được, diu nàng trở về.”

“Dạ!”

***** Thải Thái bánh bao thị*****

Sở Cuồng thương thức lá bùa cầu con trai trong tay, thật không ngờ nàng cũng có loại tâm tư này sao? Đôi mày xinh đẹp khẽ cau, chẳng lẽ mặt hắc chi mới hòa hoãn với nàng, nàng liền bắt đầu vọng tưởng sao? Điều này hình như cũng không phù hợp với cá tính của nàng, chỉ là, đối mặt với người tuần mỹ, thông minh như hắc, lại có thân phận thiên hạ vô song này, chỉ cần là nữ nhân, sao lại không động lòng cho được?

Vội thu lá bùa vào tay áo, nghe tiểu Đức thuật lại chuyện xảy ra sau đó.

“Nương nương đã đánh Như phi nương nương sáu mươi trượng, sau đó còn ban cho Kim sang được, cho nàng ấy trở về. Tình huống lúc đó thật kịch liệt, nô tài không ngờ được Hoàng hậu trông nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, lại là một Hoàng hậu cá tính như vậy.”

“Nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu?!” Thiếu chút nữa hắc nhện không được cười phun ra, mấy từ này để hình dung về con người nàng sao? Chẳng những hữu danh vô thực, lại còn làm xấu đi mấy từ này thì đúng hơn, Sở Cuồng mở miệng: “Trẫm muốn đi Phụng Tảo cung.” Nói xong, cầm cây quạt, hướng về phía cửa mà đi, hắc phải hỏi cho rõ ràng, nữ nhân này lại đi cầu xin lá bùa này làm gì? Có thật là muốn cơ hội sinh con cho hắc có phải hay không?!

Lúc hắc đến Phụng Tảo cung, nơi này đã sớm khôi phục lại khung cảnh bình thường.

Thải Thái đang dùng bữa tối, hoàn toàn không nghĩ Sở Cuồng sẽ đến nơi này.

Y theo lễ tiết, Hoàng hậu sau khi vấn an Hoàng thượng xong, Thải Thái sẽ được nô tỳ đỡ dậy, đại khái nghĩ hắc vì Như phi bị đánh trọng thương, hoặc là chạy đến đây bắt bình thay nàng ta, hoặc là trách nàng làm hắc đêm nay không có người nào để ôm ngủ cùng.

“Hoàng thượng, ngài đã dùng bữa chưa?” Thải Thái hỏi, vội cho người chuẩn bị ghế và món ăn chuyên dụng cho Hoàng đế, đặc biệt là thức ăn chưa được dùng qua, lần trước chẳng qua là cho Sở Cuồng một bát cháo, lúc đó Thải Thái cũng không nghĩ đến sử dụng chén nhỏ bình thường như vậy để dâng đồ ăn là không hợp với cấp bậc lễ nghĩa. Sở Cuồng trên mặt cái gì cũng không biểu hiện, không thể nhìn ra được tâm tình hắc tốt hay xấu được.

Nhưng mà, có lẽ là không được tốt lắm.

Thấy hắc được nô tỳ loay hoay hầu hạ ngồi xuống bàn dùng bữa, Thải Thái vẫn còn cảm thấy nghi hoặc.

“Các người cũng đi xuống dùng bữa đi.” Sở Cuồng chủ động giải tán người ở xung quanh.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người.

Hắc nhìn mấy món ăn nhẹ tinh xảo trên bàn, bưng lên nhẹ ngửi, kẹp lấy một miếng măng tây, ném vào trong miệng. Vị rất được, thì ra mùi vị thức ăn của Phụng Tảo cung so với bên Long Ngâm cung của hắc có khi lại còn tốt hơn nhiều.

Người đến không mở miệng nói chuyện, Thải Thái nhìn hắc ăn mấy miếng, mặt mày nàng co quắp.

Rốt cục tính tình bộp trực bùng nổ: “Hoàng thượng, ngài đến là vì bắt bình thay cho Như phi sao?!”

Sở Cuồng vừa nghe, mắt lạnh quét qua mặt của Thái Thái, chậm rãi nuốt thức ăn ở trong miệng xuống mà đáp: “Không phải.”

“Không phải?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bị Nhìn Thấu

Nàng hơi sững sốt, thật không thể hiểu được, hắn không phải là đến đây bắt bình thay người ta, đừng bảo là đến để ăn chực đấy nhé, Sở Cuồng không đáp, Thái Thái cũng bị nghẹn giọng, nhìn Sở Cuồng, trong miệng nàng giống như đang lẩm bẩm điều gì đó, nhưng cũng không rõ là đang nói cái gì cả.

Sở Cuồng dùng khăn tay lau miệng xong, sau đó rút lá bùa từ trong tay áo ra: “Lá bùa này, là chuyện gì xảy ra?”

Thái Thái nhận lấy lá bùa, nhìn sang Sở Cuồng, than thở: “Thì ra là Hoàng thượng suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy lá bùa này là vu cớ sao? Cho nên mới muốn bắt thần thiếp để trị tội?”

Đột nhiên, Sở Cuồng giữ bàn tay đang cầm lá bùa của Thái Thái: “Trẫm rất hiếu kỳ vì sao ngươi lại đi cầu xin bùa có con trai này.” Đôi mắt lướt qua tà mị, trong ánh mắt hần ẩn chứa châm chọc cùng chế nhạo. Thái Thái nhìn thật sâu, trầm nghĩ, thật là tốt, cuối cùng Sở Cuồng đã biến hình lại dạng điển điển thường ngày, hần phải lạnh lùng mang theo chút tà ác như vậy, chứ không nên dịu dàng như nước giống như đêm hôm đó, ra là hần đang so đo về lá bùa cầu xin con trai này, Thái Thái cười một tiếng: “Thật ra thì ta cũng rất tức giận, mẹ ta nhiều chuyện, cảm thấy ta không bị Hoàng thượng phế bỏ nên có thể cùng ngài sinh hoàng tử.”

“Không lẽ ngươi không nghĩ vậy sao?” Hần thử hỏi, dù sao nếu câu trả lời của nàng là có cũng là lẽ dĩ nhiên thôi, bởi vì cho dù nàng được xem như một nữ nhân vô cùng xấu, nhưng đã là nữ nhân thì đều có hy vọng hảo huyền, huống chi nàng còn là Hoàng hậu.

Ai ngờ Thái Thái rất nghiêm túc lắc đầu: “Ta đã cùng Hoàng thượng giao ước, chỉ là làm tròn chức trách của Hoàng hậu, cho nên sẽ không làm trách nhiệm của một người thê tử, hậu cung phi tử rất nhiều, sau này lại càng nhiều hơn, Hoàng thượng không sợ phải thiếu con cháu. Cho nên ta chưa từng có ý nghĩ như vậy, hơn nữa ta và Hoàng thượng cũng không có tình cảm phu thê, nếu như chỉ vì muốn có con trai mà xảy ra chuyện đó với Hoàng thượng, đây thật không phù hợp với nguyên tắc làm người của ta.” Thái Thái nghiêm túc nói, khiến cho trong lòng Sở Cuồng sinh chút khác thường, nàng dám nói, nàng không muốn cùng hần phát sinh tình cảm từ đó đạt được sủng ái mà sinh ra hoàng tử ư?

Thái Thái vẫn tiếp tục: “Bây giờ thần thiếp hi vọng Hoàng thượng có thể khai chi tán diệt nhanh một chút, chỉ cần Hoàng thượng có Hoàng tử, đại cục sẽ ổn định, quyền lực hậu cung sẽ được phân đều, đến lúc đó, là thần thiếp có thể về nhà được rồi.” Trên khuôn mặt nàng tỏa ra một loại ánh sang tên gọi mong chờ, Sở Cuồng nhìn thấy nàng càng nói càng hăng hái, đem chuyện hần cùng hậu phi sinh con đường cái trở thành công cụ nàng mưu cầu về nhà. Đừng mơ tưởng, cho dù hần có một ngàn một vạn con trai, hậu cung có một vạn một ngàn phi tử quyền thế, nàng cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện về nhà, không muốn làm Hoàng hậu, vậy tương lai hãy vào lãnh cung đi, nói tóm lại, đừng hòng về được!

Thái Thái không thể nhìn thấu được suy nghĩ của Sở Cuồng, tiếp tục tự thoại: “Hoàng thượng, ngài không nên chỉ sủng ái một phi tử duy nhất, ngài nên phân đều cơ hội cho các nàng ấy, có như vậy mới đảm bảo sẽ sinh được nhiều hài tử trong một thời gian ngắn nhất, hơn nữa các hoàng tử sẽ không lo vì cũng có một mẫu phi mà hạn chế tiềm năng của mình. Lại nói thêm, ổn định tâm lý của quyền thần cũng phụ thuộc nhiều vào năng lực của các hoàng tử.” Thái Thái giúp Sở Cuồng tìm cách: “Hoàng thượng cũng có thể phân chia thành các ngày một ba năm hai bốn sáu, dù sao hiện tại cũng không nhiều phi tử lắm, tương lai có thêm thì nói sau đi!”

“Cạch!”

Sở Cuồng úp ngược chén cơm lại.

Thái Thái sợ đến mức ngậm miệng.

“Hôn trưởng, ngươi cho trẫm là con lợn giống sao?!”

A — thật ra thì ngoại trừ việc đi xử lý triều chính, chức trách của các lịch đại Hoàng đế cũng đặc biệt — tương đương như một con lợn giống mà —

“Tại sao ngài lại tức giận, Mẫu hậu rất muốn có cháu bé bỏng, Hoàng thượng tuổi cũng đã ba mươi, nên sinh mấy Hoàng tử, như vậy, triều đình mới có thể yên ổn được.”

“Hậu cung không được can chính, triều đình yên ổn hay không, không liên quan đến ngươi! Ngươi có thể xử lý cho xong phần việc của mình đã là tốt lắm rồi!”

“Lại nói, thần thiếp có một đề nghị —”

“Nói nghe thử.” Tâm tình hơi không được tự nhiên, Sở Cuồng tựa như bị người bên cạnh làm cho quên mất mục đích ban đầu khi đến đây, hần đáp.
“Thần thiếp cho là hậu cung hiện tại có nhiều chuyện không yên chính là do phân quyền hậu cung trước mắt không được thỏa đáng, đã tạo nên bất bình trong lòng mọi người, thật ra thì quyền lực cũng không nhất định phải đặt hết vào một tay thần thiếp, chia thành mấy bộ phận phân xuống dưới, mọi người kiềm chế lẫn nhau sẽ có lợi hơn. Thần thiếp nghĩ, thần thiếp có thể chỉ cần có trách nhiệm phụ trách tài vụ và giám sát bốn phi tử, còn quân chế cung nữ có thể giao cho Như phi, các đại lễ sinh nhật Hoàng thất có thể giao cho Thần phi, mà Đức phi, thần thiếp sẽ phân sáu trong hai mươi ti cho muội ấy. Có nhiều chuyện nhà như vậy để làm, sẽ không còn thời gian chơi đùa mấy trò vô vị kia nữa.”

Nàng thành khẩn nhìn sắc mặt Sở Cuồng: “Huống chi còn có thể rèn luyện các phi tử, nếu tương lai các hoàng tử ra đời, năng lực của mẫu phi cũng có ảnh hưởng trực tiếp đến việc nuôi dạy bọn họ.”

Sở Cuồng nghe nàng tính toán xong, mở khuôn miệng cao quý nói: “Người thật đúng là vì trẫm mà lao lực.”

“Vi Hoàng thượng mà lao lực chính là trách nhiệm của Hoàng hậu.”

“Nhưng trẫm cảm thấy hình như người là đang lười nhác đấy, quá nhiều công việc lên người cố sức đùn đẩy trách nhiệm!”

“Ta không có ý này.” Nàng chau mày, nàng cũng không phải là không chú ý điểm này, mặc dù có chút ý đồ nhỏ là muốn phân quyền ra thì đấu tranh mâu thuẫn cũng sẽ giảm bớt, nhưng phần lớn vẫn là vì sự thống trị lâu dài trong hậu cung. Một khi có người có chuyện ngoài ý muốn, hậu cung cũng sẽ không quá loạn lên. Không biết tại sao Hoàng thượng lại không hiểu được điều này nữa! Thái Thái đề nghị: “Còn một cách nữa, chính là Hoàng thượng hãy sớm ngày sắc phong Hoàng quý phi, Hoàng quý phi có nghĩa vụ phải chia sẻ cung vụ (công việc trong hậu cung).”

“Hừ, người không cần phải nhiệt tình bảo trẫm phải sinh con hay là nạp phi như vậy đâu!” Hần cực kỳ tức giận, cảm thấy nữ nhân này thật đúng là quá nhiều chuyện.

“Hôm nay người đánh Như phi, có phải là còn có nguyên nhân gì khác đúng không?”

A, tất cả hần đã nghĩ ra được, thì ra khừu giác Sở Cuồng lợi hại như vậy. Không sai, thật ra hôm nay nàng đánh Như phi là vì một nguyên nhân khác, đều do Sở Cuồng chuyên sủng mà gây ra, dùng bữa không đổi khẩu vị, thích người nào thì dùng mãi người đó, chức trách của Thái Thái nàng là hữu hạn, không thể ngồi không mà xử lý mấy chuyện này hoài được. Cho nên lần này Như phi đến cửa khiếu khích, hơn nữa lại phạm lỗi, cho nên nàng mới đánh nàng ta. Một mũi tên hạ hai con chim, thứ nhất chính đốn lại quy củ hậu cung, thứ hai, sẽ làm cho Như phi sẽ không thể thị tẩm trong một thời gian gần đây được, đến lúc đó Hoàng thượng đại nhân tự nhiên sẽ thay khẩu vị thành người mới thôi.

Nhưng tuyệt đối Thái Thái sẽ không thừa nhận, thừa nhận việc này có khác gì thừa nhận sự tồn tại của mấy cuốn sổ sách kia chứ.

“Trẫm nghe nói trong tay Hoàng hậu có một bản ghi chép lại ngày trẫm cùng hậu phi sinh hoạt phu thê có phải hay không?”

A, trong lòng Thái Thái căng thẳng.

“Xem ra hôm nay người đánh Như phi, là do cuốn sổ ấy không có cách nào để san bằng được, vì thế, người hi vọng mấy ngày đến trẫm không sủng hạnh Như phi nữa có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Hiểu Rõ Chân Tướng

Thì ra là Hoàng thượng đã biết hết.” “Trẫm dĩ nhiên biết, mẫu thân của trẫm từng là một Hoàng hậu, như thế nào trẫm lại không biết một chút về mấy thứ vớ vẩn đó chứ?”

Mặc dù trong miệng nói là mấy thứ vớ vẩn, nhưng hần vẫn hiểu được từ xưa đến nay nó đối với hậu cung lại vô cùng thận trọng, thật ra thì việc ghi chép là cực kỳ cần thiết, vì phòng ngừa hậu phi xuất tường, mang huyết thống không tinh khiết vào hoàng thất, ngoài ra còn có thể phòng ngừa hậu phi kiêu ngạo, cũng là lời nhắc nhở đối với Hoàng hậu.

Đột nhiên bộ dáng Sở Cuồng lại giống như biến thành hồ ly, ôm lấy bà vai Thái Thái, khẽ sát vào tai nàng nhẹ nhàng nói.

“Lúc Hoàng hậu nhìn sổ sách riêng của trẫm có cảm tưởng gì?”

Có cảm tưởng gì.

Thật ra thì một chút nàng cũng không muốn xem thứ đó. Nàng cảm giác nó khiến cho mắt mình bị ô nhiễm đi.

“Ta cảm thấy, tại sao nam nhân không thể rời nữ nhân đi dù chỉ là một ngày thôi.”

“Rời nữ nhân, làm sao khai chi tán điệp đây?”

Thải Thái vẫn còn nghi ngờ, tại sao hắn không thể rời bỏ nữ nhân dù chỉ một ngày, nhưng lại thủy chung không để cho một phi tử nào thụ thai, tại sao.....

“Hoàng thượng, thần thiếp không hiểu tại sao ngài đã rất cần mẫn khai chi tán điệp, nhưng mà bụng các nàng ấy ngay cả một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ là do Hoàng thượng cố ý.....”

Thải Thái biết nàng không nên hỏi vậy, vừa mới nảy bởi vì tò mò cho nên mới thốt lên, nói ra liền lập tức lại hối hận.

Chỉ là nàng đã đoán đúng, Sở Cuồng tự nhiên có biện pháp, hắn cũng biết hiện tại hắn cần một Hoàng tử, nhưng hắn vẫn còn đang chọn lựa mà thôi, chọn một người thích hợp làm mẫu phi của Hoàng tử con hắn. Nhìn Thải Thái, làm sao nàng sẽ hiểu đây? Hắn cười lạnh ha ha, nói: “Chẳng lẽ ngươi là đang chất vấn về năng lực sinh con của trẫm sao?”

“Không dám, ta chỉ là cảm thấy đại khái Hoàng thượng có cách đặc thù nào đó, nhưng, tại sao lại làm vậy chứ?”

“Hoàng hậu!”

“Dạ.....”

“Bây giờ, ngươi nên để trẫm an ổn ăn bữa cơm này đi.”

Đây rõ ràng là ác nhân cáo trạng trước a, rõ ràng là hắn chạy đến khiến nàng không cách nào an ổn mà ăn hết bữa cơm được.

“Trẫm muốn ăn bánh bao hấp.”

“Vậy, để thần thiếp gọi người đi làm.”

“Ngươi đi làm đi!” Hắn nói.

“Dạ, vậy thần thiếp đi làm.”

Thật ra thì hắn một chút cũng không muốn ăn bánh bao hấp, chỉ là muốn dời lực chú ý của nữ nhân hay làm nhầm càng ngày càng được vui đùa tiên này mà thôi, ban đầu là hắn định khôi phục vấn đề, lại không biết thế nào lại chiếm được một đáp án thật đáng giận, không, đáng lẽ hắn nên hài lòng với câu trả lời này mới đúng, nhưng thật đáng ghét, tại sao câu trả lời không thể bắt bẻ này lại khiến cho hắn cả người không được tự nhiên, thậm chí làm hắn phải nghi ngờ mị lực của bản thân. Sau lại thật đáng buồn cười, tình huống lại biến thành buổi tham khảo về cuộc sống riêng của hắn.

Cho nên chuyện bánh bao hấp, chính là tìm chút chuyện để nàng làm mà thôi.

Thải Thái đi vào phòng bếp, hiện tại trời rất nóng, nàng xoa xoa mồ hôi trên trán, thấy có mấy bát trứng tôm tươi, vì vậy lấy làm nhân bánh. Không lâu sau cho một lồng bánh bao khéo vào vỉ hấp, ước chừng thời gian một nén nhang, Thải Thái liền mang bánh bao đến cho Sở Cuồng lúc ấy đang uống trà thưởng thức.

“Ngươi tự tay làm sao?” Thấy trên tay nàng có dính bột mì, mới biết câu hỏi này thật vô dụng.

“Là ta làm, chỉ là ta không có nếm thử, cho nên không biết có ngon hay không nữa.”

“Không biết có ngon hay không, lại dám đem cho trẫm ăn?” Không sợ độc chết hắn hay sao? Nhưng nhìn hình dáng của bánh bao, có chút giống như từng quen biết, sau đó hắn cầm lên, ném vào trong miệng, trong miệng liền tràn ngập vị tươi mới, hắn lập tức sùng sục, mùi vị này, tại sao lại giống với mùi bánh mà Đức phi làm khi tuyển phi lúc trước đến vậy? Không sai, lưỡi hắn chắc chắn là sẽ không sai được, hai mùi vị này giống nhau như đúc.

Ngược lại bánh bao hôm trước Đức phi dâng lên, cũng không có mùi vị đặc biệt thơm ngon như vậy.

“Cái này thật là ngươi làm sao?”

“Một lồng bánh là thôi, thần thiếp không cần phải mượn tay người khác làm giúp.”

Trong lòng Sở Cuồng căng thẳng, vươn tay lau vào khăn, hắn đứng lên, không nói một lời liền rời đi.

Thật quá khinh người, nhiều lần lừa gạt tình cảm của hắn như vậy, gan của nha đầu béo này thật lớn, về mình gây lại để lừa hắn vẫn chưa tính, lại còn dám giúp Đức phi gian lận, hừ, Đức phi kia lại càng ghê tởm hơn, thế nhưng lại ~! Không biết làm sao Sở Cuồng lại chạy đến cung của Đức phi, Đức phi đã chép kinh được mấy ngày nay rồi.

Không ngờ được rốt cục mình đã khiến Hoàng thượng cảm động mà chạy đến đây thăm, Đức phi giương cặp mắt tiều tụy, nhẹ nhàng cúi người nói:

“Hoàng thượng.”

Sở Cuồng vừa nhìn thấy Đức phi liền nổi giận, nhưng sau khi bước vào, hấn vẫn đè nén lại, tận lực khiến cho bản thân bình tĩnh, “Lâu rồi trẫm không thấy Đức phi nhỉ?”

“Hoàng thượng, nô tỳ chuyên tâm vì ngài chép kinh cầu phúc, đến hôm nay đã được mười ngày.”

Thấy kinh vẫn để trên bàn, Sở Cuồng đi đến, cầm lên tay, nhìn thấy Vô Lượng thọ kinh được sao chép cẩn thận trên bút ký, rất cục, hòa khí cũng tiên tán một chút, nể mặt chút tâm ý của nàng ta, Sở Cuồng nháy mắt một cái, hỏi: “Sao ái phi lại muốn vì trẫm mà sao chép kinh văn?”

“Nô tỳ yêu Hoàng thượng, tự nhiên sẽ hy vọng Hoàng thượng có thể vĩnh viễn khỏe mạnh trường thọ. Nhưng mà còn có một ý tứ khác, nô tỳ cũng là vì trẫm dân thiên hạ mà cầu phúc.” Sở Cuồng gật đầu một cái, để kinh văn xuống nói: “Chờ thêm mấy ngày nữa, trẫm đặc biệt cho phép người đến trước tượng Phật ở Hoàng miếu đốt kinh văn, tế thiên.”

“Đa tạ ân điển Hoàng thượng.”

Sở Cuồng xoay người lại, nhìn thấy Đức phi vì chép kinh mà hai mắt có chút đỏ, dứt khoát nói: “Ngươi mệt như vậy, trẫm cũng không nên làm phiền, ái phi đi nghỉ sớm chút đi.” Nói xong, Sở Cuồng định bước đi, mà Đức phi vì muốn dùng chuyện này để cảm động hấn, sau đó ngủ với hấn, không nghĩ đến hấn nói xong liền đi như vậy? Đức phi cuống quýt giải thích: “Nô tỳ không mệt, nô tỳ còn có thể hầu hạ Hoàng thượng được.”

“Hôm nay trẫm mệt mỏi, không cần hầu hạ.” Hấn nói, nhìn Đức phi: “Hy vọng ái phi có thể giác ngộ giáo huấn, sau này đừng có như vậy nữa, còn có....., nên dồn sức học hỏi nấu nướng một chút.”

Nấu nướng, trong tim Đức phi căng thẳng.

Sở Cuồng nhìn sắc mặt nàng khê biến, có ý hỏi: “Tài nấu nướng của Đức phi hình như cũng không tệ lắm, nhất là bánh bao hấp, học với ai vậy?”

Đức phi cười khan, sau đó lại nói dối: “Nô tỳ học với mẹ mình.”

Sở Cuồng cười mỉa, gật gật đầu: “Mẹ của ái phi, thật đúng là một người mẹ tốt.”

“Nếu Hoàng thượng thích, không bằng ở lại, nô tỳ làm cho Hoàng thượng ăn.”

Sau đó liền ở lại đây qua đêm đúng không? Sở Cuồng cũng không còn tỉnh thần, chỉ quảng lại một câu: “Trẫm nghe nói ‘A di đà kinh’ cũng rất được, rảnh rồi ái phi chép một nghìn lần đi, chép xong, mang cho trẫm nhìn, ái phi muốn chuyển tâm lễ Phật, yên tâm, trẫm hoặc người khác sẽ không đến đây để làm phiền ái phi nữa.”

Giống như bị sét đánh, ý tứ của Hoàng thượng, sao lại giống như giam lỏng nàng vậy?

Một nghìn lần kinh A di đà.

Cái này muốn chép đến năm tháng nào chứ?!

Đến lúc đó, tóc nàng đã bạc trắng, mà Hoàng thượng cũng không còn nhớ đến nàng nữa.

Nhưng mà Đức phi cũng không dám khóc lóc cầu xin tha thứ, mặt nàng trắng bệch đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đục Lỗ Chó

Nàng tro mắt nhìn Sở Cuồng ra khỏi cửa điện.

“Hoàng thượng a, một nghìn lần kinh A di đà, nương nương chép xong chắc sẽ thành Phật luôn mất.”

Hừ, trừng phạt như vậy xem như đã nhẹ lắm rồi, hấn cho nàng cơ hội để nhận tội, nàng lại vẫn dám nói là ‘mẹ’, nha đầu béo kia từ lúc nào lại trở thành mẹ nuôi của nàng! Bây giờ, bốn phi tử, một bị giam lỏng, một bị đánh đến nỗi không thể gần gũi trong mười ngày nửa tháng, hơn nữa Như phi cũng khiến cho hấn có chút thất vọng, cho dù nàng hoàn hảo vô khuyết, hấn cũng không còn hứng thú chiêu nàng thị tẩm nữa.

Chỉ còn Thục phi, Thân phi.

Hình như hẳn đối với Thần phi cũng không hiểu biết quá nhiều.

Bởi vì Thần phi bình thường nhìn lúc nào cũng khúm núm, cũng không có chính kiến bản thân, cũng không có lời kéo sự chú ý của Sở Cuồng quá nhiều.

Nhìn ánh trăng sáng, đêm nay, thật không có tâm tình. Nhưng cơ bản đã rõ là chuyện tuyển phi lần này rất thất bại, bốn phi tử này tựa hồ cũng không có tài năng gì đặc biệt, mặc dù Hoàng hậu có khá hơn, nhưng lại không hề có dung mạo. Cho nên không đợi đến lần tuyển phi ba năm sau, Sở Cuồng đã liền khước trương chiêu thêm hai người vào cung, bởi vì sự thật là hẳn cần sớm sinh Thái tử, tránh tạo tâm tình bất an cho trên dưới triều đình.

***** Thái Thái bánh bao thịt*****

Hậu cung tạm thời lại một lần nữa được dẹp yên, nghe nói toàn bộ bốn phi đều đóng cửa không ra ngoài, thật ra thì chỉ có Như phi cùng Đức phi là không được. Thái Thái không hiểu tại sao Hoàng thượng lại hạ lệnh cấm túc đối với Đức phi? Nhưng dù sao thì tâm hắn khó ai mà nắm bắt được.

“Hoàng thượng bảo bản cung giúp hắn chọn hai người trong các tiểu thư quý tộc để nạp vào hậu cung sao?”

Tiểu Đức Tử chậm rãi nói: “Đúng vậy Nương nương, Hoàng thượng nói hiện tại hậu cung không đủ nhân tài.”

Được rồi, chọn thì chọn, bởi vì lần tuyển phi thứ hai diễn ra tận ba năm sau, lần mở rộng tìm người này cũng không tính là nhiều, đại khái Sở Cuồng đã nhầm chán, nhưng tại sao nhất định phải chiêu nạp từ bên ngoài? Thật ra thì hậu cung nhiều tài nữ, các nữ tử chưa từng được đặc hạnh rất nhiều, hoàn toàn có thể từ trong đó tuyển ra mấy người tài đức để cho họ cơ hội được tấn thăng (thăng chức).

“Vậy Hoàng thượng có yêu cầu gì không?”

“Hoàng thượng nói, thân phận không thể quá thấp, cho nên gặp mấy người này có thể thăng tay loại, lần này là tuyển phi tử mở rộng, ngoài nhân phẩm thì cũng cần khảo tra gia thế.”

Thái Thái gật đầu.

Thật ra Hoàng thượng không nên nhắm vào lúc này mà khước trương tuyển phi, nếu hiện tại nạp thêm hai người mới, một người đang bị cấm túc, một dưỡng thương, còn lại sẽ không biết nháo thành cái dạng gì đây nữa. Trong lòng mọi người hoảng sợ, sẽ nảy sinh thị phi mới. Đáng tiếc Thái Thái lại không thể không nghe theo lời Sở Cuồng mà làm theo. Như Nguyệt trở lại, trên người dính chút bùn đất. Thái Thái nhìn thấy liền mặt mày hờ hờ hỏi: “Làm xong rồi sao?”

“Như Nguyệt làm việc xin Nương nương yên tâm” Nàng phúi đất trên người, cười nói: “Em đã nghe theo lời dặn của Nương nương, đục một cái lỗ chó ở nơi kín đáo không ai có thể phát hiện ở sau miếu, em bảo đảm nương nương có thể chui qua được, sau này Nương nương có thể tự do xuất cung mà ngay cả thần không hay quỷ cũng không biết!”

Mảnh đất đó là do Thái Thái đã chọn, lần trước bị giam trong Phật tháp, nhìn xa xa ở bên dưới miếu, liền phát hiện có một vườn hoa trong đó. Trong vườn hoa cây cỏ rậm rạp, che khuất bức tường dày. Nếu ở đây có thể đục một cái lỗ chó, lúc cần thiết nàng có thể cải trang xuất cung. Vì Thái Thái phát hiện, xuất cung ra ngoài thật sự rất khó khăn, phiền phức.

“Nhất định em phải nhớ kỹ, che kín cửa lỗ biết không?”

“Nương nương yên tâm.”

Tối nay nàng muốn đi ra ngoài, thăm nom Tự hiền hội quán kinh doanh ra sao.

Thái Thái mượn cớ đến Phật tháp đọc sách, dưới sự hộ tống của Như gia tam thông đi vào tháp thay đổi một thân nam trang xanh đen, vẫn như cũ mang theo Như Nguyệt võ công cao cường, hai người cùng đi ra cung, lỗ chó này thật bí mật, Như Nguyệt rẽ cỏ hoang ta, tất cả liền trở nên sáng sủa, Thái Thái lập tức bỏ xuống, từ từ xuyên qua bức tường thật dày này, độ lớn cũng được đục thật khéo, nàng không cần phải tốn quá nhiều sức. Phía ngoài chính là con kênh đào sau hoàng cung, phui cỏ đất trên người, xe ngựa cũng đã được Như Nguyệt chuẩn bị sẵn

Ngựa không ngừng vó, Thái Thái trở về nhà để gặp cha, quản gia đi ra mở cửa, thấy nàng liền sợ hết cả hồn, thật không thể hiểu được Nương nương làm cách nào để xuất cung, cũng may người Chu gia đã được huấn luyện nghiêm khắc, cửa mở ra, không nói một lời liền mời họ đi vào, sau đó lặng lẽ báo cho lão gia.

“Cái gì? Chu cô nương người nói cho cha nghe, người tự mình bò lên mặt đất, chui lỗ chó từ Hoàng cung mà về nhà ư?”

“Thật ra thì cũng không thể gọi là lỗ chó được, bởi vì nguyên bản chính là bản cô nương tìm người mở một mặt đạo, cha à, gọi lỗ chó hơi khó nghe.”

“Chu cô nương!! Nếu như người ta biết Hoàng hậu mà lên về nhà, hơn nữa còn chui lỗ chó! Chỉ sợ bọn họ nói còn khó nghe hơn!”

Thái Thái nàng tuyệt đối sẽ không để cho người ta phát hiện, bởi vì nàng đã sắp đặt hết thảy, hành động cũng đúng lúc, hơn nữa Hoàng thượng sẽ không bao giờ bắt chợt đến cả, mọi người đều biết ban đêm nàng nghỉ ngơi rất sớm, qua bữa tối tuyệt sẽ không chạy đến cung quấy rầy, cho nên căn bản không thể xảy ra vấn đề được, mà cho dù Sở Cuồng phát bệnh chạy đến cung quấy rầy, mọi người sẽ nói là nàng đến Phật tháp đọc sách, Sở Cuồng mới không cần phải chạy đến Phật tháp kiểm tra xem những lời đó là thật hay giả.

“Cha, sau này có lẽ con sẽ thường xuyên trở về.”

“Trở về là nguy hiểm ngút trời, con còn dám nói thường xuyên ư?!”

Thái Thái không cùng cha nhiều lời, chẳng qua là nói nhiều rắc rối nhiều mà thôi, nàng cảm thấy sóng gió hậu cung khó dò, cần phải chừa cho mình một đường lui, Như Nguyệt cũng đã canh trước thời gian từ hoàng cung về Chu gia, Thái Thái liền ra khỏi Chu gia, đi về hướng Tự hiền hội quán.

“Chu cô nương à, cha van xin cô hồi cung đi, Hoàng hậu nương nương à~”

“Con làm xong việc tự nhiên sẽ hồi cung.” Nàng đáp xong lập tức lên xe, một đường hướng phía tây mà chạy, rất nhanh liền đến Tự hiền hội quán, hiện tại dĩ nhiên đã đến giờ đóng cửa, Thái Thái gõ cửa, bên trong không có người trả lời. Có lẽ là chương quây đã đi ngủ, nàng lại gõ thêm hai cái, cửa bị người đẩy ra, một nam tử trẻ tuổi mặc tiết y (áo lót) trắng trên tay cầm chao đèn, nhìn thấy người đến liền kêu: “Lão bản?”

Thái Thái gật đầu, không nhìn đến y phục của hắn, dẫn Như Nguyệt bước vào, Nhiếp Lăng Phong vội khoác thêm một chiếc áo mới bước ra lại, có chút bất ngờ mỉm cười hỏi: “Tối như vậy lão bản lại đến cửa, là có chuyện muốn sai bảo sao?”

Thái Thái nhìn bên trong Tự hiền hội quán, phát hiện nơi này đã được quét dọn hết sức sạch sẽ, hơn nữa lại treo rất nhiều tranh chữ, nét chữ cứng cáp, Thái Thái hỏi: “Là chữ do Nhiếp công tử viết sao?” Nhiếp Lăng Phong cười một tiếng: “Bêu xấu rồi.”

Thái Thái lại nhìn thấy trên bàn có đề hộp cờ và bàn cờ: “Đây cũng là do nguoi chuẩn bị?”

“Người đến Tự hiền hội quán uống trà đều là văn nhân mặc khách (người có học), mọi người ở đây nói chuyện trời đất, nhưng lúc không nói chuyện thì lại hơi chàm chán, cho nên ta mua thêm mấy hộp cờ vây, các loại đàn cò, cho bọn họ nói chuyện tụ họp, hoặc là đánh cờ chơi đàn, có như vậy, Tự hiền hội quán mới được xưng tụng giống như chính tên của nó.” Giọng nói của hắn nhu hòa, rót cho Thái Thái một chén trà: “Lão bản đến để kiểm tra sao?”

Thái Thái gật đầu.

Sau đó sổ sách được lấy ra, trên đó từng khoản từng khoản đều rất rõ ràng, có thể nhìn ra người này cá tính tỉ mỉ cẩn thận vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Về Nhà, Về Nhà

“Ta vẫn chưa có cơ hội hỏi một chút, Nhiếp công tử, nguoi là người nơi nào? Tại sao lại phải đến kinh thành?”

“Thì ra nguoi cho ta là người vùng khác?” Hắn ôn hòa nói: “Nhà ta vốn là thương nhân, thực không dám giàu giếm, ta cũng không phải là người trung nguyên, ta là người Hung Nô.”

Người Hung Nô? Thái Thái có chút nhạy cảm, nghe nói gần đây Sở Cuồng có tra soát người Hung Nô, ngày hôm đó còn nghe hắn nói với người ta cái gì mà gian tế Hung Nô đã vào thành, cho nên nàng ghé mắt nhìn Nhiếp Lăng Phong, quan sát hắn.

“Ta biết người kinh thành có nhiều hiểu lầm với người Hung Nô, cho nên mới nói thẳng ra, chính là sợ sao này lão bản biết được thân phận của ta sẽ hiểu lầm, gần đây Hung Nô nội loạn, Đại vương tuổi cao còn chưa sắc lập Thái tử, vì vậy mấy vị vương tử vì muốn phô trương, mới liên tục khiêu khích Đại Sở. Mà mấy tên quý tộc tham tiền lại càng ghê tởm hơn, lợi dụng cơ hội này nuốt chửng tài sản của dân chúng, tài sản nhà ta, cũng là như vậy mà bị đoạt đi, sau đó cả nhà đều bị giết hại, lúc đó ta vì đi buôn ở Đại Sở nên mới có thể tránh thoát một kiếp này, sau khi về nhà, rất đau lòng nên dứt khoát làm người Sở, định cư ở kinh thành.”

Hóa ra là như vậy, hắn trông cũng không giống đang nói dối.

“Thật ra ta tham tiền, cũng là vì để tìm một mảnh đất để đặt chân, nếu lão bản hoài nghi, ta có thể rời đi.”

“Không, thiên hạ trăm dân đều là sinh linh, ta sẽ không bởi vì nguoi là người Hung Nô mà bắt công với nguoi.”

Hắn ôn hòa gật đầu, Thái Thái thấy bàn cờ trên bàn, “Nhiếp công tử thật sự là người tài hoa.”

“Lão bản biết chơi cờ sao?” Hắn lập tức hồi phục tinh thần, vô cùng hứng thú hỏi: “Không bằng chúng ta chơi một ván, như thế nào?!”

Thái Thái lắc đầu: “Đêm nay ta còn có chuyện, để hôm khác đi.” Nàng đứng lên định cáo từ rồi hồi cung.

Đột nhiên thấy Nhiếp Lăng Phong rót một chén gì đó, đưa cho Thái Thái: “Lão bản ra ngoài ban đêm thế này hẳn rất mệt mỏi, đây là trà tinh thần ta đặc

ché. Nhân lúc còn nóng lão bản hãy uống đi.” Lúc này Thái Thái mới nhớ đến vừa rồi lúc nàng mới bước vào cửa thì thấy hán đem thứ gì đó đặt lên bếp lửa, thì là trà này. Thái Thái nhận lấy, uống vào miệng có vị hơi ngọt, còn có chút chua chua, nhưng uống xong tinh thần lại tốt hơn nhiều. Cười nói: “Trà này rất ngon, là bí truyền nhà ngươi sao?”

“Không phải bí truyền. Có thể chỉ cho ngươi.”

Thái Thái cười một tiếng, người này thật thông minh, người ta nói nửa câu, hán liền đoán ra được nửa câu sau ngay.

Sau đó hán viết cách điều chế lên giấy, Thái Thái thu thập xong liền cáo từ, lúc hồi cung vẫn như cũ chui qua lỗ chó mà vào, lúc này đã là canh tư.

Thái Thái ngủ đến canh năm liền thức dậy.

“Nương nương, đây là trà tinh thần mà chương quỳ cho sao? Thơm quá. Nó có tác dụng rất tốt với Nương nương, Nương nương canh năm đã phải thức dậy, tinh thần nhất định sẽ có chút uể oải.” Thái Thái còn chưa rửa mặt, đã bùng một chén lên uống: “Nếu như mùa đông đến mới dùng thì tốt hơn.” Đột nhiên nàng muốn tính thử xem trong cung này có bao nhiêu người canh năm ngày nào cũng phải dậy, hình như, còn có Sở Cuồng. Thái Thái gọi Như Nguyệt vào bảo đem cách điều chế trà nói cho tiểu Đức Tử, coi như cho Sở Cuồng tiện nghi đi!

“Tiểu Đức Tử đã đi rồi, hán còn hỏi có muốn đem tâm ý của Nương nương nói cho Hoàng thượng biết hay không.”

“Không cần nói đâu, Sở Cuồng người này đa nghi, hán sẽ không nghĩ đến điểm tốt của người ta đâu.”

“Em cũng nói vậy với tiểu Đức tử, chỉ cần đưa trà cho Hoàng thượng dùng để tinh thần là được, những cái khác không cần nói, nói nhiều cũng chẳng có tác dụng gì.”

Không sai, nói nhiều vô dụng, hiện tại nô tỳ trong Phụng Tảo cung đã được nàng chân truyền, đối với Hoàng thượng luôn giữ vững một thái độ rất đề phòng.

Công việc của ngày hôm nay, chọn phi cho Hoàng thượng.

“Kể từ lúc Nương nương phát thiệp mời các phu nhân nhà quyền quý tham gia yến tiệc hoa cúc, bọn họ lập tức hiểu được có lẽ đây là Hoàng thượng muốn chọn tân phi vào cung, quà tặng mang đến Phụng Tảo cung rất nhiều, chắc chắn là do nghe đồn Hoàng thượng giao mọi việc cho Nương nương nên cố ý đến nịnh bợ. Danh sách tham gia yến tiệc hoa cúc đã được định đoạt, nếu hôm nay Hoàng hậu nương nương đồng ý chỉ, Thượng cung cục sẽ theo đó mua cho đủ.” Như Tâm vừa giúp Thái Thái chải đầu vừa nói.

Như Ý ở bên cạnh cũng góp lời: “Còn nữa, tuyển phi phải có vòng thi tài nghệ, Thái hậu Nương nương bảo Hoàng hậu Nương nương có thể ra một vài đề mục để bọn họ thể hiện tài năng, lại có thể nghiệm chứng nhân phẩm, làm sao cho các tiểu thư quý tộc cho dù không đủ tư chất tham tuyển khi đến vui vẻ, mà khi về cũng vui vẻ.”

Như Tâm hỏi: “Hôm nay Nương nương muốn mang loại trà nào?”

“Hôm nay không ra ngoài, đơn giản một chút đi, nắng quá cũng mệt.”

“Vâng.”

Đột nhiên, Như Tâm phát hiện xiêm y Nương nương có chút rộng ra.

“Nhất định gần đây Nương nương mệt lắm phải không, gầy đi rất nhiều rồi.”

Thái Thái lại không phát giác mình có bao nhiêu thay đổi, tóm lại nếu quả thật gầy lại một chút, cũng không phải là chuyện xấu.

Trong kinh thành có mấy loại hàng hóa đang rất sốt, hơn phân nửa là phấn bột nước cùng xiêm y hoa mỹ tinh xảo, ngay cả một chiếc khăn tay dành cho các thiên kim cũng bị người ta tranh giành, thật ra có rất nhiều quý tộc đều mơ tưởng có thể đem con gái mình nhét vào hậu cung, còn có không ít người lúc trước khi Hoàng thượng tuyển tú, con gái bị thiếu mấy tháng không đủ tuổi, bây giờ lại xuất hiện hai danh ngạch (chỉ tiêu), hướng chỉ lại là đưa vào cung làm phi tử. Không ít gia tộc quyết định dù cho phải sút đầu mẻ trán, cũng phải đem con gái nhét vào đại môn thâm cung cho bằng được.

Cho nên ăn mặc điểm trang cho con gái trở thành việc cấp bách vô cùng, khiến cho người ta chóng mặt còn hơn lần tuyển tú trước.

Nếu người vô tình nhìn thấy có hai gia đình vì tranh nhau mấy tấm lụa mà vùng tay vùng chân trong cửa hàng, cũng không cần phải ngạc nhiên, bởi vì chỉ cần là một cây bút kẻ lông mi lông mày, cũng đã khiến người ta tranh giành đến sút đầu mẻ trán rồi.

Sở Cuồng lại vì phục xuất cung, kết quả trên đường đầy người bị hấp dẫn bởi mị lực của hán.

“Long gia, chúng ra đi dạo cũng gần trưa rồi, nên tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi chút đi.”

“Đến Tự hiền hội quán xem một chút vậy.”

“Vâng.”

Đến Tự hiền hội quán, bên trong có không ít thư sinh đang tụ tập, có tài tử hào hoa phong nhã, có người ngâm thơ về tranh, có người đánh đàn chơi cờ, có người lại đang tập trung tinh thần mà đọc sách, lại có cả những người định tham gia khoa cử đang đánh cuộc về đề thi. Sở Cuồng bước vào, chường quảy liền ra nghênh tiếp, vừa thấy hấn, lập tức mỉm cười: “Long gia huynh.”

“Gọi Long gia là được rồi, bỏ từ huynh đi.”

“Long gia, ngài đến Tự hiền hội quán là muốn thưởng trà hay là đọc sách?”

“Ta chỉ là thuận tiện đến xem một chút thôi.”

Sau khi bước vào, hấn liền tìm một chỗ yên tĩnh nhất mà ngồi xuống, thầm nghĩ nếu như kinh thành có một nơi giống như thế này, có lẽ có thể tìm được một vài nhân tài vào triều làm quan cũng được.

“Lão bản của các người đứng là một người vô trách nhiệm, phó thác toàn bộ công việc ở đây cho người, người không mệt hay sao?”

“A, cũng không mệt lắm, huống chi lão bản lại mới đưa một tiểu cô nương đến đây phụ giúp việc vặt nữa.”

Mai nhi mới nhận một tiên sinh dạy học, Nhiếp Lăng Phong đặc biệt cho phép cô bé có thể ra ngoài vào buổi sáng để học chữ với ông, nếu như cô bé nhìn thấy Sở Cuồng, nhất định sẽ bị dọa té xỉu.

Nhiếp Lăng Phong nói tiếp: “Hình như lão bản rất bận rộn, nhưng thỉnh thoảng cũng đến xem một lúc, đêm qua, lão bản cũng đến đây kiểm tra sổ sách, sao ngài lại nói lão bản là một người vô trách nhiệm được chứ?”

“Nói cần.”

Nhiếp Lăng Phong sững sốt.

Nhìn vẻ mặt của hấn, trên mặt Sở Cuồng liền hiện lên nghi ngờ, ánh mắt trầm lại, hỏi: “Người nói đêm qua tên béo kia đến đây sao?”

“Mặc dù thân thể lão bản hơi mập mạp, nhưng sao lại gọi thẳng hấn như vậy chứ?”

“Ý của người là, nàng từ ra ngoài gặp người ư?!”

“?” Nhiếp Lăng Phong khó hiểu. Nơi đó, là nơi nào.

Mặt mày Sở Cuồng xanh mét, đứng lên định hỏi cung, không nghĩ đến vừa ra cửa lại thấy một bình trà quen thuộc.

Hấn cầm chén lên ngửi, “Tiểu Đức, mùi vị trà này sao lại giống như trà bản công tử dùng lúc sáng vậy?”

Lời này bị Nhiếp Lăng Phong nghe được, hấn chấn động, trà này là của gia tộc hấn điều chế, chẳng qua là lão bản nhìn thấy liền thích, mới nói cho lão bản, nhưng mà vị Long huynh này sao lại cũng từng được uống, không lẽ Long huynh cùng lão bản có quan hệ gì sao?

Tiểu Đức tử biết khi lỡ tai chủ tử đỏ lên tức là đang giận dữ, mồ hôi lạnh liền toát ra cả người.

Sở Cuồng đã đoán được, nhất định là tên tiểu tử thói này nói cho nha đầu béo, mà nha đầu béo kia lại cho hấn được tiện nghi.

“Về nhà, về nhà! Bây giờ lập tức về nhà ngay!” Hấn quát.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Thành Thật Thú Nhận

Tí tách, tí tách, tí tách.

Trong bóng tối, cột nước không ngừng biểu hiện sự ít dần của thời gian.

Trên mặt đất đầy các loại dụng cụ tra khảo làm cho người ra phải run rẩy, một đôi mắt lạnh như băng lại thâm trầm, trông vô cùng dữ tợn nhìn người quỳ ở bên cạnh. Nàng quỳ, một sợi xích sắt để ngang trước người nàng, cứ như thế không cần phí sức vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, thật ra thì lúc nàng bị bắt phải quỳ, sau đó nhìn mấy tên nô tài mang mấy thứ dụng cụ tra khảo này ném lên mặt đất tạo thành tiếng kim loại vang rền thì đã bắt đầu phát run.

Sợ thật, sợ thật, sợ thật –

Nuốt một ngụm nước bọt xuống, nàng nhìn về phía nam nhân mặt lạnh như Diêm La đang ngồi đằng kia.

Sợ thật, đúng vậy, ai có thể không sợ chứ?

“Ta đã hỏi ngươi cả nửa ngày rồi, rốt cục ngươi có thừa nhận hay không?” Hắc lầy mũi chân của mình nhẹ nhàng gõ trên bờ vai mềm mại của nàng. Sau đó bưng chén trà lên, giống như có rất nhiều thời gian để lãng phí cùng với nàng vậy.

“Đến tột cùng là Hoàng thượng muốn ta nói cái gì?” Hai chân Thái Thái có chút tê dại, vì sàn nhà quá cứng, lúc này còn rất đau, hiện tại, lại trở nên tê dại, dần dần mất đi cảm giác.

Đã thành thói quen với việc hắc đột nhiên xuất hiện và làm một vài chuyện quá đáng, hoặc là khiêu khích, hoặc là lợi dụng, hoặc là uy hiếp, còn tiết mục lần này lại là đe dọa. Vừa mới đến liền đuổi tất cả các nô tài ra, bảo là có chuyện quan trọng cần nói, sau đó, liền biến hình trở nên âm hiểm ác độc, đáng sợ hơn, hắc nhưng lại có Thiên lý nhân, ba lần bốn lượt ám chỉ, nàng đã xuất cung, hơn nữa còn thừa dịp ban đêm canh ba không có người, xuất cung đi về nhà tìm nam nhân.

Thật không sai, nhưng không phải là đi, mà là chui lỗ chó —

“Nói như vậy, đêm nay, ngươi không chịu thừa nhận đúng không?” Sở Cuồng đẩy chén trà lại, híp mắt nhìn nàng.

“Ta đã nói rất nhiều lần, nhất định là Hoàng thượng hiểu lầm, ta đã nói thật, tại sao Hoàng thượng còn khẳng khái không tin?” Bởi vì trước nay chưa từng nói dối, đầu lưỡi của nàng hiển nhiên có chút không được tự nhiên, cứng ngắt lại còn nói lắp. Nhưng cái tội danh nửa đêm xuất cung đi tìm nam nhân này, là trọng tội tru di cửu tộc. Thái Thái không ngờ đến nàng khô tâm thiết kế ra phương pháp chu toàn như vậy, mới chỉ áp dụng có một lần mà thôi, thì đã bị người ta biết được?

“Hôm nay Hoàng thượng đột nhiên đến đây, muốn thần thiếp nhận tội, vậy xin hỏi Hoàng thượng ngài có chứng cứ gì nói thần thiếp ban đêm xuất cung, hơn nữa còn gặp cái gì mà nam nhân đâu —”

“Còn dám nói, ta biết ngươi nhất định sẽ mạnh miệng như thế mà.” Sở Cuồng ngồi thẳng dậy.

“Hôm nay trẫm đến Tụ hiền hội quán.”

Miệng Thái Thái há hốc thành hình chữ O, “Tại sao ngươi lại đến Tụ hiền hội quán?”

Sở Cuồng liếc mắt: “Nếu không phải hôm nay trẫm đột nhiên nảy ra ý tưởng đến Tụ hiền hội quán, chỉ sợ làm sao biết được Hoàng hậu nương nương lại to gan lớn mật đến thế, thật không như trẫm tưởng tượng hiền lương thực đức, thế nhưng lại vi phạm cung quy, nửa đêm ra ngoài, tìm gặp một nam nhân!” Hắc hừ lạnh một tiếng: “Không còn lời nào để nói chứ gì, vậy thì thừa nhận đi, nói cho trẫm biết, ngươi làm cách nào để xuất cung, miễn cho trẫm tra ra được, tội đó ngươi không nhận nổi đâu.”

“Ngươi còn hỏi, ta đã nói rồi, đều là lời nói thật, là nói thật đấy, còn nữa, Hoàng thượng muốn ép ta khai ra, chẳng lẽ muốn viện cớ để diệt cửu tộc nhà ta sao?”

“Cửu tộc?” Hừ, còn chưa đến mức ấy, hôm nay từ biểu tình của Nhiếp Lăng Phong, chắc chắn hắc còn chưa không biết được thân phận chân thật của nàng, lại càng không biết nàng là nữ nhân, lại nói, một nữ nhân như vậy, người nam nhân nào thêm đề ý chứ? Nói vậy giữa bọn họ cũng không có gì cả, a, lại quên mất một người, Sở Cuồng nhức đầu bóp trán, còn tên ngoại tộc ‘Sở Vinh’ kia nữa, lại đi mê người béo.

Sở Cuồng phong trần mệt mỏi chạy về liền dây dưa cùng nữ nhân đáng chết này, ước chừng nàng ta cũng đã quỳ gần ba canh giờ rồi, lấy sức nặng thân thể nàng như vậy thì đó phải là một chuyện vô cùng khổ sở, hắc đoán chừng nữ nhân này sẽ không chịu nổi, sớm thừa nhận, hơn nữa sẽ khai ra đến tột cùng là nàng dùng cách gì để chạy khỏi cung. Lại không ngờ rằng, nữ nhân này lại có bướng bỉnh đến vậy, trừ bỏ thỉnh thoảng lấy tay đâm vào đầu gối mấy cái, xoa xoa một hồi, thì ngay cả một tiếng mệt mỏi cũng không thêm lên.

“Thật ra ngươi quỳ như vậy không thấy mệt hay sao? Nói thật cho ngươi biết, ngươi không mệt, trẫm mệt, cho nên nói nhanh một chút, trẫm sẽ xử nhẹ.”

“Không có lời nào để nói cả!” Nàng cắn chặt hàm răng trắng ngà, lần đầu mặt dày mảy dạn không chịu nhận, chết cũng không nhận, dù đánh chết mình cũng không để liên lụy đến người nhà.

Một câu nói, Sở Cuồng nổi giận lôi đình.

Hắc bắt đầu tung ra chứng cứ thứ hai: “Còn không chịu nhận! Trà tinh thần sáng nay trẫm uống là chuyện gì xảy ra? Nghe nói cách điều chế trà này là do Như Tâm nói cho tiểu Đức tử, mà ngươi lại từ đâu mà có được? Hôm nay trẫm đi Tụ hiền hội quán, ngược lại đáp án đã rõ, thì ra là cái tên tiểu tử thói ở Tụ hiền hội quán kia nói cho ngươi! Trẫm đã cho ngươi đã biết an phận thủ thường, không nghĩ đến đức hạnh của ngươi đã được chứng thật, lần này so với lần trước lại càng xấu xí!”

“Không có đi là không có đi, chính là không có đi, vô luận Hoàng thượng nói thế nào đi nữa, thần thiếp cũng không có đi, dù chết cũng là không đi!” Thái Thái nhắm mắt lại, lớn tiếng nói.

Sở Cuồng âm trầm ngồi xổm xuống, nhích đến gần Thái Thái, lấy một ngón tay nâng cằm nàng lên, ánh mắt sắc bén, “Hôm đó bộ dáng lúc ngươi thi hành

gia pháp đối với Như phi rất sắt đá, người cũng đã thuộc cung quy như lòng bàn tay, như vậy nên làm gương mà tuân thủ nó đi. Dưới đất có rất nhiều hình cụ, người chọn một loại, đây là do chính người bức bách trẫm. Nha đầu béo, hay là kẹp ngón chân của người đi, ha ha, người đầu ngón chân thịt thịt này nếu bị kẹp, chắc đau lắm đây, nghĩ cho cùng thì ngay cả trẫm cũng chịu không nổi đấy.”

Nuốt nuốt nước bọt, nàng nháy mắt giống như đang cầu xin hắn: “Nếu cả Hoàng thượng cũng không chịu nổi, vậy đừng kẹp chân nữa.”

Sau đó nàng xòe bàn tay ra, nghiêng đầu nhắm mắt: “Đánh bàn tay đi!”

Nàng toát mồ hôi, cắn môi dưới, cau mày nói: “Đến đây đi.”

Tốt lắm, đánh tay thì đánh tay. Sở Cuồng cầm một cây roi gỗ lên.

Tay cầm lấy một tay của nàng, nói: “Trẫm sắp đánh đây.”

“Ừ, đánh thì đánh, dù sao lúc nhỏ nếu ta làm sai việc gì, cha liền lấy cây đánh tay, người xem, lòng bàn tay này đã mọc kén (giống như vết chai tay í) rồi, không sợ, cứ đánh đi.”

Mọc kén rồi sao? Sở Cuồng nhìn kỹ lại, đúng là như vậy. Vì vậy hắn buông bầy tay này xuống, nhìn bàn tay còn lại của Thái Thái: “Được, vậy lấy tay kia ra đi.”

“Không được ——”

“Là chính người bảo đánh tay, còn dám can thiệp trẫm phải đánh tay nào sao?!”

Nói xong, nắm lấy tay kia, dùng sức mở nắm đấm trong tay nàng, rốt cục cũng lộ ra lòng bàn tay trắng nõn.

Mồ hôi mồ hôi mồ hôi ——

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chuộc Tội Một Chết Người

May mắn Sở Cuồng dừng lại, bảo: “Trẫm nhận ra, người rất kiên cường, mạnh mẽ, chỉ là trẫm biết người có một nhược điểm, nhược điểm của người, chính là cha mẹ người.” Người này lại lộ ra ánh mắt âm trầm kinh khủng, tựa như một đại ma đầu giết người không chớp mắt: “Người không chịu nói, thì trẫm bắt cha người, đánh hắn, cho đến khi nào người nhận tội mới thôi. Ồi, trẫm là người nói được làm được, người đừng nên khiêu chiến mức độ ác độc của trẫm!” Nói xong, hắn giơ hai ngón tay ra, bóp chặt mặt nàng, chặt đến nỗi tựa hồ có thể chảy ra nước.

Cả người Thái Thái run lên, nước mắt do quá sợ hãi chảy ra.

“Ta còn có thể không nói được sao?” Một tiếng cúi đầu cầu khẩn, lập tức dập tắt ánh mắt âm trầm của Sở Cuồng. Thái Thái nhìn hắn: “Người nhất định phải đồng ý, chuyện này mình ta làm ta chịu, người không thể liên lụy đến cha mẹ ta được.”

Sở Cuồng cau mày, trong lòng khinh thường nàng trong lúc đuối lý lại dám đòi điều kiện với hắn.

“Người không đồng ý thì ta không nói, đánh thì cứ đánh đi!” Nàng lại biểu hiện vẻ mặt trắng dã liễu chết, nàng mà là trắng dã cái gì chứ? Nhưng mà lúc này nàng căn bản chả thèm để ý điều đó.

“Được, trẫm đồng ý, quân tử nhất ngôn.”

“Ta chui lỗ chó đi ra ngoài……” Thanh âm thật thấp, cơ hồ không thể nghe rõ. Nhưng lỗ tai của Sở Cuồng lại rất thính nên có thể nghe thấy rõ ràng.

Trong bất chợt, khoe mắt Sở Cuồng khẽ cong xuống, đôi môi nhếch lên trên, vừa bức mình vừa buồn cười hỏi: “Người, chui lỗ chó?!”

“Thật ra thì cũng không phải là lỗ chó, chỉ là một cái lỗ đủ cho ta bò ra ngoài mà thôi.”

Giờ Sở Cuồng mới hiểu được, thì ra là vậy, hắn vẫn không hiểu tại sao hoàng cung thâm nghiêm như vậy, nàng vẫn có cách để ra khỏi cung, nếu như nói nàng muốn ra ngoài liền có thể dễ dàng ra ngoài như vậy, hoàng cung của hắn chẳng phải là quá mức lỏng lẻo hay sao?

Sở Cuồng lạnh lùng quét mắt qua người ở dưới đất.

Hắn lạnh lẽo cười một tiếng : “Hừ, đó chẳng lẽ còn không phải là cái lỗ chó hay sao?” Không nghĩ đến thân phận của bản thân, cũng không nhìn hình thể của mình một cái, lại dám học đòi người ta chui lỗ chó, chỉ bằng bấy nhiêu cũng đủ để hắn dán một cái nhãn ‘con gái hết thuốc chữa’ lên trán Chu đại nhân được rồi.

Nhất thời, Thái Thái hút ngụm khí lạnh, có một loại cảm giác mất hết can đảm.

“Ta sẽ không hành hạ chà đạp ngươi.”

“A?”

“Vị trí lỗ chó kia ở đâu?” Sở Cuồng nghiêm túc hỏi.

“Ở bức tường trong vườn hoa sau miếu, ngươi yên tâm, bên trong bên ngoài đều có cỏ hoang che lấp, người bên ngoài cũng sẽ không phát hiện được.” Thái Thái đuôi lý, giọng nói hiếm khi lại yếu ớt như vậy, mắt nàng nhìn Sở Cuồng, làm cho hắn cảm thấy, hắn, chính là chủ nhân của nàng. Thật hiếm có, hắn luôn cảm giác mình có thể làm chủ nhân của người trong thiên hạ, nhưng mà lại không thể làm chủ nhân của nha đầu béo này, bây giờ, rốt cục nàng cũng biết được uy nghiêm của hắn không cho bất luận kẻ nào mạo phạm rồi chứ?

“Hoàng hậu phạm lỗi cũng giống như hậu phi, trăm sẽ không dung túng ngươi.”

Đột nhiên Thái Thái cảm thấy như đang có một đám mây đen bao phủ lấy người nàng, nàng rụt cổ lại, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Hắn đưa bàn chân thon dài đạp lên bả vai nàng: “Đang nghĩ chuyện vớ vẩn gì vậy?”

Kết quả lại thấy tiểu nữ nhân này nản lòng thoái chí, từ trong miệng nhỏ hồng hồng của nàng tràn ra một giọng oán khí: “Hình như lén xuất cung là trọng tội tru di cửu tộc. Chỉ là Hoàng thượng mới đáp ứng thần thiếp là sẽ không tru di cửu tộc, cho nên thần thiếp đang nghĩ.” Nàng nghiêng đầu nhìn gã Hoàng thượng cao cao tại thượng kia, sợ hãi nói: “Thần thiếp đang suy nghĩ Hoàng thượng là đang muốn dùng lụa trắng treo cổ ta hay là muốn hạ độc chết ta đây.”

“Ngươi thích kiểu nào?” Sở Cuồng cúi đầu, cau mày hỏi.

“Nếu như là dùng lụa trắng thắt cổ, khi chết người ta sẽ le đầu lưỡi thật dài ra, kinh khủng lắm, ngươi nói đúng không... Còn uống thuốc độc thì thất không (bây lỗ trên người gồm : hai mắt, hai mũi, miệng, hai tai) sẽ chảy máu! Tương chết xấu xí vô cùng, ta không chịu được đâu.”

“Cũng có chuyện ngươi không có khả năng chịu nổi ư? Không phải bộ dạng ngươi béo ú vậy mà trăm cũng chịu nổi đấy sao.”

Thái Thái không thèm để ý đến lời châm chọc của hắn, lại tự độc thoại: “Vậy bản thêm một vài kiểu chết nữa đi, nếu là chết đuối, thân thể của thần thiếp trương lên rất nhiều lần, phỏng chừng Hoàng thượng nhìn thấy thì sẽ nôn sạch sẽ cả cơm đêm qua cũng nên... Vậy nên, tốt nhất, nên nhốt thần thiếp vào lãnh cung, để thần thiếp chết già.....”

Phi, nữ nhân này da mặt quả nhiên so với tường còn dày hơn. Hắn ngòm xồm xuống, ngón tay véo mạnh trên mặt nàng hai cái: “Cho ngươi một cuộc sống yên tĩnh mỗi ngày ngắm chim nhìn mây, ngày ba bữa không thiếu, nếu không sẽ bị chết đói, nếu chết đói dung mạo ngươi sẽ rất dữ tợn, đến lúc đó ngươi cũng không thể tiếp nhận được chứ gì? Cho nên trăm vẫn phải nuôi ngươi sao? Tiếp, nếu ngươi có thể may mắn sống thọ mà chết tại nhà, a, đúng rồi, Như gia tam thông hình như đối với ngươi rất tốt, nhất là Như Nguyệt vô công cao cường, có thể lấy ít quyền sách cho ngươi giải buồn, còn không thì có thể mời một gánh hát nhỏ nhỏ thỉnh thoảng biểu diễn tại nhà nữa!!!”

Thái Thái suy nghĩ, từ từ nở một nụ cười thừa nhận, sau đó không tự chủ được mà gật đầu.....

Sở Cuồng lấy tay vỗ mạnh vào đầu nàng: “Lại còn gật đầu, sợ ngươi luôn, trăm nói cho ngươi biết, trăm đã sớm nắm được từ huyết của ngươi, không phải là ngươi sợ phiền toái sao, trăm liền giao cung vụ phiền toái cho ngươi, không phải ngươi ghét thị phi sao? Trăm nhất định sẽ vui thân ngươi trong vòng xoáy thị phi, sau đó nhìn ngươi tiêu hao hết thể lực mà chết!” Hắn nắm lấy cằm nàng cười mỉa: “Trăm quyết định, để cho ngươi, mệt chết.”

“Mệt chết... Vậy ý Hoàng thượng chính là không giết thần thiếp sao?”

“Ừ~ ” Hắn cao ngạo hừ lạnh: “Đứng lên đi, trăm có chuyện cần giao ngươi làm.”

“Bắt đầu từ bây giờ Hoàng thượng chuẩn bị để cho thần thiếp mệt chết sao?”

Nàng muốn đứng lên, ai ngờ lại quên mất chân mình đã tê dại đến không thể đứng được.

Vừa mới đứng dậy đã phải lập tức ngồi xuống, tựa như người không xương. Nàng cắn môi cúi đầu xoa bóp bắp chân, khi máu huyết lưu thông lại bình thường thì mới bắt đầu có tri giác, một loại cảm xúc hỗn loạn tụ hợp lại, đau đớn, tê dại, ngứa ngáy. Đây là lần đầu tiên nàng quỳ lâu đến vậy, so với tổng số thời gian nàng quỳ từ lúc sinh ra đến giờ có khi lại còn hơn, vì vậy, một giọt nước mắt chảy dài trên má. Nàng dùng mu bàn tay lau đi. Lại thấy người ở bên cạnh nàng ngồi xồm xuống, một bàn tay thật đẹp mắt, đặt lên chân nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Thật ra thì lòng dạ hắn cũng không phải là xấu xa lắm —

Chương 105: Tuyển Nữ Hòa Thân

Ít nhất lần này hấn không giết nàng đã làm cho người ta giật mình vì nhận ra hấn cũng còn có lòng người.

Lại còn giúp nàng xoa bóp ư?

Sở Cuồng mắng: “Ngươi nói xem vóc người quá béo có gì tốt chứ hả? Chẳng qua chỉ quý một lát thôi, hai chân đã không chịu nổi rồi, ngươi đẩy, muốn học người ta làm trắng sứ, làm một tên cứng đầu, thì nên kiếm cái thân thể cứng cáp một chút, nhìn bộ dáng ngươi mà xem, chắc chắn —” Sở Cuồng vừa xoa bóp vừa nói: “Nếu ngươi gặp phải chuyện gì, hộ vệ ngươi đi bảo vệ ngươi, dù có dang cả hai tay cũng không thể che hết cho ngươi được, đến lúc đó nếu có tên bắn lên vút vút từ bốn phương tám hướng đến, thế nào cũng sẽ đâm chết ngươi cho xem.” Nói xong, về mặt hấn xấu xa dùng ngón tay chọc chọc vào cánh tay và hông của Thái Thái mấy cái, Thái Thái dẩy giữa, đẩy tay hấn ra.

Hai chân đã hồi phục tri giác, Sở Cuồng vỗ vỗ tay đứng lên, “Được rồi, trẫm không có trách nhiệm kéo ngươi đứng lên đâu.”

Vì vậy Thái Thái liền chống hai tay, ngay thơ ngốc nghếch bò dậy sau đó thấp giọng nói: “Nói không chừng một ngày nào đó ta hộ giá cho ngươi, chính nhờ thân thể to béo này, dang hai tay đã có thể che ngươi ở phía sau, sau đó, vì ngươi mà oanh liệt hy sinh. Không đúng, loại người như ngươi, nhất định ngươi sẽ vì mạng sống kéo ta làm đệm lưng, đến lúc đó ngươi nên ở trước mặt Bô tát mà thấp nấp nhang thơm cầu nguyện, cảm tạ ta đã có một đáng người tốt đến như vậy đây!”

“Hoàng thượng cuối cùng là có chuyện gì muốn giao cho ta sao?” Nàng sửa lại xiêm y. Nhất định là liên quan đến việc chọn tân phi, việc mà nam nhân nóng ruột nóng gan đến vậy chỉ có thể là liên quan đến nữ nhân mà thôi, Thái Thái mở cửa sổ, gió nhẹ chậm rãi thổi, không biết hôm nay bị sao nữa, hấn lại nảy sinh lòng từ bi mà buông tha mình.

Xoay người, Sở Cuồng chậm rãi nói ra chuyện của mình ———

Thật không ngờ, là chuyện đó. Thái Thái nhìn đôi môi hấn khép lại, tạo nên một đường cong tuyệt đẹp.

“Ngươi cũng biết, chuyện biên cương lúc này rất căng thẳng, nếu như ngươi có thể nghĩ biện pháp xử lý thỏa đáng, như vậy lỗi lầm lần này trẫm sẽ xóa bỏ.”

“Lỗi lầm lần này? Hoàng thượng thật hẹp hòi, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ xóa tất cả lỗi lầm chứ!” Thái Thái cau mày.

“Muốn trẫm xóa bỏ tất cả sai lầm, không có cửa đâu!” Hôn nữa, hấn đã nhìn thấu, nha đầu béo này có rất nhiều nhược điểm, lại có rất nhiều lần lộ ra sơ hở, để hấn nắm được tất cả mà tùy ý xoay chuyển trong tay.

Haiz, hình như càng lúc thời gian hao phí ở Phụng Tảo cung này lại càng nhiều, hơn nữa ngày mai sứ giả Khiết Đan sẽ đến kinh thành, lại còn cả chuyện chọn tân phi, còn nhiều chuyện đáng để phiền não hơn nữa. Sở Cuồng ra cửa mà không thèm quay đầu lại, Như gia tam thông thấy vậy xông vào: “Nương nương, người không sao chứ?” Như Tâm Như Ý lòng như lửa đốt, Hoàng thượng thật hung dữ, hơn nữa lại còn mang ra không ít hình cụ, làm cho bọn họ còn tưởng thử mà họ sắp được nhìn thấy sẽ là thi thể của Thái Thái nữa chứ.

“Hoàng hậu Nương nương, người thật sự không bị sao chứ ạ?”

“Chẳng qua chân có chút đau thôi, đại khái cũng sẽ kéo dài mấy ngày, em đi lấy dầu hoa hồng đi.”

Như Tâm cẩn thận thoa dầu hoa hồng lên đầu gối cho Thái Thái, sau đó nàng kinh hãi kêu: “Như Nguyệt, lát nữa em đi xem một chút, cái cửa nhỏ của ta có còn ở đó hay không!” Như Nguyệt nhẹ gật đầu, một lát sau đó liền chạy đến phía sau vườn hoa xem, lại kinh ngạc phát hiện, tất cả cỏ hoang ở đây đã bị thanh trừ sạch sẽ, chỗ trên tường đã bị người ta dùng bùn nhào trát kín.

“Động tác thật nhanh.” Thái Thái oán trách, sau này muốn lên xuất cung cũng không được rồi. Như gia tam thông cũng than thở theo, Như Ý giúp nàng xoa bóp đầu gối nói: “Lần này xem như Hoàng thượng đã rất độ lượng rồi, Nương nương người nên cảm kích mới đúng, cho nên từ nay về sau chúng ta đừng làm mấy chuyện lên xuất cung như vậy nữa, nếu như bị rơi vào tay Hoàng thượng ngài ấy còn có thể không tổ giác, nhưng nếu bị các phi tử khác biết, đầu Nương nương nhất định sẽ bị rơi xuống đất mất thôi.”

Thái Thái hơi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Trở thành Hoàng hậu, đến tận cùng là hạnh phúc nhiều hơn bất hạnh, hay là bất hạnh nhiều hơn hạnh phúc? Vốn muốn làm một người ngây thơ hồn nhiên vô ưu vô lo, lại không có cách nào để không bị cuốn vào sóng gió phân tranh, quả thật rất vất vả. Thái Thái nhìn đầu gối sưng đỏ, quý ba bốn canh giờ, đối với nàng mà nói đó là một trọng hình, đối với Hoàng thượng mà nói đó là sự khai ân, còn đối với Hoàng cung, lại là nhỏ bé đến không đáng kể. Khiến người ta làm gì cũng phải cẩn thận tỉ mỉ, không thể nào tùy ý hành động được.

Hoàng thượng muốn khiến nàng một chết đấy.

Khiết Đan cùng Đại Sở thiết lập quan hệ hữu hảo đã hơn hai mươi năm, nhưng gần đây Sở Cường nghe nói Hung Nô từng phái thuyết khách đến Khiết Đan, ý đồ liên minh với Khiết Đan làm cho Đại Sở rơi vào bất lợi, cho nên Sở Cường viết thư cho Khiết Đan vương, mời Khiết Đan vương đến làm khách. Thuận lý thành chương, Khiết Đan vương nể mặt tình bạn hơn hai mươi năm của hai nước liền đáp ứng.

Khiết Đan vương đi ròng rã một tháng, rốt cục cũng tới kinh thành.

Sở Cường lại lần nữa cố ý phát động hòa thân, để làm cho quan hệ bạn bè của Khiết Đan và Đại Sở càng thêm vững chắc.

Chẳng qua là có một vấn đề khiến cho người ta phải đau đầu, Đại Sở hoàng tử rất nhiều, nhưng lại không còn công chúa tuổi trẻ chưa cưới xin nào cả.

Sở Cường có hai tỷ tỷ, một muội muội, tất cả đều đã xuất giá.

Thục Kim công chúa, Thục Ngân công chúa, Thục Ngọc công chúa.

Thục Kim công chúa quanh năm bệnh tật, đã mất lúc chưa quá ba mươi tuổi.

Thục Ngân công chúa mặc dù còn sống, nhưng quan hệ với phò mã không được tốt, nhiều năm không thấy mặt.

Chỉ còn Thục Ngọc công chúa, sinh hạ một con gái, đó là Giai Mậu quận chúa.

Nhưng sau khi phò mã bởi vì nhiễm hoa liễu mà qua đời, tính tình nàng lại càng ngày càng quái.

Điều mà Sở Cường muốn Thái Thái làm, chính là muốn nàng đi thuyết phục vị công chúa Đại Sở nổi danh chưa ngoa này, đem con gái gả cho Khiết Đan vương hòa thân!

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Suy nghĩ một lát đầu đã đau muốn nứt ra! Đây không phải là **** trêu muốn nàng một chết đây sao? Biết rõ Tam công chúa là một nhân vật lợi hại như vậy, ngay cả Thái hậu và Sở Cường đều phải kính nể ba phần, bây giờ hẳn lại giao việc này cho nàng, là muốn nàng làm người xấu đây mà. Hu hu hu... Người này ưu điểm chính là cứng đầu, nàng, xem như là Hoàng tẩu, cũng không dám trêu chọc đến.

“Bản cung chỉ mới gặp qua công chúa Thục Ngọc cùng quận chúa Giai Mậu có một lần, có thật là quận chúa Giai Mậu năm nay mới mười ba tuổi sao?”

“Đúng vậy ạ, công chúa Thục Ngọc chỉ kém Hoàng thượng mấy ngày nên làm Hoàng muội, mười lăm tuổi lấy chồng, hai năm sau mới có quận chúa Giai Mậu.” Như Tâm bẩm báo. Trong lòng Thái Thái căng thẳng, Giai Mậu chỉ mới mười ba tuổi, lại phải đến mảnh đất man di Khiết Đan đó, cái gì cũng không có, đừng nói đến việc cô bé nhỏ tuổi này lại là con gái duy nhất, nếu như là tiểu Mai, Thái Thái tuyệt cũng không nỡ xuống tay đi yêu cầu cô bé hòa thân.

Cho nên trên mặt nàng bịt kín u sầu, Thái Thái lầu bầu nói: “Tại sao cứ phải chọn cách hòa thân, người chịu hy sinh lớn nhất luôn là nữ tử, các nam nhân thật không cảm thấy mất thể diện sao?” Nhưng nàng vẫn biết, hòa thân là loại thủ pháp bỏ tiền vốn rẻ nhất, nhanh nhất và nhanh chóng để đạt đến hòa bình nhất.

Cho nên nhắm mắt lại, Thái Thái quyết định trước tiên đi gặp công chúa Thục Ngọc cùng tiểu quận chúa Giai Mậu đã.

Sắp đến Trung thu, Thái Thái dự định sẽ đẩy lùi vụ gặp mặt mấy vị hầu môn phu nhân ra sau, mà chuẩn bị mở một cuộc gia yến.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Trung Thu Gia Yến

Tháng tám Trung thu.

Hoàng cung trên dưới vui mừng.

Các loại hoa cúc khiến cho hoàng cung to như vậy lại hoàn toàn đổi mới, cúc vàng ở tiền điện, vàng xanh rực rỡ, làm cho hoàng cung tràn ngập hơi thở núi sông. Trong sân hậu cung từng vòng hoa cúc vàng bao quanh phần hồng tím trắng, bốn màu sum họp. Hoa cúc cũng có nhiều loại, cúc cánh nhỏ, cúc chân cua, cúc tròn đáng yêu như tú cầu.

Thái Thái rất thích hai màu trắng và xanh biếc, cho nên trong Phượng Tảo cung trưng hai chậu hoa cúc tròn trắng nõn, cùng hai chậu cúc tròn xanh biếc.

Hay như Thái hậu thích nhất màu tím, còn chỗ Thượng cung lại là chậu cúc móng cua cực lớn.

Mà Sở Cuồng lại không thích hoa cỏ, cho nên miễn bàn ở đây.

Bốn phi tử cùng các cung nữ đều đến lấy loại mình yêu thích, mang về trang điểm trong phòng.

Trong nhất thời, mùi thuốc đặc thù của hoa cúc, trải rộng khắp hoàng cung.

Mùng lễ Trung thu, nhân cua thực, trăng tròn người cũng viên mãn.

Nói đến nhân cua thực, ý chỉ gạch cua đã đầy đặn, đây là thời điểm ngon nhất để ăn.

Người viên mãn dĩ nhiên là nói về đoàn viên.

Đêm trung thu, yến tiệc được thiết lại Thụy Hà viện đã triệu tập tất cả con cháu hoàng thất, cả Vương phi, còn có quận chúa, quân vương cũng đến tham gia. Kể từ sau vụ hoàng tử đảng tranh năm đó, Sở Cuồng cùng các huynh đệ tuổi trẻ tài hoa dần dần xa cách, là kết thù kết oán, thậm chí còn có mấy người bỏ mạng. Thái Thái cho rằng gia hòa vạn sự hưng, cho nên nghe theo Thái hậu, cố ý sắp xếp chỗ ngồi, biểu hiện sự hòa hảo. Hơn nữa Thái hậu cũng cố ý dặn Sở Cuồng, mượn cơ hội này làm hòa hoãn quan hệ của mọi người.

Những việc này cũng không cần Thái Thái phí tâm, bởi vì chuyện các hoàng tử thuộc về chuyện ‘triều chính’, mà nàng thuộc về hậu cung, chỉ cần xử lý chuyện hậu cung là tốt rồi, đó cũng chính là chuyện về tam công chúa điều ngoa vô địch, miệng cay nghiệt thủ đoạn lợi hại kia!!

Tam công chúa rất đẹp, mặc dù là góa phụ ở tuổi ba mươi, nhưng nhan sắc một chút cũng không suy, hơn nữa lại càng thêm chín chắn xinh đẹp, so với nhiều phương hoa (trẻ tuổi) vương phi lại càng đẹp hơn. Nhưng trình độ thất vọng của Tam công chúa đối với nam nhân đã sớm không hình dung nổi, lại không thích ăn diện, lúc nào cũng mặc một thân y phục trắng. Hôm nay nhìn nàng xuất hiện, cả người vẫn là quần áo trắng, trên đầu chỉ cài một cây trâm Đông Sai, thoạt nhìn ừ ừ vô cùng. Thật ra là nàng cố ý, chính là ghê tởm bọn hoàng huynh trong hoàng cung này mà thôi.

Năm đó chính là đám người này đã hợp lực, khiến nàng phải gả cho một nam nhân mình không thương lại còn **** thành tánh.

(KT: theo mình chắc từ trong dấu **** này chính là ‘hoang dâm’, không biết có phải không, tác giả hay dùng mấy cái dấu này đánh đố độc giả quá @@~)

Cho nên ngay cả con gái cũng cho ăn mặc đồ tang giống mình.

Tiểu Giai Mậu mười ba tuổi, lại rất xinh đẹp đáng yêu, trên khuôn mặt mềm mại luôn nở một nụ cười ngượng ngùng, cùng với một đôi mắt to tròn đen như quả nho. Trong nhiều người như vậy, cô bé đắt tay mẹ mình, yên lặng như một con mèo nhỏ.

Thái Thái vừa nhìn, mặc dù cô bé này chỉ nhỏ hơn mình ba tuổi, nhưng dù sao vẫn còn là trẻ con. Hoàn toàn chưa mất đi sự ngây ngô.

Mẹ con hai người trong buổi đoàn viên gặp mặt lại ăn mặc giống như một đôi nữ quý —

Thái Thái ra hiệu cho Như Tâm cúi đầu, hỏi: “Lần trước thấy công chúa nàng cũng không như vậy — sao hôm nay, lại ăn mặc khủng bố thế kia?”

“Nương nương, em đoán công chúa là cố ý đấy.”

Không sai, công chúa Thục Ngọc chính là cố ý.

Mọi người thấy nàng, quả nhiên trong lòng có chút không thoải mái, nhớ đến mười mười tuổi trẻ đã thủ tiết, hơn nữa cái chết của phò mã lại rất hoang đường.

Haiz, người mười mười này đến giờ vẫn như vậy.

“Thục Ngọc tham kiến hoàng huynh, hoàng tẩu.” Nàng lãnh đạm nói.

Sở Cuồng nhìn mười mười, “Thục Ngọc à, đã lâu rồi trầm không có thấy mười, mười vẫn khỏe chứ?”

Từ trong lỗ mũi công chúa Thục Ngọc phun ra một tiếng ‘ừ ~’ như có như không, sau đó lạnh lùng nói: “Hoàng huynh hy vọng nghe Thục Ngọc nói mình khỏe, hay là không khỏe đây?”

Sở Cuồng lập tức cảm miệng không hỏi nữa, biết rõ tính tình nàng điều ngoa như vậy, nhưng trong lòng vẫn vẫn hơi tức giận, nhưng khi nhìn đến khối ‘thịt cừ non’ đã chịu ngoan ngoãn về nhà này, Sở Cuồng thế nhưng khó được nở nụ cười nói: “Dĩ nhiên Hoàng huynh hy vọng mười khỏe rồi, dù sao chúng ta cũng là thân huynh muội mà.”

Trong lòng Thái Thái lạnh lẽo, nhân phẩm của Sở Cuồng người này luôn khiến người khác phải phát điên lên, rõ ràng hắn chính là muốn con gái còn tấm bé của người ta rồi mẹ đi hòa thân mà. Trong lòng nàng cực kỳ buồn bực, lại còn giả bộ làm người tốt. Chẳng lẽ hắn không cảm thấy đề Giai Mậu nhỏ như vậy đã đi hòa thân, một chút tin tưởng cũng không chắc sao? Thái Thái thờ dãi, vững vàng nói: “Công chúa Thục Ngọc phải bảo trọng thân mình,

Giai Mậu nhỏ như vậy, làm mẹ, vì con gái cũng nên tự bảo trọng bản thân một chút.”

Nàng nhìn Gian Mậu, càng nhìn càng cảm giác chuyện mình làm thật vô lương tâm, ánh mắt bỗng đỏ lên.

Ai ngờ công chúa Ngọc Thục luôn lạnh như băng lại xảo trá thế nhưng lại có thái độ khác thường, phúc thân nói với Thái Thái: “Đa tạ Hoàng tẩu quan tâm, đã rất lâu không có ai quan tâm đến mẹ con chúng ta như vậy rồi.” Nói xong, nhìn Thái Thái một cái, xoay người dắt Giai Mậu ngồi xuống, nhất định nàng đã không kịp thấy khuôn mặt đỏ bừng của Thái Thái, bởi vì Thái Thái dù thật lòng nghĩ thế, nhưng vẫn hiểu được chân tướng rằng Sở Cuồng muốn Giai Mậu hòa thân, làm cho mình rất giống như đang hư tình giả ý.

“Không nghĩ đến người chỉ hỏi mấy câu, lại đã động được muội ấy.”

“Hoàng thượng không cảm thấy, công chúa Thục Ngọc rất đáng thương ư? Nếu đem Giai Mậu.....”

Haiz —— không sai, không phải là Sở Cuồng không đau lòng Giai Mậu, đáng tiếc, dưới sự cân nhắc, hòa thân chính là cách tốt nhất, gánh nặng mà đứa con của một công chúa mang đến, nhẹ hơn rất nhiều so với đứa con của một vương gia rất nhiều, dù cho Thục Ngọc có căm hận, cũng không thể nào ảnh hưởng đến hắn, nhưng mà, những chuyện thế này, không nói ra vẫn tốt hơn.

Sở Cuồng nhìn Thái Thái, nghiêm túc nói với nàng: “Lúc trước đã có không biết bao nhiêu nữ tử từng hy sinh vì Đại Sở, sau này vẫn sẽ còn tiếp tục như vậy, các nàng là công chúa, là Hoàng thân quốc thích, được hưởng thụ đãi ngộ làm người bề trên thì sẽ phải làm ra lựa chọn của người bề trên, thiên hạ làm gì có chuyện chỉ lấy không mà không bỏ ra thứ gì cả chứ.”

Hắn lại nhìn mẹ con Thục Ngọc, một tia tín niệm kiên định yếu ớt, thì thầm: “Để làm một Hoàng đế tốt của Đại Sở, thì không thể nào làm một ca ca tốt được.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn, cầu bất giáo, tính nãi thiên, giáo chi đạo, quý dĩ chuyên, tích mạnh mẫn, trạch lân xử, tử bất học, đoạn ky trừ, đầu yến sơn, hữu nghĩa phương, giáo ngũ tử, danh câu dương, dưỡng bất giáo, phụ chi quá, giáo bất nghiêm, sư chi đạo”, tiểu Quận vương năm tuổi ngồi dựa vào ghế quý phi, ngâm nga từng chữ, hơn nữa lại học bộ dáng người lớn gật gù đắc ý, tiểu cô nương ôm cậu bé ôn hòa an tĩnh, nhìn Quận vương cười khẽ yếu ớt, lộ ra một đôi lúm đồng tiền cùng đôi mắt đẹp.

(Tam tự kinh, các bạn có thể tham khảo ở ĐÂY, rất hay à nha ^^)

“Giai Mậu tỷ, ta ngâm có được không?” Tiểu Quận vương hỏi.

Giai Mậu gật đầu một cái, mỉm cười với cậu.

“Giai Mậu tỷ, sao tỷ lại không nói lời nào hết vậy?” Cậu bé nghiêng đầu nghĩ ngợi, không hài lòng tại sao tỷ tỷ lại không khen mình đọc tốt chứ?

Giai Mậu sững sốt, chỉ cười cười.

Hương cúc thơm rực rỡ, mùi vị theo gió ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Lần Thứ Hai Đục Lỗ Chó

Thái Thái đến nơi các vương tử đang tụ tập, cười nói với Như Ý: “Dẫn bọn trẻ đến yến tiệc ăn cua, nhớ kỹ, cua tính hàn, đừng cho ăn quá nhiều, còn điểm tâm trên bàn bên kia thì ăn nhiều một chút cũng không sao.” Phân phó xong, tiểu quận vương, quận chúa đồng loạt nói: “Đa tạ ân điển của hoàng thân” Thanh âm trẻ con rất đáng yêu, sau đó chúng rối rít với nhau, được các Thượng cung dẫn đi ăn điểm tâm, Giai Mậu cũng định đi, Thái Thái bước đến hỏi: “Giai Mậu, cháu có thể ở lại dùng bữa với mẹ mình.” Mới vừa rồi nàng nhìn thấy công chúa Thục Ngọc đang châm rượu mà uống một mình.

Giai Mậu gật đầu một cái, cũng không nói chuyện.

Thái Thái cau mày, đứa trẻ này, vì sao lại không nói lời nào cả? Cần thận nghĩ lại, tựa hồ hai lần trước xa xa nhìn thấy, Giai Mậu cũng là không nói lời nào hết.

“Giai Mậu, cháu thích ăn cua hầm hoa cúc không?”

Lập tức Giai Mậu rạng rỡ cười, gật đầu một cái.

A —

Trong lòng Thái Thái căng thẳng, chẳng lẽ, đứa nhỏ Giai Mậu này, không thể nói chuyện được sao?

Trong buổi yến tiệc từ đầu đến cuối nàng luôn quan sát Giai Mậu, phát hiện cô bé dù có theo sát cạnh mẹ, cũng không nói một lời nào, công chúa Thục Ngọc chỉ lấy thịt cua ra, kê bên miệng cô bé, cô bé lẳng lặng ăn xong rồi ngồi bên cạnh mẹ mình nhìn người ca múa biểu diễn.

Mãi cho đến khi gia yến kết thúc, Thái Thái cáo biệt các vị vương phi, nhìn thấy công chúa Thục Ngọc cũng định mang theo Giai Mậu lên xe ngựa thì mới đi qua, hỏi: “Công chúa Thục Ngọc, vì sao Giai Mậu lại không nói lời nào cả? Chẳng lẽ con bé —”

Nói đến chuyện thương tâm của công chúa, nàng rung rung lắc đầu một cái, nhìn Giai Mậu, cách một hồi mới nói: “Vốn là Giai Mậu biết nói chuyện, nhưng không biết tại sao lúc nó trưởng thành năm mười ba tuổi, chỉ trong một đêm lại không nói được nữa, ta dùng vô số cách, con bé cũng không mở miệng nói một câu, đã gấp mặt tất cả các danh y, thái y, đại phu trong kinh thành, bọn họ cũng đã nói Giai Mậu không có vấn đề gì cả. Chỉ là con bé không muốn mở miệng nói chuyện thôi. Nhưng ta phát hiện, đầu lưỡi con bé có một đường màu trắng, giống như lưỡi bị người ta cắt đứt đi vậy.”

Công chúa Thục Ngọc bảo Giai Mậu mở miệng, le lưỡi ra cho Thái Thái nhìn, “A, là thật, có một đường màu trắng rất mảnh, giống như là mọc ra do lưỡi bị cắt đứt vậy.” Công chúa Thục Ngọc còn nói, “Hơn nữa gần đây trán Giai Mậu luôn nóng lên, lại còn nổi lên một cái ban trắng hình hoa mai nữa.” Nói xong, nàng vén mái tóc chính khí của Giai Mậu lên, cho Thái Thái nhìn, quả nhiên, có một đóa hoa mai tròn, màu trắng nhạt.

Đây là có chuyện gì, Thái Thái lắc đầu, không cách nào hiểu được.

“Hoàng thượng, Giai Mậu đã không nói được, sao lại còn cho đi hòa thân? Chẳng lẽ nhất định phải chọn Giai Mậu sao?”

“Giai Mậu là người thích hợp nhất, nếu đột nhiên không nói lời nào, cũng không nhất định là do bị bệnh, trầm sẽ bảo thái y xem cho con bé một chút.”

“Tâm địa người thật sắt đá.”

Sở Cuồng cũng không phản bác, không để ý đến nàng, Thái Thái cảm thấy vô vị liền đi về, một đêm này, nàng lật tất cả các sách thuốc về bệnh không nói được cũng không thể tìm thấy được ghi lại nào có liên quan đến tình huống của Giai Mậu cả.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Nương nương, không phải trước đó mấy ngày người mới đồng ý là sẽ không bao giờ đục lỗ chó nữa mà!” Như Ý vừa lo lắng vừa đem bùn đất đổ vào bụi cỏ, sau đó rất nhanh Như Nguyệt lại đào thêm một mảng đất lớn, quả nhiên Như Nguyệt tinh lực hơn người, đảm khí cũng hơn người, vừa đào đất lại còn vừa giúp Thái Thái phân tích: “Cái này kêu là ‘ăn gan hùm mặt gấu, thật ra lần đầu tiên em nhìn thấy Nương nương đã nhận ra Nương nương là một nữ tử anh hùng, đảm khí rất lớn, giỏi lắm!”

Như Tâm mắng: “Như Nguyệt, Nương nương làm chuyện này là chuyện lỗ mãng, sao muội còn giựt dây cho người?”

Như Nguyệt không phục, “Muội không phải là giật dây cho Nương nương, muội chỉ cảm thấy Nương nương nhất định đã biết làm vậy sẽ không có vấn đề gì cả, tỷ xem lần trước Nương nương bị Hoàng thượng phát hiện, cũng đâu có chuyện gì chứ?!”

Thái Thái ngồi bên cạnh, không nói lời nào, lần này nàng cũng không biết là có vấn đề gì hay không, nhưng theo như binh pháp nói ‘xuất kỳ chế thắng’ (thắng vì đánh bất ngờ), nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, càng là lúc bị người ta nhìn chăm chăm thì lại càng ít bị người ta nhìn thấy, càng là lúc Sở Cuồng cho rằng nàng sẽ không bao giờ đục lỗ chó để đi ra ngoài nữa thì nàng sẽ đục, như vậy càng không dễ bị phát hiện. Hơn nữa lần này nơi đục lỗ chó rất bí mật, nhất định tạm thời sẽ không bị phát hiện.

“Trước tạm dừng đã, Như Nguyệt, tương lai bản cung còn có thể giao cho em nhiệm vụ khác quan trọng hơn.”

“Nương nương yên tâm, Như Nguyệt sẽ cố hết sức.”

“Ừ, bản cung vô cùng tin nhiệm Như Nguyệt em, ý của bản cung là, đục lỗ chó ra bên ngoài vẫn không thể giữ bí mật được, sau này, nếu sau này có thể từ đáy tháp, đào một đường hầm đi ra ngoài, như vậy mới có thể làm cho thần không biết quỷ không hay.” Thái Thái nghiêm trang nói.

Như Nguyệt sùng sốt, sau đó hiên ngang liếm liếm nói: “Vì Nương nương đào đất, Như Nguyệt xin cam tâm tình nguyện.”

Nói xong, lại ra sức đục cái lỗ chó, độ lớn vừa đủ cho Thái Thái bò vào, Thái Thái thử bò qua lại hai lần, cực kỳ hài lòng. Sau khi ra ngoài, đi mấy trăm thước mới dừng lại trước một chiếc xe ngựa tốt, “Nương nương, trở về Chu phủ ạ?”

“Không, chúng ta đến thư khố của kinh thành đi.”

Thì ra là Thái Thái nhớ cha từng nói qua, nơi cất chứa sách phong phú nhất toàn bộ Đại Sở chính là thư khố của kinh thành, so với nơi này, hoàng cung hoặc là Tự hiền hội quả thật không là gì cả. Một đường, lộc cộc lộc cộc lộc cộc, lộc cộc lộc cộc lộc cộc.

Móng ngựa gõ lên đường đá vô cùng thanh thúy.

Ước chừng nửa canh giờ sau, mới đến thư khố. Chỉ có một lão nhân lớn tuổi canh giữ, vô cùng đáng thương, đang mơ ngủ lại bị Như Nguyệt điểm huyệt.

Đi vào trong quả thật cũng không tốn quá nhiều sức, Thái Thái đốt một cây nến, nương theo ánh sáng yếu ớt đi vào thư khố tối tăm này, nàng giật mình há hốc miệng, một biển sách vô cùng mênh mông hiện ra trước mắt, nàng ngẩng đầu nhìn, những giá sách cao lớn như vực sâu, quả thật..... Đây, rất không thực tế, bởi vì nói lớn đến nỗi vượt ra ngoài sự tưởng tượng của Thái Thái, ngược lại khiến nàng không biết nên tìm từ đâu.

“Nương nương, nơi này nhiều sách quá, sợ rằng người sẽ không tìm hết được đâu.”

“Đúng vậy, em cũng nghĩ như thế.”

Đột nhiên, một ánh đèn nhỏ u ám từ đằng xa đi đến, Như Nguyệt vội bảo vệ trước người Thái Thái.

Ánh đèn kia càng ngày càng sáng, lại càng ngày càng gần, sau đó từ trong bóng tối một khuôn mặt khủng bố nhiều nếp nhăn bước ra, đó là một lão phu nhân trên trăm tuổi mặt đỏ, bà ta không hề nhìn bất luận người nào, chẳng qua chỉ cầm một cây nến chậm chậm bước đi trong thư khố. Trong miệng lại lầm bầm gì đó.

Đi thẳng đến trước mặt Thái Thái, lúc này Thái Thái mới nhìn rõ y phục của bà rất lam lũ, tóc trắng rối loạn, mạng nhện vương đầy người, trong miệng bà niệm, ‘Có tiểu nữ, mệnh khổ đau, mười ba tuổi, gả Di tộc, trời cũng than, đất cũng thương, vì tiền kiếp, kết quả này, ngọt hay khổ, không tự nếm, làm sao biết, hai nước kết, dân an khang.....’

Bà đi càng lúc càng xa, lần nữa phục hồi tinh thần, ánh đèn tắt ngúm liền không thấy bóng dáng bà đâu nữa, thanh âm cũng biến mất không còn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Gài Một Gian Tế

Thái Thái bắt đầu thấy sợ, sau đó, nàng lại cảm giác được câu nói ấy có huyền cơ, mà người được ám chỉ đến, chính là Giai Mật.....

“Như Nguyệt, mau đưa bà ấy trở lại!”

Lệnh vừa được ra, Như Nguyệt đã phi thân, cầm cây nến trong tay đuổi theo bà lão kia.

Một lát sau, Như Nguyệt trở lại, mặt xám như tro tàn, đôi môi kết băng, run run rẩy rẩy nói: “Nương nương, trước mặt là vách tường, ngõ cụt, mà bà lão kia, lại không còn thấy nữa!”

Vốn Thái Thái không tin có thần linh, nhưng hôm nay gặp phải bà lão rất kỳ quái, lời nói kia rõ ràng là ám chỉ chuyện kết thân của Giai Mật cùng Khiết Đan vương tử. Đây là lần đầu mọi người nhìn thấy chuyện kỳ lạ như vậy, Thái Thái nghĩ, chẳng lẽ thư thần bà bà hiển linh sao? Cho nên vẫn như cũ dẫn mọi người trở về, sau đó phân phó, chuyện hôm nay tuyệt đối không thể nói cho người khác biết, sau khi trở lại hoàng cung, Thái Thái sai người đặt một hương án hướng về phía thư khố, dựng bài vị cho thư thần, đốt ba nén nhang, trong lòng thầm cầu nguyện: “Nếu như lần này Giai Mật và Khiết Đan vương hòa thân là do ông trời chủ định, cầu xin thư thần bà bà hiển linh, cho lời nhắc nhở.”

Nàng cắm hương, đợi thật lâu, để một băng ghế mọi người cùng ngồi, đến khi hương hoàn toàn biến thành tro, nhưng vẫn không có phản ứng gì cả.

“Tối nay, bản cung phải xuất cung lần nữa.”

“Nương nương!” Như Tâm cùng Như Ý quỳ xuống: “Nương nương không thể lại xuất cung được nữa.”

“Yên tâm đi, lần này bản cung là quang minh chính đại mà xuất cung.”

***** Thái Thái bánh bao thịt *****

“Rất đảm gan, được lắm.” Sở Cường nghe Thái Thái kể lại xong, không thể không bội phục gật gật đầu.

“Nhưng sau khi thần thiếp chui lỗ chó xong, liền đã bị nó lại rồi, Hoàng thượng không cần phí tâm cho người tìm bị đầu ạ.”

“Rất tốt.” Ân nhần, đây là khúc dạo đầu khi sắp bạo phát. Nếu như hiện tại hấn không phải đang cần nàng thì.....

Dĩ nhiên, nếu thiên hạ này lại có thể dễ dàng tha thứ cho một kẻ không biết cái gì là Hoàng mệnh không thể trái tồn tại, nhất định là mất bị đuôi rồi, hấn

không khỏi ngó ra cửa sổ, khuôn mặt run rẩy. Càng đáng hận là nữ nhân này không để ý uy nghiêm của hấn vui vui vẻ vẻ chạy đi chui lỗ chó xong còn chạy về bấm báo đầu đuôi ngọn nguồn với hấn, nói ngay cả lỗ chó cũng đã được xử lý.

“Người xem trầm là người chết chắc.”

“Hoàng thượng, cũng bởi vì thần thiếp giống như bị ma xui quỷ khiến mông du mà xuất cung, mới có thể phát hiện một bí mật động trời.”

“A? Bí mật động trời?”

“Thật ra thần thiếp vẫn không thể lý giải đây đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra cả.”

Thái Thái xiết tay, đem đầu đuôi ngọn nguồn chuyện đã trải qua đem qua, cả chuyện bà lão kia cũng nói cho Sở Cuồng nghe. Sở Cuồng giả vờ nghiêm mặt, sau khi hấn nghiêm túc nghe câu chuyện của nàng xong, giương mắt, sắc bén nhìn ánh mắt nàng, sau khi đã dùng sự nhạy cảm của một đế vương đoán được nàng không nói dối, mới ho nhẹ nói: “Như vậy, ngay cả ông trời cũng nói cho trầm, việc hòa thân này nhất định phải thực hiện, Giai Mậu phải thành thân, đây là ý trời, cũng không phải do trầm quyết định.”

“Vậy nên thần thiếp đồng ý trợ giúp Hoàng thượng thúc đẩy hòa thân, nhưng điều kiện tiên quyết, thần thiếp phải thấy Khiết Đan vương tử, hiểu rõ Khiết Đan vương tử đã.”

Sở Cuồng hơi trầm ngâm, chủ yếu là bởi vì người Khiết Đan tính tình trời sinh vốn ngạo mạn, lại vô cùng ương ngạnh, không giống với người Pháp dễ tiếp đón như vậy, Sở Cuồng vì để mời được Khiết Đan vương tử, lại vận dụng tất cả danh ** thanh lâu trong kinh thành, cho nên, người như vậy để Thái Thái gặp, không biết sẽ như thế nào, hấn tránh nặng tìm nhẹ hỏi, “Người Khiết Đan rất ngạo mạn, người chịu đựng được sao?”

“Thần thiếp đã có thể chịu được Hoàng thượng, cho nên, Khiết Đan vương tử hấn là sẽ không khó chơi lắm.”

“Hừ.” Lại dám đánh đồng hấn với bọn man di Khiết Đan kia, tính tình của hấn so với người Khiết Đan, một là cao ngạo như long tử long tôn, còn lại một là cao ngạo chẳng kém sai lang hồ báo, nàng nói vậy thì quả thật nàng rất ngu ngốc. Sở Cuồng nhếch môi cười, “Rất tốt, như vậy ngày mai trầm liền tuyên triệu Khiết Đan thất vương tử vào cung, để cho người được nhìn thấy.” Mục đích của việc không mời người Khiết Đan ở lại trong cung, chính là bởi cả tính cuồng dã của bọn họ, chỉ sợ hậu cung sẽ bị rối loạn.

Đây là điều hấn không dám nói cho cái người thẳng tính này nghe, chỉ sợ đến lúc đó không những nàng không đi thuyết phục Thục Ngọc, ngược lại sẽ trở thành người ngăn cản hôn sự này.

“Thần thiếp còn có một yêu cầu.” Nàng cúi đầu yếu ớt nói.

“Người có nhiều chuyện phải cầu xin thật. Chẳng qua trầm chỉ bảo người làm một chút chuyện mà thôi đấy.” Hấn khinh bi liếc mắt.

“Đêm nay thần thiếp muốn xuất cung.”

“Lại muốn đục lỗ chó sao? Vậy sao đã định ra ngoài, lại bịt chặt lỗ chó đêm qua, chẳng lẽ hôm nay lại đục nữa sao? Làm chuyện ngu xuẩn như vậy, người đã đạt đến cảnh giới cao rồi đấy.”

“Thần thiếp là muốn đi gặp công chúa Thục Ngọc, thử dò xét tính toán của nàng ấy cho tương lai của Giai Mậu. Còn nữa..., tính toán cho tương lai của chính nàng ấy nữa.”

“Tương lai của muội ấy?”

Trên thực tế Sở Cuồng cũng đã nhiều lần định giúp muội muội chiêu phò mã một lần nữa, nhưng thứ nhất là nàng bởi vì chuyện của tiền phu nên tâm ý đã nguội lạnh, thứ hai, bên cạnh nàng còn có Giai Mậu, nàng không muốn cho Giai Mậu cùng kẻ phụ ở chung, cho dù là hoàng thân công chúa, cũng có cố kỵ của bản thân mình, lại nói tính tình công chúa điều ngoa quá đáng, căn bản không có quý tộc đến cửa cầu hôn.

“Được, nếu như người có thể giải quyết vấn đề khó khăn này, trầm sẽ thưởng người.”

“Hoàng thượng có thể thưởng cho thần thiếp được tự do xuất cung không? Dĩ nhiên là cái trang.....” Nhìn thấy Sở Cuồng mặt xanh mét không lên tiếng, nàng liền nuốt câu kể tiếp trở về, phúc thân nói: “Thần thiếp cáo lui.....”

Ngày người nhìn thân thể béo mập dứt khoát xoay người, chậm rãi rời đi, Sở Cuồng như đầu bóp chân mày.

“Tiểu Đức, tại sao bên cạnh Hoàng hậu lại không có người của trầm?”

Trên thực tế, bên cạnh bốn phi tử đều có người của hấn, khi có đại sự xảy ra, hấn chính là người thứ nhất biết được chân tướng, bây giờ lại đột nhiên phát hiện tại sao bên cạnh Hoàng hậu lại không có ai làm nội ứng?

“Hoàng thượng, bên cạnh Hoàng hậu vốn có người nội ứng, nhưng lại bị Như gia tam thông phát hiện, sau đó đuổi đi tiền viện làm việc nặng, chuyện bí mật của Hoàng hậu bọn họ căn bản không nhúng tay vào được, lại nghe cũng không tới.” Ba tiểu nha đầu Như gia kia quả nhiên lợi hại.

Sở Cuồng suy nghĩ một chút, nói: “Gọi Khâm Mai xâm nhập đi, nói cho Khâm Mai, nếu như có thể trở thành tâm phúc của Hoàng hậu, trầm nhất định sẽ có ưu đãi cho nàng.”

“Dạ! Hoàng thượng!”

Khâm Mai chính là nữ tử duy nhất trong ảnh vệ, vẫn chưa có cơ hội để kiểm nghiệm năng lực của nàng, nếu như có thể theo dõi nhất cử nhất động của nha đầu béo kia, thì xem như những năm tháng này nàng đã tập luyện rất tốt, bởi vì người mà nàng phải đối phó, chính là ba xú nha đầu của Như gia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Âm Mưu Của Công Chúa

Như Nguyệt, Như Ý, Như Tâm

Rốt cục có thể quang minh chính đại xuất cung cùng Nương nương mà không cần phải giống như con chó nhỏ, chui lỗ cùng với chủ tử, còn lại phải có hai con ở nhà giữ cửa, thật ra, Hoàng thượng thật khoan dung với Nương nương, không, phải nói là càng ngày càng khoan dung. Như Tâm hình như phát giác được điều gì đó, khẽ môi nhếch lên thành một nụ cười thấu hiểu, nhìn Hoàng hậu, thấy nàng nằm trong xe ngựa ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài, khuôn mặt vẫn còn có nét trẻ con tồn tại. Hoàng hậu Nương nương, vốn cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn thôi, từ nhỏ đã được nuông chiều, khác với các nàng đã còn bé đã bị huấn luyện, phải mò mẫm lẫn lộn trong hoàn cảnh gian nan.

“Công chúa Thục Ngọc thật quá đáng thương.” Ai ngờ người nằm cạnh cửa sổ không hề có ý định thương thức phong cảnh, mà là đang vì công chúa Thục Ngọc tính toán lo nghĩ, “Năm xưa để tang phu quân, hiện tại chỉ còn có một con gái. Mặc dù nói, Giai Mậu phải hòa thân là do ý trời, nhưng không phải có câu ‘nhân định thắng thiên. . .’, chẳng lẽ không có cách nào để thay đổi số mạng được hay sao?”

“Nương nương!” Như Ý luôn luôn trầm ổn lại lên tiếng: “Nương nương lòng dạ thiện lương, nhưng mà, có một số việc, ngay cả người thiện lương cũng bất lực. Nương nương cũng nên vì mình mà tính toán một chút mới phải.”

Thái Thái yên lặng quay đầu, thật là một nha đầu thông minh, lại đoán ra được nàng đang dao động.

Nàng bĩu môi, cười xòa, cố gắng xấu đi xúc động muốn bênh vực giúp công chúa Thục Ngọc xuống đáy mắt.

Mấy nha đầu vẫn còn bất an như cũ, các nàng phát hiện, Nương nương cũng không hề nhẫn nhịn chịu đựng với Hoàng thượng.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc lộc cộc lộc cộc lộc cộc.

Trước phủ công chúa Thục Ngọc có treo một đôi đèn lồng giấy màu trắng, lại bị nước sơn đen của cửa lớn làm nổi bật lên, vô cùng –

“Tang tóc.”

Cốc cốc cốc.

Ba tiếng gõ cửa.

Quản gia ra mở cửa. Nhìn thấy Thái Thái cũng không nhận ra, Như gia tam thông không nói một lời, liền che chở cho Thái Thái đi vào viện, ngôi nhà này cũng không tệ lắm, trông rất nhiều hoa cỏ, từ cảnh quang có thể nhận ra thường thức của công chúa Thục Ngọc quả hơn người, một luồng không khí thanh sạch thoáng thoảng trong nhà, thanh âm côn trùng nhẹ nhàng nhả.

“Mục đích hôm nay mà Hoàng tâu đến thật ra Thục Ngọc cũng biết.” Công chúa Thục Ngọc thông minh vô cùng, thì ra lúc Trung thu, ngay cả chuyện lớn như chuyện tuyển phi cho Hoàng thượng cũng bị hoãn lại, lại đi cử hành cái gì mà gia yến đó, lại đặc biệt dẫn dò nàng mang theo Giai Mậu vào cung, sau đó, lại nhìn thấy vị Hoàng huynh lòng lang dạ sói của nàng trước nay chưa từng để bất cứ ai vào mắt lại cười nói cả ngày như vậy, công chúa Thục Ngọc hoài nghi, hoàng thất đã bắt đầu toan tính về con gái bảo bối của mình.

Huống chi hôm nay Hoàng hậu Nương nương lại còn tự mình tới cửa?

“Hoàng tâu, là bởi vì sứ giả Khiết Đan đến Đại Sở, cho nên hoàng huynh muốn để Giai Mậu hòa thân với người Khiết Đan! Đúng không?” Không hề báo trước, lông mày nàng nhếch lên, nổi giận đùng đùng, chén trà cầm trong tay, xoảng một tiếng, đập lên mặt bàn, sau đó, hằm hằm đến gần Thái Thái, ép nàng lùi về sau: “Hoàng tâu, người nói xem có đúng không? Có đúng hay không?!” Từng câu chữ vút cao vút ép Thái Thái đến không thở nổi. Công chúa Thục Ngọc quá lợi hại, quá mạnh mẽ.

“Hừ! Ta có một đám ca ca gì đây, đầu tiên mang chính tỷ muội của mình đưa cho từng người rồi từng người, lợi dụng được liền lợi dụng, bây giờ, đến ngay cả những đứa trẻ non nớt ngốc nghếch kia cũng không buông tha, ngay cả Hoàng tâu người cũng đến đây để lợi dụng, câu nói kia thật đúng, vô tình nhất chính là để Vương gia.” Tóc nàng rối loạn, công chúa Thục Ngọc nhẹ nhàng vén nó qua một bên tai, đột nhiên, nở một nụ cười quỷ dị.

Thật không hiểu, đến tốt cùng công chúa Thục Ngọc là đang nghĩ gì? Thái Thái họ nhẹ một tiếng nói: “Ta đoán được công chúa nhất định sẽ đau lòng cho Giai Mậu, cho nên ta mới đến đây để cùng công chúa tìm cách tốt nhất, bảo toàn cho Giai Mậu.”

Công chúa Thục Ngọc bình tĩnh lại, lặng lẽ nhìn vị Hoàng hậu nương nương tròn trịa trước mắt này.

Nàng pười phì một tiếng.

“Hoàng hậu Nương nương vẫn còn thân xử nữ chứ?”

“Ồ?!” Vấn đề này rõ ràng quá là vô si!! Má Thái Thái đỏ lên, sao nàng lại cảm giác công chúa Thục Ngọc lại đem vấn đề nhảm về phía nàng cả thế này?

“Người người mập như vậy, mà hoàng huynh ta lại kiêu ngạo thế kia, không, chính xác phải nói là ngạo mạn, hơn nữa còn tự phụ vì tài cao, hẳn không thêm nhìn đến người phải không? Ở trong cung ít nhiều gì người cũng —» Nàng bước đến gần, chạm vào trăm cài tóc của Thái Thái: “Chịu chút uất ức, có đúng không?”

Thái Thái đỏ mặt ngồi xuống, “Công chúa hỏi chuyện này làm gì?”

“Ta chỉ là muốn nói cho hoàng tẩu, trong hoàng cung này, nam nhân tự xưng hoàng đế kia là dạng người gì thôi, không bằng, người nên tự vẫn đi cho rồi.”

“Ta, còn chưa có sống đủ đâu.” Thái Thái nói, “Không cần công chúa phải phí tâm.”

“Vậy người cứ việc sống không bằng chết đi.”

“Ta, ta —” Thái Thái đứng lên nói: “Công chúa, ta cũng cho là Giai Mậu còn nhỏ, không nên đến Khiết Đan chịu khổ, hoặc giả dụ, chúng ta có thể nghĩ ra kế sách vẹn toàn nào đó.”

“Vô dụng.” Sắc mặt Thục Ngọc âm trầm lại: “Ta đã từ chối bao nhiêu năm, một chút tác dụng cũng không có.”

Trầm mặc một lát, nàng nhìn Thái Thái nói: “Hôn sự Giai Mậu, ta đồng ý, nhưng mà, người cũng phải giúp ta một chuyện. Nếu không ta liền nguyện rửa người cô độc suốt quãng đời còn lại, cả đời cũng không có nam nhân, càng lúc càng béo, sớm muộn gì, kinh thành cũng không chứa được người, về già không chỗ nương thân, chết không toàn thây lại còn phải phơi thân nơi hoang dã!”

“Người thật ác độc! Họ Sở các người đều thật ác độc, cả nhà các người có còn là người nữa không?! Hôm nay là bản cung có ý tốt mới đến giúp người, người lại nói những lời như vậy, người!” Nàng tức giận đến đầu óc cũng choáng váng, chỉ là, lại không có chút sức lực nào để phản bác, đang ở lúc nàng muốn bộc phát, Thục Ngọc lại cúi người nắm lấy tay Thái Thái khẩn cầu, “Hoàng tẩu, người so với Giai Mậu chỉ lớn hơn ba tuổi, lại không giống mới loại người xấu xa trong hoàng cung kia, sự ngây thơ chất phác còn chưa mất đi, người là người tốt, cho nên người nhất định phải giúp Thục Ngọc mới được.”

“Ta là thật lòng đến giúp người, nhưng người lại tỏ thái độ như vậy, hơn nữa mới rồi người cũng đã đồng ý với hôn sự này!”

“Không, Thục Ngọc là muốn hoàng tẩu giúp mình một chuyện khác.”

Trên đường hồi cung, Thái Thái giống như bị dội nước, cả người ỉu xiu, Như Tâm nói bóng nói gió dò hỏi nàng, nàng cũng không hề nói ra, nói tóm lại, nàng hận thấu xương một nhà họ Sở này, nhân cách toàn bộ đều là cực phẩm, nhưng mà, chuyện này của công chúa Thục Ngọc, đến tốt cùng là nên giúp hay không đây? Nếu như giúp nàng ta, có bị phản tác dụng mà thành hại nàng không đây? Dù sao.....

“Haiz.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Hòa Thân Khiết Đan

Thái Thái đứng lên, phúc thân nói: “Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.”

“Người nên thỉnh an trăm, nhưng mà, không phải ở trên giường, mà là sau khi trở lại thì nên đi qua gặp trăm mới phải.”

“Vốn thần thiếp định sáng mai sẽ.....” Nàng cười một tiếng: “Ta cứ tưởng là hoàng thượng đã ngủ.”

Ngủ? Hẳn cũng không đi ngủ sớm đến vậy, kể từ ngày trở thành Hoàng đế, mỗi ngày canh ba ngủ canh năm lại dậy là chuyện thường như cơm bữa, đã

sớm luyện được năng lực đặc thù, có thể mấy ngày không ngủ mà vẫn có thể làm việc bình thường, hơn nữa, từ ngày Đại Sở lập quốc đến nay, tất cả các đế vương, đều phải như vậy. Khi màn đêm buông xuống, ngàn vạn nhà dân chìm vào giấc ngủ say, hẳn lại cao hứng, vì thế thường tự hỏi, làm cách nào để dân chúng trường trường cửu cửu, an cư lạc nghiệp mãi mãi.

“Có gặp công chúa Thục Ngọc sao?” Hần hỏi.

“Gặp, công chúa Thục Ngọc nói —” những lời này, nàng thật không dám nói.

Không nghĩ đến Sở Cuồng lại sâu kín thờ dài một hơi, khuôn mặt lộ vẻ u sầu cùng bất đắc dĩ ngồi xuống, “Ngươi nói xem, đúng thật là trẫm rất có lỗi với công chúa, vô luận muội ấy nói gì, trẫm đều không thể trách tội được.” Thật ra vị muội muội này rất được mọi người thương yêu, năm ấy hẳn vì muốn lung lạc phò mã, mới cho người mai mối đề nghị với phụ hoàng gả Thục Ngọc cho phò mã, năm đó, Thục Ngọc không phải mới mười mấy tuổi sao? Ngang đầu nhìn thấy Thái Thái cũng giống vậy, mới mười mấy tuổi đầu, hẳn lại quay đầu tiếp tục nghĩ ngợi, tình cảm của hắn và Thục Ngọc, thật ra vẫn thân thiết hơn so với những người khác rất nhiều, lúc chưa xuất giá, Thục Ngọc vẫn luôn thích nắm lấy tay hắn, gọi vương huynh, vương huynh.

Trước mắt tựa hồ hiện lên thân ảnh của Thục Ngọc, trong tay nàng nắm một dây điều gió, vừa chạy vừa kêu, vương huynh, huynh xem có cao không?

Cao lắm, rất cao.....

“Hoàng thượng, người sao thế?”

“Khụ khụ, trẫm đang đợi ngươi nói đây.”

Thái Thái nhếch môi, lúc này mới nói, “Công chúa nói, nếu như nàng cùng Giai Mậu nhất định phải mẹ con chia lìa, nàng sẽ tự vẫn, biến thành lệ quý suốt ngày quần lấy hoàng huynh, làm cho hoàng huynh đau đầu muốn nứt ra, không thể đọc tấu chương, lại còn.....”

“A?” Những lời này Thục Ngọc có thể nói được, “Còn gì nữa?”

“Còn làm cho vật kia của Hoàng thượng – đứt đi, khiến Đại Sở phải tuyệt hậu—”

Sở Cuồng nhú mày, cẩn thận suy nghĩ, vật kia —

Đột nhiên nghĩ ra, hắn tức giận vỗ bàn: “Lớn mật! Càn rỡ!!”

“Thần thiếp cũng nghĩ như vậy, nhưng công chúa Thục Ngọc còn nói, những lời này nàng dám nói thì cũng dám chịu, tùy Hoàng thượng xử trí.”

Sở Cuồng cảm thán, miệng lưỡi của Thục Ngọc quả thực rất sắc bén, nhưng mà, vẫn nên miễn cưỡng mà nhẫn nại lại, cách một hồi lại nói: “Trẫm đã quyết rồi, Giai Mậu hòa thân là việc phải làm, ai cũng không ngăn cản được, dù cho là muội muội ruột, cũng không thể được, nếu như Thục Ngọc muốn oán, muội ấy cứ làm, kiếp này trẫm thiếu muội ấy, đúng là bất đắc dĩ, kiếp sau làm trâu ngựa cũng đành chịu.....” Câu nói đó, là tự buộc miệng ra. Kiếp này hẳn sinh ra ở đế vương gia, đế vương gia bất đắc dĩ có bao nhiêu người có thể hiểu được chứ?

Chiếc ghế đất đỏ nhất thiên hạ, mà người người ai cũng muốn ngồi, nhưng mà, chỉ có người đã ngồi lên mới hiểu được thật ra đó là chiếc ghế không thoải mái nhất, tứ phía không chỗ để dựa, trống rỗng cô đơn. Từ khi làm Hoàng đế, Sở Cuồng rất hiếm khi ở trước mặt mọi người xưng ‘ta’, càng không có cơ hội đề nhắc đến cái tên Sở Cuồng của mình, hắn xưng trẫm, trở thành Hoàng thượng, mọi người làm việc gì cũng xem sắc mặt hắn, mà ở một lúc nào đó, hắn nhìn thấy người nào đó có chỗ để dựa, sẽ cực kỳ hâm mộ, bởi vì khắp thiên hạ, chỉ có hắn là người cô đơn.

Những chuyện đã buông tha thì lại càng nhiều hơn.

Bỏ đi ‘ta’, bỏ đi tên, bỏ qua những gì mình thích.

Tuy vậy, mẫu hậu vẫn thường xuyên khuyên, Hoàng thượng nên ôn trọng hơn nữa, hoàng thượng tại sao phải quá đa cảm được? Hoàng thượng phải lấy thiên hạ làm trọng, tự nhiên không thể quá nhiều tình cảm dư thừa được.

Mẫu hậu nói không sai, hẳn làm sao có thể như vậy được.

Cho đến nay, thậm chí hắn đã quên mất ý nghĩ tồn tại của thân thể này.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên mấy tiếng chuông.

Sở Cuồng quay đầu nhìn ra ngoài, trong lòng Thái Thái căng thẳng, công chúa quả nhiên làm việc nghĩa không chùn bước... Nàng đã— quyết định làm như vậy —

Thái Thái sắc mặt tái nhợt, đi ra ngoài gọi Như Nguyệt: “Như Nguyệt, em đi xem một chút, tại sao chuông lại kêu lên vậy.”

Nửa đêm chuông kêu, nhất định có đại tang.

Như Nguyệt trở lại, đầu đầy mồ hôi, bẩm báo với Thái Thái và Sở Cuồng: “Nương nương, Hoàng thượng, công công truyền tin nói là, đêm nay công chúa Thục Ngọc ở trong nhà, treo cổ tự vẫn —”

“—” Cách —

Cây quạt roi xuống sàn, Sở Cuồng cả người mờ mịt.

Nàng kiên quyết như vậy sao? Vì nguyên rửa hân, cho nên vứt bỏ sinh mạng của mình? Cười khổ, hân biết, nếu như Thục Ngọc lựa chọn cách này, chắc chắn là đã bị thương tâm đến cực điểm, mà lần quyết định này của hân, đã vượt ra khỏi giới hạn thừa nhận của nàng.

Ai ngờ hân lại cứng rắn đem nước mắt sắp tràn ra nuốt ngược vào trong, trấn định như thường nói, “Nói cho người của phủ công chúa Thục Ngọc, giữ chặt miệng lưỡi, tạm không phát tang, tất cả đều chờ đến sau khi hôn sự chấm dứt đi. Nếu có người hỏi tiếng chuông kia là có chuyện gì xảy ra, thì cứ nói với bên ngoài, là cái chết của một lão hoàng thân mà thôi.”

Thái Thái ngậm ngẫn cả người, nàng không nghĩ đến, ở thời điểm này hân lại máu lạnh đến thế, hoàn toàn không hề nhớ đến tình huynh muội.

“Còn không đi sao.” Sở Cuồng nói, trong cứng rắn lại cất giọng mềm yếu, nhìn Thái Thái.

“Đi ngay đây —” chẳng biết tại sao, nội tâm Thái Thái lại như rơi vào đáy vực sâu, sinh ra tia sợ hãi đối với Sở Cuồng.

Phải biết, lúc này công chúa chết, Giai Mậu phải túc trực bên linh cửu, sẽ không thể tiến hành hòa thân được. Thục Ngọc đang dùng cái chết, để khiêu chiến sự liên trì của hân.

Thái Thái yên lặng đi ra ngoài.

Sau đó Sở Cuồng cũng trở về tẩm cung của mình.

***** Thái Thái bánh bao thịt *****

Nửa tháng sau.

Việc hòa thân không có cách nào né tránh kia đã diễn ra, Thái Thái tro mắt nhìn, Giai Mậu mới mười ba tuổi, đầu đội mũ phượng, người khoác phượng bào ngồi lên kiệu bước lên hành trình đi về Khiết Đan, người Khiết Đan mang theo tân nương, chở sính lễ, hài lòng rời đi.

Một nam tử cao lớn, dung mạo tuấn mỹ bước về phía nàng, nói: “Hoàng hậu nương nương, tiểu vương sẽ hộ tống tân vương phi trở về thành hôn. Xin nương nương hãy trở về đi.” Nhìn vương tử Khiết Đan từ khoảng cách gần như vậy, dung mạo của hân có thể cho là tuấn mỹ phi phạm, nếu như dung mạo của hân như vậy, hân Khiết Đan đại vương, cũng sẽ không kém. Thái Thái phán đoán, càng nghĩ, lại càng lo lắng.

“Vương phi tuổi rất nhỏ, dọc đường xin Vương tử hãy chăm sóc nhiều hơn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Nhìn Chằm Chằm Người.

Khiết Đan vương tử nhướn mày cười một tiếng, “Tự nhiên!” Nói xong, khẽ gật đầu, đi lên đầu đoàn xe chỉ đạo.

“Tam vương tử, lần này đại thắng trở về, Đại vương thấy được, nhất định sẽ lau mắt mà nhìn Tam vương tử.”

Ai ngờ Tam vương tử không hề trả lời, chỉ nói: “Bảo đảm dọc đường an toàn mới là quan trọng nhất!”

“Dạ, vương tử điện hạ!”

“Tựa hồ Khiết Đan vương tử là người rất ưu tú!” Thái Thái nói với vị phu nhân ăn mặc cao quý, mang một chiếc khăn che mặt ở bên cạnh.

“Hân gọi Nguyên Hạo, tiểu nhi tử mà Khiết Đan vương thích nhất.” Vị phu nhân che mặt nhàn nhạt nói, lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thái Thái mỉm cười.

“Ta nên sớm nghĩ ra, kết quả vẫn sẽ là như vậy, bởi vì có như vậy mới giống phong cách xử sự của hoàng huynh ta.” Nàng đã không còn oán khí, thêm vào đó là niềm khát khao cuộc sống. Nếu như, có thể rời đi quốc gia tràn đầy ưu thương này, có cái gì không tốt chứ? Cho nên trong mắt nàng lại hiện lên sự vui mừng. Chỉ cần có thể ở gần Giai Mậu, nàng sẽ không cảm thấy có gì là thương tâm khổ sở cả.

Nàng chỉ là muốn chết, như vậy, chỉ cần lấy có tang kỳ, thì vụ hôn sự này cũng sẽ được ngăn cản.

Nhưng mà cũng không như sở liệu của Hoàng Oanh, hoàng huynh lại không có lòng từ bi này.....

“Vậy người chết kia, đến tột cùng là ai?”

Nàng sâu kín thờ dài, “Là nô tỳ thân cận của ta, Hoàng Oanh, nàng đi theo ta hơn hai mươi năm, chúng ta tình như tỷ muội. Thật ra đêm đó, ta thật sự có treo cổ tự vẫn, nhưng lại được nàng ấy cứu xuống, sau không ngờ nàng ấy lại mượn có nấu nước, chạy đến phòng tắm treo cổ tự vẫn, còn để lại một phong thư.” Nàng lấy thư ra, giao cho Thái Thái, Thái Thái mở lá thư, trong lòng chợt đau xót.

Thì ra là một nô tỳ khuyển chủ nhân mình nên sống cho thật tốt, phải vì quận chúa mà sống, hơn nữa, giúp nàng tạo một cơ hội để thoát xác. Nàng đã chết, đoán chừng Hoàng thượng sẽ không phát tang, như vậy thi thể ở thời tiết nóng như vậy sẽ thối rữa. Chờ đến khi Hoàng thượng nhớ đến nàng, căn bản cũng sẽ không phân biệt được, có phải là công chúa Thục Ngọc hay không, lúc này công chúa Thục Ngọc đã theo quận chúa cao chạy xa bay, vĩnh viễn ở bên cạnh quận chúa.

Thái Thái đọc thư xong, công chúa Thục Ngọc cầm lấy lá thư, xé tan giống như tuyết, nâng cánh tay lên, tuyết trắng trong tay theo gió thổi tan, giống như từng cánh hoa lê. Trên mặt công chúa Thục Ngọc chảy dài hai hàng lệ nóng, hình thành tri kính thành, đây là nơi đã chôn vùi hạnh phúc cả đời nàng, bây giờ thì, tạm biệt.....

“Nếu một ngày kia, Hoàng huynh phát hiện chân tướng sự việc, xin người thay mặt Thục Ngọc chuyển cáo đến Hoàng huynh, thật ra Thục Ngọc không oán tránh huynh ấy, xem như Thục Ngọc miệng lưỡi độc địa, đó là vì không thể giải bày được oán hận mà thôi, nhưng mà trong lòng Thục Ngọc, hoàng huynh, vĩnh viễn là ca ca mà Thục Ngọc quý trọng nhất, mà Đại Sở, vĩnh viễn là ngôi nhà mà Thục Ngọc yêu thương nhất..... Vô luận Thục Ngọc đi đến chân trời góc bể nào, cũng sẽ không quên vì Hoàng huynh, Đại Sở mà cầu phúc.....” Nói xong, nàng nhẹ nhàng lau nước mắt, đi về phía cửa thành, nhẹ nhàng quỳ xuống, chấp tay trước ngực cầu nguyện.

Bước lên xe hoa của Khiết Đan, nghĩa vô phản cố mà rời đi.

“Nương nương, người khóc sao?”

“Nương nương, đừng nhìn nữa, chúng ta hồi cung đi... Chúng ta đã ra ngoài quá lâu rồi.....”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Thục Ngọc đi cùng với Giai Mậu rồi sao?” Sở Cuồng về mặt hầm hầm Thái Thái vừa mới bước chân vào Phụng Tảo cung, đột nhiên lại hỏi một vấn đề ngoài dự liệu như vậy. Làm lại Thái Thái thiếu chút nữa cắn trúng môi, nhưng nhìn về mặt kia của hắn, xem ra, hắn đã biết được chân tướng sự tình rồi, cho nên Thái Thái bèn bước vào trong.

Đầu tiên nàng vô cùng khéo léo tự giác quỳ xuống, “Hoàng thượng, xin hãy trị tội thần thiếp đi, chính là thần thiếp đã bao che cho công chúa Thục Ngọc, ngày đó thần thiếp gặp công chúa, nàng đã nói muốn tự vẫn để tri hoãn kế hoạch của Hoàng thượng, lại còn mang tương lai của Giai Mậu giao cho thần thiếp.”

Ai ngờ Sở Cuồng tiếp lời nói, “Ai nghĩ đến đêm đó, Thục Ngọc lại tìm chết đúng không, sau Hoàng Oanh, nô tỳ thân cận bên người lại thay nàng tự vẫn, vì vậy, các người thay đổi kế hoạch, Thục Ngọc quyết định sang Khiết Đan cùng với Giai Mậu đúng không?”

Hắn lại biết được toàn bộ.

“Nếu Hoàng thượng đã biết, sao lại không ngăn cản công chúa Thục Ngọc.”

Hắn trầm giọng, thời điểm nghe thấy tin công chúa Thục Ngọc chết, hắn liền phái người đi kiểm tra thi thể Thục Ngọc, lại phát hiện, người chết căn bản không phải Thục Ngọc. Nhưng mà, hắn cũng quyết định không vạch trần, vì đoán được Thục Ngọc đã có kế hoạch. Thật ra, nếu nàng quyết rời bỏ thân phận công chúa, cùng đứa con gái mình yêu thương cao chạy xa bay, hắn có thể làm như mắt nhắm mắt mở, có thể được sung ái nàng một lần, hắn sao lại không vui vẻ mà làm chứ?

“Lúc đi chắc muội ấy hận ta lắm phải không? Đúng vậy, ta không phải là một ca ca tốt.” Hắn đã sớm chuẩn bị tinh thần nghe lời mắng mỏ.

“Không, công chúa nói, vô luận nàng đi đến chân trời góc bể nào, nàng cũng là muội muội của Hoàng thượng, là người Đại Sở, nàng sẽ vì Hoàng thượng, Đại Sở mà cầu phúc, hơn nữa, công chúa nói, nàng ấy chưa bao giờ hận người cả.”

Sở Cuồng sững sốt, có chút khó hiểu khi nghe thấy lời Thái Thái nói, sau đó phiền muộn trên khuôn mặt lại hóa thành mừng rỡ: “Muội ấy nói vậy sao?”

“Vâng.”

Đôi mắt Sở Cuồng đột nhiên lấp lánh hữu thần, nhẹ bịt kín một lớp sương mờ.

Thời gian dần trôi. Hắn phải cần một thời gian tương đối dài, mới có thể khôi phục lại.

“Hừ, trăm cũng đã dự liệu được người không dám gạt trăm.” Đứng lên, hắn nhếch khóe môi, loại cảm xúc nào không thể nói ra, hắn đều cố sức cất giấu.

Hắn mở quạt, khẽ phe phẩy, nói: “Đang lúc đại tang công chúa, trăm vô tâm tuyển phi, chuyện tuyển phi chờ trăm từ Giang Nam trở lại hẳn nói cũng không muộn.”

“Hoàng thượng định xuống Giang Nam?”

“Ừ.” Đã sớm quyết định, hần cần phải đi kiểm tra biên giới, thuận tiện tây hạ, âm thầm tuần tra phòng ngự biên quan.

“Hoàng thượng định đi bao lâu?” Không biết tại sao, trong giọng nói lại không giấu được sự cao hứng, rất cao hứng vì trong một khoảng thời gian này, bọn họ không phải gặp mặt nhau, mà nàng có thể thở phào, có thể sống tự do, ban đêm có thể ra bên ngoài hóng gió.

Sở Cuồng có thể nghe thấy sự vui mừng trong giọng nói của nàng.

Cho nên vốn dự định sẽ không mang theo nàng lập tức bị sụp đổ, hần vẫn như cũ rất ghét nhìn thấy nàng vui vẻ.

“Hoàng hậu chuẩn bị một chút đi, trăm quyết định, ba ngày sau lên đường.”

“Hoàng thượng, ý của người là, thần thiếp cũng phải đi sao?!”

“Người ở trong hoàng cung cũng sớm buồn bức mốc meo rồi, không bằng đi ra ngoài tắm nắng, tránh cho đến lúc trăm trở về lại thấy cả người người đều mọc lông!”

“Hoàng thượng lắm rồi, kinh thành ở phía bắc, thời tiết khô ráo, phương nam ẩm ướt, thần thiếp đi cùng Hoàng thượng xuôi nam mới có thể mọc lông!”

“Người dám không theo?”

“Mang theo thần thiếp, không sợ dè hù xe ngựa sao?”

“Sợ cái gì, mặt dưới xe làm bằng sắt, có chở một con voi, cũng dư dả!”

“Thần thiếp!”

“Hừm?~.....” Âm điệu vô cùng âm hiểm cùng không vui, từ miệng khoe miệng hần tuôn ra.

“Thần thiếp... .. đi thì đi.....”

“Ừ.” Hần nhìn nàng một cái, bước đến vỗ vỗ bả vai nàng: “Yên tâm, trăm sẽ không cho người cơ hội để ở trong cung làm mưa làm gió đâu!”

“Đi ra ngoài với trăm, hai mắt trăm, một khắc cũng không ngừng — nhìn chăm nhăm người đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Song Phi Liên Thủ

Bọn phu xe không thể hiểu, xe ngựa đang êm đẹp tại sao phải lấy sắt lá luồn dưới đáy, trang bị giống như tường đồng vách sắt vậy, sau đó lại nghĩ dù sao cũng là Hoàng thượng đi tuần, trên đường đi có nhiều khả năng gặp gỡ gian tặc ám hại. Hoàng thượng là một minh quân, tại sao lại bị ám toán được chứ? Vì vậy để bảo hộ Sở Cuồng bọn phu xe không hề biết mệt nhọc là gì đem hơn ba mươi chiếc xe ngựa bọc thêm sắt vào, xung quanh thân xe lại gia cố thêm một lớp lá sắt nữa.

Trung thu đi qua, khí trời nóng bức từ từ trở nên lạnh dần.

Thái hậu thế nhưng lại hết sức ủng hộ Thái Thái theo Sở Cuồng xuôi nam. Vì vậy vô cùng chủ động muốn vì Thái Thái, thay nàng chủ trì đại cục trong khoảng thời gian nàng không có ở đây. “Khiến mẫu hậu phải mệt nhọc rồi, thật ái ngại. Mẫu hậu, thật ra con có thể ở lại.....” Nhưng từ ánh mắt mà Thái hậu quảng đến, lời của nàng trở thành một lời nói cần, Thái Thái thức thời tự nhiên sẽ không nói nữa. Thật ra nghĩ đến phải sớm chiều ở chung trong một thời gian rất dài với Sở Cuồng, trong lòng Thái Thái vẫn còn giấu một chút tự ti không rõ ràng. Có một ý tưởng, đã bao nhiêu lần chợt lóe lên trong đầu nàng, mà bây giờ, nó đã biến thành thói quen.

Khi nàng ở quá gần Sở Cuồng, nàng đều rất sợ rằng, hần sẽ sinh ra lòng chán ghét nàng.

Thật ra cho dù nàng căn bản không để ý đến ánh nhìn của người khác, nhưng khi đối mặt với Sở Cuồng, Thái Thái có chút thẹn khi tiếp xúc quá gần với hần.

Có lẽ là bởi vì, dù sao hần cũng là trượng phu trên danh nghĩa của nàng.

Cho nên, nàng không tự chủ sẽ để ý đến cảm giác của hắn.

Sau đó, lại cường chế bản thân phải giữ khoảng cách với hắn. Mà quan hệ giữa hoàng hậu và hoàng thượng cũng trở nên khá hơn một chút.

Bởi vì nàng không đến mức suy tư về vấn đề tình cảm, còn tự ý thức được bản thân mình không đủ khả năng khiến cho Sở Cuồng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Bởi vì, vô luận Thái hậu có ý tốt muốn tác hợp cho nàng và Sở Cuồng. Thì bọn họ cũng không thể có khả năng được.

Hơn nữa nếu không tiến thêm một bước, giữ chặt trái tim của mình, thì sẽ không bị tổn thương.

Thái Thái xuất cung, vẫn như cũ mang theo ba tỷ muội Như Gia, nhưng mà nàng lại mạnh mẽ yêu cầu, lần xuất hành này, mang thêm cả hai phi tần, Thục phi, Thần phi.

Trên thực tế mọi sự chuẩn bị trước khi xuất môn hay để đề phòng bất ngờ đều do các lão thụ cung có kinh nghiệm sắp xếp cả. Thái Thái chỉ cần đi xác nhận, sau đó nêu các nhu yếu phẩm mình cần thêm, người ở các phòng sẽ theo đó chuẩn bị.

Trước khi xuất cung, Thái Thái đi gặp Thần phi, Thục phi, mời bọn họ dùng trà mai vàng.

“Hoa mai là bản cung hái xuống từ cây mai vàng sau hiên nhà trước khi xuất giá, sau đó rang khô, cho vào hộp, đến bây giờ mới lấy ra dùng. . . , cuộc sống trong nhà so với trong hoàng cung vẫn là thoải mái hơn nhiều. Mọi người, cũng đã vất vả rồi.” Thái Thái nói.

Thần phi, Thục phi, kể từ mấy lần Thái Thái thống trị hậu cung đều chấp pháp nghiêm khắc, thủ đoạn cứng rắn, đã không dám khinh thị nàng như lúc đầu nữa, hơn nữa lại sinh lòng e ngại.

Thái Thái biết việc này căn bản không thể đổi thay, nàng cũng không xa cầu tìm được tình tỷ muội trong hậu cung này.

Nhưng Thái Thái hy vọng, mọi người có thể chung sống hòa bình, không nên lại gây nên thị phi. Nên dồn nhiều tâm tư để làm cho việc cai quản hậu cung được tốt hơn, để các phi tử được thưởng xuyên được thị tẩm hơn, quan tâm nhiều hơn đến việc làm thế nào cho Đại Sở khai chi tán diệp, chẳng lẽ không được sao. Nàng tuyệt đối sẽ không phải là một hoàng hậu hay đồ kỵ, bởi vì giữa nàng và Sở Cuồng, không tồn tại loại vấn đề này.

Nếu có người nào đó mang thai, nàng cũng sẽ chăm sóc thật tốt, cũng vui lòng nhìn thấy trong cung hoàng tử thành đoàn.

Huống chi mọi người đấu đi đấu lại, ngôi vị hoàng đế lại chỉ có một, mà hoàng tử lại không phải là một, phi tử cũng không phải vĩnh viễn chỉ có bốn. Phá hồng phong khí hoàng cung, đến một ngày nào đó, kẻ đã từng hại người, cuối cùng cũng sẽ bị hãm hại lại, như vậy, người sống một đời, chỉ quan tâm đến đấu đá lẫn nhau thì thật là lãng phí.

Trong lòng Thái Thái có thật nhiều lời để nói, nhưng sợ nói ra, lại bị người ta cho là gian trá.

Vô phương làm người xấu, Thái Thái cười nói: “Lần này xuất hành, hai người các ngươi phải đồng tâm hiệp lực, hầu hạ hoàng thượng cho tốt, có biết không?”

“Nương nương yên tâm.”

“Chuyện thị tẩm trên đường đi, bản cung sẽ an bài, hai người các ngươi chỉ cần ngoan ngoãn, bản cung sẽ không để người nào chịu thiệt cả.”

“Dạ.”

“Ý của bản cung chính là, nếu có kẻ nào ý lại vào việc được thị tẩm, chen ép người khác, bản cung tuyệt không nương tay.”

“Vâng.”

*****Thái Thái bánh bao thị*****

Từ lần trước khi Như Phi bị đánh, Đức phi bị giam lỏng, Thục phi, Thần phi đã vô hình chung hình thành một mối quan hệ hợp tác, cùng đối lập với hoàng hậu. Mà trong lúc Thái Thái còn chưa phát hiện, tâm tư của các phi tử này đã không còn bị bại bởi hình tượng vu bà của nàng, mập mờ đã không còn quan trọng, bây giờ chỉ còn dư lại e sợ cùng ghen tỵ mà thôi.

E sợ uy nghiêm của Thái Thái, cùng với lỗi làm việc dứt khoát mạnh mẽ của nàng.

Ghen tỵ vì hoàng thượng không còn như ngày trước, đối với nàng thâm cừu đại hận, mà ngược lại, trở nên gần gũi thân cận, thời gian đến Phụng Tào cung ngày càng nhiều lên, cũng càng thưởng xuyên hơn. Tuyên ngôn không bao giờ bước vào Phụng Tào cung đã sớm bị người quên lãng từ đời nào rồi. Nữ nhân này, đến tột cùng là có bao nhiêu mị lực đây?

Khi Thái Thái tựa hồ đã chiếm được một chút đồng lòng của Sở Cuồng, các phi tử đã bắt đầu nhận ra, Thái Thái là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân vô cùng thủ đoạn, hiểu được cách lấy lòng nam nhân.

“Cái gì mà sắp xếp cho chúng ta thị tẩm chứ, ta xem ả ta sẽ sắp xếp thế nào đây.”

“Hoàng hậu nương nương lòng dạ rất sắc bén, Thực phi tỷ tỷ, thật sự chúng ta không nên bằng mặt mà không bằng lòng, mà là nên đồng lòng đồng sức, nếu như chúng ta hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, hai người hợp lại không đối phó được với hoàng hậu hay sao? Nên biết rằng mặc dù hiện tại quan hệ của ả cùng Hoàng thượng nhìn như rất thân mật, nhưng thủy chung, Hoàng thượng cũng sẽ không động ả ta dù chỉ một cái.”

“Chỉ cần là một nam nhân, dĩ nhiên sẽ không thêm động vào loại người ấy rồi.”

“Chỉ là hình như so với lúc mới vào cung, ả ta đã gây đi rất nhiều thì phải?”

“Chắc là định quyến rũ hoàng thượng đấy, chỉ sợ dù ả ta có cố gắng đến mấy, ta nghĩ cũng chỉ là uống phí tâm cơ mà thôi, thật ra lúc trước ta còn tưởng rằng phẩm hạnh nàng ta không tệ, còn đối xử với ả ta vô cùng hữu hảo, chỉ là vì cảm thấy ả chẳng có gì, căn bản không đáng giá để ta phải để tâm, lại còn thương hại ả ta không kịp nữa kia.”

“Ả nói mấy câu cũng đúng, chúng ta nên cố gắng giúp hoàng thượng khai chi tán diệt, chỉ cần có hải nhi, ả mới thật sự trở nên đáng thương đấy, không chiếm được sủng ái của hoàng thượng, cho dù có vì hoàng thượng mà làm nhiều việc hơn nữa, cũng vô dụng, bởi vì, tương lai hoàng thượng vẫn còn cần hoàng tử. Mà ta cho dù không phải là mẹ của hoàng thượng, thì cũng là mẹ của vương gia trong tương lai, còn ả thì có cái gì chứ?”

Hai người nói chuyện trong khu vườn bốn bề vắng lặng.

Thực phi cười một tiếng: “Lần này xuôi nam là một cơ hội tốt nhất để gần gũi với Hoàng thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Ô Mai Có Độc

Hôm nay Thực Ngọc cung có khách đến, đó là đại tẩu nhà huynh trưởng làm quan ở kinh thành, mỗi tháng đến đúng hạn lại có người nhà vào vấn an Thực phi, vừa mới nghe tin Thực phi muốn theo thánh giá nam tuần, người trong nhà từ trên xuống dưới ai cũng cảm giác vô cùng hạnh phúc, hơn nữa trước đó vài ngày, các trưởng lão trong nhà cũng đã tụ tập một chỗ để hội ý trong một ngày một đêm, cuối cùng quyết định để mở rộng thể diện của gia tộc, xin Thực phi nghỉ cách ở trước mặt Hoàng hậu, tiền cử tiểu muội của nàng ở nhà vào cung vì phi, như vậy, trong cung có hai nữ nhân của gia tộc, dù cho chỉ được có thể, cũng có thể bảo toàn sự phú quý của một nhà già trẻ.

Thực phi mặc dù trong lòng bất mãn quyết định của gia tộc nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao, chỗ dựa kiên cố vững chãi cho nàng, vĩnh viễn chính là gia tộc. Thực phi đồng ý, chờ sau khi xuất cung sẽ tìm cơ hội tiền cử tiểu muội Uyển Hinh với Hoàng hậu, sẽ cố sức để thúc đẩy chuyện này. Quan hệ của Thực phi cùng đại tẩu nàng xưa nay cũng không được khá lắm, tất cả chỉ vì nể mặt mũi của đại ca nàng mà thôi, điều này nàng và đại tẩu trong lòng đều hiểu được, bình thường chuyện đã nói xong, đại tẩu sẽ cáo lui rời cung, thế nhưng lần này nàng lại nán nã không chịu đi, giống như còn có lời muốn nói thì phải?

“Đại tẩu có lời gì muốn nói thì nói đi.” Thực phi cho toàn bộ cung nhân đều thôi lui ra ngoài.

Lúc này đại tẩu nàng mới đi qua, lấy từ trong tay áo ra một bọc màu vàng nhạt có chứa bột, nhân cơ hội nhỏ giọng nói: “Nam tuần với Hoàng thượng, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ khó bị nhìn ra hơn so với ở trong cung, đây là cơ hội tốt, cho nên, nếu như nương nương có cơ hội, hãy đem bột trong bọc này, bỏ vào thức ăn, hoặc là nước uống của hoàng hậu nương nương.”

“Đây là thuốc gì?” Thực phi vô cùng kinh ngạc hỏi, không ngờ được các trưởng lão lại bàn bạc ra độc kế này.

“Thuốc này, là độc được, không màu không vị, tuyệt đối sẽ không có người phát hiện, mỗi lần ăn xong sẽ không bị phát giác, nhưng mà, nếu ăn liên tục trong hơn một tháng, sẽ ngã bệnh, chết bất đắc kỳ tử, hơn nữa sẽ không ai tra ra được nàng là do trúng độc mà chết.” Nàng nói, “Ra tay ở ngoài cung hành tung sẽ bất định, không lưu lại dấu vết, là cơ hội khó tìm. Chờ hoàng hậu chết, gia tộc sẽ mua chuộc đại thần trong triều, bảo họ gây áp lực với hoàng thượng, đến lúc đó, ngôi vị hoàng hậu nhất định sẽ rơi vào tay nhà chúng ta.”

Sau lưng Thực phi khẽ đổ mồ hôi lạnh, chuyện như vậy thật khiến người ta phải sợ hãi, nếu như đề lộ —

“Không vào hang cọp, sao bắt được cọp.”

Thực phi vừa nghe được, liền nhận lấy gói thuốc giấu vào tay áo, nói: “Ta mệt mỏi, đại tẩu người lui ra đi.”

Nhà mẹ Thực phi họ Hà, thật ra Thực phi cũng không phải con gái ruột của Hà đại tướng quân, nàng chỉ là cháu gái của phu nhân ông, còn Uyển Hinh mới là con gái chính thức của Hà đại tướng quân. Đừng tưởng rằng Thực phi không biết, trước tiên đưa nàng vào cung, đầu đến người sống ta chết, rồi mới để Uyển Hinh vào, ngồi làm nương ông đắc lợi. Chỉ là nàng cũng không phải hạng dễ chọc. Chẳng lẽ nàng cứ ngoan ngoãn mà nghe theo sao? Nhìn bọc thuốc trong tay, thuốc là đồ tốt, chỉ là chờ hạ gục Hoàng hậu, nàng và Uyển Hinh, còn chưa biết ai mới là người thắng đầu.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Nếu như không để tình tế quan sát thì không thể thấy được, mùa thu đã im hơi lặng tiếng trở về, xinh đẹp mà thê lương, vậy mà trong trời khác buồn bã ầy lại lan tràn một loại ảm áp. Đại khái giống như hơi ẩm còn sót lại trước khi đông đến. Lúc xuất cung còn phải mặc một thân y phục hoa lệ nặng nề, nhưng đến lúc đoàn người lên đường, để cho tiện tất cả mọi người đều thay đổi sang y phục đơn giản, Thải Thải thích nhất là màu xanh, cho nên mặc một bộ y phục xanh nhạt, chỉ đeo theo thêm một dải lụa hồng cánh sen trên cánh tay, bàn tay tròn trịa vịn vào cửa sổ.

Ánh nắng hắt vào, khiến nàng mờ mắt không được. Sau đó nàng nhìn thấy đội ngũ xe ngựa thật dài chậm rãi đi về phía trước, hai thị vệ phụ trách vây quanh chiếc xe ngựa. Thải Thải nhìn thị vệ ở bên ngoài cửa sổ không hề chớp mắt một cái, hỏi: “Người là thị vệ trưởng?”

“Nương nương. Thần là thủ lĩnh thị vệ, phụng mệnh Hoàng thượng bảo hộ nương nương, người có thể yên tâm, thần nhất định sẽ không để nương nương xảy ra chuyện gì đâu.” Được, một thị vệ tốt, Thải Thải tin tưởng hẳn sẽ không để nàng xảy ra chuyện không may gì cả, vì vậy ngọt ngào cười với hắn một cái, còn gật đầu tán thưởng: “Thị vệ các người đứng là những nam tử uy vũ, tất cả cũng là công lao của thủ lĩnh, người lãnh đạo bọn họ rất xuất sắc!” Được nàng khen ngợi, thủ lĩnh thị vệ mặc dù không biểu hiện trên mặt, nhưng lỗ tai cũng là hồng một mảnh.

Như Ý nhìn thấy, bèn gọi Thải Thải lại: “Nương nương, bên ngoài gió lớn lắm sao?”

“Gió rất vừa phải, so với mùa hạ thoải mái hơn nhiều, thổi qua khiến ta cảm thấy cả người cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái.” Thải Thải hoàn toàn không hiểu hàm ý trong lời nói của Như Ý, tức là nam nữ khác biệt, không nên đến gần nam nhân khác như vậy, nhưng Thải Thải tâm không tạp niệm, chắc do được xuất cung, nên tâm tình nàng mới buông lỏng, giống như đang được đi ngao du, cũng không hề có kỵ dè ý. Thải Thải cười một tiếng, hỏi thủ lĩnh thị vệ: “Bản cung thật tò mò, một người các người, có thể đối kháng được với bao nhiêu người?” Thải Thải nhìn cánh tay trắng kiện: “Bản cung chưa từng thấy cánh tay nào trắng kiện như vậy cả.....”

Đột nhiên thủ lĩnh thị vệ thức thời lui xuống.

Thải Thải nhìn thấy Sở Cuồng hiên ngang mạnh mẽ, mặc một thân y phục mùa thu tím nhạt, thì ra là đi giữa đoàn thị vệ, cưỡi ngựa mà không ngồi xe, hẳn vừa nghe thấy nàng làm bầm lâu bầu, mà người thị vệ kia cũng không hề đáp lại nàng.

“Người bảo cánh tay người ta trắng kiện, tại sao lại không tự sờ tay mình xem, có cảm nổi không? Cánh tay bọn họ không thể nào trắng kiện bằng Hoàng hậu được đâu.” Thải Thải nói: “Tay ta chẳng qua chỉ có thịt, không hề có giá trị, nhưng các thị vệ lại tập luyện xuất sắc đến vậy, chứng tỏ bình thường bọn họ rất nỗ lực, lại cực kỳ khổ công. Ta đây... Hoàng thượng, người một ngày không nói mát ta thì răng đau lắm sao?”

“Trăm.....” Nhất thời hắn có xúc động muốn cắn đầu lưỡi, vốn còn nửa câu nói mát phía sau, cuối cùng lại bị quên mất.

“Xuất môn, cũng đừng quên thân phận của mình, có hiểu hay không?”

Nàng khẽ gật đầu một cái, tựa cằm vào cửa sổ, chỉ dùng đôi mắt nhìn mây trắng trôi qua trên đỉnh đầu Sở Cuồng.

“Ngốc ngếch.” Vì vậy Sở Cuồng trở thành thị vệ hộ giá, đi sát bên cạnh Thải Thải.

Thấy Thải Thải cả nửa ngày trời cũng không để ý đến mình, liền lấy tay gõ vào tấm sắt vây quanh thân xe: “Như thế nào? Bọc vậy kiên cố rồi chứ?”

Thải Thải thờ dãi, lui đầu vào trong.

Bỗng nhiên, Thực phi ở phía trước nhô đầu ra, cười nói: “Hoàng thượng, nô tỳ đã rót một chén nước ô mai cho người rồi này.”

Sở Cuồng cười ngựa đi đến, nhận lấy chén nước ô mai, Thực phi còn lấy một chiếc khăn tay đưa cho Sở Cuồng.

Sở Cuồng uống xong, nhìn nàng cười một tiếng: “Đa tạ ái phi.”

“Hoàng thượng, nô tỳ cũng rót một chén cho Hoàng hậu nương nương, làm phiền hoàng thượng đưa qua giúp.”

Nói xong lại rót một chén đầy khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 114: Đùng Chột Dạ

Thải Thải nhận lấy, cười một tiếng, không hề nghĩ ngợi nhiều, cầm nước ô mai thưởng thức, thực đã khát, “Sao lúc này lại còn ô mai, ta biết rồi, nhất định

là Thục nhi để dành, ngâm đến bây giờ mới lấy ra, thì ra Thục phi lại hao tổn tâm tư như vậy.” Sở Cuồng đắc ý, ngẩng đầu lên, trong lòng cho rằng Thục phi là vì hấn mà hao tổn tâm tư. Đám thị vệ đều là cùng lớn lên với Sở Cuồng, lúc hấn làm Vương gia tình đã như huynh đệ, nghe thấy thị vệ mời, chuẩn bị thi đua ngựa.

Sở Cuồng hào sảng đồng ý, ba bốn con ngựa giục ngựa giờ roi, một đám nam nhân uy vũ rong ruổi cùng nhau.

Tư thái cười ngựa của Sở Cuồng thật đúng là đẹp mắt, Thái Thái nhìn một chút, sau đó rút đầu lại, đột nhiên Như Tâm nói: “Nương nương, xuất cung không thể bằng được lúc ở trong cung, nương nương không nên tùy tiện ăn uống đồ của người khác như vậy, dù cho là Hoàng thượng đưa, cũng nên giả vờ ăn mà thôi, đừng nên nuốt vào trong bụng.” Như Ý gật đầu một cái: “Như Tâm nói rất đúng, bởi vì ở bên ngoài cung đồ ăn kiểm tra không được nghiêm ngặt cho lắm, bọn em sợ có tiểu nhân thừa cơ ra tay.”

“Thật hợp ý ta, như vậy sẽ sống cả đời ở bên ngoài, không cần hồi phải cung.” Đi ngang qua một rừng trúc, gió thổi rung động những mảnh lá. Thị vệ kia thở hồng hộc trở lại. Thái Thái cười hỏi: “Người thắng sao?”

“Không dám!”

“Không dám? Tại sao lại không dám?”

“Thần làm sao lại hơn Hoàng thượng được chứ.”

“Các người thật không thú vị, nếu thi cười ngựa, lại còn nói đến chuyện dám hay không dám nữa chứ.” Trong lòng nghĩ Sở Cuồng đã bị đám người này làm hừ cả rồi.

Ai ngờ thị vệ nhìn Thái Thái một cái, mặt đỏ lên, “Không phải, thật ra kỹ thuật cười ngựa của Hoàng thượng cao hơn thị vệ chúng thần rất nhiều, thần thật không thể sánh được với Hoàng thượng. Trong lòng chúng thần cũng rất kính nể Hoàng thượng.” Hấn thật lòng nói. Thái Thái liền tự nhiên bắt đầu hỏi hấn: “Người theo Hoàng thượng đã bao nhiêu năm?” Thị vệ cười nói: “Mười ba năm.” Thái Thái lại hỏi: “Người tên là gì?”

“A — ta tên là Quan Bộ Phi.” Hấn không nghĩ đến Hoàng hậu sẽ hỏi tên mình, vì vậy thậm chí đã quên mất từ xưng hô, nói tên ra mới biết được mình vừa phạm thượng. Nhưng Hoàng hậu lại hoàn toàn không để ý, hấn mới thoáng yên tâm.

“Thật ra tên người nên gọi là Quan Tự Phi mới đúng! Tại sao lại là ‘không bay’ chứ, nghe rất buồn cười.”

(‘Bộ’ trong Bộ Phi là 步[bù], phát âm giống như ‘Bất’: 不[bù], tức là ‘không’, cho nên Thái Thái mới chọc anh thị vệ này như vậy.)

Quan Bộ Phi nghe xong, cũng ngây ngốc cười một tiếng, “Là cha mẹ đặt tên...”

“Thật ra ta chỉ nói đùa thôi, ta đoán ý của cha mẹ người, nhất định là hy vọng Quan đại nhân có thể ‘bước đi như bay’ vậy.”

Hấn gật đầu nói: “Nhất định là ý nghĩa đó.”

“Quan đại nhân, bản cung cũng hi vọng người có thể bước đi như bay, vĩnh viễn uy vũ như vậy, nhìn rất oai phong.”

Ai ngờ, Quan Bộ Phi cúi đầu xuống, trên mặt lại ửng đỏ.

Không biết nên nói cái gì cho phải, cô nhóc thích màu xanh biếc này nhìn vô cùng đáng yêu thân thiết, đột nhiên, trong lòng hấn sinh ra một loại cảm giác xem nàng như một muối muối đáng yêu của mình. Cúi đầu buồn bực không nói, đội ngũ đang đi cũng dừng lại. Trước mắt xuất hiện một quán gia dịch quán.

Thái Thái xuống rồi, Thục phi cùng Thần phi cũng xuống theo, đi theo sau Sở Cuồng, Sở Cuồng không thèm để ý đến ai, bước vào dịch quán trước tiên.

Thái Thái, Sở Cuồng, Thần phi, Thục phi, tạm thời cùng nhau dùng bữa.

Nha hoàn bụng canh lên, Thục phi đột nhiên nhiệt tình nói: “Đề nô tỳ lấy canh giúp Hoàng hậu nương nương.”

Nói xong, quả nhiên lấy một chén canh, xong xuôi, liền đặt trước mặt Thái Thái.

“Cảm ơn người, Thục phi” Thái Thái nhận canh, nhưng đột nhiên lại nhớ đến lời nhắc nhở của ba tỷ muội Như gia, vì vậy tạm thời đặt canh lên bàn chưa đụng tới, Thục phi cười một tiếng: “Nương nương, nô tỳ vì người đặt biệt lấy rất nhiều năng non, nghe nói ăn rất ngon.” Nói xong, nàng nhìn Thái Thái, ý bảo, sao người còn chưa ăn? Chờ đến một lát Thái Thái còn chưa ăn, lại còn đột nhiên lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, nhìn Sở Cuồng một cái, Thái Thái cũng không còn cách nào khác, lần này mọi người đều ăn giống nhau, phải làm sao đây chứ?

Cho nên nàng bụng chén lên, thử nếm nếm, cười nói: “Rất vừa miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Mắt Hoa Tai Ủ

“Hoàng thượng đã dẫn theo thị vệ đi săn thú rồi, chúng ta cũng nên vòng vòng bên ngoài chút, xem có con thú hay hươu nai gì không đi.”

“Nương nương, trời sắp tối rồi, nếu người đi ra ngoài, ngộ ngộ gặp nguy hiểm gì thì làm sao bây giờ?”

“Còn có Nguyệt Nhi ở đây mà!” Như Nguyệt ghét nhất chuyện các tỷ tỷ nói cái gì mà Nương nương sẽ gặp nguy hiểm, nếu nương nương gặp nguy, thì chẳng phải còn có nàng bảo vệ nương nương đây sao, nàng thật không phục!

“Như Nguyệt muội muốn ăn đòn phải không!” Như Ý hiếm khi lại ăn nói thô lỗ như vậy.

Lúc này Thái Thái đã cầm nỏ đi ra cửa, chân mang giày đi núi làm bằng da trâu, cũng học theo Hoàng thượng, buộc tay áo lại.

Vút vút vút —

Ba mũi tên phóng ra, lập tức cắm vào trên tảng đá.

Thái Thái chờ một lát rồi đi qua, ngồi xổm xuống kiểm tra tảng đá, thấy trên tảng đá quả nhiên xuất hiện khe nứt, “Lực đạo rất lớn! Nương nương lấy đâu ra món đồ tốt như vậy ạ?” Thái Thái rút tên ra, cười ha ha: “Một lần ta đang chơi đùa, lại thấy cha mình bắn vào trên cửa, uy lực rất lớn, cái này gọi là nỏ, dùng tốt hơn so với cung tên nhiều.” Thái Thái kéo tay áo lên hỏi: “Nhìn xem, đây là cái gì?”

“Ám tiễn?!” Như Nguyệt sợ hãi kêu lên một tiếng, mặt run rẩy hỏi: “Nương nương người tìm được từ đâu vậy?!”

“Trong cung. Ta đi nhầm vào kho phòng, phát hiện cái này bị vứt trên mặt đất, vừa nhìn đã biết đây là ám tiễn, lần này xuất cung, cũng mang theo để phòng thân.” Đang ngồi lại đứng lên, đột nhiên Thái Thái cảm giác cả người mất thăng bằng, trước mắt hiện lên đầy sao, lỗ tai nghe thấy thanh âm xung quanh trở nên trống trải – ù – ù tai.

A, Thái Thái thót tim, một cử động nhỏ cũng không dám vội bắt lấy người bên cạnh, nâng tay lên, đặt trên trán mình. Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt toát ra, thân thể đột nhiên suy nhược, tâm liền hốt hoảng. Ngay lập tức, mặt trắng bệch, tay lạnh toát, hai chân mềm nhũn. A — “Không tốt, bản cung phải quay về, phải quay về ngay.....” Nàng nói, cố gắng không để cho bản thân mình mất đi ý thức. Trước khi hôn mê, nàng vẫn còn nói: “Đỡ bản cung về, về ngay bây giờ... về đi... về đi...”

Sau đó cái gì cũng không biết nữa.

Khi tỉnh lại, cổ giống như bị kim đâm phải, Thái Thái mở mắt, liền thấy được rất nhiều gương mặt, Thục phi, Thần phi, Sở Cuồng cũng ở đây, Như gia tam thông thì mặt đỏ hoe nhìn nàng. Nàng vô thức nhìn mọi người xung quanh một lượt, Thục phi lập tức nắm lấy bàn tay đang nâng lên của nàng: “Nương nương! Hoàng hậu nương nương, người sao rồi, người không thể gặp chuyện không may được!” Nàng nhẹ ưm một tiếng, Thần phi liền theo đó mà rơi lệ, Sở Cuồng nhíu mày nhìn Thái Thái, sau đó áp mu bàn tay lên trán nàng, “Người đã tỉnh chưa?”

“Tỉnh.” Thái Thái nói.

Lúc này Sở Cuồng mới sâu kín thở dài một hơi: “Chuyện gì đã xảy ra với người vậy?”

Thái Thái mở đôi con ngươi trong suốt, so với trước lúc ngất xỉu lại càng thêm sáng ngời, thái y vừa mới bắt mạch cho nàng, sau đó liền đi ra, cũng không nói cho nàng biết là đã xảy ra chuyện gì. Thái Thái nhẹ liếm môi một cái, Sở Cuồng sai người bưng trà, đỡ đầu Thái Thái dậy, bòn cho nàng uống, Thái Thái bị sặc đến ho khan. “Người đây, đến cái đầu cũng nặng trĩu!” Mặc dù hần nói như vậy, nhưng vẫn nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống. Thục phi đứng ở bên cạnh nói: “Hoàng thượng, nô tỳ thấy chúng ta nên nghỉ lại thêm hai ngày, tựa hồ nương nương không thể chịu đựng mệt nhọc được.”

Sở Cuồng gật đầu một cái.

Thục phi cười một tiếng: “Nô tỳ nguyện ý hầu hạ Hoàng hậu nương nương.”

“Người cùng Thần phi cùng ở lại, chăm sóc Hoàng hậu hai ngày, hai ngày sau chúng ta liền lên đường.”

Nói xong, Sở Cuồng nhìn thấy căn phòng đầy người, nói: “Trẫm định rồi nơi đây hai ngày, vì phục tuần tra trị an nơi đây với thị vệ, các người nên tự bảo trọng, đừng nên tìm thêm phiền toái cho trẫm.”

“Dạ, Hoàng thượng.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Thật ra chỉ cần có Như gia tam thông chăm sóc cũng đã tốt lắm rồi, vì vậy sau khi tỉnh dậy Thái Thái liền bảo với Thục phi Thần phi, không cần ở đây hầu hạ, tránh cho mọi người mệt nhọc chông chênh. Kỳ thật Thái Thái lại không nghĩ rằng thân thể mình lại không chịu nổi giày vò như vậy, mặc dù trên

đường đi có hơi xóc nảy, nhưng cũng không thể tính là quá mệt nhọc. Chẳng lẽ thân xác nàng mấy năm nay lại thiếu khuyết vận động như vậy sao? Nàng nhảy xuống giường, giơ nắm tay lên nhìn về phía Như Nguyệt nói: “Kể từ hôm nay bản cung phải tăng cường hoạt động mới được, Như Nguyệt, em dạy ta võ công đi.”

“Nương nương, người vừa mới xuống giường đã giày vò như vậy, mau mau nằm xuống đi.” Thục phi cười nói, đỡ Thái Thái nằm lại xuống giường, sau đó đến bên cạnh bàn rót một chén nước, nhân cơ hội, lại bỏ thêm thuốc vào đó.

“Nương nương, người uống trà đi.” Nàng ta bung chén trà, thướt tha bước qua. Như Ý vội nhận lấy: “Thục phi nương nương không cần phí tâm, để nô tỳ hầu hạ Hoàng hậu nương nương là được rồi.” Như Ý bung trà qua, Thái Thái nhận lấy, uống hết một hơi.

Thấy tinh thần nàng tốt lên, Thục phi cùng Thần phi liền lui ra, chỉ là một ngày ba lần sắc thuốc, đều là tự mình đưa đến.

Mỗi lần, Như gia tam thông đều muợn một bước so với các nàng.

“Ta đã tốt lắm rồi, không cần phải phí tâm đâu.” Thái Thái tinh thần sáng khoái, nói: “Cũng không cần phải uống thuốc nữa... đã khỏe lắm rồi.”

Sáng ngày thứ ba Sở Cuồng dẫn theo thị vệ trở về, bình minh vừa đến, Thái Thái cảm giác có người đang dùng chân đạp vào mông mình. Thái Thái xoay người một cái, cái chân kia liền đạp mạnh hơn, Thái Thái lập tức tỉnh dậy, tức giận nhìn về phía ngoài giường, lại thấy một ánh mắt đang nghi hoặc nhìn mình. Thái Thái dụi mắt, chậm rãi nói: “Hoàng thượng trở về thật sớm nha.”

“Ừ.” Hần ngồi xuống, chần chờ một lát, sau đó vẫn nâng mu bàn tay lên, thử nhiệt độ trên trán Thái Thái.

“Khụ, người đỡ hơn chưa?”

“Ta đỡ hơn nhiều rồi.” Thái Thái nói.

“Thân thể béo như vậy mà sao lại yếu thế?” Hần nói, “Sau này nhớ chăm sóc thân thể nhiều vào.”

“Ừ.” Động tác gật đầu của Thái Thái rất chậm, nhưng lại rất cá tính.

Sở Cuồng vốn tính toán bốn ngày mới có thể trở về, nhưng cuối cùng vẫn quyết định sớm trở lại, “Qua nơi này, trước mặt chính là thành Tô Châu phồn hoa, mọi người sẽ không phải ở trong dịch quán đơn sơ nữa, ở đó có hành cung của trẫm.” Thái Thái gật đầu một cái.

Thật ra thì mấy ngày nay, cũng không ít lần ở nhà mấy quan viên, không có chỗ liền đến ở mấy nhà trong thôn, Sở Cuồng cho rằng tri hoãn ở đây quá lâu cũng không tiện, lại cũng không dễ dàng cho công việc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Phủ Tạng Suy Nhược

Buổi chiều ngày thứ hai mọi người lên đường, mặc dù Sở Cuồng cười ngửa đi bên cạnh xe Thái Thái, xem nàng có vấn đề gì không, chỉ là con gà độc miệng này lại trở nên ít lời, vì vậy hần vẫn chưa thể yên lòng được. Thật ra thì Thái Thái không sao cả, chẳng qua là cảm giác trở nên buồn ngủ nhiều hơn. Nàng nằm trong xe, nước cũng không uống, cơm cũng không ăn, cái gì cũng không làm.

Rốt cục hai ngày sau cũng đến thành Tô Châu, Sở Cuồng lo lắng Thái Thái không đủ sức để ứng phó với thể tấn công của các nội các phu nhân nhà quan viên ở trong Tô Châu, vì vậy ra lệnh, hôm nay miễn trừ tất cả các hoạt động, trước tiên mọi người trở lại hành cung nghỉ ngơi một đêm, mọi chuyện trọng yếu đều dời sang ngày thứ hai.

Hành cung ở Tô Châu chính là một trong mười hành cung lớn nhất Đại Sở, Thái tổ của Sở Cuồng từng lập nơi này làm kinh thành, cho nên nơi này không khác hoàng cung là mấy.

Gió thu nhẹ nhàng khoan khoái, Sở Cuồng ăn trưa xong, một thân một mình đến Tiểu Tuyền cung, nơi Thái Thái đang trú ngụ.

“Hoàng thượng.” Người này thật sự rất kỳ quái, làm sao cứ ba ngày hai bữa lại chạy đến nơi này thế chứ? Thái Thái thật vất vả mới chìm vào giấc ngủ, lại phải trấn tĩnh đầu óc, đứng dậy thỉnh an.

“Thôi, trẫm là tự đến, dù sao cũng đang ở hành cung, người thật là, sao lúc nào cũng coi trọng mấy thứ quy củ này hết thế hử?”

Thái Thái đứng lên, Sở Cuồng nhìn mặt của nàng, thấy sắc mặt vô cùng tái nhợt, không mềm mại như quả mật đào mấy ngày trước đó.

“Trẫm gọi thái y, xem cho người một chút nhé?” Sở Cuồng quan tâm nói.

“Thật ra Hoàng thượng không cần quan tâm đến ta như vậy, Hoàng thượng bận rộn vội vã, tự ta có thể ứng phó được.” Nàng nói, mặc dù những lời này nghe như thế nào cũng khiến người ta hoài nghi hần đang giả vờ giả vịt, dù sao Hoàng thượng cũng rất bận bịu, lại còn chạy đến đây hỏi một câu, người có sao không, đây có bao nhiêu là vinh hạnh chứ?

“Hoàng thượng, người không bận sao?” Nàng vội chuyển đề tài, muốn mê hoặc sự phán đoán của Hoàng đế, tận lực khiến cho câu hạ lệnh đuổi khách này chuyển thành một loại quan tâm.

“Hình như người rất không cao hứng khi trẫm đến thăm thì phải?”

Hừ, muốn lừa sang chuyện khác sao? Chậm, hần đã nghĩ được mùi vị đuổi khách từ trong lời nói của nàng rồi.

“Không phải vậy.” Thái Thái trả lời: “Thật ra thần thiếp không có ý gì cả, Hoàng thượng là người bận rộn, tới đây thì thật phiền cho người.”

“Trẫm không sợ phiền.” Hần một câu chặn nàng mười câu. (dông dài ^^)

Thái Thái không còn lời để nói, Như Ý liền mang trà lên: “Hoàng thượng quan tâm nương nương, là phúc khí của nương nương.”

“Trẫm... chẳng qua là đến xem một chút mà thôi.” Lại còn bị người cự tuyệt rồi lấy cớ là đang quan tâm mình, tại sao lại còn nói hần quan tâm nàng chứ?

Lại nhìn nha đầu béo này, có chỗ nào đáng giá cho người ta quan tâm sao? Nhưng mà coi như hần có lòng tốt đi, xem như đang nuôi một con mèo hay con cún vậy, không thể nói chuyện được, cũng không cần phải quan tâm chi.

Như Ý cười cáo lui.

Không biết là Hoàng thượng giải thích cái gì nữa.

Sở Cuồng hừ lạnh một cái: “Trẫm đoán, người không vui khi trẫm đến đây là do phải phí sức thỉnh an cùng nói chuyện với trẫm phải không, đồ lười biếng!”

Không sai, nói đúng ra, chuyện Thái Thái để ý nhất chính là phải phí sức nói chuyện với Sở Cuồng, mà lần nào nàng nói chuyện với hần cũng rất khó khăn.

Không được mấy câu lại trở giọng, huống chi người nam nhân này, trong lòng nghĩ gì người khác làm sao biết được?

Đôi mắt Thái Thái rất mệt mỏi, đột nhiên nàng hướng về phía Sở Cuồng mà ngáp một cái. Sau đó vội vàng dùng tay che lại, cười nói: “Ta lại thấy mệt nữa rồi.”

“Mệt nhọc thì đi ngủ đi.” Nhìn thấy nàng không thoải mái, đầu thì cúi như trái cà ỉu xìu, Sở Cuồng đứng lên phân phó: “Trẫm gọi thái y xem cho người.”

“Không cần đâu Hoàng thượng. Nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

“Vậy thì bây giờ người đi nghỉ ngơi đi.” Sở Cuồng đứng dậy, nhàn nhạt nói, “Trẫm còn có nhiều việc, bây giờ không rảnh nói chuyện phiếm với người.”

“Vâng, thần thiếp không dám trễ nãi việc của Hoàng thượng nữa.” Làm như người ta vui vẻ mà nói chuyện phiếm với người lắm ấy.

Sở Cuồng vẫn phái thái y đến, thái y chẩn bệnh, phát hiện huyết mạch nàng cực kỳ suy yếu, không phải nói là lục phủ ngũ tạng, toàn bộ đều rất suy yếu, may là nàng vẫn còn trẻ, nếu như lớn tuổi hơn một chút nữa, có lẽ sẽ rất nguy hiểm. Vì sao lại thế? Hơn nữa triệu chứng này giống như là tự nhiên bộc phát, mặc khác trong thân thể có một cỗ khí tức bị ngăn chặn, muốn thoát ra, mà thoát không được.

“Có cách trị không?”

“Tìm được bệnh căn thì có thể có cách trị.”

Sở Cuồng trầm ngâm một hồi, tự dung lại sinh ra một cảm giác vướng bận trong lòng.

“Nếu không tìm được bệnh căn thì sao?”

“Cái này.” Về mặt Thái y khó xử: “Sợ rằng không qua nửa năm, Hoàng hậu nương nương sẽ hương tiêu ngọc vẫn.”

Sở Cuồng chấn động, trái tim như bị một bàn tay nắm chặt lấy.

“Nhất định phải tìm ra nguyên nhân, biết không?”

“.....” Thái y thật sự không nắm chắc, nhưng vẫn thừa dạ đáp ứng để đối phó.

Như giam tam thông cũng đều phát giác. Chính là chỉ có thể lo lắng suông, các nàng liền kiểm tra thật kỹ việc ăn, mặc, ở, đi lại mấy ngày nay.

Thật ra Thục phi và Thần phi lúc đến đây đều hay cùng đến đây, Như gia tam thông luôn muốn từ chối khéo, nhưng ngại mình là hạ nhân, mà lại sợ mấy lúc như thế có thể sẽ gặp chuyện không hay, cho nên luôn quan sát nhất cử nhất động của hai người.

Nhưng bọn họ chẳng qua chỉ nói chuyện với Thái Thái, nói xong cũng lập tức cáo từ.

“Bánh ngọt hai nương nương mang đến.” Như Tâm nhìn Thái Thái: “Xử lý thế nào đây ạ?”

Thái Thái biết mặc dù làm vậy có chút quá nhạy cảm, nhưng những khi xuất môn ra ngoài thế này, kinh nghiệm bản thân nàng không phong phú bằng ba tỷ muội các nương được.

“Các em tự xử đi.” Nàng nhất định phải nghỉ ngơi một chút, nhất định phải.....

Ba tỷ muội Như gia sâu kín thở dài, cầm đồ, định mang ra ngoài vất bỏ.

Đột nhiên, Như Ý lại nói ra suy nghĩ của mình: “Chẳng lẽ là có người hại nương nương chúng ta sao?”

“Tỷ tỷ, ý của tỷ là, rất có thể nương nương bị trúng độc sao?”

“Nhưng lúc nào chúng ta cũng luôn thủ hộ bên cạnh nương nương, kẻ khác làm sao có cơ hội ra tay được?”

Đột nhiên các nương lại nhớ đến Thục phi cùng Thần phi gần đây rất hay tiếp xúc với Thái Thái.

Như Ý nhìn món bánh trong tay: “Đây là điểm tâm hai vị nương nương mang đến, Như Nguyệt, muội đi ra ngoài mua một con thỏ về đây, chúng ta thử một chút.....”

Con thỏ này cũng thật ham ăn, nó ăn sạch điểm tâm trên mặt đất, cái đuôi không ngừng lay động, nhưng mà, ăn nó nhiều như vậy, cũng không thấy bị sao cả.

“Chẳng lẽ chúng ta đoán sai rồi sao?”

Hôm nay thân thể Thái Thái đỡ hơn một chút, liền nghe thấy bên ngoài rất náo, “Bên ngoài có chuyện gì vậy?”

“Thê thiếp các quan viên đang quý gối chờ tiếp kiến nương nương, bọn em liền đẩy bọn họ sang cho Thục phi, sau đó lại sang gặp Thần phi, hôm nay họ lại chạy đến đây. Cũng không xem chút bây giờ đã là bao giờ rồi.”

Thái Thái cười một tiếng, “Vậy ta phải dứt khoát ra ngoài, gặp bọn họ một lần, như vậy mới bớt chuyện được.” Vì vậy nàng ngồi vào trước bàn, đưa mắt ý bảo Như gia tam thông giúp nàng ăn mặc trang điểm, hơi thở của Thái Thái rất yếu, nàng khẽ cúi thấp đầu xuống. Ba tỷ muội Như gia thấy vậy, mắt đỏ lên, vừa nghẹn vào vừa cảm tóc của nàng nói: “Nương nương đã ngã bệnh thành như vậy, sao còn liều mạng làm chi?”

Thái Thái cũng lười trả lời, trong lòng lại nghĩ, đó là bởi vì Hoàng thượng nam tuần là một đại sự, thứ nhất có thể trấn an quan viên thiên hạ, thứ hai, nàng thân là hoàng hậu, gặp phu nhân các quan viên là trách nhiệm của nàng.

Hơn nữa trước đó nàng đã đáp ứng với Sở Cường, còn làm hoàng hậu một ngày thì sẽ làm cho hết trách nhiệm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Sinh Đi Hoàng Thượng

Thái Thái cũng phát hiện dị thường của bản thân, nhưng nếu thái y đã tìm khắp cũng không ra nguyên nhân, mà muốn nàng tự mình tìm thì khó càng thêm khó, vì vậy Thái Thái cũng xem như mình không có chuyện gì khác thường, bởi cần gì phải vì một chút không thoải mái khiến cho tâm tình không tốt, lại nói, coi như chuyện có vô cùng nghiêm trọng, cùng lắm thì chết, dù sao con người sớm muộn gì cũng phải chết. Lúc mở mắt ra, nàng đã ăn vận phú quý hoa lệ, mũ phượng bằng vàng tinh xảo vô cùng.

“Ta sợ nhất chính là cảm giác này, đầu nặng hơn gấp mấy lần, lại không thể cử động mạnh, chỉ sợ sẽ rơi mũ mất mà thôi.” Thái Thái nói xong bèn đứng dậy. Lúc đi vào trong sân, các phu nhân đã theo cấp bậc mà đứng chỉnh tề, nhìn Hoàng hậu nương nương bước ra, tất cả mọi người ai ai cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của nàng, nhưng khi thấy Thái Thái, lại thật giật mình, tuy nhiên cũng không có gì to tát cả, vì từ xưa đến nay, nhìn hoàng hậu đều nhìn từ xuất thân chứ không hề xét bề ngoài, lại nói vị Hoàng hậu này trông cũng thật quý khí.

Thái Thái ôn hòa nói: “Các vị phu nhân, đa tạ thịnh tình khoản đãi của mọi người.”

“Hoàng hậu nương nương thiên thiên tuế...”

Thật ra thì cũng không có gì để nói cả, vì vậy Thái Thái cười bảo: “Ta sẽ thiết yến, khoản đãi các vị phu nhân, mọi người không cần phải quá câu nệ.”

Nói mấy câu đơn giản, Thái Thái trở về phòng, an bài nội dung thiết yến.

Sau đó lại nhìn thấy thái y chạy đến, dâng nàng một củ nhân sâm ngàn năm.

Nàng chưa từng thấy qua nhân sâm ngàn năm, khi cầm trên tay cũng không phải rất lớn, nhưng quả nhiên là có hình dáng con người, mặt mày ngũ quan cũng rất giống, Thái Thái vừa nhìn đã đoán được, đây là đồ quý hiếm. Sai Như Ý đi sắc xong, Thái Thái uống vào, không lâu sau, trong bụng dâng lên một luồng hơi ấm.

Sớm đi ngủ một chút vậy.

*

Sở Cuồng nhìn thái y, “Củ nhân sâm trăm đưa thế nào rồi?”

“Hoàng thượng, củ nhân sâm này đúng là của quý, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn tà khí trong người nương nương. Một khi được hiệu của nhân sâm qua đi, e rằng nương nương vẫn sẽ suy yếu như cũ.”

“Nói nhảm, nếu chờ đến khi được hiệu qua đi mà các người vẫn chưa có biện pháp, vậy trăm cần các người làm gì nữa?!”

“Vâng!”

Sở Cuồng hạ lệnh, “Trước khi được lực qua đi, nếu chưa tìm được biện pháp, tất cả các thái y trong cung phải chôn theo nương nương.”

Chỉ là, không biết bây giờ sẽ phải làm sao đây.

Ngày thứ hai thức dậy, Thái Thái tinh thần sáng lán, so với trước lúc ngã bệnh, lại còn muốn tốt hơn rất nhiều.

Bất chợt có tinh thần, nàng mới phát giác mấy ngày nay giống như biến thành một người khác.

Thật nóng, Thái Thái mặc đồ lót đi tới đi lui ở trong phòng, còn chưa kịp chải tóc, đã nghe thấy có phu nhân Tổng đốc phủ dẫn tiểu thư đến muốn được câu kiến, Thái Thái không nói một lời liền lập tức cho người đón tiếp, sau đó vội vàng thay y phục, trang điểm xong, liền hùng hùng hổ hổ mang theo tỷ muội Như gia đến tiền sảnh.

“Nương nương, người đến còn sớm hơn cả phu nhân Tổng Đốc phủ, có chuyện chủ tử phải chờ nô tỳ hay sao?!” Như Ý cẩn thận nhắc nhở.

Thái Thái cả người phiền muộn, căn bản không thể ngồi yên được: “Ta buồn bực muốn chết, đều tại củ nhân sâm chết tiệt kia quấy phá cả. Ăn nó, một khắc cũng không thể thanh nhàn.” Thái Thái khoát tay phân phó: “Đi lấy bản ghi chép chiêu thị tẩm gần đây của Hoàng thượng cho ta xem.”

“Vâng.”

Bản ghi chép rất nhanh được mang ra, Thái Thái lướt qua một lần, cau mày tức giận: “Chuyện gì xảy ra vậy? Gần đây Hoàng thượng không chiêu thị tẩm sao? Bản cung đã hứa với Thực phi cùng Thân phi rồi, mà Hoàng thượng cũng thật là, tự nhiên sao lại thanh tâm ** như vậy chứ?!” Trong lòng Thái Thái thâm nghĩ, nếu Hoàng thượng cứ tiếp tục như vậy, phải ít năm nữa mới có thể khai chi tán tiếp, sau đó phải thêm mấy năm để các hoàng tử lớn lên, tốn thêm mấy năm Hoàng thượng mới có thể..... Ừ, nghĩ đến quá lâu, Thái Thái nhìn chăm chú, quyển sổ này không ghi gì cả, trống không.

*

Lại nói, Sở Cuồng nghe nói hôm nay có phu nhân Tổng đốc đến, liền cố ý dặn dò nàng mấy câu, có một số việc nàng không nên đề cập đến.

“Hoàng thượng không cần nói thần thiếp cũng đoán được!” Không đợi Sở Cuồng xong lời, nàng đã gấp gáp nói, “Ý Hoàng thượng là, không thể nói đến thái độ của Hoàng thượng đối với Tổng đốc đại nhân, hay là những người Hoàng thượng gặp trên đường nam tuần cùng địa phương sẽ đến trước mặt nàng ấy, có đúng không ạ?”

“Hoàng thượng người không cần nói ra, thần thiếp cũng đã hiểu được.” Nàng xoa xoa mồ hôi trên đầu.

Không sai, tất cả những gì nàng nói đều đúng, kết quả Sở Cuồng một câu cũng chưa nói ra đều bị nàng đoán đúng cả.

Nhìn sắc mặt nàng phát hồng, giống như là đang phát sốt. Sở Cuồng đứng dậy, vuốt lên trán nàng, cũng không nóng.

“Người cảm thấy thế nào?”

“Ta... chỉ là có chút phiền não, không sao cả.” Đột nhiên, Thái Thái nhìn Sở Cuồng nói: “Lần này Hoàng thượng xuống Giang Nam, đúng lúc nhìn xem một chút có nữ tử nào hiền lương thực đức không thì nên mang về nạp vào hậu cung cũng được, thần thiếp sẽ giúp người đề ý, còn có một chuyện nữa,

chính là đã bảy tám ngày rồi Hoàng thượng cũng không chiều ai thị tẩm, để thần thiếp giúp Hoàng thượng an bài, hôm nay chiều Thục phi, qua ngày mai thay bằng Thần phi, rồi lại trở lại là Thục phi đi.”

Nàng cười một tiếng, lẩm bẩm: “Như vậy quyền sở của thần thiếp nhìn sẽ đẹp mắt hơn nhiều.

—

Sở Cuồng im lặng, không nói gì cả.

Trầm mặc trong một chốc. Thái Thái lo lắng hỏi: “Sao sắc mặt Hoàng thượng lại như vậy?”

“Trầm rất cảm động.” Hần nhặt nhẹo ứng phó: “Hoàng hậu thật đúng là lo lắng, vì con cháu của trầm mà tính toán.”

“Nếu cả đời Hoàng thượng con có hơn mười vị hoàng tử, xem như ngôi vị hoàng hậu này xem như ta không xứng đáng rồi, như vậy, cũng sẽ trái với ước định của người, cũng sẽ thật có lỗi với Thái hậu, còn có lỗi với cả lương tâm của ta nữa.”

“A, nếu như trầm không sinh con, người sẽ cảm thấy áy náy lương tâm sao?”

Hần bắt đầu đi lác đác, phát hiện hôm nay nàng tinh lực quá mức tràn đầy, vì vậy vô luận nàng có nói gì hắn cũng không thêm tính toán.

Ai ngờ nàng còn được voi đòi tiên lẩm bẩm: “Thần thiếp cho rằng chỉ có bốn phi thì thật sự hơi quá ít rồi, thật ra Hoàng thượng có thể chọn thêm bốn người nữa mà không phải là hai, nếu Hoàng thượng hăng một chút, thì một năm cũng có thể sinh được cỡ sáu hoàng tử công chúa, hai năm là được mười hai, ba năm là mười tám đứa. Cộng thêm cả tài nữ cung nữ, các mỹ nữ hoàng thượng thấy ở ven đường, không đầy năm sáu năm, người đã con cháu thành đàn, khi hạ triều, thì có một đám tiểu Sở Cuồng chạy theo gọi người phụ hoàng, phụ hoàng đâu.”

Nói xong nàng cười rộ lên, “Hoàng thượng người nói xem có được hay không?”

Sở Cuồng cam chịu gật đầu một cái, trả lời: “Hoàng hậu thật là vì trầm mà tính toán.”

Thái Thái cười to một tiếng, vươn tay vỗ vỗ bả vai Sở Cuồng, “Thần thiếp không vì hoàng thượng tính toán, thì có thể còn vì ai mà tính đây?”

Nhưng mà tính toán có hơi quá mức một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Tự Cho Mình Là Hoàng Hậu

Hiểu rõ Sở Cuồng tính toán đâu chỉ có một hai người, nàng không biết, hiện tại cả thành Tô Châu đến tận cùng có bao nhiêu thị tộc người ta hy vọng có thể lợi dụng chuyển nam tuần lần này của Sở Cuồng, để mang con gái nhét vào ngực hắn, tổng quản đại nhân hành cung đã ba lần bốn lượt đề cập đến vấn đề này, rằng các nữ tử này có bao nhiêu là xuất sắc, văn chương có bao nhiêu là tung hoành. Hoàng cung nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lại có biết bao nhiêu người chen chúc muốn vào trong đó? Làm bạn với Hoàng thượng, đó được xem là vinh hạnh đặc biệt lớn lao của nhiều nữ tử.

Gần đây hắn đã quan sát rất kỹ càng, càng ngày lại càng sinh ra một nghi hoặc, chẳng lẽ, nàng thật sự chưa từng có một chút xú ý tứ... muốn hắn sao?

Đêm nay du lãm cảnh đẹp Tàn Hoài, có thể nói là cảnh đẹp, cũng có thể nói là diễm cảnh, xưa nay Tàn Hoài nổi danh nhất không phải cái gì khác, mà chính là thuyền, từng chiếc đèn lồng được treo điểm trang cho ‘Kỷ phường’, tục xưng thuyền hoa ở Tàn Hoài càng thêm rực rỡ, năm xưa Sở Cuồng đã từng nhiều lần ngao du non xanh nước biếc Đại Sở, chẳng qua là Tàn Hoài thì này chưa từng đến, hôm nay, vô luận thế nào hắn cũng muốn đến một lần cho biết.

Không biết nên nói thế nào mới đi được.

Khi Sở Cuồng vừa bước ra cửa, đã bị một thân thể mập mạp cản trở.

“Hoàng thượng người không thể đi được, chẳng lẽ Hoàng thượng lại muốn đi dạo thanh lâu hay sao?”

“Cũng không phải là đi thanh lâu.” Hắn nói, dùng cây quạt chọc vào vai nàng, “Nhiều chuyện! Người dám cản trở đường đi của trầm hay sao?”

“Nếu Hoàng thượng cảm thấy trống trải, thì có Thục phi, Thần phi, nếu như Hoàng thượng không thích hai nàng ấy, có thể tuyển thêm phi, tại sao lại còn muốn đi trêu chọc thanh lâu nữ tử?” Nàng cũng không phải là không muốn hắn đi gặp thanh lâu nữ tử, chẳng qua hắn là hoàng đế à nha, nếu bị người ta biết được Hoàng thượng lưu luyến ở nơi bụi hoa, danh dự cả đời của ngài cũng xem như chấm hết. Làm một hoàng hậu xứng chức, nàng cần có trách

nhệm ngăn cản không cho hoàng thượng làm bất kỳ chuyện mạo hiểm nào.

“Không thể đi được.”

“Sao ngươi lại phiền phức như vậy? Chẳng lẽ trăm muốn đi đâu đều phải hỏi báo cho ngươi sao?” Đột nhiên lại nhớ đến, tại sao hắn muốn đi nơi nào, nữ nhân này lại là người đầu tiên biết được? Vốn hành động lần này là một chuyện riêng tư, Sở Cuồng cũng chỉ mang theo Quan Bộ Phi, hai người định đến Tần Hoài cho biết một chút rồi về mà thôi, tại sao..... Con ngươi lạnh lùng rơi vào trên người tiểu Đức tử, trong lòng Sở Cuồng hừ lạnh, tốt lắm, gian tế nằm vùng của hắn ở bên cạnh nàng cũng không có tác dụng gì cả, ngược lại hôm nay bên cạnh hắn lại lòi ra một tên gian tế.

“Tiểu Đức, ngươi không cần đi với trăm! Hãy ở lại đây cùng với chủ tử Hoàng hậu của nhà ngươi đi!”

“A, Hoàng thượng thứ tội, thật ra tiểu Đức tử cũng không phải là cố ý bán đứng hoàng thượng, là do Như Tâm tỷ tỷ.....” Nói đến Như Tâm, làm người dưng lại thiện lương, am hiểu lòng người, mặt hắn đỏ ửng: “Là nó tài nhất thời sơ ý!”

Hừ.

Sở Cuồng vẫn bước ra khỏi cửa, nhìn nữ nhân này, đột nhiên cười nói: “Ngươi nhất định phải đi theo trăm đúng không?”

“Thần thiếp thề là phải bảo vệ Hoàng thượng, trinh tiết!” Nàng suy nghĩ một chút, lại khạc ra hai chữ trinh tiết kia.

Gần đây Sở Cuồng cũng ít khi lộ ra vẻ lãnh mị như vậy, hắn dùng ánh mắt quét qua người Thái Thái, dụ dỗ: “Nếu như lo lắng trinh tiết của trăm, không bằng hoàng hậu đi với trăm, trông chừng trăm thật kỹ đi, thế nào?” Hai tay hắn ôm lấy: “Dù sao, trăm hiếm khi được rảnh rỗi như vậy, nhất định muốn đi đâu đó chơi. Ngươi ngăn được trăm lần này, có ngăn được trăm lần sau không?”

Cả khuôn mặt bánh bao méo vào một chỗ.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Không nghĩ đến nàng đúng thật đi theo cùng hắn, Thái Thái chủ ý quyết định là cần phải ngăn cản việc Sở Cuồng bước lên thuyền hoa, dù sao xung quanh Tần Hoài cảnh sắc rất đẹp, tưu lâu san sát nhau, tại sao nhất định phải là lên thuyền hoa chứ? Ba người cưỡi ngựa, Thái Thái, Sở Cuồng, Quan Bộ Phi. Sở Cuồng nhìn thấy bộ dạng Thái Thái leo lên lưng ngựa liền nói, “Ta thật sự vì con ngựa của ngươi mà lo lắng đấy.”

“Hoàng thượng yên tâm, con ngựa này đã được chọn lựa thật kỹ càng, tuyệt đối sẽ không sao cả.” Tinh thần nâng lên, miệng lưỡi lại bắt đầu bén nhọn trở lại. Dù sao Quan Bộ Phi cũng đang có mặt ở đây, vì vậy Sở Cuồng cũng không đấu với nàng nữa, xòe quạt ra, nhìn về phía những dãy tưu lâu san sát sáng ngời rực rỡ kia, lại nghiêng đầu nhìn dòng sông Tần Hoài, từng chuỗi đèn lồng sáng rực.

Mùi vị phấn bột nước, từng trận theo gió bay vào mũi.

Bởi vì bình thường các nữ tử Tần Hoài sẽ ở trên thuyền, dùng nước sông để rửa mặt, cho nên mùi vị phấn càng thêm nồng nặc, điều này nói lên, họ đã càng lúc càng gần các nữ tử này.

Một chiếc thuyền đi qua.

Trên thuyền có một nữ tử áo trắng đang đứng, hai mắt ần tình liếc nhìn Sở Cuồng, mỉm cười lướt qua.

Sở Cuồng lập tức cảm giác được tâm tình bỗng trở nên rất tốt.

“Ha ha, quả thật là danh bất hư truyền.” Sở Cuồng nói.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt Thái Thái nhìn chằm chằm chiếc thuyền nhỏ đã đi xa, hỏi: “Thế nào, ghen tỵ sao?”

“Vì sao phải ghen tỵ, ta chỉ nghĩ, nữ tử kia thật đẹp, nhưng cũng thật đáng thương.”

“Vì sao lại đáng thương?” Sở Cuồng không hiểu.

Thái Thái sâu kín thờ dãi: “Có người nào là cô nương trong sạch, com áo không lo lại sẽ lựa chọn đi làm phong trần nữ tử bán rẻ tiếng cười sao? Rất nhiều nữ tử đều là bất đắc dĩ mà thôi, hy vọng bọn họ có thể tìm được một nam nhân có thể thật lòng với mình.”

“Ừ.....”

Xác thực, số mạng của các nữ tử phong trần có nhiều chua xót.....

Sở Cuồng lạnh lùng mắng: “Nói đến việc này làm cái gì? Ngươi nói đúng, nhưng nếu bọn họ không làm như vậy, chẳng lẽ phải chịu chết đói hết sao? Dầu gì, mặc dù nam nhân có hoa tâm, thì đó cũng là cha mẹ com áo của các nàng.”

Thái Thái yên lặng không lên tiếng, Quan Bộ Phi xen vào: “Hai vị công tử nói cũng không sai, nhưng thuộc hạ cho rằng, vô luận là nữ tử khốn khó kiếm kế sinh tồn, hay là nữ tử hiền lương muốn duy trì kế sinh nhai của gia đình, đều đáng được kính trọng như nhau cả.”

Thái Thái cười nói: “Quan đại nhân nói thật đúng.”

Quan Bộ Phi vừa nghe, lập tức cúi đầu, mặt hồng lên, lại sợ bị người nhìn thấy, con ngựa cũng hơi lùi về sau một chút.

Ánh mắt Sở Cuồng hoàn toàn bị khoảng không gian dịu dàng đầy hương thơm này hấp dẫn.

“Người đã đồng ý với ta, chỉ xem ở trên bờ, tuyệt đối không đi lên.”

“Đúng vậy.” Sở Cuồng nói.

“Vậy, người thật sẽ không lên sao?”

“Tuyệt đối không có khả năng.” Sở Cuồng trăm nghìn tiết thiết nói.

.....

Quan Bộ Phi nhẹ giọng nói thầm bên cạnh Thái Thái: “Nương nương yên tâm, Hoàng thượng luôn rất đúng mực.”

Chiếc thuyền hoa lớn nhất có thể chứa được đến bốn năm mươi khách cùng uống rượu mua vui.

Thái Thái theo Sở Cuồng bước lên chiếc thuyền hoa trắng lệ này.

Về hương diễm này thật khó nhìn, Thái Thái từ khi rời đi khuê các chính là đến hoàng cung, được gặp đều là những người có học, nhìn thấy tất cả các nữ tử đều ăn mặc chỉnh tề, chưa từng thấy qua nữ tử nào hở nửa ngực lại dán sát vào nam nhân cả. Tim của nàng, không tự chủ được mà nảy lên, lại sợ bị Sở Cuồng nghe thấy, liền lùi ra sau, tự nhiên theo hai nam nhân này tiến vào.

Đúng ra, không nên đi theo thì hơn.

Tâm, lại bất an. Hai chân nàng chậm chạp bước đi.

“Tiểu tiện nhân, người cho rằng ta sẽ tin tưởng lời người nói hay sao?! Hôm nay ngay trước mặt chư vị công tử, ta sẽ giáo huấn người!”

“Cứu mạng, cứu mạng với.....” Thanh âm nhu nhược, thật đau thương, khiến cho người nghe thấy trong lòng đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119

Dạo này, thật đúng là có lắm người muốn làm Hoàng hậu nha, Thái Thái nhìn vị ‘Hoàng hậu nương nương’ mới ra nôi ở trước mặt, thấy cái eo kia giống như rắn nước, mà bộ ngực kia của mẹ, không biết sao lại héch lên như vậy, cao đến nỗi sắp chia vào cầm đến nơi, bước một bước đã bị đung đưa, trông rất sinh động. Này, này, thế nào mà ai cũng dám xưng mình là hoàng hậu hết vậy nha! Thái Thái mặt 囧, trong lòng có chút ghê tởm.

Rõ ràng, Sở Cuồng cũng bị câu Hoàng hậu nương nương này rung động không dứt, nhưng cũng may định lực của hắn rất tốt, vẫn bất động.

Tú bà vẫn vui vẻ nói, “Hoàng thượng nhìn thấy lão nương lập tức liền vui mừng, còn không vội vàng gọi lão nương một tiếng tiểu bảo bối sao?” Nói xong, cũng không biết nàng ta đang suy nghĩ đến cái gì, đặc ý héch mặt lên, ngọc thủ mềm mại gầy vào nốt ruồi trên mặt khiến người ta phải đỏ mặt hột, “Nhớ năm đó, lão nương cũng là diễm tuyệt tứ phương.....”

“.....” Trong nháy mắt không khí trở nên tẻ ngắt.

Sở Cuồng nhíu mày, nhẹ phun ra một thanh âm ghen ngào.

Thật buồn nôn.....

Nhưng vốn là một không sợ trời không sợ đất, mẹ ta quơ côn gỗ trong tay, lại điềm nhiên như không có việc gì nâng bàn tay lên, bốp bốp bốp, cho mỹ nhân yêu điệu như hoa đào trong mưa vài cái tát, biểu tình ngoan độc, càng xem càng đáng sợ. Sở Cuồng đột nhiên nhớ tới Thái Thái, quay đầu lại, trong chớp mắt, lại phát hiện Thái Thái đã biến đâu mất, à? Nha đâu béo kia đi đâu mất rồi?

Thái Thái chạy ra ngoài khoang thuyền ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến đau sốc hông, đang ôm bụng mà đứng dậy. Một trận gió thổi qua mặt, Thái Thái thầm nghĩ, thì ra thuyền hoa chính là như vậy, mà tú bà kia, cũng đủ chuẩn để làm diễm tuyệt tứ phương — xem ra, khẩu vị của nam nhân, cũng chỉ

thường như vậy mà thôi. Nàng chống lên lan can nhìn đèn lồng trên mặt nước, nước rất trong, thỉnh thoảng có mấy con cá bơi đến đây chộp miệng mấy cái.

Đột nhiên, sau lưng có tiếng người hỏi: “Thì ra là người đang ở đây.”

Là Quan Bộ Phi. Quan Bộ Phi phụng mệnh đi tìm Thái Thái, mà Sở Cuồng lại đang ở trong khoang thuyền xem náo nhiệt. Thái Thái xoay lại, tựa người vào lan can: “Ta ra ngoài hóng gió một chút.” Quan Bộ Phi gật đầu một cái, nói: “Đại khái nướng nướng là không nhìn nổi màn dạy người của tú bà kia đi, họ đều như vậy thôi, trong mắt chỉ có tiền, các cô nương không chịu làm cây rụng tiền đương nhiên là sẽ chọc giận bà ta.”

Đúng rồi, mới vừa rồi nhìn thấy mục tử bà kia nàng liền ghê tởm đến hết hồn, quên mất vị cô nương kia vẫn còn đang bị đánh. Vì vậy Thái Thái dẫn theo Quan Bộ Phi trở về, lại thấy Sở Cuồng từ người đi xem náo nhiệt, biến thành kẻ tâm hoan, trong tay ôm một cô nương — ơ, cô nương hẳn ôm không phải là vị cô nương lúc này bị đánh khốc thút thít đó sao? Cô nương này giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, ôm chặt cứng cái cổ Sở Cuồng, nước mắt nước mũi cũng thuận tiện lau luôn lên ngực, lên tay áo hắn, đôi mắt óng ánh lệ, thút thít, thút thít, thút thít. Chộp mũi thỉnh thoảng hấp mấy cái, ngẩng lên nhìn cằm Sở Cuồng.

Nàng nàng nàng, sao lại lao vào ngực Sở Cuồng thế này?!

Quan Bộ Phi hiển nhiên cũng hơi bất ngờ, lúc này khi hắn ra khoang thuyền tìm Thái Thái, thì Hoàng đế lão gia vẫn còn đang rất ngoan ngoãn ngồi làm quần chúng vậy xem đây nha.

Hai người dừng lại, Sở Cuồng liền cất tiếng nói với Quan Bộ Phi, “Lấy một ngàn lượng bạc ra đây.”

Vừa há miệng đã là một ngàn lượng.

Quan Bộ Phi chần chờ lui về sau nửa bước, hơ hơ —

“Thuộc hạ không mang theo nhiều bạc như vậy, chỉ, chỉ có năm trăm.” Ba người chỉ là đi dạo thuyền hoa mà thôi, ban đêm gió lớn, mang nhiều tiền như vậy chỉ sợ đạo tặc nhớ thương, cho nên hắn chỉ cảm có năm trăm lượng, vốn coi như để Hoàng đế lão gia chơi hoa, cũng chỉ bấy nhiêu là đủ rồi. Ai dè Hoàng đế lão gia lại hào phóng đến vậy, vừa ra tay liền vung một ngàn lượng bạc.

Không ngờ lại không có đủ.

Giọng nói bén nhọn của mục tử bà lại vang lên, bước đến kéo nữ tử trong ngực Sở Cuồng ra, “Đứng lên, không có tiền, ngươi còn sống chết ôm hắn làm cái gì?!”

Bàn tay Sở Cuồng nhẹ kéo một chút, nàng ta liền được nhẹ nhàng ôm lại.

Mục tử bà nhìn người rất chính xác, biết vị công tử này chưa chắc đã không có tiền, hơn phân nửa là không mang theo nhiều tiền mà thôi, hơn nữa giọng điệu lời nói lại bất phàm, mới lúc này mục đánh người, chính hắn đã ngăn lại, nói sẽ chuộc thân cho cô nương này, lại còn dẫn nàng rời đi. Bây giờ không có tiền thì phải để người lại, không đúng sao? Thái Thái hiểu ra, nguyên lai là chỉ trong một khoảng thời gian ngắn vậy, Sở Cuồng lại biến thành anh hùng, có lẽ là nổi hứng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân đây mà.

Tú bà kéo cánh tay cô nương kia, cô nương kia liền a một tiếng, hướng ánh mắt tuyệt vọng như nai con sắp phải rời đi mẹ về phía Sở Cuồng, đứng, đứng, chính là điềm đậm đáng yêu đấy nha. Ngay chính Thái Thái cũng cảm giác được, nàng ta thật sự rất đáng thương. Huống chi cái tên Sở Cuồng này là một— đại sắc quý.

“Một ngàn lượng, được.” Thái Thái cời chiếc vòng ngọc trên tay ra: “Cầm đi, chiếc vòng này gửi vào hiệu cầm đồ, cũng đã vượt quá một ngàn lượng. Xem như ngươi được lời rồi, còn người, chúng ta mang đi.” Thái Thái trực tiếp ra mặt đàm phán với mục tử bà kia. Mục tử bà cả đời đã gặp qua bao nhiêu đồ tốt, cho nên chiếc vòng tay vừa qua tay, chạm vào da thịt bên ngoài, liền lập tức biết được, cực kỳ tốt. Vật này, đừng nói nhiều hơn một ngàn lượng, cho dù là năm ngàn lượng cũng dư dả, đây tuyệt đối là ngọc tốt, màu sắc nhẵn nhụi tinh tế, giống như nước son, nhiệt độ vừa chạm vào tay, lại tựa như hòa tan vào da thịt.

“Cầm vật này, xem như ngươi tiện nghi.” Nói xong, nàng cười khanh khách với tiểu mỹ nhân trong ngực Sở Cuồng: “Hôm nay xem như ngươi may mắn đấy, có người ra mặt giúp ngươi, có người vì ngươi trả bạc, sau này được tự do, lăn lộn kiếm sống không được ngươi lại trở về đây vậy.” Tiểu mỹ nhân kia vừa nghe xong, cả người run rẩy, dính chặt vào trên người Sở Cuồng như thuốc cao dán trên da, cãi lại: “Ta tuyệt không trở về.”

Sở Cuồng nhìn Thái Thái, khẽ thờ dài một hơi, không nghĩ đến nữ nhân này lại hào phóng đến vậy. Hắn buông tay ra, định đứng dậy. Ai ngờ người trong ngực lại sống chết không chịu thả, cứ ôm mãi cổ hắn.

“Cô nương, ngươi buông tay ra đi.”

“Công tử, người hối hận cứu thiếp rồi sao?”

“Không phải. Ta chỉ muốn ngươi buông tay ra ta mới có thể đi —”

“Nếu thiếp không buông tay ra, công tử không đi được sao?”

“Có thể, nhưng mà sẽ đi rất chậm.”

Kết quả, nàng ta lại ôm chặt hơn, vẻ mặt tỏ ý quyết không buông tay.

Thái Thái thấp giọng nói với Quan Bộ Phi: “Chúng ta xuống thuyền trước đi.” Nói xong bình thân xoay người bước đi, Quan Bộ Phi cũng đi ngay sau để hộ vệ.

Sau đó lại nghe thấy nàng kia nói: “Công tử là ân nhân cứu mạng của thiếp, thiếp sẽ vĩnh viễn không buông công tử ra.”

Sở Cuồng có chút phiền não.

Hắn nhàm chán nói: “Nếu vậy bản công tử phải đi ngủ thì sao?”

“Không buông.”

“Vậy bản công tử đi tắm?!”

“Không thả!”

“Bản công tử đi nhà xí thì sao?”

“Tiêu chảy cũng phải theo!”

Trong lòng Sở Cuồng bắt đầu thấy hối hận, chẳng lẽ là hắn vừa cứu được một miếng cao dán hay sao?!

Lúc xuống thuyền, Sở Cuồng ôm nàng ta lên bờ. Thái Thái cùng Quan Bộ Phi dắt ngựa đứng ở trên bờ nhìn hắn. Sở Cuồng không biết phải làm sao, liếc nhìn Thái Thái một cái, thấy nàng tựa như không có gì, mặc dù không cười, nhưng cũng không tỏ thái độ gì khác thường, tự nhiên trong lòng hắn có chút quái lạ.

“Công tử, thiếp có thể cười cùng một con ngựa với người được không?”

Sở Cuồng chau mày: “Cô nương, người có thể đi rồi.”

Ờ? —

Nàng làm như không hiểu được ý tứ của Sở Cuồng, hai tay nắm lấy áo hắn, dịu dàng nói: “Công tử, không bằng công tử mang thiếp trở về đi, nếu công tử có thể liên lạc được với người nhà của thiếp, số bạc này, thiếp sẽ trả lại cho công tử.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Nữ tử vô tội mở miệng, vì vậy Thái Thái từ một công tử đi cùng với Sở Cuồng lại trở thành tùy tùng, tùy tùng thì sẽ phải đi theo sau. Do đó, nàng cho ngựa đi chậm một chút, song song với Quan Bộ Phi, nhìn từ góc độ này, hình ảnh thân thể to lớn của Sở Cuồng che giấu tiểu nữ tử bé nhỏ yếu kiều trong lòng, tạo nên sự tuyệt phối không thể diễn tả bằng lời, sau màn anh hùng cứu mỹ nhân, há chẳng phải là màn trai tài gái sắc hay sao? Thái Thái sâu kín thờ dài, mặc dù Quan Bộ Phi không ngầm nghĩ tại sao tâm tình nương nương không vui vẻ, nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Nương nương, người thấy phong cảnh sông Tần Hoài đẹp chứ?” Thật ra hắn cũng không biết nói gì, bởi vì muốn nương nương giải buồn, bèn vu vơ nói.

“Ừ.” Thái Thái hơi gật đầu.

Quan Bộ Phi có chút lãnh đạm, bởi vì bình thường hắn là kiểu người không khéo nói chuyện, lúc nói chuyện với nam nhân lời nói thường có chút ngắn gọn khô khan, huống chi đây là đối mặt với nữ nhân. Quan Bộ Phi nhếch môi cười một tiếng, sau đó lặng yên cúi đầu nhìn dây cương ngựa của mình.

“Quan đại nhân, người đã thành thân hay chưa?” Chủ đề được dời đi, lực chú ý được đặt sang Quan Bộ Phi.

“Còn... còn chưa có...” Quan Bộ Phi lúng túng cười một tiếng, mặt đỏ lên, có chút xấu hổ nói: “Thần vẫn còn một mình.”

“Quan đại nhân, người vẫn chưa nhìn trúng cô nương nào hay sao?”

Quan Bộ Phi hơi khựng lại, không lắc đầu cũng không gật đầu, cuối cùng đành cười khan: “Cũng không biết là tại sao nữa.”

Đáp phi sở vấn.(Hỏi một đấng trả lời một nẻo.)

Sở Cuồng dựng lỗ tai mình, hóng chuyện của bọn họ. Thật ra hắn cảm giác được trong thời gian này, lời nói của bọn họ rất thân thiết, giống như là người quen vậy, Quan Bộ Phi loại đầu gỗ này, hôm nay cũng bắt đầu nói chuyện nhiều hơn. Sở Cuồng còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, người trong lòng hắn đột nhiên lại ôm chặt vòng tay lại, vừa lúc chạm phải da thịt ngứa ngáy, hắn liền cả kinh, cúi đầu nói: “Cô nương, người đừng ôm chặt như vậy, cũng không bị roi xuống mà.”

“Công tử, người còn chưa hỏi thiếp tên là gì đâu.”

Kỳ thật, Sở Cuồng cũng không thèm để ý đến tên nàng là gì, dù sao cũng chỉ là cái tên mà thôi.

“Tên tiểu Thúy?”

“Không phải!”

“Vậy thì là tiểu Phụng?”

“Cũng không phải!”

“A, vậy nhất định gọi là Phù Dung rồi!”

“Công tử, làm sao người lại đoán mấy cái tên dung tục đến không chịu nổi thế?!” Nàng ta nũng nịu oán trách, “Công tử người cảm thấy thiếp rất xứng với mấy cái tên này sao?”

“Chỉ là cái tên mà thôi.” Sở Cuồng nhàn nhạt nói.

“Đừng rồi cô nương, người có thể đừng nhìn mặt bản công tử ta như vậy có được không? Trên mặt ta cũng không có mọc hoa!”

“Công tử, thật ra thiếp tên là Tô Bái Hiền.”

“Tô chính là thành Tô Châu, Bái, nghĩa là Bái trong huyện Bái, công tử, người có biết Hán Cao Tổ Lưu Bang không? Ông ấy còn có một cái tên khác là Bái Công, từ Bái của thiếp chính là Bái trong Bái Công đấy. Còn Hiền, dĩ nhiên là hiền thê lương mẫu rồi.”

(Hán Cao Tổ Lưu Bang còn có tên là Bái Công, chữ Bái xuất xứ từ huyện Bái, tên quê hương của ông.)

Thì ra là nghĩa như vậy, Sở Cuồng còn thật sự suy nghĩ một chút, tại sao lại có chữ Bái này.

Tô Bái Hiền cười một tiếng: “Công tử, người thấy tên thiếp dễ nghe chứ?”

“Khá được.”

“Vậy tên của công tử là gì?”

Sở Cuồng ngăn người, chợt nhớ đến một chuyện. Hình như hắn không thể nói tên của mình cho người khác nghe, hơn nữa, lại càng không thể cứ như vậy mà mang theo nữ nhân này một đường đi vào hành cung đấy chứ? Hắn hoàn toàn tỉnh ngộ lại, huuu! Kéo ngựa dừng lại, dùng lực vừa đủ mạnh, sau đó ném Tô Bái Hiền xuống đất. Suýt một chút thì bị vó ngựa giẫm phải. Tô Bái Hiền chỉ cảm thấy, đầu tiên là cái mông đau nhói, sau đó lại sừng sốt, sau nữa lại là thút thít khóc.

Thái Thái cùng Quan Bộ Phi đang trò chuyện, đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ chỗ Sở Cuồng rơi xuống, liền cả kinh, vì vậy cũng dừng lại. Thái Thái hỏi: “Sao người lại làm vậy?”

Sở Cuồng không để ý đến câu hỏi của Thái Thái, nói với Tô Bái Hiền: “Bái cô nương.”

“Công tử, thiếp họ Tô.”

Sở Cuồng cau mày: “Tô cô nương, thật sự chúng ta không thể mang theo người được.” Nói xong, nghiêng đầu nhìn Quan Bộ Phi, Quan Bộ Phi thức thời đi đến, móc tờ ngân phiếu năm trăm lượng từ trong tay áo ra. Sở Cuồng cầm lấy, vút vào người Tô Bái Hiền đang ngồi không đứng dậy nổi kia, “Nơi này có năm trăm lượng, cô nương cầm đi, muốn đi đâu thì đi, bằng không, liền mướn cỗ kiệu, đi tìm nhà người đi.”

“Cha ta là *chính sứ thuế (quản lý thuế)* của Tô Châu, Tô Nham.”

“A?” Sở Cuồng sừng sốt, thì ra, nàng ta là tiểu thư nhà Tô Nham.

Tô Châu Hàng Châu, luôn là một nguồn thu thuế vụ rất lớn cho quốc gia, hắn cũng đã sớm quyết định sẽ đi gặp Tô Nham. Đột nhiên Sở Cuồng có chút hiếu kỳ, con gái của một đại quan như vậy, tại sao lại lưu lạc ở thanh lâu đây? Sở Cuồng giống như đang đóng phim, nhảy xuống, kéo Tô tiểu thư, lập tức xoay người, một lần nữa đặt lên ngựa.

Tô tiểu thư nhìn hắn, mím môi cười.

“Công tử yên tâm, nếu gặp cha ta, cha ta sẽ báo đáp công tử.”

Sở Cuồng không đáp, nếu đã biết thân phận nàng ta, hẳn cũng không cần phải quá nhiều lời với nàng.

Một đường trở lại hành cung, Tô Bái Hiền đi theo ba người vào, kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm!

“Đây không phải là hành cung sao?” Có chút không dám đi hỏi Sở Cuồng, nàng ta chậm lại mấy bước, nắm lấy tay Thái Thái: “Chẳng lẽ hẳn là Hoàng thượng.”

“Ừ.” Thái Thái gật đầu.

“A, ta, lại được Hoàng thượng cứu.”

Thái Thái cười một tiếng: “Thật ra người cứu ngươi là ta mới đúng.”

“Ta bảo này, ngươi là tùy tùng, công lao tự nhiên sẽ tính cho chủ tử nhà ngươi rồi.”

Tùy người thôi. Thái Thái mới đi thêm mấy bước, Như gia tam thông đã đến đây nghênh đón, vạn phúc nói: “Hoàng hậu nương nương, rốt cục người cũng đã trở lại.”

“Chúng ta trở về thôi.”

Tô Bái Hiền vừa nghe, nhất thời liền biến sắc.

Bộ dạng nàng ta không thể tin nói: “Ngươi, lại là Hoàng hậu?! Hẳn là Hoàng thượng, còn ngươi là Hoàng hậu sao?!”

“To gan, sao ngươi dám nói chuyện như vậy với Hoàng hậu nương nương chứ?!”

Tô Bái Hiền lập tức quỳ xuống.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thái Thái, sau đó lại nghĩ, không ngờ một người như thế, lại có một Hoàng hậu như vậy.

Sở Cuồng đột nhiên nhớ ra, nói: “Hoàng hậu, sắp xếp chỗ ở cho nàng ta, sau đó, hỏi mấy câu, tại sao nàng ta lại ở trên thuyền hoa đó.”

Tô Bái Hiền đưa mắt nhìn Sở Cuồng đi xa, mới đứng lên dưới lời nhắc nhở của Thái Thái.

“Bái cô nương.”

“Khởi bẩm Hoàng hậu, ta họ Tô.”

“Tô cô nương, ngươi đói bụng không? Trước tiên theo bản cung đến Tiểu Tuyên cung tắm rửa thay y phục, ăn cơm, sau đó mới từ từ nói chuyện, được chứ?”

Tô Bái Hiền gật đầu một cái, đôi mắt nhìn Thái Thái, khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Vị tiểu thư họ Tô này tuyệt đối là một người khó hầu hạ vô cùng, chỉ riêng chuyện tắm rửa thay y phục cũng đã giằng co hơn nửa ngày, bởi do bề ngang thân thể Thái Thái hơi mập, xiêm y của nàng nàng ta lại mặc không vừa, mặc dù ba tỷ muội Như gia là hạ nhân, nhưng thế nào cũng đều là tiểu thư xuất thân nhà tướng soái, từ nhỏ sống trong cung, cũng coi như được bồi dưỡng như nửa công chúa, cho nên vô luận là xiêm y, trang sức, đều là hàng thượng hạng, thế mà nàng tiểu thư họ Tô kia cái gì cũng không hiểu, chỉ nhìn một cái, chỉ vừa nghe tỷ muội Như gia muốn nàng mặc vào, liền đã bắt đầu trở mặt.

Thái Thái nghĩ, rỗng mạnh cũng không thể ép lại rắn đất, vì dù sao, ông cụ nhà nàng ta cũng là trọng thần trong triều của Hoàng thượng, hằng năm thuê muối, thuê gạo, thuê trà ba mục này, đều phải đi qua tay cha nàng ta. Vì vậy Thái Thái nghe xong, nếu như Tô tiểu thư không muốn mặc đồ của họ, cũng coi như không có gì, sai người đến chỗ Thục phi, Thần phi, hai vị nương nương ở bên kia một chút, có bộ nào mới mà chưa mặc thì lấy về.

Không nghĩ đến Thục phi giống như thay đổi thành một người khác, thoải mái lấy mấy bộ cung trang chuẩn bị để mình thị tắm từ dưới đáy hòm ra.

Tiếp theo đó là đưa tai thăm dò rốt cục Thái Thái muốn y phục để làm gì?

Cũng giống như nguyệt sự, Như Nguyệt biết đó là chuyện tình mà mấy vị nương nương này kiêng kỵ nhất, vì vậy cố ý nói: “Hoàng thượng mang một cô nương xinh đẹp từ bên ngoài về, đến nương nương còn phải kính nàng ấy ba phần, xiêm y của bọn nô tỳ không xứng với nàng ấy, may ra của nương nương, thật rất phù hợp.”

Sau khi nghe xong, mặt Thục phi có chút tối tăm, lại nhìn bộ xiêm y hết sức xinh đẹp, hơi hồi hận, “Y phục này hình như còn chưa được ổn lắm.”

“Nô tỳ thấy đã rất tốt rồi, đa tạ nương nương, Như Nguyệt cáo lui!” Như Nguyệt vội chạy biến, chỉ còn lại Thục phi nương nương đứng trước hiên cửa căn khăn. Vị chua bức người, từ xa cũng có thể cảm nhận được. Lúc Như Nguyệt về đến Tiểu Tuyên cung, vừa hỏi ra liền biết vị Tô cô nương kia vẫn còn đang ngâm mình trong nước, nàng bèn chắc lưỡi hít hà một hơi, vị cô nương này cứ ngâm như vậy, chẳng lẽ là muốn lột đi một hai lớp da hay sao?

Thì ra Tô Bái Hiền có một tật xấu, đó là tắm xong nhất định phải mặc quần áo mới, nếu như không có, liền đi ngâm lại, nàng ta đoán chừng chỉ cần mình ương ngạnh như vậy, sẽ không tốn quá nhiều công sức. Chính là không nghĩ đến, sẽ phải chờ lâu đến thế. Dù sao nhà nàng có được xem là rất lớn, cũng không thể lớn bằng Hoàng cung, cho dù lực chân Như Nguyệt thật tốt, chạy một vòng cũng phải mất nhiều thời gian. Cuối cùng cũng có xiêm y sạch sẽ, lúc này Tô Bái Hiền mới từ trong nước bò lên, đầu ngón tay ngón chân đều bị nhăn nheo, lại còn tróc da nữa.

Vừa nhìn thấy bộ y phục, cũng biết là không để cho người bình thường mặc rồi.

Lúc này nàng ta mới hào hứng mặc vào, đây mới thực sự là cung trang, so với chất vải nàng mặc ở nhà mặc dù cũng không khác nhau mấy, nhưng hình thức lại sai lệch quá nhiều, nàng ta soi mình trong gương một hồi, Như Nguyệt nói: “Nương nương đang chờ gặp người đấy.” Như Nguyệt cũng không biết phải làm sao, nhìn thấy bộ dạng này của nàng ta liền có chút không chịu nổi, cũng không biết nương nương sao có thể chịu được, nàng ta ý mình là con gái nhà qua, còn dám mắt chó nhìn người thấp sao? Trong lòng tự cho mình là chủ tử há?

Lúc Như Nguyệt mang theo Tô Bái Hiền đến, trên bàn đã bày mấy món ăn vặt, mấy đĩa rau xào, cùng hai bát cơm tẻ. Thái Thái cũng chưa ăn, chờ nàng ta tắm xong thì cũng đã đói bụng lắm rồi, ngược lại Tô Bái Hiền lại không nhận thấy, bước đến nhìn Thái Thái, thỉnh an xong, dưới chữ mời của Thái Thái, mới ngồi xuống cạnh nàng. Lúc ăn cơm lại còn dùng đôi mắt thỉnh thoảng nhìn qua Thái Thái.

“Người nhìn bản cung làm gì?” Lại thấy Thái Thái hơi tức giận, buông bát xuống hỏi.

“Ta chỉ cảm thấy, dáng dấp của Hoàng hậu nương nương có chút, khó hiểu.” Nàng chính là có chút kinh ngạc, giống như Hoàng thượng ân nhân là một nam nhân anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, trên trời hiếm có, dưới đất khó cầu như vậy, tại sao lại có một Hoàng hậu như thế?!

“Tô cô nương, bản cung cũng cảm thấy người thật khó hiểu đấy.” Thái Thái để đồ ăn xuống, nói, “Người làm thế nào mà lại lưu lạc lên thuyền hoa thế kia?”

Tô Bái Hiền sững sốt, sau đó nói: “Trung thu ta với nha hoàn trốn ra ngoài chơi, lại bị người xấu tính kẻ, mới lên thuyền hoa. Ta cũng đã nói nhiều lần, ta là tiểu thư con nhà quan, nhưng không ai tin cả. Bây giờ ta đã rõ, nhất định là ông trời đã biết trước hôm nay Hoàng thượng sẽ xuất hiện để trở thành ân nhân cứu mạng của ta.”

Thái Thái buồn bực, sao nàng lại cảm thấy nàng ta đem chuyện này trở thành kịch bản tài tử giai nhân rồi nhỉ? Nàng nói: “Yên tâm, mấy ngày nữa cha mẹ người đến đây kiến giá, đến lúc đó Tô cô nương có thể về nhà rồi.”

Nàng ta không lên tiếng đáp, Thái Thái còn tưởng rằng nàng ta sẽ vui đến quên cả đất trời luôn đâu, rốt cục chỉ tán dóc vài câu, đối với nàng ta..., Thái Thái cũng không ngốc nghếch đến nỗi hoàn toàn tin tưởng, nói đến chuyện hôm nay, nàng ta nói với Sở Cuồng nàng ta con gái của Tô Nham, Sở Cuồng lại lập tức tin ngay, mang theo nàng ta trở về. Về tiểu thư nhà Tô đại nhân, xem như chỉ là đi thăm dò hư thật một chút, cũng có khó khăn lắm. Huống chi là mấy người làm ăn buôn bán ở Tô Châu này, thường ngày thấy quan đều như thấy tổ tông nhà mình. Chớ nói là tiểu thư Tô gia mất tích, dân chúng Tô Châu sao lại không hay biết gì cả?

Tuy thế này có hơi đa nghi, nhưng Thái Thái biết, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Dù sao mấy ngày nữa, nàng ta sẽ trở về nhà mình, cũng không quan trọng lắm.

Thái Thái đi ngủ sớm, còn Tô cô nương này được an bài ở một căn phòng nhỏ trong Tiểu Tuyên cung, Thái Thái đã phái Như Tâm qua lo liệu một chút. Không nghĩ đến nàng ta lại còn kén cá chọn canh, nói giường không đủ mềm mại, ngay cả gối cũng không có hình cánh hoa thực được. Như Tâm nổi con giận, không thèm hầu hạ, bỏ về phòng mình ngủ. Thật ra lúc này khi Tô Bái Hiền nghe nói mấy ngày nữa mình sẽ bị đưa về nhà trong lòng đã có chút lo sợ. Hoàng thượng vừa anh tuấn vừa tiêu sái, lại còn là ân nhân cứu mạng của nàng. Nàng muốn thúc đẩy việc nhanh một chút, vì vậy ở trước gương mặc y phục tử tế, trang điểm xong, mới đi ra cửa.

Ánh trăng thật nhẹ nhàng.

Nàng ta đoán, nơi lớn nhất chính là tẩm cung của Hoàng thượng.

Vì vậy liền chạy về hướng kia, mấy tên nô tài đứng ở ngoài, cũng đang ngái ngủ. Nàng ta mặc xiêm y của nương nương, vì vậy mấy tên thị vệ trông thấy cũng tưởng nàng là Thục phi hay Thần phi, không quá để tâm. Vừa đến nương nương đến thị tẩm, nếu như nô tài trông thấy mà đi lên tra hỏi, thì kẻ đó nhất định là không có mắt.

Tô Bái Hiền cũng không nghĩ đến, nàng ta lại đi vào tấm cung Hoàng thượng một cách dễ dàng như vậy.

Cung lớn như vậy, có mười sáu mười bảy tổ đăng.

Nàng ta rẽ một cái, lại nhìn thấy một cái cửa nhỏ.

Tô Bái Hiền đi vào, đột nhiên, một thanh âm vang lên: “Là ai?”

“Là ta.....” Tô Bái Hiền đề thấp giọng, dịu dàng nói.

Tiểu Đức tử sừng sốt, đây là ai? Trước đây chưa thấy qua nàng ta, lại còn mặc cả cung trang cấp bậc phi tử, đây là có chuyện gì xảy ra vậy?!

Tôi Bái Hiền cúi đầu, nhìn tiểu Đức tử nói: “Ta đến gặp Hoàng thượng, ta là nữ tử mà hôm nay Hoàng thượng đã mang về từ bên ngoài, người là công công phải không?”

Hôm nay tiểu Đức tử không đi theo, vì vậy hắn cũng chưa nghe tin Hoàng thượng dẫn người trở lại.

Nhưng hôm nay Hoàng thượng vừa trở lại đã đi ngủ sớm, ngay cả màn cũng buông xuống, chẳng lẽ là đang đợi – nàng ta?

“Cô nương, Hoàng thượng gọi người tới hay sao?” Tiểu Đức tử hỏi, giọng nghi ngờ.

“? Ừ! —“

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Bọ Ngựa Bắt Ve

Truyện thuyết Hoàng đế là dạng thấy một người thì yêu một người, bụng đói ăn quăng, đối mặt với mỹ nhân thì không còn chút lý trí, tuy rằng vị cô nương tên Tô Bái Hiền này cũng được xem như là mỹ nhân, nhưng nàng thật sự tin tưởng truyền thuyết này, mặc dù suy nghĩ này của nàng, cũng không có hy vọng lớn lắm. Đầu năm nay, nữ nhân mặt dày thật là nhiều. Sở Cuồng tối tăm đứng đó, cúi đầu nhìn người dưới mặt đất đang không biết phải làm sao kia.

“Tô cô nương, nếu như người chỉ là vì muốn báo đáp ân cứu mạng của trẫm, vậy thì không cần, bởi vì trẫm cứu người chỉ là hưng trí nhất thời mà thôi.” Thật ra khi hắn nhìn thấy một mỹ nữ đáng thương bị mụ tú bà xấu xí ngược đãi, không ra tay cứu giúp thì không giống với tác phong của hắn, dưới tình huống đó, hắn thực sự cần phải làm ra chút hành động khác người để nhấn mạnh điểm này.

Hắn là một hoàng đế.

Bởi vậy mới nói, chỉ vì điểm này, lại có người nghĩ quá nhiều hoặc là dùng chuyện đó để tiếp tục dây dưa kéo dài.

Cái giá đổi lấy, chỉ có thể là – chán ghét.

“Tô cô nương, trăm mệt mỏi, mời Tô cô nương trở về nghỉ ngơi đi.”

“Hoàng thượng đối với Bái Hiền có ân cứu mạng, Bái Hiền nguyện ý vì Hoàng thượng mà làm trâu làm ngựa.”

Sở Cuồng nhìn chằm chằm đỉnh đầu nữ tử đáng yêu kiêu mị dưới đất, cau mày: “Làm trâu làm ngựa?!”

Tô Bái Hiền dĩ nhiên nguyện ý, vô luận Hoàng thượng làm gì với nàng thì nàng đều rất nguyện ý.

“Chuyện đêm nay, nói nhẹ là người không hiểu chuyện, còn nói nặng, là người không biết trên dưới, đây gọi là phạm thượng, người hiểu chưa? Nhưng nể mặt cha người là trọng thần của trẫm, cho nên trẫm mới không so đo với người, trở về ngủ đi.” Sở Cuồng ngáp to một cái, định xoay người lên giường ngủ, ai dè, Tô Bái Hiền bắt ngờ ôm chặt Sở Cuồng từ phía sau, bắt đầu khóc thút thít: “Cũng bởi vì người là Hoàng thượng, cho nên tâm lòng muốn báo đáp ân nhân cứu mạng của ta đây, Hoàng thượng lại không lĩnh tình sao? Hoàng thượng.....”

Vóc người nàng nhỏ nhắn yếu đuối, thanh âm cũng nhỏ nhắn yếu đuối, đó là sự quyến rũ chỉ có ở nữ tử Giang Nam, Sở Cuồng chợt nghe, trong lòng đột nhiên có chút dao động.

Nhưng mà, chuyện này truyền ra, nhất định sẽ rất buồn cười.

Giọng điệu Sở Cuồng trở nên nhu hòa một chút: “Tại sao lại có nữ nhân cần quấy như vậy chứ?”

Dưới sự kiên trì của Sở Cuồng, Tô Bái Hiền vẫn bị đưa trở lại tâm cung, lúc đến cửa thì thấy Như Tâm đang đứng đó nhìn nàng.

“Như Tâm, ngươi còn chưa ngủ sao?”

“Tô cô nương, ngươi đi đâu vậy?”

Nàng thê lương hoàn toàn không giấu diếm, nhàn nhạt thốt lên: “Hoàng thượng triệu kiến, ta đi gặp ngài. A, buồn ngủ quá, ta muốn đi ngủ, Như Tâm, ngươi cũng nên đi ngủ sớm một chút đi.”

Như Tâm đem đầu đuôi ngọn nguồn chuyện hôm qua nói cho Thái Thái, Thái Thái nghe xong có chút không thể hiểu được, Sở Cuồng này đúng thật là bụng đói ăn quăng, cũng không biết đến tột cùng Tô cô nương này có thị tâm hay không đây. Nếu như thị tâm rồi, thì nàng ta không thể xuất cung lập gia thất được nữa, phải đi hỏi Sở Cuồng, có mang theo nàng ta về hoàng cung hay không. Sang ngày hôm sau, vị Tô cô nương kia tựa hồ mệt chết đi, ngủ đến tận bây giờ.

Lúc Thái Thái gặp Sở Cuồng, hắn đang phê duyệt tấu chương.

“Hoàng thượng, đêm hôm qua, Tô cô nương nàng ——”

Nghe đến Tô Bái Hiền, thật đúng là đau đầu vô cùng, Sở Cuồng nhìn Thái Thái một cái, trong lòng suy đoán tâm tư của nàng.

Hắn ngồi thẳng người lên, hỏi, “Tô cô nương làm sao?”

“Hoàng thượng, đêm qua Tô cô nương đến thị tâm sao?”

“Ồ.” Sở Cuồng có ý tạo ra bộ dáng như bị giật mình, cười mĩa: “Hoàng hậu lại nghe được cái gì, sáng sớm đã đến chất vấn trẫm rồi sao?”

“Không phải vậy, Hoàng thượng, ta là đến để hỏi một tiếng, nếu Hoàng thượng đã thị tâm với Tô cô nương rồi, nàng chính là người của Hoàng thượng, dầu gì thì cũng nên cho nàng một danh phận phải không? Cho nên ta muốn hỏi ngài một chút, ngài muốn cho phong nàng ấy là Hoàng phi, là Thục viện hay là tài tử? Hay là vừa lúc có hai cái ghế trống của phi tử, Hoàng thượng, không bằng.....”

“Nhiều chuyện.” Sở Cuồng nhìn Thái Thái, đáy mắt hiện lên thất vọng, tại sao trong mấy loại chuyện tình này, nàng lại đa sự như thế?

Giống như rất gấp gáp vậy.

“Không phải Hoàng hậu là quân sự sao. Trừ phi thần thiếp mặc kệ mọi việc.” Thái Thái thật sự buồn bực bộ dáng nhăn nhó của nam nhân này, chẳng lẽ hắn phải chịu thiệt gì hay sao?

“Hoàng hậu quảng đại thật đấy.”

“Đa tạ Hoàng thượng khích lệ.”

Thật ra, hắn biết rõ mình không phải là đang khích lệ nàng, nhưng thật sự nàng rất quảng đại. Trong mắt đều tràn đầy sự rộng lượng mở lòng chào đón dung nạp tất cả các nữ nhân của hắn. Quảng đại đến nỗi giống như cái hoàng cung này vậy, mà mỗi quan hệ của nàng với hắn, chỉ là trói chặt trong hai từ —— a, mà mọi chuyện thành như vậy, không phải đều là từ yêu cầu của hắn sao?

Sở Cuồng cắn răng, chẳng qua là nàng làm quá tốt, cũng sẽ khiến hắn khó chịu

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Cùng lúc đó, đại môn nhà Tô đại nhân ở Tô Châu đóng chặt, cửa trong cung đóng chặt, cửa thứ ba cũng đóng kín kẽ.

Trong căn phòng ngủ sau ba lớp cửa, Tô đại nhân giúi một túi bạc cho mụ tú bà diễm tuyệt tứ phương trên thuyền hoa kia.

“Ngươi làm việc vô cùng tốt.”

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân!” Tay nắm chặt bạc, mụ tú bà rất hài lòng, bởi lẽ cả đời này cũng không cách nào kiếm được nhiều tiền như vậy, bà ta vội vàng vụn phước, đột nhiên tò mò hỏi: “Nhưng mà đại nhân, vị công tử đêm đó, đến tột cùng là ai, sao lại đáng giá cho đại nhân hao hết tâm tư như vậy?”

“Ngươi nhiều lời quá.” Sắc mặt ông âm trầm nói.

Mụ tú bà tự nhiên không dám nhiều lời nữa, cảm thấy mình nên rút lui, vì vậy định đẩy cửa bước ra ngoài. Đột nhiên một bóng đen thoáng qua, một bàn tay bịt miệng tú bà lại, mụ bị giữ chặt, không lâu sau, đã chết ở trong phòng.

“Lão gia, sao ông lại giết bà ta?”

“Ngươi thì biết cái gì, cái này gọi là giết người diệt khẩu.”

“Lão gia, ta nghĩ lão gia không nên đưa Bái Hiền vào cung, ông xem đầu óc con bé đơn giản, nói năng cộc lốc, làm sao có thể quyến rũ hoàng thượng được chứ?”

“Ta chưa từng nghĩ đến việc muốn con bé đi quyến rũ Hoàng thượng.” Tô lão gia dùng bàn tay có mang một chiếc nhẫn phi thủy khổng lồ, bưng chén trà lên.

Ngược lại, Tô phu nhân vẻ mặt mờ mịt không hiểu.

“Chiêu này gọi là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau (thấy lợi mà quên mất sự thật là mình cũng có thể gặp nguy hiểm), muốn làm việc lớn, thì phải tính toán cho thật kỹ càng.”

Tô đại nhân viết một phong tấu chương, sai người mang đến cho Sở Cuồng.

Mấy ngày nay khí trời mát mẻ, tất cả mọi người đều cảm khái, mùa hè nóng ran đầu rớt cục cũng qua đi, ý thu nông đậm.

Tiểu Đức từ từ bên ngoài cầm một phong tấu chương đi vào.

Sở Cuồng vừa mở ra đã thấy trên đó viết, trên đường khi hấn đến Giang Nam, đột nhiên trên xà nhà Tô gia mọc ra rất nhiều cỏ linh chi khổng lồ, quả thật là điềm lành, cho nên mời Hoàng thượng, hoàng hậu, di dòi đại giá đến Tô gia một chuyến.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Điềm lành?

“Đúng vậy nương nương, nghe nói trên xà nhà nhà Tô đại nhân tự nhiên có cỏ linh chi mọc lên, cho nên Hoàng thượng quyết định tự mình đi xem một chuyến, còn nói nương nương chuẩn bị một chút, đến lúc đó dẫn theo Tô cô nương cùng đến Tô gia quan sát điềm lành, thuận tiện đưa nàng ấy về nhà luôn.” Cứ như vậy mà đưa Tô cô nương trở về sao? Sao Hoàng thượng chà đạp hoàng hoa đại khuê nữ nhà người ta xong, lại cứ như vậy mà bỏ mặc — nàng nhếch môi nói: “Em nói xem, đến tốt cùng là Tô cô nương đã thị tẩm hay chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Chim Sẻ Ở Phía Sau

“Chuyện này, em đã đi hỏi tiểu Đức, hấn lại ngậm miệng không đề cập đến!”

“Tiểu Đức lén nói cho em biết, Hoàng thượng bị chọc giận, liền đuổi nàng ta đi, cho nên —”

Thái Thái cũng không hỏi nhiều nữa, nếu như vậy, Tô cô nương cũng có thể về nhà. Nàng cắn dạn: “Đi chuẩn bị một ít trang sức của ta, còn có mấy cây quạt trong cung, đưa cho Tô cô nương mang theo.” Dù sao cũng là người đã bước vào tâm cung Hoàng thượng, cho dù là chưa xảy ra việc gì, à không, xem như nàng ta đã từng ngồi chung trên một con ngựa với Hoàng thượng đi.

Huống chi nếu lời Như Tâm nói là sự thật, nàng ta bị Sở Cuồng cự tuyệt thì đoán chừng cũng sẽ cảm thấy không được dễ chịu cho lắm, vậy thì đưa chút đồ cho nàng mang về, xem như là đền bù vậy. Như Tâm chuẩn bị mấy món quà tặng xong liền nói, “Đối xử tốt với nàng ta như vậy để làm cái gì, đối tốt với nàng ta, nàng ta cũng không hiểu được.” Thái Thái lại hỏi: “Còn y phục cho Thục phi, làm xong chưa?”

“Cả đêm cho người gấp gấp làm, đã xong rồi ạ.”

“Đưa đến cho Thục phi nương nương đi, thuận tiện mang đến cho bản cung một cây trâm màu đỏ đi.”

“Vâng.”

Trong lòng Thái Thái lúc này mới thấy thanh tĩnh lại, nên như vậy, làm bất cứ việc gì, tốt cũng được, mà không tốt cũng được, phải gọn gàng dứt khoát không để lại rêu rĩa, tránh cho về sau lại trở thành phiền toái không cần thiết.

Buổi sáng ngày kế tiếp, Thái Thái cùng Sở Cuồng đến nhà Tô đại nhân.

Tô đại nhân cùng Tô phu nhân đứng thẳng người, vô cùng thành kính.

“Tô đại nhân, nhà ông có một vị gọi là Tô Bái Hiền tiểu thư phải không?” Sau khi ngồi xuống, Sở Cuồng liền đi thẳng vào vấn đề.

Tô đại nhân vừa nghe thấy, đôi mắt liền đỏ hoe, nhìn Sở Cuồng hỏi: “Lam thế nào hoàng thượng lại biết được ạ?”

Vì vậy Sở Cuồng vỗ vỗ tay, Tô Bái Hiền liền đáng vẻ thút tha mềm mại từ bên ngoài đi vào.

“Bái Hiền con gái của ta!” Tô phu nhân lao đến như con bướm, ôm đura con gái đáng vẻ thút tha mềm mại của mình vào lòng.

“Mẹ! Con gái rất nhớ người!”

Rối ra rối rít, hai mẹ con vừa bước đi vừa ân cần hỏi han. Tô đại nhân phụ trách nói lời cảm ơn, dập đầu với Sở Cuồng, thanh âm bình bình nghe rất vang dội, trên đầu ông lập tức nổi lên cục u nhỏ như nửa cái trứng chim bồ câu. Hai hàng lệ nóng lặn với nước mũi cứ nhắm hướng cái miệng đang mở ra của ông mà chảy vào. Lại còn không ngừng nói: “Tìm bao nhiêu ngày, mong bao nhiêu ngày, rốt cục, cha con chúng ta cũng đoàn viên rồi, đa tạ hoàng thượng, đa tạ hoàng thượng!” Bình bình bình, đúng vậy, lại là một màn tạ ơn điên cuồng.

Sở Cuồng ho khan, “Chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.”

“Hoàng thượng là tìm được tiểu nữ ở chỗ nào vậy?”

“Ừ.....” Làm sao có thể nói với ông là ở trên thuyền hoa đây? Sở Cuồng cười một tiếng: “Là thị vệ của trẫm tìm được tiểu thư trên thuyền hoa.”

“Thuyền hoa?” Tô đại nhân giương mắt nhìn, đột nhiên khóc lớn lên: “Con gái ngoan, làm sao con lại ở trên thuyền hoa chứ?”

Tô Bái Hiền lau nước mắt, đang định mở miệng, lúc này có một thân ảnh màu trắng từ bên ngoài bước vào, Sở Cuồng ngẩng đầu lên, trong lòng không khỏi chột động.

Đây là một tuyệt sắc mỹ nữ vô cùng thanh nhã thoát tục, nàng bưng trà, nhẹ nhàng lần vẩy bước vào.

Thái Thái quay đầu lại nhìn chăm Sở Cuồng đang từ từ nâng lễ, từ khi thân ảnh màu trắng kia bước vào, ánh mắt của hắn, đã không rời khỏi người của nàng ta.

Sau đó nữ tử đưa bàn tay ngọc mềm mại ra, đem trà phân ra đặt ở bên cạnh Thái Thái và Sở Cuồng.

Nàng cười khanh khách vạn phúc nói: “Thần nữ tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Cười một tiếng, nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Sở Cuồng nhìn đôi mắt như mùa thu của nàng, đột nhiên nghĩ, nếu Thái Thái cũng có dung mạo như thế này, chẳng phải sẽ hoàn mỹ hơn hay sao, ai ngờ hắn đột nhiên sâu kín thờ dài một hơi, cúi đầu, nâng chung trà lên. Thái Thái ngăn người, mới rồi Sở Cuồng nhìn mỹ nữ chăm chăm nư mắt hồn nàng một chút cũng không kỳ quái, nhưng hiện tại hắn lại ỉu xiu, lại thêm phần ừ rừ. Nàng cười nói với nàng kia: “Người là ai?”

“Thần nữ là con gái thứ của cha.” Nói xong xấu hổ cười một tiếng, bước qua đỡ cha dậy, giúp ông lau nước mắt.

Một nữ hài tử vô cùng dịu dàng à nha. So với trước nay đều tốt, thậm chí so với các nương nương trong cung lại càng hoàn hảo hơn, Thái Thái cảm thán Giang Nam tạo vật thần kỳ, rốt cục cũng xuất hiện một nữ tử xem như rất tốt. Tô đại nhân nín khóc mỉm cười, lau nước mắt nước mũi trên mặt: “Đây là con gái thần, muội muội của Bái Hiền, Khả Khanh.”

Tô Khả Khanh.

Một trong những mỹ nữ kiêm tài nữ nổi danh Giang Nam.

Là đối tượng truy đuổi của không biết bao tài tử Giang Nam.

Người ta gọi nàng là thư họa song tuyệt, hơn nữa còn là một cây thi ca tuyệt vời.

Sở Cuồng đã từng nghe được phong thanh, không khỏi liếc nhìn, cảm thán một câu ‘đây chính là Tô Khả Khanh’ à nha.

Thái Thái cũng nghe nói đến Tô Khả Khanh, tựa hồ là từ mấy câu tán gẫu của hạ nhân trong hành cung. Nói rằng trước đó vài ngày Tô Khả Khanh đã ra mảy đề thi rất khó để tuyển phu quân, thế nhưng một người cũng không trả lời được.

“Đề thi mà Tô tiểu thư ra để chọn phu quân là gì?” Thái Thái chỉ tò mò điểm này: “Có thể nói cho bản cung nghe một chút không? Bản cung rất tò mò.” Sở Cuồng tựa hồ cũng rất muốn biết, Thái Thái nói tiếp: “Chuyện Tô tiểu thư chọn phu quân, chúng ta mới đến thì đã nghe thấy, bản cung thật sự rất bội phục.”

Tô Khả Khanh cười dịu dàng, nói: “Kỳ thật cũng không có gì khó khăn, tiểu nữ chỉ muốn hỏi, có một trăm bốn mươi cái bánh màn thầu chia cho một trăm hòa thượng, đại hòa thượng được ba cái, tiểu hòa thượng thì mỗi người được một cái, hỏi có bao nhiêu đại hòa thượng và tiểu hòa thượng? Đây là đề thứ nhất.”

Thì ra là đề thi về tính toán, Thái Thái nhớ kỹ câu hỏi, lại hỏi hai đề thi khác, Tô Khả Khanh lắc đầu cười cười, “Đại khái nếu như đề này mà không người nào đáp đúng, những đề khác tự nhiên không cần phải nhắc đến.”

Sở Cuồng nghe thấy câu chuyện vòng lui vòng đến như vậy, trong lòng lại hoàn toàn không có cảm giác gì cả, lại trò chuyện đôi câu đơn giản với Tô đại nhân, rồi định hồi cung.

Không ngờ, Tô đại nhân đột nhiên lại nói: “Hoàng thượng, thần rất cảm kích hoàng thượng, nếu không có người thì Bái Hiền sẽ không trở về được, cho nên, thần nguyện ý đem tiểu nữ dâng lên. Xin hoàng thượng vui vẻ nhận giúp.”

Sở Cuồng sững sốt, kinh ngạc vạn phần.

“Con gái thứ Khả Khanh của thần, nếu có thể được hoàng thượng xem trọng, thì thật là vinh hạnh đặc biệt của nhà họ Tô của thần!»

Bây giờ Sở Cuồng mới hiểu, thì ra là ông đang nói đến Tô nhị tiểu thư.

Hắn liếc mắt nhìn, Tô nhị tiểu thư này so với đại tỷ, tốt không biết bao nhiêu lần.

Thật đúng là có chút động lòng.

Thái Thái nửa ngày không lên tiếng, đột nhiên cười khanh khách, trả lời: “Ta hiểu rồi, tiểu hòa thượng có tám mươi người, đại hòa thượng có hai mươi người!”

Mọi người đều bị một câu đột ngột của nàng làm cho sững sốt.

Sở Cuồng cau mày, mới vừa rồi Tô đại nhân nói đến chuyện muốn cho Tô nhị tiểu thư vào cung, chả nhẽ một câu nàng cũng không nghe thấy sao?

“Nhị tiểu thư, cuối cùng bản cung nói có đúng không? Tiểu hòa thượng có tám mươi, đại hòa thượng, hai mươi?”

“Nương nương đoán đúng rồi.” Tô Khả Khanh kinh ngạc, không nghĩ đến hoàng hậu nương nương lại thông tuệ đến vậy, chẳng qua chỉ tính nháp trong đầu, lại có thể cho đáp án chính xác như thế.

“Vậy đề thứ hai là gì?”

“Chính là.....”

“Hoàng hậu!” Sở Cuồng đúng là không nhịn được nàng nữa: “Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy chúng ta đang nói cái gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Do mãi mê tính phép toán, lại không chú ý đến bọn đang nói chuyện gì, lúc nàng lấy lại tinh thần, thật đúng là có chút mê mẩn.

Cứ thế nàng kinh ngạc mà nhìn Sở Cuồng.

Sở Cuồng nói: “Trẫm muốn Tô nhị cô nương vào cung, ngươi mau mau hạ ý chỉ đi.”

Thái Thái cười một tiếng: “Hạ ý chỉ cũng là chuyện dễ dàng, lúc trở về ta sẽ lập tức làm ngay.”

Thật không ngờ đến, nàng lại thoải mái như vậy.

Sau khi trở lại hành cung, Sở Cuồng bực mình muốn chết, nữ nhân này, không biết đầu óc có bị gì không, chính giọng điệu thoải mái này của nàng lại khiến hắn thật không thoải mái, dù như thế nào đi nữa, gặp phải tình huống như vậy, một người bình thường cũng sẽ có chút không vui, ai như nàng, tựa hồ hoàn toàn không để ý rằng hậu cung vào bao nhiêu, ra bao nhiêu vậy.

Sau bữa tối, Sở Cuồng đến đây, “Trẫm có một nghi ngờ, không biết ý kiến của Hoàng hậu đối với sự thay đổi hậu cung nữ tử là như thế nào?”

“Ồ, hậu cung từ xưa đã là như vậy, chắc chắn là sẽ có vào có ra, giống như chơi mặt chột vậy, cũng sẽ có cái xu hướng gọi là phong thủy luân chuyển, nếu vượt qua giới hạn, nó sẽ xảy ra tranh đấu, lúc ấy tất nhiên sẽ có kẻ ở người đi, sự thật đúng là như vậy.”

Đột nhiên Sở Cuồng nắm lấy cánh tay Thái Thái: “Ngươi là đứng ở quan điểm chủ quan, hay là khách quan để nhìn vấn đề này?”

“Dĩ nhiên là khách quan.” Thái Thái giật mình, nhìn Sở Cuồng.

“Được lắm, người thông minh lắm.” Chính là hẳn thật khó chịu vô cùng, không thoải mái vô cùng.

“Bắt đầu từ ngày mai trẫm sẽ vi phục ra ngoài, người cứ theo đội ngũ mà đi, nhớ kỹ, đừng để người ngoài biết trẫm không có trong đoàn, trẫm đã kêu tiểu Đức từ giả trang làm trẫm rồi.” Nói xong hẳn cũng không nhắc đến chuyện Tô nhị tiểu thư, nhưng Thái Thái cũng không hiểu được, hẳn hỷ nộ vô thường thế này thì cũng phải vì có một lý do nào đó chứ? Trong khi hôm nay nàng đã làm việc theo tâm ý của hẳn cơ mà!

Sở Cuồng thật khó hầu hạ, Thái Thái bĩu môi, thuận miệng hỏi: “Vậy chuyện Tô nhị tiểu thư hoàng thượng tính toán sao đây ạ? Là phi? Hay là Thục viện nương nương? Vừa lúc trong tay thần thiếp có hai chỗ trống dành cho phi tử, nếu Tô nhị tiểu thư chiếm một chỗ, trở lại kinh thành chỉ cần chọn thêm một nữa thôi, cũng bớt được việc cho thần thiếp.....” Sở Cuồng trầm ngâm một tiếng, cắt đứt lời nàng, sau đó nhàn nhạt nói: “Chuyện này chờ hồi cung hãy nói đi.”

“Vậy trước tiên thần thiếp sẽ cho Tô nhị tiểu thư nhập hành cung, sau đó sẽ đồng hành với thánh giá vậy?”

Hắn trầm mặc, không đồng ý cũng không phản đối, xem như là ngầm chịu rồi.

Sở Cuồng ở trong phòng Thái Thái một lúc, nhìn phong thái phú quý lại phong nhã trong gian phòng của nàng, hẳn thầm nghĩ, xem ra hoàng hậu cũng là một người vô cùng thanh lịch, rất thích trang phục với sắc xanh lơng lầy, trông rất nhã nhặn. Phú quý nhưng không ác tục, đoan trang phong nhã, rất có khí độ để cai quản hậu cung. Vừa lúc Sở Cuồng trời sinh không thích màu trắng, lại gặp Tô nhị tiểu thư một thân sắc trắng, lần đầu tiên nhìn thấy quả có hơi kinh diễm, đáng tiếc, cách ăn mặc lại quá buồn bã thê lương, thoát nhìn vô cùng ừ ừ. Ăn mặc thế làm sao biểu hiện được sự tươi tốt phồn thịnh của Đại Sở được chứ?

Cá tính Sở Cuồng xảo quyết đến cực điểm, phàm là khi có suy nghĩ của bản thân, nhất định hẳn muốn không giống với người khác.

Nhìn khuôn mặt châu tròn ngọc sáng của Thái Thái, hẳn thờ dài, ừ, nhưng mà dạng này cũng rất không tốt à nha.

“Trẫm đi rồi, người phải tự biết chăm sóc mình đấy.”

“Thần thiếp vẫn rất tự biết chăm sóc mình.”

“Ý của người là trẫm chưa từng chăm sóc cho người có phải không?” Sở Cuồng thế mà lại hơi tức giận, hẳn nhếch mày, từng bước tiến về phía Thái Thái, lại bức nàng lui về phía sau, khi lui đến bên giá treo áo, không biết thế nào mà bị hơi thở đậm đặc nam tính của hẳn làm cho nàng cảm giác được sức ép, ngay cả tim cũng cảm thấy căng thẳng, thỉnh thoảng nháy khiến nàng không thể thích ứng được. Ngược đầu nhìn nam tử đang nhíu mày, nàng nhẹ giọng cười hỏi: “Thần thiếp —— có nói sai cái gì sao ——”

“Ừ, không sai.” Ngón tay Sở Cuồng lướt qua cằm nàng, sau đó nâng cằm nàng lên. Gần từng chữ, lạnh lùng châm chọc: “Vậy người nên ——”

“Tự —— chăm sóc —— bản thân mình cho tốt —— đi!” Nói xong, lại định bóp mặt của nàng. Nhưng Thái Thái lác như đuổi muỗi cho nên hẳn đành phải buông tay ra.

Trong đôi mắt Sở Cuồng hiện lên một luồng u ám, hẳn nhếch môi cười như không cười.

Tự nhiên lại đi gây gổ với nàng ta như vậy, thật ngu xuẩn, chẳng lẽ hẳn còn hy vọng xa vời rằng nàng sẽ để ý đến hẳn hay sao? Điều này cũng không cần thiết đến vậy.

Trên đường núi, hai con ngựa trắng đang rong ruổi, sắc núi một mảnh vàng óng ánh, con ngựa trắng của Sở Cuồng có phong thái như một con rồng trắng, thiếu chút nữa Quan Bộ Phi đã không theo kịp hẳn, Hoàng thượng là đang giận người nào sao, Quan Bộ Phi mồ hôi lạnh toát ra, thật sự chịu không nổi bèn hỏi: “Hoàng thượng, hôm nay người có chuyện gì phải không?”

Hôm nay không sao cả, huuuu! Sở Cuồng ghim cương dừng ngựa, nghiêng đầu nhìn Quan Bộ Phi, cái nhìn đầy âm hiểm đó khiến hẳn phải nổi da gà, tung người xuống ngựa, hẳn quý gối phía dưới con ngựa: “Hoàng thượng, người đang giận thuộc hạ phải không ạ?!”

“Quan Bộ Phi, trẫm hỏi người, đến tột cùng là người có ý gì đây?”

Quan Bộ Phi không hiểu gì cả, sững sờ nhìn Sở Cuồng, Sở Cuồng cắn răng, vung roi nói: “Lên ngựa đi, phía trước chính là trấn Giang Âm, chúng ta đi tìm một chỗ mà ở lại.” Quan Bộ Phi bị kinh sợ đến ra một đầu mồ hôi lạnh, đứng lên trầm mặc không nói gì, thả chậm tốc độ theo Sở Cuồng một đường hướng trấn Giang Âm mà đi. Một chữ hẳn cũng không dám nói với Sở Cuồng, rõ ràng lúc này hoàng thượng là đang chất vấn, mà loại chất vấn đó, rõ ràng, không có ý tốt gì cả.

Cuối cùng cũng đặt chân đến trấn Giang Âm.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Ba ngày sau.

“Chúng ta nên đến ép bọn chúng đến vách núi đi!”

“Dạ! Gia gia!” Trong nhất thời, củi đốt lửa to, thanh âm hò reo la hét của các đám người bốc lên cao, sắc trời dần tối, ánh lửa lập lòe, Thái Thái nhìn

xuống đó, ước chừng có ba trăm rưỡi hán tử tay cầm đao thương kiếm kích. Còn có cả một lão huynh ngay cả thanh đao Thanh Long Yển Nguyệt trong miếu Quan đế cũng mượn đến luôn.

Sở Cuồng mở mắt nhìn kỹ, không cần phải mượn – hẳn chính là Quan Công rồi, cách ăn mặt của Quan Công, khuôn mặt cũng đỏ như mặt Quan Công nốt. Đột nhiên hán giơ tay lên, phóng đại đao ra, ‘hô hô hô’, tiếng rống vang lên rầm trời.

“Các ngươi, bọn bạo dân này!!” Quan Bộ Phi há miệng muốn quát lớn, kết quả thanh âm tại trong đám người này lại trở nên quá nhỏ bé.

Có năm sáu thị vệ che chở cho một nam nhân lạnh lùng cao ngạo mà đứng.

“Bạo dân! Quả thật là không còn vương pháp mà!” Quan Bộ Phi nói: “Còn không mau lui ra?!”

“Ha ha ~” Đột nhiên, một giọng nữ mềm mại vang lên, đâm thẳng đến đây, một nữ tử mặc áo gấm xinh đẹp, thân mình như rỗng nước từ trong đám người bước ra, chỉ vào một đám bạo dân đang bao quanh Sở Cuồng và Quan Bộ Phi mà cười mỉa: “Sắp chết đến nơi rồi, đáng tiếc, hai người này đều cao cường như vậy!~” Lúc nàng đi, độ rung động của cặp móng so với chiều ngang lại càng lớn, trong tay là chiếc khăn màu xanh biếc, nàng bước từng bước, đi đến trước mặt Sở Cuồng đang lạnh lùng nghiêm nghị, cười cười vuốt bờ vai không có hạt bụi nào của hắn: “Lần sau đầu thai, đừng có thích xen vào việc của người khác như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Nếu không phải là đang đối mặt với một đám bản dân, Sở Cuồng và Quan Bộ Phi đã sớm đại khai sát giới, Quan Bộ Phi quay đầu nhìn vực sâu phía dưới vách đá, chỉ cần một tiếng ra lệnh của Sở Cuồng, hẳn sẽ liêu chết bảo vệ hoàng thượng xông ra, nhưng tay Sở Cuồng thủy chung vẫn nắm trường kiếm rũ xuống phía dưới, dường như đang ở thế do dự. Quan Bộ Phi đập vào nữ nhân y phục diêm dúa kia một cái, nàng ta té xuống, la hét: “Ta là con gái của bang chủ Diêm bang! Các ngươi dám đối xử với lão nương như vậy sao?”

Sở Cuồng nghe thấy, nhếch môi cười, vươn tay kéo con gái của bang chủ Diêm bang lên, trường kiếm đặt ngang: “Các ngươi mau lui ra! Nếu thật sự không lui, chúng ta sẽ giết nàng ta!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ, đại tiểu thư cũng thật là, tại sao lại tạo ra tình huống cản trở thế này?!

“Hai vị, chuyện hôm nay các ngươi làm là chuyện liên quan đến đại sự của Diêm bang chúng tôi, nếu để cho các ngươi chạy thoát, tố cáo sự việc cho quan phủ biết, tất cả mọi người chúng tôi ở đây đều phải đầu rơi xuống đất! Cho nên vị công tử này, dù ngươi có bắt đại tiểu thư cũng vô dụng. Hay ngươi tự mình nhảy xuống kia, nếu không bị chết, chúng ta tuyệt đối sẽ không tính toán nữa!”

Tức thì, Quan Bộ Phi tính cách luôn luôn vững vàng cũng thiếu chút nữa mà nhảy dựng lên: “Chủ tử!”

Xác thực, Sở Cuồng có thể nhìn ra được, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ của mình.

Vị đại tiểu thư Diêm bang kêu lên: “Đường chủ, lời ngươi nói không đáng tin! Ngươi thật lòng lang dạ sói! Ta đây chết đối với ngươi có lợi ích gì chứ?!”

“Đại tiểu thư, cô biết rõ trong tay bọn họ có vũ khí, vì sao lại còn xông về phía đó?!”

Mọi người hô hào, từng tiếng vang lên, tất cả đều muốn ép Quan Bộ Phi và Sở Cuồng nhảy xuống vách đá!

“Chủ tử, nếu như không giết người phá vòng vây đi ra ngoài, chúng ta sẽ chết không nơi táng thân mất!” Quan Bộ Phi cuối cùng cũng đưa ra thỉnh cầu.

Sở Cuồng nhìn ra xa, chân mày hơi nhíu lại.

Quan Bộ Phi âm thầm vận nội lực, dự định chỉ cần Sở Cuồng hạ lệnh, hẳn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình đối với bọn bạo dân dám uy hiếp hoàng thượng này!

Đột nhiên, chim chóc trong rừng cất cánh, lúu rúu hót hoảng vội bay lên trời!

Tùng tùng tùng!! Thùng thùng thùng thùng! Cheng cheng cheng cheng cheng cheng!!

Thanh âm của chiêng đồng rung trời, trong lúc yên tĩnh ở nơi rừng núi này, tiếng chiêng đồng cùng với tiếng chim phối hợp nhau, giống như tiếng nổi giận của thần núi. Tất cả các diêm dân đều sợ đến mức một cử động nhỏ cũng không dám làm, có một người lên tiếng: “Chẳng lẽ là sơn quái nổi giận rồi sao?!”

Thì ra trên núi này vẫn lưu truyền một câu chuyện về sơn quái, kể rằng con sơn quái này, đầu to như cửa con nít, trên người mặc trang phục năm màu, ngang eo có mang một chiếc trống, trong tay cầm chiêng đồng.

Mỗi lần dân trên núi làm chuyện gì kinh động đến sơn quái, nó sẽ chạy đến để quấy phá!

Chỉ cần nghe tiếng chiêng đồng này, liền nghĩ ngay đến sơn quái!

Đang lúc thôn dân mắt tròn to, ngừng thở, đột nhiên nhìn thấy một bóng người năm màu chạy trong rừng cây. Vừa chạy vừa khua chiêng gõ trống, trông rất đáng sợ.

Không lâu sau, bóng người năm màu kia từ trong rừng cây vọt ra. Thế nhưng, đó là một người với cái đầu con nít to đùng.

“Sơn quái! Là sơn quái!!”

Quả nhiên, đó là một người có cái đầu con nít khổng lồ, thân thể như một quả cầu, trên tay nằng cầm một cái chiêng đồng, ngang eo có đeo trống.

Vừa nhảy vừa cười, cheng cheng cheng, rồi lại đánh loạn một hồi !

Sở Cuồng và Quan Bộ Phi liếc nhau một cái, trong lòng cũng hoảng sợ.

Ai ngờ, trong lúc mọi người đang đứng ở đằng xa, sơn quái kia lại không nhúc nhích, hai tay chống nạnh!

“Sơn quái đại nhân!” Diêm dân ríu rít, quên mất Sở Cuồng và Quan Bộ Phi, hướng về người mặc y phục nhiều màu quý gói, thái độ vô cùng thành kính, ngay cả vị đại tiểu thư Diêm bang quần áo diêm dúa kia cũng không ngoại lệ!

Giọng sơn quái non nớt như trẻ thơ, cười nói: “Các ngươi ~ quấy rầy ta ngủ ~ Ta muốn khiến cho các ngươi vĩnh viễn không được yên bình ~ Ta sẽ nguyên rủa các ngươi ~”

“Sơn quái đại nhân, chúng tôi không phải cố ý, đều do hai kẻ kia, đều do bọn họ!”

“Các ngươi ~ quấy rầy ta ngủ ~ Ta muốn khiến cho các ngươi vĩnh viễn không được yên bình ~ Ta sẽ nguyên rủa các ngươi ~”

Vị thần núi này giống như không hiểu tiếng người, khiến đám người kia sợ hãi, mây đen giăng đầy, trên trời quạ đen kêu lên.

Có một người không chịu được nữa, bỏ đuốc lại, kêu la chạy trời chết! Mọi người thấy vậy cũng không chịu nổi, chạy tán loạn như chim như thú, không lâu sau, mây trắng bao phủ quanh trên núi biến mất vô ảnh. Sở Cuồng cùng Quan Bộ Phi lo lắng, ánh mắt nhìn về phía sơn quái. Bọn họ thể nhưng lại không biết kế tiếp phải là gì, đột nhiên, người đầu to như con nít ngồi phịch xuống đất. Óa khóc hu hu.

Nàng khóc một hồi lâu, mới lấy cái đầu con nít ở trên xuống, tóc tai rồi bời nhìn hai nam nhân trước mặt.

Gương mặt mập mập này, thân thể mập mập này, thật không nghĩ đến là làm sao lúc này nàng có thể điên cuồng mà chạy ở trong rừng được.

Trong lòng Sở Cuồng đau xót. Nàng thật sự đã làm được, đã cứu hãn một mạng.

“Hoàng hậu!” Hãn kêu lên một tiếng, chạy đến. Quan Bộ Phi theo sát phía sau.

Thái Thái cũng không phải là một chết, mà là nàng bị dọa cho hết hồn, lúc này nàng thật sự sợ Sở Cuồng sẽ bị người ép nhảy xuống vách núi, hoặc là Quan Bộ Phi cùng hãn sẽ đại khai sát giới, huyết tẩy diêm dân. Thái Thái thút thít, nước mắt như hạt châu rơi xuống, nàng bèn cùng bày tay bản thủ mà lau lên. Sở Cuồng ngồi xồm xuống, nắm lấy mảnh vải màu sắc sặc sỡ trên người nàng mà hỏi: “Tại sao lại biến thành như vậy?!”

“Sau khi ta với người tách ra.” Nàng nghẹn ngào kể lại: “Lại không biết làm sao mới tốt, gần đây cũng không có quan phủ. Sau đó ta nhìn thấy miếu thổ địa trong trấn có thứ này, đó là một cái đầu con nít rất mập. Ta đoán, thôn dân nơi này nhất định rất sợ vật này, cho nên ta liền.” Nàng nghẹn ngào không nói nên lời, Sở Cuồng nhẹ nhàng ôm nàng: “Cho nên ngươi liền giả trang thành như vậy, để hù dọa bọn họ?” Thái Thái vùi vào ngực Sở Cuồng mà rơi lệ: “Cũng may, bọn họ bị dọa bỏ chạy. Nhưng ta sợ chỉ là tạm thời mà thôi. Chúng ta nên mau rời đây đi.”

Sở Cuồng cau mày, kéo Thái Thái lên, Quan Bộ Phi che chở cho hai người, suốt đêm rời khỏi trấn nhỏ.

Rời đi mảnh đất nguy hiểm này, ba người đặt chân vào một khách điểm.

Sở Cuồng sắp xếp cho Thái Thái xong mới mắng: “Đây chính là kết quả của việc không an phận, nếu không phải bởi vì ngươi, trầm cùng Quan Bộ Phi căn bản sẽ không bị phát giác, ai bảo ngươi đi theo trầm?!”

Mặt Thái Thái bị dọa cho sợ hãi vẫn còn trắng bệch. Nàng níu lấy y phục của Sở Cuồng nói: “Thần thiếp là Hoàng hậu – nhất định phải trông chừng hoàng thượng ——”

Mặt hãn: “Ngươi sợ trầm, lại chạy đến mấy nơi như ... thanh lâu sao?”

“—” Bánh bao gập đầu một cái.

“Quý quái! Ngươi coi trẫm là ai chứ!” Sở Cuồng gầm lên!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Ba ngày trước, khi Sở Cuồng đến trấn Giang Âm, ngoài ý muốn lại nhìn thấy một đám diêm dân đang khiêng sọt muối bỏ lên khoang thuyền. Trên khoang thuyền cũng không có ký hiệu của quan phủ, hơn nữa mấy người này bộ dạng lại thậm thà thậm thụt, vì vậy lập tức Sở Cuồng kết luận, những người này đang mua bán muối lậu. Đại Sở vốn nghiêm cấm giao dịch muối lậu, Sở Cuồng liền mang theo Quan Bộ Phi một đường truy xét, muốn tra rõ hang ổ của đám người kia là ở nơi nào. Nhưng không nghĩ đến, khi bọn họ đuổi đến trấn nhỏ nơi mà mấy người kia chuyên môn dùng để sản xuất muối lậu, lại gặp được bánh bao mập. Hỏi ra mới biết được, hoàng hậu nương nương này cũng quá mức thông minh, thế nhưng cũng hoài nghi những người này buôn muối lậu nên theo đến.

Do đó trong lúc Sở Cuồng đang giả trang thành thương nhân buôn muối lậu để đàm phán cùng những người này, lại bị Thái Thái thần xui quỷ khiến đến phá hỏng.

Rất nhanh, mấy người kia nhận ra, hai người qua đường này quen biết lẫn nhau. Tự nhiên sẽ dẫn đến hoài nghi!

Sở Cuồng nghĩ đến liền thấy giận: “Như gia tam thông làm ăn kiểu gì thế không biết?”

“Tỷ muội Như gia, vì bảo vệ thân thiếp nên bị người của Diêm bang bắt đi rồi!” Nàng núm lấy Sở Cuồng: “Sáng sớm ngày mai chúng ta đến quan chủ tổ cáo! Mang binh mã đi tiêu trừ, nhất định phải cứu các nàng ấy ra mới được.”

“Chuyện ngày mai, ngày mai hãy nói.”

Thái Thái nhẹ gật đầu, đáng vẻ mặt vô cùng. Sở Cuồng bắt đắc dĩ đỡ nữ nhân nhiều chuyện này nằm xuống, kéo chăn lên, ngồi bên cạnh nàng nhìn một hồi lâu, trước mắt liền hiện lên hình ảnh bộ dáng nàng bán mạng chạy trong rừng lúc này. Trong lòng dấy lên cảm động, lại thấy cánh tay trắng nõn của nàng bị cành cây cào xước, vết thương chằng chịt, vì vậy cầm lên, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

“Đau —” Thái Thái bị chạm liền kêu đau.

Sở Cuồng thả ra, nhẹ nhàng thở dài, lấy tay áp vào trán nàng, chần chừ chốc lát mới nói: “Cảm ơn ngươi.”

“Là ta liên lụy đến Hoàng thượng, cho nên ta nhất định phải cứu ngươi.” Nàng rung rung nói: “Sau này ta cũng sẽ không dám theo dõi ngươi nữa!” Nói xong, thút thít khóc.

“Ngươi cho rằng lần sau trẫm còn dám cho đồ phiên toái như ngươi nam tuần nữa sao?”

“Ta đã sớm nói, ngươi không nên dẫn ta nam tuần, nếu ta ở trong cung, vừa được đọc sách uống trà, lại không phiền nhiễu đến ngươi và các phi tử, nhất định sẽ rất thoải mái à nha.” Nàng đem đầu ngón tay bị trầy xước ngâm vào trong miệng: “Bây giờ cả người ta đều không thoải mái gì hết!”

Sở Cuồng rút ngón tay nàng ra, nhìn thấy vết thương rất sâu, lại cúi đầu thổi hai cái, mắt hần sáng lên, thế nhưng, lại đưa ngón tay nàng lên, ngâm vào.

A—

Tim Thái Thái cũng không mãnh liệt nảy lên, bởi vì ngay từ đầu, khi xúc cảm từ ngón tay truyền đến, tim của nàng, đã chợt ngừng đập. Nhìn đáng vẻ Sở Cuồng, muốn bao nhiêu ngốc thì có bấy nhiêu ngốc. Hần hơi khép mắt, liếm cho nàng mấy cái sau đó ngẩng đầu lên: “Còn đau không?” Đột nhiên giọng nói của hắn trở nên khác lạ hơn so với bình thường rất nhiều.

Thái Thái dờ dẩn lắc đầu một cái.

Rút tay trở về, nàng ôm vào trong ngực, nằm xuống, lật người sang hướng bức tường.

“Ngươi cũng mệt rồi, nên đi ngủ đi. Chỉ là sáng ngày mai ngươi nhất định phải rời đi thôi, cũng đừng lo lắng cho trẫm với ba tỷ muội Như gia. Quan Bộ Phi sẽ trở về với ngươi, sau đó dẫn người đến giúp trẫm, biết chưa?!” Thái Thái nhảy dựng lên, “Một mình ngươi ở đây ngộ nhờ bị hại chết thì làm sao bây giờ?”

“Nếu ta chết, ngươi có thể làm Hoàng thái hậu rồi.”

“Phi phi phi, lời này thật xui xẻo!” Thì ra đối với sự tỉnh sống chết, nàng vẫn còn rất để ý.

Nàng vươn tay bịt miệng Sở Cuồng: “Đừng nói nữa!”

“Ừ!” Sở Cuồng để miệng cho nàng bịt, vẫn hòa ái gật đầu một cái.

“Người xem bình thường người làm hoàng đế, người ta nói cái này không được, cái kia lại phạm hủy kiêng kỵ, thì ra cũng chỉ là cho châu quan đốt lửa, không cho phép dẫn chúng thấp đèn, thật đối trá.”

Không ngờ, Sở Cuồng chỉ nhếch miệng mỉm cười, hoàn toàn không có ý muốn tranh cãi với nàng.

“Hoàng thượng, thuộc hạ đã mang đồ ăn đến.” Quan Bộ Phi nói.

Quan Bộ Phi lấy ra rất nhiều đồ ăn ngon, hân mới vừa tắm qua, lại đi ra trần mua một con gà xé bọc lá sen, mấy cái bánh bao nhân đậu, lại thêm mấy món rồi bày ra trên bàn. Thái Thái nhếch môi, sợ mình lộ ra dáng vẻ ăn như hổ đói lại bị Sở Cuồng cười nhạo, lại không ngờ hân lại tự mình xé đùi gà, đưa cho nàng nói: “Ăn đi.”

“Cho ta thật sao?” Không thể tưởng tượng được, hân lại không châm chọc nàng, lại càng chủ động kín đáo đưa cho nàng, chẳng lẽ hân định kín đáo đưa cho nàng xong lại đi cười nhạo nàng sao?

Thái Thái không có nhận, trong tay Quan Bộ Phi cũng cầm một đùi gà, thật lúng túng, thì ra là hân cũng bẻ một cái đùi gà, định đưa cho hoàng hậu nương nương dùng, không ngờ hoàng thượng lại ra tay trước, vậy thì đùi gà này, tự nhiên sẽ để cho hoàng thượng ăn. Thái Thái nhìn cử động của Quan Bộ Phi, đưa tay ra nói: “Quan đại nhân, đùi gà này nhường cho ta đi, nơi này chỉ có một mình ta là nữ nhân, người là nam nhân, không nhường cho ta sao?”

Quan Bộ Phi cười một tiếng, gật đầu, đưa đùi gà cho nàng cầm, nàng cười híp mắt cắn một ngụm, không để ý đến Sở Cuồng, khiến hân xấu hổ vô cùng.

“Hoàng thượng, người để cho mình ăn đi, ta đã có rồi.”

Sở Cuồng chau mày, lập tức rút tay về, nhét cái đùi gà vào chén Quan Bộ Phi: “Thưởng cho người.”

“Đa tạ hoàng thượng.”

Dáng vẻ lúc ăn đùi gà của Thái Thái rất nhã nhặn, dùng xem thường cái miệng nàng nhỏ, ăn cũng không bị dính dầu, động tác vừa từ tốn vừa lịch sự, xé từng miếng nhỏ mà bỏ vào miệng. Ăn xong rồi, nàng lại ăn thêm một miếng bánh dứa, uống nửa chum trà, hoàn toàn hài lòng. Sở Cuồng hỏi: “Ăn no chưa?” Thái Thái đáp: “Ăn no rồi, hoàng thượng, ngài cứ từ từ ăn.” Nàng đứng lên, bất ngờ, đầu lại giống như bị choáng váng.

Quan Bộ Phi đỡ đầu, thăm kêu: “Tiêu rồi, bị ám toán!”

Sở Cuồng hoa mắt, lại cảm giác thấy muốn nôn mửa.

Rầm rầm rầm, bên ngoài là một trận đập cửa hỗn loạn.

Một giọng nói thô to quát lên: “Gian tặc ta gan, có người tố cáo các người, bản quân gia hôm nay phụng mệnh tri phủ đại nhân, bắt các người giải về!”

Lập tức, Sở Cuồng hiểu được, thì ra ở đây nghiệp quan (*quan phủ và thương nhân*) cấu kết, có lẽ nha môn cùng bọn người buôn muối lậu có dính dáng đến nhau.

Hân nhìn Thái Thái, đến bên giường đỡ ván lên: “Người đi vào mau.”

“Các người làm sao?”

“Người trốn đi, đừng để ta phải lo lắng cho người. Chờ lúc người hồi phục sức lực, lập tức trở về thành Tô Châu, dẫn người đến đây.”

Mất Thái Thái mông lung đắm lệt, không ngờ Sở Cuồng không biết lấy sức lực từ đâu ra, lập tức ôm lấy ngang hông nàng, nhét vào dưới ván giường, đẩy kín, che đậy trải giường lên, sau đó hân ngồi xuống.

Quan Bộ Phi cũng nhanh chóng ngồi xuống, loại độc này chưa rõ độc tính, trước tiên cứ để họ bắt đi, những chuyện khác từ từ tính.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127

Mặc dù Sở Cuồng nắm lần bảy lượt bảo nàng mau chạy về thành Tô Châu điều binh, nhưng Thái Thái nhất định phải nhìn thấy bọn họ, biết Sở Cuồng cùng Quan Bộ Phi tạm thời bình an vô sự mới có thể rời đi. Thừa dịp đêm tối, Thái Thái liền nấp ngoài cửa nha môn quan phủ, đáng tiếc lại không thể biết được động tĩnh ở bên trong, vì vậy nàng chỉ có thể ngây ngốc trong cái nơi hẻo lánh đó. Sáng sớm ngày hôm sau, Thái Thái nhìn thấy trên bờ cáo ngoài cửa nha môn có dán hai tờ báo cáo, trên báo cáo có vẽ hình hai người, rõ ràng một là Sở Cuồng, người còn lại là Quan Bộ Phi.

Phía trên cùng là dòng chữ được viết bằng mực đỏ khiến người ghê sợ, nhận định hai người là phường cướp sông cướp biển, canh ba trưa mai, sẽ bị chém đầu.

Canh ba ban trưa? Lòng Thái Thái trầm xuống, nếu như canh ba trưa mai sẽ chém đầu hai người, nàng thử nhắm tính, bây giờ từ nơi này đến Tô Châu đại khái sẽ mất hai ngày, đi về sẽ mất đến bốn ngày, chờ đến lúc nàng cùng nhân mã trở lại, đoán chừng họ chỉ còn lại một bãi máu, cùng với thi thể bị chém thành hai nửa. Đầu Thái Thái choáng váng, cũng không thể ngồi yên được nữa, trong lòng gấp đến độ nói lầm bầm. Nàng hốt hoảng bước vài bước, lại nhớ đến Nha môn Trấn Giang là nơi ở của trung thừa ngự sử, mà từ nơi này đến Trấn Giang, ước chừng chỉ có nửa ngày, nếu dẫn người lộn trở lại, cũng là nửa ngày, như vậy nhanh thêm một chút thì vừa đủ thời gian.

Lúc nguy cấp, Thái Thái không kịp suy nghĩ gì nhiều, nhưng biết còn hơn là phải ngồi chờ chịu chết. Nàng leo lên ngựa, một đường bôn ba về phía nha môn Trấn Giang.

Không ăn không uống suốt nửa ngày, rốt cục cũng thấy cửa lớn của nha môn phủ Trấn Giang, nàng lật người xuống ngựa, định chạy đến đánh vào cái trống da trâu lớn đặt ngoài phủ. Thái Thái đi đến, lấy dùi trống xuống, gõ thùng thùng vào, lập tức liền có nha môn ra mở cửa. Không cần mở miệng, hai nha dịch liền áp Thái Thái tiến vào huyện nha, sau khi mặc quan phục, trung thừa ngự sử liền nhìn nữ tử ở phía dưới.

Nhìn trong chốc lát, hần mới hỏi.

“Vì sao ngươi lại đánh trống?”

“Ta là đương kim hoàng hậu, bây giờ hoàng thượng đang gặp nguy hiểm, các ngươi nhất định phải phái binh đến cứu hần ngay.” Thái Thái đi thẳng vào vấn đề, thật sự đã không còn thời gian để mà trì hoãn. Ai ngờ mọi người vừa nghe thấy, nhìn Thái Thái một chút, sau đó phá lên cười ha ha, “Ngươi mà là hoàng hậu nương nương á, ta xem ngươi là kẻ điên thì có, người đâu, ném nàng ta ra ngoài cho ta!”

“Này, ngươi ngay cả một câu cũng không thêm hỏi, cứ như vậy mà kết luận là ta bị điên sao?”

“Đoàn người của Hoàng thượng còn chưa đến đây, thám tử vừa mới trở lại bẩm báo rằng, hai vị chủ tử đang trên đường đi, mọi người bên này cũng còn đang chuẩn bị nghênh giá, cho nên cái người điên như ngươi, đừng có mà càn quấy!”

“Đại nhân, ta cũng không phải là càn quấy, ta là hoàng hậu, cùng hoàng thượng vì phục đến trấn Giang Âm lại bị nha môn ở đó cho là đạo tặc cướp sông cướp biển nên bắt giữ, buổi trưa ngày mai khai đao chém đầu, nếu như ngươi còn muốn nghênh giá, tốt nhất nên mau phái binh cho ta dẫn đi mau.”

Đại nhân kia thấy Thái Thái lời nói đứng đắn nghiêm túc, liền bắt đầu thì thầm lầm bầm, “Ngộ nhờ chuyện hoàng thượng vì phục xuất hành là thật thì làm sao bây giờ nhỉ?”

Nếu như vậy hần sẽ nhận không nổi trách nhiệm này, nhưng mà cứ dễ dàng phái binh lính ra, kinh động đến các quan phủ khác, hần cũng sẽ không chịu nổi trách nhiệm ấy.

“Ngươi có bằng chứng gì hay không?” Rốt cục hần cũng bắt đầu khiêm nhường mà nói chuyện.

Thái Thái đương nhiên là có bằng chứng.

Nàng sờ vào trong ngực, a, đột nhiên hoa dung thất sắc, hồng rồi, lệnh bài của hoàng hậu không biết đã bị rơi ở đâu khi giả thần giả quỷ ở trong núi rồi. Trong lòng Thái Thái vừa giận vừa rối loạn, nàng gấp gấp nói: “Ta tự nhiên là đồ thật, ta tự chứng minh là được!” Nói cũng như không, đại nhân ở phía trên nghe thấy, cười ha ha rồi nói: “Ngươi nói thật thì nó liền thật sao? Ai có thể chứng minh được chứ?”

Thái Thái ghen lời, nhìn ra bên ngoài, sắc trời đã dần tối, nếu bây giờ không phái binh đi ngay, chỉ sợ cái mạng của Sở Cuồng sẽ tiêu mất. Thái Thái sờ trên người mình, đột nhiên chạm phải chiếc giày mình đang mang, đáy giày chính là do các nội mệnh phu nhân đặc chế, có ký hiệu của cáo mệnh phu nhân (*phu nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu*). Nàng là đệ nhất cáo mệnh trong nước, như vậy chỉ cần tìm một nữ nhân có cấp bậc đến nhìn một chút, thì sẽ nhận ra ngay.

Nàng ngồi bệt xuống dưới đất, cởi giày ra, giơ lên cao: “Chiếc giày này là do nội cung đặc chế, trên đệm giày có thêu hình phượng hoàng, là loại hoa văn chỉ có hoàng hậu mới có thể dùng, cho ngươi nhìn, ngươi có thể tin ta chưa?”

A, đúng là kẻ điên! Điên thật rồi! Tên quan nhìn người đàn bà chanh chua này, ai lại đi nhìn đế giày nhà ngươi chứ? Hơn nữa nhìn bộ dáng của nàng lại thật lòi thối nhếch nhác nữa.

Hần mắng, “Người đâu, kéo nàng ta ra ngoài đánh cho ta.”

Một đám người cầm gậy gỗ, vội vàng kéo Thái Thái ra ngoài.

Thái Thái nổi giận: “Cầu quan, hoàng thượng mà chết, người cũng sẽ bị chôn theo cho mà xem!”

“Chờ chút...!” Vị đại nhân kia nói: “Kẻ điên này, dám bảo hoàng thượng chết sao, quả là đại nghịch bất đạo, người đâu, giải vào đây cho bản quan.”

Bỗng nhiên, lại bị giải vào lại, Thái Thái bị người kiềm hai đầu gối, đè trên mặt đất.

“Kẻ điên kia, người có biết tự tiện xông vào phủ nha là đáng tội gì không? Người có biết nguyên rủa hoàng thượng là đáng tội gì không?”

Thái Thái cao giọng hét lên: “Khốn kiếp, vậy người có biết giết chết hoàng hậu, không cứu hoàng thượng là đáng tội gì không?”

Hoàng hậu cái con khi khô!

Tên quan chết tiết kia đột nhiên nói: “Dân phụ tự tiện xông vào phủ nha yêu ngôn hoặc chúng (*dùng lời tà ma để mê hoặc dân chúng*), lấy bàn đĩnh đến đây.”

“Bàn đĩnh?” Trong lòng Thái Thái giận dữ, hần sao có thể ác độc đến vậy, hờ một chút liền lấy bàn đĩnh.

Bàn đĩnh được làm từ đĩnh sắt tinh mịn, từng cây đĩnh được đóng xếp hàng trên bàn gỗ, mùi nhon hương lên trên tạo thành bàn đĩnh. Bình thường dùng để đối phó với dân chúng cáo quan.

Trái tim Thái Thái băng giá, chẳng lẽ hôm nay muốn dùng thứ này lên người hoàng hậu như nàng sao?

Hai tay nàng bị người kéo ra, giày rơi trên mặt đất. Trông cực kỳ nhếch nhác.

“Ta xem thân thể người cũng không nhẹ nắm, người nên biết, khổ người như người mà leo lên bàn đĩnh, nhất định rất đã nghiền.”

A, lòng tên đại nhân này thật là đen tối âm u mà!

Thái Thái cao giọng nói: “Hôm nay nếu như người dám khiến bản cung thành cái rổ, ngày mai bản cung liền đem người đánh thành cái phễu!”

“Người đâu, chớ nghe nàng ta nói nhảm nữa, lôi lên bàn đĩnh cho bản đại nhân, lăn một vòng cho ta!”

Thái Thái bị người đạp cho một cái, cả người ngã vào bàn đĩnh, ngay lập tức, làn da trên người bị đĩnh nhọn đâm vào, nàng kêu thảm một tiếng. Mà thân thể của nàng bị gậy gỗ đè quá mạnh, không thể nhúc nhích được, cứ như vậy mà bị thương, chờ đến khi nàng lăn từ trên bàn đĩnh xuống, quả nhiên, làn da đã bị thương tổn, đủ tiêu chuẩn trở thành một cái rổ không lỗ.

Thái Thái chỉ cảm thấy một trận đau nhức đến tê tâm liệt phế, cổ sức nhìn cánh tay của mình, tất cả đều bị thương rì thành chấm máu, mà vạt áo trước mặt sau lưng của nàng, máu cũng thấm ra. A – Thái Thái rên một tiếng, té xỉu.

Chờ đến khi tỉnh lại, nàng cảm giác được mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, bên cạnh lại có người lau vết thương trên tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128

“Á!” Thái Thái bật tỉnh dậy.

Lúc này bỗng nhiên có một giọng nói tội nghiệp vang lên: “Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội!” Là giọng của một phụ nhân, Thái Thái nghiêng đầu nhìn, phát hiện, thì ra là một vị phu nhân ăn mặc hoa lệ: “Thần là thê tử của đại nhân, thần xin thay lão gia bồi tội với nương nương.” Bà cơ hồ là khóc quỳnh lên, thì ra khi nàng té xỉu thì vừa lúc bà từ bên ngoài trở lại, nhìn thấy nàng ngã vào vũng máu trên đất với chiếc giày mà nàng đã cởi ra.

Chiếc giày này, nhìn một cái đã có thể nhận ra nó rất khác với của người khác.

Bởi vì nhà vị phu nhân này chuyên phụ trách thêu thùa vật dụng trong hoàng cung, long bào của hoàng thượng, phượng bào của hoàng hậu nương nương bà cũng đã từng may qua, cho nên chiếc giày này, liếc mắt nhìn một cái bà đã biết nó là của hoàng hậu, chiếc bên trái có hình rồng, chiếc bên phải có hình phượng. Còn của hoàng thượng thì ngược lại. Bà nhìn thấy, liền đoán được chuyện xảy ra, lập tức lao qua gọi người mau đưa Thái Thái về cẩn thận chăm sóc.

Làm nương nương bị thương, thật là tội đáng muôn chết.

Lần này lão gia nhất định muốn chết thật rồi.

Ai ngờ câu đầu tiên khi nàng vừa tỉnh lại là: “Mau, bảo lão gia người mau phái binh đến phủ Giang Âm, nể tình người có công cứu giá, chuyện hôm nay, bản cung tuyệt sẽ không để lộ ra bên ngoài, bản cung nhất định còn ban thưởng lớn cho các người nữa nữa.”

Có lời đảm bảo của Thái Thái, phủ Trấn Giang lập tức liên lạc trú binh tại địa phương, suốt đêm đi về hướng phủ Giang Âm.

Mà Thái Thái cũng ngồi trên xe ngựa, được vị phu nhân này tự mình chăm sóc.

Canh ba buổi trưa ngày hôm sau, Sở Cuồng và Quan Bộ Phi bị thuốc mê làm cho chân nhũn như bún bị người lôi lên đoạn đầu đài, chuẩn bị xử trảm.

Sở Cuồng lạnh lùng khề hừ, nói: “Trẫm đường đường là hoàng đế Đại Sở, lại bị bọn khốn này ám toán.”

“Hoàng thượng, thần tướng tin nhất định nương nương sẽ chạy về kịp lúc.”

“Từ đây đi về phủ Tô Châu mất bốn ngày, nương nương nhà người sẽ không về kịp được.”

Hắn sâu kín thở dài, không còn cách nào, lúc này chỉ lo lắng mình sẽ trở thành một hoàng đế lưu danh sử sách, một hoàng đế chết oan thật rồi.

Đột nhiên, mọi người xung quanh lại trở nên an tĩnh lại.

“Giờ ngọ đã đến, mau tiến hành khai đao vấn trảm!”

Phốc ~!!

Một ngụm rượu phun vào trên thanh đại đao.

Trong lòng Sở Cuồng ngũ vị tạp trần (*chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn -> tâm trạng rất phức tạp, hỗn loạn*), bởi vì kiểu chết này, sẽ khiến cho hậu thế cười đến rụng răng, mà không, bọn họ sẽ không công bố cách chết của hắn, tối đa là giữ kín không nói ra, sau đó tìm một kiểu chết có thể diện nhất gán cho hắn, Sở Cuồng bật cười, thì ra hắn cũng có cơ hội được lưu danh sử sách a.

“Hạ đao lưu người!” Đột nhiên một tiếng hét thê lương vang lên. (Giống hạ thủ lưu tình nhỉ ^^)

Lòng Sở Cuồng đập mạnh một cái, chấn động cả thân kinh.

Rầm rầm rầm rầm rầm —

Là thanh âm của giày quân lính.

Đột nhiên, hắn thở hắt ra một hơi.

Sau đó, một người bước lên, cõng dây trời, mở còng cổ ra cho hắn.

Hắn nhìn thấy, gương mặt yếu đuối kia của nàng.

“Làm sao người lại kịp chạy về được? Lẽ ra, người tuyệt không thể kịp chạy về đây được?”

Thái Thái còn chưa lên tiếng, đại nhân phủ Trấn Giang cùng người đi theo đã quỳ xuống trước Sở Cuồng.

Mọi người nhìn thấy, liền nhất loạt cũng quỳ theo xuống.

Sở Cuồng kêu một tiếng ngừng, không cần phải tham kiến hoàng thượng, hắn đứng lên, dặt tay Thái Thái bước xuống đoạn đầu đài.

Thái Thái đi theo, bước chân lảo đảo.

Quan Bộ Phi cũng được tự do, bỗng nhiên, hắn nhìn nương nương, cảm thấy hình như nàng có chút vấn đề gì đấy thì phải?

Cả phủ Giang Âm bị bao vây, Sở Cuồng sai Quan Bộ Phi dẫn đại đội đến, tạm thời dùng phủ làm hành cung.

Sau đó hắn hỏi Thái Thái: “Đến tốt cùng là người làm sao có thể đem lộ trình bốn ngày rút ngắn xuống còn một ngày vậy?”

“Thần thiếp không trở về Tô Châu, nghe nói hai người sẽ bị chém đầu cho nên thần thiếp chạy đến Trấn Giang, điều binh từ đó đến.”

“Làm sao người lại biết Trấn Giang có người?”

“Cha của thần thiếp có một người bạn, từng đảm nhiệm Tổng binh ở Trấn Giang.”

Lúc này, toàn bộ quan viên phủ Trấn Giang đều đi vào tham kiến.

Sở Cuồng khen ngợi mấy câu, lại ban thưởng thăng quan tiến chức cho bọn họ.

Lại thấy ngự sử Trấn Giang nhìn Thái Thái, thần sắc dường như có chút khản trương.

Thái Thái đã đảm bảo là sẽ không nói, liền tuyệt không nói, cho nên chỉ bảo: “Hoàng thượng và bản cung đã mệt mỏi, các người lui xuống đi.”

“Dạ!”

Đột nhiên, Sở Cuồng dường như biến thành một người khác, vươn tay kéo tay Thái Thái, nàng đau đến toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố chịu đựng. Nàng dùng sức giãy khỏi tay Sở Cuồng: “Hoàng thượng, cứu người là bổn phận của thần thiếp, hoàng thượng không cần phải vì chuyện này mà phải ra sức đối tốt với thần thiếp như vậy đâu.” Nói xong, nàng vạn phúc nói: “Thần thiếp cũng rất mệt mỏi, nhất định phải đi nghỉ ngơi một chút thôi.”

Không phải là nàng mệt mỏi, mà là đau, nàng phải đi gọi vị phu nhân kia, sau đó vào một căn phòng khác, giúp nàng lau rửa rồi trị thương mới được.

“Quan đại nhân, bản cung muốn nghỉ ngơi, người có thể canh cửa giúp bản cung có được không?”

Quan Bộ Phi dĩ nhiên là nguyện ý.

Lúc này Thái Thái mới đi vào, cởi y phục ra, máu đã nhuộm đầm áo lót. Nàng cởi nốt áo lót, trước ngực sau lưng đều trầy nát.

Vị phu nhân kia cũng không đành lòng mà nhìn, cũng không biết hoàng hậu nương nương làm sao có thể nhịn đau được nữa.

Hơn nữa, bị uất ức đến nhường vậy, thế nhưng nương nương chỉ vì một câu cam kết với bà, lại không nói cho hoàng thượng biết sao?

Phu nhân kia lã chã rơi lệ, vừa xoa thuốc vừa nói: “Nương nương, phu quân của thần thật đáng róc xương lóc thịt.”

“Nếu hoàng thượng gặp chuyện không may, bản cung nhất định sẽ róc xương lóc thịt của hần rồi, lại thêm cả tru di cửu tộc nữa. Nhưng mà nếu hần đã có công cứu giá, tự nhiên bản cung sẽ thả cho hần một con ngựa, hi vọng hần sẽ vì hoàng thượng mà hoàn thành tốt nhiệm vụ, nhưng đừng có lỗ mạng như thế nữa, mà phu nhân, người họ gì?”

“Thần phụ họ Trần.”

“Trần phu nhân, người là người cẩn thận tỉ mỉ, sau này nhất định nên giúp đỡ phu quân của mình nhiều hơn, cái dạng kia làm quan không thành.”

“Tạ ơn nương nương đã chỉ dạy!”

Xoa thuốc xong, Thái Thái băng trước ngực sau lưng lại, mặc quần áo tử tế xong, trừ bỏ có chút đau nhức khi cử động, còn lại cũng không còn đáng ngại nữa.

Vốn cho là rốt cục cũng có thể an ổn ngủ một đêm, không ngờ đến nửa đêm, xung quanh vang lên tiếng ồn như sấm dậy.

Nàng mở mắt, khoác thêm y phục bước ra ngoài liền nhìn thấy trên dưới chân núi ánh lửa lập lòe. Sở Cuồng đang đứng nhìn tình huống trên đó. Tổng binh Trấn Giang cùng ngự sử trung thừa Trấn Giang nói: “Ở đây toàn bộ đều là diêm dân, nhất định bọn họ phát giác được người lần này mình đặc tội là hoàng thượng cho nên mới làm liều, nhân cơ hội tạo phản. Ngần ấy, ít nhất phải có hơn hai ngàn người.”

Trong khi tổng binh chỉ mang đến có năm trăm người.

Trên dưới trong ngoài đều là ánh đuốc, chiếu sáng khuôn mặt từng người, biểu tình vừa trầm trọng lại vừa tối tăm.

“Hoàng thượng, quan bức dân phản. không thể dùng vũ lực được.” Thái Thái nhìn Sở Cuồng, thấp giọng nói.

“Vậy trước tiên chỉ có thể phái người đi đàm phán thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129

Không sai, dựa theo thực lực mà nói, cho dù binh lực đối phương gấp mấy lần mình, nhưng bọn họ cũng chỉ là một đám người ô hợp, trong đó lại lẫn

không ít người già nua yếu ớt, nếu dẫn mấy trăm lính xông ra, chắc chắn không thua, nhưng với tình trạng này, chỉ sợ thương vong là điều không thể không tránh khỏi. Điều Sở Cuồng lo lắng nhất không phải là đối phó với diêm dân, mà là sợ những kẻ nguyên bản đã có dã tâm mưu phản sẽ lợi dụng để dụ dỗ lòng người, biến một cuộc xung đột nho nhỏ trở thành một cuộc mưu phản chân chính.

“Phải ai đi bây giờ?” Sở Cuồng nhân nhặt nói.

Thái Thái đáp: “Thần thiếp là một nữ nhân, hãy để thần thiếp đi đi, bọn họ sẽ không làm gì đến nỗi quá đáng lắm đâu.”

Sở Cuồng không lên tiếng, dĩ nhiên đáp án là không thể. Dù hấn không hành động như một quân chủ, nhưng với tư cách là một người nam nhân, để nữ nhân của mình đi làm loại chuyện nguy hiểm này, Sở Cuồng làm không được. Ánh mắt hấn quét qua Thái Thái: “Người đừng tưởng rằng mình là người toàn năng.”

Thái Thái cũng rất kiên trì, “Nơi này chỉ có thần thiếp cùng với Trần phu nhân là hai nữ nhân, nếu như bây giờ hoàng thượng phái một quan viên đi, bọn họ sẽ cảm giác thấy áp lực, đến lúc đó ra tay thật, thì xem như đã trở thành tạo phản mất, hãy để thần thiếp đi đi, đàm phán thành công dần xếp mọi chuyện ổn thỏa, có lẽ sẽ tránh thoát được một thảm kịch. Hơn nữa, nếu toàn bộ bị hoàng thượng bắt được, chẳng lẽ hoàng thượng sẽ giết tất cả bọn họ sao? Cho trên trước mắt chỉ còn cách, để cho thần thiếp đi thôi.” Thái Thái cầm lấy tay Sở Cuồng: “Yên tâm, bọn họ hấn là không đến mức phải giết chết thần thiếp đâu.”

“Nếu bọn họ gây bất lợi cho người thì trầm nên làm thế nào cho phải đây?” Sở Cuồng về mặt đề ý, ngưng mắt nhìn về phía Thái Thái.

“Sẽ không đâu, thần thiếp nắm chắc mà, bọn họ chẳng qua chỉ là thôn dân, chúng ta là quan, bọn họ so với chúng ta càng lo sợ hơn nhiều.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Không ngờ, Trần phu nhân cũng là một nữ nhân dị thường dũng cảm, bà nhìn thấy Hoàng hậu nương nương muốn đi đàm phán với thôn dân bên kia, liền xung phong phận việc, nguyện ý làm bạn đồng hành với nàng. Cho nên hai nữ nhân bên đối y phục bình thường, cầm đuốc đi đến chỗ thôn dân dưới sự bảo vệ của Quan Bộ Phi. Đến nơi, Thái Thái ngẩng đầu, ưỡn ngực nói: “Ta muốn tìm người đứng đầu của các người để nói chuyện.”

“Nữ nhân này, người cho rằng người là ai chứ, mau tránh ra!” Sau một hồi hò hét loạn lên, bọn họ nhìn tiểu nha đầu tay trái gà không chắc này, đáng đáp cực kỳ phúc hậu, cùng lắm là một tiểu thư nhà quan, bèn khinh bỉ: “Người muốn học Hồng nương dùng miệng lưỡi để làm lui mười vạn đại quân sao?”

“Ta cũng không phải là Hồng nương. Hồng nương là người nào mà lại dám đánh đồng với ta chứ?!”

“Các người cái đám lính tôm tướng của này, lại còn dám so sánh mình với mười vạn đại quân, cười chết người mất thôi. Ta cho rằng, tốt hơn các người mau mau giải tán đi, đừng ở đây tìm phiền toái nữa.” Thái Thái giống như không sợ gì hết, nhận lấy cây đuốc từ trong tay Quan Bộ Phi, bảo Trần phu nhân ở nguyên đó, chờ nàng trở về. Bước chân vững vàng, nàng đi về phía bọn người ô hợp kia. Nhìn thấy một nha đầu mập mạp trên người không có vũ khí, cũng không giống một cao thủ võ lâm, bọn họ cũng không để ý nhiều, chỉ chờ nàng lại đây để xem nàng định làm gì.

Thái Thái đi qua, nhìn xung quanh. Một diêm dân ở đối diện cao thấp đánh giá nàng, ánh mắt Thái Thái không hề có chút trốn tránh, làm cho diêm dân này có chút sợ hãi, hấn né mắt đi. Nàng lớn tiếng hỏi: “Ta đã nói là muốn gặp người đứng đầu của các người, các người cũng không phải kẻ cầm hay kẻ điếc, sao lại không nói gì cả?!” Nói xong, nàng dựng thẳng mày liếc hấn một cái, cuối cùng người này cũng cố lấy lại dũng khí, chỉ về phía một người trẻ tuổi: “Đây là thiếu gia của Diêm bang chủ chúng ta, đây, người muốn hỏi gì thì hỏi hấn đi!”

“Đúng vậy, ta chính là người đứng đầu, chuyện tình lần này, vô luận như thế nào, đã có ta ra mặt!”

“Ha ha.” Thái Thái cười lạnh một tiếng, nàng nhắc vẩy đi đến, bước vòng quanh hấn, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, tựa như đang kiểm tra cái gì đó.

Đột nhiên, nàng ha ha cười lớn: “Vô luận như thế nào? Người là cái thá gì chứ?”

Thái Thái lớn giọng nói: “Các người thật sự cho rằng, chỉ bằng vào đám người ô hợp các người có thể đấu thắng lại quan phủ sao? Nói cho các người biết, Đại Sở đất đai vạn dặm, người làm quan đếm không hết, làm lính lại càng đếm không xuể, cho dù hôm nay tất cả mọi người ở đây đều bị các người tiêu diệt, ta dám cá, không qua một ngày, đám người các người sẽ trở thành kẻ thù chung của toàn Đại Sở.”

“Phi, người đừng có mà đe dọa chúng ta, hôm nay chúng ta tạo phản, ngày mai, sẽ là khởi nghĩa vũ trang!”

“Người dám phi ta?” Thái Thái sừng sốt, mạnh mẽ bước đến: “Phi phi phi phi!” Phi đến nỗi tên thiếu gia kia phải trốn tịt

(Phi: hừ/xí/úi chà/ô hay (từ cảm thán, biểu thị sự trách móc, khinh miệt) -> trong tình huống này, mình nghĩ nó giống như là hành động phun nước bọt vậy, nên đề nguyên cho hài hước ^^)

Thái Thái chui miệng, nói: “Người ngay cả phi cũng không lại bản cung, còn dám tính đến chuyện khởi nghĩa vũ trang sao? Người là ai chứ? Hôm nay các người biết mình đắc tội với một nhân vật quan trọng nên mới chớ cùng rút gậy, nhưng đây chỉ là kẻ tạm thời mà thôi, tại sao các người lại khởi nghĩa vũ trang? Hoàng đế Đại Sở hiện tại cũng không phải là hôn quân, cho nên nếu như bây giờ các người vọng tưởng tạo phản, mới là ăn no rừng mỡ, lấy trứng chọi đá!”

Thái Thái ngồi xuống, nhặt một mảnh lá cây lên lay lay.

Nàng nhìn xung quanh, một đám người bị nàng nói đến nổi kinh ngạc không thôi.

Thái Thái cười ha ha bảo: “Ta không nói bậy đâu, các ngươi thử nhìn xem, cùng lắm mười tám năm sau vẫn là một trang hảo hán mà thôi, ta có thể nói thật cho các ngươi biết, người ở trong nha phủ dưới đời trà kia không phải là ai khác, mà chính là đương kim hoàng thượng.”

Tất cả mọi người đều đồn rằng đó là đương kim hoàng thượng, bây giờ thì lời đồn đã được chứng thật rồi, trong lòng không khỏi rét run. Giết hoàng đế, kỳ thật đó là do lá gan bọn họ bị bức đến nóng nảy mới phải làm thế.

Thái Thái cười một tiếng: “Ta là thê tử của hán, chính là hoàng hậu nương nương mà các ngươi đã nhắc đến.”

“Ngươi là hoàng hậu?” Thiếu gia Diêm bang nhìn trên dưới Thái Thái mà đánh giá

Nàng đứng dậy nói tiếp: “Ta đến đây không vì mục đích nào khác, chỉ là vì một vài lời muốn nói thật lòng mà thôi. Thật ra tất cả mọi người đều là dân chúng lương thiện, làm cái gì chứ cũng không đi giết người phóng hỏa, chẳng qua vì để cuộc sống qua ngày được tốt hơn, mới đầu cơ trục lợi buôn muối lậu, kiếm thêm vài đồng bạc. Nếu hôm nay chỉ vì chuyện vài đồng bạc mà chết, thì mạng sống của các ngươi thật quá là rẻ mạt rồi.”

“Chúng tôi cũng không muốn, nhưng chúng tôi đã đắc tội hoàng thượng, nếu hán bắt tất cả lớn nhỏ trong thôn chúng tôi lăng trì xử tử, thì không bằng chúng tôi thử tạo phản, có lẽ sẽ mở được một đường máu.”

Thái Thái thờ dài, muốn mọi người hiểu thì chỉ có thể lấy tình để đổi đãi mà thôi: “Ta đến đây chính là để chuyển lời nhắn nhủ của hoàng thượng, hoàng thượng là nhất ngôn cửu đỉnh. Ta thân làm hoàng hậu, thì càng không thể nói dối, hoàng thượng đã nói: vương pháp không trách dân, cũng sẽ không trừng phạt những diêm dân bình thường các ngươi, nhưng chuyện buôn muối lậu, nhất định phải trừng phạt, nếu như hoàng thượng muốn điều tra, thì cũng chỉ điều tra những hộ buôn muối lớn, còn có những kẻ đứng đầu ăn chặn ở Diêm bang, sẽ không làm gì với thôn dân cả. Nếu như các ngươi làm lạc mà biết đường quay đầu lại, tự mình chỉ diêm bọn họ, hoàng thượng sẽ ban thưởng các ngươi mười lượng vàng ròng làm tiền phụ cấp, để lại cho các ngươi một con đường sống.”

Mọi người vừa nghe thấy, liền bắt đầu ồn ào náo động lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Thiếu gia Diêm bang kia có chút sợ hãi, hần lui về phía sau.

“Đừng nghe nàng ta, nàng ta lừa gạt mọi người đấy!” Hán nói.

“Phi phi phi! Bản cung lại muốn phi ngươi nữa rồi đấy! Ngươi mới là kẻ lừa gạt người khác thì có! Hôm nay bản cung đến đây truyền tin, cũng là đến để làm con tin, bản cung sẽ ở lại trong thôn cho đến khi nào mọi người lấy được ý chỉ chính thức của hoàng thượng, bản cung mới có thể rời đi, bằng không, các ngươi có thể đem bản cung róc xương lóc thịt, khiến cho bản cung cả đời không mở miệng cũng được.” Lời khẳng định của nàng tràn đầy khí phách.

Khí thế đó, trong nháy mắt áp đảo toàn trường.

Ngay lập tức có không ít thôn dân rối rít bỏ vũ khí trong tay, vội vàng quỳ xuống dập đầu với Thái Thái.

“Nương nương, nếu như lần này mọi người bình an, chúng tôi nhất định sẽ xem nương nương như là Quan Âm để thờ cúng.”

Thái Thái nói: “Vậy tốt nhất bây giờ các ngươi bắt tay đập tượng cho bản cung đi, bản cung sợ rằng các ngươi sẽ đập mình giống như đứa con nít đầu to trong thôn này, vậy thì thật xấu xí.”

Mọi người nhìn thấy hoàng hậu nương nương mặc dù béo mập, tuổi còn nhỏ nhưng lại vô cùng thân thiết đáng tin, lập tức không biết ai đó đã lập tức chỉ vào thiếu gia Diêm bang quát: “Mau bắt lấy thiếu gia, đừng để bọn đầu sỏ này chạy trốn mất!”

Tiếng hét vang lên, trước mắt Thái Thái, tên thiếu gia kia bị người ba chân bốn cẳng xông đến đè lên mặt đất.

A—

Rốt cục mồ hôi lạnh của Thái Thái mới có thể theo cảm roi xuống đất.

Thái Thái viết một phong thư gửi cho Sở Cuồng, nói rằng nàng sẽ ở lại trong thôn, muốn Sở Cuồng dẫn mọi người lúc này hãy nhanh chóng rời đi. Vì vậy Sở Cuồng hạ lệnh, mọi người suốt đêm lộn trở lại phủ Giang Tô gấp loạn giá (*kiệu của hoàng hậu*), Sở Cuồng sẽ lập tức phái người đến trấn Giang Âm truyền ý chỉ.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Nương nương, người với hoàng thượng không sao chứ?” Diêm bang bị vây diệt, ba tỷ muội Như gia tự nhiên được thả ra, nhìn thấy Thái Thái liền lệ nóng doanh tròng. Sau đó ba người vây quanh, cẩn thận xem xét xem nương nương nhà mình có thiếu cọng tóc miếng thịt nào không. Mấy ngày nay Thái Thái ở trong một nhà dân tỉnh lặng, lại có người cung nàng như cung Bò Tát, vì vậy có thể thuận tiện mà dưỡng thương, buổi tối mỗi ngày nàng đều gọi Trần phu nhân đốt mấy bụi cỏ, mang tro vào xoa vào vết thương cho nàng, may mắn đang là mùa thu, vết thương nhanh chóng lành lại, bây giờ cũng đã kết vảy, nhưng khắp người vẫn còn rất nhiều chấm nhỏ.

Bí mật này cũng chỉ có một mình Trần phu nhân biết. Ngay cả ba tỷ muội Như gia cũng không biết được, nhất là Như Nguyệt tính tình nóng nảy dễ xúc động, ngộ nhờ biết được sẽ tìm ngư sử trung thừa để tính sổ, chuyện sẽ càng phức tạp thêm. Nhưng thỉnh thoảng Thái Thái cử động sẽ bị đụng đến, áo lót trắng như tuyết vô duyên vô cớ lại rỉ máu, ba tỷ muội Như gia cũng không phải người mù, lại thường thân cận hầu hạ nàng, vì thế càng không thể giấu diếm được.

Quả nhiên, sau khi biết được, Như Nguyệt lập tức rút trường kiếm muốn đi tìm người tính sổ.

Thái Thái khuyên nửa ngày, Trần phu nhân cũng cầu xin nửa ngày, nàng mới thôi. Sau đó Như Nguyệt cắn môi, nước mắt tựa như hạt châu rơi xuống, giống như nương nương nhà nàng chịu khổ, càng đau hơn so với chính nàng chịu khổ vậy.

“Các em nhớ kỹ, bản cung đã hứa với Trần phu nhân, tuyệt đối không thể để hoàng thượng biết được chuyện này.”

“Vâng.” Như gia tam thông không phục đáp.

Chuyện được thuận lợi giải quyết, Sở Cuồng trên đường đi theo loan giá vẫn chìm trầm tư, có thể đây là ý trời, muốn hắn trở thành một hoàng đế lưu danh muôn thuở, vì vậy mới ban cho hắn một hoàng hậu để giúp hắn có thể được lưu danh sử sách Đại Sở. Hắn đã từng tìm vài lý do để thử chấp nhận nàng, nhưng làm như thế nào cũng không thấy ổn, nhìn Quan Bộ Phi ở bên cạnh, hắn thuận miệng hỏi: “Bộ Phi, người nói xem, hoàng hậu của trẫm có tốt hay không?”

Quan Bộ Phi hơi suy nghĩ, sau đó thành khẩn nói ra bốn chữ: “Thiên hạ vô song.”

Nói xong, Quan Bộ Phi tay cầm cương ngựa, hồi tưởng lại hôm đó hoàng hậu dùng cảm cơ trí thế nào, lại nhớ đến một Thái Thái thường ngày thân thiết đáng yêu. Quan Bộ Phi lại có một loại cảm giác tim đập nhanh thỉnh thoảng. Sở Cuồng sâu kín thở dài một hơi: “Chỉ là chó ngáp phải ruồi mà thôi.”

Lúc hắn nhìn thấy Thái Thái, nàng đang ngồi trong sân, tay cầm một quyển không biết là sách gì đọc say sưa ngon lành, Như Nguyệt thì cầm hòn đá ngồi trong sân nhà đập hạt đào. Sở Cuồng đi vào mảnh sân nhỏ này lại không ai có thể phát hiện được.

“Nương nương, Như Nguyệt cảm thấy thật ra từ đầu nếu được đầu thai vào nhà nông thì tốt rồi, chúng ta đã ở đây mấy ngày, không cần lo lắng lại rất yên tĩnh.”

Thái Thái gật đầu, thuận miệng nói: “Chờ ta bị hoàng thượng bỏ, liền mang các em đến nơi này an cư.”

“Hừ, chỉ sợ là người không đợi được ngày đó đâu!” Sở Cuồng ngạo mạn nói: “Cái thôn rách nát này, làm sao có thể so với hoàng cung xanh vàng rực rỡ của trẫm chứ!”

Hai người vội đứng lên, hành lễ xong, Thái Thái cãi lại: “Nếu như từ đầu không phải do người tự tiện lôi ta đến hoàng cung làm hoàng hậu, có lẽ cha ta nhìn thấy ta không lấy chồng, liền tùy tiện tìm một thôn phu ở rể, lúc đó là ta đã có thể trở thành thôn phụ mà sống qua ngày rồi.” Thấy Sở Cuồng hơi mất hứng, nàng cũng không lên tiếng nữa, vươn bàn tay nức ních thịt chọn một hạt đào đưa đến: “Này, hoàng thượng ăn không? Hạt đào còn tươi, trong hoàng cung cũng không có mà ăn đâu.”

Sở Cuồng đưa tay, thế nhưng không có cầm lấy hạt đào trong lòng bàn tay nàng, mà là cầm chặt bàn tay đầy thịt của nàng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mặt nàng. Thái Thái sợ đến lúc mặt cũng đỏ lên, “Hoàng thượng! Ta đã nói nhiều lần, đừng làm chuyện dọa người như vậy nữa.”

“Ai hù dọa người chứ?” Cuối cùng Sở Cuồng cũng bỏ bàn tay sắp tứa ra nước thịt của nàng ra.

Thái Thái thờ hồng học, xoa xoa tay mình: “Cái người này, đã ba bốn lượt làm ta sợ, thử dò xét ta. Đến tột cùng là như thế nào người mới tin ta là thật lòng không quan tâm đến người vậy hả?!” Nàng thầm nghĩ, nàng làm gì cho hắn thì cũng đều vì bốn phận, mỗi lần nàng làm cái gì hắn cũng hoài nghi dụng tâm của nàng cả. Thái Thái vứt hạt đào trong tay xuống đất: “Còn nữa..... hoàng thượng đừng có mà khiêu khích ta.” Nếu không, một ngày nào đó nàng lại tưởng hắn có ý gì đó với mình, ví như động lòng, như vậy thì thật hỏng bét.

Nếu như hắn thật lòng thì không sao. Còn nếu như hắn chỉ là chơi đùa, mà nàng là thật tâm, thì Thái Thái nàng nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Bất ngờ, hắn nắm lấy cằm nàng, “Người nói, khiêu khích? Chẳng lẽ người lo lắng quá thân cận như vậy, sẽ không kim lòng được mà yêu trẫm sao?” Nói xong, hắn khẽ cười một tiếng: “Cũng đúng, người cũng là nữ nhân mà thôi.”

Thái Thái tức giận, nàng thật không thể hiểu được người này, lúc nào là thật, lúc nào là đùa nữa.

Tóm lại, đối với người này, chỉ cần không quan tâm đến, thì mọi chuyện tất êm đẹp.

Thái Thái nắm lấy tà lụa tím, “Hoàng thượng là đến đón chúng ta đi sao?”

“Ừ..... Không phải, trẫm phát hiện không khí ở đây rất yên tĩnh, chuẩn bị ở lại mấy ngày, dù sao nơi này cũng bị binh lính bao vây, trẫm ở đây cũng được.”

“Ở lại mấy ngày?” Thái Thái sững sốt, lúc nào thì Sở Cuồng lại có hứng thú với nơi hoang vu dân dã thế này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Cùng Ngắm Mặt Trời Mọc Với Trẫm Đi 1

Ở nơi hoang vu dân dã ý thu nồng đậm này, Sở Cuồng nói, hoàng hậu, trẫm dẫn ngươi đi ngắm mặt trời mọc.

Thái Thái phải bò dậy vào lúc canh năm, bộ dạng như con bò, đi theo hoàng thượng tráng kiện leo núi ngắm mặt trời mọc.

Học học – thân thể này quả nhiên là thiếu khuyết hoạt động, hai chân Thái Thái mềm nhũn, cũng may nhờ vào khả năng do ngày trước bị cha mình nhốt trên núi kia rèn luyện mấy năm, thể trọng của Thái Thái, căn bản giống như người gầy cộng thêm mấy cái bao to. Lúc đầu khi rèn luyện ở trên núi, khẩu hiệu mà Linh nhi vẫn thường hô nhất chính là, ‘cố gắng làm rớt ba tòa núi trên người mình’.

Học học – nàng đi được nửa đường liền chỉ vào dáng người kia: “Bò lên đến đỉnh núi chỉ sợ mặt trời đã mọc mất rồi, không bằng ở giữa sườn núi này ngắm đi.”

Nói xong, nàng tìm một chỗ sạch sẽ, hồn hên ngồi xuống, nếu như có thể nằm thì càng tốt hơn.

Sở Cuồng cười một tiếng, thể nhưng ngồi xuống bên cạnh nàng: “Đến tốt cùng thì lần đầu tiên trẫm nhìn thấy ngươi là khi nào nhỉ?”

—

Đột nhiên lại hỏi về vấn đề này, mặt Thái Thái méo xẹo, lần đầu tiên gặp nhau là ở trên đỉnh núi, Thái Thái không muốn gọi cho Sở Cuồng nhớ đến tình huống đó, vì vậy cười mỉa: “Lần đầu chúng ta gặp nhau dĩ nhiên là trong lễ thành hôn.”

“Không đúng!” Sở Cuồng âm trầm đưa đầu đến, thấp giọng nói bên tai nàng: “Lần đầu gặp nhau phải là ở trên núi đúng không?”

Không nghĩ đến hần lại còn nhớ rõ, trong lòng Thái Thái thầm nghĩ, nếu như hần có thể nhớ được vậy thì số lần mình đã từng cứu mạng hần đã tăng thêm một lần, Thái Thái nín thở, vẫn thủy chung canh cánh vì chuyện hai cái bánh bao lần trước. Sở Cuồng nắm lấy cánh tay nàng bóp bóp, suy nghĩ, đến tốt cùng bản thân hần là vì không thể thiếu chiếc ghế hoàng hậu này cho nên mới giả vờ diễn trò, hay là xác thực mình đối với nàng có loại tình cảm nào khác?

Thái Thái bị hần bóp hồi nặng hồi nhẹ mà sợ hãi, vội rút tay ra, bàn tay vung lên, không cẩn thận lại vả vào mặt hần.

Bốp ~ một thanh âm vang lên.

Sở Cuồng kinh ngạc.

A! Thật lớn mặt, dám vung tay lên long kiềm (*mặt rồng*) của hần sao? Đòi này chưa ai dám làm vậy với hần cả!

Người ta, cũng không phải là cố ý mà –

Thái Thái cau mày nhảy dựng lên, tránh ra thật xa, xa đến nỗi hần căn bản không thể động tay động chân với nàng được.

“Hoàng thượng, có lời gì thì cứ nói thẳng ra đi, không phải là ngươi bị ghen cái gì đấy chứ?!”

Tóm lại mỗi lần thấy hần bất thường, tức thì cũng có chuyện muốn nàng làm, bằng không chính là lời nàng ra ngoài làm đệm lưng.

Thái Thái vén tóc rơi ở bên tai: “Có gì xin cứ nói thẳng.”

Sở Cuồng hừ cười, nhìn khuôn mặt tròn tròn của nàng, khi mặt trời từ từ dâng lên, ánh bình bình chiếu vào, trông nàng cứ như một ánh mặt trời vừa mọc khi sáng sớm vậy. Hần ngoắc ngoắc ngón tay ra lệnh: “Đến đây, xoa cho trẫm.”

“Xoa cái gì?!”

“Đương nhiên là xoa mặt rồi.”

“Hoàng thượng có tay có chân, tại sao không tự mình xoa đi?”

Sở Cuồng nhếch môi cười, hỏi: “Ngươi có từng thấy qua hoàng thượng tự mình mặc đồ sao?”

Bánh bao lắc đầu một cái.

Sở Cuồng cười càng âm hiểm: “Vậy ngươi có từng thấy qua hoàng thượng tự mình mang giày sao?”

Bánh bao càng thêm lắc đầu.

Sở Cuồng cười đến đắc ý: “Ngươi có từng thấy qua hoàng thượng tự xoa mặt mình sao?!”

Bánh bao theo bản năng lắc đầu —

Sở Cuồng ngoắc ngoắc tay: “Đến đây, xoa cho trẫm.”

Thái Thái nghiêng người đi qua, Sở Cuồng phát hiện thân thể nàng lúc nhìn thẳng và lúc nhìn nghiêng không khác nhau nhiều lắm. Thật vô cùng thú vị, hắn bật cười. Cho nên hắn thừa dịp lúc nàng đến đây, nắm lấy tay nàng kéo mạnh, Thái Thái liền lao đảo đến bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống.

Sở Cuồng trầm giọng nói: “Xoa đi.”

Thái Thái liền giơ tay lên, nhẹ nhàng ấn lên mặt hắn hai cái.

“Trẫm nói là xoa, không phải ấn.”

Nàng bèn dùng ngón tay nhẹ nhàng giúp hắn xoa.

Tâm tình Sở Cuồng rất tốt, bàn tay roi trên đỉnh đầu nàng, vỗ nhẹ: “Xoa không tồi.”

“Xoa tới lúc nào đây?”

Sở Cuồng giả vờ suy nghĩ một chút, phân phó: “Bây giờ không cần xoa nữa. Đờ trẫm đứng dậy đi.”

Nàng cảm thấy hắn thật khó dây dưa, rốt cục không nhịn được mà hỏi: “Hoàng thượng, dù sao nơi này cũng không có người, cuối cùng là ngài có gì phân phó thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Chẳng lẽ giữa ta với ngươi chỉ khi nào có chuyện cần phân phó thì mới có thể khách khí một chút sao?”

“Không, thái độ của ngài đối với thần thiếp bây giờ đã không phải là khách khí, mà giống như người yêu thân mật với nhau, điều này làm thần thiếp vô cùng hoang mang.”

“Nếu ngươi nói đúng rồi thì sao?”

“Không thể nào.” Thái Thái mở to mắt: “Cho nên ta mới cảm thấy thật kinh khủng, ta sợ yêu cầu của ngươi, với năng lực bản thân ta thì không thể nào đạt được.”

Đột nhiên Sở Cuồng cảm thấy rất buồn bực, đưa mắt nhìn nàng một chút, hơi tức giận nói: “Chẳng lẽ giữa trẫm với ngươi, không thể thân mật được sao?”

“Không thể!” Thái Thái chém đinh chặt sắt mà nói.

“Vì sao?!” Hắn nhướn đầu lông mày.

Thái Thái nói: “Lúc trước chính là hoàng thượng đã giao ước với ta, còn cảnh cáo thần thiếp không được có loại tình cảm nào khác với hoàng thượng, thần thiếp vẫn luôn làm như vậy, chắc chắn thần thiếp đối với hoàng thượng chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác giữa đế hậu, nếu hoàng thượng muốn thân thiết hơn, xin đừng trêu Thái Thái, bởi vì Thái Thái sẽ không chịu nổi, hoàng thượng có thể lập phi mà, hưởng chi vị trí hoàng quý phi vẫn còn đang trống.”

Nàng cực kỳ nghiêm túc nói.

Sở Cuồng cảm giác như có một bàn tay, đã tát mạnh một cái vào mặt tuấn tú hắn.

Hắn vô cùng tức giận, xoay người nói: “Bây giờ đi xuống núi, cả đời này ngươi đừng mơ tưởng sẽ được ngắm mặt trời mọc nữa.”

“Chẳng lẽ không cùng hoàng thượng ngắm mặt trời mọc, thì mặt trời sẽ không theo lẽ thường mà mọc lên hay sao?!”

Cả khuôn mặt Sở Cuồng đen lại, đen đến cực điểm. Đi vài bước, hần lạnh lùng hỏi: “Giả như trăm bội ước, cho phép người yêu trăm thì sao?!”

Xi —

Một tiếng cười từ đôi môi Thái Thái bật ra.

Lòng của Sở Cuồng, theo tiếng cười của nàng, thiếu chút nữa đã bể tan tành. Đây, hiển nhiên là một chậu nước lạnh.

“Ta sao có thể yêu hoàng thượng được chứ?” Ngay cả nàng cũng thấy buồn cười nữa là, Thái Thái phát phát tay.

“Chẳng lẽ trăm không đáng để người yêu thương sao? Nữ nhân trong thiên hạ, ai lại không muốn chiếm được tình yêu của trăm chứ?!”

“Ta thì không muốn.” Thái Thái không chút suy nghĩ, thẳng thắn nói.

Người Sở Cuồng cứng ngắc, không biết là nên quay người chất vấn mới phải, hay là đi tiếp mới phải đây.

“Sao Hoàng thượng lại không đi nữa?”

Hắn đang suy nghĩ, có nên ném nàng từ trên vách đá này xuống hay không đây.

Đột nhiên, Sở Cuồng ngậy ngậy cả người, ngay cả Thái Thái đứng sau lưng hắn cũng bị tình huống trước mắt này thu hút sự chú ý, xem ra hôm nay lại có kịch hay để nhìn rồi. “Các người thật đúng là chưa từ bỏ ý định!”

“Hừ, dù sao cũng mà số bị chém đầu, mấy người bọn ta trải qua thiên tân vạn khổ chạy trốn ra ngoài, chính là muốn giết chết người tên cầu hoàng đế này!”

Bờ môi xinh đẹp của Sở Cuồng khẽ nâng, hần lên đưa tay về phía hông mình.

Chọt, trên mặt cứng đờ lại.

Hông bét, không mang kiếm theo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Cùng Ngắm Mặt Trời Mọc Với Trăm Đi 2

“Hoàng thượng, mấy tên mao tặc này người có đối phó được không?” Thái Thái ở phía sau, đôi tay nắm lấy đai lưng Sở Cuồng hỏi. Nàng nhìn bốn nam nhân cao lớn phía trước, lần đầu tiên kia chưa hề nhìn thấy họ, vì vậy trong lúc nguy nan còn không quên lầm mồm hỏi: “Các người có quan hệ gì với Diêm bang?!”

“Ta là tam công tử Diêm bang, mấy tên này chính là thuộc hạ của ta, cầu hoàng đế, cầu hoàng hậu, hai người các người tốt nhất là nên nhớ rõ mặt mũi của chúng ta.” Nói xong, gương mặt tươi cười xuất hiện. Thái Thái lại thuận miệng hỏi: “Núi này đã được người canh phòng nghiêm ngặt, các người làm sao đi lên được?”

“Hừ, muốn giết người, đương nhiên là phải nghĩ cách làm sao để có thể giết được người rồi.”

Thái Thái không lên tiếng, nhìn Sở Cuồng, mà vũ khí duy nhất của hắn lúc này lại chính là cây quạt trong tay. Hắn thoáng cười một tiếng, tà ác mà lạnh lùng nhìn bốn người: “Muốn giết trăm, tu luyện thêm mấy năm nữa hãy nói.” Thái Thái ở sau lưng hắn vỗ tay: “Không sai, ta cho các người biết, võ công của hoàng thượng là thiên hạ đệ nhất đấy.” Sở Cuồng hài lòng cử động thân thể.

“Hoàng hậu, người có thích xem trăm đánh bại bọn họ không?” Hắn quay đầu nhìn Thái Thái, cười thâm sâu, tà mị bức người, khiến cho Thái Thái nuốt một ngụm nước bọt, nhưng vẫn thành thực gật đầu một cái, vì vậy đôi mắt nàng cười không biết xấu hổ của nam nhân cao ngạo kia. Thân hình hắn chợt lóe, lấy quạt làm kiếm phi thân lên, chiêu thức hoa cả mắt kia liền khiến cho mấy tên kia đầu óc choáng váng, cánh tay thon dài của hắn dùng sức, vung lên tạo nên từng hình cung, tức thì, gió quét lá rụng! Thân hình Sở Cuồng nhìn thật đẹp mắt, ánh mắt Thái Thái hoàn toàn bị hắn hấp dẫn, đối phó với bốn người, nhưng lại còn dễ dàng hơn cả chơi đùa nữa.

“Chịu chết đi!” Sở Cuồng lạnh lùng nói, xoay chân, đẩy lùi một tên, mũi nhọn của chiếc quạt đâm tới, lực đạo khổng lồ của nó chọc vào bả vai tên đó, khi rút ra, trong nháy mắt máu me văng tung tóe. Thật may là Sở Cuồng tay rất nhất, nên tránh được một kiếp.

Hừ, chỉ có bằng này cũng dám khoa chân múa tay, lại còn muốn tự chui đầu vào lưới, Sở Cuồng ngưng chân khí, đột nhiên loáng một cái, dùng một chưởng đánh bay một kẻ khác! “Ha ha ha ha!” Tiếng cười lạnh lùng uy nghiêm vang lên, Sở Cuồng sao có thể chữa lại mạng sống cho mấy tên không biết này chứ, dư quang khóe mắt chợt nhìn thấy một bàn tay đen nhào về phía Thái Thái, hần lập tức bỏ mấy chưởng ngại qua một bên, hét lớn một tiếng: “Người làm cái gì?!” Phi thân qua, lại cùng tên kia đánh nhau.

Phốc ~!

Một đám bụi màu vàng cam tung lên, bay là tả xuống đỉnh đầu Sở Cuồng, Thái Thái. Sở Cuồng vừa ngủ, lập tức nín thở, quay đầu lại dùng tay bưng kín miệng mũi Thái Thái, ai ngờ lúc này nàng lỡ hít vào rất nhiều, trong nháy mắt liền ngất xỉu. Sở Cuồng nghĩ thầm, gần đây thật đen đủi, tại sao lại liên tiếp bị người ám toán thế này.

*****Thái Thái bánh bao thị*****

Gió ở vách núi rất to. Gió trên ngọn vậy ở vách núi lại càng to hơn, thật may đây lại là một cái cây lớn vô cùng.

Một thân thể to dùng cùng với một thân thể thon gầy đẹp mắt bị giắt trên cành cây ở hai nơi khác nhau. Giống như hai con tôm lớn. (=.=')

Sở Cuồng nhớ lại, rõ ràng mới lúc nãy hần vẫn còn rất phấn chấn tinh thần, giết chết ba tên ác tặc, vậy mà cuối cùng thất thủ, để lại một mối tai họa. Mọi chuyện sau này cũng chỉ dựa vào suy đoán, chắc là tên tặc nhân kia vì muốn hủy thi diệt tích, bèn bỏ mình và nha đầu béo ở lại vách núi này, may mắn hai người bọn họ đại nạn không chết, được một cái cây to cứu mạng.

Xem ra nếu như lần này không chết, sau khi chấm dứt nam tuần nhất định hần phải trở về bái tế tổ tiên mới được.

Sở Cuồng hít một hơi, cảm thấy gió nơi này rất lạnh, ánh mắt hần rũ xuống.

Cũng may, với khoảng cách phía dưới hần có thể thi triển khinh công, nếu bình an vô sự mà rơi xuống, thì lúc đấy có thể xem như hữu kinh vô hiểm (*bị kinh sợ nhưng không có nguy hiểm*) rồi.

Nhìn thấy bánh bao đang ở cách mình không xa, Sở Cuồng gọi: “Hoàng hậu.”

Gọi mấy lần liên tiếp, rốt cục Thái Thái cũng nhúc nhích, từ trên chạc cây rơi nặng nề rơi xuống một cành cây khác. Trong nháy mắt Thái Thái giật mình tỉnh lại, quát to một tiếng: “Sở Cuồng, ngươi không có việc gì chứ?!”

Sở Cuồng sững sốt, trong lòng sinh ra một tia cảm động, câu đầu tiên khi nàng mở mắt, vẫn là quan tâm đến an nguy của hần sao?

Vì vậy hần dịu dàng nói: “Không sao, ngươi bò qua đây, ta ôm ngươi, sau đó dùng khinh công xuống đất.”

Thái Thái nghe thấy hần bảo bò qua, bỗng nhiên lại nhìn thấy từ vị trí nàng để bò qua chỗ Sở Cuồng, phải đi qua một khúc cây rất nhỏ, nàng sợ hãi, đến tột cùng có thể bò qua được không đây? Nhưng với tình huống hiện tại, nàng rút hết dũng khí, cử động thân mình, từng chút bò về phía Sở Cuồng, cũng may, một chút nữa là Sở Cuồng có thể tóm nàng được rồi.

Rắc.

Thái Thái nhích một chút, cành cây dưới thân đã bị nứt.

Rắc.

Nàng ôm chặt lấy một nhánh của chạc cây.

“Ta sắp bị rơi xuống rồi.”

Sở Cuồng vươn tay, dùng sức níu lấy xiêm y của nàng, nhưng y phục cũng từng chút bị tuột ra, cuối cùng Thái Thái giống như một cái túi nặng nề, rơi xuống. Sở Cuồng thấy thế, cũng không thể làm gì khác, nhảy xuống theo, nửa đường ôm chặt lấy nàng, hai người cùng nhau rơi xuống. Sở Cuồng nghiêng người, lưng nện lên bãi cỏ, Thái Thái cũng nhào xuống dưới đó.

Thật là đau.

Đau nhức khó mà chịu được. Khóe môi Thái Thái run rẩy, xem ra rất là đau đớn. Sở Cuồng cũng vậy, bởi vì một chân của hần vừa lúc va vào một tảng đá nhọn. Rất nhanh, máu thấm đầy ra ngoài giày

Chết tiệt. Sở Cuồng thầm kêu một tiếng

Thái Thái nhìn thấy hần như vậy, bò qua, chịu đau giúp hần cời giày, phát hiện, chân hần bị thương nặng vô cùng. Nàng lập tức kéo quần hần ra. Sở Cuồng quát: “Lớn mật, ngươi kéo quần trẫm làm gì?!”

“Ta, kéo nhầm chỗ rồi, ta chỉ muốn xé vạt áo của ngươi để băng bó vết thương thôi.”

Chứng kiến vẻ mặt lạnh như băng của Sở Cuồng, nàng dứt khoát xé một đoạn váy của mình, lấy mảnh lụa màu xanh biếc, băng chặt vào chân hần.

Máu, rất nhanh ngừng chảy.

Thải Thải xoa mồ hôi trên trán, hỏi: “Tại sao thần thiếp và hoàng thượng lại xui xẻo vậy?”

Sở Cuồng hừ lạnh, “Chắc đây là năm hạn của trẫm.”

Đang nói, hạt mưa lại tí tách rơi vào trên mặt.

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Rào rào

Một cơn mưa ào đổ xuống.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Cô nam quả nữ..... A, chính xác là sắc nam, tình khiết nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Cùng Ngắm Mặt Trời Mọc Với Trẫm Đi 3

«Hoàng thượng — đây là lần thứ mấy thần thiếp cứu hoàng thượng rồi nhỉ?»

Trong khe núi, có một thân thể mập mạp đang cõng một nam tử thon gầy tuấn mỹ, từ từ di chuyển.

«Hoàng thượng — không phải người ta thường hay nói là anh hùng cứu mỹ nhân sao? Vậy tại sao mỗi lần đều là thần thiếp cứu hoàng thượng hết vậy?»

Nàng thở hắt hắt, thật không thể tin được mình lại có thể cõng một nam nhân cường tráng chậm chạp bước đi như vậy.

Trầm mặc một hồi lâu, Sở Cuồng sâu kín nói: «Thứ nhất, ngươi không được xem là mỹ nhân —»

Từ góc độ này, hẳn không thể nhìn thấy có một cái liếc mắt lướt qua.

Rất là tà ác.

Đương khi có người nhàn nhã tự đắc, hẳn lại hừ lạnh một câu: “Trẫm nhìn thấy sự xem thường của ngươi rồi đó.”

“Đó là hoàng thượng nhìn lầm thôi.”

Bánh bao thở hắt hắt thàn nói.

Mệt quá... mệt quá nha.....

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Mưa gió trên núi, trong sơn động, có một nam tử tuấn mỹ đang nằm, lại có một bàn tay bé nhỏ mập mạp linh hoạt châm lửa, sau đó nàng ôm hai chân, ngơ ngác nhìn ánh lửa bập bùng bị thổi bị gió thổi loạn, mệt quá, mệt quá. Sau khi nàng kéo nam nhân này vào sơn động, tất cả sức lực trong thân trong nháy mắt như bị một bàn tay khổng lồ rút cạn. Cho nên lúc này, hai mắt nàng càng lúc càng âm đạm, mờ nhạt dần.

Sở Cuồng thủy chung vẫn nhìn nàng, phát hiện nữ nhân này có chút không được thích hợp, lại nhớ đến chuyện được lực của nhân sâm đột nhiên biết mất không rõ, sẽ không xui xẻo như vậy chứ.

“Ngươi làm sao vậy?” Hắn hỏi.

“Ta mệt quá.....” Thải Thải nhìn ánh lửa sâu kín nói: “Tự nhiên thấy mệt mỏi vô cùng.....” Nàng nhìn Sở Cuồng, những lời sắp nói cũng không có sức đề mà nói, nàng miễn cưỡng đứng dậy, đi qua chỗ Sở Cuồng, ngồi xuống, đáng thương nói: “Ta có thể nằm ở trên đùi ngươi được không?” Sở Cuồng gạt đầu một cái, ý bảo nàng có thể nằm xuống đùi mình. Thải Thải tựa như một con gấu trúc, uể oải dựa vào hắn.

Nhìn từ góc độ này, có thể thấy một đôi môi trắng bệch. Sở Cuồng ngưng mắt, bàn tay đặt lên trán nàng nhanh chóng rút về: “Nóng quá!”

Thì ra là đang bị sốt sao?

Sau khi cảm thấy cả người nàng đều run rẩy, hần thả mềm giọng nói hỏi: “Hoàng hậu, người rất lạnh sao?”

“Ừ.....” Nàng nhẹ trả lời, có thể nhận thấy nàng đang hết sức mệt mỏi.

Vì vậy Sở Cuồng ngồi dậy, đỡ người nàng, giúp nàng đổi một tư thế thoải mái hơn, đó là tựa vào trong ngực hần.

Sự dịu dàng này, khiến cho Thái Thái dễ chịu hơn rất nhiều.

“Hoàng hậu, chỉ cần mưa tạnh, bọn họ nhất định sẽ tìm được chúng ta, yên tâm, trăm chắc chắn sẽ không để hoàng hậu gặp chuyện không may.”

Đột ngột phát sốt làm sau lưng Thái Thái đau vô cùng, nàng lấy tay nắm nắm, Sở Cuồng thấy thế vội kéo tay nàng ra, lại phát hiện, giữa các ngón tay của nàng dính đầy vết máu. Vì vậy hần nhẹ nhàng kéo một lớp áo ra, thấy sau lưng nàng loang lổ nhiều vết thương, lại còn rỉ ra một lớp máu.

A—

Nhìn thấy hình ảnh ghê sợ như vậy, lòng Sở Cuồng giống như bị người ta hung hăng lôi một cái.

“Nói cho trăm biết, vết thương sau lưng người là từ đâu mà có?!”

Hần nhẹ nhàng vỗ mặt nàng.

Trong mơ hồ, Thái Thái nghe thấy có người hỏi mình, nhưng nàng lại nhớ ra, chuyện này tuyệt đối không thể nói với người khác, vì vậy mấp máy môi, suy yếu lắc đầu.

Rốt cục Sở Cuồng đã hiểu rõ, mấy ngày nay, nàng đã chịu không ít dày vò, cả người bị thương nặng, hôm nay lại bị roi từ trên cao xuống, rồi bị tắm mưa.

Dù thân mình không có bệnh tật, cũng sẽ không chịu nổi.

Mà bánh bao, khuôn mặt đã sẫm đỏ lựng, lặng lẽ chảy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Thư Nhà Của Hoàng Đế Lão Gia

Hoàng hậu:

Đây là phong thư duy nhất mà trăm từng viết không đề cập đến âm mưu, chính trị, sinh tử, uy hiếp, lợi dụ (*dụ dỗ*)... một phong thư nhà.

Cho nên trăm hy vọng sau khi hoàng hậu nhìn thấy phong thư được bỏ câu đưa thư mang đến này, trăm cảnh cáo người, phải nghiêm túc mà đọc nó! (Không được cười! Thu hồi cột nhả của người đi —)

Về mục đích của việc viết phong thư này, thật ra thì rất đơn giản.

Dù sao người cũng là hoàng hậu của trăm, chúng ta cũng xem như đã bái thiên địa, vào động phòng, hoàng hậu còn nhớ rõ, đêm tân hôn đó người đã đề sập long sàng không, trăm đã nói công tước (*thợ thủ công*) sửa xong rồi, lại còn lấy sắt gia cố thêm ở phần chân giường, bốn góc giường còn bọc thêm bạc, dù hoàng hậu có nhảy trên giường, cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, về phần chiếc giường lớn của Pháp quốc mà người vẫn sử dụng, trăm đã xem đi xem lại nhiều lần, thật sự thấy nó không hợp với phong cách căn phòng, cho nên đã sai người khiêng đi, để căn phòng khôi phục trở về nguyên trạng. Thật ra mục đích vô cùng đơn giản, trăm muốn cùng hoàng hậu nhớ đến một màn kinh tâm động phách vào ngay đêm tân hôn ngày đó mà thôi.

Mà tại sao lại phải nhất định nhớ kỹ đến màn kinh tâm động phách đó.....

Nguyên nhân rất phức tạp, trăm đợi người hồi cung rồi từ từ nói.

Bây giờ, nghiêm túc mà nói, còn hai tháng nữa hoàng hậu hồi cung rồi, trăm quyết định tự mình đi nghênh đón người.

Chờ trăm.....

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Hoàng hậu:

Trẫm đang cực kỳ tức giận, lấy tài trí thông minh của ngươi, nhất định hiểu tại sao trẫm lại tức giận rồi chứ?

Trẫm đã nhấn mạnh, phong thư nhà mà ngươi nhận từ nửa tháng trước, là phong thư có mục đích đơn thuần nhất mà trẫm viết từ lúc chào đời đến nay, vì vậy trẫm cũng mong ngươi nhất định phải nghiêm túc trả lời!

Nhưng mà, thư hồi âm đâu?!

Tại sao trẫm không thấy thư hồi âm đâu cả?

Hoàng hậu, chẳng qua ngươi chỉ đi tỉnh dưỡng thôi, hơn nữa đã tỉnh dưỡng ** tháng, chẳng lẽ lại đến lượt cổ tay hoàng hậu ngươi sinh bệnh sao? Hay là hoàng hậu đã bị mê mang mất hết ý chí, đầu óc không được rõ ràng cho lắm?

Nếu như bảy ngày sau trẫm không nhìn thấy thư hồi âm, hậu quả ngươi tự biết.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Hoàng hậu:

Thư hồi âm đã nhận được.

Nhưng mà trẫm vẫn vô cùng tức giận.

Chẳng lẽ chính ngươi không biết rằng đến tận cùng ngươi đã viết được mấy chữ sao?

‘Ta mọi thứ đều ổn, yên tâm.’

Mười ngón tay cũng đếm không tới, trẫm chờ đợi một tháng có dư, chỉ chờ được có bảy chữ này của ngươi thôi sao?!

Ngươi có biết trẫm huấn luyện ra những con bò câu đưa thư này phí biết bao nhiêu bạc không?

Tổng cộng là một vạn lượng! Cho nên ngươi có biết tiền vốn của một phong thư là bao nhiêu không? Hoàng hậu ngươi thật đúng là tích chữ như vàng đấy.

Khụ khụ, trẫm trong lúc tức giận đã nghĩ ra vô số chiêu để hành hạ ngươi. Nên làm như thế nào, trẫm không cần phải nói ra đâu nhỉ!

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Hoàng hậu:

Trong lúc trẫm việc gấp ngang trẫm đã cẩn thận đem thư của hoàng hậu nghiền cứu một lần, lần này xem ra cũng không tệ lắm, hơn một ngàn năm trăm chữ, nội dung xem như cũng tinh tế, chữ của hoàng hậu lại tiến bộ rồi, chẳng lẽ ở Vân Nam cũng chưa từng ngồi nghỉ luyện tập sao? Chỉ riêng điểm này mà nói, trẫm đã vô cùng vui mừng.

Nhưng mà! –

Bây giờ trẫm đã giận đến mức ngũ tạng thiêu đốt, nổi trận lôi đình lên rồi!

Ngươi cái nha đầu béo này đến tận cùng là muốn gì đây? Trong một ngàn năm trăm chữ đó lại có đến một ngàn bốn trăm chín mươi ba chữ là nói về chuyện Quan Bộ Phi đẹp cướp, chẳng lẽ loại chuyện như vậy, trẫm còn cần phải nhờ hoàng hậu nói cho mới biết ư? Hoàng hậu ngươi thật có phải là vui đến quên trời quên đất, ngay cả thân phận hoàng đế của trẫm cũng quên không còn một mống rồi không?!

Trẫm nói cho ngươi biết, chuyện ngươi hỏi báo là chuyện triều chính, mà chuyện triều chính, trẫm tự ngoài sáu trăm dặm đã biết, cho nên hoàng hậu ngươi không cần phải lãng phí bò câu đưa thư biết không?

Còn nữa..., chẳng lẽ ngươi đối với tình trạng hiện tại của trẫm một chút cũng không quan tâm sao?

Cái gì gọi là ‘xin chàng bảo trọng, hẹn gặp lại sau’ đấy.

Mau nhanh chóng cho trẫm một lời giải thích hợp lý đi!

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Sở Cuồng một nắng hai sương viết xong phong thư này gửi đi, trong lòng lại có chút canh cánh. Một năm trước hần lệnh Quan Bộ Phi đi theo cạnh hoàng hậu ở lại Vân Nam tu dưỡng, là nhìn trúng bốn phận trung thành của Quan Bộ Phi, nhưng mà tại sao, tại giữa những dòng chữ của hoàng hậu, nơi nơi đều toát lên tình cảm sùng kính đối với Quan Bộ Phi như vậy? Chuyện ở Vân Nam cũng không phải là quá đặc sắc, nhưng khi hần nghe nàng kể lại hai người là như thế nào là dùng mưu kế, phế hết hơn nửa thực lực đối phương thì trong lòng lại vô cùng – ghen tỵ!

“Khảm Mai có thư hồi âm hay không?” Hoàng đế lão gia bất thành linh hỏi.

Tiểu Đức tử bị sự xuất hiện đột ngột của câu hỏi làm cho thức tỉnh, hần dụi mắt, nói: “Thư hồi âm của Khảm Mai viết, hoàng hậu nương nương ở Vân Nam tất cả đều rất tốt, thái y rất tận tâm tận lực, hơn nữa hoàng hậu nương nương có nhận một vụ y (thầy thuốc) người Miêu Cương làm cha nuôi, gần đây đang khổ tâm nghiên cứu phong thổ của nơi đó đó.”

“Khảm Mai làm sao vậy? Chỉ hồi báo những chuyện này thôi sao?”

Tiểu Đức tử lấy hơi nói: “Còn nữa... Khảm Mai còn nói nương nương học võ, hống chi nàng phát hiện nương nương cực kỳ thông minh, vừa học liền biết, công phu kinh công vốn là sở trường của nàng, nương nương cũng đã nắm được những nội dung chủ yếu, Nhất lộ cảm nã chương của Quan đại nhân, nương nương cũng đã học được bảy tám phần, Vân Nam vương cũng hết sức yêu quý nương nương, còn đặc biệt chế cho người một đồng tử kim song chùy, lúc nương nương vùng lên, chỉ có hai chữ thôi, đó là khí phách!”

“Cái gì?!” Sở Cuồng đột nhiên toát một tia mồ hôi lạnh. Bởi vì hần nghe thấy: “Khảm Mai dạy nha đầu béo kia võ công, nàng đã bị bại lộ rồi sao?!”

“Chuyện này – chẳng lẽ nô tài chưa nói sao ạ?”

Sở Cuồng trợn mắt quay đầu, hần không thể đem tên nô tài chết tiệt này lột da bẻ xương.

“Khảm Mai đi đến ngày thứ ba liền bị lộ, hoàng thượng. Như gia tam thông thật không phải là tầm thường!” Tiểu Đức tử bật ngón cái: “Nhưng nương nương cũng không tồi, dẫn người mình hiệp trợ giúp Quan đại nhân dẹp cướp Vân Nam, bây giờ nô tài xem chắc trong lòng Khảm Mai đã nhận nương nương là chủ tử rồi!”

Sở Cuồng ở bên này, vỗ mạnh bàn tay xuống bàn!

Hần cả giận nói: “Tiểu Đức tử, chuẩn bị thường phục cho trẫm, trẫm muốn đi Vân Nam mang hoàng hậu về, hừ, trẫm cho cứ để dạng này đi xuống, hoàng hậu nhất định sẽ bị người dạy hư!”

Tiểu Đức tử âm thầm le lưỡi.

May mắn hần đã dự kiến trước, hành trang đã sớm chuẩn bị xong xuôi, mà hần cũng đoán được, tâm sự của hoàng thượng lão gia!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135: Cô Nương Tuyệt Mỹ

Vân Nam nam quân bốn phía là núi, trong thung lũng ẩn giấu cả một Bách Hoa cốc, mặc dù Bách Hoa cốc này không tính là quá lớn, nhưng Vân Nam vương lại có ý sai người kiến tạo nên một trúc lâu, có thể dung được bốn năm người cư trú ở chỗ này. Hoa cỏ trong Bách Hoa cốc đều không phải là tầm thường, phổ biến mà có thể dùng làm thuốc, cho nên, người địa phương coi đây là Dược Vương cốc. Một năm trước, trong Dược Vương cốc hình như có người quan trọng đến đây, được Vân Nam vương đối đãi như một thượng khách. Dân chúng truyền nhau rằng, trong Dược Vương cốc có một cô nương thần tiên đang sống. Cô nương thần tiên này chính là phúc tinh trời sao ban cho mọi người, cho nên, nạn trộm cướp là mỗi họa không dứt ở đây đã bị cô nương thần tiên cùng với Vân Nam đệ nhất dũng sĩ Quan Bộ Phi tiêu diệt hoàn toàn sạch sẽ.

Người gặp qua cô nương này cũng không ít, người ta thường nhìn thấy nàng mặc y phục của cô nương son trại, say sưa nhìn ma ma son trại thêu thùa đến cả nửa ngày trời. Không lâu sau, tất cả các món đồ thêu học thêu cỏ của cô nương này trở nên nổi tiếng, ngay cả lão nghệ nhân cũng khen không ngớt.

Nàng nói, nàng đã đem kỹ thuật truyền thống của son trại cùng với kỹ thuật truyền thống của Giang Nam phối hợp với nhau. Cô nương thần tiên còn gọi một người biết thêu chim chóc, hoa cỏ sống động đến nỗi có thể dụ được bướm bay đến, đem tài nghệ truyền cho người dân bản xứ.

Cô nương này biết rất nhiều việc, nhất là tay nghề nấu cơm, ngay cả đầu bếp trong Vân Nam vương phủ cũng không thể sánh được.

Ngay cả vị đầu bếp kia cũng khoa miệng nói rằng, không ngờ lại có người có thể lóc cá thành hình con sóc.

Hơn nữa còn có một cái tên rất dễ nghe là sóc quế ngư.

Quan trọng hơn là cô nương thần tiên này có khuôn mặt tuyệt mỹ, đẹp đến nỗi mọi người căn bản đều tin nàng chính là một thần tiên.

Sắc nước xanh ngọc bích chảy vào hồ màu lam, chung quanh hồ nước khói lượn lờ trong rừng rậm, sắc màu rực rỡ. Lúc này đã là cuối mùa thu, quả trên cây càng thêm khiến người yêu thích, hưởng chí mùa thu nơi này hoa cỏ lại đồ rực. Trúc lâu trong Đuộc Vương cốc chìm trong một mảnh ngũ quang thập sắc, có vẻ thanh u trí nhã, bị làn sương mờ của suối nước nóng vây lượn, quả nhiên có chút ý vị của tiên cảnh.

Trước trúc lâu có một vườn rau nhỏ, một con vịt mái dẫn theo đàn con, phe phẩy cái mỏ, trộm đi ăn rau xanh. Bốn cô nương xinh đẹp, trong tay bưng một cái rổ nhỏ, hái những khóm rau tươi sống nhất xuống, thuận tay đuổi con vịt mẹ không biết điều kia đi: “Lại đến ăn trộm, thái y đã sớm muốn giết cái con vịt ngọc ngà nhà ngươi làm mỗi nhăm lăm rồi, sao không biết điều mà cứ lượn trước mặt ông ấy hoài vậy.” Cô nương này nói chuyện có vẻ hung dữ, dùng cây gậy đuổi đuổi, con vịt mái liền dẫn theo bầy con cạc cạc chạy ra xa.

“Như Nguyệt, sao muội lại đuổi con vịt đi vậy?” Như Tâm lắc đầu một cái, bắt đắc dĩ trách cứ, nha đầu này, bây giờ so với trước kia lại càng không ra gì.

Như Nguyệt bĩu môi một cái, “Muội đuổi nó, là vì muốn bảo vệ nó. Lần trước thái y đã tự mình động thủ giết một con gà đấy.”

“Gà là do nương nương làm, còn ai ăn nhiều nhất nhỉ?”

Như Nguyệt thuận tay bắt bướm: “Tỷ xem, có con bướm kia!” Không sai, lần trước xác thực là nàng ăn nhiều nhất, nhưng tỷ tỷ cũng đừng có lúc này cũng nín lấy điểm yếu ấy của nàng mà không chịu thả vậy chứ?

.

.

.

“Tiểu Bàn, sao cháu lại bị mẹ đuổi ra ngoài vậy?”

**Bàn: béo.*

“Bàn Bàn ăn trộm thịt.”

Tiểu Bàn Bàn mới năm tuổi héch chiếc cằm núc ních của mình lên, bĩu môi, sau đó cười một tiếng: “Thịt kho ăn thật ngon.”

“Đúng vậy, ta cũng biết rõ thịt kho ăn rất ngon.”

Bàn Bàn cùng người nào đó thông đồng gạt đầu.

“Nhưng mẹ kho ăn không ngon bằng tỷ kho.”

“Cháu phải gọi ta là cô, chứ không phải là tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ bộ dáng rất xinh xắn, Bàn Bàn không gọi là cô đâu, gọi tỷ tỷ thôi, chờ Bàn Bàn lớn lên, sẽ lấy tỷ tỷ, cho nên tỷ tỷ không thể làm cô của Bàn Bàn được.”

“Nhưng – tỷ tỷ đã gả cho người khác –”

Trên mặt tiểu Bàn hiện lên thất vọng, nước mắt chảy ra ào ạt: “Tại sao tỷ có thể lập gia đình rồi chứ?”

“Chỉ là, chờ trượng phu của tỷ bỏ tỷ đi, tỷ có thể gả cho đệ, mỗi ngày kho thịt cho đệ ăn rồi.”

Bàn Bàn lại vui vẻ nhếch miệng cười: “Được, được!” Bàn tay đầy thịt vỗ lên bốp bốp.

Cô nương tuyệt mỹ cũng cười cười, véo chóp mũi cậu bé: “Trong phòng bếp của tỷ còn rất nhiều thịt, không bằng, bây giờ tỷ tỷ kho thịt cho Bàn Bàn đỡ thèm nhé?” Tay dặt tiểu nam hài vui vẻ bước vào bếp, nàng ba chân bốn cẳng nhóm lửa, đem cục thịt cắt thành những miếng thịt tinh xảo vuông vức. Chuẩn bị xong muối, đường, hồ tiêu, hành, gừng, tỏi, mật ong, hạt mè... mấy món gia vị linh cũng được lấy ra.

Chảo trên bếp đã nóng, dầu cũng rất nhanh nổi bong bóng, nàng bảo Bàn Bàn đứng cách xa ra chút, rồi đem thịt cùng gia vị theo thứ tự cho vào nồi, mùi thơm lập tức bay lên, nước từng chút thấm vào trong thịt, nàng rắc tiêu, hạt mè cùng mật ong lên, một chảo thịt kho mê người cứ như vậy được ra đời.

Bàn Bàn nước miếng chảy ra từa lưa.

“Bàn Bàn, ông đệ đang ngã bệnh có phải không?” Ông bàn bàn lên núi hái thuốc, không cẩn thận ngã bị thương chân, nàng híp mắt cười nói: “Bát thịt kho này đệ mang về cùng ăn với ông đi nhé.”

Nhìn Bàn Bàn vui mừng hớn hở bụng bát thịt chạy ra khỏi phòng bếp, nàng mới rút khăn tay ra lau mồ hôi trên trán.

“Người lại làm mấy chuyện này nữa rồi.” Một giọng nói trầm ồm lại tràn ngập quan tâm truyền đến.

Cô nương tuyệt mỹ đang lau mồ hôi quay đầu lại, cười một tiếng, quả nhiên là Quan đại ca, tại sao Quan đại ca lại thích đứng ở sau lưng nàng khi vậy nhỉ? Loại thói quen này thật không hay.

Quan Bộ Phi là bị mùi thơm vô cùng đặc biệt của thịt kho này lôi kéo đến.

“Quan đại ca, sau này huynh đừng đột nhiên đứng ở sau lưng ta mà lên tiếng như vậy nữa.”

“Dạ, thuộc hạ hiểu.”

“Sau này huynh cũng đừng xưng thuộc hạ ở trước mặt ta nữa.”

“Ừ, ta hiểu rồi.”

Lúc này nàng mới cười một tiếng, mở nắp chảo ra: “Nhìn xem, ta cũng không phải là con cừu vô lương tâm đâu à nha, ở đây vẫn còn một nửa, để ta đi bắc nồi cơm tẻ, nấu thêm vài món ăn nữa.”

Quan Bộ Phi kéo tay nàng bước ra ngoài: “Ta xem, nương nương đừng quậy nữa, tay nghề của tỷ muội Như gia rất tốt, nương nương nhất định phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Ta đã tốt lắm rồi, không cần phải nghỉ ngơi nữa đâu.”

“Quan đại ca, ta đã nói bao nhiêu lần, ở đây đừng có gọi ta là nương nương.”

Quan Bộ Phi không nói lại được nàng, mới lúc này thôi, Quan Bộ Phi cũng không thể nói lại cả Bàn Bàn kia.

Hơn nữa hấn cũng hay đỏ mặt, khi nói quá nhiều với người khác, sẽ đỏ mặt ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Giao Ước

Thiếu chút nữa lại quên chuyện quan trọng nhất, Quan Bộ Phi là muốn đến để thông báo cho nàng biết.

Hoàng thượng —

Đã đến —

“Ừ.” Nàng hoàn toàn không có vui mừng, khuôn mặt vốn đang sáng rỡ đột nhiên ảm đạm lại. Nàng vươn bàn tay mảnh khảnh vén sợi tóc bên mang tai, một hồi lâu mới nhàn nhạt nói: “Đến, thì cứ đến thôi.”

Trong lòng nàng có chút bi thương, thật không nghĩ đến một năm lại trôi qua nhanh đến vậy, mấy ngày gần đây, nàng ngày ngày đều cầu nguyện hoàng thượng đừng nên đến.

Ai — thở dài một hơi thật sâu.

Nàng bất đắc dĩ nhìn Quan Bộ Phi: “Quan đại ca, nếu ta muốn chạy trốn, ngươi sẽ giúp ta chứ?”

Quan Bộ Phi tựa như nghe không hiểu gì, sững sờ ngây người.

Thải Thải than thở: “Ta nói là, nếu ta muốn chạy trốn – vĩnh viễn không trở về hoàng cung —”

Quan Bộ Phi nghe vẫn không hiểu gì cả.

“Ta đã nói —”

“Không cần nói nữa, trẫm đã nghe được bí mật của ngươi rồi!” Một giọng nói lạnh như băng, tràn ngập tức giận, giống như một thanh trường kiếm,

xuyên thấu màng nhĩ người ta đột nhiên truyền đến.

Khiến người nghe được phải hít vào một hơi.

Ai ngờ câu thứ hai khi hoàng đế mở miệng lại cực kỳ ngắn gọn. Hắn nhìn lên nhìn xuống bóng lưng nàng mà đánh giá: “Ngươi là ai?!”

Hắn thể như thiếu chút nữa hành động như một đứa trẻ mà giơ tay lên dụi mắt. Bởi vì khi hắn đi vào, đối mặt với bên trong phòng bếp, lại không thể nhìn thấy thân thể béo lùn như trong mong đợi, mà đập vào mắt, lại là dáng hình của một cô nương mảnh khảnh cao gầy đang đứng, đối mặt với bếp lò, nói chuyện với Quan Bộ Phi.

Trong lòng Sở Cuồng thỉnh thoảng nảy lên hai cái, cho đến khi thân ảnh xinh đẹp kia quay đầu lại, hướng về phía hắn, như trước đây vạn phúc nói: “Thần thiếp, tham kiến hoàng thượng.”

Thái Thái —

Trái tim như lọt vào động không đáy, Sở Cuồng về mặt ngu ngốc đúng là khó dìm được chứng kiến à nha. Hắn nhìn nàng, giống hệt như nhìn thấy một cương thi. Biểu tình ngu ngốc đó kéo dài trong nửa nén hương, sau đó người nào đó mới dần khép miệng lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ kia, thứ duy nhất để hắn có thể xác định, chính là đôi mắt cùng với bờ môi xinh đẹp, đều từng là những thứ trang sức ở trên khuôn mặt của bánh bao. Mà hắn cũng không thể ngờ được, bánh bao bây giờ, lại đẹp đến kinh tâm động phách như vậy.

So với những người trước đây hắn thấy còn đẹp hơn rất nhiều lần.

Một thân y phục màu vàng nhạt, bị gió lay động.

Trên cánh tay là tơ lụa xanh nhạt, khối bếp như lơ lửng bao phủ quanh người nàng.

Nàng mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt tinh xảo, còn có cả cánh mũi xinh đẹp kia nữa.

Cần cổ mảnh khảnh, cánh tay mảnh khảnh, thân thể mảnh khảnh.

Màu da như mỹ ngọc, thoắt chút cũng có thể bị xây xát.

Nhưng mà, nàng để trở thành như vậy, phải ăn bao nhiêu khổ đây?

Đột nhiên, hoàng đế lão gia tức giận xông đến, vẫn như cũ dùng sức nắm lấy cổ tay nàng. Hắn lạnh lùng giận dữ nói: “Trẫm bảo ngươi đến đây tu dưỡng chứ không phải bảo ngươi đến đây để giảm cân! Ngươi đừng nói cho trẫm, trong một năm này, ngươi ba bữa cơm không được no đấy nhé?!”

“Hoàng thượng — trước tiên ngươi có thể buông tay ta ra được không?” Bây giờ không còn nhiều thịt, bị hắn bóp một cái như vậy cũng có thể bị thương mất.

Rốt cục hắn cũng thôi, buông tay nàng ra. Sau đó ôm hai cánh tay chờ đợi.

Quan Bộ Phi vẫn như cũ thức thối lui ra.

“Hoàng thượng, người nói xem vì cái gì mà thần thiếp đột nhiên lại biến thành thon thả như vậy? Đó là bởi vì thái y chăm sóc rất tốt, tì vị thần thiếp được điều hòa, lại ở nơi thanh tú như vậy, ăn thảo dược bổ thân thể của cha nuôi, mới bắt tri bắt giác mà ốm đi. Bây giờ xiêm y cũ thần thiếp mặc không vừa, giày mang cũng không được, cảm thấy nhẹ hẫng mà lại không có chút sức lực nào cả, thịt trên mặt bóp cũng không thấy hiện, nhìn xấu muốn chết!” Nàng bóp một cái, “Hơn nữa khi bóp thì rất đau.”

Sở Cuồng vội ho một tiếng, đưa tay lên bóp thử.

“Tạm được, coi như cũng có bắn ra nước.”

“Hoàng thượng, sao ngươi lại đến nhanh như vậy?” Nàng cúi đầu thờ dài, nhưng rất nhanh lại nói: “Được rồi được rồi, ngươi đã đến rồi thì thôi. Chẳng qua bây giờ ta rất gầy, mặc dù người khác nói, như vậy thì rất đẹp (Nhưng ta không cảm thấy điều đó.)”

Không phải là đẹp mắt, mà là tuyệt đẹp, hắn chưa từng thấy vẻ đẹp nào kinh tâm động phách đến vậy.

Giống như một yêu tinh họa quốc ương dân.

“Ta có thể đồng ý trở về với hoàng thượng, nhưng tốt nhất ngươi đừng có mà quên giao ước của chúng ta đấy.”

“Giao ước gì?” Hoàng đế nào đó không thừa nhận, làm bộ mất trí nhớ.

“Đó là ta tuyệt đối sẽ không động tình với hoàng thượng. Bây giờ ta đã gầy, cũng đã trở nên đẹp hơn, ta sợ ngươi quá háo sắc sẽ đi thích ta. Cho nên bây giờ ta nhắc lại giao ước một lần nữa, ngươi không được động tình với ta, bởi vì ta tuyệt đối sẽ không động tình với ngươi.” Nói xong, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đi đi, bây giờ chúng ta có thể trở về được rồi.”

“Tại sao trẫm lại có cái giao ước đó với ngươi được chứ?”

“Bởi vì hoàng thượng đã từng giao ước với thần thiếp. Tuy chúng ta bây giờ lập trường khác nhau, nhưng mà, kết quả cũng như thế thôi, giống như hoàng thượng trong một đêm trở nên vừa già vừa béo, ta cũng sẽ không yêu hoàng thượng, cũng như hôm nay ta trở nên vừa gầy vừa đẹp thì hoàng thượng cũng không có lý nào vì thế mà yêu ta!” Nàng nói xong, tự mình bưng chén thịt nướng, đi ra khỏi phòng bếp.

Đây là vì bảo vệ lợi ích của nàng, nàng đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần, nảy sinh tình cảm với hoàng thượng, kết cục chỉ có một mà thôi.

Đó là chịu đủ thương tổn.

Dù sao hoàng thượng chỉ có một, mà phi tử lại có vô số, tại sao Thái Thái nàng chỉ vì yêu hắn, mà phải hy sinh đánh rơi hạnh phúc bản thân mình?!

Nàng không thể trở thành một trong những nữ nhân chịu mọi khổ đau trong hậu cung đó được.

Trái tim tự do bất luận kẻ nào cũng không thể giam cầm được, quá khứ như vậy, tương lai cũng sẽ như thế.

“Chu Thái Thái! Ngươi không cảm thấy yêu cầu của ngươi rất quá đáng sao?!” Sở Cuồng nín lấy nàng, gắt gao không thả.

“Nếu như chỉ vì ta gầy đi, mà hoàng thượng liền yêu ta, như vậy ta chỉ cảm thấy khinh bỉ hoàng thượng mà thôi.”

“A, lời như vậy ngươi cũng dám nói ra!” Hoàng đế lão gia bị tổn thương nặng nề, kéo nàng đến gần, bàn tay vòng qua eo nàng, cảm giác rất bé nhỏ, làm cho hắn có cảm giác rất trống rỗng: “Chu Thái Thái, ngươi cho rằng ngươi biến thành như vậy, trẫm sẽ nhìn ngươi thuận mắt hơn ư? Thôi đi, ngươi biến thành như vậy, trẫm—” Nhất thời không biết nên nói như thế nào, tim hắn co chặt từng trận.

“Một năm không nhìn thấy trẫm rồi, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến một chút nào hay sao?”

Thật ra thì nàng cũng có nghĩ đến, đương khi Thái Thái vui vẻ hơn hờ trải qua cuộc sống vô lo ở đây cùng với mọi người, nàng vẫn cực kỳ lo lắng, nếu như hoàng thượng đột nhiên chạy đến đây, hoặc là khi hết kỳ hạn một năm, nàng sẽ bị bắt trở lại hoàng cung, cho nên đối với nàng mà nói, hoàng thượng, chính là đại biểu cho sự giam cầm. Nàng cau mày, rất là phiền não à nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Gặp Mặt Cuồng Hoan

Sở Cuồng nhìn nàng, lại phát hiện, thì ra mập cũng có cái tốt cũng mập, ít nhất nó cho người ta cảm giác rất an toàn.

“Nha đầu béo, tạm thời ngươi bớt nói nhảm lại.”

“Ta hết mập ngươi vẫn còn gọi ta là nha đầu béo sao?!”

“Hừ, ở trong mắt trẫm, ngươi vĩnh viễn là một nha đầu béo!”

Thật không thể nói lý à nha, lúc nàng béo bị hắn châm chọc thành con vịt béo, bây giờ gầy đi, hắn lại nói nàng vĩnh viễn vẫn là một nha đầu béo, bỏ đi, dù sao cũng không trông cậy vào hắn được, Thái Thái nói: “Bây giờ ta cảm thấy, mập vẫn tốt hơn một chút, ít nhất vẫn rất an toàn, ánh mắt của hoàng thượng thật khiến ta cảm thấy bất an vô cùng!”

“Vậy sao? Ngươi cho là như thế sao?”

Không sai, nàng chính là cho như vậy, nếu như bị hoàng thượng nhìn chăm chăm giống như ánh mắt của hắn khi nhìn các phi tử khác, lộ ra bản tính sắc lang, nàng tình nguyện béo cả đời! Vì vậy nàng uy hiếp: “Nếu như hoàng thượng đối với ta như vậy, ta về sẽ ăn thật nhiều, sau đó trở nên béo hơn trước kia, khiến cho ngươi nhìn thấy sẽ chán ghét!”

“Hừ, ngươi cho là như thế sao?!” Hắn tiến đến gần, chóp mũi cơ hồ là chạm vào chóp mũi nàng: “Vậy ngươi trở về thử ăn đi, xem trẫm sẽ làm như thế nào?!” Bây giờ ngược lại hắn rất có sức lực, cho dù nàng có biến trở về hình dáng mập mạp như trước, hắn cũng vẫn có thể xem nàng như cái bánh bao một ngụm mà nuốt xuống.

Ánh mắt nguy hiểm càng lúc càng đến gần, thân thể càng ngày càng đến gần, đầu càng ngày càng gần, gần đến nỗi cơ hồ sẽ nhanh chóng chạm vào trên đôi môi thuần khiết kia của nàng. Miệng của Thái chỉ thích chạm vào thức ăn ngon, nam nhân có cái gì ngon chứ, hôn cái rắm ấy! Làm hại Thái Thái thiếu chút nữa té vào nồi, nàng thuận tay cầm một miếng thịt kho, hướng về mặt hoàng đế lão gia mà chụp!

Hồ, may quá chỉ chút nữa.....

Nước thịt, bắt đầu từ ánh mắt, lông mi, mũi, cằm, của hoàng đế lão gia tí tách.....

—

Người nào đó hoàn toàn sững sốt, giống như vừa bị người khác điểm huyết.

Đầu đen thui mặt như cương thi, trong miệng còn chặn một cục thịt ba chỉ.

— bánh bao, tròn to hai mắt.

Sau đó.....

Phi—

A ha ha ha ha ha —

Tiếng cười của bánh bao, phát ra đỉnh tai nhức óc.

Sau đó người nào đó nhìn thấy bánh bao cười cũng bắt đầu cười theo, cười đến ngồi chồm hồm trên mặt đất, lại nhìn thấy bàn tay bóng nhẫy của bánh bao, hần đem vạt áo không dính chút bụi lên lau lau — “Hoàng thượng, người là cái đầu heo, cái đầu heo kho tàu!” Thái Thái cười đến không đứng nổi, cho đến lúc nàng cảm giác được có một bàn tay không chút nào lưu tình xách cổ áo nàng lên đối mặt khuôn mặt nàng vừa phá hủy, ma trảo của Sở Cuồng đưa về phía bát thịt, nhân lúc nàng không chú ý, cầm lên một cục, một tiếng ‘bộp’ vang lên, ăn miếng trà miếng!

Hơn nữa còn dùng sức xoa nhẹ mấy cái trên mặt nàng.

“Ô ô! Dừng tay! Mau lên!”

Sở Cuồng ha ha cười lạnh: “Bây giờ thì tốt rồi, người cũng biến thành cái đầu heo thịt kho tàu, không, người là cái nha đầu thịt kho tàu!”

Nói xong, cái miệng thoảng hương thịt quý mị áp lại, lập tức cắn vào môi nàng.

“Ha ha ha, cho trăm nếm thử, thịt kho này ăn có ngon không đây?!”

Thái Thái kêu um, tay bắt lấy mu bàn tay rắn chắc của hần, dùng ngón tay mình véo mạnh vào thịt hần, véo thật mạnh thật mạnh a~!

Người này không phải làm từ thịt, hần là quý à nha, dùng sức như vậy mà một chút phản ứng hần cũng không có sao?!

“Um um —!”

Hần không nghe, lại giống như đang phát dâm uy, dùng răng cắn môi của nàng, ra sức mà cắn.

Đau — trong lòng Thái Thái thầm kêu, thì ra hần lại không biết xấu hổ đến vậy, đi so đo với nữ nhân, lại còn trả đũa nữa sao?!

Có thể đá vào chỗ kia của hần sao —

Thái Thái một lần lại một lần rồi rầm —

Nếu như đá hỏng cái dâm long (khụ khụ, từ này thật...) kia—

Ngộ nhờ không thể nói dối tông đường—

Thôi một, không thêm đề ý chi cho nhiều vậy!

Nàng nâng chân lên, đột nhiên phát lực, hướng về nơi yếu ớt nhất của nam nhân mà đá—

Nhưng lại bị một bàn tay, còn nhanh hơn chân nàng nắm chặt lấy. Hơn nữa lực đạo còn rất lớn, so với lực đá của nàng còn lớn hơn nhiều.

Gân xương chỗ mắt cá chân bị người bóp đau đến không chịu nổi, nàng cựa mạnh hạ xuống, lập tức thở gấp một tiếng, kêu lên: “Đừng đánh đừng đánh, người buông tay, buông tay mau lên!”

“Hừ, trăm biết đề đối phó với nữ nhân như người, chỉ có thể dùng sức mạnh mà thôi!” Nói xong, trong đôi mắt lộ ra một tia sáng hung ác.

“Người buông tay ra đau quá —” Mặt nàng đỏ lên nhưng vẫn không chịu khóc.

Quả nhiên, lực đạo trên tay nhẹ dần, nhưng vẫn như cũ không chịu thả xuống, hần chế trụ từ huyết của nàng, nhếch môi cười!

“Cho trăm hôn một cái để đền bù tội nghiệt hôm nay ngươi đã mắc phải đi!”

Bốp —

Miệng của hắn, lại đi hôn cái muôi lớn trong chảo!

Cốp! Cái muôi kia lại đập vào sọ hắn, hại hắn không thể không lấy tay che lại.

Thái Thái nhân cơ hội đẩy hắn ra, khắp khiêng lê cái chân bị bốp, cảm chén thịt kho lên, lấy số thịt còn thừa, ném vào ót hắn: “Nam nhân chết tiết, nam nhân thối tha, làm hoàng thượng thì giỏi lắm sao, bản cung vẫn còn là hoàng hậu đấy!” Nói xong, nhìn thấy hoàng đế ngồi xồm trên mặt đất, dáng vẻ vô cùng thống khổ, trong lòng Thái Thái giật mình, không lẽ nàng dùng sức quá mạnh để đập hắn rồi sao? Thật ra bây giờ nàng đang học võ công, lực tay trước kia xác thực khó có thể bằng được.

Nhưng lấy tính nết của nam nhân này, chắc chắn hơn phân nửa là đang giả bộ rồi!

“Ta mới không tin ngươi bị đập đến choáng váng đâu! Tin ngươi chính là kẻ ngốc!”

Nam nhân kia rên lên một tiếng.

Thái Thái sợ đến mức sừng sốt không thôi.

“Ngươi – ta xem vẫn là đề ta đi gọi thái y thôi!” Nàng quay người lại, không hề lựa chọn đến xem vết thương cho hắn, mà chạy ra cửa lớn biến mất dạng, mặt Sở Cuồng đen lại, hắn lạnh lùng nhe răng, tà ác nhìn bóng lưng của nàng! Trong lòng thầm nghĩ nha đầu béo này gây lại không thấy tốt được bao nhiêu cả, ngược lại so với ngày trước chạy trốn lại càng nhanh hơn! Lại bốp không thoải mái bằng ngày trước! Vừa rồi hắn đương nhiên là giả bộ, nàng lại thể nhưng không có biểu hiện lương thiện như trước nữa. Điều này khiến hắn vô cùng không thoải mái.

Sau đó hắn bước ra cửa, mà ngoài cửa, đã có một đám quần chúng, cả kinh giương mắt nhìn.

Chết tiết – chẳng lẽ bọn họ đã nhìn thật lâu rồi sao!

Bọn họ, thật ra nhìn cũng chưa lâu lắm, chỉ mới nhìn từ cái đoạn tọng thịt nướng vào họng mà thôi —

Sở Cuồng cố tỏ vẻ trấn tĩnh, bước ra cửa, vừa lau thịt trên mặt vừa cao ngạo nói: “Trẫm tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Nói Lời Từ Biệt

Tắm rửa thay quần áo xong, tên long ** kia lại chạy đến chỗ bánh bao: “Thử người giúp trăm, trên người còn có mùi thịt hay không?” Lại bị bánh bao ném cho một cái ánh mắt vạn phần khinh bỉ. Quả nhiên hoàng thượng cực kỳ háo sắc à nha, thật chưa từng thấy qua người nào háo sắc như vậy, chẳng lẽ khẩu vị của hắn vĩnh viễn chỉ dừng lại ở vẻ ngoài thủy mị hay sao? Bởi vì hiện tại nàng xinh đẹp, cho nên hắn bắt đầu động thủ, coi nàng trở thành món ăn hay sao?

Ở trong trúc lâu này cho đến nay mọi người đều là cùng nhau dùng cơm, mọi thứ quy củ đều đã trở nên vô cùng không rõ ràng, nhưng dường như hôm nay tất cả mọi người đều thay đổi, chấp tay đứng thẳng, nhìn hoàng thượng chuẩn bị dùng bữa. Vì vậy, một cái bàn lớn cũng chỉ có hoàng thượng hoàng hậu hai người, Thái Thái liếc Sở Cuồng một cái, nhìn thấy hắn yên tâm thoải mái như vậy, lại nghĩ đến cuộc sống phong bế trong hoàng cung.

Thức ăn trên bàn đều là do Như gia tam thông cùng với Khảm Mai làm cả. Ở giữa lại để một bát thịt kho.

Sở Cuồng cười một tiếng, gấp một cục bỏ vào bát của Thái Thái: “Này, ăn nhiều một chút, thử xem ngươi béo lên một chút thì trở về trăm sẽ làm như thế nào!”

“Hoàng thượng nên tự mình ăn đi.” Nàng gấp lên, ném lại vào bát hắn.

Ai ngờ hắn vẫn không từ bỏ ý định, lại gấp thêm một cục nữa ném vào bát của bánh bao, chọc giận nàng, vì vậy nàng cũng bắt đầu đem cục thịt ném vào bát hắn, hai người người qua ta lại, nhìn vô cùng thân thiết, kỳ thật lại sóng ngầm mãnh liệt. Trong bát bánh vào và bát hắn thịt chất thành núi nhỏ, còn dư một cục, lại mắc kẹt giữa hai đôi đũa.

“Để trăm gấp cho hoàng hậu ăn đi, hoàng hậu gầy như qua củi vậy, ăn nhiều một chút cho béo lên mới biểu hiện cho giàu sang của Đại Sở chúng ta, bộ dáng này của ngươi, vừa ra ngoài người ta còn tưởng rằng hoàng hậu của trăm là không được ăn no đấy!”

“Thần thiếp xem, vẫn là nên để thần thiếp gấp cho hoàng thượng ăn, mới vừa rồi không phải hoàng thượng thật thích ăn thịt kho hay sao?”

“Nhưng bây giờ trông nhìn thấy thịt kho thì chỉ muốn nôn thôi!”

“Chứ ngại cho rằng ta không muốn nôn hay sao?”

Ánh mắt của hai người dần trở nên âm hiểm, Sở Cuồng phát hiện, sau khi nha đầu béo này biến thành gầy như que củi, thì trở nên sắc bén hơn trước kia rất nhiều.

“Ngươi biết không, ngươi bây giờ rất không đáng yêu.”

“Nhưng so với hoàng thượng thì vẫn được hơn nhiều, hoàng thượng ngươi chưa bao giờ đáng yêu cả!”

Đột nhiên, chiếc đĩa Sở Cuồng đề chặt đĩa của Thái Thái lại.

Khụ khụ.....

Cuối cùng thái y đành phải cạy nơi đây mình là người nhiều tuổi nhất, mạo hiểm dĩ hạ phạm thượng, hơi nhắc nhở. Lúc này Thái Thái mới nói đĩa, đặt bát xuống bàn rồi đứng dậy: “Không ăn, không có hứng thú nữa.”

“Ta xem ngươi là lo lắng chính mình sẽ ăn quá nhiều mà thôi.” Ngự khí vui sướng, hân hoan thả nói.

Bánh bao chẳng qua chỉ dùng dư quang khoe mắt, khinh bỉ nhìn xuống.

Lười phản ứng lại —

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Tất cả mọi người không nghĩ ra được tại sao mùi thuốc súng giữa hoàng hậu và hoàng thượng lại nồng nặc như vậy, Như gia tam thông cẩn thận đem toàn bộ mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, lại nhìn thấy Thái Thái ôm một đồng hồ đi vào nói: “Những thứ này không cần mang đi, đưa cho hàng xóm nơi này là được rồi, đây là con búp bê tiểu Bàn đã xin bán cung nhiều lần, đem đưa cho thằng bé đi.” Thái Thái nhìn chằm chằm mấy món đồ linh tinh trên bàn: “Còn có Ngưu gia tẩu tử nữa, tẩu tử rất thích cây trầm phi thúy này.” Một đồng hồ lớn lại như không đủ để phát, vì vậy nàng tự mình mở mấy món đồ. Như gia tỷ muội đã sắp xếp tốt ra nói: “Những thứ này mang theo làm gì, trong hoàng cung còn thiếu sao?”

Thì ra là mấy cái gương, lược, phấn bột nước các loại.

Thái Thái nói: “Mang đến cho mấy nữ hài tử trong trại đi.”

“Nương nương nếu người cứ phân phát hết như vậy, lúc chúng ta trở về thì không còn dư cái gì nữa rồi.”

“Không sao cả.” Nàng đáp: “Chúng ta được Vân Nam vương phủ chăm sóc lâu như vậy, có phải cũng nên tặng một phần đại lễ hay không?”

“Nương nương, hoàng thượng đã đi Vân Nam vương phủ, em xem nương nương cũng không cần phải nhúng tay vào nữa. Sáng ngày mai lên đường cùng hoàng thượng là được rồi.”

Vân Nam vương năm nay đã ba mươi tư tuổi, là một nam nhân vô cùng ôn hòa. Khi còn bé cũng từng sống mấy năm ở kinh thành, vào thời điểm trước khi Sở Cuồng bị đi đày, thân thiết với Sở Cuồng như huynh đệ ruột thịt, cho nên Sở Cuồng viếng thăm Vân Nam vương phủ, cũng không cần mang nhiều quà tặng quá mức. Nhìn thấy nam nhân tuấn tú với một thân trường bào trắng tuyết đặc thù phong thái vương gia, Sở Cuồng cười nói: “Nam Mai, xem ra ngươi sống ở nơi này rất tốt.”

Vân Nam vương định hành lễ, lại bị Sở Cuồng dùng tay đỡ dậy.

Hắn sâu kín thở dài một hơi: “Khi nào thì hoàng thượng mang nương nương rời đi?”

“Sáng mai.”

Trên mặt Nam Mai hiện lên chút mất mát, cười nói: “Thần thật hâm mộ hoàng thượng, người làm sao có thể chọn được một nữ tử như vậy để làm nương nương chứ?”

Ở Vân Nam, trong một năm đó Thái Thái không hề nhàn rỗi, giúp các nữ phụ nhân cải tạo kỹ thuật thêu đã không nói, lại còn bày mưu kế, hiệp trợ Quan Bộ Phi đáng lui bọn cướp đã nhiễu loạn Vân Nam nhiều năm nay. Đây đối với Vân Nam mà nói, là một đại sự. Vân Nam vương thật sâu cảm thán, nếu trên trời cao có một nữ tử như vậy rơi xuống Vân Nam, đừng nói là tuyệt sắc, cho dù tướng mạo nàng có cực kỳ xấu xí, hắn cũng sẽ xem nàng là trân bảo.

Nhìn thấy bộ dạng Vân Nam vương, Sở Cuồng cũng rất không vui, nhưng mặt ngoài lại cười một tiếng: “Trở về thăm sẽ giúp Nam Mai ngại xem xét một chút, nữ tử xuất chúng ở Đại Sở cũng không phải hiếm đâu à nha.” Nam Mai lại thầm nghĩ, có lẽ là vậy a...! Hắn cười một tiếng, lấy ra một bảo vật hết sức trân quý giao cho Sở Cuồng nói: “Hoàng thượng, vật quý ở Vân Nam, sợ rằng hoàng thượng cũng không hiếm lại, thế nhưng đồ vật này, lại cần

chính là một vật tốt.”

Sở Cuồng nhìn khối ngọc bích ở trong tay hắn, cười nói: “Cũng chỉ là một khối ngọc mà thôi.”

“Không, đây không phải là ngọc bình thường, nó được gọi là huyền ngọc. Truyền thuyết kể rằng, nó có thể trấn giữ pháp khí của đất nước, nếu như hoàng thượng không ghét bỏ, xin hãy thu nhận, đặt ở nơi dương khí thịnh vượng nhất của hoàng cung, từ đó Đại Sở sẽ càng được quốc thái dân an.”

Sở Cuồng tin tưởng Nam Mai, nếu như hắn nói đây là vật quý, mang đến cát tường yên ổn, như vậy nhất định sẽ là thật.

Ngày kế, Thái Thái trở lại kinh thành bằng xe ngựa, lại không nghĩ rằng, dân chúng địa phương lại đứng ở hai bên đường đưa tiễn, vì Thái Thái, cũng chính vì Quan Bộ Phi. Hai người được sự cho phép của Sở Cuồng liền ra ngoài nói lời từ biệt, ai ngờ dân chúng không biết lại cho rằng nàng cùng Quan Bộ Phi là một đôi, rồi rít dận dò: “Chu cô nương, Quan đại nhân, chúng tôi sẽ cầu xin trời cao, cho hai người mãi mãi gắn bó bên nhau, tựa như lần đẹp cướp ở Vân Nam này vậy.” Sở Cuồng nghe thấy, trong lòng lại cực kỳ buồn bực, hắn nắm chặt lấy cây quạt, trầm nghĩ, sau khi trở về nhất định phải phân định rõ ràng với Quan Bộ Phi mới được!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Ba Năm

Còn có một người chưa từng nói lời từ biệt.

Thái Thái chuẩn bị một bao thuốc lá to, khi xe đi ngang qua Nam Sơn liền gọi dừng lại, Sở Cuồng nghi ngờ nhìn về phía trên núi, chỉ thấy có một tòa trúc lâu màu đen đang đứng thẳng trên đỉnh núi, bên ngoài trúc lâu có rất nhiều thứ kỳ lạ, trông rất thần bí quý dị, vì vậy hừ lạnh hỏi: “Ồ trên đó là người nào?”

Thái Thái đã bước xuống xe, ôm bao lá cây thuốc lá, vừa đi về phía chân núi vừa nói: “Đó là cha nuôi thần thiếp quen ở Miêu Cương.” Nàng đi tới, Sở Cuồng cũng xuống ngựa định đi theo, ai ngờ lại bị Quan Bộ Phi ngăn lại, vẻ mặt rất cảm kích: “Hoàng thượng yên tâm, trên đó đúng là cha nuôi của nương nương, một vu sư người Miêu Cương.” Vu cô? Sở Cuồng nghi ngờ hỏi: “Tại sao nàng ấy lại quen biết vu sư? Chẳng lẽ nàng còn chuẩn bị học kỳ môn ngoại đạo này hay sao?” Hừ, sau này nếu có người gài tang vật nói nàng dùng vu cô ở hậu cung, đoán chừng hắn muốn tin cũng không được rồi, không biết nàng đi học mấy thứ này thì có ích gì cho nàng chứ!

Quan Bộ Phi giải thích: “Lần trước đẹp cướp Vân Nam không biết sao vị vu sư này lại bị bắt, trói ở trên dàn tế. Nương nương dụng mưu cứu ông ấy, sau này ông ấy cảm kích nương nương vô cùng, còn nương nương thì nhận ông ấy là cha nuôi.” Sở Cuồng cười lạnh: “Nha đầu béo kia không để ý gì mà nhận một tên vu sư Miêu Cương làm cha nuôi?!”

Quan Bộ Phi gật đầu một cái, “Không sai, sau đó vu sư Miêu Cương kia đưa cho nương nương một bài thuốc, bảo nương nương uống vào để bồi bổ thân mình, thật không nghĩ đến nương nương lại càng ngày càng.”

“Càng ngày càng gầy?!”

Quan Bộ Phi gật đầu mỉm cười.

Trong lòng Sở Cuồng căng thẳng, không nghĩ đến nha đầu béo kia lại dựa vào thuốc của vu sư Miêu Cương để gầy lại, mặc dù nói mồm thuốc này có hiệu quả trị liệu xác thực vô cùng thần kỳ, hơn nữa người Miêu Cương thường xuyên lên núi hái thuốc, thường hay dễ dàng té ngã bị thương, gãy xương cho nên kim sang dược của bọn họ rất hiệu quả, hàng năm Sở Cuồng cũng thường phân phối một lượng lớn kim sang dược từ Vân Nam cho quân lính. Nhưng thuốc của vu sư lại không giống với, trong nó có mang theo tà khí, hơn phân nửa là cổ thuật. Nha đầu béo này dễ dàng tin tưởng vu sư như vậy, là đang tìm chết!

Thái Thái ôm bao lá thuốc lá đi vào trước trúc lâu, cửa liền mở ra, nàng bước vào. Sau khi đi vào liền nhìn thấy cửa bị sợi dây cột lấy, chỉ cần có người ở trong kéo, sẽ tự động mở ra. Thái Thái kêu một tiếng ‘cha nuôi’, bên trong có người đáp, “Con là muốn đi sao?” Thái Thái nương theo thanh âm mà tìm vào, nhìn thấy cha nuôi vu sư đang cầm một con rết đen hút máu chính mình. Đáng vẻ hắn vô cùng dọa người, cánh tay bầm đen, trên mặt còn có một hình xăm kỳ lạ.

Thái Thái đi vào, đặt bao thuốc lá lên bàn, “Cực phẩm chỉ có Vân Nam vương mới có thể hưởng thụ, con đối với cha có tốt không?”

“Con gái nuôi, ta nghe nói con phải về kinh thành?” Vu sư đem con sâu bỏ vào trong lon, viết một lá phôi em miệng lon lại.

“Con sắp đi rồi, cho nên mới đến nói lời từ biệt.”

“Ta có chuyện đã sớm muốn nói cho con biết—” Vu sư há miệng cười ha ha: “Bí mật về loại thuốc mà ta đã cho con uống vào mấy tháng trước.”

Vu sư cười híp mắt lấy ra một lá bùa màu vàng.

Sau đó đưa ra ba ngón tay. Thần bí khắc ra hai chữ: “Ba năm.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Kính thành —

Hoàng cung —

Hậu phi —

“Cái gì? Hoàng hậu nương nương hồi cung rồi sao?” Thực phi cùng Đức phi nghe được tin tức như vậy, chẳng những không lộ ra thần sắc uất ức không vui, ngược lại còn rất mừng rỡ, giống như một thời gian trước bọn họ đều phải ở trong nơi hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, rốt cục cũng có người xuất hiện để các nàng có thể đào thoát thăng thiên vậy. Hoàng hậu nương nương hồi cung rồi, tự nhiên tất cả mọi việc trong hậu cung đều trở về trong tay hoàng hậu nương nương cầm giữ, mặc dù mọi người thường có phê bình kín đáo đối với việc nàng từng thống trị, nhưng tổng quan mà nói nàng vẫn rất công bằng, không hề có hành động bên này nặng bên kia nhẹ, nhưng kể từ khi Mai phi Tô Khả Khanh cùng Lan phi Hà Uyển Hinh chen một chân vào, đó mới chân chính là thảm họa của bốn người.

Hoàng hậu ở Vân Nam tỉnh dưỡng, thái hậu nương nương tạm thời quản lý công việc hậu cung, không nghĩ đến thái hậu nương nương đã muốn một mối vì mấy chuyện vụn vặt như vậy, lại thêm Mai phi cùng Lan phi mới vào cung là nữ nhân huệ chất lan tâm hết sức có tài, vì vậy liền tạm thời đem chuyện hậu cung chia làm hai phần giao cho hai tân phi, tân phi vào cung nhận được sủng ái đã là chuyện mà mọi người đều rất hận, vậy mà còn lên như điều gặp gió, chiếm được yêu thích của hoàng thượng, thái hậu nữa. Cho nên vốn bốn phi không được sủng ái lại càng thêm bị lãnh lạc.

Huống chi chuyện thị tẩm hôm nay, đã không còn giống như lúc xưa, hai phi lấy cớ dù sao chẳng qua chỉ là người tạm thời quản lý, thân phận và cấp bậc cũng có khác nên cũng khó trong việc ra tay điều đình, vì vậy y theo tính tình hoàng thượng, tự nhiên vẫn như cũ sủng ái hai người này. Hiện tại hậu cung vì của mà tranh cao thấp, hai bên lấy lòng, dứt khoát chia làm hai phái, do đó bốn phi rất mong hoàng hậu sớm trở về để chủ trì đại cục.

Mai phi là Lan phi đều là những nữ tử cực kỳ thông tuệ, thủ đoạn tâm trí đều trên cơ mọi người ở đây. Nhưng hôm nay hoàng hậu trở về rồi, hai người này còn chưa chắc được như ngày xưa đâu.

Bởi vậy, mỗi người liền chuẩn bị một đồng chuyện xấu để kể lể trước mặt hoàng hậu tạo ấn tượng.

Thái Thái trở về cung chưa được một khắc, đã nghe nói có mấy vị nương nương đến thỉnh an, nàng gãi gãi đầu, nhất thời đối với bố cục hậu cung bây giờ có chút không rõ ràng lắm. Ánh mắt nàng khóa trên chiếc giường gỗ tử đàn đã được hoàng thượng sửa xong, vì vậy liền tuyên bố tạm thời không tiếp khách, đợi nàng nghỉ ngơi một chút sau đó đi thỉnh an thái hậu, rồi mới nói đến những chuyện khác. Thái Thái nhìn bài bố trong phòng, lại chỉ cảm thấy cái giường này thật chói mắt, hỏi: “Chiếc giường trước kia của bản cung đâu?”

“Nương nương – chiếc giường của người đã được đem trở về nhà kho rồi.”

“Vậy thì đi đổi lại cho bản cung đi.”

“Nhưng nương nương, người xác định hoàng thượng sẽ vui khi người làm vậy sao?”

Thái Thái lại ra lệnh lần nữa: “Hoàng thượng thì như thế nào, bản cung không quan tâm, bản cung chỉ muốn thoải mái, không cần người chen miệng vào!”

Tiểu Đức tử không nghĩ đến lần này nương nương lại giống như uống thuốc khác vậy. Cho đến lúc chiếc giường Pháp trở lại chỗ cũ, tảng đá treo trong lòng Thái Thái rốt cục cũng rơi xuống, chuyện ăn mặc đã thỏa đáng, mặc một thân mũ phượng áo phượng, nhìn trong gương, Thái Thái lại thấy không ít nô tài nô tỳ đang dáo dác nhìn ngó, nàng bèn hỏi: “Họ làm cái gì vậy?” Như Ý Như Tâm cười thầm: “Đang nhìn nương nương đấy, đại khái chắc là họ tò mò, nương nương có phải là nương nương trước kia hay không đấy mà.” Như Nguyệt bưng trà bước vào cũng nói: Không sai, nương nương có phải là cùng một người hay không, buồn cười quá đi mất.”

Thái Thái bóp mặt của mình, hồng bét, lần này lột xác, không biết cha mẹ có còn nhận ra mình nữa không đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Đêm Nay Chờ Trầm

Đột nhiên xung quanh an tĩnh lại, bởi vì có một người từ bên ngoài bước vào.

Người kia vừa bước vào, đã dừng đôi mắt ở trên người nàng, xem xét từ đầu cho đến chân.

“Nếu như từ đầu người đã như vậy, trăm đã cực kỳ cao hứng.” Gương mặt như hoa như ngọc tựa như phấn điêu ngọc mài kia, dáng người gầy mảnh, mái tóc vừa đen vừa sáng bóng, mũi phượng, hoa phục, tất cả đều rất tinh mỹ, nàng giống như một cực phẩm bước ra từ trong truyền thuyết để vương kim ốc tàng kiều, tuy nhiên trên mặt hẳn lại lộ ra biểu tình không được tự nhiên. Vì sao hẳn đã quen với cái dạng béo mập chậm chạp kia của nàng rồi, bây giờ khi thay đổi khác đi hẳn lại không thể quen được?

Vì thế từ xinh đẹp là của người khác, mà không phải là của mình.

Một khi thế từ trở nên xinh đẹp, còn dám ôm sao –

Nhưng mà hẳn sẽ cố gắng để quen dần.

Hơn nữa chuyện này căn bản không có gì khó khăn hết —

Hắn đã đem dáng hình bánh bao kia của nàng khóa chặt dưới đáy lòng, cho nên nếu như Chu Thái Thái chợt biến đổi không còn là Chu Thái Thái, hẳn cũng không hề toát lên sự vui mừng trong tưởng tượng. Hắn bước đến, nắm lấy tay nàng: “Tại sao lại đem giường dời đi, chẳng lẽ những lời trăm viết trong thư người không nhớ sao?”

Thái Thái cúi đầu, cắn vào tay hắn, tức thì trên mu bàn tay lưu lại ấn ký một dấu hàm răng. Sở Cuồng lại làm như không để ý, Thái Thái tự nhiên biết hẳn là cố ý, vì vậy liền cắn mạnh thêm một chút nữa. Sở Cuồng nhìn mặt của nàng: “Ý chỉ của trăm, bây giờ người đọc lại nội dung trong thư một lần cho trăm nghe —”

“Thần thiếp quên rồi.”

“Trăm nhớ hình như ai đó đã gặp qua là không quên được không phải hay sao? Có phải là người? Hoàng hậu?”

“Hoàng thượng nhớ nhầm rồi.”

“Trí nhớ trăm vẫn còn rất tốt, trong thư trăm đã nói: ‘Vì sao lại muốn căn phòng khôi phục trở về nguyên trạng, thật ra mục đích vô cùng đơn giản, trăm muốn cùng hoàng hậu nhớ đến một màn kinh tâm động phách vào ngày đêm tân hôn ngày đó mà thôi.’” Gương mặt tuấn mỹ tiến đến gần, khi mặt nàng chỉ cách mặt hắn trong gang tấc, lại hoàn toàn không nhìn gương mặt đang nhú thành một nắm của bánh bao: “Trăm nhớ đêm đó, hình như chúng ta có một ít chuyện còn quên làm thì phải?”

“Không phải.”

“Trăm nói là—” Hai tay hắn bế nàng lên, lại phát hiện cân nặng này lại nhẹ vô cùng. Chỉ vì đợi nàng hồi cung ôn chuyện, Sở Cuồng đã luyện tập bê đá ở hoa viên hơn một năm trời, đôi cánh tay này đã có thể chịu được sức nặng không bình thường, hiện tại lại cảm thấy mất mát vô cùng. Đặt bánh bao nhẹ như lông hồng lên trên giường, hắn cũng ngồi xuống, vô si tiến đến gần đến bên tai nàng nói: “Rượu giao bôi. Chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi.”

“Rượu giao bôi đã dùng để bái tế trời đất rồi.” Ý nàng chính là vậy xuống đất rồi.

“Vậy thì uống thêm lần nữa vậy.”

“—” Bánh bao âm trầm nhìn mặt người nào đó.

“Đêm nay.” Hắn lấy ngón tay xẹt qua chóp mũi nàng: “Trăm sẽ cùng với người—”

Đột nhiên, bánh bao có một lỗi giác sắp bị sắc quý lột da, nàng rớt rầm đứng dậy, dựa vào vách tường: “Thần thiếp đã cùng hoàng thượng giao ước rồi mà.”

“Đã quên rồi.”

“Thần thiếp thì chưa, người đã nói, chúng ta sẽ không làm những chuyện của phu thê.”

“Đó là chuyện đã qua rồi.”

“Hoàng thượng, là bởi vì thần thiếp đã gầy lại sao?” Nàng hỏi thẳng: “Chẳng lẽ béo gầy lại có thể thay đổi ấn tượng của hoàng thượng đối với một người sao?! Lại khiến cho hoàng thượng đã từng chán ghét, ghê tởm, nay lại có thể ôm vào trong ngực?!” Sắc mặt nàng có chút không tốt, “Chẳng lẽ chỉ vì đơn phương hoàng thượng thay đổi, thần thiếp cũng phải nhất định giống người, thậm chí vô điều kiện mà tiếp nhận hoàng thượng sao?!”

“Người!” Hắn cơ hồ là nhảy dựng lên, nắm lấy cằm của nàng: “Người cho là có thể nhìn thấu lòng trăm sao?”

“Ta làm sao có thể nhìn thấu lòng hoàng thượng được chứ.”

Hắn hỏi: “Vậy người làm sao biết được trăm thay đổi vì dung mạo trước hay sau khi biến đổi của người? Người làm sao lại biết trăm là không thật lòng?”

“Chỉ cần nhìn, thần thiếp cũng đã hiểu rất rõ hoàng thượng.” Dù sao biết chính là biết.

Sở Cuồng thở phì phò nói: “Đêm nay tắm rửa sạch sẽ, tốt nhất ngay cả lỗ chân lông cũng phải rửa sạch, chờ tắm, có biết không?!”

Nói xong, hắn đi một mạch ra khỏi Phụng Tảo cung, nhìn bảng hiệu Phụng Tảo cung liền mất hồn.

Tiểu Đức tử thận trọng nói: “Hoàng thượng, y theo nô tài, nương nương nhất định sẽ không dễ dàng thỏa hiệp—”

Hừ, không thỏa hiệp thì thế nào, nàng cũng là nữ nhân, là hoàng hậu, là chính thể của hắn.

Trận này vô luận là đánh ra sao, nữ nhân này cũng chỉ một cách là khuất phục mà thôi! Đòi mỗi xinh đẹp của Sở Cuồng khẽ nhếch lên, một năm lo lắng đề phòng này rốt cục cũng đã vượt qua, dù sao đêm nay nữ nhân này ném một mình ra ngoài, thật khiến người không thể yên lòng. Sở Cuồng tâm tình vui vẻ vì đêm nay sắp được làm tân lang, hắn dặn dò tiểu Đức tử: “Chuẩn bị rượu hợp hoan đi.”

Tiểu Đức tử cười tủm tỉm bước đi.

Mặc dù ngoài miệng nàng không chịu thừa nhận, nhưng chắc hắn cũng rất chờ mong đi.

Hắn khẽ ngẩng đầu lên. Nhưng hắn có thể xác định, đợi đến đêm, nữ nhân mạnh miệng kia cũng sẽ bị khuất phục cho mà xem. Hắn cũng đã sẵn sàng xem nàng khuất phục như thế nào ở trong lòng hắn.

Phê duyệt tấu chương thật nhanh, Sở Cuồng hết sức chăm chú hoàn thành công việc hôm nay, để dành nhiều thời gian đủ để ôn tồn, ha ha ha, tâm tình vui vẻ hiện lên trên mặt hắn cả ngày, ngay cả các nô tài nhìn cũng sung sướng lây, lại nhớ đến khối huyền ngọc của Nam Mai, hắn phân phó: “Đem ngọc này đặt trong nơi nào dương khí cực thịnh trong cung đi.”

Nơi có dương khí cực thịnh ở trong cung, đó là Tử Quang điện, nơi mà ngày ngày hắn đều lâm triều.

Vì vậy tiểu Đức tử đem huyền ngọc giấu vào sau tấm biển ở Tử Quang điện.

Sau khi trở lại, vừa hay lại nhìn thấy Thái Thái mang theo đám nô tỳ đi về phía điện Thái hậu để thỉnh an, lại thấy cả đám phi tử cũng tiến về phía điện thái thái hậu để thỉnh an, đột nhiên thâm nghĩ, không biết hoàng hậu sau khi phát hiện hoàng thượng mới sắc phong Mai phi nương nương và Lan phi nương nương thì sẽ như thế nào đây nhỉ? Trước mắt địa vị hai vị nương nương này ở trong cung vô cùng đặc thù, một thân quyền thế và sủng ái, chỉ là lấy kinh nghiệm sống ở trong cung của tiểu Đức tử, quyền lực này giao ra thật dễ, nhưng muốn thu hồi, thì thật khó khăn.

Nương nương đi một năm này, không biết tốt, hay là không tốt đây.

Tóm lại, Mai phi cùng Lan phi đang đắc ý, lại không rõ chân tình của hoàng thượng, vì vậy có thể sẽ không đã để hoàng hậu vào trong mắt.

Tiểu Đức tử là người theo sát bên Sở Cuồng nên đã được rèn giữa qua, đối với chuyện hậu cung hắn rất thờ ơ lạnh nhạt, đồng thời cũng hết sức hiểu rõ.

Đi tới đi lui, vừa đúng lúc đụng phải Mai phi cùng Lan phi đang đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Mai Phi Lan Phi

“Nô tài thỉnh an hai vị nương nương.” Rất nhanh, hắn phản ứng một cách khéo léo.

Mai phi dịu dàng cười một tiếng, nói: “Đức công công, mời đứng dậy.”

Lan phi hơi cao ngạo hơn so với Mai phi một chút, chỉ nói: “Đức công công miễn lễ.”

Tiểu Đức tử đứng dậy, biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi: “Hai vị nương nương đây là muốn đi đâu?”

“Chúng ta muốn thỉnh an thái hậu nương nương, nghe nói hoàng hậu nương nương đã hồi cung, cũng đã đến thỉnh an người rồi, hai người chúng ta kể từ khi vào cung chưa chính thức bái kiến nương nương, cho nên thuận đường thỉnh an nương nương luôn.” Mai phi cười yếu ớt nói.

Lan phi nói: “Mai phi tỷ tử đã từng may mắn được gặp qua nương nương, còn ta lại là lần đầu tiên, thật đúng là có chút khản trương. Đức công công không biết tính khí hoàng hậu như thế nào?”

“Hoàng hậu ——” Ánh mắt tiểu Đức vòng vòng, cười nói: “Tính khí nương nương, không ai hiểu cả, đến nô tài cũng không thể hiểu được.”

Trong lòng Lan phi hơi động, nàng đã sớm nghe qua vị nương nương này mặc dù có vẻ không được thủy mị, nhưng lại thông tuệ vô cùng, thậm chí hoàng thượng bởi vì năng lực thống trị hậu cung của nàng mà công nhận địa vị hoàng hậu của nàng, mà cũng nghe nói nương nương hồi cung lại càng thon thả hơn so với lúc trước. Thật ra Lan phi vào cung cũng vì lợi ích của gia tộc, trước mắt nàng thân cận với Mai phi, cũng bởi vì gương xấu bốn phi lúc trước khiến cho hoàng thượng đối với tranh giành hậu phi vô cùng chán ghét, do vậy hai người cũng rất ăn ý mà liên thủ, thoát nhìn thân thiết vô cùng.

Vậy mà, hoàng hậu nương nương hồi cung, cung quyền vì vậy nhất định phải giao lại, như vậy, để có thể duy trì quyền uy trong quá khứ, nhất định phải leo lên chiếc ghế quý phi cho bằng được.

Cho nên, chiếm được yêu thích của hoàng thượng còn chưa đủ, phải lấy được ủng hộ của hoàng hậu, mới đủ.

Lan phi cười yếu ớt: “Chúng ta chỉ sợ là nói sai rồi chọc nương nương nổi giận thôi.”

“Nô tài được biết, đối đãi với hoàng hậu nương nương, chỉ cần thực tâm thực ý là được rồi, trước mặt người mà giở thủ đoạn, tính toán, đều vô dụng, chúng ta chân tâm thật ý, nương nương nhất định sẽ đối đãi lại y như vậy.”

Những lời này thật giống như đang cảnh cáo à nha.

Trong lòng Lan phi khẽ lạnh cả người, tiểu Đức tử ý vào sủng ái của hoàng thượng, cũng quá can rờ rồi!

Mai phi thủy chung không có nhiều lời, gạt đầu ôn hòa cười nói: “Đức công công nói rất đúng, ta từng gặp qua nương nương, rất thân thiện và đáng kính. Hôm nay chúng ta vừa là quân thần, vừa là tỷ muội, có thể có một vị tỷ tử như vậy, âu cũng là phúc khí.”

Tiểu Đức tử cười cười: “Đúng vậy, Mai phi nương nương nói rất đúng.”

Cáo biệt, hai người hướng điện thái hậu đi đến. Mai phi nói với Lan phi: “Muội muội yên tâm, nương nương cũng không phải người hồ đồ.” Lan phi tự nhiên hiểu nàng nói cái gì, có lẽ bốn phi sẽ nói xấu hai người trước mặt hoàng hậu.

Thái hậu nhìn thấy Thái Thái, liền nắm lấy tay nàng nhìn trên nhìn dưới.

“Hoàng hậu, con à, làm sao mà đi đường thương lại dưỡng thành một tuyệt đại giai nhân như vậy.”

“Mẫu hậu, Thái Thái rất nhớ mẫu hậu.” Đôi mắt nàng đỏ hoe, nước mắt tràn mi, dùng khăn lau lau, cả nửa ngày cũng không thể khô được. Thái hậu cũng lau nước mắt nói: “Mẫu hậu cũng rất nhớ con.” Nói xong, bà nhìn khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp của Thái Thái, kinh ngạc hỏi: “Tại sao con lại gầy thành như vậy?” Thái Thái nói: “Con uống một loại thuốc của Miêu Cương, chỉ là ——”, vốn muốn nói, thuốc này là của vu sư cho, rất không đáng tin, nhưng lại nhớ đây là hoàng cung, vì vậy nghẹn ngào đáp: “Chỉ là vô luận là mập hay gầy, Thái Thái vẫn là Thái Thái.”

Lời này nhưng thật ra lại rất đúng.

Chỉ là, trở nên xinh đẹp, hoàng thượng nhất định sẽ yêu thích, sớm ngày khai chi tán diệp, địa vị sẽ càng thêm vững chắc.

Thái hậu yên lặng nghĩ.

Lúc này sáu phi đi vào, cùng nhau thỉnh an.

Thái Thái lau nước mắt, ngồi thẳng người lại.

Sau đó nàng nhìn xuống, ánh mắt quét qua mấy gương mặt quen thuộc, lại quét qua mặt của Mai phi, nhận ra là tiểu thư Tô Khả Khanh, còn có một người nữa, nàng chưa gặp bao giờ.

Dĩ nhiên, sáu phi nhìn thấy Thái Thái rất rung động, so với việc Thái Thái nhìn thấy các nàng rất rung động, không biết là mạnh gấp mấy lần.

Bốn phi như bị sét đánh, bởi vì hình tượng hoàng hậu nương nương ngày trước trong mắt các nàng đã quá thâm nhập lòng người.

Bây giờ —— xinh đẹp đến nỗi khiến người ta phải ghen tỵ.

Nhất thời không ai thốt ra được lời nào.

Mai phi cũng kinh ngạc, vì sao hoàng hậu lại giống như biến thành một người khác, xinh đẹp đến nhường ấy?

Nhưng nàng cũng rất nhanh nở nụ cười, không xem chuyện này là quan trọng.

Lan phi từng nghe nói thể trạng hoàng hậu rất mập mạp, lại không nghĩ rằng hôm nay nhìn thấy, so với tuyệt đại trong hậu cung lại còn xuất chúng hơn nhiều.

Một là mắt mác.

Hai là không thể hiểu được.

Ba là thấp thỏm không yên.

Thấy Thái Thái cũng nhìn mình, nàng cười nói: “Nô tỳ là Lan phi, xin thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

“Lan phi?” Thái Thái nhìn nàng ta, thấy dung mạo nàng ta mỹ lệ hơn người, đoan trang văn nhã, nàng cười nói: “Tất cả mọi người đứng lên đi, không cần đa lễ.”

Nhìn thấy ánh mắt của bốn phi tần lướt qua Mai phi cùng Lan, lại dường như có ẩn chứa sức mạnh nào đó, Thái Thái bảo mọi người uống trà, sau đó bưng chum trà vừa thổi vừa uống, xem ra một năm nàng không có mặt ở đây, trong cung đã xảy ra không ít chuyện. Đợi các nàng lui ra, đơn giản hỏi thăm thái hậu mấy câu, lại thấy Thái hậu hết sức tán thưởng Mai phi cùng Lan phi, nhất là Mai phi, Thái hậu nói, nữ tử này là một người hiền lương thực đức, đó là một khuê tú chân chính.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Đêm cũng nhanh đến, hoàng thượng thật sự sẽ cường bức nàng phải thị tẩm sao? Nghĩ đến đây cả người nàng đều dựng tóc gáy. Gần tối, Thái Thái cầm quạt đến gần hồ sen tản bộ, đột nhiên nhìn thấy Quan Bộ Phi dẫn theo một toán thị vệ tuần tra. Quan Bộ Phi bảo mọi người đi trước, hẩn lại đi về phía Thái Thái, sắp đến gần, hẩn quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Quan đại nhân.” Nàng rất nhanh sửa cách gọi, trong cung, xác thực không thể loạn ngôn, nếu gọi sai sẽ liên lụy đến Quan đại ca. Thật ra Quan Bộ Phi đã sớm thành thói quen mỗi ngày đều nhìn thấy Thái Thái, mỗi ngày nói chuyện với nàng, nay đột nhiên hồi cung lại không thể gặp, trong lòng bứt rứt khó chịu cả ngày. Vì vậy liền dẫn theo thị vệ tuần tra mấy lần, hy vọng có thể đụng phải.

“Hoàng hậu nương nương đã thích ứng với cuộc sống hoàng cung rồi chứ ạ?”

“Tạm được. Vậy Quan đại nhân cũng đã thích ứng sao?”

“Vâng —” Hẩn cúi đầu nhẹ gật một cái.

Bỗng nhiên như nhớ ra cái gì, Quan Bộ Phi vội cáo từ, nói: “Thuộc hạ còn phải đi tuần tra, không làm trễ nãi thời gian của nương nương nữa.”

“Đại nhân, xin mời.”

Nhìn Quan Bộ Phi bước đi, Thái Thái sâu kín thở dài một hơi, thầm nghĩ nếu như hoàng thượng mà bằng một nửa Quan Bộ Phi thôi, thì thật là tốt biết bao.

Quan đại nhân, là một nam nhi hết sức khí phách, lại là một người vô cùng tỉ mỉ.

Đẹp cướp ở Vân Nam, nàng nhìn thấy hẩn xung phong liều chết lên trước, khí thế kia, khiến cho nàng cả đời cũng khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Nhiếp Lăng Phong.

Nghĩ đến đây, lại thấy Như Ý Như Tâm hai người đã trở lại.

“Quả nhiên nương nương đã đoán đúng, Mai phi nương nương, Lan phi nương nương được sủng ái vô cùng, lại được phân cho cung quyền nguyên bản của nương nương nữa. Vậy nên bốn vị nương nương kia cũng có chút phê bình kín đáo với hai người.” Mới rồi nhìn thấy ánh mắt bốn người rất u oán, Thái Thái cũng đoán ra được phần nào, hừ, Sở Cuồng quả nhiên rất háo sắc, có mới nói cũ. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng suy nghĩ của bốn phi thế nào trong lòng nàng cũng hiểu được, mới vừa trở về nàng vô tâm muốn làm gì, dù sao mấy chuyện linh tinh này, theo thời gian cũng sẽ được hóa giải.

“Nương nương, tại sao em lại nghe thấy đêm nay hoàng thượng muốn qua đêm ở Phụng Tảo cung nhỉ?”

“A, em nghe lầm rồi.” Thái Thái ngoái ngoái lỗ tai nói.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Phượng Tào cung được trang hoàng lúc này lại phủ lấp một lớp tro tàn.

Các cung nữ thái giám mất hồn mất vía, run rẩy quỳ dưới đất.

“Xuất cung? Là ai cho phép nàng tự mình xuất cung chứ?!” Hoàng đế lấy tức giận để che giấu tâm tình lúc này của hắn. Mong đợi một ngày, cuối cùng lại rước lấy tức giận như vậy.

Tức giận, trừ bỏ từ này, đoán chừng đã không có bất kỳ từ ngữ nào để có thể hình dung tâm tình lúc này của hắn!

Không đúng, còn một từ nữa, giận dữ! (=====)

Sở Cuồng đá ngã cái bàn, khiến cho một bàn thức ăn được ti mi chuẩn bị đồ thành một đồng hỗn độn trên mặt đất.

Sau đó hắn quát: “Hoàng hậu nương nương về nhà, vì sao trẫm lại không biết?!”

Như Ý quỳ trên mặt đất nhìn hoàng thượng, thận trọng trả lời: “Hoàng thượng, trên đường hồi cung nương nương đã hỏi hoàng thượng, có thể về nhà thăm người thân được không, hoàng thượng đã đồng ý, nương nương lại hỏi, có thể tự mình quyết định giờ về được không, hoàng thượng cũng đã đồng ý, lúc ấy nô tỳ ở bên cạnh cũng đã chứng kiến!”

Hừ, hắn nắm chắc nắm đấm, lại phát hiện, nha đầu béo này, thật khiến cho người ta yêu cũng không được, mà hận cũng không xong!

Thật đáng giận, muốn dụng không thành kế(1) với hắn sao?

<http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160508.htm>

Hoàng đế lạnh lùng nhìn Như Ý nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thế nhưng lại vô lực phản bác.

Khiến thiên tử vô huyệt, lá gan của nữ nhân này, thật sự là càng lúc càng lớn.

Ngay cả lỗ chó cũng lười bò? Quang minh chính đại xuất cung về nhà?

Cùng lúc đó, Chu phủ.

“Mẹ, người khóc cũng đã nửa canh giờ rồi, không mệt sao?” Nàng dùng khăn tay lau nước mắt trên mặt cho mẹ, như một cô con gái hiếu thuận, nhưng lời nói trong miệng lại không hiếu thuận chút nào: “Mọi người đã quên mất ngày trước là ai ép con giảm cân sao, bây giờ con gầy đi, mẹ không cười, lại khóc?! Còn cha nữa, cha ở bên đó thờ dài làm cái gì?!”

“Không sai, cha mẹ rất mong con gầy đi, nhưng cha mẹ lại nghĩ đến không biết con đã ăn bao nhiêu khổ, có thể không đau lòng sao?!”

“Đau lòng cũng vô dụng, bằng không hai người tìm thịt trở về đi, thật ra con đã rất có tình cảm với chúng nó, mang trên người cũng đã quen, bây giờ đột nhiên mất đi, lại không hề cảm thấy an toàn chút nào cả.”

“Cũng không cần phải như vậy.”

Chu phủ nhân lập tức nín khóc mỉm cười, lau lau nước mắt: “Cũng đừng vậy, thịt nhiều có gì tốt đâu.”

Có thể phòng ngừa sắc lang dòm ngó, cũng xem như rất tốt rồi.

Thái Thái bụng chén cơm, ăn cơm mẹ nấu, Chu phủ nhân khuyên nhủ: “Con gái à, ăn thêm chút đi, bây giờ con quá gầy, mập thêm một chút mới được, mới có thể sinh được. Ăn thêm một chút —” Hai người vui vẻ gấp thức ăn, đem chén con gái chất thành một cái núi nhỏ.

Mấy người ở bên ngoài thỉnh thoảng cũng đảo mắt nhìn, thầm nghĩ, không ngờ bộ dáng đại tiểu thư gầy lại, thật đúng là xinh đẹp.

Dùng bữa tối xong lại nhớ đến Tự Hiền hội quán, vì vậy nàng bảo Như Nguyệt gọi xe, đi qua xem một chút.

Thái Thái vẫn mặc một thân nam trang, nhẹ nhàng gõ cửa.

Cửa mở ra, Lăng Phong nhìn thấy người gõ cửa, bất thành linh liên sững sờ. Hắn có chút không nhận ra.

“Ta là lão bản của ngươi.” Thái Thái nói, tự nhiên bước vào trong.

“Lão bản?!” Hiên nhiên, giọng nói của hắn có chút giật mình không nhỏ.

Chỉ là Thái Thái đã thành thói quen rồi.

Đã một năm không thấy, Tự Hiền hội quán lại càng thêm sinh động, số bàn ghế tăng thêm rất nhiều, trên tường đầy tranh chữ, cho dù đang là ban đêm cũng có thể tưởng tượng cảnh người đến đến đi đi vào ban ngày. Thái Thái gạt đầu hải lòng, lại phát hiện Nhiếp Lăng Phong vẫn nghiêng đầu nhìn mình.

“Ngươi có nghe qua một từ gọi là – giảm cân sao?!”

A, tại hạ đã hiểu rồi.” Nhiếp Lăng Phong mỉm cười gật đầu một cái.

Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều thêm nữa.

Pha một bình trà, trên bàn lại có một bàn cờ.

Thái Thái cầm lấy quân cờ vuốt vuốt, sau đó cười nói: “Chúng ta đánh một ván cờ đi.”

Nhiếp Lăng Phong cười nói: “Lão bản không cần kiểm toán sao?”

“Không cần, ngươi là chương quỹ, ngươi đưa ta bao nhiêu bạc, thì đó chính là bấy nhiêu.”

Ai ngờ Nhiếp Lăng Phong đi lên lầu, mang xuống một cái rương lớn, nói: “Nơi này là ghi chép một năm qua, còn có lợi nhuận, tổng cộng là năm nghìn sáu trăm lượng bạc. Ta tự rút lương hàng năm của mình, còn dư lại, đều nằm ở trong này, lão bản có thể xem qua.”

Chẳng qua chỉ là một hội quá, thế nhưng một năm hắn lại kiếm cho nàng hơn năm ngàn lượng.

Thái Thái cười nói: “Số bạc này ta không cảm về, giao cho ngươi lại giúp ta mở một hiệu cầm đồ.”

“Hiệu cầm đồ?”

Thái Thái gật đầu: “Năm ngàn lượng này để cho ngươi tìm cửa hàng, tìm người làm, tạm thời quay vòng sử dụng, nếu không đủ, ngươi chỉ cần viết thư đưa cho Chu phủ, ta sẽ biết được.”

“Nhưng e rằng tại hạ không thể đảm nhiệm được.” Hắn nhàn nhạt nói: “Bởi vì tại hạ phải đi rồi.”

“Ngươi phải trở về Hung Nô sao?!”

Hắn mỉm cười gật đầu một cái: “Đúng vậy, tại hạ muốn trở về Hung Nô tìm người nhà bị thất lạc của mình.”

Nếu như trở về để tìm kiếm người nhà, vậy không có gì do gì để giữ hắn lại, Thái Thái than thở: “Không biết có thể tìm được chương quỹ nào tốt như ngươi không nữa.”

“Tại hạ tin tưởng lão bản nhất định có thể tìm được.” Thật ra hắn vẫn một mực đợi nàng đến kiểm toán, lại không nghĩ rằng phải đợi đến một năm.

Ngày kiểm tra sổ sách, cũng là ngày hắn phải nói lời từ biệt.

Hắn dọn sạch bàn cờ: “Cô nương, chúng ta đánh một ván cờ đi.”

“Ngươi biết ta là cô nương —” Mặt bánh bao bất giác đỏ lên,

“Tại hạ cũng không phải người mù, cô nương thật tin rằng nữ giả nam trang là có thể lừa được nam nhân hay sao, ha ha —”

Thái Thái nói: Nhưng ngươi cũng chưa từng hỏi qua.”

“Tại hạ làm chương quỹ, chứ không phải là quán gia. Chuyện riêng của lão bản, không liên quan gì đến tại hạ cả.”

Bỗng nhiên, Thái Thái phát hiện, trong mắt hắn có một loại khí chất tuyệt không tầm thường, đó là khí độ ung dung mà nam nhân bình thường tuyệt đối sẽ không có được. Loại khí độ này, tựa hồ nàng từng bắt gặp trong ánh mắt Sở Cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Cướp Đi Nụ Hôn Đầu

Rốt cục nàng cũng đã trở lại, lúc này hoàng đế đã một bụng lửa giận. Tự mình bước vào phòng nàng, nhìn thấy nàng đang vấn tóc chuẩn bị rửa mặt. Nàng thế nhưng không đem hán đế vào mắt, thân là hoàng hậu Đại Sở lại cả đêm không về nhà, chẳng lẽ một câu giải thích cũng không có luôn sao? Chẳng lẽ ở trong mắt hoàng hậu, hắn chỉ là một vật bày biện? Sở Cuồng không vui bước đến, đôi tay đặt trên bả vai nàng, cổ nén giận nhẹ nhàng nói:

“Cha mẹ hoàng hậu nhìn thấy hoàng hậu nhất định rất vui về nhi.”

Thái Thái lấy tay đẩy ngón tay hăn hơi chạm lên bờ bai mình, “Cha mẹ thần thiếp dĩ nhiên là vui về rồi, nếu như hoàng thượng đi ra ngoài một năm rồi đột nhiên trở lại, thái hậu cũng sẽ rất vui về, bởi vì cha mẹ nào cũng giống nhau mà thôi.”

“Được rồi, ngươi vui, nhưng trăm một chút cũng không vui.” Hăn không phải là không vui, chính xác mà nói, hăn cảm giác bị người đùa bỡn.

“Vì vậy hoàng hậu phải có trách nhiệm là cho trăm vui về.”

“Thần thiếp cũng không phải là—”

Hăn mới không cần lo nàng không phải là cái gì, cúi đầu, nhẹ nhàng kéo nàng lại: “Ngươi là chính thể của trăm. Bây giờ trăm yêu cầu ngươi thị tẩm, chẳng lẽ ngươi lại cự tuyệt sao?”

“Bây giờ là ban ngày—” Nàng mắt tự nhiên tránh né, đây là chuyện không nên làm à nha.

“Hừ, ý của ngươi là buổi tối thì có thể phải không?”

“Cũng không thể được!”

“Buổi tối thần thiếp có thể an bài phi tử đến tẩm cung của hoàng thượng để thị tẩm.”

Sở Cuồng đột nhiên khựng lại, đẩy nàng ra, Sở Cuồng kể từ lúc sinh ra chưa từng bị nữ nhân cự tuyệt, cho nên chưa từng rơi vào thế khó xử, hăn cũng không có hứng thú đi lấy lòng nữ nhân, rên căn bản cũng sẽ không biết lấy lòng các nàng. Hiển nhiên hăn cũng rất giỏi về ứng phó. Nhưng bây giờ hăn lại có chút mất mát, cả đêm hôm qua đã suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc tin tưởng có lẽ nữ nhân này, đã chết tâm với mình rồi.

Sau đó trong lòng hăn hừng hực dâng lên lửa giận, vì nôn nóng muốn chinh phục nữ nhân này mà cổ họng hăn cũng phát khô luôn rồi, hăn nhếch mày, không hề báo trước, nắm lấy cằm Thái Thái, ép nàng dán sát vào tường. Thái Thái bị kinh sợ, hôn quân, hăn muốn bóp chết nàng sao? Nàng tức giận nhắm mắt lại. Ai ngờ, một nụ hôn vô cùng êm ái lại rơi xuống gò má nàng, trong lòng Thái Thái sùng sốt, mờ mắt ra, lại thấy một đôi mắt, dường như rất mê mang, lại dường như rất mất mát.

Sau đó, hăn lại không chịu thả cằm nàng ra, nghiêng đầu, hung hăn cắn đôi môi mềm mại của nàng

Ô —

Thái Thái nắm tay lại thành quả đấm, dùng sức đánh vào sau lưng nam nhân, mà nam nhân này, từ đầu chí cuối cũng không có chút dao động, nàng ra sức đánh, ra sức cắn, ra sức nhéo... Hăn lại kiên trì, không hề thả ra, ngậm lấy môi nàng, dùng sức ngậm, gặm, nuốt, thậm chí lại cố gắng cạy mở hàm răng của nàng ra, khiến nàng không thể thở được.

Cảm giác này đáng ghét vô cùng, Thái Thái vừa giãy dụa vừa kháng cự sự bá đạo từ hăn.

Nhưng không thể phủ nhận, đáy lòng lại hiện lên một chút rung động khó hiểu.

Thật đáng sợ, sự rung động thật đáng sợ —

Cuối cùng, cho đến lúc mặt nàng xanh mét, trong nháy mắt sắp ngất đi, người nào đó mới buông đôi môi đã hơi sưng đỏ của nàng ra, vỗ vỗ mặt nàng bảo: “Thở —”

Nụ hôn này, có lẽ đã làm giảm bớt cảm giác không cam lòng của hăn.

Mất mát của hoàng đế cuối cùng cũng chiếm lại được chút an ủi.

Hăn nhanh chóng nhếch môi, biến biểu tình thất bại buồn bực vừa rồi thành đắc ý bá đạo. Hăn không biết xấu hổ, dùng ngón tay xoa xoa ngọt ngào mà mình vừa lưu lại trên khóe môi bánh bao. Thuận tiện siết chặt gương mặt ngây ngốc của nàng. Lại chọc vào chóp mũi của nàng một cái.

“Ừ, bây giờ nụ hôn đầu của ngươi trăm đã đoạt được, sau này, trăm sẽ lần lượt cướp đi tất cả lần đầu của ngươi.”

“Lần đầu —”

Nàng nghiêng đầu, suy nghĩ hỗn loạn.

“Nói ví dụ như.....” Hăn xấu xa nghiêng đầu, khắc ra hai chữ như sấm dội vào bên tai nàng “Đầu — đêm—”, tâm tình vui vẻ ôm lấy vai nàng, vỗ vỗ, dỗ dành: “Trăm muốn từ trên người ngươi, đoạt về tất cả những thứ vốn thuộc về mình.”

“Trên người ta không có thứ gì thuộc về ngươi cả!” Nước mắt nước mũi nàng cũng đã chảy ra, nàng rút khăn từ trong tay áo, lau lau nước mắt.

“Tất cả của ngươi đều thuộc về ta, bao gồm cả, nước mắt.....” Nói xong, hăn dùng chóp mũi mình nhẹ cọ vào chóp mũi nàng, gương môi, hôn khô nước mắt nàng, lại làm hại người nào đó còn chưa tỉnh táo, một chút cũng không dám cử động, nín chặt lấy y phục mình.

Ừ ~ vị rất tốt à nha!

“Thật ra thì ngươi nên phải xin lỗi trăm mới phải.”

Nàng tức giận không thốt nên lời, nhếch môi nói: “Tại sao ~!!”

“Bởi vì ngươi chưa được sự đồng ý của trăm, đã bỏ đi nhiều thịt như vậy, mặc dù nói ít thịt thì đẹp mắt hơn nhiều, nhưng đó cũng là của trăm!” Hắc bá đạo nói, lại cắn cằm nàng trêu đùa một hồi.

“Ta là của chính ta, có quý mới là của ngươi!”

“Đúng vậy, chúng ta đã bái thiên địa, ngươi là chính thể của ta, linh hồn phải ràng buộc với ta. Nói cách khác, ngươi sống là người của ta, chết là quý của ta!”

Cái gì, sống là người của hắn, chết là quý của hắn?

Trong đầu Thái Thái hoàn toàn không hề có chút nào về khái niệm này cả.

Nàng chỉ có một đáp án duy nhất: “Ngươi là một tên hôn quân trăm mê nhục **!”

(theo mình nghĩ chỗ đó là từ nhục dục ^^)

Ai ngờ hắc ngược lại chẳng biết xấu hổ, cười cười dùng tay kéo khuôn mặt nàng, “Không sai, bị ngươi nhìn ra rồi!”

“Hoàng thượng, từ hôm nay ngươi từ hòng lấy được thứ gì từ người ta cả!” Bánh bao bỗng nhiên khôi phục thanh tỉnh, đứng tưởng rằng tùy tiện hôn một cái thì có thể đánh gục nàng, bánh bao tựa vào góc tường đứng vững dậy, phui bụi đất trên váy: “Bây giờ thần thiếp muốn đi thỉnh an Thái hậu nương, người muốn làm trể nải thần thiếp đi thỉnh an Thái hậu sao?”

A?~

Sở Cuồng đứng lên, cười nói: “Không dám trể nải, nhưng trăm cũng có thể đi cùng với hoàng hậu!”

“Hoàng thượng, người thật rảnh rồi!”

“Cũng do ai đó mà thôi, trăm đã cố gắng đem công việc ba ngày hoàn thành, lại bị người ta cho leo cây!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Lại Gặp Bộ Phi

Sở Cuồng hết sức tức giận kéo tay Thái Thái, giống như kéo một con lừa đi về phía trước, Thái Thái không bỏ ma trảo của hắn ra được, vừa ra khỏi cửa lại nhìn thấy một cây cỏ cứu mạng: “Quan đại nhân!” (Rồi, tiêu đời anh Phi, hu hu)

“—thuộc hạ tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu!” Hắc tuần tra đến phụ cận Phượng Tảo cung, vốn là muốn xem một chút hoàng hậu có ra ngoài hay không, không nghĩ đến lại gặp phải đề hậu hai người.

“Quan đại nhân, trị an trong cung vẫn tốt chứ?” Rốt cục nàng đã có thể nhân cơ hội thoát khỏi tay của Sở Cuồng.

Quan Bộ Phi đang muốn trả lời, lại thấy hoàng thượng dùng một loại ánh mắt rất dọa người phóng tới mặt mình, vì vậy có chút không dám thừa chuyện với hoàng hậu.

“Quan Bộ Phi, trăm nghe nói Thổ Lỗ Phiên bên kia cần trấn thủ, ngươi đi đi.”

“Thổ Lỗ Phiên?!—” Quan Bộ Phi kinh ngạc.

Thái Thái cũng giật mình không nói nên lời.

Sở Cuồng lạnh lùng nói: “Không sai, Thổ Lỗ Phiên, ba năm sau ngươi hãy trở về!”

“Vâng...” (Ồi, tội nghiệp anh quá à Ơ__Ơ)

Thật bất đắc dĩ, đây lại là hoàng mệnh, nhưng Thổ Lỗ Phiên, là một ủy nhiệm ngoài ý muốn a—

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Tại sao lại tùy tiện sai khiến người ta đến nơi vắng vẻ hiểm ác như vậy, lại càng không tất yếu là Tổng quản Ngự tiền thị vệ đi nữa, cho đến nay, Thổ Lỗ Phiên rộng lớn, trị an cũng do nam nhân người Hán và trưởng lão tông giáo ở địa phương hợp lực thống trị, làm vậy rõ ràng rất là bất hợp lý. Là vì cái gì, Thải Thải rõ ràng không hỏi thì không thể cam lòng, cho nên dọc đường, nằng ở sau lưng Sở Cuồng không ngừng liên thoảng: “Tại sao hoàng thượng lại bảo đại nhân ấy đến trấn ở Thổ Lỗ Phiên?”

“Hừ, trăm quyết định cái gì còn phải đợi hoàng hậu tới hỏi sao?”

“Quan đại nhân đã đi theo hoàng thượng hơn mười năm, hành động này của người không khỏi rất tắc trách.”

Thật ra thì hẳn chỉ là nhất thời ghen ghét, buộc miệng muốn Quan Bộ Phi đi Thổ Lỗ Phiên, nhưng mà dù sao hẳn cũng là hoàng thượng, làm sao có thể thay đổi xoành xoạch được cơ chứ? Cho nên, bây giờ mặc dù hẳn cũng cảm thấy Quan Bộ Phi rất vô tội cũng đã không còn cách nào khác cả. Con mắt lạnh lùng quét qua khuôn mặt lo lắng của nàng, trong lòng đau xót, hẳn nói: “Người là đại hậu cung tham gia vào chính sự đấy, sau khi trở về hậu cung, mọi chuyện hoàng hậu đã nắm rõ rồi sao?” Xem ra nhất thiết phải đem cung vụ nặng nhọc giao cho nàng, có như vậy nàng mới không rảnh rỗi mà phân tâm ở mấy chuyện linh tinh khác được.

“Thần thiếp đã hơi nắm được rồi ạ.”

“Chẳng lẽ thống trị hậu cung chỉ cần hơi nắm rõ là đủ rồi sao?”

“Thần thiếp sẽ cố nắm rõ.” Nàng cau mày, trong lòng tức giận.

Còn cần nắm rõ cái gì nữa chứ, không phải là nhiều thêm hai vị phi tử, hậu cung sẽ ngày càng trở nên náo nhiệt hơn sao. Sáu phi tử, bước đầu xem ra ai cũng không muốn ngồi không rồi. Mặc dù Thải Thải không tình thông thủ đoạn tranh thủ tình cảm ở hậu cung, nhưng lại sớm nhìn thấu những tiết mục tranh sủng đến bể đầu chảy máu trong lịch đại hậu cung, Thải Thải vào cung làm hoàng hậu, đã tự đặt mục tiêu cho mình, đó là trong lúc nàng còn làm hoàng hậu, sẽ không thể để cho những màn đáng sợ như trong hậu cung ở quá khứ sẽ xảy ra nữa.

Thình an thái hậu xong, nàng đã biết được Quan Bộ Phi nhất định phải đi Thổ Lỗ Phiên rồi. Lại biết hẳn xuất thân là cô nhi, lại không có thế tử, lần này đi xa, tự nhiên cũng không có người giúp hẳn chuẩn bị hành lý. Vì vậy Thải Thải liền bảo tỷ muội Như gia tam thông giúp một tay, tự mình chuẩn bị hành lý cho Quan Bộ Phi. Như Nguyệt mang đồ qua, lại nhìn thấy Quan Bộ Phi đang ngồi ngắm người trong phòng.

“Quan đại nhân, ngài ngắm người làm gì vậy?” Như Nguyệt bước đến, để đồ xuống, nói: “Quả nhiên ngài cái gì cũng không chuẩn bị, nhưng nương nương đã bảo Như Nguyệt chuẩn bị xong giúp Quan đại nhân rồi.” Quan Bộ Phi mở bọc ra, thấy trong đó có đồ mấy bộ quần áo mới, giày, đai lưng các loại. Trong lòng hẳn sững sốt, nhìn Như Nguyệt ngắm người.

“Thật ra những thứ này là nương nương bảo nô tỳ đến chế y phường (nơi may đồ trong cung) lấy mấy bộ y phục hằng ngày của hoàng thượng sửa lại mà thành.”

“A, thuộc hạ không dám nhận.”

“Không sao đâu, nương nương nói, ngài nên thử trước một lần, nếu không vừa, còn có thời gian để người sửa lại.”

Quan Bộ Phi nhìn chúng, mặc dù biết cũng không phải là do hoàng hậu nương nương tự làm, nhưng đó cũng là chút tâm ý của nàng, vì vậy lấy từ trong ngực ra một sợi dây đeo cổ, đưa cho Như Nguyệt nói: “Sợi dây này, giúp ta đưa cho hoàng hậu nương nương.”

Như Nguyệt thấy mặt sợi dây đeo cổ cổ là từ răng động vật điêu khắc mà thành, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Nanh sói.”

“Nanh sói?! Quan đại nhân, làm sao ngài lại có được nanh sói?!”

“A.....” Quan Bộ Phi sững sốt, cười nói: “Từ nhỏ ta đã mang nó ở bên người rồi.”

Như Nguyệt cất kỹ chiếc nanh sói xong, cầm một bộ y phục lên, vạn phúc cười nói: “Quan đại nhân, ngài tới thử y phục một chút đi.”

Quan Bộ Phi có chút quẫn bách, chần chờ, chẳng lẽ Như Nguyệt muốn ở trong phòng nhìn hẳn thay quần áo sao?

Như Nguyệt nói: “Đại nhân đừng trách, Như Nguyệt phải nhìn mới biết nơi nào không vừa chứ, nô tỳ chỉ là một người hầu hạ, đại nhân không cần sợ hiềm nghi gì đâu.” Nàng sinh tính tình thoải mái, rộng rãi, một đại nam nhân còn sợ lộ cánh tay sao, có gì đâu chứ, trời nóng quá có bao người còn mặc áo sát nách nghênh ngang trên đường cái đấy thôi, khi bé nàng đã thấy không biết bao nhiêu lần rồi. Nói xong, nàng nhìn chăm chăm chờ hẳn động thủ.

Quan Bộ Phi không thể làm gì khác hơn là phải cởi bỏ áo khoác ra, kéo cao áo ngoài lên, mặc vào, thoát nhìn vô cùng có khí độ.

Như Nguyệt yên lặng đứng trong phòng, sau đó giúp Quan Bộ Phi cởi đồ xuống, không ngờ, lại nhìn thấy cánh tay lấp ló sau áo lót mỏng tựa hồ lộ ra cái hình gì đó.

“Đại nhân. Ngài có hình xăm trên người sao?”

“A, đúng vậy!” Hấn cười một tiếng.

“Là hình xăm gì vậy?” Như Nguyệt tò mò hỏi. Xem ra, hình như là một con mãnh thú, có phải là hình ‘đầu sói’ không?

Quan Bộ Phi vội cầm áo mặc vào, “Là đầu hổ, ngự tiền thị vệ chúng ta đùa nhau thôi, mỗi người đều có một, cũng là vì phòng ngừa có điều bất trắc thì cũng có thể phân biệt di hài mỗi người.” Như Nguyệt gạt đầu một cái, cáo từ trở về Phụng Tào cung, cầm sợi dây cổ giao cho Thái Thái, Thái cũng không biết là răng của con gì, chỉ biết, đó nhất định là răng của một động vật rất hung mãnh. Sau lại nghe Như Nguyệt nói, thì ra là ‘nanh sói’.

Lại nghe thấy Như Nguyệt nói trên cánh tay Quan Bộ Phi có xăm một cái hình đầu hổ.

Thay y phục xong, Quan Bộ Phi phải lên đường tiến về Thổ Lỗ Phiên,

“Quan đại nhân, người phải bảo trọng.”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm.”

Trong ánh mắt Quan Bộ Phi tựa hồ đang cất giấu một loại tình cảm đầy lưu luyến, khiến cho trong lòng Thái Thái âm thầm kinh ngạc, ánh mắt này giống như xuyên tới nàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Một Ngày Mười Cân

Thái Thái lúng túng cười một tiếng: “Quan đại ca, sao người lại nhìn ta như vậy?”

“Không biết chúng ta có còn cơ hội gặp lại nhau không nữa.”

“Không phải hoàng thượng đã bảo người đi ba năm thôi sao?”

Hấn nhếch môi cười: “Ừ ừ ừ”

“Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ phải đi rồi, xin nương nương mau trở về đi, chỉ là, thuộc hạ nhất định sẽ trở về gặp người, đến lúc đó, mọi chuyện sẽ khác đi.”

“A, ha ha –” Thật ra Thái Thái cũng không thể hiểu được ý tứ của hấn. Nhưng trong khoảng khắc hấn xoay người rời đi. Thái Thái nhìn bóng lưng của hấn, có chút mất mát. Ở trong cung, hấn cũng xem như là một người bạn tốt của nàng. Một năm ở Vân Nam, hấn giống như một đại ca tốt. Thời điểm trừu loạn Vân Nam, hấn lại như một anh hùng khiến cho người ta phải ngưỡng vọng. Thái Thái sâu kín thở dài, quay đầu lại thì bị giật mình một cái, không nghĩ đến Sở Cuồng đã đứng ở phía sau lưng nàng.

Sở Cuồng lại không e dè quăng đến ánh mắt bất thiết cơ hồ được sinh ra trong nháy mắt về phía nàng, hấn bước đến, nói: “Hoàng hậu đối với Quan Bộ Phi rất có tình cảm nhỉ?” Thái Thái gạt đầu: “Thần thiếp xem Quan đại nhân như huynh trưởng vậy.” Sở Cuồng tiếp lời: “Sợ rằng còn có chút kính nể nữa đi.” Thái Thái lại hơi gạt đầu: “Không phải là có chút kính nể, là hết sức kính nể!” Bánh bao đưa mười ngón tay lắc tư trước mặt Hoàng đế lão gia, ai ngờ hoàng đế lão gia lại như gà mổ thóc hôn xuống, Thái Thái vội thu tay lại dùng khăn lau lau một chút: “Hoàng thượng, cả ngày lẫn đêm người chỉ muốn làm một việc này thôi sao?”

“Chưa ăn sạch thì vẫn sẽ còn muốn nữa, bằng không người dứt khoát cho trẫm ăn no đi, trẫm sẽ không phải lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này nữa!”

Nam nhân thối tha này, trong lòng Thái Thái thầm nghĩ, nghĩ trong đầu là được rồi, lại nói trắng ra như thế làm gì vậy chứ!

Ai ngờ nam nhân kia lại cầm tay nàng dắt về hướng Phụng Tào cung mà đi.

“Hoàng thượng, thần thiếp còn phải đi thỉnh an thái hậu nữa.”

“Trẫm đói bụng rồi.”

“Hoàng thượng, người đói bụng thì mau đi ăn đi!”

“Muốn ăn thức ăn người tự tay làm.”

Hắn bước vào Phụng Tảo cung, các nô tỳ trong cung đều rất ân cần tiến lên phục vụ, Khâm Mai cũng không dám bước qua, bởi vì dù sao nàng cũng là gian tế mà hoàng thượng phải đến bên cạnh hoàng hậu, bây giờ lại đi theo hoàng hậu, không biết có bị hoàng thượng trị tội hay không đây. Không nghĩ đến hoàng thượng lại gọi Khâm Mai đến, Khâm Mai quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng... thuộc hạ biết sai rồi.”

Sở Cuồng lạnh lùng quét qua mặt nàng, uy hiếp: “Người đã biết lỗi thì lần này trẫm sẽ không truy cứu nữa, chỉ là, người đã quyết định ở lại hầu hạ hoàng hậu, như vậy sau này nếu như hoàng hậu có chuyện gì người phải báo cho trẫm biết, hiểu chưa?”

“Vâng.” Khâm Mai hiểu được ý hoàng thượng, bảo nàng phải chăm sóc tốt cho hoàng hậu, nếu như có chuyện gì thì phải bẩm báo với hắn.

Không lâu sau, Thái Thái tạp dề, tay áo xoắn cao, trên tay bê mấy món ăn. Để xuống cạnh Sở Cuồng, Sở Cuồng nhìn lại, thì ra là mì sợi. Hủ tiếu mì? Thoạt nhìn mùi vị thơm vô cùng, hình dáng xem ra cũng đặc biệt, Sở Cuồng dùng cây quạt, chỉ vào, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là món hủ tiếu mì mà ta học được khi ở Vân Nam, được làm từ thịt muối, hương liệu và nước sốt.”

Hắn cúi đầu ngửi một cái, hình như cũng giống, bèn ngồi thẳng người lại nói: “Hoàng hậu, bón cho trẫm ăn đi.”

Thái Thái ngồi xuống đối diện với hắn: “Được, để ta bón cho hoàng thượng.”

Trong lòng lại nói thầm, nhìn xem ta có đem sợi mì nhét vào mũi người hay không. Nói xong, gấp một đũa, lại hướng mũi Sở Cuồng mà tọng đầy, không ngờ Sở Cuồng lại lah tay lệ mắt, nghiêng lấy đầu, xoay người liền cắn lên môi Thái Thái: “Ừ...”

Thái Thái bỏ đũa, đẩy mặt hắn ra: “Không phải hoàng thượng bảo đói sao, thần thiếp bón cho người ăn, sao hoàng thượng lại như vậy?!”

“Bởi vì hoàng hậu trông ngon miệng hơn so với thức ăn nhiều.”

“Hoàng thượng, người bức bách ta.”

Sở Cuồng cau mày: “Người nói cái gì?”

Thái Thái bung chén cơm, cầm đũa lên ăn từng ngụm từng ngụm, cả mấy cục thịt mỡ chán ngấy kia nàng cũng nuốt vào, thức ăn nhét đầy miệng, căng ra như khuôn mặt lúc xưa vậy. Chờ nuốt xuống xong, nàng nói: “Từ hôm nay ta sẽ bắt đầu cố gắng ăn cho mập lại, hoàng thượng, nếu như người lại có suy nghĩ không an phận gì đó với ta, về sau người sẽ phải hối hận, bởi vì trời sinh ta đã là một người béo, sớm muộn gì, người cũng sẽ chán ghét khi nhìn thấy ta.”

“Người thích ăn thịt mỡ sao?” Hắn cười một tiếng, quay đầu phân phó: “Như Tâm, đi nói cho ngự thiện phòng, về sau mỗi ngày hầm cách thủy mười cân thịt cho nướng nướng ăn, mỗi bữa cơm thường ngày, bữa ăn khuya, trẫm muốn bọn họ phải làm càng nhiều mỡ càng tốt.” Mới nghe bấy nhiêu, trong cổ họng cũng đã bắt đầu bốc khói rồi. Thái Thái ngậm sợi mì, nói: “Người làm như vậy, không cần đến một năm, ta sẽ còn mập hơn cả bình thường nữa cho mà xem.” Sở Cuồng ôm khuôn mặt nàng: “Vậy rất tốt, đến lúc đó, trẫm sẽ trực tiếp đem người giết thịt hầm lên luôn!”

“Người!”

Sở Cuồng cầm lấy cái bát chứa đầy thức ăn trong tay nàng, dùng đũa gấp lên ném thử một miếng, cười nói: “Vị ngon lắm, Như Ý, lấy thêm một bát nữa cho trẫm, nhiều nước một chút.”

“Vâng.”

Nhìn thế nào cũng thấy nướng nướng nướng cùng hoàng thượng có chút không ổn. Trong lòng Như gia tam thông cùng Khâm Mai đều hơi bồn chồn lo lắng.

Đột nhiên, Sở Cuồng lấy khăn ra, lau miệng cho Thái Thái đến mấy lượt: “Ăn dính đầy miệng kia, không cho trẫm ăn no trong bát, trẫm lại muốn ăn trên mặt của hoàng hậu người đấy.”

Nói xong, bàn tay ôm một cái, kéo nàng đến gần,

Thái Thái đang muốn đưa tay đẩy hắn ra, bên ngoài đã có tiểu Đức tử truyền lời: “Hoàng hậu nướng nướng, Mai phi nướng nướng đến thắm.”

“Mai phi?”

Thái Thái không nghĩ đến, Sở Cuồng lại càng không nghĩ đến.

Chẳng qua nếu như Mai phi chủ động hữu hảo cùng hoàng hậu, cũng đã nói rõ, nàng quả nhiên là một nữ nhân hiền tuệ.

Thái Thái vội lau mấy thứ còn sót lại trên mặt.

Mai phi đi vào, hiển nhiên là không nghĩ đến hoàng thượng cũng ở đây, nàng sững sốt, sau đó vội vàng quỳ xuống thỉnh an: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, bái kiến hoàng hậu nương nương.”

“Mai phi, người tới tìm hoàng hậu có chuyện gì sao?”

Mai phi dịu dàng cười một tiếng, nói: “Người nhà nô tỳ vừa mới gửi đến đặc sản lê thơm của Tô Châu, nô tỳ đã mang đến cho Thái hậu một ít, còn đây là cho hoàng hậu nương nương. Không nghĩ đến là hoàng thượng cũng ở đây.” Nàng đưa mấy thứ nọ cho Như Tâm, lập tức nói: “Nô tỳ không quấy rầy hai vị chủ tử dùng bữa nữa, xin được cáo lui.” Thái Thái dĩ nhiên cũng không phải là loại người mặt nóng mông lạnh, nàng vội nói: “Mai phi, người lại đây ngồi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Bốn Cái Đuôi Nhỏ Nhặt

Nàng có chút chán chừ, nhưng nhìn thấy tựa hồ hoàng thượng cũng đồng ý, vì vậy nhu thuận đi qua ngồi xuống, nhìn thấy thức ăn trên bàn, bèn ca ngợi: “Chẳng lẽ tất cả những món này đều do hoàng hậu nương nương tự tay làm cả sao?” Thái Thái xới cho nàng một bát. Nàng bụng lên, ngượng ngùng nếm thử, Sở Cuồng cười nói: “Người có thể nếm thử một chút.”

Nàng nhấm nháp một chút, ngạc nhiên nói: “Mùi vị này rất đặc biệt, quả nhiên là mỹ vị. Khó trách nhiều lần nô tỳ nghe thấy chuyện Thái hậu bởi vì ăn món ăn của hoàng hậu nương nương lúc thi tuyển tú, cho nên mới thương yêu nương nương như vậy.”

Thái Thái cười một tiếng, “Không có gì, chỉ là trùng hợp thôi.”

Dùng cơm xong, nói chuyện được một lát, tiểu Đức tử bẩm báo có chính vụ khẩn cấp cần Sở Cuồng giải quyết, hẩn rồi đi một mình, Mai phi ở lại say mê trò chuyện với Thái Thái về hai câu đố khác trong vụ tuyển phụ lúc trước, không nghĩ đến Thái Thái trả lời đều đúng hết. Vì vậy hai người lại đàm luận đến thi từ ca phú, Mai phi luôn tự phụ về danh hiệu Giang Nam đệ nhất tài nữ cầu mình, lại không thể ngờ được hoàng hậu nương nương trông có chút ngây ngô khờ khạo, lại có thể hiểu hết mọi thứ như vậy, hơn nữa lại còn giải thích rất cận kề, lúc mới gặp nhau, nàng ta chỉ cảm thấy hoàng hậu này cũng xem như có chút thông minh, có thể giải được câu đố của nàng, nhưng lúc đấy nàng ta vẫn còn tràn đầy tự tin, dù sao thân thể nàng cũng quá đầy đặn, mà mình vẫn còn treo móc thêm một danh hiệu Giang Nam đệ nhất mỹ nữ.

Vì vậy nàng đã sớm nhận định, chỉ trong một thời gian nữa, trong hậu cung này, ai cao ai thấp còn chưa biết được.

Nhưng bây giờ nàng lại trở nên xinh đẹp như vậy, đoán chừng ngay cả tài hoa cũng không dưới mình, Mai phi không thể làm gì khác ngoài việc tự cảnh cáo mình, nhất định phải ứng xử càng thêm cẩn thận hơn so với thường ngày.

Mai phi vừa uống trà vừa nghiêng đầu nhìn Thái Thái, thầm nghĩ, đáng tiếc nàng không phải là một nam nhi.

Nếu nàng là một nam nhi, có lẽ, sẽ tốt hơn rất nhiều.

Trong lòng Thái Thái than thở, Mai phi không hổ là Giang Nam tài nữ, xuất thân từ dòng dõi mấy đời là thư hương, so với bốn phi xuất thân con quan viên kinh thành còn khí chất hơn nhiều, huống chi lại còn là một người dịu dàng như nước, nếu như có thể trở thành tỷ muội, thì sẽ không còn nhàm chán nữa rồi. Đáng quý nhất chính là, một buổi chiều bàn luận chuyện phiếm, Mai phi lại không hề nói đến bất kỳ thị phi nào, cũng không nói xấu bất luận người nào, nàng nói về người nào, cũng chỉ nhắc đến điểm tốt của người ta.

“Nô tỳ còn có một chuyện nữa, ban đầu nương nương bởi vì nguyên nhân thân thể mới rời cung tu dưỡng một năm, nô tỳ bất tài, tạm thời chia sẻ một nửa quyền lực hậu cung, hôm nay nương nương đã trở lại, nô tỳ nghĩ, ngày mai ở trước Thái hậu sẽ giao trả lại quyền lực và trách nhiệm cho người.” Thái Thái vốn muốn bảo không cần gấp gáp, lại chứng kiến thấy Như Tâm Như Ý đang đứng ở đằng xa nháy mắt với mình, vì vậy nàng chỉ gật đầu một cái, xem như là đồng ý.

Ngày hôm sau, Mai phi Lan phi giống như đã bàn bạc thật kỹ, cùng trao trả lại tất cả quyền lực cho hoàng hậu nương nương sở hữu.

Việc làm này, khiến cho tiểu Đức tử cũng phải giật mình, thật không ngờ đến, hai vị nương nương này lại hào phóng đến vậy.

Thái hậu đối với hai người cũng rất tán thưởng, ngày mốt cũng đúng lúc sinh nhật Lan phi, Thái hậu liền bảo Thái Thái tổ chức sinh nhật cho nàng, cũng xem như là lời khen ngợi cho một năm vất vả của nàng ta. Thái Thái chuẩn bị quà tặng xong, định đến lúc đó sẽ tặng cho Lan phi.

Sau đó nàng bắt đầu đóng cửa, cận kề kiểm tra sổ sách trong một năm này, việc lớn việc nhỏ, cùng với kiểm tra phương thức xử lý của hai vị phi tử.

So sánh ra, Mai phi cùng Lan phi, tựa hồ Lan phi gặp rất nhiều chuyện không được suông sẻ cho lắm, nhưng xử lý có vẻ rất cứng rắn, Mai phi lại nhu hòa rất nhiều, lúc nào cũng lưu lại cho người ta một con đường sống, Thái Thái đọc xong một phần nhỏ của sổ sách, đêm cũng đã khuya. Như Tâm

bụng trà sâm lên, hỏi Thái Thái: “Nương nương, Mai phi nương nương cùng Lan phi nương nương, vị nào xuất sắc hơn?”

“Cách làm việc bất đồng, nhưng đều rất tốt, cách xử lý của Mai phi có phần mềm nhẹ, kín đáo hơn so với Lan phi.”

“Những người như vậy, em cho rằng sau này nương nương đề phòng hơn mới được, hôm nay nàng nói giao trả quyền lực cho người, người suốt nữa đã nói không cần vội rồi, có đúng không?”

Thái Thái nàng rất là lười biếng à nha, nếu có người chia sẻ công vụ có gì không tốt chứ, nàng cũng thật không muốn giữ tất cả quyền hành ở trong tay mình.

Nói xong, bữa khuya được mang lên, là bánh trôi nhân thịt, Thái Thái ăn một cái liền ăn không vô nữa, thật ra thì béo gầy cũng chẳng có liên quan gì đến lượng cơm ăn vào cả. Lúc trước, Thái Thái cũng không phải là ăn nhiều, chẳng qua là quá lười mà thôi, có thể không cần quan tâm, nàng tuyệt đối sẽ không quan tâm. Ở nơi yên tĩnh, cho nàng một quyển sách, một chiếc đèn, cùng một cái xó nào đó là nàng có thể trôi qua, cũng không tệ lắm.

Đột nhiên, lật đến một khoản sổ sách còn chưa được xử lý, Thái Thái cau mày một cái, tại sao lại như vậy?

“Nương nương, vì sao người lại cau mày vậy?”

“Ta chỉ là kỳ quái, lúc trước có rất nhiều chuyện không hề đơn giản hơn chuyện này, hai người bọn họ còn có thể xử lý, nhưng tại sao đến mấy chuyện này, bọn họ lại chờ bàn cung quyết định?”

Tổng cộng có bốn chuyện.

Một là hai ngày trước, Lục vương phi sinh hạ tiểu quận chúa.

Một là ngày kia Thập vương gia sẽ lấy thiếp.

Một là sinh nhật của Thái hậu nương nương phải kêu người gấp gấp may y phục mừng thọ.

Một còn lại chính là Thục Ngân phò mã đã mất, bảy ngày sau đưa tang.

Lẽ ra, vương phi sinh hạ quận chúa, trong cung đều đã có diễn chương, chỉ cần đưa tặng một con kỳ lân vàng, khóa bình an, vòng tay, cùng với y phục gấm vóc là được rồi.

Thập vương gia lấy thiếp, đơn giản hơn, theo quy chế, gọi thượng cung làm là được.

Y phục mừng thọ cho Thái hậu, trung cầu ý kiến của người, là xong.

Phò mã qua đời, đưa tang cũng đã có quy chế.

Tại sao, mấy chuyện xảy ra còn phức tạp họ còn xử lý được, nhưng lại chừa lại mấy cái đuôi nhỏ nhất này chứ.

Trong lòng Thái Thái suy nghĩ, cầm bút lên, định phê chuẩn. Nhưng sau đó nàng lại đặt bút xuống, bảo Như Tâm: “Em đi thăm dò chân tướng bốn chuyện này đi.”

Tính tình Thái Thái trời sinh vẫn là rất cẩn thận, dù nàng không nhiều hơn người ta một đôi mắt, nhưng những chuyện người khác không làm, nàng tự nhiên cũng sẽ không làm một cách tùy tiện qua loa được. Trước tiên phải hiểu được tình huống đã.

Như Tâm đến Lục phương phủ trước, sau đó quay về bẩm báo lại: “Nương nương, thì ra là Lục vương gia rất tức giận với chuyện Lục vương phi sinh hạ ra một quận chúa. Không lâu trước đây, có một đạo sĩ chạy đến Lục vương phủ nói xằng bậy, bảo rằng có người cố tình gây rối hấn, làm cho Lục vương phủ đoạn tử tuyệt tôn.”

“Kẻ nào gây rối với Lục vương gia?”

“Đại khái, mũi nhọn chỉ vào hoàng cung.”

Trong lòng Thái Thái căng thẳng, lúc đầu hoàng tử đáng tranh, bọn họ xem như cũng may mắn mà còn sống, được Sở Cuồng thả cho một con ngựa, bây giờ, không sanh được nhi tử lại chỉ trích do hoàng cung động tay, vì sao lại dám can quấy như vậy chứ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 147: Tổng Tử Quan Âm

Xem ra chuyện này Vương gia cho rằng có thứ gì đó cản trở hần sinh quận vương, nên mới nghĩ như vậy. Ngày hôm sau Như Tâm lại đi tìm hiểu, kết quả khiến cho Thái Thái phải thất kinh, thì ra Lục vương gia cho rằng chiếc khóa kỳ lân hoàng cung từng tặng đến cho hần kia đang tác quái, vị thuật sĩ nọ bảo rằng, kỳ lân cùng Lục vương gia mệnh kỵ nhau, sẽ gây trở ngại về đường con cháu của hần.

Nhất định là Lục vương gia nghĩ, hần vừa được sinh ra, nhất định đã có người biết được mệnh hần và kỳ lân tương kỵ. Cho nên lần nào Sở Cuồng cũng cố ý tặng khóa kỳ lân cả.

Thái Thái thì thâm bên tai Như Ý một lát, Như Ý hiểu chuyện, lên xuất cung, thực thi ngay.

Thái Thái nghĩ Lục vương phi nếu gấp gấp muốn con trai, như vậy nhất định nàng sẽ thường đến miếu Quan Âm, Thái Thái đoán rằng, lần này nàng lại sinh hạ con gái nữa, vì vậy nhất định sẽ phải hạ nhân vào miếu tự thân xin một tấm bùa bình an. Điều mà Thái Thái muốn Như Ý làm chính là mua chuộc trụ trì trong miếu, nói dối rằng vương phủ thiếu một bức tượng Tổng tử Quan Âm bằng bạch ngọc, hơn nữa phải là tượng Quan Âm hằng năm được tiếp nhận dương khí cực thịnh. Trong kinh thành, nơi dương khí mạnh nhất chính là hoàng cung, đến lúc đó, Lục vương gia tìm đến trong cung cầu xin tượng Quan Âm, chỉ cần thuận nước giong thuyền, đem tượng Quan Âm tặng cho hần. Như vậy sẽ vẹn cả đôi đường. Lục vương gia cũng sẽ không đổ chuyện cho Sở Cuồng.

Quả nhiên, mọi việc được Như Ý làm gọn lẹ, ngày hôm sau, Thái hậu liền kêu Thái Thái qua, nói Lục vương gia vào cung nhắc đến chuyện bức tượng Tổng tử Quan Âm bằng bạch ngọc phụng trong cung. Thái Thái lập tức hạ ý chỉ, lấy tượng Tổng tử Quan Âm làm lễ vật, chúc mừng Lục vương gia có thêm quận chúa.

Buổi tối, Sở Cuồng mang theo tiểu Đức tử không báo trước mà đến, tâm trạng rất vui vẻ, tựa như đang có chuyện gì tốt.

Bày bát đĩa xong, Thái Thái cùng ngồi xuống với Sở Cuồng.

Đột nhiên, Sở Cuồng nắm lấy tay Thái Thái nói: “Làm sao ngươi biết được lục vương gia kiêng kỵ kỳ lân mà tặng tượng Tổng tử Quan Âm?” Hôm nay lục vương gia thế nhưng tự mình đến tạ ơn Sở Cuồng, trước đây vô luận Sở Cuồng ban thưởng cho hần bất kỳ thứ gì, hần cũng không lạnh không nhạt, hôm nay lại bất đồng đến vậy. Sau đó Sở Cuồng mới biết được chân tướng sự việc.

“Hoàng hậu, quả nhiên ngươi đã làm rất tốt, mới trở về mấy ngày đã hiểu được không ít chuyện.”

Thái Thái đẩy tay của hần ra: “Hoàng thượng, xin dừng bữa.” Nàng giả vờ nói.

Buổi tối nhận lễ vật Sở Cuồng ban thưởng, một đồng trang sức lớn linh tinh vụn vặt, Thái Thái lại tiện tay ném vào nhà kho.

Thật ra, thông qua chuyện này có thể chứng minh, Mai Lan nhị phi, bỏ sót mấy sự kiện kia, cũng không phải là không có nguyên nhân. Chừa lại cho nàng xử lý, nói vậy, họ cũng biết rõ nguyên nhân trong đó, đến tột cùng là không có năng lực, hay là do cô tình đây..... Thái Thái nghi hoặc, nhìn bề ngoài, Mai phi Lan phi, một dịu dàng như nước, một thanh cao ưu nhã, nhưng xem ra, tâm tư cũng không tránh khỏi rất sâu nặng rồi.

Nếu như nàng thật sự đem kỳ lân tặng cho Lục vương gia, đến lúc đó, lục vương gia nháo lên, ai cũng sẽ không cố kỵ hoàng hậu mới hỏi cung không hiểu rõ tình huống, vì vậy sẽ xử lý chuyện theo quy chế, nhưng mà, từ ngoài nhìn vào, hoàng hậu vừa hỏi cung tiếp nhận cung vụ liền nảy sinh rắc rối, như vậy, thì ra hoàng hậu cũng không bằng người.

Thái Thái bĩu môi, nâng má nghĩ, xem ra, lần này gặp phải đối thủ rồi.

Như vậy suy ra, mấy sự kiện còn lại, tất cả cũng đều là những vấn đề khó khăn, cần phải kiểm tra thật rõ ràng mới được.

Đây là bắt nạt người a, giống như ma mới vừa tiếp nhận chức vụ, ma cũ cũng sẽ lợi dụng chức quyền, lấp áp ma mới, người mà đối với tình huống có chút mờ mịt không hiểu. Chuyện này đã lặp lại trên sách vở mấy nghìn năm rồi. Cũng may, nàng cũng không phải chân chính người mới, lại càng thêm cảm tạ mình đã không quá vô đoán.

Trong lòng Thái Thái có chút mất mát.

Như vậy thập vương gia lấy thiếp, có chuyện gì xảy ra? Thái Thái đứng dậy, nói với Như Ý: “Bản cung muốn đi gặp Thái hậu nương nương.”

Mẫu phi của thập vương gia, thường vào cung bái kiến Thái hậu, có thể Thái hậu sẽ có chút hiểu biết đối với tình huống của hần.

Vậy trước tiên nàng cứ đến thỉnh an Thái hậu, sẵn đem theo mấy món điểm tâm mình tự làm.

Thái hậu vừa thấy nàng, mặt mày liền hớn hờ, dù ngoài miệng lại bảo: “Hoàng hậu vừa mới hỏi cung, sao lại làm mấy chuyện như vậy, sẽ mệt nhọc đến con mắt thôi.”

Nhưng khi bà nhìn thấy món ô mai gừng, vẫn nhìn không được bốc lên, đặt vào trong miệng.

Thái Thái hỏi: “Mẫu hậu, con có chuyện muốn thỉnh giáo mẫu hậu.”

Thái hậu nhìn nàng khó hiểu.

Nàng nói: “Mẫu hậu, người có biết chuyện thập vương gia lập thiếp không?”

Ai ngờ lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của Thái hậu cũng trở nên không được tốt lắm.

Thái Thái đã đoán đúng, trong đó quả nhiên có vấn đề Thái hậu ăn ô mai gừng xong, mới nói: “Ai gia thật không hiểu nổi thập vương gia, để nhiều phi tử như hoa như ngọc vậy không sùng ái, lại đi yêu một nữ tử thanh lâu, chuyện này, làm huyền não của thập vương phủ đến người ngã mà ngựa cũng đổ. Quách thái phi cũng tìm đến ai gia khóc lóc kể lể nhiều lần, đáng tiếc nàng lại không có tiền đồ, tuyên bố không cho hấn lấy nữ tử kia, hấn liền bỏ rơi rất cả các phi tử, mang theo nữ tử thanh lâu kia lưu lạc nơi chân trời.”

Thật không ngờ thập vương gia lại là người có cá tính như vậy. Trong lòng Thái Thái đối với cách làm của hấn lại hết sức tán thưởng và khen ngợi.

Thái hậu lại nói: “Quách thái phi cũng cực kỳ không tán thành hôn sự này.”

Thật khó trách, Mai Lan nhị phi lại để lại cho nàng, nếu như chính nàng ngu ngốc hạ chi tặng lễ vật, như vậy đó không phải là chứng tỏ hoàng cung ủng hộ hành động vượt rào này của vương gia sao? Như vậy cũng đồng nghĩa với việc công khai đối nghịch với Quách thái phi rồi. Đoán chừng lúc đó Thái phi sẽ đến trước mặt Thái hậu oán trách, nàng làm không tốt sẽ bị người ta nói. Ai da, thật là ghét người không dao mả. Mai Lai nhị phi này quả thật không đơn giản.

Nhưng mà vấn đề này cũng thật khó khăn, Thái Thái rời khỏi điện Thái hậu, đi tản bộ trong đình viện, lại đột nhiên nhìn thấy một người đag đứng ở đằng xa.

“Sở Vinh?”

Hấn nhìn quanh, tựa hồ có vẻ rất khó khăn mới có thể nhận ra được Thái Thái.

Thái Thái bảo mọi người dừng lại, một mình bước đến, cười nói: “Đã lâu không gặp, Sở Vinh!”

“Hoàng hậu nương nương!” Hấn quỳ xuống, sau đó ngẩng đầu, cau mày nhìn Thái Thái đại mỹ nhân.

“Đứng lên đi.” Thái Thái hí hóp mắt cười nói.

“Tại sao người có thể biến thành như vậy, ở bên ngoài nhất định đã ăn nhiều khổ cực lắm phải không?! Hoàng hậu nương nương, làm sao người lại biến thành dạng không được mấy lạng thịt này?!” Thật đau lòng, là ai đã biến Thái Thái thành cái đức hạnh này đây?!

“Sở Vinh, ngươi vào cung thăm ta sao?”

“Nghe nói ngươi trở lại, vì vậy……”

“Ngươi có thân thiết với thập vương gia không?”

“A, cũng có thể xem như rất tốt, chỉ là gần đây thập vương gia đang vì chuyện nạp trắc phi mà tức giận vô cùng, nghe nói là thái phi không đồng ý, Thái hậu cũng không tán thành, mặc dù hoàng thượng có vẻ không sao cả, nhưng cũng không dám trái ý Thái hậu.”

Thật đáng thương ——

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Cô Nương Thanh Lâu

“Vậy ngươi có biết cô nương mà thập vương gia muốn lấy là người như thế nào không?”

“Nàng ta là một người đáng thương, nghe nói cũng là xuất thân khuê các, nhưng từ nhỏ đã bị người ta mua, tài năng cũng thuộc dạng hiếm thấy, thập vương gia đối với nàng ta cũng rất thật lòng, chính là phi tử trong vương phủ quá nhiều chuyện, thường ở cạnh thái phi mà thêm mắm dặm muối.”

“Nàng ta đã vào vương phủ rồi sao?”

“Chưa, vương gia không đến nỗi nào mà để nàng ấy vào vương phủ chịu nhục cả, nhưng ngươi có cũng biết, những nữ nhân kia dù gặp hay chưa gặp qua nàng đều cũng có thể thêm mắm dặm muối cả thôi. Nương nương, trông người không được khỏe mạnh lắm——” Hấn tuyệt đối không có hứng nói đến những chuyện mình không quan tâm, lúc này đây hấn cũng không phải là đến để nói chuyện của thập vương gia à nha.

“Sở Vinh, ngươi có thể giúp ta làm một chuyện được không?!” Nàng hí hóp mắt cười nói.

Sở Vinh căn bản không thể cự tuyệt bất cứ chuyện gì Thái Thái nhờ hấn làm, vì vậy nàng ghé vào lỗ tai hấn, thì thầm đôi câu: “Biết chưa, làm phiền người lớn đi nói cho thập vương gia, bảo hấn cứ theo kế hoạch mà hành sự, còn lại hãy giao cho ta, nhưng nhất định phải thật bí mật đấy!”

“Được rồi, nếu như là người giao phó, ta sẽ giúp!”

Chẳng qua là Thái Thái một chút cũng không nhớ đến hấn sao, một chút cũng không có sao...

Thái Thái nhìn ánh mắt u oán của hấn, mới nhớ đến mà hỏi: “Sở Vinh, người đã thành thân chưa?”

“Thành thân?!” Hấn lắc đầu một cái: “Lúc trước, những thị thiếp kia đã bị ta đuổi đi cả rồi, đến nay vẫn chưa có chính phi.” Hấn không lấy thê tử là vì người nào đó, điều này nàng nên biết chứ, chẳng lẽ nàng lại không hiểu được sao, tại sao lại không hiểu được chứ. Sở Vinh đáng thương nhìn Thái Thái, giống như một đứa trẻ cầu xin được sủng ái. Đột nhiên, Thái Thái nhăn mặt, vô cùng tức giận bảo: “Ta quyết định sẽ tìm cho người một cô nương thích hợp, giúp người thành thân mới được!”

“A, sao chứ?”

Bởi vì hấn không nên cứ mãi như vậy nha, điều này đối với hấn cũng không có lợi chỗ nào cả, đợi nàng thật không đáng. Thứ nhất, từ tình hình gần đây, chắc chắn Sở Cường sẽ không buông tha nàng, do vậy nàng còn phải tiếp tục chịu đựng. Mà cho dù một ngày nào đó nàng bị người đá ra cung, thân là tiên hoàng hậu, nàng cũng không tiện để lập gia đình, cho nên Sở Vinh vẫn phải nên thành thân đi thôi. Thái Thái thầm nói: “Nói cho hoàng tẩu biết, người thích béo, hay là thích gầy, tích trầm tĩnh, hay là thích hoạt bát đấy?”

“Ta thích nữ tử hoạt bát như thỏ con, vô luận đáng đáp nàng ấy ra sao cũng được, điểm mấu chốt là nếu giống hoàng tẩu như đức là tốt nhất.”

“Thiên hạ không có hai người nào giống nhau như đức cả, nếu như có, bất luận thế nào đi nữa thì ta cũng sẽ tìm cho người.”

“Nếu vậy thì cần gì người tìm người nào khác cho ta nữa?!”

“Bởi vì...”

“Bởi vì người lo lắng ta làm trở ngại người chứ gì, hừ, ta có chỗ nào làm trở ngại người chứ, vậy người cần gì lại đi quan tâm đến hôn sự của ta?”

“Ta không lo lắng người làm gì trở ngại ta, ta là lo lắng người sẽ lãng phí mất nhân duyên tốt của mình thôi.”

“Thôi, đừng tốn nhiều nước bọt như vậy nữa, ta thích người nào thì lòng ta tự hiểu được, hoàng tẩu, người cũng hiểu được mà phải không?” Hấn sâu kín nhìn Thái Thái.

Thái Thái nhũn mày, “Cho nên lần này ta muốn bắt nạt người, bất kể người có thích hay không, ta cũng tìm cho người hết đấy.”

“Này, người không thể làm như vậy được!”

Thái Thái hừ một tiếng, Sở Vinh cũng vội đuổi theo đến tận Phượng Tảo cung.

“Vậy người sớm tìm được người mình thích đi, Sở Vinh, người không nên chờ đợi bất cứ ai, bởi vì người sẽ không chờ đợi được đâu.” Lời này, rất tuyệt tình, nhưng đó cũng là sự thật, Thái Thái nàng không muốn vì để thỏa mãn lòng hư vinh của hấn mà dung túng cho hấn hy vọng vào một chuyện không thể nào xảy ra được.

“Ta..... hừ..... ta!” Sở Vinh tức đến gần chết, “Người gầy đi, nhưng lại không còn đáng yêu như ngày trước nữa!”

“Ta không thay đổi!” Thái Thái nói: “Là người tự mình cho rằng ta thay đổi thôi, trước kia ta béo, cũng đã nói với người như vậy, bây giờ ta gầy, thì cũng nói với người như vậy, bởi vì ta thật lòng muốn tốt cho người. Người không cần phải lấy cớ đó để nói ta thay đổi!” Nàng cũng tức giận, nhìn chăm chăm hấn, kết quả thấy nàng cứng rắn như vậy, Sở Vinh tức khắc liền mềm nhũn ra: “Tuy nói vậy, nhưng người cũng không thể cứng rắn mà tìm nương tử cho ta như vậy được.”

“Nếu như người quyết định tự mình đi tìm, vậy thì ta đã khỏi cần phải giúp rồi.”

“Người thật quá bá đạo đấy!”

Mặc kệ lời hấn nói, Thái Thái dặn dò, “Đừng quên chuyện ta nhờ người giúp đấy.”

“A, sẽ không quên đâu.” Hấn uất ức sực sực mũi.

Sau khi Sở Vinh ra cung, ngay đêm hôm đó, thanh lâu liền dấy lên một trận hỏa hoạn. Tất cả mọi người đều chạy trốn ra ngoài, chỉ có Ly cô nương xinh đẹp chung tình với thập vương gia kia là không thể, lúc thập vương gia chạy đến, thì thể nàng đã không tìm được, nghe mọi người nói là bị lửa thiêu thành tro tàn, nửa cuộc đời của nàng cứ như vậy tan thành tro bụi.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Chu phủ.

“Ly Ly xin dập đầu trước Chu đại nhân, đa tạ Chu đại nhân đã thành toàn!”

Chu đại nhân không nghĩ đến mình lại còn có cơ hội để làm những chuyện như vậy, tựa như mối tình của mình cũng được sống dậy, ông vui vẻ nhìn cô nương xinh đẹp kia.

“Xin cô nương đứng lên, sau này đừng gọi lão phu là Chu đại nhân nữa, cô nương có thể gọi ta một tiếng bá phụ.”

“Đa tạ bá phụ!” Nàng lại dập đầu.

Chu đại nhân cười cười mà nói: “Chuyện này được tiến hành vô cùng bí mật, cô nương phải nhớ, từ nay về sau người tên là Chu Ly Nhi, nhà một tiểu thư thân thích với nhà ta, nhất định phải hoàn toàn quên sạch những chuyện lúc trước. Sau này cũng tuyệt không được nhắc đến trước mặt những người hậu hạ bên cạnh mình, bởi vì như vậy sẽ đem lại phiền toái cho hoàng hậu nương nương.”

“Ly Nhi đã biết, Ly Nhi tuyệt đối sẽ không đem lại phiền toái cho hoàng hậu nương nương.”

“Nương nương nói, sau này cô nương cũng không phải xuất thân thanh lâu, mà là xuất thân nhà quốc tử giám, lại là biểu muội của hoàng hậu, thân phận vô cùng cao quý, sau này nếu dựa vào sủng ái của vương gia rất có thể sẽ trở thành chính phi, nhưng cô nương phải nhớ, đối xử với các nữ tử khác không nên quá tệ bạc, phải nên có khí độ và tấm lòng của một vương phi, như vậy mới không thẹn với tấm chân tình của vương gia đối với cô nương!”

Thập vương gia nghe thấy, trong lòng cảm khái, mặc dù ngoài miệng không nói tiếng cảm ơn nào, nhưng trong lòng cảm kích là điều không thể tránh được.

Thái Thái biết chuyện này đã được giải quyết xong, như vậy chuyện đưa lễ vật tân hôn cũng không còn vướng bận gì rồi, chờ sau này Ly cô nương vào phủ, tự nhiên nàng sẽ đưa lễ vật đến.

“Đi mời Liêu thượng cung đến đây.”

Thái Thái vẫn còn băn khoăn chuyện y phục mừng thọ của Thái hậu. Đại khái, chuyện may quần áo này, cũng chỉ có thể đi hỏi thăm Thượng cung cục mà thôi.

Liêu thượng cung đến, Thái Thái nhìn thấy nàng thuận tiện mang theo cái hộp chứa tình sử của Sở Cuồng theo, trán liền đau lên. A – chẳng lẽ cả đời này nàng đều không thể thoát khỏi mấy chuyện bậy bạ của tên nam nhân thói tha này hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Phò Mã Chết

Một năm này Sở Cuồng xem như ngoan ra, số lần thị tẩm cực ít, thời gian cũng rất ngắn, giống như làm thế để ứng phó vậy. Nhưng nhìn vào danh sách, Mai Lan phi cơ bản đã chiếm tất cả sủng ái của Sở Cuồng, Thái Thái bắt tay tính toán, ha, hai người thế nhưng đã có phân chia, không ai nhiều mà cũng không ai ít cả. Lòng của Sở Cuồng quả rất công bằng, đối với hai nàng đều tẩm lạng nửa cân.

Đợi chút –

Sơ hở gì đây? Buổi trưa giữa ngự thư phòng, Lan phi thị tẩm? Hừ, từ lúc nào thì Sở Cuồng thích làm mấy chuyện như vậy ở ngoài tẩm cung chứ? Thời gian là vào hai tháng trước. Thật ra thì do mùa hè nóng bức, buổi trưa Sở Cuồng lười phải hoạt động nên bèn nghỉ ngơi luôn ở trong ngự thư phòng, Lan phi dẫn theo một gánh hát đến đó để nhảy múa cho Sở Cuồng xem, xem xong, nàng ta cũng liền nhảy vào người Sở Cuồng luôn rồi.

Thái Thái đoán chừng, trong một thoáng kinh hồng đó, Lan phi đã tạm thời thắng thế Mai phi, trở thành người được sủng ái nhất trong hậu cung.

Liêu thượng cung ngắn gọn nói, “Biểu hiện trong thời gian trước của Mai phi nương nương và Lan phi nương nương, đã ngoài dự liệu của nô tỳ rồi.”

“Hai người bọn họ ai tốt hơn?” Thái Thái khép sổ lại hỏi.

“Nô tỳ cảm thấy, Mai phi nương nương khéo đưa đẩy, còn Lan phi nương nương lại quả quyết hơn, không thể phân biệt được là ai hơn ai.”

Ngay cả Liêu thượng cung cũng cảm thấy không thể phân biệt được hai người bọn họ ai hơn ai.

Nhưng nàng nhìn thấy Liêu thượng cung còn có lời nén lại chưa dám nói, “Liêu thượng cung còn định nói gì sao?”

“À..... Nô tỳ cho rằng, nếu cẩn thận tính lại, Mai phi nương nương vẫn tốt hơn Lan phi nương nương một chút, bởi vì những việc Mai phi nương nương xử lý, đều rất chú trọng đến hai bên, tuyệt không để lưu lại hậu họa gì.”

Thái Thái gật đầu, sau đó hỏi thăm chuyện y phục mừng thọ cho Thái hậu, thậm chí ngay cả Liêu thượng cung cũng không biết gì cả.

Thái Thái nhất thời gãi đầu, bảo người đem toàn bộ danh sách mừng thọ mấy năm trước của Thái hậu đến đây kiểm tra. Nàng nhìn từng tờ, nhưng quy cách y phục mừng thọ mỗi năm đều là một trời một vực, chẳng qua là màu sắc và hoa văn trên đó có chút bất đồng, đầu tiên là màu sắc, hoa văn bốn mùa, càng về sau thì càng trông có vẻ đoan trang hơn rất nhiều, hoàn toàn không có vấn đề gì cả. Chẳng lẽ là nàng quá đa tâm hay sao?

Thôi, nhất thời cũng không thể hiểu được, lễ mừng thọ Thái hậu nửa tháng sau mới đến, nhưng chuyện đưa tang phò mã của công chúa Thục Ngân, trước mắt đã đến rồi.

Sớm nghe nói ra quan hệ của công chúa Thục Ngân và phò mã có chút không tốt, phò mã gia ở ngoài tầm hoa văn liễu, nhưng lại không hề gần gũi với công chúa, từ Thái hậu bên kia Thái Thái cũng nghe được, không biết bao nhiêu lần công chúa Thục Ngân đã vào cung, tìm bà khóc lóc kể lể.

Bây giờ vì sao phò mã lại vô duyên vô cớ bị chết?

“Nương nương, Như phi nương nương và Đức phi nương nương xin bái kiến ạ.”

Hai người đến, Thái Thái dọn đồ trên bàn, chờ hai người đi vào. Như phi và Đức phi bây giờ đã rất khác xưa, trên mặt luôn luôn tươi cười.

“Tham kiến hoàng hậu tỷ tỷ.”

“Đứng lên đi, mời ngồi.” Thái Thái cười, bảo người dâng trà, hoa quả điểm tâm lên.

“Như phi, người biết phò mã của công chúa Thục Ngân là sao mà chết không?”

Như phi suy nghĩ một chút, nói: “Nghe nói phò mã Thục Ngân bị ho lao, ho cho đến chết.”

Đức phi nhỏ giọng nói: “Chỉ là không biết có phải phò mã có bị người ta hạ độc làm hại.....”

Lời nàng vừa ra khỏi miệng, ngay cả Như phi cũng giật mình, trong lòng Thái Thái cũng nảy lên.

“Những lời như thế này không thể nói loạn được.”

“Nương nương, thật ra thì ở bên ngoài đã đồn đãi lâu rồi, chẳng qua là do nương nương mới hồi cung nên mới không biết thôi, sợ rằng chuyện này ngay cả hoàng thượng cũng đã biết. Ta được người nhà vào thăm nói cho biết, có một ngày phò mã ra cửa đi xa mấy tháng sau đó về lại nhà thì không còn ra khỏi cửa nữa, sau đó công chúa liền tuyên bố với bên ngoài rằng phò mã ngã bệnh, lại là ho lao. Tuy nhiên lại không thấy công chúa gọi thái y đến chẩn bệnh cho phò mã, hơn nữa có một ông chủ một tiệm thuốc còn từng kể rằng, người hầu nhà công chúa từng nhiều lần đến mua thạch tín, bảo rằng để diệt chuột.”

Đức phi nhìn Thái Thái đang cúi đầu trầm tư, lại nói tiếp: “Hơn nữa sau khi phò mã chết, công chúa lại không phát tang, mà do hạ nhân nói lộ ra, công chúa mới bắt đấng dĩ mà báo tang. Sau đó lại đơn định tổ chức đơn giản, chứ không hy vọng vì phò mã mà làm tang lễ long trọng.”

Như phi kỳ quái nói: “Nếu như quả thật công chúa là hung thủ giết chết phò mã, thì nàng ta nên tổ chức thật lớn để tiêu đi lời đồn mới đúng, không có lý gì để lộ ra bộ dáng chột dạ như vậy được.”

“Nếu thật là do công chúa làm, như vậy có thể nào hoàng thượng sẽ trừng trị công chúa hay không—?” Như phi lo lắng hỏi.

Thái Thái lắc đầu, đợi hai nàng đi rồi, Như Tâm, Như Ý mới ra ngoài dọn dẹp ly trà, “Đức phi nương nương thật đúng là mắt thông lục lộ, giống như cái gì cũng biết rõ ràng, nhưng mà những loại lời như vậy tại sao lại có thể nói lung tung được, dù sao chuyện cũng liên quan đến sống chết, mặc dù thân thể công chúa là ngàn vàng, nếu có thật đã độc hại phò mã, coi như cũng không bị xử tử, cùng lắm là bị nhốt vào Đại Lý tự chịu phạt, hoặc là sẽ tuyên bố với bên ngoài công chúa đã bị điên, sau đó nhốt nàng ấy vào tháp điên.”

“Đúng vậy, cho nên những chuyện như vậy dân chúng bên ngoài đã đồn đãi còn chưa tính, thân làm hậu phi sao có thể nói bậy được?”

Thái Thái ngồi, trong lòng suy nghĩ chuyện phò mã.

Cuối cùng vẫn quyết định đến gặp Sở Cuồng hỏi hần về suy nghĩ của hần một chút, có cần phải chuẩn bị để tra rõ chuyện này hay không. Nếu như Sở Cuồng muốn tra, như vậy thì thể phò mã sẽ biến thành chứng có phạm tội, tự nhiên không thể để phát tang được rồi. Vì nếu như vậy không phải là công khai nói với thiên hạ, hoàng thất bao che cho công chúa nên mới vội vã đem thi thể chôn cất dưới đất để che giấu chân tướng hay sao?

Khó trách Mai Lan nhị phi không thể nào quyết định được, chuyện này cũng khó có thể cho là do bọn họ có ý đồ riêng gì.

Dù sao, đó là công chúa hoàng thất, lại còn chưa thể xác định được suy nghĩ của hoàng thượng.

Sở Cuồng nhìn thấy Thái Thái đến, lập tức dùng tay đỡ nàng dậy, bàn tay thân mật ôm lấy eo nàng, “Hình như trầm đã quen với bộ dáng này của người

rồi thì phải.”

“Hoàng thượng, tốt nhất người đừng có quen, vì dù sao sớm muộn gì nữ tử nào cũng đều sẽ xấu đi.”

“Trẫm tin tưởng đến lúc đó trẫm cũng có thể thích ứng được, người cũng không cần phải quá buồn lo vô có.”

“Người buông thần thiếp ra đi, thần thiếp đến là có chuyện.”

“Nói đi.” Hắn tốt bụng ôm lấy trán nàng, hôn một cái.

Bánh bao liền tập tức lấy khăn tay ra lau trán, “Ta đến đề hỏi hoàng thượng, chuyện về công chúa Thục Ngân.”

“.....”

Sở Cuồng cũng đang vì chuyện này mà cáu giận, bởi vì chuyện này chưa hề được điều tra rõ ràng, không biết người nào ở bên ngoài lại nói rằng phò mã là do công chúa Thục Ngân độc hại chết, dân chúng cho rằng công chúa là độc phụ, đều căng mắt lên để xem hoàng thất xử lý chuyện này như thế nào. Sở Cuồng biết rõ quan hệ của phò mã với công chúa không được tốt, bây giờ phò mã lại đột ngột chết đi, ngay cả bản thân hắn cũng hoài nghi là do công chúa gây nên, thân làm hoàng đế, hắn cũng không muốn tỷ tỷ mình gặp chuyện không may. Nhưng là hoàng đế, hắn lại muốn cho thiên hạ một câu trả lời xác đáng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chui Lỗ Chó

Thục Ngân công chúa có tang nên không thể vào cung, tình huống cụ thể Thái Thái cũng không rõ ràng lắm, nhưng nàng lại cảm thấy, là công chúa được nuôi dạy trong hoàng thất, công chúa Thục Ngân đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, nên sẽ không đến mức phải xuống tay độc chết phò mã. Nàng trần trọc trở mình cả đêm, vẫn là quyết định bỏ dấy dân người ra ngoài xem một chút. Hoàng cung này quá bé tắc rồi, cái gì cũng không thể biết được.

Trong bụi cỏ, côn trùng không ngừng kêu.

Dưới ánh trăng, có ba thân người đang ngồi gần nhau.

Xạc xạc xạc –

Tiếng đào đất của những chú chó nhỏ.

Từ lần trước Thái Thái đã học thông minh lên, mỗi lần đào một nơi để đào một cái lỗ chó, tuyệt không sử dụng lại cái cũ. Như Nguyệt, Như Tâm, dùng tay đào đất, Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn sang ba người, đột nhiên nói: “Tuồng này xem như cũng không cao lắm, tại sao nương nương lại muốn đào lỗ chó? Không phải nương nương đã học khinh công cùng Khâm Mai sao? Độ cao cỡ này không khó khăn lắm.” Trong núi Vân Nam, vách núi kia còn cao hơn cả bức tường này, nương nương vẫn có thể nhảy được mà.

Á –

Lúc này Thái Thái mới đứng dậy, nhũn mảy vỗ tay nói: “Đừng đào, đừng đào nữa, Như Nguyệt nói không sai!”

Đã quen chui lỗ chó rồi, lại quên mất bây giờ các nàng đã có thể nhảy qua bức tường này, Như Nguyệt đi lên trước, thả xuống một sợi dây thừng, Thái Thái liền mượn sức sợi dây, phi thân lên, nhẹ nhàng nhảy xuống đất, nàng vỗ tay cười nói: “Cái lợi duy nhất của việc gây lại là hành động có vẻ linh hoạt hơn, đứng trong đám đông cũng không dễ thấy, có thể dễ dàng làm việc bí mật.” Nói xong, ba người liền nhảy lên chiếc xe ngựa ở bên ngoài, nghênh ngang rời đi.

Sở Cuồng đứng trên đầu tường, nhìn xe đi xa.

Hừ, quả không ngoài dự đoán của hắn, nha đầu béo này lại xuất cung. Bây giờ hắn đã có thể nắm bắt được tính tình của nàng trong tay rồi.

Khâm Mai háng giọng, hỏi: “Hoàng thượng, đây có thể tính là bán đứng nương nương không?”

“Cái này gọi là bảo vệ nương nương.”

Nói xong, hai người nhảy xuống, dắt ngựa từ sau đại thụ đi ra ngoài, lần theo dấu vết bánh xe, một đường đuổi theo.

Theo vết bánh xe đi, là hướng về phủ công chúa Thục Ngân. Sở Cuồng cùng Khâm Mai thúc ngựa đuổi theo.

Như Nguyệt đã sớm phát giác có người theo dõi, cho nên đánh ngựa thật nhanh, nhưng đối phương vẫn đuổi theo không buông.

“Nương nương, như mọi người đoán, Như Nguyệt phát hiện có một cái đuôi bám theo!”

Nói xong, nàng cho xe ngựa rẽ một cái, đi vào hẻm nhỏ trong kinh thành

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Hoàng thượng, hình như xe ngựa không đi phủ công chúa Thục Ngân, người xem, nó rẽ vào hẻm nhỏ rồi.”

Sở Cuồng cau mày, tính toán lần này định bắt Thái Thái tại trận.

Vì vậy một chiếc xe ngựa điên cuồng quẹo trái quẹo phải trong hẻm, nghiêng trời lệch đất.

“Hoàng thượng, hình như bọn họ phát hiện ra chúng ta rồi!”

Nói nhảm, chạy thành cái dạng quỷ quái này nếu không phải đã phát hiện thì là cái gì nữa?! Sở Cuồng đột nhiên dừng lại, cười một tiếng: “Dừng đuổi nữa, bây giờ cùng trầm đến phủ công chúa Thục Ngân đi, chúng ta đến đó bắt một mẻ cá ba lần.”

Như Nguyệt đánh xe ngựa nhanh đến nỗi khiến mọi người muốn nôn.

Vừa đến phủ công chúa Thục Ngân, Thái Thái liền nhảy xuống, tìm một chỗ mà nôn thốc nôn tháo!

Như Tâm hừ một cái: “Như Nguyệt à – muội muốn giết chúng ta sao?”

Như Nguyệt nói: “Mới vừa rồi sau lưng có hai bóng người lén lút theo chúng ta!”

Thái Thái ngồi ở ngưỡng cửa thở dốc: “Như Nguyệt, có nhìn rõ là ai đuổi theo chúng ta không?”

Kẹt –

Cánh cửa son son bị người kéo vào.

Thái Thái đang dựa lưng vào liền bị ngã ra sau, va lên một thứ gì đó.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trên, tóc gáy dựng lên một mảng. Dưới ánh trăng, khuôn mặt người nọ âm trầm rũ xuống, lại còn hiện lên một nụ cười quỷ dị.

“Hoàng thượng?”

“Hoàng hậu, đã lâu không gặp nhỉ?”

“A—” kêu lên một tiếng sợ hãi, Thái Thái nhảy dựng lên, chui vào xe ngựa, từ trong cửa xe nhìn ra hắc. Sở Cuồng không nói một lời, cũng nhấc chân bước lên. Phân phó: “Như Nguyệt, đánh xe, Như Tâm, cỡi ngựa với Khâm Mai đi, bây giờ chúng ta lập tức trở về cung!” Như Nguyệt định nói là chúng ta còn chưa gặp công chúa. Nhưng ngại hắc là hoàng thượng, nàng sao dám, không thể làm gì khác hơn là nhảy lên xe ngựa.

Như Tâm nhìn Khâm Mai, trên mặt Khâm Mai cũng đỏ bừng: “Như Tâm tỷ, ta là bị hoàng thượng uy hiếp!”

Cạc cạc cạc –

Không biết cái này có tính là mã thất tiền đề hay không đây?

(mã thất tiền đề: ngựa mất móng trước – ý nói vô tình phạm phải sai lầm— Fijian)

Thái Thái núp trong góc xe, nhìn chằm chằm khuôn mặt âm hiểm, quỷ mị của nam nhân dưới ánh trăng.

Hắn tiến tới, nâng cằm nàng lên: “Là ai đã hứa với trẫm, không bao giờ chui lỗ chó nữa?”

“Lân này, không phải là chui lỗ chó, mà là dùng khinh công.”

A, thì ra là khinh công à nha ~ một cánh tay hắn đặt lên chân bánh bao, nhẹ nhàng bóp, khiến cả người bánh bao run lên sợ hãi.

Hắn cầm một chân đang nổi da gà của nàng lên, vác trên vai mình, dán mặt vào mặt người nọ đó, nhẹ nhàng bảo: “Đôi chân này tại sao lại trở nên không thành thật như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ liên lụy đến hoàng hậu, chi bằng, để trẫm chặt đứt nó hằm cách thủy đi, ý ngươi thế nào?”

“Ta không muốn, hoàng thượng ngài buông xuống đi.” Thanh âm run rẩy, nàng giãy dựa cánh tay nhìn hắn, đỏ mặt hỏi: “Hoàng thượng, lần này bị ngài phát hiện tính do ta xui xẻo vậy. Ngài muốn làm gì tùy ngài.”

“Theo ý trăm.”

Ha ha ha, theo ý hần, vậy thì tốt quá.

Chẳng qua là Thái Thái đột nhiên phát hiện buổi tối hoàng thượng lại không buồn ngủ, lại còn nhìn chăm chăm nàng đầy ý tứ, nàng hét lên: “Hoàng thượng, ngài không mệt mỏi sao, khuya rồi mà vẫn còn tỉnh thần vậy?!”

Sở Cuồng vẫn ôm chặt lấy nàng: “Không ngủ, hoàng hậu cũng không ngủ, làm sao trăm dám ngủ chứ. Nếu lơ là, hoàng hậu sẽ từ lỗ chó bay ra khỏi cung, trăm rất sợ một khi tỉnh dậy, lại không nhìn thấy hoàng hậu đâu cả.” Nói xong, dịu dàng dùng tay vuốt tóc nàng, cúi người xuống, chút có chút không ngậm lấy môi nàng.

“Thần thiếp là đi làm chính sự, thần thiếp thật sự rất tò mò chuyện công chúa Thục Ngân!” Nàng vừa lắc đầu vừa tránh hần, sau đó lại dùng phương thức như đập ruồi đập vào mặt hần.

Sở Cuồng đã muốn cời đai lưng trên người nàng, đột nhiên nàng dùng hai tay ôm cổ, tựa như muốn nôn mửa!

Sở Cuồng cau mày: “Đừng tưởng rằng giả vờ thành bộ dạng như vậy trăm sẽ tin tưởng ngươi.”

Thái Thái lắc đầu, mặt cũng trở nên đỏ bừng.

Như Nguyệt ở bên ngoài đột nhiên nói: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương bị say xe thật đó, không phải giả bộ đâu ạ!”

Sở Cuồng sắc mặt đại biến.

Thái Thái muốn ói, Sở Cuồng vội đẩy đầu của nàng ra ngoài cửa xe, ọe một tiếng.

Toàn bộ cơm tối bị ói ra ngoài.

Thật là thoải mái –

Nàng mềm oặt nằm trên đùi hoàng đế, sau đó híp mắt cảm lấy y phục của ngài mà chùi miệng –

Chỉ thấy hoàng thượng lão gia bí thăm đập chân một cái, lập tức dùng tay che trán, bí phần.

“Hoàng thượng, ngài còn muốn thân thiết với thần thiếp nữa không...” Nàng bò dậy, ngang nhiên xông qua, Sở Cuồng không thể làm gì khác hơn là né ra thật xa.

Sau đó, nhìn nàng thông thả ung dung, xoắn tay áo hần lên, lau chùi mũi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Mắt Ai To Hơn

“Hoàng hậu, ngươi rửa xong chưa?” Ở một mặt khác của tấm rèm, vị hoàng thượng muốn cưỡng bức hoàng hậu cùng uyên ương nghịch nước với mình tâm tình vui vẻ hỏi, chẳng qua là hần không nghĩ đến, hoàng hậu lại phải người treo một cái màn lụa ở nơi này. Mặc dù nói nhìn mỹ nhân qua một tấm màn lụa sẽ có một phen hương vị khác, nhưng nàng đã ba lần bốn lượt cự tuyệt thị tẩm, cũng đúng là khinh người quá đáng. Đột nhiên, Sở Cuồng nhìn thấy một bóng người mềm mại ở đối diện đi về phía hần, trong lòng mừng rỡ, hừ, thì ra là người cũng muốn trắm đầy, hần ngạo mạn nghĩ, sau đó lại thấy một bàn tay xinh đẹp vươn ra từ sau bức màn lụa.

Sở Cuồng nhiệt huyết sôi trào, dùng sức kéo cánh tay kia qua, mái tóc đen bóng tung bay, một thân thể trần truồng lao vào ngực hần. Khi hần nhìn thấy rõ người trong ngực, máu huyết, trong nháy mắt động lại.

“Hoàng thượng.” Dịu dàng cười một tiếng.

Một đôi tay trắng nõn vòng lên cổ hần.

“Đức phi, tại sao lại là ngươi!”

“Là nô tỳ.” Nàng ngang nhiên xông qua, đánh vào ngực hần: “Nô tỳ nghe nói hoàng thượng muốn nô tỳ hầu hạ tẩm rửa, thật là vui nha!”

Trời ạ, hẳn lúc nào thì muốn tắm rửa cùng nàng chứ, chẳng lẽ người muốn cùng hẳn tắm rửa không phải là nha đầu béo kia hay sao. Chân mày Sở Cuồng lập tức nhướn lên, trái tim lại chùng xuống. Hắn quát: “Tiểu Đức!”

“Có nô tài!”

“Đưa Đức phi nương nương hồi cung đi!”

“Dạ hoàng thượng.”

Sở Cuồng tức giận đứng lên khỏi làn nước, thân hình rắn chắc nhìn không sót một chút gì, dưới ánh đèn hoàng cung, lộ ra làn da màu tiểu mạch sáng bóng, bờ vai rộng lớn, eo nhỏ, còn có cả lưng khí cao ngạo mà sừng sững kia nữa. Tiểu Đức quỳ dưới chân dùng một tấm tơ lụa màu trắng bao quanh hông hẳn. Tơ lụa hút nước xong, lại càng làm thân thể căng đầy của hắn hiển lộ ra ngoài. Tất cả bắp thịt, lỗ lổ trên thân thể nhìn không sót một thứ gì.

Hắn bước ra khỏi phòng tắm, hỏi: “Không phải lúc này hoàng hậu đã bị trảm kéo tới Tiểu Tuyên cung sao?”

“Nhưng sau đó hoàng hậu nương nương liền rời đi, lại còn phái Đức phi nương nương đến thị tẩm nữa.”

“Chết tiết.”

Hắn tiến vào phòng ngủ, đột nhiên chứng kiến, trên long sàng có một ngọc thể của một nữ tử đang nằm trên đó.

A, chẳng lẽ là nàng đã tắm xong, nhưng lại xấu hổ sao? Hắn đi tới, lấy tay vén rèm, thế nhưng, lại nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ của Thần phi, nàng ôm ngực nói nhỏ: “Nô tỳ thật không ngờ, hoàng thượng vẫn còn nhớ đến nô tỳ.” Nói xong, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống.

Chết tiết, chết tiết, chết tiết! Sở Cuồng thịnh nộ đến nỗi muốn kéo Thần phi ra.

“Tiểu Đức, đưa Thần phi nương nương trở về mau!”

*****Bánh bao có da*****

Chờ đến lúc hắn tìm được nàng, thì nàng đã ăn mặc chỉnh tề, đang gác chân lên giường lau tóc, sau đó nàng đột nhiên cảm giác đôi tay đang lau tóc cho nàng ở đằng sau đã thay đổi, người này dùng sức mạnh hơn, lại lau không tốt chút nào, Thái Thái quay đầu lại, mặt liền đen xuống, lầm bầm: “Tại sao người lại không thể ngừng việc này lại vậy chứ?” Sở Cuồng bỏ khăn, ngồi xuống nói, “Bây giờ trẫm không có tâm tình, cho nên mới nói chuyện nghiêm túc với người đây: Trẫm đã đến gặp công chúa Thục Ngân trước người một bước, thật ra trước đây trẫm đã nói chuyện qua với công chúa về chuyện của phò mã, công chúa cũng đã phủ nhận là không độc hại phò mã, trẫm quyết định đã tin tưởng rồi.”

“Chuyện chưa điều tra qua người liền tin, như vậy một chút cũng không giống người.”

“Ai —” hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi, không sai, hắn lựa chọn tin công chúa, là bởi vì dù sao nàng cũng là tỷ tỷ của hắn, hơn nữa hắn không hy vọng có bất kỳ kẻ nào làm ô uế hoàng thất. Đôi khi, tinh thần trọng nghĩa của Thái Thái thật ghê gớm, hắn ôm lấy cổ nàng uy hiếp: “Người đừng điều tra việc này nữa.” Thái Thái sững sốt, mặc dù nàng không có thù với công chúa Thục Ngân, nhưng nàng lại cũng không có thù với phò mã, tóm lại, nàng có thể bắt kẻ, nhưng nếu không tra rõ chân tướng thì đừng hòng khiến nàng dễ dàng chấp nhận bỏ qua một vụ án liên quan đến mạng người một cách hoang đường như vậy.

Thái Thái nằm xuống, nói: “Thần thiếp muốn ngủ, người đi đi.”

Sở Cuồng căn bản không có ý định đi, nằm xuống ôm lấy người nàng, rung một cái: “Người xác định sẽ không đi điều tra?”

“Ta xác định, đây là ý chí của hoàng thượng.” Nàng nhàn nhạt nói, mặc dù trong bụng đầy hoài nghi, cũng chỉ có thể nhắm mắt một con mắt mở một con mắt bỏ qua chuyện này, nhưng trong lòng lại thâm báo, mạng người to như trời ạ nha. Một đêm này, tựa hồ Sở Cuồng cũng rất mệt mỏi, chi ngoan ngoãn ôm nàng mà không hề làm bất kỳ chuyện gì khác, buổi sáng tỉnh lại hắn đã rời đi lên triều, một chút động tĩnh không không quấy đến nàng.

Thái Thái sâu kín than thở, thật ra nếu Sở Cuồng không phải là hoàng đế thì cũng rất được. Đáng tiếc hắn là một hoàng đế, mà nàng thì lại không dám đi yêu.

Bảy ngày sau, phò mã Thục Ngân thuận lợi được đưa tang, e rằng mấy ngày nữa, chuyện tình của hắn sẽ không còn ai nhắc đến nữa, phò mã được đưa tang theo nghi lễ hoàng gia, chuyện này tạm thời xem như an lại, nhưng trong lòng nàng vẫn thủy chung có một cảm giác, hết sức không ổn.

Mất thấy đã đến sinh nhật thái hậu, nàng khá bận rộn, cho nên liền ném chuyện này ra sau đầu, không thêm nhớ đến nữa.

“Nương nương, thượng cung nương nương của sáu cục đã đến.”

Thái Thái bảo: “Vậy bảo sáu nương nương cũng đến đi, như vậy mọi người có thể tập hợp được nhiều ý kiến hơn.”

Không lâu sau, sáu phi đến Phụng Tào cung bàn chuyện, cùng đi là sáu người, nhưng có thể nhìn ra được họ đang chia làm hai phe khác nhau.

Thái Thái nhìn một hồi liền ra được cái tổng kết, được sủng ái, đứng một bên, mà thất sủng, đứng ở một bên.

Nàng cười khanh khách ngoắc ngoắc: “Mọi người ngồi đi, đi đem sáu cái ghế đến đây!”

Sáu phi tạ ơn xong rồi ngồi xuống. Đức phi, Nhu phi, Thục phi, Thản phi ngồi gần nhau một chút.

Mai phi, Lan phi tựa hồ bị người ta cô lập rồi.

Thải Thái quét mắt một cái, phát hiện ánh mắt Thục phi nhìn mình có chút vụt sáng. Giống như người đã làm một chuyện vô cùng có lỗi đang chột dạ, sợ bị phát giác, nhưng khi cảm giác này chợt lóe lên, Thục phi nhìn thấy Thải Thái cũng nhìn mình, vì vậy cười nói: “Nương nương hôm nay bảo chúng ta đến là muốn bàn về chuyện mừng thọ của thái hậu phải không ạ?”

Thật ra nàng đang sợ, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt như nhìn thấu mọi hành động của Thải Thái lại càng thêm sợ hãi, chuyện hạ độc lần trước, không thể độc chết nàng, xem như mạng nàng vẫn còn lớn. Thục phi nhìn Thải Thái, thật ra nàng cũng nên cảm kích mình nha, nếu như không có thuốc độc kia, nàng làm sao có cơ hội để đi Văn Nam dưỡng bệnh, làm sao có cơ hội để trở nên xinh đẹp như vậy chứ.

Trong lòng Thải Thái thầm nghĩ, Thục phi có ý canh chừng mắt mình như vậy có ý gì, là vì nàng ta muốn so ai không nhảy mất lâu hơn, hay là so mắt ai lớn hơn đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Đại Thọ

Mọi thứ chuẩn bị cho mừng thọ của thái hậu đều được bày ở trên bàn, là hai bản sổ sách thật dày, thật ra Thải Thái không thể hiểu được ý phục mừng thọ dành cho thái hậu ẩn chứa điều bí ẩn gì, vì vậy mới kêu mọi người đến để đóng góp ý kiến có khi lại tìm ra điều gì đó cũng không chừng, nàng cầm một quyển sổ màu tím mạ viền vàng lên: “Ở đây có một quyển sổ, ghi lại rằng sinh nhật mười năm nay của thái hậu đều sử dụng chủ đề sắc hoa.” Nàng lật qua một trang, “Năm ngoái sử dụng phú quý mẫu đơn. Năm trước nữa là bách điệp, năm kia là tùng bách.”

“Nhưng năm nay là đại thọ sáu mươi của thái hậu, có phải cũng nên tạo sự chút khác biệt đi không?” Tuy nhiên nàng cũng không biết làm vậy có tốt hay không nữa, dù sao loài hoa để trưng bày cho phú quý, cát tường, trường thọ cũng không phải rất nhiều, mọi người vì chuyện này mà trở nên ngưng trọng, lại không dám tùy tiện chọn một thứ mới lạ nào đó để dùng. Thải Thái thở dài: “Vừa cát tường vừa mới lạ mới tốt.”

Như phi cười nói: “Sinh nhật thái hậu vào mùa thu, nô tỳ nghĩ, vạn niên thanh có lẽ cũng được.”

Thục phi liền cười một tiếng: “Vạn niên thanh trợ trụi, không có lấy được một đóa hoa, Như phi muội muội, chẳng lẽ ngươi muốn nương nương mặc một thân chỉ toàn lá cây đi gặp người sao?” Như phi không nói gì, hơi nín thở.

Đức phi lại bảo: “Có lẽ nên dùng lan từ la. Lan từ la rất đẹp.”

Từ la lan:

Thục phi lại cười một tiếng: “Lan từ la, có ngụ ý gì?”

“Mây tía mọc ở phương đông, chẳng lẽ ý nghĩa này không tốt sao?”

Thản phi cười khẽ nói, “Mây tía mọc ở phương đông, tất nhiên tốt, đáng tiếc, chỉ thích hợp cho bậc mầy râu nam tử, không thích hợp cho nữ nhân.”

Bốn người họ nói xong, Thải Thái lại phát giác Mai phi, Lan phi thủy chung chỉ ngồi mỉm cười mà nghe.

Đội các nàng kia cho một đồng ý kiến, cũng loại bỏ một đồng ý kiến. Thải Thái mới hỏi hai người bọn họ: “Mai phi, Lan phi, các ngươi có cao kiến gì không?”

Mai phi dịu dàng nói: “Nô tỳ nghĩ, hoa cỏ cá côn trùng năm trước đã dùng không ít, thật ra năm nay có thể dùng bạch hạc.”

Bạch hạc:

Bạch hạc, Thải Thái thầm nghĩ, cũng được, bạch hạc có ý nghĩa trường thọ, hình tượng lại vô cùng thanh nhã, nếu như dùng hoa văn bạch hạc cũng rất hợp với sắc hoa phú quý, cũng có thể đề hơi thở thô tục của hoa cỏ xuống, vì vậy Thải Thái nói với Liêu thượng cung: “Vay ghi nhớ đi, bản cung thấy bạch hạc cũng là một đề nghị rất tốt.”

Ý kiến của Mai phi chiếm được sự tán đồng của hoàng hậu, tứ phi kia có chút không phục, nhưng Thải Thái lại thấy Lan phi lại thủy chung không nói một

lời nào.

“Lan phi, người có ý kiến gì hay không?”

Lan phi cười yếu ớt nói: “Theo ý kiến của nô tỳ, thật ra năm nay chính là đại thọ sáu mươi của thái hậu, vô luận là hình tượng hoa cỏ cá côn trùng hay là chim chóc đều không thể so được với sự tôn quý của thái hậu cùng tầm quan trọng của đại thọ, cho nên theo nô tỳ, những thứ này có khi đều không được, nên thêu một bộ bách điều triều phượng, mới có thể sánh với sự tôn quý của nương nương.”

Thái Thái cảm giác được bách điều triều phượng cũng rất tốt, nếu như chọn chủ đề bách điều triều phượng, thì có thể toát lên sự phú quý cùng trang trọng.

Thái Thái cũng gọi người nhớ kỹ, lúc này mới hỏi: “Như vậy mọi người cho rằng y phục mừng thọ năm nay của thái hậu nên làm như thế nào đây?”

Thật ra nếu như chọn bách điều triều phượng, y phục mừng thọ tự nhiên cũng sẽ lấy bách điều triều phượng làm chủ đề. Nhưng Thái Thái mới hỏi xong, tứ phi đã thâm thảo luận, còn Mai phi, Lan phi lại đồng thời ngậm miệng, ngồi ngay thẳng không nói tiếng nào.

“Liêu thượng cung, năm nay thái hậu nương nương có kiêng kỵ gì không?” Nàng hỏi.

Sắc mặt Mai phi, Lan phi đều thay đổi, Thái Thái thâm nghĩ, vậy nghĩa là có kiêng kỵ rồi.

Liêu thượng cung nói: “Nô tỳ cũng không biết được, không bằng nương nương đi hỏi thái hậu nương nương một chút xem như thế nào?”

Aiz, xem ra đành phải đi hỏi Thái hậu rồi. Nhưng mà nếu Mai phi, Lan phi biết thái hậu kiêng kỵ gì thì chính nàng cũng nên biết mới đúng, vì vậy nàng lại thâm nghĩ, nhất định là mình đã bỏ sót cái gì rồi. Sau đó nàng đi tìm sổ sách ghi chép về thái hậu lật ra xem một lần, nhất là những sinh nhật trước, càng không thể bỏ sót, rốt cục nàng đã tìm thấy. Hơn mười năm trước, trong lễ sinh nhật, thái hậu đã từng đến điện thờ dâng hương tưởng thọ, lại xảy ra một chuyện.

Ngày đó thái hậu cùng mấy lão thượng cung đi lên núi.

Nghe nói nhân lúc mặt trời còn ở trên cao phải đến được ngôi miếu thứ nhất dâng hương thì phúc thọ có thể kéo dài.

Ai ngờ, ngày đó dâng hương, mới vừa đốt lên, hương lập tức đứt thành hai khúc, rơi trên mặt đất.

Chuyện này dọa唬 người ở đó sợ hãi. Vì vậy thái hậu mới tìm đạo trưởng trong điện thờ hỏi thăm.

Đạo trưởng coi xong nói, mười ba năm sau nương nương sẽ gặp phải đại kiếp.

Nếu như muốn tránh được, nhất định vào đại thọ mười ba năm sau ở trong chốn không được nhìn thấy ánh mặt trời. Đợi đến khi mặt trời lặn thì mới có thể đi ra gặp người. Hơn nữa ngày đó nhất định phải ăn chay, y phục trên người chỉ có thể dùng hoa văn là hoa sen. Còn phi tần ở hậu cung phải ở Từ Quang điện tụng kinh cầu phúc một ngày, cho đến lúc thái dương xuống núi.

Thì ra là như vậy.

Bởi vì các thượng cung năm đó đã được thay mới, cho nên chuyện này đã sớm phủ đầy bụi, huống chi thái hậu cũng sẽ tuyệt đối không đem mấy chuyện xấu như vậy nói ra. Nhưng tại sao thái hậu lại không chỉ điểm, chẳng lẽ bà không nhớ đến nay là mười ba năm rồi sao? Thái Thái nhân lúc đêm đến, dẫn theo Như Nguyệt, đi gặp thái hậu.

Thái Thái hỏi: “Mẫu hậu, chuyện mừng thọ của người quan trọng như vậy, chúng con nhất định sẽ an bài thỏa đáng. Nhưng vì sao mẫu hậu lại một chữ cũng không nói, chuyện xảy ra từ mười ba năm trước.....”

Thái hậu bất ngờ nhìn Thái Thái, không nghĩ đến nàng lại biết được chuyện này.

Thái hậu cau mày thở dài: “Bây giờ hoàng nhi đã thống trị đất nước vô cùng vững vàng thịnh vượng, nhưng ai gia biết vẫn còn rất nhiều bọn tiểu nhân miệng lưỡi độc địa. Nếu có kẻ mượn cơ hội chuyện này bị lộ ra ngoài mà nói rằng nó có liên quan đến số mệnh của Đại Sở, cho nên hậu phi mới cùng nhau cầu nguyện trong Từ Quang điện, lỡ người lắm miệng nghe được, Đại Sở sẽ gặp chuyện khó xử.” Bà đều là vì con trai mà tính toán, cho nên ngay cả an nguy của mình cũng không để ý.

“Hoàng hậu, cảm ơn con, đã cẩn thận mà tra ra được chuyện này.”

Thật ra, người cẩn thận đâu chỉ có một mình nàng, chuyện này cũng đều nhờ Mai phi, Lan phi, giấu đầu lòi đuôi, khiến nàng tra ra được nguyên nhân, Thái Thái nhủ mấy nghĩ, hai người này biết chuyện lại miệng kín như bưng, xem ra, bí mật cũng còn không ít, sau này nhất định phải đề phòng mới được, hai người bọn họ, rất biết tìm ra chỗ sơ hở của người khác.

So đi sánh lại, tứ phi ngược lại đơn thuần đáng yêu hơn nhiều.

Thái Thái nói với thái hậu: “Mẫu hậu yên tâm, chuyện này người cứ giao cho con làm.”

Thật ra muốn đạt được hiệu quả mà vẫn che được tai mắt mọi người, cũng không phải là không có cách, nàng cố nghĩ ra là được rồi, dù sao đại thọ sáu

mười của thái hậu, cả đời cũng chỉ có một lần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được

Ngày sinh của Thái hậu cũng sát với ngày lễ thu hoạch, nếu như đem đại thọ sáu mươi của thái hậu gộp chung vào với buổi cầu phúc của lễ thu hoạch, như vậy có thể tránh né được tai mắt người khác. Chỉ cần tuyên bố với bên ngoài, Thái hậu vì Đại Sở quốc cầu nguyện cho quốc thái dân an, vì vậy quyết định ngày đó khi mặt trời vừa mọc sẽ cùng hậu phi bắt đầu cầu phúc là có thể giải quyết được phiền phức ban ngày không thể gặp người của Thái hậu, Thái hậu đóng cửa không ra, lấy cớ ở lại tắm cung cầu phúc, đến lúc đó có thể gạt được mọi người, chỉ cần kiên trì đến tối là được rồi.

Trên danh nghĩa là vì Đại Sở mà cầu phúc, còn trên thực tế, lại vì Thái hậu mà cầu phúc, nhất cử lưỡng tiện.

Nàng hạ ý chỉ xuống, không ngờ lại có rất nhiều phu nhân quan viên trong kinh thành nghe vậy cũng quyết định tập hợp cùng nhau, vì Thái hậu và Đại Sở cầu phúc, hi vọng mùa thu năm nay sẽ thu hoạch lớn. Chuyện này truyền ra, nhiều quan viên lại trông mèo vẽ hổ, cũng mang theo gia quyến người làm, thậm chí là tổ chức cho dân chúng địa phương cùng nhau vì Đại Sở cầu phúc, tấu chương mà quan viên đưa đến, đã chất đầy cái bàn của Sở Cuồng.

Vì thế chuyện lần này, lại trở thành chuyện vui trọng yếu nhất của Đại Sở.

Thái hậu tự nhiên sẽ cảm thấy vui vẻ.

Về phần y phục, sẽ lấy hoa sen làm hoa văn, lại khéo léo thêm mấy hình tiên hạc vào đó nữa. Người bình thường sẽ cho rằng, chủ đề thật ra là tiên hạc.

Mọi chuyện đều được xử lý tốt, Từ Quang điện đã sớm cho người chuẩn bị, phía trên định đề thêm một hương án thờ Quan Âm, phía dưới là thần ngũ cốc. Lại có thêm rất nhiều đệm nhỏ, có thể chứa được ba trăm người, chỉ cần là phi tử, thực viện, tài tử, đại thượng cung, người nào có cấp bậc đều phải tham gia. Hơn nữa mọi người đều phải dậy từ lúc canh năm để tắm rửa thay đồ, sau đó nhất định phải nhân lúc mặt trời còn chưa mọc tập hợp tại Từ Quang điện.

Tất cả mọi người đều ngưng trọng, chỉ sợ có chỗ nào không tốt, sẽ khiến Thái hậu không vừa lòng.

Cho nên từ một khắc khi ánh mặt trời vừa ló dạng, mọi người đều bắt đầu im lặng cầu nguyện, niệm kinh trường thọ.

Thái hậu là nằm trong chốn, không dám ra.

Thái hậu cũng thật đau khổ, dù sao ai có thể chui đầu trong chốn mà ngủ cả ngày được chứ?

Aiz, mong đợi mong đợi, rốt cục mặt trời cũng lặn xuống.

Một ngày cầu phúc kết thúc, Thái hậu rốt cục cũng được ra ngoài, bà cảm giác cả tinh thần đều sáng khoái.

Thay y phục mới tinh, những bông hoa sen được thêu từ tơ vàng tuyến bạc, dưới ánh đèn lóe sáng rực rỡ, mà bạch hạc núp sau hoa sen, như ẩn như hiện, tạo nên một sự thú vị khác.

Sau khi đại tiệc bắt đầu, Thái Thái dẫn đầu hậu phi chúc thọ Thái hậu nương nương.

Ngày tiếp theo mà tiết thu hoạch, ai ai cũng hớn hở vì được mùa.

Mọi người đều bảo rằng, vì cầu phúc cho nên mới có được mùa bội thu.

Chuyện này đi qua, rốt cục cũng có mấy ngày an tĩnh lại.

Còn Sở Cuồng thì phải đến đồng ruộng trong kinh thành thị sát, ngoài ra còn phải làm một buổi lễ tế điện thần nông.

*****Thái Thái bánh bao thị*****

“Nương nương, Mai phi nương nương và Lan phi nương nương nói có mang đến trà ngon, mời nương nương nếm thử ạ.”

Thái Thái trầm nghĩ, aiz, hai người kia không biết hôm nay lại tính toán gì đây. Thật ra qua mấy sự kiện vừa rồi, thấy được không người nào có tâm tư đơn thuần cả, huống chi hai người bọn họ có ý lưu lại chuyện này để làm khó nàng, cho nên Thái Thái đã sớm nhìn thấu, hai người kia và nàng, cũng vô duyên trở thành bạn bè tốt.

Theo lễ tiết, Thái Thái cũng cần phải chiều đãi thật tốt mới được.

Hai người sau khi đi vào liền vạn phúc xong rồi ngồi xuống.

Lan phi cười nói: “Đây là Lão Quân mi thượng hạng. Không biết nương nương có thích không nữa.”

Cũng là Như Nguyệt tâm thẳng miệng nhanh, nhận lấy lá trà liền cười: “Nương nương của bọn nô tỳ ở đây cái gì không có chứ, còn phải phiền Lan phi nương nương người phải mang đến, thật vất vả cho nương nương rồi.” Trong lòng Lan phi không vui, chân mày hơi nhíu một chút, cười nói: “Cũng đúng, nương nương nơi này còn trà gì mà không có chứ?”

Thái Thái mắng: “Như Nguyệt à, đây là tâm lòng của Lan phi nương nương, em cứ đi pha trà là được rồi!”

Mai phi nói: “Mấy chuyện vừa qua Hoàng hậu nương nương xử lý nhanh chóng dứt khoát, khiến hai người bọn nô tỳ hết sức bội phục, sau này có rất nhiều chuyện bọn nô tỳ cần phải học tập nương nương mới là.”

Thái Thái cười một tiếng, “Thật ra, chỉ cần mọi người hòa thuận, bất cứ chuyện gì cũng có thể cùng nhau thương lượng cả.”

Mai phi yên lặng gật đầu một cái, nhưng trong lòng thầm nghĩ, không biết nàng ta có nhìn ra điều mờ ám gì trong đó không nữa.

Lan phi lại nghĩ, thấy vẻ mặt nàng ta rất ôn hòa, cũng không giống là đang giả bộ, chẳng lẽ là nhìn không ra sao?

Còn Thái Thái lại nghĩ, nhìn thấu hết rồi, chỉ là lười đi tính toán so đo mà thôi, dù sao chuyện cũng không ảnh hưởng toàn cục, không nên gây chuyện vẫn là có vẻ thú vị hơn.

Mai phi suy nghĩ, nếu như nàng ta đã nhìn ra, lại biểu hiện như không biết gì, vậy thì thật là gian trá rồi.

Lan phi suy nghĩ, nếu như nàng ta đã nhìn ra, lại biểu hiện như không biết gì, vậy thì thật là đáng sợ.

Trong lòng Thái Thái lại nghĩ, thật ra ta đã nhìn ra, nhưng sẽ giả bộ như không nhìn ra gì cả, như vậy mới thú vị nha. Nếu như bị các người biết chuyện này đã bị nhìn thấu hết rồi, sau này gặp mặt sẽ bị lúng túng, vậy thì không còn chuyện gì để chơi rồi.

Mai phi hỏi: “Hai người chúng nô tỳ thật ra cũng rất rồi rã, nếu nương nương có chuyện gì, có thể giao cho chúng nô tỳ xử lý cũng được.”

Lan phi hòa theo gật đầu một cái.

Thái Thái cười một tiếng: “Chuyện đầu tiên đó là gần đây hoàng thượng không thích thú với việc sủng hạnh phi tử nữa, mọi người cùng suy nghĩ biện pháp để khiến cho hoàng thượng khôi phục hứng thú với hậu cung đi, chuyện quan trọng của hậu cung chính là giúp hoàng thượng khai chi tán điệp.”

Mai phi nghĩ: Chuyện này còn chờ người nói sao, bọn ta cũng gặp đến độ muốn chết rồi đây, ai chẳng biết sinh hạ hoàng tử cho hoàng thượng còn có tác dụng so với cả trăm âm mưu quỷ kế hợp lại chứ.

Lan phi nghĩ: Cái gì mà mọi người cùng nghĩ biện pháp chứ, ta cho rằng tốt nhất là nên để một mình ta sinh thôi, các người khỏi sinh đi, sau này, Đại Sở chính là thiên hạ của ta rồi.

Thái Thái nâng má nghĩ: tốt nhất là các người sinh đi, một người sinh ba, sinh càng nhiều thì càng cân bằng, Sở Cuồng sẽ không còn sức mà chạy đến đây bám nàng, huống chi số lượng hoàng tử, là thước đo để chứng minh chiếc ghế hoàng hậu này nàng có xứng đáng hay không trong mắt mọi người.

Hơn nữa, sau này có nhiều đứa trẻ rồi, nàng sẽ lập một Dục nhi cục trong hậu cung, đem công chúa hoàng tử vào chung một chỗ mà nuôi dạy, so với chuyện đầu đá lục đục hậu cung thì thú vị hơn nhiều.

Đột nhiên, ba người đối lập nhau, ai ai cũng có mục đích riêng muốn đạt được, đồng thời cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Trầm Muốn Ăn Người

Ước chừng một tháng sóng êm gió lặng, Trung thu đã qua, bắt đầu vào mùa rét đậm. Đột nhiên, có tin báo khẩn cấp truyền từ biên cương ngoài tám trăm dặm, đại nhân Quan Bộ Phi gặp phải trận bạo phong trăm năm khó gặp khi đang ở trong sa mạc, sợ rằng hiện tại đã bị chôn trong biển cát biến thành cây khô. Sở Cuồng thật không nghĩ đến việc Quan Bộ Phi sẽ chết, chỉ vì ghe tức này mằm mà hấn lại tức giận đầy hấn đến nơi khi ho có gáy như

Thỏ Lỗ Phiến, nhưng lại không ngờ đến, tính mạng của hắn lại yếu ớt đến vậy?

“Hoàng thượng, thi thể của Quan đại nhân cũng không tìm được, có lẽ, Quan đại nhân còn chưa có chết đâu.” Tiểu Đức mắt ngấn lệ nói. Năm đó Sở Cuồng bị sung quân đến nơi khác, tất cả mọi người đều ở chung với nhau, Quan Bộ Phi tuổi lớn nhất, đã được mười lăm, tiểu Đức từ tuổi còn nhỏ, chỉ mới lên mười, vì vậy cứ khổ cực mà sống nương tựa vào nhau, rốt cục đợi đến lúc Hoàng hậu thay đổi tình thế, mới may mắn được cùng chủ tử trở lại cuộc sống vinh hoa phú quý.

“Hoàng thượng, xin người hãy nén bi thương.” Hắn càng nói lại càng bi thương.

Sở Cuồng không hề hờ, sau đó cắn răng phản phó: “Tiếp tục tìm đi, một tháng sau nếu vẫn chưa tìm được, hãy báo cho trẫm.”

“Dạ.”

Chuyện của Quan Bộ Phi bị bọn thị vệ biết được mà truyền đi, ai ai cũng bóp cổ tay tiếc hận, Quan đại nhân một nhân vật anh hùng như vậy, bảo chết thì chết, mặc dù ngoài miệng họ không dám nói, nhưng trong lòng ít nhiều cũng oán giận hoàng thượng, vô cớ lại đem người đã quen sống ở đất Hán như Quan đại nhân ném đến nơi khi ho có gáy kia.

Như Nguyệt là khóc mà chạy trở về, Thái Thái nhìn thấy, sợ hết cả hồn, nhưng khi nghe thấy tin Quan Bộ Phi đã chết, nàng đột nhiên sùng sốt, sau đó lại nhịn không được lặng lẽ rơi nước mắt, cả mấy ngày khổ sở không ăn không uống, Quan đại ca là người chính nghĩa tốt bụng, tại sao người tốt lại không thể sống lâu được chứ? Thật nhiều ngày sau đó, Thái Thái lại nhớ đến việc Quan đại ca không có nơi nương tựa, có nên đưa ít thứ cho hắn lên đường hay không đây?

“Như Nguyệt, em lên ra ngoài mang mấy cây nến nguyên bảo về đây.”

Như Nguyệt hiểu được ý nàng ngay lập tức, nàng gật đầu một cái: “Em sẽ đi.”

“Không được, nương nương!” Như Tâm, Như Ý cùng đi vào, nói: “Nương nương cùng Quan đại nhân tình cảm như tỷ muội bọn nô tỳ có thể hiểu được, nhưng mà nương nương à, người cũng nên hiểu được, người là hoàng hậu, còn Quan đại nhân chẳng qua là thuộc hạ, hậu cung lại vô cùng kiêng kỵ mấy chuyện như vậy, người công khai vì hắn làm mấy chuyện như thế này, khi rơi vào tai người khác sẽ biến thành nhuộc điểm mắt.” Thái Thái cắn môi, lặng yên rơi lệ. Như Tâm nói: “Qua mấy ngày nữa em sẽ ra cung cầu cho nương nương một lá bùa bình an, sẵn tiện sẽ thay nương nương đốt cho Quan đại nhân mấy cây nến nguyên bảo, nương nương, người hãy yên tâm.”

“Hoàng thượng đã phát hiện bản cung rồi, bản cung không tiện lại ra cung nữa, các em nhất định phải lựa những thứ tốt nhất đưa cho huynh ấy, cái gì mà nhà lớn tám cửa vào tám cửa ra, cái gì mà xe chín ngựa kéo, cái gì mà y phục thượng hạng, vàng thoi bạc cục, nguyên bảo, càng nhiều càng tốt!” Nàng lau nước mắt nói.

“Bọn em sẽ mua cả một cái phố cho ngài ấy luôn.” Như Tâm Như Ý sâu kín than thở.

Lúc này, Sở Cuồng mặt xanh mét không biết từ chỗ nào chui ra, tiếp lời: “Tốt nhất là mua cả một tòa kinh thành cho hắn luôn đi, lại đốt thêm một cái hoàng cung cho hắn, sau đó đốt thêm cả một bộ y phục thị vệ nữa, như vậy, hắn dù đã chết, cũng vẫn có thể làm thị vệ.”

“Phi phi, làm thị vệ cho hoàng đế như ngài, quả thực là xui xẻo, đang êm đẹp, lại bị ngài đẩy đi biên viễn.” Nàng kêu khóc: “Thần thiếp xem có lẽ sớm muộn gì thần thiếp cũng bị hoàng thượng hại chết, dù sao người có quan hệ với hoàng thượng, cũng không có gì tốt cả!”

“Chết tiết!” Hắn nhìn chằm chằm nàng: “Bây giờ tốt nhất là ngươi không nên chọc trẫm.”

Thái Thái mới lười phải chọc hắn, nàng ngồi một bên, cái mũi hồng rực, lau lau nước mắt.

Nghẹn ngào mãi vẫn không nín được.

“Trẫm hỏi ngươi, nếu như người chết là trẫm, ngươi có thương tâm như vậy hay không?”

Nàng mở miệng nói: “Không biết, ta làm sao biết được chứ.”

“Như vậy, ngươi cứ giả sử đi, nếu như có một ngày trẫm băng hà, ngươi trở thành quả phụ, có ngươi có thể cực kỳ đau lòng, có cảm giác mất đi trẫm như mất đi một trụ cột để dựa vào hay không?”

Thái Thái nói thầm: “Ngươi chết, ta vẫn cứ sống cuộc sống của ta, có thể có biết hóa gì chứ?”

Nhìn dáng vẻ nàng, rõ ràng chính là sẽ không thương tâm rồi. Sở Cuồng trừng mắt, bàn tay bắt được cổ tay nàng, hướng về phía ngực áo mà xé.

Ép người nàng vào sát hắn.

“Trẫm phát hiện, xem ra để trong lòng ngươi có trẫm chỉ còn một cách, đó là nhất định phải cứng rắn với ngươi mới được.”

“Ngươi mềm hay ngươi cứng thì có quan hệ gì với ta chứ!”

Hừ, hắn lạnh lùng khế hừ, nghiêng đầu nói bên tai nàng: “Biết không, khi thấy ngươi lại vì Quan Bộ Phi mà lo lắng như vậy, trẫm rất ghen tỵ!”

Thái Thái không ngờ tới hần sẽ có loại tâm tình như vậy, ngây ngốc nhìn gương mặt tuấn tú lạnh như băng của hần.

“Người đừng có nói cho ta, người là bởi vì ghen tỵ cho nên mới điều hần đến Thỏ Lỗ Phiên đấy?!”

“Trẫm không nhỏ mọn đến vậy.” Hần nhú mày.

Nhìn ánh mắt hồ nghi không được tự nhiên, hần dứt khoát hôn lên đôi môi của nàng, bàn tay nâng cả người nàng lên. Kiểm chặt tay chân như bạch tuột của nàng, hần bước vào bên trong! Ném mạnh nàng lên giường, ánh mắt tựa như dã thú sắp nổi điên, nóng lòng muốn chiếm được, vừa kiểm tay nàng vừa cỡi y phục, Thái Thái sợ đến hoa dung thất sắc, chân tay đá lung tung, la hét: “Sở Cuồng, Sở Cuồng! Người không thể làm như vậy được!”

“Tại sao trẫm lại không thể?!” Hần tức giận hỏi, tại sao lại phải ghen tức với một kẻ đã chết chứ! Hần vung một cái, áo khoác bên ngoài nàng rách vụn, bờ vai lộ ra ngoài, lạnh lẽo trần trụi. Thái Thái lùi ra xa, ôm lấy vai: “Sở Cuồng, Sở Cuồng.”

“Nàng gọi ta là gì?”

“Sở Cuồng.”

Sở Cuồng áp qua, dễ dàng kiểm chặt thân thể nàng lại, “Không sai, tên ta chính là Sở Cuồng.” Hần từ trên cao nhìn xuống nàng, bàn tay vuốt ve lên những sợi tóc rơi ra, “Gọi ta là Sở Cuồng, so với gọi hoàng thượng để nghe hơn.”

Hần đè lên, thì thầm bên tai nàng, “Ít nhất hai chữ Sở Cuồng, mang theo tức giận, xem như cũng có tình cảm ở bên trong.”

Thái Thái có cảm giác chạy trời không khỏi nắng. Cả người lạnh run, nhìn hần chăm chăm.

Bàn tay to của hần đột nhiên vuốt lên mí mắt nàng, bá đạo ép nàng khép lại.

Thái Thái liều mạng mở mắt ra nhìn chăm chăm hần.

“Nàng nghĩ muốn nhìn thấy cho rõ ràng phải không. Được lắm. . . vì phu liên thấp đèn đầy cả phòng này, thế nào?”

Ánh đèn, mặt nàng đỏ bừng, “Đồ không biết xấu hổ.”

Xi—

Châm chọc cười, ngón tay hần trêu lên đôi môi nàng: “Chuyện vợ chồng với nhau, nàng lại nói với trẫm là không biết xấu hổ?”

Quả nhiên nàng đỏ mặt, càng thêm trở nên đáng yêu, bàn tay to của hần ép vào eo nàng: “Trẫm muốn chậm rãi ăn người – từ đầu đến chân, từng chút từng chút một mà nuốt vào.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Ăn Nha Ăn Nha

“Nhr Ý, Nhr Ý, hoàng thượng sao lại đối xử với nương nương nương như vậy chứ!” Nhr Nguyệt lôi kéo Nhr Ý, tựa như đang cầu cứu, ai ngờ Nhr Ý lại không hề nhúc nhích. Nhr Nguyệt liền chạy lại lôi kéo Nhr Tâm: “Nhr Tâm, hoàng thượng đang làm cái gì với nương nương vậy, ngài ấy nói muốn ăn nương nương kia!” Không ngờ cả Nhr Tâm cũng không động đậy, đứng ở bên cạnh Nhr Ý, hai người cứ như vậy mà mỉm cười. Nhr Nguyệt cảm hận nói: “Các tỷ đều là đồ phản bội, thời khắc mấu chốt lại không cứu nương nương, các tỷ không đi, muội đi!” Lần này dù cho bị hoàng thượng giết, nàng cũng muốn bảo vệ nương nương!

“Nhr Nguyệt, muội trở lại cho tỷ!” Nhr Ý nhanh tay lẹ mắt, mạnh mẽ kéo Nhr Nguyệt lại, mắng: “Xen vào việc của người khác làm cái gì!”

“Các tỷ thật là vô tình mà, cái gì mà gọi là xen vào việc của người khác, đây chính là việc có liên quan đến trình tiết của nương nương đó!”

“Đồ ngốc, nương nương là gì của hoàng thượng?”

“Là hoàng hậu.”

“Hoàng hậu cùng hoàng thượng có quan hệ như thế nào?”

“Quan hệ phu thê.” Nàng nhanh mồm nói.

“Cho nên người ta là quan hệ phu thê, bây giờ ở bên trong làm chuyện phu thê nhất định phải làm, muội vọt vào quấy rối làm cái gì, tỷ cảnh cáo muội, ngốc ở đây cho tỷ, nếu như lần này cơ hội nương nương bị hoàng thượng ăn sạch bị bỏ lỡ một lần nữa, tỷ sẽ khiến muội chết không toàn thây.” Như Nguyệt liền thoáng: “Muội biết rõ họ là phu thê, nhưng nương nương đã sớm nói qua, sẽ không để hoàng thượng làm vậy, mà hoàng thượng làm như vậy, chúng ta lại không đi bảo vệ nương nương, kia chẳng lẽ là đứng về phe hoàng thượng rồi sao?”

“Chúng ta là đứng về phe hoàng hậu, nếu như bây giờ muội đi ngăn cản, muội sẽ chưa chết ngay, nhưng đáng tiếc, muội sẽ trở thành phản đồ của hoàng hậu.”

Hu hu... nàng đầy bụng trung can nghĩa đảm, sao lại trở thành phản đồ rồi!

Như Ý Như Tâm đã sớm nhìn ra, tâm hoàng thượng đối với nương nương nhất định không phải là giả, chẳng qua là nương nương đang so đo một vài chuyện con con mà thôi. Huống chi bây giờ tình thế hậu cung phức tạp, không có hoàng thượng sủng ái, cho dù là hoàng hậu chí tôn, địa vị cũng đều tràn ngập nguy cơ, muốn ngồi vững trên vị trí này, nhất định phải thị tẩm, sinh hoàng tử, sinh thật nhiều hoàng tử vào. Mặc dù nói suy nghĩ của Như Tâm và Như Ý là vô cùng thực dụng, nhưng mà, bọn họ chính là vì tấn trách nhiệm bảo vệ hoàng hậu, mới có thể thay nàng tính toán.

“Như Nguyệt, muội nói xem hoàng thượng là phu quân của nương nương, lại cả ngày đi sủng ái nữ nhân khác, muội không thay nương nương tức giận sao?”

“Nương nương nói, không tức giận, người nói người rất cao hứng.”

“Đúng vậy, đáng tiếc mọi việc chỉ dựa vào cao hứng không thôi, thì vô dụng. Nương nương tính tình con trẻ, chúng ta phải nên vì nương nương suy nghĩ nhiều hơn một chút.”

Đang trầm thì nói, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm từ bên trong.

Sau đó Thái Thái khóc nói: “Sở Cuồng Sở Cuồng, nguoi thật quá hạ lưu!”

Sở Cuồng cười một tiếng: “Xem ra hoàng hậu căn bản không biết cái gì gọi là hạ lưu, cho nên nàng mới không thể phân rõ cái được gọi là ân ái này.” Trong thanh âm tràn đầy tâm tình vui vẻ, hiển nhiên, hẳn ăn vô cùng vui vẻ. Ôm thân thể trơn mượt đã bị xé bỏ áo lộ ra một nửa của bánh bao, mặt cọ sát trên ngực bánh bao, sau đó cắn lên quả mật đào đầy đặn chín mọng của nàng, vô cùng cẩn thận mà thưởng thức. Thái Thái cơ hồ kêu lên thành tiếng, nắm lấy tóc hắn, tay ôm chặt cổ hắn. Đùng mà, không nên như vậy, nơi đó sao có thể bị người làm như vậy được!

Cặp mắt nàng mông lung, trốn cũng không thể trốn được. Thật xấu! Đôi tay thon dài của Sở Cuồng nhẹ nhàng cầm lên quả đào, híp mắt thưởng thức màu hồng đáng yêu trên nó, từ trong cổ họng phát ra một tiếng hừ trầm thấp... Không biết vì sao, Thái Thái nghe thấy tiếng hừ như có như không đó, cả người nàng liền bị một ngọn lửa nhỏ từ bụng dưới, thiêu đốt lên đến cổ họng.

Thật, không thể nói thành lời.

“Sở..... Sở Cuồng.....” Nàng dồn dập thở hổn hển mấy cái.

“Gọi lên, gọi tên trẫm.....” Tay hắn vuốt tóc nàng, phát hiện trên cổ nàng có mồ hôi, liền thuận tay lấy một cái khăn từ dưới gối, áp lên thân thể, giúp nàng nhẹ nhàng lau sạch, cẩn thận vô cùng, một đường dọc theo cổ đi xuống phía dưới, cho đến khi lau sạch hơi nóng trên bụng nàng.

Bất ngờ, tay Sở Cuồng rơi xuống bụng Thái Thái, nàng hơi rụt người lại, khí nóng lại nhanh chóng tụ tập lại, dọc theo hướng bụng đi xuống rồi hòa tan ra, vì vậy nàng không được tự nhiên mà vận vận vòng eo. Bàn tay Sở Cuồng bóp nàng, thân mật cúi đầu, hạ một nụ hôn trên chiếc bụng như đậu hũ (trắng + mềm ^^) của nàng, thế nhưng lại không quên cười mỉa: “Thì ra nàng so với tưởng tượng của vi phu, thật đáng yêu hơn nhiều..... Mặc dù mới nếm thử tư vị này, nhưng hoàng hậu đã cảm giác được khác sâu thẳm ở trong lòng chưa?” Nói xong, nàng thể nàng lên, để cho nàng ngồi dạng chân với tư thế cười ngửa trên bụng mình, mặt Thái Thái đỏ lên, thở dốc dồn dập, mặc dù mặc tiết khó, nhưng đối mặt với hắn cả người trần trụi, lại dính sát như vậy, tim của nàng cứ như nhảy ra ngoài.

Nàng muốn nâng cái mông, lại bị hắn kiềm chặt xuống, ma sát lên bắp thịt bền chắc trên bụng hắn. Hơn nữa còn có một thứ xa lạ, khiến cho nàng phải khép nép, một chút cũng không dám đến gần, ai ngờ mỗi lần Sở Cuồng áp nàng ngồi xuống, nàng lại không cẩn thận mà cọ phải.

Mái tóc dài rủ xuống, che phủ một nửa cặp bánh bao thịt của nàng. Càng tôn lên trắng đen rõ ràng.

Thật đẹp.....

Sở Cuồng nhìn nàng, nhẹ nói: “Biết không, nàng thật là đẹp.....”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Như Nguyệt, tiếng kêu thảm thiết kia của nương nương, cũng không có nghĩa là nương nương sợ!” Như Ý Như Tâm sắc mặt đỏ lên, quả thật không còn cách nào để giải thích cho nàng nữa! Lối nàng ngồi vào trên ghế: “Tốt nhất muội ngốc ở đây đi, bằng không thì đi chuẩn bị nước tắm cho hoàng thượng cùng hoàng hậu đi.”

Như Nguyệt vẫn còn cau mày, lòng tràn đầy rối rắm.

Đột nhiên lại nghe thấy tiếng Thái Thái la hét, “Không cần không muốn không cần! Ngươi xuống đi, nhanh một chút!”

Sở Cuồng trong lạnh lùng cất giọng mỉa mai nói: “Trẫm thật vất vả mới đi lên, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đi xuống.”

“Hoàng thượng – đừng như vậy–”

“Ừ..... Vậy thì như thế nào –”

Như Nguyệt nghe thấy tiếng la này, sợ đến mức trong lòng cũng bất an.

Lại thấy Như Ý Như Tâm chẳng qua chỉ cúi thấp đầu, mặt đỏ lên. Mặc dù tuổi bọn họ so sánh thì Thái Thái lại lớn hơn, lại chưa từng trải qua, nhưng cũng hiểu được chuyện nam nữ là như thế nào. Bây giờ lại không thể không canh giữ ở bên ngoài, cho dù đáng về tỏ ra bình tĩnh mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể tránh khỏi tim đập mặt đỏ. Ngược lại Như Nguyệt, lại không như vậy.

Như Nguyệt nhỏ tuổi nhất trong mấy người, tính tình lại mạnh động nhất, năng phản ứng như vậy, cũng xem như là bình thường.

Như Nguyệt giận dữ dứt khoát đi nấu nước, lúc này, người bên ngoài truyền lời đến, “Thái hậu nương nương, Mai phi nương nương nương, Lan phi nương nương giá lâm.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Năm Được Nhược Điểm

Ba người giật mình sợ hãi, ban ngày ban mặt, sao Thái hậu lại đến đây, lại còn cả hai vị phi tần nương nương nữa, với lại cả ba cũng rất xấu hổ, nhưng việc đi ngăn cản chuyện của nương nương lại không thể không làm được, vì vậy Như Nguyệt không nghe lời Như Ý Như Tâm nữa, định đi vào cắt đứt trò chơi lột da bánh bao của hai người, ai ngờ mới bước vào, còn chưa vòng qua bình phong, đã thấy hoàng thượng day day cúc áo, khuôn mặt than đen tràn đầy từ khi bước ra, mà phía bên trong vẫn còn thanh âm sục sục lỗ mũi. Như Nguyệt vọt vào, nhìn thấy nương nương vừa lau nước mắt vừa kéo xiêm áo rối loạn, Như Nguyệt đi qua giúp nàng mặc vào, lại phát hiện trên người nương nương có rất nhiều dấu vết màu đỏ nhạt.

A –

Lần này, nàng cũng đỏ mặt, vì vậy mặt Thái Thái hồng càng thêm hồng.

Như Tâm cũng vội vã, giúp Thái Thái chải đầu, trang điểm, còn nghĩ cách dùng hương phấn che đi dấu vết trên cổ nàng, nhanh chóng giúp Thái Thái ăn mặc xong xuôi. Trên đầu nàng lại còn cài thêm một bông hoa mẫu đơn bằng lụa, trâm cài bạc.

Y phục trên người là màu trắng trang nhã, trước ngực đeo một chiếc khóa bạc hoa lệ.

Lúc đi, nhẹ vang tiếng leng keng, Thái Thái vẫn còn chưa tỉnh hồn, chuyện mới xảy ra trước mắt quá kinh tâm, vì vậy gương mặt vẫn hồng, màu mắt lại đen hơn bình thường, cả người không thể nào hình dung được.

Nàng thấp thỏm bước ra ngoài, sợ hãi bị Thái hậu phát hiện. Nhìn thấy Sở Cuồng ngồi trên ghế, trong lòng liền phát hỏa, nhưng bây giờ lại không thể phát hỏa với hắn được, vì vậy nàng không thể làm gì khác ngoài việc thỉnh an thái hậu. Thái hậu bưng trà cười nói: “Hoàng hậu ngồi đi.”

Tiếp đó Mai phi, Lan phi mới thỉnh an rồi mọi người cùng ngồi xuống, Thái hậu phát hiện hôm nay Thái Thái không nói lấy một lời, bèn cười hỏi: “Hoàng hậu, sao hôm nay con lại không nói chuyện?”

Ánh mắt nàng vòng vo, không biết nên nói thế nào, Sở Cuồng thấy vậy không khỏi xì cười lạnh một tiếng.

Thái Thái nắm thành quả đấm, trong lòng nín thở mắng hắn là đồ thói tha, sau đó cười nói với Thái hậu, “Con dâu không sao ạ.”

Mai phi ngồi bên cạnh Thái Thái, đột nhiên nhìn thấy trên cổ nàng có một dấu vết màu đỏ, liền đoán được chuyện gì đã xảy ra, bởi vì nàng ta chính là nghe được hoàng thượng bỏ bê công vụ chạy đến tâm cung hoàng hậu, tựa hồ có ý tứ tuyên dương vào ban ngày, đối với nữ nhân hậu cung, đây là điều cảm kích, nhất là hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, nếu như lúc này bị Thái hậu biết, cho dù hoàng hậu vẫn còn tồn tại, cũng khó tránh khỏi lưu lại ấn tượng một đâm phụ trong lòng Thái hậu.

“Hoàng hậu nương nương, người bị con gì cắn sao?”

Nàng sừng sốt nhìn Mai phi.

Mai phi khấn trương nói: “Sao trên cổ hoàng hậu nương nương lại có một dấu màu đỏ vậy?”

Thái hậu kinh ngạc hỏi: “Hoàng hậu, con làm sao vậy, tới đây cho ai gia xem một chút.”

Sở Cuồng vừa nghe vậy, trong lòng liền cả kinh, hồng rồi, chuyện như vậy làm sao có thể cho Thái hậu nhìn thấy được, hai bên đều lúng túng không nói, quan trọng hơn là nếu như hoàng hậu bị thái hậu trách cứ, như vậy chẳng phải sẽ tổn hại uy tín khi ở trong hậu cung này hay sao?

Thái Thái không được tự nhiên đứng lên, không biết phải làm sao. Như Ý bưng trà cùng hoa quả ra cười nói: “Thái hậu không biết, gần đây có một loại côn trùng đang náo loạn ở Phụng Tảo cung, hình như là loại kiến có cánh, cắn người rất đau, lại bị hồng thành một vết lớn, nô tỳ vừa mới bắt được trong này cho nên mới báo Như Nguyệt đi Thái y viện lấy chút thuốc diệt côn trùng, phun vào thăm trong tâm cung nương nương, theo nô tỳ, tâm cung của thái hậu nương nương, Mai phi, Lan phi nương nương cũng nên làm vậy, để tránh việc các vị chủ tử bị cắn.”

Thái hậu nắm lấy tay Thái Thái nói: “Con nhất định phải lưu ý, trong phòng có nhiều thảm bằng lông, nên rất dễ thu hút côn trùng đến.”

Thái Thái len lén nhìn Sở Cuồng.

Sở Cuồng gật đầu cười trộm.

Sau đó nói, “Đề bẩm gọi người trong cung đến tổng vệ sinh, xử lý đám côn trùng này đi.”

“Đúng vậy.”

Lan phi cũng sớm nhìn ra chuyện gì đã xảy ra, “Bọn côn trùng này cũng thật lợi hại, lần sau nếu để nô tỳ bắt được, nhất định phải nhìn kỹ một chút, đến tột cùng đó là con gì.” Nói xong nhìn về phía Sở Cuồng, dịu dàng cười một tiếng, khẽ cúi đầu. Trong lòng Sở Cuồng lộp bộp, nói đến con côn trùng này, hẳn có chút quần bách: “Được rồi, bẩm còn bận việc, đi trước.” Nói xong, nhắc mông rời khỏi Phụng Tảo cung.

Mai phi đứng lên, đi về phía Thái Thái, “Nương nương, nô tỳ xem vết hồng này khá to, có phải là nên thoa thuốc không đây? Không bằng để nô tỳ giúp nương nương đi.”

“Không..... không cần.....” Thái Thái mất tự nhiên nói: “Cảm ơn người, Mai phi.”

Ánh mắt Mai phi đi chuyển xuống phía dưới, lại thấy trên tay Thái Thái cũng là một mảng đỏ lớn.

“Hoàng hậu nương nương trên tay phải người.....”

Nàng cúi đầu nhìn, lại là một dấu hằn răng.

A –!!

Cái tên Sở Cuồng khôn kiếp này, nàng thân là nữ nhi, cắn hấn một cái, hấn thế nhưng lại không nương tay mà cắn trả về!!!

Thái hậu cũng nhìn thấy, lúc này lại nhìn lại dấu vết trên cổ nàng, đột nhiên sắc mặt khẽ biến. Mặc dù nói bà hy vọng Thái Thái có thể cùng hoàng thượng sớm ngày khai chi tán diệp, nhưng dù sao bây giờ vẫn còn là ban ngày, là thời gian để hoàng thượng xử lý triều chính, làm sao có thể làm những chuyện như vậy được. Lần đầu tiên bà có điều bất mãn với hoàng hậu, dù hoàng thượng có hơi bướng bỉnh, nhưng nàng là hoàng hậu thì phải nên khuyên hấn sớm rời đi, buổi tối hãy đến, chứ không phải là giữ hấn ở lại như vậy, làm cho cả người đều là – aiz, Thái hậu có chút thất vọng đứng dậy, lần đầu tiên đạm mạc nói: “Hoàng hậu, ai gia hơi mệt nhọc, hồi cung trước đây.”

“Dạ, để con dâu tiễn mẫu hậu.”

Thái hậu nói: “Không cần, ai gia tự mình trở về là được rồi.”

Thái hậu bước ra khỏi Phụng Tảo cung, thầm nghĩ, đây không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu nữa, ngày trước hoàng hậu không mang về thù mị như vậy, lại còn rất cần tuân lễ nghi, bây giờ trở mã xinh đẹp, hoàng thượng không kìm lòng được là điều dễ hiểu, chỉ sợ rằng hoàng hậu không cưỡng lại được dụ dỗ của hoàng thượng, nếu dưỡng thành thói quen, chẳng phân biệt được ngày đêm đen trắng, hoàng thượng đều trốn trong Phụng Tảo cung làm chuyện phòng the với hoàng hậu, chẳng phải là, vừa một chết hoàng thượng, vừa hư hỏng danh tiếng của hoàng hậu hay sao.

Mai phi cùng Lan phi không nói một lời.

Thái hậu hỏi: “Mai phi, thường ngày người ôn thuận thủ lễ nhất, người nói xem, hoàng thượng đây là ngẫu nhiên, hay là.....”

“Nô tỳ cho rằng, hoàng thượng chẳng qua là ngẫu nhiên thôi ạ.”

Nàng vẻ mặt khó xử, tựa như có lời mà không thể nói rõ.

“Có lời gì người cứ nói đi.”

“Nô tỳ cho rằng, chỉ sợ hoàng thượng dưỡng thành thói quen, mà nương nương lại cố ý dung túng thì.....”

Lan phi cũng nói: “Vốn nô tỳ không nên nói đến chuyện của hoàng hậu hoàng thượng, nhưng nương nương, cũng không nên dung túng hoàng thượng như vậy được.”

Thật ra thì thái hậu cũng sợ hoàng hậu dung túng hoàng thượng.

Vì vậy, buổi tối liền gọi Thái Thái qua, đặc biệt nói về chuyện này: “Hoàng hậu, ai gia luôn cho rằng con là một người cực kỳ thông minh hiểu chuyện, nhưng lần này, con thật không đúng rồi.”

“..... Con dâu đã biết sai rồi.....” Thái Thái quỳ xuống nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Nhanh Chân Thì Được

Thái hậu nói: “Trước đây hoàng thượng không quản lấy con, chuyên tâm cho triều chính, ai gia cũng rất yên tâm, nhưng bây giờ hoàng hậu đã khác trước, hoàng thượng tuổi trẻ khí thịnh, nhất định không cưỡng lại được sắc đẹp, hoàng hậu nếu đã biết rõ như vậy, nên tự mình kiểm điểm lại, không nên hồ nháo theo hoàng thượng, cũng không cần phải phá hư hình tượng con ở trong lòng ai gia.”

Trong lòng Thái Thái uất ức, nhu thuận nói: “Con dâu đã hiểu, sau này nếu hoàng thượng còn như vậy, con dâu sẽ nhất định sẽ khuyên giải, để ngài ấy làm một hoàng đế thật tốt.”

“Aiz—” Rốt cục thái hậu cũng ôn hòa lại, nắm tay kéo Thái Thái đứng dậy: “Hoàng hậu, con nhất định phải nhớ kỹ, làm hoàng hậu thì lúc nào cũng phải mẫu nghi thiên hạ, phải nghiêm túc biết không?”

“Dạ.”

Thái hậu lúc này mới cười bảo: “Con không cần sợ, chẳng qua là ai gia muốn nói cho con biết vậy thôi, chứ không có ý tứ gì khác cả.”

“Dạ.....” Nàng cúi đầu, uất ức đến mức sắp rơi lệ. Nhưng vẫn cố nén, về đến Phụng Tào cung mới khóc lớn một hồi, ngày nay thật đen đủi, có lẽ là do quá gần gũi với hoàng thượng đi, Thái Thái vừa lau nước mắt vừa nghĩ, nàng chưa từng làm chuyện gì để khiến cho thái hậu phải trách cứ, nhưng chuyện lần này cũng không phải là do lỗi của nàng, là Sở Cuồng bụng đói ăn quăng mới phải. Thái Thái lau nước mắt, nhìn dấu răng trên mu bàn tay, nói thật, nàng nào muốn quan hệ cùng hắn, ai thêm chứ.

Nàng bò dậy, đi tắm rửa sạch sẽ, Như Ý Như Tâm nhìn mà không dám lên tiếng nửa lời.

“Hai người các em thấy chết mà không cứu, kết quả đâu, chính là bị người nắm thóp, bản nương nương thì chịu uất ức.”

“Dạ, bọn em đã biết sai rồi.”

Nàng vừa tắm vừa khóc, vừa khóc vừa chà: “Lần sau nhất định không được khoanh tay đứng nhìn, hai người các em thông minh vậy, nhất định sẽ có cách đuổi đi đúng không, hoàng thượng hẳn là kẻ điên, sớm muộn gì bản cung cũng bị hắn hại chết cho mà xem.” Đột nhiên, tay lau đến ngực, nhìn thấy trên quả đào trắng nõn in một dấu màu đỏ, mặt nàng hồng lên, tim đập thình thịch, nhảy dựng lên.

Buổi tối nằm mơ, nàng giật mình tỉnh dậy.

Tại sao, nàng lại nằm mơ về Sở Cuồng.....

“Hoàng hậu đã tỉnh rồi sao?” Thanh âm trầm thấp ở bên tai, thân thể lật qua một cái, nàng đã ở phía trên cao nhìn xuống hắn. Hắn nắm lấy cảm nàng, cũng không quan tâm nàng kinh ngạc đến mức nào: “Hoàng hậu, có phải nàng vẫn còn chưa thỏa mãn hay không, lại nằm mơ thấy trẫm rồi hả?”

“Ta.....” Lần này lại không thể cãi vã hay phản bác, nàng bật khóc: “Đều do người, ta bị thái hậu trách mắng.”

“Vậy sao?” Hắn thật không ngờ, cuối cùng vẫn là bị thái hậu phát hiện.

“Lần này là do trẫm không tốt, hoàng hậu.” Hắn nắm tay nàng dịu dàng xin lỗi.

“Ta ở trong cung, sống đã rất khó khăn, nếu người còn hại ta vậy, không bằng bỏ ta đi cho rồi.”

“Ban ngày ta sẽ không làm thế nữa.” Hắn tự nhiên biết hoàng cung có kiêng kỵ.

Thật ra không có hoàng đế nào thích những thứ kiêng kỵ này cả, ngay cả phi tần đến thị tẩm, cũng bị đem trói chân trói tay, đều tận lực biểu hiện như con cá chết. Có nam nhân nào lại đi thích cá chết chứ? May mắn hoàng hậu trước mặt chỉ mới giống như một con thỏ để mặt hấn xoa nén, chứ còn chưa phải là cá chết.

Ở trên giường, người không thú vị nhất trong lục phi là Mai phi.

Chẳng qua Sở Cuồng thích sự yên lặng của nàng, cho nên gọi đến thị tẩm, đều đạt đỉnh là dừng. Chưa vào giờ vượt rào.

Lan phi thiên kiều bách nị.

Thần phi ngơ ngác đáng yêu.

Như phi phục vụ ân cần.

Đức phi ưa những nhẽo.

Thục phi.....

Kể ra Thục phi cũng thật đáng thương.

Sở Cuồng vừa vuốt tóc Thái Thái vừa nghĩ, thật ra thì, những việc như vậy cũng tựa như đang sùng ái, không mất quá nhiều công sức.

Nhưng với nha đầu béo này, lại khiến hấn có một loại cảm giác muốn cảm thụ từ da đến tận xương của nàng. Dưới ánh đèn, Thái Thái dùng một đôi mắt sáng ngời cẩn thận nghiên cứu nam nhân này, hấn cũng thật quá háo sắc đi, trong đầu không biết lại đang suy nghĩ ý đồ gì nữa. Đưa tay ôm một cái đệm lót ôm vào ngực, như vậy nàng và hấn mới có chút cách ly ra.

“Sở Cuồng, nếu sau này ban ngày nguoi vẫn còn đột nhiên chạy đến *** nhiều ta, vậy nguoi là cái gì?”

“Nàng muốn trăm thê trăm liềm thê, nếu ban ngày còn chạy đến *** nhiều nàng, trăm chính là một con chó nhỏ?”

“Là tự nguoi nói đấy.”

Ha ha, Sở Cuồng ngồi thẳng dậy phe phẩy cây quạt, “Loại lời thê ngây thơ như vậy, trăm không rành, nếu muốn thê thì phải thê thật độc vào.”

Hấn nắm tay nàng bảo: “Nếu sau này trăm phát hiện nàng không chung thủy với trăm, ba lòng hai dạ, trăm sẽ lấy biện pháp cay độc nhất, giày vò nàng!”

“Thần thiếp không phải muốn ngài nói những lời này, thần thiếp là muốn hoàng thượng thê, nếu như sau này ban ngày còn *** nhiều thần thiếp, liềm từ heo biến thành chó cơ!”

“Được rồi, trăm thê, nếu như có một ngày hoàng hậu muốn rời khỏi trăm, thì dù đòi đòi kiếp kiếp trăm cũng sẽ đuổi theo nàng!”

“Này, đây là ngài cố ý.”

“Trăm thê xong rồi, bây giờ đến phiên hoàng hậu thê đi.”

“Thần thiếp thê cái gì?”

“Nàng phải thê, sẽ toàn tâm toàn ý yêu trăm.”

“Thần thiếp không thương hoàng thượng, không cần thiết phải thê.”

Không sao, hấn không gấp gáp, sớm muộn gì, nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện thê mà thôi.

Hừ, Thái Thái ôm chần tránh hấn, đột nhiên Sở Cuồng kéo lấy mái tóc của nàng khiến nàng không thể nhúc nhích được.

“Đi đâu?”

“Thần thiếp đi ra bên ngoài.”

“Đi ra bên ngoài làm cái gì.” Hấn dùng sức kéo nàng về trong ngực, nói: “Làm gối thịt cho trăm gối.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Đột nhiên phát hiện hấn quá cũng bận bịu không còn như những ngày trước, vì vậy những ngày này ban ngày hấn cũng không còn chạy đến nữa.

Thái Thái cũng có thể an tâm làm một vài chuyện.

Lúc sáng, đột nhiên có người bảo Thục phi nướng nướng đầu choáng mắt hoa, hôn mê bất tỉnh. Thái Thái vội vàng gọi thái y đến khám cho nàng một chút, kết quả thái y lại mừng rỡ báo tin: “Thục phi nướng nướng có tin vui.”

“Có tin vui?” Khi mọi người nghe được tin tức này, không khỏi có chút khiếp sợ.

Thái hậu mừng rỡ, lập tức phân phó, bắt đầu từ hôm nay thái y phải hầu hạ cho Thục phi thật tốt.

Các phi tần khác cũng chạy đến thăm cung Thục phi để chúc mừng.

Thái Thái cũng sai người mang lễ vật qua. Nhưng khi nàng qua thì lại thấy Sở Cường đang ở cạnh Thục phi, còn Thục phi thì dựa vào Sở Cường, ở trước mặt mọi người làm nũng, nói, “Hoàng thượng, nô tỳ thật đang mang thai cốt nhục của hoàng thượng thật sao?”

“Ừ, Thục phi, nàng cực khổ rồi.” Sở Cường ngoài ý muốn vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Thái Vị Không Yên

Thục phi là vào lúc sau khi Thái Thái hồi cung điều chỉnh danh sách thị tẩm mà thụ thai, Thái Thái trở về tẩm cung mang tất cả những ngày Thục phi thị tẩm ra, so sánh với kỳ kinh nguyệt của nàng, đây chính là quy tắc, nhất định phải làm. Nhìn trên danh sách, không có chỗ nào khả nghi, theo lời thái y nói Thục phi thụ thai vào hai tháng trước, mà lần thị tẩm duy nhất của nàng cũng là vào hai tháng trước, khi đó kỳ kinh nguyệt của nàng đang ở đỉnh, cũng là thời điểm mang thai tốt nhất của nữ nhân.

“Nương nương, có chỗ nào khả nghi không?” Đường như Như Tâm, Như Ý lại mong đợi có chỗ sai lầm.

Thái Thái cười nói: “Không có, hoàng thượng của chúng ta có thể vui vẻ rồi, rốt cục cũng đã làm cha.” Vừa nghe thấy nàng tùy tiện nói vậy, các nàng không nhìn được lại hỏi: “Nương nương, từ chuyện lần trước chẳng lẽ không phát hiện được có vấn đề gì hay sao?” Lần trước, nàng nói lần trước nào? Nhìn Như Ý muốn nói lại thôi, cuối cùng nàng cũng nói ra: “Lần trước hoàng thượng tới Phụng Tào cung của nương nương, tại sao thái hậu, Mai phi, Lan phi sớm không đến, muộn không đến, lại đến Phụng Tào cung lúc đó? Sau đó em có đi tìm hiểu chuyện này, mới biết, thật ra từ đầu Mai phi nương nương đã cho tai mắt nằm vùng ở đây, lần trước thay vì nói là do lỗi của nương nương, không bằng nói là vì nương nương không tra kỹ, để người nắm lấy thóp.”

“Người ta chính là muốn sự sủng ái của thái hậu đối với người giảm đi phân nửa.” Nàng quỳ xuống nắm lấy tay Thái Thái, khẩn thiết nói: “Nương nương tốt của em, làm nữ nhân trong cung chính là như vậy, cho dù người cố gắng làm hết sức, nhưng nếu như không có con cháu, hơi bất cẩn tí sẽ bị người khác đánh vào địa ngục. Nương nương có thể không nhúng tay vào cuộc tranh đấu của những người này, nhưng nương nương lại chiếm mất vị trí tốt nhất mà họ khổ cực theo đuổi, ở vị trí này, mưu mô đây ắp, nương nương, vì bảo toàn mình, người nhất định phải sinh hạ hoàng tử cho hoàng thượng.”

Nói rất hay.

Mặc dù nàng biết đó là sự thật.

Như Tâm, Như Ý, Như Nguyệt cùng nhau quỳ xuống. Như Tâm cũng nói: “Những lời này của đại tỷ cũng đều là vì muốn tốt cho nương nương, cho nên nhìn thấy hoàng thượng yêu thích nương nương như vậy, bọn em đều thật cao hứng, bây giờ, chỉ cần nương nương quyết định thuận nước đẩy thuyền, ngày nương nương sinh được thái tử cũng sẽ nhanh thôi. Chỉ cần có thái tử, hậu cung mới có thể chân chính bình yên, bọn em cầu xin nương nương, chỉ cần làm một lần, dù là hư tình giả ý cũng được, chỉ cần không bị hoàng thượng phát giác, chiếm được một chút sủng ái của ngài ấy, nương nương có thể ngủ ngon giấc không phải lo gì cả rồi.”

Hư tình giả ý, từ Sở Cường chiếm được một chút sủng ái.

Sở Cường cũng thật đáng thương.

Thái Thái cúi đầu suy tư, chẳng lẽ những nữ nhân khác cũng đều hư tình giả ý để chiếm được một thứ gì đó từ hán cả sao?

Chẳng lẽ còn cần thiết thêm một chân của nàng chen vào nữa sao?

Thái Thái hiểu được ý tứ của hai tỷ muội, tức là muốn ngoài mặt ngoài thuận theo Sở Cường, cho dù lòng có chán ghét hán cả nữa, cũng chỉ có thể giấu ở trong, nhưng chỉ sợ là Thái Thái nàng làm không được mà thôi. Nàng nâng má, nhìn ánh nến nhẹ nhàng sáng quắc. Suy nghĩ bay xa, trong lòng tựa như đang có một vương mắc, nhưng chuyện này sang ngày thứ hai cũng bị ném ra sau đầu, nàng vội phải giả vờ.

Nàng vốn tính trơ có thừa mà, thật sự đúng là chướng ngại.

*****Bánh bao thịt Thái Thái*****

Sau khi mang thai, hoạt động đối ngoại của Thục phi dường như tăng lên nhiều, mặc dù mỗi người ở đây đều dặn dò Thục phi phải bảo trọng thân thể, dù sao trước ba tháng là thời kỳ thai nhi yếu ớt nhất. Nhưng Thục phi lại không thèm để ý, mang theo nô tỳ chạy đến cung Mai phi ngồi một chút, lại chạy sang cung Lan phi ngồi một chút, sau đó lại thỉnh an thái hậu, xong liền mang theo người đến Phụng Tảo cung ngồi một chút. Lúc đến Phụng Tảo cung lại có ý lộ ra bộ dáng rất cố sức, nhìn từ bên ngoài vào thì nàng có vẻ rất mệt mỏi, nhưng mà vẫn kéo lê thân thể mang thai để chạy đến thỉnh an hoàng hậu cơ đấy.

Thái Thái vẫn đối với nàng ta vẫn ôn hòa như bình thường, lại còn đặc biệt cho thêm một cái nệm trên ghế của nàng ta nữa.

“Aiz, người mang thai thật là cực khổ, nếu nô tỳ biết được cực như vậy, không bằng không có cho rồi.”

Thái Thái sững sốt, aiz, nếu người không mang thai, làm gì còn có cơ hội để nói những lời như thế này chứ, thật là không biết điều.

Nàng ta nói tiếp, “Nô tỳ từng ở bên chỗ thái hậu ăn được món cao hoa mai của hoàng hậu, thật sự rất ngon, bây giờ chợt nhớ đến, cũng là nhớ mãi không quên.”

À, thì ra là muốn ăn cao hoa mai, Thái Thái cười nói: “Bản cung gọi người gói một ít cho Thục phi ăn.”

Nàng còn tưởng rằng nàng ta sẽ tự mình làm, không nghĩ đến chẳng qua chỉ gói lại mà thôi.

Aiz, thật may chỗ nàng hôm qua mới bảo Như Ý làm một ít, nguyên bản muốn để cho nàng ăn, cao hoa mai này dùng tổ yến, bột gạo, thịt băm, đường phèn, cánh hoa mai làm thành. Chua ngọt ngon miệng, cũng là thức ăn rất tốt cho phụ nữ có thai bồi bổ cho con, nhưng đừng mà mơ tưởng, nàng có thể hạ thấp thân phận mình mà đi xuống bếp làm, không đời nào!

Hoa mai cao được mang đến, sau đó để trước mặt nàng ta, đột nhiên Như Tâm móc ra một cây ngân châm, cười khanh khách nói: “Quên giúp nương nương thử độc, để nô tỳ.” Xong lại đem ngân châm cắm qua cả bánh ngọt, không thấy vấn đề gì cả: “Nương nương có thể yên tâm ăn rồi, để nô tỳ gói lại.”

Không ngờ lần này, lại khiến cho Thục phi nhớ đến chuyện đã từng hạ độc Thái Thái, bụng đau lên.

A—

Nàng thế nhưng cảm giác được, chuyện mình làm, đã bị hoàng hậu, còn có đám nô tỳ của hoàng hậu đều phát hiện cả rồi.

Bằng không tại sao lại muốn nghiệm độc trước mặt nàng?

“Nương nương mệt mỏi, người đâu, mau đỡ nương nương hồi cung, truyền thái y!”

Sau khi nàng đi, Như Tâm bảo nô tỳ mang bánh ngọt đem đi theo.

Sau đó lại thăm hỏi: “Sao Thục phi nương nương lại khẩn trương như vậy nhỉ?”

“Em thử độc, là sợ nàng ta gài tang vật hại bản cung?” Thái Thái cời chiếc vòng tay xuống, hỏi.

“Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, tất cả mọi chuyện đều khó lường trước, cho nên em nói, cẩn thận vẫn hơn.”

Thái Thái chứng kiến tận tâm tận lực của ba người, tâm thật cảm động.

Đột nhiên lại nhớ đến Quan đại ca. Nếu như Quan đại ca cũng ở trong cung thì thật là tốt, đáng tiếc, Quan đại ca sẽ không bao giờ ở được nữa.....

Năm ba người nô tỳ chạy vào phòng, vạn phúc nói: “Mới vừa rồi thái y chẩn bệnh cho Thục phi, nói Thục phi nương nương thai vị không yên, thai nhi, tràn ngập nguy cơ.”

“Cái gì?!”

Thái Thái sợ đến hết hồn, thai vị không yên?

Kết quả nàng gọi thái y đến hỏi thật kỹ, Thục phi trời sinh thể chất hơi nhiệt, vốn mang thai có nhiều nguy hiểm.

Hiện tại thân thể thai nhi hơi chéch lạnh, mẹ con hai người đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Kể Trong Kể 1

Lúc này tất cả những nhân vật trong cung đều tập trung lại tại tẩm cung của Thục phi, có làm bạn nói chuyện, có an ủi, có bưng trà dâng nước, đại gia đình hậu cung này hiếm khi lại có được bộ dáng hòa thuận vui vẻ như vậy. Hơn nữa còn rất là lộn xộn, Thái Thái cùng Sở Cuồng từ thái y viện trở về, vừa lúc lại nhìn thấy một đám đông tụ tập, đây là cái dạng gì chứ? Vì vậy nàng phân phó: “Mọi người về cả đi, ở đây bản cung sẽ tự an bài người chăm sóc, Thục phi cần phải nghỉ ngơi.” Lời nàng nói rất có sức nặng, vì vậy mọi người rớt rít cáo lui. Thục phi thấy Sở Cuồng đã đến, mặt liền biến sắc, trở nên còn đáng thương hơn so với cả cừu non.

Rất nhanh, nàng ta liền dựa vào hõm vai Sở Cuồng, nũng nịu nói: “Nếu nô tỳ vô năng, không thể giữ được hài nhi của hoàng thượng, thì nô tỳ thật có lỗi với liệt tổ liệt tông.” Tại sao ai ai cũng thích lôi liệt tổ liệt tông lên để nói chuyện vậy nhỉ? Liệt tổ liệt tông nhất định cũng không thể nhớ nổi mình có được bao nhiêu con cháu cơ mà. Thái Thái đứng đấy, thấy trong cung Thục phi cũng không thiếu hụt người hầu hạ, nàng dứt khoát hỏi nàng ta: “Thục phi, muội muội còn thiếu cái gì, có thể nói cho bản cung, bản cung có thể tạm thời cho muội muội mượn Như Tâm, Như Ý.” Như Tâm, Như Ý đều là người tâm tư thanh bạch, nhưng nhìn thấy trên mặt Thục phi rõ ràng không vui, nàng nhọt nghĩ, có lẽ nàng ta cho rằng bất kỳ là Như Tâm hay Như Ý đến đây, cũng đều là gian tế nằm vùng của nàng mà thôi, nếu thật vậy thì có sao chứ, không phải nàng ta cũng an bài gian tế bên cạnh nàng đó sao? Ngược lại, Thái Thái cũng chỉ là thật lòng đưa cho nàng ta một cánh tay trợ giúp mà thôi. Cân nhắc kỹ, Như Ý có vẻ trầm ổn hơn, vì vậy Thái Thái nói: “Bản cung thích nhất là Như Ý, tạm thời cho muội muội mượn vậy, cho đến lúc muội muội lâm bồn, được không?”

Dù sao cũng là ý chỉ của hoàng hậu, cho dù là không muốn cũng không thể làm gì được cả. Nàng ta nhìn Sở Cuồng một chút, thấy Sở Cuồng cũng không đề ý đến chuyện hậu cung. Bây giờ Thái Thái là tâm can của hắn, cho dù Thái Thái nói, Sở Cuồng, ta muốn người lên trời hái mặt trăng xuống cho ta, có lẽ hoàng thượng thật sự sẽ kêu một đoàn cố vấn, lên trời hái trăng xuống cho mà xem. Vì vậy Thục phi liền hí hóp mắt cười đồng ý: “Như Ý có thể chăm sóc nô tỳ, là phúc phận của nô tỳ rồi.”

Nhưng trong lòng lại nghĩ, ta thật xui xẻo, thật tức giận ngất trời mà.

Thái Thái nói: “Muội muội hãy an tâm dưỡng thai, mấy ngày nay việc gì cũng không cần phải làm, không cần phải đi thỉnh an, nếu đồ bổ không đủ, hãy trực tiếp bảo Như Ý đến Phụng Tào cung nói cho bản cung biết, bản cung sẽ điều chế cho muội muội. Chỉ là muội muội thể chất nhiệt, cố gắng ăn thanh đạm một chút, đối với tiểu hoàng nhi sẽ tốt hơn.” Nói xong nàng nhìn Sở Cuồng, Sở Cuồng đứng đấy, ý bảo, chúng ta đi thôi, vì vậy một trước một sau rời tẩm cung Thục phi, hai người đi ra hoa viên, Thái Thái nói: “Hoàng thượng, Thục phi mang thai hoàng nhi của hoàng thượng, hoàng thượng phải thường xuyên đi thăm muội mới được.”

“Hoàng hậu thật hiền huệ.”

“Hoàng thượng, nếu như hoàng thượng muốn trở lại bên cạnh Thục phi cũng không có gì quá đáng cả, một đời nữ nhân có mấy cơ hội được ý vào có mang thai hài nhi, mà làm nũng với phu quân đây?”

“Hoàng hậu thật độ lượng ghê gớm”

“Nhưng mà hoàng hậu à, nàng nói trẫm là phu quân của Thục phi, chẳng lẽ trẫm không phải là phu quân của hoàng hậu hay sao?”

“Ngài là hoàng thượng à nha, còn thần thiếp là hoàng hậu.” Thái Thái trả lời mà như không trả lời, ý tứ trong lời nói của nàng nghĩa là, ‘ta chỉ là hoàng hậu thôi à nha, chỉ là hoàng hậu, không phải là thế tử’. Sở Cuồng cũng không ngu, hắn nghe ra được, từ lâu đã được trải nghiệm qua cách nói chuyện của người này, hắn cúi thấp đầu, bảo: “Thái y nói rằng Thục phi nhất định phải được chăm sóc cẩn thận.”

“Hoàng thượng, thần thiếp sẽ chăm sóc muội ấy cẩn thận.”

“Hoàng hậu thực biết săn sóc!” Ba câu bình luận này toàn bộ đều là khích lệ, nhưng loại khích lệ này lại lạnh như băng, không có cất chứa chút tình cảm nào cả. Ngược lại, trong lời nói lại có chút tức giận, đều là tràn ngập yêu cùng đau, hận cùng rối rắm đối với nàng.

Thái y này, Thái Thái quay đầu hỏi: “Có đáng tin không?”

“Hoàng hậu có ý tứ gì?”

“Chẳng qua là thần thiếp thuận miệng hỏi mà thôi.” Thật ra thì kể từ lúc nàng nhìn thấy thái y đã cảm thấy, ngữ khí hắn ta nói chuyện rất mập mờ, giống như trong đó có điều gì mờ ám, nhưng dù sao sự tình trọng đại, liên quan đến hoàng tử, vì vậy chờ Sở Cuồng đi xử lý chính vụ, Thái Thái liền lộn trở lại thái y viện. Chỉ có một mình, ngay cả nô tỳ cũng không mang theo, nàng vừa đi tới cửa thái y viện, đột nhiên nghe thấy có tiếng nữ tử đang nói chuyện: “Thái y, nương nương thật không thể giữ được đứa trẻ này sao?” Đây là giọng nói của nô tỳ thân cận trong cung Thục phi, “Thái y, ngài có lời gì hãy xin nói thẳng đi ạ.”

“Ta chỉ có thể cố gắng, nhưng nhất định phải vạn phần cẩn thận mới được.”

Đến đoạn này, Thái Thái trầm nghĩ, quả nhiên tình huống của Thục phi nghiêm trọng đến vậy. Aiz, lần này nàng thật tiểu nhân, mới rồi lại còn sợ bên trong ẩn chứa mờ ám nữa cơ đấy.

*****Bánh bao thịt Thái Thái*****

Kẹt —

Cửa mở ra.

Cung nữ Thục phi nhìn bóng dáng Thái Thái rời đi, thầm nói: “Quả nhiên là Mai phi nương nương đã đoán trúng, lòng dạ hoàng hậu không tốt, không những không phải người, mà lại tự mình chạy đến nghe lên.” Thái y gọi nàng một tiếng: “Thuốc này, hãy cho nương nương uống sáng tối đều uống vào, nhớ kỹ, nếu không muốn bị hoàng hậu ám hại, các người nhất định cái gì cũng phải nghe ta.” Cung nữ Thục phi gật đầu một cái, cất kỹ cái mà thái y gọi là linh đan diệu dược giúp ổn định thai vị.

Nàng vừa mới đi, Mai phi liền từ bên ngoài đi vào, dịu dàng nói: “Biểu ca.”

“Mai phi nương nương!” Thái y vội vàng thỉnh an vị biểu muội ngày xưa của mình, sau khi Mai phi bảo đứng lên, nàng mới dịu dàng vô hại nói: “Biểu ca, chúng ta làm như vậy có đúng không, ta lo lắng, lương tâm thật bất an.” Nói xong, nàng còn cúi đầu, bộ mặt giả vờ sầu lo.

“Nương nương, còn nhớ rõ trước khi vào cung, dự định đã nói với nương nương, Trên thân người chính là đeo ích lợi mấy đời sau của Tô gia, nếu như người thất bại, chúng ta dù đã hy sinh những người đó, cũng là hy sinh vô ích rồi, mà dự định đã tốn nhiều năm hết lòng yêu thương bồi dưỡng người như vậy, chẳng lẽ người đã quên hay sao?” Nàng làm sao có thể quên được, từ nhỏ cha đã truyền thụ tư tưởng, tương lai, con gái Tô gia đều phải gả vào hoàng cung thành hoàng phi. Nàng tiếp nhận đều là cách giáo dục dành cho hoàng phi. Rồi nhờ vào vẻ đẹp bên ngoài của mình, vào cung, trở thành sủng phi, trở thành hoàng quý phi, trở thành hoàng hậu, trở thành thái hậu, sau đó, để cho hoàng đế tương lai có một nửa huyết thống của Tô gia.

Aiz. Nàng ngồi trên ghế, sâu kín thở dài: “Biểu ca, ta lo lắng, hoàng hậu tựa hồ cũng không phải là người đơn giản.”

“Nương nương, người không được mất lòng tin với bản thân mình.”

Mai phi gật đầu mỉm cười.

Bánh bao (*——*)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Kế Trong Kế 2

Cung Thục phi.

“Nương nương, đây là thuốc thái y kê, thái y nói, chỉ cần nương nương sáng tối uống vào, nửa tháng sau, thai khí của nương nương có thể ổn định lại.” Thục phi cười một tiếng: “Thật sao?”

“Thật vậy, nương nương đừng quên chúng ta đã tốn bao nhiêu tiền mới mua được thái y! Thái y đã thề sẽ tuyệt đối không phản bội nương nương.” Nói xong, nàng móc bút ký từ trong lòng ra: “Hắn nhận lễ vật của chúng ta, nô tỳ đã thu bút ký của hắn, nếu như nương nương có bất kỳ khó chịu nào, chúng ta có thể lấy ra để đối chứng với hắn.”

Thục phi dựa vào trên đệm, phân phó: “Nhờ kỹ, không được để Như Ý phát hiện.”

“Dạ, nô tỳ cho rằng chờ thân thể nương nương khá lên, bọn họ cái gì cũng không thể phát giác được, hơn nữa nhân cơ hội này, nương nương có thể giữ chặt hoàng thượng ở bên cạnh mình.”

Thục phi xác thực có ý đồ đó, khi nàng nghe nói thai vị mình không yên, lo sợ vô cùng. Nhưng sợ hơn vẫn là lo thái y viện bị hoàng hậu mua chuộc, không thật lòng chữa bệnh cho mình, lại càng sợ hoàng hậu động chân động tay trong thuốc. Nhưng bây giờ có thuốc của thái y, nên nàng không cần lo lắng gì nữa. Thục phi hí hóp mắt, sau đó uống thuốc vào.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Thái Thái bị đóng sách thuốc cao như núi trong Phụng Tảo cung chôn sống, nàng tùy tiện quơ lấy, cũng không lên tiếng, lại càng không biết là đang suy nghĩ cái gì, nhưng Như Tâm cũng đoán ra được, nương nương đây là muốn tìm biện pháp giúp Thục phi nương nương, xem làm thế nào để giữ được hài tử. Như Tâm nói: “Nương nương, người đọc nhiều hơn cũng chẳng làm được gì, nương nương trước sau cũng không phải là thái y, em xem, chuyện này nên giao cho thái y viện là được rồi.” Thái Thái từng nghe nói, thật ra phụ nữ có thai có thể uống một loại thuốc điều chế nào đó, thì thể chất thai nhi cùng người mẹ sẽ hài hòa với nhau.

Không biết là thấy qua ở đâu nữa.

“Người phi sức cũng không có ai dùng, lại nói thêm, người ta cũng sẽ không lĩnh tình, huống chi đây cũng không phải phạm vi của nương nương.”

“Ta chỉ là rảnh rỗi xem một chút thôi, các em đừng nói nữa.” Những người này, nói nhiều lên cũng thật om xòm, Thái Thái để nô tỳ dọn sách đặt lên giá, để ở đây rảnh rỗi thì rút ra từ từ đọc.

“Nương nương, Như Ý sẽ chăm sóc cho Thục phi nương nương thật tốt.” Sau đó Thái Thái nhìn Như Ý vui mừng hớn hở xách tay nải dọn nhà đi, Như Ý thật là thích được làm tai mắt à nha.

Ngay cả Thái hậu cũng bảo hoàng thượng lúc rảnh rỗi thì nên đến thăm cung Thục phi nhiều hơn để thăm hai mẹ con các nàng, nhưng mỗi lần như vậy Thục phi đều làm nũng khóc sụt sùi, khiến cho lòng Sở Cuồng thực phiền. Càng khoa trương hơn, Thục phi ý vào đứa trẻ trong bụng mình, nhìn nhìn Sở Cuồng, lại nhìn nhìn tổ yến, hy vọng Sở Cuồng có thể tự mình bón cho nàng ăn.

Hắn gắng gượng bụng chén tổ yến lên, bón từng muỗng từng muỗng cho nàng, hi vọng nàng có thể ăn mau hết nó.

“Có được sự quan tâm của hoàng thượng, nô tỳ nhất định sẽ yêu thương đứa trẻ trong bụng, liều mạng để sinh hạ cho hoàng thượng một hài nhi khỏe mạnh.”

“Ừ, ừ, làm phiền nàng, Thục phi.”

Nói thật, đây là lần đầu tiên Sở Cuồng nhìn nàng trong khoảng cách gần như vậy.

Trước đây cho dù là thị tẩm, cũng là qua loa không để ý đến.

Tay Thục phi bám trên cổ hắn không buông: “Hoàng thượng, hoàng thượng nhất định phải bảo vệ nô tỳ.”

“Không ai dám hại nàng.”

Thục phi gật đầu một cái: “Nô tỳ biết, có hoàng thượng bảo vệ, ở cùng một chỗ với nô tỳ, mẹ con nô tỳ nhất định sẽ bình an vô sự.”

“Ừ, nàng nói đúng lắm.” Sở Cuồng cũng cười cười.

—

Hoàng thượng đi rồi, Thục phi phát tay phân phó: “Đi lấy thuốc bổ đến cho bản nương nương.” Nô tỳ bên cạnh lập tức đi làm ngay, nàng hiểu được ý nương nương là đi lấy thuốc an thai của thái y. Thục phi nhất định phải điều hòa thân thể thật tốt mới được. Nàng cơ hồ là một hộp liên uống xong thuốc an thai. Sau đó nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần, Như Ý đi tới, nhẹ nhàng đắp kín chăn cho nàng, Thục phi lạnh lùng nói: “Như Ý, bản nương nương không lạnh, vì sao ngươi lại đắp chăn cho bản nương nương? Ngươi không biết hiện tại bản nương nương mang thai không thể bị nóng hay sao?”

Như Ý bèn nhẹ nhàng vén chăn lên.

“Như Ý, bản nương nương nói không được nóng, nhưng bây giờ cũng không thể để lạnh, chẳng lẽ ngươi cũng hậu hạ hoàng hậu nương nương như vậy sao?!”

Vì vậy Như Ý vô cùng kiên nhẫn, lấy một chiếc chăn mỏng ra, đắp kín cho nàng ta, nói: “Nương nương, như vậy được chưa ạ?”

“Như Ý, ngươi đi xuống đi, ta mệt nhọc.”

Thục phi vô cùng kiêu kỳ. Như Ý, tóm lại nàng đối với người liên quan đến hoàng hậu đều có sự kiêu kỳ.

Mấy ngày nay không biết có phải bị Như Ý ám hại hay không, tại sao rõ ràng là uống thuốc bổ, nhưng ngực lại có cảm giác tức, hơn nữa càng ngày lại càng khó thở. Nàng nằm, trên người lại đổ mồ hôi lạnh. Thật mệt mỏi.

Ngủ thẳng đến nửa đêm.

Một trận đau nhức kịch liệt khiến nàng tỉnh lại, Thục phi vừa gọi người vừa quần quai trên giường.

“Người đâu. Người đâu.”

Một đêm không ngủ, đèn từ các cung thông đến cung Thục phi đều được thắp lên, cả ba chục chiếc đèn trắng cũng sáng bừng. Thái hậu, hoàng thượng, từ hai hướng khác nhau cũng chạy đến thăm cung Thục phi, Thái Thái cũng vội vàng chạy đến. Trên đường gặp phải Sở Cuồng, nhìn thấy vẻ mặt hân hoan trọng, Thái hậu lại càng vội vàng gấp gáp.

“Mẫu hậu, người cẩn thận!”

“Bây giờ ai gia chỉ quan tâm cháu trai của ai gia ra làm sao mà thôi!” Bà nói.

Không chờ kiệu đứng lại, Thái hậu đã vội bước ra ngoài.

Thái Thái đi bên cạnh Sở Cuồng, ba người cùng tiến vào tẩm cung của Thục phi, vì chuyện này, ngũ phi cũng đã chạy đến, đứng ở bên ngoài, một cử động mạnh cũng không dám. Thục phi nằm ở trên giường, thái y bắt mạch cho nàng nói, “Mạch của Thục phi nương nương đập không ổn định, thân thể cùng thai nhi ngày càng yếu ớt.” Thục phi lắc đầu: “Không thể nào, không thể nào được ! Nô tỳ đã... đã uống thuốc bổ, sao còn có thể.....”

Lần này Vương thái y lại nói: “Từ mạch của nương nương, xem ra là bị trúng độc. Hơn nữa còn có một việc vô cùng kỳ quái, thần không biết là có nên nói hay không.” Vương thái y mới từ khu chần dịch trở về, đối với những chuyện trước đó không biết, cho nên nói chuyện có phần thẳng thắn: “Thai nhi của Thục phi nương nương vốn vô cùng khỏe mạnh. Thật ra bản thân Thục phi nương nương cũng rất khỏe mạnh, nhưng không biết vì sao, nương nương lại có dấu hiệu bị trúng độc!”

“Trúng độc?!” Tại sao lại là trúng độc, Sở Cuồng nhíu mày nhìn Thục phi, sau đó quay đầu nhìn sang tất cả mọi người ở nơi này.

Mọi người bị ánh mắt của hắn quét qua, ai ai cũng cảm thấy bất an, biểu tình lo lắng.

Bởi vì chuyện này quá nhạy cảm, nếu như bị hoàng thượng hoài nghi, đều sẽ đưa đến họa sát thân.

“Người đâu, bao vây tẩm cung Thục phi lại, kiểm tra thật kỹ cho trẫm, tất cả đồ ăn, lư hương.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Kế Trong Kế 3

Trong cung Thục phi loạn thành một mớ, người người trong tay đều cầm kim bạc thử các loại thức ăn, trà trong bình, ngay cả thức ăn chưa qua chế biến trong phòng bếp cũng không bỏ qua, kiểm tra một vòng xong, mọi người vẫn không thể phát hiện được gì, đôi mắt Thục phi nhìn vào Như Ý, đột nhiên chỉ vào nàng nói: “Nhất định là Như Ý hạ độc hại ta.” A, mọi ánh mắt đều quay lại, rơi vào trên người Như Ý, Như Ý quý xuông nói: “Nô tỳ tuyệt đối không dám làm hại Thục phi nương nương, không biết tại sao Thục phi nương nương lại oan uổng nô tỳ như vậy?” Nàng nhìn Thục phi, cau mày: “Vì sao nương nương lại nói như vậy?”

Thái Thái cũng nhíu mày, nàng bước lên trước mấy bước, “Thục phi, Như Ý là người bản cung đưa người mượn dùng. Bây giờ người có chuyện, liền chỉ trích Như Ý, đến tột cùng là người muốn nói cái gì?” Thục phi nhìn Thái Thái nói: “Trong cung này, những người khác đều là người thân tín của ta, chỉ có Như Ý là người ngoài, sau khi nàng ta đến, ta liền bắt đầu ngã bệnh.”

“Thục phi, nếu như bản cung nhớ không lầm thì phải là, sau khi người ngã bệnh, Như Ý mới sang đây hầu hạ người. Người có thể rõ ràng lời thái y đã nói, người là bị người hạ độc mới bắt đầu ngã bệnh, hiện tại bệnh tình nặng thêm, tại sao không đi hỏi thái y, lại vu cho Như Ý chứ!”

Sở Cuồng đứng lên, gọi: “Người đâu, tuyên thái y đến hỏi!”

Không lâu sau, thái y được dẫn đến, Sở Cuồng hỏi: “Tôn thái y, kết quả chẩn bệnh cho Thục phi nương nương của Vương thái y hoàn toàn khác khanh, ông ấy nói thai nhi trong bụng nương nương hoàn toàn khỏe mạnh, nương nương cũng vô cùng khỏe mạnh, nhưng lại có dấu hiệu bị trúng độc, còn người khi chẩn lại ra kết quả nương nương thai vị không yên? Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, khanh hãy giải thích cho trẫm.”

“Lần trước khi thần chẩn bệnh cho Thục phi nương nương thì đích thực là thai vị không yên, có lẽ bởi vì thần tư chất còn kém, không có kinh nghiệm về phương diện này cho nên mới không thể chẩn ra Thục phi nương nương là do trúng độc mới dục phát bệnh trạng!” Hắn nói xong, mồ hôi đầm đìa, quỳ trên mặt đất không dám nhúc nhích.

“Hử? Ý của khanh là, khanh chẩn lầm?”

“Thần nguyện ý tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào của hoàng thượng!”

Vương thái y nói: “Điều này cũng không thể hoàn toàn trách Tôn thái y, thần có thể chẩn ra trúng độc, là do lần trước trong khi đi nương nương đi Miêu Cương dưỡng thương, thần đã nghiên cứu các loại dấu hiệu trúng độc một lần thật kỹ, lại biết khá nhiều thủ pháp chẩn đoán bệnh. Dù sao Tôn thái y tuổi cũng còn quá trẻ.”

Sở Cuồng hừ một tiếng: “Nếu như Thục phi nương nương có chuyện, trẫm sẽ không tha thứ cho người!”

“Dạ, dạ!” Tôn thái y đáp xong, lui qua một bên đứng.

Thục phi khóc ròng nói: “Chẳng lẽ không có cách nào tra ra đến tột cùng là ai làm hại nô tỳ sao?”

Đột nhiên, nô tỳ của Thục phi quỳ xuống nói: “Nô tỳ có chuyện, không biết có nên nói hay là không nữa.”

“Người nói đi!” Sở Cuồng ra lệnh.

“Lần trước khi thái y chẩn bệnh bảo nương nương thai vị không yên, nô tỳ lo lắng Tôn thái y sẽ không tận tâm tận lực chữa trị cho nương nương nên lấy chút bạc chạy đến thái y viện để hối lộ. Tôn thái y. Nhưng khi nô tỳ nói chuyện với Tôn thái y xong, đẩy cửa bước ra ngoài, lại nhìn thấy một người.” Lúc này, ánh mắt nàng ta nhìn thẳng về phía Thái Thái.

Thái Thái nhún mày, đoán ra nàng ta đang ám chỉ mình.

“Nô tỳ nhìn thấy hoàng hậu nương nương.”

Hoàn toàn yên lặng.

Sở Cuồng hỏi: “Hoàng hậu, vì sao nàng lại quay ngược trở lại thái y viện?”

“Thần thiếp cảm giác chuyện này có điểm nghi hoặc, cho nên muốn trở lại để hỏi thăm Tôn thái y, lại nghe thấy nha đầu này đang hối lộ Tôn thái y, thần thiếp nghĩ đây cũng là chuyện bình thường nên không quấy rầy, vì vậy mới quay về.”

Sở Cuồng gật đầu một cái.

Ai ngờ nô tỳ kia vẫn nín lặng không trả: “Vậy nô tỳ xin hỏi hoàng hậu nương nương, hoàng hậu cùng hoàng thượng đã nói chuyện với thái y về bệnh tình của nương nương, nhưng lần đó lại chỉ một thân một mình, ngay cả Như Tâm, Như Nguyệt hai người cũng không mang theo, lặng lẽ quay trở lại tìm thái y, nương nương không cảm thấy kỳ quái sao?!”

Sở Cuồng nhìn về phía Thái Thái, mọi người cũng nhìn Thái Thái, trong lòng Thái Thái thầm nói, ai cha, lần này toàn bộ đều chia mũi về mình, chủ tớ hai người này đầu tiên là nhắm vào Như Ý, bây giờ lại nhắm đến nàng. Nô tỳ kia lại khóc nói: “Hoàng thượng, người phải làm chủ cho Thục phi nương nương của nô tỳ, hoàng thượng, nô tỳ cả gan cho rằng, là hoàng hậu nương nương thông đồng với thái y, hại Thục phi nương nương!” Nàng móc gói thuốc bỏ từ trong ngực ra, nếu như tất cả thức ăn đều không có vấn đề gì, nàng hoài nghi, nhất định là do thuốc bỏ này!

“Đây là thuốc bỏ lấy từ chỗ thái y, xin hoàng thượng kiểm tra, nhìn xem, có độc hay là không!”

Được —

Sở Cuồng cho người đem đi kiểm tra.

Vương thái y đem thuốc bột hòa tan, ngửi ngửi, nhún mày bẩm: “Đích thực là có độc được bắt lợi đối với phụ nữ có thai cùng thai nhi.”

Trong lòng Sở Cuồng trầm xuống, chết tiệt, tại sao chuyện này lại liên lụy đến hoàng hậu chứ.

Nô tỳ kia lại khóc ròng nói: “Thái hậu nương nương, xin thái hậu nương nương cùng hoàng thượng hãy lấy lại công bằng cho Thục phi nương nương, nô tỳ lấy tính mạng mình ra bảo đảm, nhất định là thái y bị hoàng hậu chỉ thị!”

Thái Thái không lên tiếng, chỉ yên lặng.

Sở Cuồng chau mày: “Người đâu, đem Tôn thái y nhốt vào Đại Lý tự tra hỏi!”

Hắn lại quét qua gương mặt Thái Thái, suy nghĩ, không biết phải làm sao bây giờ. Thái hậu không thể tin được hoàng hậu lại làm những chuyện như vậy, bà hỏi: “Hoàng hậu, vì sao con không nói gì cả?”

Thái Thái nói: “Con dâu không gì là bởi vì —” bởi vì không biết nói thế nào cả.

“Xin hoàng thượng trước tiên hãy thẩm vấn, tạm thời thần thiếp còn chưa tìm được bằng chứng chứng minh mình trong sạch, hoặc hoàng thượng cũng có thể nhốt thần thiếp vào lãnh cung. Chờ tra được kết quả từ Tôn thái y, hoặc là thần thiếp mới có thể làm rõ.” Bây giờ nàng không giải thích được, để phòng càng lau lại càng đen, dứt khoát không nói nữa, mặc kệ vậy.

Sở Cuồng nhìn nàng như vậy, còn tưởng rằng nàng có cách để giải thích, vì vậy nói: “Tạm thời dẫn hoàng hậu vào Phật tháp, chờ kết quả từ Tôn thái y đi.”

“Vâng.”

Trước khi đi Thái Thái hỏi: “Vương thái y, bào thai của Thục phi còn có thể giữ được hay không?”

Một câu nói, lại khiến Thục phi sợ đến mức run rẩy: “Hoàng hậu, người chưa chết tâm sao, lại còn hỏi thái y nữa! Lòng dạ người thật độc ác mà!!”

Vương thái y nói: “Nương nương, trước kia Thục phi thai vị ổn định, nhưng sau phi bị bỏ thuốc, bây giờ, thai bị thật sự không yên, bây giờ nương nương

là phụ nữ mang thai, không thể uống thuốc giải. Nhưng nếu để độc tố tồn tại trong cơ thể quá lâu, cũng không phải là chuyện tốt.” Thái Thái hỏi: “Độc đó tên gì?”

“Tạm thời chưa cách nào biết được.”

Hỏi xong, Thái Thái mới xoay người rời đi.

Nàng ngẩng đầu nhìn Phật tháp cao vút, trên mặt hiện lên nụ cười nhẹ: “Trở về, lại trở về rồi!”

“Nương nương còn nói nữa, hôm nay người bị nhốt ở đây, Như Ý bị nhốt vào Đại Lý tự. Nếu bọn họ muốn gài tang vật hại nương nương, vậy nương nương không thể xoay chuyển tình thế được rồi.” Thái Thái thầm nói, dù sao cũng không thể xoay chuyển được, vô luận đến nơi nào, cũng giống nhau cả thôi. Thái Thái nâng má, nhìn thị vệ thủ hộ sâm nghiêm bên ngoài Phật tháp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Kế Trong Kế 4

Buổi tối, một bóng người cao gầy dẫn theo tiểu Đức đi vào, trong tay tiểu Đức còn cầm theo một hộp thức ăn, Sở Cường thấy Thái Thái dù bị giam vẫn ung dung đọc sách, không khỏi nghĩ, nha đầu này, dù gặp chuyện vẫn thật bình tĩnh. Hắn bước đến, ngồi xuống, rút bỏ quyển sách trong tay nàng, tiểu Đức lúc này mới đem từng đĩa thức ăn sắp lên bàn.

“Hoàng hậu, nàng có cách gì sao?”

“Không có.” Nàng sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn: “Hiện tại thần thiếp chính là nghi phạm, làm sao người còn trông cậy vào việc thần thiếp có biện pháp nào được chứ?!” Nàng cảm thấy hắn cũng thật đủ quái dị, chẳng lẽ còn hy vọng xa vời nàng sẽ tự mình đi điều tra vụ án này hay sao. Sở Cường cũng sững sốt: “Ý của nàng là, nàng cầu xin trẫm nhốt nàng vào Phật tháp, mà nàng vẫn không có biện pháp nào chứng minh sự trong sạch của mình?!” Thái Thái cười một tiếng: “Thần thiếp không làm, là người trong sạch, cần gì phải đi chứng minh?”

“Chết tiệt!” Sở Cường thật không hiểu nổi nữ nhân này, đến tột cùng là quá thông minh hay là quá ngu ngốc đây nữa.

“Hoàng thượng, tại sao người tin tưởng thần thiếp như vậy, còn Thục phi thì sao?”

“Làm sao nàng biết trẫm tin tưởng nàng?”

“Mới rồi hoàng thượng còn gấp gấp muốn thần thiếp nghĩ biện pháp tự cứu mình đấy thôi.”

“Đúng vậy – bởi vì không phải nàng luôn miệng nói phải giúp trẫm khai chi tán diệt hay sao, làm sao có thể lãng phí cơ hội này từ Thục phi được?”

“Ồ, cảm ơn hoàng thượng đã hiểu ý thần thiếp.”

“Không cần cảm ơn.” Hắn lạnh lùng nhấp một ngụm rượu.

Sở dĩ Thái Thái muốn đến Phật tháp, là vì nàng vẫn một mực cho rằng thanh giả tự thanh. Cho nên tạm thời ở chỗ này để tìm chút thanh bình, bởi vì nếu như mọi người không tin nàng, nàng nói một vạn câu cũng vô dụng, còn không bằng chờ thời gian từ từ chứng minh đi. Nhìn gương mặt nhả nhận thanh lịch đang cúi xuống của nàng, Sở Cường cầm bàn tay của nàng lên vuốt ve: “Hoàng hậu, nàng đừng sợ, trẫm cũng không tin mấy chuyện này.”

“Thật ra thần thiếp không sợ gì cả. Bởi vì thần thiếp cũng không làm những chuyện kia. Nếu như người khác cũng không tin, hoàng thượng cũng không tin, kia thần thiếp nếu chết đi, Diêm vương lão gia cũng sẽ biết thần thiếp là vô tội.” Nàng cười ngay không sợ chết đứng, trong lòng cũng không thẹn với bất kỳ ai, cho nên không hề sợ hãi. Sở Cường đột nhiên ôm nàng vào ngực, quyển luyện không rời, Thái Thái nghe thấy trái tim mình cùng Sở Cường thỉnh thoảng mấy tiếng, mặt đỏ lên: “Hoàng thượng, buông thần thiếp ra đi, thần thiếp là phạm nhân.”

“Nàng không phải là phạm nhân, nàng là hoàng hậu của trẫm.” Hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi đang khẽ nhếch lên của nàng, biểu đạt sự không hài lòng.

Hắn ngẩng đầu, ôm nàng ngồi lên đùi mình, vuốt mái tóc dài của nàng nói: “Trẫm sẽ không để nàng chờ đợi quá lâu.”

Quá lâu cũng không sao, dù sao, nơi này có rất nhiều thứ thú vị. Đột nhiên, nàng nghĩ đến những trải nghiệm đã qua, trong lòng cười thầm, cũng không lên tiếng.

Trên tường, trên xà nhà của Đại Lý tự treo đầy hình cầu. Bên trong phòng tối tăm u ám kinh khủng.

Khi một người bị dụng hình như vậy, khó có thể không nói thời thật.

Cho nên cuối cùng Tôn thái y cũng nhận tội, ‘Xác thực là thần đã cùng với hoàng hậu nương nương cầu kết.....’

*****Bánh bao thịt Thái Thái*****

Như Ý là ở buổi sáng ngày thứ ba bị dẫn đến giam cùng chỗ với Thái Thái, Như Ý cũng không bị nghiêm hình bức cung, dù sao những người ở Đại Lý tự đều biết đáp án mà trong lòng hoàng thượng muốn, là hoàng hậu nương nương vô tội. Nàng đến đó, kể lại tình huống ở Đại Lý tự, ‘Rất cục em cũng biết cái gì gọi là mạnh miệng, Tôn đại nhân chịu đựng bị đánh, nhưng dù thế nào em cũng không nghĩ đến đáp án cuối cùng là ngài ấy lại nhận định rằng nương nương có tội.’

Thái Thái than thở: ‘Ba người các em rất cục đều trở về đây, nhưng chân tướng chuyện này, bản cung đã suy nghĩ kỹ, lại phát hiện, có chút uẩn khúc.’

‘Nương nương, người có ý gì?’

‘Lúc đó bản cung trở lại thái y viện tìm Tôn đại nhân để hỏi, là bởi vì bản cung phát hiện lúc nói chuyện ngữ khí của hần rất mập mờ, cho nên bản cung cho rằng hần còn lời gì chưa thể nói rõ. Nhưng khi đến thái y viện lại nghe được chuyện nô tỳ cung Thực phi hỏi lộ Tôn thái y, như vậy những lời hần nói trước mặt hoàng thượng cùng những lời không thể nói rõ có thể không có gì khác nhau. Bản cung nghĩ đại khái lời nói của thái y mập mờ là bởi vì hần lo lắng không chăm sóc được bào thai của Thực phi, bị hoàng thượng trách phạt mà thôi. Cho nên bản cung liền lặng lẽ rời đi, cũng không hề quan tâm đến chuyện hỏi lộ Tôn thái y của Thực phi.’

Trong tay nàng nắm mấy hạt dẻ rang đường: ‘Nhưng chuyện xảy ra đến mức này, Tôn thái y liền thay đổi, thật kỳ quái.’

‘A?!’ Như Ý, Như Tâm vừa nghe vừa suy nghĩ.

‘Tôn thái y, nhất định không phải do bản cung chỉ thị, tại sao lại muốn làm hại Thực phi, Thực phi nói, nàng coi độc được đó như thuốc an thai, nói cách khác, nàng ta là bị Tôn thái y lừa gạt. Vì vậy bản cung suy đoán, chỉ có hai khả năng.’

‘Một, Thực phi tự hại con mình, đem theo thái y làm người chết thay để kéo bản cung xuống nước cùng. Tôn thái y bởi vì không thể chịu nổi nghiêm hình, lại không rõ tình huống, cho nên mới phải nhận tội là cầu kết với bản cung.’

‘Thứ hai, có người thứ ba, người này nhất định là một phe với Tôn thái y, cũng là người cùng hần bày ra cục diện này. Mục đích là, hại Thực phi, giả họa bản cung, một hòn đá hạ hai con chim.’

Sở Cuồng cau mày, không biết đi vào từ lúc nào: ‘Trẫm nghĩ, trường hợp thứ nhất có thể loại đi.’

‘Hoàng thượng đến để tra hỏi thần thiếp phải không?’ Thái Thái vừa ăn hạt dẻ vừa hỏi.

‘Trẫm cho rằng, Thực phi tuyệt đối sẽ không dùng hoàng tử để làm tiền cược, nàng phải biết rằng hoàng tử đối với hậu cung nữ nhân có ý nghĩ như thế nào, lại đối với những nữ nhân khác không thể sinh hạ hoàng tử lại có ý nghĩ như thế nào?’ Tay hần nâng mặt bánh bao lên: ‘Chỉ có nha đầu ngu ngốc nào đó mới có muốn những nữ nhân khác vì trẫm sinh hạ hoàng tử mà thôi.’ Nha đầu này thoát nhìn là một đối tượng thật tốt để sinh con, hoàng tử do nàng nuôi dưỡng cũng sẽ thật đáng yêu, có lẽ cũng có chút tình quái như chính nàng vậy, bàn tay đang nắm lấy cằm nàng đột nhiên trở nên dịu dàng xẹt qua gương mặt nàng: ‘Nếu như lần này nàng bị vu oan mà chết, nhớ trước khi chết hãy sinh cho trẫm một đứa con trai đi.’

‘Hoàng thượng, những lời này của người thật ác độc! Quá sát phong cảnh.’ Mới rồi nàng còn tưởng hần sẽ nói những lời tâm tình, không ngờ lại là lưu lại một đứa con trước khi chết.

‘Không bằng bây giờ, thừa dịp trẫm còn tin tưởng nàng, chúng ta hãy sinh con trai đi..... Đến lúc đó nể mặt hần, trẫm có thể khai ân một chút.’

Nói xong, hần ôm lấy nàng, bàn tay nhẹ nhàng sờ vào y phục trên người nàng, Thái Thái vội dùng lực đẩy tay hần ra.

Hần cười gian trá: ‘Nếu nàng vĩnh viễn ở lại lãnh cung cũng rất tốt, như vậy, trẫm đều có thể ngày đêm – tuyên dâm cùng hoàng hậu.’ Hần thì thầm: ‘Sẽ không có ai nắm thóp của hoàng hậu cả ~’

‘Sở Cuồng, dừng tay!’

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Kế Trong Kế 5

Thật vất vả mới có được cơ hội riêng tư yên tĩnh, làm sao có thể buông tha chứ. Hắn dùng tay ôm ngang người nàng, bê lên, “Nhất định là kiếp trước trẫm đã thiếu nợ nàng, đã vậy kiếp này còn muốn nàng hoài hài nhi của trẫm nữa.” Thái Thái vừa toát mồ hôi vừa néo ngực hắn, đáng tiếc lại quá rắn chắc, không néo được, nàng không thể làm gì khác hơn là dùng ngón tay chọt chọt: “Sở Cuồng nguoi thật tự đại, lại cho rằng nữ nhân vì nguoi sinh con là chiếm được tiện nghi sao!” Nàng tức giận vô cùng, đập lại hắn, đáng tiếc vẫn không thể thắng nổi.

“Như Tâm, Như Ý, Như Nguyệt ở ngoài canh chừng, bây giờ trẫm cùng nương nương các nguoi có việc cần tâm sự.”

“Vâng ạ.”

Bên trong tháp đã được cải tạo thành nơi cho người ở, tầng cao nhất là phòng ngủ, tầng tiếp theo là phòng ngủ nô tỳ, dưới nữa chứa đầy sách vở, còn dưới cùng là phòng khách. Từ lần trước sau khi ra khỏi nơi này, Thái Thái đã cho người sửa sang lại rất tốt, dường như đoán trước mình sẽ vào đây thêm lần nữa.

“Sở Cuồng, không phải chàng không hiểu rõ ta.” Đôi tay Thái Thái chống trước ngực hắn.

“Cái gì?” Hắn cau mày, không hiểu rõ ý tứ bánh bao.

“Hôm nay ta.....” Nàng cúi đầu, nói thầm: “Thật ra thì trước lúc chàng đại phát thú tính sao không đi kiểm tra thời gian của người ta một chút chứ.....”

“Thời gian gì?”

A, hắn bùng tình ngộ, thật xui xẻo.

Thái Thái đang có kinh nguyệt, không thể sinh được hài tử, nàng thừa dịp hắn sưng sờ, thoát ra, “Ông trời chú định ta không thể nào sinh con cho chàng được.”

Sở Cuồng nằm trên giường, nghiêng người nhìn nàng: “Nàng không gạt người đấy chứ?”

“Ta không có gạt đâu.”

Bất chợt, Sở Cuồng xuống giường, một tay ôm lấy Thái Thái, “Ta cho nàng biết, tránh trẫm, là vô dụng thôi.” Một nụ hôn rơi xuống trán nàng, “Nàng tránh được nhất thời, không tránh được cả đời!” Nói xong, mặc dù không thể làm tiếp chuyện định làm, nhưng hắn vẫn ôm chặt nàng, hôn tai nàng, hôn mặt nàng, sau đó lại để lại một vài dấu vết trên chiếc cổ trắng nõn của nàng.

Tay Thái Thái, trước sau vẫn như đuổi ruồi xua trước mặt hắn, nhưng mà vẫn không thể làm nên chuyện gì.

Sở Cuồng ra khỏi tháp, ra lệnh cho tiểu Đức, “Chuyện này, trẫm muốn điều tra thật kỹ, trẫm sẽ tự mình làm điều ấy, Vinh quận vương bồi thẩm.”

Hắn nhất định phải tìm một người toàn tâm toàn ý vì Thái Thái giúp một tay mới được, trước kia còn có Quan Bộ Phi, bây giờ chỉ còn lại Sở Vinh. Sở Vinh đã sớm sốt ruột trông ngóng tình hình trong hoàng cung, lại bị vương gia ngăn lại, bây giờ nghe báo muốn hắn bồi thẩm, liền lập tức thay y phục vào cung diện kiến Sở Cuồng.

“Sở Vinh, trẫm muốn nguoi đi lai lịch gia tộc Tôn thái y, nguoi hãy điều tra thật kỹ càng cho trẫm.”

“Dạ!” Sở Vinh hiếm khi được nghiêm túc như vậy.

Hai ngày sau đó, Sở Vinh đã điều tra ngọn nguồn tất cả quan hệ của Tôn thái y, dâng cho Sở Cuồng tra xét. Nhưng tất cả những thứ đó cũng không thể chứng minh hắn cùng người trong hậu cung có liên hệ gì. Tôn thái y này, Sở Cuồng không loại trừ khả năng hắn vào cung là có âm mưu, hoặc là nội ứng của một ai đó, vì vậy thân phận của hắn cũng có thể đã được làm giả. Tôn thái y là thông qua cuộc thi trong thái y cục mới vào cung. Ngay lập tức ba đời của hắn cũng bị tra xét. Ông hắn chính là danh y trong dân gian, cha cũng theo nghề y.

Đầu mối duy nhất, nguyên quán của Tôn thái y là ở Tô Châu.

Trong hoàng cung, tân phi có nguyên quán ở Tô Châu lại nhiều hơn ba người.

“Từ điểm này hình như cũng không thể nhìn ra được cái gì cả.” Sở Vinh nói thầm, nhìn sắc mặt hoàng thượng.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Sở Cuồng quyết định tự mình đi tra hỏi Tôn thái y, hắn nghỉ ngơi mấy ngày, tinh thần cũng đã hơi hồi phục. Lúc này, hắn quỳ gối trên sàn nhà lạnh như băng, không dám nhìn vào đế vương uy nghiêm đang ngồi ở trước mặt.

Bởi vì ẩm ướt, hơi nước ngưng kết trên nóc nhà, nhỏ xuống trên mặt đất.

Tỉ tách – tỉ tách – tỉ tách –

Hơi hờ của Tôn thái y ngưng đọng, hần cảm giác dường như mình sắp ngất xỉu đến nơi.

“Trẫm hỏi ngươi một lần nữa, đến tột cùng là ngươi đang bao che cho người nào, trẫm đã biết tất cả rồi, nếu như ngươi lấy chết để gánh vác tất cả, cũng vô dụng mà thôi.”

“Hoàng thượng, tội thần đã nói rất nhiều lần, tội thần là nghe theo mệnh lệnh của hoàng hậu nương nương.”

“Nghe theo mệnh lệnh của hoàng hậu? Hoàng hậu đã mệnh lệnh cho ngươi như thế nào, nói miệng, viết thư, ngươi có chứng cứ gì? Ngươi nên biết, vu hãm hoàng hậu sẽ bị diệt cửu tộc. Trẫm đã điều tra cửu tộc nhà ngươi rất kỹ rồi. Tô Châu, là một địa phương rất tốt, địa linh nhân kiệt.”

Tôn thái y nghe xong, không khỏi rung mình một cái, ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng.

“Nói đi, nói ra, da thịt đỡ phải chịu đau khổ.”

Mắt hần đỏ bừng, sắc mặt tái nhợt, quỳ trong bóng đêm, bóng dáng vô cùng kinh khủng.

Sau đó một chốc, đột nhiên toàn thân hần cứng ngắc, thân mình lắc lư mấy cái. Nhìn chăm chăm về phía Sở Cuồng, sắc máu đỏ tươi chảy ra từ khoe miệng hần.

Trái tim Sở Cuồng căng lên, quát: “Phạm nhân cần lười tự sát! Người đâu, truyền ngự y đến, vô luận như thế nào cũng phải cứu sống hần!”

Không nghĩ đến hần sẽ đi đến bước này, che chở cho đồng lõa của mình.

Nếu như hần chết rồi, thì hoàng hậu lại càng khó mà minh oan.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Tôn thái y được cứu sống, nhưng từ đó về sau cũng không thể nào nói chuyện được nữa.

“Tại sao Tôn thái y lại muốn cần lười tự sát? Không phải hần đã nhận mình là đồng lõa của hoàng hậu sao?” Thái hậu thì thầm với Trần công công: “Lúc đầu ai gia nghe nói Tôn thái y nhận mình là đồng lõa với hoàng hậu, thật thương tâm thất vọng, nhưng bây giờ, hần cần lười tự vẫn, ai gia lại cảm thấy, chuyện này có mờ ám?”

“Đúng vậy, nô tài cũng cảm thấy hần nếu là bị hoàng thượng bức đến hồ đồ, cho nên mới cần lười, chết không đối chứng, ngược lại lại thành giấu đầu lòi đuôi, thái hậu ở trong cung trải qua nhiều mưa gió, nên đối với chuyện trong cung có điều hiểu rõ.”

Dứt lời, Mai phi cùng Lan phi lại đến đây thỉnh an.

Thái hậu nói đến chuyện Tôn thái y, Lan phi cũng cảm thấy là giấu đầu lòi đuôi.

Nhưng Mai phi lại cho rằng, có lẽ thái y cho rằng dù sao bản thân hần cũng chỉ có một con đường chết, bị khốc hình bức cho nên mới tự sát thì sao?

Ai cũng có lý cả.

Mai phi chần chờ trong chốc lát mới nói: “Nô tỳ cho rằng, chuyện này thật sự không liên quan đến hoàng hậu nương nương, có lẽ lúc đó nương nương quay trở lại thái y viện, chẳng qua là quan tâm đến tình hình của Thục phi. Còn việc phái Như Ý qua, là vì lo nghĩ cho Thục phi, thái hậu người nghĩ xem, nếu như nương nương muốn hại Thục phi, tại sao lại để người của mình bên cạnh tỳ ấy được. Đây không phải sẽ khiến cho người khác hoài nghi hay sao.”

Lan phi cũng hiếm khi đồng tình, phụ họa theo: “Mai tỳ tỳ nói rất đúng, nô tỳ nghĩ, mấu chốt là tại sao Thục phi lại khẳng khái là hoàng hậu nương nương muốn hại nàng như vậy!”

Mai phi nói trắng ra: “Bây giờ Thục phi mang long tử, tương lai lại là hoàng trưởng tử, có lẽ sẽ là thái tử, Thục phi chiếm được sủng ái của hoàng thượng nhiều nhất cũng là điều dễ hiểu. Tự nhiên sẽ cảm thấy hoàng hậu nương nương.....”

Lan phi kinh ngạc tiếp lời: “Chẳng lẽ Mai phi tỳ tỳ hoài nghi, Thục phi vì mưu đoạt hậu vị, cho nên dùng mọi cách giá họa hoàng hậu, thậm chí không tiếc lợi dụng của an nguy của tiểu hoàng tử?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Phần Hoa Uất Kim Hương

Lan phi lại chọc phá mắt ẩn ý của nàng rồi, Mai phi biết Lan phi cũng muốn mượn cơ hội lật đổ Thục phi, nhưng là nàng ta quá gian trá, chỉ thuận tay đẩy thuyền, đạt được mục đích, còn vai người xấu, không ai khác ngoài mình phải đảm nhận. Chỉ là Mai phi đã quyết tâm, không vào hang cọp sao bắt được cọp, nếu muốn Thái hậu càng có thêm cái nhìn khác về mình, nàng nhất định phải có gan gánh chịu hết thảy.

Trên thực tế, lần hành động này có hơi thất sách, đó chính là Mai phi không ngờ được địa vị hoàng hậu trong lòng hoàng thượng lại vững chắc đến vậy, cũng không phải chỉ cần nàng châm ngòi một chút, là có thể lung lay ngay được. Hơn nữa nếu như hoàng thượng tra ra được, sớm muộn gì cũng sẽ tra đến nàng, đến lúc đó chẳng những không phải là một hòn đá hạ hai con chim, mà là tự bẽ mặt đập vào chân mình.

Cho nên Mai phi đành chuyển mục tiêu, đẩy không ngã hoàng hậu, thì đẩy ngã Thục phi, nếu như nàng chứng minh trong sạch giúp hoàng hậu, đến lúc đó chiếc ghế hoàng quý phi kia, sẽ là của nàng. Ánh mắt len lén quét qua Lan phi, lập tức biết được Lan phi cũng có ý định này.

Trên thực tế, kẻ địch trước mắt của nàng không phải là hoàng hậu, cũng không phải là Thục phi không biết thời thế kia, mà chính là Lan phi ở trước mặt.

Mà vị trí hai người muốn tranh đoạt không phải là hậu vị, mà là vị trí dưới hoàng hậu, chiếc ghế hoàng quý phi.

“Thật ra thì, nếu như trúng độc, kẻ hạ độc nhất định sẽ có thuốc giải, như vậy nếu như là người tự độc hại mình, chắc chắn sẽ có thuốc giải độc cho mình thôi.” Mai phi chỉnh lại một tư thế tao nhã, thận trọng nói: “Chẳng qua nô tỳ chỉ giả định mà thôi. Cho nên Thục phi nương nương mới to gan như vậy, lấy tính mạng hoàng tử làm tiền cược, để vu hãm danh dự của hoàng hậu?”

Thái hậu cúi đầu suy nghĩ, nữ nhân hậu cung vì quyền vị, cái gì cũng có thể làm được. Thái hậu là người từng trải, năm đó bà có thể ngồi vững ở vị trí hoàng hậu, cũng đã từng đánh bại vô số phi tần. Thủ đoạn gì lại chưa từng gặp qua – so sánh lại, hôm nay mới chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi. Thái hậu xác thực cảm thấy hôm nay Mai phi dám đem những lời này nói ra, đã là có chút gan dạ. Hơn nữa hiện tại hoàng hậu không thể làm chủ mọi việc, bà thấy Mai phi Lan phi lại nói chuyện rất công tâm, vì vậy bảo: “Tạm thời ai gia phái hai người các người đi điều tra chuyện của Thục phi, nhưng là thủ đoạn không cần quá mạnh mẽ, dù sao nàng cũng đang có thai. Hơn nữa chúng ta đây chỉ là mới phỏng đoán, phải tìm cho được bằng chứng, các người cũng phải bí mật mà làm, không được để lộ ra bên ngoài.”

“Vâng ạ.”

Ra khỏi điện thái hậu, Mai phi và Lan phi bước song song nhau, mặt trời chiều ngả về phía tây, những đám mây nơi xa hiện lên sắc hồng nhạt, vô cùng mỹ lệ, Mai phi một thân thanh nhã, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn. Đột nhiên Lan phi cười một tiếng: “Mai phi tỷ tỷ, tỷ chuẩn bị tra hỏi Thục phi nương nương như thế nào?”

“Chẳng qua là hỏi thăm mà thôi, chúng ta đều là phi tử, là tỷ muội với nhau, thật sự không nên dùng từ tra hỏi.”

Lan phi cười nhạt, đi đến một khu rừng nhỏ, sâu kín hỏi: “Có một câu nói, nếu không muốn người biết, trừ phi mình đừng làm, tỷ biết không?”

Mặt Mai phi biến sắc, nàng làm sao không hiểu được hàm ý trong câu nói của Lan phi chứ.

Lan phi nhìn Mai phi, nhẹ nhàng hỏi: “Trước khi đi hỏi Thục phi nương nương, muội muốn hỏi Mai tỷ tỷ, vì sao hôm đó, tỷ cũng đến thái y viện gặp Tôn thái y?”

“Muội theo dõi ta?”

“Không phải, chẳng qua hôm đó trùng hợp muội bị cảm lạnh, nô tỳ thân cận của muội đến lấy thuốc, lại thấy tỷ tỷ từ thái y viện bước ra, xem ra vị Tôn thái y kia cùng với tỷ tỷ, cũng không phải là không có giao tình gì.”

Mai phi nghe thấy liền khiếp sợ, thì ra Lan phi lại biết nhiều đến vậy, nàng ta còn biết được điều gì nữa chứ? Nữ nhân này bình thường nhìn như không thân cận với ai, cao ngạo vô cùng, không ngờ tại mắt lại tinh thông đến vậy. Bề ngoài Mai phi lại không tỏ thái độ gì cả, ngồi trên tầng đá, lãnh đạm nhìn trời mây: “Muội muội cũng đã nói đó chỉ là lời nói của thị nữ muội mà thôi, gần đây thân thể ta rất tốt, không hề gặp thái y, nhất định là thị nữ muội nhìn nhầm rồi, hơn nữa, Tôn thái y là người mới vào cung, ta làm sao có giao tình gì với hắn được?”

Lan phi gật đầu, hơi mỉm cười nói: “Tỷ tỷ có khát nước không, không bằng đến tẩm cung muội uống trà đi, thuận tiện bàn một chút làm sao đi hỏi thăm Thục phi nương nương đây.”

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

Bên trong tháp.

Tiểu Đức mở hời đẩy mắt nhìn Thải Thái nắm bột thuốc độc mà nâu kia, xoa xoa, siết chặt, chà chà, ngửi, đột nhiên lại há miệng, định dùng lưỡi nếm thử, thật may là tiểu Đức lanh tay lẹ mắt, bắt được tay nàng: “Nương nương, người điên rồi, tự giết mình cũng không nên liên lụy đến nô tài nha, từ ba tuổi nô tài đã theo hoàng thượng chủ tử chịu khổ, ráng được mười bảy mười tám tuổi mới lên được chức tiểu công công, ráng đến hơn hai mươi mới làm lên đại công công, chẳng lẽ người cứ vậy mà hại chết nô tài.”

Thải Thái hí mắt cười một tiếng, “Bột thuốc này có mùi thơm của hoa, không tin người ngửi thử xem.”

Tiểu Đức mới bắt kể nó có mùi gì, tóm lại làm cho Thục phi thai vị không yên, chính là thuốc độc, nếu là thuốc độc, dù nó có mùi vị của chân giò, cũng không thể nếm thử được. “Hoàng hậu nương nương, nếu như người muốn nếm, hãy chờ hoàng thượng đến, hãy nếm trước mặt hoàng thượng ấy ạ.” Đôi mắt nhỏ tròn trắng, hiển nhiên là thật tức giận.

Thải Thái cười một tiếng, “Gần đây bản cung có đọc một quyển sách, là quyển sách cực kỳ có lợi, trên đó có đề cập đến một loại thuốc bột, mùi vị, màu sắc, đều tương tự với độc này, chẳng qua là trên sách ghi, thuốc này có vị ngọt, cho nên bản cung mới muốn nếm thử. Tiểu Đức, không bằng ngươi nếm giúp bản cung đi.”

“Nô tài không dám, nô tài còn muốn sống thật lâu a.”

Thải Thái lại cười, thừa dịp tiểu Đức không chú ý, vịch bột thuốc lên ngón tay, nhét vào miệng.

—!

A —

Tiểu Đức công công thất sắc —

Sao lại nếm thật a —

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hơi ngọt, nhưng trên đầu lưỡi lại cảm thấy chất chất.

Thải Thái nói: “Ngươi yên tâm, đây không phải là thuốc độc, chỉ là bột phấn được xay thành từ uất kim hương phơi khô mà thôi, người bình thường ăn một chút cũng không bị sao cả, chỉ là người có khí huyết suy nhược cùng phụ nữ mang thai ăn vào mới tạo thành vấn đề.” Nàng cau mày nói: “Thật là xấu, ngay cả hoa uất kim hương xinh đẹp nhường ấy cũng bị lợi dụng để hại người ta.”

Tiểu Đức vẫn chưa hoàn hồn, hần cũng không nghĩ ra, tại sao lá gan nương nương lại có thể lớn đến trình độ này.

“Tiểu Đức, dùng uất kim hương làm thuốc độc, cho phụ nữ có thai ăn xong, khí huyết của họ sẽ bị tổn thương, cho nên mới tạo thành nguy cơ. Ngươi đi gặp nô tỳ của Thục phi, bảo không được để Thục phi ăn lạnh, chuẩn bị nhiều giao*, táo đỏ các loại, sau đó nói cho Vương thái y, độc này, là phấn hoa uất kim hương.”

giao* một vị thuốc bắc, bổ máu, nguyên liệu chính tạo thành là xương động vật.

“Nương nương, người là bị Thục phi hãm hại à nha.” Tiểu Đức đến gần thì thầm: “Cứu nàng ấy, coi chừng lại bị cắn ngược lại một cái.”

“Bản cung lại nghĩ, trong cung không thiếu màn tranh đấu của nữ nhân, nhưng dù sao hải tử của Thục phi, là vô tội.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Bị Tọng Cho Một Bát Thuốc

Vương thái y vui mừng nhìn sang, lại mở một bọc giấy màu vàng nhạt khác ra, tại sao lại là loại thuốc bột màu nâu nhạt này nữa chứ, hoàng hậu nương nương với ông thái y này đều là người điên mà, tiểu Đức tử hừ nhẹ, nói: “Đi đến đâu cũng thấy thuốc độc, thấy nhiều đến phiên.” Vương thái y gõ vào ót hần một cái: “Hiểu cái rắm gì, nương nương cùng lão phu không mưu mà hợp, hơn nữa lão phu cũng đã tìm ra cách để chữa trị cho Thục phi nương nương, phải làm canh bổ máu.” Tiểu Đức nói thầm, người này cũng kêu cứu Thục phi, người kia cũng kêu cứu Thục phi, “Thục phi thật tốt số nha.”

Canh bổ máu, đầu tiên phải giết thật nhiều trâu, cắt lọc tất cả thịt trên thân trâu đi. Rửa sạch xương xong, bỏ vào nước nấu chín, nấu cho đến khi xương tùy đều tan ra, nước biến thành màu trắng. Vớt bỏ xương trâu ra, nấu tiếp nước màu trắng đó, dùng dao cạo bỏ lớp màng như bơ đi, sau đó, đem thịt nấu chín, nấu đến khi còn lại một chén nhỏ, cuối cùng, đem hai loại tinh hoa đó trộn với nhân sâm, cầu kỷ*.

Một chén canh bổ, lại cần ba người vội vã cả hai ngày mới nấu xong, tiểu Đức xách theo hộp thức ăn, mang chén canh bổ đã hao phí biết bao nhiêu công sức này dâng đến tẩm cung Thục phi. Vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi thuốc bắc nồng nặc, tiểu Đức hỏi một nô tỳ: “Sao ở đây lại toàn mùi thuốc vậy?”

“Nương nương tìm đến rất nhiều phương thuốc bảo thai cổ truyền, bảo tui nô tỳ, sắc để cho người uống.”

Tiểu Đức tử hiểu được đạo lý, thể chất mỗi người phụ nữ mang thai đều bất đồng, nguyên nhân sảy thai lại càng vô số chủng loại, cho nên mỗi một phương thuốc cũng không thể áp dụng cho cùng một người nha, Thục phi uống thuốc lung tung, coi chừng lại chết. Tiểu Đức đi vào, thấy Thục phi sắc mặt tiêu tụy, đang cầm bát thuốc uống vào, tiểu Đức nói: “Nương nương, Vương thái y bảo nô tài mang canh bổ đến cho nương nương, nương nương

cần phải uống nó, hơn nữa nhất định phải uống sạch!” Hân bung chén thuốc ra, Thục phi vừa nhìn thấy, trắng trắng sền sệt, giống như mỡ bò, đột nhiên nôn mửa.

“Là thuốc của Vương thái y nấu?”

“Thật ra thì hoàng hậu nương nương ở trong tháp lật xem rất nhiều sách cổ, phát hiện ra độc nương nương uống là bột phấn hoa uất kim hương. Cho nên khí huyết nương nương mới bị tổn thương, khiến long thai không yên. Vì vậy Vương thái y mới đúng bệnh hốt thuốc, sắc canh bổ máu cho nương nương.”

Thục phi nghe đến hai chữ hoàng hậu thì sợ muốn chết, bây giờ những gì có liên hệ đến nàng, bát canh bổ này, cho dù có bị nói thành Cửu chuyển hoàn hồn đan của Thái Thượng Lão quân, nàng ta tuyệt đối cũng không dám uống. Tiểu Đức bung qua, Thục phi vươn tay ra hắt, kết bát canh hao tổn hai ngày một đêm tinh lực, trong nháy mắt hóa thành công cốc, đổ tràn đầy đất. Tiểu Đức mồ hôi đầm đìa, quỳ xuống nói: “Nương nương, chén thuốc này rất có lợi đối với nương nương, có thể giúp nương nương giữ được đứa bé trong bụng!”

“Cút, mau cút, các người đều là người một phe!” Thục phi la hét.

Tiểu Đức ra khỏi cung, trên mặt khóc lóc, trong lòng lại mắng, là người tự mình không cần đấy nhé.

Nhưng lại nghĩ đến việc nàng ta đang mang hài tử của hoàng thượng, nếu như nó chết rồi, chẳng phải hoàng thượng thật bất hạnh hay sao?

Trở về nói với thái y xong, thái y than thở, tự mình chạy đến cung Thục phi nói rõ sự tình, Thục phi lại nhất quyết không nghe.

Sở Cuồng biết được chuyện này, tự mình đến thăm cung Thục phi, ra lệnh cho Thục phi uống vào, ai ngờ nữ nhân này nói cả hoàng thượng cũng muốn hại nàng ta, thà chịu chết chứ không chịu khuất phục.

Tính tình quá cứng đẽ, bình thường sao lại không cứng rắn được như vậy? Sở Cuồng giận dữ vô cùng.

Đột nhiên, một tiếng nói vang lên: “Người không giữ được hoàng tử, lại dám còn mặt mũi mà không chịu uống thuốc?!” Người lên tiếng thế nhưng lại là Thái Thái. Thái Thái nghe nói Thục phi không chịu uống thuốc, mới đi nói với Sở Cuồng, mình có cách. Xác thực, nàng có cách, các đề người ta phải là một việc gì đó, không phải là uy hiếp, đe dọa hay sao.

—bách phát bách trúng

Hừ, không biết phân biệt tốt xấu, Vương thái y đã cố gắng mất mấy ngày mới nấu xong bát canh bảo vệ tính mạng nàng ta, nàng ta lại không uống?

Thái Thái hơi tức giận, cảm thấy nữ nhân này thật không ra gì.

Hơn phân nữa có lẽ là do kiêng kỵ mình, đã là kẻ ác trong mắt nàng ta, Thái Thái liền ác thật thôi.

Nàng bước đến, tất cả mọi người đều không lên tiếng, ngay cả Sở Cuồng cũng không nói không rằng.

Thái Thái nhận lấy bát thuốc trong tay thái y, nói: “Đây là một bát thuốc độc, bản cung đã thương lượng với hoàng thượng rồi, chúng ta muốn hại chết Thục phi nhà người. Cho nên, Thục phi người không uống, chính là kháng chỉ!” Nói xong, nàng lạnh lùng cười một tiếng, bung bát thuốc đi tó, đột nhiên vạch miệng Thục phi, nàng ta bèn giãy dụa, Thái Thái bèn ra lệnh: “Người đâu, giữ Thục phi lại!”

“Dạ!”

Thái Thái dùng lực vạch miệng nàng ta ra, rót hết thuốc vào, tràn ra cả mặt nàng ta!

Khụ khụ khụ —

Ọc ọc ọc —

Mùi vị thật buồn nôn, Thái Thái vừa rót thuốc vừa nôn mửa.

Thật ra thì Thục phi cũng thật đáng thương.

Ừng ực ừng ực.

Rót sạch sẽ bát thuốc, Thái Thái mới buông tay, Thục phi dùng tay móc cổ họng, bị Thái Thái lôi ra, mắng, “Chết tiệt, còn dám ới!”

Thục phi ngẩng đầu nhìn Thái Thái, ánh mắt trở nên tuyệt vọng, sau đó rơi lệ, nằm xuống khóc thút thít.

Sở Cuồng phân phó: “Lui hết đi, để Thục phi nghỉ ngơi.”

Lúc này Thái Thái mới xoay người định đi.

“Không cho phép nàng đi!” Sở Cuồng nói.

“Hoàng thượng định làm cái gì?”

“Nàng định trở về Phật tháp sao?”

“Thần thiếp đang là nghi phạm, phải trở về thôi!”

Thục phi nằm nhìn hoàng thượng cùng hoàng hậu, lòng đau muốn chết, vừa khóc vừa lẩm bầm: “Hoàng thượng sao lại ghét nô tỳ đến vậy, vì để hoàng hậu vui lòng, lại độc chết nô tỳ, ngay cả tiểu hoàng tử của nô tỳ cũng không buông tha.” Sở Cuồng vừa nghe thiếu chút nữa giận điên người, lạnh lùng xoay người, khiến Thục phi sợ đến mức run rẩy, hăn mắng: “Thục phi ngươi hiểu cái gì, hoàng hậu vì giữ lại hoàng tử trong bụng ngươi, thay ngươi thử độc, mới tìm ra độc ngươi trúng phải là phấn uất kim hương, mọi người bận rộn ba bốn ngày, nấu ra thuốc dâng lên cho ngươi uống, ngươi còn lấy dạ tiểu nhân đo lòng hoàng hậu sao? Chết tiệt, nếu không phải là nể mặt tiểu hoàng tử, trăm nhất định sẽ phạt ngươi thật nặng!”

“Hoàng thượng...” Nước mắt của nàng chảy ngược vào trong.

Sở Cuồng xoay người lại, muốn tìm Thái Thái, ai ngờ Thái Thái đã đi mất, đáng chết, nha đầu béo kia lại đi thực vui vẻ mới ghét. Trong Phật tháp kia thoải mái lắm hay sao?

Thái Thái bước ra khỏi cung Thục phi, chậm rãi tản bộ trở về Phật tháp, lại đụng phải Mai phi Lan phi, hai người bọn họ bèn mỉm cười lại đây thỉnh an.

“Nô tỳ chúc mừng hoàng hậu nương nương.”

“Bản cung có chuyện gì vui sao?” Thái Thái nghi ngờ hỏi.

“Nô tỳ nghĩ, rất nhanh, nương nương sẽ rời khỏi Phật tháp được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Che Mắt Dư Luận

Uống thuốc xong, Thục phi ba ngày trước vẫn còn cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi quả nhiên tinh thần bỗng nhiên chuyển tốt, trong lòng nàng vẫn còn canh cánh, căn bản không thể tin tưởng được, vào thời điểm đó lại hiếm có người nào tốt bụng đến vậy. Trời đã trở lạnh, Thục phi khoác một chiếc áo choàng, vừa ngồi xuống, ngoài cửa sổ liền vang lên tiếng sần sật của những bước chân người đi, nàng nhìn ra, lại thấy Mai phi, Lan phi cùng mười nô tỳ, vội vàng vàng tiến vào.

Sao họ lại đến đây chứ? Thục phi ngưng thần, cũng không lâu lắm, quả nhiên Mai phi, Lan phi bước vào, cởi áo choàng trên người xuống.

Nhưng mà, sắc mặt của Mai phi, Lan phi hết sức ngưng trọng.

Lòng Thục phi bắt đầu thấp thỏm không yên, rụt rè hỏi: “Hai người các muội đến đây làm gì vậy?”

“Thục phi nương nương, hôm nay chúng ta đến đây, thay mặt thái hậu nương nương hỏi tỳ mấy câu.”

“Câu hỏi của thái hậu nương nương?” Thục phi khẩn trương nhìn hai người, lại nhìn Mai phi, trước đây không lâu không phải nàng ta đã nói, không thể tin tưởng hoàng hậu, giọng điệu kia giống như thật lòng lo nghĩ cho nàng, nhưng hôm nay nhìn lại, nàng lại cảm thấy cả người trở nên lạnh như băng. Thục phi hỏi: “Thái hậu muốn các muội hỏi ta điều gì?”

Lan phi nói: “Thục phi tỷ tỷ, chúng ta tỷ muội với nhau, cho nên nếu như cái gì là sự thật, tỷ nên nói ra, muội nhất định sẽ vì tỷ mà nói tốt ở trước mặt thái hậu mấy câu.” Thấy Lan phi, nàng giận càng thêm giận, ban đầu nếu như không phải là nàng tiến cử, Lan phi căn bản không có cơ hội vào cung. Thục phi cảm thấy nàng đã làm chuyện ngu xuẩn là dẫn sói vào nhà mất rồi. “Ý tứ của Lan muội muội, tỷ tỷ nghe thật không hiểu.”

Lan phi hạ mi cười một tiếng: “Tỷ tỷ, bây giờ tỷ đang mang thai, cần gì phải vu hãm hoàng hậu nương nương hại mình, nếu như tỷ không cẩn thận, làm tổn thương thai rỗng trong bụng, không phải chỉ mình tỷ, cả Hà gia chúng ta đều sẽ bị tỷ liên lụy, tỷ tỷ, làm chuyện gì cũng cần phải suy nghĩ thật kỹ mới được.”

“Phi! Tại sao ngươi lại vu hãm ta như vậy?” Thục phi tức giận, nhảy dựng lên, “Rõ ràng, là người khác hại độc hãm hại hoàng nhi của ta, tại sao bây giờ, các ngươi lại lật ngược, đột nhiên chạy đến đây nhằm vào ta như vậy chứ?”

Mai phi, Lan phi ngồi im không động đậy, Mai phi dịu dàng nói: “Tỷ tỷ, ngươi có phát hiện người bên cạnh, tự nhiên lại ít đi không?”

Lúc này Thục phi mới nhìn quanh, lại đột nhiên lại phát hiện, tỷ nữ thân cận tiểu Vân, ước chừng đã một ngày không có thấy mặt.

“Không thấy tiểu Vân đúng không? Vậy tỷ tỷ đoán xem, vì sao lại không thấy tiểu Vân đâu cả?”

“Vì sao chứ? Nha đầu chết tiệt kia, lại lười biếng rồi.”

Mai phi than thở: “Không phải lười biếng, mà là nàng ta đã thú nhận không chút kiêng kỵ toàn bộ những chuyện tỷ tỷ đã làm rồi, bao gồm cả — chuyện một năm trước tỷ tỷ hạ độc hãm hại hoàng hậu nữa.”

—

Nàng cảm giác như mình bị sét đánh!

Bởi vì kinh sợ quá độ, cho nên toàn bộ khuôn mặt của Thục phi đều trắng bệch.

Nàng lui về sau ba bước.

“Các người nói những nói cuối gì đó, lời của xú nha đầu kia làm sao có thể tùy tiện tin cho được?!”

Lan phi lãnh khốc đáp: “Người có dám thừa nhận, người hãm hại hoàng hậu nương nương không? Thật ra cho dù người có không thừa nhận thì cũng vô dụng, bởi vì bây giờ hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu đã biết được chân tướng sự tình! Chuyện Thục phi nương nương năm đó hạ độc hoàng hậu cùng chuyện lần này lợi dụng tổn thương thai rỗng, giả họa cho hoàng hậu!”

“Ta không có làm!” Nàng lắc đầu: “Các người nói vậy!”

“Nhân chứng xác thực, vật chứng cũng xác thực, tiểu Vân đã đem tất cả phần hoa uất kim hương tỷ tỷ cất giấu ở trong cung nộp cho thái hậu rồi!”

“Á!” Nàng đột nhiên nhận ra, mình đã rơi vào một âm mưu vô cùng lớn. Ánh mắt nàng nhìn về phía trước, đột nhiên mất lý trí, quát: “Coi như chuyện một năm trước ta hạ độc hoàng hậu là thật, nhưng chuyện lần này, xác thực là có người ở sau lưng muốn hại ta!”

“Một năm trước.....”

Hai phi từ liếc nhau một cái, “Vậy ra, người thừa nhận một năm trước đã từng hãm hại hoàng hậu?”

“Ta!”

Nàng bị ép đến sắp điên lên rồi, một đám thị vệ ào ào tiến vào cung Thục phi, bao vây toàn bộ người ở đây lại.

Mai phi nói: “Thục phi đã thừa nhận tội nàng gây ra, bây giờ, tạm thời giải Thục phi vào lãnh cung. Chờ đợi hoàng thượng, thái hậu tra hỏi!”

“Dạ!”

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Cửa tháp bị mở ra, Thục phi khóc lóc âm ỉ: “Nô tỷ bị oan uổng! Oan uổng a! Thái hậu nương nương, hoàng thượng! Nô tỷ bị oan uổng!”

Thải Thải sững sốt, nhìn trước mặt Thục phi áo quần xốc xếch, bị thị vệ áp giải vào tháp.

Thục phi nhìn thấy Thải Thải, nhào tới, khẩn cầu: “Hoàng hậu nương nương, nô tỷ bị oan uổng, nương nương!”

“.....”

“Hoàng hậu nương nương, nô tỷ biết sai rồi, hoàng hậu nương nương, van cầu hoàng hậu nương nương cứu nô tỷ với!”

Nàng bị giữ chặt, đẩy vào bên trong tháp.

Khoảng khắc khi cửa tháp đóng lại, bên tai Thải Thải vẫn còn vang vọng: “Hoàng hậu nương nương..... Nô tỷ là bị oan.....”

Như gia tam thông đứng sau lưng Thải Thải nhìn theo, nhỏ giọng lầm bầm: “Tại sao lại có người da mặt dày đến trình độ này nhỉ, rõ ràng nàng ta tìm mọi cách để hại nương nương, lần trước nương nương trừng phạt chúng ta đã hoài nghi bánh ngọt nàng ta đưa là có vấn đề, không nghĩ đến, nàng ta lại hạ độc trong nước.” Như gia tam thông nói xong bèn lấy áo choàng phủ lên cho Thải Thải.

Chỉ trong vòng mấy ngày, lại biến hóa thật ghê gớm đến vậy.

Sau khi Thải Thải trở lại Phụng Tào cung, Mai phi, Lan phi liền đến thỉnh an.

Đợi các nàng về rồi, Sở Cuồng mới vội vàng chạy đến.

“Hoàng thượng muốn xử trí Thục phi như thế nào?”

Sở Cuồng nhúc đầu, bóp bóp trán: “Thục phi đang mang cốt nhục của trẫm, cho nên trẫm quyết định tạm thời hoãn lại vụ này.”

“Ừ.” Thái Thái hơi gật đầu.

“Chẳng lẽ nàng có lời gì muốn nói?”

“Vâng.” Thái Thái lại gật đầu: “Chuyện này không đơn giản như hoàng thượng nghĩ đâu.”

“Nhưng Thục phi đã thừa nhận, lúc Mai phi, Lan phi ở bên trong thăm vấn, có rất nhiều người có thể chứng thực, đúng là Thục phi đã thú nhận, chuyện nàng ta từng hạ độc hại hoàng hậu. Chỉ là bây giờ trẫm lo, sau lưng có người đục nước béo cò, chuyện này, trẫm sẽ không buông tay đâu.”

“Đúng vậy, dù sao trong bụng Thục phi cũng đang mang hài tử.”

“Hoàng hậu, chuyện mà bây giờ trẫm đề tâm nhất, chính là chừng nào nàng mới vì trẫm mà sinh hài nhi đây?” Lần này không phải là uy hiếp, trên gương mặt Sở Cuồng hiện rõ vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Cẩn Rách Môi

Thật hiếm khi, cha mẹ lại cùng nhau tiến cung thăm nàng như vậy. Nhìn xem những thứ cha mẹ mang vào, là ba con ba ba mà nghe bảo là thuốc đại bổ gì gì đó. Sau đó, ở trong phòng bếp của Phụng Tào cung, cha giữ ba ba, mẹ đưa con gà lại gần, ngay lúc con ba ba cắn vào lông gà, cha vung tay chém xuống, chặt đứt đầu ba ba, từng giọt máu tươi nhỏ vào trong chén nhỏ. Kế tiếp, ông bắt đầu nấu canh. Thái Thái nhìn mà chắc lưỡi hít hà, vừa đầy máu tanh lại vừa quá bạo lực.

Sau đó mẹ liền bắt đầu thì thào cái gì mà Tống Tử Quan Âm gì đó, sinh con này, bông cháu này. Thái Thái hận không thể nhét hai cục bông vào lỗ tai mình, dù sao, chủ đề như vậy không nằm trong phạm vi hứng thú của nàng. Mẹ lập tức gõ đầu Thái Thái một cái: “Đồ ngốc, nữ nhân không sinh được con, không giữ được trái tim nam nhân.” Bà mới gõ xong, lại nhìn thấy Chu đại nhân bụng chén huyết ba ba kêu la: “Con bé là hoàng hậu, sao bà lại gõ đầu nó chứ!”

“Tôi... nó là hoàng hậu, nhưng cũng là con gái tôi mà.”

Chu đại nhân tròn mắt nhìn Chu phu nhân một cái, bụng chén huyết ba ba kia híp mắt cười ngồi xuống cạnh Thái Thái: “Con gái bảo bối à, ăn vào đi con!” (Bây giờ thì rõ món một cái điệu cười híp mắt Thái Thái di truyền từ ai rồi nhé =)))

“Cha, huyết sống ạ, ghê quá, con không ăn đâu!”

“Đại bổ, thật!” Chu đại nhân dụ dỗ.

“Nếu như người ta nói thịt người cũng đại bổ, không lẽ cha cũng bắt con ăn sao?!” Nàng đẩy ra, bịt lỗ mũi lại.

Đột nhiên, cảm thấy thật buồn nôn, trong bụng ừng ực hai tiếng, Thái Thái giật mình. Tại sao lại cảm thấy trong bụng giống như có cái gì đó vậy?!

Dù sao đi nữa, nàng cũng không ăn đồ sống, không uống máu đâu.

Chu đại nhân không còn cách nào khác, đành đặt bát huyết ba ba xuống.

Bên ngoài tiểu Đức tử truyền lời: “Hoàng thượng giá lâm.”

Sở Cuồng nghe nói một nhà Chu đại nhân tiến cung, thân là con rể, ít nhất phải tỏ vẻ một chút, vì vậy bên ban thường một bàn tiệc. Hắn đi vào trước, sau lưng là hộp lớn hộp nhỏ thức ăn nối đuôi nhau. Bên ngoài là các nô tài đến chuẩn bị tiệc.

Chu đại nhân cùng Chu phu nhân vội vàng cuống quýt xuống nói: “Hoàng thượng vạn tuế.”

“Nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân, xin đứng lên.”

Nhìn hai người, Sở Cuồng lại nghiêng đầu, thấy trên bàn có một chén huyết, bụng lên ngừi ngừi, cười một tiếng, không nói lời nào liền uống vào. Thái Thái cả kinh nói: “Sao hoàng thượng lại uống! Hoàng thượng không hỏi thử nó là cái gì, ngộ nữa là máu người, hoàng thượng cũng uống sao?”

Hắn uống xong, gương mặt tuần mỷ lại trở nên yếu dị kinh khủng. Lau vết máu đỏ tươi trên khóe môi, hắn cười một tiếng: “Tấm lòng của nhạc phụ đại nhân, máu ba ba, hơn nữa chỉ được nuôi lớn lên bằng thuốc đông y.”

“Người, người, thật ghê tởm!” Thái Thái nói.

“Hoàng thượng thật có mắt nhìn.” Chu đại nhân nói: “Một chén huyết này, nhưng là cực phẩm bảo vật đấy ạ.”

“Trẫm đoán là có đánh chết hoàng hậu cũng không uống, bởi lẽ nàng, vô phúc hưởng thụ.” Thái Thái bĩu môi, nàng có phúc cũng không thêm hưởng thụ.

Chu đại nhân và Chu phu nhân thấy tình cảm giữa hoàng thượng và Thái Thái không tệ, rốt cục cũng an tâm rồi đi. Sở Cuồng lại vẫn còn nán lại Phụng Tảo cung, “Hoàng hậu. tối nay trẫm rất rảnh rồi.”

“Thần thiếp không rảnh.”

“Hừ, chẳng lẽ hoàng hậu lại còn bận bịu hơn cả hoàng đế là trẫm sao?”

“Thần thiếp.” Nàng nhìn thấy Sở Cuồng tức giận cau mày, liền rút cổ lại: “Hoàng hậu đúng là có rất nhiều chuyện phải là, ví dụ như kiểm toán, ví dụ như phân phát bạc cho nô tỳ thái giám trong cung, ví dụ như, chuẩn bị y phục theo mùa, y phục cho các cung còn chưa làm xong, ví dụ như.”

A—

Đột nhiên mặt bị ai đó xoay qua, in chặt lên đó là đôi môi lạnh như băng của Sở Cuồng.

Thật phản kích nha —

“Ưm ưm.”

Rộp —!

“A!” Sở Cuồng kinh hãi đẩy nàng ra, nàng, lại dám cắn môi hắn?!

Sở Cuồng thật không nghĩ đến, mới rồi còn thật tốt, nàng có tinh thần đi cắn bậy như vậy? Miệng của hoàng đế cũng dám cắn?

Mới rồi là do Thái Thái quá sợ hãi, “Thần thiếp cắn người là bởi vì bị bức nha, người thật là, thần thiếp đã nói không là không rồi mà. Người.” Cảm giác lúc này giống như cắn thịt vậy, cắn cái rộp. Hơn nữa thịt này cũng rất giòn. Chắc là hắn đau lắm, hơn nữa miệng còn chảy máu, Thái Thái lấy khăn tay ra, đưa đến: “Cho người, lau đi—” ô, thật không nhẫn tâm nhìn thấy Sở Cuồng máu chảy đầy tay, khuôn mặt bánh bao nhũn lại: “Người không nên trách thần thiếp, biết không, bởi vì hôm nay người uống nhiều huyết ba ba như vậy, cho nên mới gặp báo ứng, phải chảy tí máu.”

“Hừ!” Sở Cuồng lau cái môi đã sưng to, ngày mai vào triều bị nhìn thấy thì làm sao bây giờ? Bị thái hậu nhìn thấy thì làm sao bây giờ? Lại nói bị thương chỗ môi thế này, cái này, người ta sẽ nghĩ thế nào đây?

“Hoàng hậu, nàng thật là độc ác!”

“Thần thiếp không ác, hoàng thượng chưa nghe nói qua chuyện một đôi phu thê nọ, tên trượng phu cường hôn thê tử hắn, cho nên mới bị cắn đứt lưỡi à?”

A? —

Có hơi bị nha đầu này dọa rồi.

“Không thể nào có được!”

“Ai nói không thể được chứ, hoàng thượng kiến thức hạn hẹp thật (dám chửi HT thế đấy=)), sau này tên trượng phu kia đem trói thê tử của hắn lại, giải lên cho cha thần thiếp tra hỏi nữa kìa.”

“Sau đó?” Hắn cau mày, xoa cái miệng nóng hừng hực.

“Sau này tên trượng phu đó không nói chuyện được nữa, lại sẽ không cưới vợ khác được, không thể làm gì khác là rút đơn kiện, dẫn thê tử về nhà.”

“.....”

Sở Cuồng nín nửa ngày, lạnh lùng uy hiếp: “Nếu như nàng dám làm mấy chuyện ngu xuẩn như vậy với trẫm, trẫm nhất định sẽ giết cả nhà nàng!”

“.....” Nàng không dám, thật ra thì cắn môi hắn, đã là giới hạn rồi, nhưng đừng khiến nàng bị đồn tới chân tường lần nữa, con thỏ bị ép buộc rồi cũng sẽ quay ngược lại cắn người đấy.

Sở Cuồng càng lúc càng quá đáng, lấn qua lộ lại ở Phụng Tảo cung suốt, thậm chí khiến cho Thái Thái có ý nghĩ muốn chạy ra khỏi hoàng cung. Haiz,

chỉ là nàng trốn đi, cha mẹ phải làm sao bây giờ, aiz, aiz aiz –

Như gia tam thông cả đêm đều nghe thấy tiếng than thở của hoàng hậu ở bên trong. Còn hoàng thượng, tựa hồ ngủ rất say giấc.

Aiz hoài đến canh tư, hoàng thượng mới tỉnh giấc, còn nàng lúc này mới từ từ xoay người chìm vào giấc ngủ.

“Nương nương, sao người lại than thở một đêm thế?”

“Ta nghĩ aiz –” Nàng nâng má nói.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Sau khi Thục phi bị giam trong Phật tháp, Thái Thái liền phái mấy người tự mình sang chăm sóc nàng, chẳng qua là Thục phi cũng không lĩnh tình, Thái Thái phái Như Ý sang, nàng không nói câu nào, nhìn Như Ý làm cái này cái nọ, nàng cũng không bảo một tiếng. Sau, nàng lại nhìn không được mà hỏi: “Như Ý, chẳng lẽ là bởi vì hoàng hậu không thích người, cho nên mới bảo người sang chăm sóc cho một khí phi như ta?”

“Cũng không phải vậy, chỉ là người sợ có kẻ bắt nạt nương nương mà thôi, ít nhất có ta ở đây, nương nương có thể an tâm dưỡng thai.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Siêu Cấp Ngoài Ý Muốn

Làm sao Thục phi lại không hiểu được chứ? Trong hậu cung, việc bá cáo giảm thấp hết sức nghiêm trọng, lại nói dù sao nàng cũng đang mang thai rồng, ngộ nhờ bị người mưu hại, đến lúc đó, hối hận không kịp rồi, Thái Thái gọi Như Ý qua, cũng gọi cả Khảm Mai qua, vì võ công của Khảm Mai rất cao. Đến lúc đó Thục phi có thể bình an lâm bồn.

“Thục phi vẫn khỏe chứ?” Buổi trưa Như Ý chạy về, Thái Thái tranh thủ hỏi thăm.

“Thục phi nương nương rất khỏe ạ, so với lúc trước còn khỏe hơn nhiều, chỉ là, Thục phi nương nương có nói với em, thật sự nàng có lỗi vì đã từng hạ sát thủ với nương nương, nhưng sau đó, nàng lại không dám nữa. Mai phi cùng Lan phi lúc ấy hỏi nàng, lại cố ý đem chuyện hạ độc một năm trước, hỏi cùng với chuyện hạ độc hoàng tử lần này để khiến người ta lẫn lộn. Hơn nữa Thục phi nương nương nói, cung nữ tiểu Vân, nhất định là bị người mua chuộc rồi.”

Mai phi, Lan phi.....

Đã không nói rõ ràng chuyện này, hai người quả nhiên thâm tàng bất lộ.

Thật ra chuyện này cũng khá kỳ quặc, điều Thái Thái băn khoăn cũng là điều Thục phi đã nói, tại sao lại đem chuyện một năm trước nàng đã làm lời ra để nói cùng lúc với chuyện xảy ra lần này? Nguyên bản nó chính là hai chuyện mà. Tựa như một người một năm trước đã từng giết người, sau đó, trong cung lại có người chết, lại tra ra thủ phạm của một năm trước, điều này cũng không chứng tỏ chuyện lần này cũng là do người đó làm. Nếu như nhất định phải gộp hai chuyện lại với nhau, đoán chừng đây là người ta có ý đồ khác.

Còn có tiểu Vân kia nữa.

“Bây giờ tiểu Vân sao rồi?”

“Tiểu Vân kia, bởi vì có công lao tố giác Thục phi, cho nên thái hậu ban thưởng cho nàng một khoản bạc, sau đó cho phép nàng tháng sau hoàn thành nhiệm vụ, đem mọi chuyện giao phó rõ ràng cho thái hậu, xuất cung thành gia lập thất.”

Thái Thái bảo: “Em đi gọi tiểu Vân đến đây đi.”

Tiểu Vân bị dẫn đến Phụng Tảo cung, nhìn thấy hoàng hậu, hiển nhiên có chút kiêng kỵ, quỳ xuống hỏi: “Nương nương, người tìm nô tỳ có chuyện gì ạ?”

“Chỉ là bản cung có chút chuyện chưa hiểu rõ, muốn hỏi người một chút, tiểu Vân, người nói một năm trước Thục phi đã từng hạ độc hại bản cung, vì sao Thục phi lại nói với người chuyện này?”

“Dạ bởi vì Thục phi nương nương cho rằng nô tỳ là loại người có thể làm mọi việc vì nàng ấy.”

Hiển nhiên là sai lầm rồi, cung nữ này sẽ không vì Thục phi mà làm tất cả mọi việc được.

“Chuyện một năm trước tạm thời không nói nữa, nói đến chuyện lần này, Thục phi nếu như chỉ là vì muốn hại bản cung, chỉ cần giả vờ rắc một ít bột hoa uất kim hương là được rồi, tại sao lại dùng lượng lớn đến vậy, lại còn giấu ở trong tấm cung nữ? Chẳng lẽ nàng ta không muốn bào thai này sao?”

“Không, không, nô tỳ cũng không biết, có lẽ là bởi vì Thục phi nương nương muốn giữ lại để sau này có hại người thì dùng.”

“Mới rồi người còn nói nàng tín nhiệm người, bây giờ, người cái gì cũng không biết, lại nói giữ lại về sau hại người thì dùng, tại sao lại còn giấu trong cung, không sợ bị người ta phát hiện sao, nếu vậy nên giấu ở hoa viên mới đúng.”

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ không biết, thật sự không biết.”

Cứ không biết, không biết, “Tiểu Vân, nói cho bản cung, đến tột cùng là ai mua chuộc người?!”

Tiểu Vân hoa dung thất sắc: “Không có, không có ai thu mua tiểu Vân cả, tiểu Vân là không quen nhìn như vậy mà thôi!”

Thái Thái cũng không ép hỏi nữa, sau khi tiểu Vân đi, nàng lên an bài Như Nguyệt theo dõi xem tiểu Vân có đi tìm ai hay không.

Ai ngờ Như Nguyệt trở lại, thần tình nghi ngờ, nhìn Thái Thái, một hồi lâu mới khắc ra một câu: “Tiểu Vân, tiểu Vân đi gặp hoàng thượng.”

A?

Sở Cuồng?

Đừng nói cho nàng, người mua chuộc tiểu Vân, tố cáo Thục phi, chính là hoàng thượng đấy nhé?

Thái Thái suy đoán Mai phi, suy đoán Lan phi, thậm chí nghi ngờ của Như phi, Thần phi, Đức phi, nhưng cho dù lời cả sợ hãi ra, nàng cũng không thể hiểu nổi, tại sao người tiểu Vân đi gặp, lại là Sở Cuồng, chẳng lẽ Sở Cuồng ra lệnh cho một cung nữ đi oan uổng phi tử của mình sao? Đây là chuyện gì chứ? Đầu óc Thái Thái vang lên hai tiếng ong ong.

Gần đây Hung Nô nhiều lần vi phạm biên giới, Sở Cuồng bận túi bụi, sau khi đại vương Hung Nô băng hà, nghe nói ngại vị do tứ hoàng tử kế thừa, tại sao chưa ai từng bẩm báo qua, Hung Nô vương còn có một vị tứ hoàng tử nữa? Vị tân vương Hung Nô này hiển nhiên là xưa nay chưa từng có, tướng quân đóng ở biên cảnh mấy lần liên tiếp thất bại. Hiện tại, trong triều đình có người đề nghị, có nên phái đặc sứ đến Hung Nô, tìm hiểu xem vị tân vương Hung Nô này đang có ý đồ gì hay không?

Sở Cuồng lại không nghĩ như thế, làm vậy giống như là hấn đang ở thế yếu hơn vậy.

Thật không nghĩ đến sáng hôm nay, Hung Nô đột nhiên dâng quốc thư, bọn họ muốn phái đặc sứ sang Đại Sở, bàn về chuyện phân chia biên cảnh.

Hung Nô cùng Đại Sở có nhiều biên cảnh phân chia không rõ ràng, đây rõ ràng cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến hai nước căm thù lẫn nhau trong nhiều năm qua.

Thái Thái một mình tiến vào Long Ngâm cung, Sở Cuồng vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy nàng đang nhíu mày, rồi rầm rập phần, bộ dạng giống như có chuyện vừa muốn nói lại vừa không muốn nói ra vậy.

“Sao vậy? Có gì muốn nói với trẫm à?”

“Hoàng thượng, tiểu Vân –”

Nàng chỉ mới vừa nói ra hai chữ tiểu Vân, Sở Cuồng đã ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn nàng, Thái Thái hiểu, xác thực rồi, chuyện này là do Sở Cuồng bày ra sao? Sở Cuồng sao lại làm như vậy? Cái gọi là suy nghĩ của đế vương, thật đúng là khó hiểu vô cùng.

“Tiểu Vân, hoàng hậu, nàng còn chưa buông tha cho việc điều tra chuyện này hay sao?”

“Hoàng thượng, chuyện gì cũng phải luôn luôn phân biệt phải trái đúng sai.”

Sở Cuồng sâu kín thờ dài, bước đến, vỗ nhẹ gáy Thái Thái: “Đầu nàng nếu nhàn rồi, có thể đi đánh cờ, bằng không thì ném thẻ vào bình rượu, tóm lại làm cái gì cũng được, nhưng là chuyện gì ở trong cung nếu như đã định án rồi, tại sao nàng còn đi lật lại làm gì, trẫm nói cho nàng biết, có một số việc bây giờ trẫm không làm, không có nghĩa là sau này trẫm sẽ không làm.”

“Chuyện gì cũng phải phân biệt phải trái đúng sai.”

Sở Cuồng ngồi xuống, nắn chân mày hỏi: “Nàng là đến hỏi trẫm, đến tột cùng là tiểu Vân bị người nào mua chuộc đúng không?”

“Bây giờ thần thiếp đã biết, tiểu Vân là bị hoàng thượng mua chuộc rồi.”

“Vậy nàng có biết, tại sao trẫm lại làm như vậy không?”

“Biết.” Gật đầu một cái, nàng rất là buồn bực, hoàn toàn không thể hiểu nổi suy nghĩ của hần.

“Bởi vì lần này khi thẩm điều tra chuyện này thì ngoài ý muốn khiến thẩm phải điều tra chuyện chưa chấm dứt của một năm trước.”

“Người định nói là, một năm trước, Thục phi hại thần thiếp sao?”

“Đúng vậy, trước đó vài ngày, thị vệ lục soát tẩm cung Thục phi, thật ra đã phát hiện đến hai loại độc dược, một loại là phần uất kim hương, một loại khác, được Vương thái y kiểm tra, chứng thực, chính là độc đã hại hoàng hậu. Bởi vì chuyện này đã quá lâu, độc trong người hoàng hậu đã được thanh trừ, chúng ta không có vật đối chứng, cho nên thẩm mới nghĩ ra biện pháp này, xử lý Thục phi, muốn nàng ta phải nhận lấy trừng phạt.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Suy Nghĩ Của Đế Vương

Đây không được xem như mượn đao giết giặc, thật ra Sở Cuồng luôn âm hiểm như vậy, chưa bao giờ thay đổi. Mấy ngày nay, nàng bắt đầu có lỗi giác lòng Sở Cuồng tựa như là một người dân lương thiện tinh khiết rồi, phi, căn bản không thể có chuyện này được, Sở Cuồng hẳn trước sau vẫn lấy một thái độ cao ngạo của đế vương để đối diện với mọi người. Thì ra, chỉ vì thái độ của Sở Cuồng với Thái Thái đã biến hóa, cho nên nàng mới buông lỏng cảnh giác với hắn mà thôi.

“Nàng đang nghĩ gì đó?” Ngón tay hắn nhắc cằm nàng lên, dịu dàng nói, trong ánh mắt lại như bảo. nàng nên buông tha đi, không nên tham dự vào chuyện này nữa.

Thái Thái nghiêng đầu, “Nhưng mà bởi vì Thục phi mang thai, hoàng thượng mới tạm thời nhốt nàng trong Phật tháp, chờ nàng sinh hài tử ra mới xử trí sao?”

“Không sai!”

Thiếu chút nữa Thái Thái đã la lên: “Vậy vì sao hoàng thượng lại còn gài tang vật Thục phi hạ độc hại thai rỗng?” Nàng rồi rầm không phải ở cách hắn xử trí Thục phi, mà là ở việc hắn oan uổng Thục phi. Tóm lại, sự tình cái được, cái không –

“Bởi vì gần đây triều đình rất rối loạn, có lẽ thẩm sẽ thân chinh đánh Hung Nô, hậu cung càng rối loạn, đối với Đại Sở lại càng không có lợi, nàng phải biết sau lưng bất kỳ một phi tần nào, cũng dính dáng đến một quyền thần cả. Cho nên, việc bàn về ai làm bây giờ cũng không quan trọng, quan trọng là, trở lại bình thường là được rồi, chờ Đại Sở ổn định, thẩm sẽ nhất nhất bắt được hung thủ.”

Sở Cuồng nhìn ra, chuyện lúc này không đơn giản vì là chuyện riêng trong hậu cung, mà là kiệt tác của trong ngoài hợp tác. Vô luận là phi tần nào làm, nếu điều tra sâu xa ra, dính líu đến cửu tộc, người chết sẽ đếm không xuể.

Dù sao Thục phi cũng đã mang một cái tội chết, như vậy, thêm một tội nữa cũng không sao, nàng còn mang thai đến bảy tám tháng nữa, chờ đến lúc đó, nói không chừng chuyện sẽ có biến hóa. Hơn nữa Thục phi thân phận đặc thù, mặc dù nàng là con gái đại tướng quân, nhưng Sở Cuồng biết, nàng cũng chỉ là một đứa con gái trên danh nghĩa mà thôi. . . con gái chân chính của tướng quân chính là Lan phi, muội muội Thục phi. Cho nên chỉ cần Lan phi còn là được, hẳn thậm chí có thể ban cho nàng ta ân sủng nhiều hơn nữa, còn Thục phi, giống như một quân tốt không đáng nhắc đến.

Rốt cục Thái Thái cũng có chút hiểu rõ suy nghĩ của đế vương – tựa như chuyện Thục Ngân lần trước Sở Cuồng cũng không tra, thì ra trong mắt hoàng đế, chỉ có lợi ích, phải trái đúng sai không quan trọng bằng. Nữ nhân hậu cung đều là quân cờ mà thôi, chẳng phân biệt tốt, xấu, chỉ có hữu dụng, và vô dụng.

Mỗi người trong hậu cung, đều là quân cờ của hắn.

Như vậy, nàng đây là –

Ánh mắt hắn nhu hòa lại, bước tới, đỡ lấy bờ vai nàng nói: “Nàng không nên nhúng tay vào chuyện này nữa.”

Không còn gì để nói nữa.

Hắn áp vào gương mặt nàng, khẽ hôn: “Thái Thái. sau khi Thục phi sinh hạ hài tử, nàng chính là mẹ của nó.”

A?! Lại một lần nữa có cảm giác giống như bị sét đánh. Thái Thái nhìn Sở Cuồng, nàng không phải để ý đến chuyện trở thành mẹ của một đứa trẻ, mà là đang nghĩ, sao Sở Cuồng còn chưa đợi đứa trẻ được sinh ra, đã đi phán định chuyện sống chết của mẹ ruột nó rồi, “Hoàng thượng, người thật là ác độc.”

“Thái Thái.” Hắn ôm lấy nàng, Nhẹ nhàng lắc đầu: “Phân lượng của nàng trong lòng thẩm, cùng với người khác là không giống.” Hắn giải thích, vô

luyện hẳn đối với những phi tử khác như thế nào, lúc đối xử với mình, cũng sẽ thủy chung như một sao? Thái Thái thật có chút cảm động khó có được. Hẳn còn có thể đem nữ nhân phân chia ra từng góc nhỏ trong lòng mình, rót tình yêu vào đó.

“Sở Cuồng, đáp ứng thiếp, chàng muốn là một hoàng đế tốt, không sai, nhưng xin hãy cố gắng để trở thành một người thiện tâm nữa.”

“Trẫm thiện tâm, là đối với người trong thiên hạ, Thái Thái, năng thông minh vậy, phải hiểu, có lúc làm một đế vương, đối với một người công bằng, sẽ tạo thành bất công đối với dân chúng.”

Nói không sai, đứng trên lập trường của hắn, những lời này quả thật một chút cũng không sai.

Gần tối lại nghe mọi người truyền miệng nhau rằng, hoàng thượng, muốn sắc phong quý phi, người được chọn sẽ nằm trong năm phi tần.

Sắc lập quý phi, bây giờ Sở Cuồng làm vậy, tựa như ném một tảng đá khổng lồ vào trong một chiếc hồ bình lặng yên ả vậy.

“Hoàng thượng sao lại đột nhiên muốn lập hoàng quý phi?”

Thái Thái nghĩ, chuyện này thật không đơn giản, hình như một loạt các hành động của Sở Cuồng đều có liên quan với nhau, đầu tiên là kết thúc vụ án một cách qua loa, nhốt Thực phi vào trong tháp dưỡng thai mà không định tội, tiếp đó lại lập tức tuyển chọn hoàng quý phi, nhất định là Sở Cuồng định trấn an cảm xúc của một người nào đó, ít nhất, đó là một nhân vật vô cùng quan trọng. Bắt đầu từ hôm nay, Thái Thái đã học được một bài học, đó là không thể từ một góc độ đơn thuần mà đánh giá Sở Cuồng được.

“Nương nương, hoàng thượng gấp gấp lập quý phi như vậy, không lẽ là định khơi mào chuyện gì đó hay sao?”

“Chuyện của hắn, đừng hỏi đến ta nữa, lại nói cái ghế quý phi kia để trống nhiều ngày cũng không phải là biện pháp tốt, các em cũng biết, hoàng quý phi chỉ dưới mỗi hoàng hậu, có thể chiếm được bốn phần mười quyền lợi. Đó cũng là một địa vị hết sức quan trọng. Hơn nữa nếu hoàng quý phi sinh nhi dục nữ, cũng giống như là hoàng hậu vậy, sẽ được đối đãi như chính thể, trên thực tế, hoàng hậu là Đông cung, mà hoàng quý phi chính là Tây cung. Một quốc gia chỉ có Đông cung mà không có Tây cung, là điều không thể nào xảy ra được.”

“Nương nương tựa hồ như không sao cả vậy, chẳng lẽ người không lo lắng sao?” Ngay cả Khảm Mai cũng lo lắng theo.

“Gả vào nhà đế vương, nên hiểu được hoàng đế nhất định phải tam cung lục viện, trước khi vào cung, bản cung đã nhìn thấu việc này rồi.” Nàng khẽ mỉm cười, không thất tâm, sẽ không cảm thấy khổ sở lo lắng, bởi vì, nàng cũng chưa bao giờ muốn chiếm đoạt cái gì cả. Nhất là hôm nay sau khi nghe lời Sở Cuồng nói, Thái Thái đã quyết định, loại nam nhân như Sở Cuồng này, chỉ có thể thương thức từ xa, nhưng không thể làm đối tượng để yêu thương được.

“Tất cả mọi người đều nói, Lan phi và Mai phi, đều là người tốt nhất để chọn trở thành hoàng quý phi, mà hình như cũng là hai người duy nhất có khả năng được tuyển đấy ạ.”

Trong lòng Thái Thái suy đoán, cha của Lan phi chính là viên chinh đại tướng quân. Cha Mai phi tay nắm thuế vụ Tô Châu. Một nắm giữ binh quyền, một nắm giữ tài quyền, đoán chừng Sở Cuồng cũng không biết phải xử lý ra làm sao đây để không khiến hai gia tộc quan trọng không sinh bất bình trong lòng, nàng lại nghĩ, hẳn làm hoàng đế cũng thật không dễ dàng, ngay cả việc sủng ái ai cũng không thể quyết định được.

“Hoàng hậu nương nương, thái hậu gọi hoàng hậu đi qua, để bàn chuyện hoàng thượng lập quý phi ạ.”

Nếu như hoàng thượng lập hai quý phi thì thật tốt, như vậy mới cân bằng, hai nhà cũng sẽ không náo loạn với hắn.

Đến lúc đó, một ngoan ngoan đi đánh giấc cho hắn, một ngoan ngoan nộp tiền cho hắn.

Trong hoàng cung, hai hoàng quý phi phân mỗi người một phần tư quyền lực và trách nhiệm.

Thái Thái còn dư lại hai phần, sẽ có nhiều thời gian hơn cho việc đọc sách, nuôi cá.

Nếu như hai quý phi mảnh khỏe cứng rắn, thì có thể quản tốt cái nhà này rồi.

Nàng tuyệt có thể lui xuống, làm một hoàng hậu nương nương lười biếng không có chí tiến thủ.

Chỉ cần hoàng quý phi an phận với vị trí thứ hai là được.

Thái Thái ngoéo đầu ngón tay cười một tiếng, đáng tiếc, khả năng lại không nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Ánh Mặt Trời Sáng Chói

Trong hoàng cung bây giờ quần ma loạn vũ thật khó coi, vì vậy Thái Thái dứt khoát không thèm để ý đến nữa, mỗi lần thái hậu hỏi Thái Thái ‘con cảm thấy người nào tương đối thích hợp làm hoàng quý phi nhất’, bánh bao cũng chỉ hàm hàm hồ hồ mà trả lời ‘tùy hoàng thượng cả, con nói cũng vô dụng’, bộ dạng thì trông thật rối rắm tuy thật cũng không phải là rối rắm lắm.

Hôm nay cuối thu khí trời sáng khoái, ánh mặt trời vừa đúng lúc chiếu lên người nàng, bên cạnh Như Ý, Như Tâm đang may mấy món đồ trẻ nhỏ cho Thục phi. Đây là đề nghị của Như Ý, nàng ở trong tháp hầu hạ Thục phi hai ngày, cũng cảm giác được nữ nhân này có chút đáng thương, nàng ta tuy ở trong tháp nhưng lại không giống hoàng hậu, mọi người đều biết nàng chắc chắn sẽ chết, cũng coi nàng không ra gì, cơm ăn mỗi ngày lại càng không được tốt.

May mà Thái Thái đã từng nói, nếu như chỗ nàng ta không tốt, thì để bên Phụng Tào cung chuẩn bị phần đồ ăn cho nàng ta, ngay cả khi ăn tổ yến, cũng chia cho hơn phân nửa. Y phục của hoàng tử trước giờ đều do mẹ ruột làm, Thục phi khóc cầu Như Ý, có thể lấy giúp nàng mấy mảnh vải, gấm nhỏ, để nàng lúc nhàn rỗi trong tháp, may chút y phục cho hoàng tử, cũng có thể giết thời gian.

Cái này không phải là vấn đề gì lớn, Thái Thái cũng rảnh rỗi đến phát hoảng, dứt khoát giúp làm thêm vài món, cũng để giết thời gian. Dưới ánh mặt trời, Thái Thái vừa khâu chỉ vừa nhìn tay nghề thâm thuà của Như Ý, đúng là thiên hạ vô địch rồi, còn Như Tâm thì am hiểu nhất là cắt vải. Như Nguyệt nhìn nhìn, cầm lấy một cái ghê nhỏ, “Tỷ, tại sao chúng ta cùng nhau lớn lớn, muội đều không hề biết các tỷ lúc nào thì học thâm thuà cắt may thế này?”

Nàng không ngẩng đầu lên, “Lúc muội đi học võ ấy.”

A –

Trên thực tế mấy năm còn bé đó, Như Nguyệt quả thực cũng không để ý lắm.

Đến trưa, mấy người liền làm xong một bộ đồ nhỏ, dành cho con nít mấy ngày tuổi mặc vào. Làm đồ cho con nít nhưng thật ra rất lãng phí, có lúc một cái chỉ mặc được có mấy ngày, nó lớn lên, lại không còn dùng được. Sở Cuồng khi đi vào liền ‘ò’ một tiếng, nhìn mấy người trong phòng túm tụm lại một chỗ, đang làm thủ công. Thấy bộ đồ nhỏ nhỏ, hần xách lên tay nhìn nhìn: “Hoàng hậu chuẩn bị vì trẫm sinh hoàng tử sao? Nên mới làm trước như vậy?”

“Không phải, cái này là cho Thục phi.” Thái Thái nói: “Hoàng thượng không phải sau này sẽ cho thần thiếp là mẹ của hài tử Thục phi sao, đây là việc một người mẹ phải làm thôi.” Sở Cuồng khề gật đầu một cái, thật ra chính hần cảm thấy cũng không được tự nhiên lắm, hoàng hậu vẫn là thân hoàn bích, bây giờ, lại phải chuẩn bị đi làm mẹ của con người khác. Hơn nữa Thục phi vẫn còn sống. Hần bước tới, ôm lấy eo bánh bao: “Hoàng hậu, những lúc nàng trở nên ngoan ngoãn như vậy, trong lòng trẫm thật hoang mang.” Những lúc nàng ôn ào, hần còn có thể nhìn thấu được lòng của nàng.

“A, thật ra là thế này, Thục phi nói Như Ý nói với thần thiếp, nàng muốn may đồ cho hoàng tử, thần thiếp cũng rảnh đến phát hoảng nên thuận tiện giúp nàng ấy vài món, may đồ cho trẻ con rất thú vị.” Thái Thái giờ đỡ lên, “Trên đó có một đôi cá chép, là thần thiếp khâu chỉ, Như Ý thêu.”

Đầu Sở Cuồng áp vào mặt nàng, nhẹ nhàng trên chọc lỗ tai nàng.

Hơi ngửa ngửa.

Thái Thái liền né qua bên cạnh một chút.

“Trẫm nghe nói gần đây nàng rất ít ra ngoài, ngay cả số lần thỉnh an thái hậu cũng trở nên ít, có phải vì chuyện trẫm muốn chọn hoàng quý phi không?”

“Bởi vì gần đây không có việc gì lớn lắm, cho nên thần thiếp mới muốn nghỉ ngơi đôi ngày.....” Nàng nhận lấy trà Như Ý dâng lên, mím môi. Sở Cuồng ôm nàng, lúc này ánh sáng mặt trời hắt lên cổ hần, cùng cổ Thái Thái, thấy rõ cả từng sợi tóc ở gáy, Sở Cuồng cảm giác cả người ảm áp dị thường, ôm nàng không muốn buông tay. Trên thực tế lại nghĩ, ‘nếu có thể ôm nha đầu béo này cả đời thì thật là tốt’, hần yên lặng áp càng sát vào cổ nàng.

Thái Thái quay đầu lại, nhìn thấy Sở Cuồng nhắm mắt, có vẻ rất thích ý, tựa như một con mèo đại lười vậy.

“Trẫm còn tưởng rằng nàng để ý chuyện trẫm sắc phong hoàng quý phi.”

“Thần thiếp không để ý, hoàng thượng chọn hoàng quý phi, sắc phong hoàng quý phi, đều là chuyện quá bình thường.”

“.....”, trong lòng Sở Cuồng hơi thất vọng, nếu như nàng không tỏ vẻ thần nhiên như vậy, mà là hơi có một chút khấn trương, hần sẽ cực kỳ vui vẻ.

“Như vậy, nếu như trẫm lại muốn chọn tú nữ, sẽ chọn một lấy một trăm người!” Hần hơi có chút trẻ con, hờn dỗi.

“Hoàng thượng chọn hai trăm người cũng là chuyện của hoàng thượng, cùng lắm là thân làm hoàng hậu thiếp đây bận hơn một chút mà thôi.”

Như Ý, Như Tâm chợt ngừng đầu, phát hiện mới rồi hai người còn tình ý tràn đầy, lại đột nhiên có mùi thuốc súng bốc lên, Như Ý cố ý đâm kim vào ngón tay, đột nhiên kêu ‘ai da!’, hai người kia quả nhiên bị nàng thu hút sự chú ý, Như Ý ngậm lấy ngón tay: “Nô tỳ nhớ tay, bị kim đâm.” Nàng kêu một tiếng, Sở Cuồng cùng Thái Thái đang nói cái gì cũng không còn nhớ rõ, Sở Cuồng ngả người nằm nghiêng trên chiếc giường Pháp, vô cùng an tĩnh thường thức cảnh Thái Thái luôn chỉ cho nô tỳ thêu hoa, hôm nay ánh mặt trời thật rực rỡ, quang cảnh như vậy cũng trở nên hài hòa hơn một chút.

Sở Cuồng nhìn không chớp mắt.

Hắn ở lại ngủ một giấc, sau có tiểu Đức nói đến giờ ăn trưa, hắn mới tỉnh lại mang theo tiểu Đức rời đi, hôm nay Phượng Tảo cũng không làm cơm, bởi vì Thái Thái nói lười ăn, nên chỉ cầm một bát cơm, đem cá dầm tương, ngỗng dầm tương* ra ăn. Trong lòng Như Ý vẫn còn vương vấn một chuyện, hôm nay nhân lúc mọi người không có ở đây, Như Tâm, Như Nguyệt đều đi ngủ trưa, nàng mới hỏi: “Hoàng hậu nương nương, không phải là người có ý định gì đấy chứ?”

Thái Thái thật không nghĩ đến, Như Ý thế nhưng đã nhận ra được.

Sắc mặt nàng hơi đổi. Như Ý ngồi xuống, nói: “Chẳng lẽ chuyện nương nương ‘muốn rời đi hoàng cung’ đều không nói cho bọn em biết sao.” Nàng thì thầm.

A, quả thật đã bị nhận ra, thật ra Thái Thái vẫn chưa quyết định xong, đầu tiên nếu như muốn rời đi, ít nhất phải dẫn theo cả cha mẹ. Thái Thái cần phải tạo nên một kế hoạch kim thiên thoát xác (về sâu lọt vỏ) hoàn hảo. Nàng cũng thì thầm: “Nghĩ xong mới nói cho em biết được.....”

“Thật ra, vô luận nương nương quyết định ra sao, ba tỷ muội bọn em, cả đời này cũng sẽ không rời nương nương.”

Thật tốt, con mắt Thái Thái đỏ lên, thì ra tình nghĩa giữa nữ nhân với nhau, có lúc còn kiên định hơn cả tình cảm nam nữ.

“Chỉ là, nếu như không có cách nào để rời đi, nương nương có thể suy nghĩ một chút.....”

“Có người nghe lên!” Thái Thái thình lình nói.

Trong nháy mắt cả người Như Ý đều toát ra mồ hôi lạnh, nàng vội quay đầu lại tìm người nghe lên.

“Ha ha.....”

Chờ đến khi nghe thấy tiếng cười của nương nương, nàng xoay đầu, nhìn thấy nương nương nâng má nghiêng đầu, vẻ mặt buồn bực. Như Ý mới biết thì ra mình bị nương nương lừa.

“Cẩn thận một chút, tai vách mạch rừng, mới vậy đã khiến em sợ hãi thế này, xem ra hoàng cung không phải là một nơi tốt ~” Nàng cười đến không khép được miệng, nhìn Như Ý về mặt quần bách.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Sứ Giả Hung Nô

Một đoàn người dị tộc cực dài, vô cùng uy vũ phi phàm, hành trình ngày đêm không nghỉ hướng về quốc đô Đại Sở mà đi. Đây là lần duy nhất từ trước đến nay người Hung Nô có thể công khai tiến vào Đại Sở. Các quan chức ở Đại Sở đều nhận được mệnh lệnh, không được ngăn cản đường đi của đặc sứ Hung Nô. Đây là một đội khoảng ba mươi người to con vạm vỡ, điều khiển cho người ta kỳ lạ chính là, cách ăn mặc, phong độ của họ hoàn toàn hoàn không giống với người Hung Nô man di trong tưởng tượng, bởi vì bọn họ cũng không phải là một nhóm người ăn mặc sơ sài, hành động dã man.

Ba mươi người này giống như đã được trải qua tôi luyện ở Đại Sở, gọn gàng sạch sẽ, người cao ngựa lớn, trên người khoác một tấm áo choàng màu tím, bên hông mang thất lưng màu bạc, tóc buộc cẩn thận tỉ mỉ, đeo thêm chiếc vòng màu bạc. Trên tay mỗi người đều cầm kiếm bạc. Trên thân kiếm là những viên bảo thạch với màu sắc khác nhau. Từ cánh tay, bàn chân rắn chắc của họ, có thể thấy được, không chỗ nào không phải là đại lực sĩ, hoặc là cao thủ võ công. Người nam nhân dẫn đầu, gương mặt trầm tĩnh, anh khí bức người, toàn thân mặc đồ đen, như màu đen của bóng đêm, lông vũ của chim ưng dính kín trên áo choàng, cổ, lưng eo, khiến hắn càng thêm cao lớn.

Nơi sáng sắc duy nhất trên thân nam nhân này chính là chiếc nhẫn bảo thạch màu đỏ máu trên cánh tay hắn.

Hắn không mang kiếm. Bởi vì đối với hắn mà nói, ba mươi dũng sĩ, ba mươi chuỗi bảo đao, đã là đủ rồi.

Hắn cần gì không tín nhiệm đội bảo vệ do chính mình tỉ mỉ lựa chọn ra?

Đoạn đường này, vô luận đặc sứ Hung Nô đi qua nơi nào, đều là tiêu điểm thu hút mọi ánh mắt.

Cho nên dù đặc sứ Hung Nô chưa đến kinh thành cũng đã có không ít lời đồn, truyền vào lỗ tai Sở Cuồng.

“Hoàng thượng, lần này bọn họ là có chuẩn bị mà đến. Chúng ta tuyệt đối không thể xem thường được.” Các thành viên tứ đại nội các ngồi chung một chỗ, bí mật bàn bạc.

Dẫn đầu là Chu đại nhân, ông vuốt râu, trên mặt xuất hiện vẻ chính trực đứng đắn khó có được. Nhìn Sở Cuồng hơi nhăn trán, nói: “Người Hung Nô mặc trang phục gần giống chúng ta để giấu mặt, bọn họ là muốn báo cho chúng ta biết, Hung Nô không còn là một dân tộc man di chỉ biết giết đốt cướp bóc nữa rồi, bọn họ cũng biết học tập lễ nghi, trang phục, văn hóa, chế độ Đại Sở. Bây giờ lại muốn chiêu cáo Đại Sở, bọn họ đã dân giàu nước mạnh. Như vậy, đối với vấn đề biên cương, nhất định sẽ không có quá nhiều yêu cầu bất hợp lý.”

“Có lẽ là có âm mưu gì đó.”

“Những năm này, gian tế, mật thám Hung Nô ẩn nấp tại Đại Sở, nhiều không đếm xuể.”

“Đúng vậy, thậm chí có một số người từ nhỏ đã ở tại Đại Sở, tiếp nhận đồng hóa và giáo dục của chúng ta.”

Sở Cuồng nghe thấy, liếc nhìn bốn vị lão nhân ở phía dưới. Chần chờ trong chốc lát, hần nói: “Tại sao gian tế hằng năm được phái vào Hung Nô lại dễ dàng bị người phát giác như vậy?”

“Hoàng thượng, người chúng ta đưa qua so với trẻ con bên họ, thật sự quá khác biệt, hơn nữa ngôn ngữ Hung Nô rất khó học, đây là một chướng ngại. Huống chi thành tựu, địa lý Hung Nô rất khác với Đại Sở, nhiều đứa trẻ được đưa qua, chưa bị phát hiện cũng sẽ bị ngã bệnh chết mất, chỉ còn mấy mũi nhọn hoạt động. Nhưng tính theo tổng số người mà nói, ít hơn bố trí của Hung Nô ở đại sở rất nhiều.”

“Những điều này cũng chỉ là cái cớ mà thôi, theo trầm, sống sung sướng ở Đại Sở quá lâu, mọi người liền trở nên không biết tiến thủ đi. Ngay cả trẻ con cũng không kiên trì bằng trẻ con ở Hung Nô.” Trong lòng Sở Cuồng tức giận, thật ra đó là bởi vì nhiều năm qua Đại Sở chỉ luôn khẳng khẳng bảo thủ, mà không phải là tùy thời cảnh giác!

“Đặc sứ Hung Nô khi nào thì tới?”

“Gần vào kinh rồi ạ, ước chừng hai ngày nữa sẽ đến.”

“Được rồi.” Sở Cuồng đứng lên nói: “Đi một bước nhìn một bước vậy.”

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

“Vương gia, đã đến kinh thành.”

Đoàn ngựa thồ của người Hung Nô dừng chân, nam tử dẫn đầu quý khí bức người ghìm cương lại. Hần hí mắt nhìn hai chữ kinh thành điêu khắc trên cửa thành cổ xưa. Khuôn mặt với đường cong kiên nghị, không khỏi hiện lên chút tâm tình phức tạp. Sau đó hần không nói một lời, kéo dây cương ngựa, con ngựa kia lập tức ngạo khí bức người phi vào thành. Nơi này, mỗi một tác gạch, mỗi một tác ngói, hần đều biết rõ hơn ai hết, tựa như mái tóc, móng tay trên người mình, cũng quen thuộc như vậy.

Nhưng người Đại Sở ở đây, hết thấy đều mù mắt, không một ai có thể nhìn rõ bộ dạng của hần.

Đây chính là sự khác nhau giữa người Đại Sở và người Hung Nô.

Người Đại Sở sẽ đưa những đứa trẻ nhà nghèo đến Hung Nô làm gián điệp, nhưng ba mươi năm trước, Hung Nô vương, đã đem Hung Nô vương tử nhét vào Đại Sở quốc, để hần tự sinh tự diệt.

Hần còn nhớ rõ, đêm hôm đó, phụ vương vì trung thành với đại vương, đem đứa con trai duy nhất, lên đưa ra khỏi quốc thổ Hung Nô, một thân một mình, ở lại Đại Sở, mảnh đất cố hương thứ hai này. Bước chân của ông cứ chậm dần, chậm dần, dưới mưa to gió lớn, phụ vương đã nói: “Hạ Diệp Thái, trước khi ngươi thành công, ngươi không bao giờ là người Hung Nô cả, ngươi là người Đại Sở. Nếu như ngươi vĩnh viễn không thành công, ngươi chính là một kẻ thất bại, là một quân cờ bị ném khỏi Hung Nô, không thể nào trở thành tướng quân được!”

A –

Ngực mơ hồ nổi lên ba đào gợn sóng.

Đó là một giấc mộng dài đáng sợ.

“Vương gia, người xem quan viên Đại Sở quốc đã đến nghênh đón chúng ta rồi.”

Hần bình tĩnh, mày hơi nhíu lên một chút uy nghiêm cùng khí phách, khinh thị các quan viên Đại Sở, bước tới gần bọn họ.

Lễ bộ Thượng thư Đại Sở chậm rãi ngẩng đầu, gặp phải ánh mắt khinh miệt của Hung Nô vương gia, hần rung mình một cái.

“Là hần –”

Đột nhiên, bọn họ lại có chút hiểu rõ dã tâm xâm lấn Đại Sở của người Hung Nô, thì ra bọn họ đã lấn sâu đến mức này, đem đầu não của họ nằm vùng trong đất mình.

Mồ hôi lạnh rơi xuống thái dương, tuyết trắng bay tán loạn xuống đất.

Sau đó cổ họng hần tựa hồ như bị cái gì đó chặn lại, hần không thể làm gì khác hơn là phát ra một tiếng ho khan nhỏ.

Không chịu ở thế thua trận, hần bước lên một bước, ngừng đầu cười nói: “Tại hạ phụng hoàng mệnh Đại Sở, nghênh đón đặc sứ Hung Nô vào thành.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Nỗi Lầu

Hiện tại, dùng từ tức giận cũng đã không thể hình dung được tâm trạng bây giờ của hần, có lẽ đó là một loại thất vọng, khi Lễ bộ Thượng thư trở về hỏi báo tình huống đặc sứ Hung Nô, sắc mặt của hần lập tức trở nên xanh mét. Đây là một nỗi nhục nhã, nỗi nhục nhã tàn khốc nhất, là nỗi châm chọc nghiêm khắc nhất mà đời này Sở Cuồng phải trải qua. Hần phần nộ bóp nát một chén trà, không hề cảm nhận được sự đau đớn, chỉ rút khăn ra lau máu đi. Trên khóe môi hần lộ vẻ thê lương.

“Hoàng thượng, người này bắt đầu từ mấy tuổi đã ẩn nấp ở Đại Sở, hoàng thượng không phát hiện được, cũng không thể trách.”

Không trách hần, trách ai? Không sai, lần này là do Sở Cuồng tính toán sai lầm, nhưng không có nghĩa hần sẽ không nhìn thẳng vào sai lầm mình đã phạm phải. Nếu như đó là sai lầm, từ nay về sau hần vĩnh viễn sẽ không bao giờ giẫm lại lên vết xe đổ đó. Cho nên cơn giận của hần nháy mắt cũng dập tắt, chuyển thành một loại quyết tâm trả thù. Hần vứt chiếc khăn tay nhuộm máu xuống đất, một cơn gió thổi qua, cuốn bay chiếc khăn, dừng trước mũi một đôi hài thêu màu hồng. Chủ nhân chiếc giày thêu khom người xuống, tò mò nhặt chiếc khăn tay này lên, nhìn thấy vết máu ghê người kia, trong lòng lộ bộ, ngừng đầu, kinh ngạc nhìn Sở Cuồng.

“Tại sao người lại tức giận?” Nàng bước tới, ánh mắt quét qua những mảnh vụn gốm sứ trên mặt bàn: “Hơn nữa lại tức giận đến vậy?”

“Bởi vì..... có người lừa gạt trẫm.”

“Gần đây thần thiếp cũng không lừa người chuyện gì à nha.....” Nàng đột nhiên cười nói: “Thật ra thì trước giờ thiếp cũng chưa gạt người điều gì cả.”

“Đồ ngốc, trẫm không giận nàng, nàng có tài đức gì, mà khiến trẫm giận đến trình độ này chứ.”

Hần không muốn nói với nàng, vì hần hiểu rõ, nha đầu này nếu chưa tới Hoàng Hà thì chưa từ bỏ ý định, tính tình thật cố chấp.

Cười một tiếng, hần bước tới dịu dàng nắm lấy tay nàng: “Gió đêm thật to, sao lại muốn tới thăm trẫm vào giờ này?”

Cảm giác dường như chủ đề đã được đổi thì phải? Nhưng Thái Thái vẫn cười khan nói: “Thần thiếp không phải đến thăm hoàng thượng..... Thần thiếp là quan tâm chuyện đặc sứ Hung Nô, nên muốn đến hỏi hoàng thượng, lần này làm giống như đặc sứ Pháp, mời đặc sứ Hung Nô ở lại hành quán trong hậu cung, hay là giống như đặc sứ Khiết Đan, ở lại bên ngoài.”

“Người Hung Nô vào cung, chỉ có một loại kết quả.” Hần nghiêng răng: “Dẫn sói vào nhà.”

“Vậy, thần thiếp hiểu được, xin hoàng thượng hãy chú ý giữ gìn sức khỏe, thần thiếp cáo lui.”

“Hoàng hậu.....” Nhìn nàng có ý muốn lui, hần liền ôm nàng thật chặt vào ngực, thân mật áp sát vào mặt nàng, sau đó hần dùng sức hôn lên bờ môi nàng, hôn đến nỗi khiến bánh bao không thể thở nổi. Thoạt nhìn hôm nay hần có vẻ cường ngạnh vô cùng, không biết là tại sao, loại cảm giác chèn ép này khiến lòng Thái Thái nhảy loạn, hần cơ hồ đã bóp nát eo nàng ra.

Sau đó hai người mãi lui về phía sau đến bên cạnh chiếc bàn, tẩu chương bị Thái Thái hất rớt đầy đất, Sở Cuồng lại chẳng quan tâm. Hần chỉ chuyên chú vào nụ hôn mà thôi. Một hồi lâu hần mới mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt thấp thỏm không được tự nhiên của Thái Thái, trong lòng lại nổi lên một nỗi mất mát. Nhìn xem, là hần có mặt không trông, dẫn sói vào nhà. Lần đầu tiên vấp phải thất bại như vậy. Còn ở trong hoàng cung, hoàng hậu chính thể của hần, mỗi lần đối mặt với sự ôn tồn của hần, lại như lâm phải đại địch. Lại thêm một lần thất bại nữa.

Nụ hôn của Sở Cuồng đột nhiên trở nên mềm mại ôn hòa, từ từ lướt xuống.

Hần cúi đầu, đặt tay lên bờ vai nàng, khẽ thở dài: “Tâm tình của trẫm hiện đang rất tệ, hoàng hậu, làm một bữa ngon cho trẫm ăn đi.” Hần dán vào ôm lấy người nàng: “Coi như là trẫm đang cầu xin nàng.....” Cả đời chưa từng cầu ai, lần này, mất mát đến cực điểm, điều hần cầu không phải là một bữa cơm, mà chỉ là một chút an ủi từ chính thể của mình mà thôi.

Ai ngờ Thái Thái lại gạt đầu, vâng lời đến nỗi khiến cho người khác phải tức giận.

Nàng nhón chân lên, không tự nhiên ôm lấy thái dương của hần, nhẹ nhàng đặt lên trán một nụ hôn, đỏ mặt nói: “Người tới Phụng Tào cung đi, thiếp sẽ tự mình làm món ngon cho người ăn.” Nói xong, cúi đầu đi ra ngoài. Trong lòng lại tự mắng mình, mới rồi tự nhiên lại hư tình giả ý như vậy, cho dù hần

có mất mát, nàng cũng không nên hôn hấn như vậy, nhưng không biết hấn có phát hiện không, một nụ hôn kia, rất giả dối.

Sở Cuồng nhìn bộ dạng câu nệ của nàng, nhất thời lại càng thêm yêu thương rồi.

Được thế như thế, phu còn đòi hỏi gì?

Nếu như nói, có thể một lần nữa bắt đầu, Sở Cuồng nhất định sẽ không tạo nên một khởi đầu giữa mình và nàng như vậy.

Báo ứng,

Haiz –

Bởi vậy cho nên mới tạo nên bóng ma trong nội tâm của nàng, khiến nàng thủy chung vẫn không chịu tiếp nhận hấn.

Phi –

Để vương ngạo mạn thế nhưng lại nở một nụ cười ngọt ngào.

Sở Cuồng thay đồ xong, mới đi về phía Phượng Tào cung.

Phượng Tào cung đèn đuốc sáng rực, hấn thấy hoàng hậu không có ở tiền thính, trên bàn để một cái bếp đồng, còn có rau dưa linh tinh. Như gia tam thông đang bày bàn, đốt đèn, trong phòng ánh đèn đầu sáng trưng, một lúc sau, Như Nguyệt bê một cái nồi nhỏ từ phòng bếp lên, trong nồi là món canh do hoàng hậu tự mình chế biến, sau khi đặt lên cái bếp lò, mùi thơm mê người lập tức bay ra. Sở Cuồng ngồi thấy, thật muốn ăn ngay, cũng được, hóa lệ khí thành thức ăn vậy, bây giờ cứ xem mâm thịt dê trước mặt như tộc Hung Nô mà xử hết là được rồi.

Không lâu sau Thái Thái lại bê một cái hộp chứa thức ăn đi vào, mở ra, trong ba tầng theo thứ tự là một vài món nguyên liệu tinh tế.

Tầng thứ nhất là sủi cảo tôm, bào ngư lát, hải sâm cuốn các loại.

Tầng thứ hai là nấm trúc, nấm dã hương, nấm trà thụ.

Tầng thứ ba chính là bánh tổ có hình các loại hoa.

Thái Thái để hộp thức ăn xuống, cười nói: “Trời lạnh ăn lẩu là thú vị nhất.”

“Nếu như thuận tiện đem hoàng hậu nhấm rượu nuốt trọn luôn, chắc sẽ càng thêm mỹ vị.”

Thái Thái thế nhưng không phản bác, nàng chỉ cười: “Đề thần thiếp rót rượu cho người.”

Định ngồi xuống, ai ngờ hấn lại kéo nàng ngồi vào trong lòng mình.

“Trầm ôm nàng sưởi ấm, nàng hãy gấp đồ ăn cho trầm đi.”

“Mặc dù bây giờ trời có hơi lạnh, nhưng cũng không đến mức ôm người sưởi ấm, không lạnh đến mức này –”

Lại nói thật nữa rồi, người nào đó lúc nói thật là đáng yêu nhất.

“Lại nói ôm như vậy, hoàng thượng sẽ không ăn được.”

Nàng nhẩn, tránh người ra, nhưng dù thế nào đi nữa vẫn còn dính chặt hấn, bỏ nguyên liệu vào, nồi lẩu bốc hơi dày đặc. Cặp mắt Sở Cuồng vẫn thủy chung nhìn gương mặt bánh bao đang chuyển chủ với chiếc nồi. Thịnh thoảng chân mày lại hơi động, như muốn ăn nó. Bộ dáng tham ăn như vậy thật cũng khiến người ta yêu thích không rời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Năm Đề Thi

Lẩu ngon, rượu ngon, hoàng hậu cũng ngon miệng nốt.

Hấn áp sát vào mặt nàng, mùi rượu cũng phun lên mặt nàng.

Thái Thái nhìn thấy Sở Cường mắt say lơ đãng, nàng nhận ra được, thật ra đêm nay hắn rất phiền muộn. Cho nên thiện tâm trời dậy, ngoan ngoãn vô cùng, ngồi rót rượu cho hắn. Lại sợ hắn sẽ làm gì với mình, cho nên bụng đầy âm mưu, cười mỉa mà cứ rót mãi. Thật ra, Sở Cường làm sao lại không nhìn thấy suy nghĩ này của bánh bao, nhưng hắn vẫn nhận ý tốt của nàng, một ly, một ly, một ly, một ly..... một ly..... uống thật nhiều vào.....

“Trăm uống nhiều quá rồi.”

“Người cũng biết mình uống nhiều sao?” Thái Thái hỏi.

“Ừ.” Mặt Sở Cường quả thật có hơi đỏ.

A, vẫn còn biết được mình uống hơi nhiều cơ đấy, xem ra, uống chưa đủ nhiều rồi, nàng liền thuận tay rót thêm một chén lớn, cười nói: “Hoàng thượng, vậy người uống chén canh giải rượu đi.” Sở Cường bưng lấy, không thêm ngữ, ừng ực tu cạn, hắn ôm nàng cười một tiếng, nói ở bên tai: “Trăm là người uống không bao giờ say.”

Thái Thái cười một tiếng: “Hoàng thượng, người uống nhiều rồi, không thể uống nữa!”

Ngón tay của hắn như nhũn ra.

Thái Thái kéo hắn lên giường, đứng dậy, định đi lấy khăn tay lau mặt cho hắn.

Sở Cường biết nàng rời đi, mới từ từ mở mắt, nhìn bóng lưng nàng khẽ cười, nghĩ đến một chén canh giải rượu kia của nàng lại càng buồn cười, chống má, nhìn nàng đi lại trong phòng. Nàng vừa xoay người, hắn liền nằm xuống giả say như chết. Thái Thái trở lại, giúp Sở Cường lau mặt, hai tay hắn như chân bạch tuộc, quấn chặt lấy nàng. Hắn đè lên người nàng, lâu lâu lẩm bẩm: “Trăm lạnh, hoàng hậu mau đến sưởi ấm cho trăm đi.....”

“Để thần thiếp đi lấy chăn.....”

“Không cần, hoàng hậu ấm hơn chăn.....”

Thái Thái haiz một tiếng, buông người nằm xuống. Nàng nhắm mắt tròn tròn nhìn ánh đèn ảm đạm, dần dần cũng cảm thấy buồn ngủ, không bao lâu liền thiếp đi. Lúc này Sở Cường mới mở mắt, nhìn chiếc mũi, mắt, lông mi, đôi môi của nàng.

Ha ha – bánh bao –

Sở Cường nhẹ nhàng kéo chăn qua, sau đó đỡ nàng nằm một tư thế thoải mái, mới nằm xuống, nhẹ vỗ về lưng nàng như đang dỗ một đứa trẻ, Thái Thái thể nhưng cảm thấy an tâm dị thường, nghiêng người, ôm lấy hông Sở Cường. Ha ha, thừa dịp ngủ mà khinh bạc trăm sao? Hắn nghiêng ngả, trộm hôn lên mặt, lên miệng nàng, lại dần hôn xuống, ha ha, không phát hiện, vậy thì hôn xuống tiếp.

Ha ha, chiếc bánh bao này thật ngọt, hôn đến vậy cũng không tỉnh lại.

Đột nhiên nhìn thấy tay bánh bao hơi động, xoa xoa lỗ mũi, hắn sợ đến mức lập tức nằm xuống, giả chết.

Hí một mắt, lại phát hiện bánh bao vẫn còn đang ngủ.....

Sở Cường thâm nghĩ, người uống rượu ngủ say như chết, phải là trăm chứ.....

*****Thái Thái bánh bao thật*****

Nổi điên, thật nổi điên!

“Quần áo của ta đâu rồi?!” Thái Thái nhìn Như gia tam thông mặt đang ngây ngốc.

Lại vén chăn lên lần nữa: “Cái yếm của ta đâu rồi?!”

Sau đó mặt thoáng trắng bệch, chuyển sang trắng xanh, rồi lại chuyển sang đỏ bừng.

Lại vén chăn lên lần nữa: “A a a! Không xong rồi!”

Như gia tam thông cũng bị nàng làm cho giật mình: “Nương nương, đêm qua người ngủ cùng giường với nương nương là hoàng thượng, nếu như nương nương xảy ra chuyện gì nhất định là do tay của.....”

“Tên hỗn trướng kia đêm qua uống say!”

A – là hắn giả say! –!

Mặt Thái Thái trầm xuống, trở nên giống như 冂, sau đó khép miệng lại tiếp tục tức giận: “Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!”

Như gia tam thông bịt tai lại giả vờ không nghe thấy, không nghe thấy nương nương mắng hoàng thượng cái gì cả.

Một lát sau nàng cũng mặc quần áo xuống giường.

Như gia tam thông vội vàng hầu hạ.

Nhưng mà hoàng hậu nương nương vẫn còn tức giận, vẫn còn im lặng.

Sở Cuồng, khi nghiêm túc lại khiến người ta cảm thấy hân âm hiểm giả dối, lúc không nghiêm túc lại ngây thơ đến phát cuồng. Thái Thái nhin không được lại mắng thêm hai tiếng, sau đó rốt cục cũng nhụt chí, ngồi sững sờ, nhìn mình đã được ăn mặc chói lói sắc sỡ, đứng dậy bảo: “Đi thôi, hôm nay là ngày đầu tiên hậu phi tỷ thí tài nghệ. Chúng ta phải đi sớm một chút.”

Sở Cuồng cũng thật là, đã sớm thông báo tuyên bố thành lập hoàng quý phi, đến hôm nay cũng đã được hai tháng, a, vậy bây giờ thì sao, chỉ có tiếng, không thấy người đâu cả, chỉ biết động miệng mà thôi! Hoàng đế thả một tiếng rầm hữu danh vô thực! Đây chính là chiêu động trong bất động. Bây giờ bảo hậu phi tỷ thí tài nghệ, mặc dù không nói rõ là để chọn hoàng quý phi, nhưng ai ai cũng đều nghĩ đến việc này cả.

Đột nhiên ngộ ra điều này, Thái Thái chắc lưỡi hít hà, Sở Cuồng quá gian trá.

Sau đó nàng xác định, trước khi đặc sứ Hung Nô rời đi Đại Sở, Sở Cuồng tuyệt đối sẽ không lập hoàng quý phi. Đây là lợi thế của hân, ngày chân chính sắc lập hoàng quý phi, sẽ là ngày chọn đại tướng đi viễn chinh, hoặc là lùi sau đó, cũng có thể là trước đó, vậy đây là thời điểm diễn ra trận đánh kịch liệt nhất sao?

Nàng chỉ mới mù mờ nhận ra dụng ý của Sở Cuồng, lại vì tâm cơ của hân, mà cảm thấy sợ hãi.

“Nương nương, thái hậu nương nương muốn người ra đề thi, người nói xem, nên ra đề gì thì tốt đây?”

Thái Thái nghĩ, đề thi, dĩ nhiên là càng thú vị thì càng tốt, nàng nâng má, nhìn thấy sách trên bàn, vì vậy thư thả lật ra, đầu óc lại vẫn đang suy nghĩ đến một chuyện khác.

“Nương nương?”

“A, đơn giản thôi, học theo hoàng thượng, cơ bản nhất, cầm kỳ thi họa.”

“Hoàng thượng nói tỷ thí có năm phần, có thể kéo dài được bao lâu thì kéo dài.”

“A, vậy bản cung thấy nên.”

Trong ngự hoa viên, tất cả mọi người ngồi vây quanh uống rượu.

Thái Thái cười nói: “Hoàng thượng muốn bản cung chủ trì cuộc tỷ thí, đề thi bản cung đã nghĩ ra rồi.”

“Năm ngày, một ngày một đề thi. Theo bản cung, có cầm kỳ thi họa cộng thêm thứ tứ (thêu thùa), đề thi thứ tứ bản cung sẽ thống nhất lấy một, các vị muội muội có thể thay đổi trong phần của mình. Vậy bây giờ, phần ‘cầm nghệ’ bắt đầu”.

Các vị phi tử đều đã dự liệu trước, từ nhỏ họ đều được học cầm kỳ thi họa, so với việc xuống bếp, nhảy múa lúc tuyển tú thì đơn giản hơn nhiều.

“Vì đề công bằng, tránh việc mọi người không phục với kết quả, cho nên, bản cung đã mời đến một vị giám khảo đặc biệt.”

Nói xong, tiểu Đức cầm một con chim hoàng anh đã được huấn luyện đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Gian Tế Che Mặt

“Con chim này sẽ làm giám khảo, nếu như tiếng đàn của người nào có thể hấp dẫn được nó bay đến bên cạnh và cất tiếng kêu, coi như thắng cuộc.”

Mọi người giật mình, nhìn Thái Thái: “Hoàng hậu, đây chỉ là một con chim, ngộ nhờ nó bay loạn, kêu loạn, thì làm sao công bằng được.”

“Các ngươi không tin? Vậy để bản cung thử xem.” Nàng đã chơi rất nhiều lần rồi.

Thái Thái lấy ra một cây sáo, đặt ở bên môi, tiểu Đức thì thả chim bay lên. Con chim bay đến cành cây to trong hoa viên, Thái Thái bắt đầu thổi, thanh

âm thanh thúy dễ nghe vô cùng. Con chim kia quay đầu lại, quả nhiên, từ từ bay về hướng nàng ở phía này, lượn mấy vòng trên đầu nàng, cuối cùng cũng đậu xuống vai nàng kêu to.

Lúc này Thái Thái mới dừng lại, tiểu Đức đem chim nhốt vào trong lồng tre.

“Đây là con chim đã trải qua huấn luyện đặc biệt, thích tìm đến với tiếng nhạc, nhạc càng rung động, nó liền hát càng rung động.”

Vì vậy tinh thần năm vị phi liền dâng lên bùng bùng.

Mai phi cùng Lan phi nhìn sang lẫn nhau.

Ai ai cũng nóng lòng muốn thử sức.

Thái Thái ngồi, năm thanh đàn cũng được đem xuống phía dưới, các vị nương nương ngồi ngay thẳng, tất cả đều mang dáng vẻ xinh đẹp thanh tao lịch sự.

Tiếng đàn du dương, con chim kia cũng được thả bay ra.

Mấy phi tử biểu diễn vô cùng chuyên tâm. Thái Thái mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc ở xa xa, nàng hỏi tiểu Đức: “Thật kỳ quái, tại sao hôm nay ngươi không đi với hoàng thượng mà lại ở nơi này? Chẳng lẽ là Sở Cuồng để ngươi ở đây để giám thị ai sao?” Nàng nâng tay lên chỉ vào mũi mình: “Là giám thị bản cung?”

Lại bị nhìn ra rồi, mà thật ra cũng dễ nhận ra thôi, bởi vì hần cùng hoàng thượng luôn như hình với bóng, trừ phi là có việc cần giữ chân hay giám thị người khác. “Hoàng hậu đa tâm!”

“Hoàng thượng ở bên kia mở tiệc mời đặc sứ Hung Nô sao?” Chính là đặc sứ Hung Nô kia là người có thâm thù đại hận gì đó với Sở Cuồng thì thái. Thái Thái hoài nghi đó là nguyên nhân khiến đêm qua hần không được vui như vậy. Thái Thái đứng lên nói với các phi tử: “Bản cung có việc phải đi, các ngươi cứ tiếp tục ở đây thi, tiểu Đức công công sẽ trông nom.” Tiểu Đức sùng sốt: “Nương nương, nô tài cùng đi với nương nương.”

“Không cần.” Nàng là có ý định muốn đến xem đặc sứ Hung Nô kia rốt cục là có bộ dáng như thế nào. Nghe nói người Hung Nô rất vạm vỡ, nàng len lén rời đi bên ngoài, các phi tử lại không hề ý kiến, chỉ chuyên tâm dồn sự chú ý là con chim nhỏ kia, chỉ thấy con chim lượn vòng trước mặt Thần phi, tiếng đàn Như phi lập tức trở nên lắng dịu lại. Con chim kia lại trở về chỗ cũ. Mai phi, Lan phi, Đức phi lập tức lại lên tinh thần.

Tiểu Đức bị trời chân ở chỗ này, vì vậy nói với Như Ý: “Các ngươi ở đây trông đi.” Hần đi theo Thái Thái.

“Tiểu Đức, ngươi làm sao lại đi theo nương nương hoài vậy?”

“Hoàng hậu nương nương, bên kia là đặc sứ Hung Nô, hoàng thượng nếu biết nương nương đi nhìn trộm, có thể sẽ không vui nha.”

“Nói hay lắm, chính là nhìn trộm, làm sao hần biết được, trừ phi hần được ngươi mật báo mà thôi.”

“A a – nương nương à, tiểu Đức sớm muộn gì cũng chết trong tay ngươi mất thôi!”

Nàng đi vào hoa viên, nơi hoàng thượng thiết yến chính là chiếc đình chạm trổ tinh xảo nằm trong hoa viên.

Thái Thái hiếu kỳ thăm dò phía bên trong một cái, không thấy được đặc sứ Hung Nô, là bị người ta che mắt, sau đó nàng nhón chân lên, lại nhìn, hai thị vệ kia rốt cục cũng tránh qua một bên, đột nhiên Thái Thái trợn to hai mắt lên nhìn – trong lòng lại hoàn toàn bị cảm giác mây mù đầy đặc nhiễu loạn, tại sao, tại sao lại là Quan Bộ Phi – Quan đại ca?! Mặt Thái Thái tê dại, cả người cũng cứng ngắc, sau đó nàng nhìn thấy Sở Cuồng cùng Quan đại ca hai người mặt đối mặt ngồi, Quan đại ca, chính là đặc sứ Hung Nô sao? Hiểu, nàng đã hiểu được toàn bộ, vì cớ gì mà hôm qua Sở Cuồng lại tức giận đến vậy.

Đáp án dĩ nhiên là bởi vì hần phát hiện, tổng quản ngự tiền thị vệ hộ vệ ở cạnh hần nhiều năm lại là gian tế của Hung Nô.

A.

Quan đại ca, là gian tế.

Đừng nói là Sở Cuồng nhất thời không có cách nào tiếp nhận, ngay cả nàng, người cùng Quan đại ca sớm chiều chung đụng hơn một năm, nhưng lại không biết thì ra hần lại có một thân phận đáng sợ như vậy. Nói vậy, Quan đại ca chết đi, cũng không phải là hần đã chết thật sự, mà chẳng qua đó là một cái thân phận mà thôi, sau đó, Quan Bộ Phi lại hồi sinh.

Hóa thân trở thành đặc sứ Hung Nô, đại tướng quân vương Hạ Diệp Thái.

Tim Thái Thái, thỉnh thích, thỉnh thích, nảy lên hay tiếng, sau đó bàn chân như nhún ra, xem ra Sở Cuồng muốn tiểu Đức giám thị nàng, chính là sợ nàng phát giác, bí mật Quan Bộ Phi là vương gia Hung Nô này mà thôi.

Đầu của nàng rất loạn. Trong nội tâm lại hiểu rõ ràng, Quan Bộ Phi là một kẻ lừa gạt. Nhưng nàng không thể không bội phục, Quan Bộ Phi là một anh hùng.

Bây giờ, trong lòng nàng, một Quan Bộ Phi ít lời nhặt nhẻo, lại trở nên thần bí hơn rất nhiều.

Quan đại ca, chẳng lẽ tất cả mọi thứ về huynh, đều là giả cả sao?

Như vậy, đến tốt cùng huynh là ai đây hả Quan đại ca?

Thải Thái lấy sợi dây cổ có hình răng thú hấn đưa nàng trước lúc đi ra, nàng hoàn toàn hiểu, nanh sói nó có ý nghĩa như thế nào.

Hình xăm trên người hấn, căn bản không phải hổ, mà là đầu sói.

Thật ra nàng nên đoán được, trước khi đi, Quan Bộ Phi để lại cái này làm vật kỷ niệm, nhân đó, cũng là để làm rõ thân phận của hấn.

“Nương nương, Quan Bộ Phi là gian tế, nhưng bây giờ Hung Nô đã chọc tức hoàng thượng như vậy, nương nương người hãy làm bộ như không biết gì đi thôi.”

Nàng gật đầu một cái, sự thật là nàng cũng muốn không biết lắm.

Nhưng vẫn rất bội phục hấn, bởi vì hấn giấu kỹ như vậy, ngay cả Sở Cuồng cũng đều bị che mắt.

Lão đảo trở lại tâm cung, nội tâm nàng vô cùng phức tạp, thứ nhất, Quan Bộ Phi là một gian tế, so với tin hấn đã chết, lại khiến người ta vui vẻ hơn nhiều.

Thứ hai, Quan Bộ Phi phải có bao nhiêu dũng khí mới dám ăn náu giữa triều đình này.

Nhưng mà, nàng cũng hận, Quan Bộ Phi là tới thăm dò bí mật Đại Sở, thậm chí hấn đã từng thương nghị những chuyện cơ mật với Sở Cuồng.

Hấn, quả thực là cây gai của Đại Sở!

Nhịp tim, lúc nhanh lúc chậm, Thải Thái nằm lý trên giường, thấp thỏm không yên.

Như Ý trở lại, Thải Thái nhìn nàng hỏi, “Người nào thắng?”

“Một kết quả không ngờ được, là Thần phi nương nương.”

“Sao lại như vậy?”

“Bởi vì lần này Thần phi nương nương đã học thông minh, nàng bóp nát bánh ngọt, đặt trên vai, trên bàn, con chim kia ham ăn, liền bay qua.”

Ha ha –

Thật ra thì, con chim này không hiểu được tiếng đàn, nó chỉ được huấn luyện nghe tiếng sáo mà thôi.

Thải Thái cũng chỉ là qua loa làm mà thôi, không ngờ lại ra kết quả này.

“Các nương nương kia bị chọc tức, người không thấy được trường hợp lúc đó ra sao đâu.”

.....

Như Ý đột nhiên ngừng líu lo, lo lắng hỏi: “Nương nương, sao người lại chảy nước mắt vậy.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Đào Lỗ Chó

Nếu như bị Sở Cuồng phát hiện hơn nửa đêm nàng không ngủ được lại ra ngồi ở bụi cỏ đào đất đục lỗ để ra ngoài gặp nam nhân, nhất định sẽ chặt nàng làm trăm mảnh, nhưng nhị gì thì xác thực nàng cũng đã không nhịn được nữa rồi, nhất định phải tìm tới nam nhân có hai cái mặt đối tới đối lui để làm rõ một chút mới được, xạc xạc xạc – nàng cứ như con chuột đào hố, sau đó từ phía dưới đục một cái động nhỏ nhỏ trên tường, bởi vì căn cứ theo thất bại lần trước, nhảy qua tường, thật sự quá dễ dàng bị người phát hiện, trong hoàng cung này khắp nơi đều có tay sai của Sở Cuồng.

Không – thế nào, bánh bao ngồi chồm hồm xuống xoa đất cát trên tay, nếu như Quan Bộ Phi đã hoàn toàn thay đổi, nếu như việc quen trong một năm

đó Quan đại ca hoàn toàn là giả vờ, nếu như, nàng đi gặp hắn để hỏi rõ tất cả, lại trở thành con tin để hắn uy hiếp Đại Sở, như vậy, không phải nàng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Đại Sở sao? Còn có thể liên lụy đến cha mẹ nữa.....

Bánh bao cứ oán giận sao mình lại trở nên mạnh động như vậy, nàng ngồi trên cỏ, ôm lấy đầu gối, mặt nhăn lại, cuối cùng, lòng đầy căm phẫn bỏ dậy, dùng giấy thấm đầu bùn đất đập mạnh, nàng thề muốn giẫm bằng cái lỗ chó mới vừa đào, nàng rối rắm, suốt đêm ngủ không được, thật ra là Quan Bộ Phi sai, vì cái gì nàng lại tạo nên một sai lầm nữa chứ, tâm tình thật uất ức!

Cuối cùng, lý trí lại chiến thắng xúc động, nàng theo đường cũ trở về tâm cung, lại thấy Như gia tam thông ngồi một hàng, nhìn chăm chăm nàng.

“Hoàng hậu nương nương, người thế nhưng lại hành động một mình như vậy, thật là khiến người ta quá thương tâm mà.” Như Nguyệt treo một bộ mặt thối dạng ‘mọi người rất thương tâm’, Như Ý, Như Tâm là một bộ dạng không thể hiểu được, mặc dù mọi người đều nghe nói, người vẫn luôn đảm nhiệm chức vụ đại tổng quản ngự tiền đối đao (lưng đeo đao) thị vệ Quan đại nhân, lúc người một cái lại trở thành đại tướng quân vương của Hung Nô, nhưng, việc này cũng không thể trở thành lý do để cho nương nương nửa đêm bỏ mặc những nô tỳ thân cận nhất, một mình hành động được.

“Nương nương, từ chiều hôm nay người trở nên khác lạ, bắt đầu tự dung roi nước mắt, sau đó trong khuya khoắt lại gạt chúng em chui lỗ chó, nương nương, như vậy thật không giống người, bởi vì người chưa từng làm những chuyện mạnh động như vậy cả.” Vẫn là Như Ý rất hiểu ý người: “Chẳng lẽ là, nương nương người là vì chuyện Quan đại nhân – a, không, là Hung Nô vương gia sao? Nương nương, người định ra ngoài gặp hắn sao?”

“.....” Nàng cúi đầu, không muốn cùng bất luận kẻ nào nói đến chuyện đó cả.

Ai ngờ Như gia tam thông vẫn liên thoáng không ngừng: “Quan Bộ Phi đã không còn là Quan Bộ Phi ngày trước, còn nương nương là đương kim hoàng hậu của Sở Quốc nha, nương nương, chẳng lẽ người không sợ hắn sẽ đối với nương nương bất lợi, từ đó sẽ bất lợi đối với Đại Sở hay sao?” Không biết hắn đã làm bao nhiêu chuyện tình nguy hại đến Đại Sở rồi! Nhớ tới những chuyện này, lại nhớ tới hình ảnh một Quan Bộ Phi bình dị gần gũi ban đầu, tất cả mọi người đều không chịu nổi, cả Như gia tam thông cũng không chịu nổi.

Thái Thái cúi thấp đầu, nước mắt lại đột nhiên rơi xuống bên chân.

Cho nên rốt cục Như gia tam thông cũng biết sợ, ngậm miệng lại.

Thái Thái trở về phòng, nàng dĩ nhiên hiểu được, Quan đại ca đã không còn là Quan đại ca từng có, còn nàng là đương kim hoàng hậu Đại Sở.

Là nàng quá xúc động, nhưng nếu nàng thật sự đánh mất lý trí, còn có thể trở về sao, còn biết buông tha sao?

Vùi đầu trong phòng, im lặng ngăn người.

Như Ý cẩn thận đi tới, thấy bộ dạng nương nương như không muốn gặp bất cứ ai vậy.

Cuối cùng nàng vẫn đem lo lắng giấu ở trong lòng ra hỏi, nàng cực kỳ cẩn thận thấp giọng: “Nương nương..... người, có phải là người thích Quan Bộ Phi hay không.....”

Câu hỏi này vừa ra, nội tâm Thái Thái đã lộp bộp trầm xuống, đầu của nàng lập tức ông ông trướng lên, nằm lên giường không nói câu nào.

Nàng bịt kín chặn suy nghĩ, là bởi vì nàng thích Quan Bộ Phi hay sao? Vậy sao? Không biết, thật sự không biết, nhưng mà Thái Thái muốn đi hỏi Quan Bộ Phi, những ký ức quá khứ, có mấy phần là thật, mấy phần là giả, tại sao hắn lại muốn phản bội nhiều người quan tâm hắn đến vậy, tại sao..... Còn có mỗi lần hắn dịu dàng quan tâm săn sóc, đến tận cùng có phải là thật lòng hay không?

Thái Thái chưa từng nếm thử tình yêu chân chính, lại gặp phải phản bội.

Thậm chí là bị người lừa gạt như vậy.

Cho nên nàng biết, so với thương tâm, Sở Cuồng lại càng phẫn nộ hơn nhiều.

Mà nàng thì sao, thương tâm che giấu cho tức giận.....

Chỉ muốn đi chứng thực một chút mà thôi.

Đại khái, nếu sau này không còn cơ hội lên tiếng hỏi rõ, chuyện này sẽ biến thành một cái gai mà đời này nàng không thể nào nhổ được.

“Nếu như nương nương nhất định muốn ra ngoài, nhất định phải nghĩ ra một kế hoạch chu toàn, vừa có thể gặp được Quan Bộ Phi, cũng sẽ không bị hắn bắt làm con tin, lại càng không bị hoàng thượng phát hiện.”

Cách chặn, Như Ý nhẹ nhàng nói.

Lúc này Thái Thái mới kéo chăn bông ra tạo một kẽ hở, nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của nàng.

*****Thái Thái bánh bao thị*****

Ba ngày sau là sinh nhật của Chu phu nhân, mọi người cho rằng lợi dụng điều này để cầu xin hoàng thượng cho phép về nhà giúp Chu phu nhân mừng

thọ, hoàng thượng sẽ đồng ý, sau đó Như gia tam thông cải trang đi về dịch quán người Hung Nô ngủ lại dẫn Quan Bộ Phi đến Tự Hiền hội quá, nơi Thái Thái đang kinh doanh, đến lúc đó, Quan Bộ Phi sẽ ở đó, còn Như gia tam thông sẽ bảo vệ hoàng hậu không phải chịu bất cứ tổn thương nào từ Quan Bộ Phi nữa.

Gặp mặt nói rõ ràng, mọi người vỗ tay tán đồng ý kiến.

Thái Thái cũng đồng ý, ngày đó liền ăn mặc vô cùng xinh đẹp, nhân lúc Sở Cuồng phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng. Nàng liền mang theo Như Ý qua xin ý chỉ.

“Hoàng thượng, sắp đến sinh nhật mẹ thần thiếp, cho nên thần thiếp hy vọng có thể trở về nhà mừng sinh nhật mẹ.” Nàng cười híp mắt nói.

Sở Cuồng ngẩng đầu, nhắm nhìn nàng trong chốc lát, cười một tiếng: “Có thể mời nhạc mẫu vào cung, trẫm cùng hoàng hậu tổ chức sinh nhật cho bà.”

“Như vậy thật không tiện!” Nàng nói: “Nếu ở trong hoàng cung như vậy, mẹ thần thiếp sẽ không được tự nhiên.”

“Vậy trẫm cùng nàng đi ra ngoài, mừng sinh nhật bà nhé?”

“Như vậy cũng không được, hoàng thượng xuất cung, chẳng lẽ mẹ thần thiếp cảm thấy tự nhiên được sao?”

Hắn nhẹ nhàng thờ dài, nở một nụ cười sùng ái: “Được được được, vậy tùy nàng, trẫm sẽ tặng một phần đại lễ vậy.”

“Vậy, thần thiếp có thể trở về được chưa –?”

“Có thể, chỉ là một ngày thôi, nhất định gần tối nàng phải trở về, nếu không trẫm sẽ không bảo đảm là sẽ không đến gặp nàng đấy.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Thái Thái vạn phúc nói. Vui mừng hơn hờ như một chú nai con.

Sau đó Sở Cuồng bước đến, lộ ra bộ dáng như yêu đầu được sùng ái, nghiêng mặt đứng cạnh nàng.

Thái Thái bĩu môi, đoán biết hắn muốn gì, dứt khoát nhón chân lên, trên gò má hắn, –

Hôn một cái.

“Ha ha..... Được rồi, nàng đi đi, trẫm cho phép nàng ở lại muộn hơn tối một chút, vậy thì ở lại đến lúc lên đèn vậy.”

Chụt –! Hôn một cái lại có thể ở lại thêm một chút, Thái Thái đặt biệt ngoan ngoãn cho hắn một cái hôn hung hăng nữa.

Sở Cuồng cười một tiếng: “Lần này không có tác dụng nữa rồi, trễ nhất là lúc lên đèn thôi!”

Haizz..... Lên đèn thì lên đèn, dù sao, cũng đủ xong việc của nàng là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Cuộc Gặp Mặt Trớ Trêu

Thuận lợi vui vẻ xuất cung chừng một canh giờ là có thể từ hoàng cung về đến Chu gia, thật không biết vì sao lúc xuất giá cũng đi trên tuyến đường này mà lại đến hơn ba canh giờ, khiến người ta thật cảm thấy dài đằng đẳng, lần này Thái Thái xuất cung mang theo cả một đoàn. Dọc đường có rất nhiều người nhường đường, sau lưng đi theo đại khái khoảng bảy mươi người. Thái Thái ngồi trong kiệu, ba tỷ muội Như gia đi theo bên ngoài cổ kiệu, chia nhau một người xách theo một bộ nam trang, một xách theo nữ trang mặc ở nhà, còn một cất giấu một bộ cung trang hoa mỹ.

“Nương nương, đã đến Chu phủ rồi.” Hôm nay là sinh nhật mẹ, Chu phủ trên dưới giăng đèn kết hoa, trung môn mở rộng đón khách cùng hộ vệ đi theo loan giá hoàng hậu tiến vào, Thái Thái đã sớm đổi sang kiệu nhỏ đi cửa sau, từ từ tiến vào trong phủ, trước tiên đón nhận bái kiến của khách khứa và bạn bè, sau đó liền đi vào nội đường, trò chuyện với cha mẹ.

“Hoàng thượng thật nể tình, mọi người trong toàn kinh thành ai ai cũng biết hôm nay là sinh nhật mẹ cả.”

“Thật tốt, như vậy sẽ có nhiều người chúc thọ cho mẹ.”

Như gia tam thông khéo léo lanh lợi, hướng về phía Chu đại nhân, Chu phu nhân vạn phúc: “Nô tỳ chúc phu nhân phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.”

“Ngoan, ba người các người là ngoan nhất, lại đây ta cho tiền lý xì.” Nói xong, Chu phu nhân cười híp mắt lấy bao tiền lý xì ra thưởng cho ba người.

Thái Thái cười một tiếng: “Mẹ, người càng ngày lại càng trẻ ra nha.”

“Nói vậy.” Rõ ràng bà rất thích nghe, nhưng vẫn giả vờ nghiêm mặt một chút, giả vờ không thích cơ đấy.

Ăn xong bữa cơm chúc thọ đơn giản, cha ở bên ngoài xã giao, Thái Thái nói dối là hơi mệt, liền đi ra phòng mình ở đằng sau để nghỉ ngơi.

Thuần thực đòi một thân nam trang, Như Ý lập tức thay cung trang vào, nằm xuống giả vờ làm Thái Thái đang say ngủ.

Thái Thái cùng với Như Tâm, Như Nguyệt đồng hành bước ra cửa.

Trước tiên chạy đến ‘Tự Hiền hội quán’.

Như Tâm cũng cải trang thành nam tử, đến dịch quán người Hung Nô đang ở gặp Quan Bộ Phi, ai ngờ thật trùng hợp, Quan Bộ Phi cũng từ bên trong đi ra, liếc mắt một cái liền nhận ra Như Tâm, lập tức đuổi hộ vệ bên cạnh đi, bước về phía nàng.

“Chủ nhân ta muốn gặp người.” Như Tâm nói, “Chủ nhân ta ở Tự Hiền hội quá, chỉ chờ một canh giờ, nếu như qua một canh giờ người còn chưa xuất hiện, vậy thì chủ nhân ra cái gì cũng đã hiểu ra rồi.” Như Tâm thấy đôi môi Quan Bộ Phi khẽ động, trong ánh mắt lại có một loại tâm tình đặc biệt, vì vậy trong lòng cũng cảm thấy khác thường, tình cảm thường ngày, đến nàng cũng không biết là thật hay giả, huống chi là nương nương? Như Tâm cẩn thận rời đi.

Quan Bộ Phi trở về thay quần áo khác, từ cửa sau ra ngoài, cười ngửa chạy đến Tự Hiền hội quán.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“—” Nhìn nam nhân trước mặt, mặt mũi như cũ, lại không có khí chất trước kia, ngày trước là một thị vệ cúc cung tận tụy, bây giờ một Hung Nô vương cương nghị lại cao quý. Thái Thái cũng không biết nói cái gì cho phải.

Ánh mắt Quan Bộ Phi nhẹ nhàng quét qua sắc mặt Thái Thái, sau đó hần chủ động nói: “Thái Thái, nàng có khỏe không?”

“Trước kia người luôn gọi ta là hoàng hậu, ta nói, Quan đại ca đừng nên gọi ta là hoàng hậu, nhưng người vẫn không nghe lời. Bây giờ, người không gọi ta là hoàng hậu nương nương nữa, cũng không gọi là Chu cô nương, mà gọi nhũ danh Thái Thái, người có tài đức gì, tại sao?!” Nói xong, chân mày cũng đã dựng lên, rất tức giận: “Người cho rằng, đôi một bề ngoài khác đi, là cái gì cũng khác đi sao?”

“Nàng gặp ta chính là vì những lời này?”

“Ta..... ta muốn hỏi người, trước kia, chúng ta ở chung một chỗ, đến tột cùng là người ôm tâm tư gì đây, có được mấy phần là thật tâm?”

Hắn hơi nhú mày, sau đó suy nghĩ một lát mới nói: “Đối với Sở Cuồng, không hề thật lòng, đối với nàng, là hết sức thật lòng, nàng là nàng, mà hắn ta là hắn ta.”

“.....” Thái Thái nhìn hắn, vẫn không tin: “Đáng tiếc bây giờ ta cũng không hiểu được người đang nói thật hay là nói dối.”

“Thái Thái, từ bé ta đã ẩn nấp tại Đại Sở, che mắt Đại Sở, sống ở bên cạnh Sở Cuồng, là sứ mạng của ta. Tựa như nàng sinh ra là nữ tử Đại Sở, nàng vì Đại Sở mà làm tất cả, ta cũng vậy, ta sẽ vì Hung Nô mà bỏ đi tất cả, cho nên ta không thẹn với lương tâm, ta dùng chính cách của mình để trung thành với mẫu quốc của ta.” Hắn nhìn Thái Thái, sâu kín thở dài: “Nhưng mà ta lại không ngờ được, trong lúc ấy lại có thể gặp được nàng, còn có được một năm thời gian chung sống với nàng, ta đối với nàng, không hề có âm mưu gì cả, cũng không cần thiết hư tình giả ý với nàng, nếu nói điều duy nhất khiến ta khó xử, đó là, ta không thể như hiện tại, có thể công khai tấm lòng của mình đối với nàng!”

Hắn tiến lên một bước, bắt lấy tay Thái Thái: “Trước khi đi ta cũng đã nói, chờ ta trở lại, tất cả sẽ trở nên thay đổi!”

“Là người thay đổi?” Thái Thái hất tay hắn ra: “Quan Bộ Phi! Không..... Phải là Diệp Hạ Thái Đại tướng quân vương mới đúng! Tại sao người lại chắc chắn rằng lúc người trở lại, người sẽ thay đổi, mà ta cũng vậy, cũng sẽ thay đổi đây?” Đôi mắt nàng đỏ lên: “A, đúng, thật sự ta đã thay đổi rồi, ban đầu nghe nói người phải đi, ta rất lo lắng, nghe nói người chết, ta rất khổ sở, vì người khóc, bây giờ nghe nói người sống lại, ta lại cảm thấy thật bi ai, bởi vì, thì ra trả giá của ta đều nằm trong âm mưu của kẻ khác.”

“Thái Thái.....” Quan Bộ Phi khản trương đi tới, Thái Thái lại hất tay hắn ra, nói: “Ta thật hối hận khi đi gặp người.”

“Tại sao lại hối hận?” Hắn lại nắm lấy tay nàng.

“Bởi vì ta phát hiện, vô luận người trả lời ra sao, ta đều không thể tin người nổi, như vậy ta hỏi người là thật hay giả, căn bản cũng không có ý nghĩa gì cả!”

“Thái Thái, nàng thích ta sao?” Hắn hỏi, từng bước một ép tới.

“Ta không thích.”

“Không đúng, nàng thích ta đúng không? Nàng căn bản không yêu Sở Cuồng, còn nhớ rõ lúc nàng mới vào cung, Sở Cuồng đã đối với nàng như thế nào không? Ta thật hận, nếu như lúc đó có thể hoàn thành chuyện của mình, ta sẽ lập tức mang nàng cao chạy xa bay, nàng biết không, mỗi lần nàng gọi ta Quan đại ca, ta thật vui về.” Hắn đỡ cánh tay nàng, ánh mắt chân thành tha thiết: “Đi theo ta, đến Hung Nô đi, ta có thể bảo đảm, cả đời này chỉ thích một mình nàng, chỉ yêu một mình nàng! Tuyệt không giống như Sở Cuồng, tam cung lục viện –” Mặt hắn tiến đến càng gần.

Thái Thái đỏ mặt, nâng tay lên.

Một tiếng chát thanh thúy vang lên!

Bạt tay đã rơi lên mặt của Quan Bộ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Hoàng Hậu Ra Tường

Đôi mắt Quan Bộ Phi trầm xuống, thế nhưng không chút tức giận, hắn dịu dàng nói: “Thái Thái, chẳng lẽ nàng không muốn có một người yêu nàng, có thể toàn tâm toàn ý cùng nàng một đời này sao?” Hắn, Hạ Diệp Thái sống tại trung nguyên ba mươi năm cũng chưa từng động tình với bất kỳ nữ nhân này, tại sao, nàng lại hoàn toàn không dụng tâm cảm nhận một chút?

“Thái Thái –”

“Chu cô nương!”

“Thái Thái –” Hắn nói: “Ta sẽ chờ câu trả lời thuyết phục của nàng, thật ra mục đích lần này ta quyết định trở lại, ngoại trừ chuyện đàm phán cùng với Đại Sở, còn có một việc khác, đó là dẫn nàng đi.” Nói xong, hắn cảm thấy không nên ở cùng nàng quá lâu khi mọi chuyện chưa bị phát giác, nếu bị Sở Cuồng biết được, đến lúc đó muốn đi cũng khó, hắn lặp lại lần nữa: “Nàng không nên ra ngoài gặp ta, ba ngày sau, ta sẽ đến tam cung nàng để gặp mặt.”

Hắn nói xong, liền xoay người, đi về phía cửa.

“Nương nương.” Như Tầm lên tiếng gọi Thái Thái đang ngây người.

Lúc này Thái Thái mới phục hồi tinh thần, phản phó: “Chúng ta hồi cung thôi.” Nàng cảm thấy thật mất mát, thì ra thế giới này không phải tất cả chuyện gì cũng rất rõ ràng, cho dù là giáp mặt chất vấn, lấy được đáp án, cũng không nhất định là thật sự, còn phụ thuộc vào việc mình có tin tưởng hay không mà thôi đi? Thái Thái cũng không tin, nàng cũng không biết để làm sao mới tin được. Nàng đã từng cho rằng Quan đại ca đã chết rồi. Ngồi trên xe ngựa, trong đầu Thái Thái lại tái diễn lại những lời nói của Quan Bộ Phi. Thật là đau đầu.

Hoàng cung

Sau khi Sở Cuồng mau chóng thay long bào xong, mặt tối tăm ngồi trên ghế ngán người. Xế chiều hôm nay hắn nhận được tin báo, có người ở Hung Nô dịch quán nhìn thấy nô tỳ thân cận của hoàng hậu, Như Tầm, người mặc nam trang, nói mấy câu với Hung Nô vương gia xong, Hung Nô vương gia liền cưỡi ngựa đến Tự Hiền hội quán. Lấy được tin tức này, làm sao Sở Cuồng lại có thể không nghi ngờ lên đầu Thái Thái cho được?

Nhất định là giả mượn cớ về nhà chúc thọ lần này, để hẹn hò mờ ám với Quan Bộ Phi mà thôi.

Khi hắn đuổi đến Tự Hiền hội quán, quả nhiên nhìn thấy Quan Bộ Phi từ bên trong bước ra, nghênh ngang lên ngựa rồi đi.

Trong lòng Sở Cuồng nhói đau, nữ nhân kia cũng thật to gan, dám ở trước mặt hắn giả vờ dịu ngoan, lại còn làm bộ đáng yêu nữa.

Hắn cười khò một tiếng, cảm giác này này hắn đã thất bại hoàn toàn.

Nàng thế nhưng làm nhiều chuyện như vậy, chỉ là để đi gặp gỡ Quan đại ca của nàng thôi sao?

Sở Cuồng siết chặt nắm đấm lại.

Tiểu Đức cũng không dám đi đến trước mặt hắn, không thể làm gì khác hơn là ở bên ngoài chú ý nhất cử nhất động của hắn.

Ước chừng ngồi ngờ ngác hai canh giờ, Sở Cuồng mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Đúng lúc đó có người bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương giả lâm.”

Đã về rồi, hẩn nhòm bên ngoài một chút, tốt lắm, đúng là mới vừa lên đèn thôi. Nàng quả nhiên là nghe lời mình ra lệnh.

Thái Thái đi từ bên ngoài vào, vạn phúc với Sở Cuồng, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp đã trở lại, cha mẹ thần thiếp bảo thần thiếp thay mặt tạ ân điển của hoàng thượng.”

“Ừ.” Sở Cuồng mang bộ mặt sa sầm, nhìn Thái Thái.

Thái Thái nói tiếp: “Vậy hoàng thượng nghỉ ngơi, thần thiếp cáo lui.”

“Ừ.” Nhìn nàng rồi đi.

Sở Cuồng cảm giác được đau nhức.

Haiz, giả vờ như chuyện gì cũng không xảy ra. Lòng Sở Cuồng như bị đâm một lỗ thủng, rồi rầm vô cùng, giả vờ thật giống, thật là giống.

Phượng Tào cung đèn đuốc sáng rực.

Thái Thái nâng má dựa vào bàn, hết sức chuyên chú ngắm người, ba ngày sao Quan Bộ Phi sẽ đến thật sao?

Đến làm gì chứ.

Thái Thái khô khốc sục sục mũi, thôi, cần gì phải cầu người khác cũng tình cảm tha thiết chân thành đây?

Nàng quyết định buông tha, không bao giờ suy nghĩ đến chuyện Quan Bộ Phi nữa, suy nghĩ nhiều đầu rất đau.

Mới vừa đứng lên, cời áo định đi nghỉ. Đột nhiên một đôi bàn tay từ phía sau lưng ôm chặt lấy nàng. Tim Thái Thái lập tức trống rỗng.

—là ai?!

Nàng thật lo sợ, không phải là Quan Bộ Phi điên rồi chứ? Haiz, nghĩ như thế nàng liền sợ hãi, cả người lập tức toát mồ hôi.

“Ừ..... là phu quân nàng.” Giọng nói Sở Cuồng trầm thấp mang theo men say, tựa như con mèo nhẹ nhàng hôn lên tai nàng một cái.

“Hoàng thượng?” Thái Thái quay người lại, aid a, hù chết người, thì ra là hoàng thượng, nàng vỗ ngực, thở phào, “Thật may.”

“May cái gì?” Sở Cuồng nâng cằm nàng hỏi.

“May là hoàng thượng.”

“Không phải trầm thì còn có thể là ai?” Sở Cuồng dịu dàng cười một tiếng, hai mắt sáng ngời, lại cất giấu hàm ý sâu thẳm.

“Thần thiếp tưởng.....”

Sở Cuồng lập tức ôm lấy nàng, vỗ vỗ sau lưng nàng nói: “Biết, nàng còn tưởng rằng là quý chứ gì?”

“A, vâng.” Gật đầu một cái, mặt bánh bao đỏ lựng lên rồi.

“Thái Thái, trăm rất yêu nàng—” hẩn hạ thấp âm điệu, thấp đến vô cùng, lại đột nhiên nói.

“Ta rất yêu nàng, rất yêu rất yêu.” Hẩn lại hạ thấp hơn nữa, ngay cả thân phận trăm cũng bỏ qua.

Len lén nhìn mặt của bánh bao, cũng không biết nàng có cảm nhận được không đây?

Cả người Thái Thái cứng ngắc, cảm giác chần chờ: “Lúc hoàng thượng nói không thích cũng tùy ý, bây giờ nói yêu cũng tùy ý như vậy.” Trong giọng điệu mang theo chút trách cứ.

Sở Cuồng không lên tiếng, cười một tiếng: “Không sai, là ta tự làm tự chịu.” Hẩn cười dụ dỗ nàng nói: “Ta nhận lỗi với nàng, trước kia ta sai rồi. Trông mặt mà bắt hình dong, là ta nông cạn. Bây giờ tự làm tự chịu, hoàng hậu cũng không muốn yêu ta. Chỉ là, lần này nói yêu, không phải nói chơi, là thật đấy.”

“Hôm nay rất loạn.”

“Tại sao hôm nay rất loạn?” Sở Cuồng sâu kín hỏi.

Ngày hôm nay của Thái Thái thật sự rất loạn, tất cả mọi người nói với nàng, là thật, là thật, nhưng mà, nàng thật sự không rõ lắm đó có phải là thật hay không, ai cũng nói thích mình, yêu mình. Chính là Thái Thái không biết, không hiểu. Tóm lại, loại chuyện này thật khiến người ta phiền lòng, khiến tim đập bình bịch. Thái Thái đẩy hẩn ra một chút, đi đến bên cạnh cửa sổ: “Hoàng thượng, đột nhiên người lại nói những lời này với thần thiếp, là bởi vì tâm tình

không vui sao, hoàng thượng, thần thiếp là hoàng hậu của hoàng thượng.”

“Ha ha —”

Sở Cuồng siết chặt chân mày: “Hoàng hậu không thể yêu hoàng thượng được sao?”

Nàng đột nhiên tức giận nói: “Tâm tình người tốt lắm, tự đứng lại chạy đến đây nói thích thiếp, yêu thiếp, muốn thiếp cũng yêu thích người, nhưng nói yêu rồi thì làm sao, liền tính thiếp đồng ý nói với người, làm sao người biết được thiếp có yêu người thật hay không. Chẳng lẽ chỉ bằng lời cam kết này sao?!” Nàng cơ hồ là rống lên với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Ăn Sạch Sẽ

Sở Cuồng cũng không còn tức giận, ngồi xuống ghế, lạnh nhạt nói: “Nàng là đang cố chấp phải không? Thật vậy sao? Trẫm xem nàng chính là một nữ nhân cố chấp.”

“—” Nàng đột nhiên bị hắn chặn họng, á khẩu không thể trả lời được.

“Trẫm bất kể, nàng cố chấp, nhưng trẫm thì không.” Hắn đứng lên, ôm lấy hông nàng: “Trẫm không thể đợi được đến lúc nàng hiểu ra, huống chi trẫm cũng không xác định được đáp án của nàng, cho nên, trẫm thay nàng quyết định vậy!” Đột nhiên Sở Cuồng bế Thái Thái lên, cúi đầu cắn lấy môi nàng, sau đó đi về phía chiếc giường, “Ăn nàng, từ từ ta sẽ nói cho nàng biết làm sao để yêu ta!” Cánh tay của hắn như đôi gọng kìm thật lớn, kẹp chặt nàng, ném lên trên giường rồi áp người lên.

“Động phòng đi —” hắn nhìn nàng, ôm lấy mặt nàng, vô cùng trịnh trọng nói: “Đêm nay.”

Sau đó, Sở Cuồng giống như dã thú nổi điên, liều mạng xé rách xiêm y trên người Thái Thái, Thái Thái sợ hãi, sợ đến không thở nổi, đêm nay Sở Cuồng tựa như đã hạ quyết tâm, không vì ánh mắt kháng nghị của nàng mà dừng lại. Rất nhanh, Thái Thái liền hoàn toàn trần truồng hiện ra trước mắt Sở Cuồng.

Bộ dáng kia, thật giống như con cừu đang chờ bị làm thịt.

“Sở Cuồng.” Nhút nhát gọi hắn một tiếng, nàng giơ tay lên đỉnh đẩy lồng ngực hắn ra xa, ai ngờ cử động này lại càng kích thích thú tính của hắn, hắn mạnh mẽ cầm cổ tay nàng, nhào vào, bộ dạng như muốn được thưởng thức món ngon trước mắt, bắt đầu ăn người nàng.

Trời ạ —

Không được —

Thái Thái thét một tiếng thê lương, bắt đầu dùng cả chân tay định đẩy tên nam nhân đáng chết này ra.

Không được như vậy mà Sở Cuồng, không được!

Thái Thái lớn tiếng khóc.

Lòng Sở Cuồng quặn đau, sau đó hắn cắn lấy môi nàng, khiến nàng không thể gọi ta tiếng nữa. Bàn tay theo eo của nàng vuốt lên vuốt xuống, nắm chặt lấy đôi chân mướt mà, cả người Thái Thái run lên, đột nhiên nơi nhạy cảm trên thân thể bị hắn chạm phải, cảm giác xa lạ trong nháy mắt đốt cháy thần kinh nàng, Thái Thái dùng sức giãy dụa, cuối cùng lại trở nên mềm nhũn vô lực.

Sau đó nàng khép hờ mắt, nhưng vẫn như cũ chưa bỏ ý định lấy tay kéo mái tóc dài của hắn, xiêm y của hắn, từng thứ bị kéo xuống, đứt cả chiếc bùa hộ mệnh ở trên cổ. Cô Sở Cuồng bị cắn phải, máu chảy ra, hắn sờ sờ, ngưng thần nhìn thể tử vẫn còn đang thút thít ở dưới thân, gương mặt nàng đỏ bừng, vì vậy liếc mắt, dùng ngón tay quét vết máu trên cổ, nhẹ nhàng vẽ lên môi Thái Thái.

Một mùi vị rất tanh.

Hắn hôn lên, dùng sức mà hôn, đồng thời cong eo, dùng sức tách đôi chân như bạch ngọc của nàng ra. Đương khi ánh mắt Thái Thái tròn cực kỳ to, lại phi thường trống rỗng, hắn động thân một cái, đem hung vật đã sớm nên đâm sâu vào thân thể nàng, đâm thật sâu vào, cùng thân thể nàng hòa vào làm một.

Mồ hôi, mồ hôi của hai người cơ hồ là đồng thời tứa ra.

Thái Thái thở ra một hơi dài, cắn chặt đôi môi lại.

Hắn bất ngờ tấn công, mặc dù không phải là không chịu được, nhưng loại cảm giác xé rách này, thật sự đáng sợ, quá xa lạ, nàng hoàn toàn không ngờ tới được.....

Khẽ ngưỡn cổ lên, hắn thể nhưng lại đang nhìn nàng đầy yêu thương, cúi người xuống, hôn lên xương đòn của nàng, đôi tay ôm lấy eo nàng, đâm thật sâu qua tất cả.....

“Ừm.....” Thái Thái luôn kiềm chế, nhưng mà sau khi bật một tiếng ưm, liền không tự chủ được mà liên tục phát ra mấy tiếng rên nhẹ.

Thanh âm đó bay vào trong tai hắn, giống như một điệu nhạc say lòng người.

“Thái Thái Đây chính là cảm giác làm nữ nhân..... Bắt đầu từ hôm nay, nàng đã hoàn toàn trở thành nữ nhân của ta, nàng nhớ chưa.....”

Thái Thái lắc đầu một cái.

Sở Cuồng khép hờ mắt, lại dùng lực nhấn vào một cái.

“A..... Ừm.....” Thái Thái kêu lên thành tiếng.

“..... Nhớ chưa?” Hắn khàn giọng hỏi, cúi đầu lặp lại bên tai nàng: “Nhớ chưa, nam nhân của nàng, tên gọi Sở Cuồng.....”

Hơi thở của hắn phun ra, chẳng biết tại sao, Thái Thái đột nhiên trở nên ý loạn tình mê, thân thể theo động tác dần dần dịu dàng của hắn trở nên run rẩy từng đợt. Cánh tay vô lực ôm chặt lấy hông hắn.

Nhìn bộ dạng mê mang mờ mịt của nàng, hắn hôn lên, cứ lặp lại: “Thân thể của nàng, lòng nàng, mỗi sợi tóc của nàng, đều thuộc về ta, thuộc về Sở Cuồng ta.....”

Nàng dần dần cảm thấy mình như đang bay lên, trên những đám mây, bên tai có một thanh âm vô cùng dịu dàng cứ lặp lại, Sở Cuồng, Sở Cuồng.....

“Sở Cuồng.....” Chậm rãi cất tiếng, hơi thở mùi đàn hương từ miệng tán ra.....

Nàng không biết tại sao mình lại bật ra hai từ này.....

Lại đáng trúng vào nơi mềm mại nhất của người kia.

Hai tay hắn ôm lấy má nàng, sau khi một luồng nhiệt xông ra, liền từ từ bình tĩnh lại. Không nhìn được lại liếc nhìn nàng một cái, chậm rãi rút ra, lẩn qua một bên, vươn cánh tay thon gầy kéo chăn bông qua, đem nàng và mình bao chặt chẽ lại với nhau, lại nhẹ nhàng đặt từng chiếc hôn lên mặt nàng.

Thình thịch..... Trái tim cơ hồ là sắp bắn ra của nàng dần dần bình tĩnh, chậm rãi lại, sự trống rỗng bỗng nhiên lướt qua. Trái tim trống rỗng, rất cần có hơi ấm của một người nào đó, Thái Thái mơ mơ màng màng nhìn Sở Cuồng một cái, sau đó liền trốn vào trong ngực kẻ xâm lược kia.

Hắn dịu dàng ôm chặt nàng, hôn xuống đỉnh đầu, nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an nàng.

“Nàng không còn gì cả..... không còn gì cả..... nàng chỉ còn ta mà thôi.....” Sở Cuồng dán sát vào gương mặt nóng bừng của Thái Thái, nói.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Ngày hôm sau, buổi sáng vô cùng đẹp.

Thái Thái tỉnh dậy rất sớm.

Nàng chỉ cảm thấy cả người đau nhức, cái loại đau mà ngay cả một cánh tay cũng không thể nhấc lên được.

Đầu nàng thì đang gối lên một tên thô phi tham ngủ còn chưa dậy.

Đêm qua, đến tận cùng là hắn đã là gì với nàng vậy chứ?

Thái Thái không dám nhìn, cũng không có can đảm nhìn. Nhưng, cảm nhận khác thường trên thân thể cũng đủ khiến nàng hiểu ra một sự thật, Chu Thái Thái đã không còn là một xử nữ nữa, mà đã biến thành nữ nhân, thành phụ nhân (phụ nữ đã có chồng). Nàng cảm thấy thật mất mát, nhẹ lau nước mắt đi, rút người lại, giống như có chút lạnh. Một cánh tay lòn vào, sau đó chặn chặt chắn lại.

“Không mệt sao? Hôm nay không cần phải dậy sớm, có thể ngủ thêm một lát nữa cũng được.” Hắn dịu dàng nói, lấy tay vuốt búi tóc của nàng, đột nhiên chạm vào một mảng trơn ướt trên mặt nàng, liền hiểu được. Hắn xoay người nàng lại, nàng quá ngượng nên liền rúc đầu, chui lại vào chăn. Ha ha, thật là một nha đầu đáng yêu, Sở Cuồng tâm tình vui vẻ nghĩ, sau đó thong thả vén chăn lên, chạm chóp mũi lên chóp mũi nàng, thấp giọng gọi một tiếng: “Bé ngoan.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Choáng Váng Đầu Óc

“Bé ngoan?”

Sau đó bé ngoan của hắn bắt đầu rụt người lại, dáng vẻ đặt biệt đáng thương, bộ dáng này rơi vào mắt hắn, khiến lòng hắn vừa vui vẻ lại vừa đau lòng, cảm giác mâu thuẫn không thôi. Vì vậy nên hắn lại càng thêm ân cần, tựa như che chở cho một con thỏ nhỏ vừa sinh ra mới trải nghiệm chút chuyện mây mưa, hy vọng nàng có thể lấy lại sức sống thường ngày. Sở Cuồng dùng ngón tay vuốt nhẹ lên bàn tay nàng.

“Hoàng hậu, bắt đầu từ đêm qua, nàng đã trở thành người của trẫm rồi.” Hắn lặp lại một lần nữa, khẽ mỉm cười: “Trẫm sẽ quý trọng nàng.”

Nàng lặng lẽ lau nước mắt của mình, giống như chấp nhận sự thật, cô hống khàn khàn hỏi: “Tựa như ngày hôm qua người đã quý trọng thiếp sao?” Giọng nói tràn đầy uất ức cùng bất mãn, nàng nghiêng đầu, vô cùng mất hứng. Sở Cuồng khẽ cắn vành tai nàng, cười lên: “Ngày hôm qua gọi là yêu, nếu như yêu không đủ sâu, tuyệt đối sẽ không làm được.” Phi, nói chuyện mà mặt không biết đỏ, Thái Thái đảo mắt qua: “Chuyện người làm là hành vi của thổ phi.”

“Vậy sao – làm sao nàng biết được thổ phi là như thế nào?”

A, mặt lại đỏ bừng một mảnh, nàng giống như con rùa đen rúc đầu, nửa che nửa chặn ở trong chăn.

Sở Cuồng ở lại trong này đến khi mặt trời lên cao, mới mặc quần áo chạy lấy người, Thái Thái thủy chung vẫn không dám đứng dậy, sợ bị hắn nhìn thấy phải tình huống gì đó rồi lại giễu cợt, sau khi hắn đi, Như gia tam thông rốt cục cũng thấp thòm xông vào, Như Tâm dịu dàng nói: “Nương nương, bọn em đã chuẩn bị nước tắm xong rồi. Để bọn em hầu người rửa mặt chải đầu.”

Thái Thái nhẹ gạt đầu, xấu hổ vén chăn lên, kết quả lại nhìn thấy một mảng đỏ rực ghê người ở phía dưới.

Nàng tự nhiên hiểu được đây là cái gì, nhưng là sau khi nhìn thấy, vẫn là quá ngượng ngùng, mặt đỏ bừng bừng, vội kéo bộ y phục qua mặc vào, mới đứng dậy, quần bách bảo: “Dọn sạch chỗ này đi, toàn bộ đều đổi mới, nệm giường, chăn bông, còn có những thứ nàng nhất thời không nghĩ ra, vì vậy chu môi nói: “Vậy thay hết bày biện trong phòng luôn đi.”

“Vâng.”

Như Tâm lo lắng đi hầu hạ Thái Thái tắm rửa.

Thấy Thái Thái ngâm mặt trong nước, chỉ lộ ra một đôi mắt, vội nói: “Nương nương, cẩn thận sắc nước.”

“Như Tâm, tiếng động ngày hôm qua em có nghe thấy không?”

“Có.” Gật đầu một cái.

Thái Thái liền lại rúc vào nước: “Quá ngượng.”

“Thật ra nương nương không cần để ý đến tụi em, nương nương hãy xem tụi em như ba cái bình hoa là được rồi, chỉ là, chúng em rất vui khi nương nương có thể cùng hoàng thượng đi đến bước này. Sau này, chúng em sẽ bớt lo lắng hơn.” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, vén mái tóc dài của Thái Thái, “Tóm lại, phu thê hai người phải có dáng vẻ của phu thê mới được.”

“Dáng vẻ phu thê.” Nàng ôm tay suy nghĩ, bây giờ là phu thê thật sự rồi, Sở Cuồng nói rất đúng, hắn không cho nàng sự lựa chọn nào khác, ban đầu người nói không muốn là hắn, bây giờ người ép buộc cũng là hắn. Sở Cuồng thật ghê tởm, vô cùng ghê tởm. Trọng phu, Thái Thái thì thầm, trong vòng một trọng xưng là phu, đến đêm hôm qua thì nửa phần khoảng cách cũng đã không còn, triệt để biến thành trọng phu. (chồng hờ biến thành chồng thật roài ^^)

Haiz.

Uể oải đến mức tận cùng, tựa như sợi dây cuối cùng ở trong lòng đã bị người đã chặt đứt. Thái Thái chóng mặt, cảm giác nước hơi lạnh, mới ra ngoài, thay quần áo xong, cầm sổ sách ra nhìn, nhìn một lát lại ngẩn người. Loại hiện tượng này trước giờ chưa từng xảy ra, Như gia tam thông nhìn nàng, không ngờ rằng cứ một chốc, mặt nương nương liền đỏ, lại một chốc, mặt lại trở nên trắng toát.

Mọi người ai cũng không dám quấy rầy nàng, chỉ biết đứng nhìn.

Một lát sau liền thấy ngay cả sách cũng bị nàng cầm ngược.

“Nương nương?”

“Như Ý.” Thái Thái ném quyển sổ lên bàn, “Sao ta lại có cảm giác chóng mặt nha.”

“Cái này, em không biết.”

“Họ làm sao biết được, chỉ có trẫm biết mà thôi.” Thanh âm Sở Cuồng giống như quý mị, xuất hiện ở thời điểm không nên xuất hiện.

Hắn vừa cất lời, Thái Thái liền run bắn.

Chờ khi tay hắn rơi vào trên vai, tim của nàng lại càng thêm nhảy loạn.

“Dĩ nhiên, đáp án là do trẫm quá yêu nàng rồi.”

Một câu nói, ánh mắt nàng liền âm trầm liếc lên, đối mặt với đôi mắt đầy ý của hắn, Thái Thái chợt khôi phục tinh thần, đứng dậy nói: “Mới vừa rồi không thấy người, đầu còn hơi choáng, bây giờ người xuất hiện, thiếp đã thanh tỉnh rất nhiều, đã hiểu.”

“Nói cho trẫm, nàng đã hiểu ta cái gì rồi.”

“Chúng ta đã làm chuyện phu thê nên làm rồi.”

“Ừ.” Thóa mãn mà gật gật đầu.

Cao ngạo mà đùa bỡn tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó, đây nguyên bản là chuyện nên xảy ra, bây giờ đã xảy ra, thật ra thì ngày hôm nay cũng chẳng khác biệt gì với trước đây cả.”

Cái gì? Dĩ nhiên là phải có khác biệt, cái Sở Cuồng cần chính là thay đổi trong lòng nàng.

Hắn áp sát vào, ân cần nói: “Lần đầu tiên chắc là không đủ khắc sâu, vậy cần phải làm nhiều hơn mới được, trẫm sẽ đem mình khắc sâu vào trong thân thể nàng, đừng nói đời này không quên được, trẫm sẽ khiến nàng cả kiếp sau cũng phải nhớ đến trẫm.” Vừa dứt lời, ầm một tiếng, đầu Thái Thái lại choáng váng, mặt đỏ bừng.

.....

Như bình thường, hầu hạ hắn ăn cơm xong, sau đó tranh cãi với hắn mấy câu, Thái Thái cẩn thận cách xa hắn, sự bình thân này xác thực có cái gì đó không giống bình thường, bởi vì Sở Cuồng nói, nàng là nàng, vậy thì, hắn cũng là của nàng sao? Thái Thái nghĩ mãi cũng chẳng thể hiểu được, bởi vì nàng biết, hắn vĩnh viễn sẽ không chỉ của một mình nàng.

Chưa từng có bao giờ.

Bây giờ, hắn lại tuyên cáo chiếm lấy, ngược lại lại khiến người ta không biết phải làm sao.

Thái Thái rất lo lắng, nếu như có một ngày mất đi tất cả, có phải nàng sống trong hoàng cung sẽ rất khổ sở hay không?

Tóm lại là liên quan đến tam cung lục viện. Đáng tiếc lý trí nói cho nàng biết, vô luận như thế nào, nó tuyệt sẽ không bao giờ biến mất, nếu như nàng muốn cứ sống như vậy, thì có thể chấp nhận việc hắn có rất nhiều nữ nhân.

“Đôi tay người đi ôm người khác, cùng với đôi tay người ôm thiếp, là một.” Đột nhiên, đầu óc lại khiến nàng bật ra những lời này, hơn nữa không trước không sau, không đầu không đuôi.

Sở Cuồng sững sờ.

Rất nhanh hắn nhàn nhạt ôn hòa nói: “Nhưng trái tim này khi ôm nàng, lại không giống khi ôm người khác.”

“Trái tim ư.....”

“Cũng chỉ cần nhìn trái tim là đủ rồi.” Đột nhiên lắc đầu một cái, nàng không cần, không cần trái tim, đôi tay làm động tác che ngực, suy nghĩ, trái tim này, vẫn còn sống sờ sờ trong lòng mình, làm sao lại loạn nhịp như vậy?

Sẽ không, Sở Cuồng sẽ không, Quan Bộ Phi cũng sẽ không, ai cũng không thể biết được.

“Hoàng hậu..... Sau này nàng chỉ cần nghĩ đến trẫm là được rồi.....” Tiếng nói tựa quý mị, khiến nàng phải nhớ kỹ như ma chú.

Chương 180: Một Câu Đố Khó Giải

Đặc sứ Hung Nô tặng cho hoàng hậu nương nương, nhân sâm ngàn năm – một trăm củ.

Đặc sứ Hung Nô tặng cho hoàng hậu nương nương, ngọc trai – một trăm viên.

Đặc sứ Hung Nô tặng cho hoàng hậu nương nương, hồng ngọc – một trăm viên.

Đặc sứ Hung Nô tặng cho hoàng hậu nương nương, dầu hươu – ba trăm chiếc.

Đặc sứ Hung Nô tặng cho hoàng hậu nương nương, trang sức bằng vàng ròng – một trăm bộ.

—

Sáng sớm ngày thứ ba, người Hung Nô bắt đầu mang tất cả lễ vật đặt tại Tử Quang điện, trong lòng Sở Cuồng nghi ngờ, những thứ đồ này phần lớn đều là đưa cho hoàng hậu, cũng không biết là Hung Nô đang tính toán điều gì. Sau khi từng tấm da hổ, từng rương gấm vóc được mang hết tới, Sở Cuồng mới dán lên mặt vẻ mặt hư tình giả ý, đi xuống bậc thang, cầm lên một viên hồng ngọc khổng lồ, đặt trong lòng bàn tay vuốt vuốt, cười một tiếng, hỏi: “Tại sao đều là đưa cho hoàng hậu nương nương hết vậy?” Quan Bộ Phi cười nói: “Đây là biểu lộ sự coi trọng đối với Sở Quốc, tặng cho quốc mẫu, cũng chính là tặng cho hoàng đế bệ hạ.”

Thật ra thì tặng cho ai cũng không quan trọng, Sở Cuồng cũng không quá quan tâm chuyện đó, hần chỉ là phát hiện Quan Bộ Phi có ý đồ gì đó không tốt mà thôi. Sở Cuồng vung tay lên, tất cả mọi thứ đều bị mang xuống, hần trở lại long ý, cười một tiếng: “Đặc sứ đã tiến vào kinh thành ba ngày rồi, nhưng vẫn thủy chung vẫn chưa đề cập đến nguyên do lần này Hung Nô phái đặc sứ đến.” Hừ, trước đây có lẽ chỉ đơn thuần là về vấn đề biên cương, nhưng lần này lại là Quan Bộ Phi đến, hần không phải là muốn bắt cóc hoàng hậu đi đấy chứ? Đùng hòng. Sở Cuồng cười một tiếng, vỗ vỗ bờ vai hần: “Quan đại nhân. A, không phải, bây giờ không phải là Quan đại nhân, cũng không phải là Quan Bộ Phi, trầm phải gọi người là Diệp Hạ Thái vương gia mới đúng.”

“Hồi bẩm Đại Sở quốc hoàng đế bệ hạ, lần này tại hạ thay mặt đại vương đến Đại Sở, cũng không có bất kỳ mục đích bất thiện nào, ngược lại, đại vương của chúng ta đối với sự hưng thịnh của Đại Sở vô cùng hâm mộ, cho nên hiện tại trên dưới Hung Nô đều thịnh hành Hán tục, hi vọng có thể hòa nhập với phong tục Đại Sở quốc, khiến con dân chúng ta có thể khai hóa, ngày càng giàu có, cho nên lần này tại hạ đến, chẳng qua là truyền lại hảo ý của đại vương. Cũng chính là muốn thông cáo cho hoàng thượng, Hung Nô hôm nay đã hoàn toàn thay đổi, đại vương, tuổi trẻ tài cao, đã có suy nghĩ hoàn toàn khác trước.

“Nghĩa là, chuyến đi lần này của các hạ, cũng không có ý đồ gì khác?”

“Ồ..... cũng không phải thế.” Quan Bộ Phi cười một tiếng: “Hung Nô vương biết xưa nay Đại Sở nhân tài đông đúc, có thể giải quyết được mọi vấn đề không khăn, cho nên lần này đến chúng ta có mang theo ba câu đố, muốn nhờ nhân tài Đại Sở giải đáp một chút.”

“Nếu như trả lời được thì sao?”

“Nếu như trả lời được, Hung Nô vương sẽ dâng lên lời chúc phúc thành ý nhất.”

“Nếu trả lời không được?”

“Nếu trả lời không được, Hung Nô vương sẽ rất nghi ngờ bộ óc của người Đại Sở, nếu như bộ não người Đại Sở không thông minh bằng Hung Nô, thì Hung Nô vương cũng có lý do tấn công Đại Sở, cùng nữ nhân Đại Sở tiếp tục huyết mạch, nhất định sẽ sinh ra những con dân ưu tú nhất.”

“Haaaaa.....!” Một câu nói khiến cho cả triều trên dưới cười phá lên, cái gì, dám nói ra loại lời nói khoác lác vô si như vậy, người Hung Nô điên rồi sao? Bằng không thì chắc chắn là Hung Nô vương tấn nhậm này là kẻ không có đầu óc!

Sở Cuồng biết đây chỉ là cái cớ để người Hung Nô phát động chiến tranh mà thôi.

“Ba câu đố, có thể nói nghe thử.”

Quan Bộ Phi gật đầu một cái, nói: “Câu thứ nhất, có một cái miệng giếng cổ, sâu chừng bảy thước, có một con ốc sên bò từ dưới giếng lên, ban ngày bò được ba thước, nhưng đến đêm bởi vì trượt, sau đó lùi lại hai thước, xin hỏi, con ốc sên này, mấy ngày mới có thể leo lên khỏi cái miệng giếng này?”

“Đó là câu thứ nhất, xin chur vị giải đáp giúp, câu này không phải tính là rất khó, tại hạ cho Đại Sở quốc thời gian ba ngày, nếu như giải không được thì mấy câu sau cũng không cần thiết phải nói ra làm gì.”

Lại là loại câu đố tính toán này? Quan Bộ Phi nói xong, Sở Cuồng liền bắt đầu tiếp nhận ý kiến chúng thần sau, mới nói với tất cả: “Mọi người hãy cẩn thận suy nghĩ, nếu như có đáp án thì nói ra tại đây, trăm sẽ ban thưởng hoàng kim vạn lượng.” Những loại câu đố như thế này, vòng tới vòng lui, Sở Cuồng cũng chỉ nghĩ ra được hai người hần rất tâm đắc, Mai phi, cùng hoàng hậu. Năm đó Mai phi cũng ra câu hỏi tương tự, không ai có thể giải đáp, chỉ có mỗi hoàng hậu, như vậy hôm nay cũng có thể là như vậy.

Thật hiếm khi, Sở Cuồng lại thiết yến mời Mai phi cùng Thái Thái dùng bữa với nhau, hần đề cập đến câu chuyện về con ốc sên kia, Mai phi khách khí nói với Thái Thái: “Câu đố này, hoàng hậu nương nương nhất định có thể trả lời được. Hoàng hậu nương nương thông minh vô cùng, nô tỳ vô cùng bội phục.” Thái Thái nghe Sở Cuồng nói ra câu đố, ba người cùng nhau suy nghĩ. Ban ngày bắt đầu bò đi hay buổi tối mới bắt đầu bò? Nửa đêm mới bắt đầu bò hay buổi trưa mới bắt đầu bò đây? Thái Thái nghĩ, nếu lỡ con ốc sên này bò được nửa đường lại khát nước, cho nên trở về thì sao, vui thật. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cảm thấy người ra đề này thật vừa nhảm chán lại vừa buồn cười.

“A.....”

“Hoàng hậu đã có đáp án hay sao?”

“Thần thiếp còn chưa nghĩ ra.”

Hần lại nhìn Mai phi, “Mai phi có đáp án sao?”

Mai phi khẽ lắc đầu: “Nô tỳ ngu dốt vô cùng, nhất thời chưa nghĩ ra.”

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người mời chúng thiếp đến ăn cơm là để chúng thiếp giải câu đố hay sao? Bữa cơm này làm sao còn ăn được? Có lẽ chính người nên động não suy nghĩ một chút đi.” Nàng nói xong, Sở Cuồng lập tức cười, tiến gần đến, đặt một miếng cá bên mỗi Thái Thái: “Hoàng hậu tức giận sao? Là trẫm không đúng.” Thái Thái cắn miếng cá, trong lòng lại suy nghĩ, con sên kia, thật là rảnh rỗi quá đi, nếu muốn bò ra ngoài, sao lại còn ở trong cái giếng đó chứ? Nghĩ vậy nàng liền bật cười. Sở Cuồng thấy nhưng vì nụ cười của nàng, liền đặt lên mỗi nàng một nụ hôn khẽ.

Mai phi ngồi bên cạnh, ngón tay siết chặt khăn, nàng ghét hoàng thượng hoàng hậu tình chàng ý thiếp ở trước mặt nàng như vậy, tại sao hoàng thượng lại đột nhiên trở nên sủng ái hoàng hậu như vậy? Chẳng lẽ nàng ta có yêu pháp gì hay sao? Hoặc là một mị lực đặc biệt nào đó? Càng nghĩ càng không ra, nàng thua nàng ta ở chỗ nào chứ. Tuy vậy nhưng trên mặt Mai phi vẫn tỏ ra ôn hòa không thêm để ý, thậm chí là nở một nụ cười vui vẻ vì hai người nữa.

Nhìn Sở Cuồng đối với Thái Thái yêu thương lấy lòng, nàng cười nói: “Hoàng thượng sủng ái hoàng hậu nương nương như vậy, thật là phúc khí của Đại Sở.”

Con người Thái Thái ý vị sâu xa quét qua mắt Mai phi một cái, khiến nàng ta cảm giác được uy hiếp, lập tức né tránh.

Rõ ràng là không vui, tại sao phải giả vờ?

Thái Thái không quen như thế, nhưng mà nàng càng không quen với việc Sở Cuồng chẳng quan tâm nơi chốn thời điểm, lại muốn làm gì thì làm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Nâng Cốc Không Vui

“Người Hung Nô lơ lửng, cho nên ngay cả câu đố cũng lơ lửng thế này, theo em thấy thì mấy ngày cũng được hết, con ốc sên kia thật ngu ngốc, ban ngày chỉ biết đi loanh quanh, ban đêm lại rơi xuống lại, thế thì vĩnh viễn nó cũng không thể bò ra khỏi cái giếng được.” Trong lòng Như Nguyệt Vẫn còn canh cánh chuyện Quan Bộ Phi đến gây hấn với Đại Sở! Thái Thái lại ngăn người cả đêm. Hôm nay là ngày thứ ba, không biết có phải Quan Bộ Phi sẽ đến tìm nàng thật hay không nữa, Thái Thái lo lắng, nếu như nhìn thấy hần thì phải nói gì đây? Nàng chống má, đợi đến khi tất cả đèn đều tắt, Như Tâm nói: “Nương nương, đến giờ đi nghỉ rồi ạ.” Lúc này Thái Thái mới lên giường nằm, nhưng mà tối nay nàng chết sống cũng không chịu cởi y phục, mọi người khuyên thế nào cũng không chịu cởi.

Nàng chỉ nói dối là sợ lạnh, nhưng thật ra là lo lắng nếu lỡ Quan Bộ Phi xông vào, một đôi nam nữ gặp nhau như vậy, cỡ nào là không hay? Như Nguyệt Như Ý đột nhiên nhớ đến ước hẹn ba ngày của Quan Bộ Phi, như vậy, nương nương không cởi y phục, không lẽ nương nương sẽ đi Hung Nô cùng với Quan Bộ Phi sao?

Thật sợ hãi nương nương sẽ không cần mà bỏ mặc bọn họ lại.

Thái Thái lẩn qua lộn lại vẫn không ngủ được, vì vậy liền nghĩ đến câu chuyện con ốc sên, con sên này, nếu suy luận bình thường, ban ngày ba thước, nhưng ban đêm sẽ quay ngược lại hai thước, trên thực tế chỉ đi được một thước mà thôi. Nếu như suy luận như vậy, tiến hai lùi một, vậy là bảy ngày mới bò ra ngoài..... Nàng nghĩ đến đây, lại xuất hiện tiếng bước chân càng ngày càng gần, cắt đứt suy nghĩ của nàng, Thái Thái bò dậy, quả nhiên nhìn thấy Quan Bộ Phi.

“Ngươi đến thật sao?”

“Ta đã nói là ba ngày sẽ đến, thì chính là ba ngày sẽ đến, Thái Thái, nàng định như thế nào?”

“Ta không định thế nào hết.” Nàng cúi thấp đầu nói: “Bởi vì từ đầu ta cũng không đồng ý gì với ngươi cả.”

Quan Bộ Phi gật đầu một cái, ngồi xuống mép giường nàng, sau đó nhìn nàng một hồi, hỏi: “Là bởi vì ta là người Hung Nô, còn nàng là người Đại Sở sao?”

“Nếu như ta không phải người Hung Nô, mà nàng cũng không phải người Đại Sở, nàng có từ chối thẳng thừng như vậy không?”

“Quan Bộ Phi, ta căn bản không hiểu ngươi, ở trước mặt ta, ngươi thủy chung vẫn mang một cái mặt nạ giả.”

“Nếu ta nói, không có thì sao?”

“Tại sao không có? Quan đại ca trước đây, biết cười, biết xấu hổ, nhưng Quan đại ca bây giờ thì sao? Uy nghiêm, khí phách, bởi vì ngươi thủy chung không phải một tên thị vệ nho nhỏ, làm sao còn là Quan đại ca trong cảm nhận của ta nữa?”

Quan Bộ Phi sâu kín nhìn nàng, “Có lúc ta cũng không thể hiểu nổi mình, nhưng mà ta biết, tình cảm của ta đối với nàng là chân thật, vô luân ta là ai, nàng vẫn chính là nàng.” Hắn dịu dàng cười một tiếng, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, “Đi theo ta, theo ta trở lại quốc đô, ta nhất định sẽ là Quan đại ca ngày đó, vẫn rất yêu thương nàng.”

Đã nói, không có khả năng, đã không còn là Quan Bộ Phi tính cách hay ngại ngùng, xấu hổ nữa, hắn đã biến thành một người khác.

Thái Thái nói: “Chúng ta không còn gì để nói nữa rồi, ngươi có thể đi, mặc dù võ công của ngươi cao cường, dễ dàng lên vào hoàng cung, nhưng ta hy vọng về sau, ngươi đừng nên tự tiện xông vào tầm cung của ta nữa.”

Quan Bộ Phi ôm hy vọng mà đến, mặc dù, lấy sự hiểu biết của hắn đối với Thái Thái, hắn biết hơn phân nửa nàng sẽ cự tuyệt, nhưng là không ngờ, sau khi nghe thấy đáp án, vẫn cảm thấy mất mát đau lòng. Hắn nhủ mảy, rốt cục cười khổ nói: “Đối mặt với nàng, ta vẫn hay nghĩ, không biết lấy thân phận một đại tướng quân vương của Hung Nô tốt hơn, hay là thân phận một tên thị vệ nho nhỏ tốt hơn nữa.” Hắn nhìn gương mặt nàng, thủy chung vẫn dịu dàng: “Ta muốn biết, có phải, có phải ta đã từng có được nàng hay không.” Hắn nhìn nàng, muốn biết, khi hắn vẫn còn là tên thị vệ nhỏ bé kia, có phải đã từng đạt được trái tim của nàng hay không.

Thái Thái trầm mặc, cúi thấp đầu, gương mặt hơi đỏ. Những đoạn ngày ở Vân Nam kia, quan hệ với Quan đại ca xem như là tương trợ trong lúc hoạn nạn, hai người trước sau vẫn chưa có vượt quá giới hạn bao giờ. Thậm chí, nàng rất ít quan tâm đến vấn đề nam nữ, nhưng mà, xác thực nếu suy nghĩ kỹ càng lại, Thái Thái vẫn là gật đầu nhẹ một cái. Một cái gật đầu này, hắn nhìn ra, lại khiến tim hắn tan nát.

“Ừ, đã hiểu.” Quan Bộ Phi cười nói: “Như vậy cũng là vì ta đã lựa chọn trở thành người khác, vì vậy, mới bỏ lỡ nàng?”

Thái Thái lắc đầu một cái, không biết, nàng cũng không thể xác định được, nếu hắn vẫn là một tên thị vệ nho nhỏ, hai người có thể tiến triển tiếp được hay không. Nhưng tựa hồ Quan Bộ Phi vẫn tình nguyện tin tưởng, nếu hắn vẫn là tên thị vệ đó, hai người sẽ có cơ hội tiến triển thêm, mà hắn mất đi Thái Thái, là bởi vì hắn đã chọn một con đường, một số mệnh khác.

Hắn đứng dậy: “Ta sẽ không buông tha nàng, vĩnh viễn sẽ không, nếu như có một ngày, ta đánh bại cả Đại Sở này, khi đó buộc nút giữa chúng ta mới có thể thắt lại một chỗ, ta nhất định sẽ làm vậy.”

“Tại sao người Hung Nô các ngươi lại không thể chung sống hoà bình với Đại Sở được chứ?”

Quan Bộ Phi lắc đầu, “Việc này cũng giống như, tại sao Đại Sở quốc vĩnh viễn vẫn xem Hung Nô là man di, không thể thay đổi được.”

Nói xong, Quan Bộ Phi lại biến mất, lần này không biết có phải là biến mất vĩnh viễn hay không nữa.

Nhưng Quan Bộ Phi thủy chung vẫn tốt hơn Sở Cuồng một chút, ít nhất hắn sẽ không cưỡng bức nàng làm những chuyện nàng không muốn. Nàng thở ra một hơi, trong lòng trống rỗng, nằm xuống ôm chăn, yên lặng niệm, “Ồ sên, ồ sên, ồ sên.....”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Ngươi đã nhận được câu trả lời rồi.” Sở Cuồng nhìn Quan Bộ Phi, tâm tình vui vẻ cầm chén rượu trong tay. Từ lúc hắn nhìn thấy vẻ mặt không vui của Quan Bộ Phi, hắn đã hiểu được. Xem như hắn rộng lượng, cho Quan Bộ Phi có một cơ hội giáp mặt Thái Thái để hỏi cho rõ đi, đáp án của bánh bao cũng chỉ có thể là cự tuyệt mà thôi, đó là bởi vì, bánh bao đã là của hắn, hiện tại, thân thể đã hoàn toàn thuộc về hắn, tương lai, trái tim cũng sẽ hoàn toàn thuộc về hắn.

“Ha ha, xem ra ngươi thật cao hứng.”

“Dĩ nhiên, đó là kết quả mà ta đã dự đoán được, cũng không có gì đáng để bất ngờ cả.”

“Mặc dù vậy, tại hạ vẫn nên đa tạ bệ hạ đã nể mặt tình cảm nhiều năm của chúng ta, cho ta một cơ hội, kết thúc quá khứ.”

“Các ngươi căn bản không có quá khứ.” Sở Cuồng cười một tiếng: “Bên cạnh ta và hoàng hậu, vô luận ngươi mang về ngoài gì, thân phận của ngươi, vĩnh viễn chỉ là một tên thị vệ nhỏ nhò thân thiết, hiền hòa, đáng tin cậy mà thôi.”

Quan Bộ Phi nhếch môi cười: “Nếu ngươi cho là vậy, tùy ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Rối Rắm

Hai người cứ như vậy ngồi ở Tử Quang điện nhìn vầng trăng tròn trên đỉnh, một bầu rượu uống cạn không còn lại mấy giọt, Quan Bộ Phi nằm xuống, nhìn Sở Cuồng cười một tiếng: “Ta với ngươi quen biết nhau ha mười năm, đây là lần thứ hai cùng uống rượu với nhau đấy.”

“Vậy sao? Lần đầu là lúc nào? Trẫm không nhớ rõ.”

“Lần đầu tiên là ngươi bị người hãm hại, phải đi đây, ta theo ngươi đến biên thành xa xôi, ngươi mời rượu ta, nói, ta đã chọn sai người rồi, không nên đi theo chủ tử này.”

“Sự thật chứng minh, ngươi rất sáng suốt, ngươi không có chọn lầm người, nhưng mà có phải là đã nhìn lầm người rồi hay không?”

Sở Cuồng đứng dậy, dưới ánh trăng, xiêm y màu trắng phiêu dật, hất vron cánh tay, bầu rượu chốc xuống, rượu như nước suối đổ ra, tể ánh trăng, sau đó hất vurt bầu rượu, nhìn nó rơi xuống mặt đất, nát bấy, con ngươi liếc nhìn Quan Bộ Phi vẫn bình thân tự rót rượu uống: “Từ hôm nay, ngươi đừng đề cập lại chuyện quá khứ nữa Quan Bộ Phi, trong lòng trẫm, Quan Bộ Phi đã chết, ngay trong trận cuồng phong bão cát kia rồi.”

Sở Cuồng nhảy xuống khỏi đại điện, nhìn Quan Bộ Phi vẫn còn ở trên hỏi: “Con ốc sên kia, chẳng lẽ sẽ không chết đói trên đường đi hay sao?”

Quan Bộ Phi cười lắc đầu, Sở Cuồng nhủ vậy nói: “Trẫm nghĩ, là năm ngày, ngươi nói có đúng không?”

Quan Bộ Phi không gật đầu, cũng không lắc đầu, chẳng qua chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

“Câu đó này rất có vấn đề.” Sau khi khổ công suy nghĩ cả nửa buổi sáng, Thải Thải mới cảm thấy câu đó này có đến mấy cái đáp án, bảy ngày đã bị phủ quyết, ngày thứ nhất tiến ba thước lùi hai thước, chính là một thước, suy luận theo hướng này, phải là bốn ngày đầu đi bốn thước, đến ngày thứ năm thì vừa đủ bảy thước. Vậy xem ra năm ngày, mới là đáp án chính xác nhất chứ? Nàng thả củ lạc trên tay xuống bàn. Sau đó nghe thấy có người ở bên ngoài nói, đáp án của Mai phi nương nương cùng mọi người giống nhau, đều là năm ngày. Người Hung Nô ra câu đó này, kỳ thật là muốn làm khó đây mà.

“Hoàng thượng, hạ thần nghĩ tới nghĩ lui, vẫn còn một nghi vấn, đến tột cùng là con sên này bắt đầu bò từ ban ngày, hay là từ ban đêm?”

“A?” Sở Cuồng bị con ốc sên này quay cho đầu óc choáng váng lên rồi, hần nói: “Ban ngày thì sao, mà ban đêm thì sao?”

“.....”

Sau đó có một đại nhân hỏi: “Hoàng thượng, nếu như con ốc sên này đang bò, trời lại mưa to, vách giếng trơn trượt, có thể ảnh hưởng đến tốc độ của nó hay không?”

“Hạ quan nghĩ Vương đại nhân nói cũng có lý, hạ quan cũng đang nghĩ, nếu như con ốc này bò nửa đường lại đói bụng, trở về ăn, thì bao lâu mới lên khỏi giếng?” Đây là một võ tướng xuất thân binh bộ, hần căn bản không am hiểu số học.

Sở Cuồng tức giận, nói: “Trẫm nghĩ con ốc sên này vĩnh viễn không thể bò lên khỏi được rồi.”

“Ý hoàng thượng là?”

“Ý trẫm là, con sên này mới bò được nửa đường đã bị các vị đại nhân cho vớt ra ngoài, giết chết luôn rồi.”

Ha ha, mọi người cười to, có một tiểu công công đi vào nói thì thăm dò câu bên tai Sở Cuồng, sắc mặt hần liền trầm xuống, quả nhiên là vậy.

Người Hung Nô ra câu đó, cũng chỉ là câu thời gian, thu hút sự chú ý của mọi người vào đó, trên thực tế, mấy ngày nay, không ít người Hung Nô nhìn chằm chằm vào bản đồ hoàng cung, nơi đây đặt tám bản đồ phân bố tất cả các trạm kiểm soát ở biên cương.

Sở Cuồng đã phái người bảo vệ nghiêm mật mọi góc ngách trong cung, vô luận hần có chơi chiêu gì, cũng sẽ không thu được kết quả gì cả.

“Hoàng thượng, chúng thần cho rằng, nếu cứ dựa theo thời gian ban ngày bắt đầu bò, vừa vặn là năm ngày, bốn ngày đầu thật ra chỉ bò được bốn thước, nhưng đến ngày thứ năm sẽ là ba thước, chỉ trong ban ngày đã bò xong rồi.”

Ước chừng năm ngày là có thể bò hết đường, xem ra cũng không khó như trong tưởng tượng, nhưng điều này ngược lại lại khiến người ta lo lắng có cái gì đó mờ ám, Sở Cuồng cho rằng, nhất định đó là cách bọn người Hung Nô dúi đi sự chú ý của họ mà thôi.

Trên Từ Quang điện, Quan Bộ Phi cười hỏi: “Đại Sở hoàng đế bệ hạ, ngài có biết đáp án, hoặc là trong Đại Sở có người biết đáp án không ạ?”

Sở Cuồng đáp: “Trẫm cho là năm ngày, chư vị khanh gia, các khanh nghĩ sao?”

“Chúng thần cũng cho là năm ngày, trước nhất là tiến ba lùi hai, nhưng đúng vào thời điểm ngày thứ tư, còn thừa lại một ngày, sẽ không lùi xuống nữa.”

Mọi người nhao nhao gật đầu, Quan Bộ Phi hỏi: “Xác định sao?”

“Ừ.....” Sở Cuồng vừa định đáp lại, lại nhìn thấy, Thái Thái đứng ở cửa, đang chuẩn bị bước vào, vì vậy liền im lặng, sau khi Thái Thái đi vào, nhìn thấy Quan Bộ Phi, liền không được tự nhiên, nàng hỏi: “Đặc sứ Hung Nô, xin hỏi, là sáu ngày đúng không?”

“A?” Quan Bộ Phi cười một tiếng: “Xin lắng tai nghe.”

“Thoạt nhìn, cứ tưởng năm ngày là đã đến nơi, trên thực tế mọi người suy nghĩ một chút, trên câu đố quy định, độ cao đến miệng giếng vừa đủ bảy thước, con ốc sên bò ba lùi hai, nói cách khác, mới đầu bò bốn ngày thì được bốn thước, ngày cuối cùng, cũng chính là ngày thứ năm, thêm ba thước nữa thì vừa đúng là đến nơi.”

“Vậy chính là năm ngày.” Mọi người rồi rít.

“Nhưng nếu theo lời mọi người, thì dù con sên này bò hết độ sâu của giếng, vẫn chưa ra khỏi miệng được, nó còn cần phải cố gắng một chút nữa mới có thể bò lên đến thành giếng. Khi con ốc sên bò đến ngày thứ năm, vừa lên đến miệng giếng thì trời vừa tối, cho nên vẫn còn thiếu chút nữa, nó không thể làm gì khác là qua đêm trên miệng giếng, không cần thận, lại lùi xuống hai thước, như vậy khi nó thức dậy, vừa nhìn, oa, thì ra là vẫn còn hai thước nữa phải bò. Vì vậy, nó phải tiếp tục cố gắng, đến ngày thứ sáu mới bò lên miệng giếng, lại còn dư ra thêm một thước nữa, lúc đấy mới có thể bò ra khỏi miệng giếng.” Nói xong, nhìn Quan Bộ Phi: “Đúng không?”

Quan Bộ Phi sừng sốt, ngay sau đó gật đầu một cái mỉm cười: “Đúng rồi.”

Thái Thái tò mò: “Vậy con ốc sên đó, thời điểm nó bắt đầu bò, là ban ngày, hay ban đêm?”

Quan Bộ Phi cười nói: “Vậy thì có gì bất đồng?”

Thái Thái kinh ngạc: “Dĩ nhiên là bất đồng.”

“Mới vừa rồi bản cung nói sáu ngày, chính là ban ngày.”

“Nếu tính từ ban đêm, thì là, ngày đầu tiên bởi vì buổi tối, nên con ốc sên đứng yên không nhúc nhích, nhưng bởi vì là đáy giếng, cho nên chưa bò lên cũng chưa lùi lại, nhưng, đích xác lại hao tốn một ngày, bởi vì chúng ta tính số ngày, là lấy một ban ngày một ban đêm tính lại thành một ngày. Như vậy, nói cách khác, tuy rằng ngày đầu tiên ốc sên không đi được chút nào, nhưng nó cũng hiểu được xác thực đã phí mất một ngày, cho nên sẽ cộng thêm một ngày đó vào sáu ngày vừa rồi, như vậy, chính là bảy ngày?”

Quan Bộ Phi suy nghĩ một hồi, tất cả mọi người cũng suy nghĩ một hồi, cảm thấy cũng đúng.

Ai ngờ Thái Thái lại hỏi: “Nhưng bản cung vẫn còn một vấn đề không hiểu, câu đố này lúc được xây dựng, là dựa theo thời gian khảo nghiệm thực tế, hay là dựa theo suy luận mà ra?”

“A?” Quan Bộ Phi không nghĩ đến câu đố này lại trở nên phiền hà như vậy. “Có chuyện gì sao?”

“Nếu như theo thực tế mà nói, buổi tối bắt đầu bò, tự nhiên sẽ coi là bảy ngày, nhưng nếu suy tính thời gian theo giả thuyết của câu đố, con ốc sên bò từ ban ngày thì sẽ là năm ngày rưỡi, còn bò vào ban đêm thì sẽ là sáu ngày rưỡi.”

“.....”

Đầu óc Quan Bộ Phi choáng váng. Thái Thái còn định nói, lại bị Sở Cuồng cười ha hả ngăn lại.

“Hoàng hậu, không cần làm khó đặc sứ Hung Nô, hoàng hậu nên biết, người Hung Nô đầu óc đơn giản, làm sao lại có thể nghĩ ra nhiều đến vậy?” Cho nên câu đố này không có ý nghĩa gì cả, căn bản là một câu đố thiên cặn!

Mặt Quan Bộ Phi biến sắc, thầm nghĩ Sở Cuồng thật xảo trá, miêng cường lắm mới có một đáp án xem như đúng, hần thể nhưng thừa dịp hoàng hậu ở chỗ này quấy rối, lật ngược câu đố, nói cách khác, là người Hung Nô sai, người Hung Nô vốn mang theo ba câu đố đến đây để thị uy, ai ngờ lại bị người ta mắng là không có đầu óc.

Hắn cau mày, nhìn Thái Thái, không biết lúc này nàng là vô tình hay là cố ý bói móc đây.

Nhưng nhìn thấy trong ánh mắt nàng toát lên một thần sắc gọi là vui vẻ.

Bỗng cảm thấy, nữ nhân này cũng thật là xấu.

Quan Bộ Phi cười một tiếng: “Câu đố này, hoàng hậu trả lời rất đúng, rất hoàn chỉnh.”

“Tất nhiên, hoàng hậu nương nương của chúng ta vốn vô cùng thông tuệ, người thông tuệ như hoàng hậu ở Đại Sở vốn đếm không xuể.” Kết quả nhiều đại thần bắt đầu thổi phồng.

Quan Bộ Phi thăm thiết nhìn Thái Thái, khiến cả người nàng trở nên khó chịu, hắn dịu dàng cười một tiếng, nhẹ nhàng nói với Thái Thái: “Nếu như có thể lấy được một thê tử như hoàng hậu nương nương, nhất định là tam sinh hữu hạnh.”

A, Thái Thái bị lời nói trắng trợn của hắn làm cho đỏ mặt.

Sở Cuồng cau mày, trong lòng chua chát, đây là muốn công khai đùa giỡn hoàng hậu của hắn hay sao? Hắn lạnh lùng nói: “Chuyện hôm nay đến đây thôi, trước hết trẫm muốn mời đặc sứ Hung Nô dùng bữa, thuận tiện, rửa tai lắng nghe hai câu đố còn lại của đặc sứ.”

Sở Cuồng là bị chọc tức, tình huống vừa rồi khiến trong lòng hắn ngứa vị tạp trần.

Ba người một đường đi tới mái hiên nhỏ trước mặt.

“Hoàng hậu nương nương, trong mắt tại hạ, điều đáng giá để tại hạ hâm mộ nhất ở Đại Sở, chính là có được một người đáng yêu như người vậy.”

“—” mặt bánh bao lại càng đỏ hơn nữa.

Sở Cuồng cười nói: “Đáng tiếc lại chỉ có một, hơn nữa, lại vĩnh viễn viễn viễn, là quốc sủng, của Đại Sở trẫm.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Bắt Kẻ Thông Dâm

Thái Thái mượn cơ hội rời đi, trong lòng lại suy nghĩ câu đố kia căn bản không có đáp án chính xác, tất cả đều phụ thuộc vào việc người ta nghĩ như thế nào mà thôi, năm, sáu, bảy, năm ngày rưỡi, sáu ngày rưỡi, nếu như người ta đề có ý gây khó khăn, như vậy vô luận là trả lời mấy, cũng đều có cách giải thích hợp lý. Cho nên khó khăn của câu đố này, là không biết xác định câu trả lời kiểu gì cả. Sau khi trở lại tẩm cung, nàng nhận được tin, mới rồi Mai phi lại đây thăm, nhưng nhìn thấy nàng không có mặt, liền rời đi, Thái Thái cười, thầm nghĩ, không biết Mai phi có cảm thấy tức giận hay không nữa, bởi vì nàng phát hiện, lúc nàng ta tức giận sẽ rất buồn cười.

Thật ra đáp án của nàng ta cũng không sai, mấu chốt của câu trả lời là ở chỗ, không phải người trả lời có đúng không, mà là người trả lời thế nào.

Mai phi trở về tẩm cung, khuôn mặt tối tăm, nàng vốn nhân cơ hội này khoe sự cơ trí của bản thân, thật ra thì nàng biết đáp án của mình không sai, lại không hiểu nổi tại sao lại bị câu trả lời linh tinh hoàng hậu đáng chết kia làm cho rối tinh rối mù. Mà đáng giận hơn là, cái tên Quan Bộ Phi kia, những lời nói của hắn hôm nay, rõ ràng là có điều mờ ám trong đó.

Mai phi nói với nô tỳ bên cạnh: “Đi lấy một bản văn quyền hoàng hậu đã phê chuẩn đến đây cho bản cung xem một chút.”

“Nương nương, văn quyền đều ở thượng cung cục, nô tỳ chỉ sợ là lấy không được.”

Mai phi đứng dậy, đi tới hộp trang sức lấy ra một miếng ngọc bích, quay đầu lại giao cho nô tỳ bên cạnh: “Người cầm cái này đến thượng cung cục, gặp phó tổng quản thượng cung cục Lý thượng cung, đem miếng ngọc này giao cho nàng ta, Lý thượng cung tự nhiên sẽ nghe theo lời bản cung mà làm việc. Lý thượng cung này, là người phụ thân hao tốn rất nhiều tiền mới thu mua được, ban đầu nàng ta cũng định kết bè với Lan phi thống trị hậu cung, ở trong cung Lý thượng cung cũng giúp đỡ nàng ta rất nhiều.”

*****Thái Thái bánh bao thị*****

Quan Bộ Phi sắp xuất cung thì lại bị một thái giám gọi lại, “Hung Nô vương gia!”

“Công công có gì chỉ giáo?” Quan Bộ Phi ngao ngễ hỏi.

“Có người nhờ nô tài giao cái này cho người.”

“Người nào phó thác công công?”

“Cái này, xin thứ cho nô tài không tiện nói ra.” Thật ra thì, phong thư này là một đại công công trong thái giám cục sai hẳn làm, hẳn cũng không dám hỏi thêm lời thừa thãi. Chỉ cảm bạc rồi đưa thư là được rồi.

Quan Bộ Phi thu hồi tâm tư, gạt đầu cáo tử, sau khi tiến vào xe ngựa mới mở ta xem, thấy trên mặt viết, canh ba dưới ánh trăng, trong đình cạnh hồ Tịnh Nguyệt, không gặp không về, ký tên một chữ Thái, bên cạnh vẽ một chiếc lá sen. Quan Bộ Phi nhìn chữ viết này, lập tức nhận ra là chữ của Thái Thái, lại nhìn thấy chiếc lá sen, biết nàng có thói quen vẽ thêm một hình lá sen bên cạnh chữ ký. Xem ra xác thực là nàng hẹn hẳn gặp mặt vào canh ba ở chiếc đình cạnh hồ Tịnh Nguyệt trong hoàng cung. Quan Bộ Phi trong lòng vui vẻ, căn thân gấp thư lại, cất vào ngực.

“Vương gia, trở về dịch quá ạ?”

“Không, đưa bốn vương đến xưởng bánh ngọt nổi danh nhất kinh thành đi.”

Còn nhớ rõ lúc ở Vân Nam, hoàng hậu nương nương luôn nói thói quen xấu nhất của nàng là ham ăn, mà một khi thèm ăn, lại thích ăn bánh ngọt Đạo Hương Thôn, nhất là bánh xốp, bên ngoài rắc mè, cho vào miệng ngọt ngào thơm phức. Quan Bộ Phi mua một bọc, cất vào trong ngực, cùng một nơi với lá thư. Khó sở chờ đến nửa đêm canh ba, thừa dịp đêm tối thay y phục dạ hành, lén vào hoàng cung một lần nữa, hẳn là tổng quản ngự tiền thị vệ, đối với hoàng cung hiểu biết như lòng bàn tay, vì vậy dễ dàng vượt qua mấy trạm canh gác.

Hơn nữa chiếc đình trong hồ Tịnh Nguyệt chỉ có một cây cầu bắc qua, bình thường thị vệ cũng không thể đi lên đó được.

Quan Bộ Phi phi thân mấy cái liền bay lên Tịnh Nguyệt đình, nhìn một vầng trăng tròn trên đầu trời, chiếu lên toàn bộ khung cảnh, nơi sáng nơi tối. Một cơn gió thoảng qua, bông tuyết lạnh rơi trên mặt. Hấp hất mắt ngắm nhìn quan cảnh xung quanh, quả nhiên, thấy một bóng người đi lên cầu, hướng về Tịnh Nguyệt đình, Quan Bộ Phi nín thở, ngưng thần.

Thân ảnh của nàng càng ngày càng gần.

Cho đến khi hẳn nhìn thấy rõ mặt của nàng, mới phát hiện bộ dáng trông có vẻ giật mình của nàng: “Tại sao lại là ngươi?”

Không phải là Sở Cuồng sao? Thái Thái đang buồn bực nghĩ ngợi thì có một thái giám đột nhiên tới truyền chỉ, nói Sở Cuồng ở chỗ này chờ nàng, muốn bảo nàng qua, có chuyện cùng thương nghị.

Ban đầu nàng cũng nghi ngờ, người truyền chỉ không phải là tiểu Đức Tử, mà là một gương mặt nàng chưa từng thấy qua.

Hơn nữa lại là nửa đêm canh ba, tại một địa phương lạnh run như vậy mà muốn bàn bạc công chuyện với nàng sao?

Bây giờ, rốt cục đã hiểu rõ, nàng mới vừa há mồm nói: “Quan Bộ Phi, vì sao lại là ngươi.”

Bóng bè bỗng sáng rực ánh đuốc, đèn lồng, đột nhiên xông ra bao vây hồ Tịnh Nguyệt.

A!

Quan Bộ Phi vừa nhìn liền biết bị lừa, nhưng căn cứ phản ứng nhạy bén nhiều năm, hẳn phi thân, nhảy vào trong nước!

“Người đâu mau lên, hẳn trốn vào trong nước rồi!”

Thái Thái đứng yên không nhúc nhích, một lúc sau, Mai phi, Lan phi, mang theo cả đám hậu phi, đi lên cầu.

Mai phi vạn phúc xong, cau mày hỏi: “Hoàng hậu nương nương, người ở đây là gì vậy ạ?”

“Ta ở đây hóng gió.” Thái Thái bình tĩnh trả lời.

“Hoàng hậu nương nương, trời giá rét, không bằng nương nương cùng nô tỳ hồi tẩm cung thái hậu sưởi ấm đi.”

“Được.” Thái Thái tính toán trong lòng, đây là trùng gian kế của kẻ khác rồi.

Bốn bề có kẻ gọi: “Xuống nước đi, nhất định phải tìm cho được kẻ đó.”

Tìm ra mới là lạ, Thái Thái nghĩ, nếu quả thật có thể tìm được, thì Quan Bộ Phi cũng đã chẳng dám tới. Nhưng sự việc này rất cổ quái, tại sao Quan Bộ Phi lại ở đây? Đọc đường đi, Thái Thái cũng trầm mặc không nói lời nào, Mai Phi lên tiếng: “Hoàng hậu yên tâm, thái hậu nương nương hiểu rõ mọi việc, nhất định sẽ lấy lại công bằng cho hoàng hậu tỷ tỷ.”

“Đa tạ muội, Mai phi.”

Đến điện thái hậu, bà đang khoác một chiếc áo choàng ngồi trên ghế, thấy Thái Thái cùng mọi người từ cửa đi vào, có một thái giám đi qua thì thầm vào

câu, ánh mắt thái hậu cũng trừng lóe lên, thật không ngờ, nửa đêm bà bị người đánh thức, nói trong cung có hậu phi có gian tình với nam nhân ở bên ngoài, bà vẫn lo trái lo phải, lại không ngờ người đó lại là hoàng hậu.

“Hoàng hậu, tại sao là con?”

Thái Thái lắc đầu một cái: “Mẫu hậu, thần tức cũng không biết, vì sao, lại là thần tức.”

“Sao con lại không biết được?” Thái hậu bắt đầu có chút tức giận.

Thái Thái quét mắt qua chỗ các phi tần đang đứng, lắc đầu tiếp: “Hiện giờ, thần thiếp cũng giống như thái hậu nương nương, mờ mịt luống cuống.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Hai Người Làm Bạn

“Ha ha, hoàng hậu nương nương, sao người lại vào đây nữa rồi?” Thục phi ôm bụng cười ha ha. Mới mấy ngày trước, hoàng hậu vừa mới ra ngoài, hôm nay lại bị người giải vào trong tháp lại rồi. Tại sao lúc trước nàng lại không phát giác, thì ra số mạng của hoàng hậu nương nương cũng nhấp nhô thế nhỉ?

“Thật tốt, ta có người là bạn rồi.” Nhẹ nhàng sửa lại tóc rối, nàng nở một nụ cười nhẹ đáp lễ Thục phi. Thật ra thì tình huống lần này hoàn toàn bất đồng, bởi vì nàng là vị thái hậu nương nương hạ lệnh giam lại.

Thục phi đứng dậy, rót cho Thái Thái một chén trà, dâng lên nói: “Nhìn xem, cũng không có cả một nô tỳ tùy thân chăm sóc cho, để nô tỳ hầu hạ nương nương đi.”

Thái Thái nhận lấy trà, uống xong, rút khăn tay ra lau miệng, lại phát hiện Thục phi đang tò mò nhìn mình, giống như đang đợi nàng nói, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì. Nàng cũng không ngại nói ra để nàng ta kiểm chuyện giải buồn, dù sao nàng ta bị giam ở đây lâu như vậy, chắc cũng nhàm chán. Vì vậy Thái Thái nhẹ nhàng hắng một cái, nói: “Lần này bản cung bị người vu hãm thông dâm.”

“Thông dâm?” Thục phi ngạc nhiên tròn to mắt: “Thông dâm là tội lớn đó!” Nàng ta há miệng cười.

“Hơn nữa chứng cứ rõ ràng, nhân chứng cũng có.” Thôi, khiến nàng ta vui vẻ là được rồi.

Mặc dù không nhìn thấy rõ bộ dáng gian phu, nhưng xác thực có vô số đôi mắt nhìn thấy hoàng hậu nương nương đứng trong đình nói chuyện cùng một người nam nhân, mà sau khi bị phát hiện, người nam nhân kia lại nhảy xuống nước. Cho nên cả đám báo cho thái hậu, người luôn che chở cho nàng, lần này cũng tức giận. Cho nên bà không thông qua Sở Cuồng, đã giam nàng vào tháp.

Hơn nữa lại hạ lệnh không cho Như gia tam thông đi theo, để nàng ở trong tháp tự sinh tự diệt.

Nàng đứng dậy, phát hiện bày biện bên trong tháp đã được Thục phi thay đổi hoàn toàn, nàng nhíu mày hỏi: “Thục phi, mỗi ngày người ở trong đây làm cái gì?”

“Thỉnh thoảng ta may y phục, nhưng việc thường làm nhất, chính là đem bình hoa từ phía đông sang phía tây, cách một ngày, lại đem nó từ phía tây trở về phía đông.” Nhắc đến cũng thật chán, thời điểm vui vẻ nhất mỗi ngày, chính là lúc Như Ý đưa thức ăn, hoặc là đưa y phục, chán đến đây. Hôm nay lại hoàn toàn không nghĩ đến, canh ba nửa đêm cửa tháp lại mở ra, thế nhưng, lại là gương mặt quen thuộc khiến người ta vừa yêu vừa hận này.

Yêu là bởi vì nàng ta đưa đến rất nhiều than sưởi ấm vào những lúc cần thiết trong ngày tuyết rơi này cho nàng.

Hận là bởi vì, nếu như không có nàng ta, nàng cũng sẽ không phải đi vào đây chịu khổ.

Thái Thái đứng dậy, ôn chán nệm từ trên giường xuống đất, trải ra, rồi cuốn mình vào trong đó, thật là vừa thoải mái vừa thích ý, Thục phi thoạt nhìn cũng không thấy ám áp chút nào, nàng ta bèn lên tiếng: “Dù sao cũng chúng ta cũng đều là tù nhân, chẳng lẽ không thể hảo hảo ở chung dưới một mái nhà mấy ngày sao?”

Vì vậy, Thục phi cũng không chịu thua, ngồi xuống bên cạnh nàng, cùng chui vào trong một cái chăn.

“Người thật là một hoàng hậu vô dụng, nếu dễ dàng bị người ta gài tang vật vu hãm như vậy, còn không bằng nhường lại cho mình đi.”

“Người nói đúng rồi, ta thật là muốn làm như vậy.”

Nhìn gương mặt có chút mỏi mệt của nàng, Thục phi mới nói thầm: “Phượng hoàng sảy chân còn không bằng một con gà.”

“Phi, nguoi mới là gà.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Chuyện này nhanh chóng lan truyền trong hoàng cung, có vài người nói, người nam nhân mà hoàng hậu gặp riêng, thân hình cao lớn, toàn thân mặc cẩm y, tay cầm bội đao gắn bảo thạch, uy phong凛冽. Lại có người nói, đó là một nam nhân nhỏ gầy nhưng rất tuấn tú, thậm chí còn có người nói là, đó là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng lớn lên với hoàng hậu. Cũng có người ám chỉ, tên gian phu đó rất có thể là Quan Bộ Phi.

Sở Cuồng là canh tư mới nhận được tin hoàng hậu bị người bắt gặp thông dâm ở hồ Tịnh Nguyệt.

Vì vậy mặt hắn lập tức xanh mét, cảm giác được chuyện này có có thể tưởng tượng nổi.

“Hoàng thượng, rất nhiều người đều nói, là tận mắt chứng kiến. Chỉ là không nhìn thấy rõ bộ dáng của tên gian phu kia mà thôi.”

“Không thấy rõ mà dám hoài nghi sao?” Sở Cuồng lạnh như băng hừ nhẹ.

“Nhưng chuyện này lại kinh động đến cả thái hậu, xem ra, chắc chắn là tình huống không được tốt lắm, điều tối kỵ mà nữ nhân hậu cung không được phạm phải, chính là cùng người khác tư thông.”

Sở Cuồng quát: “Đi nói cho bọn họ biết, kẻ nào dám nghị luận chuyện của hoàng hậu, trẫm giết không tha.”

“Vâng, vâng!”

Gian phu, Sở Cuồng nghe thấy hai chữ này, chói tai vô cùng. Hắn nghĩ, nếu như nửa đêm canh ba bánh bao lại đi gặp tên nam nhân kia, thì tên nam nhân này ngoài Quan Bộ Phi ra thì còn ai vào đây nữa? Lần trước hắn cũng đã đồng ý đánh cuộc với Quan Bộ Phi, cho hắn ta một cơ hội được gặp hoàng hậu, hoàng hậu cũng đã không đồng ý bất kỳ điều gì với hắn ta, như vậy, chẳng lẽ sau đó bánh bao lại hồi tâm chuyển ý rồi hay sao?

Cho dù dùng sự nhạy cảm của hắn mà nói, hắn cũng biết được đây chỉ là tiết mục gài tang chứng vật chứng hại người trong hậu cung mà thôi. Nhưng vẫn không nhịn được khi liên tưởng đến hình ảnh đó, hắn cũng sẽ uống dấm.

Chưa khiến cổ họng hắn phát sốt, Sở Cuồng nhanh chóng tự mình thay một bộ thường phục, trong một gian phòng xa hoa ở tửu lâu, hẹn gặp Quan Bộ Phi.

Hắn tới, toàn thân mặc y phục màu đen, tựa như hình dung của mấy kẻ trong cung, người kia, là một kẻ thân hình cao lớn, mặc hắc y.

“Bệ hạ một thân thường phục hẹn gặp ta ở ngoài là có chuyện gì?”

“Trẫm hỏi nguoi, chuyện hoàng hậu tư thông với nam nhân, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng hậu tư thông nam nhân?” Quan Bộ Phi khép miệng lại, nhìn Sở Cuồng.

“Bây giờ hoàng hậu thế nào rồi?”

“Hoàng hậu thế nào, cũng không nhọc nguoi quan tâm.”

“Hoàng thượng, chẳng lẽ tình yêu của hoàng thượng đối với hoàng hậu, lại không thể chịu được những khảo nghiệm như vậy sao?”

“A”, muốn dùng kẻ khích tướng cơ đấy, Sở Cuồng nhếch môi cười, “Trẫm tự nhiên là tin tưởng hoàng hậu của trẫm.” Đó là bởi vì Như gia tam thông đã chạy đến giải thích, hôm đó, việc hoàng hậu đi đến hồ Tịnh Nguyệt, hoàn toàn là do một tiểu thái giám xa lạ giả truyền thánh chỉ.

Tên tiểu thái giám này, bây giờ lại hoàn toàn biến mất không thấy mặt.

“Quan Bộ Phi, trẫm chỉ muốn biết, đến tột cùng có phải là nguoi đã nhận được một phong thư canh ba vào cung gặp riêng hoàng hậu ở hồ Tịnh Nguyệt hay không mà thôi?!”

“Ta muốn biết, nếu như ta trả lời đúng, thì hoàng thượng muốn xử trí hoàng hậu như thế nào?”

“Đó là chuyện của trẫm.”

“Hoàng thượng muốn giết hoàng hậu?” Hắn có chút khản trương lên.

“Trẫm nói rồi, đó là chuyện của trẫm.”

“Như vậy... người đêm đó hẹn gặp hoàng hậu, không phải là ta.”

A, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi hay sao? Hắn không thừa nhận, Sở Cuồng có thể hiểu được, hắn chính là đang bảo vệ bánh bao, bởi vì nếu như một ngày còn chưa tìm ra gian phu, thì xác thực hoàng hậu cũng chưa bị định tội. Đột nhiên Sở Cuồng trầm ngâm, nói: “Nếu như trẫm đoán không lầm,

thì chuyện này cũng không thoát khỏi quan hệ với người, vậy, vô luận người có thừa nhận hay không, trẫm cũng muốn người cùng trẫm diễn một màn kịch.”

“A?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Hoàng Hậu Biến Mất

Theo ý chỉ của thái hậu nương nương, nếu như tra ra được hoàng hậu thật sự tư thông với người khác, bà sẽ là người đầu tiên hạ lệnh xử tử hoàng hậu.

Tương truyền những hình phạt tàn khốc chốn hậu cung:

Ba thước lụa trắng!!! (Sử dụng bằng cách chia lụa trắng thành hai đoạn, đem treo lên xà nhà bằng gỗ thật rắn chắc. Điểm quan trọng là ở cái thòng lọng. Bên dưới để một cái bàn, hoặc băng ghế ngồi đều được. Người nhận hình phạt leo lên đó, chui đầu vào thòng lọng, sau đó đập đổ băng ghế, hoặc nhờ người khác đập đổ đều được.) Tử trạng thể thảm. Cơ hội còn sống, năm phần.

Hạc đỉnh hồng~! (Sử dụng bằng cách giữ chặt phi tử lại, rót vào miệng.) Tử trạng, thất khiếu chảy máu, thể thảm vô cùng. Khả năng sống sót, ba phần.

Than đá..... (Đa phần là dùng vào lúc ban đêm canh ba, người không biết, quý không hay, hơn nữa vào mùa đông thì càng thêm bí mật, chỉ cần để trong tầm cung tội phi ba bốn than củi, đóng cửa lớn cửa sổ, ngày thứ hai, thái y tuyên bố, người chết là do ngạt thở ngoài ý muốn.) Tử trạng, không khác gì ngủ, an toàn, không tiêu hao gì, khả năng còn sống, hai phần.

Người gậy (chặt tay chặt chân, người còn lại giống như cái củ cà rốt, bị cấm trong thùng, mỗi ngày bị nhét vào nơm tổ yến, để kéo dài sự sống.) Cách này nếu bình thường không phải là người có thâm thù đại hận thì không nên áp dụng, hậu quả nghiêm trọng, cơ hội còn sống, một phần!

Người.....

Thái Thái nhớ còn có một kiểu chết này, chém đầu.

Cách này chỉ cần đem đầu đặt dưới lưỡi dao, nhắm mắt lại, khi nghe thấy tiếng ‘khai đao vắn trầm’, đối phương sẽ chém xuống, cảm thấy cổ đột nhiên chột lạnh, sau chấn động, vị trí của người đã cách xa thân thể của mình vạn dặm.

Tử trạng, đầu mình hai nơi.

Cơ hội còn sống, rất nhỏ.

“Khi khô nó!” Nàng ngồi ngẩn người cho đến trưa, mới sờ tay lên cổ kiểm tra xem đầu của mình còn ở trên đó không, rồi mở miệng nắn một câu, khiến cho Thực phi sợ hết hồn, sau đó cười hớ hớ lên: “Hoàng hậu nương nương có khi người sẽ chết trước cả nô tỳ luôn đấy.”

“Lúc qua cầu Nại Hà, nhớ kéo nô tỳ đi với.”

“Ta không ngần ngại đập người một cái đầu.” Thái Thái nhảy dựng lên, uốn éo miệng, hoạt động gân cốt một chút.

Sau đó nàng nằm ở cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh. Ở đằng xa, Sở Cuồng dẫn một đội nhân mã bao vây thấp lại, Thực phi nghe thấy động tĩnh, liền ghé đầu lại nhìn, lập tức bỏ vải thêu trong tay xuống, nhanh chóng chạy tới trước gương sửa soạn mặt mũi. Thái Thái định xuống lầu, động tác Thực phi lại nhanh hơn, chen qua Thái Thái, xông đến quầy xuống trước cửa tháp.

Cánh cửa bị một đôi tay đẩy ra.

Kẹt –

Thực phi vừa ngẩng đầu lên liền sửng sốt, đang ngạc nhiên lại nghe thấy Thái Thái nhin không được cười to ra tiếng.

Ha ha ha ha ha!

“Thực phi, nếu như người chết, thật đúng là đáng tiếc, bản cung sẽ ít chuyện để giải trí hơn rồi!”

Thì ra người đẩy cửa không phải là ai khác, mà chính là tiểu Đức Tử, hần khom người, ho nhẹ với Thực phi: “Thực phi nương nương ~ nô tỳ không chịu nổi lễ lớn như vậy đâu ạ.” Sau đó dùng tay đỡ nàng dậy. Thực phi thở phò phà hất tay hần ra, mới vừa rồi hoàng thượng đã đến đây, tại sao, người đi vào

lại là tiểu Đức? “Sao hoàng thượng lại không đến?”

“Tại sao hoàng thượng phải đến?” Tiểu Đức tò mò hỏi ngược lại Thục phi, nàng liền á khẩu không trả lời được.

Thái Thái lạnh lùng khế hừ một tiếng, thật đáng giận, tên khốn Sở Cuồng kia, hẳn xem nàng là y phục, muốn cởi bỏ liền cởi bỏ chứ gì? Thật ra, không nhìn thấy Sở Cuồng, trong lòng Thái Thái có một tia mất mát, hẳn, thế nhưng vô tình vô nghĩa đến nỗi không thèm đến liếc nhìn nàng một cái. Tiểu Đức thấy hoàng hậu tức giận, vội cười tủm tỉm bước đến gần, nói với nàng: “Hoàng hậu chủ tử, hoàng thượng có việc phải đi rồi, hoàng thượng nói người ở đây sống không tốt, nên gọi người trở về ạ.”

“Bản cung là tội nhân, làm sao có thể trở về được? Dù thế nào đi nữa, mấy bữa nữa cũng sẽ trở về thôi, bản cung ở lại làm bạn với Thục phi vậy.”

Thục phi đứng dậy: “Nô tỳ thật vui khi có hoàng hậu nương nương ở đây làm bạn nha.”

Thái Thái bước lên lầu, tiểu Đức theo đằng sau đuôi: “Hoàng thượng là đi giải quyết chuyện của nương nương, hoàng thượng bảo, chuyện này vừa nhìn đã biết là nương nương bị oan uổng, ngài ấy sẽ giải quyết tốt hậu quả.”

Giải quyết tốt hậu quả? Thái Thái cũng không biết có cách gì để giải quyết cho tốt cả, đêm đó xác thực có vô số đôi mắt chứng kiến nàng cùng một người khác đứng ở đó, chẳng lẽ, muốn uy hiếp bọn họ nói không thấy hay sao? Hơn nữa, người kia chính xác là Quan Bộ Phi, tại sao Sở Cuồng một chút cũng không ghen, không tức giận? Nếu như đổi lại bình thường, chỉ cần Sở Cuồng nghe thấy nàng nhắc đến Quan Bộ Phi, cũng đã đổ cả một bình dấm chua, tại sao lần này lại không có?

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Thái hậu tâm cung.

Thái hậu cau mày, nghe Sở Cuồng giải thích.

“Mẫu hậu, chính là như vậy.”

“Hoàng thượng, con nói, đều là thật sao?” Sao bà cảm thấy chuyện này, có chút loạn não.

“Mẫu hậu, hoàng nhi nói đều là thật, thật ra đêm qua, là hoàng nhi an bài cho hoàng hậu dẫn Quan Bộ Phi đến đình Tịnh Nguyệt, ý đồ trong lúc thần không biết, quý không hay phái người ám sát hẳn. Thật không ngờ thù hạ của trẫm còn chưa lộ diện, thì bốn bề đã có vô số đèn đuốc xông ra. Thật đáng hận, nếu như không có bọn nhiều chuyện đột nhiên xông ra này, trẫm đã đắc thủ!” Hắn lạnh lùng nói, vẻ mặt hung tợn, nhú mày tiếp lời: “Hơn nữa chuyện này đã bị Quan Bộ Phi phát hiện, sợ rằng về sau sẽ khó mà hạ thủ được nữa.”

“Làm sao hẳn có thể phát giác được?” Thái hậu gấp gấp hỏi, aiz, mấy hậu phi này thế nhưng lại làm hỏng kế hoạch lớn của hoàng thượng, thật không nên mà! Bà lại hỏi: “Hắn phát hiện rồi, hoàng thượng sẽ gặp phải phiền toái sao?”

“Cũng không phải, chẳng qua là bọn thị vệ thừa dịp hẳn rơi xuống nước, sẽ trà trộn trong đám người bắt gian phu đâm hẳn, không nghĩ đến hẳn chỉ bị phi tiêu đâm trúng cánh tay, cho nên, chắc hẳn sẽ cảnh giác với Đại Sở.”

“Nói như vậy, hoàng hậu bị oan uổng?”

“Hoàng hậu cũng là vì giúp trẫm một tay nên mới vậy, không biết mẫu hậu có còn nhớ rõ hay không, lúc đầu khi ở Vân Nam, Quan Bộ Phi để bảo vệ cho hoàng hậu nên hai người mới sống chung một năm, vì vậy mới sinh ra ‘tình cảm huynh muội’, tính cách hoàng hậu rộng rãi, liền nhận hẳn làm nghĩa huynh. Cho nên trẫm mới lợi dụng tình cảm của hẳn và hoàng hậu, không nghĩ đến, hẳn ta quả nhiên mắc câu.”

Hắn lên nhìn biểu tình của mẫu hậu, lại làm ra vẻ tiếc nuối, nói: “Thật đúng là cũng có lúc hậu phi sẽ phá hỏng chuyện tốt.” Bà nắn nắn chân mày: “Hoàng thượng, ai gia thật không chịu được sức ép, lần này bị chuyện hoàng hậu chọc giận đến nỗi đó, tâm tình tôi tệ vô cùng, ai gia hận không thể giết chết con bé, nhưng bây giờ nghe hoàng thượng nói là nó vì hoàng thượng làm việc, ai gia lại cảm thấy thật ừm khuất nó, chuyện này, ai gia cũng không hỏi đến nữa, hoàng thượng cứ tự xử lý thôi.....”

Thật may là.....

Sở Cuồng thở ra một hơi.

Nếu như mẫu hậu hỏi nhiều thêm một câu: “Tại sao hoàng thượng lại muốn ám sát đặc sứ Hung Nô, chẳng lẽ không biết rằng, ám sát sứ giả đối phương tương đương với ám sát chính hoàng thượng hay sao? Không phải là hoàng thượng muốn giằng xé mọi chuyện trong hòa bình hay sao?” Chỉ cần hỏi nhiều thêm câu này, lập tức hẳn sẽ không có cách nào để trả lời cho được. Cũng may gần đây tâm tình mẫu hậu hiền muộn, cũng không truy cứu nhiều đến mức đó.

Lúc đến điện thái hậu, Sở Cuồng nói con thịnh nộ, chuyện này nhanh chóng lan truyền nhanh ra khắp hậu cung, chuyện bất kể thông dân lần này tổn hại đến kế hoạch lớn của hoàng thượng. Người khiến Hoàng thượng tức giận là cả hậu cung, lần này các nàng ăn trộm không được hạt thóc, lại mất cả nắm gạo. Vì vậy cả hậu cung liền yên tĩnh lại, ai ai lo lắng không biết khi nào thì bị hẳn trừng phạt đến mình.

Ngày tiếp theo Quan Bộ Phi vào cung, quả nhiên cánh tay bị thương, được treo vào một sợi dây trắng bắt chéo lên cổ. Hẳn dâng tặng cho Thái hậu một cặp cò linh chi núi. Mất bà vẫn cẩn thận nghiên cứu cánh tay hẳn.

“Có chuyện gì xảy ra với cánh tay vương gia vậy?”

“A, hôm trước cưỡi ngựa, không cẩn thận bị ngã.”

Thái hậu khẽ mỉm cười: “Như vậy sau này vương gia phải cẩn thận hơn một chút.”

Rốt cục bà cũng tin tưởng lời Sở Cuồng nói, lập tức hạ lệnh thả hoàng hậu ra, chỉ là bà vẫn còn hơi tức giận, nếu như là nàng đã có dự mưu trước cùng hoàng thượng, tại sao bà hỏi nhiều lần như vậy, nàng cũng không chịu nói ra.

Tính khí của đứa nhỏ này, thật đúng là cô chấp.....

Sở Cuồng mang theo tâm tình sáng láng tốt đẹp dẫn người đến Phật tháp, lần này nhất định nha đầu béo kia đã biết hắn là một người nam nhân như thế nào rồi chứ? Người mà hắn quan tâm, hắn sẽ đặt nàng trong lòng mà suy nghĩ. Hừ, hơn nữa lần này hắn không hề hoài nghi nàng, nhất định nha đầu béo kia sẽ cảm động đến rơi nước mắt, những nhẽo cầu xin sự sủng ái của hắn, Sở Cuồng cười, ra lệnh: “Mở cửa, thỉnh hoàng hậu ra ngoài.”

“Vâng.”

Tiểu Đức tự mình động thủ. Hắn đẩy cửa ra, đi vào trong nhìn xung quanh, trống rỗng. Rất nhiều đồ vật cũng tự động biến mất. Tiểu Đức lên tầng hai, cũng không có ai cả, tầng ba, vẫn như cũ không có ai, tầng bốn, trống rỗng, tầng năm, cũng vậy. Tầng sáu, không có ai! Tầng bảy..... Mẹ hắn ơi.....

Tiểu Đức sợ đến nổi đuôi mềm nhũn, té ù xuống lầu.

Hắn phát rõ ràng lớn lên một tiếng: “Hoàng thượng! Hoàng hậu nương nương biến mất rồi! Không thấy! Ngay cả Thục phi nương nương cũng không thấy đâu cả! Hai người bọn họ, đều biến mất rồi!”

“?” Sở Cuồng sững sờ, sau đó hắn lập tức xông vào bên trong tháp, leo lên từng tầng một, quả nhiên, không gặp một người nào.

Hắn chau mày, chẳng lẽ, nha đầu béo này chấp cánh bay rồi hay sao? Còn mang cả Thục phi cùng bay đi nữa?

Nên biết rằng, bên ngoài tháp, hắn an bài rất nhiều thị vệ, vì lo lắng sẽ có chuyện xảy ra.

Sở Cuồng lạnh lùng hỏi: “Các người mấy tên thị vệ này, bây giờ có kẻ nào có thể nói cho trẫm biết, hoàng hậu nương nương ở đâu? Thục phi ở đâu?”

Được lắm, ái thế, nhi tử, đều biến mất, ngay giữa ban ngày ban mặt.

Đám thị vệ sợ đến mức hai chân mềm như bún, bọn họ cũng không hiểu được, tại sao, tại sao..... tại sao hoàng hậu nương nương lại biến mất?

Bộp bộp bộp bộp, cả đám đều quỳ xuống, “Hoàng thượng, bọn thuộc hạ ngay cả nháy mắt cũng không dám nháy, luôn thủ hộ ở đây, xác thực là không hề nhìn thấy hoàng hậu nương nương rồi đi. Hoàng thượng! Bọn thuộc hạ dám đảm bảo, hoàng hậu nương nương chưa bao giờ ra khỏi tháp cả!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Bắt Cóc Hoàng Tử

“Được rồi, xem như trẫm tin tưởng là hoàng hậu chưa từng ra khỏi tháp, như vậy, ai có thể nói cho trẫm biết, hoàng hậu đi đâu? Thục phi đi đâu?!” Hắn nói xong lại vọt vào tháp lần nữa. Kiểm tra kỹ càng từng góc ngách, hai người sống sờ sờ, cứ như vậy mà biến mất, thật là một chuyện buồn cười mà, hai người họ là con người, chứ không phải con ong con bướm. Trong đầu Sở Cuồng nảy sinh một ý nghĩ, hắn đã cố đè nén nó, có lẽ, là hoàng hậu đã cao chạy xa bay với Quan Bộ Phi rồi. “Tìm cẩn thận lại cho trẫm!”

“Dạ! Hoàng thượng!”

“Cẩn thận kiểm tra chỗ này cho trẫm, nhất định phải tìm ra dấu vết. Nếu như không tìm được, thì phá hủy cả tòa tháp này luôn cho trẫm, còn không, trẫm sẽ lột xà róc xương hết những kẻ có mặt ở đây ngày hôm nay!”

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

Cùng lúc đó, một chiếc xe ngựa chạy như điên giữa bụi đất tung bay mịt mờ trên đường cái kinh thành. Nơi đây, hai bên đường trụi lụi, ngay cả bụi cỏ để che lấp cũng không có, cho nên cực kỳ nguy hiểm, vô cùng dễ dàng bại lộ, bị người khác phát giác. Cho nên con ngựa bị roi quất đau thấu xương, đành điên cuồng chạy trốn.

Chiếc xe cũng được bọc bằng sắt lá, bánh xe khổng lồ hằn lên con đường những dấu vết sâu hoắm.

Bên trong xe, một thanh âm bèn nhon yếu ớt, nửa gào khóc nửa kêu la –

“Ta muốn trở về! Trở về đi!”

“Ta không muốn đi, tại sao ngươi lại dẫn ta đi chứ? Bản cung phải ở trong hoàng cung, còn phải đợi sinh hoàng tử để hoàng thượng hồi tâm chuyển ý!”
Thục phi bị người trói chân trói tay nhét vào trên xe ngựa. Mặt sung huyết đỏ bừng, bụi bặm từ ngoài cửa sổ bay vào khiến gương mặt

nàng trở nên đen sì, bây giờ lại khóc, đất và nước mắt trở thành một hỗn hợp, từng cục từng cục trượt xuống mặt đất.

“Phi!” Chảy vào trong miệng vừa đắng vừa chát: “Ngươi có biết hại chết hoàng tử sẽ có kết quả như thế nào không?”

“Ngươi chết rồi sao?” Thanh âm kia lạnh lùng hỏi.

“Hu hu hu. Cứ rung lắc như vậy hoài, thì cũng sắp chết rồi.” Nàng cắn môi khóc.

Đối diện, Thái Thái trong bộ dạng ăn mặc như một thiếu nữ bình thường gờ cây gậy trong tay lên, gõ lên đùi nàng ta hai cái: “Khóc cái gì, lại khóc, ta quát ngươi!”

“Ngươi, lòng dạ độc ác, ngươi quát ta đi, quát đi... Quát đi này!”

Ai da, tưởng nàng mềm lòng không dám xuống tay chứ gì, Thái Thái thầm nghĩ, ngươi cứ ở đây khóc vậy, thu hút sự chú ý của người ta thì sẽ hồng bát mất, cho nên nàng bèn cầm cây gậy kia, hung hăng quát một cái lên chân nàng ta.

Mắng: “Ngươi đừng có nằm mơ!” Lạnh lùng phá vỡ giấc mộng của nàng ta, “Ngươi cho rằng hấn sẽ vì hoàng tử mà tha ngươi sao? Hừ, chờ ngươi hạ sinh hoàng tử rồi, hấn sẽ giết chết ngươi!”

“Ai da, đau quá! Hu hu. Ngươi kẻ độc phụ này, ngươi kẻ tâm địa rắn rết này.”

Thái Thái nghe thấy, lại gờ cây gậy lên, lườm nàng ta một cái, nàng ta liền lập tức không dám lên tiếng nữa.

Ngoan ngoãn cầm miệng, ánh mắt lại rung rung, tội nghiệp nhìn Thái Thái.

“Vây. Chúng ta đây là đi đâu vậy?” Cách một đạo, nàng ta nhin không được lại hỏi.

Thái Thái tròn tròn mắt nhìn nàng ta một cái, nàng ta bèn cắn môi, rúc cổ, ánh mắt tròn trố Thái Thái.

“Nương nương, tui em đi theo nương nương, lên núi đao xuống chảo dầu, tuyệt không hối hận!” Như Nguyệt vừa đánh xe ngựa, vừa hào sảng nói!

“Ba tỷ muội Như gia bọn em xin thề mãi thần phục nương nương!”

Trong lòng Thái Thái thầm nghĩ, sau này không thể gọi là nương nương được nữa, kể từ lúc nàng chạy trốn, đã không thể trở về được nữa rồi.

Lần này, Thái Thái cực kỳ tức giận, thì ra chuyện này là do Sở Cuồng một tay an bài, muốn lợi dụng nàng để dụ Quan Bộ Phi ra ngoài, nhưng mà hấn làm vậy có lợi ích gì? Chẳng lẽ chỉ là vì ghen tuông thôi sao, không để ý đến an nguy thiên hạ, ám sát sử giả Hung Nô? Ghê tởm hơn nữa là hấn thế nhưng lại lợi dụng nàng để xuống tay!

Cho nên nếu như hấn làm ra loại chuyện mà bất cứ kẻ nào cũng có thể lợi dụng, như vậy, nàng cũng có thể lợi dụng chuyện kim thiên thoát xác (Ve sầu lột vỏ).

Bây giờ, đại khái đám người kia cũng đang phá hủy tháp rồi chẳng?

Hừ, không biết bọn họ có đàn như vậy hay không, có nghĩ đến chuyện xem xét bức tượng phật kia không.

Mật đạo này, đã được đào hơn một năm, ngay cả khi Thái Thái sống ở Vân Nam, việc đào mật đạo cũng không hề bị gián đoạn, từ dưới mặt giường của một hộ dân thường bên ngoài kinh thành, đào đến phía dưới tượng phật trong tháp lâu trong hoàng cung. Vì để đào nó, nàng đã tốn một phần ba của hồi môn. Nhưng mà, đáng giá.

Bây giờ nàng đột nhiên biến mất, nói vậy, Sở Cuồng cũng không thể trút giận lên đầu cha mẹ được.

Thái Thái chấp tay trước ngực bái: “Hi vọng cha mẹ có thể được nhiều phúc nhiều thọ, hi vọng cha mẹ không nên nhớ thương, chờ Thái Thái ổn định rồi, nhất định sẽ nghĩ cách liên lạc với cha mẹ.” Nàng bái xong, liền cân nhắc cuộc sống những ngày gần đây, là nàng không biết tự lượng sức, còn tưởng có thể vĩnh viễn chịu đựng sống trong hoàng cung, nhưng mà, xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng thậm chí đã có một cảm giác sợ hãi không thể nhìn thấu, chờ nàng chết đi rồi, không lẽ hậu phi sẽ tiếp tục đầu đá như vậy sao?

“Nương nương, người đi như vậy, hoàng thượng sẽ không cho là nương nương bỏ trốn cùng Quan Bộ Phi chứ ạ? Hoặc giả hoàng thượng cho rằng,

người là bị Quan Bộ Phi giấu đi?”

“Không nên nghĩ nhiều như vậy, con người khi sống nhiều lúc cần lí trí, nhưng cũng có lúc, cứ làm trước rồi hãy tính sau, bằng không, người sống không phải chỉ là cái xác không hồn thôi hay sao? Đây là lần đầu tiên bản nương nương làm chuyện bất kể hậu quả như vậy đấy!” Nàng kiên định nói.

Như Nguyệt cười nói: “Ha ha ha, nương nương nói đúng, giang hồ rộng lớn, nơi nào không phải là nhà!”

“Giang hồ?” Như Tâm, Như Ý ở bên ngoài liếc nhau một cái, chỉnh lại tấm sa chắn bão cát trên mặt, “Sai rồi, ai muốn xông xáo giang hồ chứ?”

“Không xông xáo giang hồ, ra ngoài làm chi?”

“Nương nương?”

Thái Thái cúi đầu thì thầm, xông xáo giang hồ? Nàng sao? Không được không được, nàng trời sinh thiếu hụt sức lực, xông xáo giang hồ không phải là xông xáo sao? Xông xáo, không phải là cần nhiều sức lực lắm sao? Hối hả ngược xuôi, đánh đánh giết giết, A di Đà Phật, như vậy không thích hợp với nàng. Thái Thái cười một tiếng: “Cũng không cần xông xáo gì cả, chỉ cần tìm một trấn nhỏ yên tĩnh bình thân ở lại là được, tùy tiện làm việc gì đó để kiếm sống, đọc sách, đọc sách. Đọc sách.” Liên tiếp nói ra ba từ đọc sách, sau đó than thở: “Vậy cũng đủ rồi.”

Thục phi lắng lắng nghe nửa buổi xong, thỉnh linh khóc lóc kháng nghị: “Ngươi muốn đọc sách, thì tự mình đọc đi, sao lại bắt ta đi cùng? Ta thích nơi phồn hoa, thích cuộc sống ngươi lừa ta gạt, lục đục đầu đá đầy! Ngươi đưa ta trở về đi!”

Thái Thái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lại dùng giấy nhỏ quất ở chân nàng ta: “Biết ngươi thích gây họa, nhưng chẳng lẽ lại cho ngươi trở về gây nghiệp chướng sao? Hơn nữa ngươi không còn cơ hội nữa đâu, bởi vì ha ha ha, ngươi đã là kẻ thua cuộc, sinh hạ đứa trẻ trong bụng xong, cũng sẽ bị cắt tiết bỏ nội hàm mà thôi, có hiểu hay không?!”

“Nhưng ngươi bắt cóc long tử của hoàng thượng, hoàng thượng nhất định không bỏ qua cho ngươi!”

Hừ, nếu như không phải nhất định phải làm chuyện này ở trước mặt nàng ta, nàng lại mang theo hai kẻ một lớn một nhỏ này để liên lụy mình sao? Đã sớm cùng hoàng cung, vạch rõ tất cả giới hạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Lại Hòa Thân

Kể từ khi mất đi nàng, bầu trời giăng đầy mây đen, nước biển cuộn cuộn vẫn đục.

Kể từ khi mất đi nàng, cơm không còn vị ngọt ngào ngon miệng, nước cũng không thể giải được cơn khát.

Kể từ khi mất đi nàng, đêm cũng không còn kích thích.

Kể từ khi mất đi nàng, muối mặn cũng trở thành chề đường, thạch tín lại như đường phèn.

Kể từ khi mất đi nàng, Trường Giang chính là nước mũi của ta, Hoàng Hà là nước mắt của ta.

.....

Đêm đen, gió mát.

Tự Hiến hội quán.

Ánh đèn u ám

Hai người nam nhân ngồi đối mặt nhau, lắng lắng uống chén của mình. Xung quanh có vẻ yên tĩnh đến quỷ dị, nhưng, mặt mày hai người này xem ra còn quỷ dị hơn, bọn họ đã ngồi ngẩn ngơ đây cả nửa canh giờ, thì đua xem ai có tính nhẫn nại hơn. Vậy mà, kẻ truy tìm câu trả lời, lại vĩnh viễn thiếu kiên nhẫn hơn so với kẻ giữ câu trả lời kia một chút, cho nên, nam nhân tuổi trẻ cơ trí kia, hiển nhiên lại hơi nóng nảy hơn so với nam nhân lão luyện chừng chạc hơn một chút.

Một trận gió thổi tới, mang theo chút thanh lương, hai bóng người tà tà, lại tụ hội với nhau ở góc tường.

Lách tách, dầu thấp gặp phải tạp chất, tiếng nổ giòn giã vang lên.

“Ngươi không thừa nhận sao?” Không khí trầm mặc bị thanh âm giòn tan kia đánh vỡ, hân lạnh như băng hời, giọng nói sắc như lưỡi dao bén, giống như lúc nào cũng có thể cắt vỡ cổ họng đối phương. Trăng non đã mọc, ánh sáng mờ lung mờ ảo.

“Không làm, làm sao có thể thừa nhận?” Y cầm chén rượu, uống, sau đó cau mày nhìn đối phương: “Hiện giờ tâm tình của ta, cũng lo lắng không kém ngươi là mấy.”

(Đoạn này anh Cuồng là hân, còn anh Phi là y nha, hân hân hoài, chả phân biệt được anh nào cả ^^)

Hân nhìn ra được, y cũng thật lo lắng, cũng không thể xác định, vì vậy có lẽ người đã bị giấu tương đối kỹ, bằng không, hân cũng không thể nhận ra thân phận thật của y trong hai mươi năm qua. Sở Cuồng rót một ngụm rượu, ủ rũ nói: “Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy, nếu như nàng thật sự rơi vào tay ngươi, lúc này nói ra, càng có thể cho ta một kích nặng nề sao?”

“Nếu như, nàng thật sự ở trong tay ta, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Nuốt vào một hớp rượu mạnh, y cũng rất không cam tâm nói: “Nếu như không phải bị ngươi ép buộc như vậy, tại sao nàng lại muốn rời cung trốn đi? Giang hồ hiểm ác, một đám nữ nhân, làm sao có thể trải qua gấp ghềnh trắc trở được, ta đã phái người tìm kiếm, nếu như bị ta tìm ra trước, ta nhất định sẽ không giao trả nàng cho ngươi.”

“Hừ, ngươi cho rằng, trăm chưa phái người tìm sao?” Hân đã thăm dò rõ ràng, từ lần trước trở về sau, Quan Bộ Phi cũng thật chưa từng lại cùng tiếp xúc với hoàng hậu. Hơn nữa căn cứ vào việc hân tìm được vật kia ở chỗ nọ, cũng đã bắt được đám thợ đào đất, hân đã xác định được, chuyện này, cũng không can hệ đến người Hung Nô, mà là từ một năm trước, bánh bao thôi kia đã bắt đầu lên kế hoạch cho lần hành động này.

Thật hận a—

Đến tốt cùng là hân có chỗ này khiến nàng không thể chịu được, muốn ở thời điểm giằng co với người Hung Nô để rời đi hân, khiến hân phân tâm, cũng không bận tâm đến việc gì, toàn tâm toàn ý truy tìm nàng đây?

Bỗng con mắt quét qua mặt Quan Bộ Phi, quyết định, dù cho bánh bao xuất cung, hân cũng sẽ không cho y cơ hội nào hết.

Cúi đầu, hân nở một nụ cười, “Đến tốt cùng là Hung Nô có ý đồ gì đây?”

Quan Bộ Phi cũng không hề có ý giấu giếm: “Ý đồ chính là, bản đồ Đại Sở.”

Hừ —

Thật là một ý nghĩ kỳ quái!

Quan Bộ Phi nói: “Nhưng mà hiện tại khi hai chúng ta bắt đầu độ sức, ta không thể không thừa nhận, lần này đại vương phái ta tới, là muốn mượn giao tình giữa ta với ngươi, thành lập một hiệp nghị đôi bên cùng có lợi.”

“Giữa hai chúng ta có giao tình gì sao?” Sở Cuồng khinh bỉ nhếch môi cười hỏi.

Quan Bộ Phi lại nói tiếp: “Trong hiệp nghị này, đại vương muốn cùng với Đại Sở hoàng đế sbeej hạ ký kết khế ước mười năm hòa bình. Ngươi nên hiểu, nếu bây giờ Đại Sở đấu với Hung Nô, cũng không nhất định có phần thắng, như vậy, thời gian mười năm, song phương nghỉ ngơi dưỡng sức, có lợi cho Đại Sở, cũng có lợi cho cả Hung Nô.”

Thì ra Quan Bộ Phi là đến đàm phán hòa bình, ha ha, đó đương nhiên là việc có lợi với Đại Sở, bởi vì hân đã biết ít nhất sau mười năm Hung Nô sẽ xâm phạm Đại Sở quốc, như vậy hân có được mười năm để nuôi quân, nghiên cứu chiến lược đối phó Hung Nô, tự nhiên làm được vài việc có ích, hiệu quả như chính việc người Hung Nô lựa chọn Quan Bộ Phi làm gian tế bên cạnh hân vậy, mà sự phát triển của người Hung Nô, lại kém xa bọn hân!

Rất tốt.

Sở Cuồng cười một tiếng: “Bản về thực lực, dĩ nhiên là Đại Sở thắng Hung Nô, bây giờ cũng vậy, mà mười năm sau cũng vậy, cho nên, hiện tại trăm xuất binh, nhất định cũng có thể thắng vì đánh bất ngờ.”

“Vậy Đại Sở hoàng đế bệ hạ cũng có thể thử xem. Bởi vì đại vương Hung Nô bọn ta đã an bài ba ngàn lính tinh nhuệ, mai phục ở biên cương chờ đợi quân tiên phong của ngươi, mặc dù hiện tại Hung Nô không giàu có như Đại Sở, nhưng chính là bởi vì như vậy, cho nên người Hung Nô làm việc vô tư vô lo, thấy chết không sờn. Một người Hung Nô huyết tính, có thể địch với mười người Đại Sở.”

“Khoác lác vô si!”

“Ta đã mang thành ý đến, mà Đại Sở hoàng đế, lại không có kiên nhẫn đợi sao?”

“Chẳng qua là trăm không tin.”

“Đại vương Hung Nô của ta cũng vì lo lắng Đại Sở hoàng đế bệ hạ không tin, cho nên chuyến này, ta còn mang đến một món quà tặng, chính là vị công chúa xinh đẹp hiếm hoi nhất Hung Nô Khắc Lệ Ti. Nguyên hòa thân cùng Đại Sở hoàng đế bệ hạ.”

“.....” Lại hòa thân.....

Hừ, đừng tưởng rằng có thể lừa hần như vậy, Hung Nô cần thời gian nghỉ ngơi và hồi phục xác thực không giả, nhưng tuyệt đối sẽ không hơn mười năm, Sở Cuồng nghĩ thâm, nhiều nhất ba năm, người Hung Nô sẽ khởi binh xâm phạm, nhưng mà, ba năm thời gian cũng đã đủ để cho hần chuẩn bị. Vì vậy cười nói: “Được, trăm đáp ứng ngươi!” Ba năm sau hần nhất định sẽ khiến cho y cùng Hung Nô đại vương của y thất bại thảm hại, rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục!

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

“Vương gia, công chúa đã thuận lợi lên vào hậu cung Đại Sở quốc rồi, hơn nữa dù cho Đại Sở ngự phòng nghiêm mật, nhưng lần này một đường chúng ta tới đây, dọc đường đi đã về xong bản đồ Đại Sở, nhất định đại vương sẽ càng thêm thưởng thức vương gia, thuộc hạ thấy, chúng ta có thể đi được rồi. Đại vương còn có thật nhiều chuyện chờ vương gia làm!”

“Các ngươi đi trước đi.” Quan Bộ Phi chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ nói, y quyết định đêm nay trở về, sau đó xuôi nam một đường tìm kiếm. Nhìn một chút thử có thể đụng phải người kia hay không. Bọn họ một đám nữ nhân, chỉ có thể xuôi nam, chắc chắn không sai. Quan Bộ Phi yên lặng, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chiếc nhẫn khổng lồ, phản phó: “Sau khi các ngươi trở về, chỉ cần nói, bản vương có một ít chuyện cần xử lý, xử lý xong, lập tức đi bá kiến đại vương!”

“Đại!”

Y lặng yên nghĩ, nhất định phải trước hần một bước, tìm được người kia!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Dám Đấu Với Ta Sao

Một tháng trước, là sinh nhật thành thủ đại nhân U Châu thành (*Người đứng đầu cai quản một thành*), cho nên ông ta mời bà chủ của tòa tửu lâu lớn nhất thành mới khai trương qua phủ cầm muối (*đứng bếp*), làm tiệc mừng thọ đãi toàn bộ tân khách, chẳng qua không ngờ là bà chủ kia tính tình cô quái vô cùng, chỉ đồng ý làm một bàn, mười sáu món ăn, còn lại, cho dù có ra bao nhiêu bạc thì tuyệt đối cũng sẽ không chịu ra tay. Đại khái nàng chỉ để lại một câu, chuyện tình quá mức một mối tổn sức như vậy ta sẽ không làm, có nhiều tiền hơn nữa cũng không làm.

Tửu lâu của nàng tên gọi Lạc Phượng lâu, ngày treo bảng hiệu đã có người chỉ chỗ, người khác thì lấy tên Thải Phượng lâu, Tê Phượng lâu, còn điểm của nàng lấy tên này lại đưa đến một đám tên tuổi, có câu nói, ‘Phượng hoàng sảy chân còn không bằng gà’, kết quả, bà chủ cẩn thận nhìn tám bảng kia một chốc, nói: “Từ nay về sau, Lạc Phượng lâu này, món ăn chiêu bài, chính là món gà trống nướng.”

Nàng bán gà liền bán ra danh tiếng, nghe nói nàng vốc người xinh đẹp, ngay cả người làm bên cạnh cũng xinh đẹp. Không lâu sau, cũng đã thành danh gia trong việc được chỉ định thành quán gia lo các buổi tiếp khách thọ yến mai táng, tiệc tùng. Lạc Phượng lâu không lâu sau nổi danh nhanh đến độ khiến người khác phải hít hà.

Đại thọ bảy mươi của thành thủ đại nhân.

Nghe nói nữ đầu bếp này quy củ khắt khe, lúc đang nấu ăn không cần người giúp đỡ, cũng tuyệt đối không cho người quấy rầy, người ta cho rằng nàng mang tuyệt kỹ, người người sợ hãi, cho nên tận lực phối hợp. Buổi sáng lập tức đuổi những người không liên can trong phòng bếp ra ngoài đi cọ rửa xoong nồi sạch sẽ. Hơn một trăm vị gia vị toàn bộ nở rộ trong chén sứ trắng, chỉnh tề xếp chất trên bếp.

Rau dưa toàn bộ còn tươi non.

Dưa chuột, cà, bí đao, bầu, khổ qua, hoa bách hợp.

Hải sản cũng là loại tươi mới nhất.

Sò biển, mực, tôm to, cua.

Cá nheo, cá chuối.

Canh tur, toàn bộ nguyên liệu được dọn vào phòng bếp rồi khóa cửa lại.

Sáng sớm ngày kế, mấy kiệu phu khiêng chiếc chiếu có đỉnh màu xanh, đi từ đầu đường cái phía đông, hướng thành thủ phủ ở đầu tây mà đi tới. Chiếc kiệu trực tiếp được đưa vào cửa sau thành thủ phủ, vừa đặt kiệu xuống, một tiểu cô nương mặc áo bông màu đỏ chót liền bước từ bên trong xuống. Ánh mắt mọi người sáng lên, chưa từng gặp qua nha đầu nào đẹp như vậy, huống chi nha đầu này vừa nhìn, cũng không phải là người có xuất thân bình thường.

Nàng chải một búi tóc đuôi sam to đen bóng, trên búi tóc cài một chiếc trâm bạc có hình bướm vờn mẫu đơn. Áo bông hoa văn bách điệp đỏ chót, trên cổ đeo khóa bạc, trên tay là chuỗi châu ba màu Phúc Lộc Thọ.

Khí phái này, khiến cầm thành thủ suýt nữa rơi trên mặt đất không khép lại được.

Sau đó nha đầu xinh đẹp này liền một mình chui đầu vào phòng bếp, cửa lớn đóng chặt.

Đại yến bắt đầu.

Cửa lớn liền mở ra, cô nương kia đã không còn ở đấy, duy chỉ có hơn mười món ăn tinh mỹ tuyệt luân được đặt trên chiếc bàn nhỏ.

Mùi thơm xông vào mũi, màu sắc bắt mắt, đúng là sắc vị hương cầu toàn.

Một bàn rượu thịt này, khiến vô số người vây xem, ai ai cũng tấm tắc, mấy món ăn này, đại khái ngay cả ngự thiện ở trong cung, cũng không thể sánh bằng rồi.

“Đại nhân, mới rồi tiểu nhân cẩn thận đếm, hình như là thiếu mất một món.” Nô tài tử mi này hơi lo lắng, có phải nữ đầu bếp này lười nhác, hoặc là qua loa tắc trách không, thật lớn mật, dám qua loa với cả thành thủ đại nhân sao? Đang nói, quản gia bỗng cao giọng hô to: “Lạc Phụng lâu đưa đến món ăn thứ mười sáu! ‘Phúc Thọ song toàn!’”

Người tới là ba tiểu nha đầu vô cùng xinh đẹp, họ nhìn người làm đem một cái khay bạc đầy nắp được cẩn thận mang lên.

Đặt lên bàn ông, một vị cô nương trông có vẻ chừng chạc dịu dàng trong số đó nói: “Chủ nhân Lạc Phụng lâu chúc thành thủ đại nhân, phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn. Còn đây là món ăn thứ mười sáu, gọi là ‘Phúc Thọ song toàn’”; Nói xong, ra hiệu cho một tiểu mỹ nhân khác cẩn thận mở chiếc nắp bạc kia ra, trong nháy mắt, sắc xanh vàng rực rỡ chói lọi. Mọi người không khỏi há hốc mồm, ồ lên một tiếng.

Thì ra trước mắt bày một chữ thọ cao nửa thước, được phủ bằng nước đường.

“Đây là một món ăn tẩm đường. Cầu chúc thành thủ đại nhân, kim ngọc mãn đường (vàng ngọc đầy cả sảnh đường).”

“Tốt, rất tốt, tốt vô cùng!” Thành thủ sống nhiều tuổi như vậy, nhưng đây lại là lần đầu tiên được nhìn thấy một buổi thọ yến đặc sắc như thế.

Ông vuốt râu, cười ra tiếng: “Chữ thọ rất dễ hiểu, vậy còn chữ phúc, giải thích như thế nào đây?”

Cô nương dịu dàng kia cười một tiếng: “Chữ phúc từ đâu ra, tự nhiên là cũng có dụng ý, bởi vì trog món tẩm đường này sử dụng quả táo, từng quả được khắc thành hình chữ phúc. Chủ nhân nói, nó có ý tứ là ‘một hộp nuốt một ngụm phúc’.”

Món ăn đẹp, giải thích hay, trong nháy mắt mọi người ở đây sôi trào, một mảnh vui vẻ, trên sân khấu chiêng trống rền vang, khách và chủ cùng nhau vui mừng. Mọi người chia sẻ mười sáu món ăn, ai ai cũng tấm tắc, thì ra cũng có món ăn có vị đẹp nhường ấy, làm cho họ sống đến từng ngày, cũng không uổng công.

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

Ba nha đầu kia lĩnh thưởng xong trở về, tiện tay đem bạc để vào trong hộp ở quầy. Như Nguyệt oán trách nói: “Chúng ta như vậy, lại đi phục vụ cho một thành thủ ngũ phẩm tếp riu, haiz. Thật là luân lạc rồi, em cho rằng, lúc trước, chúng ta không nên đến đây mở cái gì mà từ lâu, mà nên đi xông xáo giang hồ mới phải!”

Như Ý Như tâm khẽ lắc đầu thở dài, Như Ý đẩy đầu Như Nguyệt: “Chờ một ngày nào đó tiểu thư không đoái hoài đến muối, thì muối tự mình đi xông xáo giang hồ đi. Không ai ngăn cản cả.”

Như Ý than thở, suy nghĩ những ngày này cũng thật thú vị.

Hôm nay, Lạc Phụng lâu đã đứng ngang hàng với từ lâu đã trăm năm tên tuổi Phúc Mãn lâu ở phía đối diện, hơn nữa Lạc Phụng lâu là kẻ đến sau cư nhiên càng có chút trên cơ hơn nữa.

“Nương nương, người đang làm gì vậy?”

“Như Nguyệt, sao em không nhớ được, bây giờ không thể gọi là nương nương, phải là tiểu thư mới đúng.”

Như Nguyệt tròn mắt một cái, cười một tiếng: “Tiểu thư, cô đang làm gì vậy?”

Lúc này, Thái Thái cười hi hi nói: “Ta quyết định, phải khước trương Lạc Phụng lâu, ta đang viết bảng cáo thị, tuyển hai đầu bếp.” Nàng nói, bởi vì hiện tại việc buôn bán quá tốt, một mình nàng một ngày quay ba con gà, cũng đã mệt mỏi nửa sống nửa chết. Cho nên nàng quyết định khiến mình thoải mái hơn một chút, mà cách tốt nhất, chính là tuyển thêm đầu bếp.”

Lạc Phụng lâu tuyển đầu bếp.

‘Canh năm ngày mai, bên ngoài Lạc Phụng lâu sẽ bày lò đào, tất cả nhân sĩ có lòng tin với tài nấu nướng của mình đều có thể tham gia. Một khi được mướn, lương năm sẽ là trăm lượng.’

Đây tuyệt đối là một cơ hội cực kỳ hấp dẫn.

“Ha ha, mọi người nhìn xem, Lạc Phụng lâu khoa trương tuyển đầu bếp như vậy, lại là tỷ thí tài nấu nướng, cái này căn bản là muốn đối địch với Phúc Mãn lâu ở cửa đối diện rồi.”

Trong quầy Phúc Mãn lâu, vị thiếu gia tiếp nhận gia nghiệp từ khi còn nhỏ có gương mặt trẻ trung tuấn tú, đôi tay bọc trong đôi bao tay bằng lông chồn ấm áp, trong lòng thầm nghĩ: “Một Lạc Phụng lâu nho nhỏ, lại dám đấu với ta sao!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Thật Được Đấy

Như Tâm giám sát người đến để đặc biệt chế tạo một chuỗi mười cái lò tạm thời tại phòng bếp, phân công mang mười cái bàn, mười cái ghế vào, Như Ý từ buổi sáng liền căn cứ vào phân phó của Thái Thái, đến chợ mua nguyên vật liệu, nàng rất quen thuộc với các tiểu thương trong chợ, hưởng chỉ miệng lại ngọt, cho nên người khác có thể lấy được rau tươi, nàng liền có thể lấy được bắp súp lơ vừa mới hái. Người khác có thể lấy được cá sống tôm sống, nàng lại còn lấy được cá tôm vừa mập vừa tươi. Người khác mua thức ăn giá hơi đắt hơn một chút, mà nàng ngoài ra còn được tặng thêm chút rau cải nữa.

Cho nên Thái Thái mới có thể đem công việc mua thực phẩm giao cho Như Ý, Như Ý ra cửa, mang theo ba người làm, kéo một chiếc kéo trống không ra ngoài, chờ đầy trở về, nhìn như rất nhiều, nhưng Lạc Phụng lâu buôn may bán đắt, vì vậy, dù nàng có mua nhiều hơn nữa, đến buổi tối, cũng không đủ.

“Như Ý tỷ, ta thấy người mỗi ngày đi mua thức ăn như vậy thật vất vả, không bằng từ nay về sau, chúng ta sáng sớm hái đồ ăn tươi xướng, liền giao đến cửa Lạc Phụng lâu cho người đầu tiên, sau đó mới đến Phúc Mãn lâu được không?” Mọi người đều biết, Lạc Phụng lâu cùng Phúc Mãn lâu thế bất lưỡng lập (*không đội trời chung*), buổi sáng đến Phúc Mãn lâu đưa nguyên liệu, tiểu muội của ông chủ, Tam Cô xảo quyết còn chỉ vào mũi bọn họ nói, hiện tại trong mắt chỉ có Lạc Phụng lâu, liền quên khách hàng cũ Phúc Mãn lâu, chắc là coi trọng mấy nha đầu có chút nhan sắc kia, nên mới vội vàng như vậy.

“Như Ý tỷ, bất kể người khác nói cái gì, chúng ta hiểu, Lạc Phụng lâu làm việc có hậu, không so đo cái lợi nhỏ, lại là người rất công bằng, lần này Lạc Phụng lâu đối chọi với Phúc Mãn lâu, chúng ta ủng hộ Lạc Phụng lâu, nhất định đưa đến những nguyên liệu tốt nhất.”

“Ai nói Lạc Phụng lâu muốn đối đầu với Phúc Mãn lâu?” Thế nào mà ngay cả Như Ý nàng cũng không biết chứ?

“A, tất cả mọi người đều đồn đại như vậy, nói là, Lạc Phụng lâu dùng phòng bếp mở cuộc tỷ thí, Phúc Mãn lâu cũng làm như vậy, muốn cùng Lạc Phụng lâu lựa chọn một người làm, sau đó tranh tài cao thấp, chẳng lẽ cô không biết sao?”

“Việc này, đương nhiên là không biết.” Như Ý mang theo đồng lớn nguyên liệu trở về, quả nhiên nhìn thấy người làm trong Phúc Mãn lâu ở cửa đối diện cũng bận rộn. Mang vào chuyển ra. Như Ý giám sát người làm người làm đem đồ bỏ trong hầm, mới lên lầu hai, lại nghe thấy tiếng cười ha ha ha ha của Thái Thái, vội đẩy cửa bước vào, thấy Thái Thái đang cầm quyển sách nằm trên giường, hai chân tréo quẹo.

“Tiểu thư, ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng cô cười trong đây đấy nhé.”

“Ta cười cái chuyện buồn cười ở trong sách à nha.”

Như Ý than thở: “Từ sau khi rời bỏ ngôi vị hoàng hậu, nương nương liền hoàn toàn biến thành con ốc sên rồi, nếu có thể không động liền không động, ngay cả sổ sách cũng không coi, cái gì cũng không quản, mỗi ngày chỉ sống phóng túng, đọc sách. Chuyện ở bên ngoài hoàn toàn không quan tâm, nương nương người có biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy không?”

“Không biết.” Lời thật, hoàn toàn không biết.

Thái Thái đội quyển sách lên mặt, rầu rĩ cười.

Nương nương lại còn giống một cây nấm nữa, chỉ cần một chút ít ánh mặt trời liền vui vẻ lớn lên.

“Nếu như Phúc Mãn lâu đối diện bị phá hủy, chắc tiểu thư là người cuối cùng được biết rồi?”

“Bị hủy rồi sao?”

“Còn chưa có đâu, nhưng nhìn đáng dấp, hình như là bọn họ muốn phá hủy Lạc Phượng lâu của chúng ta ấy.”

“Phải không, phá hủy Lạc Phượng lâu, bản cô nương không có chỗ nương thân rồi!” Nàng lật người, cả gương mặt chôn trong gối.

“Tiểu thư, người vì lười biếng nên mới mời đầu bếp. Cửa đối diện, cũng muốn tranh đua với chúng ta, tuyển đầu bếp, chúng ta ra một trăm lượng, người ta một trăm năm mươi lượng, đây chính là cướp người trắng trợn à nha.”

Thái Thái từ trên giường bò dậy, sau đó nhanh chóng mặc áo bông, giày vải bông, khoác thêm áo dài bông vào, tươi cười rạng rỡ.

“Rất tốt, ta đang nhàm chán cực độ, đang muốn có người đấu với ta đây, cái này gọi là mọi người cùng nhau đùa chút cho vui ấy mà.”

Nói xong, vừa lúc nhìn thấy Thục phi đỡ cái bụng nhô nhô không tính là lớn lắm, từ ngoài ngưỡng cửa bước vào.

“Như Ý, bản nương nương muốn ăn tổ yến.”

“Kỳ quái, món lúc sáng hâm cách thủy không phải là tổ yến sao?”

“Đây chẳng qua là một loại bạch yến mà thôi, bản nương nương muốn ăn, huyết yến.”

“Thục phi, tổ yến rất ghê tởm.” Thái Thái cười hi hi nói: “Người nghĩ xem, đó nguyên bản là nước miếng mà con chim yến nhổ ra đó ~ dinh dính, bạch yến bình thường còn đỡ, còn huyết yến kia, lại là nước miếng lẫn máu mà con chim yến nôn ra ~, thật ghê nha, người có thấy qua thứ mà bệnh nhân ho lao nôn ra ngoài có dạng gì chưa?” Nàng đi tới, kéo Thục phi ngồi lên giường, cười một tiếng, “Giống như tổ yến kia đấy.”

Thục phi tiểu chút nữa là nôn rồi: “Đừng nói nữa.”

“Được rồi, nô tỳ đã biết, Thục phi nương nương muốn ăn huyết yến, phải làm ngay, nhưng mà nương nương là người rảnh rồi, chẳng lẽ không biết tự mình làm ăn sao? Ba người chúng ta bận rộn như vậy, nương nương có biết, muốn làm sạch một miếng tổ yến, người quen tay làm cũng cần ít nhất hai canh giờ. Nương nương mỗi ngày người ăn ngủ ngủ ăn, tập tính so với lợn ~ cũng không kém là mấy đâu.”

“Lớn lớn lớn lớn mặt nô tỳ!” Thục phi ghen lười.

Thái Thái khàn khàn nói: “Trong sách thuốc nói, lười như trái tim, đầu lười không thể nói rõ ràng linh hoạt, tức trái tim không tốt, Thục phi, người không sao chứ?”

“Các người, hừ!” Thục phi nâng cao bụng, lắc lắc đi, tới cửa liền hừ nói, “Bằng không lấy bạc đến đây, bản cung tự mình ra cửa, đến Phúc Mãn lâu đối diện ăn huyết yến làm sẵn vậy.”

“Đối diện? Còn dám đến đó sao, tổ yến của bên đó, lần trước chúng ta mua về có nghiên cứu qua, cái gì mà huyết yến chứ, rõ ràng là bột gia vị. Nương nương, ngài vẫn là nên động chân động tay, mang đám tổ yến kia, lúc không có chuyện gì làm liền nhặt rác, đá vụn trong đó ra đi, tui nô tỳ liền giúp nương nương nấu canh.”

“Hu hu, các người bắt nạt ta, bây giờ ta có thai, không thể mệt nhọc……”

“Vậy không cần ăn tổ yến, khỏi phải mệt nhọc, đổi lại ăn ngân nhĩ (*mộc nhĩ trắng, nấm tuyết*) đi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!” Thái Thái hừ lạnh một câu.

Thục phi ghen ngào một tiếng, sau đó thấp giọng hừ: “Hừ, nhặt rác liền nhặt rác, bản nương nương cũng không tin, bản nương nương nhặt lại không sạch bằng đám nô tỳ các người, các người đàn thật ngốc, ngay cả tổ yến cũng nhặt không sạch, ăn vào ảnh hưởng đến bản cung cũng không sao, ngộ nhờ ảnh hưởng đến long thai…… Các người chết một vạn lần cũng không thường nổi……”

Thái Thái cười ha ha, Thục phi này, thật là được.

Cùng với Tam Cô xảo quyết ở cửa đối diện, bắt phân thắng bại.

Đang nói, liền nghe thấy Tam Cô xảo quyết ở cửa đối diện la hét: “Các người cẩn thận một chút cho bản cô nương, nếu như va phải một chút, liền trừ vào tiền công của các người.”

Thái Thái đứng lên, hướng dưới cửa nhìn một cái, quả nhiên, Phúc Mãn lâu đối diện đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Con Trai Thứ Ba Của Thẩm Gia

Cách cách cách! Cạch cạch cạch!—

Trước cửa có người đi vừa hát sô lai bảo[1]: “Ồ ~ sáng sớm, ta đi hát sô lai bảo, không phải kẻ ngốc không ngại, chuyện gì ta cũng biết cả, trước mắt có hai cửa hiệu! Kẻ ngốc ta lấy ra tán gẫu. Lạc Phụng lâu, Phúc Mãn lâu, bởi vì buồn bán kết thành thù, gõ phách trúc, bước sai bước, mắt thấy đến nơi xin cơm, bếp vừa lớn lại vừa dài, từng dây từng dây, vung cái xẻng, giờ con dao, lửa nhỏ rang đĩa lạc ~ lửa lớn hầm nồi Phật khiêu tường[2] ~! Phật khiêu tường, cho ai ăn, tự nhiên là tiện nghi cho ta kẻ hát sô lai bảo này!”

Sự tập trung của dân chúng đã khiến đường phố trở nên nhộn nhạo, già diu trẻ dắt, cười hi ha dừng chân quan sát, Lạc Phụng lâu, Phúc Mãn lâu hai nhà dựng hai dây bếp lớn, tất cả nguyên vật liệu đều được chuyển ra, người người bận túi bụi, người kia lại hát: “Lại nói tiếp, Lạc Phụng lâu, ai ai cũng thanh tú, bà chủ xinh xắn, chương quây yêu kiều, tiểu nhị lại như Thất cô nương nhà Ngọc hoàng đại đế, hướng chi thủ nghệ lại không tầm thường, tức chết đầu bếp Giao Trì[3] ~ Tức chết đầu bếp Giao Trì ~”

Tam Cô xảo quyết Phúc Mãn lâu mắng: “Này tên hát sô lai bảo kia, nhà ngươi cầm thứ gì của Lạc Phụng lâu, mà khắp nơi vì các nàng ta nói tốt như vậy? Ngươi nói xem, trước đây ngươi đã ăn bao nhiêu thứ tốt bên Phúc Mãn lâu hả?”

“Đừng, Tam Cô xảo quyết, cô đừng la, tìm ta hết hồn đây này.”

Mọi người ồn ào cười to, thật ra nàng không gọi Tam Cô xảo quyết, mà gọi là Thẩm Tam Cô, là tiểu muội của ông chủ Thẩm gia, từ nhỏ đi theo huynh trưởng mở tửu lâu làm ăn, là người khôn khéo, miệng mồm lại sắc bén, nhưng cũng bởi vì quá khôn khéo, cho nên đáng dấp dù như hoa như ngọc, thì cũng là gái lơ thì hai ba, bai bốn tuổi chưa lấy chồng, đột nhiên nghe thấy có kẻ hát sô lai bảo có nói đến mình, Tam Cô xảo quyết hừ một tiếng: “Chờ Phúc Mãn lâu bọn ta đánh bại Lạc Phụng lâu các nàng ta, ngươi có muốn ăn giò heo thì cũng đừng có mơ nhá!” Nói xong, Tam Cô xảo quyết bốc một viên lạc, đầu ngón tay bắn ra, vèo một tiếng, bắn vào cổ tay tên hát sô lai bảo, hấn kêu oai oái, vừa đau vừa cười, miệng lưỡi vẫn còn nhanh nhẩu, tiếp tục hát: “Ồ ~ Đến đây nhìn, đến đây xem, Phúc Mãn lâu có gái lơ thì, võ công cao, đầu óc bạo, nhưng tuổi đã hơn hai tám vẫn chưa gả đi ~”

Tam Cô xảo quyết tức đến dậm chân dậm cẳng, hừ một tiếng, đỏ mặt đi vào.

Tên hát sô lai bảo kia cười: “Gõ phách trúc, vang cách cách, hôm nay không xem sô lai bảo, chỉ xem hảo hán đùa bốn đầu bếp, mùi cơm chín xông vào mũi chảy nước bọt, hát sô lai bảo đợi ném thôi ~”

Như Tâm cười híp mắt đi ra, trong tay còn nắm một đỉnh bạc, khẽ cúi người với tên hát sô lai bảo kia: “Sô lai bảo, bà chủ nhà tạ bảo nhờ quý ngôn của ngươi, việc buồn bán của Lạc Phụng lâu nhất định sẽ thịnh vượng, hương com bay xa vạn dặm” Tên hát sô lai bảo sừng sốt, không nghĩ đến cô nương nhà người ta cúi đầu với hấn, vội vàng cười nói: “Sô lai bảo này, hôm nay thật có phúc khí, hai tay được chạm nguyên một khối nguyên bảo[4]!”

Ha ha ha, tất cả mọi người ồ cười, lại cảm thấy chủ nhân Lạc Phụng lâu ra tay thật xa xỉ, chỉ bằng điểm này, cũng đã là tay buôn bán lớn. Đã có không ít tay đầu bếp trẻ cổ sức chen vào, la hét: “Ta muốn ghi danh!” Sau đó có ước chừng hơn mười người trẻ tuổi đứng trên đài. “Chúng ta muốn làm đầu bếp Lạc Phụng lâu.”

“Hê hê, mấy người các ngươi nhất định là để ý đại cô nương giống như tiên trên trời của người ta rồi!”

Xác thực là có người nhìn thấy trong Lạc Phụng lâu người người đều là mỹ nhân, nhưng mà, họ ra tay cũng rất hào phóng, nếu như làm tốt, khen thưởng cũng không phải là ít, tính đi tính lại, dù cho Phúc Mãn lâu ở cửa đối diện có cho nhiều hơn, đó là tử lộ, ai ai cũng biết, Phúc Mãn lâu quét sân đều quét từ ngoài vào trong, nghĩa là, có vào mà không có ra.

Thẩm nhị gia, đẩy đám đông ra, mang theo mười mấy người vừa nhìn qua đã biết là đầu bếp tới, đây là hấn đã tốn tiền để chuẩn bị tỷ thí cùng Lạc Phụng lâu. Mấy người này, đều là đầu bếp của các tửu lâu lớn trong thành.

“Bọn họ đều là người trẻ tuổi, các ngươi mang theo các vị đại sư phó kéo tới đầu với bọn trẻ, không phải là khinh người quá đáng hay sao. Haiz, không biết xấu hổ không biết xấu hổ!” Mọi người ha ha cười.

Thái Thái đi từ bên trong ra, mặc một bộ áo bông đỏ rực, thù nghệ tinh xảo tuyệt luân, hoa văn cây cỏ được thêu trên y phục đều là thiên hạ vô song, trên người mang khóa bạc, dáng vẻ vừa vẻ vừa lịch sự tao nhã, nàng vừa ra tới, khí áp toàn trường, kinh diễm bốn phía, nàng cất giọng hào phóng: “Nếu là tỷ thí, cũng không cần đề cập đến hoàn cảnh của thí sinh, cho nên, chỉ xét trên bản lĩnh mà thôi, mọi người chỉ cần xem vui vẻ, ăn vui vẻ, có thể cổ vũ, tiểu nữ cũng đã cảm ơn mọi người nể mặt rồi!” Nói xong, cúi người, mọi người vỗ tay rào rạt khen ngợi.

Tam Cô xảo quyết đi ra ngoài, lạnh như băng nhìn Thái Thái.

Thái Thái cười híp mắt, trong lòng suy nghĩ, Tam Cô rất đẹp, chính là đáng vẻ luôn cứng mềm không ăn. Nàng cười hi ha cúi người với Tam Cô xảo quyết, Tam Cô xảo quyết bèn hừ nói: “Hãy nhanh bắt đầu đi.”

Thái Thái trầm nghĩ, đây là rõ ràng là một cuộc tỷ thí, tự nhiên giờ lại thành cuộc gặp mặt của kẻ thù. Ai ngờ trong tay Tam Cô xảo quyết lại cầm một hạt lạc, đột nhiên nàng ta giơ tay lên, hướng về trán Thái Thái, vèo một cái thẳng tắp bay đến.

Như gia tam thông mắt thấy không kịp đến cứu, sợ đến mức hoa dung thất sắc.

Ai ngờ Thái Thái nghiêng đầu, hạt lạc đi liền bắn xuyên qua cửa sổ, nàng mỉm cười tiện tay nhặt chiếc muôi lên, xoay người một cái, leng keng rung động,

keng —!

Keng một tiếng, hạt lạc đã đảo quanh trong muôi, Thái Thái nhìn viên đậu đang đảo quanh khen: “Tam Cô, người rất lợi hại! Hôm nào đó ta nhất định phải bái người làm sư phụ, học bí quyết bắn đậu lạc đó của người mới được!”

Thẩm nhị thiếu lượn lờ quanh đó cũng bước ra từ đám đông, người này, vóc người nhỏ gầy, so ra thì Tam Cô xem như có bộ dáng của nam nhân hơn, hẳn mùa đông sợ lạnh, lúc nào cũng núp trong áo lông chồn, dáng dấp tương đối đẹp, thanh tú bức người. Thái Thái vừa nhìn thấy, ai, Thẩm gia Nhị Bảo đến kìa.

Tất cả mọi người nghe nói Thẩm gia nhị thiếu yếu ớt, nên lên gọi hắn là Thẩm Nhị Bảo. Cũng có người gọi hắn là Nhị cô nương.

“Giờ lạnh đã đến, bắt đầu tỷ thí thôi.” Hắn trong trẻo nói.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Lúc này trên lầu Phúc Mãn lâu có một người ngồi, hắn đã đến trấn nhỏ này ba ngày, luôn ở trong Phúc Mãn lâu, một bước cũng không ra ngoài, bao căn phòng có thể dễ dàng quan sát căn phòng ở cửa đối diện nhất. Bây giờ, đang mở cửa sổ, ngồi trước bàn tự rót trà, chăm chú nhìn nhất cử nhất động ở phía dưới.

Đột nhiên, một người nam tử mặc áo trắng dung mạo tuyệt mỹ đẩy cửa bước vào, người trẻ tuổi này thể nhưng lại có dáng dấp rất giống Thẩm Nhị, có điều so với hắn lại có phần anh khí bức người, tuấn tú, tao nhã hơn. “Chủ Từ, thần Thẩm Văn Hiến xin thỉnh an chủ tử.”

Thẩm Văn Hiến chính là Tàn khoa Trạng nguyên năm nay.

“Ừ.” Nam nhân ngồi yên lặng ở cạnh cửa sổ nhìn xuống, phân phó: “Việc ta ở chỗ này, chỉ một mình ngươi biết là được rồi.”

“Dạ! Văn Hiến hiểu được.”

-oOo-

[1] Sở lai bảo: Một hình thức nghệ thuật lưu hành ở phương Bắc. Một hoặc hai người hát nói, dùng thanh trúc, hoặc chuông đồng, xương trâu để gõ phách. Hình thức hát thường dùng câu sáu chữ, nhịp 3/3 hoặc bảy chữ, nhịp 4/3, cứ khoảng 2, 4, hoặc sáu câu có thể đổi vần. Ban đầu nghệ nhân hát sở lai bảo đều là ngẫu hứng, tức cảnh sinh tình. Sau có nhiều biến hóa hơn trong cách hát tùy theo người. Đây là hình thức tiền thân của người ăn mày.

[2] Phật khiêu tường (Phật nhảy qua tường): là món ăn truyền thống nổi tiếng của Phúc có lịch sử hơn trăm năm, do ông chủ của quán Tự Xuân Viên là Trịnh Xuân Phát nghiên cứu ra. Món này tập trung nhiều sơn trân hải vị như: vi cá, hải sâm, gà, gân thú, sò hến khô, nấm hương, bào ngư hơn 20 loại nguyên liệu chế biến thành, quy trình chế biến cũng rất kỹ lưỡng. Món này có giá trị dinh dưỡng cao, mùi thơm đậm đà, ăn nhiều không ngán. Quán Tự Xuân Viên nổi tiếng nhất là món “Phật khiêu tường” này, giá cả của nó cũng tương đối cao.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Trù Thần Ra Tay

Bắt đầu thi đấu rồi!

Dĩ nhiên là Phúc Mãn lâu tuyên bố chọn số trước!

Thực phi đột nhiên không biết nhô ra từ chỗ nào, nâng cao cái bụng bự la hét: “Phúc Mãn lâu các người muốn làm gì? Sao lại như thế được? Chẳng lẽ không biết cái gì gọi là thứ tự trước sau sao?!” Nói xong, phong tình vạn chủng đi tới, cười nói: “Tất cả mọi người đều thấy được, rõ ràng là Phúc Mãn lâu khiêu khích Lạc Phụng lâu chúng ta đấy nhé.”

Như gia tam thông sừng sốt, sao cả Thực phi cũng ra trận rồi? Thái Thái cũng bất ngờ, không nghĩ đến lại xuất hiện đúng thời điểm mấu chốt này, lúc này rõ ràng còn là người lạ ở ngoài à nha. Thực phi khề vồ trán, cười nói: “Vậy thì bán... bán phu nhân tuyên bố, ‘cuộc so tài chọn đầu bếp của Lạc Phụng lâu’, bây giờ chính thức bắt đầu!” Dứt lời lại cười nói: “Các người nhất định phải cố lên, muốn vào Lạc Phụng lâu của chúng ta, điều quan trọng nhất chính là, không thể để bại bởi Phúc Mãn lâu!”

Dứt lời nàng bèn đi ra, liếc nhìn Trầm nhị thiếu ở cửa đối diện một cái, Trầm nhị thiếu bĩu môi, lười biếng không thèm phản ứng lại với loại nữ nhân này. Thực phi lập tức cảm giác không được chú ý đến liền có chút mất mát, may mắn Thái Thái nhanh một bước, đẩy nàng ra: “Thực phu nhân người đứng sang một bên đi.” Thực phi hừ hừ, thầm nghĩ, tại sao người lại đẩy bản nương nương đi chứ? Nhưng dù sao sống dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng ta nhẹ nhàng thở dài, lùi lại, đứng chung một chỗ với Như gia tam thông, chán chường nhìn xem.

Thái Thái bước lên đài, “Hôm nay bốn lâu quy định mọi người phải làm ba món ăn, theo thứ tự, bình thường nhất là ‘đậu hũ Ma Bà’, ‘da gà lọc xương

chiên giòn với com’, ‘gà xé cay’, rất bình thường, nhưng lại rất kỳ công. Công thức đã được bồn lâu chuẩn bị rồi, phần còn lại là khảo nghiệm mọi người mà thôi. Một món ăn không ngon, đương nhiên là cắt, một món ăn sau khi ấu xong bán không được, cũng cắt!”

Thái Thái giờ tay là động tác cắt, cười một tiếng: “Mọi người tận tâm vào!”

Nàng mới vừa tránh xuống, nhị thiếu Phúc Mãn lâu ở cửa đối diện ho thanh một tiếng: “Vây, bồn lâu tuyên bố, đề thi tranh tài của bồn lâu cũng giống như cửa đối diện.”

Thục phi nghe vậy, lại muốn xông tới, may mắn có Như Tâm ngăn lại: “Phu nhân, cực phẩm huyết yến của người đã hầm cách thủy xong rồi, nơi này lát nữa nhất định sẽ nhiều khói bụi độc hại, phu nhân hay là người đi vào ăn một lát rồi trở ra đi.” Thục phi nghe cũng thấy đúng, nơi này khói dầu bay đầy, nàng vẫn là nên bảo dưỡng thì tốt hơn, cười một tiếng, đột nhiên nhìn thấy Thẩm nhị thiếu đang nhìn mình, nàng bèn cho hân một ánh mắt xem thường lạnh lùng cao quý mà diêm lệ, trong lòng Thẩm Nhị thiếu đột nhiên nảy lên, có chút cảm giác khác thường, bèn lùi về sau một bước, mắt hân nhìn Thục phi.

A, phong tư của nữ nhân này, mới rồi không có phát giác, bây giờ nhìn lại, thật đúng là vô cùng đặc biệt.

“Thiếu gia, gõ chiêng!” Lúc này Thẩm nhị thiếu mới hồi phục tinh thần, nhặt chiêng lên, gõ một tiếng.

Quả cầu hoa tách ra, mảnh vụn giấy màu bay tán loạn.

Hai mươi người làm, mỗi người đều có một chỗ riêng của mình, bếp lửa bốc cháy bùng bùng, trên đó là những chiếc nồi lớn.

Cạch cạch cạch cạch cạch cạch – thanh âm thái thức ăn vang lên đều đặn.

Tiếng đảo chảo, tiếng trở nồi, tiếng thái đồ ăn. Từ ngoài nhìn vào, tựa hồ bên Phúc Mãn lâu lại có phần thành thạo hơn.

Không lâu sau, hai mươi đĩa đậu hũ Ma Bà được chỉnh tề mang lên bàn, trên đó vừa có Lạc Phượng lâu, vừa có Phúc Mãn lâu, Thẩm thiếu gia nói: “Ta thấy cuộc so tài hôm nay, đã thăng cấp thành cuộc so tài của Lạc Phượng lâu và Phúc Mãn lâu, cho nên, bây giờ chúng ta nên ném thử thức ăn của đối phương, xem thử, món ăn bên nào ngon hơn được không?”

“Cũng được.” Thái Thái, Thẩm nhị thiếu, cùng với năm thực khách đóng vai trò công nhận do Thẩm nhị thiếu mang đến, cùng bùng đĩa nhỏ lên, đến thưởng thức hai mươi món ăn này. Thái Thái một đường thưởng thức qua thử, cẩn thận nhấm nháp, xem biểu tình của những người thưởng thức cũng tương tự, không có gì đặc biệt xuất sắc.

Bí quyết của đậu hũ Ma Bà chính là tê, cay, thơm, mềm, nóng. Nhưng mà, khi vào miệng rồi thì vị cay tê nồng khoang miệng, dư vị lâu vô cùng, bản thân đậu hũ trơn mềm vô cùng, tốt nhất là tựa như muốn theo cổ họng trượt xuống, nhưng nó lại rất nóng đến nỗi người ta không thể lập tức nuốt xuống. Thịt băm, dầu cùng đậu tương trộn lẫn nhau, nhai vào xào xào. Nghĩ đến, nước bọt của nàng lại lập tức tiết ra, món ăn này Đức Phong lâu ở kinh thành làm là tuyệt nhất, sau khi nàng vào cung liền không còn cơ hội được thưởng thức nữa.

Ánh mắt lại rơi vào đĩa thức ăn tiếp theo, thật lo lắng, a, làm tê quá, như mà cũng dám tới ghi tên sao? Đậu hũ vỡ nát bét, nhân thịt cũng nát bét, hơn nữa còn đen thui lù lù như com cháy, Thái Thái cúi đầu, đưa mũi ngửi, thật đúng là bị cháy khét rồi, ngẩng đầu nhìn thử xem là người nào làm, nhưng nàng lại không thể biết được, ai ai cũng cúi đầu, Thái Thái không thể làm gì khác hơn là nhìn mảnh giấy ghi tên ở dưới đĩa, trên đó chỉ viết ‘Thảo Đầu Mộc’, thực quái!

Thẩm nhị thiếu nhìn thấy món này, chê cười: “Ha ha, nhìn xem, hạng người gì mà ghi danh xin vào Lạc Phượng lâu? Còn khó coi hơn cả cứt chó nữa, chắc chắn là mùi vị cũng không không tốt hơn cứt chó là bao.”

“Nhị thiếu gia, cậu ăn cứt chó rồi sao?”

Thẩm nhị thiếu trợn to hai mắt, hung ác nhìn Thái Thái, Thái Thái lại lơ đi, che qua người hân, bắt đầu ném thử, kiệt tác Phúc Mãn lâu, a – nhìn bề ngoài, đầu bếp bên Phúc Mãn lâu có tiêu chuẩn quả thật nhìn hơn so với Lạc Phượng lâu rồi.

“Khụ khụ, năm thực khách của chúng ta đã có kết quả, đề thứ nhất, bên thắng là Phúc Mãn lâu, Đình Đại Sao.”

Đình Đại Sao là đầu bếp Phú Hân lâu, ông chủ Phú Hân lâu chính là nhà cậu của Phúc Mãn lâu, đây rõ ràng là quan hệ bầm vấy trắng trơn mà.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ được, không khỏi thôn thức, cơ mà rõ ràng Thẩm nhị thiếu vẫn còn đang tiếp tục hưởng thụ.

“Tất cả mọi người đều thấy được, hôm nay người ghi danh ở Phúc Mãn lâu đều là là cấp bậc đại sư phụ gì rồi phải không? Lại nhìn cửa đối diện xem, cười chết người mất thôi, nhanh về nhà đi, đọc xong hãy vác muối trở lại đầu tiếp.”

Thái Thái chống nạnh, lông mày giương lên, bướng bỉnh nói: “Người muốn so tài thật sự phải không? Được, hôm nay, bà chủ đây liền tự mình ra tay cho người xem, đề cuộc so tài đặt công bằng, người nên tìm sư phụ nổi danh nhất trong lâu, nếu có thể thắng được Lạc Phượng lâu bọn ta, Lạc Phượng lâu của ta từ nay liền cuốn đồ đi chỗ khác!”

“Người nói, là người tự nói, phải biết giữ lời đấy!”

Thẩm nhị thiếu cười đến đẹp mắt, cười giống như ăn cứt chim bồ câu ấy, “Ta cho người biết, cứng rắn đối đầu với ta không có được kết quả tốt đâu!”

Hắn cao giọng: “Cho mời thiên hạ đệ nhất trù thần, Cao sư phụ!”

“Ha ha ha ha ha, lão phu đã làm nóng tay cả nửa ngày rồi đây này!” Dứt lời, một lão nhân mập mạp, tóc hoa râm, tay xách theo một hồ lô rượu chênh choáng đi ra từ Phúc Mãn lâu, hắn thể nhưng lại nắm lấy bả vai Thái Thái, xách nàng lên khỏi mặt đất. Sau đó thấy vẻ mặt hoảng sợ của Thái Thái, mới thả nàng xuống, vỗ vỗ vai nàng: “Tiểu cô nương, hôm nay, bản thân lại không biết tự lượng sức mình rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Không Thèm Bái Sư.

“Chúng ta sẽ thi nấu món đậu hủ Ma Bà.” Lão gia từ kia khí thế ngất trời, đem chiếc hồ lô trong tay nhét vào ngực Thẩm nhĩ thiếu, bộ dáng Thẩm nhĩ thiếu liền trở nên giống như một con cún, đi theo sau hầu hạ ông ta: “Cao gia, ngài nhất định phải khiến nha đầu không biết tự lượng sức mình kia phải đẹp mắt nha.”

“Yên tâm đi! Hừ, chỉ bằng nàng?” Ông ha ha ha ha cười to: “Ta nghĩ nàng ta chỉ mới ăn được mười năm muối mặn, bây giờ lại hồ đồ xông đến đây thôi.”

Thật khinh người quá đáng, Thái Thái cau mày chống nạnh, đứng đó giữa ban ngày ban mặt, chờ quyết đấu với vị lão đầu bếp này, đột nhiên, nàng cảm thấy gáy cứng ngắc, cả người sợ run lên, tại sao lại có cảm giác chính mình bị thứ gì đó nhìn chăm chăm đến nỗi sợ hãi? Nàng theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về hướng Phúc Mãn lâu đối diện, vừa vặn nhìn thấy cửa sổ rộng mở. Bên trong giống như có người ngồi đấy.

“Hà, tiểu cô nương người có nhìn trời cũng vô dụng thôi!” Cao lão đầu đã xoắn tay áo, tay cũng đã rửa sạch, ngồi trên ghế nhận lấy sự phục vụ của con cún Thẩm nhĩ thiếu, đang nắm lấy mười ngón tay ông mà cắt tỉa. Thẩm nhĩ thiếu ngồi trên ghế, cười lạnh, ngoài miệng không lên tiếng, trong lòng lại đang nói ‘tiểu tốt như người nhất định chết chắc rồi.’

Thái Thái lấy lại tinh thần, Như gia tam thông lập tức tiến tới, xoa bóp cánh tay, mang tạp dề cho nàng, sẵn sẵn sốc sốc.

“Tiểu thư, cái ông cụ này khinh người, tiểu thư cho ông ta biết thế nào là lễ độ đi.” Như Tâm nói.

“Nhưng mà tiểu thư, chúng ta cũng không thể bắt nạt ông ấy quá đáng, hãy chừa cho ông một chút thể diện.” Như Ý nói.

“Em nghĩ, phải cho ông tự biết sức của ông tới đâu mới được.” Như Nguyệt hung ác nói.

Cao lão đầu cũng chỉ ngây ngốc bật cười, chuyện cười a chuyện cười, còn không biết ai mới là kẻ không biết tự lượng sức mình đấy.

“Cái gọi là bí quyết của đậu hủ Ma Bà, tiểu nha đầu, người biết không?” Mang theo ý khiêu khích nồng đậm, ông hỏi, đôi mắt lại đảo quanh trên mặt Thái Thái.

“Te, cay, thơm, mềm, nóng.” Thái Thái trả lời dứt khoát.

“Sai!”

Cao lão đầu kia cười khi một tiếng: “Chỉ có hai chữ, ‘ăn ngon’.”

Mặt Thái Thái liền biến sắc, đen như mực nhìn Cao lão đầu.

“Tiểu nha đầu, nghe được câu trả lời của người, người chỉ mới biết được một vài mẹo xuống bếp mà thôi.”

Nói xong, đứng lên, dáng vẻ tựa như hoàng đế sáng sớm lên triều, bắt đầu đốt lửa, bắc nồi, cho dầu vào.

Thanh âm xì xèo vang lên –

Một vốc hạt tiêu, hương thơm nồng mũi xông ra.

Thái Thái cũng không yếu thế, bắc nồi, cho dầu vào, bỏ tiêu –

Cách bắt đầu của hai người giống nhau như đúc.

Trước tiên Thái Thái cắt thịt băm thành cục, sau đó cho vào nồi dầu cùng với đậu tương, thịt băm sôi lên tỏa hơi nước, đậu tương nâu vớ vụn, xì xèo trong nồi, Thái Thái ngẩng đầu, chọt giạt mình, nồi đối diện mặc dù cũng là đậu tương, nhưng đậu đó lại tốt hơn, từng hạt từng hạt nhảy loạn xạ trong nồi cực kỳ đẹp mắt, Thái Thái mãi nhìn thiếu chút nữa bị phồng tay. Nàng lập tức nhận ra, Cao lão đầu này thật không tầm thường.

Xem ra Phúc Mãn lâu đã chuẩn bị đầu vào đây rồi.

Chờ thịt chuẩn bị xong, còn lại là bỏ đậu và nguyên liệu vào, đảo đều thật mạnh, trong nồi óng ánh sắc vàng, tựa như hạt đào màu hổ phách. Lúc này Thái Thái mới cho đậu hũ vào, trộn lên. Sau đó, đổ rượu nóng vào, lửa xèo xèo cháy, trong nháy mắt đậu hũ chín mọng, mùi thơm bay ra ngoài, đối diện cũng thế, Thái Thái ngửi, mùi đó còn lấn át bên mình, liền phát hiện ra, mùi bên đối phương thơm hơn, đậu hũ chín, liền hạ nồi, rắc thêm chút hồ tiêu, tiếp tục đổ ra một cái đĩa, trên đó rắc một nắm hạt vừng, bày tám vóc hành lá cắt nhỏ.

Ước chừng một khắc thời gian, mùi thơm xông vào mũi, đậu hũ Ma Bà hoàn thành.

Nành làm xong, còn đối phương, đã cầm bầu rượu từ lúc nào, ngồi xuống, uống rượu, khẽ bật cười.

“Tiểu cô nương, tay nghề ngươi cũng không tệ, cũng xem như nhất hạng, chỉ tiếc, gặp phải ta, ngươi không đến hạng ba.”

“Hạng ba?!” Mọi người kinh ngạc, còn Như Nguyệt thiếu chút nữa đã xông đến!

Ai ngờ Thái Thái chỉ mãi liếc mắt nhìn món đậu hũ Ma Bà tròn bóng, mới nhìn cũng đã biết ngon kia, nuốt một ngụm nước bọt.

Không đợi mọi người kết luận, nàng ném nồi, quệt mồm nói: “Ta thua, xem như ông lợi hại!”

Ồ –

Nàng nhận thua sao?

Bởi vì Thái Thái biết, chỉ bằng công phu đậu tương khiêu vũ trong nồi lúc này, cái ông cụ này cũng đã là nhân vật có cấp bậc thần tiên rồi, mình dờ tự mình hay, nhận thua là tốt nhất. Ông già kia cũng không ngờ Thái Thái nhận thua, đứng lên, cười mỉa: “Không nghĩ đến ngươi cũng thật thức thời.”

“Bớt nói lời vô nghĩa, các ngươi nhanh nhanh chút, rút khỏi thành U Châu này đi!” Thảm nhĩ thiếu hơi nhú mày nói.

“Đợi đã nào...!” Cao lão đại cười một tiếng, đi tới, nhìn món mà Thái Thái đã làm, đột nhiên cảm thía lên, múc một miếng, đặt dưới mũi hít hà, sau đó cẩn thận cho vào miệng – nhắm nháp nuốt, sau đó lẩm bẩm “Ăn ngon –”

Ồ? Thảm nhĩ thiếu giật mình, trù thần này, chưa từng khen món ăn của ai cả, một câu đánh giá của ông ta, cũng đã là cực kỳ đáng chú ý rồi.

Hơn nữa thói quen của ông ta, vô luận mà món ăn có ngon mấy, cũng tuyệt đối không nuốt đến ngụm thứ hai.

Không nghĩ đến, ông ta lại múc một muỗng nữa, hơi suy nghĩ. Xong nhìn chăm chăm mặt Thái Thái, khiến nàng cũng thấy sợ hãi.

“Nha đầu này, rất có thiên phú. Ngươi, có kế thừa thầy nào không?”

“Không có ai –”

“Xạo, không thể không có được!”

“Thật sự không có, chẳng qua là thích, cho nên thường mài dũa. Gặp qua việc nào mà thích, thú vị, đồ ăn ngon sẽ thường xuyên luyện!”

Thái Thái là loại người vô cùng thích trải nghiệm, thích làm những việc, những chuyện mình thích.

“Tốt ~ ngươi đã không có sư phụ, như vậy, hôm nay bản tôn quyết định, miễn cưỡng thu nhận ngươi làm đồ đệ!”

“Ồ?!”

Cái gì?! –

Mọi người đều giật mình, cảm Thảm nhĩ thiếu thiếu chút nữa rơi xuống đất, hần cầu xin lão đầu thu đầu bếp Phúc Mãn lâu làm đồ đệ, ra giá hơn ngàn lượng, mí mắt của lão đầu này cũng không động một chút, hôm nay, lại chủ động muốn thu nhận xú nha đầu của Lạc Phụng lâu kia là đồ đệ!

Thái Thái vừa nghe nói ông muốn thu mình là đồ đệ, trầm nghĩ, nàng nấu ăn chỉ vì hứng thú, làm gì đến nỗi phải đặc biệt nhận người ta là sư phụ? Nàng không muốn nấu cơm cả đời, vì vậy khoát khoát ta: “Không cần, ta không có hứng thú.”

“Nhận ta làm sư phụ, ta bảm đảm ngươi sẽ thành thiên hạ đệ nhất!”

“Ta cũng không có hứng thú với danh hiệu thiên hạ đệ nhất đâu!” Nàng ôm cánh tay, lắc đầu một cái.

Thảm nhĩ thiếu thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, la hét: “Vô luận ngươi nói cái gì, dù sao hôm nay, Phúc Mãn lâu ta đã thắng rồi!”

“Tùy ngươi!” Thái Thái nói.

“Chưa chắc!” Trù thần kia lạnh lùng nói: “Nếu ta thu nàng làm đồ đệ, như vậy, ta là người đại diện cho Lạc Phượng lâu ~ nói như vậy, chính là Phúc Mãn lâu các người thua, ha ha ha ha ha!”

Thảm nhĩ thiếu sắc mặt xanh đen, không ngờ được, lão già này lại nửa đường phản bội!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Bái Sư

Biết cái gì gọi là lừa không?

Một ngày bán một nghìn đĩa đậu hủ Ma Bà thì được gọi là lừa đấy.

Biết cái gì gọi là công lực không, một ngày có thể đứng yên một chỗ xào ra một nghìn đĩa cực phẩm đậu hủ Ma Bà hơn nửa hương vị lại thủy chung vốn một.

Cái này được gọi là công lực.

Biết cái gì gọi là đáng ghét không?

Nhất định ở lì ở trong tiệm nhà người ta không chịu đi, hơn nữa còn tự đề cử mình là đầu bếp hạng nhất, còn mắng các đầu bếp khác ở trong phòng vốn làm rất tốt đến nổi máu chó phun đầy đầu, muốn bọn họ cuốn xéo đi sau này đừng có ăn chén cơm này nữa.

Người như vậy, được gọi là đáng ghét.

Cao trù thần đã ở lì tại Lạc Phượng lâu được ba ngày rồi, mặc dù xác thực không hoàn toàn chiếm đoạt lấy tất cả công việc buôn bán ở Phúc Mãn lâu, nhưng, tại sao nhất định phải khiến cho Lạc Phượng lâu khách đông như mây, mở cửa từ lúc sáng sớm, lại khiến mọi người cực khổ đến ban đêm canh ba như vậy? Nếu như nói, cứ ở trong cung an ổn làm hoàng hậu, muốn bao nhiêu tiền, có bấy nhiêu tiền. Nếu như nói, Thái Thái luôn có chuyện để làm, lúc ở trong hoàng cung canh năm mỗi ngày đều phải thức dậy xử lý công việc, còn phải đề phòng đấu tranh gay gắt trong cung, tay đen tay trắng, năng cũng đủ bận tới mặt tới mày rồi.

Ra ngoài thế này, là để thông dong tự tại, tránh bị quấy rầy.

“Cao lão gia, ngài có thể đến nhà khác ở đi được không?” Thái Thái ngồi, đây không phải lần đầu tiên nàng thương lượng việc này với ông, ai ngờ cái ông già này lắc đầu, nhấp một ngụm rượu, phun ‘hai chữ’: “Không đi!” Ông chết sống gì cũng sẽ bám ở Lạc Phượng lâu này: “Vô liêm sỉ, người có biết giá tiền để lão phu ngồi ở quán khác một ngày là bao nhiêu không?”

“Bời vậy mới nói, phúc lợi tiểu điểm nhỏ, không dung nổi đại nhân vật như ngài. Kính ngài đi giùm cho.”

“Ta không đi, ngươi còn chưa đáp ứng làm đồ đệ ta, ta đi cái gì, ta đã bảy tám chục tuổi rồi, trong nhà có núi vàng núi bạc, nhưng ngay cả một bà vợ cũng không có, không con cái, thật vất vả với coi trọng ngươi, cho ngươi làm đồ đệ, trước khi ta chết, một thân bản lĩnh này, nhất định phải truyền thụ cho ngươi.”

“Trên đường cái, có bao nhiêu người có hai cái đùi chứ? Nếu ngài cò kè với ta như vậy, hôm nay ta sẽ kết thúc việc buôn bán Lạc Phượng lâu!”

“Cũng, buôn bán cái gì chứ, cùng ta cao bay xa chạy, làm đồ đệ ta đi.” Đột nhiên ông nịnh nọt cười một tiếng, nhảy dựng lên siết chặt bả vai Thái Thái: “Làm đồ đệ ta, thiên hạ độc nhất, ta bảo đảm cho ngươi cơm áo không lo.”

“Không muốn.” Thái Thái đứng lên, nóng nảy bảo Như gia tam thông, “Cứ mãi vậy, không một chết người mới lạ, bản cô nương quyết định đóng cửa, bây giờ ba người các em viết cho ta một tờ bố cáo, dán ở trên cửa, ‘bắt đầu từ hôm nay Lạc Phượng lâu dẹp tiệm, muốn ăn cơm mời đến cửa đối diện’.”

Cao lão gia cười ha ha: “Nha đầu, chẳng lẽ ngươi một chút cũng không muốn biết, vì sao đậu tương của ta, lại có thể nhảy nhót ở trong nồi sao?”

“—” A, thật đáng ghét, tại sao lại dùng mấy câu này khiêu khích nàng, đúng vậy, nàng vốn rất muốn biết được tại sao đậu tương có thể nhảy nhót ở trong nồi như vậy. “Tại sao.” Biết rõ nếu hỏi sẽ bị lừa, cơ mà nàng vẫn ngây ngốc hỏi một câu, tại sao.

Nàng biết tiếp đó câu mà nhất định ông sẽ nói là: “Bái ta làm sư phụ, ta sẽ nói cho ngươi biết, tại sao.”

Ông cười to ha ha: “Bái ta làm sư phụ, ta sẽ nói cho ngươi biết sao!”

“Thôi, biết cũng không thể ăn thay cơm, không sao cả.”

“A?” Không ngờ đến nàng lại không mắc bẫy, Cao lão đầu đột nhiên giận dữ, níu lấy đuôi sam của Thái Thái, “Đồ khi gió này! Được ta để ý, chính là phúc khí của ngươi đấy nhá!”

“Lão già to gan chết tiệt, ông mau thả tiểu thư của bọn ta ra!” Như Nguyệt nhìn vậy, ghen hòng trăn trối, wa, thật không muốn sống nữa mà, dám bắt nạt tiểu thư, nàng rút thanh đại đao ra, đập bàn, phi thân nhảy lên, bỏ về hướng lão già, Thái Thái sợ đến mức trượt chân ngã lên mặt đất, ai ngờ ông già kia lại lạnh lùng cười một tiếng, bàn tay lập tức nắm lấy thanh đại đao nàng đang hạ xuống, rắc một tiếng, bóp nát!

—!!

.....

“.....”

Như Nguyệt sững sờ rơi xuống đất, sau đó há hốc mồm nhìn thanh đại đao vỡ thành từng miếng ở dưới đất, ông lão mạnh ghê nha, bóp lười đao như bóp một tờ giấy, thật mạnh quá đi mà! Như Nguyệt không dám làm một cử động nhỏ nào, mặc dù tính tình nàng nóng nảy, nhưng cũng chưa đến nỗi ngu. Gương mặt ông ta âm trầm, đi về hướng Thái Thái, Thái Thái rụt cổ vào, hoảng hốt hỏi: “Đến tột cùng là ông muốn gì chứ!!”

“Bái ta làm sư!” Bốn chữ, sạch sẽ đơn giản, vô cùng dễ hiểu.

“Ta..... Nếu ta không đồng ý thì sao?”

“Hừm... Như vậy, thanh đại đao kia, là kết cục của ngươi!”

Cũng được, nàng không vào địa ngục, còn ai vào đây, Thái Thái nhào qua, nắm lấy cánh tay mập mạp của Cao lão già, khóc ròng nói: “Sư phụ!”

Cũng không tệ lắm, gật đầu một cái, ông hài lòng cười nói: “Rất tốt, đồ nhi ngoan, bây giờ ta sẽ nói cho con biết tại sao đậu tương lại có thể nhảy nhót ở trong nồi.”

Thái Thái ngồi chồm hổm trên mặt đất, tựa như một con thỏ trắng bé nhỏ nước mắt ròng ròng.

“Bởi vì.” Ông nghe răng cười lạnh: “Ta dùng nội lực, mới khiến cho đậu tương chuyển động như vậy.” Ông vuốt râu, trầm nghĩ, lần này ăn món ăn của nhà đầu này, lại không bắt một lỗi nào, chỉ có một điểm là hương vị không được tinh khiết bằng của mình, cũng bởi vì ông có nội lực trong người, một hạt giống tốt như vậy, làm thiên hạ đệ nhất trù thân kiêm tam sư thức của đương kim vô lâm minh chủ, há có thể bỏ qua được chứ.

“Đồ nhi, bắt đầu từ hôm nay, con nhất định phải tiếp nhận huấn luyện của sư phụ, Lạc Phượng lâu này, không mở cửa thì không mở! Hà hà hà hà!” Tâm tình vui vẻ, ông vuốt chòm râu dê kéo Thái Thái từ dưới mặt đất lên: “Chắc chắn, cái vóc người này của con, thật là xin lỗi tay nghề con quá đi.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Nhị ca, cứ để như vậy, truyền thống của Phúc Mãn lâu chúng ta sẽ kết thúc trên tay ngươi rồi.” Tam Cô xảo quyết vỗ bàn, chia về phía ca ca mình mà mắng: “Ngươi thật không có tiền đồ, làm sao cha lại sinh ra kẻ không có tiền đồ như vậy chứ!”

Thẩm nhị thiếu nện vào bàn: “Cái này không thể trách ta, sao ngươi lại không mắng đại ca chứ!”

“Đại ca làm quan, còn ngươi thì sao?”

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi xú nha đầu này!” Hừ, từ nhỏ ý vào sự sủng ái của cha để tác uy tác phúc, trong nhà, lão đại từ nhỏ đọc sách, cha liền thêm phần tôn trọng, lão tam điều ngoa tùy hứng, cha lại sủng ái, còn đến lượt hần, vừa thấy lộ mặt đã dựng râu trợn mắt. Từ xưa nay lão nhị chịu nhiều ức, được rồi, lần sau đầu thai, kiểu gì cũng phải tranh phần làm kẻ nhỏ nhất mới được!

Tam Cô xảo quyết hừ hừ, vỗ tay, một người bụng chén canh lên.

“Cái gì thế?” Thẩm lão nhị hỏi.

Tam Cô xảo quyết cảm thía, khuấy khuấy, cười một tiếng: “Canh Câu Hồn Nhiếp Phách, dành cho người có sinh hoạt phụ thê, ca, chỉ cần chúng ta nghĩ cách cho nhà đầu ngu ngốc ở bên đối diện uống vào là được.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Một Chén Canh Mê

Về mặt tà ác của nàng neho lại, nắm lấy bàn tay trắng nõn của nhị ca.

“Nửa đêm canh ba, phiền nhị ca ngời ra tay vậy, nhân lúc nha đầu kia ý loạn tình mê, thuận phục, giải quyết nàng ta, sau đó lấy trở về Thảm gia làm Nhị thiếu phu nhân. Lạc Phụng lâu của nàng ta, sẽ trở thành vật trong túi của nhị ca.”

“Cái gì? Ngươi bảo ta phải cùng nàng gao sống nấu thành com chín, sau đó còn lấy nàng làm thê tử?!”

“Không sai, nha đầu kia có bàn tay biết làm ăn, nói năng lanh lợi, mặc khác, xuất thân không tệ, hưởng chi lại thông minh xinh đẹp, còn không xứng với người ngu ngốc như nhị ca hay sao?!” Nàng đã chú ý đến nàng ta lâu rồi, loại người như vậy lòi về nhà làm nhị tẩu, đối với Thảm gia có lợi không có hại. Tam Cô xảo quyết gõ vào ót nhị ca: “Nhị ca, ngươi yên tâm, ánh mắt ta tuyệt đối không có lầm đâu.”

Thảm nhị thiếu âm trầm nhìn muội muội của mình, thấy bộ dáng nàng điêu ngoa chanh chua, trong lòng dù phát hỏa, nhưng mà cách nàng nói cũng thật không tệ. “Ta nghĩ, dù nàng có đến tay ta, cũng chỉ là tiểu thiếp mà thôi.”

Nam nhân thói tha! Mặc dù là nhị ca của mình, nhưng cũng là một nam nhân thói tha, trong lòng biết rõ điều kiện người ta tốt như vậy, rốt cục lại chỉ cho nàng ta làm tiểu thiếp “Mẹ nó khôn kiếp!” Nàng hung hăng đáp nhị ca mình một cú “Tại sao ngươi lại sinh ra ở Thảm gia chúng ta chứ?”

“Vậy ai là kẻ nghĩ ra cái cách chết tiệt này chứ?”

“Ta cũng muốn tốt thôi, cô nương kia nhân phẩm rất tốt, ngươi không phải chịu thua thiệt gì cả, hưởng chi lại có lợi cho Thảm gia, ngươi suy nghĩ xem nếu Lạc Phụng lâu cùng Phúc Mãn lâu hợp lại làm một, mối hôn sự này, ngươi liền khiến gia nghiệp lớn thêm ít nhất một phần mười.”

Điều này không sai.

Thảm nhị thiếu lén lút nhìn chén ****, cắn răng một cái, được rồi, làm thì làm.

Hai người vừa định ra cửa, Tam Cô xảo quyết lại nhìn thấy một nam nhân cao lớn tuấn mỹ đi từ cửa vào, trông mắt lạnh như băng quét qua mặt của nàng, tuy giật mình nhưng do bị Thảm nhị thiếu gọi, lại không thể không nhanh chóng xuống lầu, “Nhị ca, từ lúc nào trong tiệm chúng ta lại có người như vậy?” Thảm nhị thiếu nhìn một cái, đáp: “Khách của đại ca, đại ca nói, là bạn bè hân kết giao ở trong kinh thành, đến U Châu để thăm người thân nên tạm thời ở đây.”

Tam Cô nhìn ra được, người này, tuyệt đối không phải người bình thường. Ít nhất người nam nhân này võ nghệ rất cao cường, chỉ từ dáng vẻ nhẹ nhàng kia của hắn cũng có thể nhận ra được.

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

Lạc Phụng lâu thật sự đẹp tiệm rồi, sáng sớm đã treo bố cáo ‘Muốn ăn com, mời đến cửa đối diện’.

Sau đó cửa lớn luôn được đóng chặt, Thái Thái bị người trói gô lại, treo ngược lên xà nhà, cả người buông xuống như dải lụa.

Hai cánh tay rũ xuống, hai ngón tay chống trên mặt đất. Cao lão đầu gọi đó là ‘Nhị chỉ thiên’.

“Hu hu hu..... Ta không muốn luyện, ta muốn xuống.”

“Còn sớm, luyện tiếp.” Cao lão đầu phát cây roi trong tay.

Thải Thái đây là làm sao chứ, là tự mình chuốc lấy cực khổ à nha, là vì cái gì đây chứ? Bây giờ nước mắt chảy ròng ròng, Như gia tam thông đánh không lại lão đầu này, liệu chết hợp lại ôm lấy Thái Thái, trong chốc lát cũng bị trói gô vào ghế nhìn nướng nướng chịu tội. Trời ơi, cái ông già chết tiệt này giết người mà.

Ông thả lỏng một đầu sợi dây, lực được thả lỏng, ngón tay Thái Thái sẽ phải chịu một áp lực lớn hơn.

“Tại sao trước kia ta không gặp phải ông chứ, lúc ta giảm cân, nếu gặp phải ông, cha mẹ nằm mơ nhất định cũng có thể cười được.” Nàng mở hời đầm đĩa, bắt đầu khóc rống: “Ta không muốn làm thiên hạ đệ nhất, dù sao, chết là được rồi, ông giết ta đi!” Các nàng đã bị người ta uy hiếp, hoàn toàn không thể động đậy được. Thực phi từ trên lầu một hồi đi xuống lại một hồi đi lên, lên mím môi cười chế giễu, Cao lão đầu rống lên một tiếng: “Nhìn nữa ta móc hai tròng mắt của ngươi ra bây giờ!”

“Á!” Thực phi vội vàng ôm chiếc bụng bự bò trở về, rầm, đóng cửa lại.

Cốc cốc cốc! Ba tiếng gõ cửa, bên ngoài vang lên một thanh âm khách khí: “Có ai không? Có ai ở nhà không?”

Lúc này Cao lão đầu mới cau mày, thả Thái Thái xuống, sau đó mới cời sợi dây trên người bọn Thái Thái xuống. Thái Thái mở hời chảy đầy mặt, ngồi dưới đất nức nò, ủy ủy khuất khuất khiến Cao lão đầu xem thường nhìn một cái, Như gia tam thông vội xông lên, lau nước mắt nước mũi, đỡ dậy, ngón tay Thái Thái đỏ bầm, cau mày thối thối: “Ngón tay như vậy sẽ bị to ra, khó coi chết đi được, nếu ta chết, ta sẽ biến thành quỷ quần lấy ông cho mà xem!” Nàng vuốt nó, tuy đau đớn, nhưng cũng cứng rắn không chịu ngẩng đầu lên.

Cửa mở ra, đó là Thẩm nhĩ gia ở cửa đối diện, hần giờ hộp thức ăn lên, bước vào, khách khí nói: “Các vị, ta nghe nói trù thần đại nhân đang dạy bảo đồ đệ, nói vậy các vị không có thời gian nấu cơm ăn, đây chỉ là chút lòng thành của Phúc Mãn lâu, mời dùng mời dùng, lại nói, mọi người không mở cửa, chúng tôi khác đến đông như trẩy hội, buôn bán phát đạt không thể tả, hi vọng mọi người vĩnh viễn cũng đừng mở cửa lại nữa.”

Lén lén liếc mắt nhìn thấy Thái Thái đang dùng khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt, dường như Cao lão đầu lại không quá vui vẻ, còn ba tỷ muội Như gia lại vung tay chân muốn đánh nhau với người ta, hần vội bước ra, đóng cửa từ bên ngoài: “Các vị cứ tiếp tục, tiếp tục đi, ta không quấy rầy nữa!”

Như Ý bước tới xách lấy hộp đồ ăn, mở ra, thấy mấy món ăn một món canh.

Hừ, đây mới gọi là thỏ chết cáo buồn.

Chòn chúc tết gà.

Thái Thái đột nhiên chỉ vào Cao lão đầu nói: “Ông bắt nạt ta, ta liền đi báo quan!”

“Ta là sư phụ ngươi, dù ngươi có bầm bảo đến điện Kim Loan, ngươi cũng vẫn là đồ đệ của ta, sư phụ dạy dỗ đồ đệ, sao lại sai được?”

“Ông căn bản không phải dạy dỗ đồ đệ, ông là mưu sát, là mưu sát!” Thái Thái chống nạnh, đi tới, dùng sức túm lấy chùm râu bạc của ông.

Cao lão đầu tức giận đến phồng mang trợn má.

Như gia tam thông nghe thấy hai chữ báo quan liền sợ hãi, thân phận của các nàng, cả đời nhất định phải né tránh qua lại cùng quan gia, nếu như bị bại lộ còn trở về được sao?

Còn chưa nói xong, đột nhiên, nàng không thể động dậy được, là bị Cao lão đầu điểm huyệt.

“Hu hu hu.” Lúc này Thái Thái lại nhớ đến hai chữ, thì thào trong miệng: “Sở Cuồng.”

Bây giờ thật sự nhớ Sở Cuồng à nha, ta bị người ta bắt nạt nè, hu hu.

Trong lúc ngâm mồm roi lệ suy nghĩ, tại sao nàng lại nhớ đến Sở Cuồng, lập tức bèn đổi ý, lớn tiếng kêu: “Cha ~~~ Mẹ ~~~ Con gái bảo bối của mọi người bị người ta bắt nạt đến chết ~~~ Cha ơi ~~~ Mẹ ơi ~~~”

Thục phi ‘cạch’ một tiếng, lại mở cửa ra, ôm lấy bụng, xin lỗi hỏi: “Xin hỏi, hôm nay có ai nấu cơm không, ta không giống các ngươi, ta là phụ nữ có thai. Chủ yếu là ta không ăn, hài tử cũng sẽ không có ăn.”

Cao lão đầu bĩu môi: “Ồ, thức ăn đã có sẵn, bây giờ, tất cả im lại cho lão tử, ăn cơm đi.”

Ông nhìn chằm chằm Thái Thái một cái, thấy nàng lệ roi đầy mặt gật đầu, mới giải huyệt đạo cho nàng.

Mọi người ngoan ngoãn vây quanh bàn ngồi xuống ăn cơm, Thái Thái ăn không trôi, liền ngồi nhìn Thục phi gặm xương gà ở phía đối diện.

Ăn rất say sưa ngon lành, còn cổ tình giả bộ giống như nó rất thom tho, kích thích lòng người.

Như gia tam thông đỏ mặt, mức một chén canh, để trước mặt Thái Thái: “Nương. Cô nương. Ăn canh đi.”

“Tay ta đau.” Thái Thái chớp mắt nói.

Như Tâm liền lòng tràn đầy thương tiếc bưng chén canh, đút từng ngụm cho Thái Thái ăn. Còn đôi tròng mắt của Thái Thái vẫn thùy chung nhìn chằm chằm vào Cao lão đầu, đánh không lại ông, thì trừng chết ông ta đi, ông già chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Một Đêm Mộng Xuân

Gió đêm lạnh lẽo, trên lớp ngói hồng của Lạc Phượng lâu kết một lớp sương mỏng.

Nàng nóng quá –

Nằm trong chăn trên chiếc giường bằng gấm, cặp mắt khẽ nhắm, hơi thở nhẹ như mây bay, thân thể phiêu hồng. Giống như, nếu như lúc này nếu có người ôm nàng, thật tốt biết bao..... Suy nghĩ này khiến lòng nàng nhảy nhót, mặt đỏ hồng, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy xấu hổ đến kinh tâm động phách –

Cho dù có kháng cự, nhưng nàng vẫn vội vàng cởi bỏ vạt áo của mình, cầm lấy một chiếc khăn hồ điệp lau lớp mồ hôi mỏng trên da. Lúc này, máu dịch toàn thân cao thấp của nàng giống như đang chạy loạn, muốn thoát ra từ lỗ chân lông của nàng, cổ họng khô khốc, khi thở tựa như phun ra một làn khí màu trắng.

Toàn thân nàng, càng ngày càng mềm nhũn vô lực, gương mặt lại càng thêm đỏ, thỉnh thoảng nàng nhẹ nhàng mở mắt ra, lúc này trông mắt tựa hồ càng đen hơn so với bình thường. Dưới ánh đèn u ám, nàng chỉ muốn vươn tay lên nắm lấy một cái gì đó.

Sau đó ánh mắt nàng giống như hàm chứa một loại sóng xuân, lấp lánh trong đêm đen, nàng đột nhiên rất muốn, rất muốn. Cảm giác nơi trái tim ẩn ẩn đau đớn, nàng hi vọng nơi có ánh đèn, thân ảnh của hắn có thể phá tan sương mù, đến bên cạnh mình. Xào xạt, ngoài cửa sổ vang lên tiếng gió quét qua lá trúc. Nàng khe khẽ thở dài một hơi, nhớ đến đêm đó, hắn trông thật đẹp, xiêm y màu trắng được ánh trăng chiếu rọi tựa như phát ra vàng sáng nhàn nhạt, lá trúc xanh biếc, khoác ánh vàng, theo trường kiếm của hắn rơi xuống là tã.

Nàng nghĩ, từ một khắc đó, mặc dù nàng không chịu thừa nhận, nhưng mỗi khi rảnh rỗi lại len lén tương tư, hi vọng, lấy được một người phu quân xuất sắc như vậy.

Sai lầm rồi sao? Trong lòng hơi đau đớn, trên đời này, có nữ nhân nào mà không muốn lấy một phu quân hoàn mỹ được chứ.

Nàng, cho đến giờ vẫn là một tiểu nữ tử mà thôi.

Cho nên đã trở nên thật tâm thương, yêu thương sâu đậm người nọ, chỉ sau một khắc kinh hồng kia.

Không thể không nói, đêm nay nếu không bị thương, không cô đơn như vậy, nàng tuyệt sẽ không thừa nhận điều này.

Cố gắng khắc chế một chút tình ý chợt lướt qua rồi biến mất, nó nhiễu loạn trái tim vốn đang bình thản của nàng.

Phù sinh như mộng, mấy khi được vui vẻ? Nàng giơ tay lên, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, từ bên môi khẽ thốt lên hai từ.

“Sở Cuồng.....”

Không phải nàng không xa rời được người kia, chỉ là không nghĩ đến, muốn xóa bỏ được cái tên này, cũng không đơn giản như vậy.

Nguy rồi nguy rồi, hôm nay có uống rượu đầu, mà lại say thế này, nàng nhìn thấy thân ảnh thon gầy kia, dưới ánh đèn, mang theo hương đêm thấm vào tận ruột gan đang lắng lắng tiến tới gần, ngồi xuống bên mép giường nàng, hai tròng mắt nhìn chăm chú. Tình cảnh này thật giống cánh, nàng như con mèo đang chảy nước mắt nước mũi rùng rùng, khóc tu tu ngồi trong góc liếm vết thương. Mà hắn, hai mắt vẫn lạnh lùng như ngày xưa, vẫn thói quen ngồi đó ngắm nàng, một lát sau lại biến ra một hồ nước nóng, ôm nàng ngâm người vào trong đó, không muốn buông tay.....

Trong phòng thật sự quá thơm quá thơm, hương vị quen thuộc kia quả thực quá mê người.

“Sở Cuồng.....” Tiếng gọi nhẹ nhàng ngọt ngào tràn ra từ bên môi.

Sau đó nàng nhìn thấy tay hắn chậm rãi nâng lên, lau lên gò má của nàng, lại nhẹ nhàng phủ lại.

Tiếng thở dốc, càng ngày càng khó đè nén, nặng nề chui ra từ cổ họng nàng..... Nàng cảm giác cả người được nâng lên nhẹ nhàng. Vì vậy bèn nghiêng người, dứt khoát bám chặt lấy bộ ngực đầy rộng ấm áp này. Những nụ hôn nhỏ vun rơi xuống, từ từ cắn nuốt tất cả mọi thứ của nàng, nhưng cảm giác này lại khiến nàng yên tâm vô cùng. Đầu óc trống rỗng, lại nhớ đến đêm đó, người nọ cuồng vọng tuyên bố, giống như lời nguyện rửa đấm thẳng vào trái tim nàng: ‘Tất cả mọi thứ của nàng, đều thuộc về Sở Cuồng.....’ Nàng khẽ rên, mang theo cả âm thanh khóc thút thít: “Sở Cuồng..... Sở Cuồng.....”

Bàn tay tê dại, đã chui vào vạt áo hắn.

Còn chưa đủ, nàng còn muốn nữa, quấn chặt lấy thân thể rắn chắc hữu lực kia, hay chân vòng lên người của hắn.

“A..... Sở Cuồng.....” Nàng nhẹ giọng hừ, bất chợt lại phát hiện, hình như mình đã rên rỉ như vậy một hồi lâu.

Bàn tay nàng, ôm lấy bờ hông săn chắc của hắn, tựa như vuốt lên một tấm tơ lụa thượng hạng.

“A..... A..... Uhm~” Run rẩy, ngay cả lưỡi cũng bắt đầu run rẩy, sau đó, lại bị người ta dùng một phương thức vô cùng xấu hổ, bịt chặt miệng lại.

Giấc mộng này, kéo dài bao lâu, nàng không nhớ được, mãi cho đến lúc nhiệt độ thân thể hạ xuống thì chỉ cảm thấy mệt mỏi, ngủ thiếp đi. Cuối cùng, nàng chỉ nhớ được hắn đặt lên trán nàng một nụ hôn khẽ, bước chân trần, nhấc áo lên, ưu nhã mặc vào, sau đó nhanh chóng biến mất trong vàng sáng bình minh.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Cho đến lúc mặt trời nhô lên cao, nàng mới nhúc nhích tấm thân mệt mỏi quá độ, mệt thật, sao lại mệt như vậy? Sau đó nàng mới nhớ tới, đêm qua nàng

mơ một giấc mộng xuân (nguyên văn là *côi lệ: đẹp đẽ, lộng lẫy*). Nàng quả thật không thể tin nổi, mình lại mơ thấy một giấc mộng xuân như vậy. Giơ cánh tay lên, vỗ vỗ trán, gương mặt đỏ bừng lặng lẽ nhớ lại. Nam chủ nhân của giấc mơ kia, tại sao lại là Sở Cuồng. Thái Thái chợt kinh hoàng, giống như có thứ gì đó sẽ từ cổ họng thoát ra ngoài. Trong mộng, nàng xấu hổ đến cỡ nào chứ, chẳng những không phản kháng với sự xâm phạm của hắn, mà còn. Hết sức phóng túng, phối hợp.

Nhưng.

Cấn môi, trong lòng lại thỏa mãn dị thường.

–!!!!

Nàng trừng lớn cặp mắt, ánh mắt rơi vào những chấm loang lỗ trên hai chân mình. Lập tức kinh ngạc đến nỗi nuốt trọn đầu lưỡi.

Trên giường một mảnh hỗn độn, màn che cũng bị kéo xuống đầy đất, còn cả xiêm y rồi tinh nữa. Thái Thái cơ hồ lăn từ trên giường xuống, hốt hoảng bò về phía chiếc gương lớn, sau đó đầu gối nàng bủn rủn, quỳ rạp xuống trước mặt gương. Hóa ra, vết bầm không chỉ đầy trên chân nàng, si ngốc nhìn dấu hôn màu hồng nhạt khắp người, hận không thể đâm đầu vào gương chết đi cho rồi.

Rốt cục là đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ không phải là mộng sao?

Lúc này nàng mới phát hiện ra sự khác thường của thân thể, bụng dưới, thật sự rất đau, đau rất. Giống như bị chà sát một lớp da vậy.

Nàng lao đảo bò lại lên giường, kết quả, thấy trên đây, có mấy mảng dấu vết sau hoan ái.

Hu – muốn chết muốn chết mất! Nàng lại gặp phải đạo tặc hái hoa! Đột nhiên lại nhớ đến mùi thơm hôm qua, có lẽ, đó chính là ** hương trong truyện thuyết!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Hái Hoa Đạo Tặc

Cùng lúc đó ở trong một căn phòng khác, Như gia tam thông bị người điểm huyết, không thể động đậy được, Cao lão đầu cũng nằm vật ra như một xác chết. Mồ hôi lạnh của Như gia tam thông chảy ra, tí tách rơi theo đầu ngón tay xuống mặt đất, đêm que, họ cảm thấy mình bị hôn mê, cả người nóng ran, vì vậy mở cửa định đi lấy nước lạnh uống. ..., bất ngờ lại bị người tập kích từ sau lưng, điểm huyết đạo, rồi bị vác vào trong phòng. Sau đó có mấy nam tử mặc áo đen, mang theo mê hương đốt vào phòng Cao lão đầu.

Thủ đoạn của bọn họ rất nhanh gọn, hành động lại nghiêm mật kỷ luật, khiến lòng của Như gia tam thông cứ thấp thỏm không yên. Rốt cục mặt trời cũng nhô lên, chiếu vào bên trong phòng, lập tức nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của nương nương. Như gia tam thông nhắm mắt lại, hận không thể lấy chết để tạ tội, gian phòng của họ cách của Thái Thái chỉ một tấm vách, mọi động tĩnh trong phòng nàng, giữa đêm khuya yên tĩnh ai cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Đêm qua, nương nương ý loạn tình mê. Như gia tam thông cũng biết mình là người không đáng kể đến, nếu không bị người điểm huyết, chỉ sợ là cũng đã bị giống nương nương.

Xem ra, mục tiêu của họ là nương nương mà thôi.

Cách một căn phòng, Thục phi cũng nằm trên giường, bị người điểm huyết, nàng tròn tròn mắt, cả kinh lắng nghe nhịp tim của mình.

Tiếng ồn vang lên, cửa phòng bị đẩy ra. Cao lão đầu lúc này mới tỉnh dậy, giải thoát cho Như gia tam thông xong cũng xông tới, cõng bỏ huyết đạo giúp Thục phi.

Thục phi la hét: “Cuối cùng là thế nào, tại sao lại bị vậy? Có phải có kẻ xấu âm toán chúng ta không?”

Cao lão đầu không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nói: “Nếu đã dậy, thì ngồi im một chỗ đi, đừng nói lời vô ích.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Nương nương.” Như Tâm nhào qua ôm lấy Thái Thái, Như Ý hốt hoảng bắt đầu dọn dẹp mọi thứ trong phòng, Như Nguyệt lại kinh hoàng không nói được lời nào. Thái Thái ngơ ngác ngồi, mặc cho tỷ muội Như gia loay loay thế nào, nàng cũng không phản ứng. Như Ý nhẹ nhàng lúc lắc Thái Thái: “Nương nương, người nói một câu đi. Nương nương.” Thái Thái nghiêng đầu mỉm cười, nhưng trông như đang đưa đám. Như Ý cùng Như Tâm liếc mắt nhìn nhau một cái, Như Tâm dịu dàng ôm chặt lấy nàng: “Nương nương, đều do tội em, bảo vệ không chu toàn. Là cho chúng xem bắt cần, không thể

bảo hộ tốt cho nương nương.”

Thái Thái cúi thấp đầu, mắt môi quá, suy nghĩ một chút xiu, nàng chợt nhìn thấy bộ dáng Như Tâm Như Ý Như Nguyệt như sắp khóc, lại suy nghĩ trong chốc lát, kéo y phục của mình lại, mang giày vào, sau đó đứng dậy bảo: “Dọn hết đồ ở đây đi, sau đó gói kỹ lại đem ra ngoài thành đốt thành tro, tốt nhất là ngay cả bụi cũng không còn.”

Nghe thấy Thái Thái nói chuyện, Như gia tam thông mới thả lỏng.

Ba người bọn họ tay chân lóng ngóng thu dọn chăn nệm, giường, đệm lát nữa đem đi đốt.

Lại lo lắng cho nương nương nhà mình, nên dặn Cao lão đầu cùng Thục phi trông cho thật kỹ.

Thái Thái đóng cửa lại, mở hộp tủ ra, cầm lấy một mảnh dải màu đỏ. Thăm nghĩ, dải vải này cũng đủ dài rồi, rồi đặt ghế ngồi dưới xà nhà, ném dải vải vòng qua xà. Sau đó thắt nút lại, nàng tự mình đứng lên, thử thăm dò, đưa đầu vào rồi hoa chân múa tay. Nhắm mắt lẳng lặng nghĩ: đêm qua, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hương kia thật lợi hại, sợ rằng sẽ trở thành oán an cả đời nàng, vĩnh viễn không có cơ hội giải oan. Nhẹ nhàng kéo dải vải, định kiểm chân lên.

Cao lão đầu ở bên ngoài thấy bóng nàng như vậy bèn xông vào.

Ông sợ đến mức sứt nửa thì tè ra cả quần: “Đồ nghi ngoan, con đừng có chết, con chết thì đồ nhi tốt của ta cũng mất mát.”

“Sư phụ, nếu không biến thành quỷ, kiếp sau lại làm đồ đệ của người.”

“Dù sao con cũng đừng xúc động, đừng xúc động!”

Thái Thái ngẩng đầu nhìn dải vải, bất chợt cảm thấy mê muội, lại đưa luôn đầu vào đó. Mặt nàng đỏ như quả táo, treo trên dây vải, dưới chân đạp ghế tròn lảo đảo, lúc này xin miễn bàn về độ kinh hiểm. Cao lão đầu hu hu khóc lớn: “Đồ nhi ngoan, con chết, sư phụ không còn ai để trông cậy cả.” Ông khó, lời kéo sự chú ý của Thục phi, Thục phi chỉ vào Thái Thái, sùng sốt: “Người muốn tìm chết?” Đột nhiên trong lòng nàng ta gấp gáp, bây giờ, nàng ta còn chưa thể rời bỏ Thái Thái được, không thể để nàng chết được, bất chợt Thục phi cái khó lại là cái khôn, ha ha ha ha cười lớn: “Ta đã suy nghĩ ngàn vạn cách người sẽ làm, duy chỉ có cách người treo cổ chết là không nghĩ đến, người chết đi, thân thể người đau, mà kẻ thù thì sẽ sung sướng!”

“..... Minh đau, kẻ thù sung sướng.....” Thái Thái tự lẩm bẩm, lại chóng mặt ngẩng đầu nhớ đến cha mẹ mình, sau đó nghĩ đến nếu Sở Cuồng biết chuyện rồi, có thể hay không sẽ nói, haiz, vật của ta cũng bị kẻ khác trộm rồi, nàng, ta không cần nàng nữa.

Nghĩ vậy, nàng dùng sức đập đầu mình, Chu Thái Thái ngu ngốc, không phải người đã sớm bảo, người chính là của người sao, vậy, sao bây giờ người lại dùng dây vải treo cổ là vì cái gì chứ? Nàng cau mày nhìn Thục phi, cách một lát quả nhiên nhảy xuống từ băng ghế, nói: “Thật ra thì ta cũng không phải muốn chết, ta chỉ đứng trên đó xem thử có ngắm cảnh được hay không mà thôi, Thục phi, người có từng ngắm cảnh từ trên xà nhà chưa.....” Mặt nàng không chút thay đổi đi tới, nhân nhát nói: “Rất là đẹp mắt.....”

Nói xong, đầu vẫn còn thật choáng, nàng bèn chống tường đến giường nằm xuống, thút thít một tiếng, nàng bắt đầu cuộn người lại mà khóc.

Thục phi nhìn thấy nàng cũng thật đáng thương.

Đi tới, đỡ bụng ngồi xuống: “Bây giờ người cũng không phải thê tử của ai cả, đời này người còn có thể thành thân mà, dù sao, tất cả đều do tên đạo tặc hái hoa kia thôi.....” Lời này thật miễn cưỡng, nàng ta nuốt nước miếng: “Không chừng tên đạo tặc kia còn tuấn nỷ hơn cả hoàng thượng của chúng ta đấy.” Thấy Thái Thái không để ý đến mình, nàng ta ngậm miệng cũng không được, đi cũng không được, mà ngồi không cũng không được luôn.

Đang nói, tiếng cửa cộc cộc vang lên dồn dập, Tam Cô xảo quyết ở bên ngoài kêu: “Các người mở cửa, mở cửa, mau thả nhị ca của ta ra!”

Thục phi hừ một tiếng, sau đó gọi Cao lão đầu trông Thái Thái, còn mình tự chậm rề rề xuống lầu, mở cửa ra.

Mất cho trùng mắt to.

Cả hai đều không phải là nữ nhân hiền lành gặp nhau.

Một con gió thổi qua, Tam Cô xảo quyết vội vàng hỏi: “Nhị ca của ta đâu rồi, các người giấu nhị ca của ta ở nơi nào rồi?!”

***** Thái Thái bánh bao thịt*****

Cùng lúc đó, bên trong thủy lao đen tối ẩm ướt, Thẩm nhị thiếu toàn thân ướt đẫm, nhìn bàn ủi đang bốc hơi nóng trong chậu than.

Bàn ủi đỏ lên, chẳng lẽ, là muốn dùng cho y sao.....

“Tha mạng! Xin tha mạng!” Thanh âm của y khàn khàn đến khác đi.

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh lùng trong trẻo, nhẹ nhàng vang vọng bên trong thủy lao, hẳn không chút tình cảm ra lệnh: “Lột quần áo y ra, hành hình.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Nương Tử Đùng Sợ

Hành hình. Thảm nhĩ thiếu tậ dụng chút sức lực cuối cùng, khóc rống nói: “Xin tha mạng, tha cho ta đi ~”

Bên trong thủy lao, một giọng nói lo lắng vang lên: “Chủ tử, thần cầu xin chủ tử, là do đệ đệ thần không có tiền đồ, chủ tử, dù sao hần vẫn là đệ đệ của thần.”

“Hừ, ngươi cũng không hỏi xem hôm qua đệ đệ ngươi đã làm cái gì?” Giọng nói cao ngạo lãnh khốc, không có chút ý tứ nào muốn tha gã ra cả.

“Thần không biết.” Sáng sớm Thảm Vân Hiên liền bị Ảnh Vệ đánh thức, bật mắt dẫn đến nơi này. Sau đó liền nhìn thấy chủ tử ngồi trước bàn vừa uống rượu vừa dùng chủy thủ xẻo thịt nai nướng ăn. Đối diện hần, là một người bị chìm vào trong nước, sắc nước ho khan liên tục. Một lát sau, người đó lộ đầu ra, lập tức khiến y phải dựng tóc gáy, người này, đúng là đệ đệ Vân Giác của hần.

Sau đó, y đành im lặng mắt chứng kiến cảnh đệ đệ mình bị chủ tử hành hạ liên tục.

“Đệ đệ ngươi, đem qua lại tặng canh hạ mê cho mấy cô nương, định thừa dịp bọn họ ý loạn tình mê mà hạ độc thủ. Vân Hiên, ngươi có một đệ đệ còn không bằng cả con lợn, thật đúng là khiến trẫm phải thất kinh.” Thảm Vân Hiên kinh hãi, y không ngờ đến Vân Giác lại làm ra chuyện như vậy, đệ đệ của y bình thường mặc dù tính cách ẻo lả, chân mềm tay yếu, nhưng Vân Giác tuyệt cũng không hư hỏng đến mức độ này chứ?

Y hỏi: “Vân Giác, ngươi thật sự làm việc này sao?”

“Ca, đệ không có làm, đệ. thật sự có mang canh qua tặng, nhưng buổi tối, đệ còn chưa ra khỏi cửa Phúc Mãn lâu. đã bị người. trói lại. đưa đến đây rồi.”

Hừ, gã này quả thực là có mắt không trông, đã mưu tính kế hoạch xấu xa như vậy, lại còn mưu tính ở trước mặt hần nữa. Phòng trong tửu lâu cách âm rất kém, hần căn bản cũng là vô ý nghe được, cũng đã nghe tường tận kế hoạch của bọn họ. Mọi người nói xem, đây không phải là gã muốn đi tìm chết sao? Sở Cuồng lại bỏ một miếng thịt nhỏ, đứng dậy, vỗ vỗ tay: “Vân Hiên, ngươi đã nghe thấy rồi đấy, ngươi cũng đã biết đó là do đệ đệ ngươi làm, nếu như trẫm xử lý đến tận cùng, ngươi, cũng sẽ bị liên lụy vào đó!”

Lời hần nói cũng không quá lạnh, nhưng lại rét buốt vô cùng. Cái gọi là liên lụy vào, chính alf muốn diệt luôn cả cừu tộc rồi.

Thảm Vân Hiên quỳ xuống, “Hoàng thượng, thần dạy đệ vô phượng, xin hoàng thượng khai ân!”

Ở bên này, Thảm Vân Giác sùng sốt: “Ngươi ngươi. ngươi là. hoàng thượng?”

Sở Cuồng bước tới, cầm cây roi tẩm nước muối, dùng sức vung lên, chát ~! Một tiếng động thanh thúy quét qua.

Thảm Vân Giác lập tức cảm thấy da thịt sứt mẻ, hần kêu oa óa lên: “Á á á á, hoàng thượng, xin tha mạng!”

Vân Hiên nói: “Vân Giác, bản thân ngươi tự làm tự chịu, đã biết sai chưa?”

Biết sai rồi thì như thế nào? Nếu như là nữ tử bình thường, vậy cũng không tính gì, nhưng gã này ngu xuẩn cũng không biết tìm cái gương soi thử mình được mấy lạng, hần lại vung một roi, sau đó nói: “Vân Hiê, hôm nay trẫm không giết hần, chừa lại cho hần nửa người, đã là nể mặt ngươi lắm rồi.”

Nửa người? Vân Hiên mờ hồ đâm đũa, cái gì gọi là nửa người?

Trong lúc y vẫn còn chưa nghĩ ra.

Một Ảnh vệ đã cầm lấy một thanh dao nhỏ sắc bén đi tới.

Giơ tay chém xuống, vô cùng lưu loát.

A ~!! Máu tươi tứ phía.

Thảm Vân Giác chỉ có thể trơ mắt nhìn mình biến thành thái giám. Lúc này Sở Cuồng mới hơi hài lòng xoay người, cầm lên một chén rượu, đi tới, vẩy vào nơi máu tươi đầm đìa của gã.

A!~

Vân Hiên đau lòng, nhưng vẫn phải dập đầu tạ ơn: “Đa tạ hoàng thượng, đã tha mạng cho đệ đệ thần.”

“Thẩm Vân Hiên, ngươi phải hiểu được, trẫm đã rất nể mặt người rồi, sau này, làm thế nào để cai trị thành U Châu này cho tốt, đệ ngươi, chính là vết xe đổ!”

“Vâng, vâng ạ!” Hấn dập đầu như già tòi.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Tam Cô xảo quyết cơ hồ muốn phá hủy cả Lạc Phượng lâu, “Đến tột cùng là nhị ca ta ở đâu rồi?!”

“Ngươi kỳ quái thật, lại tới đây để tìm nhị ca của ngươi, ngươi muốn tìm nhị ca của mình, thì về nhà ngươi mà tìm chứ!”

Đột nhiên Thục phi nghĩ ra: “A ~! Ta biết rồi, nhị ca ngươi chính là tên đạo tặc hái hoa ngày hôm qua có phải không? Thì ra là do các ngươi làm, ngươi nói đi, có phải hay không?” Nàng dùng bụng chia vào người Tam Cô khiến nàng ta phải lùi ra xa mấy bước. Tam Cô xảo quyết hừ nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì cả!”

“A ~! Ta biết rồi, nhất định là thức ăn các ngươi đưa ngày hôm qua có vấn đề rồi, nhất định là các ngươi định hạ độc hại chết người của Lạc Phượng lâu có phải hay không?!”

“Ngươi nói vậy!”

Cửa mở ra, Thải Thải kéo thân người yếu ớt bước ra, vịn lan can từ trên cao nhìn xuống Tam Cô xảo quyết.

“Nàng ta nói đúng.” Nàng cau mày khổ sở nói: “Nàng ta nói đúng rồi.”

Nàng thật không dám nghĩ đến nữa, chẳng lẽ, đêm qua, thật sự là. là Thẩm nhị thiếu. Thải Thải thật muốn ngất. Đảo quanh nhìn đám người ở phía dưới, lao đảo suýt té xuống. Tam Cô xảo quyết nhìn thấy cảnh tượng này, liền cho rằng Thẩm nhị thiếu đã đắc thủ, lập tức cười nói: “Vậy ta cũng không dấu các ngươi nữa, các ngươi cũng biết rồi đây, vậy. Chuyện Thẩm gia chúng ta làm, tuyệt đối sẽ không chối, ta muốn ngươi gả cho nhị ca của ta, Thẩm gia chúng ta tuyệt đối sẽ không so đo chuyện trước khi thành thân, ngươi đã không còn thanh bạch nữa!”

“Vô si!” Thục phi nghe thấy, liền vung tay, bàn tay thanh thúy liền rơi vào má Tam Cô.

“Ngươi dám đánh ta?”

“Sao ta lại không dám chứ?!”

“Trẫm còn muốn giết ngươi nữa kìa –” Một thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái bay đến.

Thải Thải đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân ngược ánh mắt trời đi tới. Thật quen thuộc.

Sau đó đầu của nàng càng thêm choáng váng. Tại sao, lại xuất hiện ở đây vào lúc này? Tại sao lại chọn lúc nàng đang nan kham nhất, lúng túng, bất lực nhất để xuất hiện.

Thải Thải chẳng biết làm sao, thân mình nghiêng về phía trước.

Đột nhiên, đầu hướng về phía dưới, rơi thẳng xuống.

Sở Cuồng cả kinh toát cả mồ hôi lạnh, nhảy lên, đập mặt bàn xông tới, liền tiếp vọt người mấy cái đón lấy Thải Thải đang rơi xuống, xoay người một cái, hấn cúi thấp đầu, nhìn nàng đang nhắm mắt chờ chết ở trong ngực.

“Thải Thải.” Sở Cuồng vững vàng hạ xuống, nhẹ nhàng lay người đang bất tỉnh trong lòng, kêu: “Thải Thải?”

“.....” Chờ nàng mở mắt ra, thấy rõ ràng mình đang nằm trong ngực của hắn, gương mặt người trên đầu nàng mang nụ cười như có như không.

Ngón tay nhẹ điểm vào mũi nàng cọ: “Nha đầu béo, nàng đã tỉnh?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 198: Gọi Nàng Về Nhà

“..... Hu.....” Thái Thái khóc ra thành tiếng, chui đầu vào ngực hắn, lớn tiếng khóc, bàn tay nhỏ bé còn nín chặt lấy xiêm y hắn. Sở Cuồng đột nhiên cảm giác nàng rất đáng thương, chỉ là việc nàng tự ý xuất cung, hắn còn chưa hết giận, nhận được tin bồ câu đưa tới nói hoàng hậu đang ở U Châu, vì vậy hắn vội đi suốt đêm, quan sát hết mấy ngày, mới phát hiện nàng sống rất thoải mái, vì vậy lại càng thêm tức giận.

“Đáng chết, bây giờ nàng đã biết, rời khỏi trẫm, là một việc ngu xuẩn nhường nào chưa?”

“Sở Cuồng..... Ta cũng không trở về nữa, ngươi cần gì phải xuất hiện ở đây.....” Nàng vui đầu, bắt đầu đi nói.

“Ngươi còn chưa mất, cho nên không cần trở về, chẳng qua nếu như đêm qua ngươi nọ không phải là trẫm mà là ai đó khác, như vậy, trẫm sẽ giết chết ngươi cùng tên gian phu kia!” Hắn dọa giẫm nàng, nhìn về mặt kính ngọc của nàng, cúi mặt xảo trá cười: “Trẫm vốn rất giận, còn đang suy nghĩ xem việc tìm nàng đến tận cùng có đáng giá không, nhưng đêm qua nghe thấy nàng gọi tên trẫm cảm động như thế, thôi, trẫm tạm thời tha thứ cho nàng vậy.....”

Gương mặt đang mất mát của nàng, bắt chợt đỏ bừng, sợ hãi nhìn hắn, tim đập nhanh.

“Ngươi nói, người đêm qua, là ngươi?”

Đầu hắn cúi xuống bên tai nàng, ngậm lấy vành tai nàng, hôn một lát mới lặng lẽ nói: “Người đêm qua, là trượng phu của nàng, nương tử đại nhân.....”

“Hoàng thượng ~ hoàng thượng nô tỳ bị oan mà ~” Thục phi nhân lúc vừa nãy liền chỉnh trang lại, bây giờ mới đẩy cửa xông vào, như hoa đào gặp mưa, quỳ xuống trước mặt Sở Cuồng: “Hoàng thượng, nô tỳ bị oan uống, nô tỳ không hề có ý muốn trốn ra khỏi cung, là bọn họ bắt cóc nô tỳ!” Thục phi nắm lấy áo Sở Cuồng: “Nô tỳ với hoàng nhi, đều vạn phần nhớ thương hoàng thượng.”

Sở Cuồng sững sốt, đầu đầu, hắn nhủ thầm nói: “Thục phi, trẫm đã biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.”

“Hoàng thượng, lâu như vậy không gặp nô tỳ cũng hoàng nhi, chẳng lẽ người không tưởng niệm sao?”

“Ừ, trẫm nhớ, ngươi đi xuống trước đi, chuyện của ngươi, chờ sau này từ từ trẫm sẽ tính.”

“.....” Về mặt nàng đau khổ, lau nước mắt.

Thái Thái mới vừa nghe nói, người đêm qua không phải là người khác mà là Sở Cuồng, lập tức vui mừng vạn phần. Nhưng mà bị Thục phi quấy rối, nàng lập tức bình tĩnh lại, nếu như đêm qua là Sở Cuồng, hắn lại không chuẩn bị truy cứu chuyện mình trốn đi, tại sao lại còn dứt khoát hiện thân chứ? Hơn nữa còn phong lưu một đêm, hắn không nói một lời, lại không biết đi làm cái gì. Thái Thái tức giận gờ tay lên, cho hắn một cái bạt tai nặng nề.

“Sắc ma!”

“Cái gì?!” Mới rồi vẫn còn rất tốt, sao giờ biết được chân tướng, liền dám gọi phu quân là sắc ma chứ?

“Buông ta ra, sắc ma!” Nàng lặp lại.

“Nữ nhân đáng chết này, vì sao nàng vẫn còn chưa tỉnh táo lại, những chuyện này vì sao lại xảy ra, trẫm cứu lấy sự trong sạch của nàng, nàng không nhanh cảm ơn phu quân đại nhân, lại còn dám gọi phu quân là sắc ma ư?”

Thục phi nói: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương luôn vô phép thế đấy ạ.”

“Ngươi lui xuống!” Hắn vung tay áo.

Thục phi đứng dậy, chu môi bước ra ngoài.

Thái Thái muốn thoát khỏi lòng hắn, đáng tiếc không có hiệu quả, cặp mắt đỏ hồng, nhớ đến cảnh thượng cuối cùng vào đêm qua, nàng nhìn thấy hắn mặc quần áo xong xuôi rồi đi, a, hình như đêm qua một chữ hắn cũng không thêm nói, hại nàng tưởng đó là một giấc mộng xuân. Sở Cuồng đè nén lửa giận, khóa chặt nàng: “Đêm qua, đến tận cùng là ai đã nhiệt tình như vậy chứ?” Hắn hôn lên môi nàng: “Là ai đã gọi tên trẫm?”

“Sở Cuồng, ngươi cố ý phải không?” Thái Thái rung rung hỏi: “Tại sao lại không nói lời nào liền chạy lấy người? Chuyện quan trọng vậy, chẳng lẽ không nói cho rõ ràng được sao? Sở Cuồng, nếu ta chết thì làm sao đây?”

“..... Nàng nói nàng vì trẫm mà chết?”

“Ta nói nếu ta chết thì sao đây?”

“Ý nàng tức là, vì nàng cho rằng mình đã mất trong sạch, cảm thấy thật có lỗi với trẫm, nên mới tìm đến cái chết?” Đột nhiên hắn vui vẻ cười, tiếp tục hôn lên: “Có phải nàng đề ý, nàng vẫn chỉ thuộc về trẫm thôi phải không?”

“Ta.....” Nàng khóc ròng, nói: “Không phải ngươi, thì ta không đề ý đến chuyện này sao?”

“Ít nhất, còn không đến mức đi tìm chết, nếu không phải trong lòng nàng cảm thấy xấu hổ, nơi này cũng không có ai ép nàng, nàng cần gì đến mức phải chết chứ?”

Cẩn môi: “Thật ra ta tuyệt đối sẽ không tìm cái chết, dù sao, ta chỉ là mượn tên đạo tặc hái hoa kia dùng tí mà thôi.”

“Vậy sao? Vậy thì ai lấy dài lựa, ai cài chốt cửa nhỉ?”

Mặt đỏ bừng, nghiêng đầu im lặng.

“Trẫm để Ảnh Vệ lại chỗ này, yên tâm, nàng không chết được.” Nói xong, ôm nàng đặt lên giường.

Hừ nhẹ bên tai nàng: “Nương tử ngoan à, chơi đã, điên cuồng cũng đã rồi, vì phu phải gọi nàng về ăn cơm thôi.”

Nhớ đến đêm qua, thật mất mặt mà, nàng nắm tay hắn lên, hung hăng khề cần.

Cắn đến chảy máu.

Sở Cuồng cười một tiếng: “Răng sắc thật, đêm qua, sao lại không phát hiện nhỉ, lúc đó hoàng hậu nương nương hôn trẫm thật nhột nha!”

“Sở Cuồng, ta tuyệt đối sẽ không trở về với ngươi, ngươi nên chết tâm đi!” Nàng đẩy cánh tay hắn ra, nói.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Trên mái nhà Lạc Phượng lâu, mấy bóng người nhảy lên, hai từ y hộ vệ nhìn chủ nhân mình, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, nếu đêm qua, chủ nhân ra tay, như vậy, bây giờ người ôm cô nương này đã là chủ nhân rồi.”

Không sai, nếu như đêm qua y bắt cóc nàng trước, bây giờ, nàng chính là người của y rồi. Huống chi y thật sự đến nhìn nàng, cách nàng gần như thế, thậm chí đã nắm lấy tay nàng, kết quả, nàng chỉ nhẹ nhàng gọi một tiếng ‘Sở Cuồng’. Ở thời điểm ý loạn tình mê, nàng gọi Sở Cuồng?

Cho nên, dù đêm đã đến trước hắn một bước, cuối cùng vào một khắc đó, y lại thất bại thảm hại.

Cường bức nàng, hắn không làm được, nếu làm ra chuyện như vậy, hắn liền không bao giờ còn là Quan đại ca trong cảm nhận của nàng nữa.

Mà sẽ là một cảm thú, một tiểu nhân xấu xa lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

Quan Bộ Phi đứng dậy, nhẹ nhàng thở dài: “Chúng ta đi, trở về Hung Nô thôi.”

“Dạ!”

Ba người nhảy xuống, giạng chân nhảy lên ba thớt ngựa vừa đến, hiên ngang rời đi.

Hắn mím miệng, cau mày suy nghĩ, hy vọng, sẽ không hối hận, hy vọng, vĩnh viễn sẽ không hối hận.

Cho dù có phải sống trong sự nhớ thương điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: U Châu Vương Phủ

Đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay, hai người một trước một sau đi giữa chợ, quán nhỏ hai bên đường bay ra những mùi vị bất đồng. Đúng lúc đi ngang qua cửa hàng bánh bao, nàng dừng chân liếc mắt nhìn, nam nhân bên cạnh lập tức cười nói: “Ta mua bánh bao cho nàng ăn.” Hắn đáp tuyệt mồm đi tới, hỏi: “Bán thế nào?” Tiểu nhị cười nói, “Bánh bao nhân rau một văn, bánh bao thịt ba văn.” Hắn sáng khoái bảo: “Hai bánh bao, này, người chia ra trong hai bao giấy dầu đi.” Cầm lấy bánh, mỗi tay mỗi bao, chỉ bước nhanh hai ba bước đã đuổi kịp người phía trước.

“Bánh bao này thật giống nàng.” Hắn cười nói: “Nương tử, tranh thủ lúc còn nóng.” Sau đó đặt vào tay nàng một bao, còn cắn cái trong tay mình, thom nức chảy mỡ, còn nàng cúi đầu yên lặng cắn một miếng, hắn liền đưa tay đoạt lấy cái của nàng, đôi cái mình qua: “Ít quá, không đủ ăn.”

“Ngươi đã cắn rồi, chẳng lẽ còn để ta ăn sao? Đã ăn hết nửa, lại còn cướp của ta, tên bại hoại nhà ngươi!” Nàng bĩu môi, giành lại bọc bánh của mình, tránh thoát bàn tay giành bánh của hắn. Ai ngờ Sở Cuồng cười một tiếng, đưa cái trong tay tới cho nàng luôn: “Nàng đã thích ăn, hai cái đều cho nàng.” Nàng mới không thèm, đẩy ra, nắm lấy chiếc bánh hắn vừa mới cắn qua, khề cần lấy. Thở phì phò bước đi trước.

Hắn cười một tiếng, ăn nhanh chiếc bánh bao, sai mấy bước, dắt lấy tay nàng: “Loại cảm giác này thật tốt, phu thê chúng ta cùng dạo phố, ăn bánh bao. Ha ha ha ha.” Hắn cười vài tiếng, tất cả mọi người đều nhìn vào, hắn lại không hề biết thẹn. Mặt Thái Thái đỏ cả lên, “Có cái gì buồn cười chứ.”

“Trẫm nhìn thấy nàng, đã muốn cười rồi.”

Thái Thái có chút tức giận hất tay hắn ra.

Lập tức hắn có chút bối rối, cầm tay lên lần nữa, nắm ngón tay đan vào, khẽ cúi người thấp giọng nói: “Ta nói là, cười yêu, chứ không phải cười nhạo.”

Còn phải giải thích sao, Thái Thái phiền não, nhủ mảy. Nhìn con đường dài phía trước, hỏi: “Tại sao nhất định phải tới đây? Lạnh quá.” Nàng rút cổ, Sở Cuồng lập tức choàng tay lên ôm: “Con đường này, ta đã quá quen thuộc.” Thái Thái hỏi: “Người nói là lúc người còn nhỏ bị phụ hoàng cho đến đây?”

“Đúng vậy, ta rất có cảm tình với thành này, bởi vì ở đây ta có rất nhiều kỷ ức. Không có nơi này, bây giờ nàng sẽ không có được một phu quân xuất sắc như vậy.” Nàng khinh bỉ nhìn sang, còn nói là xuất sắc nữa, nam nhân này có phiền hay không chứ. Thấy nàng vẫn còn cau mày, Sở Cuồng cười cười bẹo mặt nàng: “Đi hết đường này, là U Châu vương phủ, cũng từng là phủ của ta. Đã có người quét dọn sạch sẽ rồi, nương tử, về nhà với vi phu thôi.” Khoe môi hắn treo nụ cười ngọt ngào, vẫn ương bướng nắm lấy tay nàng.

Quả nhiên U Châu vương phủ đã được quét tước vô cùng sạch sẽ, Thái Thái cũng đã từng đến đây xem qua, khi đó nó còn cũ nát không chịu nổi, ngay lúc đó Thái Thái đã muốn quét dọn một phen, đáng tiếc, chỉ sợ bại lộ thân phận mà thôi. Ban đầu, xác thực có rất nhiều nơi để đi, không hiểu tại sao Thái Thái lại lựa chọn ở U Châu này? Sở Cuồng cười nói: “Thời điểm biết nàng ở U Châu, ta đã rất vui, nương tử, nàng là vi phu, nên mới chọn nơi này phải không? Nàng muốn đến xem, nơi vi phu lớn lên là địa phương như thế nào đúng không?”

Xác thực, nàng tò mò nơi đây ra sao, cho nên mới đến.

Sở Cuồng nhìn bóng hình nàng kiều mị giữa màn tuyết rơi, trái tim, ầm ầm rung động.

Hắn kéo nàng sai bước đi vào.

Chợt nghe thấy có tiếng nói: “Đừng biếng nhác, mau đốt lửa than đi, mỗi phòng đều phải đủ ấm, có nghe không?” Sở Vinh chống nạnh, mặc áo bông đứng trong tuyết hoa chân múa tay: “Đúng rồi, đám thịt hươu, dê rừng kia, cũng đem cắt vào hầm lạnh đi!”

“Sở Vinh?!” Thái Thái kêu lên.

Sau đó nàng lại nhớ đến hôm nọ, món đậu hủ Ma Bà kia, có một người không biết nấu nướng lắm, viết tên của mình là ‘Thảo Đầu Mộc’, chẳng lẽ đó là Sở Vinh sao? Nàng nhìn Sở Cuồng, Sở Cuồng cười nói: “Trẫm đã sắc phong Sở Vinh làm U Châu vương, phủ đệ này đã ban cho hắn rồi, trừ ảnh vệ ra, tất cả mọi người đều không biết thân phận của chúng ta. Cũng là vì che giấu tai mắt người khác, tạm thời cho y làm một vương gia, dù sao, sớm muộn gì Sở Cuồng cũng phong hắn làm cả. Cái Sở Vinh đề ý chính là, có thể được nhìn thấy Thái Thái.

“Thái Thái!” Bởi vì kích động, y đã gọi thẳng tên nàng.

Thấy vậy Sở Cuồng nhăn mày, sửa lại: “Tẩu tử!”

Thái Thái đi vào, mắng: “Người chính là ‘Thảo Đầu Mộc’ đáng chết, người đã sớm tới đây, sao lại tỏ ra không hề quen biết?”

Y uất ức nhìn Sở Cuồng một cái, Sở Cuồng lại ngẩng đầu ngạo nghễ nói: “Bên ngoài trời lạnh, chúng ta vào trong đi.”

Một tay ôm lấy bờ vai ái ân, hắn vô cùng để ý cái tên Sở Vinh lắm mồm này. Đi vào khách sảnh, hạ nhân liền dâng trà lên. Thái Thái thấy ngoài phòng có một cảnh hồng mai, thật đẹp nha, nàng ngạc nhiên hỏi: “Sở Cuồng, thật ra nơi này không tồi, người lớn lên như thế nào?”

“Ha ha.....” Hắn cười một tiếng trầm thấp, từ sau lưng ôm lấy nàng, cùng nhau ngắm nhìn hồng mai ở bên ngoài.

Đột nhiên Thái Thái cảm thấy rất thoải mái, khẽ ngả về phía sau dựa vào hắn.

Sở Cuồng tâm tình vui vẻ, quyết định, “Trẫm quyết định ở chỗ này qua hết năm mới hồi kinh.”

Thái Thái không lên tiếng, nàng sẽ không về, nhưng mà nếu hắn ở chỗ này đến hết năm, như vậy ít nhất hiện tại sẽ không dây dưa với nàng.

Buổi trưa, phòng ở trong U vương phủ vẫn còn chút không quen.

Sở Cuồng mặc áo lót, bước ra từ phòng tắm, cả người bốc hơi nóng, hắn nắm lấy tay Thái Thái ôm vào ngực.

“Hoàng hậu, trẫm muốn ăn nàng!”

“Thần thiếp còn chưa tắm rửa!” Nàng kinh ngạc há hốc mồm, cảm khái tình lực nam nhân này thật quá tràn trề.

Hắn vùi đầu trên vai nàng, nhẹ nhàng hôn: “Người nàng thật thơm.”

“Đừng đụng vào ta!” Nàng không được tự nhiên xô hấn ra, cho dù hiểu rõ căn bản vô dụng cũng muốn thử một chút, nàng lo lắng nam nhân này sẽ nghiệm mất!

Bên ngoài cũng đang hỗn loạn, đám nô tỳ kêu lên: “Vương gia, sao ngài lại leo lên cây cao như vậy?”

“Khốn kiếp, không thấy con hoàng đế kia đâu ca, nó được bốn vương mang từ kinh thành ngàn dặm xa xôi tới đây đây, các người mau đi bắt cùng bốn vương đi.”

“Vương gia, ngài leo cao quá, mau xuống đi ạ!”

Thái Thái sùng sốt, đẩy Sở Cuồng ra, lấy cố nói: “Ta ra ngoài xem thử.”

Trong sân, quả nhiên Sở Vinh đang leo lên một cái cây rất cao, trên cành cây có con hoàng đế đang kêu.

Trong lòng nàng cả kinh, bởi vì cành cây hần đang leo, vừa mảnh lại vừa yếu, cơ hồ sắp bị gãy!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Bồi Vì Thích

Hiển nhiên Sở Vinh đã đánh giá quá cao năng lực của mình, lúc còn ở Vinh vương phủ, y cũng thường thừa dịp nhũ mẫu, tùy tùng không để ý mà trèo lên cây ngô đồng cao lớn trong sân để lấy tổ chim, khi đó trời đang mưa hạ, cây khô không trơn trượt bằng hiện giờ, huống chi thân cây ngô đồng rõ ràng to khỏe hơn so với cành cây này. Y một lòng muốn bắt chim, lúc đi lên thì rất thuận lợi, nhưng giờ mất đã thấy chim bay mất, y muốn xuống, nhưng không có cách nào cả.

Thân cây này rất mảnh, cho nên Sở Vinh ôm cây cả người run lấy bầy. Thấy Thái Thái ra ngoài, y muốn mình không quá tỏ vẻ ngu ngốc trước mặt nàng, cho nên, cười lớn nói: “Không sao, bên ngoài lạnh lẽo, người mau vào trong đi thôi. Ta sẽ nhanh vào..... A té mất!” Dứt lời, khí thở ra nhanh chóng lạnh lẽo dính vào trên mặt, đầu lưỡi thất lại.

Tên ngọc này, ai bảo y không tự lượng sức chỉ. Thái Thái ra lệnh: “Mau cứu vương gia xuống mau!”

“Ai cần kêu người cứu, ta, ta bây giờ còn chưa muốn xuống mà thôi.”

Sở Cuồng mặc quần áo xong, cũng không biết đến sau lưng nàng từ lúc nào, ngẩng đầu nhìn Sở Vinh, tức giận cười cười một tiếng: “Sở Vinh, phong cảnh trên đó rất đẹp sao?” Sở Vinh nói: “Cũng tạm thôi.....” Ai ngờ Sở Cuồng đi tới, nâng bàn chân tôn quý của mình lên, dùng sức đạp mạnh lên cây một cái, cành cây rung chuyển. Hần cười mỉa: “Cây này so với tượng tượng thì chắc hơn nhiều.”

“A, làm ta sợ muốn chết.” Sở Vinh lớn tiếng kêu. Sở Cuồng nhìn thấy, muốn nhảy lên cứu y xuống. Vừa định đứng dậy, ai ngờ một thân thể mập mạp, hô một tiếng liền nhảy lên thật cao, đôi tay ôm lấy Sở Vinh, vững vàng rơi xuống đất.

Sở Vinh còn chưa tỉnh hồn, mặt cứng ngắc trắng bệch, vừa ngẩng đầu lên nhìn nhìn thấy một lão đầu râu ria hoa râm: “Trù thần?”

“Thật lì lợm, lớn vậy rồi ai lại còn leo cây chứ?”

Thái Thái cau mày, “Này đồ ngốc, sư phụ ngài ôm hần đừng cho động đây, để ta đá móng hần cái đã!” Mới rồi dọa Thái Thái phải sợ hãi, ghê tởm nhất là Sở Cuồng còn đi đạp cái cây kia, ngộ nhờ Sở Vinh rơi xuống, bẽ đầu làm sao bây giờ? Nàng đi tới, quả nhiên đạp lên móng út y một cái, sau đó nging: “Chim bay mất thì thôi, người leo lên, té xuống thì còn là con người chắc?”

“Con chim kia là ta mang đến cho nàng, nó là một con hoàng anh.”

“Người bao lớn rồi còn chơi vậy, muốn chơi đến mấy tuổi đấy chứ?”

“Haiz, nàng còn không biết sao, đời này chỉ có hai thứ mà tâm ta không thể diệt được, một là tâm chơi, hai là tâm đối với nàng.” Bật thốt lên xong, mới nhớ đến có Sở Cuồng ở nơi này, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt Sở Cuồng đen lại, hần lập tức xấu hổ cười hề hề.

Mẹ hần chứ, sao lại bắt công đến vậy, tại sao lại muốn y vĩnh viễn vị hần áp bức không cách nào xoay người được như vậy chứ?

Bánh bao thật sự cảm giác gần đây hoa đào của mình nở rộ một cách khác thường. Ba người này luân phiên nói những lời nói tình cảm khiến nàng phải rối rắm. Nhưng khác với Quan Bộ Phi, Thái Thái thủy chung cũng không coi chuyện Sở Vinh có gì to tát, y thích nàng là không giả, nhưng sợ rằng nàng có nói thêm mấy lần nữa, rằng nàng cùng y tuyệt đối không có khả năng, cũng căn bản không đã thương được y.

“Con chim bay thật rồi.”

Con chim kia hót rất êm tai, Sở Vinh tìm thấy nó ở trong chợ, vốn muốn vào cung đưa cho nàng, ai ngờ trong cung lại liên tiếp xảy ra nhiều việc lớn. Đầu tiên là hoàng hậu tư thông với nam nhân, sau đó chứng thật lại thì đó chỉ là hiểu lầm, sau đó hoàng hậu lại tự mình xuất cung. Sau một hồi mưa gió, lúc này lại nghe thấy có tung tích của nàng, con chim kia dĩ nhiên là phải đem tới, đáng tiếc vừa rồi mới mở lồng cho chim ăn, con chim tặc nhỏ thông minh này liền nhân cơ hội bay mất.

Thái Thái thờ dài, Cao trù thần cười ha ha.

Mọi người lúc này mới phát hiện, Sở Cuồng mới rồi đứng ở đây, đến vô ảnh đi vô tung, không biết đã trở lại phòng từ lúc nào.

Quá ghê tởm, dám nói trái tim thích nàng ấy cả đời sẽ không diệt, mặc dù lần này vì phục, chẳng lẽ y lại không coi hấn là hoàng thượng sao, hừ, tiểu tử Sở Vinh này tại sao lại thích bánh bao của hấn chứ, hấn ngồi xuống, mặt đen như than, còn có bánh bao nữa, đột nhiên hấn phát hiện bánh bao trong lúc lơ đãng, sẽ rất thân thiết với nam nhân khác, chẳng lẽ nàng không hiểu được nam nữ phải có chút khoảng cách sao?

Nàng cho rằng tất cả nam nhân đều giống như nàng tưởng tượng, tâm không có tạp niệm?

Ban đầu nếu không phải nàng quá cởi mở với Quan Bộ Phi, Quan Bộ Phi sao lại nảy sinh tình cảm với nàng được?

Sau khi đi vào, Thái Thái liền nhanh chóng phát hiện sắc mặt hấn không được tốt.

Nàng liền dứt khoát đi sát bên tường, định hướng về phòng mình.

Thật ra, Thái Thái đã lên báo Như gia tam thông dọn cho mình một căn phòng riêng rồi.

“Đi chỗ nào?” Sở Cuồng mới rồi không lên tiếng, lập tức liền gọi giặt bánh bao đang định chạy đi lại.

“Về phòng xem một chút. Ta nghĩ, trong lúc ngươi ở đây, có lẽ sẽ không cho ta ở tại Lạc Phượng lâu, cho nên.”

“Cho nên nàng chuẩn bị một phòng khác, định cùng trẫm phân phòng?”

Gật đầu một cái, nàng thật có ý đó.

“Đáng tiếc lúc này trẫm đã cho người đem toàn bộ đồ của nàng từ căn phòng kia dọn đi rồi.” Hấn cười nham hiểm, tựa hồ muốn nói, bánh bao ới là bánh bao, nàng còn vọng tưởng thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao?

“Trẫm ở đây, ban đêm nhất định sẽ không quen với cái lạnh, cho nên, nàng ở lại làm ấm giường cho trẫm đi!”

“Ta sẽ dùng lò sưởi, giúp hoàng thượng làm ấm giường.”

“Ồ? Hấn châm chọc cười một tiếng, “Trẫm nói là muốn nàng làm ấm giường.”

Ý này thật không rõ ràng a, Thái Thái cúi đầu, nói thầm: “Nếu hoàng thượng không quen ngủ ở đây, tại sao không trở về kinh thành, hồi cung đi chứ?”

“Nàng biết tại sao mà, bởi vì nếu nàng không muốn về, trẫm sẽ không ép buộc nàng. Nơi đây, trẫm định sẽ kiến tạo một toàn hành cung nhỏ, nếu như nàng thật sự không định về, đúng lúc, trẫm liền dời hoàng cung ở kinh thành đến đây, dù sao, chỉ cần trẫm lệnh một tiếng, làm việc ở đâu, cũng giống nhau cả.”

Thật ra thì đã làm rồi, lộ tuyến đưa tấu chương từ các nơi đã được bí mật thay đổi, hấn có thể ở đây an tâm mừng năm mới, lại không sợ làm trễ nãi bất cứ chuyện gì.

“Tại sao hoàng thượng lại không ở hoàng cung được? Hơn nữa việc lâm triều.”

“Lâm triều, trẫm giao cho cha nàng, nếu như ông ấy xử lý không tốt, trẫm không thể làm gì khác hơn là trừng phạt nhạc phụ đại nhân, còn có một cách khác nữa, là bây giờ nàng hãy trở về cùng trẫm.”

“Ta sẽ không về.” Nàng hạ quyết tâm: “Ta đã ra đi, liền sẽ không về, tựa như con hoàng đế kia vậy.”

Sở Cuồng nghe không lọt, cau mày, giận dữ: “Đến tốt cùng trẫm có điểm nào khiến nàng không hài lòng?”

“Không có. không có. chỉ là ta không tin tưởng vào bản thân mình thôi.”

“Tại sao lại không tin tưởng vào mình?”

“Bởi vì, ta. ta nghĩ chắc là ta thích ngươi.” Nàng nghiêng đầu, nói thầm.

Chương 201: Miệng Lưỡi Hoàng Đế

Thà rằng nàng nói ra rõ ràng, miễn cho hấn lại truy hỏi.

Bởi vì nàng không thể không thừa nhận, nàng thích hấn, do vậy, nàng mới lo lắng rằng mình căn bản không thể tiếp tục ứng phó mọi chuyện trong hoàng cung. Địa vị nàng đã từ người đứng xem, trở thành người tham dự, từ một kẻ ngoài chứng kiến các nữ nhân khác yêu thương, vây quanh, khấn cầu hoàng đế, trở nên bị đồng hóa. Thậm chí tình yêu càng đơn thuần, thì chấp nhất lại càng đơn thuần, nhìn người mình yêu sâu đậm dùng tay ôm người khác, vô luận thế nào cũng sẽ có tư vị không nói nên lời.

Đáng tiếc Sở Cuồng biết rõ, Sở Cuồng hấn cũng không làm chủ được.

“Sở Cuồng, chàng phé bỏ ta được không. Hoặc là chàng hãy thả ta ra ngoài cung tự sinh tự diệt, nếu như chàng nhớ ta, lúc nào ta cũng có thể chờ chàng đến, như vậy có được không?” Đây đã là giới hạn, là cái giá khi Sở Cuồng phá vỡ giới hạn cuối cùng.

“Nhưng mà lúc nào cũng muốn nhìn thấy nàng, muốn nàng sống bên cạnh ta.”

“Sở Cuồng.” Rối rối rắm rắm. Suy nghĩ Sở Cuồng chợt xoay chuyển, hấn cười nói: “Bây giờ nàng nên cùng trầm thẳng thấn một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Thật tốt, thành công bị hấn dời sang chuyện khác.

“Từ lúc nào thì nàng đã yêu trẫm?” Hấn nhẹ nhàng hỏi bên tai nàng, trong giọng nói không thể che giấu được ngọt ngào.

Mặt nàng đỏ lên: “Từ. không biết.” Nàng vô vọng mê mang, nhìn người nam nhân trước mặt. Bốn mắt chạm nhau, chỉ thấy hấn dịu dàng, hạ một nụ hôn xuống giữa hai hàng lông mày của nàng: “Không sao, dù sao, chuyện đã thành sự thật là đủ rồi.” Đừng tưởng rằng hấn không biết suy nghĩ trong lòng nàng, muốn trốn tránh à, cả thiên hạ đều là đất đai của hấn, nàng có thể chạy trốn đi đâu. Ôm chặt lấy nàng, áp vào trán nàng, tại thời điểm này hấn ích kỷ với nàng, dù biết là có chút ích kỷ, cũng không thể thay đổi thực tế, cũng không thể để nàng rời đi.

“Nàng nhất định sẽ mất đi tự do khi ở dưới cánh tay trẫm.” Hấn lại giống như đang niệm ma chú.

“Nhưng nàng lại chiếm được tình yêu duy nhất trong lòng trẫm.” Hấn hôn lên trán nàng, dời bàn tay nàng lên ngực hấn: “Ta nguyện ý yêu nàng như yêu thân thể, da thịt của mình vậy.” Đây là lời thề thành khẩn duy nhất đời này của hấn, cũng sẽ nghiêm túc thực hiện nó.

Ồm.

Như vậy nếu nàng vì những lời này của hấn mà cảm động, có phải nhất định sẽ chịu khổ hay không?

Đáng sợ chính là, khổ như vậy, còn rất xa mới bằng chút vui vẻ ngắn ngủi mang đến.

Đôi tay, bắt gặp ôm lấy cổ hấn.

Nàng nhón chân lên, chủ động tìm kiếm vị trí bờ môi hấn.

Hai cánh môi mềm mại hợp chung một chỗ, ngọt ngào tăn ra, đầy ấp lồng ngực.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Đồ đệ của ông là thiên chi kiều nữ hoàng hậu nương nương.

Cao lão đầu thật là vinh hạnh.

Hơn nữa ông cũng không bỏ được bản tính không cho người thấp kém hơn biết bí kíp nấu đồ ăn được.

“Hoàng hậu nương nương, thảo dân trái lo phải nghĩ đã mấy ngày nay, rốt cục quyết định nhất định phải làm cho hoàng hậu nương nương trở thành người có trò nghệ đệ nhất kim cổ.”

“Ông đừng nghĩ lại sẽ treo ngược ta lên nữa, ông biết không, đó là phạm tội bất kính đấy!” Dù sao, đừng hòng treo ngược nàng lên nữa! Thải Thải đang cầm một chén gạo nhỏ trắng, định đến phòng bếp, Sở Cuồng lúc sáng tinh dậy liền la hét muốn ăn cháo ốc nàng nấu lần trước. Lấy lon ốc khô từ trên chạn xuống xong, thấy trù thần đứng trước mặt chặn đường đi của nàng lại: “Hoàng hậu nương nương, ngài biết ta là ai không? Ta chính là tam sư thúc của võ lâm minh chủ, công lực của ta, trong võ lâm xem như cũng ít ai sánh bằng đấy nhé.”

“Công lực tốt như vậy, còn có thể bị người ta hạ thuốc té xiu?”

“Chuyện đêm đó, là bởi vì ta khinh thường, nếu như xảy ra một lần nữa, tuyệt đối ai cũng không thể bắt nạt ngài!”

“Lại nữa, tạ ơn trời đất, coi như xong đi.” Nàng muốn né ông ta ra. Nhưng ông ta lại không tránh.

“Đồ nhi, một ngày là thầy cả đời là cha, con đừng cho rằng mình là hoàng hậu nương nương, mà có thể không nhận sự phụ, người võ lâm chúng ta trước giờ đều không chung đường với triều đình, lão đây nếu đứng lên trên giang hồ, ít nhất cũng bằng thân vương trong triều đình đấy!”

“Ta biết rõ, ông là tam sư thúc của võ lâm minh chủ.”

“Biết là tốt rồi, cho nên ta quyết định, con là đồ đệ duy nhất của ta, nhất định phải vượt bậc so với kẻ khác, mới không làm thất vọng danh tiếng của ta.”

“Đáng tiếc, ta tuyệt đối sẽ không để ông treo ngược lên mà giăng cớ nữa.”

“Không cần, có một đồ nhi giỏi như ngươi vậy, ta quyết định, trực tiếp nhảy rào kiến thức cơ bản, xuống tay từ khâu hương vị thức ăn, bảo đảm mùi vị sẽ là đệ nhất thiên hạ.”

Ông thế nhưng lại giằng lấy gạo trong tay nàng, nấu thành một bát cháo bùng đến. Xem ra cũng không tệ lắm, trong lòng Thái Thái cũng không phục, rốt cuộc thì đệ nhị so ra kém đệ nhất thiên hạ bao nhiêu, vì vậy bùng bát cháo trở về phòng của Sở Cuồng. Sở Cuồng đang ngồi bên cạnh đồng tấu chương ngày hôm qua đưa tới, đồng tấu chương chông chát như núi, toàn bộ cho vào trong hai sọt tre.”Sao lại dùng sọt để đựng tấu chương như vậy?” Kỳ lạ thật, tấu chương cho tới bây giờ vẫn được các hoàng đế xem như là đồ vật vô cùng quan trọng và quý giá, bây giờ sao lại bị người ta tùy tiện đặt trong sọt như thế?

“Vốn nên dùng rương lớn để đựng, chỉ sợ lại bị người ta cho là vàng bạc, nửa đường gặp phải giặc cướp, bao nhiêu chuyện cơ mật đều bị tiết lộ. Cho nên ngoài mặt trầm cho người có võ công cao cường bảo vệ, nhưng thật ra là lệnh cho mọi người cải trang thành lái buôn trái cây, suốt dọc đường giấu tấu chương trong sọt quýt mang đến đây.” Nói xong, cầm lên một quả quýt căng mọng trên bàn, để trong lòng bàn tay: “Tấu chương còn có mùi hương quýt đấy, hoàng hậu có muốn ngửi thử xem không?”

“Ta mang cháo đến cho hoàng thượng nếm đây.”

Nàng bùng qua, Sở Cuồng tâm tình vui vẻ dừng công việc đang làm, bùng bát cháo lên, đột nhiên than thở: “Trầm phê tấu chương đến tay đều đau, một quả không nhắc lên nổi rồi.” Sau đó liền lại đem bát cháo để xuống.

Thái Thái than nhẹ, bắt đầu dĩ bùng cháo lên, “Ta dứt cho chàng vậy.” Biết rõ rằng hắn đang ăn vạ, nhưng cũng chỉ đành chiều theo ý hắn.

Sở Cuồng nếm thử một miếng, thế nhưng lại nói: “Nàng kẻ lười biếng này, cháo này trầm không ăn đâu, trầm nói rồi, muốn ăn đồ ăn nàng tự tay làm mà!”

“Đây chính là cháo ta nấu mà.”

“Nàng cái kẻ lười gặt này.” Hắn kiên quyết không ăn lần thứ hai.

Thái Thái hỏi: “Chẳng lẽ ăn không ngon sao?”

“Ăn ngon, so với nàng làm còn ngon hơn, nhưng dù sao cũng không phải nàng nấu, trầm sao có thể ăn thức ăn của người khác làm mà không phải của nương tử chứ?”

Nói xong, đôi tay to kéo nàng ôm vào lòng, Thái Thái ngạc nhiên hỏi: “Làm sao chàng biết?”

“Người làm cháo này, mùi vị đúng là ngon hơn nàng làm, tiếc là ốc khô của hắn so ra vẫn kém hơn nàng.”

“Làm gì có chứ!” Nàng còn không nhìn ra được nha.

Sở Cuồng dù đang bận vẫn ung dung, nhìn cháo hỏi: “Vậy nàng nói cho trầm biết, cháo này, thật sự là chính tay nàng làm sao?”

Hoàn toàn chính xác là không phải, nhưng nàng tò mò hỏi tới: “Hoàng thượng sao có thể nhận ra vậy? !”

Sở Cuồng cười ha ha: “Nếu như ngay cả điểm này cũng không nhìn ra, trầm sao xứng làm hoàng đế đây? Hả nương tử đại nhân?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Trù Thần Nhất Phái

Hắn còn muốn dốc sức cời chiếc nút, cho nên nhẹ nhàng nâng cằm nàng, cười mỉa.

“Hoàng hậu nấu cháo, là dùng cả trái tim mà nấu, ốc khô cắt nhỏ thành sợi, vô cùng vừa miệng. Cháo này, ốc khô là chính, mặc dù nói mùi vị có tốt hơn, nhưng dụng tâm, sao có thể so được với hoàng hậu?” Hắn nói xong mặt Thái Thái liền đỏ lên, không nghĩ đến Sở Cuồng lại là người tí mỉa đến vậy, thì ra đêm đó, một chén cháo ốc khô bình thường như vậy, mặc dù hắn không nói một câu khích lệ, cũng đã nhớ kỹ từng chi tiết. Nam nhân này, phải đánh giá như thế nào mới phải.

Thái Thái đứng lên, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Ta đi làm lại cho chàng.”

Sở Cuồng cũng không ngại người khác phiền toái, nhìn nàng lại muốn đi lần nữa.

Cao lão đầu ngồi trong phòng bếp chờ tin tức, cầm cây tăm, nhìn nàng trở lại cười một tiếng: “Sao rồi, nhất định ăn ngon quá nói không nên lời chứ gì?”

“Ừ, chỉ ăn một muỗng.”

“Cái gì? Không thể nào!”

Thái Thái cũng không biết giải thích thế nào mới phải, không nghĩ đến Cao lão đầu bị đã kích, quả thực muốn cái mạng già của ông rồi, đường đường là Trù thần, chẳng lẽ ngay cả một chén cháo, cũng làm không tốt? Người ta chỉ ăn có một ngụm?! Ông nhảy dựng lên, chạy qua, hỏi: “Tại sao chỉ ăn một ngụm? Đến tột cùng là chỗ nào không ngon?” Đàng chết, vài chục năm nay đây là lần đầu tiên nghe người ta nói ông nấu ăn không ngon!!

“Việc này, hắn nói, ăn không quen.”

“Ăn không quen? Buồn cười, lần đầu tiên nghe người ta nói, món ăn ngon, cũng sẽ ăn không quen!!” Lão đầu nhảy dựng lên ba thước ngay tại chỗ, đuổi theo Thái Thái, dựng râu: “Hôm nay ông nhất định phải nói cho rõ ràng, đến tột là sao mà ăn không ngon? Nói không rõ ràng, người sẽ không xong với ta!” Cao lão đầu thoát nhìn rất tức giận, Thái Thái bị ông ấy làm cho tức giận cũng không ít, nhăn mặt: “Lão đầu, là ông cướp việc để làm, hắn cũng không nói ăn không ngon, hắn chỉ nói là không muốn ăn, ông hỏi ta có ích lợi gì, đi hỏi hắn đi!” Lão đầu thở hổn hển: “Không muốn ăn với ăn không ngon có khác gì nhau? Người nói xem!?”

“Dĩ nhiên không giống nhau!” Nàng nói xong, đẩy lão đầu ra, lại đi nấu cháo thêm lần nữa.

“Ta cũng không tin!”

“.....” Thái Thái thầm nghĩ sao lại có người phiền toái như vậy, lại truy vấn không ngừng, nhưng mà, ông làm trù thần nhiều năm như vậy, đột nhiên bị phủ định như vậy hắn cũng không dễ chịu gì, cho nên nàng mới nói: “Hắn nói, cháo ông, ăn rất ngon, nhưng mà, không phải của ta làm, cho nên không muốn ăn.” Thái Thái đỏ mặt, tiếp tục xoay người lại.

Trù thần sừng sốt, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy loại lý do này, chẳng lẽ, nếu nha đầu này nấu khó ăn, hoàng thượng cũng vẫn nuốt trôi được sao? Không nghĩ đến hoàng thượng đối với nha đầu này rất được a, ông đổi giận thành vui: “Ý của hắn là, chỉ ăn món người nấu sao?” Thái Thái nhin không được nói: “Hắn không có nói vậy!”

“Ý của người muốn nói là, cả đời này, hắn cũng chỉ ăn những thứ do tay người nấu thôi.”

“Ta..... Ta không nói gì cả, sao ông có thể bẻ cong ý của người khác như vậy? Ta chỉ nói sự thật thôi.”

“A, vậy ta hiểu rồi, vậy ta truyền thủ nghệ cho người, đến lúc đó, người là đồ cho hoàng thượng ăn, thế không phải cũng giống ta làm cho hoàng thượng ăn sao?” Ha ha ha, ông cười ta, cao hứng vỗ tay: “Rất tốt, rất tốt.” Nói xong, từ trong ngực móc ra một quyển sách rách rưới: “Ngũ vị kinh là bí kiếp bốn môn không truyền ra ngoài, hôm nay sư phụ chính thức truyền cho người!”

“Đầu bếp còn cần bí kíp?”

“Trong chống giang hồ có thật nhiều môn phái, trong đó ‘Trù thần phái’ có tiếng tăm lừng lẫy, tại hạ cũng là chương môn, mà người, chính là đệ tử duy nhất của bốn môn, nói đến trù thần phái của chúng ta, còn phải kể đến tổ sư của người.”

“Tổ sư cũng là đầu bếp?”

“Không, tổ sư văn võ toàn tài, vô luận kỳ môn độn giáp, cầm kỳ thư họa, xuống bếp ủ rượu, cũng không thể làm khó ông ấy, nhưng tổ sư gia là người cổ quái, cho nên đem mỗi loại tài nghệ của mình, cùng một loại võ công ghép lại thành bí kíp, chia ra truyền thụ cho mấy đệ tử thiên phú bất đồng, mà ta, chính là tài nấu nướng đứng nhất, học loại võ công tên ‘Ngũ vị kinh’ này.”

Thái Thái ghen hòng trần trời, Cao lão đầu cười một tiếng: “Lui địch, có thể dùng cái xẻng lớn ~~~ ám khí là hạt hồ tiêu!! Người còn từng nghe thấy chưa? Chuyện năm đó vì sư lấy một lon mù tạt, có thể đánh lui lục đại môn phái, người có từng nghe?!” Ông có hơi kích động nói, vừa nhặt cái xẻng lên, nhằm vách tường mà ném, ‘bộp’ một tiếng! Vách tường kia đã in hình một cái xẻng!

“Ồ —” Xem ra thật đúng là thần.

“Chớ coi thường phái trừ thần chúng ta. Hừ, đừng tưởng rằng bọn họ những kẻ chỉ biết cầm kỳ thi họa mới có thể thanh cao ngông nghênh vậy!”

“Vì sao, ông lại không tự lập môn phái?”

Nói ra dài dòng, Cao lão đầu cười một tiếng: “Ta chết đi, người chính là chủ môn phái trừ thần.” Nói xong, từ sau lưng rút ra một bọc gấm, mở ra, đó là một cái xeng xanh biếc!

“Thấy chưa đồ nhi, cái xeng này, đó là bảo vật trấn phái của môn phái chúng ta!”

Cái xeng này không biết làm từ cái gì, không giống phi thủy, xem ra hết sức cứng, Thái Thái gõ hai cái lên bếp.

“Đây là vật gỗ không hư, bảo vật trấn phái, sao có thể yếu ớt đến nỗi đụng đâu bể đó được chứ, để xiếc người ta xem cười rộ rỡ à..... Cái này, là một loại phi thủy rất quý tên Huyền thiên lục!”

“Trà ông.”

“Ồ —!!!” Sao tiểu nha đầu này một chút cũng không cảm thấy hứng thú vậy, thế này thì hỏng bét!

Thái Thái xoay người lại, chuyên tâm xắt ốc khô.

Đối với chuyện ông nói, Thái Thái một chút cũng không hứng thú, nhưng mà nghe chuyện về tổ sự gia, lại cảm thấy thú vị, người này cũng xem như một thiên tài, cầm kỳ thư họa, kỳ môn độn giáp biến thành võ công không nói, ngay cả chưng rượu, nấu nướng cũng trở thành võ công, sau đó nàng nhớ đến mình từng đọc một tuyển sách có nói, cảnh giới cao nhất của võ công, là roi hoa rụng (lạc điệp phi hoa), cũng có thể biến thành âm khí lợi hại. Thái Thái lại nghĩ, nếu có cơ hội chứng kiến các cao thủ giang hồ đánh nhau một chỗ, đó mới là thú vị.

Người nghĩ xem, có người đánh đàn có người vẽ tranh, vừa tình thơ ý họa, có người vừa bày trận, còn người thì dùng cái xeng hất hồ tiêu đầy đất! Buồn cười nhất là, nếu như hồ tiêu mù tạt rơi đầy đất, chẳng phải những người này sẽ vừa đánh nhau vừa hất hơi sao, nàng vừa nấu cháo vừa cười thầm, vậy người chưng cất rượu, chắc là sẽ mang theo hồ lô rồi.

Hiện trường lúc đó nhất định sẽ loạn thành một đồng.

Xoàng ~!

Một tiếng nổ vang!

Thái Thái nhìn thấy nồi cháo bể thành mảnh vụn!!

Nàng giật mình, cháo nóng vẩy không ít lên váy, bèn vội vàng lùi về sau.

Cao lão đầu đường đường chính chính nói: “Thấy chưa, chỉ cần người đáp ứng làm đồ đệ ta, người không cần phải tự luyện nội lực, nội lực của lão đầu ta, sẽ truyền cho người được không?!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Hoàng Thượng Không Biết Thẹn Thùng 1

“Bánh bao — bánh bao — nàng đang ở đâu?!” Nửa đêm canh ba lại nghe thấy Sở Cuồng hắng giọng gọi ở ngoài sân, không để ý đến bộ dáng, không để ý đến thể diện, ngay cả thân phận cũng không để ý, cái gì cũng không để ý, sau đó hần giờ chiếc lông đèn đi trên mặt đất vừa mới phủ một lớp tuyết, soi soi chỗ này, soi soi chỗ kia —

Ngay cả nhà xí, chuồng lợn, phòng chứa củi của vương phủ U Châu cũng tìm. Bên cạnh có mấy chục người chà hiểu mô tê chỉ rửa đi theo hần, lục tung cả U Châu thành, nơi nhỏ như hạt mè hạt đầu của Đại Sở quốc này, đáng chết, cô nàng này chạy thật nhanh, vừa rồi hần chỉ mới đi tắm cái, lúc ra ngoài, đã không thấy người đâu, hần hần mới hong ấm người, bây giờ lại biến thành cây gậy băng.

Thật ra yêu cầu của hần có quá đáng đâu cơ chứ!

Hần chỉ là tốt bụng nói cho nàng biết, bây giờ đang ở ngoài cung, không có quy củ này kia trói buộc người ra, nên bày tỏ chút hy vọng, buổi tối nàng nên

hoạt bát hơn một chút thôi.

Lúc đó nhìn sắc mặt nhịp tim nàng cũng bình thường, còn tưởng rằng nàng sẽ đón nhận chuyện này.

Ai dè lại như một làn khói, nàng chạy!

Sở Cuồng đứng trong tuyết nhe răng, vẻ mặt dữ tợn, nhất định phải bắt nàng về lột da nuốt xương mới cam lòng. Đáng chết, quần áo bị nước tuyết thấm vào, bắn cả rồi. Sở Cuồng rống lên một tiếng, “Chu Bán Bao —! Nếu để ta bắt được, nàng liền thối!”

Lạnh run, mới rồi đi kiểm tra chuồng lợn, có bỏ sót một nơi, Sở Cuồng đi tới mở cánh cửa bỏ hoang, quả nhiên — nụ cười câu hồn nhiếp phách, thanh lệ như mè, yêu dị như quỷ, bên trong hàm chứa hung ác thống khoái. Một đường lồi bánh bao về nhà, hâm nóng bầu rượu, trước tiên sưởi ấm, sau đó hân hoan nghĩ nghĩ, nên ăn từ đầu ăn xuống, hay là từ ngón chân ăn lên đây.

“Đi vào tắm rửa sạch sẽ, ta sẽ tự mình tắm từ đầu ngón chân cho nàng, bởi vì tối nay ta quyết định thay đổi, bắt đầu ăn từ ngón chân nàng lên.”

“Ta có bệnh phù chân!” Bán bao lập tức lăn một vòng, gọi to một tiếng.

“Ha ha, bệnh phù chân —” nhe răng: “Nàng quả thật quá coi thường sức chịu đựng của phu quân mình rồi.”

Trên thực tế nàng không hề, không những không coi thường hắn, hơn nữa lại dùng kinh nghiệm dĩ vãng của mình để phân tích, hắn tuyệt đối làm ra được bất luận chuyện gì vượt ra ngoài cực hạn của nàng. Cho nên khi hắn vứt nàng lên bàn, bắt đầu dùng bày tay tội lỗi xé từng mảnh y phục của nàng ném vào chậu than, thì Thái Thái nhìn thấy vài bông bị đốt trọi có vị khét, ho khan hai cái, cắn lấy đôi môi kiều diễm ướt át.

“Thieu hết sạch rồi, không còn đồ, có dám thì ở trần chạy đi đi!” Ở trần chạy trốn như vậy với việc cùng phu quân thì cái nào đáng xấu hổ hơn, dùng chân để suy nghĩ cũng rõ ràng được, hắn khiêng nàng lên như cái bao cát, lại đi vào phòng tắm một lần nữa, ném nàng vào thùng tắm lớn, còn mình thì thuận thực lột xiêm y sạch sẽ, thông thả nhảy vào. Hai cánh tay kéo qua, một tay ép đầu nàng dính vào ngực mình, vỗ vỗ: “Ừ, vậy mới ngoan, hầu hạ tắm rửa đi, tắm rửa cho nàng biết, tắm thích bắt đầu từ ở giữa.” (Quá tà ác)

Ở giữa? Ở giữa cái đó? Thái Thái thật hận! Nàng bất động, ôm lấy hắn tựa như ôm lấy cây đại thụ.

Đến tận cùng là ôm eo hắn xấu hổ hơn, hay là giúp hắn tắm phần ở giữa xấu hổ hơn, không cần suy nghĩ cũng biết được.

Nàng bất động, quệt mồ hôi lạnh đầu, nhưng mà hắn đã man hơn, thu tay lại, sau đó vươn tay lên, vừa đúng lúc nhắm vào bộ phận trước ngực nàng, cười một tiếng: “Trò cùng tắm này thật tốt, nàng giống như cá đã sa lưới, có chạy cũng không chạy được.”

Vậy không chạy nữa.

Nàng nói: “Ta giúp chàng tắm.”

“Rất tốt.”

Hắn thế nhưng tin nàng, buông tay.

Thái Thái gio tay bốc lấy chiếc khăn, nhanh chóng nhún vào trong nước, áp vào người hắn, nhe răng, bắt đầu chà cả trên lẫn dưới.

“—!”

“Dừng tay, dừng tay! Mưu sát chồng sao, nếu có sao, nàng chính là tội nhân thiên cổ của Đại Sở!”

Không được, nàng khẩn trương dừng tay, lại không cẩn thận bóp chặt!

“A!” Hít một hơi sâu, hắn dùng sức đẩy tay nàng ra, trầm ngâm, ngưng mắt tà ác nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng.

Thờ dốt nghỉ ngơi trong chốc lát, Sở Cuồng lại múc nước dội lên tóc cho nàng: “Trầm ghét nhất nữ nhân ở bản!” Cười một tiếng, hắn dùng sức gội sạch mái tóc của nàng, hắn thích nhất là hương hoa bưởi, vì vậy bàn tay ở trong nước lau thân thể nàng, nhẹ nhàng gột rửa. Gương mặt nàng bị hơi nước hấp đến đỏ bừng, mặt khề nhìn về nóc nhà, giống như một con cá chết.

Chờ hắn xác nhận nàng đã sạch sẽ, mới trực tiếp lôi từ trong nước ra ngoài, vẫn như cũ khiêng nàng đến phòng trong, cầm khăn lên, lau khô trên dưới, nàng dùng đôi mắt cá chết nhìn diêm quang của hắn bắn ta bốn phía, bánh bao cái gì cũng không nói, kéo một tấm màn qua phủ lên người hắn, lại bị hắn hất xuống.

Chờ hắn lau cho nàng xong, lau khô cho mình, liền ném nàng lên long sàng.

“A a ~!” Nàng giật mình, sao lại có thể như vậy!

“Ha ha ha ha!” Sở Cuồng cười trông thật có hơi điên cuồng.

“Khụ khụ khụ.”

“Đừng giả vờ bị phong hàn, trầm là thiên tử, chẳng lẽ chỉ bệnh phong hàn nho nhỏ có thể ngăn cản quyết tâm của trầm sao?” Đó tuyệt đối không có khả năng.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Cả đêm—

Trải qua điên cuồng.

Thái Thái khép hờ mắt, tinh thần vẫn còn tỉnh táo, thấy cánh tay dài ngoằn Sở Cuồng thò qua người mình, rũ xuồng bên ngoài, mà cả người hắn đề lên người mình ngủ cả đêm, Thái Thái một cử động nhỏ cũng không dám, sợ đánh thức hắn, dù sao, bây giờ hắn cũng là người mà nàng thích nhất, vậy – vì người mình thích nhất chịu chút hy sinh nho nhỏ, cũng đáng thôi—

Đôi tay nho nhỏ như tơ lụa lần sau lưng hắn, nhàn nhã sờ mẫn.

Vóc người hắn cực kỳ hoàn mỹ, cực kỳ tốt đẹp.

Trên bờ vai hắn có dấu hôn của nàng, mấy vết cắn đỏ bừng, nhìn thật đẹp.

Vuron ngón tay, vuốt hai cái, thối thối.

“Ừm.” hắn hừ nhẹ, hất tay nàng ra, thanh âm khàn khàn: “Đừng động—” vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt tỉnh như sáo của nàng, “Àt xì!”

Hồngбет rồi, hoàng thượng cùng nương nương đều bị trúng phong hàn, trong vương phủ vội vàng bận rộn lo lắng, tìm đại phu, sắc thuốc, đưa thuốc. Sở Cuồng bực chán, cả người rét run, đã bao lâu rồi hắn không bị bệnh nữa, liếc mắt nhìn bánh bao đang ngồi trên ghế ôm lò sưởi cười trộm, nhướn mày: “Nàng phải chịu trách nhiệm cho trầm, khụ khụ—” “Hắn không sợ chết nói: “Đến đây, để trầm hôn cái, ai cũng bị ho thì mới huề được!”

Lập tức từ trên giường bệnh nhảy xuống, kéo lấy nàng, vẫn còn sức kéo nàng cơ đấy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Hoàng Thượng Không Biết Thẹn Thùng 2

“Khụ khụ—”

“Hoàng thượng, tâu chương từ kinh thành đến ạ.”

“Ừ.” Hắn gạt đầu một cái, ý bảo người đến để đó rồi lui xuống đi, sau đó mở đôi mắt đỏ hoe ra. Chủ yếu là chuyện tuyết rơi, bệnh phong hàn bộc phát ở kinh thành, phủ doãn kinh thành xin chỉ cho thái y viện phái người phát thuốc phòng phong hàn. Sở Cuồng mới vừa nâng bút liền cảm thấy đầu óc choáng váng, nhìn bánh bao đang đứng mãi mực ở bên cạnh: “Này, nàng đến, khụ khụ, thay trầm viết đi.” Hắn dùng khăn tay che miệng mũi, đứng dậy lui về giường nằm yên, khàn khàn nói: “Trầm đọc, nàng viết, khụ khụ.”

“Hậu cung không được can chính (can dự vào chính sự).” Nàng nói.

“Trầm đọc, nàng viết mà thôi.” Hắn cau mày, hắn không so đo, nàng so đo cái gì? Sở Cuồng nhắm hai mắt lại: “Duyệt, nhưng thái y cục phải cùng tham gia vào.”

Thái Thái cầm chu phê (tờ phê bằng bút mực đỏ), sau đó nghiêm túc viết xuống một dòng chữ nhỏ.

Sở Cuồng mở mắt ra, liếc nhìn, nàng viết không tệ, rất dứt khoát.

Vì vậy hải lòng gạt đầu một cái: “Bây giờ bắt đầu, nàng đọc cho trầm nghe, đọc xong, trầm nói, nàng viết.”

Cứ như vậy, bận rộn đến buổi trưa, Sở Vinh tự mình đến đây mời cơm, Sở Cuồng lấy cớ nhức đầu không ra, cho người mang thức ăn tới, thấy Thái Thái hơi phờ phạc rũ rượi, bèn bảo với Như Ý, “Đi lấy một chén nước gừng đường, mang đến cho hoàng hậu.” Nhìn nàng có khuynh hướng trầm trọng như vậy, lúc này hắn mới khai ân, khoác khoác tay: “Nhìn nàng lại thấy phiền, đi xuống đi, mấy ngày nay đi đâu tùy nàng, chẳng qua là đừng vào phòng này thôi.”

Tự nhiên lại trở nên tốt bụng như vậy, Thái Thái còn tưởng, hắn vốn bị bệnh, còn muốn tùm nàng bị bệnh theo chứ.

Thải Thải lập tức bước đi, miễn cho hắn lại kéo lại làm cái gì đó nữa.....

Còn chưa có ra cửa, đã nghe thấy Sở Cường nhắm mắt lại hừ một tiếng: “Nhưng mà chó có ý đồ chạy trốn lần nữa... Bởi vì nàng trốn không thoát đâu, khắp nơi đều có ảnh vệ của trẫm” Vô lực a vô lực, nói xong câu này hắn liền không nói nổi nữa.

Thải Thải từ trong ra ngoài, bị Như Ý kéo đến một căn phòng ấm áp, uống xong chén nước gừng đường, bọc chăn lại liền đổ mồ hôi. Nàng ngủ thiếp đi, cảm giác thả lỏng thích ý vô cùng, lúc tỉnh lại Như Ý nói: “Mới rồi hoàng thượng có bảo, gọi đại phu đến xem cho nương nương một chút, sau đó ngài cũng uống thuốc.”

Nàng cảm giác mình cũng không cần thiết phải uống thuốc.

Phủ thêm chiếc áo lông cừu, cùng hài da mềm, chuẩn bị trở lại Lạc Phượng lâu xem xét một chút, mấy ngày nay Lạc Phượng lâu cả có ai ở, nhất định lạnh đến đông băng rồi, đó là nhà nàng, cho nên nhân lúc Sở Cường đặc biệt cho phép mấy ngày hoạt động tự do liền trở về thăm nom, quét dọn chút. Hơn nữa nàng vẫn còn hoài niệm cuộc sống tự do tự tại như trước kia.

Không khí trong Lạc Phượng lâu rất trong lành.

Ở bên cạnh Sở Cường, không khí vẫn đục, trên mặt lúc nào cũng có hơi thở nam nhân phức tạp từ hắn ập tới.

Không thể nói là khó ngửi, nhưng dù sao cũng không thể gọi là thoải mái được.

Ồ – Phúc Mãn lâu ở đối diện bị san thành bình địa rồi.

Động tác thật dứt khoát, ngay cả một cây đình cũng không chừa, nền đất bị bão tuyết bao trùm lên che mất dấu vết. Một mảnh trắng xóa trống rỗng, Lạc Phượng lâu thành cô lầu, cũng không còn thú vị. Đẩy cửa bước vào, Như gia tam thông vội đốt lửa, không lâu sao, gian phòng liền trở nên ấm áp, một quyển sách đọc mãi không qua hai trang, Như gia tam thông nhìn nàng nâng má thần thờ.

Thật ra thì, đối với một đôi phu thê đang yêu nhau, nàng bỏ hắn ra ngoài tiêu dao, hình như hơi trái với đạo lý một chút, được rồi, viết cho hắn phong thơ vậy, nàng cầm bút lên đề ‘chúc chàng sớm ngày khang phục’, xong bảo Như Ý nhanh đưa về, Như Ý cất thư xong mới ra cửa lên xe ngựa thì nhìn thấy một người nam nhân dáng dấp cực kỳ đẹp trai đi về phía Lạc Phượng lâu.

Mới nhìn thì giống Thẩm nhị, nhưng gương mặt tuyệt đối không phải Thẩm nhị.

Hắn đi tới trước mặt Như Ý, ánh mắt bất thiện.

Rất lễ phép cúi người chào, rất lễ phép hỏi: “Có phu nhân ở nhà không?”

Phu nhân?

Nàng lạnh lùng đáp: “Không có!”

Hắn lo lắng, tiến không được lùi cũng không xong, trong lòng bấn loạn.....

Hắn là Thẩm đại Thẩm Vân Hiên, hôm nay tới là vì muốn cầu tình cho đệ đệ muội muội. Hoàng thượng thiên nhị đệ, lại muốn tam muội xuất gia làm ni cô. Mặc dù bọn họ tội ác tày trời, nhưng làm ca ca hắn không thể bỏ mặc được.

“Ta thật sự có việc gấp..... Có thể phiền cô nương truyền lời một chút hay không?”

“Cái tên này, nghe hiểu tiếng người sao. Ta nói không có, còn truyền lời gì, ngươi là ai?” Nhìn lên nhìn xuống đánh, chưa từng gặp qua.

“Tại hạ Thẩm Vân Hiên, con trai lớn Thẩm gia.”

“A, thì ra là người nhà của họ Thẩm thối tha kia.”

“A..... Cô nương ơi... Cô nương.” Lại là một cái cúi người chào, Thẩm Vân Hiên này tính cách nho nhã, dù có bị người chê cười, cũng không dám đánh lại, mà cho dù dám cũng sẽ không làm. Hắn quả thật khác xa với hai kẻ chui ra từ một bụng mẹ kia. Hắn đổ mồ hôi lạnh: “Cô nương.....”

Như Ý vội vàng lên xe ngựa, không thèm nhìn hắn một cái, nghênh ngang rời đi.

Bị người ta lơ, thật là lúng túng..... A..... làm sao cho tốt bây giờ. Thẩm Vân Hiên nhắm mắt vòng ở bên ngoài hai vòng, cuối cùng mới bước vào. Thấy có một người ở trong phòng, mở to hai mắt nhìn hắn, hắn liền toát mồ hôi đầu, cúi người thật thấp để chào, vô cùng khách khí nói: “Tại hạ Thẩm Vân Hiên.....”

“Thẩm?” Vừa nhắc tới họ Thẩm liền cảm thấy thật uất ức.

Hắn quỳ bộp xuống, nói: “Tội thần Thẩm Vân Hiên bái kiến hoàng hậu nương nương!” Không nói thêm lời, khấu đầu cộp cộp cộp.

Tiếng vang giòn tan.

Thái Thái sững sốt.

Người này, tính tình thật thẳng thắn.

Thẩm Vân Hiên ngẩng đầu, thấy Thái Thái, lại khấu đầu hai cái cộp cộp nữa: “Nương nương, nhị đệ của thần đã thành phé nhân, tam muội nhà thần lại bị hoàng thượng hạ lệnh xuất gia, đệ muội của thần đều còn trẻ người non dạ, xin nương nương thay mặt cầu tình với hoàng thượng, tha thứ cho bọn họ.”

Phé nhân? Sao lại thành phé nhân?

Xuất gia? Vì sao lại xuất gia?

Thái Thái đầu đầy mê hoặc, hỏi: “Có gì nguoi cứ từ từ nói... từ từ nói.”

“Hoàng thượng, đã thiên Thẩm nhị!” Haiz, mặt đỏ lên, nhắc tới hán liền đau lòng, cầu người nhưng lại cảm thấy đáng đời bọn họ, đây là do đại ca hán không dạy bọn họ cho tốt.

Không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, cộp cộp, lại một chuỗi tiếng khấu đầu.

“Đầu của nguoi, sao lại tự giày vò như vậy chứ?”

Ai ngờ Như Ý lộn trở về, thờ phỉ phò nói: “Ta đoán thế nào nguoi cũng không biết xấu hổ, quả nhiên tự ý đi vào, đệ đệ muội muội của nguoi làm ra chuyện như vậy, nguoi không biết thẹn, lại còn đi cầu cạnh! Thật đáng xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Lạc Mất Hồn Phách

Có câu nói ‘Nhân bất độc thân kỳ thân, bất độc từ kỳ từ’ (Tức là con người không chỉ yêu cha mẹ con cái của mình mà còn biết yêu cha mẹ con cái của người khác, yêu tất cả mọi người trong xã hội – Câu nói này có xuất hiện trong phim Hoàn châu cách cách do Tiểu Yến Tử nói đấy ^^), Thái Thái nghĩ mặc dù một đôi huynh muội Thẩm gia vì lợi quên nghĩa, có bị phạt cũng đáng, nhưng Thẩm đại này thoát nhìn là một chính nhân quân tử, hơn nữa nghe Sở Cuồng nói, Thẩm Vân Hiên xuất chúng, là nhân tài có tài cứu đời khó gặp, vậy, cho người này một cơ hội, cũng xem như giúp Sở Cuồng, nàng cũng hy vọng nam nhân mình thích làm nên nghiệp lớn, bên cạnh tụ tập vô số người tài hoa, vì vậy liền đem mối hận này ném ra sau đầu.

Nhưng mặt ngoài nàng tỏ vẻ không biến sắc, nói với Thẩm Vân Hiên: “Thẩm đại nhân, bản cung có thể đồng ý với nguoi đi cầu tình hoàng thượng, để Tam Cô khỏi xuất gia, nhưng mà nguoi phải đáp ứng với bản cung một chuyện,”

“Điều gì thần cũng nguyện ý đáp ứng.”

“Bản cung muốn nguoi nhớ, nguoi thiếu bản cung một nhân tình, sau này, nguoi phải vì hoàng thượng mà phân ưu. Nếu bản cung phát hiện nguoi có dị tâm, hoặc là giống đệ đệ muội muội nguoi tâm tư bất chính, thì bản cung liền khiến Thẩm gia nguoi diệt môn, lăng trì xử tử nguoi.” Nàng nói rất kiên quyết, đủ để phá hủy lòng tự trọng của một người nam nhân khi ở trước mặt một nữ nhân.

Hán khấu đầu xuống, nói: “Vân Hiên nguyện ý, từ nay về sau, trong lòng Thẩm Vân Hiên chỉ có một mình Hoàng thượng!” (Oài, câu này nghe thật mờ ám ^^)

“Thẩm đại nhân, mời nguoi trở về đi, nguoi yên tâm, bản cung sẽ giúp nguoi cầu tình với hoàng thượng.”

Sở Cuồng đứng nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, nghiêm túc nghe bánh bao liếng thoắng không ngừng, chợt cảm khái cái bánh bao này, cũng biết học về nhân tình sao. Hán quay đầu cười mỉa: “Thẩm Vân Hiên cho nàng uống canh lú rồi hả?”

“Chẳng qua thần thiệp thấy, Thẩm Vân Hiên là một nhân tài khó gặp.....” Hơi sợ hán tức giận, nhưng mà vẫn phải nói: “Không phải có câu, cầu hiền nhược khát sao? (Cầu mong người hiền tài như khát nước) Nếu hán thật sự là một nhân tài, chịu chút uất ức nho nhỏ, cũng chẳng sao cả.” Nếu quả thật là lợi quốc lợi dân, đừng nói là uất ức nho nhỏ, dù có uất ức ngắt trời, có gì không thể nhịn? Thái Thái ngoan ngoãn ôm lấy hông của Sở Cuồng.

Không phản bác được, hướng chỉ nàng nói rất đúng. Nguyên bản Sở Cuồng chỉ là có chút không buông được, dù sao nếu nàng đã nói không so đo, vậy thì không so đo đi, bèn lập tức hạ lệnh cho người mang Thẩm nhị Thẩm tam đưa về nhà chạy chữa.

Ôm lấy nữ nhân khiến người ta yêu thích không buông tay, trong lòng nghĩ, nàng giống như mọi lúc đều có cách để chứng minh mình là người đáng giá

được thương, đáng giá được yêu nhiều hơn vậy.

Nhưng vẫn là nhện không được đùa giỡn một chút: “Lạ thật, không phải nàng coi ác bá như kẻ thù, luôn thị phi phân minh sao?” Ngón tay bóp bóp cằm nàng.

“Người ta tự nhiên là ghét ác như kẻ thù, thị phi luôn phân minh, nhưng riêng chuyện này, không phải là chuyện của người khác mà là của ta, ta làm chủ, không còn tức giận, tại sao phải nắm mãi không buông, lại nói đó chỉ là ân oán cá nhân, dù đúng sai không rõ, nhưng chỉ cần nhện con giận, lại giúp chàng có được một nhân tài, giúp Đại Sở tiến bộ, dĩ nhiên là thần thiếp sẽ làm được. Chẳng qua nếu tương lai Thẩm Vân Hiến làm chuyện tổn hại đến hoàng thượng, đến dân chúng, việc đầu tiên thần thiếp làm đó chính là lột da bẻ xương hắn!”

Phi –

“Không phải là hoàng hậu không muốn làm hoàng hậu sao, có sao giờ lại phát uy trước mặt trẫm?”

“A, ta, bây giờ ta vẫn còn là a, về sau thì không phải rồi, ta bất kể, chàng là minh quân cũng được, hôn quân cũng không sao, đều không liên quan đến ta.” Nàng lườm một cái, hơi phát giận, Sở Cuồng vội dỗ dành: “Được được, nàng nói sao cũng đúng.” Hôn một cái, “Nếu như nàng không làm hoàng hậu, trẫm liền trung hoàng hậu vị ở trên điện thờ, cả đời này trẫm chỉ lập một hậu, trẫm nói sẽ giữ lời, cho nên tuyệt đối không phế hậu.”

“Hừ, nói thì dễ nghe lắm, tùy chàng đi, ta chỉ nghe thấy một chút mà thôi. Nhưng mà nghe cũng được lắm.” Nàng cười một tiếng, xấu hổ làm nũng, đây là lần đầu tiên nàng làm nũng với người khác ngoài cha mẹ. Nàng đi tới, bàn tay bé nhỏ đút vào trong tay áo hắn.

Cho ấm

“Bàn tay thật lạnh, thật đẹp, hoàng hậu.”

Hình như bánh bao để ý đẹp xấu... lời này, xem ra có chút câu nệ rồi.

Hắn vội sửa lời: “Bàn tay thật mềm, nương tử đáng yêu, hoàng hậu thật thông tuệ.”

Đầu, áp vào lồng ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập.

Hơi khép hờ ánh mắt.

Sở Cuồng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng.

Đột nhiên, phát hiện nàng bất động, bèn kêu lên: “Hoàng hậu?”

Một chút phản ứng cũng không có.

Sở Cuồng đỡ lấy bà vai nàng, đẩy về sau, đột nhiên chứng kiến ánh mắt bánh bao trống rỗng, nhìn chăm chăm vào ngực mình.

“Thái Thái?” Khẩn trương gọi nàng, nhưng hai mắt nàng vẫn rỗng tuếch, giống như, cái gì cũng không có trong đó.

“Này, nha đầu béo, nàng đừng có dọa trẫm!” Sở Cuồng lay một cái, Thái Thái vẫn không nhúc nhích.

Ánh mắt cũng không lay chuyển, hắn nhìn gần lại, phát hiện, đồng tử trong con ngươi của Thái Thái, đã biến mất không còn.

A?!

Hắn từng nghe nói, mắt người đột nhiên không có đồng tử, được gọi là, chứng mất hồn.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Nàng vẫn không nhúc nhích, cơm nước cũng không ăn được, không nói một lời nào, mắt cũng không chớp động.

Cái này gọi là một cái xác không hồn à nha.

“Đi chiêu gọi tất cả các danh y khắp thành cho trẫm!”

“Dạ!”

Như gia tam thông bóp miệng nàng, múc nước cháo, rót vào cho nàng, ngay cả nuốt nàng cũng không làm được, khiến Như gia tam thông phải ấn cằm

nàng mới miễn cưỡng nuốt xuống. Đây là chuyện gì đây?! Tất cả mọi người loạn thành một mớ, Cao lão đầu sau khi quan sát thật cẩn thận, nói: “Ta nghĩ chắc trúng tà rồi, người ta làm sao ngay cả đồng tử cũng biến mất không thấy cho được chứ? Hơn nữa còn rất bất ngờ?” Không sai, Sở Cuồng chẳng qua lúc đó chỉ ôm lấy nàng mà thôi.

“Ta nghĩ, ba hồn bảy phách của nàng, đã không còn ở trong thể xác nữa, mọi người nhìn xem, chẳng lẽ nàng không giống như một cái xác trống rỗng sao?”

Sở Cuồng quát: “Đi tra cho trẫm, có nghe hay không, đi tra cho trẫm!” Hắn lập tức hạ mệnh lệnh: “Trước tiên giam ba huynh muội Thẩm gia lại!”

“Dạ!”

Gần đây Thái Thái chỉ gặp qua Thẩm Vân Hiến, chẳng lẽ, là gian kế mà Thẩm Vân Hiến trả thù sao?

Nô tài chết bầm! Sở Cuồng nghiêng răng nghiêng lợi!

Đại phu nườm nượp đi đến, sau đó lại không có kết quả gì mà ra về.

Sau có một đại phu nói: “Phu nhân hoàn toàn không có bệnh chứng, loại bệnh trạng này, thật sự chưa từng thấy qua!”

Sở Cuồng rống: “Có ai có thể nói cho trẫm biết, hồn nàng, đã bị vớt đi đâu rồi?!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Hóa Thành Chim

Ánh mắt đen như mực của nàng vô hồn, một gốc cây còn có thể lớn lên ra hoa kết quả, mà nàng, bây giờ còn không bằng một gốc cây.

Như Ý nói, “Nương nương, ăn chút gì đi ạ.” Đờ lấy thân thể nàng, múc từng muỗng thức ăn lỏng, đồ từng chút vào cổ họng nàng.

Như Tâm nói, “Nương nương ngủ.” Đờ lấy thân thể ngã xuống của nàng, dùng tay nhẹ nhàng sờ vào mi mắt đang mở toang của nàng.

Như Nguyệt nói: “Nương nương xin người nói một câu gì đi.” Nhưng đợi cả nửa ngày, nàng vẫn ngơ ngác không nhúc nhích.

Sở Cuồng nói: “Hoàng hậu, Thái Thái, nướng từ, bánh bao, nha đầu béo ~ trẫm đang ôm nàng này, nàng có cảm nhận được không?” Hiển nhiên, nàng hoàn toàn không cảm giác được. Đây là chuyện gì chứ, dù có trở thành kẻ ngốc, thì kẻ ngốc cũng biết khóc, biết oán loạn, biết động đậy chứ? Nàng giống như cái xác không hồn, một người chết, nhưng mà người chết cũng không ấm như nàng nha. Ai cũng không thể nói cho hắn biết được, hồn bánh bao, đến tốt cùng là đã ra sao, phiếu bạt ở nơi nào rồi không?

Đại phu đều hết cách, Sở Cuồng nghĩ, mấy ông đại phu ở đây chắc là lang băm hết rồi, liền lệnh cho người chuẩn bị xe ngựa, rời đi, nhưng hắn vẫn còn lo lắng nhờ hồn phách bánh bao vẫn còn ở lại U Châu, nếu hắn mang nàng ngàn dặm trở về kinh thành, hồn nàng, còn có thể tìm được thân xác hay sao?

Tìm đạo sĩ trong thành đến xem xét, đạo sĩ lật mí mắt nàng, nhìn thoáng qua đã nói: “Không sai, là chứng mất hồn. Tình huống này cũng hay xuất hiện trên người các thiếu nữ tương tự thành cuồng.” Nàng đã là thiếu phụ rồi, còn thiếu nữ gì nữa chứ, hơn nữa lúc này lúc nào hắn cũng ở bên cạnh nàng, thì càng không thể có cái gọi là tương tự thành cuồng được.

“Còn có một trường hợp khác, đó là bị người ta dùng yêu thuật, loại yêu thuật này có lên là ‘thần hồn thuật’, cần phải tìm được một đạo sĩ pháp lực cao cường, lấy một đồ vật cực kỳ gần gũi của bệnh nhân, hoặc là tóc, móng tay, khăn tay. Chỉ cần có vật này, vô luận cách rất xa, cũng có thể câu hồn nhiếp phách, khiến hồn phách bệnh nhân, trong nháy mắt rời đi thân thể nàng.”

“Chẳng lẽ, không có cách nào sao?”

“Có, chỉ cần tìm được người có pháp lực cao hơn, đoạt lại hồn của nàng là được.”

Được lắm, bảo hắn đi đâu tìm được người có pháp lực mạnh hơn kẻ kia đây? Sở Cuồng tức giận, thật cảm hận môn tà đạo yêu pháp này.

Hắn nói với đạo sĩ nọ: “Nơi này chỉ có người biết pháp thuật, vậy thì giao chuyện của nàng cho người, bây giờ điều ta muốn là một người hoạt bát vui vẻ giống như trước đây vậy.” (Anh Cuồng xưng ‘ta’ là vì không muốn đề lộ thân phận mình nhá ^^)

Đạo sĩ nọ vội nói: “Không được, tại hạ chỉ là một đạo sĩ nhỏ nhoi, người mà mọi người cần tìm, phải là một thể ngoại cao nhân pháp lực cao cường cơ.”

Thế ngoại cao nhân?

Sở Cuồng liếc mắt nhìn bánh bao đang ngậy ngốc ngồi trên ghế, bánh không không có tinh thần, lạnh như băng vậy, một chút cũng không đáng yêu.

Nàng trống rỗng như vậy, một chút cũng không đáng yêu.

Dù vẫn xinh đẹp như trước.

Nàng như vậy, nếu hấn dùng kim châm thì nàng có đau hay không? Hấn cảm một cây ngân châm, nắm lấy ngón tay nàng, ép mình đâm xuống, nàng vẫn như một tảng đá cứng đầu.

Cao nhân, hấn đi đâu để tìm được một cao nhân bây giờ? Bánh bao biến thành như vậy, nguyên nhân là vì cái gì?

Thảm Vân Hiến bị giải lên, hấn vẫn còn rất tức giận, bèn đập một cú khiến y ngã lăn quay ra: “Nói, ngươi đã làm gì với hoàng hậu nương nương?!”

“Thần thật sự không làm gì cả, chỉ là cầu xin hoàng hậu nương nương giúp một tay, bỏ qua cho đệ đệ muội muội của thần mà thôi!”

“Được lắm, nếu không làm gì cả, thì tại sao sau khi cầu cứu hoàng hậu thì nàng lại bị câu hồn đi mất?”

“Thần không biết, thần không biết, đây tuyệt đối không liên quan đến thần!”

“Vậy thì có liên quan đến đệ đệ muội muội ngươi?”

Vân Hiến đầu đầy mồ hôi lạnh: “Hai người bọn họ bệnh nặng trên giường, càng không thể nào làm ra chuyện như vậy!”

Lúc này, một cho chim lông vào từ bên ngoài cửa sổ xông vào, lúu rúu, vẫy vẫy cánh, lượn vòng quanh đỉnh đầu Sở Cuồng.

Một con chim? Sở Cuồng kinh ngạc vì lá gan của con chim này, sau đó hấn vươn tay, con chim lập tức đáp xuống lòng bàn tay hấn, không chút sợ hãi.

“Chim.”

Thảm Vân Hiến cùng Sở Cuồng nhìn vào, Như gia tam thông cũng bước đi tới nhìn, cả Sở Vinh cũng vậy.

Lúc này, trong đầu Sở Cuồng chợt động, hỏi: “Thái Thái?”

Con chim kia, lập tức lúu rúu kêu lên hai tiếng.

“Hoàng hậu nương nương?”

Con chim kia liền bay lên, đậu vào vai Như Tâm.

Sở Vinh reo lên: “Đúng rồi, nhất định là hồn của Thái Thái, không hiểu sao lại đi vào con chim này nữa!”

Hấn lau lau nước mắt hỏi: “Nàng nói xem, nàng có phải là Thái Thái không?”

Con chim kia lập tức bay đến trên bàn, dùng miệng, chấm vào mực nước, cái chân thì mở tấm tuyên chỉ, nguệch ngoạc viết một chữ Thái!”

Kỳ lạ! Thật là chuyện lạ thiên hạ, hoàng hậu trúng nhiếp hồn thuật, hồn phách lại hóa vào trong một con chim nhỏ!

Nàng, thật sự đã trở thành một con chim nhỏ mà bay đi sao?

Cuối cùng, con chim kia lưu luyến không rời, bay trở về lòng bàn tay Sở Cuồng, khẽ nghiêng đầu, đáng thương nhìn hấn. Biểu tình kia, giống như gương mặt khi nhẩn của bánh bao. Nàng thật sự là Thái Thái, hôm đó, không biết tại sao nàng lại đột nhiên nhẹ nhàng bay khỏi thân mình, sau đó nàng bị một sức mạnh hút đi, thật may là nàng gặp con chim kia, liền nhắm mắt xông tới, nhập vào thân thể nó!

Sau đó Thái Thái nhìn thấy thái y ra ra vào vào, nghe thấy tiếng gọi của Sở Cuồng, mới từ từ khôi phục ý thức, dùng hết sức mình, lao vào đây. Mà mình quả nhiên chỉ còn cái xác trống rỗng. Nàng hiện tại, lại là một con chim lông vàng.

“Sở Vinh, ngươi nói xem chuyện này có phải cho ngươi làm ra hay không?!” Con chim này, không phải là do gã xa xôi ngàn dặm mang đến hay sao?

Sở Vinh khóc ròng nói: “Không có đâu, ta làm sao có thể làm chuyện hại đến Thái Thái được!”

Sở Cuồng cũng nóng ruột nóng gan.

Con chim nhìn thấy, liền giận đến dùng miệng mổ vào ngón tay hấn.

“Bánh bao, biến thành chim vẫn còn lợi hại đến vậy cơ đấy!” Hấn rất giận, lại không đành lòng đụng đến một cọng lông của nó.

“Thôi, nàng nói không phải Sở Vinh, vậy trăm liền tin nàng, chỉ là trăm nhất định sẽ tìm cách để nàng trở lại bình thường!” Bộ dạng nàng bây giờ thật đáng giận, muốn bao nhiêu đáng giận, thì có đến bấy nhiêu. Sở Cuồng quyết định hồi kinh, sau đó triệu tập tất cả đạo sĩ trong cả nước, lựa chọn ra người có pháp lực cao cường, gọi hồn hoàng hậu về.

Từ đó bên cạnh hắn còn có thêm một con chim lông vàng được chiều chuộng yêu thương, ăn cơm, muốn ăn trong thìa mà hắn múc, ngủ, lại ngủ trên gối của hắn, tình lại nếu không thấy nàng ở bên gối, Sở Cuồng không hiểu sao sẽ trở nên hoảng hốt, khi nghe thấy tiếng chim hót bên ngoài, mới biết thì ra là nàng đi hít thở khí trời. Hơn nữa căn cứ theo quan sát của hắn, lại thấy nàng từ nuốt vào một con sâu ăn lá, hơn nữa dưới cành cây để lại một bãi phân chim.

Hắn hoảng hốt, nha đầu béo nghiện làm chim sao có thể là chuyện tốt được, bởi vì càng lúc nàng lại càng giống chim rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Thế Ngoại Cao Nhân

Muốn tìm cao nhân, cần gì bỏ gần cầu xa trở lại kinh thành? Cao lão đầu vỗ ngực một cái: “Sư phụ lão tử, chính là cao nhân.” Thái Thái nghiêng đầu một cái, đưa chiếc cổ chim ngoái nhìn, sắc, không ngờ, sư phụ của lão đầu này vẫn còn sống? Nàng lú rú kêu một hồi, Cao lão đầu lấy tay bắn vào cái ót sắc vàng nhạt của nàng, kết quả lực quá lớn, khiến nàng lao đảo, may mà Sở Cuồng lạnh tay lẹ mắt hứng lấy được, hắn đen mặt cảnh cáo họ Cao kia: “Lão đầu, nếu ông giết chết nàng ấy, ta sẽ chặt ông thành trăm mảnh đấy.”

Mà con chim này cũng lạ thật, không chịu ở yên bên cạnh hắn, lại bay chỗ này bay chỗ kia. Hắn quát: “Chim kia, đứng yên lại.” (=)) Hắn định làm cho nàng một sợi dây xích trên chân, buộc vào đó, trước kia không có cánh còn bay được, bây giờ thêm một đôi cánh, chẳng phải bay càng nhanh hơn sao? Hắn ngồi xuống, gương mặt đen sì: “Ông nói cao nhân kia, là một đạo sĩ?”

“Là một cao nhân, tinh thông thuật kỳ môn độn giáp, mặc dù không phải đạo sĩ, nhưng chưa chắc có đạo sĩ nào hơn sư phụ ta.”

Cũng được, bây giờ Sở Cuồng không có kế sách nào cả, nên theo ông ta một chuyến. Sau đó quả nhiên hắn dùng vàng chế tạo cho chim một sợi dây xích treo vào chân, rồi buộc vào đai vai bằng ngọc của mình. “Bây giờ nàng rơi vào tình huống này, tốt nhất nên an phận một chút, nếu không thì chỉ một cây đuốc sẽ đốt cháy cả thân thể nàng đấy!” Hắn dọa thôi, chứ tuyệt không bỏ được mà làm thế, chỉ vì muốn dạy dỗ nàng: “Nàng sống làm người của trăm, chết làm quỷ của trăm, còn bây giờ, là con chim hoàng yến của trăm!”

Nói xong, con chim kia đến gần lỗ tai hắn, nhẹ nhàng cọ cọ.

Sở Cuồng cau mày, trong lòng lại một hồi ngọt ngào, rất nhanh hắn thổi một hơi mạnh cho nàng bay lên, vẫy cánh nhảy loạn.

“Yên một chỗ đấy.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Tô Châu, trong căn phòng tối đen của Tô phủ.

Tô đại nhân nắm chặt tay xoay vòng quanh người của một lão đạo: “Ông nói cho lão phu biết, hoàng hậu đã chết chưa?”

“Đại nhân, đây chỉ là ly hồn thuật, cũng không phải sát nhân thuật. Người không thể chết được, nhưng mà không tỉnh lại, có thể hình dung giống như một cái cây khô vậy. Nói vậy thì đại nhân không còn chướng ngại gì nữa chứ?”

“Không, lão phu làm việc chưa từng hạ thủ lưu tình, với pháp thuật của ông, có lúc nào bị mất linh không?”

“Đại nhân yên tâm, nếu hồn phách nàng ta trong vòng bảy ngày không tìm được nơi ở nhờ, sẽ bị tan thành mây khói, dù pháp thuật ta có mất linh cũng không còn quan trọng nữa.”

Nghe được đáp án, lão hơi an tâm. Vốn hoàng hậu bỏ đi thì bỏ đi, đúng thời cơ cho con gái mình, ai ngờ lần này hoàng thượng lại để tâm như vậy, chạy đến U Châu để tìm nàng ta, từ tin tức thám tử hồi báo, tình cảm của hoàng thượng cùng nàng, hình như còn thân mật hơn cả trước kia, vậy nên nếu như nàng hồi cung, sẽ trở thành chướng ngại lớn đối với con gái.

Cho nên lão hao tổn tâm cơ, sai người trộm một chiếc trâm cài tóc của nàng từ trong cung, lấy một sợi tóc từ mũ phượng, bỏ vàng thuê một đạo trưởng, để làm việc này.

Ha ha ha, chờ xem, lần này nếu hoàng thượng có muốn mang, thì cũng chỉ có thể mang một thi thể trở lại mà thôi.

Ha ha ha ha ha ha ha ha, một hoạt tử nhân (chắc giống người thực vật :-s) mà thôi!

Lão vuốt chòm râu, đột nhiên nhớ đến một chuyện, bèn hỏi: “Nếu trong vòng bảy ngày nàng ta tìm được nơi để dựa hồn vào, thì sẽ như thế nào?”

“Như vậy, đại nhân chỉ có thể cầu nguyện nàng sẽ không trở về tìm đại nhân gây phiền toái mà thôi, hoặc là bọn họ tìm được nàng, gặp phải một người có thể phá giải pháp thuật của ta, như vậy đại nhân à, chúng ta phải chấp nhận, đây là số mệnh.”

A?

Lão nắm chặt quả đấm, hồng бет! Thì ra bất kỳ kế hoạch nào, ít nhiều đều lưu lại hậu họa.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Một đội nhân mã, Sở Cuồng, Cao lão đầu, Như gia tam thông, Sở Vinh, Thẩm Vân Hiến cộng thêm bánh bao đang nửa sống nửa chết, cùng con chim nhỏ đang chứa cả bánh bao kia nữa, ngày đêm vội vã không ngừng nghỉ lên đường, với ý định mau đến chỗ ở của thế ngoại cao nhân mà Cao lão đầu đã nói, nhưng cuối cùng, con đường trước mắt lại bị một chiếc hang ngăn trở, chiếc hang này, cũng không phải rất sâu, trước mặt là một con suối. Đi đến cuối hang, lại là một tường đá khổng lồ, bịt kín lối.

Sở Vinh nhảy dựng lên, mắng: “Ông kia dẫn chúng ta đến nơi nào đây chứ?!”

“Đây chính là đường đi, cũng chỉ có mỗi nó mà thôi!”

“Phi, ở đó có đường?”

Sở Cuồng trầm ngâm, cúi đầu nhìn dòng suối chảy từ bên ngoài vào bên trong, đoán ra: “Nước này là dòng nước chảy, chẳng lẽ muốn tìm người phải ngồi thuyền, từ đây xuyên qua dưới nó hay sao?”

Cao lão đầu cười một tiếng, chỉ vào một bụi cỏ thật dày: “Bên kia có bốn chiếc thuyền nhỏ, mỗi thuyền chỉ có thể chứa hai người, chỉ cần nằm ngang trên thuyền, theo nước trôi vào, sẽ nhìn thấy thế ngoại đảo nguyên, đây cũng chỉ là nơi ở của sư phụ lão nhân gia ta.”

Theo lời ông, mọi người đẩy thuyền xuống nước, nằm ngang lại, rất nhanh dòng nước đẩy thuyền chạy đi. Mọi người ngừng thở, thì ra vách đá này rũ sát mặt nước, nếu là người mập e là không vào được, mà Sở Cuồng, cơ hồ cũng bị ép da mặt, mới đi vào trong được.

Sở Cuồng cùng thân thể Thái Thái một thuyền. Con chim ở giữa khe hở.

Cao lão đầu cùng Thẩm Vân Hiến một thuyền.

Sở Vinh Như Nguyệt một thuyền.

Như Tâm Như Ý một thuyền.

Ước chừng thời gian một nén nhang trôi qua, thế giới đen như mực trở nên rộng mở sáng sủa.

Một mảnh cỏ xanh biêng biếc.

Sở Cuồng ngồi dậy, quan sát chung quanh, kinh ngạc, chỗ này, quả thật là thế ngoại đảo nguyên.

Trong nước có mấy con hạc tiên nhàn nhàn tản bộ.

Bầu trời có tuyết rơi.

Trên đất hoa cỏ sum xuê.

Cánh hoa đào tán đầy mặt nước.....

Mùa này, thế nhưng lại có thể nhìn thấy loại cảnh sắc này.

Đây rõ ràng là mùa xuân, ai có thể nghĩ đến ngoại trừ Vân Nam, lại có ngắm loại cảnh tượng này, vào giữa mùa đông chứ.

Xa xa, có một lâm viên bát ngát. Dựa lưng vào núi lớn, dòng nước thành hồ, chỉ cần xuôi theo, thuyền sẽ cập bờ. Căn nhà này, rường cột chạm trổ, xinh đẹp tao nhã, không chút thiếu hụt.

Sở Cuồng đứng dậy, trong lòng trầm nghĩ, nhìn thế này, quả nhiên là thế ngoại cao nhân.

Thuyền sắp cập bờ liền đột nhiên tăng tốc.

Giống như bị một sức mạnh kỳ dị hấp dẫn.

“Đây chính là thuật kỳ môn độn giáp lợi hại, có thể lợi dụng nó để bày trận, thay đổi tốc độ!” Nói xong, Cao lão đầu cao giọng: “Sư phụ, tiểu Cao tới rồi!”

Ha, ông ta đã bảy tám chục tuổi, bây giờ tới gặp sư phụ, vậy mà tự xưng mình là tiểu Cao.

Sở Cuồng mở to hai mắt, lập tức hi vọng có thể nhìn thấy bộ dạng của thể ngoại cao nhân kia.

Ai ngờ một thanh âm trẻ tuổi ưu nhã vang lên: “Mới rồi gặp các người đi vào, ta liền phát hiện người tới hơi thờ như cầu vồng, long khí ngất trời, nói vậy, thân phận nhất định không tầm thường.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Trao Đổi Bằng Ngôi Vị Hoàng Đế

Thật sự là người mang dị năng sao? Hắn vừa mới bước vào, đối phương đã nhận ra thân phận lai lịch của hắn? Cao lão đầu tung người một cái nhảy lên bờ, những người khác từ từ đi lên, Sở Cuồng bế ngang người Thái Thái, cất giọng nói: “Tại hạ may mắn sinh ra ở nhà đế vương mà thôi, ở trước mặt cao nhân, không dám nói xằng gì cả. Hôm nay đến đây là cầu xin cao nhân, cứu chữa giúp nương tử ta.”

Cao lão đầu nhắc chân: “Sư phụ, nha đầu này không phải người ngoài, nàng là đồ tôn ngoan ngoãn của người nha!”

Một tiếng đàn du dương vang lên, trăm chim cất cánh, lựa mòng trên lầu lay động.

Sở Cuồng trầm nghĩ, xem ra, là do hắn không đủ thành ý rồi, nam nhi dưới gối có hoàng kim, nhưng vì cái bánh bao này, hắn cũng không còn đề tâm nữa.

Quý một chân xuống, nói: “Đầu gối ta đây, trên quý trời cao, dưới quý trước cha mẹ, ngoài ra, chỉ quý với một mình ngài mà thôi.” Mọi người vô cùng sùng sốt, hoàn toàn không nghĩ đến đường đường là hoàng đế, lại quý trước một người khác: “Ta và ái thể, tình sâu ý nặng, không đành lòng nhìn thấy ái thể giống như cây gỗ khô, cao nhân, xin ngài cứu lấy nàng.”

“Quy tắc của ta, chắc chắn sẽ không vì thái độ của người mà phá vỡ, điểm này, các người nên hỏi tiểu Cao.”

Mọi người nhìn Cao lão đầu, Cao lão đầu cố chấp đứng lên ăn vạ: “Sư phụ, đây là đồ tôn ruột thịt của người nha!”

Sở Cuồng cũng đứng dậy, hỏi: “Hắn có quy tắc gì?”

“Cũng không có gì, chính là muốn đem thứ trân quý nhất của người, đem ra trao đổi.”

Sở Cuồng nhíu mày, thứ quý nhất của hắn.

Người nọ cười yếu ớt: “Nếu nói trân quý thật sự, người chính là hoàng đế, thứ quý nhất chính là ngôi vị hoàng đế, nếu người nguyện ý người lại ngôi vị, ta tự nhiên sẽ cứu ái thể của người.”

Giao ngôi vị hoàng đế ra? Hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng, hắn thật sự khó có thể lựa chọn.

Như Nguyệt tức giận: “Ngôi vị hoàng đế, người cho rằng dù hoàng thượng có đáp ứng, thì ông có thể lấy được sao!”

‘Chát’ một tiếng, một cái tát rơi vào trên mặt Như Nguyệt, nàng sợ đến mức đứng hình.

Người nọ là quý, là quái, là yêu tinh, dù sao nhất định đó không phải là người.

Y lạnh nhạt nói: “Ta muốn có, cũng có thể là giao cho người khác, mà ta cũng không nói là sẽ giữ lại.”

Con chim cố gắng muốn thoát khỏi chiếc khóa ngọc trên vai Sở Cuồng. Không nghĩ đến nàng thoát được.

Con chim này cũng quá mạnh mẽ, một đường xông về phía trước, lại bị một con gió chụp ngược lại.

Nặng nề rơi trên mặt đất.

“A!” Sở Cuồng đau lòng, xông đến, nâng nàng lên, “Ngài cần gì phải quá đáng như vậy?!”

“Ồ..... Xem ra hoàng thượng chắc sẽ không chịu từ bỏ ngôi vị hoàng đế rồi phải không?”

Được, muốn lấy thì cho, Sở Cuồng tính vốn bướng bỉnh, đã đến nước này, liền tuyệt không trở về vô ích.

“Ta đồng ý, nếu ngài muốn, thì cho ngài, ngôi vị hoàng đế là cái gì?! Đối với ta, cũng chỉ là gánh nặng mà thôi!”

“.....”

A, hần dám nói ra những lời như vậy sao? Trong lòng Thái Thái không hiểu sao lại cảm động, a – thật sự rất cảm động –

A –

Sở Cuồng đã đau lòng đến cực điểm, đau đến nổi ra cả mồ hôi lạnh, hần cắn răng một cái: “Nếu ngài muốn lấy, thì lấy đi, người sống một đời, thân phận địa vị, không phải chẳng là gì cả sao?!”

“Ha ha. Rất tốt, các người lên đây đi.”

Cửa vừa mở ra, mấy người cùng đi vào.

Trong một căn phòng vô cùng thanh nhã, có một thanh sam nam tử trẻ tuổi, nam tử này ước chừng ba mươi, không khác là mấy so với Sở Cuồng, thần thái phần khôi, tướng mạo thần tuấn phiêu dật, y dùng một đôi ánh mắt trong suốt lại vô tình nhìn người tới, mà người tới lại dùng ánh mắt nhìn quý để mà nhìn y. Không nghĩ đến lại là một người trẻ tuổi, tiểu Cao đi đến, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống: “Sư phụ!”

“Y là sư phụ ông? Sao trẻ như vậy?”

“Ai nói sư phụ không thể trẻ tuổi? Ngài ấy chính là sư phụ ta, ngài mười tuổi, ta sáu lần tuổi, bá ngài ấy là sư phụ, năm nay, cũng đã được hai mươi năm rồi.” Y mỉm cười gật đầu một cái: “Tiểu Cao, thân thể người vẫn khỏe chứ?”

“Đa tạ sư phụ quan tâm tiểu Cao.”

Tiểu Cao đứng lên nói: “Sư phụ ta chính là đệ tử của Thanh Phong lão tiên, sau khi Thanh Phong lão tiên tọa hóa (*trong đạo Phật ý chỉ Hoà thượng chết trong tư thế ngồi*), sợ rằng cõi đời này không còn cao nhân nào hơn sư phụ ta nữa đâu!” Lão ca ngồi nam tử kia, ai ngờ y cũng không chút khiêm tốn, khẽ mỉm cười: “Đặt bệnh nhân lên giường đi.”

Sở Cuồng đặt thân thể Thái Thái lên giường, sau đó y đứng lên, đi đến bên cạnh Thái Thái quan sát, tay đặt trên bụng của nàng nhẹ nhàng vuốt xuống, Sở Cuồng lập tức quắc mắt, ý bảo, ngài đừng cho mình là cao nhân mà tùy tiện cợt nhả nữ nhân của người khác. Ai ngờ y vẫn tiếp tục sờ, tay vẫn đặt trên bụng nàng, Sở Cuồng nhin không được hừ một tiếng: “Ngài là đang kiểm tra sao?”

“Người yên tâm, ta cũng không phải là đang cợt nhả nàng.”

“Ha ha, ngài yên tâm đi, sư phụ ta là người cầu tiên, làm sao có thể cảm thấy hứng thú với nữ nhân được?”

Đột nhiên y sùng sốt, cười cười lẩm bẩm nói: “Không nghĩ đến trên người nàng còn có bé cưng đấy.”

“A?!” Sở Cuồng giật mình, ý của y chính là Thái Thái mang thai sao?! Sở Cuồng kinh ngạc hỏi: “Bé cưng gì cơ?”

“Ồ, một thứ nhỏ nhỏ như con sâu vậy.”

Ha ha, Thái Thái mang thai sao? Nhanh như vậy? Chẳng lẽ bé con mới được mấy ngày, y đã phát hiện?

Y không đáp, thu tay lại, nói: “Nàng bị trúng pháp môn của một tà phái trong đạo môn, nhiếp hồn thuật.”

“Nhiếp hồn thuật này được thực hiện liên tục trong đêm trăng tròn, mà vật dẫn chính là thứ gần gũi nàng hoặc tóc tai trên người nàng, cho đến lúc hồn phách nàng bị tách ra mới ngừng, dùng phương pháp này, hại người hại cả mình, ta thủy chung vẫn không thể lý giải được vì cái gì người tu hành lại có thể làm như vậy.” Nói xong, y viết một lá bùa, dán vào ót Thái Thái.

“Ngài đang làm gì vậy?” Sở Cuồng hỏi

“Không có gì, cắt đứt pháp thuật đối phương đang dùng với nàng mà thôi.”

“Cao nhân có thể tra ra, đến tột cùng là kẻ nào, hoặc là phương hướng của kẻ đang gây bất lợi với ái thể ta được hay không?”

“Không, ta còn chưa phải là tiên.” Y lạnh nhạt nói, “Chỉ là, trên đời này người dùng loại pháp thuật này không nhiều lắm, nếu người muốn tra, ta khuyên người nên tra từ cao nhân của tứ đại đạo quan trở lên thì hơn.”

“Đa tạ ngài.” Rất tốt, chỉ cần tra ra kẻ nào đang dùng tà thuật, tìm hiểu gốc gác, hần không tin, không lời được kẻ đứng đằng sau lưng ra.

Y móc trên người một hạt châu tỏa ánh huỳnh quang lạnh lẽo từ trong túi ra, cười nói: “Cái này là ngọc gọi hồn, cho nàng nuốt nó, thấp một cây nhang.

Chờ nhanh tàn, nàng sẽ trở lại bình thường. Cũng nguy hiểm thật, thật may là hồn của cô nương này không tiêu tan, lại bám trên người con chim nhỏ này.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Trở Về Hoàng Cung

Nhìn con chim này rất thú vị, cao nhân đưa tay ra, ý muốn chim nhảy vào lòng bàn tay y, ai ngờ Thái Thái vẫn bất động, hướng về hán kêu một cách khó nghe.

“Tính khí cũng không vừa.” Y nói. Ha ha, nha đầu không biết điều. Y nhìn người nằm trên giường, bấm đốt ngón tay tính toán, rồi lại giật mình nhìn nàng, đây là mệnh cách gì đây? Ha ha – lại lắc đầu một cái –

Sở Cuồng thật sự có chút sợ hãi lẽ đột nhiên vị cao nhân này phát bệnh thần kinh, rồi lại gây bất lợi cho Thái Thái, vì vậy hán ôm lấy nàng vào ngực mình.

Cao nhân nhưng mảy yếu ợt cười, nói:

“Ngươi đừng quên, ngươi đã đáp ứng với ta, dùng ngôi vị hoàng đế để trao đổi, đợi đến trăng tròn tháng sau, ta sẽ đến kinh thành tìm các ngươi, đến lúc đó, nàng hồi tỉnh, ngươi sẽ phải giao ngôi vị hoàng đế cho ta.”

“Hừ, ta nói được, thì sẽ làm được! Ngài hãy yên tâm đi!” Sở Cuồng nói.

Không ngờ, ánh mắt của hán cùng cao nhân kia chạm vào nhau, y cười một tiếng, nói: “Hoặc là ngươi có thể buông tha cho việc cứu nàng ấy, để nàng biến thành một con chim, ở cùng ngươi cả đời cũng không tồi.” Nói xong, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, phi thân xuống, tà áo tung bay, chim ở quanh đều vây quanh, đậu vào trên bờ vai y, Sở Cuồng từ trên cao nhìn xuống nam tử thâm sâu không lường được này.

Đây được xem như thể ngoại đạo nguyên đạt đến cảnh giới thần tiên, Sở Cuồng nằm trên cỏ nhìn ánh trăng tròn nhô lên trên đầu, một cánh hoa hồng nhạt rơi xuống, hán cong ngón tay chạm vào con chim nhỏ, “Ta nói nhỏ cho nàng biết, nếu ta không làm hoàng đế nữa, chúng ta có thể đi tìm một thể ngoại đạo nguyên giống vậy, hoặc là để gã cao nhân kia đi làm hoàng đế đi, vì phu cùng nàng sẽ chiếm lấy đất của y, cùng nhau sống đến răng long đầu bạc.” Lại cười một tiếng: “Vừa đúng với ý định lòng nàng, không cần phải lo lắng tam cung lục viện của hoàng đế nữa. Nơi này chỉ có ta và nàng.”

Đêm nay quả thật đã nói quá nhiều rồi.

Nàng nghe thấy cả, tuy không nói ra được mà thôi, chẳng qua nếu có thể nói, nàng nhất định phải mắng hán, hán cảm khái như vậy, nhưng trong lòng chắc không nỡ bỏ ngôi vị hoàng đế kia. Hán ngồi đây nói vậy với nàng, thật ra là đang an ủi bản thân chứ làm sao bỏ được.

Thật ra thì, chỉ cần hán đã từng nói vậy, coi như dù chỉ là lời nói chót lưỡi đầu môi, nàng cũng nhận.

Nếu biến thành chim cũng không thể thoát khỏi bàn tay hán, vậy, nàng quyết định sẽ không bao giờ bay nữa, sẽ ở lại với hán, tam cung lục viện, mặc kệ nó đi.

Nàng chỉ có thể yên lặng nghĩ như vậy, cho dù có đến cửu cung bát thập (80) viện thì sao chứ, chỉ cần nam nhân này vẫn là Sở Cuồng thì đủ rồi.

Cho dù chỉ trong một thời khắc này, nàng chiếm được một nam nhân như vậy, cũng là đáng giá.

Chỉ có một nguyên tắc, nếu Sở Cuồng toàn tâm toàn ý yêu nàng, vậy nàng cũng sẽ toàn tâm toàn ý yêu hán, nếu Sở Cuồng chịu nhường ngôi hoàng đế, nàng liền đánh đổi cả đời này mạng này, tất cả đều trao cho hán.

“Nàng mang thai, biết không? Chúng ta có con rồi.” Vào lúc nàng đang trầm tư, Sở Cuồng liền phun ra một câu dọa người như vậy.

Chuyện khi nào? Vì sao nàng không biết gì cả? Vậy theo ý hán, con sâu nhỏ từ miệng vị ‘cao nhân’ kia chính là con ư?

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Bánh bao, tháng này nàng vẫn là chim, đừng bay ra ngoài kẻo bị điều hâu xoi tái mắt đấy, lúc đó đến vì phu cũng không thể bảo vệ cho nàng được, hiểu chưa?” Hán kiên nhẫn cười một tiếng, lấy từ trong ngực ra một nắm thức ăn cho chim: “Cao lương rang thượng hạng đây.”

Cao lương rang dờ ọc, cái miệng chim của nàng khẽ nhấp, lúc này nàng mới biết làm chim thật khổ, làm người sướng hơn.

“Hà, trăm không biết con chim này mấy tuổi rồi, tóm lại, nàng không thích cũng phải ăn, rất tốt cho sức khỏe loài chim.”

Nàng muốn bay đi, lại bị thủ pháp bắt chim đã luyện đến mức thành thực của hắc chộp lại: “Còn một chuyện nữa, làm chim, cũng đừng để phân chim rơi vãi lung tung.”

Tim nảy lên, mặt đỏ bừng, trên đảo này nhiều chim như vậy, sao hắc lại đổ thừa mỗi nàng vậy chứ?

Nàng là một con chim đặc biệt thích ở sạch và hiểu quy củ. Mặc dù đôi khi không nhịn được vung vẩy phân chim, nhưng lúc đó cũng là ẩn nấp ở nơi không có người cơ mà.

Chưa bao giờ thái bậy bạ đâu nhé!

Người ngoài nhìn vào thấy Sở Cuồng giống như điên rồi, lại đi liếng thoảng không ngừng, thi thoảng lại tán gẫu đôi câu với con chim nhỏ trong ngực.

Đoàn người trở về U Châu, sửa soạn hành lý, mang theo Thục phi, quyết định trước tiên hồi cung.

Bên ngoài trời băng mưa tuyết, hắc giấu nàng ở nơi ấm nhất trong ngực, nhìn nàng thỏa mãn híp mắt.

Như gia tam thông được giao nhiệm vụ chăm sóc cho thân thể của Thái Thái.

Một đường vội vã như điên, rốt cục chỉ tồn một nửa thời gian, đã trở lại kinh thành.

“Thẩm Vân Hiến, đối với những chuyện dọc đường này, tốt nhất là ngươi nên giữ kín cái miệng mình lại.”

“Dạ!”

“Vào kinh thành ngày ngốc hai năm bên cạnh trẫm đi, tốt nhất ngươi hãy làm sao để trẫm có thể thay đổi ấn tượng về con cháu Thẩm gia mới được.”

“Vâng ạ!”

Nghe tin Sở Cuồng hồi kinh, các vị phi tần trang điểm ăn mặc lộng lẫy.

Bảy phi tần xinh đẹp quỳ gối trước cửa hoàng cung.

Sở Cuồng tung người xuống ngựa, cúi đầu nói với ngực mình: “Dậy đi, về đến hoàng cung rồi, mi cũng nên ra ngoài vận động một chút đi.” (Vị lúc này em Thái Thái ở hình dạng chim trước mặt mọi người, gọi ‘nàng’ kỳ quái lắm nên mình để anh Cuồng xưng ‘ta’ ‘mi’ n hé ^^)

“—” Hoàng thượng đang nói chuyện với ai vậy??

Hai mặt nhìn nhau, lại nghe thấy hắc làm ra hành động thứ hai: “Đưa hoàng hậu nương nương vào chăm sóc cho cẩn thận.”

Sau đó đoàn người lại nhìn thấy Như gia tam thông đỡ hoàng hậu đang ngơ ngác ngốc ngếch, chậm rãi đi về phòng.

Sao vậy, bị bệnh?!

Hoàng hậu nương nương sao lại biến thành như vậy?

Hoàng hậu nương nương biến thành vậy, hoàng thượng lại một chút cũng không quan tâm?

Hắc hướng về ngực mình cười dịu dàng một tiếng: “Thật buồn bực, mi sợ trời bên ngoài lạnh sao, ta đưa mi về phòng.” Nói xong, không nhìn chú vị phi tần một cái, trở về ngự thư phòng.

Tiểu Đức Từ ngàn thương vạn nhớ, không nghĩ đến lại nhớ thương phải một hoàng hậu nương nương đáng về si ngốc như vậy.

“Hoàng thượng ~ Hoàng hậu nương nương bị làm sao vậy ~ tất cả mọi người đều đang bàn tán ah ~”

“Ồm.” Sở Cuồng giống như hoàn toàn không nghe thấy gì cả, bốc một miếng thức ăn, đút cho chim.

Ờ? Hoàng thượng chủ từ từ khi nào lại thích chim chứ?

Haizz – hoàng thượng mê muội mất cả ý chí, không quan tâm hỏi han hoàng hậu nương nương, thật khác xa với hoàng thượng lúc xuất cung nha!!

“Hoàng thượng, có cần truyền lệnh không ạ?”

“Ừ, để trẫm tính thử mấy món.” Hắc cười một tiếng: “Bò cạp chiên dầu, tép chiên dầu, cá vụn chiên, cộng thêm một chén com mềm.” Nghĩ đến đây, hắc lại cười một tiếng: “A, đúng rồi, hai vốc hạt dưa nữa, nhanh đi!”

“Vâng—!!” Nghe sao cũng giống như đang muốn nuôi chim ấy?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Sóng Gió Lại Nổi Lên

Hoàng thượng trở về, tính tình lại đại biến, không quan tâm chính vụ, không để ý quốc sự, ngay cả việc thăm thái hậu cũng lười, cả ngày nấp trong thư phòng chăm chim. Cho nên thái hậu liền nhờ Mai phi, Lan phi lặng lẽ đi xem xem, sau đó về báo lại với bà. Thái hậu đi thăm hoàng hậu, phát hiện ra hoàng hậu quả nhiên biến ngốc. Bà vừa đau lòng, lại vừa cảm thấy tức giận, tức giận vì Thái Thái lớn mật làm trái cung quy, dám lên xuất cung, vốn muốn trừng trị một phen, nhưng giờ nàng đã vậy, có khác gì bị tống vào lãnh cung?

Nhất thời bà mềm lòng, chuyện trừng phạt nàng coi như xong.

Hoàng thượng không chú ý đến chuyện gì cả, thái hậu liền hạ lệnh truyền phu thê Chu đại nhân vào cung, Chu phu nhân khóc cả nửa ngày, sau liền quyết định ở lại Phụng Tảo cung chăm sóc Thái Thái cho đến lúc nàng bình thường lại.

Mai phi Lan phi không đợi người bẩm báo, đã lặng lẽ tiến đến gần Ngự thư phòng, nghe thấy Sở Cường nói, ‘Nàng để trăm yên một lát đi!’

Hai người này sinh lòng nghi ngờ, tiến tới, dùng ngón tay chọc hai cái lỗ, lặng lẽ nhìn vào, ai ngờ lại thấy hoàng thượng tay nắm chặt một con chim, uy hiếp: ‘Nàng gấp, chẳng lẽ trăm không gấp sao, nếu cứ mãi đối mặt với cái dạng chim này mãi, trăm cũng sẽ điên mất.’ Nói xong, cười một tiếng, thả tay ra, con chim kia bay lên, đậu trên một gốc cây mai hồng.

Mai phi Lan phi sợ dây dưa lâu nhất định sẽ bị hoàng thượng phát hiện, lúc này liền lặng lẽ rời đi.

‘Mai phi tỷ tỷ, hoàng thật thật kỳ quái.’ Lan phi cau mày nghi ngờ: ‘Tỷ có phát hiện thấy không, lúc hoàng thượng nói chuyện với con chim kia, giống như là đang nói cùng với một người nào đó vậy, tỷ nói xem, có phải là hoàng thượng chịu kích thích quá lớn, cho nên, tính tình mới đại biến như vậy hay không?’

‘Chuyện này ta cũng không thể hiểu được, tóm lại rất kỳ quái.’ Trước mắt đã là diện thái hậu.

Nhị phi vòng tay tiến vào, sau khi thỉnh an liền đem đầu đuôi chuyện chứng kiến hôm nay kể cho Thái hậu, thái hậu thật bận lòng, chẳng lẽ hoàng thượng là vì chuyện của hoàng hậu mà bị kích thích gì sao? Vậy đến tột cùng là hoàng hậu bị bệnh gì? Tại sao truyền liên tiếp hơn hai mươi thái y cũng không thể chữa ra bệnh? Hoàng thượng cũng vậy, chẳng lẽ hoàng thượng cũng bị bệnh hay sao?

‘Mai phi, Lan phi, hai người các ngươi có cảm thấy chuyện này rất kỳ quái không?’

‘Nương nương, hoàng thượng vừa mới hồi cung, nô tỳ nghĩ nên chờ một thời gian nữa đi, có lẽ là hoàng thượng đang mệt mỏi, cho nên mới lo lắng chính vụ. Chẳng qua là tạm thời thôi, nương nương đang mang bệnh, xin nương nương an tâm để dưỡng bệnh ạ.’ Thái hậu gật đầu một cái, gần đây bà hay nhức đầu, uống quá nhiều thuốc cũng không tốt, chỉ có ăn thần đan mà Lan phi dâng lên kia, mới có chút khởi sắc: ‘Lan phi, thuốc của ai gia phòng chừng không còn nhiều lắm.’

‘Dạ, để nô tỳ cho người đi phối, nô tỳ đã có được phương thuốc, sẽ giao nó cho Vương thái y.’

Thái hậu gật đầu một cái, không còn tâm trạng hỏi thêm, Mai phi vạn phúc nói: ‘Nương nương, nô tỳ có chuyện muốn xin ý chỉ.’

‘Chuyện gì?’ Thái hậu đỡ trán khép mắt hỏi.

‘Nô tỳ nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của hoàng hậu nương nương rất đáng thương, lại lo lắng đám cung nhân hầu hạ nàng không chu đáo, cho nên muốn xin mỗi ngày đến xoa bóp thân thể cho hoàng hậu, để phòng lúc tỉnh lại, lại bị biến chứng, không đi được, hoặc không chạy được, như vậy thật không tốt.’

‘Mai phi, ngươi thật là một cô gái dịu dàng hiền lương, được rồi, ai gia đồng ý.’

Mai phi khẽ mỉm cười, hai người cáo lui ra ngoài, Lan phi lạnh lùng cười một tiếng: ‘Ta không hiểu.’

‘Muội không hiểu cái gì?’

‘Vì sao tỷ bỗng nhiên trở nên tốt bụng như vậy, lại đi hầu hạ hoàng hậu?’

‘Bởi vì dù sao nàng cũng là hoàng hậu, chẳng lẽ lý do này không chính đáng sao?’

Lan phi lắc đầu, vừa đi vừa nói: ‘Ta tỷ cùng vào cung, có lẽ cũng là vì gia tộc mà tranh quyền đoạt lợi, tỷ lại bỗng nhiên phát lòng Bồ Tát, dĩ nhiên ta sẽ

hoài nghi.” Mai phi đảo mắt nói: “Lan muội muội tự cho mình là thông minh xuất chúng, dĩ nhiên sẽ luôn tỏ ra thanh cao ngạo mạn, loại tính cách này, sẽ mang đến chuyện xấu cho bản thân đấy.”

“Ha ha ha.” Lan phi cười một tràng xong, hai người liền bỗng nhiên sững sờ, nhìn công chúa Hung Nô đang bước đến trước mặt mình. “Đây mới là trời sinh ngạo mạn.” Lan phi nhỏ giọng nói. Mai phi cười một tiếng, cũng nhàng nhạt khế nói: “Cũng chỉ là một man di nữ nhân thôi.” Công chúa Hung Nô vào cung để hòa thân, được sắc phong làm Hòa phi. Ý nghĩa là Đại Sở cùng Hung Nô vạn đời hòa bình.

Nhưng ai chẳng biết, nàng ta cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Hoàng thượng không sùng ái nàng, cũng không nói chuyện với nàng, dù sao nàng cũng không thêm nói chuyện với người ta, mọi người ở trong cung đều kiêng kỵ nàng là một nữ nhân man di, tránh xa được bao nhiêu thì tránh.

Không nghĩ đến vị công chúa Hung Nô kia lại đi về hướng hai người, sau đó dừng lại hỏi: “Hoàng hậu nương nương bị bệnh gì vậy?”

“Sao, công chúa có hứng thú với hoàng hậu à?”

“Ta chỉ muốn hỏi các tỷ, hoàng hậu là bị bệnh gì?”

“Là bệnh chỉ có ở Sở quốc, nói ra muội cũng không hiểu?”

Ai ngờ Hòa phi giương mày, nhếch môi cười, “Thân thể nàng ở Đại Sở, tự nhiên là bệnh của Đại Sở, chẳng lẽ là bệnh của Hung Nô sao?”

Hòa phi mang người đi về phía Phụng Tảo cung.

“À muốn đi thăm hoàng hậu sao?” Mai phi thật không thể hiểu được nữ nhân này.

“Chắc là à muốn đi nhìn ngắm dáng vẻ quốc sủng của Đại Sở ấy mà.”

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Như gia tam thông cũng từng nghe nói đến Hòa phi, chẳng qua là chưa gặp qua bao giờ, mọi người nói Hòa phi vô cùng khiêm tốn, không tham gia bất cứ hoạt động nào trong cung, dù sao hoàng thượng căn bản cũng chẳng nhớ đến người này, nhưng tai mắt nằm vùng bên cạnh nàng ta, cũng là nhiều nhất từ trước đến nay. Nàng căn bản là cái đinh trong mắt người trong cung, là gian tế của Hung Nô.

Chỉ là nàng giống như một chút cũng không thêm đề ý.

Bây giờ nàng đi vào Phụng Tảo cung, đứng ở bên giường hoàng hậu, trong mắt chăm chú nhìn Thải Thải ở trên giường. Mặt không chút biểu tình.

Nàng không nói một chữ nào, đứng đấy thật lâu, sau đó xoay người đi ra.

“Như Tâm, muội nói xem, Hòa y có ý tứ gì đây?” Như Ý đỡ Thải Thải, mức tổ yến bón vào miệng nàng.

“Hoàn toàn không nhìn ra được, tính khí người Hung Nô thật kỳ quái.”

“Tỷ nghe nói, không ít kẻ lên lút bàn tán, Hòa phi là gian tế Hung Nô ở Đại Sở.”

Nhưng mặc kệ, bây giờ còn gì quan trọng hơn so với nương nương chứ? Như Tâm Như Ý không phải là không quan tâm đến thị phi, chẳng qua là nghe theo lệnh hoàng thượng, phải trông nom thân thể hoàng hậu nương nương cho thật cẩn thận mà thôi.

“Mai phi nương nương, Khâm Mai bái kiến Mai phi nương nương!”

Như Tâm Như Ý liếc nhau một cái, lòng sinh nghi, sao hôm nay người tới lại càng lúc càng khó chơi thế này?

Hai người đứng lên, định thỉnh an Mai phi. Không ngờ lại thấy Mai phi đã đi vào, còn dẫn theo một đại phu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 212: Cẩn Thận Thì Tốt Hơn

Bên ngoài vẫn còn lạnh lẽo, Sở Cuồng khoác áo choàng, mang theo mũ lông chồn, trên đỉnh mũ có một chỗ hõm xuống, hấn liền đặt nàng vào trong, cho

nên dù ra ngoài có lạnh cũng không sợ bị đông cứng, dù sao bây giờ nàng là chim, sinh mạng yếu ớt, trời đông giá rét như vậy, một con cảm mạo, cũng đủ để chim bỏ mạng, cho nên Sở Cuồng cực kỳ cẩn thận với nàng.

Sở Cuồng vừa đến cửa tẩm cung Mai phi, liền nhìn thấy một khung cảnh mỹ lệ, tuyết rơi nặng hạt, Mai phi khoác áo choàng đỏ đi vào Mai viên, nô tỳ tay nâng chiếc khay, Mai phi ngắt lấy nụ hoa chưa nở trên cành, cho vào trên khay, nghe thấy tiếng hoàng thượng giá lâm, Mai phi cười một tiếng, xoay người lại, thỉnh an: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, sao hôm nay hoàng thượng lại rảnh rỗi như vậy ạ?” Sở Cuồng cho người miễn lễ, sau đó dùng ngón tay kẹp lấy hoa trên khay, cười nói: “Thứ này dùng để làm trà sao?”

“Vâng ạ, hằng năm nô tỳ sẽ hái hoa, để làm trà hoa. Hoa mai mùi thơm ngát, vị cũng rất tốt, đứng thứ hai là anh hoa, cũng chính là hoa anh đào.” Sở Cuồng đi vào bên trong, Mai phi cẩn thận đi theo sau, Sở Cuồng nói: “Trẫm cũng từng uống trà hoa anh đào, ồm, là của hồi môn lúc hoàng hậu tiền cung.” Còn nói thêm: “Trà này làm ra sao?”

“Đầu tiên nô tỳ sẽ mang về, phơi khô, sau đó cho vào một ít mật ong. Lúc uống sẽ có vị ngọt.”

Sở Cuồng cười một tiếng: “Hoàng hậu nương nương làm trà, ngoại trừ phơi khô trà ra, còn dùng một loại muối nữa. Trong ngày đông nếu bị ho khan, có thể chưng với chút muối, mùi vị không tồi.” Mai phi thấy hắn nói mấy câu đều nhắc đến hoàng hậu, trong lòng hơi ẽ ảm: “Hoàng thượng, hôm nay đến có chuyện gì vậy ạ?”

“Ồ, trẫm nghe nói bây giờ mỗi ngày nàng đều đến xoa bóp cho hoàng hậu sao?”

“..... À, đúng vậy, hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên mà thôi. Hoàng thượng đã biết chuyện?”

“Trẫm thật được an ủi, Mai phi quả nhiên là mẫu mực hiền lương thực đức của tiểu thư khuê các.”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Vừa dứt lời đã vào trong tẩm cung Mai phi, Mai phi cho người chuẩn bị đồ pha trà, định biểu diễn một chút thủ pháp pha trà ở trước mặt hoàng thượng. Sở Cuồng ngồi xuống, nhìn nàng, Mai phi ăn mặc thanh nhã, cử chỉ hết sức dịu dàng. Không lâu sau, một chén trà đã được pha xong, Sở Cuồng đứng dậy bước đến nhìn, hoa mai nở rộ trong nước, tranh nhau khoe sắc, thanh nhã lại khác biệt. Hắn cười một tiếng: “Đẹp lắm.”

“Đề nô tỳ hầu hoàng thượng dùng trà.....” Nói xong, nàng bưng chén trà, đưa đến, đột nhiên chân mềm nhũn ra, ngã nhào về phía Sở Cuồng, ai ngờ lại ngoài dự liệu nàng, Sở Cuồng không đỡ, mà là tránh ra. Mai phi ngã nhào về phía mặt đất!

“Á~!”

Thật may là Sở Cuồng giữ tà áo phía sau túm nàng trở lại, trước khi nàng hôn đất.

—chỉ cần tưởng tượng một chút cũng biết, tư thế ngã này xấu xí, lúng túng đến cỡ nào.

Mai phi đỏ mặt, “Nô tỳ bất nhã, hoàng thượng thứ tội.”

“Ồ, không thể trách nàng được. Nàng sao vậy?”

“Chẳng qua hôm nay nô tỳ xoa bóp cho hoàng hậu nương nương nên tay chân hơi mỏi thôi ạ.”

A, mỏi đến vậy sao? Thái Thái một mực nằm trong mũ không dám ra ngoài. Nhưng những lời của bọn họ nàng một chữ cũng không nghe sót, hừ, Sở Cuồng người thật đúng là biết giả vờ, mọi hành vi đều như một hoàng thượng già đời, nhưng nghĩ kỹ lại một chút, hình như nàng đối với hắn cũng chưa từng giống như Mai phi dịu dàng vậy.

“Mai phi sao nàng lại bị mỏi đến vậy, ngay cả chân cũng bị mỏi theo sao?”

“Bởi vì nô tỳ xoa bóp giúp nương nương, có lúc sẽ bị gấp đầu gối, nô tỳ đã được nuông chiều từ bé, cho nên mới gấp hơi lâu một chút, đã bị đau nhức, còn cổ tay nô tỳ do dùng sức bóp nên đương nhiên cũng sẽ đau.....”

“Thật cực khổ, trẫm cũng không đành lòng nhìn nàng mệt như vậy.” Hắn lại ôm lấy eo nàng, cười một tiếng: “Mai phi, nếu nàng đã mệt như vậy, thì sẽ không thể pha trà cho trẫm nữa rồi.”

“Nhưng dù thế nào, đây đều là do nô tỳ tự nguyện, hơn nữa, nếu hoàng hậu nương nương có thể chuyển biến tốt, vậy cũng xem như một việc tốt.”

“.....” Sở Cuồng mỉm cười nói: “Ừ, trẫm sẽ nhớ ý tốt của nàng, chỉ là, từ nay về sau không cần phải đến Phụng Tảo cung nữa, hoàng hậu không đáng giá để nàng phải làm như vậy, hoàng hậu là tự làm tự chịu nên mới biến thành dạng kia, nếu như nàng ấy khỏe lại, trẫm nhất định sẽ phạt nàng ấy thật nặng!”

“Hoàng thượng đừng như vậy, thật ra hoàng hậu nương vẫn còn nhỏ, người cũng chỉ là bộc phát chút tính tình con trẻ mà thôi.”

Sở Cuồng gật đầu: “Chuyện này nói sau đi, nhưng nàng cũng không cần thiết phải mệt nhọc như vậy, ngày mai không cần phải đến Phụng Tảo cung nữa.” Sở Cuồng lại ngồi một lát, nói đông nói tây, cuối cùng nói ra đến cửa, vừa ra khỏi cửa liền đi thẳng ra ngoài, Mai phi biết hắn muốn đi, liền đi theo.

“Mai phi, sau này mỗi ngày đến ngự thư phòng pha trà cho trẫm, biết không?”

“Vâng, hoàng thượng!”

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Sở Cuồng mách cho Như Ý một cách, nếu sau này Mai phi lại muốn đến xoa bóp, liền nói thẳng với nàng ấy, hoàng thượng có ý chỉ, muốn Mai phi bảo trọng thân thể, không nên quá mệt nhọc.

Mà hình như Bánh Bao không được vui, sau khi hần đi vào nơi của Mai phi, cũng đâu có nói gì khiến nàng ấy không vui chứ? Sở Cuồng cầm lấy một hạt dẻ đã tách vỏ, Bánh Bao lại nhảy hai bước xoay lưng lại. Giận sao? Sở Cuồng dùng ngón tay vuốt bộ lông vũ mượt mà của nàng.

“Sao nàng lại lơ ta vậy? Ô, nàng ghen sao?”

Hừ, lười phải ghen đấy,.....

“Haiz, bây giờ nàng thành chim thể này, trầm buồn lắm nha, làm sao đây?”

Buồn, thì cứ đi tìm phi tử của ngươi đi! Trong lòng nàng thầm nghĩ.

“Bằng không, trẫm tới với thân thể nàng, có được hay không? Mặc dù không có hôn, hưng dù gì cũng là hoàng hậu mà?”

Không biết xấu hổ, vô sỉ, hạ lưu!

Nàng nghiêng đầu, dùng sức cắn ngón tay hần, cắn rất mạnh: “Sao nàng phải kích động như vậy làm cái gì?”

Tiểu Đức xách hộp đựng đồ ăn trở lại, thấy ngón tay hoàng thượng bị con chim nhỏ này ngậm thật chặt.

“Ồi?~!” Hần nhào đến định dụ con chim nhỏ, không ngờ lại bất cẩn làm gãy một cái lông vũ của nàng.

Sở Cuồng nhìn thấy, kinh hãi! Hần vỗ bàn, hung hăng mắng: “Đáng chết! Ngươi xem ngươi đã làm chuyện tốt gì này!”

“Ồi! Nô tài sai rồi, nô tài sai rồi, nhưng mà nô tài không đành lòng nhìn con chim này làm hoàng thượng bị thương nha!”

Sở Cuồng chau mày, nổi giận: “Trẫm có chút thái độ nào tỏ vẻ không muốn sao? Tiểu Đức, ngươi nhớ đây, với con chim này, ngươi phải xem nó như tổ tông thứ hai trong hậu cung này!”

“Vâng! Vâng.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Bắt Đầu Xuất Hiện Mối Nguy

Chuyện Sở Cuồng bị một con chim mê hoặc truyền ra ồn ào huyên áo, trừ bỏ những người hiểu chuyện, còn lại mọi người đều căn bản không thể lý giải tại sao hoàng thượng lại bị mê muội mất hết ý chí như vậy. Thái hậu vốn rất ít khi hỏi han đến chuyện triều chính, hôm nay lại tự mình Tiểu Tuyên cung của hoàng thượng, bà thật sự muốn nhìn xem đó là con chim như thế nào mà lại biến hoàng thượng thành như vậy. Lúc đi bà có chút tức giận, vì vậy cũng không báo bất cứ kẻ nào trong Tiểu Tuyên cung thông báo cả.

Bà đi vào, nhìn thấy Sở Cuồng đang hạ màn nằm ngủ.

Mỗi ngày hoàng nhi của bà canh năm rời giường, hơn hai mươi năm qua, chưa từng bị gián đoạn, lúc trước, chính sách giáo dục hoàng tử của bà đối với hần chính là luyện kiếm tập võ, buổi sáng viết chữ, ăn cơm trưa xong, nghỉ ngơi một lát, sau khi dậy thì đọc sách, buổi chiều mới thả hần ra ngoài với đám con cháu quý tộc, các hoàng huynh chơi đùa một chốc. Thói quen nhiều năm không thay đổi, nghe nói lúc hần ở U Châu cũng tự mình giám sát bản thân, không hề lơ là.

Nhưng giờ mặt trời đã lên cao, hoàng thượng, đến tột cùng là vì sao lại trở nên như vậy?

“Hoàng thượng sinh bệnh sao?” Thái hậu cố ý hỏi.

Tiểu Đức đáp ứng trả lời: “Hoàng thượng chỉ là chưa dậy thôi ạ.”

“Còn chưa chịu dậy? Đám nô tài các người, vì sao không gọi hoàng thượng dậy?!” Ngừ điệu bà nghiêm khắc, thoát nhìn, tựa hồ muốn phạt cả tiểu Đức, hần vội vàng giải thích: “Nô tài có gọi hoàng thượng, nhưng mà hoàng thượng nói ngài còn chưa muốn dậy, nếu.

“Oáp —” Trở mình một cái, Sở Cuồng nói: “Mẫu hậu, là trẫm nói muốn ngủ thêm một lát nữa.”

“Hoàng thượng, bây giờ mặt trời đã lên cao ba sào, hoàng thượng còn phải lên triều, cho dù có mệt đi chăng nữa, cũng không thể nằm ì trên giường lãng phí thời gian như vậy được.”

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm” Hần đứng dậy, tiểu Đức vội đi qua mặc quần áo vào cho hần.

Thái hậu nhìn thấy bên gối hần có một con chim đứng lên.

Chính là nghiệt súc này?

“Nghe nói gần đây hoàng thượng thích chơi chim?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Là con chim này sao?” Thái hậu thử dò hỏi, thật ra vì một con chim mà cãi nhau với hoàng thượng, thì không thể nào nói nổi. Nhưng mà, con chim này xác thực chiếm đi không ít tâm trí của hoàng thượng. “Hoàng thượng làm sao lại học thói chơi chim ăn chơi trác táng này vậy? Con chim này, là ai tặng cho hoàng thượng?”

“Là Sở Vinh.” Hần cười: “Đột nhiên trẫm phát hiện, thì ra chơi bởi, sướng hơn làm hoàng thượng, mẫu hậu, trẫm có suy nghĩ không muốn làm hoàng thượng, cho nên, một chừng một ngày nào đó, trẫm sẽ thoái vị, trao lại ngôi vị hoàng đế cho kẻ nào thích làm thì làm.”

“Cái gì?!” Không muốn làm hoàng thượng? Đầu thái hậu ong ong, mơ à! Bà nằm mơ cũng chưa từng nghĩ việc đời mình lại có thể nghe thấy những lời không thể tưởng tượng nổi như vậy từ chính miệng con mình. Đây là lời hoàng thượng nói sao? Đây là lời mà một hoàng đế chí khí như mây trời có thể nói được sao? Nhưng dù có đối mặt với chuyện gì xảy ra, thái hậu luôn luôn bình tĩnh, bà không biết hoàng thượng có khúc mắc ở đâu, nhưng bà biết, Sở Cuồng làm vậy, tuyệt đối là có nguyên nhân.

Bà ngồi xuống ghế, hỏi: “Vì sao đột nhiên hoàng thượng lại chán ghét ngôi vị hoàng đế như vậy?”

“Bởi vì trẫm phát hiện, chơi bởi khỏe hơn làm hoàng đế.”

Thái hậu cúi đầu nghĩ, hay là đây là mưu kế của hoàng thượng, thủ đoạn để che mắt kẻ nào đó ở trong triều? Nếu thật sự như vậy, hần cần gì phải che mắt cả mẹ ruột của mình, hần là nên ăn ngay nói thật, vô luận như thế nào thì bà cũng đứng về phía hần.

Nhưng Sở Cuồng lại nói: “Mẫu hậu, lần này hoàng nhi là nói thật đấy ạ.”

Đây không phải là sét đánh giữa trời quang sao? Bệnh đau đầu của thái hậu lại phát tác, bà đứng lên lạnh lùng nói: “Hoàng thượng, ngài thật sự muốn chọc tức chết mẹ ngài sao, ta thật đau lòng, không biết hoàng thượng đây là bị làm sao nữa!” Nói xong, bà hoang mang rối loạn rồi đi. Vừa vào trong kiệu, đầu đau như muốn nứt ra.

Sở Cuồng vội bảo tiểu Đức đi xem tình hình thái hậu. Hần nhủ mày, trong lòng vạn phần cảm thấy có lỗi, nhưng, khi đó hần đã muốn đáp ứng người kia, sẽ dùng ngôi vị hoàng đế để trao đổi, đây là chuyện đã quyết định, cho nên lần này trở về liền giả bộ tỏ vẻ không còn lòng dạ nào với ngôi vị hoàng đế, chỉ vì sợ đến lúc đó, mọi người sẽ bối rối. Sở Cuồng quyết định sau khi Thái Thái tỉnh dậy, sẽ tuyên bố mình say mê tu luyện pháp thuật, đến lúc đó, sắc phong cao nhân kia làm quốc sư.

Hần, thật sự còn một mối thù sâu nặng phải báo.

Nhưng mà, hy sinh Thái Thái để hoàn thành báo thù, hần không có cách nào làm vậy được.

Trước mắt đành phải đi từng bước tính từng bước.

Xoay người tìm bóng dáng Thái Thái, lại thấy trên giường trống không.

“Chim ngọc, nàng lại chui vào nơi nào rồi?” Sở Cuồng hỏi, bước qua xác chắn lên, cũng không thấy đâu cả. Sau đó mới thấy khác thường, tìm tất cả các góc trong phòng, cũng không thấy, hần phiền muộn nhìn xung quanh, ngoài ý muốn nhìn thấy một lỗ thủng trên cửa sổ. Tim lập tức đập thình thịch, không xong rồi! Chẳng lẽ lúc này nàng thừa dịp hần tiến thái hậu, bay ra ngoài cửa sổ rồi sao?

Nhưng nàng sao lại phải lao ra ngoài như vậy?

Sở Cuồng hét lên: “Người đâu, chim trẫm bay mất rồi (=)), bây giờ các người mau điều động người trong cung đi tìm cho trẫm, nếu tìm trong cung không thấy, phải điều động toàn bộ người trong kinh thành tìm cho trẫm!”

“Vâng!”

Sở Cuồng lao ra khỏi tẩm cung, ngẩng đầu nhìn không trung âm u, cúi đầu nhìn màn tuyết mờ mịt.

Trong lòng đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Chẳng lẽ là mẫu hậu –

Mẫu hậu đến tẩm cung nhìn hần, nguyên nhất xuất phát từ việc gần đây bà không thể nhìn nổi những hành vi gần đây của hần nữa, đầu hần ong ong, tiêu rồi, lỡ bị mẫu hậu bắt đi, nếu hần chậm một bước, con chim ngọc kia có thể bị mẫu hậu bóp chết mất. Sở Cuồng ngay cả xiêm y cũng không thay, chỉ mặc tiết y, chân đạp tuyết, chạy như điên về tẩm cung thái hậu.

Tất cả mọi người nhìn thấy hần đều sợ hãi.

Thái hậu cũng sợ hãi, trời ạ, hoàng thượng ăn mặc mỏng manh chạy tới đây, là vì cái gì? Hoàng thượng điên rồi sao? Thái hậu vội vàng ra lệnh: “Mau đi chuẩn bị canh gừng cho hoàng thượng, nhanh đi lấy áo bông đến đây.”

“Mẫu hậu, trầm hỏi mẫu hậu, con chim của trầm đâu?”

“Chim?” Thái hậu lùi một bước ra xa, chẳng lẽ hoàng thượng như vậy đến đây, là vì không tìm thấy con chim kia sao?

Thái hậu sững sốt: “Ai gia không biết.....”

“Mẫu hậu, nếu là mẫu hậu bắt con chim kia, bây giờ xin người hãy trả lại cho nhi thần đi ạ!”

“Hoàng thượng, người thật khiến ta thất vọng, người ăn mặc xuề xòa, vô lý chạy đến đây, chính là vì để đòi lại con chim của người thôi sao? Chỉ là một con súc sinh, vì sao hoàng thượng lại trở nên vô lý như vậy?!”

Thật sự khó có thể giải thích được, Sở Cuồng nhủ thầm: “Con chim đó đối với nhi thần rất là quan trọng.”

“Còn quan trọng hơn mẹ người?”

“Quan trọng như mẹ vậy!” Sở Cuồng chỉ có thể nói vậy.

A a, tức chết bà rồi, ý của hần chính là, con chim kia, lại quan trọng như người mẹ đã sinh ra và nuôi dưỡng hần vậy sao?!

Tức giận đến tím mặt, Thái hậu nói: “Đúng vậy, con chim đáng chết kia là ta bắt, nhưng ta sẽ không giao cho hoàng thượng, ta sẽ chôn nó trong tuyết cho nó chết lạnh đi, hoặc là đặt trên lửa cho nó chết cháy cũng được!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Treo Giải Thưởng Bắt Chim

Còn bảy ngày nữa là đến đêm trăng tròn, Sở Cuồng bị thái hậu mắng to một trận, sau đó buồn bực mà rời khỏi tẩm cung của bà, mẫu hậu là một người hiểu chuyện, vì vậy việc này không thể trách bà, nhưng khổ nỗi hần lại không thể nói những loại chuyện không tưởng này cho mẫu hậu biết được, cho dù bà có tin, thì bà có thể đồng ý cho hần vì cứu hoàng hậu, mà dùng ngôi vị hoàng đế để đánh đổi sao? Hần có thể tưởng tượng được, đến lúc đó thái hậu sẽ sai sát thủ một tát đập chết Bánh Bao, việc hôm nay xác thực hần rất kích động, nhưng, nếu như nàng bị người bắt, với cái dạng đó chỉ cần bị người ta bóp nhẹ một cái, thì ngay cả óc lẫn ruột đều bị văng ra ngoài luôn rồi.

Sở Cuồng đứng trước cửa tẩm cung thái hậu, cảm thấy thời gian không còn nhiều, hần cắn răng ra lệnh: “Tiểu Đức, đi triệu tất cả Ảnh vệ của trầm, trầm muốn lục soát hoàng cung!”

“Hoàng thượng, lục soát hoàng cung không phải là chuyện đùa.”

“Bây giờ đành phải vậy thôi, người nói cho bọn họ biết, phải lục soát tất cả mọi góc ngách trong hoàng cung không được bỏ sót.”

“Hoàng thượng, vì một con chim mà làm to chuyện, lỡ lại đưa đến lời oán trách của mọi người, hoàng thượng.”

“Từ lúc nào lại đến phiên người dạy bảo hoàng đế rồi hả?”

“Nô tài không dám!”

Sở Cuồng nghĩ lại, hẳn nói không phải không có lý, nếu lỡ bị người biết được, hẳn đang tìm một con chim, một sủng vật, truyền ra bên ngoài cung cũng thật không hay, như vậy chẳng phải hẳn sẽ biến thành hôn quân hay sao? Vì vậy Sở Cuồng nói: “Người hãy nói với mọi người, quốc tử bị mất, nhưng nhất định phải âm thầm bảo bọn họ biết, đi tìm hoàng oanh.”

“Dạ!” Hoàng thượng anh minh, như vậy là có thể che giấu tai mắt mọi người rồi.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Hoàng cung triệu tập tất cả người bắt chim trong kinh thành vào cung, một phần mười số người ở lại trong cung giặt lưới chim. Số còn lại được sai đến xung quanh kinh thành, bày thiên la địa võng, nhưng thủ đoạn tuyệt đối không được làm tổn hại đến chim, chỉ tìm duy nhất loài hoàng anh, những loài khác bắt nhầm đều được thả ra. Dưới tầng tầng lớp lớp thiên la địa võng, gần như chỉ trong một buổi chiều liền gần như hoàn thành công việc.

Hắn nghĩ, nếu như nàng không bị bắt, hoặc là nếu có ý thức thì mau mau về đi.

Đột nhiên hắn chợt nghĩ đến, không phải là đã bị đông cứng rơi trên đất rồi chứ.

Hắn lập tức vội vàng phân phó, trong tuyết cũng không được bỏ qua, phải kiểm tra cả lớp đất tuyết trong hoàng cung một lần.

Tất cả mọi người đều bị điều động đi.

Nhưng thời gian từng khắc trôi qua, mỗi một canh giờ, có đến trên trăm con chim hoàng anh bắt được được đưa vào cung. Sở Cuồng không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh cho bọn chúng vào một cái lồng chim khổng lồ, cẩn thận kiểm tra.

“Hoàng thượng, tất cả hoàng anh đều mang một bộ dáng giống nhau, chẳng lẽ hoàng thượng có thể phân biệt được sao?” Tiểu Đức Tử không hiểu được.

Sở Cuồng lười giải thích, Như gia tam thông thấy vậy cũng đi qua, kiểm tra giúp một tay.

“Nàng mau ra ngoài đi, nếu nàng ở bên trong, thì xin nàng đừng khiến chúng ta sốt ruột, nàng đi ra mau đi.”

Sở Cuồng cả giận nói: “Nếu nàng tự mình chạy trốn, thì lập tức hiện thân cho trẫm, sự kiên nhẫn của trẫm là có giới hạn đấy.”

Quan sát cẩn thận, dù sao hoàng anh chính là hoàng oanh, hơn một ngàn con chim ở chung một chỗ, căn bản không thể nào kiểm tra được.”

“Hoàng thượng, làm thế nào cho phải đây?” Như Ý lo lắng hỏi.

“Chỉ còn một cách, chính là đem toàn bộ đám chim này nuôi ở đây, chờ đêm trăng tròn, nếu như nàng có ở bên trong, mục đích của chúng ta vẫn như cũ có thể đạt được!”

“Hoàng thượng, người nói cách gì là sao ạ?” Tiểu Đức Tử mờ mịt hỏi.

Sở Cuồng nói: “Người có biết, con hoàng oanh kia là ai không?”

Tiểu Đức lo lắng lắc đầu, Sở Cuồng nói tiếp: “Đó là hoàng hậu chủ tử nhà ngươì, hoàng hậu nhà ngươì là bị trúng nhiếp hồn thuật, linh hồn của nàng phải ký thác vào thân con chim đó, chờ đến lúc trăng tròn trẫm mới có thể nhờ cao nhân pháp thuật cao cường đến, giúp nàng khôi phục ý thức!”

“A?” Nhất thời, hắn không thể tiếp nhận được cách nói này, lại nhìn thấy hoàng thượng. Như gia tam thông đều mang một bộ mặt nghiêm túc, mới aida một tiếng kêu lên: “Nếu như con chim kia là hoàng hậu bị người bắt đi giết chết thì làm sao bây giờ? Nếu nó bị chết rết thì làm sao bây giờ?!”

“—” Nếu không phải sợ mấy chuyện như vậy, hẳn cần gì phải hao tổn sức lực đến vậy?!

“Nô tài hiểu rồi, nô tài hiểu rồi, bây giờ nô tài sẽ đến trông đám người kia, cẩn thận lật từng mảng đất tuyết lên tra mới được!!”

“Cái tên ngu xuẩn này, người nên sớm nhìn ra mới phải, lại đợi trẫm nói ra mới được sao!!”

Hừ, hẳn nên tự mình đoán ra mới đúng!

Con chim đã mất tích? Mai phi suy nghĩ mấy ngày qua, theo lời cha, nếu linh hồn hoàng hậu còn chưa tiêu tan, ký gửi trên người một người khác thì sẽ không chết, như vậy, nơi nàng ta nương thân, có thể nào không phải là một thân ngươì, mà nơi khác dễ dàng hơn ví dụ như bướm, chim. hoàng oanh.

Nàng đã sớm hoài nghi, chẳng lẽ, linh hồn hoàng hậu đã ký gửi trên người hoàng oanh, sau đó hoàng thượng đã phát hiện.

Vì vậy hoàng thượng mới đem hoàng oanh cùng thân thể hoàng hậu mang về, nghĩ cách hoàn hồn cho nàng?

Nếu như nói, giả sử, linh hồn nàng thật sự ở trong thân chim, vậy thì có thể giải thích được lý do tại sao hoàng thượng không tiếc tiêu tốn cả nhân lực vật lực, chỉ vì một con chim như vậy.

Vậy..... Nếu lúc này, nàng bắt được chim, thì có thể nắm được thời cơ tốt để giải quyết vấn đề hoàng hậu rồi.

Mai phi vào phòng lấy tám ngàn phiếu mấy ngàn lượng, đưa cho cung nữ thân cận mình.

“Người đi đi, đem số tiền này giao cho người bắt chim.”

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Đột nhiên không còn ai đến đưa chim hoàng oanh nữa, chẳng lẽ hoàng oanh trong kinh thành bị bắt hết rồi cả sao?

“Đi xem thử, những người bắt chim kia làm sao vậy?”

“Dạ, để nô tỳ đi xem thử.”

Nàng lập tức nâng váy chạy đi.

Đột nhiên lại chứng kiến một người bắt chim cầm một chiếc lồng tre, bên trong có khoảng mười con chim hoàng oanh. Như Ý liền đi theo sau.

Thấy người bắt chim đi sâu vào trong ngách, bỗng nhiên, đặt lồng chim xuống đất, bê một tảng đá lớn lên, hướng lồng chim nện xuống.

A!! Như Ý hét thảm một tiếng.

Người bắt chim kia sợ hãi quay đầu lại.

Như Ý nhìn lại bãi huyết nhục mơ hồ trên đất.

“A!” Nàng khóc rống lên, xông tới, mặt mày đỏ bừng, giơ tay cho người bắt chim kia một tát!!!

“Lớn mật! Sao ngươi dám giết chết hoàng oanh?! Tại sao?!”

Như Ý không dám nghĩ đến, lẽ đâu trong đó có một con là hoàng hậu nương nương thì làm sao đây!

Vậy chẳng lẽ người phải chết thảm như vậy sao?!

“Ngất rồi, ngất rồi. Người đâu, cô nương này ngất rồi, mau tới cứu người!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Đêm Trăng Tròn

Như Ý – Như Ý – Như Ý –

Tiếng gọi ở bên tai, Như Ý chậm rãi mở mắt, mê man nhìn đám người vây quanh mình.

“Như Ý –”

“Chim–” Như Ý khàn khàn cổ họng, chỉ vào hư ảnh trong không khí, lúc này nàng mới từ từ nhìn rõ, người bên cạnh là Như Tâm, Như Nguyệt, Khảm Mai, tiểu Đức Tử, hoàng thượng không hiểu gì cả đứng nhìn mình.

“Hoàng thượng! Không biết những kẻ bắt chim kia, tại sao lại dùng đá đập chết chim nữa.” Như Ý đứng dậy bước xuống đất, to gan đi tới nắm lấy cánh tay áo Sở Cuồng: “Chim chết rồi, nô tỳ cũng vì chuyện thấy chim chết rồi, trong lòng gấp gáp, nên mới té xỉu. Nô tỳ sợ trong đó có lẽ hoàng hậu nương nương thì làm sao đây?”

Đúng vậy, xác thực điều hấn sợ chính là cái này, nếu như trong đó có cả nha đầu béo, vậy phải làm sao bây giờ?

Sở Cuồng mang theo Ngự lâm quân bắt toàn bộ người bắt chim đến, hấn đen mặt, lấy trường kiếm chìa vào cổ một người, hỏi: “Nói cho trẫm, là ai bảo người đem giết chim? Chẳng lẽ trẫm chưa nói qua, không thể làm bị thương hoàng oanh dù chỉ là một cọng lông hay sao?”

“Hoàng thượng!” Kẻ giết chim kinh hồn táng đăm, quỳ xuống dập đầu nói: “Hoàng thượng! Không phải tiểu nhân muốn giết chim, mà là có người cho tiểu nhân rất nhiều tiền, nói, gặp phải hoàng oanh, thì không được chừa một con nào cả.” “Cho nên tiểu nhân nhất thời tham tiền, mà giết chim thôi, hoàng thượng.”

“Là ai cho ngươi tiền?” Kiếm của Sở Cuồng, đã cắt một chút da của gã.

“Là..... là một vị tiểu công công.”

“Còn nhớ rõ hình dáng tên tiểu công công đó không?”

Sở Cuồng vung tay ra lệnh: “Đưa toàn bộ thái giám đến đây!”

“Vâng!”

Một đám thái giám đứng trước đại điện, sau đó đám toàn bộ đám người bắt chim được thả ra, hất ra lệnh cho bọn họ phải chỉ ra kẻ đã thu mua mình. Một nén nhang sau, Sở Cuồng nhìn cảnh tượng trước mắt, thì ra là mỗi kẻ bắt chim đều chỉ ra một công công khác nhau, trong đại điện có đến phân nửa kẻ bị hiềm nghi. Sở Cuồng giận dữ.

“Các ngươi đang giỡn mặt trẫm sao?!”

“Hoàng thượng, không phải bọn tiểu nhân giỡn mặt hoàng thượng, mà thật sự mọi người.....”

“Thật vậy hoàng thượng, người mà bọn tiểu nhân kéo ra, đúng là tiểu công công đã cho bạc!”

Sở Cuồng chau mày, “Được lắm.”

“Các ngươi đám nô tài này nói cho trẫm biết, là ai, đã ra lệnh cho các ngươi làm như vậy?!”

“.....” Đám nô tài sợ đến nỗi hồn vía lên mây cả.

“Nói mau!” Sở Cuồng lạnh lùng hét.

“Dạ... Dạ... Là thái hậu nương nương.” Một kẻ nói.

Kéo theo một tiếng nói vang lên: “Là thái hậu nương nương ạ!”

Thái hậu..... lòng Sở Cuồng đau xót, lại là Thái hậu sao? Lúc này, Mai phi, Lan phi, đỡ thái hậu đi từ bên ngoài vào, biểu tình vẻ mặt nhị phi rất nghiêm túc, thái hậu nói: “Không sai, là ai gia làm, hoàng thượng, cuối cùng thì người nào loạn vậy đã đủ chưa? Người còn muốn ồn ào đến khi nào nữa?!”

“Thái hậu, trẫm đã náo loạn lúc nào chứ?”

“Vi tìm một con chim mà làm ầm ĩ, gây kinh động đến tất cả mọi người, hoàng thượng, ai gia không thể hiểu được. Người có thể giải thích cho ai gia nghe sao?” Sở Cuồng nhìn thái hậu, nhìn Mai phi Lan phi nói: “Hiện tại trẫm ra một ý chỉ, bắt đầu từ bây giờ, không được tổn thương bất kỳ một con chim hoàng oanh nào nữa, nếu hoàng oanh bị thiếu dù chỉ là một sợi lông vũ, như vậy, trẫm giết tất cả mọi người ở đây!”

“Hoàng thượng!”

Sở Cuồng mắt lạnh nhìn: “Mẫu hậu, nhi thần không vâng lời người lúc nào chứ?”

“Trước kia chưa từng có!”

“Được rồi, bắt đầu từ giờ, nếu mẫu hậu còn làm vậy nữa, như vậy, trẫm sẽ không vâng lời mẫu hậu nữa đâu!”

“Ngươi!!” Thái hậu quả thật đã tức giận nói không nên lời.

Mai phi khuyên: “Thái hậu, hoàng thượng là đang nổi nóng. hay là..... chúng ta về trước đi.”

“Haiz!” Bà bắt đầu đã xoay người, tức giận rồi đi.

Mai phi âm thầm cười một tiếng, thật may là nàng đã chơi một chiêu cờ cao tay, mượn tay thái hậu làm việc này. Vốn dĩ thật sự nàng muốn tự mình làm, nhưng sau đó nghĩ lại, như vậy sẽ không tránh khỏi bị bại lộ. Vì vậy cầu xin thái hậu, tham dự vào chuyện này. Không ngờ thái hậu lại nhận tất cả mọi việc, Mai phi cười tiếng nữa, lần này, vô luận như thế nào, nàng đều là người thắng cuộc.

Hoàng hậu chết không có chỗ chôn, nàng nắm thái hậu trong lòng bàn tay, hoàng thượng là nam nhân sớm muộn gì cũng sẽ hồi tâm chuyển ý, tương lai vì muốn hòa hoãn quan hệ với thái hậu, sẽ mượn mình ở giữa điều. Theo đạo lý, hậu cung này là một viên đường, phân chia cho kẻ khác, chẳng phải là quá ngu xuẩn?

Thái hậu đi một lát, trong lòng vẫn không thể bình tĩnh được, bởi vì bà căn bản không thể ngờ tới, hoàng thượng lại làm như vậy.

Thật khiến cho bà phải thương tâm.

“Thái hậu, người đừng quá đau lòng.”

“Mai phi, người thấy hoàng thượng như vậy, người không đau lòng sao?”

“Thái hậu nương nương, đau lòng thì có ích lợi gì? Nô tỳ thấy, hãy để hoàng thượng náo thêm một hồi, đến lúc ngài ấy đỡ hơn, sẽ hối hận vì những gì đã nói với thái hậu hôm nay.” Thái hậu gật đầu một cái, “Hy vọng là như vậy.”

Không còn người nào dám tôn trọng hoàng oanh, hoàng oanh liên tục được đưa đến không ngừng nghỉ.

Ước chừng ba lồng, hơn năm ngàn con.

Nhiều hoàng oanh như vậy, trong đó có ít nhất một con là nha đầu béo.

Sở Cuồng nói: “Nha đầu béo, trẫm không biết tại sao nàng muốn chạy trốn, bây giờ nàng hãy ra ngoài, nói cho trẫm biết lý do đi!”

Không có động tĩnh gì.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Hoàng thượng, còn hai ngày nữa là đến đêm trăng tròn rồi.” Tiểu Đức lo lắng khôn nguôi, hắn vừa mới cho chim ăn xong. Toàn bộ những con chim này đều bị đặt đầy trong điện, bên trong được chuẩn bị thức ăn thượng hạng cho chim, nước uống cho chim cũng hong ẩm cả căn phòng. Sở Cuồng mỗi ngày đều đến nói vài câu, nhưng không hề thấy một con nào có phản ứng, chẳng lẽ, hơn năm ngàn con chim, không có con nào là Thái Thái sao.

Đột nhiên, hắn ngộ ra một điều, lập tức hối hận vỗ đầu mình!

“Trời đất, sao lại ngu như vậy chứ! Vì sao không nghĩ đến.” Nha đầu béo cũng không phải chim, sao có thể giống như mấy con chim này mà lao đầu vào lưới được? Thấy nhiều người bắt nường như vậy, nếu hoàng hậu không muốn trở lại, thì nhất định sẽ trốn! Nàng cũng không thể bay xa để trốn, bởi vì biết bỏ gần cầu xa, vào lúc này sẽ càng thêm nguy hiểm.

Sở Cuồng nhớ đến một nơi.

Hắn đứng dậy, dẫn người đến tháp lâu bỏ hoang.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Ba Năm Xuân Thu

Có lẽ nàng đã đến tháp lâu đó, định trốn chạy từ lối sau, nhưng mà nhất định nàng không ngờ được, lối đi kia đã bị hắn bít lại rồi. Sở Cuồng mang theo mấy người đến tháp lâu, đi vào đóng kỹ cửa, đầu tiên hắn vòng một vòng trên lầu, không bỏ qua cả một khe hở trong tháp, nhưng cũng không thấy bóng dáng Thái Thái đâu cả.

Đi vào trong, một đường cẩn thận kiểm tra, vẫn không có phát hiện gì.

Chẳng lẽ không có ở đây.

Cũng đúng, nhất định nha đầu béo kia đã đoán được, hắn sẽ tìm đến nơi này. Như vậy, làm sao nàng có thể chạy đến đây được. Vậy còn có nơi nào nữa?

“Tự nhiên hội quán”? “Đến Tự nhiên hội quán đi!” Hắn đi ra ngoài, cười lên một con ngựa, hướng Tự nhiên hội quán mà chạy.

Sau khi đi vào, hắn la lớn: “Nha đầu béo, nàng ra ngoài đi!”

Ngẩng đầu nhìn quanh, khắp nơi yên lặng, hắn cẩn thận kiểm tra trên lầu dưới lầu, cũng không hề tìm thấy gì.

Trước khi rời đi, hắn cảm thấy thất vọng đến cực điểm, nhưng bỗng nhiên, lại nhìn thấy một cọng lông vũ màu vàng trên mặt đất.

Hắn ngồi xổm xuống, cầm lên.

Xem ra dù nha đầu béo không có ở đây, nhưng chắc đã từng đến đây, có lẽ vì bên ngoài xúm lại vây bắt nàng, nàng không có chỗ trốn, mới tạm lánh đến. Sở Cuồng quyết định chờ thêm một lát, bên ngoài gió lớn tuyết nhiều, nơi đây lại không có thức ăn, chắc chắn nàng phải đi ra ngoài kiếm mồi. Sở

Cuồng ngồi, trong lòng lại không ngừng suy nghĩ, tại sao nàng phải đi, ra ngoài tức là tìm chết, tại sao phải làm vậy?

Đang suy nghĩ, mắt thấy mặt trời chiều ngả về tây, chợt, một bóng dáng màu vàng bay vào.

Sở Cuồng đứng dậy nhảy lên một cái, vươn tay, bắt lấy con chim kia!

Lúc chân chạm đất, chim đã ở trong lòng bàn tay hắn, chấp cánh cũng khó mà thoát được.

Là một con chim lông vàng.

Sở Cuồng cau mày mắng: “Nha đầu béo, trầm tư thật lâu!”

Hắn nhìn hoàng oanh, tại sao.....con hoàng oanh này nhìn kỹ có vẻ đần độn, một chút cũng không hoạt bát như nha đầu béo vậy?

Nhưng, nếu hoàng oanh đã biết bay vào Tự nhiên hội quá, còn có thể làm được sao? Hắn bỏ nàng vào hộp, cười ngửa hời hợt.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Đêm trăng tròn.

“Hoàng thượng, trăng đã tròn rồi.” Như Ý nói, “Nhưng mà con chim này cuối cùng có phải là hoàng hậu nương nương hay không? Tại sao con chim này, nhìn mãi cũng không có một chút linh khí nào giống với hoàng hậu nương nương cả?” Sở Cuồng cũng không biết, nhưng trăng đã tròn rồi, hắn cũng không còn cách nào khác, duy nhất chỉ còn cách làm thử mà thôi. “Đem toàn bộ chim mang đến, cao nhân kia đâu, chẳng lẽ lại lỡ hẹn đêm nay sao?”

Trong lòng Sở Cuồng bất an, hắn lấy tấm lụa ra, đi về giường Thái Thái đang nằm. Sau đó ngồi xuống, dán lá lụa lên trán nàng. “Cao nhân kia, cuối cùng có chuẩn bị xuất hiện không đây?”

Một tiếng hạc kêu lên ~!

Mọi người tề tựu cạnh giường giương mắt nhìn lên, trên đỉnh đầu một con hạc trắng khổng lồ, trên người hạc trắng có một nam tử áo trắng.

Trong lòng Sở Cuồng nghĩ, quả nhiên là tuyệt thế cao nhân, giống hệt như tiên vậy.

Hạc tiên kia đáp xuống nóc điện.

Thân ảnh màu trắng nhảy xuống: “Có người nói xấu ta?”

“Cao nhân, trăm bất kể ngài làm cách gì, nhưng mà tối nay, ngài đã đáp ứng trăm, sẽ hoàn hồn hoàng hậu cho bằng được!”

“Hoàn hồn?” Y nhìn hơn ngàn con chim trước mắt, những con chim này bị nhốt chung một chỗ, mắt lim dim, ngay cả kêu một tiếng cũng không có.

“.....”

“Làm sao.....”

“Ta chỉ là hiếu kỳ, ngươi bắt nhiều chim như vậy để làm gì?”

“Đây, chẳng qua là do con chim hoàng hậu ký thác hồn trốn ra ngoài, cho nên, trăm không thể không ra hạ sách này, nếu như trong đó có một con là nàng, vậy thì chuyện có thể giải quyết được.” Nói xong móc một con chim từ trong ngực ra: “Con này, trăm cũng không thể xác định được có phải là hoàng hậu hay không, nhưng mà trăm tìm được nó ở Tự nhiên hội quán.”

Cao nhân kia nói: “Đáng tiếc, nơi này không có con nào là hoàng hậu nương nương cả, bao gồm cả con trên tay hoàng thượng, cũng tuyệt đối không phải là hoàng hậu nương nương.”

Sở Cuồng đột nhiên buông tay, cho chim cất cánh bay đi, hắn mất mát nhìn y.

“Ngay cả người mình yêu thương cũng không bảo vệ được.....” Thở dài, y bỗng nhiên lấy một con chim từ trong tay áo ra.

Hai chân con chim kia bị trói bằng một sợi bông, bây giờ đang gãy dựa trong tay y. Vừa cắn vừa mổ.

Sở Cuồng vừa nhìn thấy, cười: “Ha ha, nha đầu béo!”

“Ngươi giấu lưới trong kinh thành, trong khi nàng lại chưa từng rời khỏi hoàng cung. Một mình nấp sau tấm biển ở Từ Quang điện.”

“Vì sao lại nấp ở sau tấm biển Từ Quang điện?”

“Ta không biết, chẳng qua lúc ta tìm được nàng, toàn thân nàng đã cứng ngắc, vì cứu lấy cái mạng nhỏ của nàng, ta đã phí không ít tâm tư.”

“Đa tạ cao nhân!” Đàng chết, nàng không có việc gì làm sao lại tự nhiên tự mình đi tìm chết rét chứ, tại sao?!

Cao nhân kia vừa nhìn thấy ánh trăng tròn vừa lên đứng đỉnh đầu, liền bước tới trước mặt nàng, lấy bả bùa xuống, dùng nội lực hút viên ngọc gọi hồn từ bụng ra, sau đó, niệm nhỏ trong miệng một chốc, bất ngờ, ngón tay hạ xuống mi tâm của nàng.

Một đạo ánh sáng âm u, từ con chim trong tay y, đi theo cánh tay, ngón tay hất, rót vào mi tâm Thái Thái.

Con chim, lập tức yên tĩnh lại.

Y buông tay, mặc cho con chim kia bay đi.

Xung quanh yên lặng đến cực độ, mọi người đều ngóng chờ tình huống sắp xuất hiện.

Nhưng mà.....

Một nén nhang đã qua.

Sở Cuồng nóng nảy hỏi: “Tại sao nàng còn chưa tỉnh lại?!”

“Lẽ ra là nên tỉnh, nhưng mà nếu như nàng không muốn tỉnh, ta có cách gì đây?”

“Ngài nói không có cách gì là sao?!” Hấn nghe rằng, hấn không thể lao qua giết y cho rồi.

“Linh hồn của nàng đã về với cơ thể nàng, nếu như nàng nguyện ý tỉnh lại, sẽ tỉnh lại, nếu không muốn, ta cũng hết cách.”

“Tại sao lại không muốn chứ?”

Cao nhân kia cười một tiếng: “Ta thất bại, nếu nàng không có cách nào tỉnh lại, muốn cả đời đều làm hoạt tử nhân, ai có thể làm gì được, hoàng thượng, ngôi vị hoàng đế của ngươi thì tự ngươi giữ lại đi.” Y đi đến, vỗ vỗ lên bả vai hấn. Sau đó bước ra ngoài, nhảy lên hạc tiên, vòng vài vòng, sau đó bay đi. Hừ hừ, lần này y thật có chút xúc động rồi, thôi, coi như lần đầu làm người tốt đi.....

Như Nguyệt đứng trước cửa, ngây ngốc nhìn y đến gần người.....

“Như Nguyệt, không đến chăm sóc nương nương, còn đứng nhìn cái gì?”

“Muội.....” Trái tim của nàng thật hỗn loạn, không biết vì sao, nhìn bóng lưng kia, lòng nàng liền cảm thấy bất an.

Nhưng rất nhanh nàng liền hồi phục tinh thần, đi qua, chăm sóc cho Thái Thái.

Sở Cuồng ôm lấy Thái Thái, lắc lắc, hỏi: “Nha đầu béo, nói cho trẫm biết, vì sao lại không tỉnh? Vì sao?!”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Ba năm sau.

Đông đi xuân về, hết xuân rồi đông.

Sở Cuồng đã dưỡng thành thói quen, chuyện đầu tiên hấn làm sau mỗi lần hạ triều chính là đến Phụng Tào cung một lát, nắm lấy tay nha đầu béo lắm bả vai cầu.

“Haiz, con người cổ chấp này, nàng chính là muốn trẫm tự mình đoán, vì cái gì nàng lại không muốn tỉnh lại đúng không? Trẫm biết rồi, nàng là vì muốn khảo nghiệm sự kiên nhẫn của trẫm, đến tận cùng là có thể kéo dài đến khi nào rồi.” Hấn nhàn nhạt cười một tiếng: “Nàng lại một chút cũng không nghĩ cho trẫm, trẫm nói nhầm với nàng so với lời nói cả đời còn nhiều, nhưng mà vì sao nàng vẫn còn chưa chịu tỉnh dậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Quay Về Nguyên Dạng

Hấn cúi đầu hạ một nụ hôn xuống trán nàng, “Trẫm cho nàng biết, trẫm sẽ không bỏ qua đâu, cho nên nếu nàng vẫn cho rằng nàng cứ như vậy là có thể khảo nghiệm trẫm, thì nàng sai lầm rồi!” Hấn nheo cái mũi nàng, “Đồ cả chón, trẫm nói cho nàng nghe, ba năm trôi qua rất nhiều thứ đã thay đổi, nếu

nàng không tỉnh lại, thì người xui xẻo chính là nàng, chịu khổ cũng chính là nàng, đừng tưởng rằng nàng ngủ ba năm, chuyện tình trong cung sẽ biến mất!” Nói xong, hấn áp lên mặt nàng, thủ thi bên tai, “Ngốc nghếch, cái đồ ngốc nghếch này!”

Đêm nay trăng tròn, Sở Cuồng nhìn trăng sáng, “Tiểu ngốc nghếch, đêm trăng tròn ba năm trước, nàng không được ngắm, bao nhiêu lần trăng tròn nàng cũng không thấy được, lần này, không bằng nàng mở mắt ra, cùng ngắm chút được không?”

Nói xong, dùng ngón tay lật mí mắt của nàng, cẩn thận quan sát, chợt, đôi mắt hấn dính chặt vào mắt nàng.

Sở Cuồng chợt nóng lên, nhìn thấy trong tròng mắt của nàng, đồng tử dần dần hiện ra.

Hai con mắt chớp chớp hai cái. Gương mặt ngạc nhiên, nhìn Sở Cuồng

.....

“_”

Mắt to nhìn chăm chăm ánh mắt dài nhỏ hung ác nham hiểm

Nàng vươn tay lên, dùng sức đẩy ngực hấn.

Nhưng mà, bình bịch, tim hấn nhảy lên bang bang.

Đây không nói.....

“Đáng chết, trẫm muốn nàng trả lời trẫm một vấn đề.” Hấn thâm trầm hỏi, đúng hơn là chất vấn.

Vấn đề này quanh quẩn trái tim hấn đã nhiều năm nay, thủy chung không có cách nào tháo gỡ được, tại sao nàng muốn rời đi, tại sao hấn phách nàng đã quay về cơ thể, nàng lại không chịu tỉnh lại, rốt cục trong lòng nàng, có ý tứ gì?

“Hừm? Nói đi!” Hấn rống một tiếng, “Đồ cà chớn!”

“Thiếp.....” Nàng đột nhiên cảm thấy giọng nói của mình rất khàn, nhẹ nhàng đằng hắng một tiếng mới nói tiếp: “Thiếp..... bởi vì thiếp biết người không muốn rời bỏ ngôi vị hoàng đế, thái hậu cũng không muốn người mất đi ngôi vị hoàng đế, vì thiếp, giấc mộng của người phải làm sao bây giờ? Thiếp đã suy nghĩ thật lâu, bởi vì thiếp rất thích người..... cho nên, nên mới thành toàn cho người.....”

“.....” Giống như bị sét đánh, đến tột cùng là hấn lên cảm động, hay là tức giận tốt hơn đây?

Cảm động vì chấp nhất của xú nha đầu này, lại có thể vì giấc mộng của hấn, mà chạy đi tìm chết rét?

“Đồ cà chớn, nàng chết rồi, giấc mộng của trẫm sau khi thành hiện thực, trẫm sẽ chia sẻ với ai đây? Nếu không có người nào để chia sẻ cùng, trẫm mơ ước còn có ích lợi gì.....” Nói xong, hấn hung hăng cắn lên môi nàng. Hu hu..... Nàng vừa mới tỉnh lại, còn rất yếu à nha. Thật ra nàng vẫn luôn luôn ngủ, dường như nàng nằm mơ, giấc mơ kia rất dài, nhưng sau khi tỉnh dậy lại lập tức quên mất, nàng chỉ nhớ, nàng ôm một nguyện vọng, tuyệt đối sẽ không tỉnh lại, như vậy, cao nhân kia sẽ không có tư cách cướp đi ngôi vị của Sở Cuồng. *(nguyên văn: Sở Cuồng đích tâm ái chi vật)*

“Thiếp đã tỉnh, Sở Cuồng, chàng có nguyện ý rời bỏ ngôi vị hoàng đế, theo thiếp lưu lạc chân đến góc bể chân trời sao?”

“Ha ha ha ha, a ha ha ha ha ha!” Sở Cuồng lạnh lùng nói: “Trẫm làm hoàng đế thật sướng nha, mấy năm nay, cái cách chế độ thuế, cái cách nông chế, quốc gia càng ngày càng giàu có, hậu cung của trẫm đã mở rộng đến mười hai phi tần, ba mươi thực viện, trẫm còn có bốn vị hoàng quý phi. Nàng nói muốn trẫm buông tha nơi phồn hoa này, lưu lạc chân trời, nằm mơ sao?” Nói xong, hấn nắm cằm nàng lên: “Nàng nên nhắm mắt lại ngủ tiếp đi!”

“Mấy năm?.....” Hic? Thái Thái chỉ nghĩ, nàng ngủ có một giấc, thế mà tên khốn này lại làm nhiều chuyện đến thế sao? Hậu cung sao lại đông đúc như vậy?

“Ba năm.” Hấn nắm bàn tay nhỏ nhỏ của nàng, bẻ ba ngón tay ra.

Thái Thái sùng sốt.....

Ngón tay này tròn tròn, thịt thịt, mập mập.....

“Á!! Á!!!” Đây hấn ra, nhảy dựng lên, vọt tới trước gương, “Á á á!!!”

“Thiếp thiếp thiếp.....”

“Ha ha ha ha, nàng bây giờ, lại biến thành quả cầu rồi! Hơn nữa, trẫm đã chứng kiến cả quá trình từ người thành cầu của nàng đấy!” Sở Cuồng có chút dờ dơi, đi tới, nắm lấy cánh tay nàng: “Thấy chưa, cánh tay này đây, thật là tráng kiện!” Lại nắm chân nàng lên, “Nhìn chân đi, ha ha ha!” Đột nhiên đôi tay hấn vòng ra sau lưng, khóa chặt eo nàng: “Thấy được không, trẫm đã không thể ôm hết nữa rồi!”

Lúc đó Bánh Bao giống như bị lên men, dần dần nở ra.

Sau đó, hắn cẩn thận quan sát, rất thú vị, nàng lại phì ra hết như cái bánh bao vậy.

Dù sao, việc nàng phì ra, so với việc nằm y ngáy ngô không nhúc nhích, là phản ứng tốt hơn rất nhiều.

Thái Thái quá dị nhìn Sở Cuồng điên cuồng.

Bất chợt, Sở Cuồng ôm chặt lấy nàng, chui đầu vào trong bộ ngực tròn trịa của nàng.

Khóc? –!! Thái Thái nằm mơ cũng không nghĩ đến nam nhân rắm thúi này lại biết khóc nè? Khóc đến ướt cả ngực nàng.

Ước chừng một nén nhanh, Sở Cuồng lau khô nước mắt vào ngực nàng rồi mới ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Tốt lắm, bây giờ đã tỉnh lại, nàng phải hiểu được nàng nợ trăm bao nhiêu tình trái rồi!”

“Thiếp tỉnh lại người vẫn có thể tiếp tục làm hoàng thượng.”

“Cao nhân kia rất bận bịu, nàng ngủ lâu như vậy, y còn nhớ đến nàng sao?”

Nói xong, hắn đi tới đầu giường lấy một miếng ngọc ra, miếng ngọc có viền vàng, đeo vào cổ cho Thái Thái.

“Cái gì vậy?”

“Là miếng ngọc năm đó Vân Nam vương cho trăm. Hắn nói đây là bảo vật, nói trăm đặt sau tấm biển của Tử Quang điện, bây giờ nàng có thể... bị thiếu nguyên khí, cho nên nhớ, từ nay về sau mang vào cho trăm, bởi vì trăm tra ra được, ngọc này có công hiệu trấn hồn, bây giờ trăm đã ba mươi tư tuổi rồi, nàng xem nàng xem!” Hắn chỉ vào tóc mình: “Trên đầu trăm, đã có một sợi tóc trắng.”

“Chỉ có một sợi mà thôi.” Thái Thái đưa tay, định nhổ cho hắn.

“Đừng nhổ! Người ta nói, nhổ một, mọc mười đấy!”

“Chàng, chàng không được vô lý như vậy, người trẻ tuổi trên đầu có một hai sợi, cũng là chuyện bình thường!” Bánh bao phồng mang tròn má, hai tay chống nạnh, ngực bụng đồng loạt tấn công. Nhưng mà đáng về hơi nặng nề..... Mới xuống đất đi bộ không bao lâu... Lại cảm giác như mình là một quả cân vậy, đi không vững gì cả, người cứ như vậy mà ngã nhào xuống.

“Cẩn thận!! Sở Cuồng kinh hồn, chạy qua bế lấy nàng, sau đó dễ dàng ôm nàng lên.

Oạch! Hắn thật lợi hại nha, lại ôm nỏ?!

Sở Cuồng nhếch môi cười, ném nàng lên giường, sau đó lật mình đè lên người nàng: “Nàng đoán xem, lúc nhàm chán trăm thường làm gì?”

Bánh Bao lắc lắc cái đầu tròn, không biết.

“Chính là ôm hoàng hậu nâng lên, sau đó đặt xuống! Ha ha ha, thể trọng hoàng hậu dần tăng, lực cánh tay của trăm lại càng mạnh theo, trăm chính là một nam tử cường tráng đấy!” Nói xong, lười cánh tay nàng qua bóp bóp thịt hắn, Thái Thái gắt gỏng: “Quả nhiên, cứng như tảng đá vậy!”

“Thái Thái.....” Hắn cúi đầu, không hề báo trước, hôn thật sâu lên môi nàng.....

Hắn vui vẻ, nhưng không biết làm sao nàng lại nhìn ra.....

Đó là sự vui vẻ đau triệt nội tâm, tê tâm liệt phế.....

Thì ra là khi vui vẻ đến cực điểm, lại cũng là lúc thương tâm đến cực điểm, là một loại cảm thụ.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Cảnh Hoàng Quý Phi

Trong vườn hoa, bốn vị quý phi theo thứ tự là Mai phi, Lan phi, Hòa phi, cùng Cảnh phi.

Vị quý phi Hòa phi này, vẫn hữu danh vô thực như cũ, Sở Cuồng là vì muốn để lại chút mặt mũi cho Hung Nô mà thôi. Gọi là hữu danh vô thực, là bởi vì

nàng không phụ trách xử lý công việc hậu cung, thái hậu nói, nữ tử Hung Nô từ nhỏ tiếp xúc với chế độ quân gia khác xa với Đại Sở, nên sợ nàng không thích ứng được, nói trắng ra thì đó là chối bỏ nàng.

Mai phi, Lan phi, Cảnh phi phân chia nhau cung quyền.

Cảnh phi, ở tại Huyền Dương điện.

Là một trong ba quý phi, lại được sủng ái nhất, ba năm qua, ước chừng hoàng thượng đã ở tẩm cung nàng đến hai năm.

Cảnh phi xử lý công việc hậu cung rất tốt, thượng cung cục không cần phải quản nhiều, do vậy thái hậu rất yên tâm, cho nên, quyền lợi quan trọng, và nặng nề nhất, lại nắm chặt trong bàn tay người vừa mới được phong vị hoàng quý phi này.

“Quý phi nương nương, đến giờ đi chăm sóc hoàng hậu nương nương rồi ạ.” Như Tâm.

Nàng gật đầu một cái, “Gần đây khí trời rất lạnh, ta muốn làm cho nương nương một cái chăn bông mới, là loại mà có thể cho chân vào đó, muội cũng biết, không đủ ấm, thân thể rất dễ bị tổn thương. Đến lúc đó nương nương tỉnh lại, nếu để lại di chứng thì thật không tốt.”

“Muội hiểu rõ rồi, muội sẽ dẫn Như Nguyệt đi làm.”

“Gọi muội ấy? Lỡ đâu lại quên mất kim ở trong chăn, đâm phải nương nương thì làm sao giờ?!”

“.....” Như Tâm cãi lại: “Mấy năm nay Như Nguyệt cũng đã trưởng thành. Làm sao người lại nói muội ấy như vậy được?”

“Ta không nói muội ấy, muội ấy sẽ không làm ra mấy cái chuyện ngốc nghếch đó sao?” Cảnh phi nhếch môi bật cười, ha ha, nha đầu Như Nguyệt này có thể làm tốt sao?! Chỉ cần nhắc nhở xong mà muội ấy không phạm lỗi đã là cảm tạ trời đất lắm rồi.

Đang nói, Như Nguyệt lại cuống quýt chạy đến, cặp mắt rung rung nhìn hai nữ tử trước mặt.

“Tỷ! Tỷ! Nương nương tỉnh!”

“A?”

“Thật sao?!”

“Dạ, nương nương tỉnh, mau đi Phụng Tào cung đi, hoàng thượng cũng ở bên đấy rồi!”

Dứt lời, Cảnh phi cuống quýt mang theo một đôi muội muội, hướng Phụng Tào cung mà chạy, thậm chí ngay cả dáng vẻ hoàng quý phi đều không cần trung, chạy đến nỗi xiêm y đều tung bay. Có nô tỳ tình cờ nhìn thấy, sợ đến mức không biết nói cái gì cho phải. Một đường xông vào Phụng Tào cung, thấy hoàng thượng đang đỡ nương nương tập tễnh bước đi. Nương nương mắng: “Sở Cuồng, chàng cố ý đi nhanh như vậy sao!” “Được được được..... Nàng muốn chậm, vậy thì chậm lại một chút.....” Thật phiền toái, vừa tỉnh dậy đã gây phiền thế này rồi.

“Sở Cuồng, cái vẻ mặt này của chàng, là ghét bỏ thiếp phiền phức sao?”

Ai da, lại chảy nước mắt nữa rồi, hần mới suy nghĩ trong lòng một chút, sao nàng lại cảm giác được nhỉ? Còn làm ra vẻ đáng thương như vậy nữa.

Sao lần này nữ nhân này lại biến thành dạng yếu ớt thế này rồi chứ!

“Không dám không dám, không phiền chút nào.....”

Ba người đi tới, rung rung, run giọng vạn phúc nói: “Nương nương, Như Ý!”

“Như Tâm—”

“Như Nguyệt.....”

Thình an nương nương.

Thái Thái ngẩng đầu, nhìn thấy ba người nước mắt cuồn cuộn rơi, liền cũng chảy nước mắt, nàng lau đi, cười nói: “Ta đã tỉnh rồi, sau này, sẽ không bao giờ gặp chuyện xui xẻo nữa, các em yên tâm!”

Như Ý đi tới, đỡ tay của nàng, nói: “Nương nương, người đã nằm ba năm, thân thể không thể chịu nổi mệt nhọc như vậy, người mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, không thể nóng lòng cầu thành được.” Thái Thái nhìn Như Ý, thấy nàng một thân hậu phi xiêm y. Trên đầu mang trâm phượng, hiểu ra hỏi: “Như Ý, em làm hoàng quý phi sao?”

Sở Cuồng giật mình, ở bên tai nàng nói: “Nàng đừng hiểu lầm.....”

“Nương nương, Như Ý đúng là đã làm hoàng quý phi, nhưng mà Như Ý làm quý phi... là vì nương nương người mới làm, người không nên trách hoàng thượng, hoàng thượng cũng là vì nương nương mà thôi.”

Thái Thái cười một tiếng, dịu dàng nói: “Không cần phải giải thích, ta cũng đoán ra được. Ta ngủ ba năm, Sở Cuồng lo lắng hậu cung phong vân biến ảo (thay đổi, xáo trộn), thứ nhất là phòng ngừa sau khi ta tỉnh lại, quyền lực bị người khác độc chiếm mất, thứ hai, nếu như ta không tỉnh lại, hậu cung để Như Ý trông nom, trong lòng Như Ý thương ta, chắc chắn sẽ không đối xử tệ với ta, có đúng không?” Nàng lại cười thêm tiếng nữa: “Mặc dù lúc đó ta vẫn chưa tỉnh lại, nhưng lại cảm thấy ngủ rất ngon, một chút khó chịu cũng không thấy, điều đó chứng tỏ, Như Ý, Như Tâm, Như Nguyệt, đối với ta rất tận tâm.”

Như Ý đột nhiên khóc rống lên, thì ra nương nương lại có thể hiểu rõ, tin tưởng nàng đến vậy.

Không sai, ba năm trước đây hoàng thượng đã bàn bạc với nàng, muốn mượn lý do nàng là con gái của trung quân đại tướng vị quốc vong thân, khai ân, trực tiếp sắc phong làm hoàng quý phi, hơn nữa giao phó cho nàng, vô luận thế nào cũng phải củng cố thế lực của Mai Lan nhị phi trong hoàng cung, cho đến tương lai khi đã đánh xong một trận với Hung Nô, hoặc là hân phần chia tài vụ, quân vụ trong triều thành công, độc chiếm vững vàng trong tay mình mới thôi.

Như Ý đáp ứng.

Thái hậu nương nương đã nhìn Như Ý từ nhỏ lớn lên, trong lòng cũng thích nàng, như vậy, trong lòng bà, Mai phi cùng Như Ý, đều là người đáng tin cậy, từ đó Như Ý cũng chiếm mất một nửa phần của Mai phi. Hơn nữa Như Ý từ nhỏ đã được dạy bảo, các loại tình huống trong hậu cung đều nắm rõ trong lòng bàn tay, đối với độc kế cùng tranh đấu hậu cung, đều nhìn rõ mọi việc, càng thêm nữa là mấy lần nương nương bị hại, nàng cũng đã lão luyện hơn, cho nên, không ngoài dự đoán của Sở Cuồng, rất nhanh, Cảnh hoàng quý phi, trở thành một trong tam đại hồng nhân chốn hậu cung, hơn nữa lại là sủng phi mà hoàng thượng ‘yêu thương’ nhất.

Thật ra thì, nàng cùng hoàng thượng, chẳng qua là tình huynh muội mà thôi.

“Nương nương, hoàng thượng đã cùng Như Ý kết bái huynh muội. Như Ý tuyệt đối sẽ không giống mấy nữ nhân khác, chen vào một chân, khiến nương nương thương tâm đau.”

“Hiểu hiểu.....” Thái Thái rung rung, xoa nước mắt Như Ý: “Ta muội, là tỷ muội, hoàng thượng là huynh trưởng của muội, Như Ý vì ta, lại hy sinh hạnh phúc suốt đời mình, ta trừ bỏ cảm kích muội, hồ thẹn với muội, chẳng lẽ còn có thể đi hiểu lầm muội được sao?”

“Không, nương nương không thể thẹn với em được, cho dù em không làm hoàng quý phi, cả đời em đây, đều tuyệt đối không rời nương nương mà đi gả chồng được, cho nên, vô luận em dùng thân phận gì ở bên cạnh người, cũng không khác nhau.”

Như Tâm Như Nguyệt nói: “Bọn em, cả đời cũng đi theo nương nương nương.”

Sở Cuồng cười một tiếng: “Được rồi, bây giờ nàng đã tỉnh, đối với mọi chuyện cũng có điều mơ hồ không rõ, các người giúp nàng ôn tập một chút đi, mấy năm nay hậu cung này khiến trầm tốn không ít tâm lực, phiền vô cùng!” Hắn dùng tay nắm cái mặt nạ của Bánh Bao: “Nàng tỉnh rồi, nếu còn lười, trầm sẽ dùng roi quất chết nàng!”

“Chàng..... chàng.....” Nàng làm nũng khóc nói: “Thiếp mới tỉnh, chàng lại dùng roi quất chết thiếp sao?!”

“A, được được được, trầm sai rồi, không quất nàng, là quất trầm!” Hắn bế lấy nàng, vỗ vỗ sau lưng.

Thật ra thì vỗ cũng không có tới, vì vậy đánh phải vỗ vỗ vào bả vai: “Nha đầu béo..... trầm ôm nàng, thật có cảm giác an toàn nha.....” Hắn nói: “Tốt lắm, sau này, đừng giảm cân nữa, thật ra nàng béo hay gầy, nàng là người hay là chim, cho dù có là heo, thì có sao đâu?”

Nói xong, ghé một cái hôn lên môi nàng.

Thái Thái đỏ mặt, đỏ như quả táo chín.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Hòa Hợp Êm Ấm

Thái Thái không hiểu nổi tại sao mình lại phát phì, sau đó mới nhớ đến năm đó cha nuôi nói, ba năm.

Chẳng lẽ, ba năm nay, bản thân mình lại sống hoài sống phí như vậy sao? Nàng không hiểu, “Cao nhân kia nói, ta có hài nhi sao? Nếu như hài nhi của ta lớn lên, cũng đã ba tuổi rồi ha?” Thái Thái nói những lời này, Sở Cuồng lại cười, cố ý gật đầu nói: “Đúng vậy, không sai, hài nhi của chúng ta đã ba tuổi rồi, người đâu, dẫn hoàng tử đến gặp mẹ nó!”

“.....” Như Ý sùng sốt, chột hiệu ra, cười nói, “Như Tâm, đi dẫn Hân Nhi đến đây.”

“Vâng.” Như Tâm đi ngay lập tức.

Về mặt Thái Thái quần bách, chẳng lẽ, thật sự sinh con sao? Sao nàng lại hoàn toàn không cảm giác được gì hết.....

Không lâu sau, một đứa bé được dẫn vào, đứa bé vừa đi vào, liền nhào về phía Thái Thái, ôm lấy nàng: “Mẫu hậu mẫu hậu! Mẫu hậu đã tỉnh rồi ạ?”

Thái Thái nhìn đứa trẻ bên cạnh mình, đứa trẻ này, thật sự do nàng sinh sao?

“Hân Nhi?” Nàng cười một tiếng: “Tên của con sao lại con dễ nghe vậy nha?”

“Hân Nhi cũng cảm thấy, tên Hân Nhi thật dễ nghe.....” Nó cười, ôm lấy cổ Thái Thái.

“Sở Cuồng, làm sao thiếp có thể sinh Hân Nhi ra được?”

Như Ý cười: “Đây không phải là hoàng hậu nương nương sinh, con bé là con gái Thực phi, trưởng công chúa Hân Nhiên.”

“A? Công chúa sao? Thì ra là hài tử của Thực phi.” Thái Thái cười nhìn cô bé, “Vậy sao lại giả trang thành bộ dáng của tiểu hoàng tử thế này?”

“Hoàng thượng đùa thôi, ngài ấy rất thích đùa với Hân Nhi như vậy, cho nên mới cho con bé cải trang thành dáng vẻ của tiểu hoàng tử, tui em lúc đùa cũng gọi cô bé là đại hoàng tử mà.” Thái Thái không hỏi chuyện ‘con sâu nhỏ’ trong bụng mình giờ ở đâu trước mà lại hỏi: “Thực phi sao rồi?”

“Thực phi nương nương bị biếm làm thứ dân, hoàng thượng đã cho nàng ta xuất cung rồi ạ.”

“Vậy Hân Nhi ở lại hoàng cung, không được gặp mẹ con bé, mẹ con bé nhớ nó thì sao?” Xoa xoa tóc Hân Nhi, hài tử thật là đáng yêu, xinh đẹp giống như một tiểu tiên đồng vậy.

“Nàng nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Trẫm không giết Thực phi, đã là nể mặt vì nàng ta đối với nàng vẫn còn chút lương tâm rồi.”

Như Ý xoay người, lấy một chiếc hộp gấm, mở ra, trong đó là một cái bình sứ. Như Ý nói: “Nương nương nhìn này, trong hộp gấm này chính là ‘con sâu’ trong bụng nương nương đấy ạ.”

Nàng đồ thứ bên trong vào lòng bàn tay, đó là một con sâu đã hóa thành ngọc thạch.

“Đây là thứ mà nửa năm trước nương nương đã nôn ra, hoàng thượng đã tra rõ, năm đó nương nương thật sự bị trúng cổ thuật. Ngài ấy cũng đã tra ra được, nương nương là do trúng cổ thuật, nên mới gây lại như vậy.”

Sở Cuồng cười nói: “Thật ra cũng không có gì cả, năm đó trẫm chỉ cảm thấy kỳ quái chút mà thôi, giờ bộ dạng nàng ra sao trẫm cũng không để tâm, chỉ cần nàng còn sống, làm trâu làm ngựa sinh con đẻ cái cho trẫm là được rồi!”

“Sở Cuồng, lời nói của chàng, một chút cũng không cảm động gì hết.....”

“Được được được, trẫm nói lại, chỉ cần hoàng hậu nương nương khỏe mạnh, vui vẻ, ở lại bên cạnh trẫm, để trẫm có thể nhìn thấy nàng cười, thấy nàng nói chuyện, thấy nàng làm nũng, là tốt rồi.....”

Thái Thái ngọt ngào cười một tiếng, “Ừ, thiếp đồng ý với chàng.”

Ước chừng hai ngày sau, Thái Thái đã đi lại bình thường. Sở Cuồng mới công bố chuyện hoàng hậu tỉnh lại cho mọi người biết. Thái hậu giật mình, bà đã sớm buồn tha, nghĩ rằng hoàng hậu cả đời đều không thể tỉnh lại. Không nghĩ đến, phúc khí hoàng hậu thật lớn, nàng thế nhưng lại tỉnh lại? Mai phi Lan phi Hòa phi nghe được, đều nhìn về Cảnh phi, Như Ý cũng giả vờ như rất bất ngờ: “Hoàng hậu nương nương tỉnh lại rồi sao!”

“Cảnh quý phi, con nói xem sao hoàng hậu nương nương đột nhiên lại tỉnh lại vậy?”

“Thái hậu, nương nương là đột nhiên ngủ mê man, dĩ nhiên là sẽ có một ngày nào đó tỉnh lại, đây là đạo lý vạn vật tuần hoàn.”

Thái hậu gật đầu một cái, bà cũng từng đi thăm hoàng hậu, nhưng mà nàng ngủ tựa như chết, không nhìn ra một chút sức sống gì cả, giờ lại đột nhiên tỉnh dậy. Đang nói chuyện, bên ngoài có người hô lên: “Hoàng hậu nương nương giả lâm.”

Các vị phi tử đều đứng lên, chia làm hai bên, Thái hậu nhìn ra, mấy vị quý phi cũng đồng loạt đứng dậy.

Sàn sạt –

Đỉnh đỉnh đang đang –

Tiếng áo quần vải lụa, trang sức, trầm cài vàng bạc truyền tới. Sau đó mọi người nhìn thấy một chiếc chân mang giày theo tròn vành vạnh.

Sau đó, là hoàng hậu mập mạp với gương mặt tươi cười, phỉ phách bất phàm, trang phục hoa mỹ, vũng vàng bước vào. Nàng cười như trăng tròn, sau

lưng, có Như Tâm, Như Nguyệt, còn thêm mười nô tỳ đi theo vào, nàng ngẩng đầu nhìn thái hậu, vạn phúc nói: “Thần tức, bái kiến mẫu hậu!”

Mọi người đồng loạt thỉnh an: “Nô tỳ bái kiến hoàng hậu nương nương.”

Thái Thái cười một tiếng: “Mọi người đứng lên đi, các vị muội muội, mời ngồi.”

Thái hậu nhìn Thái Thái nửa ngày mới tin chắc: “Hoàng hậu, con đã tỉnh lại sao?”

“Mẫu hậu, thần tức đã hoàn toàn ổn rồi ạ.”

Bà nhìn bộ dạng nàng giống đúc như lúc mới vào cung, trong lòng nghĩ, hoàng hậu mặc tức là phúc nhiều, gây lại lắm tai nạn, haiz, nhất định là vậy đi, cũng tốt, chỉ cần hoàng hậu bình an khỏe mạnh, chính là phúc khí của Đại Sở. Nghĩ xong, bà nói: “Hoàng hậu, cuối cùng là vì sao mà con lại ngủ mê man như vậy?”

“Thật ra thì ba năm trước đây, thần tức khi ở ngoài cung bị trúng thuật nhiếp hồn của người ta. Thiếu chút nữa đã tan thành mây khói, thật may lại gặp được một con hoàng tước*, liền tạm thời ký hồn trên người nó. Hoàng thượng là vì muốn cứu mạng thần tức, mới tỉ mỉ chăm sóc thần tức, lại còn tìm một vị cao nhân nói vào đêm trăng tròn, có thể hoàn hồn lại cho con.”

(Đến khổ vì tác giả, lúc thì hoàng oanh, lúc lại hoàng tước, chả biết đường nào mà lần, mình sẽ làm theo raw và convert nha các bạn, đừng thắc mắc vì mình cũng chịu thua. Cơ mà đây là hình ảnh chim nè:

Hoàng oanh

Hoàng tước (Con mái vàng, con trống đỏ)

Đáng yêu nhi ? ^^)

“Hoàng tước?! Đầu thái hậu choáng váng: “Con nói, con hoàng tước năm đó, là con? Chuyện này thật quá khó tin.”

“Mẫu hậu, thế giới rộng lớn không có chuyện là không thể, nếu như chuyện này không xảy ra với thần tức, thần tức cũng tuyệt đối không tin tưởng, nhưng mà xác thực là nó có thật, thần tức trở thành hoàng tước, lại ngoài ý muốn bị lạc đường. sau đó bị cao nhân kia tìm được, lại hoàn hồn cho thần tức, nhưng không hiểu tại sao, thần tức lại không cách nào tỉnh lại được.”

“.....” Trong lòng thái hậu sợ hãi, chẳng lẽ năm đó bà hạ lệnh giết chết hoàng tước, là xem chút nữa đã giết chết hoàng hậu sao?

Chẳng lẽ năm đó Sở Cường không sai, nhưng sao hắn lại không thành thật mà nói ra mọi chuyện?!

Tất cả đều quá đột ngột, nhất thời bà không có cách nào tiếp thụ nổi.

“Ai gia chưa tiêu hóa được nó.”

Thái Thái cười nói: “Thái hậu đừng để tâm đến chuyện này, tất cả, chờ thần tức tra ra ngọn nguồn chuyện thuật nhiếp hồn kia, thái hậu liền hiểu được toàn bộ thôi.”

Mai phi khẽ mỉm cười, trong lòng lại căng thẳng.

Lan phi cũng cười một tiếng.

Hòa phi cũng cười một tiếng.

Cảnh phi, như cũ cười một tiếng.

Hòa hợp êm ấm, bởi vì tất cả mọi người đều đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Quyền Trách Hôi Quy

“Nàng vừa mới tỉnh lại, canh năm chúng ta đã phải ở đây vây quanh nàng ta rồi.” Thần phi ngủ không đủ giấc nên còn chưa tỉnh táo, nàng dứt khoát dựa vào cột cung điện, “Ngủ.” Như phi hiện tại đã nhìn thấu tất cả, nên trở thành tỳ muội tốt với Thần phi, nàng đi qua, kéo lấy cánh tay nàng ta: “Muội

không thấy phong thủy lại bắt đầu chuyển động sao? Đừng ngủ nữa, có trò hay xem rồi.” Thần phi nói thảm: “Trò hay cái gì chứ, chỉ là hoàng hậu nương nương tỉnh lại, bảo chúng ta canh năm đến Phụng Tảo cung thỉnh an thôi.”

Như phi không nói lời nào, ngón tay dùng sức bấm trên đùi Thần phi, Thần phi liền lập tức tỉnh táo lại.

Đức phi đi tới, nói: “Như phi nói rất đúng, lần này, có trò hay để nhìn rồi.”

Ba người nói xong liền cùng tám vị phi tử khác nhìn lại, mọi người chưa từng gặp qua hoàng hậu, hiện tại có chút thấp thỏm lo lắng, tám người này từ khi mới vào cung đã bị ba vị Mai Lan Cảnh hoàng quý phi thống lĩnh, luôn nhìn sắc mặt ba người mà sống, hiện tại lại thêm một vị hoàng hậu, mọi người có chút sợ hãi, vì không biết được tính khí hoàng hậu lại sợ đặc tội với nàng, cho nên ai cũng yên lặng đứng, yên lặng theo dõi biến hóa.

Cánh năm vừa đến, đại môn Phụng Tảo cung liền được mở ra, mười hai nô tỳ nổi đuôi bước ra, trong tay mỗi người cầm một chiếc đèn cung đình màu vàng nhạt, vào buổi sáng u ám thế này, giống như những con đom đóm, y phục mỗi cung tỳ đều không giống với cung tỳ bình thường, là nam trang màu đỏ thẫm, tóc cũng búi theo kiểu nam trang, dùng vòng vàng búi lại, không khí này, rất long trọng. Sau đó lại có mười mấy cung nữ mặc y phục phần lam đem nến đốt hai bên Phụng Tảo cung.

Mọi người bỗng nhiên nhìn thấy, tám biển Phụng Tảo cung ở trên đầu tỏa sáng lấp lánh, từ lúc nào lại có tấm biển bằng vàng ròng này? Lóng lánh đến chói mắt.

Đợi một lát nữa —

Lúc này, tứ đại hoàng quý phi cũng đến, sau lưng đều cùng dẫn theo đến năm sáu nô tỳ.

Mọi người nhường đường cho hoàng quý phi, Mai phi, Lan phi, Hòa phi, ngoại trừ Như Ý, tất cả đều bị tình huống trước mắt làm cho sững sờ.

Lúc này, Như Nguyệt Như Tâm mới ra ngoài, “Các vị nương nương, hôm nay giờ lành ngày tốt, nương nương quyết định mở cửa Phụng Tảo cung!”

Tất cả mọi người đều nghĩ, mở cửa cung mà thôi, cũng không phải khai trương cái gì, chẳng lẽ định làm buôn bán sao. Ai ngờ Như Nguyệt lại xách ra hai chuỗi pháo lớn, phi thân lên, chia ra treo hai bên mái hiên Phụng Tảo cung, tiểu thái giám đứng ở dưới đốt.

Bùm bùm, một hồi âm thanh hỗn loạn, chấn động cả một vùng.

“Các vị nương nương, hoàng hậu nương đã chuẩn bị xong, xin các vị nương nương đi vào thỉnh an.”

“Được.”

Cùng kêu lên một tiếng dịu dàng, họ tứ đại môn đi vào, khi tiến vào nội viện Phụng Tảo cung, chỉ khắp nơi đều là hoa cỏ xinh đẹp mỹ lệ. Đi vào trong sâu hơn, lại càng kinh hãi, thấy có nhiều loại hình cụ, bên ngoài lại có tám chum đựng nước dùng để cứu hỏa. Vào sâu thêm một tầng, vừa lúc nhìn thấy đại môn của đại điện Phụng Tảo cung được đẩy ra, mọi người liền đi vào xếp hàng, phía trên chưa có ai cả, vì vậy họ chia làm hai nhóm, đứng quan sát tình huống xung quanh.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm ~”

Mọi người nghiêng đầu, nhìn thấy Thái Thái một thân y phục hoa lệ, cùng mấy cung tỳ thân cận bước vào từ cửa, phụng bào màu vàng kéo thật dài, trên đầu dây trang sức hoa lệ tinh xảo, tay nắm dải lụa, vững vàng đi vào. Tân phi từ khi nhìn hoàng hậu lại có cảm giác như khi nhìn thái hậu vậy, mà không, so với thái hậu lại càng nghiêm túc, bức người hơn.

Thái Thái đi vào, bước mấy bước liền đến ghế, sau đó bèn ngồi xuống.

Mọi người rói rít quỳ xuống, “Nô tỳ, thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

Thái Thái để cho bọn họ quỳ, là để lập uy.

Sau đó mới nói: “Mọi người đứng vậy. Mời các muội ngồi.”

Sau đó mọi người theo thân phận cao thấp, thời gian vào cung dài ngắn, chia ra ngồi vào hai hàng ghế gỗ hai bên.

Từ quý phi dĩ nhiên là ngồi ở hàng đầu.

Thái Thái quét qua mặt mọi người, trên mặt họ đều mang nụ cười, nhưng đa phần đều có chút giả tạo. Nàng nói: “Bản cung ngủ đến ba năm, ba năm nay, làm phiền bốn vị muội muội, thay thế bản cung xử lý mấy chuyện vặt vãnh trong cung.”

Từ quý phi nói: “Vi hoàng hậu nương nương phân ưu, là bổn phận của chúng thần thiếp.”

“Rất tốt, nhưng mà giờ bản cung đã tỉnh, cho nên quyết định thu hồi quyền trách hậu cung, sau đó lại phân chia ra lần nữa.”

“.....” Mai phi Lan phi đoán được có chuyện như vậy, chẳng qua không nghĩ đến là động tác nàng lại nhanh như thế, họ quản lý hậu cung ba năm, căn cơ đã ăn sâu, chẳng lẽ, giờ nói nộp liền nộp sao? Cho nên tất cả mọi người đều không lên tiếng, cúi thấp đầu.

“Thế nào, các người không muốn sao?” Thái Thái hỏi.

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp tự nhiên biết sau khi hoàng hậu nương nương tỉnh lại, sẽ thu hồi quyền trách, chẳng qua thần thiếp lo lắng cho thân thể hoàng hậu nương nương, hơn nữa ba năm qua nhiều chuyện xoay chuyển đổi dời, nương nương có thể có thể còn chưa rõ kỹ càng tình huống trong cung nữa.” Mai phi cười nói: “Thật ra thì hoàng hậu nương nương, nên nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày đã, sau đó chúng thần thiếp sẽ thay phiên đi giải thích tình huống hậu cung bây giờ, chuyện các đại thần, sau đó sẽ giao lại, như vậy chẳng phải rất thỏa đáng hay sao?”

Hừ, còn nhớ rõ lần trước chỉ một năm thời gian, trên mấy quyển sổ sách kia, nội dung trên đó đã nhiều bấy rập như vậy, nàng còn trông cậy vào việc các nàng ta sẽ giải thích cho nàng sao, Thái Thái cười một tiếng: “Không cần, hôm nay giao lại luôn đi, bản cung sẽ phái người đến cung các muội thu hồi chìa khóa.”

Lan quý phi nói: “Hoàng hậu nương nương bệnh nặng mới khỏi, cứ vội vàng thu hồi quyền trách như vậy, chẳng lẽ lại không tin tưởng năng lực thần thiếp ư?” Nàng trầm giọng: “Mặc dù nương nương vào cung đã nhiều năm, nhưng năm đầu tiên, nương nương đã ngã bệnh xuất cung, sau đó lại là ba năm bệnh nặng, chẳng lẽ nương nương một chút cũng không để tâm đến việc chúng thần thiếp khổ cực duy trì nhiều năm như vậy mà đột nhiên thu lại, giống như sự nghiệp mà chúng thần thiếp khổ tâm giữ gìn, lại đột nhiên khôi phục lại trạng thái hỗn loạn ban đầu vậy sao?”

“...”

“Bản cung cũng không phải muốn độc chiếm cả quyền trách, từ xưa nay hoàng hậu cùng quý phi cùng thống trị hậu cung, đó là nguyên tắc, bản cung cũng không có lá gan đi phá hủy nó, chỉ là bây giờ các người phân chia không đều, bản cung thu lại, sau đó tiến hành phân chia, như vậy mọi người càng có thể thoải mái hơn.” Nói xong, nàng vỗ bản một cái: “Quyết định vậy đi, bản cung sẽ bảo Như Nguyệt, Như Tâm đến từng cung thu hồi chìa khóa, chuyện đã định, đây chẳng qua là bản cung muốn thông báo cho mọi người, chứ không phải là cùng mọi người thương lượng.”

Nói xong, nàng đứng dậy, xoay người bước đi.

Các phi tử chỉ có thể vạn phúc: “Cung tiễn hoàng hậu nương nương.”

“.....”

Thái Thái vẫn bước đi vững vàng như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Không Muốn Buông Tay

Mai phi, Lan phi nhìn lẫn nhau, Hòa phi thì không sao cả, nàng liền chuẩn bị hồi cung.

Mai phi, Lan phi đến gần Như Ý, Lan phi cười lạnh: “Cảnh phi nương nương không biết là nên cao hứng hay mất hứng đây, thân là nô tỳ ngày trước của hoàng hậu nương nương, bây giờ lại thành sủng phi, trong lòng nhất định sẽ không thoải mái lắm đúng không?”

Như Ý cười một tiếng, xoay người, nói với nô tỳ: “Chúng ta trở về sắp xếp lại chìa khóa cho rõ ràng, nếu không cẩn thận thiếu mất một cái, thì không tốt chút nào.”

Sau khi các quý phi đi, phi tử từ phía sau mới cùng đi ra.

“Thần phi tử tỳ, hôm nay hoàng hậu nương nương với các quý phi tỏa mùi thuốc súng nặng nề quá.”

“Tự nhiên là nặng, mấy năm nay họ đầu người chết ta sống, hoàng hậu thì ngủ, hiện giờ, thể chân vạc thật vất vả được hình thành, đột nhiên lại nhảy ra một tên Tư Mã Ý (ngụ ý: kẻ chen chân, phá vỡ cục diện)!” Thần phi lại mong sao hoàng hậu thống lĩnh hậu cung, hoàng hậu nương nương là người lòng dạ nhân hậu, lúc đầu Thục phi phạm phải sai lầm lớn như vậy, hoàng hậu nương nương lại mang nàng ta bỏ đi, cũng vì vậy, sau đó Thục phi mới được hồi cung, hoàng thượng còn rất ưu ái, để nàng ta trở về tẩm cung của chính mình sinh nở, sinh xong mới biếm làm thứ dân, cho nàng ta ra ngoài cung.

Mà cách hành sự của ba vị quý phi kia, Mai phi nhìn có vẻ rất tốt, thực ra thì nàng ta nhận định với việc mà bắt lợi cho mình nàng ta sẽ không làm, còn Lan phi làm việc thường tuyệt không lưu tình. Cảnh phi quá thông minh, một chút liền nhìn thấu hết thảy, không ai dám thở mạnh trước mặt nàng. Những năm này thật đúng là mệt đến chết người rồi. Thần phi sớm nghĩ đến việc biết thân biết phận tự cầu nhiều phúc trải qua đời này, cho nên, nếu như hoàng hậu nương nương trở lại, nhất định có thể sống thoải mái hơn nhiều rồi.

Nàng cùng Như phi Đức phi đã từng trải, ai cũng biết, sống trong hậu cung không gây hiềm khích, chuyện lớn đừng tham dự, còn mấy chuyện con con, hoàng hậu nương nương sẽ giơ cao đánh khẽ. Đức phi cười nói: “Thật ra chia thì sao chia, cũng không chia đến tay chúng ta là được rồi, suy nghĩ nhiều

như vậy có ích gì?”

Tám tân phi từ lắng lắng nghe.

Chiêu Thục phi hỏi: “Vậy, chúng ta nên nghe theo ai đây?”

Quý Thục phi tuổi cũng còn nhỏ hỏi: “Đúng vậy, trước kia chúng ta phải nhìn sắc mặt Mai Lan Cảnh ba quý phi mà sống, bây giờ, bọn họ cũng không hòa nhã mấy với hoàng hậu, giống như đối lập với hoàng hậu vậy, kia, chúng ta nên theo ai đây?”

Nhóm phi tử này tuổi đều còn nhỏ, chia ra gồm con gái của quan địa phương ở Giang Nam, cùng của quân kỵ phó tướng.

Đây là một sách lược của Sở Cường, hẳn không thể trừ bỏ tận gốc mấy trọng thần lũng đoạn tiền bạc, quân đội, nhưng hẳn có thể ngầm dao động bề phái của bọn họ, cũng chính là những nhị đẳng trọng thần này.

Lệ phi ngây ngô hỏi: “Các vị tỷ tỷ, vậy các tỷ nói xem, đến tột cùng là hoàng quý phi lợi hại hơn, hay là hoàng hậu lợi hại hơn?”

“Người nào lợi hại hơn, người có muốn mở một sông bạc, sau đó đặt cược thử không?” Lan phi cố chấp không muốn giao chìa khóa ra, cho nên chần chờ chưa về cung, đi tản bộ trong hoa viên, không ngờ lại nghe thấy một đám phi tử đang nhỏ giọng nghị luận ở đây.

Lệ phi giật mình, vội vàng quỳ xuống: “Quý phi nương nương.”

“Lệ phi, bình thường ai cũng nói người ngu xuẩn, bản cung không tin đâu, nhưng hôm nay chứng kiến, mới biết người quả nhiên đúng là ngu xuẩn, hơn nữa lại ngu như lợn vậy.” Nàng cúi đầu nhìn Lệ phi: “Bản cung dù thế nào đi nữa, cũng chỉ là hoàng quý phi mà thôi, tại sao có thể bì được với hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng? Người nói xem có đúng không? Nhưng mà, cho dù bản cung hoàng quý phi này không sánh bằng hoàng hậu nương nương, nhưng so với đám phi tử các người, vẫn là cao hơn một chút.”

“Dạ vâng!”

Hoàng quý phi khác phi tử ở chỗ, hoàng quý phi thuộc về tam thê trong tam thê tứ thiếp, cũng tức là chính thê.

Hoàng quý phi sinh con không tính là thứ xuất, một đám vương gia đứng với nhau, chính xuất vương gia, là những lựa chọn đầu cho việc sắc phong thái tử.

Những vị phi tử khác cùng Thục việc, chiêu nghi, thì khỏi cần nhắc đến.

Lan phi cười: “Nếu kiếp sau các người có cơ hội vào cung, tốt nhất, nên nhanh hơn nhà người ta một bước, bằng không thì gia thế cũng nên tốt hơn nhà người ta, nếu như hai thứ này không có được, thì phải biết thông minh mà an phận thủ thường, tự giữ lấy mình, tránh việc ngày sao bị chết mà không biết vì sao mình lại chết!”

“Chết? Chữ này lại có thể tùy tiện nói ra sao?” Hòa phi khó có dịp mở miệng nói chuyện, cũng là do nhện không được mới nói. Nàng đi tới đỡ Lệ phi đứng lên, nói với Lan phi: “Lan quý phi, miệng người rất xấu, cẩn thận bị nhiệt đấy.”

“Hòa quý phi, hôm nay người thật rảnh rồi!” Lan phi kiêu ngạo nói, thầm nghĩ, cũng chỉ là một công chúa man di, lại đi giáo huấn người khác.

“Mỗi ngày ta đều rảnh rồi, chẳng lẽ người không biết sao?” Nàng nói với mọi người: “Tất cả mọi người giải tán đi, không thấy hôm nay có người tâm trạng không tốt sao?”

“Nô tỳ cáo lui.” Mọi người tan ra như chim vỡ tổ.

Lan quý phi nhìn Hòa quý phi, đi vòng quanh nhìn nàng một lần: “Hòa quý phi, hôm nay người uống lộn thuốc sao? Mồm mép thật lạnh lợi, xem ra là được Đại Sở thuần dưỡng tốt rồi.”

Hòa quý phi lười nói nhảm với nàng ta, nàng là công chúa Hung Nô, đã từng là viên minh châu mà mọi anh hùng Hung Nô đều truy đuổi, trước lúc vào cung nàng hào sảng **, cưỡi ngựa bắn tên, vung đao giết địch chuyện gì cũng làm, đấu võ mồm với đám chim hoàng yến này, quả thật không đáng giá, nàng chỉ là tò mò về hoàng hậu, người mà Diệp Hạ Thái đại tướng quân yêu thương, trước kia nàng đã đi thăm rất nhiều lần, nhưng nàng đều nằm ngủ, giờ hoàng hậu tỉnh lại, quả nhiên, thật đáng để cho người ta bội phục.

Hòa quý phi cùng Lan quý phi không được tự nhiên sống vai đi một lát, nàng liền về cung. Lan quý phi thấy Hòa quý phi như vậy cũng phiền lòng, bèn đi đến chỗ Mai phi bàn bạc sự tình, đến thăm cung Mai phi, mới biết là nàng ta đã đi tìm thái hậu.

“Thái hậu. thần thiếp vẫn cảm thấy không ổn, ngộ nhờ hoàng hậu nương nương mệt nhọc quá độ, thì đây không phải lỗi của chúng thần thiếp sao?” Mai phi nói.

“Hoàng hậu là hoàng hậu, hoàng hậu thu hồi quyền trách rồi phân chia lại, cũng không phải là chuyện sai trái.” Thái hậu bốp trán: “Ai gia đã không quản chuyện hậu cung nữa rồi, hoàng hậu thu hồi quyền lực, sau này các người cũng nên làm người cho tốt, vậy thì không sao cả.”

Thật không ngờ thái hậu lại mặc kệ như vậy, Mai phi cũng không dám nhiều lời nữa.

Rời tẩm cung thái hậu, trở về tẩm cung của mình, lại nhìn thấy Như Tâm Như Nguyệt đang chờ, không còn cách nào, Mai phi đành phải giao quyền trách lại cho hai người, miễn cho bị nói là nghịch chi. Thật đáng hận, tại sao nàng ta không chết chứ, nếu như nàng ta chết rồi, không lâu sau, nàng đã có thể trở thành một hoàng hậu danh chính ngôn thuận rồi.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Như Tâm Như Nguyệt lấy chìa khóa mang về Phụng Tào cung, cũng giống như trước kia, danh mục, ghi chép lại chất đồng như núi, thì ra ba năm lại nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: Sự Kiện Tham Ô

Thái Thái sâu kín thở dài một hơi, nghĩ ngợi đã lâu như vậy, giờ lại đột ngột phải dùng đầu óc, thật đúng là có chút mệt mỏi. “Chẳng qua là giữ chìa khóa, lại giữ lâu như vậy.”

“Đúng vậy, chỉ có mỗi tỷ của em là ước gì mình được giao thôi, còn những người khác, phải gặp bao nhiêu khó khăn đấy ạ.”

Nói xong, Thái Thái bắt đầu kiểm tra lại chìa khóa, sau đó cho trở về chiếc hộp đen.

Sở Cuồng đi vào, nhìn thấy, liền cười: “A, chừng quây định khai trương sao? Chúc mừng chúc mừng, nhiều chìa khóa quá nha, nàng đếm thấy đủ chưa?”

Thái Thái để chìa khóa xuống, “Hôm nay chàng tới trễ, chàng nói, muốn thiệp vừa mở mắt ra đã nhìn thấy chàng. Nhưng khi thiệp mở mắt ra thì chưa đến canh năm, chàng đi đâu hả?”

“Sao nàng không tìm trên sàn nhà thử, không chừng là bị thân thể mập mạp của nàng đập xuống giường rồi.” Nói xong, hắn ôm lấy nửa eo nàng: “Trẫm thấy, giường này không đủ lớn, thôi thì làm lại chiếc khác lớn hơn đi, như vậy chúng ta nằm trên đó, lăn lộn thế nào cũng không sao cả.”

Sau đó Tiểu Đức đi vào mang theo một xấp tấu chương, Sở Cuồng ngồi trong thư phòng nhỏ ở Phụng Tào cung mà phê duyệt.

Thái Thái thì vào phòng ngủ đọc sổ sách, hai người bận rộn, không nói câu nào, chỉ là vì câu nói kia của Sở Cuồng, bây giờ trẫm không thể rời nàng được, cùng ở trong một phòng, ai làm việc nấy, mặc dù không nói ra lời, nhưng trong lòng biết được đối phương đang ở đâu, như vậy cũng đủ an tâm rồi.

Thái Thái mệt mỏi quá, Sở Cuồng đọc tấu chương xong liền đi ra nhéo lỗ tai nàng: “Đừng xem nữa, đi nấu cơm đi.”

“Cao sư phụ đảm nhiệm đầu bếp ngự thiện phòng rồi, thiệp không thêm làm đâu.”

“Nàng ngủ ba năm, lười đến gân cốt cũng đi ngủ theo rồi hả?”

“Nếu mỗi lần chàng đói, thiệp phải đi làm cơm, như vậy chẳng phải rẻ mặt vậy sao?”

“Nàng vô cùng đắt tiền.” Không biết từ lúc nào, hắn móc một chiếc vòng tay từ trong ngực ra, là bạch ngọc nạm vàng.

Hắn nắm lấy tay, đeo vào cho nàng: “Nhìn cái tay này thô thật, cũng may là vòng tay này là trẫm làm theo số đo của nàng, thật đấy.”

“Đây là ngọc gì?”

“Chính là miếng ngọc Vân Nam vương cho chế tạo thành. Nghe nói nó có công dụng trấn hồn, đeo trên cổ giống như bánh nướng, hơi khó coi nên trẫm cho người làm thành vòng tay, công dụng cũng sẽ không bị thay đổi.” Nói xong, đứng lên nắm lấy bả vai nàng: “Sao rồi, đã quen dần chưa?”

“Chưa.” Thái Thái nói.

“Nhớ trẫm sao?”

“Không nhớ.”

“.....” Sở Cuồng áp qua, cười một tiếng: “Nàng đã gặp qua mấy tân phi tử của trẫm chưa?”

“Rồi.”

“Ha ha ha ha, có phải đều như hoa như ngọc không, trăm quyết định muốn nỗ lực khai chi tán diệp rồi.”

“Giải tán đi.” Nàng nhàn nhạt nói.

“Nha đầu béo, vậy lúc nào nàng khai chi tán diệp cho trăm đây?”

Mặt Thái Thái đỏ lên, nàng nói: “Ta và chàng vẫn còn chưa quen lắm.”

“Ý của nàng là, chúng ta làm phu thê hơn bốn năm, nàng vẫn còn chưa quen trăm?”

“Đúng vậy à nha, thật ra ta với chàng cũng chỉ ở chung với nhau không tới một năm, mà cũng có lẽ không tới mấy tháng thôi. Chàng xem, ta vào cung thì chúng ta nhìn nhau không vừa mắt. Sau đó ta lại đi Vân Nam, trở lại mới mấy ngày, ta lại xuất cung, sau đó lại nằm trong hậu cung này ba năm, chúng ta còn không quen thuộc mấy đâu.”

“Trăm rất quen thuộc với nàng, đã ngắm nhìn nàng ba năm rồi.”

Thái Thái lại lần nữa chấp chưởng hậu cung, bởi vì sắp bước sang năm mới, mọi người kiêng kỵ vô cùng, không hy vọng làm chuyện gì quét nhả hừng của hoàng thượng hoặc thái hậu, cho nên Thái Thái không gặp phải khó khăn, mọi sự chú ý đều được đặt lên việc phân chia quà mừng năm mới cho các cung, còn phải ban y phục mới cho các cung nữ trong hoàng cung, y phục mới cho Thái hậu, và còn nhiều nữa.

Ngày hôm đó xong việc, Thái Thái nghe thấy sau lưng có người gọi mình.

“Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương!”

Thái Thái xoay người, nhìn thấy một cung nữ cúi đầu đi tới, sau đó quỳ xuống nói: “Tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Có chuyện gì vậy? Người là nô tỳ trong cung nào?”

“Nô tỳ là cung nữ thượng cung cục, có chuyện muốn bẩm báo ạ.”

“Ồ?”

Nàng ta nhìn bốn phía không có người nào.

Lúc này mới dám mở miệng: “Nô tỳ có chuyện muốn bẩm báo với hoàng hậu nương nương.”

“Bẩm báo?” Thái Thái sững sờ: “Vậy người theo bản cung hồi cung đi.”

Sau khi hồi cung, Thái Thái xong việc, nô tỳ kia mới lại gần quỳ xuống nói, “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ có một chuyện, cần phải nói cho người biết.”

“Nói đi.”

“Dạ, hôm trước nô tỳ được ban thưởng phong bao đỏ, nô tỳ rất vui, cho nên mới nhớ đến, trong ba năm trước, hình như lễ mừng năm mới đều không có phát phong bao.”

“Vậy sao?” Thái Thái nghĩ đến, không phát phong bao, nhưng trên sổ sách xác thực vẫn viết phong bao hằng năm đều được đúng hạn phát ra.

“Là một mình người không có, hay là tất cả mọi người đều không được nhận?”

“Tất cả mọi người đều không được nhận ra, tui nô tỳ đều vào cung được hai ba năm, mỗi khi đến cuối năm chỉ nhận được bạc của hai tháng, đã rất thỏa mãn rồi, chẳng qua là không nghĩ tới, còn có cả phong bao nữa.”

Thái Thái nói: “Bản cung biết rồi, trước tiên người hãy về đi, nếu như còn chuyện gì, thì đến nói với bản cung.”

“Vâng ạ.”

Lúc này Thái Thái mới nhớ tới mà hỏi: “Thượng cung cục phát bạc, phong bao, không phải đều là do Liễu thượng cung sao?”

Lúc này Như Tâm mới đáp: “Bây giờ, Tổng quản thượng cung của thượng cung cục đã không còn là Liễu thượng cung nữa, mà là Lý thượng cung. Cho nên chuyện này đại khái cũng có quan hệ với Lý thượng cung ạ.” Lý thượng cung? Là Phó tổng thượng cung lúc trước sao? “Liễu thượng cung sao rồi?”

“Liễu thượng cung đã được đặt biệt cho phép, xuất cung, gả cho Trương đại tướng quân ạ.”

“Ồ?” Chưa từng nghe nói, thượng cung còn có thể lập gia đình. Như Tâm nói: “Liễu thượng cung cùng Trương đại tướng quân từ nhỏ đã được chỉ phúc vi hôn, nhưng sau đó Liễu thượng cung phải vào cung làm thượng cung, chia cách với Trương đại tướng quân, Trương đại tướng quân lập công, cho nên thỉnh cầu hoàng thượng, chỉ định gả Liễu thượng cung cho mình, hoàng thượng cũng thầm muốn lôi kéo Trương đại tướng quân, cho nên liền gả Liễu

thượng cung cho hắn. Tự nhiên, Lý thượng cung liền thượng vị. Những năm gần đây Lý thượng cung qua lại mật thiết với Mai phi nương nương, nói không chừng Mai phi nương nương chính là người đứng sau lưng Lý thượng cung đấy ạ.”

“Chẳng lẽ họ to gan đến vậy, dám ngang nhiên tham ô bạc thưởng của nô tỳ sao.” Thái Thái bảo Như Tâm đi thăm dò.

Như Tâm trở về nói: “Em thăm điều tra, nhưng mọi người trăm miệng một lời, đều ám chỉ rằng mấy năm nay đều có lệ phát phong bao như thưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Cung Nữ Chết.

Phong bao bạc không xem ra không nhiều lắm, mỗi nô tỳ chỉ có năm lượng, nhưng mà mấy năm nay cung tỳ có đến hơn hai ngàn, nếu như quả thật có tham ô, tuyệt đối không phải là số lượng nhỏ. Thái Thái suy nghĩ, nếu thượng cung cục có làm chuyện như vậy, lá gan thật đúng là lớn.

Nàng không quen với Lý thượng cung, có gặp thì cũng chỉ gặp qua Liễu thượng cung, còn Lý thượng cung thì rất ít khi nói chuyện.

“Nương nương, Lý thượng cung đến.”

Lý thượng cung ước chừng ba mươi, diện mạo có vẻ già đời hơn Liễu thượng cung, sau khi đi vào nàng ta cười nói: “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Lý thượng cung, bản cung chưa từng gặp riêng người thế này, chúc mừng người đã trở thành tổng thượng cung.”

“Đa tạ nương nương.” Lý thượng cung cẩn thận đáp lại.

Thái Thái hỏi: “Sắp tới lễ mừng năm mới rồi, bản cung muốn biết, bạc tháng, bạc thưởng có đủ để phát hay không?”

“Dạ, đủ ạ, mỗi nô tỳ sau khi nhận đều có ký vào sổ, ngày mai nô tỳ sẽ đưa đến cho hoàng hậu nương nương xem qua.”

“Vậy thì tốt.”

Tùy tiện nói mấy câu chuyện phiếm, Lý thượng cung liền cáo lui. Thái Thái cảm thấy nàng vẫn còn chút căng thẳng, đang muốn hạ chỉ điều tra, đột nhiên, Như Nguyệt lao vào kinh ngạc nói: “Nương nương, cung nữ mới gặp nương nương sớm hôm nay, đã nhảy giếng tự vẫn rồi!”

Thái Thái mở to cặp mắt: “Cái gì? Em nói nàng ta nhảy giếng tự vẫn rồi?”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Buổi sáng mới gặp mình buổi trưa liền nhảy giếng tự vẫn, Thái Thái dẫn người đến, nhìn cung nữ đã được vớt lên, nằm trên bãi cỏ. Thái Thái ngồi xổm xuống nhìn thi thể của nàng ta, thân thể đã cứng ngắc, xem ra đã chết được một thời gian rồi. Nàng trầm giọng phân phó: “Tạm thời đem thi thể nàng đến phòng liệm đi.”

“Vâng.”

Mất thấy sắp đến tết, nàng không hy vọng lúc này khiến cho trong lòng thái hậu không vui, cho nên quyết định âm thầm điều tra.

“Cung nữ này, sớm không chết, muộn không chết, mà gặp nương nương xong lại chết, nhất định là có kẻ biết nàng bầm báo với nương nương chuyện phong bao, cho nên mới giết người diệt khẩu, gần đây người hậu cung làm việc càng lúc càng hung ác, thói đời thật bạc bẽo.”

Thái Thái bảo Như Tâm đi thăm dò hộ tịch cung nữ đã chết, cho người chuẩn bị chút bạc, cùng y phục vật dụng để làm vật hạ táng theo, đem ra cung, số phận những cung nữ thật đáng thương, cả đời phục vụ cho người ta, đến cuối cùng lại chết trong cô độc như vậy. Thái Thái thở dài, nhìn con hoàng oanh trong chiếc lồng tre nhỏ.

“Đáng tiếc bản cung không biết khám nghiệm tử thi, ta cảm giác nàng ấy có chút kỳ quái, lại không thể nói được là kỳ quái ở chỗ nào.” Nàng cúi đầu, bụng cung nữ kia rất phẳng, lẽ ra nếu bị chết đuối, bụng phải trướng lên mới đúng. Nàng lại giống như không uống phải một ngụm nước nào. Vậy thì nhất định là bị người giết rồi di chuyển xác, nói vậy trên người cung nữ này nhất định còn có vết thương khác nữa.

“Chuyện này không cần đoán cũng biết, nhất định là giết người diệt khẩu, xem ra Lý thượng cung là hiềm nghi lớn nhất.”

Chỉ là, nếu như không có chứng cứ thì không thể tùy tiện kết luận được người ta làm việc này được. Nhưng Lý thượng cung có hiềm nghi rất lớn. Thái

Thái cau mày, cũng cảm thấy mặt ngoài hậu cung có vẻ bình lặng, thật ra đã mưng mủ hỗn loạn không chịu nổi, nàng hạ lệnh: “Bản cung muốn điều tra kỹ chuyện này, nhất định phải tra ra bằng được hung thủ sau lưng vụ án cung nữ tử vong này.” Sẵn tiện, tra rõ án tham ô, để răn đe luôn một thể.

Sở Cuồng vẫn luôn phê duyệt tấu chương, giờ mới ra ngoài uống trà, sau đó nhìn hai chủ tớ không lên tiếng.

Thái Thái chớp chớp mắt: “Trong cung có người chết, chẳng một chút cũng không có cảm giác gì sao?”

“Trong cung mỗi ngày đều có thể có người chết, trẫm đã thấy quá nhiều rồi, trẫm nhớ khi trẫm còn bé từng tận mắt thấy mấy thái giám đẩy một cung nữ vào miệng giếng nữa.”

“Thật là coi mạng người như cỏ rác.” Nàng cau mày, đi tới nhéo da mặt hắn: “Chẳng xem chẳng một chút biểu tình cũng không có, xem ra đã sớm bị tê liệt rồi!”

“Ừ, thấy nhiều quá nên hơi tê liệt rồi, chỉ là trẫm không tỏ vẻ không có nghĩ là trẫm không tức giận.”

“Hoàng thượng quả nhiên là không quá quan tâm chuyện hậu cung rồi.”

“Đó là bởi vì hậu cung đã có quy tắc của hậu cung, bất kỳ nơi nào cũng đều tự có quy tắc của nó cả.”

“Quy tắc chết bầm.”

“Không có quy tắc, người ta làm sao có thể nghe lời nàng được?” Sở Cuồng uống trà xong, tựa vào cạnh giường, “Cái này cũng giống như đánh bạc vậy. Khụ khụ, trẫm nhắc nhở hoàng hậu một câu, bây giờ đám người Lý thượng cung vẫn còn chiếm tiên cơ, nàng cứ khờ khạo mà động thủ như vậy, coi chừng lại nếm thua thiệt. Còn thua thiệt gì, đến lúc đó nàng sẽ biết, bây giờ nàng thử tự suy nghĩ đi.”

“Cô tức đường gian* ta không làm được.”

Nuông chiều sinh hư, nể quá hoá hồng (bỏ qua cho kẻ xấu cũng là khuyến khích tính xấu của nó.)

“Vậy nuông chiều mình trẫm có được hay không?” Nói xong, kéo tay nàng qua hôn một chút, Sở Cuồng hôn đủ rồi mới nói: “Nể mặt nàng thường để cho trẫm hôn, nên trẫm dạy nàng một câu: ‘Kẻ gian có lúc cũng có lợi, bởi vì lợi dụng kẻ gian rất dễ.’”

“Vậy theo như chàng nói, thì ta không nên làm vậy, chỉ có hôn để mới nuôi gian để tự sử dụng, còn thánh chủ thì kiểm hiền tài vì mình bán mạng. Hừ, ta cảm thấy được suy nghĩ của chàng có chút vấn đề đấy!”

“Nói trẫm có vấn đề sao, trẫm ăn nàng!”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Như Nguyệt dẫn theo một quan khám nghiệm tử thi, cùng mấy nữ quan Phụng Tảo cung, thái giám, đến phòng liệm để khám nghiệm tử thi.

Sở Cuồng đã hủy bỏ cung biên chế cung nữ ở Phụng Tảo cung, đổi thành nữ quan, do vậy nô tỳ trong Phụng Tảo cung đều có cấp bậc, tương đương với một thượng cung cục nhỏ nhỏ. Thái Thái cảm giác được, Sở Cuồng giống như đang giúp mình lập nên một triều đình thu nhỏ, triều đình của riêng nữ nhân vậy.

Sở Cuồng nói, tất cả quyền lực đều nắm trong tay hắn và nàng, như vậy, mọi chuyện đều dễ dàng giải quyết.

Nữ quan Phụng Tảo cung rất nhiều người đều là xuất thân tiểu thư quý tộc, tính cách kiên quyết, làm việc đều đầu ra đó.

Dung mạo xinh đẹp.

Nói chuyện văn nhã.

Đề tâm so với người khác lại hơn gấp mười lần.

Vì vậy nữ quan Phụng Tảo cung ra ngoài làm việc, còn chưa tới nơi, đã đủ dọa người rồi.

Trong mắt người khác, đây căn bản chính là giám sát viện của hậu cung.

“Cung nữ này, hoàn toàn không phải chết nước, thứ nhất, trong bụng nàng ta không hề có một giọt nước nào, nếu như sắc nước mà chết, nhất định sẽ có giấy dựa, như vậy sẽ có rất nhiều nước đi vào. Hơn nữa trên cổ cung nữ này có vết dây. Dấu vết thô mà bầm tím, hẳn là vết dây tơ lụa, hoặc là bạch lăng giết chết.” Quan khám nghiệm tử thi nói: “Có thể xác định, không phải tự vẫn mà chết rồi.”

Như Nguyệt lạnh lùng nói: “Người đâu! Phụng ý chỉ hoàng hậu nương nương, nếu tra ra được cung nữ này không phải do tự vẫn mà mất mạng, lập tức phong tỏa thượng cung cục, mọi người không được ra vào. Tất cả các cung nữ tại thượng cung cục, đều do ta, cùng nữ quan Phụng Tảo cung, tiến hành tra hỏi!”

“Dạ!”

Ngự lâm quân ở bên ngoài đợi đã lâu.

Bây giờ nghe chỉ, liền lập tức đóng cửa thượng cung cục, dán giấy niêm phong.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 224: Hỗn Loạn Bên Trong Hậu Cung

Thượng cung có sáu cục, hai bốn ty.

Tính cả chủ quản, thì có hơn ba trăm người.

Bây giờ mọi người đều bị giam bên trong, trong lòng ai cũng bàng hoàng.

“Lần này hoàng hậu nương nương muốn nghiêm trị thật rồi.”

“Hừ, đã sớm nên nghiêm trị, thượng cung cục bây giờ lòng người bạc bẽo, kẻ nào đều a dua nịnh hót, nếu như không tra, sau này chuyện gây ra sẽ là đại sự.”

“Kể từ sau khi Liêu thượng cung đi, mọi người chúng ta đều bị người của Lý thượng cung tìm mọi cách giết hại, quả thật là rất đáng hận.”

Vạn thượng cung, cùng Trình thượng cung ngồi trong sân nói chuyện, chợt thấy Trương thượng cung lại đây, liền đứng dậy, định trở về phòng.

Trương thượng cung cười một tiếng, “Hai vị thật vui vẻ nha.”

“Hai chúng ta ngồi ở đây đã lâu, mệt vô cùng.”

“Hôm nay thật là không làm được gì cả, bị hoàng hậu vây ở đây chờ tra hỏi, các người mệt mỏi cái gì?” Trương thượng cung là cháu gái ruột của Lý thượng cung, cười nói: “Không bằng chúng ta cùng ngồi đây đi, ta có cho người đem chút bánh ngọt đến.”

Mọi người không thể làm gì khác hơn là ngồi trở lại, Trương thượng cung ra lệnh cho người đem bánh ngọt đến, nói: “Là cao hoa mai.”

Cao hoa mai là bánh ngọt dùng để chuẩn bị cho ngày tết trong cung, nhân bánh được làm từ hoa mai cùng đậu đỏ, được phủ ngoài bằng lớp nhạ dính chế từ hoa mai kim ti, mứt hoa quả và quả dâu tằm đỏ, bề ngoài có hình hoa mai, cực kỳ xinh đẹp.

Mai kim ti:

Vạn thượng cung cùng Trình thượng cung thờ dãi: “Thượng cung cục trở nên hỗn loạn như vậy rồi, chúng ta không có tâm tình ăn, người ăn một mình đi.”

“Đây là do thượng cung nương nương ban thưởng, thượng cung nương nương nói, nhất định phải ăn.”

Bất đắc dĩ, hai người ngồi xuống, cầm lấy một miếng, đột nhiên lại phát hiện, trong cao hoa mai nặng trĩu. Mở nhân bánh ra mới phát hiện bên trong chứa đầy trân châu mã não.

Trương thượng cung nhìn hai người: “Hai người các người, vốn là người của Liêu thượng cung, cho nên vô cùng bất mãn với Lý thượng cung, chuyện này, Lý thượng cung tự nhiên là biết, nhưng mà Lý thượng cung cũng không so đo, các người nhận lấy quà đi, thượng cung bảo, mọi người đều là người của thượng cung cục, vinh hoa phú quý nên cùng nhau hưởng mới được.”

“Chúng ta đã ăn no, đi trước.” Hai người đứng lên, căn bản không nhìn bên trong một chút, liền bước đi.

Trương thượng cung có chút tức giận, quả thực là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

“Nếu hai người bọn họ nói cái gì với hoàng hậu nương nương, thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì phải nghĩ cách cho các nàng ta khỏi nói ra vậy.”

“Vâng.”

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Thái hậu bỗng nhiên gọi Thái Thái qua thỉnh an.

Hôm nay điện thái hậu không có người khác ở đây. Tinh thần thái hậu cũng không tệ, bảo Thái Thái ngồi xuống, bà hỏi: “Hoàng hậu hạ lệnh niêm phong thượng cung cục phải không? Nhưng công việc hậu cung làm sao bây giờ? Hơn nữa vụ án này, có lẽ một hai ngày cũng chưa thể tra ra được, lại sắp đến năm mới rồi, hoàng hậu không lo sao?”

“Mẫu hậu, hậu cung có người chết.”

“Cũng chỉ là một cung tỳ thôi, cứ lâu lâu, lại có cung tỳ chết như vậy.” Thái hậu thấy nhưng không trách, vô luận những người này chết như thế nào, cũng không quan trọng bằng chuyện làm yên hậu cung, bà là muốn khuyên Thái Thái, có thể thả họ ra, từ từ mà tra.

“Mẫu hậu yên tâm, con đã đem chuyện hậu cung giao cho nữ quan Phụng Tào cung rồi.”

“Nữ quan là cái gì?”

Thái Thái cười một tiếng, “Nữ quan, là do hoàng thượng nghĩ ra, người nói hậu cung bây giờ nhiều người, nên cũng giống như triều đình vậy, cần có nhiều nữ quan biết làm việc nhanh nhẹn bên cạnh hoàng hậu, đây cũng không khác thượng cung là mấy.”

“Ha ha, hoàng thượng đó là yêu thương con.” Thái hậu cười: “Hy vọng sẽ không xảy ra sai lầm là tốt rồi, nếu như con thấy sự tình bất thường, thì vẫn nên lấy đại cục làm trọng.”

Thái hậu còn nói: “Nếu như con thật sự không quản được, thì nhanh chóng đem quyền trách ra phân chia lần nữa là xong.”

“Vâng.”

Thấy thái hậu bộ dạng giống như sắp ngất, nàng có chút căng thẳng: “Mẫu hậu, người sao vậy?”

“Mấy năm nay mẫu hậu càng lúc càng nhiều bệnh tật, bệnh nhưc đầu cứ động một chút là lại phát tác.” Thái Thái giúp bà xoa bóp, thái hậu hơi thư giãn, nhắm mắt lại nói: “Những năm trước đây Lan phi tìm cho ai gia một loại thuốc, uống vào cũng đỡ, nhưng bây giờ, hình như thuốc cũng mất tác dụng rồi.”

Bỗng nhiên Thái Thái ngửi thấy có một mùi hương khác với mùi hương lúc mới bước vào phòng, “Mẫu hậu, mùi thơm này là gì vậy? Sao trước đây con chưa ngửi qua bao giờ?”

“Đây là hương an thần.”

“Hương an thần?” Thái Thái đứng lên, đi tới cạnh lư hương mở ra, sau đó vốc lên một chút tro, lại thấy một mảnh chưa cháy hết, liền lấy bỏ vào khăn tay.

Nàng đi từ sau rèm ra ngoài, thấy trên bàn thái hậu để một loại quả kỳ quái.

“Mẫu hậu, những quả này là quả gì?”

“À, đây là một loại quả không biết tên gì nhưng mới được tiến cống gần đây, rất thơm” Thái hậu đứng lên, cầm lấy một quả đưa cho Thái Thái, Thái Thái ngửi thử, quả thật rất thơm, nhưng lại nghĩ đến mùi hương hỗn hợp kỳ lạ của hương an thần cùng với mùi thơm của quả lúc nãy. Nàng vừa ngửi, lại cảm thấy đầu dường như rất đau.

A?

Nàng ra lệnh: “Người đâu, đến Phụng Tào cung của bản cung lấy đàn hương, cùng với cầm mấy quả Phật thủ tới đây.”

“Sao vậy?” Thái hậu hỏi.

“Dạ, thần tước có một mùi hương mà cha cho dùng để an thần, rất hữu hiệu, nếu mẫu hậu dùng mấy loại hương an thần này không có hiệu quả, không bằng đổi lại đi, hơn nữa quả này cũng lấy đi, thay bằng quả Phật thủ, càng thêm may mắn.”

Thái hậu thỏa mãn gật gật đầu.

Sau đó, thái giám mang đến một đĩa Phật thủ. Đặt ở trong phòng, sắc xanh vàng rực rỡ, rất đẹp mắt.

Phật thủ

“Ừ, Phật thủ thật đẹp.”

“Mẫu hậu có thể dùng Phật thủ ngâm nước, rất tốt cho thân thể.”

“Cũng được……” Bà cầm một quả lên vuốt, hình dạng quả Phật thủ rất giống với ngón tay của Phật.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Lớn mật lớn mật lớn mật!”

Bánh Bao vẻ mặt tức giận, nhìn hương trong lòng bàn tay.

“Nương nương, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta đang tức giận, có kẻ lại to gan, dám có ý đồ với thái hậu!”

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Như Tâm Như Nguyệt sáp tới gần, Như Ý đến đây uống trà cũng giống tai lên nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Chết Hai Lần

“Hôm nay bản cung đi thăm thái hậu, phát hiện có kẻ đem hương an thần đặt cùng một chỗ với loại quả chí diều, hai loại này nếu để riêng, rất tốt với con người, nhưng nếu để chung sẽ gây hại, nhẹ thì đầu đau như nứt ra, nặng thì tê liệt, hoặc là bỏ mạng.”

“Cái gì?! Thật là lớn mật, nhưng chuyện tranh đấu hậu cung, sao lại liên lụy đến thái hậu chứ?”

Đúng vậy, rất kỳ lạ, nếu như nói, là vì đầu đá trong hậu cung, lôi kéo được thái hậu thì thành lợi thế, hại chết thái hậu, chẳng phải là phá bỏ chỗ dựa của bản thân sao? Cho nên Thái Thái mới lo lắng, nàng thật sự không hiểu được ý đồ hung thủ.

Mặc dù nói Lan phi đã từng mang thuốc đến, nhưng nàng thông minh, lại tâm cơ, nếu như là nàng ta, thì nàng ta sẽ không công khai đưa cho thái hậu như vậy. Nếu là Mai phi, Mai phi sẽ càng không, bởi vì Mai phi rất được thái hậu sủng ái. Nàng ta còn phải dựa nhiều vào bà.

Tóm lại, nếu có người muốn hại thái hậu, đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“A a a a !!” Thái Thái hét lên mấy tiếng, nàng chỉ ngủ ba năm, ba năm sau, thế đạo lại biến thành như vậy. “Nàng sao vậy?” Sở Cường vừa đến, cất tiếng hỏi.

“À, không có gì.”

Nàng giấu Sở Cường chuyện này, vì nếu như trong cung xuất hiện chuyện độc hại thái hậu, vô luận như thế nào Sở Cường cũng sẽ không thể giữ được bình tĩnh, cho nên Thái Thái quyết định đem tất cả chuyện để sau khi nghỉ ngơi trị thượng cung cực, vì vậy, chưa cần thiết phải cho Sở Cường biết, nàng chủ động trở nên thật biết điều, vô tốc than thở: “Gần đây càng ngày càng đối xử với thiếp không ra gì hết!” Sau đó nhăn mặt đưa lên trên bàn, chống cằm liếc mắt nhìn Sở Cường.

Cái gì, quả thật là trợn mắt nói dối mà, hần vậy mà đối xử không tốt với nàng sao?

“Trẫm vốn rất tốt với nàng, nàng đừng càn quấy nữa, nữ nhân này, càng ngày lại càng không thể nói lý được.”

Thái Thái hừ một tiếng, đi tới, đem thân thể nặng nề đè lên bà vai hần, mặt dán vào mặt hần: “Chàng chính là đối với ta không tốt, nguyên nhân thì ta lười phải nói đến, chính chàng tự suy nghĩ cho rõ ràng đi.” Thật ra hần đối với nàng rất tốt, nhưng nàng vẫn nói với hần là không tốt, tại sao lại tốt, nếu tốt rồi, sẽ không còn không gian để phát triển điều này nữa. Nàng dùng miệng dán vào da mặt hần: “Chàng phải đối xử với ta tốt hơn bây giờ, rồi sẽ biết trước kia có chỗ nào không tốt với ta.”

“.....” Hần lười phải nghĩ, nữ nhân này được chiều quá nên sinh hư rồi, nếu còn chiều nữa, sẽ trở nên vô pháp vô thiên mất. Chẳng qua nếu như hần có thể nuông chiều nàng như vậy, không phải nói rõ hần đối với nàng còn quan trọng hơn những người khác sao? Sở Cường cúi đầu như có như không người một tiếng.

“Thượng cung cực bị niêm phong, lòng người bàng hoàng, không thể cứ tiếp tục như vậy được.”

Hần chỉ đơn giản nhắc nhở một câu, Thái Thái liền hiểu được, có lẽ Sở Cường sợ nhiều phiền toái không cần thiết sẽ xảy ra trong hậu cung.

Nàng nhất định tự mình đến nơi cung nữ kia tự vẫn để tìm hiểu một chút mới được.

Đó là nơi mà mỗi sáng thường ngày mọi người lấy nước để rửa mặt, sâu khoảng mười thước. Thái Thái chống lên thành nhìn xuống dưới, thấy cái lạnh đập vào mặt. Nàng cẩn thận quan sát, đột nhiên thấy trên miệng giếng có mất vết cửa, dùng ngón tay sờ vào, giống như là bị cào phải, từ hình dạng vết

cửa, thấy được có vẻ giống như có một vật nặng gì đó bị lôi ra khỏi giếng.

“Ngày đó xác thực là có rất nhiều người nhìn thấy nàng ấy chạy đến rồi tự mình nhảy xuống giếng sao?”

“Dạ, hơn nữa không giống như là đang nói dối.”

Mới đầu Thái Thái còn tưởng rằng, cung nữ là bị ném xuống giếng, không thể ngờ được chỉ mới sáng sớm, nàng ta chạy ra khỏi phòng rồi lao xuống giếng, trước mắt bao nhiêu người như thế. Vậy thì có rất nhiều người có thể chứng minh, cung nữ đó không bị mưu sát. Như thế giống như nàng đã hành động vô lý rồi.

Nhưng Thái Thái không thể nghĩ ra được, tại sao cung nữ lại nhảy xuống giếng, trong khi quan khám nghiệm tử thi đã khám được, bụng nàng ta không hề có nước, trên cổ lại tồn tại chứng cứ do bị dìm chết?

“Một người không thể nào chết hai lần được.”

Như Nguyệt nói.

Nàng gật đầu một cái, đúng vậy, một người làm sao có thể bị giết chết một lần, rồi lại tự sát một lần nữa được.

Thái Thái nghiêng về phía trước một chút, đột nhiên nhìn thấy trong nước có thứ gì đó lơ lửng, giống như là con rắn, nhưng nhìn kỹ lại, cũng không phải rắn, “Hình như là một sợi dây thừng.” Nàng phát tay một cái, bảo: “Vớt lên xem thử đi.”

“Vâng ạ!”

Thứ được vớt lên, đúng là một sợi dây thừng, cùng với một chiếc giày nam nhân.

Bởi vì sợi dây có cột với chiếc móc, nên mới có thể móc chiếc giày lên theo.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Thượng cung cục, dưới ánh trăng.

Mọi người cung kính đứng. Chờ hoàng hậu tự mình đến xét hỏi.

Trước mặt đề thi thể của cung nữ kia, không khí âm trầm đến kinh khủng. Lý thượng cung đứng đó, không kim được lại nhìn thi thể kia.

Hoàng hậu nương nương giá lâm –

Thái Thái bước chân vững vàng, đi giữa vòng nữ quan hộ vệ, tiến vào thượng cung cục, sau đó đi vào đại điện của thượng cung cục. Nàng ngồi xuống phượng ý trên đại điện. Người của thượng cung cục lập tức quỳ xuống, “Hoàng hậu nương nương thiên tuế.”

“Hôm nay bản cung là vì chuyện cung nữ thượng cung cục mưu hại mà đến, mặc dù người chết chẳng qua là một tiểu cung nữ, nhưng trời cao có đức hiếu sinh, ** mệnh của cung nữ kia cũng không phải là tiện mệnh. Nếu hôm nay tra ra ai làm, bản cung sẽ lấy cách chết của cung nữ ấy, trả lại cho hung thủ!” Nói xong, nàng lạnh lùng hỏi: “Đến tột cùng là kẻ nào xuống tay hại nàng, nói! Người chết là ở thượng cung cục, lấy lụa trắng xiết cổ xong, ném vào trong giếng. Nói cách khác, nếu như chỉ trong một khoảng thời gian giết chết người, di chuyển xác, ném xuống giếng, giả chứng cứ, tuyệt không thể chỉ một người làm được.”

Nàng nhìn Như Nguyệt một cái, Như Nguyệt phân phó: “Dẫn người đầu tiên nhìn thấy cung nữ kia nhảy xuống giếng đi vào.”

“Vâng.”

Người được dẫn đến là hai người bạn của tiểu cung nữ kia. Ba năm trước đây cùng nhau vào cung, Tĩnh Nhi, Đông Nhi.

Thái Thái hỏi: “Là các người phát hiện cung nữ tiểu Văn nhảy xuống giếng tự vẫn sao?”

“Là hai người chúng nô tỳ tận mắt nhìn thấy, buổi sáng hôm đó, đột nhiên tiểu Văn tóc tai bù xù từ trong phòng chạy ra, một đường hướng về chiếc giếng. Ngay lập tức hai người chúng nô tỳ hét lên, nô tỳ kêu ‘tiểu Văn, tiểu Văn, người lẫn quần trong lòng cái gì vậy!’, xông lên muốn bắt lấy nàng, nhưng nàng chạy quá nhanh. Lúc này đã có rất nhiều người tụ tập, tất cả mọi người đều nhìn thấy.”

Đông Nhi gật đầu một cái: “Không sai, chính là như vậy.”

Thái Thái hỏi: “Nếu những lời hai người bọn họ nói là thật. Vậy lúc đó có còn ai chứng kiến được nữa không?” Nàng ngẩng đầu nhìn mọi người, trên mặt tất cả đều có chút biến đổi. Sau đó có mấy cung nữ nói: “Nô tỳ cũng nhìn thấy, xác thực là tiểu Văn, tóc tai bù xù, lao đến giếng.”

Chương 226: Phải Có Khí Phách

Nghe xong lời nói của hai người, Lý thượng cung đi ra, khẽ cúi người chào cười nói: “Hoàng hậu nương nương, có lẽ chuyện này căn bản chỉ là hiểu lầm, cung nữ này chẳng qua đã phí hoài mạng sống bản thân mà thôi, thượng cung cục có vô số người có thể làm chứng, tại sao hoàng hậu nương nương cứ nhất nhất rằng là do những người trong thượng cung cục gây ra?” Nàng ta đứng thẳng lưng, thoát nhìn tương đối chiếm thế thượng phong. Đáng tiếc, Thái Thái không thể để mình bị xoay vòng vòng nữa.

“Có lúc cho dù có một trăm đôi mắt, cũng không nhất định thấy rõ chân tướng sự tình, bởi vì có đôi khi mắt sẽ gạt người. Nhưng mà, chân tướng chỉ có một.” Thái Thái nói: “Hơn nữa có lúc, việc càng nhiều người nhìn thấy, lại càng có thể không đúng với sự thật.”

“Hoàng hậu nương nương nói vậy, chính là nhất định muốn thượng cung cục giao một kẻ phạm tội ra, nương nương mới cam tâm sao?”

Không có, chẳng qua nếu như kẻ này có tồn tại thật, thì cũng không cho phép bị bắt được.

Thái Thái vỗ ghế, tức giận nói: “Lớn mật! Cho dù người ở trong hậu cung này quyền cao chức trọng, đã trở thành tổng quản thượng cung cục, thì dám nói với bản cung bằng giọng điệu đó sao! Năm đó cho dù có là Liễu thượng cung, cũng không dám nói chuyện kiểu đó với bản cung đâu!”

Lý thượng cung không nghĩ đến nàng sẽ nổi giận, thật có chút khiếp đảm, lùi về sau một bước: “Nương nương bớt giận, nô tỳ chỉ muốn nói có lẽ chỉ là hiểu lầm mà thôi, không cần thiết phải gây động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa, làm vậy thật sự sẽ tổn hại đến danh dự thượng cung cục.”

“Bản cung không sợ tổn hại danh dự mình, bị người khác lấy làm đề tài để nói chuyện, các người sợ cái gì?! Lại nói, thanh giả tự thanh, bản cung tra rõ án này, không có hung thủ, tự nhiên sẽ cho thượng cung cục một cái công đạo, có hung thủ, sẽ phải lôi hung thủ ra trước công lý!”

Đang nói, liền thấy tiểu Đức tử, người đêm nay bị Sở Cuồng cho tới kiểm chức phục vụ bên người nàng, đi tới nói nhỏ bên tai: “Mai quý phi, Lan quý phi, Cảnh quý phi, Hòa quý phi bốn người đến nghe tra án ạ.” Thái Thái phát tay, cho người dọn ghế, bên cạnh có hai ba người cũng tốt, hành sự sẽ quang minh chính đại hơn. Đêm nay sắc mặt Thái Thái rất tối tăm, ngoài ba bước người ta cũng cảm thấy một trận rét lạnh, hoàn toàn khác với ngày thường.

Sau khi bốn hoàng quý phi đi vào, cùng nhau hành lễ nói: “Hoàng hậu nương nương thiên tuế.”

“Bốn vị muội muội xin đứng lên, ngồi xuống đi.”

Lúc này mọi người mới mang về mặt ngạo nghễ ngồi xuống. Mai phi cùng Lý thượng cung nhìn nhau một cái, nàng hơi mỉm cười nói: “Hoàng hậu nương nương, người của thượng cung cục càng vất vả công lao càng lớn, hằng năm đều vì chuyện hậu cung mà bận rộn liên miên, thần thiếp tin tưởng họ trong sạch. Loại chuyện hại người nghiêm trọng như vậy, nhất định không phải họ làm.”

Lan phi cười một tiếng: “Mai phi tỷ tỷ xác định họ không làm à, thật giống như tất cả mọi người trong thượng cung cục đều nằm trong lòng bàn tay tỷ vậy, chẳng lẽ lúc nào tỷ cũng theo dõi họ sao?” Nàng đã sớm cùng Mai phi mỗi người một ngã rồi, năm đó hợp tác cũng chỉ vì muốn đối phó với hoàng hậu, tranh đoạt quý phi vị, bây giờ, ai cũng đã là hoàng quý phi, hơn nữa hoàng thượng một hơi lấy đến bốn người. Lan phi tự nhiên sẽ không còn hợp tác với Mai phi nữa. Mặt Mai phi liền biến sắc, chán ghét nhìn Lan quý phi, Lan quý phi cười lạnh một tiếng: “Hoàng hậu nương nương, chuyện này, vẫn nên tra rõ đi ạ, nếu như trong cung cứ giết người loạn lên vậy, mọi người sẽ không an tâm.”

Hòa quý phi nhìn thấy nơi này có thật nhiều người, nàng vẫn chưa từng gặp qua đồng loại người của thượng cung cục như vậy, nên chỉ tính như đi xem náo nhiệt, còn Như Ý dĩ nhiên sẽ đứng về phía Thái Thái, nàng cũng không lên tiếng. Lúc này Thái Thái nghe thấy Mai phi cùng Lan phi tranh chấp, trong lòng sớm đã tính toán: “Các người đều có lý, cho nên đêm nay sớm tra rõ chuyện đi, mọi người cũng sẽ sớm an tâm lại.”

Lúc nàng nói chuyện ngữ điệu trầm thấp, trung ra vẻ mặt u ám, khẽ híp ánh mắt quét qua mặt mọi người.

Loại ánh mắt nàng này độc môn bí truyền của Sở Cuồng, nàng đã phải soi gương luyện tập cả đêm.

Nhưng Sở Cuồng nói, vẫn còn chưa đủ khí phách.

Khí phách. Nàng chợt mở to mắt, nói: “Bản cung âm thầm điều tra chuyện này trong mấy ngày qua, cũng đã tìm được một vài đầu mối xác minh đây là một vụ mưu sát, chứ không phải vì tự vẫn mà bỏ mạng.”

“Các người biết vì sao không?” Thái Thái nói: “Ngày đó, xác thực có rất nhiều người nhìn thấy một người tóc tai bù xù, mặc trang phục cung nữ, xông ra lao xuống giếng, dáng vẻ như tự sát, như vậy, có ai có thể chứng thật, người mà ngày đó chạy trước mắt bao người, là cung nữ kia, mà không phải người khác hóa trang hay không?! Hôm nay, bản cung tự mình đi kiểm tra miệng giếng thì phát hiện có một chiếc giày nam nhân mắc trên sợi dây thừng.” Nói xong, Như Tâm liền mang chiếc giày kia lên, Thái Thái nói: “Bản cung phát hiện đây là loại giày thống nhất của công công trong hậu cung, giày không quá lớn, cho nên người này một công dáng vóc rất nhỏ, hoặc là tuổi vẫn còn nhỏ.”

Bốn quý phi tò mò nhìn, Như Tâm liền mang đi cho mọi người quan sát, Mai phi cầm giày lên, nói: “Một chiếc giày, có thể nói lên điều gì?”

Thái Thái nói: “Một chiếc giày nam nhân, xuất hiện ở thượng cung cục nơi chỉ có nữ nhân, đây chỉ là một sơ hở nhỏ mà thôi, cái quan trọng là, chiếc giày này mắc vào sợi dây, trên sợi dây có một móc sắt, miệng giếng còn có dấu vết do móc sắt cắt tạo ra. Điều này chứng tỏ, phía trong miệng giếng đã từng có một vật nặng được thả xuống, vật nặng được hạ xuống kéo móc sắt nên tạo ra vết cắt, và vật để treo vật nặng ấy, chính là sợi dây. Giày, là do bất cẩn mà bị mắc trên sợi dây ấy.”

“Nương nương, hình như người có ám chỉ một điều gì đấy.” Lan phi tò mò hỏi.

Thái Thái nói: “Bản cung đang nói, rất có thể, lúc đó thi đề đang bị sợi dây treo trên thành giếng, hung thủ vì che giấu tai mắt mọi người, liền sắp một gã thái giám nhỏ con, giả trang thành cung nữ, lợi dụng lúc sáng sớm mọi người còn chưa tỉnh táo, để tóc tai bù xù, nhảy xuống giếng.”

Nghe thế, Mai quý phi liền phản bác: “Nhưng đây chỉ là lời phỏng đoán của nương nương thôi.”

“Theo như lời nương nương, thì thật sự có nam nhân nhảy vào giếng, nhưng nếu mọi người có nhìn thấy người nhảy xuống giếng, rồi lập tức xông tới, tại sao lại không thể nhận ra người nam nhân kia chứ?”

Ánh mắt Thái Thái rơi vào trên mặt Đông Nhi, nàng hỏi: “Đông Nhi, ngày đó sau khi các người thấy có người rơi xuống giếng thì làm sao nữa?”

Đông Nhi nói: “Lúc đó, chúng nô tỳ vốn định chạy đến, nhưng các thượng cung nương nương đi ra, bảo tất cả chúng nô tỳ không nên hốt hoảng và đi về phòng, họ gọi thị vệ tới, vớt cung nữ rơi xuống nước lên.”

Thái Thái gật đầu: “Lúc đó trong sân còn có ai nữa?”

Nghe xong lời nói của hai người, Lý thượng cung đi ra, khẽ cúi người chào cười nói: “Hoàng hậu nương nương, có lẽ chuyện này căn bản chỉ là hiểu lầm, cung nữ này chẳng qua đã phí hoài mạng sống bản thân mà thôi, thượng cung cục có vô số người có thể làm chứng, tại sao hoàng hậu nương nương cứ nhất nhất rằng là do những người trong thượng cung cục gây ra?” Nàng ta đứng thẳng lưng, thoạt nhìn tương đối chiếm thế thượng phong. Đáng tiếc, Thái Thái không thể để mình bị xoay vòng vòng nữa.

“Có lúc cho dù có một trăm đôi mắt, cũng không nhất định thấy rõ chân tướng sự tình, bởi vì có đôi khi mắt sẽ gạt người. Nhưng mà, chân tướng chỉ có một.” Thái Thái nói: “Hơn nữa có lúc, việc càng nhiều người nhìn thấy, lại càng có thể không đúng với sự thật.”

“Hoàng hậu nương nương nói vậy, chính là nhất định muốn thượng cung cục giao một kẻ phạm tội ra, nương nương mới cam tâm sao?”

Không có, chẳng qua nếu như kẻ này có tồn tại thật, thì cũng không cho phép bị bắt được.

Thái Thái vỗ ghế, tức giận nói: “Lớn mật! Cho dù người ở trong hậu cung này quyền cao chức trọng, đã trở thành tổng quản thượng cung cục, thì dám nói với bản cung bằng giọng điệu đó sao! Năm đó cho dù có là Liễu thượng cung, cũng không dám nói chuyện kiểu đó với bản cung đâu!”

Lý thượng cung không nghĩ đến nàng sẽ nổi giận, thật có chút khiếp đảm, lùi về sau một bước: “Nương nương bớt giận, nô tỳ chỉ muốn nói có lẽ chỉ là hiểu lầm mà thôi, không cần thiết phải gây động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa, làm vậy thật sự sẽ tổn hại đến danh dự thượng cung cục.”

“Bản cung không sợ tổn hại danh dự mình, bị người khác lấy làm đề tài để nói chuyện, các người sợ cái gì?! Lại nói, thanh giả tự thanh, bản cung tra rõ án này, không có hung thủ, tự nhiên sẽ cho thượng cung cục một cái công đạo, có hung thủ, sẽ phải lôi hung thủ ra trước công lý!”

Đang nói, liền thấy tiểu Đức tử, người đêm nay bị Sở Cuồng cho tới kiểm chức phục vụ bên người nàng, đi tới nói nhỏ bên tai: “Mai quý phi, Lan quý phi, Cảnh quý phi, Hòa quý phi bốn người đến nghe tra án ạ.” Thái Thái phát tay, cho người dọn ghế, bên cạnh có hai ba người cũng tốt, hành sự sẽ quang minh chính đại hơn. Đêm nay sắc mặt Thái Thái rất tối tăm, ngoài ba bước người ta cũng cảm thấy một trận rét lạnh, hoàn toàn khác với ngày thường.

Sau khi bốn hoàng quý phi đi vào, cùng nhau hành lễ nói: “Hoàng hậu nương nương thiên tuế.”

“Bốn vị muội muội xin đứng lên, ngồi xuống đi.”

Lúc này mọi người mới mang về mặt ngao ngễ ngồi xuống. Mai phi cùng Lý thượng cung nhìn nhau một cái, nàng hơi mỉm cười nói: “Hoàng hậu nương nương, người của thượng cung cục càng vất vả công lao càng lớn, hằng năm đều vì chuyện hậu cung mà bận rộn liên miên, thần thiếp tin tưởng họ trong sạch. Loại chuyện hại người nghiêm trọng như vậy, nhất định không phải họ làm.”

Lan phi cười một tiếng: “Mai phi tỷ tỷ xác định họ không làm à, thật giống như tất cả mọi người trong thượng cung cục đều nằm trong lòng bàn tay tỷ vậy, chẳng lẽ lúc nào tỷ cũng theo dõi họ sao?” Nàng đã sớm cùng Mai phi mỗi người một ngã rồi, năm đó hợp tác cũng chỉ vì muốn đối phó với hoàng hậu, tranh đoạt quý phi vị. Bây giờ, ai cũng đã là hoàng quý phi, hơn nữa hoàng thượng một hơi lấy đến bốn người. Lan phi tự nhiên sẽ không còn hợp tác với Mai phi nữa. Mặt Mai phi liền biến sắc, chán ghét nhìn Lan quý phi, Lan quý phi cười lạnh một tiếng: “Hoàng hậu nương nương, chuyện này, vẫn nên tra rõ đi ạ, nếu như trong cung cứ giết người loạn lên vậy, mọi người sẽ không an tâm.”

Hòa quý phi nhìn thấy nơi này có thật nhiều người, nàng vẫn chưa từng gặp qua đông loạt người của thượng cung cục như vậy, nên chỉ tính như đi xem náo nhiệt, còn Như Ý dĩ nhiên sẽ đứng về phía Thái Thái, nàng cũng không lên tiếng. Lúc này Thái Thái nghe thấy Mai phi cùng Lan phi tranh chấp, trong lòng sớm đã tính toán: “Các người đều có lý, cho nên đêm nay sớm tra rõ chuyện đi, mọi người cũng sẽ sớm an tâm lại.”

Lúc nàng nói chuyện ngữ điệu trầm thấp, trung ra vẻ mặt u ám, khẽ híps ánh mắt quét qua mặt mọi người.

Loại ánh mắt nàng này độc môn bí truyền của Sở Cường, nàng đã phải soi gương luyện tập cả đêm.

Nhưng Sở Cường nói, vẫn còn chưa đủ khí phách.

Khí phách. Nàng chợt mở to mắt, nói: “Bản cung âm thầm điều tra chuyện này trong mấy ngày qua, cũng đã tìm được một vài đầu mối xác minh đây là một vụ mưu sát, chứ không phải vì tự vẫn mà bỏ mạng.”

“Các ngươi biết vì sao không?” Thái Thái nói: “Ngày đó, xác thực có rất nhiều người nhìn thấy một người tóc tai bù xù, mặc trang phục cung nữ, xông ra lao xuống giếng, dáng vẻ như tự sát, như vậy, có ai có thể chứng thật, người mà ngày đó chạy trước mắt bao người, là cung nữ kia, mà không phải người khác hóa trang hay không?! Hôm nay, bản cung tự mình đi kiểm tra miệng giếng thì phát hiện có một chiếc giày nam nhân mắc trên sợi dây thừng.” Nói xong, Như Tâm liền mang chiếc giày kia lên, Thái Thái nói: “Bản cung phát hiện đây là loại giày thông nhất của công công trong hậu cung, giày không quá lớn, cho nên người này một công dáng vóc rất nhỏ, hoặc là tuổi vẫn còn nhỏ.”

Bốn quý phi tò mò nhìn, Như Tâm liền mang đi cho mọi người quan sát, Mai phi cầm giày lên, nói: “Một chiếc giày, có thể nói lên điều gì?”

Thái Thái nói: “Một chiếc giày nam nhân, xuất hiện ở thượng cung cục nơi chỉ có nữ nhân, đây chỉ là một sơ hở nhỏ nhỏ mà thôi, cái quan trọng là, chiếc giày này mắc vào sợi dây, trên sợi dây có một móc sắt, miệng giếng còn có dấu vết do móc sắt cắt tạo ra. Điều này chứng tỏ, phía trong miệng giếng đã từng có một vật nặng được thả xuống, vật nặng được hạ xuống kéo móc sắt nên tạo ra vết cắt, và vật để treo vật nặng ấy, chính là sợi dây. Giày, là do bất cẩn mà bị mắc trên sợi dây ấy.”

“Nương nương, hình như người có ám chỉ một điều gì đấy.” Lan phi tò mò hỏi.

Thái Thái nói: “Bản cung đang nói, rất có thể, lúc đó thi đề đang bị sợi dây treo trên thành giếng, hung thủ vì che giấu tai mắt mọi người, liền sắp một gã thái giám nhỏ con, giả trang thành cung nữ, lợi dụng lúc sáng sớm mọi người còn chưa tỉnh táo, để tóc tai bù xù, nhảy xuống giếng.”

Nghe thế, Mai quý phi liền phản bác: “Nhưng đây chỉ là lời phỏng đoán của nương nương thôi.”

“Theo như lời nương nương, thì thật sự có nam nhân nhảy vào giếng, nhưng nếu mọi người có nhìn thấy người nhảy xuống giếng, rồi lập tức xông tới, tại sao lại không thể nhận ra người nam nhân kia chứ?”

Ánh mắt Thái Thái rơi vào trên mặt Đông Nhi, nàng hỏi: “Đông Nhi, ngày đó sau khi các ngươi thấy có người rơi xuống giếng thì làm sao nữa?”

Đông Nhi nói: “Lúc đó, chúng nô tỳ vốn định chạy đến, nhưng các thượng cung nương nương đi ra, bảo tất cả chúng nô tỳ không nên hốt hoảng và đi về phòng, họ gọi thị vệ tới, vớt cung nữ rơi xuống nước lên.”

Thái Thái gật đầu: “Lúc đó trong sân còn có ai nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Cuộc Chiến Đấu Võ Mềm

“Lúc đó chuyện trong sân – Đông Nhi không biết, Đông Nhi đã cùng mọi người về phòng rồi ạ.”

Thái Thái cười một tiếng, nhìn Mai quý phi nói: “Đây cũng xem là chứng cứ, mọi người tận mắt nhìn thấy có người nhảy giếng sao? Bởi vì các nàng không hề nhìn thấy chuyện sau đó, thị vệ cứu người ra sao, cho nên chứng cứ này không đầy đủ, có nhiều khả năng, trong thời gian này, có người động tay động chân, để công công nhảy giếng leo ra ngoài, sau đó thị vệ mới tới, trong giếng lúc này chỉ còn một tử thi. Cũng chính là tình huống chúng ta thấy sau đó.”

Lý thượng cung nói: “Nương nương, ý của người là, chủ quản thượng cung của thượng cung cục chúng nô tỳ đã cấu kết làm chuyện này sao?”

Đúng là Thái Thái muốn nói như vậy.

“Nương nương, không nên vô duyên vô cớ mà vu hãm cho các thượng cung như vậy, có nên bẩm báo qua cho thái hậu nương nương hay không đây?”

“Chẳng qua bản cung muốn biết rõ, cung nữ này, đến tột cùng là rơi xuống giếng chết đuối, hay là bị người giết xong ném xác xuống tạo hiện trường giả mà thôi –”

Lý thượng cung lại tiến lên phía trước, quỳ xuống, nói: “Ý của nương nương rõ ràng chính là, sau khi chủ quản thượng cung cục dời toàn bộ cung nữ về phòng, rồi nhìn gã công công giả mạo kia leo từ dưới giếng lên, như vậy rõ ràng là nương nương đang buộc tội chủ quản thượng cung cục chúng nô tỳ

hộp mưu sát hại cung nữ này, nương nương, tại sao chúng nô tỳ lại muốn xuống tay với một cung nữ nhỏ nhỏ chứ?!”

“Bởi vì, bản cung đã kiểm tra kỹ trưng mục ba năm gần đây của thượng cung cục, tiền hàng tháng của cung nữ thượng cung cục, hoàng thượng, thái hậu, trung thu, lễ thượng nguyên (rằm tháng giêng), phong bao phát cho mọi người, xác thực, nhìn từ trưng mục thì không thấy gì cả, nhưng chính là bởi vì như vậy, bản cung mới hoài nghi tại sao cung nữ này trước khi chết, lại chạy đến chỗ bản cung bẩm báo rằng, ‘trong ba năm qua thượng cung cục chỉ phát tiền, tại sao lại không phát phong bao?’ Hay khoản bạc kia không đến tay bọn họ, mà lại vào túi kẻ nào đó chẳng?!”

Thái Thái nói năng rất có khí phách: “Các người nói xem, có phải là có người tham ô số bạc thượng kia phải không?! Cho nên mới xuống tay với một tiểu cung nữ đã đi mật báo?!”

“Nương nương, đây là người đang muốn oan uổng tui nô tỳ sao ~” Tất cả những người có chức vị trong thượng cung cục quỳ xuống khóc nói: “Nương nương, người muốn oan uổng tui nô tỳ sao, nương nương, xin người hãy nhìn rõ mọi việc.”

Mai phi đứng lên, lại bước tới, quỳ xuống, liều chết muốn bảo vệ những người này: “Hoàng hậu nương nương, thượng cung cục vì hậu cung mà cống hiến, mọi người đã quá rõ ràng, những người này thậm chí đã hy sinh hôn nhân, gia đình, đến hầu hạ hoàng thượng, cùng các nương nương phi tần trong hậu cung, cho nên xin nương nương nhất định phải công tâm, chớ để oan uổng họ ạ!”

“Hừ, về chuyện này, bản cung đã quyết định điều tra thật nghiêm rồi!”

“Nương nương, thần thiếp cả gan không ủng hộ nương nương làm như vậy, nếu nương nương thật sự tự ý động đến người thượng cung cục, thần thiếp nhất định đi xin thái hậu chủ trì công đạo!”

“Mai phi, người dám ngăn cản bản cung tra án?”

“Nếu như nương nương tra án một cách công bằng, dù sao cũng sẽ tìm ra thủ phạm thôi.”

“.....” Thái Thái cũng chỉ là hoài nghi thượng cung cục, chứ không chắc chắn được hung thủ. Nàng trầm mặc, “Được rồi, người đâu, dẫn tất cả các cung nhân ở các chức vị trong thượng cung cục, toàn bộ ép vào thiên lao chờ tra hỏi cho bản cung, bản cung không tin sẽ không có ngày điều tra ra được án này!”

“Nương nương !” Lan phi cũng đứng lên.

Thái Thái đã liệu được, nàng đã là một kẻ ác trong hậu cung, thì sẽ có kẻ đứng ra nhận vai người tốt vào lúc này. Lan phi tuyệt đối sẽ không ngu ngốc mà đứng về phía nàng, bởi vì nàng ta còn chưa muốn đắc tội khắp thiên hạ.

Lan phi lại ở chung một chiến tuyến với Mai phi: “Nương nương, thần thiếp cũng không đồng ý với cách làm này của nương nương, nương nương làm vậy, thật sự có chút không công bằng.”

Hòa quý phi đứng dậy, không nhịn không nhạt cười: “Người Đại Sở quốc các người thật kỳ quái, bản cung không rõ ràng lắm, mặc kệ.” Nói xong, được các nô tỳ hộ tống hồi cung.

.....

Hòa phi này, thật đúng là thể ngoại cao nhân, Thái Thái rất hâm mộ nhìn nàng ta rời đi, lại liếc mắt nhìn Như Ý, thấy Như Ý vẫn chưa hiểu ý, lập tức nhắc: “Cảnh phi người cũng nên nói đi chứ, các người đều phản đối bản cung làm như vậy sao, quả thực là buồn cười, các người cũng chỉ là hoàng quý phi, lại dám cản đường bản cung làm việc!”

Như Ý trợn mắt há hốc mồm, nàng ủng hộ nàng nha, mới chút vô ý đã bị biến thành người cản trở nàng là sao? Sau chợt hiểu ra, hoàng hậu nương nương là vì muốn bảo vệ mình, xác thực, việc làm này đắc tội quá nhiều người, vì vậy nàng ngoan ngoãn đến cùng một chỗ với Mai phi và Lan phi, nói: “Hoàng hậu nương nương, người của thượng cung cục, không có công lao cũng có khổ lao, thiên lao kia, những nữ tử này đi vào, dù có là vô tội, cũng sẽ bị hành đến chết mất.” Như Ý rất biết điều, nàng quỳ xuống nói: “Nô tỳ xin cầu tình cho thượng cung cục!”

Vốn Mai Lan nhị phi không muốn quỳ xuống, nhưng bây giờ Cảnh hoàng quý phi đột nhiên quỳ, họ vốn không cam lòng cũng đành phải quỳ theo, cùng kêu lên: “Xin hoàng hậu nương nương hạ thủ lưu tình!”

“Hừ!” Thái Thái nói: “Bản cung muốn điều tra chân tướng, quyết tâm làm sáng tỏ tận tường, nếu ai dám cản bản cung, đều bị trị tội!” Nói xong, nàng liền phẩy tay áo bỏ đi.

Nữ quan của Phượng Tảo cung cũng đi theo.

Thượng cung cục khóc lóc vang một góc trời.

Ba hoàng quý phi đứng lên, cũng vội đi an ủi mọi người.

Lý thượng cung nói: “Đa tạ ba vị quý phi nương nương nói đỡ, quý phi nương nương nhất định phải làm chủ cho chúng nô tỳ.”

“Đi thôi, nhiều lời làm gì?” Ngự tiền thị vệ lấy binh khí xua đuổi, Lý thượng cung chưa bao giờ chịu khuất nhục như vậy, sắc mặt đen thui.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Trong thiên lao.

Tất cả quân sự thượng cung cùng đi vào thiên lao tối đen bản thiu. Tỉnh thoảng còn có mấy cai ngục lên nhìn, thật lâu rồi bọn họ không thấy nữ nhân đi vào, hơn nữa nữ nhân nào cũng khí chất thanh nhã, thân phận cao quý, diện mạo lại xinh đẹp phi phàm.

Ở một căn phòng giam khác, Vạn thượng cung dùng rom khô lót một chỗ ngồi, kéo cả Trình thượng cung cùng ngồi xuống, sau đó móc một cái bánh ngọt từ trong ngực, bẻ ra, “Trình thượng cung, chúng ta ăn một chút gì đi.”

Trương thượng cung ngồi một bên, cười lạnh một tiếng: “Ha ha, người thân là một ty cấp thượng cung (thượng cung đứng đầu một ty), lại mang bánh ngọt trong ngực, chẳng lẽ, là biết lúc nào sẽ đi vào thiên lao sao?”

“Không sai, kể từ lúc hoàng hậu nương nương phong tóa thượng cung cực, ta đề tiên liệu đến việc sẽ có ngày này, cho nên mỗi ngày đều mang theo bánh ngọt, chuẩn bị khi cần thiết, bây giờ thì có dùng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Như Vậy Mới Có Nhiều Thú Vị

Nói xong, không ngờ Trình thượng cung cũng cười một tiếng: “Thật ra ta cũng có mang bánh ngọt theo, từ một khắc khi hoàng hậu nương nương tỉnh lại kia, ta đã chuẩn bị, tùy thời sẽ bị người liên lụy mà vào thiên lao rồi.”

“Phi, mồm mép giả dối, đừng quá phô trương như vậy.”

Nàng ta nói, nhưng trong lòng thì lại cực kỳ hận.

Một người khoác áo choàng đi tới, đi thẳng đến phòng giam Lý thượng cung liền dừng lại, nàng lấy áo choàng xuống, ra là Mai phi.

“Mai phi nương nương!”

“Lý thượng cung, hôm nay bản cung tới thăm ngươi, ngươi có lời gì cần bản cung thay mặt chuyển đến cho thái hậu không?”

“Nương nương, xin nương nương thay nô tỳ chuyển lời, nô tỳ bị oan, cả đời này nô tỳ đều dâng hiến cho hoàng cung, cho hoàng thượng thái hậu, nô tỳ không phục hoàng hậu nương nương chỉ vì suy đoán mà vu hãm chúng nô tỳ như vậy.”

Mai phi đi ra khỏi thiên lao liền trực tiếp đến điện thái hậu, đêm nay đèn đuốc ở điện thái hậu đều sáng rõ.

Sau khi đi vào, Mai phi liền thấy Sở Cuồng đang ngồi bên cạnh thái hậu, trong tay bưng một cái bát vàng nhỏ: “Ngon không ạ?”

“Rất ngon, chua chua ngọt ngọt, đã lâu rồi ai gia chưa ăn lại đồ ăn do hoàng hậu làm đấy.”

“Vâng, trăm sẽ bảo nàng ấy thường làm cho người ăn, mẫu hậu, món ăn này có tác dụng an thần. Hoàng hậu nói sau này mẫu hậu nên thường xuyên ăn, như vậy sẽ không còn bị đau đầu nữa.”

Thái hậu gật đầu một cái, hôm nay không còn như trước, cũng nhờ hương hoàng hậu đưa, cùng với cả mùi phật thủ, khiến cả người nhẹ nhàng khoan khoái, sau khi ăn món canh hoa quả chua ngọt này, thì càng nhẹ nhàng khoan khoái hơn, bà nói: “Hoàng hậu quả nhiên rất biết săn sóc cho người khác.” Nói xong bà nhìn Sở Cuồng, “Chỉ là, con cũng không nên thiên vị mỗi hoàng hậu, mà bỏ mặc các phi tử khác được.” Sở Cuồng cười một tiếng: “Dạ, trăm thiên vị hoàng hậu khi nào ạ, trăm ghét nàng còn không hết nữa là, chỉ là nàng làm đồ ăn rất ngon, trăm không thể để phí của trời được.”

(Canh trái cây chua ngọt, GG nó ra dư lây OOO, còn nhiều loại nữa cơ, ngon mà đẹp mắt vô cùng ^^)

Vừa dứt lời, lại nhìn thấy Mai quý phi đứng ở đằng xa, cười hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”

“Thần thiếp đến thăm thái hậu một chút.” Nói xong mới đi tới vạn phúc: “Thái hậu vạn an.”

“Mai phi, ngươi tới thật đúng lúc, ngồi xuống ăn một chén canh hoa quả đi.”

“Hoàng hậu nương nương tự mình làm, làm sao thần thiếp dám ăn được.”

Sở Cuồng nói: “Đúng vậy mẫu hậu, hoàng hậu làm cho người ăn, người nên ăn nhiều một chút mới phải, phòng bếp chỗ quý phi không thiếu mấy món này đâu.” Nói xong hần cười một tiếng, đứng lên: “Mẫu hậu, trăm có một việc muốn bàn với mẫu hậu.”

“Ồ?” Thái hậu hiện tại bộ dáng giống như nói gì cũng đồng ý.

Bà nắm lấy tay Sở Cuồng: “Nói đi.”

“Trăm muốn nói, bây giờ thượng cung cục quá nhiều người, trăm muốn cắt giảm nhân số, thứ nhất giảm bớt chi tiêu hậu cung, tiếp theo, ít người, chuyện qua tay làm lại càng nhanh, nếu có kẻ nào làm sai, trừng phạt cũng dễ dàng. Không riêng gì thượng cung cục trong hậu cung, trăm cũng sẽ giảm quân số trong phủ nội vụ, bởi vì thế cục của chúng ta với Hung Nô, tùy thời lúc nào cũng có thể xảy ra đột biến.”

Nói đến Hung Nô, thái hậu liền biết đây là cái kim trong lòng Sở Cuồng, cho nên vô luận Sở Cuồng nói gì, chỉ cần dính tới Hung Nô, thái hậu sẽ không tham gia quá nhiều, bà nói: “Thiên hạ cùng hoàng cung đều là của hoàng thượng, chỉ cần con bản bạc tốt với hoàng hậu là được rồi. Chẳng qua gần đây thượng cung cục gây chuyện, khiến hoàng hậu không được vui.”

“Đúng vậy, thượng cung cục đúng là đã gây ra vài chuyện khiến trăm cũng rất không vui!” Hần lạnh lùng nói, dứt lời, lại nhìn về phía Mai phi: “Quý phi, nàng đối với chuyện này có ý kiến gì không?”

“Thần thiếp..... thần thiếp dĩ nhiên là lấy hoàng thượng làm chủ, hoàng thượng làm cái gì, nhất định đều có lý do của hoàng thượng.....”

Sở Cuồng gian trá cười một tiếng, lúc này hần mới đứng lên nói: “Trăm hơi mệt mỏi, Mai phi, nàng cùng trăm về thôi.” Mai phi thầm nghĩ, chẳng lẽ hoàng thượng muốn nàng thị tâm, vì vậy liền đứng lên dịu dàng trả lời: “Vâng.”

Sở Cuồng đi trước, nàng theo ở sau, Sở Cuồng nghĩ thầm, đôi lúc thân thể hoàng đế cũng hữu dụng thật, nhưng điều đáng hận là nha đầu béo kia lại nghĩ ra cách muốn hần tự mình đến đây chặn việc đám hậu của đám hậu phi, chẳng lẽ nàng một chút cũng không tiếc thương cho thân thể của hần sao? Sở Cuồng đi tới đi lui, liền đến tấm cung của Mai phi, tức chừng một lúc lâu sau mới bước ra ngoài.

“Hoàng thượng định về vào lúc này à?”

“Ừ, trăm thấy gần đây nếu rời Long Ngâm cung thì sẽ mất ngủ, tốt hơn trăm vẫn nên đi về nghỉ ngơi thôi, sáng mai còn có chuyện quan trọng cần nghị sự.”

Thấy Mai phi lưu luyến không rời, hần cười một tiếng, “Mai phi, nàng so với trước kia lại đẹp hơn rồi, trăm nhớ còn một món trang sức, vô cùng thích hợp với nàng, trăm sẽ bảo tiểu Đức mang đến.”

“Đa tạ hoàng thượng.....” Mai phi mặt đỏ hồng đáp.

Lúc này Sở Cuồng mới ** rời đi, nhưng lại quặc ngược về hướng Phụng Tảo cung mà đập cửa.

“Lớn mật, để xem lần sau nàng còn dám xem trăm là công cụ không? Muốn làm công cụ, tốt nhất cũng là làm cho nàng trở thành công cụ sinh con mới đúng.” Nói xong, hần cời y phục, thấy Bánh Bao nằm nghiêng trên giường, nàng má nhìn mình với vẻ mặt vô tội, hần mới đi tới nằm xuống bên cạnh nàng, sau đó nói: “Đêm nay Mai quý phi rất dịu dàng, trăm phát hiện nàng ấy da thịt trắng mịn, dung mạo lại rất xinh đẹp.....” Nói xong ghé mắt nhìn biểu tình nha đầu béo, lại phát hiện nàng không chút phản ứng, trong lòng trăm xuống, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu, nàng đang nhớ đến Quan Bộ Phi sao?”

“.....” Thái Thái đưa tay, vỗ vỗ vào bộ ngực hần: “Nói bậy, đã lâu như thế, hà có gì hoàng thượng lại nhớ mãi không quên như vậy?”

Sở Cuồng thâm trầm cười một tiếng: “Trăm vẫn nhớ kỹ Quan Bộ Phi, cho đến lúc già, trăm cũng sẽ không quên hần.”

Nói xong, hần chen vào ngực bánh bao, muốn nàng dùng tay ôm lấy mình, “Hôm nay trăm rất nghe lời nàng nha..... Thành công cản trở Mai quý phi tới cáo trạng, thành công khiến mẫu hậu đồng ý cắt giảm thượng cung cục, thành công khiến Mai phi quên mất những lời định nói vô nghĩa.....” Nói xong, hần cười mị hoặc một tiếng, nàng cầm lên, hôn môi nàng: “Bánh Bao.....”

“Ừ?” Thái Thái rũ mắt nhìn thấy bộ dáng kia của Sở Cuồng, trong lòng run lên, mỗi lần làm điều một chút, thật sự là một đến nỗi khiến người ta chẳng muốn làm lần nữa. Nàng lắc đầu, “Không phải ngài mai hoàng thượng muốn nghị sự sao?”

“Ha ha ha ha, làm sao nàng lại biết trăm muốn nghị sự? Chẳng lẽ nàng phái người đi nghe lén trăm của Mai quý phi nói chuyện sao?”

“.....” Đỏ mặt rồi, không sai, nhưng nàng cũng đâu cố ý, mới đầu chẳng qua là để dò la xem hần có xong việc không, sau đó, lại muốn xem thử lúc nào hần mới đi về..... Thăm từ cửa Thái Thái chân trước vừa mới tới đây bám vào, chân sau hần đã xuất hiện rồi, Sở Cuồng mở cờ trong bụng: “Nàng thật lớn mật, dám giám thị trăm?” Hần tiến tới gần, bế lấy nàng, sau đó dịu dàng cười một tiếng.

Không tệ, có tiến bộ nha, nếu như chỉ có mỗi hần giám thị hành động của nàng thì thật không thú vị, giám thị lẫn nhau như vậy, mới có nhiều thú vị chứ.

Chương 229: Người Xấu

Hắn là phu quân thật sự của nàng, những chuyện hắn làm, chính là sự bảo vệ của hắn đối với thê tử mà thôi.

Không, Sở Cuồng chính là Sở Cuồng.

Nàng giống như chim nhỏ nép vào cánh tay hắn, mặc dù, thật ra nàng cũng chẳng nhỏ chút nào. (= _ = tác giả sát phong cảnh quá.)

Tuy vậy, nàng vẫn an tâm đến dị thường.

Những chuyện Sở Cuồng làm, cũng không phải là chuyện mà một trượng phu bình thường có thể làm được.

Nàng bắt đầu cảm thấy, cuộc hôn nhân giả vờ này, từ lúc bắt đầu, nhất định đã có sào khố rồi.

“Sở Cuồng..... thiếp thật sự yêu chàng.....” Nàng ngọt ngào, lo lắng toát ra một câu như vậy khi hắn đang mê ly.

Lại hại hô hấp vốn khàn khàn trầm thấp của hắn lại càng thêm đè nén.

“Sở Cuồng..... Nếu chàng thật sự đối với thiếp tốt hơn nữa..... Kiếp sau..... Thiếp vẫn sẽ chỉ yêu chàng.....”

A, Thái Thái đỏ mặt, thật không hay chút nào, nàng rụt rè, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.....

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Canh năm

Không biết tại sao, thời khắc thống khổ nhất mỗi ngày, chính là nghe thấy tiếng gọi thức dậy vào lúc canh năm.

Vì vậy trong một gian phòng cực lớn, hoàng thượng, hoàng hậu, mỗi người đều bận rộn bị người ta vây quanh nửa mặt, súc miệng, mặc quần áo, chải đầu, mang hoàng quan (mũ của anh Cuồng ấy)

Hoàng hậu lại thêm cả vụn chải tóc, trang điểm, mang mũ phượng, chờ hai người bọn họ bị người ta loay hoay như hai con rối đủ rồi, rốt cục cũng chạm mặt nhau.

Canh đúng thời gian, Sở Cuồng ôm lấy gương mặt đỏ bừng của nàng hôn chụt một cái, tinh thần sáng khoái cười ha hả dẫn người đi lâm triều.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, son dính trên môi người kìa.....”

Tiểu Đức Từ đã không thể nhớ rõ được, đây là lần thứ mấy hắn nhắc nhở hoàng thượng trên môi dính son rồi.

Thái Thái đỏ mặt, Như Tâm cầm son mới đến đây, chạm trên miệng nàng.

“Thật là tốt quá, hoàng thượng chúng ta mỗi ngày đều trộm son của nương nương.....”

“.....” Nàng thẹn thùng cúi đầu, “Không bằng, sau này chờ hắn đi xong mới tô son có được không?”

Dĩ nhiên là không được, bây giờ mỗi ngày Như Tâm đều cố ý tô son thật dày lên cho nàng, chính là vì muốn hoàng thượng có cái để mà trộm. Nếu như không tô, thì đã không còn gì thú vị cả, Thái Thái tự nhiên là nhìn thấu nàng: “Sau này, bản cung sẽ không để bị các em đùa cợt thế này đâu!”

Như Tâm cười một tiếng, Như Nguyệt nói: “Cuộc thi nữ quan Phượng Tảo cung đã bắt đầu rồi ạ.”

Thái Thái định thông qua cuộc thi để phân cấp bậc cho nữ quan trong Phượng Tảo cung.

Bởi vì nàng không phải đơn giản chỉ muốn cắt giảm thượng cung cục không thôi, mà là giải tán hẳn, sau đó thu nhận người của thượng cung cục vào Phượng Tảo cung, như vậy, về sau việc quản lý hậu cung sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái.

Chỉ là, chắc lần này nàng sẽ khiến rất nhiều người tức giận.

Thái Thái ra khỏi Phượng Tảo cung, đứng trước mặt là hơn ba mươi thiếu nữ mặc xiêm y giống nhau, cúi thấp đầu, dáng vẻ tôn kính vô cùng.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Quý phi nương nương, hoàng hậu đang ra đề ở Phượng Tảo cung, nghe nói, nếu như đáp đúng câu hỏi của nàng, là có thể thăng từ nữ quan thành

chương quần nữ quan ọ.” Nô tỳ thiếp thân của Mai phi bẩm báo nội tình mà nàng ta vừa mới nhìn coi được ở Phụng Tảo cung.

“Nô tỳ thấy, hoàng hậu nương nương chắc là muốn tạo ra một thượng cung cục thu nhỏ đấy ạ, hừ, dã tâm của hoàng hậu thật ghê gớm.”

Mai phi tức giận đến xanh mặt, nếu như giải tán thượng cung cục, như vậy, một phần tư quyền trách của quý phi, sẽ chỉ là cái thùng rỗng.

Vậy nàng làm quý phi còn nghĩa lý gì nữa?!

Nàng hỏi: “Liệu thượng cung có phải có hai tâm phúc ở trong cung đúng không? Là Vạn thượng cung cùng Trình thượng cung?”

“Dạ, Vạn thượng cung, Trình thượng cung cũng không phải là người của chúng ta.”

“Vậy cũng tốt – chỉ có thể như vậy.” Mai phi nhìn một cái, tỳ nữ của nàng liền lập tức hiểu được, chạy đến thiên lao. Sau đó đi vào phòng giam của Lý thượng cung bí mật thương nghị.

Ngày kế, buổi sáng.

Trong cung đồn đãi rằng có quý náo loạn.

“Quý náo loạn?” Thái Thái giật mình.

“Nghe nói đó là cung nữ đã bị hại chết, lúc nửa đêm, gọi cái gì mà ‘Vạn thượng cung, Trình thượng cung, trả mạng lại cho ta ~’.” Như Tâm nói: “Cho nên hiện giờ tất cả các cung nữ đều suy đoán, nói là Vạn thượng cung cùng Trình thượng cung hại chết cung nữ này. Ngay cả các thái giám, còn có phủ nội vụ đều bị kinh động, thái hậu cũng hỏi đến chuyện này.”

“.....” Thái Thái trầm nghĩ, sớm không có quý, muộn không có quý, hơn nữa lại chỉ đích danh Vạn thượng cung, Trình thượng cung, hai người kia làm người rất tốt, nàng định đề hai người sau này đảm nhiệm làm tân tổng quản của thượng cung cục..... tại sao lại có vụ quý náo loạn này.....

Hoàng cung chính là nơi chính dương tập hợp, tà linh không thể xâm phạm, đây cũng là nguyên do tại sao dù trong cung không ngừng xảy ra thảm họa, nhiều án mạng như vậy, mà hoàng thượng cũng có thể an tâm kê cao gối ngủ.

“Lập tức cấm chỉ tất cả các tà thuyết mê hoặc lòng người, nếu có kẻ nói xằng bậy, bản cung sẽ nghiêm trị.”

“Vâng.”

Trong lòng nàng rất buồn bực, lại đi tới ngự thiện phòng của Sở Cuồng, “Thiếp rất phiền não.”

“Trẫm cũng phiền.”

“Trong cung có quý hiện hồn, hoàng thượng không nghe thấy sao?”

Ai ngờ Sở Cuồng nhếch môi cười: “Hoàng cung này, người hại chết người còn chưa kể, còn cần phải giả ma giả quý, đúng là để vu hãm cho người khác. Trẫm có nghe nói, chi là, trẫm đoán đó không phải quý, là có kẻ đang tìm người chịu tội thay mà thôi.”

“Thần thiếp cũng nghĩ như vậy.”

Sở Cuồng đứng lên, nhẹ nhàng thở dài: “Bất quý cũng không đơn giản, hoàng hậu, họ sẽ lợi dụng ma quý, tà thuyết để mê hoặc người khác, nàng lại đây!” Hắn ngoắc ngoắc ngón tay.

Thái Thái sững sốt, ngây ngốc đi tới, Sở Cuồng ôm lấy mặt nàng hôn một cái, sau đó nói nhỏ bên tai nàng.

“Sở Cuồng ~” Thái Thái ôm lấy cổ hắn, hôn lên bờ môi hắn: “Chàng mà không làm người xấu, thì thật đúng là nhân tài không được trọng dụng rồi.”

“Nói bậy, cái gì mà người xấu, trẫm là hoàng thượng.”

“Thần thiếp biết, hoàng thượng nên có lòng dạ xấu xa, mới có thể làm một hoàng thượng tốt đúng không?”

“Trẫm xấu sao? Trẫm lòng mang thiên hạ, sao có thể là người xấu được? Chi là kẻ làm vua, trẫm đã trải qua quá nhiều âm mưu quỷ kế, mọi việc so với người khác có mấy phần để tâm hơn mà thôi, nàng nên khích lệ trẫm, vì trẫm rất thông minh.”

“Mất quý thì có.”

Sở Cuồng cười một tiếng, “Chi là trẫm chỉ một mực nhìn có mỗi hoàng hậu, cho nên hoàng hậu của trẫm đừng nghĩ đến việc chạy thoát khỏi tầm mắt của trẫm, càng đừng mơ tưởng đến việc chạy ra khỏi lòng bàn tay trẫm.” Hắn dùng ngón tay, nắm lấy cằm nàng.

“Sở Cuồng. Người ở trong lòng thiếp, là người xấu xa nhất, cũng chính là người tốt đẹp nhất, hơn nữa còn là nam nhân mà thiếp yêu thương nhất.” Giọng nàng ngọt ngào như mật, niếm lên chú ngữ.

Sở Cuồng lập tức ** hỏa đốt người, cảm giác có một luồng nhiệt từ lỗ mũi lao ra.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Lợi Ích Cho Kẻ Nào?

Hắn lấy tay che, máu mũi liền theo kẽ tay chảy xuống.

Trời ạ, hắn thế nhưng lại chảy máu mũi. Thái Thái vội vàng dùng khăn tay lau đi: “Chàng làm sao vậy?”

“Không sao, nàng đi đi.”

“Sao lại bảo thiếp đi?” Nàng nũng nịu: “Thiếp nói thích chàng, có gì sai chứ!”

“.....” Sở Cuồng dùng khăn tay lau mũi, hằm hằm hồ hồ gọi tiểu Đức: “Tiểu Đức, đi lấy chút thuốc hạ sốt cho trẫm, nhanh chân lên chút!”

“Sao tự xưng lại phát hỏa thế này chứ.” Thái Thái lau giúp hắn, Sở Cuồng tựa vào trên bàn, Thái Thái phát hiện, thân mình hắn rất cao lớn, ngồi không thời cũng đã cao hơn nàng rồi. “Sở Cuồng, chàng này, ** hỏa quá tuôn trào rồi!”

“Bánh Bao, nàng hằm súc một chút nữa mới đáng yêu được.” Hắn lầm bầm.

“Hừ, không hằm súc thì không đáng yêu sao?” Nàng kìm nén bức bối xoay người muốn rời đi, Sở Cuồng níu lại, “Nàng định đi thật ư?”

Hai người đang nói chuyện, tiểu Đức từ bẩm báo: “Dung Hân công chúa đến tham kiến hoàng thượng ạ.” Thái Thái cười một tiếng, không ngờ tiểu Hân Nhi thật lễ phép như vậy, mỗi ngày đều đứng giờ đến ngự thư phòng. Sở Cuồng lau khô lỗ mũi, cau mày, thúc giục tiểu Đức: “Nhanh lên một chút!” Thái Thái sùng sốt, không hiểu Sở Cuồng đang định làm cái gì, tiểu Đức lại hiểu được, lập tức mang theo thái giám cung nữ đem tất cả tấu chương, sách quý, ngọc tỷ giấu đi, Sở Cuồng cúi đầu nhìn mấy chậu hoa cỏ trên mặt đất: “Nhanh lên một chút, còn mấy chậu hoa nữa kia!”

“Dạ dạ!” Tiểu Đức lập tức chống mũi lên đi dọn, chờ đến lúc Dung Hân được nữ hầu dẫn đi vào, thỉnh an Sở Cuồng, Thái Thái, ngây ngô nói: “Hân Nhi bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu.” Nói xong, đứng lên, ưỡn bụng nâng cằm, cặp mắt bắt đầu liếc quanh phòng, Sở Cuồng giống như lâm đại địch, giang hai cánh tay ra: “Đến đây phụ hoàng ôm cái.”

Hân Nhi đi tới, ánh mắt tập trung trên cái chặn giấy, còn có cả ngọc quy chưa kịp giấu đi. Cô bé nhảy lên ghế, bàn tay bé nhỏ kéo lấy ngọc quy. Bắt đầu chơi. Ước chừng, chơi cả mấy canh giờ, lật tung ngự thư phòng từ trong ra ngoài, chơi đến ngón ngang, chơi đến mặt mũi, nữ hầu mới dẫn cô bé đi ngủ.

Sở Cuồng đã âm thầm mang tấu chương đến Phụng Tào cung, ra lệnh cho tiểu Đức ở đây trong coi công chúa. Hắn kéo Thái Thái chạy trốn, “Thiếp còn chưa đến thăm tâm cung của Hân Nhi đâu, Hân Nhi là trẻ con, mà trẻ con thì đường nhiên vốn sẽ hay tò mò, chuẩn bị nhiều đồ chơi ở tâm cung con bé, nó sẽ không đến tìm chàng nữa.” “Không phải như vậy, đồ chơi của con bé rất nhiều, nhưng hình như con bé lại thích ngự thư phòng của trẫm hơn thì phải.” Thái Thái đùa cợt, “Đây là do năm đó Thục phi một lòng muốn sinh thái tử, tương lai lên làm hoàng đế, không nghĩ đến, lại sinh ra một công chúa, nhưng chắc con bé biết mẹ mình muốn mình làm thái tử, cho nên mới thích ngự thư phòng như vậy.”

Còn tưởng rằng Bánh Bao sẽ tức giận chứ, Sở Cuồng lặng lẽ nhìn, không nghĩ đến Bánh Bao cười khanh khách, “Có lẽ là do mấy năm nàng ngủ, trẫm nhầm chán quá nên mới cưng chiều con bé, khiến nó hư đến vậy.” Thái Thái dĩ nhiên là hiểu được, nàng cũng rất thích Hân Nhi, “Thiếp đang suy nghĩ, con gái của chàng chưa hẳn đã hạnh phúc.”

“Nghĩa là sao?”

Giả ngu sao? Vậy nàng sẽ nhắc nhở hắn một chút: “Cũng là công chúa, tỷ tỷ muối mè của chàng thật đáng thương.”

“.....” Thái Thái cố ý nói: “Sau này thiếp làm mẫu hậu, nhất định sẽ tìm Hung Nô man di vương tử, để làm phò mã.”

“.....” Sở Cuồng không còn lời nào để nói, hắn đã biết được công phu mồm mép của Thái Thái rồi.

Nhưng da mặt hắn vẫn rất dày: “Con gái trẫm thì trẫm cưng, hoàng hậu trẫm thì trẫm chiều, sau này nàng sinh heo trẫm mười công chúa mười hoàng tử, trẫm nhất định sẽ rất yêu thương chúng.” Lại đột nhiên nhớ đến thăm trạng hoàng tử tranh đoạt ngôi vị, hắn thầm nghĩ con của hắn, cũng không phải là thứ ngồi không, cho nên cũng không cần thiết phải sinh nhiều như vậy, liền nói lại: “Hoàng tử sinh ba, một thừa kế ngôi vị hoàng đế của trẫm, hai, coi như là trấn quốc vương gia đi, chỉ là mười công chúa thì nhất định phải có rồi.” Thái Thái mím môi, nói thầm: “Không bằng sinh mười một công chúa, đến lúc đó, xếp hàng với đại công chúa, thành mười hai người, giống như một năm có mười hai tháng, thật sung túc nha.”

“Cũng được, trẫm thấy không tồi.”

Hừ, đối với nam nhân mà nói, dĩ nhiên là không tồi, bọn họ không phải mang thai, không phải trải qua nỗi khổ sinh đẻ, chỉ phụ trách gieo giống mà thôi, thế mà vẫn còn bày đặt mặt dày chiếm lấy tất cả công lao, không sinh được con trai lại đổ lỗi làm cho nữ nhân. Sở Cuồng không muốn quá nhiều hoàng tử, Thái Thái biết hẳn là vì chuyện xảy ra trong quá khứ làm cho sợ hãi, liền khéo léo áp người gần lại: “Thiếp sinh ba hoàng tử, không, cho dù thiếp sinh cho chàng rất nhiều hoàng tử, cũng không sao cả, thiếp sẽ dạy dỗ con thật tốt, để các con có thể làm huynh đệ tốt của nhau.”

Đây là một giấc mơ thật đẹp, nhưng giấc mộng này được nói ra từ miệng Bánh Bao, lại khiến Sở Cuồng càng thêm thỏa mãn.

Buổi tối, nghe nói hoàng cung lại có quý náo loạn, lần này không biết có phải là con quý lần trước hay không, con quý này trong miệng cứ kêu: “Lý thượng cung, trả mạng lại cho ta..... Lý thượng cung.....” Nghe đồn, nữ quý này, so với lần trước rõ ràng hơn, mắt mũi miệng, cả mặt đều nhìn thấy rõ ràng, bị rất nhiều cung nữ thị vệ nhìn thấy được.

“Đó..... đó chính là cung nữ đã chết, lần trước không thể nhìn thấy rõ mặt mũi, nhưng lần này, lại rất rõ ràng.”

“Nghe nói con quý lần trước là người giả trang thành, nương nương đi điều tra, người liền trốn đi, nhưng lần này chính là thật, thật đã tận mắt nhìn thấy, bộ dáng của nàng, mặt trắng phờ phạc.....”

“Đáng sợ quá, đừng nói nữa.”

Con quý này cứ như vậy xuất hiện đến mấy ngày liên tiếp.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Quý phi nương nương, không xong rồi!” Nô tỳ thiếp thân của nàng vội vã chạy về, khom người hỗn hển nói: “Nương nương.....”

‘Xoảng’ một tiếng, Mai phi lật đổ lư hương. Nàng giận đến sắc mặt tím đen, ngồi trên ghế hồi lâu mới nói: “Bản cung tuyệt không tin, cái gì gọi là có quý!”

“Nương nương, tất cả mọi người đều thấy được, bộ dáng của nàng ta.....”

“Bộ dáng, hừ, lừa gạt người khác, lại tưởng lừa được bản cung sao?” Mai quý phi tốn nhiều tâm tư như vậy, chính là muốn chia mũi nhọn về hai tâm phúc Liêu thượng cung để lại, khiến Vạn thượng cung cùng Trình thượng cung trở thành hung thủ giết người. Chỉ cần mảnh khóc của hoàng hậu bị bại lộ, nàng sẽ không có lý do gì để đối phó với Lý thượng cung, đến lúc đó, thượng cung cục sẽ không bị thay người.

Nàng cùng gia tộc đã tốn nhiều công sức như vậy cho thượng cung cục, mới đem Lý thượng cung vững vàng đặt lên vị trí kia, sao có thể chỉ vì ả béo kia tỉnh lại, mà đồ xuống sông xuống bể hết được?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Qua Năm Mới

Nhưng mà bây giờ, mũi nhọn lại một lần nữa chỉ về Lý thượng cung, tâm tình Mai phi có thể nói là cực kỳ kém.

“Nương nương..... người đừng nên quá lo lắng.”

“Lan quý phi nương nương giả làm.”

Mai phi nghe thấy thế, liền lên tinh thần, ngồi ngay ngắn lại, ra lệnh: “Người đi chuẩn bị bánh ngọt đi.”

“Dạ.....”

Lan quý phi đi vào rồi, liền ngồi xuống bên cạnh nàng, nghiêng đầu nhìn về gương mặt cao ngạo của nàng: “Làm thế nào mà Mai tỷ tỷ luôn dịu dàng, lại cũng có vẻ mặt cao ngạo này nhỉ?”

“Ta làm sao có thể cao ngạo vượt qua Lan muội muội được?”

“Đúng vậy, chỉ là, dù có cao ngạo thì sao chứ? Hoàng cung này, cũng sẽ không vì sự cao ngạo của ta và tỷ mà thay đổi gì cho chúng ta, chẳng lẽ tỷ không nhìn ra, trái tim hoàng thượng, đã bị hoàng hậu nắm đến sít sao sao, hoàng hậu nương nương tâm cơ sâu nặng, cũng tuyệt không cúi đầu với chúng ta. Nếu như không phải vậy, ai có thể giải thích, đến tận cùng là nàng ta đã dùng ma chú gì mà khiến hoàng thượng vì nàng ta mà thần hồn điên đảo, ta xem, không bằng tỷ tỷ học ta, an phận thủ thường sống qua ngày đi thôi.”

“Lan muội muội an phận thủ thường? Ta đoán, Lan muội muội cũng tốn không ít tâm tư vào thượng cung cục đúng không?”

“Không sai, tỷ biết đưa Lý thượng cung lên làm tổng quản thượng cung cục, chẳng lẽ ta lại không biết an bài người đến thượng cung cục, trở thành tay chân cho mình sao? Có ai lại đi ngu xuẩn hơn kẻ khác chứ?”

“Hừ, đáng tiếc chúng ta đều uống phí tâm cơ của mình rồi, hoàng hậu nương nương một gây đánh thẳng vào thượng cung cục, ta muội có sốt ruột cũng vô dụng.”

“Cho nên, hôm nay muội đến đây là để bàn bạc với tỷ, hai chúng ta, có thể trở lại là tỷ muội tốt của nhau, tỷ thấy thế nào?”

“Chúng ta chẳng phải luôn là tỷ muội tốt của nhau sao? Sao tỷ không nhớ rõ chúng ta đã từng có gì không vui à?”

Hai người cười một tiếng: “Đúng vậy, chỉ cần hai chúng ta là tỷ muội tốt, hoàng hậu nương nương có giao hoạt hơn nữa, thì vinh viễn cũng sẽ có nhược điểm, Cảnh quý phi kia, chẳng qua cũng là một kẻ hầu bên cạnh hoàng hậu, bây giờ có cơ hội đòi hỏi, không biết là bạn hay là địch đây.” Lan phi nói thầm.

“Vô luận nàng ta là bạn hay là địch, cũng không quan trọng!” Mai phi nói: “Chúng ta nhất định phải giữ được thượng cung cục. Đây mới là việc cấp bách.”

Hai người liếc nhau một cái, Lan phi nói: “Đã có người giúp chúng ta một kế sách, ít nhất, lần này những ngày của hoàng hậu sẽ không trôi qua một cách quá dễ dàng.”

“Ồ?” Mai phi rất ít thấy Lan phi cũng có thời điểm giả vờ thần bí như vậy.

Lan quý phi nói: “Tỷ yên tâm đi, chuyện này, cho dù hoàng thượng có sủng ái nàng ta cũng sẽ không giúp ích được gì cả.”

Bão tuyết tung bay, tất cả mọi nhà đều vội vàng cho lễ mừng năm mới, người lớn trong kinh thành chuẩn bị hoàng thượng quà, phong bao dâng lên hoàng thượng. Sáng sớm ngày thứ hai, nhất định phải đến hoàng cung, đi chào mừng tạ lễ, Chu đại nhân đã trải qua ba bốn mùa xuân thê lương, năm nay, Thái Thái tỉnh lại, hoàng thượng đối với Chu gia ân sủng có thêm, ông định khẩn cầu hoàng thượng khai ân, cho Chu gia trên dưới được đoàn tụ. Buổi sáng mặc xong cẩm bào mà phu nhân mới chuẩn bị, ông ngồi lên kiệu, nhân lúc trời còn chưa sáng, liền đi về phía hoàng cung.

Thời gian lên triều rất lâu, cho dù đang ở trong điện thì mọi người ai cũng cảm thấy rất lạnh, gió thổi bông tuyết rơi xuống cửa sổ và thềm cửa, trong hoàng cung tụ tập mấy ngàn quan viên, mọi người đứng yên lặng, giống như nơi này căn bản không có người nào, yên lặng như tờ. Sau khi tờ tấu vui mừng năm mới đọc xong, Sở Cuồng mới mặc long bào màu đen, áo choàng lông chồn màu đen, ngồi xuống.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Thần tử bắt đầu lễ bái, ba bái chín lạy xong, Chu đại nhân chờ mấy quan viên đứng trên điện tạ ân và mang quà mình chuẩn bị, dâng tặng cho hoàng thượng.

Tất cả đều rất ngay ngắn trật tự.

Chờ Sở Cuồng lên tiếng bảo mọi người nghỉ ngơi xong, đã bước vào năm mới.

Không ít người vây quanh Chu đại nhân nói tiếng chúc mừng năm mới: “Đại nhân, chúc ngài năm mới vui vẻ!”

“Đúng vậy, năm nay Chu đại nhân nhất định sẽ vui vẻ hơn năm ngoái nhiều.”

Chu đại nhân cười đến không khép miệng lại được, về đến nhà, ông lại nhận được không ít quà tặng quan viên đưa đến.

“Lão gia nhiều quà như vậy, làm sao giờ đây?”

“Trước bỏ vào phòng kho đi, người căn cứ và quà tặng lớn nhỏ, đáp lễ lại. À, mấy ông bạn của ta, nhất định phải chọn mấy món tốt vào.”

“Vâng ạ.” Quản gia cung kính nói.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Trong hoàng cung, năm mới sẽ có rất nhiều đèn lồng đỏ được treo lên, thượng cung cục không có ai trông nom, mọi việc to nhỏ, đều do Thái Thái thống nhất điều hòa, nữ quan chia nhau thay vào các chức vị, phụ trách giám sát, nói cách khác, căn bản không cần đến chức bị tổng quản thượng cung, mà vẫn có thể nhanh chóng sắp xếp mọi thứ thỏa đáng.

Phụ trách làm đồ mới, phụ trách làm đồ ăn, phụ trách quét dọn, phụ trách mua thêm đồ bày biện.....

Mỗi ngày vào các khoảng thời gian khác nhau, nữ quan chuyên phụ trách mọi việc hồi sẽ giám sát các chuyện một cách chi tiết, buổi tối, nữ quan sẽ trở về hồi báo, nàng chỉ đơn giản là phụ trách, mấy chuyện giống nhau, chỉ cần làm như vậy là được rồi.

Đầu vào đây, so với thượng cung cục thì thời gian quản lý lại nhanh hơn đến nửa tháng.

Tất cả đều đi vào quỹ đạo.

“Hân Nhi, con mặc bộ đồ này thật đẹp.” Sáng nay, công chúa được nữ mẫu dẫn đến thỉnh an, Thái Thái liền phát phong bao cho bé.

“Mã hậu, Hân Nhi rất thích bộ đồ này!” Cô bé nghịch ngợm quay một vòng: “So với bộ đồ mấy năm mới lần trước mà Hân Nhi mặc còn đẹp hơn nhiều.....”

Đó là đương nhiên, kiểu chính do Thái Thái tự mình vẽ, ngay cả mấy bông hoa trên đầu cô bé, cũng đều là nàng tự mình chỉ người chế thành, tiểu công chúa như hoa như ngọc, Thái Thái ôm mặt cô bé, “Hân Nhi, mẫu hậu cho con thêm một cái khóa bạc.” Nàng mở hộp ra, lấy khóa đeo vào cổ cô bé. Nữ mẫu của Hân Nhi cười nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ dẫn công chúa về trước ạ.”

Nhìn bà nữ mẫu này, giống như có chút cố kỵ với nàng vậy.

Chỉ là các quý phi kia, tần phi kia sắp đến thỉnh an nàng, vì vậy nàng liền bảo người dẫn Hân Nhi đi.

“Như Tâm, nữ mẫu này trước kia là người của ai?”

“Đây là người hầu của Thục phi nương nương, trước khi Thục phi nương nương rời hoàng cung, đã khẩn cầu hoàng thượng, cho bà ta ở lại cạnh công chúa.”

“Hình như bà ấy cũng không thích bản cung đối xử tốt với Hân Nhi thì phải.”

“Bà ta có tư cách gì chứ!” Như Nguyệt nói: “Đại công chúa sống trong cung nhận hết mọi sủng ái của hoàng thượng, bà ta đi theo nên lấy dĩnh không biết bao nhiêu là hào quang, hoàng thượng ban thưởng đại công chúa châu báu trang sức đêm không hết, công chúa không thể nhớ được, em xem, nên cho một vài nữ quan đến với công chúa có vẻ tốt hơn, để có thể giúp công chúa trông nom, mặc dù công chúa không để ý những thứ đó, nhưng là cũng không thể coi tiền như rác được.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Mẹ Kế Thật Khó Làm

Thái Thái cũng cảm thấy, nên cho Hân Nhi một quần gia thích hợp, vì vậy nàng bảo: “Như Tâm, em đi chọn một cung nữ khoảng mười mấy tuổi, thông minh một chút cho công chúa, công chúa đã ba tuổi rồi, không cần suốt ngày đi theo nữ mẫu nữa, sau này, sẽ có cung nữ thiếp thân hầu hạ con bé.”

“Vâng ạ.”

“Mặc khác chọn thêm khoảng mười cung nữ, mười thám giám, và một cung nữ có thể dạy chữ nữa.”

“Vâng ạ.”

Như Tâm ghi lại.

Thái Thái trầm nghĩ, phải biên soạn một bộ sách trẻ con vỡ lòng để mà sử dụng mới được.

Vận mệnh công chúa Đại Sở nhất định sẽ rất nhấp nhô, vì vậy Thái Thái quyết định bắt đầu từ bây giờ, công chúa Đại Sở nhất định sẽ có phong thái của một công chúa Đại Sở. Công chúa Đại Sở không bao giờ cần phải đi hòa thân, không bị phò mã bắt nạt nữa. Trong lòng nàng tính toán, định mang lại cho nhóc Hân Nhi này một cách dạy dỗ hoàn toàn khác.

Gần tối thì Thái Thái không mời mà tới, thị sát tâm cung Hân Nhi.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Nô tỳ trong tâm cung công chúa sợ hết hồn, loạn thành một mớ.

Ôi chao, đến người cũng loạn thành như vậy, làm gì có chút dáng vẻ nô tỳ thiếp thân của công chúa chứ? Như Nguyệt nhìn không nổi, quát: “Vội cái gì?! Các người là ai chứ? Các người là nô tỳ của công chúa, hoàng hậu nương nương đến đây thăm công chúa, thì dọa đến các người sao?” Như Nguyệt vừa quát, kết quả lại khiến các nàng càng thêm sợ hãi.

Thái Thái đi vào, cũng không nói gì cả, chỉ ngồi xuống.

Cung nữ bê trà lên, cũng run run rẩy rẩy.

“Người rất sợ bản cung sao?”

“.....Vâng.....”

“Bản cung có cái gì đáng sợ?” Thái Thái hỏi.

“Không có.....” Nàng ta quỳ xuống mà nói: “Chẳng qua nô tỳ không nghĩ đến hoàng hậu nương nương lại đột nhiên đến đây.”

Tất cả mọi người tập trung lại, nhũ mẫu dẫn họ đến thỉnh an xong liền cúi đầu đứng đấy.

Như Nguyệt nói: “Các người là người nuôi dạy công chúa, công chúa lại là con gái duy nhất của hoàng thượng, là người tôn quý thứ tư sau hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu, các người chăm sóc cho công chúa, nên có phong thái một chút, làm việc không cần vững vàng như núi Thái Sơn, nhưng ít nhất cũng phải có chút tự nhiên cùng đoan trang chứ, hôm nay thấy hoàng hậu, sao lại sợ thành bộ dạng như vậy?”

Thái Thái thầm nghĩ, thật sự là không có chút phong thái nào hết, xem ra, những người này rất cầu thả, không giống như những nô tỳ đã được trải qua dạy dỗ chút nào.

Vì vậy nàng gọi người đến ghi lại sanh sách, lúc này mới phát hiện, thì ra những người này đều từng là những nô tỳ phạm lỗi, hoặc có chút quá khứ, tóm lại, vô cùng kỳ quái, căn bản là bị ép đến đây để hầu hạ cho công chúa.

“.....” Thái Thái hỏi: “Là ai điều nô tỳ đến hầu hạ công chúa?”

“Chuyện này trước kia là do Mai phi làm ạ.” Nhũ mẫu nói.

Trong lòng Thái Thái trầm xuống, Mai quý phi không giống loại người sợ ý, tại sao chuyện này nàng ta lại làm một cách qua loa đại khái như vậy?

Trước không nói năng lực họ ra sao, nhưng người trước kia ở phòng giặt đồ giờ lại đi nấu cơm cho công chúa, hoặc không thì cũng là kẻ phạm lỗi, trộm cắp, hoặc là có gian díu với nam nhân, đi chăm sóc hằng ngày cho công chúa, Thái Thái chỉ liếc mắt một cái, cũng biết nơi này của công chúa, căn bản là một mớ hỗn tạp, công chúa còn nhỏ, mới có ba tuổi, con bé không thể nhìn ra cái gì cả.

Cả nhũ mẫu cũng nhìn ra được, nhưng có lẽ là không dám nói.

Thái Thái đằng hắng một cái, quyết định thật nhanh: “Các người không cần phải luống cuống, bởi vì bản cung quyết định giúp công chúa lựa chọn nô tỳ hầu hạ một lần nữa, bản cung sẽ dựa theo ghi chép trước đây của các người, là phân phối trở về chức vụ ban đầu.” Thái Thái nói: “Ngay cả công công đang là nhiệm vụ ghi chép ở đây cũng vậy. Bản cung muốn thay đổi toàn bộ.”

“Vâng.” Như Nguyệt nói, cái này nên đổi từ lâu rồi mới phải, nàng đã sớm nghe nói, hầu hạ ở điện công chúa là công việc béo bở, công chúa tuổi còn nhỏ, không hiểu gì để nói, hơn nữa đám nô tỳ kia nhìn thấy đã biết là không tốt, hoàng thượng mặc dù sủng ái công chúa, nhưng hoàng thượng là nam nhân, căn bản sẽ không để ý đến mấy chuyện vụn vặt hằng ngày của công chúa, hẳn thấy công chúa không tệ, vui vẻ hoạt bát, là đến, ban thưởng thứ gì đó, ở chỗ công chúa không có ghi lại, đám nô tỳ tự nhiên sẽ béo bụng.

Lần này Thái Thái điều cung nữ mới đến, điều đầu tiên là tiểu cung nữ phải mới vào cung, mới được dạy bảo đằng hoàng, tuổi tác thống nhất không lớn hơn mười hai, cung nữ thân cận bên cạnh công chúa là tiểu thư của quan viên kinh thành đưa vào, họ sẽ cùng công chúa học tập, cùng nhau lớn lên, tương lai có thể trở thành bè bạn với Hân Nhi, giống như Như gia tam thống, từ nay về sau, sổ sách của công chúa, cũng từ nàng trông coi cả.

Nên nhìn xa một chút, tránh sau này công chúa lớn lên, bởi vì bên cạnh không ai dạy dỗ, mà trở thành một cái banh bao mềm để bóp, hoàn toàn ngốc nghếch không biết tự chủ, công chúa Đại Sở, nhất định phải có phong thái của một công chúa Đại Sở.

Hân Nhi nhìn thấy tiểu cung nữ nhỏ tuổi hơn so với các cung nữ trước đây, lại hoạt bát, đáng yêu, cho nên rất vui.

Ài ngờ mừng một Thái Thái đi thỉnh an thái hậu, bà lại hỏi: “Hoàng hậu, sao con lại thay đổi tất cả các cung nữ hầu hạ bên cạnh công chúa? Những người kia chăm sóc công chúa đã lâu, tự nhiên sẽ quen thuộc với cuộc sống hằng ngày của công chúa hơn chứ.”

Thái Thái nói: “Những người đó, nhìn qua không được tốt lắm.....” Thái hậu sừng sốt: “Sao có thể, lúc đầu là do Mai phi tự mình chọn, chẳng lẽ Mai phi lại vô trách nhiệm với công chúa sao? Hoàng hậu, bây giờ con chính đồn hậu cung, chính đồn thượng cung cục cũng không sao, chỉ là công chúa đang lớn, thay đổi người bên cạnh con bé như vậy, cũng không phải là tốt, ai gia nghe nói, Hân Nhi không quen, ban đêm lại khóc.....”

“Hân Nhi vẫn rất tốt.....” Nàng nói, mới được nửa câu.

Thái hậu đã tiếp lời: “Mặc dù mẫu thân Hân Nhi đã làm sai, nhưng Hân Nhi vẫn là trưởng nữ của hoàng thượng, không có mẹ ruột bên cạnh, đã là đáng thương lắm rồi.....”

“.....” Sao hôm nay thái hậu lại tức giận như vậy, chẳng lẽ bà cho rằng nàng đối xử với Hân Nhi không tốt sao.....

“Mẫu hậu, hoàng hậu cũng ở đây à?” Sở Cuồng cời áo choàng, xuân phong đắc ý, vui vẻ rạo rực nhìn Thái Thái.

Lại nhìn thấy Bánh Bao có chút chột vật.

Hắn cười một tiếng, hỏi: “Sao vậy?”

Thái hậu nói: “Ai gia đang nói chuyện với hoàng hậu, người cũ bên cạnh Hân Nhi, đừng đi đi dễ dàng vậy, tránh cho việc người mới không biết cách chăm sóc, không hiểu được tính khí Hân Nhi, nếu lỡ con bé bị bệnh, làm sao bây giờ?”

“Mẫu hậu quá lo lắng rồi, Hân Nhi rất ổn, hôm nay trẫm đi thăm con bé, nó đang chơi với tiểu cung nữ ở trong viện đấy ạ.”

“Cũng bởi vì là tiểu cung nữ, nên ai gia mới không yên lòng như vậy.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Sở Cuồng, chàng cũng lo lắng, thiếp đối với Hân Nhi không tốt sao? Cho nên mới thay cung nữ cho con bé?”

“Trẫm không lo lắng, trẫm biết, lòng dạ nàng không đến mức ngay cả một đứa bé cũng không tha, huống chi đó là hài tử của trẫm, yêu ai yêu cả đường đi, nàng nói nàng rất yêu trẫm, sao lại không yêu hài tử của trẫm cho được?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Công Chúa Phát Bệnh

Nói xong, áp vào vầng trán của nàng, hôn lên một cái, trên mặt Bánh Bao đều là nước mắt, “Mẫu hậu nói gì, trẫm đều nghe thấy cả.”

“Làm sao chàng có thể nghe thấy.....” A, chẳng lẽ Sở Cuồng phải gian tế đến bên cạnh thái hậu sao?!

“.....” Gian tế có mặt ở khắp mọi nơi.....

“Khụ khụ, nàng đang dùng ánh mắt gì để nhìn trẫm vậy? Trẫm hỏi Trịnh công công mà thôi.”

“.....” Thật dọa người, thì ra Trịnh công công là gian tế.

“Trẫm quyết định giao Hân nhi cho nàng rồi.”

“Sao chàng có thể tin tưởng thiếp đến nhường vậy được?” Nàng cười một tiếng, lấy tay áo hắn lau hết nước mắt.

Ai ngờ Sở Cuồng tức giận quát: “Nói gì khờ vậy, chẳng lẽ trẫm không tin nàng, lại đi tin người khác sao?”

Nhưng mà, không cần nói cũng biết, sự tin nhiệm này mang đến cho nàng một cái giá thật lớn, nàng không nên lơ là, mà phải càng lúc nàng nên cẩn thận mới được.

“.....” Bánh Bao hạnh phúc đến sắc mặt cũng thành một đóa hoa, nhưng đóa hoa này vẫn còn không được tự nhiên hừ hừ, “Chàng có thể không tin tưởng thiếp một chút đi.”

Bàn tay kéo cổ nàng ta, lặng lẽ nói: “Nàng là người duy nhất trên đời này mà trẫm tin tưởng, cho nên, đừng làm những chuyện khiến trẫm thương tâm biết không, nếu như nàng làm chuyện gì có lỗi với trẫm, trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng đâu!” Nói xong, hôn lên lỗ tai nàng.

“Chuyện nhỏ nhỏ thôi thì sao?” Có chút lo lắng.....

“Chuyện nhỏ cũng tính.” Hắn thân mật uy hiếp.

Mùa xuân đi qua, Sở Cuồng phải đến biên phòng phương Bắc để tuần tra, lần này đi ước chừng khoảng hai tháng.

Thái Thái vì hắn mà chuẩn bị đồ đạc, thật đúng là không bỏ được, dường như nàng có chút không thích ứng với cuộc sống không có Sở Cuồng bên cạnh.

Thật ra thì mỗi ngày có người ở bên tai nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, thường xuyên uy hiếp hoặc dụ dỗ dụ dỗ như vậy, cảm giác cũng thật hạnh phúc.

Đôi tay Thái Thái ôm lấy thân thể như lửa nóng của hắn, nàng nói, nếu có thể thì thiếp rất muốn đi cùng với chàng, đáng tiếc lại không được, nàng cần ở

lại hoàng cung, vào lúc này, lại càng cần phải ở lại, giúp Sở Cường chăm sóc thái hậu cùng Hán Nhi.

Nàng sẽ không để hấn bị phân tâm.

Thái Thái đã sớm quyết định, đem hết tất cả khả năng để trợ giúp Sở Cường, nàng sẽ không khiến hấn bị tụt về phía sau.

Nhẹ nhàng thở dài, nàng giương mắt lên để nước mắt không thể chảy ra được.

Nàng nhìn hấn dịu dàng, lại phát hiện, không ngờ ánh mắt của hấn lại đẹp đến vậy.

“Nhìn cái gì vậy?” Nàng nhìn lên, lại bị hấn bắt được.

“Chàng đi rồi, sẽ không lại mang về cho thiếp thêm mấy muội muội đấy chứ?”

“Ha ha.....”

Hấn quý dị nói: “Nàng muốn mấy, mười, hai mươi? Nghe nói trong hoàng cung còn rất nhiều phòng để trống.”

“.....” Nàng hôn lên bụng hấn một cái, gương mặt mềm nhũn dán lên đấy, cầm lấy tay hấn, nàng tự nhủ, người này là đang khảo nghiệm lòng mình, đến tột cùng là rộng được bao nhiêu đây mà..... Thật ra, lòng dạ thiếp tuyệt không rộng lượng..... Chàng có mấy nữ nhân đối với thiếp mà nói cũng chẳng khác gì nhau, bởi vì chỉ cần chàng có một nữ nhân ngoài thiếp ra, thì lòng thiếp đã đau đến cực hạn rồi.....

Chỉ là, cả đời nàng cũng sẽ không nói ra, nếu kiếp sau có cơ hội, nàng sẽ cố gắng nắm chặt lòng hấn, thì sẽ không cần phải chịu đựng như vậy nữa.

Độc bá lấy cả thiên hạ của hấn.

“Sao lại không nói gì hết vậy cả? Nghe thấy trăm bảo mang mấy người trở lại, không vui sao?”

Tuy vậy ngữ điệu của hấn trông rất vui vẻ, chỉ cần nàng ghen, thì hấn sẽ vui vẻ.

Sở Cường sắp đi, mấy ngày này cả người Bánh Bao đều không có tinh thần. Dẫn dắt đám nữ nhân hậu cung đến ngoài đại điện, đưa mắt nhìn Sở Cường một thân áo lông leo lên lưng ngựa.

Sở Cường đang nhìn nàng.....

Lưu luyến không rời nhưng đành phải quay đầu lại, kéo cương ngựa, dứt khoát mà đi.

Thái Thái kéo tơ lụa tung bay trên người, ánh mắt trông về phía xa, cho đến lúc Sở Cường ra khỏi đại môn, từng cánh cửa đại môn to lớn, biến thành chấm nhỏ màu đen, nàng vẫn như cũ có thể tưởng tượng được, ánh vàng huy hoàng, sắc sở khóa mất kia, nhất định là áo giáp trên người Sở Cường. Đầu xuân khí trời vẫn còn rét lạnh, Như Tâm nói: “Nương nương, chúng ta trở về thôi.”

Quay người lại, thấy ánh mắt chúng phi tần cũng giống như chính nàng, ngấm nhìn thân ảnh Sở Cường.

“Tất cả mọi người trở về đi thôi.”

“Mẫu hậu, phụ hoàng đi đâu vậy, sao lại không mang Hán Nhi đi theo?”

Nàng nắm lấy tay cô bé, dặt hời cung, “Phụ hoàng con, hai tháng sau sẽ trở lại thôi.”

Hán Nhi nhìn lại, hy vọng phụ hoàng có thể quay ngược trở lại bây giờ, Thái Thái nhìn theo, nàng cũng nghĩ giống như Hán Nhi vậy.

Nhưng đó là điều không thể được.

“Đưa công chúa hồi cung, đứng bên ngoài đã hơn nửa ngày rồi, hãy nấu canh gừng cho công chúa đi.”

“Mẫu hậu, người nấu cho Hán Nhi ăn được không?”

Thái Thái lắc đầu một cái: “Nếu Hán Nhi không ngoan, mẫu hậu sẽ không nấu cho con ăn được.”

“Hán Nhi ngoan, ngoan lắm!” Cô bé gật đầu một cái, tự cho là rất biết nghe lời. Thái Thái nói: “Vậy thì tốt, mẫu hậu làm cho Hán Nhi ăn vậy.”

Cho nên nàng tự mình dẫn cô bé về tắm cung, xuống bếp, làm món bánh trung thu Vân Thối, nhân bánh trung thu Vân Thối được làm từ chân giò hun khói thượng hạng. Da bánh nướng chín lúc mới lấy rất mềm, cắn một cái, mùi dầu nước đặc thù của chân giò hun khói chảy xuống kẽ tay, Hán Nhi cảm bánh cái miệng nhỏ nhỏ thối thối, gương mặt đỏ bừng, cắn vội vàng mà không hề sợ nóng, Thái Thái lau miệng cho cô bé, bánh trung thu còn dư lại để ngoài cửa sổ cho nguội. Tháng này làm bánh trung thu, da bánh rất nhanh cứng lại, nhưng cũng bởi loại cứng này nên bánh mới cực kỳ đặc biệt.

“Muốn nữa.....” Trong tay còn chưa ăn xong, thế nào lại còn muốn nữa.

“Không được, con muốn sau này lớn lên sẽ mập như mẩu hậu sao?”

“Phụ hoàng thích mẩu hậu như vậy.....” Cô bé ngậm ngón tay, mút nước dầu trên đó.

“Thích.....” Nàng cười một tiếng.

“Cho con ăn đi! Hân Nhi không sợ mập, dù sao phụ hoàng cũng thích!”

“Không cho, ăn nhiều như vậy.” Xem ở đây toàn là thịt không à. Ăn nhiều, ngũ trư một lát bụng lại khó chịu, Thái Thái phải làm một chén cháo son tra cho bé, trong đó có bột son tra, gạo cùng với sữa trâu. Hân Nhi ăn nửa bát, nàng mới dẫn cô bé đi ngủ tiếp.

Hân Nhi nằm bên cạnh Thái Thái, đột nhiên hỏi một vấn đề khiến người ta phải đau đầu: “Mẩu hậu, Hân Nhi không phải do mẩu hậu sinh, mẹ Hân Nhi phạm lỗi, bị phụ hoàng đuổi ra khỏi cung sao.....”

“.....” Đầu Thái Thái hơi co rút, vấn đề này thật không dễ dàng để trả lời: “Cái đó, mẹ con ở ngoài cung nhất định sẽ rất nhớ con.”

“Vậy người có thể dẫn Hân Nhi đi gặp mẹ sao? Mỗi lần Hân Nhi nói với phụ hoàng, liền bị phụ hoàng trừng mắt.”

“Mẩu hậu không thể dẫn con ra ngoài gặp mẹ được.”

“.....” Tại sao, mắt cô bé ngán lệ, “Dẫn Hân Nhi đi đi.....”

Thái Thái vỗ về sau lưng bé, thật vất vả mới ngủ thiếp đi, nàng mới rời đi, lại bảo người ở đây phải hầu hạ cho thật tốt.

Ban đêm, tin dữ truyền đến, Như Tâm vội vội vàng vàng mang người trở lại Phụng Tào cung, lâu mò hơi lạnh đầy đầu: “Hoàng hậu nương nương, công chúa, đột nhiên khó thở, ngắt xiu rồi ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 234: Không Cần Thái Hậu Quan Tâm

Dù sao ấn tượng về mẹ kế trong lòng người khác, luôn luôn ngoan độc, nhẫn tâm, hung thần sát ác, ích kỷ chỉ biết có mình, luôn dồn con của người khác đến chỗ chết. Không ngờ đến hôm nay Thái Thái sẽ bị thái hậu phủ đầu, bà nghe tin Hân Nhi té xiu, vội vàng chạy đến, thấy Hân Nhi nằm trên giường vô cùng đáng thương, sắc mặt lại đỏ bừng khác thường, trán nóng hổi, không ngừng nôn mửa, thân thể nằm trong lòng Thái Thái yếu ớt vô lực.

Cô bé khóc không ra hơi, hơi thở lại mong manh. Thái y dùng một mảnh khăn tay vàng phủ lên tay bé, một lát sau mới nói: “Mạch tượng công chúa hỗn loạn, hình như dạ dày bị tương, lại giống như là gan lách có vấn đề, hiện thời gan công chúa giống như đang bị lửa đốt nóng vậy.” Liên tiếp mấy câu mơ hồ, Thái Thái tức giận mắng: “Cái gì mà hình như, cái bản cung cần là đáp án chính xác!” Nàng ghét nhất là tâm lý tự bảo vệ của đám thái y, chuyện gì cũng mơ mơ hồ hồ, Thái Thái trực diện hỏi một câu: “Bản cung hỏi người, đến tột cùng là công chúa bị bệnh gì?”

“Giống như là ăn thức ăn không sạch nên dẫn đến trúng độc.”

“Trúng độc?” Thái Thái giật mình nhảy dựng lên, tại sao công chúa lại bị trúng độc, hậu cung xác thực có không ít tiết mục hạ độc diễn ra, nhưng chẳng lẽ lần này lại dùng trên người một đứa bé ư? Nàng thật không thể hiểu nổi.

Thái hậu nghiêm mặt quát: “Trúng độc, hoàng hậu, người có thể giải thích cho ai gia nghe một chút, vì sao công chúa lại bị trúng độc không?”

“Mẩu hậu.....” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của thái hậu, ánh mắt nàng dời ra sau lưng bà, nhìn thấy Mai quý phi cùng Lan quý phi đang dùng ánh mắt u oán như thể nàng đang hại hải nhi nhà các nàng ta vậy, thỉnh thoảng, trong lòng nàng nhảy loạn, mơ hồ nhìn ra được dấu vết. Xem ra, lại có một cái con gà béo mập, đồ canh ** cho thái hậu rồi.

“Mẩu hậu, thần tức cũng mới vừa đến đây, đang hỏi thăm thái y về tình huống của công chúa. Nếu như mẩu hậu muốn biết điều gì, xin hãy chờ một lát.”

“Hoàng hậu, lúc trước ai gia tin nhiệm người đến cỡ nào, không nghĩ đến người lại cứ lần lượt làm ai gia thất vọng, hôm nay người đã cho công chúa ăn gì?”

Bà kéo phụng bào ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, chân mày dựng lên: “Thức ăn có thể cứu người, cũng có thể khiến người ta vui vẻ, nhưng ai gia biết thức ăn còn có một tác dụng khác, đó là hại người! Thường ngày trong hậu cung hay có chuyện hại người, giống như lần trước Thục phi hãm hại hoàng hậu, chuyện này đã có hoàng thượng nghiêm trị, nhưng chẳng lẽ, hoàng hậu người cho rằng không có hoàng thượng ở trong cung, người liền có thể không chút e dè, lợi dụng cách giống như vậy để hại công chúa sao?”

“Thần tức chưa làm bất cứ chuyện gì bất lợi đối với công chúa, mẫu hậu, tại sao người phải nghi con?” Thật ra trong nội tâm nàng hiểu được rõ ràng, nàng nghiêng mắt nhìn Mai quý phi một cái, trong mắt Tô Khả Khanh lại tràn đầy khó tin: “Hoàng hậu nương nương, người không nên cãi chày cãi cối, bởi vì thái hậu đều biết tất cả rồi.” Nô tỳ từ sau lưng Mai quý phi xách theo một hộp đựng đồ ăn, trong đó có một cái đĩa đi ra, trên đĩa có một miếng bánh trung thu Vân Thôi: “Bánh trung thu này chính là chứng cứ. Trước đây không lâu, hoàng hậu nương nương lấy có nô tỳ không chăm lo chu đáo cho tẩm cung công chúa, bỏ cũ thay mới đám nô tỳ ở đây, trong lòng thái hậu nương nương liền bắt đầu lo lắng, có phải hoàng hậu vẫn còn ghi hận trong lòng với Thục phi nương nương hay không, cho nên mới bắt đầu muốn trả thù con gái nàng. Không ngờ, hôm nay quả nhiên tỳ đã làm vậy.”

“Các người nói trong lòng bản cung vẫn còn ghi hận với Thục phi, có chứng cứ gì, còn bánh trung thu Vân Thôi này nữa, có vấn đề gì chứ?”

“Hừ! Để ai gia nói cho hoàng hậu, bánh trung thu này, có độc, một loại độc hết sức chậm **.” Nói xong, thái hậu đứng lên, rút một cây ngân châm đâm vào bánh trung thu, ngân châm lập tức biến thành màu đen: “Có lẽ người sẽ cãi lại, cho rằng có người gài vào để hãm hại người, nhưng hoàng hậu, da bánh trung thu cắn bản không có độc, độc là ở trong nhân bánh, da bánh cứng lại không hề bị xây xát, hoàng hậu, bánh trung thu này là do người tự làm sao?”

Thái Thái thấy được, da bánh trung thu cứng chính là đặc sản Vân Nam, nàng gật đầu: “Là con làm.”

“Nói vậy, lúc bánh trung thu này làm xong, thì đã chứa kịch độc, như vậy hoàng hậu có thể nói cho ai gia, trừ người, còn ai biết làm mấy chuyện như vậy? Chẳng lẽ lại có kẻ có bản lĩnh lấy nhân bánh trung thu ra rồi bỏ độc vào, lại đem da bánh bọc nhân lại mà không hề sứt mẻ chút nào sao?”

Xem ra lần này nàng đã phí tâm rồi, thái hậu đã hoàn toàn nhận định nàng làm hại Hân Nhi, mà Thái Thái nhất thời cũng không rõ lắm về chiếc bánh trung thu Vân Thôi kia, tại sao lại có độc, nhưng mà, lần này nàng quyết định không để chỉ vì người ta vô căn cứ nói đôi ba câu, đã chịu thỏa hiệp, Sở Cuồng giờ không có mặt ở hoàng cung. Đây là chuyện đáng sợ nhất, bởi vì ô dù chống lưng cho nàng không có ở đây, nhưng nếu bởi vì chuyện này mà nàng suy sụp, như vậy thì nàng đã không xứng để làm hoàng hậu rồi.

Thái Thái lại hoàn toàn không để ý đến thái hậu, quay đầu nhìn Hân Nhi trong màn: “Thái y, khanh có cách gì loại bỏ độc trong người công chúa không?”

Lần này, thật sự đã chọc giận nàng rồi, thật ra nàng cũng không phải là loại người hay tức giận, nhưng một khi giới hạn cuối cùng của con người bị đập phá, nàng sẽ nổi điên, sẽ cực kỳ tức giận, chuyện đấu đá giữa người lớn với nhau, tại sao lại kéo một đứa trẻ liên lụy vào, con bé là công chúa, là con gái Sở Cuồng, không phải là lợi thế để kẻ khác lợi dụng để tranh quyền đoạt lợi!

Thái y hết nhìn thái hậu lại nhìn đám hậu phi hung hăng, sau đó lại nhìn hoàng hậu vững vàng như núi Thái, hẳn là đồ đệ Vương thái y, được rồi, thái y quyết định nghe theo hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, công chúa trúng độc, cũng không phải là một loại độc chậm **, mà là một loại kịch độc có thể phát tác trong nháy mắt, loại độc này, vốn được gọi là chí độc, được luyện thành từ nước bọt tiết ra của một loại chim, ăn vào sẽ bất tỉnh, nếu như ăn quá nhiều, toàn thân sẽ cứng ngắc mà chết.”

“Bản cung lệnh cho người phải giải độc cho công chúa ngay tức khắc.”

Đầu thái hậu choáng váng, bà nhìn đáng về mệnh lệnh của Thái Thái đối với thái y, một chữ cũng không nói được, Mai quý phi lên tiếng: “Thái hậu, nếu như hoàng hậu cùng thái y một phe, há chẳng phải là công chúa sẽ khó mà giữ được mạng sao?”

Thái hậu vừa định lên tiếng.

Ai ngờ Thái Thái lại lạnh lùng mắng: “Mai quý phi lớn mật, nếu chỉ vì sự đa tâm của người, mà làm trễ nãi chuyện giải độc cho công chúa, phải chịu tội gì đây? Người cho rằng chỉ bằng vào việc người là quý phi của hoàng thượng, là có thể bù lại tính mệnh cho công chúa sao? Trên người công chúa là long mạch của Đại Sở, người có tài đức gì chứ!” Nàng thật hung dữ, bởi vì nàng đang cực kỳ tức giận, “Gần đây trong hậu cung xảy ra nhiều chuyện, đừng tưởng rằng bản cung không biết, bản cung nhất định phải tính sổ sau!”

“Người còn định tìm ai để tính sổ đây?!” Thái hậu tức giận đến ho khan.

“Mẫu hậu, thần thiếp chính là đương kim hoàng hậu, chuyện hậu cung, trong lòng thần thiếp đều hiểu rõ.”

“Người! Người!” Thái hậu giận không nhẹ, nàng thật lớn mật, ý của nàng giống như là, ‘Ta là hoàng hậu, bà là thái hậu, chuyện hậu cung không cần thái hậu quan tâm đến’ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 235: Thuốc Dẫn Là Mẹ Ruột

Bà không biết bằng cách nào mình đã đứng lên, cũng không biết là thế nào mà đi qua, một tiếng ‘chát’ thanh thúy vang lên, bàn tay bà đã nằm trên mặt

Thái Thái.

Trên mặt Thái Thái nhói đau, nóng lên, trong lòng có chút uất ức, nhưng nàng vẫn nén nước mắt, xác thực nàng đã mạo phạm thái hậu, đáng bị đánh, chỉ là, lúc này nếu không mạo phạm bà, có lẽ sau này sẽ có nhiều chuyện tồi tệ hơn phát sinh, không sao cả, “Mẫu hậu đã hoài nghi thần thiếp một cách vô căn cứ, người nên biết, hoàng thượng lúc gần đi đã giao Hân Nhi cho thần thiếp, từ lúc đó thần thiếp đã là mẹ của Hân Nhi, có thể vì Hân Nhi mà làm chủ, cũng phải vì Hân Nhi là phụ trách. Hậu cung nhiều tai mắt như vậy, chẳng lẽ thần thiếp sẽ làm ra những chuyện bất lợi cho mình trong trạng huống như vậy, lại còn dễ dàng để mẫu hậu phát hiện như vậy sao?”

“Thần thiếp không có ngốc đến vậy, hy vọng mẫu hậu không nên bị người lợi dụng.”

“Ngươi, là đang trách cứ ai gia sao?”

“Thần thiếp không dám, thần thiếp chỉ nói rõ ràng mọi chuyện mà thôi. Mẫu hậu, kể từ sau khi thần thiếp tỉnh lại, trong mắt của thần thiếp cũng chỉ có hoàng thượng, mẫu hậu và công chúa mà thôi, bởi vì thái hậu cũng công chúa là người mà hoàng thượng để tâm nhiều nhất.” Chân mày nàng không nâng lên một chút, kiên định nói: “Thái hậu, nếu như thần thiếp mắt thấy người bị kẻ khác lợi dụng mà không làm gì cả, thì thật có lỗi với hoàng thượng. Cho nên, xin thái hậu tạm thời đừng hỏi đến chuyện hậu cung nữa, an tâm dưỡng bệnh đi ạ.”

Thái Thái nói: “Thái hậu mệt nhọc, người đâu, đưa thái hậu hồi cung!”

“Cái gì?” Thái hậu còn chưa kịp phản ứng, Thái Thái đã nói: “Như Nguyệt, truyền ngự tiền thị vệ đi vào, hộ tống thái hậu và các vị nương nương hồi cung.”

“Dạ!” Như Nguyệt hiểu được, tình huống bây giờ không phải người chết thì chính là ta sống, Mai phi Lan phi che mắt thái hậu vu hãm hoàng hậu mưu hại công chúa, nếu như nương nương không phản kháng, có lẽ đợi đến lúc hoàng thượng trở lại nàng đã đầu mình hai nơi rồi. Nhưng thái độ của hoàng hậu nương nương đối với thái hậu thật dứt khoát như vậy, Như Nguyệt cũng rất bội phục, vì vậy sau khi hoàng hậu nương nương hạ quyết định, nàng cũng không còn sợ kẻ nào nữa.

Lúc Sở Cuồng đi, chính là vì lo lắng có biến cố xảy ra, mới đem ngọc tỷ cùng hồ phù của ngự lâm quân giao cho Thái Thái nắm giữ, bây giờ trong tay nàng cầm quyền, đừng nói nàng không làm, cho dù nàng đã làm, thì cũng chẳng có ai có thể làm gì được nàng cả.

Ngự lâm quân tiến vào, quỳ xuống nói: “Cung thỉnh thái hậu hồi cung, cung thỉnh các vị nương nương hồi cung.”

“Hoàng hậu, người thật là quá đáng, ai gia đã nhìn lầm người rồi!”

Nàng nhìn thái hậu tức giận xoay người đi, trong lòng thầm nói, ‘Mẫu hậu à mẫu hậu, nếu như con cái gì cũng không làm, không có năng lực hoàn thành lời dặn dò của Sở Cuồng, thì mới thật có lỗi với người.’

‘Mẫu hậu à mẫu hậu, nếu như người đã không thể phân biệt phải trái, mà con vẫn phải giả vờ thuận theo, nhìn người dần thân vào tai ương, đó mới là sai lầm.’

‘Mẫu hậu à mẫu hậu, nếu như một nàng dâu hư thành tiếng để đối lấy ngày sau người cùng Sở Cuồng an tâm kê cao gối ngủ mà không hề lo lắng, con e ngại gì đây?’

Sau khi thái hậu đi, Mai quý phi, Lan quý phi choáng váng, nhìn hoàng hậu mà hai chân như nhũn ra, nàng lại dám dùng ngự lâm quân để đối phó thái hậu?

Nụ cười lạnh bay ra từ khóe môi của Thái Thái, thì ra là người ta khi đang tức giận cũng không cần phải giả vờ bày ra bộ dạng như vậy, nàng bước từng bước đi qua, nhìn chăm chăm vào mặt Mai quý phi: “Biết vì sao bản cung có thể điều động ngự lâm quân hay không, bởi vì trước khi đi hoàng thượng đã ra lệnh, kể từ lúc người rời cung, tất cả ngự lâm quân đều là hộ vệ của bản cung, chỉ có thể nghe lời một người là bản cung! Cho nên bản cung khuyên một câu cho những kẻ bụng dạ khó lường, tốt nhất nên yên phận một chút cho bản cung, để tránh bản cung thủ đoạn tàn độc, máu nhuộm hoàng cung này!”

“Hoàng hậu nương nương là đang bức vua thoái vị sao?”

“Bức vua thoái vị? Bản cung là hoàng hậu nương nương, là chính thể của hoàng thượng, trong thiên hạ ngoại trừ hoàng thượng thì bản cung là người lớn nhất, bản cung cần gì phải bức vua thoái vị?!”

“Ngươi..... người giam lỏng mọi người, còn không phải là bức vua thoái vị thì là cái gì?”

“Quên mất à, người không biết còn có một từ gọi là ‘thanh quân trặc’ sao? (ý nói thanh lọc phản nghịch bên cạnh quân vương) Nàng nói: “Không khí trong hậu cung thật ô uế, chướng khí mù mịt, nếu có kẻ bất lương rắc tâm trà trộn vào hậu cung làm hại hoàng thượng, thái hậu thì sao. Mắt bản cung không thể dung được dù là một hạt cát, nhất định sẽ lôi kẻ đó ra ngoài chặt làm trăm mảnh!”

“.....” Mai quý phi tức giận đến nổi hơi thở đều muốn kết băng.

Lan quý phi thấy tình huống không ổn, bèn đưa tay lôi kéo Mai phi, Mai quý phi tinh thần có chút hốt hoảng, lùi nửa bước nói: “Xin hoàng hậu nương nương hãy tự trọng.”

“Yên tâm, bản cung rất tự trọng, cũng hy vọng tất cả mọi người đều tự trọng như vậy.”

Các phi tử lui ra hết, Thái Thái nhìn thấy thái y đỡ cổ Hân Nhi, bón thuốc cho cô bé, nàng mới đi vào nói: “Đến tột cùng Hân Nhi có nghiêm trọng lắm không?”

“Đã uống thuốc rồi, còn phải xem thân thể công chúa và thuốc có dung hợp lẫn nhau không đã, nhất là loại thuốc giải này có dược lực mạnh như hổ này, thân lo lắng là công chúa sẽ chịu không nổi.”

“Nếu dược lực không đủ thì sao?”

“Nếu như dược lực không đủ mạnh, công chúa cũng sẽ gặp nguy hiểm, độc tố khiến cho gan công chúa bị tổn thương, nếu không nhanh chóng loại bỏ, can chủ mục (gan liên quan tới mắt), có lẽ, sẽ để lại di chứng cho mắt.”

“.....” trong lòng Thái Thái trầm ngâm: “Chẳng lẽ không có cách nào khác sao?”

“Có ạ, đó là lấy máu thịt làm thuốc dẫn, hòa tan độc tính của thuốc độc, máu thịt này cũng không phải của người bình thường, mà nhất định phải là của người thân nhất.”

Như vậy, trừ phi là lấy ở chỗ Sở Cường, hoặc là Thục phi.....

Thái Thái quyết định thật nhanh, tìm gấp ngay công công đã an bài cho Thục phi kia xưa, hỏi thăm đến nơi Thục phi đã đặt chân đến, chính là một tòa tiểu viện ở ngoại ô kinh thành. Thái Thái dẫn theo Như Nguyệt cười ngửa đến, sau khi xuống ngựa, liền thấy nơi này đã được người ta quét dọn không dính một hạt bụi, Như Nguyệt tiến tới gõ cửa. “Thục phi nương nương, nô tỳ là Như Nguyệt, hoàng hậu nương nương đến thăm người đây ạ.”

Một hồi lâu, không ai đáp lại.

Thái Thái cùng Như Nguyệt liếc nhìn nhau một cái, Như Nguyệt dứt khoát đập cửa ra. Trong sân, đầy những bụi rậm, xem ra hết sức bừa bãi. Thái Thái đi vào, lần lượt kiểm tra từng gian phòng, một bóng người cũng không có, cho đến một gian, Thái Thái kinh ngạc nhìn nữ nhân gầy yếu nằm trên giường, không hề có sức sống, Như Nguyệt đi tới, bất ngờ nói: “Đây là Thục phi!” sau đó dùng ngón tay kiểm tra hơi thở của nàng, lại kinh ngạc hô lên: “Nương nương, Thục phi nương nương đã chết!”

“A?” Sao có thể được, đột nhiên lại chết? Thái Thái có chút không đành lòng, đi tới, quả nhiên nhìn thấy Thục phi đã tắt thở bỏ mình. Trông có vẻ như là chết bất đắc kỳ tử, trên tay còn nắm lấy cái gì đó. Thái Thái ra lệnh cho Như Nguyệt mở tay nàng ta ra, chỉ thấy bên trong là một tờ giấy, trên có viết một chữ ‘hòa’. Hòa..... Nhà mẹ đẻ của Thục phi mang họ Hòa.

“Nương nương, Thục phi nàng da biến đen, khoe mắt có máu, là trúng độc mà chết.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Máu Thịt Của Mẹ Kế

“Lại trúng độc, thế nhưng, lại là trúng độc.....” Thái Thái giận đến hàm răng cũng ngứa ngáy, đối phó với một công chúa đã là ác độc lắm rồi, bây giờ, ngay cả một phi tử bị phế bỏ, cũng không buông tha? Trừ phi là người đó biết rõ công chúa trúng độc ** độc, như vậy thì đúng là kẻ hạ độc công chúa cùng hạ độc Thục phi là cùng một người, chữ Hòa đó. Có lẽ, hạ độc mà nhà mẹ đẻ Lan phi, Hòa đại tướng quân.

Nhưng mà, nàng vẫn thấy có cái gì đó không đúng. Thái Thái nhất thời nghĩ không ra, lấy tờ giấy chữ Hòa cất đi, cùng Như Nguyệt tìm người sắp xếp thi thể Thục phi xong rồi mới hồi cung.

“Như Nguyệt, nhất định phải giữ bí mật cái chết của Thục phi, nhất là với công chúa.”

“Dạ!”

Thục phi chết rồi, độc của công chúa khó mà loại được. Thái Thái lo lắng ép hỏi thái y: “Chẳng lẽ chỉ có máu thịt của người ruột thịt, mà người khác không được sao, của bản cung cũng không được sao?!”

“Không phải là không được, chẳng qua là, công hiệu không tốt bằng.....”

“Mặc kệ, trước tiên dùng máu của bản cung đã, khanh lấy nhiều một chút là được, nếu như không có hiệu quả, chúng ta lại nghĩ cách khác.” Nói xong, nàng vén tay áo lên, lấy cái chén bằng bạch ngọc trên bàn, cầm thanh đao nhỏ đã hơ trên ngọn lửa, để ngay cổ tay mình cắt một đường, trong nháy mắt máu chảy ra, theo cổ tay nàng tí tách nhỏ vào trong chén: “Thái y, nếu máu của bản cung không có hiệu quả, mà khanh lại không nghĩ ra được cách khác

để cứu chữa cho công chúa, bản cung liền giết khanh.”

“Vâng ạ!” Thái y bị dọa cho sợ hãi, có lẽ là không nghĩ đến hoàng hậu dứt khoát như vậy, lại đi lấy máu của mình, nhưng hấn vẫn còn chưa nói xong: “Lấy máu, không đủ, còn phải cắt.”

“Cắt cái gì? Thịt à?”

Thái y gật đầu một cái.

“Sao ngươi không nói sớm!” Thái Thái có chút gấp gáp, nếu nói sớm một chút, nàng cũng không phải chịu một đao trên cổ tay, mà là chọn cắt một đao ở chỗ nhiều thịt nhất trên người, bây giờ, lại hại nàng phải chịu thêm một đao nữa!! Thái Thái nhắm mắt, hướng về phía cánh tay, ‘xoẹt’ một tiếng, bản tay đang nâng cũng rơi xuống, một miếng thịt máu lẫn lộn lọt vào đáy chén, nàng không thèm nhìn mà đập lên tay một miếng băng gạc: “Cầm lấy đi.” Sau đó rịt chặt vết thương đau đến khiến nàng suýt ngất xỉu, không biết lấy ở đâu ra sức lực mà phân phó: “Nhìn cái gì, tới đây băng bó cho bản cung!”

“Vâng ạ!” Thái y, tỷ muội Như gia xông lên, thái y đem một chai bạch dược Vân Nam vẩy vào vết thương nàng, tỷ muội Như gia lại vội vàng dùng băng gạc băng bó cầm máu. Mọi người ai cũng hoảng tay hoảng chân, Như Tâm khóc lóc nói: “Nương nương, người nên để tui em làm mới phải!”

“Không được, Hân Nhi là con gái của hoàng thượng và bản cung, chuyện này nếu như lọt tay người khác, bản cung có còn là người sao?”

Không ít thịt vệt rơi mắt nhìn một màn này xảy ra.

Mặc dù mọi người không lên tiếng, nhưng đều bị thái độ quả quyết của hoàng hậu nương nương làm cho bội phục sát đất.

Hoàng hậu nương nương không sử dụng bất kỳ loại thuốc tê nào, thậm chí ngay cả đau cũng không kêu rên.

Đó là một miếng thịt sống sờ sờ đó nha.

“Nương nương, thái y nói, máu thịt của nương nương đã có tác dụng, hòa lực của thuốc độc đã lui công chúa có thể từ từ phục hồi.”

“Ừ..... nhớ, không được nhắc tới bất cứ điều gì với công chúa, là thái y đã dùng cái gì để giải độc cho con bé.” Nàng e sẽ dọa sợ con trẻ.

Sắc mặt nàng rất trắng, cứ một hồi lại cần phải băng bó lại một thân, may mà thuốc cầm máu của thái y cũng tốt, nàng đã không còn chảy máu nhiều, chỉ là mặt vẫn còn trắng bệch mà thôi.

Ngắm một cục kẹo, nàng ngồi một chỗ chờ Hân Nhi, đến nửa đêm thái y vui mừng nói: “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, công chúa đã bắt đầu hạ sốt rồi ạ!”

Phù... lập tức thở phào một hơi, nếu Hân Nhi cứ vậy mà mất đi, Sở Cuồng trở lại nàng sẽ không có cách nào để giao phó rồi, nàng đi tới giường nhìn đứa trẻ, sắc mặt đã bắt đầu khôi phục bình thường, hô hấp cũng thuận hơn nhiều, Thái Thái chợt nhìn cánh tay đang đau nhức. Chợt kêu lên một tiếng: “Ui da, đau quá, thái y, ngươi không biết phải cho bản cung uống một chén thuốc giảm đau sao?”

“.....” Thái y sững sốt, đúng vậy, mới vừa rồi cũng chưa cho hoàng hậu uống thuốc giảm đau, nhưng mà nàng vẫn kiên trì lâu đến vậy, thái y không thể không bội phục, lập tức đi sắc thuốc. Thái Thái đau đến đỏ mồ hôi, yếu ớt kêu lên: “Đau quá đau quá, đau hơn trước nhiều, lần trước cả người đều đau, bản cung không thể phân rõ được, nhưng lần này, chỉ đau ở một chỗ thôi, Như Nguyệt, bản cung muốn chết.”

“Người còn nói, lúc này khi hạ đao, lại một chút cũng không thấy đau đi chứ.”

Đó là bởi vì lúc này tinh thần trôi dạt phương nào rồi, cảm giác cũng không có hiện hữu rõ ràng như vậy nha.

Thái Thái phân phó: “Đưa công chúa vào kiệu nhỏ, cùng bản cung quay về Phượng Tảo cung.”

Đi một hai bước liền nhớ đến chuyện thuốc độc kia, đến tận cùng là kẻ nào đã hạ độc. Nàng đi đến cửa thì đột nhiên a lên một tiếng, ngay lập tức nhớ ra, lúc nàng dẫn Hân Nhi vào bếp, bên cạnh còn có một người nữa, mặc dù không lên tiếng, nhưng phải nói hiện tại bà ta là người bị tình nghi lớn nhất. Thái Thái hận đến nghiến răng, “Người đầu, dẫn nhũ mẫu đến cho bản cung, đưa về Phượng Tảo cung luôn.”

Cô tức dường gian là chuyện mà nàng không thể làm được.

Thái Thái uống xong chén thuốc, ngồi trong chốc lát mới nhìn nhũ mẫu quỳ trên đất, lạnh nhạt hỏi: “Nhũ mẫu, ngươi rất có bản lĩnh, bởi vì ngay cả dưới mí mắt bản cung vẫn có gan đi lừa gạt.”

“Nương nương nói gì nô tỳ không hiểu!”

“Nhũ mẫu, đến tận cùng là bằng cách nào mà ngươi có thể đem thuốc độc bỏ vào bánh trung thu được?”

“Nô tỳ chưa từng làm.”

“Lúc đó, trong phòng bếp chỉ có ba người chúng ta, chẳng lẽ là Hân Nhi tự mình làm sao? Chỉ có ngươi mới có cơ hội này, bản cung không muốn hoài nghi ngươi cũng không được.”

“Nương nương, từ đầu đến cuối, nô tỳ đều trông chừng công chúa, làm gì có cơ hội đụng đến bánh trung thu? Nương nương cần thận suy nghĩ một chút, rồi sẽ thấy nô tỳ là bị oan.”

“Ngươi bị oan?” Thái Thái cẩn thận nhớ lại, sau đó cười một tiếng: “Ngươi thật sự không có chạm qua bánh trung thu, độc kia, đích thật là do Hân Nhi hạ, nhưng mà, bản cung nhớ, lúc đó ngươi vẫn luôn nắm tay Hân Nhi, bởi vì Hân Nhi rất nghịch, lại có đụng vào chân giò hun khói. Nếu như bản cung đoán không sai, thì ngươi đã rất thông minh khi mượn đao giết người như vậy. Bởi vì độc là do ngươi đã xoa vào lòng bàn tay trước đó, sau đó nó dính vào tay công chúa, mà ngươi hiểu rất rõ, công chúa sẽ không chịu đứng yên, mà là đi đụng chạm vào nguyên liệu làm bánh.”

“Không phải, không phải vậy, là nương nương đa tâm.”

“Ngươi không phải không biết, loại độc này gọi là Cừu độc, độc tốt chẳng những thông qua thức ăn hại chết người, mà cũng có thể đi qua da, bản cung có thuốc giải, nếu như ngươi không nhận tội, sau này độc ** phát tác, đừng trách bản cung không cứu ngươi.”

“.....” Nhũ mẫu tuôn một thân mồ hôi lạnh.

Hừ, còn không thừa nhận, bộ dáng cũng sợ đến phát run toát mồ hôi rồi còn gì.

Bà ta suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Mai phi nương nương không có nói. độc này, sẽ không thấm qu da.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 237: Viết Thư Cho Chàng

“Mai phi?!” Mặc dù Thái Thái cũng hoài nghi, nhưng sau khi nghe được đáp án, vẫn phải giật mình. Nàng nhiều lần nghi ngờ Mai phi bụng dạ khó lường, đúng là người không thể chỉ nhìn ở bên ngoài được.

Trong lòng Thái Thái suy tư, đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến cho Mai quý phi, một nữ nhân bề ngoài dịu dàng, lại trở nên độc ác như vậy.

Nàng vì nàng ta mà cảm thấy tiếc hận thay. Không khỏi nhìn ánh dương ngoài cửa sổ, nàng đột nhiên phát hiện, mình lại trưởng thành thêm một chút.

Làm một nữ nhân ở thâm cung, nàng lại thay nữ nhân ở đây cảm thấy tiếc hận.

Hoàng cung giống như một cái chảo nhuộm khổng lồ, lúc nào cũng không ngừng nảy sinh ra những âm mưu.

“Mai quý phi nói, chỉ cần lần này nô tỳ hạ độc, độc chết công chúa cùng người, nô tỳ có thể xuất cung, mà nàng ấy lại cho nô tỳ một lượng lạc lớn nữa. Cho nên, nô tỳ liền động lòng, hoàng hậu nương nương. Thật ra nô tỳ cũng sợ sẽ bị Mai phi nương nương giết người diệt khẩu, nương nương, xin người đại nhân đại lượng, tha thứ cho nô tỳ. Nô tỳ chưa từng nghĩ đến việc hại công chúa, nô tỳ muốn từ chối, nhưng Mai quý phi nói, công chúa sẽ chỉ bị ngắt xiu mà thôi.”

“Nô tỳ to gan! Ngươi chăm sóc công chúa ba năm, thế nhưng lại dám làm những chuyện bậc này sao?”

“Nương nương! Nô tỳ cũng rất hối hận, thật đó, nô tỳ hối hận vô cùng!”

Nàng trầm mặc, chỉ là từ trong sâu thẳm nội tâm nàng vẫn nghĩ, sẽ không tha thứ cho nhũ mẫu này, Thái Thái trầm giọng: “Ngươi không nên thỉnh cầu bản cung tha thứ ngươi, người người gây tổn thương sâu nhất chính là công chúa, ngày mai buổi trưa bản cung sẽ dẫn ngươi đi gặp công chúa, phải làm sao, thì do công chúa quyết định đi.”

Giữa trưa hôm sau, Thái Thái dẫn nhũ mẫu đi gặp Hân Nhi, Hân Nhi tươi cười rạng rỡ kêu một tiếng ‘mẫu hậu’ sau đó lại vui vẻ gọi một tiếng ‘nhũ mẫu’!

“Công chúa, nô tỳ có một việc muốn nói với công chúa.” Bà cảm thấy rất hổ thẹn khi nhìn thấy Hân Nhi, nhất là lúc này khi nghe được tiếng ‘nhũ mẫu’ kia.

“Nhũ mẫu.” Hân Nhi tuy chỉ có ba tuổi, nhưng rất nhạy cảm, nhũ mẫu đi tới, nói, “Lần này là nô tỳ không tốt, là nô tỳ hạ độc trong đồ ăn khiến công chúa ngã bệnh, bị khó chịu cho nên công chúa mới phải uống thuốc. Công chúa, người có trách nô tỳ không?”

Hân Nhi hơi nhú mồm, nhìn về phía Thái Thái, nàng khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, Hân Nhi kéo cánh tay nhũ mẫu: “Hân Nhi đỡ rồi, không sao hết, cho nên Hân Nhi không trách nhũ mẫu đâu.”

Trong lòng Thái Thái cảm khái, có lẽ là do Hân Nhi không biết oán hận đi, hoặc là Hân Nhi căn bản không hiểu rõ khái niệm hạ độc là gì.

Nhưng vô luận như thế nào, sự rộng lượng của bé, là điều mà người lớn không cách nào sánh được.

“Ý của công chúa chính là không trách nô tỳ sao?”

Cô bé nhìn thấy nước mắt của nữ hầu, đưa bàn tay nhỏ bé lên, dịu dàng lau chúng đi: “Con không còn khó chịu nữa, cho nên không trách nữ hầu.”
Cô bé cười rộ, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Từ trên giường nhảy lên, cô bé ôm lấy cổ nữ hầu, “Con muốn gặp phụ hoàng.”

“Phụ hoàng không có ở kinh thành nha, Hân Nhi, nếu con ngoan một chút, sau khi phụ hoàng trở về, nhất định sẽ rất vui về.”

“Dạ, Hân Nhi nhất định sẽ khiến phụ hoàng thật vui về.”

Cái đầu nhỏ gật như là giả vờ.

Thái Thái phân phó người hầu dẫn công chúa đi ăn, chơi một lát rồi cho đi ngủ. Còn mình thì mặt đen thui, dẫn nữ hầu đến phòng trống trong điện công chúa.

“Hoàng hậu nương nương, công chúa đã tha thứ cho nô tỳ.”

“Đúng vậy, công chúa nói, con bé không trách ngươi, vậy thì bản cung liền đặc xá tội chết cho ngươi, chỉ là tội chết có thể miễn, nhưng ngươi nhất định phải theo bản cung đến điện thái hậu để nói rõ tất cả đi.”

“Nô tỳ nguyện ý, nhưng mà, thái hậu nương nương sẽ tin tưởng người sao?”

Thái Thái không biết, thật sự không biết, nhưng mà, chỉ cần có cơ hội nói ra chân tướng, nàng đều nguyện ý thử một lần, nếu như người khác không tin, ít nhất nàng vẫn phải thử.

Thái hậu vẫn còn đang nổi nóng, bà dường như là chịu đựng nữ hầu một hơi đem chuyện kể lại tất cả, nhưng mà, bà càng nghe lại càng giận: “Hoàng hậu, chuyện chính ngươi làm sai ngươi lại không chịu thừa nhận, còn nghĩ cách đổ lên người Mai phi sao? Làm sao ngươi có thể biến thành như vậy, là vì ghen tỵ? Hoàng hậu của ngày trước đã đi đâu rồi?” Thái Thái cũng tự hỏi, thái hậu nương nương của ngày trước, đã đi về đâu rồi?

“Mẫu hậu, vô luận người có tin hay không, đây chính là chân tướng, kẻ xấu thật sự mới là Mai phi, mẫu hậu không thể chuyện gì cũng tin mọi ý được.”

“Ai ai không tin lời kẻ nào cả, lại càng không tin lời của hoàng hậu. Ngươi đem ai gia cùng hậu phi giam lỏng, bước kế tiếp ngươi muốn làm gì, giết chết ta, ngươi cho rằng làm như vậy là ngươi có thể độc bá hậu cung sao?”

Thái Thái lắc đầu một cái, nói với Trịnh công công: “Công công, xin hầu hạ thái hậu cho tốt, không được để Mai quý phi cùng Lan quý phi yết kiến thái hậu. Xin thái hậu hãy yên tâm mà niệm kinh đi ạ.”

“Ngươi, càng ngày càng can rở rồi.”

“Mẫu hậu, từ xưa nay để vương tin vào sàm ngôn, cũng sẽ đi vào con đường mất nước, mặc dù người là thái hậu, cũng không phải hoàng đế, nhưng nếu như người bắt đầu tin giả thành thật, coi lời thật thành giả, nhất định sẽ mang đến chuyện không tốt cho hoàng thượng, vì vậy, điều thần thiếp làm chính là tận lực tránh cho thái hậu nương nương không phải làm ra những hành động hồ đồ. Chờ thần thiếp thanh lý khối u trong hậu cung xong, thái hậu cùng hoàng thượng có thể an tâm ngủ mà không cần lo lắng rồi.”

“Điều mà bây giờ ai gia biết, đó là ngươi chân chính mới là khối u trong hậu cung này!” Bà thở hào hển, nàng thật lớn mật, lại dám quang minh chính đại giam lỏng bà.

Không biết sau khi trở lại Sở Cuồng có dưoi con nóng giận mà chém nàng không đây.

Nhưng mà, nàng vẫn không thể học được thủ đoạn mà Sở Cuồng vẫn thường nói, phải lợi dụng tiểu nhân, học được cách xử lý vấn đề từ sau lưng. Nàng không có thiên phú về phương diện này nha. Thái Thái sâu kín thờ dài, trở về tâm cung, thay thuốc xong, đột nhiên lại nhìn thấy một con chim bồ câu bay qua, là chim bồ câu mà Sở Cuồng để lại.

Bất chước hấn viết một phong thư thôi.

Thái Thái cầm bút lên.

Viết:

Phu quân Sở Cuồng của thiếp, không biết chàng đã đi đến đâu rồi, thiếp rất nhớ chàng. Thông báo cho chàng một tiếng, thiếp đã gây họa rồi, hơn nữa lại là đại họa cơ. Có lẽ sau khi trở lại chàng sẽ tức giận mà chém chết thiếp mất. Thiếp từng hứa với chàng, tuyệt không thể giấu chàng chuyện gì, cho nên, thiếp thông báo với chàng một chút, trong ba ngày chàng đi đã xảy ra đại sự. Đầu tiên, Hân Nhi bị bệnh, là nữ hầu hạ độc, là thiếp không tốt, không thể bảo vệ con chu đáo. Sau đó thiếp đã tra ra, là Mai quý phi chỉ điểm nữ hầu hạ độc. Chuyện thứ hai, Mai quý phi không biết đã làm cách gì, hoàn toàn nắm lấy lòng mẫu hậu, nàng ta nói gì mẫu hậu cũng tin tưởng hết, lần này mũi nhọn chỉ về phía thiếp, thiếp đã giải thích rất nhiều, đáng tiếc, mẫu hậu lại

mặc kệ, không tin thiếp mà lại tin kẻ xấu. Cho nên thiếp đã làm ra chuyện tiếp theo, chàng phải chuẩn bị tinh thần nghe thiếp nói, thiếp, giam lỏng mẫu hậu..... Thật ra cũng không phải là giam lỏng, đó không tính là giam lỏng, có lẽ nên gọi đó, là bảo vệ quá mức mà thôi, hậu quả của chuyện này, là có lẽ lúc quay trở về chàng sẽ hạ lệnh chém thiếp đi..... Dù sao cũng không sao cả, muốn chém, muốn giết tùy chàng, trong lòng thiếp vẫn chỉ có chàng mà thôi.”

Lạc khoản, Thái Thái, vẽ một lá sen nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Thư Hôi Âm

Thư đã được đưa đi, hy vọng vận mệnh con bò câu này sẽ không nhấp nhô, nửa đường chết non, con chim bò câu đã được trái qua huấn luyện đặc biệt, có thể tìm được chủ nhân của nó ở bất cứ đâu.

Thái Thái trầm ngâm, trong lòng lặng yên cầu nguyện, hy vọng đừng bị biến thành món bò câu.

Nướng bò câu cũng không được nha.

Nàng xoay người hồi cung, quyết định không nghĩ thêm nữa, nằm trên giường đánh một giấc, buổi tối lúc ngủ, cánh tay đều bị treo ngược lên.

Làm hoàng hậu thật khó, Thái Thái trong mộng mơ đến những chuyện nàng đã trải qua, thật đúng là vừa kinh hiểm lại vừa kích thích.

Lúc này cũng phải nghiên cứu xem đầu mình có đủ dùng hay không.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Chu Thái Thái, ngươi thật to gan, lại làm ra những chuyện khiến trẫm thất vọng đến vậy, thái hậu là người mà ngươi có thể làm trái lời sao?” Sở Cuồng đứng ở đầu ngọn gió, bộ mặt lạnh như sương, hần nhắc chân đạp nàng một cái, Thái Thái sợ đến cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Sở Cuồng, ta làm tất cả đều là vì chàng nha.” Nàng lớn tiếng kêu, thật uất ức, từ lúc nào thì Sở Cuồng đã chẳng thể phân biệt được thị phi rồi?

“Chu Thái Thái, ngươi đừng nói nhảm nữa, trẫm muốn xử tử ngươi, không, trẫm muốn sao trẫm cả nhà ngươi, cha ngươi, mẹ ngươi, cũng đừng nghĩ đến việc sống sót! Ha ha ha ha!” Tiếng cười điên cuồng của hần quả thật có chút chói tai, sau đó hần hung hăng bóp cổ nàng, chầm chọc: “Mụ béo này, ngươi cho rằng ngươi quan trọng vậy sao, ngươi cho rằng trẫm sẽ vì ngươi mà làm trái với thái hậu sao?” Vậy thì ngươi liền mười phần sai rồi!”

Thái hậu đứng trong gió, lớn tiếng nói: “Sở Cuồng, xử tử nàng, mau xử tử nàng ta đi!”

“Sở Cuồng, chàng đã nói sẽ tin tưởng ta, chàng tin tưởng ta như vậy hay sao?” Nàng khó, đáng vẽ trong gió trông rất chật vật.

“Chu Thái Thái, trẫm rất hối hận vì đã tin tưởng ngươi!”

Tại sao, tại sao!!

Thái Thái hét to một tiếng, “Tại sao?!”

“Hoàng hậu nương nương, người sao vậy?! Gặp ác mộng sao?” Như Nguyệt nghe thấy tiếng hét của Thái Thái trong mơ, còn tưởng rằng có thích khách nữa.

Nàng chạy vào nhìn, thì ra là Thái Thái gặp ác mộng.

Nàng lau mồ hôi cho Thái Thái, kiểm tra miệng vết thương thấy không sao, mới thả lỏng.

“Nương nương, người nên nghỉ ngơi trong mấy ngày mới được.” Mấy hôm nay, ngày nào cũng có chuyện phiền toái, hơn nữa lại phiền toái ngắt trời.

Hậu cung luôn được kiểm tra nghiêm ngặt, nhất là trong mấy ngày không có hoàng thượng ở đây.

Chuyện đầu tiên Thái Thái làm chính là đưa Lý thượng cung đến tự mình tra hỏi, cuối cùng Lý thượng cung thấy mình không còn hy vọng, mới thú nhận mọi chuyện.

“Đây tất cả đều là do Mai quý phi nương nương chỉ điểm!” Lý thượng cung nói: “Số bạc kia phần lớn đều đến tay Mai quý phi cả.”

“Vậy thăm án cung nữ thì sao?”

“Là nô tỳ làm, nô tỳ lo lắng rằng ta sẽ gây bất lợi cho chuyện của chúng nô tỳ.” Lý thượng cung vô lực nói: “Nương nương nguyện ý chỉ tội Mai quý phi, chẳng qua chỉ xin hoàng hậu nương nương tha cho một đường.”

“Ngươi nói là do Mai quý phi gây ra, có bằng chứng gì không?”

“Có thư ghi tay của chính Mai quý phi làm bằng chứng.” Vốn được yêu cầu phải tiêu hủy, nhưng mà Lý thượng cung biết quy tắc trong hậu cung, nhất định phải giữ lại chứng cứ có lợi cho mình.

Thái Thái nhận lấy chứng cứ. Nhốt Lý thượng cung lại vào một địa phương bí mật, tránh cho nàng bị diệt khẩu.

Thái Thái cất kỹ những lá thư kia.

Bỗng nhiên, Thái Thái nhìn thấy Như Tâm cầm một con bò câu đi tới, “Nương nương, có thư hồi âm của hoàng thượng.”

Thái Thái sững sờ.

Thậm chí, trong lòng có chút chua chát, lại thêm chút do dự không dám mở thư ra.

Nhưng mà, nàng cắn răng, mở thư Sở Cuồng ra, trên đó viết:

Ta thề, chuyện nàng làm sai, vì phu có thể hiểu được, mấy năm qua tính thần thái hậu ngày càng sa sút, trong lòng trầm đều biết rõ. Nhưng thê tử của ta tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện quá mức cực đoan, để kẻ khác mượn cớ.

Vì phu rất tin nàng tuyệt đối sẽ không tổn thương thái hậu. Nhưng ta đã nói rồi, chuyện hậu cung cùng quốc sự không phải loại có thể phân rõ trắng đen, đọc từng chữ trong thư, ta biết thê tử của ta chính trực thẳng thắn, thị phi phân rõ, sai không ở nàng, là do vì phu thường ngày vẫn còn chưa hiểu rõ nàng, sau này cần phải cố gắng thêm. Nương tử bảo bối thân ái, ta nghe nói hoàng hậu vì Hân Nhi cất thị giải độc, lúc đó tâm tình ta không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung nữa, hy vọng thê tử của ta có thể tĩnh tâm hiểu được lòng ta. Hoàng hậu vì ta, cắt thịt lấy máu, ta thay hoàng hậu, cảm thấy đau xót như bị khoét vào tim. Hoàng hậu à, không đen thì phải là trắng, chuyện cũng không phải một hai ngày là có thể giải quyết, cho nên chuyện mà nàng làm sai, sau khi suy xét lại, ta cũng không có bị tức giận đến khí huyết công tâm đâu. Duy chỉ sầu lo vì tình cảnh của nàng mà thôi, hơn nữa ta vẫn rất hoài nghi, đến tận cùng là động lực nào đã đẩy hoàng hậu tựa như một đũng sĩ xông pha lên tuyến đầu như vậy.

Nên biết, kẻ lãnh đạo, tuyệt không nên tự mình xung phong lên trước.

Hoàng hậu còn nhớ quy tắc chơi cờ tướng không?

Vua nấp trong pháo đài, không phải là cận kề cái chết thì không được vượt qua Lôi Trì dù chỉ là một bước.

Hai, hình như vì phu đang khuyên nương tử làm kẻ gian xảo rồi.

Ta biết rõ khuyên nàng cũng vô dụng, thôi thì không thể làm gì khác đành giúp nàng bày mưu vậy, tội danh giam lỏng thái hậu rất nặng, vì phu không thể bảo đảm được sau khi trở về sẽ không chém đầu nàng đâu.

Cho nên chúng ta không nên vì mấy kẻ không đầu mà diễn tiết mục người sống ta chết làm chi.

Trẫm có hai mưu kế. Thứ nhất, kiên quyết không được thừa nhận là giam lỏng thái hậu, làm vậy chết là cái chắc, nàng hãy mua chuộc thái y viện, chẩn đoán rằng thái hậu bị trúng gió. Hơn nữa phải nhấn mạnh, là bệnh của thái hậu ngàn vạn lần không thể rời khỏi tầm cung, nhất định phải an tâm dưỡng bệnh, mọi người đều không thể gặp mặt, để tránh bệnh nặng thêm. Ta lại vì nàng mà bất hiếu lần nữa rồi đây. Vì thái hậu dưỡng bệnh nên hạn chế một vài hành động, không thể tính là giam lỏng, nhiều lắm chỉ tính là ‘do quá lo nên mới phải làm vậy’ mà thôi.

Thứ hai, Mai phi nàng để lại cho trẫm, hoàng hậu đừng kinh ngạc, chờ trẫm trở về, nàng sẽ có nhiều bằng chứng hơn nữa, hoàng hậu cũng có thể âm thầm tìm thêm nhiều chứng cứ phạm tội của Mai phi, tương lai tính luôn một thể, còn bây giờ nên nuôi chuột cho mập rồi hãy giết sau, với trí óc của hoàng hậu, có lẽ nàng hiểu được, nhưng còn đám người không thể hiểu được trắng đen mọi chuyện, họ sẽ có chút không phục.

Ái thê, nàng có thể thoải mái gây họa, chẳng qua là, ngàn vạn lần không được đùa với lửa, đừng cả ngày khảo nghiệm năng lực bình định, lặp lại trật tự của trẫm, hiểu chưa?

Còn có một chiều nữa, trẫm truyền thụ cho nàng bốn chữ, ‘hiệp hoàng tử, dĩ lệnh chư hầu’ (lợi dụng hoàng tử để ra lệnh cho mọi người – ở đây có lẽ là anh Cuồng bày TT giả mang thai – cảm ơn bạn fahweiyi đã mách nước nha ^^). Tâm ý của nó, nàng nên từ suy nghĩ, chiều này dùng khi cục diện đã không thể cứu vãn, khi mà hoàng hậu trắng như tuyết đắc tội với toàn thể thiên hạ đen như than ấy. Hy vọng trước khi trẫm trở lại, hoàng hậu còn chưa kịp dùng, nếu vậy, trẫm sẽ bớt rất nhiều phiền toái.

Lạc khoảng, Cuồng, giữa khe núi.

Thái Thái đọc xong, nghe rằng, bởi vì đã tưởng tượng được sắc mặt gian trá của hân với đôi con người đảo quanh hóc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Tìm Người Chịu Tội Thay

Canh năm, dưới chân thị vệ tuần tra kinh thành phát ra những tiếng xào xạc, cửa thành đồng loạt mở ra. Trước cửa có khoảng mười đại thần áo tím đang đợi. Bọn họ không theo hoàng thượng đi thị sát mà là ở lại trong hoàng cung để xử lý sự vụ cùng các vấn đề chính sự vụn vặt, trong tay Chu đại nhân cầm một túi vải, bên trong có lá trà, thuốc lá, đồ chơi, đồ ăn vặt dùng hằng ngày. Một hàng đại nhân sóng vai nhau đi, ngáp không ngừng nghỉ.

“Chu đại nhân, ngài cần gì phải lao tâm lao lực như vậy, thật ra thì bây giờ cũng không có đại sự gì cả, không bằng ngài ở nhà ngủ cho đủ giấc đi, chờ trời sáng hẵng trở lại.” Hộ bộ Tề đại nhân xoa mắt: “Ngài đã có mười năm không ngủ đủ giấc rồi, lại càng không có vụ vừa mở mắt đã thấy mặt trời lên cao.” Thật ra thì ngoài miệng nói vậy, trong lòng ông hiểu được, có bao nhiêu người hăm mộ còn không kịp nữa là, ông làm tam thư mười năm, làm gì có cơ hội này ở trước mặt hoàng thượng chứ.

Đầu Chu đại nhân càng lúc càng mê man, ông ngáp từng cái lại từng cái, bộ mặt vô cảm. Hơn nữa không biết sao năm nay lại có tật lợm tai, Tề đại nhân nói hơn nửa ngày, ông mới nghiêng lỗ tai lớn tiếng hỏi: “Ông nói cái gì vậy?! Sao ta lại không nghe thấy?”

“Ta nói, Chu đại nhân nên ngủ đủ giấc rồi hẵng tiến cung!”

“À, ông nói ta nên đi vệ sinh rồi hãy tiến cung à!” Ông cười ha hả: “Ta nói cho ông biết, lúc sáng mới dậy ta đã đi rồi.”

Mấy đại thần nhìn nhau, lắc lắc đầu, thầm nghĩ làm sao lão đại nhân này mới hơn năm mươi mà đã lợm tai rồi.

Thật ra ông không hề lợm tai, nhưng mà Chu cô nương nhà ông lần trước về chơi đã nói, bảo ông nên giả vờ bị lợm tai, bớt nói bớt can thiệp, ăn ngon ngủ no chơi đã thì tìm đến chỗ tiểu tử Sở Vinh kia mà tán bộ. Ông thờ dài, bây giờ rốt cục cũng phát hiện được điểm tốt của Sở Vinh, sống thoải mái, là một tay chơi giỏi, nuôi chim đấu để có tật, ngoại trừ việc không tìm nữ nhân mà thôi.

Oáp – ngáp cả ngày, Chu đại nhân mới đi vào phòng nghị sự, ngồi xuống, lấy lá trà bỏ vào chén, tiểu công công mang nước tuyết tan đã được đun sôi đến đổ vào. Sau đó Chu đại nhân bắt đầu hút thuốc, hút xong, lấy ra một cái hộp sắt. Mở ra, bên trong là kẹo đường bạc hà. Ai cha, tâm tình lập tức tốt hẳn lên, ông dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

“Đại nhân đại nhân, sáng nay người của thái y viện chẩn bệnh cho thái hậu nương nương, nói thái hậu bị trúng gió, bệnh đau đầu lại tái phát, có phải là chúng ta nên đi thỉnh an, thăm một cái xem không?” Chu đại nhân vẫn nhắm mắt như cũ, ngáy khò khò..... ông một chút cũng không nghe thấy người khác nói gì hết.

“Đại nhân?.....”

“Xuyt xuyt, đừng kêu, tai ngài ấy bị lợm, không nghe thấy đâu.”

“Ta nghe người thái y viện nói, không cho phép mọi người đi gặp thái hậu, nói là do thái hậu không được ra gió.”

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

“Quý phi nương nương, có phải là thái hậu bị giam lỏng rồi không?” Nô tỳ thiếp thân Bích Nhi của nàng trong lòng bất ổn.

“Bản cung hoàn toàn không nghĩ đến hoàng hậu thậm chí ngay cả người của thái y viện cũng mua, hơn nữa người của chúng ta căn bản không nghe thấy nửa tiếng phong thanh. Bích Nhi, người nói xem, đến tột cùng là hoàng hậu muốn làm gì đây?” Trong lòng nàng thật khẩn trương, thám tử nói hoàng hậu cả đêm đi thăm vấn Lý thượng cung, không biết miệng Lý thượng cung có kín kẽ không, ngộ nhờ nàng ta khai ra tất cả, hơn nữa hoàng hậu lấy được chứng cứ gì thì.....

“Nương nương, hoàng hậu nương nương muốn gây bất lợi cho nương nương sao?” Bích Nhi đã vì Mai quý phi mà làm không ít chuyện, bây giờ, thật sự cảm thấy rất sợ hãi.

“Bích Nhi, người sợ sao?” Mai quý phi gỡ gương mặt dịu dàng xuống, treo lên một gương mặt lãnh khốc vô tình nhìn Bích Nhi. Bích Nhi sợ hãi lùi về sau một bước.

“Bích Nhi, người đi theo bản cung bốn năm, cũng nhận được không ít thứ tốt.” Nàng nâng cằm lên: “Hiện tại, là thời điểm người nên báo đáp cho bản cung rồi.”

“Nương nương, Bích Nhi nguyện ý báo đáp nương nương..... Chẳng qua là, Bích Nhi chỉ là một nô tỳ.....” Nàng tựa hồ cảm giác được mình đã gặp phải hiểm cảnh.

Nhìn Mai quý phi trước mặt, phát giác bộ dạng lúc này của nàng, giống như sắp nuốt người ta vậy.

“Nương nương.”

“Bích Nhi, mấy năm nay người ăn không biết bao nhiêu hối lộ từ thượng cung cục, không cần bản nương nương nhắc nhở người chứ?”

“Nương nương, những số bạc đó, đều là nương nương thưởng cho nô tỳ mà!”

“Thường, thì không phải hối lộ sao, hừ, Bích Nhi, người vào cung mấy năm thôi, cha mẹ huynh tâu người, đã có nhà cửa, đất đai ở Giang Tô, nghiêm nhiên là phủ hộ trong mắt mọi người, người cho rằng bản cung không biết sao, không phải người định nói với bản cung, những thứ đó là đều là bản cung thưởng cho người đấy nhé, sợ rằng, tự người lên thu cũng không ít đâu, còn có cả việc trộm đồ trang sức của bản cung đi cầm cố nữa, đúng không?”

Đúng, đúng hết, sự thật là nàng đã làm vậy, nhưng mà, nàng còn tưởng nương nương không biết, không nghĩ đến từng khoản đều bị nương nương biết rõ ràng như vậy.

“Bản cung nể tình người vẫn trung thành mà làm việc cho bản cung, cho nên chưa bao giờ lật tẩy người, nhưng mà hiện tại, thời điểm người báo đáp ta nên đến rồi!”

Buổi sáng ngày hôm sau, tẩm cung Mai quý phi xảy ra thảm án, cung nữ thiếp thân của Mai quý phi Bích Nhi, treo cổ tự vẫn trong phòng mình, hơn nữa lại còn để lại một phong di thư.

Trên di thư kể những tội trạng mà mấy năm qua nàng đã mắc phải, bao gồm cả việc mượn danh nghĩa Mai quý phi, thu nhận hối lộ, chỉ điểm người của thượng cung cục cất giấu phong bao, còn có vì muốn hộ chủ, mà độc hại công chúa. Mai quý phi mặc một thân quần áo trắng, sáng sớm đến trước Phụng Tảo cung, quỳ xuống.

“Hoàng hậu nương nương, Mai quý phi bỗng nhiên quỳ gối thỉnh tội trước cửa ạ.” Như Tâm nói với Thái Thái đang phân công công việc.

Tại sao nàng ta lại đột nhiên tới thỉnh tội?

Thái Thái không hiểu.

Nàng đã hứa với Sở Cuồng tạm thời vô luận như thế nào cũng sẽ không động đến dù chỉ là một ngón tay của nàng ta, nàng ta sao lại vội vàng đến đây?

Thái Thái không thèm để ý, mệnh lệnh: “Mặc kệ đi, thích quỳ thì cho quỳ.”

Ai ngờ Mai quý phi thật cũng đủ nghị lực, quỳ đến mấy canh giờ, đến gần tối, Thái Thái dẫn người đi ra ngoài, trông mắt nhìn nữ nhân cao quý quỳ trên mặt đất.

“Mai quý phi, cuối cùng là người muốn thế nào?”

“Không biết hoàng hậu nương nương có nghe thấy tin, cung nữ Bích Nhi trong cung thần thiếp treo cổ tự vẫn.”

Nàng không nghe thấy, nhìn về phía Như Tâm, Như Tâm nói: “Cái này là do phủ nội vụ không báo lên ạ, bình thường khi cung nữ tự sát, phủ nội vụ sẽ coi việc này là điềm xấu, cho nên hậu cung cũng không có động tĩnh gì cả.” Thái Thái hỏi: “Tại sao Bích Nhi muốn tự vẫn?”

Mai quý phi nói: “Đều là do thần thiếp không biết cách dạy dỗ nô tỳ, thần thiếp không biết Bích Nhi lại dám làm nhiều chuyện ở sau lưng thần thiếp như vậy.” Nàng ta lấy di thư của Bích Nhi ra, dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Hoàng Thượng Xảy Ra Chuyện

Đưa cho Thái Thái, Thái Thái cầm lấy, mở ra, tội trạng hiện lên rõ mồn một trước mắt, trên thư có ghi, lần này vụ án tham ô ở thượng cung cục là nàng mượn danh Mai quý phi để làm, bao gồm cả việc độc hại công chúa, cũng là vì nàng nhất thời hồ đồ muốn giá họa cho hoàng hậu, vì muốn tranh thủ quyền lực cho Mai quý phi mà làm vậy.

Nàng ta lại đem tất cả gánh vác lên người mình.

Mắt Thái Thái phát đau, nàng nhìn nữ nhân quỳ trước mặt, không thể nói nên lời.

Bộ dáng xinh đẹp, đầu óc thông minh, sao lại không dùng vào việc tốt chứ?

Nếu như có thể, bây giờ nàng thật muốn đem đầu nàng ta bỏ ra xem thử một chút mới được.

Mai phi chỉ nhìn Thái Thái, bộ dáng thần nhiên không vướng bụi trần, Thái Thái cũng không biết nàng ta thần nhiên như vậy là ai đem đến cho nàng ta đây.

Đây là cái mạng thứ hai rồi, Thái Thái tính giúp cho nàng ta.

Mai quý phi nói: “Tất cả lỗi lầm, đều là do thần thiếp, xin hoàng hậu nương nương hãy trừng phạt mình thần thiếp thôi.”

“Bản cung làm sao biết được những điều Bích Nhi viết đều là sự thật đây?!”

“Bởi vì sự thật chính là sự thật, nếu nương nương không tin, có thể đi điều tra.”

Mẫu chốt là không thể điều tra được, nguyên nhân mà nàng phải âm thầm tìm chứng cứ phạm tội của Mai quý phi, là vì chuyện này còn chưa đến thời điểm vạch trần.

Bây giờ tại sao đột nhiên Mai phi đến đây, giống như là chủ động xin được vạch trần tất cả vậy chứ?

“Mai quý phi, người hồi cung trước đi, bản cung sẽ từ từ điều tra sau.”

“Không cần phải từ từ điều tra đâu ạ, thần thiếp đã viết tấu chương trăm dặm khẩn cấp chuyển đến cho hoàng thượng, hơn nữa lúc này đã được trình lên cho thái hậu.”

Nói xong, nàng ta đứng dậy, chịu đựng cơn đau từ đầu gối, hồi cung.

“Hoàng hậu nương nương, Mai quý phi đây là tự chui đầu vào rọ sao?” Như Nguyệt hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Thái Thái tức giận: “Cái gì mà tự chui đầu vào rọ, nàng ta là muốn một nô tỳ chịu tội thay cho mình mà thôi!”

Mai quý phi một đường chậm chạp bước đi, trong lòng nàng thầm nghĩ, gia tộc cùng nàng đã sớm đoán được lúc này hoàng thượng sẽ không động đến Tô gia, cho nên nếu như mà nói hoàng hậu nắm được chứng cứ phạm tội để sau này định tội, không bằng bây giờ tìm một hình nhân thế mạng để nàng ta tự nhận tội. Hừ, nàng đã sớm nhìn ra, hoàng hậu cùng hoàng thượng đồng lòng rồi. Nàng đã ôm tin niệm không thành công thì thành nhân để vào cung, vô luận phải đánh đổi bằng cái gì, nàng cũng muốn tranh đoạt một lần. Mai quý phi quay đầu nhìn tấm biển Phụng Táo cung, nàng chỉ còn kém một bước chân để đi vào đó nữa mà thôi, nếu như năm đó, nàng cũng có mặt trong danh sách tuyển, thì làm gì có mẹ béo hôm nay.

Sợ rằng ngay cả tư cách gặp hoàng thượng cũng không đủ nữa là.

Đừng tưởng rằng nàng ta không đoán được, bọn họ là chờ tính sổ sau.

Hiện giờ hoàng hậu không động đến nàng ta, nhất định là ý của hoàng thượng.

Ha ha, bây giờ nếu điều tra, sẽ điều tra đến nàng, đến lúc đó, hoàng thượng giết cũng không được, mà tha cũng không xong. Cho nên, nàng ta chắc chắn hoàng thượng sẽ không tra, vì thế mới thuận nước đẩy thuyền, đổ tất cả mọi chuyện lên đầu Bích Nhi.

Cái này gọi là tìm đường sống trong chỗ chết.

Nếu chân diện mục không thể gạt được hoàng thượng, không thể gạt được hoàng hậu, dù nàng không có được sự ủng hộ của thái hậu thì thế nào, nàng vẫn còn cả gia tộc Tô thị.

Cha viết thư, trên đoạn đường này, Sở Cuồng có trở về hay không còn chưa biết được, nếu như Sở Cuồng không về được, bọn họ sẽ ủng hộ lập tân đế.

Đến lúc đó nàng sẽ làm hoàng thái phi buông rèm chấp chính.

Ha ha ha ha ha, muốn lật đổ nàng, vọng tưởng.

Cha đã bàn bạc xong với Yến vương, nếu lần này hoàng thượng chết trên đường đi, như vậy, nàng sẽ nhận con trai Yến vương làm con mình, đến lúc đó, nghĩ cách lấy được ý chỉ thái hậu, đẩy tiểu nhi tử của Yến vương lên ngôi, vậy thì những năm tháng nàng ở trong cung chịu đựng mọi việc này hết thảy đều đáng giá.

Thái Thái đi thăm thái hậu, tự mình làm mấy món ăn. Đây là những món bà thích nhất.

Thái hậu ném hộp đi, thức ăn vung vãi đầy đất.

“Mẫu hậu, người đừng tức giận, Thái Thái đối với người không có chút ác ý nào cả.”

“Hoàng hậu không cần phải nói, ai gia đã nhìn rõ con người người.”

“Mẫu hậu vẫn còn hoài nghi con hại công chúa sao?”

“Chuyện này đúng là ai gia đã nghi oan cho người, Mai quý phi đã đưa thư thỉnh tội, nói là những việc này đều do cung nữ của nàng làm, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là người lại dám thông đồng với thái y viện giam lỏng ai gia, người cho rằng ai gia sẽ không nhìn ra sao?”

Không biết nếu như nói với thái hậu những mưu kế này đều là do Sở Cuồng bày ra không biết thái hậu có phát điên lên không nữa, Thái Thái hít một hơi, khẽ cười: “Mẫu hậu, người nghi ngại cho tốt, chờ hoàng thượng trở lại thì tốt rồi.” Thái hậu thỉnh linh nói: “Hoàng thượng trở lại, chuyện hoàng hậu đắc tội với ai gia sẽ được nói cho hoàng thượng biết.”

Nói đi, muốn nói sao cũng được, Thái Thái chỉ lo lắng, sau này quan hệ mẹ chồng nàng dâu sẽ không điều hòa được mà thôi.

Nàng rất hoài niệm những tháng ngày được thái hậu sủng ái của năm đó.

“Mẫu hậu, chủ mưu của tất cả mọi chuyện tuyệt đối không phải là cung nữ kia, mà là chủ tử của nàng Mai quý phi, Thái Thái cùng hoàng thượng đã nắm giữ rất nhiều chứng cứ phạm tội của Mai quý phi, cho nên nàng ta mới có thể chó cùng rứt giậu, đẩy cung nữ của mình ra nhận tội. Chuyện chính là như vậy, người thủy chung bị che mắt chính là mẫu hậu, Thái Thái cảm Mai phi không được tới gặp người, cũng chính là vì sợ người tin lời nói dối của nàng. Mẫu hậu có thể không tin thần thiếp, nhưng nên tin tưởng hoàng thượng.” Nói xong, lấy một phong thư còn ấn ký ra: “Đây là phong thư do hoàng thượng viết được gửi về cung sáng nay.” Thái Thái đi tới, đem thư đưa cho thái hậu.

Thái hậu mở ra, quả nhiên là chữ viết của Sở Cuồng, bà mới đọc hai hàng, sắc mặt đã thay đổi.

“Người nói, thật sự là Mai quý phi sao?”

“Mẫu hậu, người có thể không tin Thái Thái, nhưng người phải tin tưởng hoàng thượng.”

“Vậy thì.” Thật ra thái hậu cũng không phải là người không hiểu đạo lý, bà chính là đang giận mà thôi, bà xoa mi tâm: “Được rồi, ai gia đã hiểu, ai gia nghe hoàng hậu, nếu tạm thời phân không rõ ai phải ai trái, vậy thì ai gia ở đây tĩnh tâm dưỡng bệnh thôi.”

“Mẫu hậu, quả nhiên người không hổ là hoàng thái hậu trong suy nghĩ của Thái Thái nha.”

“Thái Thái, ai gia chỉ là tạm thời tin tưởng người mà thôi, chờ hoàng thượng trở lại ai gia nhất định chứng thực với hân, nếu phong thư này là giả, vậy thì, ai gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

“Dạ!”

Ra khỏi điện thái hậu, Như Nguyệt giật mình thấp giọng hỏi: “Nương nương, thư này là ở đâu ra vậy?”

“Bản cung tự mình viết.” Nàng nhàn nhạt nói.

Nàng bắt chước bút tích của Sở Cuồng, trước cứ làm vậy thôi, chờ Sở Cuồng quay lại mới nói rõ với hân.

Đêm gió xuân, trên mặt đất lớp lớp cỏ xanh.

Hoàng cung cảnh đông đã tàn, trong vườn hoa đào, hoa lê, hoa hải đường, nở rộ vào đêm.

Đột nhiên trời giáng một cơn mưa nhỏ.

Mưa liên miên không ngừng, lại to dần, biến thành lũ xuân.

Nghe nói có rất nhiều nơi bị lũ lụt rồi.

Các quan viên vội vàng tổ chức cứu nạn, hậu cung lúc này lại cực kỳ bình tĩnh, Vạn thượng cung cùng Trình thượng cung đã được thả ra, chia ra đảm nhiệm là tổng quản và phó tổng quản thượng cung. Thái Thái thành lập một ty giám sát, do nữ quan bên cạnh mình phụ trách, đặc biệt kiểm tra thượng cung, cung nữ.

Mỗi người mỗi ngày đều từng bước mà làm việc.

Thái Thái đang kiểm tra sổ sách, lại nhớ đến nụ cười cuồng ngạo sang sảng của Sở Cuồng.

Hai, không biết lúc nào thì hân mới trở về. Trong lòng nàng nhớ hân đến không kìm nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 241: Con Rối Hoàng Đế

“Khi hoàng thượng đi ngang qua trấn Trương Nam thì đúng lúc lũ xuân xảy ra, vì vậy hoàng thượng vị kẹt ở trấn chờ lũ rút mới đi, hôm sau lại gặp phải sự cố dân chạy nạn xông lên thuyền, ngài phải trấn an họ bằng thức ăn cùng tiền bạc, hoàng thượng nói không được tổn thương dân chúng, lại không ngờ bạo dân quá kinh khủng, nhân lúc hỗn loạn liền đâm hoàng thượng một dao, đẩy ngài ấy vào trong nước. Lúc ấy đã có người lập tức nhảy vào trong nước, tìm nguyên một ngày cũng không thấy được hoàng thượng.....”

“.....” Thái Thái cắn chặt môi: “Bây giờ vẫn còn đang tìm.....”

“Đang tìm, nhưng mà căn cứ theo lời các thị vệ, bọn họ không bảo vệ tốt hoàng thượng đã là không thể thoát tội rồi, nhưng nhất định phải vào cung báo cho hoàng hậu. Hoàng hậu nương nương, sợ rằng Đại Sở quốc sắp phải trải qua một cuộc đại biến, xin hoàng hậu nương nương đã chủ trì đại cục đi thôi. Đám bạo dân kia đã bị bắt lại!”

“Xác định đó là bạo dân sao?”

“Không sai đâu ạ.....”

Thái Thái nhàn nhạt bảo: “Bây giờ người trở về, tìm tiếp, cứ nửa ngày lại phái một người trở về bẩm báo.”

“Dạ!”

Sở Cuồng sẽ không trở về nữa sao, tại sao Thái Thái không cảm giác được dù chỉ là một chút điềm báo, tại sao ngay cả một con ác mộng cũng không có, tại sao tại sao, bây giờ, nàng cứ đứng ngồi không yên như vậy.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Ha ha ha ha ha ha, ha ha, thấy chưa, thấy chưa, đây là kết quả khi dám đối phó với người của Tô gia đấy, dù có là hoàng thượng thì sao chứ?

Mai quý phi kích động, phải không ngừng ‘nhẩn nhện’ nụ cười nở trên khóe môi, lúc đầu nàng còn tưởng rằng có chút thương tâm, nhưng mà không nghĩ đến lại không thương tâm chút nào, hơn nữa lại có cảm giác được giải hận, những năm nay, nàng đều nhận ra thái độ của hoàng thượng đối với mình đều là hư tình giả ý, có chăng cũng là vì lợi ích của hắn mà thôi. Hừ, hắn hoàn toàn không nguyện ý cho nàng một chút xú tình yêu. Vậy nên, bây giờ hắn đã phải trả một cái giá quá thê thảm.

“Quý phi nương nương, người xác định hoàng thượng đã gặp nạn sao?”

“Không sai, mặc dù hoàng hậu đã cố giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng ở trong cung muốn giấu giếm quả thực cũng rất khó khăn.”

Trong lòng Mai quý phi hiểu rõ, có lẽ hoàng thượng cũng đã không về được nữa, bây giờ nàng ta muốn gạt, thì cứ cho gạt đi.

Quả nhiên buổi chiều Mai quý phi nhận được một phong thư từ Tô gia, trong thư chỉ viết, ‘chuyện đã làm xong’. Ha ha, Mai quý phi có cảm giác vui sướng như mới thoát khỏi từ vực sâu lên vậy.

“Người đâu, mời Yến vương phi vào cung gặp bản cung ngay.”

Yến vương phi tay dắt một đứa trẻ, đứa trẻ này năm nay mới sáu tuổi, cũng đã được sắc phong là Tuấn vương.

“Giai quận vương hình như lại lớn thêm rồi nha.”

“Đúng vậy ạ, bởi vì Giai quận vương có nương nương che chở, cho nên càng ngày lại càng nhanh lớn.”

Mai quý phi cười một tiếng, cầm lấy một quả cây, nhét vào lòng bàn tay cậu bé: “Gọi mẹ nuôi nhé?”

Ai giờ Giai quận vương lắc đầu, trái cây không thềm, cũng không chịu kêu một tiếng.

Mặc dù Mai quý phi có chút không vui, nhưng vẫn cười nói: “Mẹ nuôi nhất định sẽ đối xử với Giai nhi thật tốt.”

Sau đó Yến vương phi lại dẫn tiểu quận vương đi thăm thái hậu.

Yến vương không phải do thái hậu sở sinh, nhưng Yến vương luôn là một hoàng tử bình thân và khiêm tốn, lúc trước cũng không gây chuyện gì bất lợi cho Sở Cuồng, huống chi Giai nhi lại vô cùng đáng yêu, nhìn thấy thái hậu sẽ gọi một tiếng: “Thái hậu nương nương.....”

“Hình như Giai nhi lại lớn thêm nha.”

“Đúng vậy ạ, thần thiếp còn lo nó lớn nhanh quá đấy.”

“Hoàng hậu nương nương đến.” Bình thường Trịnh công công đều không truyền lời, hôm nay lại có ý hô một tiếng, sắc mặt Yến vương phi biến đổi, lập tức kéo lấy Giai nhi. Thái Thái mặc chính trang, đến đây thỉnh an thái hậu, nhưng sự thật là do nàng nghe nói có Yến vương phi dẫn theo con vào cung cho nên đến mà thôi. Yến vương phi thỉnh an nàng, mỉm cười nói: “Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương.” Thái Thái khẽ gật đầu, nhìn thấy Giai nhi, trong lòng liền hiểu ra, nếu bây giờ Sở Cuồng gặp bất trắc gì, hẳn lại không có thái tử, cũng chưa có chọn ai, vì vậy có lẽ khó thoát khỏi một cuộc hỗn loạn. Thái Thái nhẹ thở một hơi, tự nhiên nàng hiểu được, không có trượng phu, hoàng hậu không là gì, không có con trai, hoàng hậu lại càng không phải là gì cả, nhưng những việc như vậy đối với nàng cũng không quan trọng.

Haiz, nếu Sở Cuồng không còn, nàng làm hoàng hậu còn ý nghĩa gì nữa, ở lại trong hoàng cung có ý nghĩa gì đây?

Thái Thái mờ mịt đứng đó, không thể nhìn rõ tương lai phía trước.

“Hoàng hậu, sao lại ngẩn người như vậy?”

“Con nhớ ra, còn một vài việc chưa xử lý thôi ạ.” Nói xong, nàng liền vội vàng cáo lui, đi ra ngoài, vừa vào tầm cung liền lệ rơi đầy mặt.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Hoàng thượng thật sự đã chết rồi, ngay cả thi thể cũng không tìm được, lúc đó nước quá lớn.” Các vương gia tập hợp lại, bí mật thương nghị với nhau: “Mọi người đều biết, nếu như hoàng thượng đột nhiên băng hà, hoàng hậu lại phong tỏa tin tức như vậy cũng là đương nhiên.”

“Ha ha ga, thật sự là người tính không bằng trời tính.”

“Ha ha, chẳng lẽ Sở vương cho rằng, thật sự là trời tính sao?” Trịnh vương hỏi.

“Ngươi có ý gì?”

“Chuyện này, phải để Yến vương nói ra mới được.”

Yến vương ngồi trong một góc âm u, thủy chung không lên tiếng, nghe thấy tiếng Trịnh vương nói chuyện, liền sùng sốt.

Trịnh vương cười nói: “Giả ngu đấy.”

“Ngươi có ý gì, bản vương nghe một chút cũng không hiểu.”

“Ha ha ha ha ha, ta nghe nói, hôm nay khi tin tức hoàng thượng gặp chuyện không may truyền phong thanh ra ngoài, vương phi của ngươi đã tiến cung ngay tắp lự.”

“..... Đây chỉ là tình cờ mà thôi.”

“Yến vương, hôm nay bọn ta tập trung mọi người lại, cũng chính là chuẩn bị thương nghị với ngươi, nếu như hoàng thượng băng hà, ngôi vị hoàng đế, nên làm như thế nào mới phải.”

“Ta lại nghĩ khác.” Yến vương nói: “Các vị vương huynh vương đệ, đều không phải là người tầm thường, cho nên có lẽ mọi người ai cũng không phục ai, cho nên theo ta, không bằng, chúng ta tìm một đứa trẻ làm hoàng đế, đến lúc đó, mọi người đều là nhiếp chính vương, đứng ở sau lưng, phân chia đất đai Đại Sở, đến lúc đó, dù chỉ là phiên vương, cũng đã tiêu dao vui vẻ lắm rồi.”

“Đứa trẻ mà ngươi nói, không phải là Giai quận vương chứ?”

“Giai quận vương năm nay mới sáu tuổi, cái gì nó cũng không biết, mặc dù ta là cha ruột nó, nhưng mọi người đều biết, ta trời sinh ** bình thân.”

“Cho nên nói, con trai ta làm hoàng đế, tất cả mọi người đều nhận được lợi ích.”

Thật ra mọi người đều cũng nghĩ như vậy.

Cho nên nhanh chóng đạt thành hiệp nghị.

Hơn nữa Yến vương đã lung lạc quan viên thuế vụ ở Tô Châu, trong hậu cung lại không còn có Mai quý phi, Giai quận vương đã là con nuôi của Mai quý phi, cho nên, có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi rồi.

“Bây giờ, chúng ta nên viết một phong thư liên danh, một khi đã xác định được sống chết của hoàng thượng, liền lập tức hành động, đem Giai quận vương đẩy lên ngôi vị hoàng đế.”

Chương 242: Ngoài Ý Muốn

Gió xuân đêm phất lên khuôn mặt nàng, nhìn bầu trời đầy sao, nàng nghĩ nếu như bây giờ viết một phong thư gửi ra ngoài thì sẽ thế nào. Vì vậy nàng trở về phòng, nhắc bút lên, viết một câu rất ngắn gọn: “Sở Cuồng, thiếp rất nhớ chàng.” Ký tên Thái Thái. Lấy con bọ câu từ trong lồng tre, nói tay thả chim ra ngoài, nhìn bóng bọ câu càng lúc càng nhỏ bé theo ánh trăng sáng, cho đến khi biến mất.

“Nương nương, quả nhiên không ngoài dự đoán của người, mấy vương gia đang âm thầm muốn đưa Giai quận vương lên làm thái tử.”

“Lá gan của Mai quý phi cũng thật lớn.” Thái Thái hận đến ngứa răng. Nữ quan ở tẩm cung Mai quý phi báo, lúc sáng Mai quý phi đã gặp Yến vương phi.

Xem ra, bọn họ muốn đợi sau khi tin hoàng thượng băng hà được tuyên bố, liền ủng hộ con Yến vương lên ngôi đây mà, đến lúc đó, nhất định sẽ trợ giúp Mai quý phi làm Hoàng thái phi hoặc Hoàng thái hậu, như vậy chuyện đầu tiên Mai phi làm, chính là giết chết nàng và Hân Nhi. Nếu độc chiếm được đại quyền thì giết luôn thái hậu, nàng ta có thể lắm. Thái Thái quyết định, Mai phi này, không giết không được.

Thái Thái âm thầm nói mấy câu với Như Nguyệt, ước chừng một nén nhang sau, bên ngoài Phụng Tảo cung tập trung chừng hai mươi tiền thị vệ, Thái Thái đứng ở bên ngoài, nhìn những thị vệ này, tất cả mọi người đều mang bộ dáng thấy chết không sờn, nàng nói: “Đêm nay, bản cung đại khai sát giới, người nào nguyện ý thần phục bản cung, đứng ra!”

Xoạt xoạt xoạt, tất cả mọi người đều bước lên trước.

“Rất tốt, các người bao vây lấy tẩm cung Mai quý phi, giết nàng ra ngay tại chỗ, các người làm được việc này không?”

“Cẩn tuân mệnh lệnh của hoàng hậu nương nương!”

Trong ánh mắt Thái Thái lóe lên một tia sáng kiên nghị.

Nàng vẫn đứng trước điện chờ đợi, ước chừng một lúc sau, vài thị vệ trở lại, trong tay xách theo một cái đầu còn rõ máu.

Không sai, đây là đầu của Mai quý phi.

Mặc dù Mai quý phi tội ác tày trời, nhưng mà, Thái Thái vẫn không nhẫn tâm nhìn nó.

“Tình huống lúc đó ra sao?”

“Lúc đó Mai quý phi ra sức phản kháng, nhưng thuộc hạ liền một đao cắt đứt đầu nàng ta, toàn bộ cung nữ trong tẩm cung Mai quý phi đã bị nhốt lại, không biết hoàng hậu nương nương muốn xử lý sao ạ?”

“Tạm thời nhốt vào một nơi bí mật đã.”

“Tuân lệnh!”

Thị vệ kia xách đầu Mai quý phi lên, giống như giờ một quả bóng.

Đại môn hoàng cung bị đóng lại, Thái Thái đi gặp một người rất quan trọng.

“Không nghĩ đến hoàng hậu nương nương lại đến đây.”

“Bản cung tin tưởng, khanh đã nghe thấy phong thanh rồi đi, hoàng thượng rất có khả năng đã gặp phải chuyện không may, các vương gia lại muốn đề cử con của Yến vương lên ngôi.”

“Nghe nói, thậm chí đã có người lôi kéo ta.”

“Bản cung có lời muốn nói với khanh, ở kinh thành, khanh đức cao vọng trọng, hoàng thượng không có ở đây, một câu nói của khanh, có thể hóa giải nguy cơ của tất cả chúng ta, một câu nói khác của khanh, sẽ khiến chúng ta chết không chỗ chôn, chỉ là, mong khanh cân nhắc một chút, đến tột cùng là trợ giúp bản cung lợi hơn, hay là Yến vương lợi hơn, lại nói, lúc này bản cung đã giết chết Mai quý phi rồi.”

“Cái gì?” Vạn vạn không nghĩ đến, hoàng hậu nương nương lại kiên quyết đến vậy, giết chết Mai quý phi quả nhiên là cao chiêu, có Mai quý phi làm nội ứng, Giai quận vương muốn lên ngôi, nhất định phải tìm một vương tử khác có điều kiện tốt hơn mới được, không thể không thừa nhận, vị hoàng hậu này, quả nhiên không tồi, nếu nàng sinh ra ở nhà hân, hân nhất định sẽ vạn phần kiêu ngạo, “Hoàng hậu không sợ bị người ta nói mình mưu phản sao?”

“Sợ, nói thật bản cung rất sợ, nhưng bản cung biết, nếu như khanh nguyện ý đứng về phía bản cung, vậy thì, bản cung vĩnh viễn không phải là phản tặc.

Hơn nữa khanh nên hiểu, ai mới là kẻ lòng muông dạ thú chân chính.” Nàng nhìn về mặt hấn, muốn đọc được tâm tình từ trên gương mặt này.

Nếu như không phải là vô cùng cấp bách, nàng cũng sẽ không đi tới bước này.

Nhưng mà nàng tin tưởng, nàng không sai.

Hấn cười một tiếng, nói: “Ta thật không hiểu rõ hoàng hậu, thật ra thì vô luận là ai làm hoàng thượng, cũng đều không phải con người, chẳng lẽ hoàng hậu lại muốn chọn một vương tử mình ưng ý, sau đó buông rèm chấp chính?”

“Đúng vậy, vì sao bản cung lại không được chứ, nếu Mai quý phi cũng có loại suy nghĩ này, vì sao bản cung lại không làm như vậy? Khanh nên hiểu, nếu như muốn theo chân chống đối bọn họ, khanh nhất định phải hợp tác cùng bản cung, chẳng lẽ các khanh không phải muốn bảo vệ vinh hoa phú quý của gia tộc sao?”

“Được rồi, ta đáp ứng hoàng hậu.” Hấn không ngờ mình lại có thể quyết định nhanh đến vậy. Chỉ là quyết định này xác thực cũng là cách duy nhất.

“Cha.” Lan quý phi kêu lên một tiếng, nhìn về phía cha mình.

“Được, dĩ nhiên ta còn có một điều kiện, đó là, tương lai hoàng hậu cùng Lan quý phi, đều là thái hậu, hoàng hậu là đông cung, mà quý phi sẽ là tây cung.”

“Được, ta đồng ý, đã như vậy, thỉnh Hòa đại tướng quân bây giờ phái binh, bao vây kinh thành. Kể từ hôm nay, không cho vào, cũng không cho phép ra. Bao vây các đại vương phủ, nhốt tất cả những người có quan hệ huyết thống với hoàng cung lại.”

“Ha ha ha ha, hoàng hậu làm việc, quả nhiên hung ác, khiến lão phu thật sợ hãi, lưu hoàng hậu lại, không biết có phải là mối họa không đây.”

“Người muốn diệt trừ bản cung, thì trước tiên cũng nên xem thử, bây giờ ai mới là uy hiếp lớn nhất với người!”

Nếu các vương gia phát động chính biến, binh quyền của hấn, địa vị của Lan quý phi sẽ tràn ngập nguy cơ, đợi đến khi nàng chết rồi, người bị đối phó sẽ làm kinh thành Hòa phủ!

Hừ, chỉ là, đừng tưởng rằng nàng thật sự muốn chơi trò buông rèm chấp chính, nàng chỉ là muốn lôi kéo, quấy rối, khiến kinh thành này trở nên nước sôi lửa bỏng, muốn tất cả mọi người lộ ra dã tâm của mình, muốn nhìn đám vương gia kia chó cắn chó mà thôi.

Sau khi hồi cung liền mở phong thư lần đó Sở Cuồng gửi ra xem, đoạn cuối Sở Cuồng có nói ‘hiệp hoàng tử, dĩ lệnh chư hầu’, nàng sờ sờ bụng. Đột nhiên ánh mắt trở nên sâu thẳm, đúng rồi, còn bên hơn cả lòng tin, Sở Cuồng tuyệt đối sẽ không chết, Sở Cuồng sẽ không bao giờ không cần nàng, Sở Cuồng tuyệt đối sẽ không đối xử với nàng như vậy.

Cho nên nàng quyết định không đồ lệ, không chết, thì không cần rơi lệ nữa.

“Nương nương, sao người lại muốn liên thủ với Hòa đại tướng quân, chẳng lẽ không sợ sau này hấn sẽ đối phó với nương nương sao?”

“Đi một bước tính một bước vậy, để bản cung vượt qua cửa ải này, có thể kéo dài bao lâu thì kéo, cho đến khi hoàng thượng trở lại.”

“Dạ, nếu như nương nương tin tưởng rằng hoàng thượng vẫn còn sống, vậy thì chúng em cũng tin tưởng.”

“Như Nguyệt, em đến tìm đại nhân ở thái y viện đến đây, bản cung có chút chuyện muốn hỏi hấn.”

“Thân thể nương nương khó chịu sao ạ?”

“Ừ.....”

Không biết có phải đây là ý trời hay không, tay Thái Thái rơi vào trên bụng mình, không biết đây thật sự có phải là ý trời hay không.....

Rèm được buông xuống, Thái Thái cúi cổ tay ra ngoài, thái y đặt ngón tay ở trên cổ tay nàng.

Thời gian trôi qua từng khắc.

Sắc mặt của thái y, dần dần hiện lên kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Đảo Khách Thành Chủ

Năm ngày sau, Sở Cường hoàn toàn không có tin tức, cho nên Thái Thái quyết định đem chuyện hoàng thượng băng hà thông báo cho toàn thiên hạ. Trong Tử Quang đại điện, đầy người chen nhau đứng, thật ra ai cũng đã ngầm biết, cũng đã tin tưởng rằng hoàng thượng đã băng hà, chỉ là chờ hoàng hậu công bố cho toàn thiên hạ, rồi thực hiện bước tiếp theo mà thôi. Thái Thái mặc chính trang, mang theo đội nghi trượng (tương tự đội danh dự thường đi trước đoàn tuần hành), vô cùng trang trọng bước vào đại điện. Nhìn long ý phía trên, nàng có một loại cảm giác lạnh lẽo đến run rẩy, nhưng mà hôm nay, nàng nhất định phải bước lên, và ngồi xuống trên đó.

“Tại sao hoàng hậu nương nương có thể ngồi lên long ý được?”

Lập tức có người phản đối, Thái Thái nhìn cha mình một cái, lại phát hiện cha cũng đang rất căng thẳng và lo lắng.

Thái Thái ổn định lại tinh thần, nhìn về phía Như Nguyệt, Như Nguyệt bê một cái khay lên, Thái Thái lật tấm vải vàng phủ trên mặt. Trong đó là ngọc tỷ. Thấy ngọc tỷ như thấy hoàng thượng, Thái Thái nói: “Trước khi đi hoàng thượng đã giao ngọc tỷ lại cho bản cung, long ý này, bản cung có tư cách ngồi chứ?”

Mọi người không thể bắt bẻ được nữa, Thái Thái thấy đại điện cực kỳ yên lặng, mới tiếp tục mở miệng: “Trước đây không lâu, hoàng thượng bị bạo dân hành thích, bất hạnh rơi xuống nước, đến nay vẫn chưa tung tích. Cho nên bản cung quyết định, sẽ từ các con trai của các vương gia, chọn ra một quận vương, lập làm hoàng trữ (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), một khi xác định được hoàng thượng đã băng hà, hoàng trữ sẽ trở thành tân hoàng thượng.”

Thấy mọi người rối loạn trong chốc lát, sau đó lại rất nhanh khôi phục sự yên lặng, đột nhiên Sở vương nói: “Nếu là lập hoàng trữ, chúng thần đề cử con trai Yên vương, Giai quận vương. Giai quận vương thiên tư thông minh, nếu được bồi dưỡng tốt, sau này nhất định sẽ trở thành một nhân tài trị quốc.”

“Không sai, chúng thần cũng cảm thấy đứa trẻ này không tệ.”

“Nhưng bản cung thấy các vương tử các cũng không tồi, ví dụ như Thành quận vương nhà Sở vương, Hành quận vương nhà Tề vương, bản cung cho rằng, điều kiện chẳng những là quận vương có thiên tư thông minh, ngoài ra còn có cả việc cha của quận vương là đại thần tài giỏi, bản cung nghĩ, Sở vương, Tề vương, Yên vương, đều có khả năng.”

Sở vương hoàn toàn không nghĩ đến hoàng hậu nương nương lại nhìn trúng con trai mình.

Nói thật, nếu như con trai mình làm hoàng thượng, luôn tốt hơn là việc con trai người khác làm hoàng thượng. Sở vương lên nhìn Tề vương một cái, thấy con người của hắn cũng đang đảo quanh.

Biết hắn cũng đang dao động.

Thái Thái than thở: “Bản cung thấy, mọi người nên bàn bạc kỹ hơn rồi hãy quyết định, Giai quận vương có ưu điểm gì?”

“Nương nương, Giai quận vương là nghĩa tử của Mai quý phi nương nương nha.”

“Vậy sao? Nhưng mà Mai quý phi nương nương, nàng ta.....” Đột nhiên, Thái Thái nhìn thấy một nữ nhân đứng ở cửa điện.

Nữ nhân này mặc cung trang, đạp bước đi vào, trong lòng Thái Thái lộp bộp, người đêm hôm đó bị giết không phải là Mai quý phi.

Vậy, kẻ bị ngư lâm quân giết là ai?

“Nhất định hoàng hậu nương nương rất kinh ngạc khi nhìn thấy thần thiếp đi, bởi vì người cho rằng thần thiếp đã chết phải không? Nhưng tại sao hoàng hậu nương nương không nghĩ đến, thần thiếp đã sớm ngờ được hoàng hậu sẽ hạ độc thủ với mình, cho nên đã trốn thoát, người mà nương nương giết chẳng qua là kẻ thế thân mang mặt nạ da người mà thôi, hoàng hậu nương nương, bây giờ trước mặt các vị đại nhân đây, mời nương nương giải thích cho rõ ràng, tại sao lại muốn giết thần thiếp?”

Thì ra là có kẻ mang mặt nạ thế thân, Mai quý phi quả nhiên thật gian trá.

Nhưng như vậy, cũng không khiến Thái Thái phải sợ hãi.

Nàng trấn định nói: “Người còn mặt mũi hỏi bản cung vấn đề này sao, người nói xem, đến tột cùng có bao nhiêu mạng người chết trong tay người, bản cung tự mình giết người, đã là nể mặt người lắm rồi.”

“Hoàng hậu nương nương có thể người không biết, Giai quận vương mang danh nghĩa của bản cung, chính là con trai của bản cung. Cho nên, bản về huyết thống, Giai quận vương có tư cách nhất, hoàng hậu nương nương, điểm này, người không còn gì để nói nữa chứ?”

“Ha ha ha ha, Mai phi, người cho là lần trước bản cung không giết được người, thì sẽ không động thủ giết người lần nữa ư?!”

“Ngay trước mặt nhiều đại thần như vậy, người dám sao?!”

“Có gì không dám, bản cung tay cầm ngọc tỷ, chứng cứ phạm tội của người cũng nằm trong tay bản cung, bản cung giết người là danh chính ngôn thuận,

người đầu, áp Mai quý phi xuống!” Tiếng nói nàng vang vọng trong đại điện, đột nhiên, đám vương gia lên tiếng: “Hoàng hậu, mong hoàng hậu đừng quá đáng, nếu không, rất có thể chúng ta sẽ không tuân thủ mệnh lệnh của hoàng hậu nữa, huống chi việc hoàng hậu chiếm được mệnh lệnh của hoàng thượng, còn chưa chắc đâu!”

Thấy người Yến vương nhìn mình chằm chằm, Thái Thái hít một hơi thật sâu, nói: “Được, bản cung sẽ ra ba câu hỏi, ngày mai, mang tất cả các quận vương nhà các vương gia đến, bản cung muốn chọn người tài năng nhất để làm hoàng đế!”

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Thái Thái đứng lên, trở về tẩm cung, không khỏi có chút kinh tâm, không ngờ Mai quý phi lại lợi dụng các này để thoát hiểm.

Thái Thái rút một tờ giấy từ trong tay áo ra, trong lòng nhất thời trở nên ngọt ngào, là chữ của Sở Cuồng, là thư của Sở Cuồng viết cho nàng.

Bây giờ đọc lại, tựa như thấy Sở Cuồng đang ở ngay bên cạnh nàng vậy.

Có tiếng chim đập cánh truyền đến, Thái Thái sững sờ, nhìn ra cửa sổ, con chim bồ câu trắng kia, đã trở về rồi.

Thái Thái lao đến bắt lấy nó, rút tờ giấy buộc trên đuôi nó ra.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Ngày thứ hai lên triều.

Thái Thái nói: “Các khanh thấy sao, có đồng ý với cách làm của bản cung không?”

“Sau khi thương lượng chúng thần quyết định, trước tiên hoàng hậu hãy ra câu đố để thử đi ạ.”

“Được vậy bản cung ra đề đây, câu hỏi của bản cung rất đơn giản, đó là ‘Sinh nhật của thái hậu là ngày nào, sinh nhật của hoàng thượng là ngày nào, sinh nhật của bản cung là ngày nào’.”

Trên đại điện có bốn năm vị quận vương đang đứng, ai cũng đều còn nhỏ tuổi.

Thật ra thì bọn trẻ không thể nhớ được mấy ngày ấy.

Trên đại điện có không ít kẻ sốt ruột, thật là ngu ngốc, sao cả ba ngày này lại không thể nhớ được chứ.

Có người định nhắc, Thái Thái liền ho khan: “Nếu có người nhắc, vậy thì lập tức trục xuất ra khỏi đại điện.”

Kết cuộc, mấy đứa trẻ lại không thể trả lời được.

Thái Thái cười một tiếng: “Vấn đề này của bản cung không khó lắm phải không, đừng nói là bản cung gây khó dễ cho các người. Hiện tại bản cung có thể tìm được một đứa trẻ nhỏ hơn có thể trả lời được ba vấn đề này. Người đầu, dẫn Hân công chúa đến.”

“Dạ!”

Hân Nhi bước vào Tử Quang điện, cô bé là người nhỏ tuổi nhất trong đám trẻ con.

Thái Thái hỏi: “Hân Nhi, con kể cho mẫu hậu nghe, sinh nhật mẫu hậu, sinh nhật phụ hoàng công, sinh nhật thái hậu nương nương đi.”

Hân Nhi có chút sợ hãi nhìn đám người trong đại điện, sau đó nghĩ tới việc mẫu hậu nói công chúa phải có uy nghiêm, cho nên cô bé đứng ngay ngắn, nói: “Mẫu hậu là mừng chín tháng giêng, phụ hoàng là mười sáu tháng sáu, thái hậu là trứng vào tiết thu hoạch, mừng tám tháng tám.” Nói xong, nhìn mọi người, “Hân Nhi nói đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Nhân Vật Lợi Hại

“Bản cung chỉ mới hỏi một vấn đề rất đơn giản thôi, các quận vương đã không trả lời được, ba ngày này, cực kỳ dễ nhớ, nhất là sinh nhật thái hậu và hoàng thượng, hằng năm đều tổ chức tiệc mừng, những quận vương này cũng không phải trẻ con ba tuổi, nhưng ngay cả đứa bé ba tuổi cũng có thể nhớ rõ những chuyện không nhớ được, chẳng lẽ trí óc của các quận vương lại không bằng sao?” Nói xong, lại cảm thấy mình nói chuyện có chút thẳng thắn,

việc chê bai con nhà người ta khờ khạo xác thực cũng có chút vô đạo đức, bèn đăng hăng một cái: “Cái đó, ý tứ của bản cung mọi người rõ chưa, nói đúng hơn là, mấy quận vương này không đủ tư chất.”

“Hoàng hậu, người đây là đang cường tình đoạt lý!” Sở vương đứng lên: “Có khi bọn trẻ chỉ là đã quên mất vấn đề mà hoàng hậu đã đưa ra thôi.”

Nàng chớp mắt, nhìn Sở vương, sau đó nói: “Vậy bản cung ra câu khác.”

“Không bằng để bản vương thay hoàng hậu ra đề đi.” Hân không thông qua sự đồng ý của Thái Thái, trực tiếp hỏi: “Từ nhỏ các người đã đọc Tứ thư ngũ kinh, có ai biết, làm quân chủ nên trị quốc như thế nào không?”

Mấy tiểu quận vương nhìn lẫn nhau, quận vương nhà Sở vương thấy phụ vương đang dùng ánh mắt mong đợi nhìn mình, không thể làm gì khác hơn là nhảm nhí nói thẳng: “Nên thi hành nền chính trị nhân từ với dân chúng.”

Sở vương xoa đầu con trai mình, trong lòng tán thưởng, con trai của ta, thật thông minh hơn người ta nhiều.

Các quận vương khác cũng đồng ý, “Đúng là phải yêu dân, thi hành nền chính trị nhân từ.”

Bỗng nhiên, Thái Thái nhìn thấy Hân Nhi đứng ở bên cạnh gương mặt đề nén, giống như có lời muốn nói, bèn hỏi: “Hân Nhi, con nói thử đi.”

“Phụ hoàng nói, quốc quân nên dùng nhân nghĩa đối đãi với dân chúng, nhưng không thể thi thành nền chính trị nhân từ một cách quá mức, mà nên thi hành pháp chính (pháp luật kết hợp chính trị).” Cô bé còn chưa hiểu pháp chính là cái gì, chỉ đơn thuần là nói vẹt, trông mèo vẽ hổ: “Phụ hoàng nói cần phải tăng mạnh hơn nữa năng lực của các quan chức trong lĩnh vực pháp chính.”

Mọi người sững sốt, không nghĩ đến một cô bé ba tuổi lại nói về nền chính trị nhân từ và pháp chính như vậy. Nhưng tại sao lại dẫn theo công chúa lên điện, nhìn thấy vẻ mặt hoàng hậu cũng rất quái dị, dường như đang cất giấu điều gì gian trá. Mai quý phi cùng các vị quý phi ngồi dưới ghế nghe thấy, cười một tiếng: “Hoàng hậu nương nương dẫn theo công chúa lên điện, đến tột cùng là muốn mượn trí thông minh của công chúa để nhục nhã các quận vương hay là định lập một hoàng thái tử đây?”

“Chẳng qua là Hân Nhi tò mò, cho nên đòi đến xem mà thôi.” Nàng nói, nói xong lại nhìn mấy đứa trẻ bên dưới, hào hoa phong nhã, hoặc là khờ khạo ngây ngô.

“Các người thích chơi trò gì nhất?” Thái Thái hỏi.

Lúc này nói đến trò chơi, ánh mắt bọn trẻ đều sáng lên.

“Đấu dê!”

“Đánh nhau!”

“Hành hạ thái giám!”

“Hôn cung nữ!”

“He he, là hôn thái giám.”

“.....” Những lời này kinh động bốn phía, mọi người nhìn về quận vương trắng trẻo béo tốt nhà Tề vương. Tề vương xưa nay gia phong bất chính, thường có tin đồn rằng hắn có ham mê nam sắc.

Nghe xong những lời này, ai cũng cười nhện, trong lòng thầm nghĩ, hờ phụ không sinh chó con a.

Tề vương tức giận gõ đầu con mình: “Nói hươu nói vượn!”

“Phụ vương. con. con học theo người mà!”

“Ngu xuẩn!” Tề vương xông lên, phang thêm cú nữa.

Chặc chặc chặc.

Thái Thái lắc đầu một cái.

Mặt Tề vương đỏ bừng, nhưng hắn vẫn mạnh miệng ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng qua một bên. Trong lòng lại thật hận, tiếc sắt không thể rèn thành thép được.

“Đại Sở quốc đang thời kỳ thịnh thế, mọi người ai cũng hiểu, có thịnh thế, mọi người mới được sống những ngày thật tốt, cho nên hoàng thượng là người mà ảnh hưởng trực tiếp đến tất cả mọi người ở đây.”

Thái Thái mới nói một câu, Mai quý phi cười lạnh: “Trẻ con có thể dạy bảo, có ai vừa mới sinh ra đã tài hoa xuất chúng đâu?”

Đột nhiên, ngoài cửa có một đội binh lính dẫn đầu là một tướng quân mặt giáp xuất hiện, Hòa đại tướng quân uy vũ bước vào điện nói: “Mọi người còn nhớ rõ đảng tranh hoàng tử năm đó không, hừ, mặc dù nói người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, nhưng năm đó bởi vì ngôi vị hoàng thượng cũng đã dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không thể không nói, đó đều là tài năng xuất chúng từ nhỏ, nếu không phải ngôi vị hoàng đế chỉ có một, thì các vương gia cũng đã có thể trở thành minh quân thánh chủ. Nhưng các hoàng tử khác ba tuổi bắt đầu đi học, nnon tuổi thuộc lòng thi thư lễ nhạc, năm tuổi đã có thể ngâm thơ làm những bài phú đơn giản, còn hoàng thượng, từ nhỏ đã bị đẩy đi biên thành, mười mấy tuổi đã từ bước biển một nơi đổ nát thành một cõi phồn hoa, chẳng lẽ mọi người nói, những thứ này đều là người lớn dạy sao?!”

Hòa đại tướng quân là người nổi danh dám làm dám chịu, “Nhìn cái đám này đi, mê muội mất hết ý chí, ngu xuẩn không chịu nổi, không có khí chất, muốn làm hoàng đế, thì phải bước qua cửa ải trần quốc đại tướng quân này đi!”

“Hòa đại tướng quân, người đừng lấy quân đội ra mà uy hiếp, thôi lắm!”

“Hừ, bản tướng quân chính là vậy đấy, người có thể làm gì chứ?!”

Hắn lại nói tiếp: “Bốn tướng quân chính là trung thần của hoàng thượng, bây giờ là trung thần của hoàng hậu, hơn nữa, sáng nay bốn tướng quân hay tin, hoàng hậu nương nương đã mang thai! Ta thấy, không bằng mọi người cùng nhau chờ, một năm nữa, các quận vương được dạy bảo càng thêm tốt. Chúng ta cũng có thể biết được có phải hoàng hậu nương nương sẽ sinh hoàng tử hay không, thế nào?!”

“Cái gì?! Hoàng hậu nương nương có thai?!”

“Người nói láo!”

Mai quý phi suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, nàng ta nhìn Thái Thái chăm chăm: “Từ lúc nào thì các người đã cấu kết với nhau để làm việc xấu rồi hả?”

Thái Thái cau mày: “Bản cung là hoàng hậu đương triều, Khanh ấy là trấn quốc đại tướng quân, là trung thần hộ chủ, vào miệng Mai quý phi liền trở thành cấu kết làm việc xấu, bản cung thấy người không được bình tĩnh rồi, lại lần lượt khiêu khích uy nghiêm của bản cung!” Thái Thái đứng lên, đi về phía Mai quý phi, ngón tay tựa như đao nhọn chọc vào ngực nàng ta: “Bản cung là quốc mẫu một nước, chính thể của hoàng thượng, là mẹ đẻ của hoàng tử Đại Sở trong tương lai. Mà người, chỉ là một phi tần lòng muông dạ thú, tâm địa độc ác mà thôi, người tự xưng quý phi, quả đúng là không có lòng tự trọng rồi. Người biết không, trong tay bản cung nắm giữ rất nhiều chứng cứ phạm tội của người, chứ không phải chỉ một hai cái thôi đâu!”

“Người!”

Tất cả mọi người đều ngây người.

Không nghĩ đến hoàng hậu nương nương lại lợi hại như vậy.

Sắc mặt Mai quý phi đại biến, nhìn về phía đám vương gia, lúc này, đám vương gia cũng nhận được thông báo, Hòa đại tướng quân đã phong tỏa cửa thành, bên ngoài khắp nơi đều là lính của hắn. Mọi người bị nhốt ở trong này, không thuận theo đúng là không được, lại nhìn về phía Mai phi, dù cha nàng có nắm giữ tiền tài trong tay, nhưng loạn thế, tay vô binh quyền, cũng chả ích gì! Đến lúc đó người bị giết chết, bạc bị tịch thu, chỉ béo mỗi hoàng thượng mà thôi, nghĩ đến đây ai cũng lùi về sau một bước.

Trái tim Mai quý phi băng giá.

Tất cả mọi người đều nghĩ, Mai quý phi, nữ nhân này đầu óc cũng thật nóng nảy, nàng ta không sinh được hoàng tử, chỉ dựa vào việc nhà mình có tiền mà bộ dáng lại phách lối tận đây.

Đột nhiên, Yến vương quát lên: “Mai quý phi, sao người dám nói chuyện kiểu đó với hoàng hậu nương nương chứ?”

Cái gì.....

Trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Thị Tầm

Thừa dịp nàng ta còn chưa kịp phản ứng, Thái Thái đã nhanh tay cho một cái tát nỏ đom đóm mắt.....

“Mai quý phi! Người còn chưa biết sao, bản cung đã phái người truyền chỉ đến Tô Châu, sao trăm cả nhà Tô gia, chẳng lẽ người vẫn cho rằng vì Tô gia mà các vương gia có thể cho mình chỗ dựa sao?!”

— A..... Sao trăm.....

Hòa đại tướng quân cười lạnh, nói: “Chỉ cần một câu của bốn tướng quân, đốc phủ (doanh trại quân lính) kia sẽ bắt kẻ nguoi là gì của Tô gia! Hơn nữa, Tô gia tội ác tày trời, không tru di thì không thể hạ được con phần nô ủa dân chúng!”

Mai quý phi bình tĩnh lại, hạ tầm mắt xuống, nhìn bóng mình.

“Người đâu, giải Mai quý phi xuống, chờ lệnh xử trăm của bản cung!”

“Đạ!”

Lúc này, toàn điện vô cùng yên tĩnh, các vương gia đều đã điều binh đến đây, sau đó công phá trận doanh của Hòa đại tướng quân, đây cũng gần như một trận tử chiến.

Hậu cung tạm thời yên tĩnh trở lại, mỗi ngày chỉ có một toán lính làm việc ra ngoài cung tìm kiếm tung tích hoàng thượng.

Phượng Tào cung.

Thái Thái không hề nghĩ đến có một ngày, nàng lại ở chung một chiến tuyến với Lan quý phi.

Tâm tình của Hòa đại tướng quân rất tốt, hoàn toàn quên mất việc hoàng thượng vẫn còn chưa rõ tung tích.

Thái Thái dè dặt lửa trong lòng lại, cố gắng nhớ đến những lời dạy của Sở Cuồng.

Trắng đen lẫn lộn, thông đồng làm bậy, lợi dụng lẫn nhau, nhắm một mắt mở một mắt.

“Hoàng hậu nương nương, từ nay về sau, thiên hạ này, chính là của Chu gia các người, cùng với nhà chúng ta rồi! Ha ha ha ha ha ha.....”

Coi Đại Sở là cái bánh trung thu mà phân tới phân lui ả, có lúc Thái Thái không biết nên hình dung mấy kẻ này ra sao nữa. Ánh mắt nàng liếc qua chỗ Lan quý phi, thấy nàng ta về mặt lãnh đạm ngồi đó, Hòa đại tướng quân nói: “Sau khi hoàng thượng băng hà, người tôn quý nhất trong hoàng cung chỉ còn lại cùng Lan phi nương nương, bí mật này chỉ có ba người chúng ta biết, ha ha ha ha, tuyệt đối không thể lộ ra ngoài.”

Thái Thái sờ bụng, cười mà không nói.

Hòa đại tướng quân vẫn tiếp tục: “Hoàng hậu nương nương tài trí hơn người, lại có thể nghĩ ra cách giả mang thai, chỉ cần hoàng hậu nương nương cố gắng trì hoãn thời gian, đến thời gian lâm bồn tìm một đứa bé trai trở về, Đại Sở của chúng ta có thái tử danh chính ngôn thuận, hơn nữa còn là chính xuất từ hoàng hậu, tương lai thái hậu hai cung giết giây, Chu gia cùng Hòa gia sẽ trở thành gia tộc lớn nhất, đến lúc đó, vinh hoa phú quý, chúng ta cùng nhau hưởng dụng.”

Thái Thái hơi gật đầu. Trong lòng Lan phi lại vẫn trách cứ cha mình, sao lại dễ dàng tin tưởng hoàng hậu như vậy, hơn nữa, nếu muốn giả vờ mang thai, nàng ta cũng có thể, tại sao cứ phải là hoàng hậu, đứa bé nhận người khác làm mẹ ruột, không thể nào tốt hơn so với nhận nàng được. Nghĩ đến đây, nàng thật không hài lòng.

“Thần thiếp xin cáo lui trước, hoàng hậu nương nương và cha cứ từ từ tán gẫu đi ạ.”

Nàng đứng lên, thông thả rời đi.

Hòa đại tướng quân chăm chú nhìn vào gương mặt Thái Thái, mặt lộ vẻ háo sắc, hai mắt cứ không ngừng chuyển động trên mặt nàng: “Hoàng hậu thật sự là một mỹ nhân, lúc còn gầy, phong thái thật sự kinh người, khiến bản tướng quân nhìn hoàng hậu, ngày đêm khó quên ah.” Hắn đứng lên, định động tay động chân với Thái Thái, nàng mắng: “Lớn mặt, nguoi làm gì đấy!”

“Hoàng hậu hãy nhìn thử đi, bản tướng quân mặc dù là cha Lan quý phi, nhưng cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, góa vợ đã lâu, mà hoàng hậu, cũng đã trở thành quả phụ.” Nói xong, định vờn mả trào, Thái Thái bị dọa đến gần chết, thầm nghĩ lão này thật lưu manh. Tức giận nói: “Hài cốt hoàng thượng còn chưa tìm được. Tại sao đại tướng quân lại có thể làm ra những chuyện như vậy?”

“Thật ra hoàng hậu nương nương có thể giúp bản tướng quân sinh một đứa con, điều này không phải an toàn hơn so với việc tìm một đứa bé ở bên ngoài sao?”

Nói xong, liền nhào vào.

“Hòa đại tướng quân!!”

“Hoàng hậu, tốt nhất nàng nên sáng mắt ra, bây giờ hậu cung đã rơi vào tay ta, khắp nơi đều là lính của ta, ta nói cái gì thì chính là cái đó, chỉ cần hoàng hậu đồng ý sinh hoàng tử cho ta. Ta sẽ tin tưởng nàng!”

Phi! Con của hắn xứng làm hoàng tử sao? Nhưng bây giờ Thái Thái thật sự không thể hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì nàng thật sự mang thai, mà không phải là giả vờ lừa gạt hắn.

Bàn tay Thái Thái bị hấn nắm lấy.

Chợt nàng nảy ra một ý, nói: “Bây giờ ta còn chưa sẵn sàng chuẩn bị, hãy cho ta một chút thời gian đi.”

“Một ngày, chỉ một ngày, ngày mai, ta muốn hoàng hậu nàng phải thị tẩm. Yên tâm, bản tướng quân càng già càng dẻo dai, tuyệt đối sẽ không kém cỏi hơn thằng nhóc hoàng đế kia. Nhất định sẽ khiến hoàng hậu nàng * tiền * tử. Đến lúc đó, một khắc cũng không muốn rời khỏi bản tướng quân.” Hấn phong vân một cõi nhiều năm, dạng nữ nhân gì chưa từng chơi đùa qua, trò xiếc nào lại chưa nhìn thấy, bây giờ hấn hứng thú với hoàng hậu, là vì nàng đã từng là nữ nhân của hoàng thượng, bây giờ hấn muốn nữ nhân của hoàng thượng thị tẩm, sau đó sinh con trai cho hấn lên làm thái tử, như vậy giang sơn này sẽ trở thành của hấn.

Hơn nữa mặc dù hấn đã qua bốn mươi, nhưng thân hình tráng kiện, tướng mạo tuấn lãng, còn mang theo vẻ thâm trầm già đời. Sở Cường, sao so được?

Hấn nhìn vẻ mặt kinh hãi quá độ của mỹ nhân béo này, “Trước kia nàng là hoàng hậu của Sở Cường, sau này, là hoàng hậu của bản tướng quân. Ha ha ha ha!”

Thì ra đây mới chân chính là nguyên nhân hấn không muốn để Lan quý phi giả mang thai.

Hấn muốn một đứa con trai, chảy trong mình dòng máu của hấn.

Còn muốn nhìn thấy đứa con này trở thành hoàng thượng.

Nhưng mà Thái Thái sắp điên rồi, thật đáng sợ, chẳng lẽ hấn muốn nàng trở thành mẹ kế của Lan quý phi sao??

Ha ha ha, trong lòng lại cảm thấy chẳng buồn cười chút nào, không biết Lan quý phi nghe thấy những lời này sẽ cảm thấy thế nào nữa.

Kết quả, lại ngoài dự đoán của Thái Thái.

Nàng bị giam lỏng trong Phụng Tảo cung, thị vệ bên ngoài đã đổi thành binh mã của Hòa đại tướng quân.

“Lan quý phi đến, dùng một ánh mắt cổ quái nhìn nàng.

“Lan quý phi, ngươi tới làm gì thế?”

“Cha đã nói với ta rồi, ta cảm thấy cha nói rất có lý, huyết mạch của người thừa kế tương lai nhất định phải cùng huyết thống với cha ta, cho nên ta khuyên hoàng hậu, tốt nhất lên đáp ứng việc sinh hoàng tử của cha ta đi.”

“A.” Không ngờ Lan quý phi lại hoàn toàn không để ý đến chuyện này, không biết là nàng ta đã lớn lên trong sự giáo dục như thế nào đây nữa.

“Lan quý phi, không ngờ ngươi lại rộng lượng như vậy, chẳng lẽ ngươi có thể tiếp nhận được việc, bản cung từng cùng là người có chung trọng phu với ngươi, giờ đây lại cướp đi cha của ngươi sao, ngươi nên biết, bản cung không phải kẻ gốc, nếu bản cung khuat phục cha ngươi, sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, khiến hấn yêu ta đến chết, đến lúc đó, bản cung nhất định sẽ không cho ngươi có trái ngọt mà ăn đâu, có hiểu không?”

“Hừ, ngươi cho là ta gốc sao, chỉ là ngươi yên tâm, nữ nhân của cha ta đến không xuể, ngươi chẳng qua chỉ là công cụ sinh con cho ông ấy thôi.”

“Ngươi đừng đắc ý sớm, bản cung sẽ không khuat phục. Chỉ cần bản cung nghĩ đến việc có lẽ uy hiếp bản cung sinh cho cho cha của tiểu thiếp của trượng phu, liền cảm thấy thật ghê tởm.”

“Cha ta một đời anh hùng, ông ấy có gì không xứng với ngươi chứ?”

“Ngươi thật sự là con ruột của hấn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 246: Chưa Từng Rời Đi

Lan quý phi lạnh lùng nói: “Hết cách rồi, ngươi hãy cam chịu số phận đi, ngày mai, hãy ngoan ngoãn ở trong tẩm cung làm bạn với cha ta, biết chưa, nếu như ngươi mang thai, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm khó dễ ngươi, ngôi vị thái hậu ngươi ngồi, vinh hoa phú quý ngươi hưởng thụ, ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, ít nhất vì ngươi cũng đã cống hiến cho gia tộc chúng ta.”

“Lan quý phi, người vĩnh viễn cũng chỉ sống vì gia tộc thôi sao?”

“Nếu không, vì đâu mà sống?” Lan phi không hiểu, nàng sinh ra cũng chỉ vì lợi ích gia tộc, từ một tuổi nàng cũng biết mình sẽ trở thành hoàng quý phi, hoàng hậu, nữ nhân của hoàng thượng, bởi vì đây là những điều mà cha nàng vẫn thường giất ở bên miệng, từ nhỏ, nàng đã tiếp thu cách giáo dục luôn phấn đấu vì gia tộc rồi.

Cho nên, nàng không để ý chuyện mình làm vật hy sinh.

“Người không muốn làm khó bản cung, tức là tiếp tục nghe theo sự chỉ huy của bản cung phải không?” Nàng xấu bụng khiêu khích, ai ngờ Lan phi chỉ giương nhẹ chân mày, cười một tiếng: “Người nghĩ hay quá.” Nàng ta bước tới, rốt cục cũng nói ra một lời thật lòng: “Thật ra thì ra cũng không phải là ta chán ghét người, thậm chí còn hơi thích người nữa. Chỉ là trước kia quan hệ của chúng ta khiến cho ta không thể không xem người là địch được, nhưng người cũng có thể thấy rõ, thật ra thì ta cũng chưa từng làm chuyện gì tổn thương người cả đúng không, bởi vì ta không yêu hoàng thượng, đối với ta mà nói, hoàng thượng chỉ là công cụ để ta đạt được mục đích của mình mà thôi.” Nói xong, Lan quý phi cúi người, nắm lấy cầm Thái Thái: “Mặc người nghĩ thế nào thì nghĩ, tóm lại hãy hầu hạ cha ta cho tốt vào.”

Hôm sau, Phụng Tào cung cực kỳ yên tĩnh, thậm chí Lan quý phi đã bố trí Phụng Tào cung giống như một tân phòng vậy.

Hơn nữa, thứ buồn cười nhất chính là nến đỏ được bày trên bàn, nàng nhìn thấy mà phiền lòng.

Thái Thái nói với Như Tâm: “Bè gãy mấy cây nến cho bản cung!”

“Nương nương, lỡ tên gian tặc tướng quân kia vào thì làm sao giờ?”

“Kệ hấn, em đi ra ngoài đi, bản cung muốn ở lại một mình.”

Sau khi Như Tâm không yên lòng rời đi, Thái Thái ngồi trên chiếc cầm thanh đao nhỏ vung lên, một sợi tóc liền đứt xuống, lập tức chia làm hai đoạn. Thái Thái gói thanh đao vào mảnh da hươu, giấu xuống dưới gối, nó không phải dùng để tự vẫn, mà là để phòng thân. Nếu như có kẻ nào dám chạm vào xiêm y của nàng, liền lập tức chém đứt tay hấn, nếu có kẻ nào dám chạm vào da nàng, nàng liền chém đứt đầu hấn.

Nàng không phải là một nữ nhân yếu đuối.

Có điều tên đại tướng quân đó cũng không phải là nam nhân yếu ớt mà là một kẻ võ nghệ cao cường, mình đầy kinh nghiệm sa trường.

Một con gió thổi qua, nàng yên lặng ngẩng đầu nhìn lên nóc phòng.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Đại tướng quân xin yết kiến nương nương —

Giọng nói của Như Tâm có chút biến đổi, đây chính là nguyên nhân vì sao Thái Thái điều Như Nguyệt đến bảo vệ ở điện Thái hậu, nếu Như Nguyệt ở đây, có lẽ sẽ nhện không được mất. Hòa đại tướng quân mặc áo choàng đỏ, vô cùng oai hùng, sau khi vào cửa, nhìn Thái Thái nói: “Hoàng hậu, sao lại không thỉnh an bản tướng chứ?”

“Bản cung, sẽ không thỉnh an tướng quân.”

“Ha ha, đã đến nước này, mà hoàng hậu vẫn còn cao ngạo được sao.”

“Dù bản cung có chết, cũng vẫn sẽ cao ngạo thế này.”

“Vậy hoàng hậu có nghĩ thông việc tiếp nhận bản tướng lâm hạnh chưa?”

“Nghĩ thông rồi, bản cung có thể tiếp nhận.”

“Rất tốt.” Hòa đại tướng quân định chạm vào bả vai Thái Thái, đột nhiên lại nhìn thấy tia sáng lạnh giấu trong mắt nàng, vì vậy dừng tay lại.

“Hoàng hậu nhìn bản tướng dữ tợn như vậy, xem ra, vẫn chưa muốn thì phải.”

“Nếu như bản cung muốn, thì chắc là bản cung đã điên rồi, bản cung thân là hoàng hậu, lại bị ép phải vội vàng sinh cho cho người, người cũng nên biết thế nào là đủ, ít nhất bản cung đã thỏa hiệp, bản cung muốn có một hiệp ước 3 điều với người, một, không được chạm vào thân thể bản cung, hai, không được đánh bản cung, ba, không được nói chuyện với bản cung.”

“.....” Đại tướng quân cười một tiếng: “Không chạm vào thì sinh con kiểu gì chứ?”

“Ý của bản cung chính là không được sờ loạn! Chúng ta chỉ làm việc chính thôi.”

Nói xong, nàng tự mình đi về phía trước, không nghĩ đến thái độ này ngược lại khiến hấn trở nên càng thêm hứng thú, chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy, thật không biết hoàng hậu này được dạy bảo như thế nào nữa. Hấn đi theo phía sau, nhìn tấm rèm giường rũ xuống.

“Nghe nói, không phải giường ở tẩm cung hoàng hậu là giường Pháp rất lớn hay sao?”

“Không ngờ người lại có nghiền cứu đến giường của bản cung như vậy, không sai, trước đây là giường Pháp lớn, nhưng đó là giường của bản cung và hoàng thượng, người cho rằng bản cung và người có thể làm bậy trên chiếc giường đó hay sao?”

“Được được được, nàng nói cái gì thì là cái đó đi.” Dù sao điều hắn muốn chỉ là muốn nàng mau mang thai mà thôi.

Thái Thái đến bên giường, nhìn hắn một thân y phục như cây pháo: “Bây giờ thì mau cởi quần áo, sau đó lên giường chờ bản cung!”

“.....” Đại tướng quân thật là kinh ngạc, nhìn thế nào cũng thấy giống như hoàng đế đang gọi phi tử thị tẩm vậy.

Chẳng qua mặc kệ, chỉ cần nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ là được rồi.

Đại tướng quân bắt đầu cởi quần áo, rất nhanh cả người đầy vết sẹo đều lộ ra ngoài, cùng với đó là một thân thể rắn chắc.

Thái Thái mất lạnh nhìn hết thấy, đột nhiên ánh mắt dời xuống phía dưới, nhìn thứ đang rũ xuống của hắn.

“Hừ.....” Nàng cười nhạt một tiếng.

Cười đến nỗi đại tướng quân cũng phải nổi da gà. Sao lại nhìn chỗ đó mà cười châm chọc đến vậy.....

“Chẳng lẽ, của bản tướng quân không đủ mạnh, không đủ lớn sao?”

“Hoi giống trái cà héo.” Thái Thái nói thầm.

..... Đại tướng quân lập tức kinh ngạc, trong lòng vô cùng bị đã kích, thật muốn xông lên cho nữ nhân này một cái tát. Cũng may, nhận được, nhận được, hắn lên giường, nằm xuống, híp mắt nói: “Hoàng hậu, nàng cũng nhanh lên một chút.”

“Ồ, bản cung nhanh thôi.”

Nàng nói.

Đại tướng quân nhắm mắt dưỡng thần... Một bàn tay vén tấm rèm lên!

‘Xoẹt’ một tiếng, trái cà héo của đại tướng quân bị người cắt mất!

Á ~! Gào khóc ~~~

Tiếng gào tê tâm liệt phế, mới thét lên được một tiếng á... đã bị người điểm trúng á huyệt.

Sau đó, cả người hắn run rẩy, vẫn giữ ý định đưa tay ra đánh trả!

Không ngờ ‘phập’ hai tiếng! Mỗi bả vai hắn đều bị người ta chọc thủng hai lỗ, máu tươi bắn ra!

“Chàng ngốc quá, để máu hắn ta giây khắp nơi thế này, cung này hét ồ được rồi!”

“Ồ không được, vì phu liên kiếm miếng đất mới, xây cho nàng một tòa đệ nhất cung điện luôn.”

“Hoàng..... hoàng thượng..... người lại chưa chết.....” Hòa đại tướng quân nhìn hoàng thượng dùng thanh đao nhỏ đánh gãy gân chân, gân tay của mình!

“Hoàng thượng..... tên tiểu tử Sở Cuồng, người cho rằng, giết bản tướng, quân lính của bản tướng sẽ nghe lệnh người sao?!”

“Đại tướng quân quả nhiên không phải người thường, bây giờ vẫn còn sức tranh cãi cùng trẫm cơ đấy!” Sở Cuồng cười nham hiểm, rất rất nham hiểm.

“Nói cho người biết, trẫm, chưa từng rời đi kinh thành, dù chỉ là nửa bước!”

A.....

Tiếng kêu giết mình này không phải phát ra từ miệng của tên đại tướng quân, mà là từ miệng của Thái Thái.

Ý của Sở Cuồng có phải là, đây tất cả đều là giả, hắn vẫn luôn ẩn nấp ở kinh thành hay không?!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247

Ngày đó, Sở Cuồng sau khi xuất cung ra kinh thành liền phân phó một nội thị vệ đôi y phục cho mình, sau đó như cũ dẫn đoàn người đi tiếp. Còn hần thay y phục của nội thị vệ đó vào, lén lút hồi cung, mang theo râu giả và lén trong ngự lâm quân, tất cả mọi việc hần đều thu vào trong mắt. Đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu, vốn hần cho rằng hoàng hậu sẽ không thể nào kéo lâu được như vậy để hần có thể tranh thủ thời gian làm tan rã thế lực của đại tướng quân, nhưng thật sự lần này hoàng hậu đã khiến hần hoàn toàn thay đổi cách nhìn.

Hoàng hậu trong tình huống không biết gì cả, thành công lợi dụng Hòa gia, trừ bỏ Tô gia, dẫn dụ đã tâm Hòa tướng quân, hơn nữa phân tán sự chú ý của hần ta, để hần có đủ thời gian và chứng cứ, lặng lẽ thu lại binh quyền tuyệt đối thuộc về hoàng đế.

Có lẽ Bánh Bao cũng không biết rằng mấy ngày này nàng đã làm ra một quyết định kiệt xuất đến cỡ nào rồi đâu.

Vậy sao hần không thương nàng cho được cơ chứ?

Dưới ánh nến, hần nhìn thì có vẻ như đang cực kỳ tức giận, nhìn Bánh Bao không chút ý tốt, nhưng thật ra trong lòng lại cảm khái không thôi. Đưa tay ngắt ngắt gương mặt Bánh Bao, sau đó nở nụ cười: “Ta biết rõ nàng đang trách ta, kế hoạch lớn như vậy sao lại không nói cho nàng. Thật ra vì phụ chính là sợ nàng lo lắng thôi.” Lần hành động này có chút mạo hiểm, nếu như nói trước bị Hòa gia đoán được, đến lúc đó liên thủ với Tô gia, thì hần thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

“Nhưng chuyện này, nhạc phụ đại nhân của trẫm, cha nàng, cũng biết được.”

“.....” Đáng ghét, không ngờ lần này miệng cha lại kín như bưng vậy, còn ai biết nữa đây? Thái Thái trừng mắt nhìn, “Còn ai biết chuyện này nữa?”

“Còn có mấy đại thần, mấy tướng quân, toàn bộ đều là trung thần của trẫm, mấy ngày nay, khi nghị sự họ đều khen ngợi hoàng hậu đấy.” Mấy đại nhân đều nói, hoàng hậu nương nương dũng cảm tức trí, nà nữ trung hào kiệt. Họ còn nói, hoàng thượng có một hoàng hậu như vậy, tương lai Đại Sở sẽ tràn ngập ánh sáng, ngày sau ai ai cũng sẽ nguyện ý chân thành ủng hộ. Đây dĩ nhiên là kết quả hần mong muốn nhất, trong tình huống hoàn toàn không có ai giúp đỡ, mọi việc nàng làm đều tương đối xuất sắc.

Sở Cuồng ôm lấy Thái Thái, hạ một nụ hôn khẽ lên gò má nàng: “Trẫm càng nghĩ lại càng sợ.”

“Sợ cái gì, chuyện đã kết thúc, Tô gia tham ô bạc quốc khố, Hòa đại tướng quân đã thành phế nhân nhốt vào thiên lao, sau này hoàng thượng không còn chuyện buồn phiền nữa rồi.” Nói xong, nước mắt lại rơi xuống, giọng hơi giận dữ, mặc dù hần hành động một cách xuất sắc, tiêu diệt âm mưu hai nhà Tô Hòa, nhưng lại che giấu chuyện này với cả nàng.

Cái này gọi là tín nhiệm sao? Nếu như không phải ngày đó chim bồ câu bay trở về mang theo tin ‘Trẫm rất tốt, hoàng hậu yên tâm’, thì có lẽ nàng đã thương tâm đến chết rồi, tại sao hần lại không nói hần đang ở kinh thành chứ?

“Trẫm là sợ, lúc trước mắt chó đuôi mèo, bởi vì bề ngoài của hoàng hậu là không cho nàng vào cung gả cho trẫm, trẫm sẽ mất đi một bảo bối quý giá đến nhường nào?”

“..... Bây giờ nói gì thì cũng đã rồi.....”

“Thái Thái.....”

Sở Cuồng muốn ôm mặt Bánh Bao một cái, ai ngờ, Bánh Bao lại dứt khoát đẩy hần ra.

“Vi phu nhiều ngày không có ở trong cung, quả thật là cửu tử nhất sinh, nàng không lo lắng sao?”

Không lo, không lo, một chút cũng không lo.....

“Bánh Bao, nàng đừng quá tuyệt tình như vậy.”

“Ta quyết định sẽ không tin chàng nữa, sau này chuyện gì chàng cũng đừng có nói với ta.”

“Ha ha, Bánh Bao giận thật rồi.” Sở Cuồng ôm chặt lấy nàng, hần luôn có cách dụ mà: “Đúng rồi, nàng quả nhiên hiểu thấu bức thư trẫm viết cho nàng ‘Hiệp hoàng tử, di lệnh chư hầu’, không ngờ cuối cùng Bánh Bao cũng đã học được cách trắng nhuộm thành đen, học làm kẻ gian trá rồi.”

“Không..... không phải là ta hiểu thấu đáo..... mà là..... thật sự ta đã.....”

Nàng cúi đầu, không biết phải nói sao cả.

Sở Cuồng sững sờ nhìn, ngưng thở chờ nửa câu sau của nàng.

“Sở Cuồng, đêm nay ta không thể ở đây được, ta muốn đến tử cung của chàng.” Nói xong, gọi Như Nguyệt đi dọn đồ.

Đột nhiên nàng bị Sở Cuồng kéo lấy: “Nàng còn chưa nói hết, mau nói đi, thật sự cái gì?”

“Ta..... thật ra cũng không có gì cả, chẳng qua là, trong bụng ta có mang một đứa nhỏ, một đứa nhỏ rất đáng ghét, bởi vì nó có một người cha vô cùng đáng giận!”

“.....” Trong lòng Sở Cuồng nhảy lên hai tiếng bang bang, giống như lần đầu được làm một người cha, loại cảm giác như mở cò trong bụng.

Hắn liền ôm Thái Thái lên, xoay vòng vòng.

“Sở Cuồng, buông tay! Đáng ghét, mau buông tay!” Nói xong, lấy tay dùng sức đẩy mặt hắn ra.

“Ha ha ha, Bánh Bao, rốt cục nàng cũng có mang rồi, trăm rất vui!”

“Thả xuống, ra muốn nôn, nôn hết vào mặt nàng giờ!”

Hắn cẩn thận đặt nàng xuống, cẩn thận nắm lấy tay nàng: “Sau này trăm sẽ cực quan tâm nàng, thật sự!” Nói xong vội vàng rống lên: “Các người cũng nghe thấy rồi đấy, từ nay về sau, phải chăm sóc hoàng hậu nương nương cho cẩn thận, nếu hoàng hậu nương nương rụng một sợi tóc, trăm sẽ không tha thứ!” Nói xong, còn quỳ xuống, mặt đáng lên bụng nàng: “..... Ngốc quá..... mới có hơn một tháng mà thôi, chẳng lẽ chàng có thể nghe thấy sao.”

“Trăm nghe được.....”

“Nghe được?”

“Đúng vậy, nếu hoàng hậu không tin, thì tự mình dán vào bụng nghe thử một chút.....”

“Dù ta có cúi người xuống, cũng không với tới được!” Người ta làm sao có thể cúi gập xuống bụng để nghe được chứ!

“Nó đang nói, phụ hoàng, rốt cục cũng đã phát hiện ra con.....” Ha ha ha.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Sáng hôm sau, khi Sở Cuồng ngồi trên long y, khi bàn chuyện, cuối cùng trên triều đã đổi thành toàn bộ những gương mặt mà Sở Cuồng muốn nhìn thấy nhất.

Không còn đôi lập.

Tài quyền.

Quân quyền.

Tất cả đã vững vàng nằm trong lòng bàn tay hắn.

Như vậy, thiên hạ cuối cùng cũng đã trở thành thiên hạ của Sở Cuồng hắn.

Nhìn Tiểu Đức một cái, tiểu Đức tập tức lấy ý chỉ từ trong tay áo ra. Trong đó đúng là ý chỉ trừng phạt: “Tô gia sao trăm cả nhà, Tô thị Mai quý phi ban thưởng treo cổ. Hòa thị sao trăm cả nhà, Hòa thị Lan quý phi ban thưởng treo cổ. Yên vương có dính líu đến Tô thị, biếm làm thứ dân, cả nhà đầy đi biên cương. Sở vương, Tề vương, có ý đồ chờ đất nước hỗn loạn để đục nước béo cò, thu hồi đất phong ở kinh thành, hủy bỏ thừa kế, bị xử giam cầm ở phủ đệ. Tất cả tội thân ở Tô Châu có dính líu với Tô gia, tịch thu tài sản xong vắn trăm, thượng cung cục Lý thượng cung cầu kết với Mai quý phi, xử phạt treo cổ, còn lại những kẻ tham gia khác, đầy đi biên cương làm nô tỳ.”

Có lẽ, tất cả đỉnh trong mắt đã bị nhỏ bỏ sạch sẽ.

Mọi người đều vui vẻ phục tùng.

Sở Cuồng nói: “Lần này phiền các vị ái khanh hiệp trợ, mới có thể giúp trăm lời kẻ ác ra công ký, trăm cũng có phần thưởng muốn ban.”

Tiếng tung hô vạn tuế vang lên.

Lúc này đây, ở trong hậu cung cũng đồng thời tuyên chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Phu Thê Điển Hình

“Nương nương, Mai phi Lan phi vì không thỏa mãn hư tâm của mình, vì lòng tham không đáy của mình, cả ngày đều phí tâm sức vạch kế hoạch hãm hại người khác, giấy không gói được lửa, số mạng rất công bằng. Như Nguyệt cho rằng họ chết còn chưa hết tội nữa là.” Như Nguyệt mới vừa chạy đi nghe lên ý chỉ hoàng thượng trở về bẩm báo, thật ra thì Thái Thái hiểu được mặc dù có vài kẻ là gieo gió mà gặt bão, nhưng nếu sao trăm cả nhà, thì trong đó cũng có rất nhiều người vô tội.”

“Nương nương, người đừng để ý gì nữa, cứ dưỡng thương, dưỡng thai cho tốt, nương nương thân thể cao quý, tự nhiên là có thần phật phù hộ.”

Thái Thái lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy rương lớn rương nhỏ.

Đây đều là châu báu trang sức, đồ chơi quý giá, xiêm y vải vóc mà hần ban thưởng cho nàng.

Hoàng thượng có ý chỉ, lần này hoàng hậu nương nương lập công lớn, nô tỳ thái giám trong điện thái hậu không thể không có công, toàn bộ đều được ban thưởng.

Như Tâm, Như Nguyệt hai người được ban thưởng danh hiệu Ngự quốc phu nhân, Sở quốc phu nhân, cũng đảm nhiệm luôn chức tổng quản cục giám sát của hậu cung.

Cảnh quý phi nhiều năm qua lại càng có công lao vất vả, nhưng Cảnh quý phi chí hướng cao xa, trăm ân chuẩn Cảnh quý phi xuất gia vì Đại Sở cầu phúc.

“Sao lại muốn Như Ý xuất gia?”

“Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng để tỳ em xuất gia, là muốn tỳ ấy xóa bỏ danh hiệu Hoàng quý phi, trả lại tự do cho tỳ ấy đó nha!”

“Như Ý xuất gia đến đâu?”

“Nghe tiểu Đức nói hoàng thượng muốn tỳ ấy ở vùng núi gần kinh thành, dù sao hoàng thượng cũng sẽ không bạc đãi tỳ ấy.”

Thật tốt, còn có thể tìm được một lý do yên lặng để ra đi, có lẽ do mang thai, cả người Thái Thái rất dễ dàng mệt nhọc, giờ phải ngồi dựa một lát. Mấy ngày qua thật khiến con người ta phải hao tổn tinh thần, cho nên giờ thoải mái ngồi trong Long Ngâm cung của hoàng thượng một tí thì mất đã muốn híp lại. Nàng phát hiện có lẽ mình đã biến thành một con mèo mập mập lười biếng.

Tỉnh lại, đã thấy Sở Cuồng yên lặng ngồi bên người nàng.

“Nàng đã tỉnh rồi sao?” Hần dùng bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng.

“Sở Cuồng, đây là lần cuối cùng chàng rời đi ta có phải không?”

Nàng đưa tay ôm lấy hông hắn, sống chết cũng không muốn buông. Đáng ghét, đột nhiên nàng phát hiện, những ngày không có Sở Cuồng dường như mình sống rất khó khăn.

Đây có lẽ là vì tình cảm đã càng lúc càng sâu hơn đi.

Nhất định là vậy.

Càng nắm chặt tay, nàng cảm nhận mùi hương trên người hắn.

“Được rồi, đây là lần cuối cùng trăm rời đi nàng. Lần sau, vô luận đi đâu trăm cũng sẽ mang nàng theo, được chưa?” Hần nhẹ nhàng cúi đầu, ấn một nụ hôn lên trán nàng, dịu dàng nhìn thể tử của mình: “Chuyện hậu cung, tạm thời giao cho thượng cung cục cùng Như gia tam thông làm đi, từ bây giờ nàng phải nghỉ ngơi thật tốt mới là.”

“Ta hy vọng vĩnh viễn cũng không cần xử lý chuyện hậu cung phức tạp nữa.”

“A, chỉ sợ không được, ai bảo nàng là hoàng hậu của trăm chi.”

“Làm hoàng hậu của chàng, cái giá thật là cao nha.” Nàng quệt miệng, hắn dựa lên bờ môi nàng hôn một cái.

Thái hậu sau khi biết rõ hết mọi việc, bà quyết định từ nay về sau sẽ không bao giờ quan tâm đến bất luận chuyện gì trong cung nữa, thật sự bà đã già rồi, dù thể lực hay là tinh lực cũng không còn bằng trước. Hoàng hậu lại xử lý những chuyện này tương đối xuất sắc.

Nhìn con trai và con dâu đồng tâm đồng đức, đây chính xác là điều mà bà hy vọng.

“Hoàng hậu, từ nay về sau hậu cung liền giao cho con, ai gia sẽ không hỏi đến, cũng không can thiệp việc của hoàng hậu nữa.”

“Mẫu hậu, người đang trách con sao? Nàng cau mày, chỉ sợ là đã tổn thương thái hậu.

“Hoàng hậu, ai gia quyết định chuyên tâm niệm Phật, hiện tại đây là điều duy nhất mà ai gia có thể làm được.”

Ánh mắt thái hậu vẫn nhu hòa như trước, sau khi rời điện thái hậu, Sở Cuồng trước sau vẫn không chen miệng giờ lại đột nhiên lên tiếng: “Ý của mẫu hậu là, từ nay về sau, nàng cùng trẫm, là chủ nhân duy nhất của hậu cung, Đại Sở quốc. Mẫu hậu tín nhiệm nàng, chứ không phải đang giận lấy đâu. Hiện tại không tệ, tâm tình trẫm rất tốt, không bằng, trẫm dẫn nàng xuất cung một chuyến?”

Nàng mừng như điên: “Có thể xuất cung? Thật hay giả?”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Kinh thành nhanh chóng khôi phục sự phồn vinh của nó, giống như chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện gì cả.

Nhưng đầu đường cuối phố người ta đều đang đàm luận chuyện lần này hoàng thượng một chuyến liền thu lại tất cả binh quyền và tài quyền.

“Nói thật, hoàng thượng thật là lợi hại, họ Tô cùng họ Hòa vốn là tham quan, nghe nói lúc tiên hoàng tại thế vẫn muốn trừ khử hai nhà, đáng tiếc bọn họ có quan hệ thật sự phức tạp, cho nên, nguyện vọng của thiên hoàng mãi cho đến hôm nay mới được hoàng thượng hoàn thành.”

Một tiểu phụ nhân (người phụ nữ đã có chồng) mập mập quý khí, cùng một nam tử tuấn mỹ đi vào quán rượu này.

Tiểu phụ nhân hoàn toàn không để ý đến mọi người xung quanh, đi thẳng về bàn phía tận cùng bên trong ngồi xuống.

Sau đó nam tử cao quý tuấn mỹ dị thường kia cũng ngồi xuống theo, dịu dàng cười: “Mệt không?”

“Có.”

“Tiểu nhị!” Nam tử chịu sự chú ý của toàn bộ mọi người kia ngoắc ngoắc, tiểu nhị đi tới, nam tử cười cười nhìn về phía phụ nhân, “Nương tử, gọi một bầu Bích Loa Xuân có được không?”

Tiểu phụ nhân gật đầu một cái.

Nam tử kia lập tức phân phó: “Mang một bầu bích loa xuân tới đây.”

Sau đó hần giống như lấy lòng mà hỏi tiếp: “VẬY ĂN GÌ? Ta thấy món vịt quay ở đây rất nổi danh.”

“Vịt quay, nhiều dầu mỡ.” Nàng cau mày, không quá cao hứng.

Hần lập tức nói: “Đúng đúng đúng, nương tử nói rất đúng, vịt quay quá nhiều dầu mỡ. VẬY, chọn món khác.”

Hần nói: “Mang hai lồng sủi cảo tôm đi.”

Thật bất ngờ, thì ra tiểu phụ nhân mập mập này lại là nương tử của nam tử nười phân quý khí.

Bộ dạng họ lại càng rất ân ái ái nữa chứ.

Sủi cảo tôm được mang lên, Thái Thái cúi đầu nhìn một chút, cũng không tòi. Sở Cuồng lập tức gấp một miếng, đặt trong đĩa của nàng, đôi đũa đã được chuẩn bị sẵn đặt trong tay nàng. Rót trà xong, hần dịu dàng nói: “Đi cả nửa ngày, chắc là nương tử mệt chết rồi, ta thấy, không bằng buổi chiều chúng ta về nhà thôi.”

Ai ngờ Thái Thái lại trừng mắt cau mày.

Sở Cuồng than thở: “Được được được, vậy thì chưa về, vì phu cùng nàng đến Tụ hiền hội quán được không?”

“Được.” Rốt cục nàng cũng nở một nụ cười.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác..... Chắc chắc..... Đến tột cùng là nữ nhân này có mị lực gì, lại khiến cho nam tử kia vâng vâng dạ dạ như vậy.

Hai người vẫn vô tư là không hề hay biết, rằng mình đã trở thành tiêu điểm ở chỗ này.

Thái Thái nuốt một miếng sủi cảo tôm, môi trở nên bóng nhẫy.

Đột nhiên, Sở Cuồng lại không tự chủ mà dán môi lên, hôn lên chút chất lỏng dính trên khóe miệng nàng.

A!

Lúc này, nàng mới bỗng nhiên phát hiện, có vô số ánh mắt nhìn về phía mình là Sở Cuồng!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Nương Tử Là Lớn Nhất

Thật ra, chính nàng cũng không rõ được quan hệ của bọn họ là bằng cách nào để tiến từng bước đến tình trạng hiện như bây giờ. Giống như ấn tượng về lần đầu tiên nhìn thấy Sở Cuồng, dường như đã bắt tri bất giác biến mất.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má hần, cảm giác dịu dàng như gió xuân chọt tựa chuồn chuồn lướt nước lướt qua.

Tựa như hần thật say mê.

Có thể nhận thấy, hần rất thích thú, rất vui vẻ.

Nàng chưa từng mơ ước đến sẽ có được một ngày như vậy.

Nhưng tình cảm của con người, cũng thật khó đoán.

Nơi này là Tự hiền hội quán, Thái Thái cầm một quân cờ, sau đó nhìn quân cờ trắng trượt xuống tà tay áo.

Quân cờ thật lạnh.

Tự hiền hội quán bây giờ cũng thật lạnh lẽo, kể từ ba năm trước đây, sau khi Nhiếp Lăng Phong đi rồi, nàng cũng giống như chìm vào giấc ngủ say vậy.

Thậm chí hoàn toàn không nhớ được trong mộng đã thấy qua cái gì.

“Nơi này nên chọn một chường quầy mới, đáng tiếc không biết có thể còn tìm được một người như Nhiếp Lăng Phong hay không nữa.”

Quay đầu lại nhìn thấy Sở Cuồng đang ngồi bên cạnh bàn nhìn tranh chữ chọt ngẩng đầu lên, mím môi, tỏa mùi ghen tức.

Hần rất hẹp hòi mà nói: “Nàng vẫn còn nhớ tên chẳng ra gì đó sao.”

“Hần cũng không phải là chẳng ra gì, thật ra hần có sở trường của hần. Trên thực tế chàng cũng nhìn ra được, Nhiếp Lăng Phong tuyệt đối không phải là người bình thường. Hần trời sinh có tài buôn bán, có thể biến mực nát thành tiền bạc.” Bất tri bất giác, nàng lại lộ ra thần sắc tán thưởng, lại bị người nào đó thu hết vào mắt. Cho nên đột nhiên lại chọc giận hần, lập tức hần đẩy ngã quân cờ, ngồi ở đó như một đứa trẻ đang dỗi.

Nhưng mà hần cũng muốn cười, mới giận được chốc lát, lại thấy quân cờ tán loạn dưới chân, sợ nàng không cẩn thận giẫm phải, cho nên đứng dậy, vén tay áo lên ngồi xôm xuống mặt đất, nhặt từng quân cờ một bỏ vào hộp.

Quả thật là vừa đáng yêu vừa đáng hận mà.

Người này tính khí cũng thật không tốt, lúc nào cũng có thể bộc lộ tính tình như trẻ con khiến người lớn phải đau đầu, khi độc tâm hiển hiện lại vừa âm hiểm vừa giáo hoạt, khi hă hoạt động trong lĩnh vực chính trị, tuyệt đối sẽ chỉ cho phép mỗi mình mình đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay mà thôi.

Nhưng nàng lại càng sợ mỗi khắc thành khăn dịu dàng của hần, càng sợ câu nói ‘nàng khác với mọi người’ của hần.

Nàng đã từng đọc được một câu chuyện cũ.

Một nữ tử thiện lương lại đi yêu một nam nhân không chuyện ác nào không làm.

Ngay thời khắc trước khi nam nhân bị đem ra vành công lý, hần đã hỏi nàng, ta đây xấu xa như vậy, nàng nhất định rất hối hận khi đã yêu ta phải không?

Ai ngờ nữ tử này lại lắc đầu.

Nàng nói, thời điểm khi chàng ở bên ta, chính là người tốt nhất trên đời này.

Thật ra lòng của nữ nhân có rộng bao nhiêu đi nữa, cũng đủ để chứa một người nam nhân, cùng tất cả những điểm tốt của người ấy mà thôi.

“Sở Cuồng, nhũ danh của chàng là gì? Không phải là Cuồng Cuồng chứ?” Nàng ngồi xuống trước mặt hần, nâng cằm nhìn hần dùng bộ dạng một oán

phụ dọn dẹp cở trên mặt đất.

“Nhũ danh của ta gọi Nặc Nặc.” Nhân nhật nói, cũng không thềm ngẩng đầu lên, xem ra là có chút ngượng ngùng.

Hắn lại nói tiếp.

Đây là mẫu hậu hắn đặt cho, lúc bọn họ chơi trốn tìm, Sở Cuồng trốn mãi không ra, sau đó mẫu hậu ở cửa cung gọi một tiếng ‘Nặc Nặc’, chỉ cần mẫu hậu không lên tiếng nữa, hắn sẽ tự mình chui ra, bởi vì lo lắng mẫu hậu bỏ đi. Kết quả mỗi lần mẫu hậu đầu đứng ở cửa chờ như vậy, chờ hắn tự chui đầu vào lưới.

Sau đó mặc dù hiểu đây là quỷ kế của mẫu hậu, nhưng lần nào hắn cũng mắc bẫy.

Đây chỉ là một cái bẫy rất nhỏ, sao đột nhiên Sở Cuồng lại trở nên ngốc thế không biết.

Nàng tươi cười rạng rỡ, lấy tay xoa xoa tóc: “Nặc Nặc, nếu như ta đang gọi chàng một dạo, sau đột nhiên không gọi nữa, chàng cũng sẽ lo lắng, chạy ra tìm ta sao?”

Hắn đẩy tay nàng ra, cở cũng vừa đứng lúc nhật xong, cho nên đứng dậy chỉnh nếp nhăn trên xiêm y.

Im lặng một chút, không trả lời.

“Sở Cuồng, ta hiểu rồi, chàng nhất định sẽ không ra, là chàng không sợ ta đột nhiên biến mất không thấy đúng không? Thì ra ta ở trong lòng chàng, một chút địa vị cũng không có.”

Hắn đột nhiên phát hiện, nàng trở nên điêu ngoa không hiểu chuyện, không có địa vị? Vậy mà nàng cũng nói ra được.

Mặc dù biết Bạch Bao đã học tính xấu, không có việc gì lại thích gây chuyện. Nhưng tim vẫn là bị hung hăng chọc một cái, thật đáng giận, sao nàng lại dám nói ra lời này chứ.

Hắn lập tức xốc cổ áo, nín lấy nàng.

Sau đó hai cánh môi lạnh như băng lập tức chặn cái miệng nhỏ vô trách nhiệm của nàng lại.

“Ừm.....”

Đang hỏi chuyện cơ mà, nàng yếu ớt cơ hồ quên mất những lời vừa mới nói.

Đôi tay nắm lấy áo hắn.

Chờ hắn hôn đủ rồi nâng đầu, gian ác trên ghẹo: “Nếu lần sau nàng còn dám nói hươu nói vượn, ta sẽ cắt lưỡi nàng đi dầm rượu.”

“Dạ.” Nàng gật đầu một cái, trên mặt lộ biểu tình ta sai rồi, quệt miệng, mặt đỏ bừng cúi đầu.

“Bây giờ về nhà cùng ta được rồi chứ?” Hắn tự cho là mình đã chiếm thế thượng phong, tiếp tục phát uy.

“Ta muốn về nhà thăm cha mẹ một chút..... Thật ra thì chàng có thể theo ta về đó ăn cơm tối cũng được mà?”

Nữ nhân là không thể nuông chiều, nuông chiều rồi, sẽ khó mà bỏ thói quen đó được.

Hắn đã tập thói quen thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng, vì vậy nhanh chóng trở nên mềm lòng.

“Có lẽ Chu đại nhân chưa có chuẩn bị..... Hay là hôm nào đó chúng ta.”

“Ta cùng Bảo Bảo, cũng muốn đi thăm ông ngoại của Bảo Bảo mà.....” Nàng nhú mảy, dán lại, dính lấy tay áo hắn.

Bảo Bảo rất nhớ ông ngoại à nha.

Bảo Bảo muốn ăn cơm bà ngoại nấu à nha.

Bảo Bảo chưa muốn về nhà nha.....

Không chịu về nhà? Hắn lạnh lùng nói: “Ta là cha Bảo Bảo, Bảo Bảo nhất định phải nghe lời cha nói! Cha Bảo Bảo nói tối nay nhất định phải về nhà, nhất định phải về nhà!”

Xem ra là không thể thương lượng được rồi, lưu luyến không được về Chu phủ, cáo biệt cha mẹ, còn phải trở về cái lồng chim thật to kia nữa.

Lồng chim này một chút cũng không dễ chịu.

Điều duy nhất khiến nàng không tha chính là một nửa kia của nàng, đã bắt cóc lòng nàng, nàng cũng khó mà bỏ hấn cô đơn một mình được.

Ba tháng trôi qua rất nhanh, tiết trời dần nóng lên, bụng của nàng lại lớn thêm một vòng.

Tâm tình cực kỳ kém.

“Nương nương, người cũng nên vì hoàng tử mà ăn chút gì đi ạ.” Như Tâm tay bụng cháo tổ yến, nghe thái y bảo, khi mang thai nếu nữ nhân ăn nhiều cháo tổ yến, hài tử sinh ra sẽ vừa trắng vừa đẹp, cũng không biết là thật hay giả, tóm lại cứ ăn trước đã.

“Nương nương, Vinh thân vương đến.”

“Sở Vinh là từ đâu mà đến.”

“Vương gia từ U Châu đến đây ạ.”

Y là nghe nói gần đây thân thể nàng không tốt, sau đó liền tìm một phương thuốc trị nôn mửa, rồi từ ngàn dặm xa xôi chạy về đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Tìm Vợ

Mấy năm không gặp, Sở Vinh hoàn toàn chín chắn, nhưng đáng về đùa cợt ** đó vẫn không thay đổi, “Thuốc này rất hiệu nghiệm, hoàng hậu nhớ phải uống, phải nhớ đó nha!” Y lặp đi lặp lại.

Đây là linh đan diệu dược gì. Thái Thái mở ra liền thấy một loại bột màu đỏ.

Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả thái y trong cung sao?

“Sở Vinh, bây giờ ta cũng có hài tử rồi, ngươi vẫn thui thui một mình như vậy, rốt cục là có thích cô nương nào hay chưa?”

“Chưa có đâu.” Y cười một tiếng: “Ta chỉ quan tâm tới hoàng tử, chẳng lẽ ta quan tâm đến hoàng tử cũng không được sao?”

Khụ khụ khụ –

Trận ho khan tràn ngập mùi chua chua, nam nhân nào đó gần đây gầy đi không ít, mặc long bào bước vào, ôn hòa không nóng không lạnh nói: “Ngươi quan tâm đến ai vậy?”

“Hoàng thượng –” Sở Vinh vẫn là nhìn không được mà mắng trong lòng một câu ‘mẹ kiếp’.

“Sở Vinh, ngươi độc thân trăm năm không phản đối, chỉ là, ngươi không nên mang một cuộc sống độc thân ảo tưởng, biết chưa? Suy nghĩ nhiều, rất có thể thương thân!”

“Dạ, hoàng thượng –” Trong lòng lại nghĩ: ‘Ta cứ muốn không muốn, ngươi quản được sao!’

Y thật không phục, rõ ràng đây là mình bị cướp tân nương, sao tự dưng hoàng đế cảm thú đã chiếm thành của mình đã không nói, lại luôn tỏ ra ngang nhiên như vậy chứ?

Haizz, nhìn hai người tình chàng ý thiếp cấu kết với nhau làm việc xấu y liền phiền, thấy ai đó dựa vào ngực cảm thấy lại càng thêm hận.

Tò về mặt mặt hứng để hoàng thượng nhìn thấy xong, y nhàn nhạt nói: “Thần xin cáo lui.”

Ra khỏi Phụng Tào cung, thấy Như Nguyệt đang bê một khay đàn chứa cánh hoa, y tò mò liếc mắt nhìn, Như Nguyệt cười một tiếng: “Vinh thân vương, ngài lại nhàn rồi à?”

“Lớn mặt, sao ngươi dám nói chuyện như vậy với ta?” Ngay cả hạ nhân cũng bắt nạt người ta mà.

“Ngài thật đúng là xem ta là hạ nhân còn ngài là chủ tử sao, bây giờ ta đã là quốc phu nhân, lại còn là Tổng quản cục giám sát, sao ngài có thể om xòm với ta như vậy được chứ?” Nói xong, có chút chảnh chọe bước qua, trong lòng Sở Vinh vô cùng phiền não, tiểu nha đầu này đừng hòng qua được với y: “Như Nguyệt, ngươi lấy cánh hoa để làm gì vậy?”

“Dựa theo màu sắc ép thành nước, sau đó làm phần bột nước, ngoài ra làm son môi cũng không tệ. Đây là phương pháp mới của Như Tâm tỷ tỷ, bên trong phần nước thêm hải táo sao thành hồ, màu sắc và hiệu quả ngài chưa từng thấy qua đâu.”

Chưa từng thấy qua, có gì mà Sở Vinh y còn chưa từng thấy qua sao? Cho nên y vô cùng nhân rồi, đi qua đi lại bên cạnh Như Nguyệt.

Rất nhiều loại hoa cỏ được bỏ chung vào để tồn trữ, mùa đông đến chúng cỏ đặc lại thì màu sắc sẽ càng thêm ** lệ.

Thấy Vinh thân vương, tất cả mọi người đều không khẩn trương cũng không câu thúc.

“Vinh thân vương lại trở về rồi ă?”

“Cái gì gọi là lại trở về hử, bản vương không thể trở về sao?”

Nói xong, y ngồi ở hành lang vừa phe phẩy quạt vừa hóng mát.

“Vinh thân vương, hoàng hậu chúng tôi cùng với hoàng thượng tốt lắm, ngài đừng mò mẫm chen chân vào, nếu không phải hoàng thượng nể mặt ngài là biểu đệ của người, thì ngài sớm đã bị ‘răng rắc’ rồi. Ngài có từng thấy lúc hoàng thượng ‘răng rắc’ người ta chưa?”

Sở Vinh nghe Như Nguyệt nói xong, hừ một tiếng.

Y thật đúng là kẻ siêu cấp rảnh rồi mà, tiêu tốn của buổi chiều ở đây, vậy thì nàng đi vậy.

Cúi thấp đầu, cánh hoa trắng rơi trên bả vai hần, đột nhiên Sở Vinh cảm thấy có chút tịch mịch.

Thái Thái một chút cũng không thích y, tại sao vậy, tại sao –

Một lần lại một lần tự hỏi, xong lại cố chấp nghĩ, ta sẽ không thay đổi.

Rõ ràng đang là ban ngày, Bánh Bao lại cảm thấy rừng mình sợ hãi, đây chính là cảm giác có người để mắt đến mình.

“Ta cảm thấy, Sở Vinh đã đến lúc thành gia rồi.” Sở Cuồng vừa hớp một ngụm trà, vừa nhìn sắc mặt Bánh Bao, thấy nàng tán thành, gật đầu một cái.

Sở Cuồng lập tức nở một nụ cười gian trá trên môi, thừa dịp người nào đó không để tâm, giả vờ tốt bụng bảo: “Haiz, ta sẽ bảo phủ nội vụ bắt tay tiến hành việc này cho Vinh thân vương.”

Tìm cho Sở Vinh một người lợi hại, càng lợi hại càng tốt, hơn nữa phải là một cạp mẹ mới được.

Sở Cuồng hạ chỉ cho phủ nội vụ, “Chọn lựa một con cạp mẹ trong kinh thành gả cho Vinh thân vương làm vương phi.”

Hần căn bản cũng không cho hoàng hậu biết, ngoài miệng lại bảo tìm cho Sở Vinh một nương tử thật hiền thực, tài hoa xuất chúng.

Bánh Bao vốn không hoài nghi gì, nhưng khi nghe thấy hần lại ngược lại lại nảy sinh nghi ngờ.

Tìm người hỏi thăm một chút, nàng mới sững sờ, cái gì, hần lại công báo thù tư, tìm một con cạp mẹ cho Sở Vinh?

Trong lòng nàng, mặc dù Sở Vinh không là người nàng yêu, nhưng ít nhất cũng giống như tỷ đệ, mặc dù tên Sở Vinh gốc này lớn hơn nàng mấy tuổi, trên thực tế lòng nàng lại xem hần như là một đệ đệ vậy.

Quả thật là ghê tởm, Thái Thái nâng cao bụng, trong lòng nghĩ, Sở Cuồng dám làm bậy sau lưng nàng ă.

Hừ hừ.

“Như Nguyệt Như Tâm!”

Như Tâm tới trước, Như Nguyệt tới sau.

Không biết là hoàng hậu có chuyện gì đây.

“Các em giúp bản cung đi hỏi thăm một chút trong thành có bao nhiêu nữ tử hiền lương thực đức. Nhớ nhất định phải là lên hỏi thăm, không được cho hoàng thượng biết đấy.”

Vốn đang mang thai nên nàng buồn bực đến phát điên, bây giờ nàng quyết định muốn đùa cái tên Sở Cuồng trướng thổi này một chút mới được.

“Nương nương, người muốn Vinh thân vương thành thân ă?”

“Ừ, hoàng thượng tìm cạp mẹ trong kinh thành, bản cung lại muốn tìm cừ non, để xem cuối cùng ai được như ý!”

“Vậy nương nương, tiêu chuẩn của cừ non là gì ă?”

“Tiêu chuẩn là biết xuống bếp, dịu dàng như nước, quan trọng là phải lương thiện, tuyệt đối không thể là cái loại có thể bắt nạt Sở Vinh. Như Nguyệt, em đến phủ thân vương một chuyến, hỏi y một chút đi.” Dù sao người lấy cũng là Sở Vinh mà.

Thật ra theo Như Nguyệt, nên tìm cho Sở Vinh một con cạp mẹ mới đúng, nam nhân này ham chơi vô cùng, nếu tìm một quả hồng mềm theo ý y, không biết nàng ta sẽ đáng thương thành cái dạng gì nữa, không nghĩ đến nương nương lại còn bao che cho y như vậy.”

Như Nguyệt ngồi vào xe ngựa trực tiếp đi phủ thân vương, lại thấy Sở Vinh mặt đang thối ra.

“Ngươi tới làm gì?”

“Ta tới giúp hoàng hậu nương nương hỏi ngài mấy vấn đề.”

Về mặt y là đang tức giận sao? Nhưng sao lại tỏ ra tức giận với nàng chứ, Như Nguyệt nhếch mày: “Vinh thân vương, không phải là ngài không rõ tình huống bây giờ, ngài nên biết hoàng hậu nương nương là vì muốn tốt cho ngài thôi.” Nói xong, vượt qua Sở Vinh đi thẳng vào vương phủ, khéo mắt lại vẫn nhìn y.

“Hoàng hậu nương nương hỏi ngài, thích dạng nữ tử như thế nào?”

“Ta không thích dạng gì cả.”

“Không thích? Vậy ngài chờ hoàng thượng tìm cho mình một con cạp mẹ đi, cho cả đời đều gặp phải cảnh khổ sở, giờ ngài giận dữ mà nói với ta như vậy, vậy thì ngoan ngoãn chấp nhận đi!”

Sở Vinh tức gần chết, trừng mắt nhìn xú nha đầu nói chuyện bóp chất kia: “Như Nguyệt, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ, dù ngươi có là quốc phu nhân, bốn vương lại là vương gia, ngươi dám làm cản trước mặt bốn vương sao?”

“Tính khí vương gian cũng không vừa, dọa sợ Như Nguyệt ta rồi đấy.” Nàng nâng mí mắt: “Vương gia, tốt nhất là ngài nên suy nghĩ cẩn thận nghiêm túc vào nha.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 251: Tác Hợp Uyên Ương

“Chỉ cần đừng giống như ngươi, dù có lấy chó lấy mèo bốn vương cũng lấy!”

“Cái gì, ngài dám mắng ta sao!”

“Bốn vương mắng ngươi lúc nào hử?”

“Ngài chính là mắng ta, ngài nói, lấy chó lấy mèo thì được, chứ không thèm lấy ta, chẳng phải là nói ta ngay cả chó mèo cũng không bằng sao?”

“Hử, ngươi là muốn gả cho bốn vương sao? Bốn vương thấy hoàng thượng cũng không cần đi khắp nơi tìm cạp mẹ rồi, ngươi trở về soi gương thử xem, y hệt con cạp mẹ, lại còn mặc đồ, cài hoa, lại là mẫu đơn nữa chứ, xấu muốn chết, xấu hơn cả lợn nữa!”

“Á ồ, cái đồ khốn kiếp này!”

“Ngươi cái đồ xấu xí, không tự biết mình ra sao lại còn dám nói lão tử!”

Như Nguyệt giận đến mắt khôn, một cước đạp bay Sở Vinh, nấc lên đến tận chạc ba cây đại thụ.

Nàng giơ quả đấm: “Cái này là ngươi tự tìm đấy, ta cho ngươi biết, ngươi tốt nhất là đừng đi tìm hoàng hậu nương nương tố cáo, nếu ngươi dám làm vậy, lần sau gặp ngươi, ta nhất định cắt mũi ngươi cho mà xem!” Nàng nói xong, lại dứ dứ quả đấm.

Thật sự Như Nguyệt chưa từng gặp qua loại người vô lại như Sở Vinh vậy, ăn chơi trác táng còn tưởng mình giỏi lắm.

Động một chút lại gọi là nàng là nô tỳ, phi, nàng chỉ là nô tỳ của mỗi hoàng thượng và hoàng hậu mà thôi, từ lúc mà mà tên Sở Vinh thối tha kia lại dám gọi nàng là nô tỳ như thế. Phi phò trở về cung, bữa tối đã được nấu xong, nàng dùng bữa bạc kiểm tra rồi, mới sai tiểu cung nữ bưng đồ ăn lên.

Hôm nay Sở Cường không đến đây dùng bữa, vừa đúng lúc để Thái Thái hỏi thăm một chút về Sở Vinh, đến tốt cùng là hấn thích dạng nữ tử như thế

nào.

Như Nguyệt, Như Tâm, còn có cả Như Ý vừa mới hoàn tục từ chùa trở về, đang dùng bữa với nàng.

“Như Nguyệt, Sở Vinh nói thế nào?”

“À, vương gia chưa nói, nhưng ngài ấy đã vẽ ra luôn rồi ạ.” Thật ra đó là nàng đã tự mình mò mẫm vẽ một bức họa đấy, mở ra, “Đây ạ.”

Mọi người cùng tiến tới nhìn thử, ánh mắt rơi vào trên đó, Thái Thái nhìn thấy một gương mặt như tấm bia ngấm, cùng với một đôi ánh mắt không đối xứng, môi thì dày như lạp xưởng, còn có lỗ tai thì như đồng tiền, còn lỗ mũi to như củ khoai.

“Trời đất ơi, đây là một yêu tinh nha.” Thái Thái sùng sốt: “Mà yêu tinh còn đẹp hơn vậy cơ.”

Như Nguyệt bung chén com ăn, miệng lẩm bẩm: “Hắn thích như vậy đấy ạ, Vinh thân vương nói, môi dày, mũi ta là phúc tướng. Mắt to mắt nhỏ, lỗ tai nhỏ là tài tướng.”

“.....” Thái Thái nhìn Như Nguyệt.

Như Nguyệt nói: “Dù sao người như Vinh thân vương, ai có thể rõ ràng tâm tư của ngài ấy được.” Nàng còn lắc đầu than thở: “Em cũng thật giệt mình nha, nương nương, người xem người như vậy có dễ tìm không ạ?”

“Tướng mạo xác thực có hơi đặc biệt, em nói xem, hần muốn tìm người như vậy hay sao?”

“Vương gia nói, chỉ cần ăn hết lại nằm, ngốc ngốc, không cần phải có học thức, vương gia thích như vậy đấy ạ.”

Thái Thái lại liếc mắt về phía bức họa kia, lại nhìn Như Nguyệt cúi đầu, thế nào cũng thấy trong đấy có điều mờ ám.

“Như Tâm, em lại đi lần nữa đi.”

“Tại sao lại muốn tỷ đi, nương nương, người không tin lời Như Nguyệt nói nha.....”

“Ăn com.” Thái Thái cúi thấp đầu ra lệnh.

Như Nguyệt đảo mắt. Trong lòng Thái Thái suy nghĩ, chẳng lẽ là Sở Vinh đang kháng cự lại nàng, như vậy cũng không phải là cách hay nha.....

Ngày hôm sau, Như Tâm đang muốn đến Vinh thân vương phủ, Như Nguyệt lại khăng khăng muốn đi cùng.

“Như Nguyệt, muội đã đi rồi, lại còn đòi theo làm gì?”

“Muội đi với tỷ tỷ thôi, ngày hôm qua một mình muội đi, trên đường không có ai nói chuyện cùng, buồn lắm.”

Mặc kệ đi, hai người nhân lúc sáng sớm bèn lên đường.

Như Tâm vừa mới gõ cửa, liền nhìn thấy quản gia mặt mày ủ ê.

“Ui cha!” Ông khề kêu lên một tiếng, nhìn hai người bọn họ.

“Hai vị bà cô sao lại đến nữa rồi!”

“Chúng ta đến gặp Vinh thân vương.” Như Tâm mỉm cười dịu dàng nói.

“Đừng nên gặp thì hơn, hôm qua tam cô nương Như Nguyệt đến một lần, kết quả vương nhà nhà chúng tôi gãy hay cây xương sườn, bây giờ vẫn còn nằm ở trên giường! Hôm nay lại đến, chẳng lẽ là muốn bẻ gãy thêm hai cây xương sườn của vương gia nhà chúng tôi nữa sao?”

“Cái gì?!” Như Tâm thất kinh, lạnh lùng trừng mắt nhìn Như Nguyệt một cái, Như Nguyệt hừ: “Muội chỉ bắt cần vung tay mà thôi, ai biết được vương gia liền bay vèo một cái đi ra ngoài, nắc lên cây..... cái này không thể trách muội, muội cũng không biết hắn ở sau lưng muội mà.....”

Như Tâm thờ ơ, nàng mới không thèm tin câu chuyện hoàng đường này của muội ấy đâu, cuống quýt dẫn theo Như Nguyệt đi gặp Sở Vinh, ai ngờ Sở Vinh vừa thấy Như Nguyệt, lập tức trở mặt, mắng: “Khụ khụ khụ, ngươi còn dám tới, ngươi à nô tỳ đã mạn xảo trá này!”

“Ngươi còn nói, ngươi còn dám nói, nói nữa, bà cô đây.....” Quả đắm lại vung lên, thật may là Như Tâm can được: “Vương gia, ngài sao rồi ạ?”

Nhìn thấy bộ dạng đáng như này, vậy.....

“Bỏn vương còn chưa chết, chỉ là sắp chết..... Bỏn vương không muốn nhìn thấy nàng ta, Như Tâm, ngươi dẫn nàng ta đi, nhanh lên một chút, bỏn vương không muốn nhìn thấy à nô tỳ gian xảo này nữa!”

Thiếu chút nữa là Như Nguyệt đã mắng người rồi, thật may là bị Như Tâm kéo ra ngoài.

Nàng cúi đầu, thật ra cũng không phải là cố ý đánh hấn.

Lại còn bị gãy hay cây xương sườn nữa.

Không biết là thật hay giả đây.

“Tốt nhất bây giờ muội nên nghỉ một chút, lát nữa phải nói thể nào với nương nương đi!”

.....

Thái Thái trợn mắt há hốc mồm, ngược lại Sở Cuồng ở một bên lại cười phì: “Nhu Nguyệt, sức người mạnh đấy.”

“Hoàng thượng, thật ra người không biết thôi, không phải sức Nhu Nguyệt mạnh, mà là Vinh thân vương đáng bị đánh!”

“Ha ha ha ha!” Sở Cuồng cười ha hả, đột nhiên suy nghĩ chợt lóe, vừa bảo phủ nội vụ đi tìm cốp mẹ nữa, đây rồi, đây không phải thiên hạ đệ nhất cốp mẹ thì còn là gì nữa, Nhu Nguyệt cùng Sở Vinh, vừa ngon luôn. Trong lòng Sở Cuồng tính toán, “Nhu Nguyệt, người nói trăm nên tìm một vương phi như thế nào cho Vinh thân vương mới phải đây?”

“Theo nô tỳ, nhất định phải tinh thông mười tám thứ võ, Vinh thân vương kia vô cùng xảo quyết, nếu như là người bình thường thì sẽ bị ăn hiếp mất. Tốt nhất là kiếm người mà có thể một ngày đánh Vinh thân vương ba lần, khiến hấn rằng rụng đầy đất mới được!”

Thái Thái không nóng không lạnh bỏ một câu: “Không phải là đang nói em sao, Nhu Nguyệt, chẳng lẽ em không nghe ra là hoàng thượng đang nhìn trúng em, muốn gả em cho Sở Vinh sao?!”

Mới rồi quý tâm Sở Cuồng nhúc nhích, sao có thể thoát khỏi ánh mắt nàng được, hấn nói nửa câu, nàng liền đoán ra rồi.

Đề Nhu Nguyệt gả cho Sở Vinh? Hấn nghĩ ngon thật.

“Hoàng thượng, không phải người thật sự nghĩ vậy đi chứ, người đừng hại nô tỳ, nô tỳ muốn theo nương nương cả đời, nô tỳ không thèm lấy chồng lại càng không muốn gả cho tên Vinh thân vương ngu ngốc kia!”

“Khụ khụ khụ..... Trăm thật không nghĩ đến, các người đa tâm quá.”

Liếc mắt nhìn Bánh Bao một cái, hấn yên lặng uống trà, trên mặt lại lộ ra một nụ cười âm trầm đến dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Nhân Yêu

Lại sử dụng lại quý tâm này với nàng, về mặt Thái Thái như đưa đám, về mặt Nhu Nguyệt cũng như đưa đám, cuối cùng Nhu Ý nói một câu: “Em thấy hoàng thượng sẽ khẳng khái làm theo ý mình cho mà xem” Tốt xấu gì nàng cũng sống chung với Sở Cuồng ba năm, đối với tính bướng bỉnh của hấn cũng có phần hiểu biết, nhất là khi nhìn thấy nụ cười cuối cùng đó của hấn. Nhưng mà bảo Nhu Nguyệt gả cho Sở Vinh chẳng khác nào bảo nàng làm ra chuyện mưu sát chồng cả.

Nàng hét lên: “Em không muốn em không muốn không muốn!” Siết chặt thanh đao nhỏ trong tay, bấm nát chuỗi tiêu trên bàn: “Nếu hoàng thượng thật sự bức em gả cho Sở Vinh, em liền cắt hấn ta thành từng cục cho mà xem.” Trong mắt hiện lên tia sáng hung dữ, nhưng nàng lại mau chóng nhụt chí: “Nương nương, em không muốn.....”

“Ta biết, không những em không muốn, ngay cả bản nương nương cũng không đồng ý, em gả cho Sở Vinh, hấn nhất định sẽ bị em hại chết.” Hai người kia, làm cách nào Thái Thái cũng không thể liên hệ họ lại một chỗ được, Sở Cuồng đây là ghép bầy ghép bạ cả, nhưng nàng cũng không quên lâm bâm thêm một câu: “Thật ra Sở Vinh cũng là một người tốt nha.”

“Nương nương, người tốt trong thiên hạ quá nhiều, chẳng lẽ muốn Nhu Nguyệt thích hết sao, lại nói đời này Nhu Nguyệt cũng không muốn rời đi nương nương và các tỷ tỷ.”

“Ta lại nghĩ, tương lai sẽ gả các em ra ngoài.”

Lòng ba người trầm xuống.

“Thật ra mục đích lớn nhất của hoàng thượng, chính là muốn đối nghịch với bản cung, hẳn nhất định biết bản cung đang âm thầm tìm một nữ tử hiền lương thực đức.”

Hừ, đã biết rõ tâm ý của nàng, vì có gì đối với vấn đề Sở Vinh thì Sở Cường lại trở nên hẹp hòi như vậy chứ.

Giống như hẳn đang nghẹn tức, nên mới cột chung hai người một chỗ, mục đích chính là muốn hành hạ Sở Vinh! Đáng giận nhất, hẳn thậm chí lại một lòng cuốn Như Nguyệt vào đó, hừ, nam nhân ghê tởm. Suy nghĩ một hồi lại thấy thắt lưng đau nhức, nàng bèn ngồi lên giường, dùng quạt phe phẩy.

“Bánh Bao, sao lại đi ngủ sớm như vậy?” Mới rồi Sở Cường đi xử lý một ít chuyện, giờ mới quay trở lại, ngồi xuống cạnh Bánh Bao, cầm quạt lên quạt giúp nàng: “Biết trẩm vừa đi làm gì không? Là đi làm một cây quạt có thể tự mình chuyển động, mùa hè để ở trong phòng nàng, trẩm cũng an tâm. Hơn nữa không giống nô tỳ quạt lúc nhanh lúc chậm như vậy, cũng sắp tới giữa hè rồi, như vậy cũng mát hơn.”

“Sở Cường, ta hỏi chàng, tại sao chàng nhất định phải tìm cho Sở Vinh một nữ tử đã man để làm vương phi?” Nàng nói, dùng ngón tay đâm đâm vai hẳn: “Chàng là vẫn còn so đo đúng không, ta đã sớm nói rồi, ta với Sở Vinh giống như tỷ đệ vậy.”

“Tỷ đệ, nàng cho rằng chỉ cần vóc người béo hơn một chút là có thể làm tỷ tỷ của người ta sao? Sở Vinh lớn tuổi hơn nàng rất nhiều!” Hẳn có chút không vui, sau đó nắm lấy tay nàng nói: “Ánh mắt Sở Vinh mỗi khi nhìn nàng, nàng phát hiện không?”

“Ta phát hiện cái gì? Sở Vinh chỉ là tính tình có chút trẻ con, chàng lại đi ghen với trẻ con làm chi, cũng đã hơn ba mươi tuổi đầu rồi, thật là ngây thơ!”

Ông trời, chỉ vì tên Sở Vinh chết tiệt đó, lại nói hẳn ngây thơ! Vậy thì hẳn ngây thơ cho nàng xem, cúi đầu chui vào ngực nàng, lạnh lùng cười một tiếng, cười đến tóc nàng cũng dựng lên.

“Ha ha ha ha, hoàng hậu yên tâm đi, trẩm nhất định sẽ không bạc đãi đệ đệ Sở Vinh của nàng đâu!”

“Không thể là Như Nguyệt được!”

“Tại sao không thể là Như Nguyệt! Chẳng lẽ Như Nguyệt lại không xứng với Sở Vinh sao?”

“Không phải, không phải là Như Nguyệt không xứng với Sở Vinh, cũng không phải là Sở Vinh không xứng với Như Nguyệt, mà là hai người kia, chàng cũng thấy đấy, Như Nguyệt nhìn thấy Sở Vinh thì hận không thể róc xương róc thịt y, hai người bọn họ mà ở chung một chỗ, sẽ nào thành lưỡng bại câu thương mất thôi.”

“Hừ hừ, trẩm không hiểu, làm sao hoàng hậu nương nương lại tin chắc loại nữ tử hiền dịu ở chung một chỗ với Sở Vinh sẽ tốt hơn được nhỉ? Chưa chắc là như vậy đâu, có khi bị Như Nguyệt đáng vài bận, Sở Vinh sẽ ngoan hơn, cái này gọi là dưới đòn roi mới thành phu quân tốt đấy!”

“Vậy ta cũng nên đánh chàng xem thử!” Nói xong, nàng giơ tay lên hung hẳn vỗ vào ngực hẳn hai cái, “Chàng là phu quân tốt, thì không nên đối nghịch với ta!”

“Được được được..... Tất cả đều nghe theo nàng.....” Trong lòng lại thầm nói, ngoại trừ chuyện Sở Vinh thôi, cái tên tiểu tử này, không cho y một vòng kim cô (của Tôn Ngộ Không ý :>), thì có lẽ hẳn vẫn còn tơ tưởng đến Bánh Bao nhà hẳn hoài mất.

“Chàng thật sự đồng ý sao?” Thái Thái dụ đi một chút, nháy mắt hỏi.

“Chắc là vậy.”

“Cái gì gọi là chắc vậy chứ!”

“Cùng lắm là trẩm đáp ứng nàng, có thể không phải là Như Nguyệt, nhưng tên tiểu tử Sở Vinh này phải thành thân là chuyện chắc chắn rồi.”

Vinh thân vương phi.

“Vương gia, để nô tài kê thêm cái gối đầu cho vương gia.”

“Ui da, đau quá!” Hẳn đau, toát cả một thân mồ hôi lạnh.

Quản gia nhìn đến đau cả lòng.

Tiểu nha đầu kia ra tay cũng thật quá ác mà.

“Vương gia, ngài, sao ngài lại dậy làm chi?”

Sở Vinh nhìn đau bò dậy, hai cây xương sườn của hẳn suýt nữa là bị đứt lìa ra, thái y nói, ít nhất phải tĩnh dưỡng mấy ngày, mới có thể hết đau được.

“Nếu như nàng làm gãy xương sườn bốn vương, chờ bốn vương khỏe rồi, phải đi bẻ gãy xương cả người nàng mới được!”

“Vương gia, khi ngài nói chuyện hình như không bị đau.....”

“Đau.” Hấn phản nản.

Sau đó đột nhiên toát ra một suy nghĩ, bèn ra lệnh: “Ông đi tìm một thợ may, sau đó đến Xuân Phong lâu tìm Như Tuyết cô nương đến đây.”

“Vương gia ngài định may đồ ạ? Không đúng, là ngài đi tìm Như Tuyết cô nương, nhưng mà giờ ngài không được nhúc nhích mà!”

“Ta tìm nàng tới là vì có việc khác!” Nô tài chết bầm dấm nghĩ bậy đi đâu thế.

Thợ may sau khi vào vương phủ, liền được đưa đến chỗ Sở Vinh.

Sở Vinh nằm trên giường bệnh, nói: “Ngươi đo cho bốn vương, sau đó may cho bốn vương một bộ nữ trang.”

“À? Vương gia muốn may nữ trang???” Hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Ngu xuẩn, bảo ngươi làm thì ngươi cứ làm, nói nhảm vậy làm gì?!”

“Vương gia muốn mặc sao ạ?”

“Bốn vương không mặc, chẳng lẽ là để ngươi mặc?”

“Nhưng vương gia là..... nam nhân mà.....”

“Ai nói bốn vương là nam nhân? Bốn vương rõ ràng là nữ nhân!” Hấn hằm hè: “Con mắt nào của ngươi thấy bốn vương là nam nhân chứ?”

“Vương gia, ngài ngài..... ngài điên rồi!”

Sở Vinh nũng nịu rên rỉ: “Thật là đau, thật là đau quá.....” Sau đó làm động tác lan hoa chi (động tác mà mấy bạn công công hay mấy bạn nữ thường làm trong phim ấy =))))): “Thợ may, ngươi thấy bốn vương có xinh đẹp hay không?” Thật ra dung mạo của hấn rất tuần tú, nhưng mà, hình tượng nam nhân tuần tú, kết hợp với động tác lan hoa chi này, thợ may nhìn rất là muốn đi chết!!

“Vương gia, đừng đùa vậy!”

Quản gia cũng nói: “Vương gia, ngài đừng giỡn nữa!”

Hấn lấy một chiếc khăn tay ra, nói: “Ai nói giỡn với các ngươi, bốn vương, trời sinh không phải đã là nữ nhân sao!”

Điên rồi điên rồi, vương gia bị Như Nguyệt cô nương đánh hư đầu rồi.

Lần này là bị điên thật rồi.

Nhìn những việc vương gia làm đi, may đồ.

Tự mình ăn mặc trang điểm xinh đẹp như một ** phụ.

Lại học dáng đi của nữ nhân với Như Tuyết cô nương của Xuân Phong lâu.

Nói chuyện, ăn cơm, lại làm động tác lan hoa chi thật xinh đẹp.

Nói năng nũng nịu, vẫn nhã như một đại cô nương.

Huống chi lại còn mang trang sức, thật ra cũng có vài phần thủy mị.

“Là ai đã biến con trai của bốn vương thành như vậy, đây, rõ ràng là một nhân yêu! Nhân yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Chọn Phò Mã Cho Ngươi

Ánh mắt của hấn rất mê mang, lại mang chút ngây ngơ.

Đại phu nói vương gia bị mắc chứng rối loạn tâm thần.

Cái gọi là rối loạn tâm thần, chính là đối này sinh một số sai lệch đối với chính bản thân mình, ví dụ như rõ ràng là nam, nhưng lại cho mình là nữ.

Theo ý lão vương gia, tất cả mọi người phải trông chừng thân vương cho kỹ, đừng để hắn chạy rong ngoài đường gây mất thể diện.

Nhưng mà buổi sáng tỉnh lại, phòng vương gia lại trống trơn.

Trong một góc ở kinh thành, một cô bé không may bị ngã, đầu gối bị tróc một mảng, chảy thật nhiều máu trông rất đáng thương.

Một đôi bàn tay cầm khăn nhẹ nhàng giúp cô bé lau vết thương, ân cần hỏi: “Sao muội lại không cẩn thận như vậy chứ, chơi một mình để rồi bị thương, về nhà cha mẹ sẽ rất đau lòng đó.” Tiểu cô nương kia héch miệng, cẩn thận nhìn ‘tỷ tỷ’ đã đỡ mình lên, lại còn mua mứt quả cho ăn nữa.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại giống như nam nhân vậy?”

“Có lẽ là vì tỷ tỷ trời sinh nam tướng.”

Có người kinh ngạc a~ lên một tiếng, xông lại kéo cô bé qua, nhặt một củ cải đánh lên trán hắn: “Nhân yêu, dám bắt cóc trẻ con sao?!”

“Đáng chết, ngươi lại dám đánh đại gia!”

“Ta chính là đánh chết nhân yêu nhà ngươi đấy!”

Dưa chuột, rau củ thối đều bị ném qua.

Hại hắn phải dùng tay đỡ một hồi lâu.

Một đám điều dân.

Hắn thông dong ung dung phui sạch những thứ chật vật không chịu nổi trên đầu mình.

Đột nhiên bị nữ tử đứng ở trước mặt chuyển từ nghi ngờ liên tiếp sang nhìn không bật cười khiến cho giật mình.

“Tại sao lại là ngươi?”

“Vương gia, ngài còn không biết sao, chuyện của ngài đã bị truyền ra, bây giờ trong kinh thành ai cũng biết vương gia ngài bị rối loạn tâm thần đấy.”

“Cả kinh thành ai cũng biết vương gia tự cho mình là nữ nhân cả.”

“Dĩ nhiên hoàng hậu nương nương cũng nghe thấy, cho nên bảo ta đến xem một chút, đến tột cùng là ngài bị bệnh nghiêm trọng đến mức nào, thuận tiện dẫn ngài vào cung luôn.”

“Ta không vào cung, tại sao lại muốn ta tiến cung?”

“Vương gia, ngài thật sự cho mình là nữ nhân.” Nói thật không biết cách nào tin tưởng ngài được, bởi vì trông ngài rất giả dối.

Nhưng thấy hắn nâng lan hoa chỉ lên, dịu dàng cười một tiếng.

Như Nguyệt liền nôn tại chỗ.

“Vương gia, Như Nguyệt muốn còn sống thêm vài năm nữa thì chắc phải ít nhìn ngài mới được.”

Hắn chính là muốn người khác ghê tởm đến chết mới cam tâm, ghê tởm thì họ sẽ không gả cho hắn, ghê tởm cho hoàng thượng hoàng hậu buông tha ý tưởng đi tìm vương phi cho hắn.

Mà bây giờ quan trọng nhất là phải ghê tởm chết Như Nguyệt này trước đã.

“Như Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có biết hoàng hậu nương nương tìm ta làm gì không? Nùng nịu hỏi.

“Đừng, ngài vẫn nên gọi ta là Như Nguyệt thì hơn, còn không bắt đắc dĩ lắm thì ngài gọi ta là nô tỳ cũng được.” Chỉ cần đừng gọi là tỷ tỷ, nàng chịu không nổi đã kích này nha.

Nhưng hắn lại làm như không sao cả, tay nhẹ khoác lên vai Như Nguyệt: “Như Nguyệt, ngươi trang điểm có chút vấn đề, hôm nào đó chúng ta cùng bàn luận một chút, với lại để ta chỉ cho cách ăn mặc đẹp hơn, sao?”

Ăn mặc? Thôi đi, ăn mặc như nhân yêu nhà ngươi sao? Như Nguyệt thật có chút hoài nghi, hắn là uống nhầm thuốc hoặc bị đánh tàn tật, sao lại có thể tàn tật đến trình độ này chứ. Như Nguyệt nhìn hắn, lông mày đen kịt, tay áo che miệng.

“Cái đó, vương gia, quả thật ta đã đánh ngài thành như vậy, thì có lẽ ta nên vì ngài mà phụ trách mới được.”

“Giữa tỷ muội còn nói cái gì mà phụ trách chứ?” Hấn cực kỳ rộng lượng, cực kỳ phóng khoáng.

Chỉ thấy hấn dọc đường rêu rao khắp nơi, phe phẩy chiếc khăn tay màu phấn, gặp ai cũng kêu ca ca tỷ tỷ. Vừa nhìn còn tưởng là cô nương thanh lâu.

“Mặc dù ngài tự cho rằng mình là nữ nhân, nhưng ít nhất cũng phải có chút kiêu chề của nữ nhân chứ, đúng không?” Chưa từng thấy qua ai lại liều mạng chà đạp hình tượng của bản thân mình như vậy.

“Đầu thai làm người không dễ dàng, đầu thai vào nhà vương gia lại càng không dễ dàng gì, trong người ngài có một phần tư huyết thống giống hoàng thượng nha. Sao lại đòi phong bại tục như vậy chứ?”

“Như Nguyệt muội muội, muội nói chuyện một chút cũng không giống nữ hài tử, cũng không đáng yêu gì cả.”

Mới rồi còn gọi Như Nguyệt tỷ tỷ, giờ lại biến thành Như Nguyệt muội muội.

Tóm lại nàng có chút phiền, lạnh lùng mắng: “Ngươi đừng có nằm mơ, dùng cách này để tránh chi hôn của hoàng thượng, đây là việc không thể thực hiện được.”

“Như Nguyệt tỷ tỷ, tỷ xem, đêm nay trăng thật sáng tròn nha.”

“Trăng sáng?” Kỳ lạ, ban ngày lấy đâu ra trăng sáng.

Khi Sở Cuồng cùng Thái Thái một lần nữa gặp lại vị biểu đệ này, thì hấn cảm thấy cảm phục tự đáy lòng.

Đây là người sao, rõ ràng chính là một nhân yêu nha.”

“Sở Vinh, đến tột cùng ngươi muốn thế nào?” Thái Thái thật lo lắng, nếu thật là đầu óc xảy ra vấn đề, thì tiêu rồi.

“Hoàng thượng, tâu thật xinh đẹp, phần tâu dùng có phải được đặc chế trong hoàng cung không, thật tốt.” Vươn ngón tay tới, định sờ sờ mặt nàng, lại bị Sở Cuồng ngăn lại, hấn hừ lạnh: “Sở Vinh, ngươi xác định ngươi là nữ nhân sao?”

“Dạ.”

“Vậy ngươi có phát hiện mình nhiều hơn thứ gì, lại thiếu mất thứ gì không?”

“Phát hiện chứ, bây giờ ta phải tiểu đống, chứ ngày trước toàn là ngồi không hà.”

“Đúng lúc gần đây hậu cung lại cần thêm thái giám, không bằng ngươi đừng làm thân vương nữa, vào cung là thái giám bên cạnh trầm đi?”

Tay Sở Vinh run lên, rất nhanh lắc đầu một cái: “Không được, làm thái giám sẽ không thể xuất cung, Sở Vinh còn phải gả cho người ta nữa.”

Sở Cuồng cùng Bánh Bao liếc nhau. Bánh Bao đã hoàn toàn bị người này làm cho đầu óc choáng váng lên rồi.

Sở Cuồng cười một tiếng: “Đúng vậy, xem ra trầm không cần phải tìm vương phi cho ngươi, mà phải tìm phò mã mới đúng.”

“Phò mã?!”

“Ừ, để trầm suy nghĩ từ, lần này nên chọn phò mã ở trong nước như thế nào cho ngươi đây?”

Thật đáng hận, hấn chính là vì không muốn bị bức phải đón dâu mà thôi, bây giờ có lẽ trong kinh thành sẽ không còn nữ nhân nào nguyện ý cả cho hấn nữa. Nhưng Sở Cuồng này, lại muốn chọn phò mã cho hấn.

Có còn là con người không đây?

Bánh Bao nói: “Chọn phò mã gì chứ?”

“Hoàng hậu yên tâm, trầm làm chủ rồi, sắc phong Vinh thân vương làm Vinh công chúa (chết thôi =))) đi, trầm sẽ chọn cho hấn một mỹ nam tử làm phò mã.”

“Hoàng thượng, sao người có thể điên khùng giống Sở Vinh như vậy được.”

Đúng vậy, trong lòng Sở Vinh nghĩ, sao hấn lại muốn điên khùng theo mình, nhưng vẫn cắn răng một cái, cười dịu dàng: “Chọn phò mã cũng được mà. Vui quá, hoàng thượng chọn phò mã cho ta~”

Ban đêm, Thái Thái vẫn còn lo lắng cho Sở Vinh, không biết là hấn thật tình hay giả bộ nữa.

Nhưng từ chuyện ngày hôm nay, giống như là thật vậy.

Một đôi tay vươn đến kéo nàng lên giường nghỉ ngơi.

“Sao chàng lại náo loạn theo Sở Vinh như vậy được?”

“Ha ha ha, náo gì, không phải chọn phò mã thật sự mà, yên tâm đi, trẫm biết hấn là đang ý cố trốn tránh việc chọn vương phi mới nghĩ ra kế này. Cho nên chẳng qua trẫm chỉ thuận nước đẩy thuyền, dù sao, điều trẫm đề ý chính là đến tốt cùng y có thể đừng đem sự chú ý đặt lên người nàng nữa mà thôi, trẫm chẳng quan tâm công chúa phò mã cái gì cả!”

“Sở Cường, chàng thật là quá nhỏ nhen mà.”

“Không đúng, bụng trẫm, chỉ nhỏ nhen khi nàng xảy ra vấn đề với nam nhân khác mà thôi, trẫm dù một hạt cát cũng không thể dung thứ được!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Địa Vị Trên Giang Hồ

Trái lo phải nghĩ đến mấy ngày, giờ mới cảm thấy hai người đó thật đáng giận, dù đối xử tốt với người kia, y cũng tuyệt không có suy nghĩ gì quá phận, chẳng qua yên lặng thích ở trong lòng thôi cũng không được sao? Hoàng thượng quyền cao, có thể tùy ý sắp đặt hôn sự cho người khác không nói, không ngờ tới bây giờ thì ngay cả người kia cũng đã thay đổi, thích dùng quyền thế để áp bức người ta. Sở Vinh y giả điên, lẽ ra bọn họ nên nhìn ra được hấn có bao nhiêu không thích việc này, không nghĩ đến lại vô dụng.

Trong gương, nhìn mình cũng quá kỳ dị, y cầm khăn lên lau sạch sẽ phần trên mặt, lấy trâm cài cắm linh tinh lộn xộn trên đầu để xuống khay. Sở Vinh trầm nghĩ, nếu không thành công thì sẽ chỉ còn lại một con đường, trốn.

Kinh thành, giữa đêm yên tĩnh, hấn cười một con ngựa nhỏ màu đỏ, lặng lẽ rời đi.

Rời đi nơi thương tâm này.

Tạm thời không thể về U Châu, để đỡ bị đám nhân sĩ nhảm chán bắt trở về bức hôn, Sở Vinh đặt chân tới một trấn nhỏ không biết tên, lại tình cờ nghe thấy một chuyện.

“Đại hội võ lâm lần này được tổ chức, nguyên nhân là do võ lâm minh chủ Nhạc Phong bị người sát sát chết mới đây. Cho nên mới muốn triệu tập các anh hùng, chọn lựa người lãnh đạo mọi người vì Nhạc Phong mà báo thù.”

“Nhạc Phong là do ai giết?”

“Là ám sát, làm sao biết được hung thủ?”

“Vậy làm sao báo thù được chứ?”

“Nói trắng ra chính là bọn họ muốn tổ chức một cuộc tỷ thí, mượn danh báo thù để lựa chọn võ lâm minh chủ một lần nữa mà thôi.”

Sở Vinh là người của triều đình, bây giờ đột nhiên nghe được chuyện giang hồ, cảm thấy mới lạ, cho nên kê rượu và thức ăn ngồi cách đó không xa để nghe lén.

“Những người đến lần này phức tạp hơn trước kia rất nhiều, nghe nói người của hai phái chính tà đều muốn tham dự, cho nên người của chính phái nói, bọn họ muốn nhân cơ hội tiêu diệt tà phái. Còn người của tà phái nói, bọn họ muốn nhân cơ hội này để tiêu diệt chính phái.”

Thật buồn cười, Sở Vinh phát hiện, thì ra còn có những loại người đáng cười hơn mình nhiều.

“Các ngươi có nghe nói đến Thương Khung cung không (thương khung: trời xanh)? Đó là đại ma cung giang hồ đệ nhất tà phái. Hơn ba mươi năm trước, cung chủ Thương Khung cung Nhiếp Bình Cô chưa cưới đã làm việc cầu thả với một nam tử thần bí, sinh được một đứa con trai, nghe đồn, thiếu chủ Thương Khung cung mới chân chính là đại ma đầu thao túng thế lực tà phái trên giang hồ, hấn muốn đến tranh chức võ lâm minh chủ, có lẽ, trên giang hồ sẽ khó tránh khỏi một hồi gió tanh mưa máu.”

“Tóm lại, cứ xem là được rồi, chuyện người trong giang hồ, chúng ta làm sao rõ ràng được, uống rượu uống rượu đi.”

Sở Vinh nghe chuyện náo nhiệt, tâm tình xấu mấy ngày trước liền bị quét sạch, dứt khoát thuê một viện trong thành, tiêu dao mấy ngày, chớ được thấy phong thái mấy đại thánh nhân, đại ma đầu, đại mỹ nữ trên giang hồ trong đại hội võ lâm.

Thỉnh thoảng lại nghe không ít thông tin về Thương Khung cung đó.

Nói rằng tới giờ thiếu chủ nhân nơi đó chưa từng dùng chân diện mục của mình, người này luôn mang theo mặt nạ da người.

Lại có người nói, thiếu chủ nhân này từ mười mấy tuổi đã không còn mang mặt nạ nữa, rõ ràng là mang gương mặt hoa phần tuyệt đẹp như thiếu nữ. Sau đó lại không biết vì nguyên nhân gì, hần đột nhiên mai danh ẩn tích, khi xuất hiện lần nữa mới mang theo chiếc mặt nạ.

Giang hồ đệ nhất đại ma đầu? Sở Vinh trầm nghĩ, nếu nói là đại ma đầu, Đại Sở đệ nhất đại ma đầu không phải đương kim hoàng thượng Sở Cuồng thì còn ai nữa.

Hừ, khôn kiếp, hai phu thê kia càng ngày càng kỳ cục.

Y lật người, cầm trái cây nhét vào miệng, nhai ròn rột.

Quá chua –

Nhổ trái chua ra, y tức giận ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, phá hỏng giấc mộng đẹp của hần, sao lại còn người đến chứ, tiểu tử trong viện này đã sớm bị hần cho lui rồi mà. Sở Vinh đi giày, phe phẩy quạt sai bước ra ngoài.

“Người nào đó!” Tay vừa kéo cửa ra, sừng sốt.

“A— Sao lại là các người?”

Trước cửa đứng một tiểu quý phụ châu tròn ngọc sáng, hơn nữa bụng lại khê nhô, phía sau quý phụ đi theo ba nha hoàn, Như Tâm, Như Nguyệt, Khảm Mai.

Hần rời khỏi kinh thành đã bị người theo dõi, cho nên, còn có thể trốn ở đâu được chứ?

Nàng cũng tự đến nhìn xem, nói nhỏ: “Có rất nhiều phòng, xem ra là ở được.”

Sở Vinh chỉ còn nước sững sờ, nhìn chăm chăm nàng.

Ngoài cánh cửa có một người bước vào: “Sở Vinh, bệnh của ngươi đỡ rồi sao?” Người nói chuyện gương mặt vô cảm, sau đó cao ngạo nhìn quanh bốn phía: “Ngươi thật đúng là biết cách nhân hạ, tương lai chờ ngươi thành thân, trăm nhất định an bài thêm ít chuyện cho ngươi làm.”

Hần cảm thấy y rành rồi nên khó chịu có đúng không?

Cúi đầu, kiềm nén tức giận, y ủ rũ nói: “Làm phiền ngài đây phải đi tìm ta, thật sự là sợ hãi sợ hãi...”

“Ngươi nghĩ sai rồi, bệ hạ là tới xem đại hội võ lâm cơ.”

Tuy nói giang hồ và triều đình là hai chốn cách biệt, nhưng triều đình tuyệt đối sẽ không buông tha quản chế những người này, Sở Cuồng sớm đã nghe gần đây tình hình giang hồ có chút phức tạp, cho nên đề ý nhiều hơn.

Thuận tiện mang Bánh Bao đi chơi hóng mát.

Chuyện hoàng cung tạm thời giao cho nhạc phụ.

Chuyện hậu cung tạm thời giao cho Như Ý.

Bánh Bao thấy đi đủ rồi, “Được rồi, tạm thời nghỉ lại.”

Hai nam nhân cùng quay đầu lại, Sở Vinh đứng không dám nhúc nhích, bàn tay to của Sở Cuồng nắm lấy thất lưng nàng: “Nhìn nàng đi đường xóc nảy ta cứ lo lắng mãi, thật là không nên mang nàng theo.”

“Chàng nói rồi mà, không bao giờ rời xa ta nữa, là chàng nói đấy nhé.”

Sở Vinh nôn, nhìn không nổi hai người liếc mắt đưa tình lộ liễu như vậy, đã biết quan hệ bọn họ tốt rồi, có thể đóng cửa lại nói với nhau được hay không?

Sở Vinh có chút suy sụp đứng ngoài cửa, mấy nô tỳ đem bao lớn bao nhỏ vào nhà sắp xếp.

Như Nguyệt nhìn Sở Vinh, cười lạnh lẽo: “Hoàng thượng cùng nương nương đã nói, nếu ngài lại đi thêm mười dặm đường, ra thôn trấn này, bọn họ sẽ không thêm oán ngài nữa. Ai ngờ, ngài lại ở chỗ này không đi, không đi thì không đi, ngài còn mua một phòng chờ chúng ta đến ở. Kỳ thật ngài trốn không thoát cũng là ngài tự tìm đấy nhé.”

“Như Nguyệt, nhẩn nại của bốn vương là có giới hạn đấy.”

Như Nguyệt đột nhiên quét một cước sát mặt hấn, chế nhạo: “Có giới hạn...Ha ha ha~~~~!”

Sở Cuồng nói, Thương Khung cung này thật không đơn giản, nhiều năm qua đã mua chuộc tập hợp được nhiều cao thủ tà môn như vậy.

Sở Cuồng còn nói, đám tà môn luôn biết an phận đột nhiên xuất động với quy mô lớn, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Sở Cuồng còn nói, có người nói thiếu chủ Thương Khung cung võ công đã đạt đến cảnh giới cao nhất.

Ý nghĩa của cảnh giới cao nhất là người người ngưỡng mộ.

Bánh Bao hơi nâng cằm, nhìn lên...Nàng nhớ cái người được người đời ngưỡng mộ nhất kia, vị bán tiên năm đó Trù thần dẫn đi gặp.

Tay chống cằm, không biết lần này có xuất hiện không nhỉ.

Vườn người ôm lấy cổ Sở Cuồng: “Nặc Nặc, sao chàng lại biết nhiều chuyện giang hồ vậy?”

Đừng nói là, con rồng vàng này, còn có thân phận gì ẩn giấu trên giang hồ, đôi mắt chột phát sáng.

“Nặc, chàng không giấu ta gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Người Trong Giang Hồ

“Đúng vậy, nếu đã bị nàng nhìn ra, đại khái nàng cũng đoán được, trẫm là hoàng đế, tại sao lại có thể không trà trộn vào một vị trí trong giang hồ này được chứ?” Vị trí đó, rất tốt để quan sát tình huống giang hồ gần đây.

Ảnh vệ bên cạnh hấn, thật ra chính là giáo đồ của môn phái mà hấn đã lấy thân phận giáo chủ để thành lập.

Hơn nữa còn có chút danh tiếng.

Gọi là Quỳnh Hoa phái. (tên nữ tính rứa =)))

Quỳnh Hoa phái dùng kiếm thuật rong ruổi giang hồ, là giáo chủ Quỳnh Hoa phái, Sở Cuồng vẫn là có chút địa vị trên giang hồ.

Chỉ là, hấn tuyệt đối là nhân vật thần bí.

“Hoàng thượng là giáo chủ Quỳnh Hoa phái?!” Chắc lưỡi hít hà. Mấy ngày nay Sở Vinh cũng nghe không ít tin đồn về Quỳnh Hoa phái, nghe nói Quỳnh Hoa phái tựa có một Tự Bảo Tồn (chậu châu báu, giống cái nồi cơm không hết của bạn Thạch Sanh í :>), là môn phái cực giàu có, môn đồ cùng giáo chủ cũng rất ít khi lộ diện, bọn họ làm bất cứ chuyện gì cũng giống như thần rồng thấy đầu không thấy đuôi.

Nguyên nhân mà trấn nhỏ này được chọn thành tỷ võ, chính là có phong cảnh tuyệt đẹp. Đây luôn là thánh địa để tiêu khiển của văn nhân mặc khách, du hiệp phú thương (người có học, hiệp khách và phú thương). Nơi đây có một hồ sen, trải dài mười dặm. Sắc xanh bích như một màn lụa khổng lồ rộng trải. Những đóa hoa là thủy mặc điểm trên tấm lụa mỏng ấy. Sau khi Sở Cuồng mang người đi, Bánh Bao đã không thể nhẩn nại được nữa. Thương lượng với mấy người nướn một chiếc thuyền, định du ngoạn trên hồ sen kia. Chuẩn bị sẵn điểm tâm đồ ăn, trà quả để trong hộp. Dùng bình gốm sứ để pha trà, cùng nhau bước lên thuyền.

Như Nguyệt xung phong làm người chèo thuyền.

Sau đó liền phát hiện hai bên bờ sông có không ít nam tử trẻ tuổi đang đứng, dùng chân nhìn ra, dĩ nhiên, bọn họ tuyệt đối không phải đang nhìn chiếc thuyền này. Bánh Bao quan sát kỹ, thấy chiếc thuyền rồng khổng lồ kia dùng trên mặt hồ, dưới thuyền rồng hai ba chục chiếc thuyền con, trên thuyền đều là những cô nương tuổi trẻ mỹ lệ. Không biết là đang làm gì, chẳng qua là đang vẩy những cánh hoa lên mặt nước, cánh hoa rơi xuống là tả, giống như thiên nữ tán hoa, vừa rơi xuống liền tán vào nước, dần chuyển màu tím nhạt, hồng nhạt, theo nước trôi đi. Thái Thái ngồi trên mũi thuyền, thấy dòng nước nhiều màu cùng với thuyền mình gặp nhau.

Lúc này mới thấy rõ, thì ra thứ họ rải, không phải là cánh hoa, mà là một hương liệu hình cánh hoa.

Mùi vị cực thơm.

Lại đi thường yêu đi.

Thấy bên cạnh còn có một chiếc thuyền con đang xem náo nhiệt, Như Nguyệt hỏi: “Này, ông có biết trên thuyền kia là ai không?”

“A, người không biết, làm sao ta biết được.”

“Ông cũng không biết, vậy ông đi qua làm gì?”

“Ta là người chèo thuyền, không phải là ta muốn qua, mà là vị công tử này muốn qua.”

Thì ra trên thuyền của ông ta có một nam tử mặc thanh sam đang ngồi, trên tay cầm trường kiếm. Mặt đầy sát khí.

“Vị công tử này, trên thuyền kia là ai vậy? Người có biết không?”

Thanh sam nam tử kia không nhúc nhích. Thái Thái đưa tay ngăn cản Như Nguyệt đừng đi nhanh, đem thuyền dừng trong một mảng sen, im lặng nhìn động tĩnh phía trước.

Sở Vinh cùng đi theo nói thầm: “Chủ nhân thuyền lớn kia cũng đủ xa xỉ, nhanh này đến từ Ấn Độ, giá trị ngàn vàng, cứ như vậy mà vấy vào trong nước, bấy nhiêu cũng đủ để cả thành xông hương trong một tháng đấy. Theo ta thấy, người mặc áo xanh lúc này chắc là người bất thiện.” Y nói xong, mọi người nhìn thấy người áo xanh kia quả nhiên đã đến gần mép thuyền.

Đột nhiên, hai chiếc thuyền nhỏ chở các tuyệt sắc mỹ nữ hợp lại một chỗ, cô nương đứng trên mũi thuyền, hỏi: “Người tới là ai?”

“Tại hạ Thanh Phong Kiếm Hằng Thực, đến đây để nói chuyện phải trái với Thương Khung giáo chủ, tại sao hắn lại muốn phái người giết chết tiền võ lâm minh chủ Nhạc Phong, bây giờ lại mặt dày đến đây tam gia tỷ võ tìm võ lâm minh chủ. Chẳng lẽ không biết mục đích lần này của chúng tôi, là vì Nhạc Phong báo thù hay sao?”

Hai mỹ nữ liếc nhau một cái, “Chủ nhân chúng ta đã sớm nói rồi, ngài ấy tiếp nhận khiêu chiến của cao thủ các nơi, chẳng qua là chờ đến ngày tỷ võ mà thôi.”

Thiếu chủ Thương Khung cung hôm nay đã thả tiếng gió, tỏ ý muốn nhận trách nhiệm cái chết của Nhạc Phong.

Thanh Phong Kiếm Hằng Thực thật ra là được phái đến thăm dò vị thiếu chủ này, xem võ công của hắn đến tột cùng là cao đến mức nào.

Về mặt hăn lộ vẻ hung ác, cả giận nói: “Hôm nay, ta muốn báo thù cho Nhạc Phong, đắc tội!” Nói xong, thân kiếm thoát vỏ, ‘vèo’ một tiếng, hắn thả người phi thân nhảy lên, thuận thế nắm lấy trường kiếm, xoay người như chim én, giương kiếm chém thẳng về phía hai mỹ nữ.

Ai ngờ, ai mỹ nữ kia lại không nhúc nhích, mắt cũng không chớp, thậm chí còn khẽ ưỡn ngực, chống lại trường kiếm của hăn.

Trong lòng Hằng Thực nói, là các người tự chuốc lấy phiền toái, liền xông lên, giết chết hai mỹ nữ này, cũng coi như thay trời hành đạo.

Vào lúc hăn cơ hồ làm chạm vào hai người thì chỉ thấy một mảnh mưa hoa đậm đặc rơi trên người mình, Hằng Thực hoa cả mắt, lòng thầm than tiêu rồi, sau đó, vèo một tiếng.

Một cánh hoa, thẳng tắp đâm xuyên qua ánh mắt hăn.

Máu phun ra, Hằng Thực như cá lật người rơi xuống nước.

Nhiều tiếng kêu la vang lên.

Lúc này, khi những cánh hoa đánh ngã hăn, uy lực của chúng, lại hết như ám khí sắc bén. Chẳng những đâm thủng mắt hăn, lại khiến đầu hăn đau nhức không thôi.

Ông ông ông

Hắn điên cuồng la hét trên mặt nước, trường kiếm không rời tay, phi thân lên không.

Vèo – cánh hoa cắt gió lướt đi.

Thẳng tắp đâm vào trán hăn, ‘xoẹt’!

Trán hăn bị xuyên thành một cái rãnh, sau đó tất cả mọi người đều thấy hăn, lộn trên không trung một vòng.

Thẳng tắp, rơi xuống nước.

Trước tiên chìm xuống, sau đó, lại từ từ nổi lơ lửng lên –

“Thật là lợi hại” Thái Thái kêu lên.

Như Nguyệt nhìn thấy, vội vàng quay lại mũi thuyền: “Nương nương, nơi này quá nguy hiểm, chúng ta mau đi thôi!” E là sẽ trở thành người khiêu khích, nên đi thì hơn.

Thái Thái lại không chớp mắt nhìn chiếc thuyền kia.

Chợt nghe thấy tiếng đàn, từ trong thuyền truyền ra

Cùng mới một mùi hương thơm.

Một giọng nam dịu dàng mà cũng rất vô tình nói: “Bản tôn đã sớm nói rồi, bất kể là ai muốn tìm bản tôn trả thù, đều phải đợi đến hôm tỷ võ mới được. Cần gì phải phá hỏng nhã hứng du hồ của bản tôn?” Giọng của hắn giống như đang nói bên tai người ta vậy. Như Nguyệt kinh ngạc: “Thiên lý truyền âm!”

“Cái gì gọi là thiên lý truyền âm?”

“Nói đúng hơn, chính là thanh âm này không phải dùng cổ họng nói được, mà là dùng nội lực để kích phát ra, cần phải có công lực rất cao đó. Người này thật không đơn giản, em thấy, chúng ta nên trở về thì hơn.” Thái Thái cảm thấy rất mới lạ, đây là lần đầu tiên, nàng chứng kiến chuyện trong võ lâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Đệ Nhị Mỹ Nữ

Khi Sở Cuồng quay về thì thấy Bánh Bao ngồi ngẩn người, bộ dáng lại giống như đã bị kẻ ở trên thuyền kia câu mất hồn đi vậy. Giọng nói kia, không biết vì sao cứ quẩn quanh bên tai nàng. Giống như là, có chút quen tai. Nàng cau mày, cũng không biết đã từng nghe thấy ở đâu rồi, mắt chớp chớp, có chút hiếu kỳ với bộ dáng của y, mấy ngày nay nàng vẫn thường nghe mọi người đồn về y rất nhiều.

Sở Cuồng khẽ dựa trên bàn, quan sát Bánh Bao đang thất hồn lạc phách, nàng cầm nàng lên, “Sao nàng lại ngơ ngẩn như vậy chứ?”

“Sở Cuồng, cuối cùng hôm nay ta đã biết được cái gì gọi là võ công rồi, lại có người có thể dùng cánh hoa đánh xuyên vào trán người khác nha.”

“Trẫm thấy rồi đấy, nàng lại dám không nghe lời! Chạy loạn cái gì?” Lúc đó hắn ở trên bờ, cũng giật mình vì nội lực cao thâm của người kia. Chẳng qua là không hiểu lắm, tại sao y lại tự nhận mình là hung thủ giết chết võ lâm minh chủ trước tỷ võ, chẳng lẽ, người của tà phái đều có tính khí quái đản như vậy? Sở Cuồng mắng: “Bây giờ nàng không chỉ có một mình, đừng vì nhất thời ham chơi mà chạy loạn, để gặp phải phiền toái, những người trong giang hồ này sẽ không bận tâm nàng là hoàng hậu hay là công chúa đâu, hiểu chưa?”

Bánh Bao cười một tiếng, ngọt ngào ôm lấy hông Sở Cuồng, “Nhưng mà ta thật sự rất tò mò nha, bằng không lần sau chàng dẫn ta cùng đi đi, có chàng trông ta, thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu phải không?”

“Ta nghĩ rồi, dẫn nàng đi cũng được, đến lúc đó, trẫm dùng danh giáo chủ Quỳnh Hoa phái xuất hiện, nàng chính là giáo chủ phụ nhân của trẫm.”

“Người trong giang hồ có biết ta là giáo chủ phụ nhân hay không?”

“Biết.”

“Không ngờ đến ta lại còn có chút địa vị trên giang hồ đấy.”

Đột nhiên lại nghĩ đến, tên giáo chủ kia võ công cao như vậy, Sở Cuồng cũng đứng nên phô trương làm gì, nàng kéo áo hắn: “Ta thấy, chàng đừng tự mình đi tỷ thí, chúng ta ở dưới xem một chút là được rồi.” Nói xong, ấn một nụ hôn lên trán hắn, “Tốt nhất một chữ cũng đừng nói, người giang hồ đã mạn vô cùng, lại hẹp hòi nữa, không cần thận miệng lại bị họ bắt bẻ, coi chừng bị giết cả nhà!”

Buổi tối, Sở Cuồng dẫn Bánh Bao, Sở Vinh cùng đến tửu lâu trong trấn nhỏ dùng cơm tối.

Lại phát hiện tửu lâu náo nhiệt dị thường.

Rất nhiều người giang hồ ra vào tấp nập.

Sở Cuồng tự động che bên cạnh Bánh Bao cùng đám người Như Nguyệt vô cùng khiêm tốn đi lên lầu. Giá tiền phòng bao đã bị người nâng cao lên đến

năm trăm đồng lượng.

Sở Cuồng ngồi không động đậy, Như Nguyệt đem tiền cho chường quỹ: “Lần này phát tài rồi nhĩ?”

“Cô à, giá tiền này chính là thuyền lên theo nước, nhiều người ở đây đều nâng, dĩ nhiên là chúng ta cũng phải nâng lên mới được chứ.”

Sở Cuồng cười một tiếng nói thầm bên tai Bánh Bao: “Chường quỹ này, có lẽ tối mai sẽ bị chết oan chết uổng.”

“Tại sao?” Bánh Bao hỏi lại.

Chợt thấy một người nín lấy cổ áo chường quỹ, đẩy cả Như Nguyệt sang một bên, hùng hổ: “Sao, xem thường mấy môn phái chúng ta sao? Mặc dù chúng ta có kham khổ hơn chút, nhưng có thừa sức để giết các người mất chó nhĩ thấy người thấp này đây!”

“.....”

Chường quỹ còn chưa kịp phản ứng, tên kia đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ, đuôi chường quỹ liền lập tức mềm lại: “Đừng, đừng, là tiểu nhân không hiểu chuyện, tiểu nhân hạ giá xuống là được mà. Tiểu nhân lập tức đi dọn một gian phòng cho mấy vị đại gia liền đây!”

Lúc này, tên hung ác kia mới buông tay, Như Nguyệt lập tức rút bạc từ tay chường quỹ về: “Tiểu này lấy lại vậy, người khác bao nhiêu thì chúng ta bấy nhiêu, khinh thường chúng ta coi tiền như rác sao?” Đột nhiên nàng hiểu được, cái gì gọi là bắt nạt người đang hoạn, mặc dù nói tiền này dù có xài thế nào cũng không hết, nhưng dù sao số tiền này cũng là máu nước mắt người dân nộp thuế lên. Như Nguyệt thu bạc về, chỉ móc ra một nguyên bảo: “Cầm đi, nhiều thôi, nhiều hơn nữa, làm cản ta tiền khoét mắt người giờ!”

Như Nguyệt trở lại, Sở Vinh đen mặt nhe răng: “Điều ngoa thì vẫn là điều ngoa, người điều ngoa, cùng người ta xảo quyết, giống nhau cả thôi!”

“Hừ.” Như Nguyệt làm xong, Thái Thái dựa vào tháp quý phi (giường nhỏ ấy :>) nhìn xuống. Sở Cuồng một thân áo khoác màu vàng nhạt tinh xảo, ngồi cạnh nàng, cũng nhìn theo ánh mắt nàng.

Một nữ tử tuyệt sắc vừa đứng lúc ngẩng đầu lên, thấy được mặt của Bánh Bao và Sở Cuồng.

Lập tức sùng sốt, đôi mắt không hề chớp, nhìn qua nhìn lại mặt Sở Cuồng.

Nhìn thì thôi.

Lại còn đỏ mặt.....

“Sở Cuồng, có người thấy chàng lại đỏ mặt kia.....” Thái Thái nói thầm.

Nàng kia đột nhiên ngượng ngùng cúi đầu, một công tử mang kiếm đứng ở bên cạnh nàng nói, “Đỗ cô nương, chúng ta đi thôi.”

Phía sau nàng lại có rất nhiều nam nhân, “Đỗ cô nương, hôm nay là Trịnh công tử mời, nhưng ngày mai, phải đến phiên chúng tôi đấy nhé.”

Đỗ cô nương kia liếc mắt nhìn Sở Cuồng một cái, lập tức cao ngạo đi thẳng vào.

“Cô nương này là ai?”

“Nữ tử này tên là Đỗ Bạch Quyên. Là giang hồ đệ nhị mỹ nữ.”

Thì ra chẳng qua là thứ hai, Thái Thái cười dựa vào ngực Sở Cuồng hỏi: “Trong giang hồ có bài danh mỹ nam tử không?”

“Tự nhiên là có, vì phu chính là giang hồ đệ nhất mỹ nam tử.” Hắn cười một tiếng, ánh mắt dịu dàng cơ hồ khiến xương nàng như tê rần.

Thái Thái đỏ mặt nói: “Chàng mà dùng ánh mắt này nhìn người khác, ta liền móc mắt chàng.”

“Ha ha, ta biến thành người mù có lợi gì cho nàng chứ?”

Lại muốn cãi nhau rồi đây.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng rầm rầm.

Giống như là có đánh nhau vậy.

Thật ra đây đã là vụ đánh nhau thứ tám trong tuần này.

Nhưng mà lần này là vì Đỗ Bạch Quyên.

Thái Thái đi tới cửa xem, Sở Cuồng liền đóng lại: “Nhìn loại chuyện âm ỉ này làm chi? Cẩn thận lại bị thương đến mình nữa.”

Ai ngờ hần vừa mới nói xong, cửa kia liền rầm một tiếng bị người đưng vỡ.

Nếu không phải có Sở Cuồng dùng thân thể cản lại, suýt nữa đã đưng phải Bánh Bao.

Lần này, Sở Cuồng thật sự nổi giận, dứt khoát mở cửa ra. Xem thử là ai đang làm loạn.

Chỉ thấy, trên đất có một công tử mặc cẩm y.

Mà người ra tay đánh y chính là Đỗ Bạch Quyên.

Đỗ Bạch Quyên thu tay lại, ngượng ngùng nói: “Vị công tử này, đã quấy rầy ngài rồi.”

Sở Cuồng lạnh lùng cười một tiếng, lại không nói một lời, giang tay đóng cửa lại.

Kéo Bánh Bao đang tò mò về tháp quý phi ngồi.

“Ta muốn đi xem!”

“Không có gì để xem cả, nàng xem ta đi.” Nói xong nghiêng đầu lên muốn hôn nàng.

Bánh Bao cắn miệng hần một cái, nói: “Tại sao lại không để ta xem, không phải là đến để xem náo nhiệt sao?”

“Ta cho nàng biết, có người để ý phu quân nàng rồi, nàng còn muốn xem náo nhiệt sao?”

“Ha ha ha, người nào lại đi để ý chàng chứ.”

“Chính là Đỗ Bạch Quyên lúc nãy đấy, nàng nên biết, nàng ta cũng giống như người trong võ lâm vậy, võ công không tệ đâu, mới rồi chính nàng đã đánh người ta đưng vào cửa của chúng ta, không phải là vì muốn tiếp cận thì là gì nữa. Haiz, nữ tử bây giờ, thật là thói đòi bạc bẽo.”

“Cái người này nói rằng sao lại ghê gớm ghê như vậy chứ.” Vừa buồn cười lại vừa đáng giận.

Đang nói, cửa lại bị người nhẹ nhàng gõ.

Giọng nói Đỗ Bạch Quyên vang lên: “Công tử, mới rồi có chút thất lễ, là tiểu nữ từ đến để nói lời xin lỗi.”

Trong lòng Thái Thái sùng sốt, thật đúng là định nghĩ cách tiếp cận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Hoàng Đế Vô Gian Đạo

Trong chốn giang hồ không có bao nhiêu người là thiện nam tín nữ, lại càng không có mấy người là trong tay chưa từng giết người nào. Cho nên nếu như có gặp được vị được gọi là đệ nhị mỹ nữ trong giang hồ kia, hơn nữa còn được cho là dịu dàng lương thiện, đây quả thực rất vô căn cứ. Vị Đỗ Bạch Quyên này có danh hiệu là Ngọc diện tri chu (tri chu: con nhện). Hạng người gì mới bị người ta xưng là tri chu đây?

Khi nhện giết mồi, nó sẽ dùng tơ trói con mồi lại, Đỗ Bạch Quyên này cũng vậy, nhưng nàng không phải dùng tơ, mà là dùng hai sợi lụa trắng thật dài. Thủ pháp hạ độc lại càng thêm lợi hại, tóm lại nàng muốn người ta chết, chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ là một cái tát khiến hần văng vào cửa. Nhìn Bánh Bao ở bên cạnh ngây ngốc không biết gì, thật buồn cười, nàng thật sự muốn nhìn xem đến tốt cùng nàng ta là hạng người gì đây?

“Công tử, tiểu nữ từ có thể đi vào, để đối mặt nói lời xin lỗi hay không?”

Sở Cuồng lạnh đạm nói: “Không cần, mới rồi ngươi cũng không phải là cố ý, ta cũng không phải là người tính toán chi li, nói xin lỗi rồi coi như xong đi, cũng may mắn là không có thương tổn đến nương tử ta là được rồi.”

Đối phương hiển nhiên trầm mặc một chút, lúng túng cười: “Ra vậy, công tử còn mang theo nương tử sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy được, xin không quấy rầy nữa.”

Nàng đi rồi, không lâu sau nghe thấy bên dưới có giọng người nói, Đổ cô nương, nàng định đi sao?

Thái Thái nhìn xuống, Sở Cuồng vội vàng ôm đầu nàng trở về, ánh mắt vừa đúng lúc chạm phải Ngọc diện tri chu Đỗ Bạch Quyên đó.

Trong mắt Đỗ Bạch Quyên rõ ràng có chứa đựng tò mò cùng tình ý, dọa Sở Cuồng phải giật mình.

“Thật giống như lời chàng nói, xem đi, bộ dáng nàng ta như muốn ăn tươi nuốt sống chàng vậy.” Thái Thái cười nói, lại hoàn toàn không thêm đề ý.

“Chờ ta thật sự bị nàng ta ăn rồi, nàng còn cười được sao?”

“Làm sao có thể, nếu chàng không muốn bị nàng ăn, thì thể nào nàng ta cũng không ăn được.”

Sở Cuồng lạnh lùng hỏi ngược lại: “Làm sao nàng lại biết ta không muốn bị nàng ta ăn chứ?”

Từ từ lâu đi ra ngoài, Sở Cuồng phát hiện có người theo dõi mình, cho nên để người đánh xe ngựa vòng một vòng lớn, đi đến nửa đêm canh ba, liền ghé vào một túp lều, sau khi ra ngoài thì đã thay đổi xiêm y khác. Sau đó chia làm nhiều cỗ kiệu tản ra, Sở Cuồng cưỡi ở phía sau.

Hắn phi thân nhảy lên nóc túp lều, quả nhiên nhìn thấy một người áo đen đứng ở trên đó.

“Các hạ một đường đi theo chúng ta, là có ý gì?”

“Ta chỉ phụng mệnh môn chủ chúng ta, mời công tử đến làm khách.”

Hắn đã đoán đúng, mới rồi phải vòng vèo như vậy chính là vì không muốn để người biết chỗ bọn họ đặt chân, nếu không hậu họa vô cùng.

Chẳng qua nếu hôm nay không theo người này đi một chuyến, có lẽ cũng sẽ là hậu họa vô cùng.

Sở Cuồng lạnh lùng nói: “Đẫn đường đi.”

Một chiếc xe ngựa được dẫn đến mang Sở Cuồng đi, mắt hắn bị người che kín, cho nên không thể nhìn thấy con đường phía trước, Sở Cuồng chỉ có thể dựa vào trí nhớ để ghi lại thời gian và phương hướng xe ngựa rẽ khúc. Đang đếm, thì người đánh xe ngoài cửa lại ngắt lời, “Công tử, người đừng đếm nữa, ta thấy, người biết đi vòng vèo, thì ta cũng biết đi vòng vèo, bây giờ ta đã chờ người đi mấy vòng rồi.”

Sở Cuồng ừ rừ, đúng vậy, nếu như y đi vòng, thì hắn có cách nào chứ? Tay cũng đã bị trói chặt rồi.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Xe dừng lại.

Sở Cuồng còn chưa xuống xe đã ngửi thấy một mùi hương nồng đậm.

Sau khi xuống xe, được người dẫn bước lên mấy bậc thang, sau đó mới cởi bịt mắt.

Đây không phải là lần đầu Sở Cuồng trải qua tình huống như vậy, cho nên vẫn giữ được trấn định tự nhiên. Ánh mắt trông về phía xa, thấy một bóng trắng từ bên trong bay ra.

“Rốt cuộc công tử cũng đã tới.”

“Đổ cô nương, đến tốt cùng là người muốn thế nào?”

Đỗ Bạch Quyên dịu dàng lượn lờ nói: “Ta còn chưa từng thấy nam nhân nào lại lạnh lùng với ta như vậy, nhất là khi ta đã chủ động tới cửa như vậy, vẫn trưng ra bản mặt thối kia nữa. Cho nên ta muốn tìm người hỏi một chút, vì sao phải đối với ta như vậy?”

Nữ nhân này không phải là bị giang hồ tung hô quá nên điên rồi đấy chứ?

Sở Cuồng cười nói ha ha: “Ta là chính nhân quân tử nha, chẳng lẽ người hy vọng ai ai gặp người cũng đều có ý xấu, đâm đuổi trước người sao?”

“Thật ra thì, nếu có nam nhân xấu xí khó coi mê đắm sắc đẹp của ta, ta nhất định sẽ giết hắn, chỉ là, thiên hạ đệ nhất giáo chủ Quỳnh Hoa mê đắm nhìn ra, ta lại cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Không ngờ đến nàng ta lại biết thân phận của mình, nhưng cũng không quá kỳ quái, mặc dù hắn rất ít khi hành tẩu giang hồ, nhưng cũng không phải là lần đầu tiên.

Nếu trên võ lâm có chút hoạt động nào đó, hắn cũng sẽ hơi phối hợp đi lại đôi chút.

Nhưng danh hiệu thiên hạ đệ nhất giáo chủ Quỳnh hoa, là do khí chất cao quý cùng dung mạo tuấn mỹ phi phàm của hắn mang tới, chứ cũng không phải là do võ công của hắn cao cường, trên thực tế võ công của hắn chỉ là hạng ba, kiếm pháp mới là hạng nhất, có điều kiếm pháp cũng chỉ là hoa chiêu, chứ trải qua thực tế cũng khá ít, bởi vì hắn thật sự không cần tự thân động thủ cùng người khác. Hơn nữa, hắn cũng không có quá nhiều thời gian để luyện tập

võ công.

Mỗi ngày phê tẩu chương đến trời đen kịt lại.

Có thời gian rảnh thì còn phải tình chàng ý thiếp với Bánh Bao.

Cho nên, hẳn thật sự không hợp với phong cách người giang hồ.

Nhưng mà hành tẩu giang hồ không nhất định là do võ công định đoạt, ví dụ như, dung mạo, độ thần bí, có tiền có thế, sẽ bị nhiều người chú ý hơn nữa cũng sinh ra nhiều tích, tỷ như trước đó vài ngày có người nói rằng Quỳnh Hoa phái của hắn sở dĩ có nhiều tiền như vậy, là bởi vì Quỳnh Hoa phái thường đi trộm quốc khố.

Cái này cần trộm sao..... Hắn chỉ cần lấy mà thôi.....

Đỗ Bạch Quyên lại trở nên mềm mại lại: “Giáo chủ, tin đồn về giá chủ, ta vẫn thường xuyên nghe được, đối với giáo chủ người cũng ngưỡng mộ vô cùng.”

“.....” Sở Cuồng không nói một lời: “Thật ra thì, ta chỉ tới tham gia đại hội luận võ, đối với chuyện khác không hề có hứng thú.”

“Ta chỉ cầu xin một đêm mà thôi.” Nàng nhẹ nhàng đạm bạc nói.

Trong lòng Sở Cuồng cười lạnh, vậy mà nàng ta cũng nói ra miệng được.

Nàng đi tới, ghé vào lỗ tai hắn: “Đêm nay ngươi ở tại với ta, ta liền nói cho ngươi biết, một chuyện về thiếu chủ Thương Khung cung.”

“.....” Làm sao nàng ta biết được hắn đang điều tra chuyện về thiếu chủ của Thương Khung cung?

“Ngươi đang điều tra thiếu chủ Thương Khung, bởi vì thiếu chủ Thương Khung cung nói cho ta biết, y vừa mới giết một giáo đồ của Quỳnh Hoa. Tên giáo đồ to gan đó lại đang cố gắng lên vào Thương Khung cung.”

Xác thực, Sở Cuồng có phái Ảnh vệ đi điều tra về bí mật của Thương Khung cung.

Thật ra thì hắn đã phái Ảnh vệ đi điều tra bí mật của tất cả các môn phái cơ.

Triều đình a, có thể không nhúng tay vào chuyện người giang hồ, nhưng mà ít nhất cũng không thể làm như không thấy.

Mà điều đầu tiên, đó là phải nắm giữ nội tình của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 258: Họa Thủy Cùng Vô Diêm

Thật ra Sở Cuồng đang suy nghĩ vị Ngọc diện tri chu này đã hiểu lắm gì đó rồi, đầu tiên, hắn cũng không phải là quá hiếu kỳ bí mật của Thương Khung cung, dù sao chuyện trong hồ thì để người trong giang hồ giải quyết, trừ phi có một ngày hắn phát giác đám người kia muốn tạo phản, như vậy, dù cho bọn họ có cất giấu bí kíp võ công có thể lên trời xuống đất, cũng không có quan hệ gì lắm nếu hắn muốn giết một người trong võ lâm, và cũng tuyệt đối sẽ không lựa chọn dùng võ công để giết đối phương, mà chọn chiến thuật khác. Hoặc là, hắn nhẹ nhàng sờ khẩu súng mà Pháp đã tiến cống đang cất giấu trên người.

Làm một hoàng đế với kiến thức uyên thâm rộng rãi, tư tưởng của võ lâm nhân sĩ căn bản chênh lệch quá lớn so với hắn, cho nên hắn mới có thể làm hoàng đế. Gương mặt lạnh lùng dưới ánh trăng càng thêm tuấn mỹ, thực tế, Sở Cuồng phát hiện, kể từ khi mình có đứa con thứ hai, cả người càng trở nên có mị lực so với lúc trước (tự kỷ quá =)). Chỉ là mị lực cũng định ** (KT: trường hợp này chắc là định lực, raw lần QT đều ** kiểu này =_=) phải hỗ trợ lẫn nhau. Lúc hai mươi tuổi, Sở Cuồng đã từng thấy qua vị tự xưng là tuyệt sắc mỹ nữ khiến người người hoảng sợ, thì vẫn vô cùng bình tĩnh, lúc hai mươi một tuổi có một đại mỹ nữ chân chính coi hết nằm trên giường, mị thái đầy rẫy với hắn, hắn cũng trấn định tự nhiên quan sát hồi lâu, xem thử có muốn ăn một ngụm hay không.

Hai mươi hai tuổi thì Sở Cuồng bắt đầu giữ mình trong sạch, chỉ tuyển chọn những nữ nhân cần thiết phải ăn.

Đến hai mươi ba tuổi thì cho dù đó là nữ nhân vô cùng cần thiết, hắn cũng chỉ lướt qua một chút.

Sau hai mươi bốn tuổi, bắt đầu trở nên nghiêm khắc, mỗi ngày không cần phải suy nghĩ xem muốn hay là không muốn, tùy tiện lật bài từ mà thôi.

Hai mươi bảy tuổi.

Rất nhiều huynh đệ của hần cũng đã thành gia lập phi, hần thì sao, dưới rất nhiều áp lực cũng kiên quyết không tuyển chọn vương phi mà nhất định muốn đem vị trí này trở thành lợi thế chính trị cho mình trong tương lai, nhưng mà thị thiếp thì vẫn thành đoàn. Sau đó là hoàng tử đang tranh, hần thật đúng là đã ở trong vương phủ sống những ngày ‘hoang ** vô độ’, để cho kẻ khác tưởng rằng hần đã sớm buông tha tất cả, chỉ thiết mỗi ăn chơi sa đọa.

Cho nên nữ nhân, là lớp áo, là lợi thế, là thủ đoạn để lợi dụng.

Nữ nhân dù có xinh đẹp hơn nữa, trong mắt Sở Cường cũng chia thành có thể lợi dụng hoặc không thể lợi dụng mà thôi.

Trừ bỏ chính thế, còn lại căn bản đều không coi là gì cả.

Cho nên vị đệ nhị mỹ nữ giang hồ này đứng trước mặt hần, cũng chỉ giống như miếng súp không có tư vị gì cả, thậm chí nghe nàng dây dưa mà có chút phiền.

Hần chỉ làm người đứng xem, không có ý định bị cuốn vào giang hồ phân tranh, hơn nữa không muốn cùng một dã nữ nhân làm **.

Huống chi loại ** này là chuyện của đám tiểu tử vắt mũi chưa sạch không có kiến thức cùng ngu xuẩn nữ nhân mới có thể làm được.

Ngọc diện tri chu Đỗ Bạch Quyên thấy Sở Cường đứng thẳng, không hề nhúc nhích tựa hồ đang suy tư, bèn đi tới, tay từ từ xoa lên gương mặt hần.

Trong lòng Sở Cường thỉnh linh buồn bực, hần nắm lấy cổ tay nàng, giống như một tảng đá lạnh lùng nói: “Cô nương, nữ tử giang hồ xưa nay vốn hào phóng, nhưng chẳng lẽ đến một chút tự trọng cũng không cần sao? Nữ tử giang hồ cũng không phải là nữ ** thanh lâu.”

Ai ngờ Ngọc diện tri chu hoàn toàn không để ý đến lời châm chọc của hần, ngược lại nói: “Nữ tử giang hồ xác thực không phải nữ ** thanh lâu, nhưng nữ tử giang hồ cũng không quá để ý chuyện mình qua lại với nam nhân mà mình coi trọng.” Trong mắt nàng ta, Sở Cường quả thật là một khối lương cao mỹ vị khiến người ta phải thèm **. Trong nháy mắt khiến Sở Cường nhớ lại chuyện về Đường Tam Tạng cùng với nhện tinh.

“Người biết không, nếu như người không phải là nữ nhân, ta đã không khách khí với người rồi.” Hần vẫn đang khá khách khí, nhưng lời nói lạnh lẽo bức người, ánh mắt càng thêm lãnh khốc. Giống như một mũi băng nhọn, lúc nào cũng có thể đâm vào cổ họng nàng ta.

Sau đó hần nhẹ nhàng lùi về sau ba bước.

Hiển nhiên Đỗ Bạch Quyên cho rằng hần đang sợ hãi.

Không nghĩ đến Quỳnh Hoa phải có cái tên dễ nghe như thế, mà Quỳnh Hoa giáo chủ có danh tiếng vang dội, lại là nam nhân tuấn mỹ, lạnh lùng, tâm địa sắt đá như vậy. Nhưng mà, vì sao hần càng lạnh lùng, lòng nàng lại càng thêm không thể kìm hãm đây?

Nàng thu hồi mị thái, tỏ bộ dáng xấu hổ, cúi thấp đầu, mặt cũng đỏ lên.

“Sao người lại có thể dữ với ta như vậy chứ?” Nàng hỏi.

Sở Cường lười phải trả lời, lạnh lùng cười một tiếng.

Đáp phi sở vấn: “Ta đối với chuyện của Thương Khung cung, không hề hứng thú như người đã suy nghĩ, nếu như bốn giáo xác thực muốn biết điều gì, cũng không cần phải biết từ trong miệng của người.” Cười mỉa đến châm chọc: “Người muốn ăn bốn giáo chủ, còn chưa có bản lĩnh đến vậy, muốn bốn giáo chủ ăn người, người còn chưa đủ mị lực đâu.”

Hần thẳng người, khẽ nâng cằm lên, trông mắt lạnh lẽo quét qua gương mặt đỏ bừng của Đỗ Bạch Quyên.

“Ta đi đây, chờ theo.”

Ngọc diện tri chu không nói một lời.

Nàng đưa mắt nhìn Sở Cường rời đi.

Quả nhiên không có sai người đi theo hần.

Lúc này, từ bên trong có một vị đệ nhất mỹ nữ nhiều hơn vị đệ nhị mỹ nữ mấy phần hương sắc, Hắc Quả Phụ, Đỗ Tự Quyên.

“Tỷ, tỷ nói xem, hần làm nhục ta như vậy, vì sao ta lại càng thích hần chứ?”

“Bởi vì người đang bị coi thường.” Đỗ Tự Quyên nhìn Đỗ Bạch Quyên, nhàn nhạt nói: “Hần không đùa với người, người cũng đừng trêu chọc hần, người nên nhìn ra được, hần thật sự không giống với những nam nhân kia, nếu người muốn trêu đùa, thì nam nhân tuấn mỹ cũng còn rất nhiều.”

“Hình như hần thích những nữ tử giữ mình trong sạch.” Đỗ Bạch Quyên lại như đang tự nói.

“Đồ ngốc, chẳng lẽ ngươi lại vì một nam nhân như vậy, liền biến thành dạng nữ nhân hiền lành không chút đặc biệt sao?”

Đỗ Bạch Quyên nhìn tỷ tỷ một cái, không lên tiếng.

Sở Cuồng sau khi xác định rõ không có ai theo dõi mới trở về phòng, hần lo lắng nữ nhân kia nếu bị coi thường, sẽ gây bất lợi với Bánh Bao.

Nói chuyện với người giang hồ không có khả năng giảng giải đạo lý được.

Sở Cuồng thấy đèn trong phòng vẫn còn sáng liền biết Bánh Bao một đêm không ngủ.

Ngoài miệng thăm nói, đồ ngốc, chẳng lẽ không biết bản thân đang mang thai sao, hơn nữa hần là một đại nam nhân, chẳng lẽ còn sợ bị người ta ăn sạch?

Sở Cuồng đẩy cửa đi vào, quả nhiên thấy Bánh Bao trợn mắt nhìn mình.

“Sao nàng còn chưa ngủ chứ?” Dịu dàng bước tới, ôm nàng vào lòng, một Sở Cuồng lạnh như băng lúc này đã không còn thấy tăm hơi, “Nàng không ngủ, nhưng chẳng lẽ hoàng nhi của trẫm không cần ngủ sao?”

Bánh Bao nhìn hần, cười ngốc nghếch: “Chàng còn chưa bị người ăn sao?”

“Buồn cười, trẫm dễ dàng bị người ăn như vậy sao?”

“À.” Nàng không lên tiếng, ôm lấy cánh tay hần: “Thật ra thì ta cũng thật xui xẻo, vất vả lắm mới kiếm được một nam nhân, lại còn là một họa thủy nữa chứ. Vô luận đi đến đâu cũng vị nhìn chăm chăm cả.”

“Xui xẻo?” Hần cười mỉa: “Trẫm còn xui xẻo hơn nữa kia, yêu phải một nữ nhân không có chút thủy mị.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Lời Nói Buồn Nôn

Thật ra bọn họ cũng không nhận ra rằng mình đã nói những lời buồn nôn như vậy.

Không biết vì cái gì, đêm nay Sở Cuồng lại đặt biệt thích nói những lời như vậy.

Gió thổi qua góc dương liễu.

Mắt thấy mặt trời sắp mọc lên, hần nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

“Sở Cuồng ca~ có phải chàng còn lời gì muốn nói cho ta không?” Nàng nháy mắt, nhìn thấy xung quanh Sở Cuồng là bầu không khí sáng rõ.

Nàng chưa từng gọi hần là Sở Cuồng ca, hơn nữa lại nũng nịu như vậy. Tay Bánh Bao nhẹ lướt một vòng qua cằm hần, cảm hần bóng loáng sạch sẽ, không thấy cả một cọng râu.

Sở Cuồng bị nàng động vào cằm nên hơi ngứa ngáy một chút.

Nhưng mà không nói ra thì không chỉ da ngứa ngáy mà cả trong lòng cũng ngứa ngáy nữa, lời nói nhen nhóm cả buổi bị nàng sờ cái bay mất tăm hơi. Mắt to trừng mắt nhỏ, hai người có chút lúng túng, không nghĩ đến ở chung với nhau lâu thế mà đến hôm nay lại xấu hổ như vậy. Bánh Bao cũng không ngờ Sở Cuồng cũng có lúc biết xấu hổ, chớp mũi nàng tiến tới, ngón tay điểm lên môi hần: “Sở Cuồng ca~ ta hỏi lại lần nữa, rốt cục chàng có lời gì muốn nói với ta hay không?”

Nói đi nói đi, ánh mắt của nàng đang truyền đạt tín hiệu, nín nhịn làm gì nha.

Sở Cuồng hít một hơi, thật ra thì đáng lẽ đều ổn rồi, nhưng lại bị Bánh Bao ép hỏi như vậy, ngược lại khiến hần cảm thấy ngượng ngùng không mở miệng được.

“Ta.....ta muốn nói.....” Thấy Bánh Bao hứng thú dạt dào ngồi chờ nghe, hần nhướn mày, đem ngôn ngữ chuyển thành ngôn ngữ chân tay, nhào tới như hổ đói vồ lấy dê, hơn nữa đây lại là một con dê béo. Bánh Bao sốt ruột nói: “Ta biết chàng định nói mấy lời sến súa để dỗ ngọt ta, chàng, chàng còn chưa nói mà, hôm nay nhất định phải nói mới được!”

“Ai bảo nàng ép trẫm.” Hần nhe răng, làm một cầm thú không biết mệt là gì. “Đáng đời nàng, đem lời nói trẫm tổng trở lại, không biết lúc nào mới nghĩ ra

nữa, nàng cứ từ từ mà chờ lần sau đi!” Nói xong hấn chống người, tránh khỏi bụng nàng, nhưng vẫn còn chưa buông tha cho thân thể Bánh Bao.

“Lần sau là lúc nào chứ?” Nàng ủy khuất đẩy hấn sang một bên hỏi.

“Không biết, dù sao thì cứ để sau đi!”

Thái Thái cảm giác trống rỗng như mình bị người ăn sạch, thân thể cũng hư không, mặc dù trên ngực lại vô cùng nặng nề, nàng lấy hai tay ôm nam tử đang đè trên hông vai mình, mái tóc tựa tơ gấm của hấn dài như nước, quấn quanh trên đầu ngón tay nàng. Sở Cuồng rất thoải mái phun ra vài hớp khí nóng, nhỏ giọng bảo: “Thật ra thì lúc đối mặt với nàng có nhiều lời nói mà trẫm không thể nói ra được, trẫm cũng có nhiều điều mà chưa từng nói ra trước mặt nàng, trong ba năm đó, nàng vẫn luôn ngủ, trẫm đã nói rất nhiều câu sến súa.” Lời hấn nói không ăn nhập lắm, có mấy lời tựa như chỉ có mình hấn hiểu được.

Nhưng Thái Thái xác thực đã hiểu.

Thật ra lời nói thật lòng không nhất thiết phải nói ra. buồn nôn nay không cũng không sao cả.

Chỉ cần có thể hiểu được tâm ý hấn, nghe bằng trái tim hay nghe bằng tai cũng có gì khác nhau.

Sở Cuồng trầm mặc trong chốc lát, Thái Thái nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của hấn, cũng buông tha cho việc tìm hiểu lời nói thật lòng từ trong miệng hấn.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, có chút rã rời.

Lúc sắp ngủ thiếp đi.

“Ta yêu nàng.”

Ánh mắt Thái Thái lập tức mở thành một khe hở.

“Đời này ta chỉ thích nàng, chỉ tin nàng, chỉ thương nàng.”

Tim Thái Thái nhảy lên thành thịch hai cái.

Hấn ghen lại, “Vậy. nàng cứ yên tâm mà tiếp nhận là được, không cho phản kháng.”

Đáng ghét, chẳng lẽ không nói mấy lời sến súa đó thì hấn không chịu nổi sao, nhưng mà những lời này của hấn cũng thật dễ nghe.

“Lời chàng nói không phải là lời ngon tiếng ngọt sến súa, mà đó là một lời hứa hẹn. hơn nữa ta cũng không thấy buồn nôn chút nào cả.” Trong lòng nàng kích động nhưng bề ngoài vẫn rất yên lặng.

“.....” Sở Cuồng cau mày: “Ừ, ta mệt rồi, ngủ đi.” Hấn lật người lại.

Chẳng lẽ lời hứa hẹn này không bằng những lời ngon tiếng ngọt sao?

Trong lòng Sở Cuồng, lời ngon tiếng ngọt đều dùng để đối phó với người khác, còn cam kết hứa hẹn mới là dùng với người mình yêu.

Sau đó mặt nàng dán vào tai hấn, nghiêm túc nói: “Ta dạy cho chàng vậy. Ví dụ như ‘Sở Cuồng, chàng hãy yên tâm đi, dù chàng không nói ra ta cũng có thể hiểu được lòng chàng, lời ngon tiếng ngọt thì có là gì? Không bằng với biểu tình lúc chàng nhìn ta, dịu dàng như vậy. Chàng hãy yên tâm đi, dù ta có không yêu bản thân mình, thì cũng sẽ không bao giờ không yêu chàng.” Nàng hôn lên mặt hấn một cái: “Ai bảo ta đã nhận định chàng rồi chứ.”

Sở Cuồng nắm lấy tay Bánh Bao, không nói gì cả.

Nhưng trên khóe môi, lại hiện hữu một nụ cười mềm mại.

Hấn lật người lại, ôm chặt Bánh Bao, hấn nghe và hiểu được, cũng biết Bánh Bao thật sự rất cố chấp.

Nàng giương mắt lên, nhìn hấn ánh mắt hấn đang rũ xuống, mắt lập tức cong lên thành vầng trăng khuyết.

Ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, Sở Cuồng mở đôi mắt nhấp nhem, một hơi thở xông ra từ đôi môi mỏng. Cảm giác sau lưng có chút mát lạnh.

Hấn trừng lớn cặp mắt, nhìn thấy chiếc giường trống rỗng liền sửng sốt.

Hấn vội bật dậy, ánh mặt trời ngoài cửa chói đến mắt.

“Người đâu!” Sở Cuồng kêu lên một tiếng.

Lại không có ai trả lời.

Sở Cuồng xuống giường, tìm một lượt trong tiểu viện, không có lấy một người.

Trong lòng dâng lên dự cảm bất ổn.

Chết rồi, chẳng lẽ là bị Đỗ Bạch Quyên ki bắt rồi sao?

Khôn kiếp.

Ánh mắt hần lại rơi trên mặt bàn, trên đó có một tờ giấy.

Hần thấp thòm bước tới, cầm tờ giấy lên, phía trên là dòng chữ xinh đẹp: “Phu quân Sở Cuồng, thấy chàng đang say giấc nên không nỡ đánh thức. Nếu chàng tỉnh lại mà không tìm thấy ta, đừng kinh hoàng, chúng ta rất ổn, chỉ là hôm qua ta nghe có người bảo hôm nay có tỷ vũ ở Túy Phương lâu, cho nên đi trước một bước mà thôi ~!” Ký tên Thái Thái, bên dưới là một lá sen. Sở Cuồng buông thư, sắc mặt lập tức bao phủ một lớp khí đen.

Tay hắn siết chặt lá thư, vo nó thành cục, nhanh chóng mặc xiêm rồi ra cửa, tiện tay ném cục giấy vào hồ cá.

Lại dám tiền trăm hậu tấu, nữ nhân này thật đúng là bị chiều đến vô pháp vô thiên rồi mà, chẳng lẽ nàng không biết nơi tỷ vũ là nơi vô cùng nguy hiểm sao?

Lại dám nhân lúc hắn ngủ mà trốn đi.

Hừ!

Hắn đập mạnh cửa, tóc dài tung bay.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn đằng đằng sát khí ra khỏi cửa như vậy!

Bánh Bao, đừng để ta bắt được, nếu không, cục giấy kia sẽ là kết quả của nàng!

Để xem, hắn có bóp nàng thành màu vụn hay không!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Chưởng Môn

Thật ra thì trong lòng Bánh Bao cũng có tính toán, nếu như không lén Sở Cuồng đi ra ngoài thì chắc chắn hắn sẽ tìm cách ngăn cả hành động của nàng. Thái Thái phát hiện lòng hiếu kỳ của mình càng ngày càng bành trướng, thỉnh thoảng cũng hoài nghi có lẽ là do Bảo Bảo cũng là một bé con cực kỳ tò mò nên mới vậy. Nơi này không khí bức bối, tất cả mọi người chen trong đám người, Sở Vinh theo sát sau lưng Thái Thái, lúc nào cũng có thể dùng tay ngăn mấy kẻ chen với nàng từ phía sau. Lúc này trên lầu có hai người ngồi, xem ra là đang uống rượu.

Nghe người bên cạnh nói, bình thường cao thủ so chiêu đều là như vậy, đầu tiên cứ ra vẻ văn nhả lăm, thật ra trong xương đều là những kẻ thô lỗ. Nghe nói, người có thể tham gia đại hội võ lâm ngày mai, đều phải trải qua tất cả những cuộc tỷ thí lớn nhỏ này, từng kẻ từng kẻ sẽ bị đá khỏi vòng loại. Người đến được vào ngày mai, đều là những người mạnh mẽ nhất. Có một số thanh danh hiển hách trên giang hồ, đã đặc biệt xuất tịch, chủ yếu là đảm nhiệm là ban giám khảo để duy trì trật tự võ lâm, như Long Đầu môn.

Các lão đại đều là người ra sân sau cùng, những kẻ ra mặt trước đều là những nhân vật nhỏ.

Lấy tiêu chuẩn của Thái Thái, mấy người đóng vai người xem kia cũng đã đủ hấp dẫn sự chú ý của nàng. Hai người trên lầu kia uống rượu chầm chừm nửa canh giờ, Thái Thái cảm giác vừa nóng lại vừa buồn bực, thầm nghĩ, chẳng lẽ còn chưa bắt đầu tỷ vũ sao. Sở Vinh bèn bảo Như Tâm trông Thái Thái, còn y tự mình chạy đến quán bán dưa hấu mượn một cái bàn, thuận tiện mua trái dưa, khi đem trở về liền thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Sở Vinh kêu Thái Thái ngồi trên bàn, sau đó mọi người chia nhau trái dưa hấu y dưa.

Như Nguyệt há mồm cắn miếng to, vừa nhả hạt dưa vừa lẩm bẩm: “Mọi người chờ ở đây đều chết khát, chết khô cả rồi, thì hai người ở trên kia vẫn còn chưa say chưa về quá.”

Nàng chậm chạp nói, nhưng rất nhanh, một ngụm hạt dưa còn chưa nhả ra, một tiếng phịch đã dọa Như Nguyệt giật mình, khụ khụ khụ, đem cả đám hạt dưa nuốt cả vào bụng. Chờ hết sặc, mọi người lấy lại tinh thần nhìn lên trên, ha ha, thì ra là vừa rồi khi đang nói chuyện, đại hán mặc đồ đen đã chụp nát lan can trên lầu.

Thái Thái liếc mắt nhìn, nói thầm: “Sao lại không bay thẳng đến chụp vào ót người ta, mà lại chụp vào lan can, chiều thức màu mè quá, võ công người này nhiều nhất cũng chỉ là hạng ba mà thôi.” Xem ra nàng đem toàn bộ lời dạy của Sở Cuồng trả lại hết cho hắn rồi.

May mắn là đám người phía trên không nghe được, nếu bị họ nghe, thì dù là võ công hạng ba cũng đủ để đánh Bánh Bao bể đầu.

Hai người đối mặt nhau, người một quyền ta một chưởng, thanh âm loạn xạ, chọt cao chọt thấp, đánh nhau thật hăng say.

Nhưng Thái Thái lại phát hiện, hai người kia tựa hồ còn chưa dốc hết toàn lực, càng nhìn lại càng giống như đồng minh sư huynh đệ đã luyện với nhau đến quen thuộc.

Thái Thái găm dưa hấu, dùng khăn lau tay chùi miệng, chê cười: “Đánh khá tốt, nhưng có chút giả dối.”

Chợt, một người đàn ông lao ra từ đám người, mắt đỏ nhìn chăm chăm vào Bánh Bao đang ngậm dưa hấu sợ đến mức ngẩn người.

Bánh Bao ngồi trên bàn, ngẩng đầu nhìn hướng gã.

Nàng nuốt dưa hấu vào, nhếch môi: “.....”

“Con nhóc mập, ngươi dám lặp lại những lời lúc nãy cho ta!”

Thái Thái sừng sờ: “Ta nói cái gì?”

Đối phương nhắm mắt lại la hét: “Chính là ngươi nói sư phụ ta cùng kẻ thù của ngài ấy giống như đang giả vờ đó!”

“Ta nói những lời đó là thật lòng.”

Sự chú ý của mọi người bị hai người hấp dẫn lấy, đồng loạt nghiêng đầu.

Sở Vinh thấy tình huống không ổn lắm, liền đứng chắn trước mặt Bánh Bao, nói: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn xé nát cái miệng của con nhóc mập này ra.”

Thái Thái ném vỏ dưa hấu lên mặt đất, mọi người cũng đồng loạt ném vỏ dưa xuống.

Nàng đứng lên, đẩy Sở Vinh qua một bên, ngẩng đầu, đôi tay chống hông: “Ngươi dám xé miệng ta? Ngươi dám đụng đến một cọng tóc gáy của ta, ta liền cho ngươi răng rơi đầy đất.” Thấy Bánh Bao ngơ ngẩn, đại hán liền đánh giá nàng một phen từ trên xuống dưới. Thấy vóc người nàng khá kỳ quái, tròn vo, đến bụng cũng tròn, trên đầu còn có chiếc mũ, thật giống một cái hồ lô.

Chẳng lẽ con nhóc này luyện võ công gì đó của tà môn sao?

“Ngươi ở môn phái nào?”

Thái Thái sừng sỏ, hần hỏi nàng ở môn phái nào?

“Ta ở..... không môn phái nào cả!”

Lời vừa ra khỏi miệng, chợt nghe thấy trước mặt hét thảm một tiếng

Mọi người quay đầu lại, nhìn thấy không biết từ lúc nào trên lầu đã thành ba người, một ông già râu ria hoa râm cầm cái xẻng, chiều thức bển nhon, đang gõ đầu hai người kia.

Lão già đầu hoa râm kia la hét: “Ăn gan hùm mật gấu rồi, tiểu súc sinh đáng chết khôn kiếp, các ngươi đánh nhau thì đánh nhau, sao lại dám đánh hông lan can nhà lão tử đây?” Ông mặt một thân trang phục đầu bếp, vừa rống to vừa quơ xẻng, hận không thể chụp lên hai gã đã bị mình đáng cho đầu óc choáng váng.

Thái Thái sừng sỏ, mọi người đều sừng sỏ, đại hán với gậy sủi với Thái Thái lúc nãy cũng lập tức chào mấy người bên cạnh rồi chạy vào từ lầu.

“Đó không phải là Trù thần sao?”

Chỉ thấy ông thành thực ném mấy tên đệ tử hai phái đang leo lên lầu xuống đất.

Thủ pháp thật là đặc sắc không ngờ.

“Hình như Cao lão đầu càng già càng dẻo dai nha.”

Thì ra là từ lúc Thái Thái ngủ mê ba năm kia, Cao lão đầu liền cho rằng một ngày là thầy, cả đời là cha, ông là sư phụ Thái Thái, thì cũng là cha nàng, là nhạc phụ của hoàng đế. Đào khoét một khoản tiền từ hiến tế Sở Cuồng xong, liền cất giấu tiền riêng của bản thân mình đi, dùng tiền của Sở Cuồng xây lên một từ lầu xa hoa, vốn định ở đấy làm bếp, nhìn người đến người đi để tìm thú vui dưỡng lão. Không ngờ sau đó sư diệt võ lâm mình chủ Nhạc

Phong của hấn mất, đám người kia liền mở đại hội võ lâm ở đây, hai kẻ ngu xuẩn này lại dám tỷ võ mà phá hư lan can nhà ông.

Tức giận chết mất. Gà trống nướng trong lò còn chưa xong, nên chạy lên đánh cho đám người này đến gần chết, ông nghĩ, chắc con gà nướng lần này đã thành than ở trong lò mất rồi.

Ông xoa xoa tay, dùng chân đạp lên đầu mấy kẻ đó: “Lần say các người nên chọn chỗ cho đúng nhé, biết lão tử là ai không?”

“Cao lão đầu!” Như Nguyệt ở dưới đất nhón chân lên vẩy vẩy tay.

Cao lão đầu nhìn xuống, cười ha hả, thì ra là Như Nguyệt, Như Tâm, ba nha đầu, Vinh thân vương, à, bên cạnh Vinh thân vương là Khảm Mai, ai da, nha đầu mập mập đội cái mũ giống như hồ lô bên cạnh là ai nhỉ?

Ông híp mắt lại, ai da, nhận ra rồi!

Đó không phải là tâm can bảo bối đồ đệ ngoan ngoãn của ông sao!

Ông lập tức nhảy từ trên lầu xuống, giang tay ôm lấy đồ nhi ngoan vỗ vỗ bả vai nàng: “Bảo bối à, rốt cục con cũng tỉnh ngủ rồi, ai gia Tiểu Quai Quai, lão tử cả ngày đều lo lắng con mà không tỉnh thì lão tử đã không còn đồ đệ rồi!” Thái Thái đưa tay vỗ sau lưng ông? “Cao lão đầu, ông vỗ đủ chưa?”

Cao lão đầu cười một tiếng thả tay ra, lại trông kỹ bộ dáng mới của nàng: “Tốt tốt tốt, bộ dạng bây giờ của con, lại càng giống chương môn của ‘Trù thần phái’ chúng ta rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Vị Trí Thứ Nhất

Võ lâm nhân sĩ vây xem nghe thấy liên kinh ngạc, thì ra lão đầu này chính là đại thánh Trù thần lão tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy, mà vị giống hồ lô kia, chính là người thừa kế của Trù thần phái, tiểu chương môn Trù thần sao?!

“Thất kính thất kính!” Mấy người bị đánh ngã chấp tay thi lễ với hai người.

Chợt một đám người mặc đồ tím chạy đến, đem Trù thần và Thái Thái vây lại.

Dẫn đầu là một người mặc đồ đỏ, hấn cười nói: “Thất lễ thất lễ, Trù thần lão tiên bối, chúng ta tìm ngài thật lâu, không nghĩ đến, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

“Các người tìm ta làm gì? Nấu cơm à?”

“Không không, chúng ta sao là muốn mời ngài, vị tiên bối đức cao vọng trọng này, đến làm giám khảo cho chúng ta nha.”

“Ta đã không phải là chương môn nữa, nếu có chuyện gì. Ủ!~! Thì tìm đồ nhi ngoan của ta đi!”

Thái Thái bị ông dùng tay đẩy tới, bị ánh mắt sáng trưng của mọi người tập trung chú ý vào.

Khụ khụ khụ, còn tưởng rằng mình không hề có địa vị trên giang hồ, không ngờ môn phái của mình lại không chỉ có một, hai. Hai môn phái này, cũng được tính là danh môn trên giang hồ này. Thái Thái có chút ngượng ngùng, gật đầu cười một tiếng. Người mặc đồ đỏ kia cũng hạ mắt quan sát, ‘Cũng thật giống quả hồ lô.....’, hấn nghĩ, lại khách khí: “Xin hỏi, chương môn xưng hô thế nào?”

“Ta họ Chu.”

“Vây, Chu chương môn, ta vốn là gia nô của Vương lão tiên bối người đứng ra tổ chức đại hội võ lâm lần này. Ngày mai xin mời Chu chương môn thay mặt Trù thần phái xuất tịch võ lâm đại hội, chúng tôi sẽ dành một vị trí trong hàng quan trọng nhất cho quý phái.”

Trong lòng Thái Thái sôi sục. Mình lại quan trọng đến vậy, nàng lại nhớ đến Quỳnh Hoa phái của Sở Cuồng, cười một tiếng, hỏi: “Vây xin hỏi Quỳnh Hoa phái, đứng vị trí thứ mấy?”

“A, vị trí thứ hai.” Hấn gật đầu một cái.

Ánh mắt Thái Thái lập tức nheo lại.

Lần này được lắm, Sở Cuồng đã bị đẩy xuống hàng thứ hai.

Cũng thật hạnh diện.

Thật ra thì chỗ ngồi này là dựa theo lai lịch và tuổi của môn phái trên giang hồ, trên thực vị trí thứ nhất cho Cao lão đầu ngồi bởi vì ông đã lớn tuổi, nhưng mà nếu như ông đã không đi được, để tỏ lòng kính ý với ông, nên tiểu bối như tân chương môn Chu chương môn của Trù thần phái, mới được thay thế sự phụ của nàng ngồi ở hàng thứ nhất.

Tân phái của Sở Cuồng mới thành lập, lại là đệ nhất đại chương môn, tuổi còn trẻ, có thể ngồi ở vị trí thứ hai, đã là tương đối nổi tiếng. Hơn phân nửa là nhân tài mới sẽ thừa kế thống lĩnh võ lâm trong tương lai.

Còn Đỗ Bạch Quyên loại người dựa vào sự ác độc cùng vẻ ngoài mê hoặc giang hồ, cũng chỉ có thể đứng ở một bên. Căn bản không có chỗ để ngồi.

Hàng thứ nhất đều là những người bảy tám chục tuổi, Thái Thái nhất định sẽ trở thành một người xuất chúng.

Đang nói, một nam tử áo trắng, tuấn lãng phi phàm, tóc dài phiêu phiêu cười ngửa đi tới, ánh mắt mọi người lập tức bị hấp dẫn lấy.

Người áo đỏ lập tức nhận ra hắn, còn tưởng là hắn đến tìm mình, ôm quyền hành lễ, chờ hắn xuống ngựa.

Ai ngờ vị giáo chủ đại nhân này tùy tiện ôm quyền đáp lễ xong, tiêu sái hất tóc tung người xuống ngựa.

Đi thẳng tới trước mặt tiểu Chu chương môn.

Lại thuận tay nắm lấy tay nàng, hơi trách cứ, “Ai bảo nàng chạy loạn đây?” Mặc dù là trách cứ, nhưng người gần đấy đều nghe ra, trong ngữ điệu tràn ngập yêu thương.

Bánh Bao quệt mồm, “Ai quy định ta ra cửa nhất định phải được chàng phê chuẩn?”

“Hừ lắm” Hắn trách cứ.

Cao lão đầu tròn to mắt, trong lòng kêu ây da, hoàng thượng thế nhưng cũng tới.

Sở Cuồng vừa nhìn thấy ông định kêu lên, vội cười nói: “Cao lão, ngài khỏe không, tại hạ là chương môn Quỳnh Hoa phái, Nguyệt Quan.”

Nguyệt Quan cái gì, chẳng phải nên xưng là trâm sao, Cao lão đầu cười gật đầu một cái, vô cùng vinh hạnh.

Không ngờ hoàng thượng lại giấu tài thiên y vô phùng (không có sơ hở nào) đến vậy, dĩ nhiên lại là chương môn Quỳnh Hoa phái.

Rất cao tay à nha.

Thái Thái cửa muốn nói chàng bị đẩy xuống vị trí thứ hai, Sở Cuồng đã nắm lấy tay nàng, dẫn vào tửu lâu. Mọi người ghen hòng trần trối nhìn theo.

Người mặc áo đỏ thế mới biết hắn không nhằm vào mình, cũng không nhiều chuyện, xoay người đi trước.

Mọi người tò mò, Quỳnh Hoa phái này thanh thế không nhỏ, hờ hững với gia nô Tài Vương không nói, thấy cả Trù thần cũng không cung kính, vậy mà chỉ lo nồng nhiệt cùng với hồ lô nhỏ Chu chương môn kia.

Kéo người vào nhà, lưu loát đi vào cửa xong, nắm cổ áo nàng hạ một nụ hôn nóng bỏng, đây là sự tức giận khi hắn phát hiện sáng sớm mờ mắt đã phải một mình trông phòng. Cửa bị đóng, Thái Thái mới thoát khỏi miệng người nào đó, quay đầu nhìn mấy người đang nhìn mình, Sở Vinh tức giận, một mình chạy trốn tìm trà uống. Như Tâm, Như Nguyệt cúi thấp đầu không dám nhìn. Ngay cả Cao lão đầu cũng vui vẻ nhìn, nói thầm: “Một cái nữa, một cái nữa đi.”

Nhưng mà hai người từ trạng thái lửa nóng đã chuyển sang trạng thái lạnh lẽo, Sở Cuồng giơ tay kéo tay áo nàng xuống cạnh bàn, cho nàng ngồi xuống, “Nàng không nói tiếng nào liền.”

“Chàng nói sai rồi, ta đã viết giấy nói đi ra ngoài.”

“Nàng cũng chỉ là viết một tờ giấy nói đi ra ngoài thôi.”

“Nhất định ta phải tự mình nói mới có thể ra ngoài sao?”

“Ý nàng định nói chính là, tại sao ta lại hạn chế tự do của nàng sao?”

Bánh Bao gật đầu một cái, chính là ý này. Hắn nói hoàn toàn không sai.

Sở Cuồng âm chí cười, bóng đen (mặt ảnh ấy :>) che lấy mặt Thái Thái: “Đúng vậy, ta không có tư cách gì không cho nàng ra ngoài nhưng một nửa cục thịt trong bụng nàng kia, là từ người ta rút ra đây.” Phi, thịt hắn rút ra? Mặt nàng đỏ lên, cùng lắm hắn chỉ cung cấp một chút dịch trắng dính dính (==)) gì đó mà thôi. Bấy giờ lại mặt dày nói con lại có một nửa của hắn cơ đấy.

“Cho nên nàng mang theo một nửa Bảo Bảo ra cửa, có phải cũng nên để lại một nửa ở nhà cho ta quyết định có nên cho con đi hay không có đúng không?”

“Sở Cuồng, chàng thật là lươn lẹo, ý của chàng chính là chàng có thể hạn chế ta đi ra cửa chứ còn gì nữa.”

Không sai, chính là ý tứ này.

Cao lão đầu nhìn nọt cười hơ hớ bước tới: “Hoàng thượng, ngài đừng làm khó dễ Thái Thái của chúng ta nha, dầu gì lần này cũng là đại hội võ lâm, Thái Thái của chúng ta là chương môn phái trù thần sẽ thay mặt lão tử tham gia đấy.”

“Chương môn Trù thần phái?”

Thái Thái uốn ngực: “Hàng thứ nhất đấy!”

“.....”

“Ý của nàng chính là muốn lấy thân phận chương môn trù thần phái để xuất tịch chứ không phải là phu nhân giáo chủ Quỳnh Hoa phái?”

“Có gì không thể chứ, thật ra chàng có thể hoàn toàn lấy thân phận phu quân chương môn Trù thần phái để xuất tịch mà không phải thân phận giáo chủ Quỳnh Hoa phái cũng được mà.”

“.....”

Sở Cuồng nâng trán, nhàn nhạt nói: “Tùy nàng thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Ngã Ngựa

Ý nghĩa tồn tại chân chính của Đại hội võ lâm trên giang hồ là ở mỗi một lần tẩy bại. Tân nhậm võ lâm minh chủ giống như hoàng đế mới lên ngôi. Trong giang hồ có một quy tắc, thật ra đơn giản hóa chính là bốn chữ ‘ý lớn hiệp nhỏ’, ‘ý mạnh hiệp yếu’, cái gọi là cướp của người giàu chia cho người nghèo có nghĩa là kẻ trộm tồn tại là vì trừ gian giúp chính, nếu không phải là để người được nổi danh, thì cũng là do cao nhân nghĩ ra để nâng cao tư thái bản thân mình. Người trong giang hồ chính là cửa sau của triều đình, có khi là để lợi dụng, có khi để đám người đó tự sinh tự diệt trong quy tắc của chính mình.

Cho nên bằng vào kinh nghiệm lăn lộn mò mẫm nhiều năm như vậy của Sở Cuồng, lúc đó hấn lăn lộn giang hồ, căn bản không hao phí một chút sức lực, thậm chí cũng không cần tự mình lộ diện, cũng đã có thể chiếm cứ một chỗ ngồi.

Liếc mắt nhìn, đem Bánh Bao với linh hồn nhỏ bé đang hưng phấn kéo trở về, nắm tay nàng hỏi: “Chẳng lẽ nàng không cảm thấy, thân phận làm hoàng đế Đại Sở của ta so với mang phu giang hồ mà nói, khiến người sùng bái hơn sao?” Bánh Bao đáng chết này nên sùng bái tướng công của mình mới đúng, chứ không phải say mê cái gì mà nhân sĩ giang hồ, kỳ nhân dị sự. Những chuyện này làm sao có thể là thật, làm như người lớn là đồ ngu không bằng ấy.

Từ lâu người đến người đi, ba bốn người ngồi chung một bàn, trên đó thả hai đĩa lạc, một nắm hạt dưa to, đã có thể ngồi tám đến trưa.

“Tất cả đều trông đợi vào ngày mai, theo ta, Thương Khung cung là có khả năng đạt giải quán quân lớn nhất, Long hổ bang cùng Đường Môn là địch thủ lớn nhất, Quỳnh Hoa phái đó nữa, cũng là một con hắc mã nha (hắc mã: không thể lường được thực lực).”

Ánh mắt Thái Thái

Có người lắc đầu một cái: “Không phải hắc mã, có người nói là tử mã (ngựa chết)!”

Phụt—

Bánh Bao phun một ngụm nước lên đất.

Toàn trường ngạc nhiên, Bánh Bao phát tay ý bảo mọi người cứ tiếp tục, tiếp tục.

Tại sao nói Quỳnh Hoa phái là tử mã, là bởi nghe nói trước đây khi giang hồ tranh giành chức Võ lâm minh chủ thì Quỳnh Hoa phái vẫn giữ thái độ thế ngoại cao nhân (thờ ơ như người ngoài) để xem cuộc chiến, đừng nói là nhúng tay, căn bản ngay cả tham dự cũng chưa từng làm, thủ hạ trong phái làm

việc khiêm tốn, cùng tới, sau đó lại cùng bỏ đi, quả thật cách hành động được dạy dỗ giống như Ngự lâm quân của hoàng thượng vậy.

Bánh Bao cười thầm, nói thầm bên tai người nào đấy: “Nghe nói chưa? Ngự lâm quân nha.” Giả dạng người giang hồ sao không giả giống chút, giả không giống còn dẫn người đi khoe khoang. Thái Thái dụi cùi chỏ vào Sở Cuồng: “Lần này theo chân bọn họ, xem thử người giang hồ là dạng gì đi, thoải mái chút, càng thoải mái thì mới càng giống giang hồ.”

Bàn tay Sở Cuồng ôm lấy cổ nàng, gương mặt *** câu hồn nhiếp phách tiến tới, thổi một hơi lên mặt Bánh Bao nào đấy: “Đừng tưởng rằng có được cái danh hiệu chương môn là trở thành người từng trải. Nàng nên nhớ, khiêm tốn, khiêm tốn.” Thái Thái có một tâm trên chọc, liền vuốt ve lấy tay hắn. Sở Cuồng giờ tay kia lên chào hỏi với Cao lão đầu, lời kéo Bánh Bao chậm rãi rời đi. Đám Như Nguyệt đi giúp việc bếp núc trở về không thấy hai người, đành phải tự mình trở về.

Sở Cuồng cỡi một con ngựa lớn, lập tức kéo Bánh Bao lên ngồi cùng.

Không ít người rớt rít quay đầu lại, đầu tiên là vì nghi ngờ một mỹ nam tác phong nhanh nhẹn, làm sao có thể lại mang theo một nha đầu mập mạp như hồ lô cưỡi ngựa như vậy?

Sau đó là tặc lưỡi, cảm thấy tiếc hận cùng đau lòng thay cho con ngựa mà họ cưỡi ở bên dưới.

Hai người kia cùng ngồi, nên trọng lượng chắc chắn sẽ không nhẹ.

Trên thực tế là ba người lận, người ta là một nhà ba người mà.

Con ngựa hồng học thở, hai chân hơi run run, hần vừa muốn lật người xuống, lại thấy con ngựa kia thở hổn hển, không chịu nổi đã khuya gối xuống.

Ha ha ha ha –

Bốn phía vang lên tiếng cười ầm ĩ, Sở Cuồng⁽¹⁾, trước tiên kiểm tra Bánh Bao ngoại trừ có hơi bị dọa chút xíu thì không có gì khác thường cả, sau đó mới đi kiểm tra ngựa. Phát hiện, từ miệng mũi con ngựa có chảy ra chất lỏng dính dính, thoát nhìn có vẻ không bình thường. Lúc ra cửa vẫn còn tốt, mang theo Bánh Bao một nhà ba người dạo phố cũng không phải là lần đầu tiên, tại sao hôm nay con ngựa lại không có chút sức lực nào như vậy?

Bánh Bao đã từ trên lưng ngựa xuống, nhìn theo ánh mắt hắn: “Không đúng lắm nha, kể từ khi ta có Bảo Bảo, ăn thuốc bổ chẳng phối, cũng không mập ra, ngược lại đã gầy đi rất nhiều, vì sao hôm nay ngựa lại yếu như vậy? Màu sắc đầu lưỡi cũng rất.....”

Lúc này Sở Cuồng mới để ý đến đầu lưỡi nó, chỉ cần liếc mắt đã hiểu được, con ngựa bị trúng độc.

Chẳng lẽ là lúc này, con ngựa bị người ta đầu độc sao?

Đến tốt cùng là kẻ nào đang giở trò quỷ, tại sao lại đặc biệt chọn ngựa của hắn đây? Ánh mắt Sở Cuồng khóa tại góc giấy giấu dưới yên ngựa, mới rồi không có phát hiện, mò ra là dòng chữ viết không quá đẹp mắt, “lần này dạ độc ngựa người, lần sau sẽ là nương tử người. Người nên biết rõ, đắc tội nữ nhân là sai lầm cỡ nào.”

Là à..... Trừ Đỗ Bạch Quyên, hắn không nghĩ nổi gần đây đã đắc tội nữ nhân nào nữa.

Thái Thái chỉ nghiêng mắt nhìn một cái, lập tức biết được chuyện này không đơn giản, có lẽ chuyện này có liên quan đến nữ nhân. Nhưng mà nếu hạ độc ngựa của người ta, điều này nói rõ tâm tình đối phương lúc này rất kích động, có lẽ là người chưa ăn được Sở Cuồng, cho nên mượn cơ hội này để phát tiết, “lòng của nữ nhân, như kim dưới đáy biển, lòng của nữ nhân, như bầu trời tháng sáu, nói thay đổi liên thay đổi, gió mây khó lường, một lát thì dịu dàng đáng yêu, đẹp đẽ động lòng người, một lát lại trầm mặc không nói, lê hoa đại vũ.” Một chuỗi tiếng cười nhỏ phát ra từ miệng Bánh Bao, Sở Cuồng chỉ có thể đen mặt oán giận nàng bụng dạ hẹp hòi.

Bụng dạ hẹp hòi? Nàng sao, không phải nàng chỉ hừ hừ mấy câu rồi cười nhỏ, sao lại thành người bụng dạ hẹp hòi chứ.

Một bàn tay Bánh Bao dùng sức nhấn trên vai Sở Cuồng: “Không sao, trong hậu cung còn hai ghế quý phi trống, đại khái chàng có thể đem vị giang hồ đệ nhị mỹ nữ lừa về, hay là thêm cả giang hồ đệ nhất mỹ nữ nữa đi. Đến lúc đó có bốn quý phi ở chung một chỗ đánh mặt churột uống trà, hậu cung ít đi bao nhiêu thị thi ~”

Sở Cuồng nhìn cái miệng nhỏ hồng hào của nàng tía lia, hận không thể lao qua cắn nát, ngậm lấy đó, để xem nàng còn nói được nữa không.

Nhưng mà sao nàng biết được con ngựa này là do một nữ nhân hạ độc chứ?

Nàng không thêm để ý nữa, thật sự không thêm để ý nữa, để ý chi chứ, khóe mắt quét qua một tia sâu không lường được, Sở Cuồng đành nhàn nhạt nói: “Đắt ngựa, về nhà trước đã.”

Thái Thái đã từng nghe nói qua, nam nhân luôn không nhịn được câu tam đáp tứ..... Cứ năm sáu lần như vậy, dù nam nhân có kiên định đến đâu nếu đối mặt với nữ nhân còn cố chấp hơn hắn thì sớm muộn gì mũi băng nhọn cũng hóa thành nước, sẽ đi vào khuôn khổ. Bánh Bao nhàn tản trầm ổn thông thả nện bước, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Nếu nữ nhân này chấp nhất như vậy đối với chàng trong một hai năm, nói không chừng, mọi người có cơ hội làm tỷ muội của nhau rồi.”

“Nói bậy.”

“Sở Cuồng ~” Thái Thái cười híp mắt lượn qua vòng tay qua tay hắn: “Chàng nói xem, nếu một nữ nhân kiên trì theo đuổi chàng ba năm năm năm, chàng có thể nào mềm lòng thành toàn nàng ta hay không?” Sở Cuồng 囧, bởi vì nàng cười, cho nên không nhìn ra là nàng đang ghen, nhưng là nàng nói, đổi lại vào lúc này là người khác, họ sẽ ghen. Sở Cuồng nhú mày, Bánh Bao hôn lên mặt hắn một cái: “Nói mau, trả lời mau, chàng nói sao ta cũng có thể tiếp nhận cả.”

Ha ha ~ cười lạnh một tiếng, Sở Cuồng vô cùng thông minh ngậm miệng không bao giờ lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 263: Bụng Dạ Hẹp Hòi

Lòng của nữ nhân, như kim đáy bể.

Bánh Bao thấy hắn không trả lời nên không thèm để ý đến hắn nữa, nhưng cũng không nhìn ra có dấu hiệu tức giận hay đau đớn buồn bã gì cả, Bánh Bao chỉ không nói chuyện với hắn, cảm quyền tiểu thuyết mới mua trên đường mà đọc, buổi chiều lại dẫn mấy nha đầu đến chùa chiêm ngắm cảnh, cũng không nói với hắn, chơi bởi vui vẻ.

Trong nhà chỉ còn lại hai người, hắn cùng Sở Vinh.

Sở Cuồng nhìn Sở Vinh mũi không phải mũi mặt không phải mặt.

Sở Vinh nhìn Sở Cuồng trong lòng là sự chán ghét không thể nói nên lời.

Cho nên cả một buổi chiều, Sở Vinh liền cút về phòng mà ngủ.

Mấy Ảnh vệ báo cáo tình hình một hồi, sau đó Sở Cuồng liền cả người nhàm chán ngồi ngẩn ngơ tại chỗ. Bị nữ nhân dắt mũi thì sẽ ở thế hạ phong, hắn nên sớm nghĩ đến Bánh Bao cũng sẽ có lúc bị người chiều hư. Chờ khi Bánh Bao trở về, liền nghiêng mắt nhìn lướt qua một cái như nhìn không khí, sau đó né Sở Cuồng trực tiếp đi vào nhà nghỉ ngơi, mấy nha đầu lại đang cùng nàng thảo luận hạt châu hoặc là mấy túi tiền bán trước của chùa thật đẹp, trên tay Thái Thái là một đôi túi tiền, trên mặt thêu hoa sen, bên trong cũng là hương hoa sen.

Bóng dáng Sở Cuồng ở bên ngoài cửa sổ lóe lên một cái.

Thái Thái cũng biết có người nghe lén ngoài cửa.

“Như Nguyệt, em nói xem đại hiệp mà chúng ta thấy ở chùa là từ môn phái đó không?”

“A, người nói đến vị đạo trưởng Toàn Chân giáo đó ư?”

“Như Nguyệt, em có phát hiện vị đạo trưởng đó dáng dấp rất tuấn tú không?”

“Đúng đó, hại chúng em nhìn không được mà cứ nhìn hoài á.”

Mới vừa dứt lời, người đang ngồi chồm hổm liền vén rèm đi vào, như không có chuyện gì hỏi: “Các người đang nói đến đạo trưởng nào đó?”

Thái Thái cầm túi tiền lên, đi tới trước mặt nam nhân mặt đen: “Chàng xem có đẹp không?”

Sở Cuồng nhìn chăm chăm: “Cũng tạm tạm thôi.”

Hắn vừa định nói ta sẽ miễn cưỡng dùng nó, ai ngờ Thái Thái lại nói: “Ta thấy rất đẹp, Sở Vinh nhất định sẽ thích.” Nói xong, xoay người đi ra ngoài, Sở Cuồng ngồi đờ, nửa ngày cũng không có phản ứng.....

Chờ đến lúc đuổi kịp Bánh Bao, thấy Sở Vinh đang cười ha hả, tay nắm túi tiền nhìn Thái Thái, “Lần đầu tiên ta nhận được quà từ nàng đó!”

“Ai nói là cho người!” Sở Cuồng lao qua, hoàn toàn không có phong độ gì cả.

Sở Vinh liếc chết bảo vệ túi tiền nhỏ kia.

Thái Thái đứng một bên sâu kín nói: “Túi tiền này là cầu duyên cho Sở Vinh, bên trong là thẻ nhân duyên ta cầu cho hắn, đại sư nói chỉ cần Sở Vinh cầm lấy, rất nhanh là có thể cưới được nương tử khai chi tán diệp!”

Sở Cuồng lập tức buông tay, ác độc cười.

Sở Vinh đem túi tiền ném đi, giống như đang ném một thứ độc vậy!

Bánh Bao lại lấy từ trong ngực ta một đôi túi tiền hình đầu con nít, đi qua, nói nhỏ: “Cái này mới là cầu cho chúng ta, chàng một ta một.”

Nàng nhét vào trong tay Sở Cuồng, Sở Cuồng kéo nàng dịu dàng hỏi: “Không phải là nàng đang tức giận sao?”

“Sao ta phải tức giận?”

“Bởi vì Đỗ Bạch Quyên kia.....”

“Đỗ Bạch Quyên ra sao, ai nói ta đang tức giận, bụng dạ ta hẹp hòi đến thế sao?” Nàng hạ mí mắt nhàn nhạt nói, hoàn toàn không thừa nhận tình huống vừa xảy ra nửa ngày nay.

Sở Cuồng quả thật hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu như trên thế giới này có kẻ dám lừa gạt cả hoàng đế, thì đó nhất định là Bánh Bao.

Dám đùa bốn tâm tình của hân,

Sở Cuồng ôm lấy nàng, uy hiếp: “Nàng xem, nhất định là đang đùa giỡn trẫm phải không?”

“Không đùa bốn chàng, thì làm sao sinh Bảo Bảo được? Ý của chàng là, chúng ta chỉ cần Hân Nhi, cùng với Bảo Bảo trong bụng ta là đủ rồi sao?”

Vô tội nháy nháy mắt.

Sở Cuồng cười lạnh: “Hừ!”

Sen hạ nở trong gió, duyên dáng yêu kiều. Địa điểm tổ chức đại hội tỷ võ ở cạnh hồ sen.

Rất nhiều cây quạt lắc lư trước mắt.

Thái Thái ngồi ở hàng thứ nhất, mang mũ sa, cúi thấp đầu, hiển nhiên là một con nhóc mập mạp lười nhác. Hai bên đều là người tóc trắng xóa, mặt mũi hiền lành có, hung thần sát ác cũng có, thỉnh thoảng lại quét mắt qua, trong lòng hoài nghi, sao lại tìm một kẻ không có thành tựu gì ngồi ở bên cạnh mình như vậy, thấp hạ thấp người ta mà. Sở Cuồng ở sau lưng nàng, trên thực tế đã là giành được chỗ ngồi tốt nhất, trong tay cầm một cây quạt, như có như không dao động, thật ra là đang quạt cho Bánh Bao. Qua một đêm, hình như lại nóng thêm rất nhiều.

Cử động của hân là lên lút, nhưng tránh không khỏi khoe mắt của những nhân sĩ sắc bén kia.

Tất cả mọi người đều phát giác, tại sao hắc mã giáo chủ trẻ tuổi của Quỳnh Hoa phái, thế nhưng lại quạt mát cho đồ đệ của Trù Thần đang ngồi ở hàng trước?

Chẳng lẽ, người trẻ tuổi này mang tuyệt kỹ, hoặc là có một bí mật gì đó mà không thể cho ai biết chăng?

“Hôm nay đại hội võ lâm, vốn là hy vọng có thể quyết thắng định ra một vị lâm võ lâm minh chủ từ đó lãnh đạo mọi người báo thù cho lão võ lâm minh chủ. Nhưng mà trước đó không lâu, Thương Khung thiếu chủ lại tuyên bố, Nhạc Phong lão minh chủ, là chết dưới độc thủ của y, cho nên Tái vương nhờ cậy mấy vị trưởng lão bàn, hôm nay đại hội võ lâm, bất luận tư lịch ra sao (kinh nghiệm, lai lịch), chỉ cần có thể giết chết Thương Khung cung thiếu chủ, lập tức có thể tiếp nhận chức Võ lâm minh chủ!”

Mặc dù Thái Thái không biết võ công gì đặc biệt cao thâm, nhiều nhất cũng chỉ là học qua chút khinh công. Nhưng nàng cảm thấy là lạ thế nào đó, đại hội võ lâm đang êm đẹp tự dừng lại đôi thành đại hội ầu ẩu đã là sao? Nàng ngồi đây há chẳng phải gặp nguy hiểm rồi sao chứ? Thái Thái quay đầu liếc mắt nhìn Sở Cuồng, thấy hân cũng cau mày suy tư.

Lão đầu bên cạnh Thái Thái nói: “Hôm nay rất nhiều anh hùng trình diện, tất cả mọi người cũng không thể tùy tiện hành động, mặc dù nói đại hội võ lâm lần này mang tiếng là báo thù cho võ lâm minh chủ Nhạc Phong, nhưng đó trước đó phải lựa chọn một vị minh chủ, sau đó mới là báo thù, chứ không phải là lôi tất cả mọi người liêu minh dâng mạng trong tình trạng rối loạn như vậy được.

Lại nói, nếu như mọi người đều bị giết chết, há chẳng phải là chết vô nghĩa cả sao, ai cũng không biết thực lực của vị thiếu chủ Thương Khung cung này ra sao cả.

Đến lúc, tất cả chúng ta đều sẽ chết hết dưới tay của y thì sao.

Lại ngộ nhờ một kẻ vô danh tiểu tốt nào đó may mắn một đao giết chết y, chẳng phải, người này lại được tiện nghi thì sao?”

Điều ông bắn khoăn không sai, mọi người ai cũng bắn khoăn như vậy.

Ai ngờ một người cười ra tiếng: “Vậy ý kiến của mọi người làm sao bây giờ?”

“Ta thấy, cứ theo như trước kia thôi, tỷ thí một chọi một, đến cuối cùng chọn người thủ lĩnh, sau đó cùng ma giáo người chết ta sống, đến lúc đó, mọi người chết cũng là cam tâm tình nguyện!”

Ha ha, lúc này Thái Thái mới nhìn ra, thì ra người trong giang hồ, bụng dạ đều hẹp hòi như vậy.

Tỷ võ mà thôi, lại lục đục đầu đá nhau suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 264: Nhìn Thấu

Một tràng âm thanh đồng loạt vỗ tay, Thái Thái lo lắng quay đầu lại, lại nhìn thấy nhóm Âm vệ của Sở Cuồng, cử thật, quả nhiên là được huấn luyện nghiêm chỉnh, dưới ánh mắt ra hiệu của Sở Cuồng, đồng loạt vỗ tay rõ to. Chính là có chút khô cứng nên nhìn thật ngố. Thật là gây ngố nha, Sở Cuồng lấy cho môn phái mình cái tên hiền hòa dễ nghe là ‘Quỳnh Hoa phái’ nhưng người dưới tay hẳn ai ai động tác cũng không được một chút phiêu dật nào cả, tại sao đám người đó thủy chung vẫn không bị chú ý đến nhỉ? Âm vệ vỗ tay, lập tức kéo theo tất cả nhân sĩ võ lâm cũng vỗ tay, thậm chí cả đám hiệp tam hiệp cái Bang nhất đại nhị đại đứng ở quá xa không thể nghe thấy cũng vỗ tay.

Mấy ông già đứng hàng đầu, trầm giọng nói: “Nếu mọi người đều đồng ý với ý kiến này, vậy thì, bắt đầu tỷ võ đi thôi.”

Vừa nói tỷ võ xong, hai môn phái không biết tên liền cử đại diện ra sân, Thái Thái nhìn, hai người đó thì ra một là Truy Nguyệt phái, một là Hải Nguyệt phái, nghe nói vốn là một đại môn phái như sau chia rẽ thành hai. Bọn họ đấu nhau vốn là nội chiến, vì vậy nhiều chiêu trí mạng người chết ta sống, hai người trên đài bắn ra ám khí, khiến người ta phải quáng mắt. Đột nhiên, một phi tiêu sáng lóng lánh bay lên từ dưới đài, phập một tiếng, một người trong đó chưa nhìn rõ ràng đã lập tức bị trúng chiêu, ngã xuống đài, thùng trán mà chết.

Trời ạ! Thái Thái cả kinh hô một tiếng, người hai bên rồi rít nhìn nàng, thật là không biết gì cả nha, vậy mà cũng kêu.

Sao tất cả mọi người đều không kỳ quái. Mới vừa rồi, rõ ràng nói hay lắm là tỷ võ một cách công bằng, hai người vừa mới lên, đã âm toán giết chết một là sao?

“Ám khí đó là bay lên từ dưới đài mà!” Thái Thái vừa nghĩ đã nói, “Như vậy cũng có thể sao?”

Mọi người tựa hồ còn giật mình hơn cả nàng, ôi dào, nàng ta lại không hiểu quy tắc trên giang hồ nha, Đại hội võ lâm diễn ra ba ngày, ngày đầu tiên chính là dùng cho người ta giải quyết ân oán cá nhân, báo thù, trên căn bản thì nội trong ngày đó những kẻ râu ria sẽ chết sạch, ngày thứ hai, những kẻ giết người ngày đầu sẽ bị người ta giết. Đến ngày thứ ba, cao thủ chân chính mới lên sân. Nàng hồ hết cái gì chứ?

Quả thực là phá hỏng quy tắc rồi.

Thật ra thì Thái Thái cảm giác lời mình nói ra rất đúng, nhưng không nghĩ đến lời ấy lại biến thành thừa thãi.

Thái Thái nhìn mấy kẻ trừng mắt nhìn mình, không lẽ nàng sai chỗ nào sao?

Quay đầu lại nhìn Sở Cuồng, Sở Cuồng đứng lên, thân thiết nhỏ giọng một câu ở bên tai nàng: “Không sao, có ta đây.” Thái độ thân mật kia hoàn toàn không kiêng kỵ ai cả.

Mọi người đương trường nhìn thấy, đều sửng sốt.

Xác thực là có mờ ám, hai người kia, nhất định, Trù Thần nhất phái cùng Quỳnh Hoa phái đã có chung một chí hướng rồi.

Hai lão nhân mới rồi ngồi cạnh Thái Thái cúi đầu, rõ ràng nghe thấy chương môn Quỳnh Hoa phái nói với thẳng nhóc mập này: “Không sao, có ta đây.....”

Thế nhưng, thế nhưng giống như tình nhân đang nói chuyện vậy!

Sở Cuồng tay cầm quạt, khẽ dựa phía sau, hai bên cách một hồi sẽ có ánh mắt liếc qua nhìn mặt hắn.

Thậm chí những người bên cạnh còn có người bàn luận xôn xao về chân tướng.

Chương môn Huyền Chân phái cùng Toàn Chân phái, phái Võ Đang cùng phái Nga Mi, ngầm cho rằng, có lẽ thẳng nhóc mập kia đang giúp Quỳnh Hoa phái chuyển gì đó không thể nói ra, hoặc là Quỳnh Hoa phái lên lút giao dịch gì đó với nàng, hơn nữa, chưa ai từng thấy qua thiếu chủ Thương Khung cung kia, cho nên cũng có thể giáo chủ Quỳnh Hoa phái này là thiếu chủ Thương Khung cung. Ni cô chương môn phái Nga Mi đột nhiên đứng lên, chỉ

vào Sở Cường hỏi: “Tiểu tử, người nói lần này Thương Khung cũng có bí mật gì đó không thể nói cho ai biết có phải hay không?”

Cá ** ni cô này vô cùng xúc động, Sở Cường đáp: “Quỳnh Hoa phái của ta là danh môn chính phái.”

Mọi người nhìn lẫn nhau, thật ra thì rất khó nói, Quỳnh Hoa phái những năm gần đây đều rất mờ ám, chưa làm qua chuyện gì đặt biệt tốt hay chính nghĩa cũng chưa có gây ra chuyện xấu xa tàn ác nào, nhất thời không ai biết là tốt hay là xấu cả.” Cho nên mới như vậy. Toàn Chân lão đạo nói: “Quỳnh Hoa phái các người thành lập cũng đã có 4-5 năm, nhưng chúng ta lại chưa quá quen thuộc với các người, cũng giống như chúng ta xa lạ với Thương Khung cũng vậy.”

“Chẳng lẽ ông cảm thấy tất cả những người xa lạ, đều là người của Thương Khung cũng sao?”

Có người xì xầm lên, một nam nhân mặc đồ tím ở hàng thứ nhất cười một tiếng: “Người nói người cùng Thương Khung cũng không có quan hệ, vì sao hôm đó có kẻ nhìn thấy người của Quỳnh Hoa phái ra vào Thương Khung cũng?” Chẳng lẽ là có người từng nhìn thấy Ảnh vệ lên vào Thương Khung cũng?”

“Hừ, ta cần gì phải giải thích với các người?” Sở Cường thấy chuyện có chút không ổn, đứng lên, chọc chọc sau lưng Thái Thái.

Thái Thái cũng biết một màn mới rồi hần, có nghĩa là mình với hần cùng một phe rồi, không thể làm gì khác hơn là đứng lên, rút lui dưới sự bảo vệ của Ảnh vệ.

Đột nhiên, nô tài của Tái vương cười nói: “Nhị vị chờ đi, thật ra thì hoài nghi của mọi người không phải không có lý, bởi vì vừa lúc hôm nay, có người đến đại hội võ lâm tố cáo, nói Quỳnh Hoa phái các người, chính là tay sai của Thương Khung cũng?!”

“Ồ? Là ai nói?” Sở Cường nhướn mày, tò mò hỏi.

“Là Ngọc diện tri chu, Đỗ Bạch Quyên, Đỗ cô nương!”

Nhìn kia, đúng là không thể trâu vào nữ nhân được, Thái Thái nhăn mặt nhìn Sở Cường, sau đó lại rất buồn bực của tên nô tài Tái vương kia: “Làm sao ông biết nữ nhân đó nói là thật?”

Đáp án dĩ nhiên bởi vì nàng là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân tin tức linh thông, nàng dĩ nhiên có thể từ bên gối Quỳnh Hoa giáo chủ nghe được những thông tin liên quan về hình dạng và võ công của người trong Thương Khung cũng.

“Ha ha, về việc này thì nên hỏi Đỗ cô nương đi.”

Nói xong, Đỗ Bạch Quyên ăn mặc hồ hang, dưới ánh mắt cùng nước miếng của đám nam nhân, đi lên đài.

Thật ra thì nàng ta muốn người nào đến thì người đó sẽ đến, ai bảo nàng ra là nữ thần trong lòng đám nam nhân trong giang hồ này chứ?!

Mở cái miệng nhỏ nhắn, cái lưỡi động động: “Đêm trước, Nguyệt Quan giáo chủ cùng ta nâng cốc tán chuyện, sau đó trong lòng ta xem hần là một anh hùng, cho nên định phỏ thác chung thân, ai ngờ khi ở bên gối, lại biết thì ra Quỳnh Hoa phái của hần, chính là nội ứng của Thương Khung cũng!”

“Ồ!!” Giang hồ đệ nhị mỹ nhân lại bị tiểu tử này làm bản?

Ánh mắt Sở Cường chột âm trầm, từ lúc nào hần lại trở nên ngu xuẩn động tới nữ nhân này còn nói bậy ở bên tai nàng ta chứ?

Ai ngờ Thái Thái cười ha ha ha một tràng: “Người xác định hần lừa dối với người sao?”

“Dĩ nhiên là xác định.”

Thái Thái cười nói: “Hần sao có thể ngu xuẩn như vậy được?” Ngóai đầu nhìn về hướng Sở Cường buồn cười nói: “Từ khi nào chàng lại ngốc đến độ thì thầm bên ta một **** nữ nhân như vậy chứ?”

Thái Thái thế nhưng càng hung dữ hơn cả Sở Cường nữa: “Theo ta thấy, các người định liên hợp lại, định ép Nguyệt Quan giáo chủ, sau đó sẽ bức bách hần chứng minh trong sạch của mình, lao đi tìm cái tên Thương Khung cũng giáo chủ đó để chịu chết phải không? Sẵn để các người dò la lai lịch của Quỳnh Hoa phái, cùng dò xét lai lịch và thực lực của Thương Khung cũng. Một hòn đá hạ hai con chim, các người đám người võ lâm này, ta thấy mấy ngày nay, từng kẻ đến, nữ phóng đảng hạ tiện, nam âm hiểm tồi bại, mỗi một kẻ đều như rùa đen rút đầu, không có chút khí khái nam nhân gì cả!”

Nói xong, trong lòng Sở Cường ca ngợi, nói hay nhưng tiếc là không đúng lúc.

Nàng vừa dứt lời, xoẹt xoẹt xoẹt, đồng loạt vô số trường kiếm, nhắm ngay ngực nàng cùng Sở Cường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Một Đám Vô Sĩ

Thật ra thì không biết có phải là vì đang có thai không mà tính khí Bánh Bao đặt biệt nóng, nàng tức giận núp sau lưng Sở Cuồng tiếp lời: “Một đám người các ngươi, đều là nhân vật lớn trong chốn giang hồ, nhưng gặp phải nguy hiểm liền đùn đẩy cho người khác, mình thì chuồn xem náo nhiệt, ghê tởm nhất chính là những kẻ khác còn làm bộ như mình là Gia Cát Lượng nói lời công bằng, các ngươi nếu đánh không lại thiếu chủ Thương Khung cung, tại sao lại đẩy người khác xuống nước chứ.”

Được rồi, dù sao cũng đã đắc tội hết, Sở Cuồng cũng không sợ, lần này Bánh Bao nổi danh, sau này trên giang hồ sẽ ca tụng chương môn Trù thần phái, giáo chủ phu nhân Quỳnh Hoa phái, khẩu chiến quần hùng, cũng là một giai thoại. Hơn nữa do mang thai cho nên nàng không biết sợ là gì, hay là nàng cảm thấy vô luận nàng gây ra chuyện gì thì cũng có hán lâm phu quân này sẽ ứng phó thay đây?

Sở Cuồng hỏi: “Rốt cục là các ngươi muốn thế nào?”

“Thật ra, tiểu tử mập này nói đúng một nửa, mặc dù chúng ta đều vì chuyện này là đeo trên lưng cái danh hèn nhất gan nhỏ, chẳng qua ta thấy, chính là ngươi cần thiết phải đi chứng minh cho sự trong sạch của mình, chúng ta sẽ vô lâm hạ truy tập lệnh đối với Quỳnh Hoa phái, nếu như ngươi không cách nào lấy được thủ cấp thiếu chủ Thương Khung cung, chúng ta sẽ cùng nhau hợp lực tiêu diệt Quỳnh Hoa phái, còn có cả Trù thần nhất phái miệng lưỡi cay độc này nữa.”

“Vô lâm truy tập lệnh?” Thái Thái nhìn về phía Sở Cuồng.

Sở Cuồng nói thầm: “Trương đương với sao trăm đó.”

“Ồi trời, thật không biết xấu hổ mà!” Thái Thái ôm hông Sở Cuồng, “Thì ra đại hội vô lâm là một cái bẫy rập, đúng ra các ngươi chỉ là muốn tìm một hình nhân thế mạng, bán mạng cho các ngươi mà thôi!”

Chính xác là một tìm một kẻ tiên phong chết thay, lúc đầu mọi người còn do dự có nên đưa Quỳnh Hoa ra không, không nghĩ đến Bạch ngọc Tri chu đem chuyện của mình và hán khai ra, chưa cần tính tới độ thật giả ra sao, dù sao đi nữa, khả năng hán có thể ** thiếu chủ Thương Khung cung là cực kỳ nhỏ bé, nhưng mà hán có thể làm kẻ tiên phong, trước tiên cứ làm lụn bại thực lực của thiếu chủ Thương Khung cung. Sau đó, bọn chúng sẽ phân chia kho tàng của Quỳnh Hoa, hợp lực lại tiêu diệt hết cái đám đệ nhất ma đầu đó.

Gian kế chính do Tài vương nghĩ ra, Tài vương thật sự muốn mình làm mình chủ vô lâm!

Ảnh vệ đột nhiên ra tay, liều chết với đám cao thủ hạng một hạng hai này, Sở Cuồng ôm con mèo không sợ chuột là Bánh Bao, “Đồ cà chớn, nàng không sợ sao?” Ai ngờ người này lại dám nói ra một câu tương đối ngọt ngào vào lúc này: “Có chàng ở đây, ta sợ cái gì?” Bất thành linh, lòng Sở Cuồng này lên thình thịch, ném cả hiện trường hỗn loạn ra sau ót, hôn một cái lên trán Bánh bao.

Thật kinh hãi!

Bởi vì hán một chút cũng không biết riêng tư là gì.

Đó là hôn à nha, không đề tâm đến lời bàn tán xôn xao.

Ô cha cha, yêu nam[*] này, thế nhưng lại hôn một nam nhân.

[*]: Đồng tính í a :”>

Bạch ngọc Tri chu sờ dĩ tổ giác chuyện với Sở Cuồng là vì có rất nhiều người nói chuyện mình với Sở Cuồng sẽ không có kết quả, để chứng minh mị lực của mình không suy cho nên liền nói láo rằng mình từng đồng sàng cộng chẩm với Sở Cuồng, thuận tiện bôi bẩn hán một chút.

Nhưng mà, hôn một người nam nhân đã đành, lại còn là một nam nhân như hồ lô nữa.

Nam nhân này không thể nói rõ là có đẹp hay không, nhưng mà, tròn như vậy, –

Sau đó Ngọc diện Tri chu bắt đầu hối hận, hối hận sao mình lại nói từng đồng sàng cộng chẩm với hán chứ?

Nàng yên lặng rỏ một giọt nước mắt.

Sau đó nhẹ lướt đi .

“Đồ cô nương ~” Mấy người hâm mộ không rõ chân tướng đuổi theo.

Chỉ nghe thấy Đỗ Bạch Quyên thương tâm thút thít mà nói: “Từng gặp biển xanh thật khó muốn làm sông nhỏ ~”

Ôi chao, nghe thấy khiến lòng người tan nát mà!

Bên này đang náo nhiệt đánh nhau, Sở Cuồng hí mắt thấy nhóm Ảnh vệ của mình mặc dù đều là cao thủ, nhưng trong chốn giang hồ này vẫn không thể chịu đựng được lâu, vì vậy nhanh quyết định, hô: “Dừng tay, bốn giáo chủ đồng ý, làm tiên phong chết thay cho đám các người là được!”

“Cái gì mà tiên phong chết thay, đây là để chứng minh trong sạch của giáo chủ, nếu giáo chủ có thể giết chết tên thiếu chủ tà phái đó, chúng ta tình nguyện cung người làm mình chủ vô lâm.”

“Các người nói được làm được chứ?” Thái Thái giận dỗi dỗi hỏi.

Những nguyên lão cấp cao kia rốt cục cũng cất lời: “Nói được làm được, chúng tôi có thể lập lời thề ngay lập tức!”

“Được, cầm giấy bút, không cần thề, đến lúc đó đó các người nuốt lời bảo chúng ta tìm ai mà tính?”

Mọi người chưa từng thấy qua chuyện như vậy còn nhất định phải cần viết ra giấy. Kết quả tên nô tài Tài vương mỉm cười, quả nhiên nhiên để người lấy giấy bút. Thái Thái đi xuống, cầm bút lông lên viết: “Giáo chủ Quỳnh Hoa Nguyệt Quan, tình nguyện xung phong vì vô lâm trừ hại, nhưng nếu thật sự thành công giết chết đại ma đầu tà phái, thì sau này, mọi người trong giang hồ phải tôn hấn làm mình chủ vô lâm. Nếu làm trái lại, sẽ bị thiên lôi đánh, chết không từ tế, kiếp sau đầu thai làm chó!” Viết xong, phía dưới còn dư lại chỗ trống, Thái Thái nói: “Nguyên lão của các người, tới đây ký tên, ấn dấu tay đi!”

A! Lại gọi bọn họ ấn dấu tay, đời này còn chưa từng làm qua đâu.

Thái Thái hừ hừ, đầu tiên viết tên tuổi của mình, ‘Chưởng môn Trù thần phái, Chu Nhị Thái.’ Sau đó cắn đứt tay mình, dề lên.

Mọi người thấy còn phải phá tay mình thì kim lòng không được.

Nhưng mà đây là người trẻ tuổi, hấn làm được, mấy lão già không làm thì cũng không được.

Cho nên tất cả mọi người dù muốn dù không, cũng phải giả vờ thần nhiên ra vẻ mà ký tên ấn dấu.

Xong việc, Thái Thái cảm khế ước lè. Nói: “Chúng ta đi trước, một tháng sau nghe tin tức!”

“Một tháng, nếu các người không đi giết đại ma đầu này thì làm sao bây giờ?”

“Thì như các người nói đấy, diệt môn cũng được.”

Đúng vậy nha, chùa cháy sư chạy nha.....

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Thật là vạn phần kinh hiểm, Thái Thái hưng phấn vây quanh Sở Cuồng đang âm trầm: “Không ngờ lại náo nhiệt như vậy!”

“Có phải nàng căn bản không thể phân biệt được náo nhiệt với nguy hiểm hay không?”

“Không phải.” Thái Thái ngã trên bả vai Sở Cuồng: “Thật ra thì đám người kia rất ngu, trên văn tự này ta chỉ viết ‘giết chết Đại ma đầu’, ta nghĩ, chỉ cần là người trong tà phái thì chính là đại ma đầu, cũng không nhất thiết phải là giáo chủ Thương Khung cung đúng không? Hơn nữa, chờ đến một tháng sau bọn họ có nhớ đến chúng ta, chúng ta cũng đã ở trong hoàng cung uống trà rượu đọc tấu chương rồi, chẳng có thể giải tán Quỳnh Hoa phái, thay hình đổi dạng, lập một môn phái mới không được hay sao? Chủ yếu vẫn là an toàn mà thoát thân thôi.” (Thái Thái vẫn thông minh như ngày nào ^^)

“Ha ha, trăm là lo lắng có vài kẻ đuổi tận giết tuyệt không chịu buông, sẽ tra ra thân phận của trăm.”

Thật ra chỉ dù có bị phát hiện cũng chẳng sao cả, chỉ là Sở Cuồng thật đúng là muốn đi gặp giáo chủ Thương Khung cung đó một lần mới được.

Một con phi ưng lượn vòng xong liền lao thẳng xuống, rơi trên cánh tay của một thanh niên mặc trường bào tơ lụa đồ thắm.

Y yên lặng đứng, tóc dài như gấm đen cơ hồ trải trên mặt đất.

Bên hông đeo đai lưng gắn bảo thạch.

Đầu đai lưng lấp lóe châu ngọc.

Nhưng mà y vẫn không quay đầu lại, chỉ yên lặng nghe kẻ sau lưng bấm báo.

“Thiếu chủ, quả nhiên không ngoài dự đoán của Thiếu chủ, lần này kết quả đại hội vô lâm vô cùng hoang đường, bọn họ kéo hai môn phái trẻ tuổi ra ngoài, bức hai người kia tiên phong, nói là nếu không giết được giáo chủ, sẽ bị trừng phạt bằng cách diệt môn.”

Chương 266: Tình Cờ Gặp Lại Cố Nhân

“Thiếu chủ, hai người trẻ tuổi này một là đệ tử của chương môn Trù thần, một là giáo chủ Quỳnh Hoa phái.”

“Cái tên đầu bếp kia hình như cũng không có khả năng gì cao lắm, có lẽ cũng chỉ là tham gia náo nhiệt thôi, nhưng tên giáo chủ Quỳnh Hoa kia xác thực có chút khả năng.”

“Kể lần trước lên vào Thương Khung cung thăm dò tin tức là thuộc hạ của hắc sao?” Thanh niên ngắm cảnh đẹp hoa sen ngoài mưới dặm, nhẹ nhàng chậm rãi nói. Giọng nói của y rất nhu hòa, mới nghe sẽ cảm giác được đó là một công tử vô cùng hòa nhã. Một cơn gió bất chợt cuốn tới hất tung mái tóc y lên.

Đầu y khẽ quay lại, một sườn mặt tuyệt mỹ, lông mi dày, tầm mắt hơi hạ tựa như không màng gì cả, dưới ánh mắt vô hạn hoàn mỹ là một đôi môi hơi nhợt nhạt.

Chỉ một sườn mặt, đã đủ khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Nhưng tên thị vệ của y thủy chung vẫn không dám nhìn lên: “Lời thiếu chủ không sai, đó là thuộc hạ của hắc sao, nhưng mà, thuộc hạ thấy hắc sao cũng không phải nhằm vào Thương Khung cung của chúng ta, mà tất cả các môn phái đều bị hắc sao theo dõi.”

Bên môi nam nhân tuyệt mỹ nở một nụ cười lơ đãng, quay đầu đi, hỏi: “Kỳ hạn của bọn họ là bao lâu?”

“Là một tháng.”

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

Sở Cuồng không thể nào ở ngoài quá lâu được, hắc sao lo lắng triều chính chất đống mấy ngày nay.

Sở Cuồng nói, có lúc chính sự tựa như bụi bặm từ trên trời rơi xuống vậy.

Biết rõ là quét thế nào cũng không sạch.

Nếu bỏ mặc mấy ngày, nó sẽ xếp thành từng lớp từng lớp, khiến người ta phải nhức đầu nhức óc.

Cho nên phải thay ít nhất hai mươi bộ đồ, đổi hai mươi phu xe, ba mươi chiếc xe ngựa, cuối cùng sau khi xác định không có kẻ nào theo đuôi, bọn họ mới rẽ vào đường cái, định vòng trở về kinh thành.

Trước khi đi, Sở Vinh nói, hắc sao không về, định ở đây thêm một thời gian nữa, chủ yếu là không bỏ được mưới dặm hồ sen kia, nói rằng chờ sen tàn, sẽ ngoan ngoãn trở về thành thân, nhưng Thái Thái nghĩ, hắc sao chỉ là muốn nói như thế với nàng mà thôi, mặc dù bản thân Sở Vinh không phải là dạng người cực đoan nóng nảy, thậm chí là có chút dễ bị bắt nạt, nhưng hắc sao cũng biết cách tri hoãn, kéo dài để cự tuyệt những chuyện hắc sao không muốn làm.

Thải Thái than thở, còn Sở Cuồng hít mất hương thụ những tia sáng mặt trời ở ngoài cung cuối cùng. Sau đó nàng tựa như con khi vọc mái tóc hắc sao. Tóc Sở Cuồng rất đẹp, da hắc cũng rất tốt, mịn màng hoàn toàn không giống với độ tuổi của hắc sao. Chóp mũi nàng lún trên mặt hắc sao. Hắc sao vừa nghiêng đầu, đôi môi vừa vạm vỡ về phía môi nàng.

Nhìn lẫn nhau có đến một chốc, Sở Cuồng ôm lấy cổ nàng áp vào hõm vai hắc sao: “Nếu như có thể không trở về, thật không tồi nhỉ?”

“Không sai.” Thái Thái thăm lăm lăm, hà hơi trên cổ hắc sao: “So với không khí trầm lắng của hậu cung, giang hồ vô si người lừa ta gạt, thú vị hơn nhiều.”

Sở Cuồng giống như rất buồn ngủ, Thái Thái cho rằng có lẽ vì ánh mặt trời chói vào nên hắc sao mới không mở mắt ra.

Nhưng vào lúc này nhìn thấy hắc sao cực kỳ tuấn mỹ, có mỹ cảm lười nhác của một đế vương vốn cần chính.

Thật không có ngôn từ nào để hình dung được.

“Sở Cuồng, đặt tên cho con chúng mình đi.” Nàng lười biếng nói: “Nhân lúc còn mấy tháng nữa, chọn trước một cái tên thôi.”

Sở Cuồng khẽ hừ nhẹ một tiếng, trầm mặc một hồi giống như đã ngủ thiếp đi, đột nhiên hỏi: “Tranh Nhi nghe được không?”

Hắc sao dè dặt nói: “Nếu như là nữ chi, có thể gọi là Tranh trong điều giấy, còn nhi tử thì là Tranh trong leng keng (leng keng = tranh tranh: tiếng kim loại khi giới va chạm nhau).”

Sở Tranh, Sở Tranh.....

Trong lòng nàng vẫn còn suy đoán cuối cùng là nam hay nữ, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Sở Cuồng ngồi dậy, nhẹ đẩy rèm cửa sổ ra, hỏi bên ngoài: “Chuyện gì vậy?”

Như Nguyệt không lên tiếng, Sở Cuồng vén rèm lên phát hiện Như Nguyệt không ngồi trên xe đánh xe nữa. Ngay sau đó hắn lập tức ngã xuống xe, thấy Như Nguyệt đang dùng tay ôm một nam tử mặt đỏ vài bố té xỉu ven đường. Sở Cuồng đi tới, ánh mắt rơi vào trên mặt người trẻ tuổi này, sững sờ, là y.....

“Sở Cuồng.” Bánh Bao đi tới từ sau lưng hắn, cúi đầu xem xét, kinh ngạc kêu lên: “Nhiếp Lăng Phong?”

Đích thực là Nhiếp Lăng Phong đã ba năm không gặp, nhưng mà Thái Thái vẫn còn nhớ rõ mặt y.

Nhìn như vậy, Nhiếp Lăng Phong trở nên gầy đi rất nhiều, sắc mặt hơi tái nhợt.

Bây giờ ánh mặt trời chiếu vào trên mặt y, lại càng thêm trắng bệch mà suy yếu.

“Nhiếp Lăng Phong!” Thái Thái kêu, Sở Cuồng đứng lên nói: “Như Tâm, Khâm Mai, diu vị công tử này lên xe ngựa, chúng ta đến thành trấn phía trước tìm nơi ở lại.”

“Dạ!”

Sao lại là Nhiếp Lăng Phong? Không khỏi quá tình cờ rồi, mấy năm không gặp, không ngờ bọn họ lại gặp nhau dưới tình huống như vậy.

Tới thành trấn tìm một đại phu, đại phu bắt mạch cho Nhiếp Lăng Phong xong nói, thật ra y không có bệnh, chỉ là quá đói, nên mới bị té xỉu ở ven đường mà thôi.

Cho nên Thái Thái liền kêu Như Nguyệt bón cho y một chén nước đường.

Ước chừng qua một canh giờ, Nhiếp Lăng Phong chậm rãi mở to mắt.

Ánh mắt đen như mực khẽ chuyển động về một góc, thấy Thái Thái đang nâng má nhìn mình và Sở Cuồng đang uống trà.

“Là người?” Y nói là người, dĩ nhiên là nói Sở Cuồng. Sau đó nhìn về phía Thái Thái: “Ông chủ?”

“Nhiếp Lăng Phong, cuối cùng sao lại vậy, thiếu chút nữa chết đói trên đường rồi?”

Sắc mặt y tái nhợt như bệnh nặng chưa khỏi. Lại có một vẻ đẹp khó tả.

Mắt khẽ nhắm lại, chỉ còn một khe hở như đường may, nhưng vẫn nhìn ra được y đang rất đau xót.

Y không nói, Thái Thái cũng không hỏi nữa.

Nàng lập tức chuyển ngữ điệu: “Đúng lúc chúng ta đang về kinh thành, người có nguyện ý đồng hành cùng hay không, nếu như nguyện ý, người vẫn như cũ là chủ nhân của Tự hiền hội quán của ta được không?”

Trên gương mặt bị thương của Nhiếp Lăng Phong nhàn nhạt một nụ cười ôn hòa mà yếu ớt: “Đa tạ ông chủ đã chăm sóc, chẳng qua là, ngài thật không quan tâm, ta là trở về từ nơi nào sao?”

“Thật ra thì, người có thể không nói cũng được. Dù sao đó cũng là chuyện riêng của người.”

Sở Cuồng lại nói: “Người muốn nói thì cứ nói đi.”

Nhiếp Lăng Phong nói: “Đầu tiên ta trở về Hung Nô, tìm được người nhà của ta, nhưng mà, không lâu sau bọn họ đều chết hết. Cho nên ta quyết định trở về Trung Nguyên, lại gặp phải biến cố, liền một đường tìm đến kinh thành, nếu như không phải gặp mọi người, có lẽ ta đã chết rồi”

“Người sao có thể yếu ớt như vậy được chứ.” Sở Cuồng lãnh đạm nói.

Thái Thái lại tiếp lời: “Người vẫn nên theo chúng ta hồi kinh thôi.”

Lần này Nhiếp Lăng Phong không hề phản bác, nhưng mà y cũng không mở miệng nhiều quá. Thái Thái phân phó Như Tâm cẩn thận chăm sóc. Còn Sở Cuồng, tựa hồ vĩnh viễn cũng không có hảo cảm với Nhiếp Lăng Phong.

Chương 267: Lăng Phong Ôn Hòa Nhã Nhặn

Thái Thái nói, thật ra bây giờ Nhiếp Lăng Phong có chút đáng thương, có tài hoa nhưng lại trở thành kẻ hai bàn tay trắng, vừa đúng lúc nàng thiếu một chương quỹ, định nói với Nhiếp Lăng Phong quay về vị trí đó, ai ngờ, Sở Cường lại trưng bán mặt đen thui ra phản đối, sau đó cam kết sẽ tìm cho Nhiếp Lăng Phong một việc thích hợp hơn để y làm. Thái Thái không muốn vì Nhiếp Lăng Phong mà xảy ra tranh chấp, cho nên trước cứ đồng ý với hắn.

Ước chừng năm ngày sau, nàng để cho người đi nghe ngóng tình hình của Nhiếp Lăng Phong, không ngờ Sở Cường thế nhưng lại cho y làm chạy bàn ở một từ lâu.

Đây không phải là đem một bông hoa tươi cắm vào bãi phân trâu sao, với tài hoa của Nhiếp Lăng Phong, nếu tham gia khoa cử đậu Trạng nguyên cũng là dư sức, Sở Cường thật tệ nha!

Trở về bàn bạc với Sở Cường, Sở Cường suy nghĩ một lát, đáp ứng với Bánh Bao, sẽ an bài một việc tốt hơn cho Nhiếp Lăng Phong làm.

Không nghĩ tới Khâm Mai đi rồi trở về báo, hoàng thượng an bài cho Nhiếp công tử một việc quá mức tốt.

Một chiếc xe ngựa từ cửa sau hoàng cung lặng lẽ ra ngoài, đánh xe chính là Khâm Mai, rẽ về hướng Bắc, Bánh Bao gửi được một trận nồng nặc son phấn, nàng vén cửa sổ, kinh ngạc không khép miệng được. Đây là, thanh lâu? Chẳng lẽ Sở Cường sắp xếp cho Nhiếp Lăng Phong ở thanh lâu, hắn không muốn y gặp nàng, lòng nàng đều biết, nhưng mà không đến nỗi đối đãi một người đáng thương như vậy chứ?

Xuống xe, nhiều người trùng mắt thấy một nữ nhân dẫn theo một đám nữ nhân đi vào thanh lâu, mục tử bà tiến tới gần nói thẳng: “Muốn tìm tướng công, ở đây không có. Muốn tìm nữ nhân, kính xin kiếp sau đầu thai làm một nam nhân đi.” Thái Thái căn bản không nghe thấy mục tử ta nói gì, cứ nhìn quanh, đột nhiên bắt gặp một thanh y nam tử vừa vịn ngồi trong một góc tiếp rượu. “Y đang làm gì vậy? Nam nhân kia đang làm gì đó?”

“Cô không biết á, nam nhân đó là tiểu quan mới vào, đặc biệt chuyên hầu rượu mua vui cho khách thích nam sắc. Y đó, gọi là Phong Ca Nhi[1], vừa mới tới đây mấy ngày thôi.”

[1]: Ca Nhi để gọi các bé trai, bé gái gọi là Thư Nhi

“Sao chứ, tiểu quan có thể hầu nam nhân, vậy thì tiểu quan cũng có thể hầu hạ nữ nhân, hôm nay ta muốn y, hơn nữa còn muốn dẫn y đi nữa.”

Nhiếp Lăng Phong cầm chén rượu trong tay, lịch sự lúng túng hướng về phía nam tử kia, bất đắc dĩ hỏi: “Công tử, cuối cùng người uống hay là không uống vậy?”

“Ý của ta là, người bung cho ra uống ấy.” Gã công tử kia nói xong, liền đỡ tay Nhiếp Lăng Phong hớp một hớp, Nhiếp Lăng Phong ngay lập tức da gà da vịt.

Thì ra là sau khi trở lại kinh thành Sở Cường liền công khai thân phận hoàng thượng của hắn, hoàng thượng mệnh lệnh y đi làm chạy bàn, y cũng đành phải ngoan ngoãn đi làm bồi bàn, bây giờ hoàng thượng lại muốn y làm tiểu quan, y thật sự không biết cuối cùng là mình đã đắc tội với hoàng thượng lúc nào mà hoàng thượng lại đối xử với mình như vậy nữa.

Nhưng mà, vẫn là nên thuận theo thiên mệnh, Nhiếp Lăng Phong thực hiện rất tốt.

Huống chi về mặt y luôn nhàn nhạt, mái tóc thướt tha xinh đẹp tuyệt trần, môi hơi chút mòng. Tóc đen rơi trên bờ vai đã được vòng vàng cuốn chặt, lúc mỉm cười vừa thân thiết lại vừa dịu dàng, từ tận xương đã lộ ra phong độ của kẻ trí thức.

Nhìn từ xa, so với nữ nhân còn có một phen ý vị khó tả. Y tuyệt đối không phải là một nam nhân ảo, chỉ là có hơi gầy, bình tĩnh tự nhiên, lại thêm chút hiền hòa, tính khí nhã nhặn. Thêm vào đó tính kiên nhẫn lại gấp mấy lần người thường. Cho nên dù vừa mới tới, đã hấp dẫn không ít khách hàng dù không thích nam sắc cũng phải đến gần, ngoại trừ phải tiếp xúc với mấy sắc quý khó đối phó, Nhiếp Lăng Phong lại có thể kết giao với nhiều thiếu gia nhà quý tộc. Còn có những hảo hữu quen biết khi còn ở Tự nhiên hội quán trước kia nữa.

“Đừng bắt nạt người ta, y không phải dạng người như người nghĩ đâu.” Một nam tử lịch sự khác đi tới, giúp y giải vây.

“Vậy theo người y là cái dạng gì?”

“Lăng Phong là một thiếu gia văn chương ****, mặc dù y lưu lạc đến đây, nhưng trong xương vẫn là một thiếu gia, sao người dám đối đãi với y như một tiểu quan chứ?” Dứt lời, đã có hơi tức giận. Nam nhân kia bung rượu đứng lên, bất bình rời khỏi đó.

Nhiếp Lăng Phong cười một tiếng: “Thật ra thì ta ăn cơm ở đây, cũng nên vì tú bà làm một chút chuyện, mời người ta uống chén rượu mà thôi. Chỉ cần đừng uống tới trong tay ta là được mà.”

“Lăng Phong, tại sao người phải ở chỗ này, nếu có thể, chúng ta nguyện ý chuộc thân cho người, người rời đi nơi này, đến giúp đỡ chúng ta cũng được.”

Nhưng mà y lại lắc đầu, bộ dáng như một lời khó nói hết, lại tựa như không oán trách bất cứ người nào cả.

Ánh mắt của y cong lên, trông lại càng xinh đẹp, bởi vì y thấy một nữ nhân đang đứng ở cửa.

Thật ra y đã sớm biết thân phận của nàng, chỉ là Nhiếp Lăng Phong có chút cố chấp, nguyên ý xem nàng vẫn là chủ nhân cũ của mình.

“Bà chủ, sao người lại tới đây?”

“Người đi dọn đồ, theo ta trở về Tự hiền hội quán, ta đã quyết định rồi, sau này, vẫn như cũ muốn người xử lý giúp ta chuyện ở đó.”

Nhiếp Lăng Phong vẫn nhu hòa theo Thái Thái ra cửa, tóm lại y chính là dạng người đi một bước nhìn một bước, tuyệt không nói nhiều, tựa hồ vô luận cái gì y cũng làm được, hơn nữa lại làm không hề tệ.

“Ngay cả chỗ đó người cũng có thể ở được sao?”

“Thật ra thì không sao cả, kiếm miếng cơm ăn thôi, để kiếm miếng ăn thì sống ở đâu lại không giống nhau chứ?”

“Là hoàng thượng quá đáng, chỉ là chuyện sau này của người, cũng không cần phải nghe hoàng thượng nữa rồi.”

Nhiếp Lăng Phong khẽ cười, “Hoàng thượng để ý thân phận người Hung Nô của ta thôi.”

Xác thực, kể từ khi Sở Cường bị Quan Bộ Phi phản bội một lần, liền đối xử vô cùng cảnh giác với người Hung Nô.

Nhưng mà chẳng lẽ tất cả người Hung Nô đều xấu xa cả sao? Trên thực tế trong lòng Thái Thái cảm thấy Quan Bộ Phi không xấu, thậm chí hẳn còn là một nam nhân rất tốt nữa.

Nhiếp Lăng Phong cũng đâu có xấu, nhìn xem y căn bản không có một chút khí chất dã man của Hung Nô.

Tự hiền hội quán vẫn như trước kia, đó là nơi Nhiếp Lăng Phong thích nhất.

Về mặt của y như trở về chốn cũ: “Thời gian ta trải qua ở chính là thời gian vô tư vô lự nhất.” Y nói, tựa hồ như chính mình đã trải qua rất nhiều tang thương vậy.

“Lăng Phong, người vẫn là chương quỹ tốt nhất trong cảm nhận của ta.” Thái Thái rót một chén trà cho Nhiếp Lăng Phong: “Cho nên người đừng ghét bỏ chức chương quỹ này, có lẽ nơi này trong tương lai sẽ rất có tác dụng.”

“Thật ra ta đoán, hoàng hậu kiến tạo một tòa hội quán như vậy, là vì giúp hoàng thượng lựa chọn nhân tài phải không?”

Bị y nhìn thấu rồi, Thái Thái hơi gật đầu: “Gốc rễ của quốc gia, chính là hiền tài, chỉ là điều quan trọng nhất cũng không phải là nhân tài nhiều hay ít, mà là chỉ dùng người mình hiểu biết mà thôi. Nếu như không qua lại tiếp xúc gần gũi với những người ở đây một đoạn thời gian, làm sao có thể biết được ưu điểm khuyết điểm của họ được?” Thái Thái nhìn Nhiếp Lăng Phong thờ dãi: “Đáng tiếc người không phải người Đại Sở, cũng bởi vì thân phận người Hung Nô của người, người không có cách nào làm quan được.”

“Đáng tiếc hoàng hậu không phải là hoàng hậu của Hung Nô, nếu người là hoàng hậu Hung Nô, có lẽ người Hung Nô sẽ hiền hòa thêm một chút, mà cũng ít bạo tàn hơn.”

“Người không thích người Hung Nô sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Thương Khung Cung

Thích, có người nào lại không yêu quốc mẫu của mình, nhưng nếu Hung Nô cứ mãi hung ác thô bạo như vậy, thì không cách nào trở thành một quốc gia giàu có như Đại Sở vậy. Hung Nô vương mặc dù trẻ tuổi, cũng rất thủ đoạn, nhưng chủ trương của y cũng không phải được tất cả các quý tộc Hung Nô thích, Hung Nô vương nói muốn dân chúng trồng trọt, dệt vải, nhưng trong xương của bọn họ lại thích phi ngựa chần nuôi. Hung Nô vương muốn thu một ít lợi ích của các Hung Nô vương gia để trợ cấp dân chúng, nhưng bọn hắn lại phản đối, sau lưng nói y là con chó uống sữa người Đại Sở mà lớn lên.” Ánh mắt Nhiếp Lăng Phong trông về phía xa, tựa như đang xuyên qua trở ngại thời gian, nhìn thấy Hung Nô vương thành.

Nhưng mà y vẫn nhủ chặt, thậm chí có chút cứng lại. Cho đến một lúc sau, lại thở dài: “Thật ra thì, thật sự ta rất thích Đại Sở, nhưng mà, ta vẫn yêu

Hung Nô hơn.”

Thái Thái nghe vậy có hơi ngơ ngẩn, đây là lần đầu tiên nàng nghe được từ trong miệng một người Hung Nô về tình huống chân thật của Hung Nô hiện giờ. Chẳng qua là nếu như Nhiếp Lăng Phong không chút kiêng kỵ nào tiết lộ nhưng vấn đề nhạy cảm này cho nàng biết, hẳn là y không phải là dạng người có lòng dạ thâm sâu chứ?

“Nếu như ngươi quyết định ở lại Đại Sở quốc, nơi này cũng sẽ trở thành nhà của ngươi.”

Chẳng qua cũng không thể yêu cầu gì quá nhiều, dù sao, sẽ chẳng có ai bởi vì thích một quốc gia khác mà trong lòng lại buông tha cho quốc mẫu của mình được.

Thái Thái cảm thấy Nhiếp Lăng Phong là một người rất đặc biệt, thật ra dù có là Sở Cuồng, Thái Thái cũng chưa bao giờ nảy sinh cảm giác thần bí đối với hắn. Sở Cuồng tựa như ánh mắt chói chang, như hận không thể đem nàng cùng chính hắn đều được chiếu sáng dưới ban ngày ban mặt. Còn Nhiếp Lăng Phong, là gió, thấy được sờ không được, ngươi có thể cảm giác được sự dịu dàng của y, nhưng tuyệt đối không đoán được một khắc sau hắn sẽ cuồng liệt cỡ nào.

Đi được nửa đường, Thái Thái chợt bắt đầu hối hận vì đã để Nhiếp Lăng Phong ở bên cạnh mình.

Haiz, nhìn thấy mèo thì rất thích, nhưng nếu bị nó cào thì sẽ rất đau, có khi nào Nhiếp Lăng Phong sẽ biến thành Long Quyển Phong không ta[1]?

[1]: Gió lốc.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Nhiếp Lăng Phong tò mò giúp nàng rót một chén trà.

“Ta chỉ đang suy nghĩ, rốt cuộc ngươi là ai, đến cuối cùng có phải là người trước sau như một hay không đây?”

“Thật ra thì trên thế gian này cực ít người trước sau như một. Ta nói ta là một, người có tin không?”

Thái Thái bị y hỏi ngược lại đến á khẩu, nhìn thấy y cười cười, nên nói: “Nếu ngươi nói phải, thì phải đi.” Trả lại y một nụ cười, Thái Thái thấy sắc trời đã rất khuya, bèn quyết định trước tiên trở về chất vấn Sở Cuồng tên nam nhân bụng dạ hẹp hòi kia cái đã, với lại nếu nàng không về thì không biết nam nhân kia sẽ phát điên thành cái dạng gì nữa. Nàng bước hai bước, đột nhiên nhìn thấy Khâm Mai ngồi ở trên ghế cả nửa ngày cũng không động đậy.

“Khâm Mai.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Ở trên xe, Thái Thái không ngờ được mình lại có thể bay được trên trời, đây là một cỗ kiệu có đỉnh màu đỏ, xuyên qua màn lụa Thái Thái thấy ít nhất nó cách mặt đất phải hai ba mươi trượng, khi cỗ kiệu nhích nhàng hạ xuống thì nàng nghe thấy có tiếng xào xạc, Thái Thái cẩn thận quan sát thì phát hiện bọn họ đang đi qua ngang qua một khu rừng rậm khổng lồ, gãy đập tán cây, lằn nửa lại lên cao.

Đây là công phu gì chứ, thật quý dị. Thái Thái bị một trận gió thổi qua mặt, một lần nữa lại mê man ngủ đi. Khi tỉnh lại, Thái Thái không còn ở trong kiệu, mà nằm trong một cái gì đó tối om, chỉ có năm ba cái lỗ nhỏ để nhìn xuyên qua. Thái Thái vừa bật dậy, đụng đầu phịch một tiếng, thật là đau. Nàng lại nằm xuống.

Loáng thoáng nghe thấy bên người có người đang khóc, sau đó, chỗ nàng nằm lại bị người nâng lên, Thái Thái giơ tay lên gõ bốn phía, sờ thấy bề mặt trơn nhẵn, đoán, có lẽ mình đang nằm trong một cỗ quan tài lớn. Nàng dùng sức đánh vài cái, tiếng khóc ở bên ngoài lại càng dữ. Thái Thái sợ hãi, không phải là có người muốn đem chôn nàng đây chứ?

Nhắm mắt lại hít một hơi sâu, Thái Thái cố gắng nhớ lại đầu đuôi mọi chuyện, tóm lại khi ở Tự hiền hội quán, khi đi tới vỗ lên vai Khâm Mai một cái, phát hiện nàng ta đã ngủ say như chết, sau đó có người ở phía sau vỗ vỗ bả vai nàng một cái, một trận mùi thơm cổ quái đậm đặc phả vào mặt, nàng cũng ngủ thiếp đi, sau đó đã ở trong cỗ kiệu, mà bây giờ là quan tài.

Lúc đó trong phòng chỉ có Nhiếp Lăng Phong, nàng cắn cắn môi, thật đáng hận, chẳng lẽ Nhiếp Lăng Phong là gian tế gì gì đó sao.

Nhưng mà thật đáng sợ, y một đường hao tổn tâm cơ chính là vì muốn che giấu hành tung của mình, để Sở Cuồng không phát hiện ra.

Nhắm mắt lại, bây giờ chờ ra ngoài hăng hay vậy.

Trong lòng đếm thời gian trôi qua, sau đó đếm tới thắm mệt, liền ngủ mất, ánh sáng trên đầu dần biến thành sắc đen, nàng biết trời đã tối.

Lúc này bốn bề rất an tĩnh, Thái Thái có thể nghe thấy tiếng dã thú gầm thét trong rừng, a a, thật là đáng sợ mà.

Thật là không dám nằm luôn, lúc này, nắp quan tài khổng lồ phát ra tiếng lạch cạch, sau đó là có tiếng di chuyển, giống như có người đẩy.

Dần dần thấy được ánh mặt trời.

Đập vào mắt là một gương mặt mỹ lệ.

Đó là một tiểu cô nương mặc xiêm y vàng nhạt, da trắng như phấn.

Nhìn ra cùng lắm chỉ có mười hai tuổi.

Cô bé nhìn thấy mặt Thái Thái, khẽ mỉm cười: “Là chủ nhân phái ta tới đón cô ra ngoài, chúng ta đến nơi rồi.”

Thái Thái ngồi dậy, nhìn bốn phía, chỉ thấy hình như đây là một sơn động khổng lồ, bốn về sơn động sáng bóng trơn mượt, lại trồng rất nhiều hoa cỏ kỳ quái. Thái Thái từ trong quan tài bò ra ngoài, cô bé nói: “Tên ta là Nhất Nhi, cô có thể kêu ta là Nhất Nhi.” Nhất Nhi vừa dẫn đường vừa nói: “Chúng ta đi vào trước đi, chủ nhân có mở tiệc rượu khoản đãi cô đó.” Thái Thái liền đi theo, Nhất Nhi sờ trên mặt thạch bích trơn nhẵn, đẩy công tắc cơ quan, thạch bích lập tức mở ra, xuất hiện một cánh cửa khổng lồ.

Bên cạnh còn có một tiểu cô nương đang đứng, dáng dấp cô bé rất giống Nhất Nhi, Nhất Nhi nói: “Con bé là Nhị Nhi, là là muội muội sinh năm của ta.”

Sinh năm, vậy có lẽ còn có Tam Nhi, Tứ Nhi, Ngũ Nhi nữa.

Ra khỏi cửa động, thì ra là một khoảng trời, là một sơn cốc khổng lồ, trong sơn cốc có một tòa cung điện lớn như hoàng cung đang sừng sững đứng đó.

Trên tấm biển chữ vàng có viết, ‘Thương Khung cung.’

Lòng Thái Thái căng lên, tại sao lại là Thương Khung cung. Chẳng lẽ Nhiếp Lăng Phong có quan hệ gì với Thương Khung cung hay sao, nghe nói cung chủ Thương Khung cung họ Nhiếp, Nhiếp Lăng Phong là thiếu chủ Thương Khung cung sao? Trời ạ, nếu như vậy, họ Nhiếp này đúng là thâm tàng bất lộ, mới rồi còn nói người phái tin ta trước sau như một, mới đó liền trở mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Hãm Sâu Thương Khung Cung

Thái Thái thất thần, không động không dậy, Nhất Nhi, Nhị Nhi cười nói: “Chủ nhân của chúng ta nói, cô nương là khách quý của người, bảo chúng ta dẫn cô nương đi tắm rửa thay quần áo, sau đó dẫn đến đại điện dự tiệc. Tắm rửa xong, Thái Thái bị dẫn vào một gian phòng, trên bàn có chút thịt dê nướng, trái cây, còn có mấy món rau xanh. Thái Thái nhìn qua, hoàn toàn không cảm thấy hứng thú. Không lâu sau một nam tử mặc trường bào đỏ thẫm, chậm rãi bước vào dưới ánh đèn. Thân thể y rất gầy, cũng rất cao, tóc dài rũ xuống. Là Nhiếp Lăng Phong, thay xiêm y xong, nhìn y thâm sâu không lường được, hơn nữa ngũ quan lại càng thêm tinh xảo. Tại sao lại như vậy. Ít nhiều thật có chút khác biệt.

Nói một cách khác, bây giờ Nhiếp Lăng Phong, xinh đẹp khác thường. Thậm chí là có hơi quá mức nữa.

Khí chất dương cương cùng khí chất âm nhu, sự kết hợp hoàn mỹ.

(Ahh, đây là kiểu vẻ đẹp mà bạn mê nhất đấy T^T)

Thái Thái sững sờ nhìn, hỏi: “Tên lừa gạt kia, ngươi dùng thuật dịch dung sao?”

Không sai, trước kia là y dùng thuật dịch dung, thật ra thì rất đơn giản, dùng một lớp cao khiến da thịt thêm dày hơn hiện tại, ngay cả cánh mũi cũng có phần thêm to ra.

Đôi môi cũng chính lại một ít, Nhiếp Lăng Phong với vẻ đẹp tuyệt sắc liền dễ dàng có thể lấn vào mọi người.

Chỉ là nam nhân trước mắt này không phải vậy, vẻ đẹp của y là kinh thể. Dù khiến Bánh Bao rung động đến không thốt nên lời.

“Rốt cục là trước kia ngươi dùng thuật dịch dung, hay bây giờ dùng thuật dịch dung vậy chứ?”

“Chu cô nương, đáng lẽ nàng nên hỏi, vì cái gì ta lại dẫn nàng trở về đây mới đúng chứ.” Ngữ điệu của y, vẫn ôn hòa vô cùng, ánh mắt với vẻ mặt so với trước đây cũng không có gì khác nhau.

“Ngươi chính là thiếu chủ nhân của Thương Khung cung phải không, ngươi bắt ta, có lẽ là vì muốn uy hiếp Sở Cuồng.”

“Nàng rất thông minh.”

“Cái này rất rõ ràng rồi, nhưng mà ta lại không ngờ ngươi lại ẩn nấp bên cạnh chúng ta lâu đến vậy.”

Nhiếp Lăng Phong không đáp, khách khí nói: “Mời nàng ở đây ít ngày, ta sẽ đối đãi tốt với nàng, càng không làm khó nàng.”

“Nhiếp Lăng Phong, ngươi là thiếu chủ Thương Khung cung, tại sao muốn gạt ta rằng ngươi là người Hung Nô?”

Nhiếp Lăng Phong không trả lời, y ngồi xuống tự rót tự uống.

Thái Thái trầm nghĩ, chẳng lẽ ngay cả Thương Khung cung cũng đều là tai mắt của Hung Nô ẩn nấp ở Đại Sở cả sao?

Đột nhiên Nhiếp Lăng Phong rót cho Thái Thái một chén trà, nhàn nhạt nói: “Cha ta là người Hung Nô, mà mẹ ta là chủ nhân Thương Khung cung. Có mâu thuẫn gì không? Ta vừa mới lớn lên liền bị mẹ ném đến Hung Nô đi theo cha. Nhưng mà ở Hung Nô ta bị huynh đệ chèn ép, nên ta rời nhà trốn đi, một mình tới kinh thành, sau đó, ta lại trở về Hung Nô, lúc đó cha đã mất rồi, khi ta sắp xếp hậu sự xong xuôi mới trở lại Thương Khung cung, mẹ cũng đã mất. Mẹ ta là chết theo cha ta. Cho nên ta không hề lừa nài cái gì cả. Ta chỉ là không nói hết ra thôi, ở lại Tụ hiền hội quán của nàng, quen biết nàng, không thể nghĩ ngờ là những ngày vui vẻ nhất trong đời ta.”

“Coi như lời ngươi nói đều là thật, vậy vì cái gì muốn gạt ta, bày ra bộ dạng gần chết đói, để ta dẫn ngươi hồi kinh chứ?”

Còn nói không có tâm cơ nữa, vì để có được sự tin nhiệm của nàng, lại biến mình đến đói bụng gần chết cơ đấy.

“Điều này thì nên hỏi nàng cùng hoàng đế đi, đại hội võ lâm kiếm đủ danh tiếng nhi, những lời như trong vòng một tháng giết chết bốn tôn cũng dám nói. Chẳng lẽ bốn tôn nên ngồi yên không nhúc nhích gì sao?”

Bánh Bao nghe xong cũng thờ ơ. Nàng có chút tức giận, tại sao người bên cạnh nàng ai ai cũng thích chơi trò đổi thân phận rồi đi đùa giỡn hết vậy? Năm đó Quan Bộ Phi cũng vậy, bây giờ Nhiếp Lăng Phong cũng là như vậy. Thái Thái chỉ nói: “Ngươi muốn giữ ta đến khi nào?”

“Ha ha, nàng cứ yên tâm ở đây đi.” Nói xong, liền gấp thức ăn đặt vào bát cho Thái Thái: “Bây giờ nàng đang mang thai phải không, cho nên, vẫn phải ăn chút gì đó đi.”

“Biết đâu ngươi hạ độc trong đồ ăn thì sao?” Nhiếp Lăng Phong bắt đầu cười, cầm thìa gấp thức ăn bỏ vào miệng, nhai. Xong mới nói: “Ta dùng bữa cùng với nàng, nàng cứ yên tâm mà ăn.” Lúc này Thái Thái mới ngồi xuống, nhưng mà không động một chút, ngón tay cũng lười nâng lên.

“Ngươi nói xem, có phải ngươi rất khốn nạn hay không?”

Nhiếp Lăng Phong cũng không cãi lại, chỉ cười một tiếng, nhắc chén rượu lên uống.

Thái Thái càng tức giận, y còn nuốt nổi sao? Chỉ là Thái Thái biết bây giờ tức giận cũng không làm nên chuyện gì, cúi đầu rút cây trâm bạc xuống, chọc vào chén cơm trước mặt mình, thấy quả nhiên không có độc mới thu lại, rất nhanh sau đó ăn vài miếng, không nói một lời đứng lên đi tới giường, nàng mệt chết rồi, nhất định phải nghỉ ngơi một chút mới được. “Phòng này là ngươi chuẩn bị cho ta đi, vậy bây giờ ngươi có thể đi ra ngoài rồi.”

Nhiếp Lăng Phong gật đầu một cái: “Được.” Y đứng lên, kéo một thân y phục đỏ thẫm, rời khỏi phòng.

Thái Thái tập trung tinh thần, cường bức mình ngủ đi, nhưng vẫn vênh tai cảnh giác nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Thương Khung cung không nhỏ, sau lưng là một mảnh núi rừng, nàng đi ra ngoài tản bộ với sự đồng hành của hai người thị nữ, thật ra là vì muốn xét rõ hoàn cảnh nơi này, chết cũng muốn biết mình chết như thế nào chứ, chợt nàng nhìn thấy Nhiếp Lăng Phong, trong tay y cầm mũi tên, cưỡi một con ngựa, buộc theo mấy con thỏ trắng như tuyết. Thái Thái đi tới, nhìn thấy thỏ vẫn còn sống, chẳng qua là chân sau bị thương, nàng nhú nhú mày, “Ngươi không thiếu ăn thiếu mặc, lại còn đi săn thỏ?”

Nhiếp Lăng Phong không nói một lời, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, cũng cầm thỏ xuống theo. Mấy nô tỳ cầm hộp thức ăn đi tới, bỏ thỏ vào, xách đi.

“Chẳng lẽ ngươi muốn ăn mấy con thỏ này sao?”

Tất cả mọi người không ai lên tiếng, ở đây một hai ngày, Thái Thái phát hiện mỗi ngày Nhiếp Lăng Phong đều sẽ bắt mấy con thỏ sống cho nô tỳ mang trở về, chẳng lẽ là y mê ăn thỏ vậy sao? Thái Thái cũng đã từng đi tìm thử, nhưng vẫn không biết thỏ bị cắt ở đâu.

Địa vị của Nhiếp Lăng Phong ở đây cực kỳ cao, quả thật giống như là một hoàng đế vậy. Phía sau y lúc nào cũng có một đám tiểu thị nữ như hoa như ngọc đi theo.

Đám nữ hài tử này ngược lại rất ngây thơ, luôn ở sau lưng y gọi tôn chủ này tôn chủ nọ, hiển nhiên là Nhiếp Lăng Phong chưa từng gây ra bất kỳ áp lực gì cho các nàng. Đám nữ hài tử này xác thực là được lớn lên dưới sự che chở của Nhiếp Lăng Phong, nàng cũng nhìn ra được đây giống như nhà y, hơn nữa Thương Khung cung không hề giống như những lời đồn đại ở bên ngoài rằng như một ma vực đen tối. Ngược lại nơi này tương đối an nhàn.

Nhưng mà Thái Thái cảm giác được ẩn dưới sự bình tĩnh này là mối nguy hiểm không lường được.

Càng tệ hơn, nàng đang lo Sở Cuồng sẽ ngu ngốc đồng ý điều kiện gì đó với Nhiếp Lăng Phong, thậm chí là đến tìm mình.

Đích xác, Thái Thái vô cùng hy vọng có thể độc chiếm tình yêu của Sở Cuồng, lại mong đợi bộ đánh anh dũng hào khí vì mình của hắn, đây chính là vì nàng yêu Sở Cuồng sao?

Chương 270: Chuyện Cũ Năm Xưa

Rõ ràng không phải, vài ba năm trước Thái Thái đã hiểu rõ rằng, tình yêu chân chính, căn bản không cần dùng bất cứ thứ gì để trao đổi, nàng không muốn Sở Cuồng vì mình mà mạo hiểm.

Ở Đại Sở quốc, tiền đồ của Sở Cuồng, an nguy của Sở Cuồng, cùng với bản thân nàng, Thái Thái sẽ không chần chờ mà lựa chọn Sở Cuồng.

Ba năm trước đây khi còn ở trong mộng, Thái Thái đã quyết định hy sinh rồi.

Nàng ngồi xuất thần dưới một tàng cây khổng lồ nở đầy hoa nhỏ màu trắng không biết tên.

Không biết Nhiếp Lăng Phong đến đây từ lúc nào, y ngồi xuống, cùng Thái Thái nhìn nhau một chốc, Nhiếp Lăng Phong có chút tiếc nuối nói: “Nếu như nàng không phải là thê tử Sở Cuồng, thậm chí nếu như không quen biết Sở Cuồng, sẽ hạnh phúc vui vẻ hơn nhiều.” Thái Thái gật đầu nhẹ: “Đúng, nếu Sở Cuồng chưa từng tồn tại, ta nhất định sẽ yên bình, cũng an nhàn hơn hiện tại nhiều, nhưng không nhất định sẽ vui vẻ. Người có biết lúc nào thì con người ta vui vẻ nhất không? Cũng không phải là đời người ta một thứ gì đấy, hoặc là bỏ bỏ những thứ vốn của chính mình, mà là mang đến vui vẻ cho người khác, có một người mà người có thể toàn tâm toàn ý vì hắn mà bỏ đi tất cả.”

“.....” Nhiếp Lăng Phong trầm lặng tự vấn về lời của nàng, thật tốt, y cũng hy vọng sẽ có một người không vì bất cứ lý do gì, toàn tâm toàn ý khiến y vui vẻ, vì y mà từ bỏ tất cả. Sở Cuồng thật hạnh phúc, tại sao hắn lại được hạnh phúc như vậy, tại sao? Ngón tay Nhiếp Lăng Phong có chút đau đớn, đây là sự đau đớn vì ghen tỵ. Biểu tình Nhiếp Lăng Phong không còn nụ cười thần nhiên nữa, thậm chí càng giống như đang ngăn ra.

“Chuyện lần trước ở Đại hội võ lâm, người nhất định đã nghe nói rồi, chúng ta là bất đắc dĩ bị ép buộc, hơn nữa người cũng đã biết được thân phận thật sự của Sở Cuồng, làm vì còn níu chết không chịu thả. Hơn nữa, rốt cục là người đã thỏa thuận gì với Sở Cuồng?”

“Ta chỉ gửi một phong thư nói cho Sở Cuồng, nàng đang ở đây, bảo hắn một mình tới đây mà thôi.” Nhiếp Lăng Phong lắc đầu một cái: “Không có gì khác.”

“Người nói cho ta biết, Sở Cuồng đến, người sẽ làm gì với chàng?”

Nhiếp Lăng Phong nói: “Thật ra thì ta muốn giết hắn.”

Nghe thấy một chữ giết, Thái Thái đã bắt đầu lơ mơ phát hiện ra, “Tại sao người lại muốn giết chàng, chàng làm gì trở ngại người sao?”

Nhiếp Lăng Phong đáp: “Ta đã cẩn thận nghiên cứu Sở Cuồng, ta đoán, nếu như mà ta bảo Sở Cuồng vì nàng mà hy sinh, hắn nhất định sẽ không chút chần chờ.”

Đây chính là điều mà Thái Thái lo lắng, Thái Thái không hy vọng Sở Cuồng vì mình mà hy sinh, một chút xíu cũng không hy vọng, bởi vì nếu như vậy, hy sinh là hắn, mà thống khổ sẽ là nàng. Chính là có rất nhiều thời điểm khi con người ở giữa những lựa chọn, lựa chọn, lựa chọn, cứ lựa chọn. Lựa chọn yêu chính bản thân mình hay là yêu người khác. Dưới vẻ bình tĩnh bề ngoài, Thái Thái thật sự rất lo lắng, sau đó lại bắt đầu hối hận vì cái gì lại yêu nhau với Sở Cuồng, nếu như không yêu nhau, vô luận nàng bị người chặt làm trăm mảnh hay băm thành thịt nát, hoặc là thân trúng vạn tiễn xuyên tâm, Sở Cuồng cũng sẽ không động dậy một chút.

Thật ra thì Sở Cuồng cũng không phải là người tốt gì.

Nhưng mà nàng lại đem hắn biến thành kẻ hồ đồ, một đế vương có nhược điểm.

Thậm chí hắn yếu ớt đến nỗi bị người bắt làm vào bẫy rập.

Sẽ, Sở Cuồng sẽ, nếu như bây giờ Nhiếp Lăng Phong bắt mình, uy hiếp muốn Sở Cuồng tự kết liễu mình, hắn sẽ sao? Sẽ, nhất định sẽ, Thái Thái đau lòng không thôi, chẳng qua chỉ mới đoán, cũng đã đau như vậy rồi, bởi vì, nàng ở nơi này một đời không phải mang đến cho Sở Cuồng vui vẻ, mà là gánh nặng, uy lực đủ để hủy diệt hết thảy mọi nỗ lực trong nhiều năm qua của hắn chỉ trong một phút chốc.

“Sở Cuồng đã đến rồi sao?”

“Thuộc hạ của ta báo, hắn thật sự đã đến, hơn nữa còn thử rất nhiều thủ đoạn để lên vào cứu nàng.”

“Rốt cục người muốn yêu cầu Sở Cuồng làm gì?”

“Ta sẽ yêu cầu hắn tự sát, nếu như hắn tự sát, ta liền thả nàng với hài nhi trong bụng nàng rồi đi, trở về thành hoàng thái hậu và người kế vị của Đại Sở

quốc.” Đây là một mưu kế vô cùng ít tốn công sức. Y cơ hồ không cần dùng sức, vẫn có thể phá hủy được một nửa Đại Sở quốc.

Thái Thái mơ hồ ý thức được một chuyện, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào ánh mắt y: “Người muốn giết Sở Cuồng, là bởi vì, người là Đại vương Hung Nô sao?”

“.....” Không nghĩ tới lại bị nàng đoán đúng rồi, Nhiếp Lăng Phong có chút nghi không ra nàng là bằng cách nào mà đoán được, y sững sờ nhìn nàng.

“Ta đoán ra là bởi vì người tự mình nói cho ta biết, người đây là đang tự thuật lại chính vụ rồi ren của Hung Nô, vô tình lại toát lên ánh nhìn bất đắc dĩ của Đại vương, tuyệt đối không phải là tiếc hận với thế cục của Hung Nô, mà là tiếc hận của người đối với chính mình, người nói cho ta biết những trải nghiệm của người, những trải nghiệm này lại giống y đúc những chuyện Hung Nô vương đã trải qua, người còn nói người không phải là Hung Nô vương sao? Người biết Quan Bộ Phi chứ? Năm đó hắn rời đi, người cũng rời đi. Đây tuyệt đối không phải là trùng hợp, người Hung Nô ở kinh thành cũng rời đi toàn bộ, Sở Cuồng cũng không nghĩ ra vì sao lại vậy, bây giờ ta mới hiểu được, đó là vì bọn họ không phải là gian tế, trên thực tế họ là hộ vệ của Hung Nô tứ điện hạ, có đúng không? Ngay cả Quan Bộ Phi cũng rất có khả năng là hộ vệ của người, có đúng không?!”

Những việc này bề ngoài tựa như không có can hệ gì đến nhau, lại bị cô gái nhỏ này thuận miệng nói ra, hơn nữa căn bản nàng nói rất chính xác.

Tim Nhiếp Lăng Phong nhảy thình thịch mấy cái, “Khó trách Diệp Hạ Thái đối với nàng nhớ mãi không quên.”

“.....” Đã rất lâu nàng không nhớ đến cái tên này rồi.

“Nàng nói rất đúng, đáng tiếc là nàng không hiểu một chuyện, chính là tại sao ta lại chạy đến Tự Hiền hội quán làm một chương quỹ nhỏ nhoi. Nàng cho rằng ta có dư thời gian, đi làm mấy chuyện nhằm chán như vậy hay sao? Đến tận cùng nàng có biết, thời gian một năm đó, ta đã làm những gì? Hơn nữa chuyện này cũng không phải có quan hệ với Sở Cuồng hoặc là Đại Sở quốc, mà là có liên quan đến nàng.”

Y nhìn Thái Thái, trên mặt là vẻ mặt tựa hồ đang nói, chuyện này rất có liên quan đến nàng.

Trong lòng thấp thỏm bất an đến cực điểm.

Nhiếp Lăng Phong nhẹ nhàng nói: “Đây phải bắt đầu nói từ chuyện Hung Nô, chuyện thân thế của ta nói đến, có lẽ vậy nàng mới hiểu được. Khoảng ba mươi năm trước, phụ vương ta gặp gỡ mẫu thân ta. Bọn họ liền xây dựng nên Thương Khung cung này, đó là bởi vì mẫu thân ta biết vương thất Hung Nô tuyệt không thể nào tiếp nhận một nữ nhân Đại Sở quốc làm vương phi, cho nên cung điện này, cũng được xem như là lời giao phó của phụ vương với mẫu thân ta. Người an trí bà ở nơi này, ta nhớ rõ, hằng năm vào mùa xuân, phụ vương sẽ từ Hung Nô chạy đến, thăm ta cùng mẫu thân, mười ba năm qua chưa từng một lần thất hẹn. Nhưng mà vào năm ta được mười bốn tuổi ấy, vương cung Hung Nô lại xảy ra một cuộc chính biến vô cùng thảm khốc.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 271: Tâm Đau Như Bị Đục Khoét

Lòng y tựa như vẫn còn sợ hãi chuyện năm đó, Thái Thái để ý thấy đang lúc nói chuyện, bàn tay y bộp chộp lại, từ trong ánh mắt hắn cơ hồ thấy được sắc máu, loại tâm tình này dễ dàng lây lan, khiến lòng Thái Thái cũng thối lại, Nhiếp Lăng Phong nói tiếp: “Đại vương ngay lập tức bị một đám phản đồ trục xuất khỏi vương đình, công chúa và vương tử tuổi còn nhỏ đều bị đánh chết, thê nữ gia quyến của đại thần trung thành với phụ hoàng, cả nhà đều bị xử trảm.”

“Ta bởi vì có Thương Khung cung cùng mẫu thân bảo vệ, cho nên không bị hại, sau đó phụ hoàng cố gắng che giấu đi sự tồn tại của ta, cho nên lúc đó vì an toàn ta liền mang mặc nạ rồi đi Thương Khung cung, phiêu bạt cầu học xung quanh. Thoáng cái thời gian trôi qua, thế lực phụ hoàng ta được khôi phục, diệt trừ đối lập. Tìm người liên lạc ta, muốn ta trở về tiếp nhận trách nhiệm tứ điện hạ nặng nề, nhưng mà, lúc đó không ai có thể hiểu rõ mọi chuyện về ta cả.”

Y nhớ lại, lúc này đã trở nên thật bình tĩnh, “Đường như ta đã quên mình là như thế nào mà ngồi vững vàng trên vị trí tứ vương tử, cùng vị trí Hung Nô Đại vương ngày hôm nay.”

“Ồ.” Thái Thái lẳng lặng nghe, nhưng mà nhất định Nhiếp Lăng Phong không thể đoán được suy nghĩ hiện giờ của Thái Thái đã bay trở về bên cạnh Sở Cuồng rồi.

Nàng đang tưởng tượng, tình huống hoàng tử đang tranh năm đó Sở Cuồng thảm thiết như thế nào.

Cho nên nàng không thể trở thành gánh nặng của Sở Cuồng, níu chân hắn được.

Nhiếp Lăng Phong thủy chung vẫn bình thản trước sau như một, điểm này thật ngoài dự liệu của Thái Thái.

“Sau khi ta trở thành Hung Nô Đại vương, liền lập tức gấp lại những tướng quân đã phò tá phụ hoàng ta đoạt lại quyền lực, thế lực lớn nhất trong đó, chính là phụ vương của Diệp Hạ Thái. Cho nên, vì để làm cho mối quan hệ của ta và bọn họ trở nên vững chắc, ta liền đến Đại Sở, tìm kiếm nữ nhi mà Đại Tướng vì muốn bảo vệ đã trực xuất đến Đại Sở. Chỉ vì tiểu nữ nhi này, chính là thê tử chi phúc vì hôn với ta.”

“Ngươi đi tìm thê tử của ngươi, có quan hệ gì với ta.”

Y nói tiếp: “Sau ta liền từ đám tôi tớ còn sót lại mà tìm kiếm đầu mối, phát hiện có lẽ là vào đêm tuyết rơi tán loạn đó, hắn bị sát thủ đuổi giết không đường để đi, vì vậy liền bỏ cô bé kia ở cửa thư viện kinh thành. Đó, là vào hai mươi năm trước, ngay lúc đó quan viên coi thư viện họ Chu. Quan viên họ Chu kia bởi vì đêm đó rất lạnh, cho nên cùng đồng liêu uống rượu với nhau đến rất khuya, khi hắn ra cửa thì mới có thể thấy được cô bé bị bọc trong tấm da dê trong đồng tuyết. Sau này Chu đại nhân vì tình cờ cứu được mạng của hoàng đế Đại Sở, cho nên lên như điều gặp gió, bé gái hắn ôm đi năm đó, thế nhưng vì chút nhầm lẫn, đã trở thành hoàng hậu Đại Sở quốc.”

Thái Thái bị lời này của y làm cho khiếp sợ, sắc mặt trắng bệch, tim nàng căng lên, khóe môi co quắp lại, gắng gượng cười: “Ngươi có bằng chứng gì, tại sao lại bảo ta chính là bé gái đó, hơn nữa không chừng những lời này của ngươi đều là nói bừa thôi!”

“Khi đó ta lưu lại kinh thành, thật ra đã tổn rất nhiều tâm tư, chính là nghĩ nắm giữ nhược điểm của Đại tướng quân vương, mà nữ nhi mà hắn luôn tâm niệm, chính là chiếc xương sườn mềm đó, vì vậy, ta cẩn thận thu góp chứng cứ, ta liền biết được, Chu phu nhân căn bản chưa từng mang thai, năm xưa Chu đại nhân cũng một mực đi tìm đại phu, trị liệu căn bệnh không tiện nói ra đó. Bọn họ căn bản không thể sinh con.”

“Những điều này, cũng chưa nói rõ.....”

Y đang nói gì, y đang nói nàng là một người Hung Nô, hơn nữa còn là tiểu muội của Quan Bộ Phi?

Đầu óc cũng sắp bị nổ tung rồi, Thái Thái không thể nào tiếp nhận, hơn nữa cũng sẽ không tin tưởng được.

“Nếu như ngươi nói là thật, vậy Quan Bộ Phi biết không?”

“Chuyện này, chỉ có ta biết rõ, cả nhà Đại tướng quân vương đều cho rằng, nô tỳ lúc đó đã chết, đáng tiếc, nô tỳ kia căn bản không chết, mà ở trong tay của ta. Cho nên bây giờ ta với ngươi, là hai người duy nhất biết rõ chân tướng!”

Tức giận đến mặt cũng xanh, nàng lập tức hất đồ đĩa trái cây trên bàn đá, vô cùng phẫn nộ: “Ngươi vì đạt được mục đích, cái gì cũng có thể nói dối được sao?!”

“Ta không có nói dối, đây là thật, hơn nữa sớm muộn gì cũng có một ngày nàng phải biết.”

“Bây giờ ngươi nói cho ta, là có ý gì?”

“Bây giờ Sở Cuồng đang ở bên ngoài, ta sẽ cho hai người các ngươi một lựa chọn, nếu nàng lựa chọn ở lại bên cạnh hắn, ta liền bắt giữ nàng, uy hiếp tính mạng hắn. Nếu nàng lựa chọn vứt bỏ tất cả theo ta về Hung Nô là vương hậu, hơn nữa dùng trí tuệ của mình để phụ tá ta trở thành một Hung Nô vương hoàn mỹ, như vậy, ta sẽ bỏ qua cho Sở Cuồng, hơn nữa đảm bảo trong vòng năm năm sẽ không dấy binh. Hoặc là ta sẽ thật sự sẽ cùng Sở Cuồng trở thành hai nước hữu nghị.”

Nàng nghe rồi cười lạnh: “Ta cũng không phải quả hồng mềm, huống chi trong bụng còn có hài tử của Sở Cuồng.”

“Con của nàng, sẽ trở thành vương tử của ta, nuôi ở trong thâm cung của ta. Nếu như nàng đáp ứng cùng ta trở về kim kẹp thế lực của Diệp Hạ Thái cùng phụ vương hắn, hiệp trợ giúp ta hoàn thành đại nghiệp, ta nhất định sẽ đối đãi tốt với nàng!”

“Rất đáng giá không phải sao, chỉ cần nàng chấp nhận, lựa chọn rồi đi Đại Sở, biên cương Đại Sở sẽ yên bình, tiền đồ Đại Sở sẽ vô cùng tươi sáng.”

Thái Thái ghen đỏ cả mặt, sao nàng lại cảm thấy như mình đang nghe phải chuyện cười thế này.

Nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của nam nhân này, thật khiến cho người ta cảm thấy y đang nói thật. Dù sao Thái Thái đã tức giận muốn điên, y cho rằng y tùy tiện mở miệng, là có thể làm tan rã tư tưởng và nhân sinh cả nửa đời này của nàng hay sao, Thái Thái nói: “Ta sẽ không tin tưởng, ngươi cho rằng ngươi có thể bắt giữ ta sao, được rồi, ta cũng có thể nói cho ngươi biết, nếu như ngươi dám can đảm lấy ta để uy hiếp Sở Cuồng, như vậy ta liền tự sát, để cho ngươi cái gì cũng không thể đạt được.” Nói xong, nàng tức giận vội vàng rời đi.

Y nói, cha không phải cha ruột, thì không phải cha ruột thật sao.

Nhất Nhi mang một chén trà hạnh nhân tới, lại bị Thái Thái hất xuống đất, Nhất Nhi ngồi xổm xuống vừa lau vừa nói: “Mới rồi nô tỳ thấy tôn chủ thả một nam nhân đi vào, nghe nói, người nam nhân kia là hoàng đế Đại Sở quốc.” Nàng vờ như vô tình nói. Thái Thái nghe thấy thì trong lòng liền bình bình nhay loạn.

Sở Cuồng đến, hắn đến thật rồi!

Thật nhớ Sở Cuồng, thật là muốn rời khỏi nơi thị phi này!

Ước chừng một canh giờ sau, Nhị Nhi đi vào, mỉm cười nói với nàng: “Tôn chủ nói, một nam nhân tên Sở Cuồng đã đáp ứng ở đây mấy ngày, tôn chủ

bảo, nam nhân này quả nhiên là rất yêu cô nương, cho nên tâm trạng của hần rất sốt ruột.”

Ước chừng ba canh giờ sau, Nhất Nhi nói: “Người nam nhân kia uống rượu độc của tôn chủ, tôn chủ nói, một chén đó khiến cho người uống cảm thấy như trăm nghìn con sâu bò lên người, cảm giác này kéo dài một ngày một đêm, vừa nhột vừa đỏ. Tôn chủ nói, ngày mai sẽ chuẩn bị cho hần một ly rượu độc khiến hần vô cùng đau nhức nữa.”

Tim của Thái Thái liền giống như bị người ta khoét ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272: Xin Hãy Làm Theo Lời Ta Dặn

Lần này Nhiếp Lăng Phong đã mạo phạm đến nàng rồi, nàng luôn không phải là một người thù dai, thế nhưng những lời kia của y, những chuyện xưa, những điều kiện trao đổi, thật khiến nàng bị chấn động. Cho nên nàng giận dữ quyết không khuất phục y. Đừng tưởng rằng hành hạ Sở Cuồng, là có thể đạt được mục đích. Thái Thái tuyệt đối sẽ không phải là loại người ngồi chờ chết. Có lúc cá tính nàng cũng tựa như một con trâu, càng bị tổn thương càng lợi hại, càng sẽ càng say phấn kháng.

Mấy ngày nay Thái Thái cũng không nhàn rỗi, cẩn thận thăm dò địa hình Thương Khung cung xong, thấy mỗi ngày có ít nhất hai canh giờ Nhiếp Lăng Phong sẽ không rõ tung tích, có lẽ là đi ra ngoài, cũng có thể là đi luyện công. Lúc này trong Thương Khung cung chỉ còn lại có mấy người mà thôi. Những người này đối với nàng rất khách khí, có lẽ là do Nhiếp Lăng Phong dặn dò. Thái Thái rất muốn gặp Sở Cuồng một lần, nói cho hần biết một vài chuyện, để hần có thể hiểu rõ được tâm trạng và tình cảnh lúc này của nàng.

Thái Thái không hy vọng Sở Cuồng bởi vì mình mà làm điều gì ngu ngốc. Nàng cau chặt chân mày, nói thật, đồng ý uống chén rượu độc kia, Sở Cuồng đã đủ ngu ngốc lắm rồi, tại sao hần có thể xác định đối phương có vì hần đã uống rượu độc mà giữ cam kết hay không chứ. Haiz, Bánh Bao lắc đầu một cái, tại sao Sở Cuồng lại trở nên không có lý trí như vậy, chẳng lẽ hần trở nên ngu ngốc vậy, là vì nàng sao.

Thái Thái ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, Nhất Nhi đi theo sau lưng nàng. Thái Thái hỏi thẳng Nhất Nhi: “Sở Cuồng ở đâu, ta muốn đi gặp chàng, tôn chủ của các ngươi không nói qua không cho ta đi gặp chàng chứ?”

Nhất Nhi lắc đầu một cái, tôn chủ không nói, nhưng mà tôn chủ lại có nói rằng không được làm khó nàng, phải đối đãi nàng như một vị khách quý vậy.

Nhị Nhi đứng lúc đi tới, nhìn Thái Thái và Nhất Nhi một chốc, nói: “Tôn chủ nói, nếu như cô muốn đến thăm Sở Cuồng, thì bảo chúng tôi dẫn cô đi.” Thái Thái sẽ không để mình bị lời của hần ảnh hưởng, tất cả mọi chuyện nên đi bước nào thì hay bước ấy, nàng đi theo hai người, lấy hết dũng khí mới đi tới một tòa lầu, bên trong có rất nhiều phòng, dưới sự dẫn dắt của hai người nàng bước lên cầu thang, đi tới trước một căn phòng có người trông chừng cửa.

Thái Thái tiến vào, liền nhìn thấy Sở Cuồng ngồi ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

“Sở Cuồng.” Thái Thái gọi.

Sở Cuồng mở mắt ra, không ngờ tới, bọn họ lại gặp mặt nhau như vậy. Sở Cuồng đang dùng nội lực khống chế độc tính, vết phần kéo dài được bao lâu, hần không biết.

Cánh tay vừa ngứa vừa đau đến không cách nào khống chế được, nhưng bây giờ nếu gãi, nhất định sẽ là máu thịt lẫn lộn. Hần sẽ không làm vậy, nếu chút nhẩn nại còn con này hần cũng không có, Sở Cuồng đã không xứng là hoàng đế rồi.

Thái Thái nắm lấy tay Sở Cuồng, Sở Cuồng sững sốt, cảm giác được trong lòng tay Bánh Bao có một tờ giấy. Trong nháy mắt khi hai tay nắm lấy nhau, tờ giấy được chuyển qua.

Sở Cuồng nhìn về phía người đứng ở ngoài cửa, lập tức hiểu được Bánh Bao cẩn thận như vậy là bởi vì có người giám thị.

Thái Thái thờ phỉ phò nói: “Sở Cuồng, ai bảo chàng tới đây đây!”

Sở Cuồng sững sốt, sau đó nghĩ, Thái Thái nói vậy nhất định là có dụng ý của nàng.

Hần nhẹ nhàng mở miệng, nói: “Nàng nói mấy lời ngốc nghếch này làm gì, nếu như không phải là chính nàng bị bắt, sao trẫm phải chạy đến đây chứ?”

Thái Thái cau mày: “Sở Cuồng, chàng đi đi, được không. Đừng ở lại đây, chúng ta đã hoàn toàn bị người ta khống chế, chàng ở lại đây thì làm cái gì? Chàng yên tâm, lần này mục tiêu của bọn họ không phải là chàng, mà là ta, sau khi chàng đi rồi, ta cũng sẽ không bị nguy hiểm gì cả, Sở Cuồng, chàng đừng để bị mắc bẫy, đi đi, nếu không chàng hãy coi như là ta đã chết rồi đi.” Thái Thái nắm lấy tay Sở Cuồng, hướng ra ngoài cửa, thấy không có ai

ngăn cản, Thái Thái nói: “Sở Cuồng, bây giờ chàng đi đi, đi mau, độc chàng trúng ngày mai sẽ tự hóa giải, đừng để ai đây dọa mình có biết hay không?”

Sở Cuồng hoàn toàn lo lắng, cho nên những điều hắn muốn nói đều đã bị quên.

Thái Thái vừa đẩy hắn vừa lớn tiếng nói: “Sở Cuồng, nếu như lúc này chàng không rời đi, buông tha cho việc cứu ta, vậy thì ta sẽ chết cho chàng xem!” Thái Thái gỡ cây trâm từ trên búi tóc của mình xuống đặt ở cổ, hiên ngang lẫm liệt nói: “Bây giờ chàng hãy ra ngoài, sau đó dẫn người mình trở về kinh thành, đây tuyệt đối không phải là thời điểm lấy cứng chọi cứng, điều mà chàng phải làm, đó là làm một vị hoàng đế tốt!”

Sở Cuồng ngây ngốc, đi về phía trước hai bước, đột nhiên quay đầu lại, thấy Bánh Bao lệ rơi đầy mặt, hắn cắn môi. Giống như định lao qua đây ôm lấy nàng.

Nàng ở trong lòng hồ đi hết lại, Sở Cuồng, đừng để ta thất vọng, Sở Cuồng, đi về phía trước, đừng để ta thất vọng.

Thấy được sự kiên nghị trong mắt nàng, cả người Sở Cuồng run lên, tựa hồ như ý thức được điều gì.

Hắn cắn chặt môi, đến bật cả máu.

Bánh Bao làm như vậy, chứng tỏ Bánh Bao biết rõ nội tình, rất có thể âm mưu lần này dính đến an nguy Đại Sở, cho nên Bánh Bao mới cố gắng kêu hắn trở về Đại Sở. Đáp án đang nằm trên tờ giấy trong tay, nhất định phải rời đi mới có thể đọc được. Lòng Sở Cuồng như bị xé rách, Bánh Bao nói: “Sau này chàng đừng nhớ đến ta nữa, chàng coi như ta chưa từng xuất hiện đi!”

Lòng Sở Cuồng trầm xuống như một khối sắt, hắn nhất định phải đi, nếu không, sẽ lãng phí một phen khổ tâm của Bánh Bao.

Sở Cuồng cứ vậy mà đi ra khỏi Thương Khung cung. Lúc này hắn thậm chí không thể hiểu nổi tất cả tại sao lại xảy ra như vậy.

Chỉ là thật may hắn đủ thông minh, phân tích từ phản ứng của người kẻ ở đây đối với mình, mục tiêu của những người này hình như không phải hắn. Có lẽ hắn đã sai lầm rồi, cũng không phải thiếu chủ Nhiếp Lăng Phong của Thương Khung cung vì kỳ hạn một tháng kia mà ghi hận trong lòng mới bắt Bánh Bao hành hạ, diệt trừ mình. Mà là, y căn bản chỉ muốn bắt Bánh Bao. Hắn nghĩ, y hành hạ mình, có lẽ là để cho Thái Thái phải lo lắng, sau đó mới chịu đi vào khuôn khổ.....

A! Nghĩ tới đây thì càng thêm lo lắng, tại sao lại có mưu đồ với Bánh Bao chứ.

Sở Cuồng rời đi Thương Khung cung, bên ngoài các thị vệ thân cận đang trú quân.

Mọi người thấy chủ công về mặt mờ mịt thất hồn lạc phách, đi tới quanh chủ công, nhưng lại không dám nói bất cứ điều gì.

Sở Cuồng thậm chí đã quên mất cả giác đau đớn ngứa ngáy.

Hắn chui vào trong lều, đem tờ giấy giấu trong thắt lưng mở ra, là lời nhắn của Bánh Bao.

Phu quân Sở Cuồng của ta:

Ta nhất định phải đem đầu đuôi chuyện này, nói rõ cho chàng.....

Đọc đến đây, mày Sở Cuồng nhú chặt lại, nhìn tiếp những dòng chữ nhỏ chẳng chịt của Bánh Bao, là một chuỗi dài những lời nói.

Hắn lên tinh thần, lại gần ánh đèn, ánh đèn lại chiếu sáng lên gương mặt căng thẳng của hắn.

“Khi chàng đã biết được những chuyện từng xảy ra, đừng giật mình, cũng đừng tìm bất cứ cách gì, nếu chàng yêu ta, xin hãy làm theo lời ta dặn.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Đảo Khách Thành Chủ.

“Lần này đối tượng đối phó không phải là chàng, mà là ta. Tên Nhiếp Lăng Phong này so với tưởng tượng của chàng lại càng thêm phức tạp, thân phận thật sự của y, lại là Hung Nô vương.” Sở Cuồng thấy câu này, sợ hết hồn hết vía. Thì ra tên Nhiếp Lăng Phong này lại là kẻ đối đầu sống chết với mình, Hung Nô đại vương?! Lòng Sở Cuồng sợ hãi, đến tột cùng còn mấy kẻ Hung Nô ẩn nấp bên cạnh hắn nữa đây?

Đọc đến câu tiếp theo, hắn cơ hồ là điên mất: “Sở dĩ Nhiếp Lăng Phong nhắm vào ta, là bởi vì y cho rằng ta là tiểu nữ nhi đã lưu lạc từ nhiều năm trước của Đại tướng quân Hung Nô, vị hôn thê của y. Sở Cuồng, sau khi chàng đọc được những dòng này, nhất định không được hoảng hốt, không được loạn,

bởi vì tại sao chúng ta phải đi tin những lời như vậy từ kẻ địch chứ? Cho nên chàng nhất định phải trở về kinh thành, giúp ta điều tra thật kỹ đầu đuôi chuyện này. Chàng yên tâm, mục đích của việc Nhiếp Lăng Phong bắt đi ta, là vì muốn dùng ta để khống chế người mà y cho rằng đó là cha ruột của ta, Đại tướng quân vương Hung Nô tiền nhiệm, cùng với huynh trưởng của ta, ‘Quan Bộ Phi’, ai biết được chứ, trước mắt chỉ là lời nói của một phía mà thôi.”

Sở Cuồng định thần lại, không ai, tất cả chỉ là lời nói của một phía, bọn họ không cần thiết phải hốt hoảng như vậy.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy được Thái Thái dị thường kiên cường.

Nhưng trong lòng vì nàng mà thắt chặt lại, thật là đau.

“Nguyên nhân y hành hạ chàng, là muốn ta không đành lòng nhìn thấy chàng chịu khổ, cho nên đáp ứng theo y về Hung Nô. Sở Cuồng, cho nên chàng nhất định không được để y như nguyện, chàng nên dứt khoát rời đi, trở lại kinh thành, làm hoàng đế Đại Sở của chàng. Nếu như một ngày nào đó chàng tra ra, thật sự ta có mang huyết thống Hung Nô, cũng đừng sợ, chỉ cần chúng ta tiếp nhận chuyện đó là được rồi. Còn lại, hãy để thời gian trả lời. Sở Cuồng, thật ra thì điều lo lắng nhất chính là chàng, ta đã quyết định theo Nhiếp Lăng Phong đến Hung Nô. Khi chàng đọc được những dòng này của ta, trước hết đừng vội phản đối hay tức giận. Sở Cuồng, chàng phải biết, nếu như chúng ta lựa chọn gặp nhau, có lẽ sẽ phải xa nhau vĩnh viễn, bây giờ thời cơ không nằm trong tay ta hoặc chàng. Cho nên ta lựa chọn tạm thời chia cách. Mà ta tin chắc, không lâu sau, ta sẽ dẫn Tranh Nhi, trở về bên cạnh chàng. Hơn nữa bây giờ ta cực kỳ tức giận, nếu không làm gì đó trả thù Nhiếp Lăng Phong, ta chết cũng không thể nhắm mắt.”

Sở Cuồng ngăn người, bởi vì Bánh Bao dám nói, lựa chọn chia cách?

Trong nhất thời, đầu óc hắn ong ong.

Cấn răng, chịu đựng trái tim điên cuồng đập, hắn đọc tiếp: “Chàng hãy yên tâm, coi như lần này ta đến Hung Nô là để du lịch đi, Nhiếp Lăng Phong muốn dùng ta làm lợi thế, thế nhưng y không biết, ta tuyệt đối không phải là dễ bắt nạt đâu. Ta sẽ nghĩ cách liên lạc với chàng, kể cho chàng nghe ta ở Hung Nô gây ra chuyện kinh thiên động địa gì. Hãy xem ta khiến cho Nhiếp Lăng Phong hối hận muốn chết như thế nào. Hãy xem ta khiến Hung Nô vương đình đảo loạn như thế nào. Sở Cuồng, ta là tướng quân của chàng, đây là một cơ hội tốt, chàng hãy xem như chàng đã phái ra một vị tướng quân mở đường cho mình đi. Nói cách khác, ta chính là nội ứng nằm vùng ở Hung Nô vương đình.”

Một câu rõ ràng, Bánh Bao là muốn mượn cơ hội này, đến làm nội ứng ở Hung Nô.

Nhưng mà sao Bánh Bao có thể ngay thơ cho rằng hắn có thể yên tâm để nàng một mình đi gặp nguy hiểm chứ? Một chút xiu cũng không được! Hắn không cho phép.

Sở Cuồng đã điều hàng loạt nhân mã đến đây, vốn hắn định nếu đàm phán thất bại, sẽ liều mình xông vào.

Đột nhiên lại nhìn thấy hàng chữ cuối cùng trong lá thư: “Sở Cuồng, nếu như chàng không thể buông tay, hoặc giả chàng đã điều đại quân đến đây vây quét, như vậy, ta nói cho chàng biết, người này muốn giết ta, chàng ép, chẳng lẽ y hận không thể giết chết ta nhanh cho rồi hay sao? Cho nên nghe một câu của ta, bây giờ, lập tức mang theo nhân mã của chàng trở về đi, bây giờ chàng biết ta ở nơi nào mà, chỉ cần lắng lắng chờ đợi tin tức của ta, chờ ta trở về.”

Viết nhiều chữ như vậy.

Không có mấy câu là hắn muốn nhìn thấy.

Dù hắn thật sự hiểu được bây giờ hắn đang ở thế hạ phong không thể lấy cứng đối cứng, nhưng mà hắn vẫn không thể nào thuyết phục mình thỏa hiệp được.

Nếu như không có cách nào bảo vệ tốt thế tử của mình, vậy thế diện cả đời hắn bị vứt sạch sẽ rồi.

Nếu như cứ để mặc ai cũng có thể mang thế nhi của hắn đi, như vậy, thế diện cả kiếp sau của hắn cũng bị ném sạch luôn.

Không thể được.

Sở Cuồng thống khổ lẫn lộn, độc tố trong thân thể độc nhiên phát tác.

Thậm chí tim phổi cũng bị nóng như lửa đốt.

Cổ họng Sở Cuồng nóng lên. Một mùi tanh trào ra, Sở Cuồng phun một búng máu, bắn lên cả màn.

Hắn lẫn lộn, đây là lần đầu tiên Sở Cuồng trải qua chuyện tình như vậy, trong mắt như bốc lên một lớp sương mù. Hắn không thể nhìn thấy rõ mặt người, chỉ nghe thấy một người đang nói: “Hoàng thượng ngắt rồi.”

Sở Cuồng xác thực đã hôn mê, cũng không thể nào mà không ngắt xiu, liên tục mắng, Nhiếp Lăng Phong, Nhiếp Lăng Phong, Nhiếp Lăng Phong!

Những lời trong thư của Thái Thái khiến hắn phát điên.

Chờ đến khi hắn tỉnh táo lại, phát hiện cả người mình không còn hơi sức. Thân thể đau nhức, bên cạnh có mấy người chăm sóc, xiêm y đã được thay,

nhưng vết máu như hoa mai trên màn vẫn còn rõ ràng.

Bây giờ, Sở Cuồng chậm rãi bình tĩnh lại. Đúng vậy, như lời Bánh Bao nói, xác thực Nhiếp Lăng Phong sẽ không tổn thương nàng. Nếu như hắn tại thời điểm máu chốt này lại đuổi tận không tha, không chừng sẽ khiến y tổn hại nàng. Cho nên hắn hắn là nên rời đi, chẳng qua là ngoài mặt tỏ như đã rời đi, thật sự là chuyển từ chỗ sáng vào trong tối, không nên như con ruồi ngu ngốc để mặc người ta định đoạt, hắn nên rời đi, không sai, nên rời đi ngay lập tức.

Sở Cuồng hướng về bên ngoài hét lớn một tiếng: “Vì một nữ nhân, trăm đã hết lòng quan tâm rồi, nếu như ngay cả chính nàng cũng muốn rời đi, như vậy trăm cũng sẽ không cần nàng nữa!” Nói xong Sở Cuồng quay đầu lại. Tất cả thị vệ bên cạnh phân tán ra, bắt đầu âm thầm giám thị động tĩnh những người ở đây. Điều đáng sợ nhất chính là không thể biết người biết ta, nhưng bây giờ hắn đã hiểu nội tình, nhất định không thể xảy ra sơ sót được. Cố tình để tấm màn dính máu kia lại.

Người Thương Khung cung nhặt tấm màn về, đem chuyện này bẩm báo tỉ mỉ, Nhiếp Lăng Phong trầm nghĩ, vô luận hắn thật sự hay giả vờ buông tay, mục đích của y cũng đã đạt được, chính là đem Thái Thái mang về Hung Nô, có lẽ không qua bao lâu, Sở Cuồng sẽ không nhìn được, sẽ quên mất, giống như Thái Thái đã nói, Sở Cuồng trời sinh để làm hoàng đế, hắn sẽ không đem trái tim mình hoàn toàn dâng hiến cho tư tình nhi nữ.

Y giờ tấm màn dính máu lên nói: “Sở Cuồng đã nói, nếu nàng quyết định ở lại đây, hắn cũng không cần nàng nữa. Ta không tin, bởi vì cho dù hắn không cần nàng, thì cũng không thể không cần đứa bé trong bụng nàng được, đúng không?”

Thái Thái nhẹ nhàng mím môi, sau đó cười một tiếng: “Ta chính là muốn nói cho ngươi biết, như lời ngươi nói, có thể đem đứa bé thành của ngươi mà nuôi lớn, đừng cho là ta không biết ngươi nghĩ gì, ngươi là muốn một loại phương thức để nô dịch hoàng tử Đại Sở quốc, để tương lai nó nghe lời ngươi nói, vì ngươi mà làm việc, trở thành lợi thế thứ hai của ngươi, đúng không?”

Nhiếp Lăng Phong không còn lời nào để nói, bởi vì, lại bị nàng nói đúng rồi.

Thái Thái nhếch mày, rút châm trên đầu mình ra: “Sở Cuồng đi rồi, bây giờ thứ có thể để ngươi uy hiếp ta đã không còn, dù ta chết, Sở Cuồng cũng không sao cả! Cho nên ta muốn ngươi đồng ý một chuyện, nếu như ngươi dám không đồng ý, ta sẽ khiến ngươi cái gì cũng không đạt được!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Kiên Cường Mà Cười

Đồng tử Nhiếp Lăng Phong to lên, tựa như y đang khảo nghiệm ranh giới cuối cùng của Bánh Bao vậy, thế nhưng khi y cứng rắn chạm phải sự cứng rắn của Bánh Bao, Nhiếp Lăng Phong mới phát giác nữ nhân này không phải là đơn giản. Nàng nói được sẽ làm được, hơn nữa nữ nhân này một chút cũng không dễ khống chế. Thật ra thì Nhiếp Lăng Phong cũng vô tâm muốn tổn thương nàng. Cho nên ánh mắt y rất nhanh khôi phục sự dịu dàng, khẽ mở đôi môi hỏi: “Nàng muốn ta đáp ứng chuyện gì?”

Ha ha, xem ra là có thể thương lượng được, trên thực tế Bánh Bao căn bản sẽ không ngu xuẩn đến mức lấy sinh mạng của chính mình để đánh cược, nàng cười lạnh nói: “Sau khi ta theo ngươi trở về Hung Nô, ngươi nhất định phải vào lúc nửa năm sau khi ta sinh hạ hài tử, nghĩ cách đưa nó trở về Đại Sở quốc giao cho Sở Cuồng. Nếu như lúc đó ngươi thất hứa, hoặc là làm ra bất cứ loại chuyện gì khiến ta không vừa lòng, ta liền ôm hài tử đồng quy vu tận, ngươi có thể thử tưởng tượng, nếu như Sở Cuồng biết thế thì hắn chết thảm trên tay ngươi, thì đó là **** đáng sợ cỡ nào, ta có thể nói cho ngươi biết, nhất định sẽ là núi lở đá mòn, máu chảy thành sông, tính tình Sở Cuồng cũng gay gắt như ánh mặt trời ban trưa vậy, lúc đó chúng ta liền kéo theo Đại Sở cùng Hung Nô đồng quy vu tận luôn đi!”

Thái Thái đứng lên, khoe mắt tiến sát tới gần mặt y, lòng bàn tay vừa lật, một cây châm bén nhọn đã đâm vào da thịt, nhưng Nhiếp Lăng Phong vẫn không động, y chính là muốn xem nàng có thể làm gì nữa.

“Nhiếp Lăng Phong, ta đây đời này cũng chưa từng hận một người như vậy, cho nên, xem như ngươi có phúc phận.”

Là ngươi Nhiếp Lăng Phong, ngươi khiến cho ta biết hận có tư vị gì, vậy thì ta cũng sẽ khiến cho ngươi biết đau có tư vị gì.

Nhiếp Lăng Phong, không phải tất cả mọi chuyện trên thế giới này đều nằm trong lòng bàn tay ngươi, mặc ngươi định đoạt.

Nhiếp Lăng Phong, ngươi là cái thá gì chứ?

“Vô luận sau này chúng ta có quan hệ gì, ta đều muốn cảnh cáo ngươi, đừng đụng vào ta dù chỉ là một ngón tay!” Nàng rút châm ra, cầm tay Nhiếp Lăng Phong lên, Nhiếp Lăng Phong nhìn nàng đặt bàn tay mình lên mặt bàn, có chút không hiểu rõ lắm nàng muốn làm gì, ai ngờ đột nhiên Thái Thái giờ tay mình lên, đem cây châm bạc đang siết chặt kia, thẳng tắp *** vào mu bàn tay Nhiếp Lăng Phong.

Thật là đau –

Máu bắt đầu tứa ra.

Tay Nhiếp Lăng Phong bị nàng đâm thành một lỗ thủng lớn.

Mà y thật sự không nghĩ đến nàng lại kích động như vậy.

Hơn nữa lại còn xuống tay được.

Sắc mặt Nhiếp Lăng Phong tái nhợt, đôi môi tím ngắt. Bởi vì chuyện vừa rồi tới quá đột ngột.

Nhưng y cũng quật cường không rên đau một tiếng, rất nhanh, khôi phục yên tĩnh.

Nhiếp Lăng Phong rút cây trâm trên mu bàn tay, cầm lấy một chiếc khăn, lau máu tươi trên tay mình.

“Ta đáp ứng nàng, ngoại trừ những việc ta có thể lợi dụng ở nàng, ta tuyệt đối sẽ không gây khó dễ nàng ở những chuyện khác, chỉ là nàng cũng phải đồng ý với ta, phải ở chung một chỗ với ta.”

Đây là một kẻ điên, dù là người như Sở Cuồng, ít nhất hẳn có thể trong để vương tâm kẻ toàn tâm toàn ý yêu một người, dịu dàng không chút tư lợi đối một người.

Mặc dù hẳn thường dùng một cái mặt đen thui, đáng vẻ khi nói chuyện cũng thật khiến người ta không thể nào yêu thích.

Nhưng Nhiếp Lăng Phong lại hoàn toàn ngược lại, cho tới giờ y đều không nhanh không chậm, khi nói chuyện thì rất ôn hòa dịu dàng, bề ngoài có vẻ như một người thân thiện.

Trên thực tế thì sao, Nhiếp Lăng Phong có một tâm kết mà vĩnh viễn sẽ không mở với bất cứ kẻ nào.

Cùng với dòng máu lãnh huyết.

Nếu Sở Cuồng là nắng gắt ngoài vạn trượng, thì y chính là một dòng sông băng giá.

Máu y chảy đầy bàn, Thái Thái cười một tiếng: “Ngươi chảy nhiều máu vậy, sao không đi tắm một chút đi? Chẳng lẽ còn định làm ghê tởm mắt ta hay sao?” Máu này rõ ràng là do nàng gây ra, bây giờ nàng lại ghét bỏ y dơ bẩn. Thái Thái đứng lên, nhàn nhả nói: “Mọi thứ ta muốn đều phải là tốt nhất, còn có cả sự tôn trọng tuyệt đối, ngươi làm không được, ta liền đi tìm chết, để cho ngươi phải thất bại.” Những lời này nói ra thật bình tĩnh.

Nhiếp Lăng Phong cười một tiếng, hẳn phát giác nữ nhân này đã chiếm thế thượng phong.

Cũng may, y không ngại đồng ý với nàng chút chuyện còn con đó.

Trên đường từ Đại Sở về Hung Nô, xung quanh có thể thấy được người của Sở Cuồng. Bọn họ chẳng qua là đi theo, giám thị, bởi vì phía trên đã thông báo, không thể ép đối phương, khiến y làm chuyện gì tổn thương đến người cực kỳ quan trọng kia. Mặc dù bọn họ không biết người ngồi trong xe ngựa đến tột cùng là ai.

Thái Thái vẫn bình thường trải qua từng ngày như vậy.

Trò duy nhất đề tài khiến chính là lo lắng về tình trạng gần đây của Sở Cuồng.

Nhiếp Lăng Phong cầm một quyển sách, ngồi trong xe ngựa.

Thái Thái thấy đó là binh gia chiến thư, liền nhàn nhạt nói: “Quả nhiên ngươi không thể sánh bằng Sở Cuồng, Sở Cuồng sớm đã không đọc mấy thứ này rồi, quyển sách ngươi xem chính là hỗn chiến bảy nước, lúc đó những nước này, tình hình cũng tương tự như, cho nên có thể hòa nhập vào nhau, nhưng bây giờ Đại Sở vững chắc ổn định, Hung Nô đã sớm hạn định phạm vi với Đại Sở, là do các ngươi chưa chết tâm, ngươi cho rằng, băng vào Hung Nô, có thể thống trị quốc dân Đại Sở được hay sao?” Thái Thái khịt mũi khinh thường.

Nhiếp Lăng Phong đáp: “Thật ra thì ta cũng không phải là quá hiểu chuyện quốc gia cùng quốc chính, từ nhỏ ta đã là người trong giang hồ, nếu như không phải là bị buộc, căn bản sẽ không đi lên con đường này.” Nhiếp Lăng Phong đặt quyển sách kia xuống, “Chỉ là mọi việc đều có vạn nhất, đọc nhiều một chút cũng không có gì xấu cả.”

Thái Thái không đáp lại, mệt mỏi nằm trên giường trong xe ngựa. Nhiếp Lăng Phong cũng phát giác khí trời dần nóng lên, cho nên cầm quạt tiến tới, phe phẩy giúp Thái Thái, Thái Thái bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, nói thầm trong mộng: “Nếu ngươi muốn hại hạ ta, thì nghiêm chỉnh chút. Quạt mạnh lên.” Nói xong, nàng vô tâm vô phé ngủ đi, Nhiếp Lăng Phong phát hiện, kể từ lúc mở miệng, thì dường như nàng đã buông thả mọi việc, có thể ăn liên ăn có thể ngủ liền ngủ.

Nếu như lo lắng không thể cải biến được bất cứ chuyện gì, thì tại sao phải lo lắng.

Sợ chi khiến mình mất đi dũng khí cùng trí óc, tại sao phải sợ.

Nếu như mềm yếu khiến mình trở thành con rối trong tay kẻ khác, tại sao phải mềm yếu?

Nàng còn phải sinh ra một hoàng tử khỏe mạnh nữa, nếu như bởi vì một vài kẻ ghê tởm mà ảnh hưởng đến hoàng tử, đây mới thật sự là thất bại.

Nhiếp Lăng Phong vừa quạt cho nàng, vừa khẽ nở nụ cười, y phát hiện nữ nhân này thật thú vị.

Ngón tay nhẹ nhàng nắm một nhánh tóc lên, sau đó đặt xuống.

Tựa vào xe ngựa ngẩn người nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ.

Nhắm mắt lại, bên tai y lại vang lên câu nói kia.

Lăng Phong, Lăng Phong! Con chạy mau, chạy càng xa càng tốt!

Máu vung vẩy khắp nơi, vương thành tươi đẹp biến thành chiến trường Tu La.

Lăng Phong, Lăng Phong, con nhất định phải kiên cường, nhất định phải kiên cường, cách tốt nhất để kiên cường không phải là khóc, mà là cười.

Lăng Phong, nhất định phải cười.

Cho dù có một ngày con bị người ta đâm xuyên ngực, cho dù có kẻ móc ruột của con ra, dùng sức bóp nát, con cũng phải cười.

Còn nữa, vĩnh viễn cũng không được để kẻ khác nhìn thấu lòng của mình.

Nhiếp Lăng Phong bị đánh thức, sau khi tỉnh lại lòng bàn tay y tràn đầy mồ hôi.

Ngón tay nhẹ nhàng vỗ trán.

Y cảm giác đau đớn như bị vạn tiễn xuyên tâm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Bóng Dáng Hoàng Cung

“Hoàng thượng, người phải nghỉ ngơi một chút, dù người không nghỉ ngơi, bây giờ chúng ta cũng không thể cứu nương nương ra được.”

Nhìn Hoàng thượng càng ngày càng tiêu tụy, Như Nguyệt cảm thấy thật đau lòng.

Không biết nương nương ra sao, Như Nguyệt cũng lo lắng đến ăn ngủ không yên.

Sở Cuồng đột nhiên thấy mặt Như Nguyệt, sau đó hẩn nhìn chằm chằm nàng, một hồi lâu sau mới nói: “Như Nguyệt, trẫm muốn người đi làm một chuyện.”

Sắp tiến vào biên giới Hung Nô, thì Như Nguyệt, Như Tâm đã đuổi kịp xe ngựa của Nhiếp Lăng Phong.

Các nàng là phụng mệnh đến đây chăm sóc Hoàng hậu, Như Nguyệt nói với Nhiếp Lăng Phong: “Hoàng thượng chúng ta nói, hiện tại Hoàng hậu nương nương đang có thai, chúng ta đã hiểu được thói quen của người, cho nên hầu hạ sẽ tốt hơn người của các người, Hoàng hậu đang hoài Hoàng tử của Hoàng thượng, chẳng lẽ người cướp Hoàng hậu của chúng ta đi, còn thuận tiện giữ luôn cả Hoàng tử hay sao?”

Nhiếp Lăng Phong cười nhạt, không nói gì.

Có Như Nguyệt, Như Tâm chăm sóc, xác thực Thái Thái tốt hơn rất nhiều.

Nhưng cũng tăng thêm rất nhiều lo lắng.

Bởi vì dù sao nàng cũng không phải đi hưởng lạc, nói trắng ra là đi làm con tin, còn là hai con tin quan trọng một lúc nữa.

Là lợi thế tốt nhất để Nhiếp Lăng Phong đối nội thì kiểm chế Đại Tướng quân vương, đối ngoại thì kiểm chế Sở Cuồng.

Nếu như Như Tâm Như Nguyệt lại trở thành con tin để Nhiếp Lăng Phong uy hiếp mình, thì làm thế nào mới tốt đây.

Nhưng mà bây giờ nói gì cũng không còn hữu dụng nữa, dù sao hai người họ cũng đã tới rồi.

Nếu như Nhiếp Lăng Phong cảm thấy chính y còn chưa đủ nham hiểm, còn chưa đủ đầu óc của một đế vương, như vậy đến tốt cùng là y còn muốn làm đến mức nào đây? Thái Thái nghĩ, thật ra nếu đánh giá người này, y là một hoàng đế rất tốt. So với Sở Cuồng, nhược điểm của Sở Cuồng, tại trên người y thì một điểm cũng không rõ ràng.

Điểm tốt của y cũng vô cùng không rõ ràng, cần có thời gian để phát hiện.

“Đến tốt cùng Hung Nô Đại Tướng quân vương là hạng người gì? Nếu như mà ta là con gái bị thất lạc từ bé, tại sao trên người ta lại không có chút ký hiệu nào hết? Nếu đến phút cuối người lại phát hiện mình bị nhầm lẫn, thì đây chẳng phải là câu chuyện cười hay sao?”

“Nam hài Hung Nô vào lúc được hai tuổi, tộc trưởng trong gia đình sẽ xăm hình sói, nhưng nữ hài thì cũng không phiền toái như vậy, cho nên trên người nàng không có lưu ký hiệu, vậy cũng chẳng có gì kỳ quái.” Nhiếp Lăng Phong nói: “Huống chi không phải ai ai cũng có bớt. Mặc dù không muốn tin tưởng nàng có dòng máu Hung Nô nhưng mà, phụ phụ Chu gia xác thực không thể sinh con được, vậy nàng là từ đâu mà đến đây?”

“Trước khi có chứng cứ, tất cả chỉ là phỏng đoán. Là lời nói một phía của người.”

Biên giới Hung Nô là một thảo nguyên rộng lớn, phải xuyên qua thảo nguyên, mới có thể đi vào vương thành Hung Nô.

Thái Thái cẩn thận đem vị trí những địa hình, thảo nguyên, nguồn nước nhớ kỹ, hơn nữa dùng tốc độ hiện tại của xe ngựa, tính thử xuyên qua thảo nguyên mất bao nhiêu thời gian.

Thậm chí ngay cả số lượng trạm gác, số người nàng cũng nhớ kỹ trong lòng.

Những thứ này sẽ là những tư liệu vô cùng quý giá trong tương lai khi Đại Sở và Hung Nô giao chiến. Nhất là những địa thế, nguồn nước kia.

Thái Thái đoán, người Hung Nô nhất định sẽ dụ quân Đại Sở đến mấy thảo nguyên họ quen thuộc, mới chân chính tiến công.

Thái Thái nhìn hai ngày, tinh thần cực kỳ mệt mỏi, lúc này mới cảm giác được thì ra những chuyện mình trải qua thật sự không giống như xưa. Đại khái bởi vì thân thể ngày càng nặng nề. Có lúc chân nàng còn bị phù, nhưng Như Tâm cũng có thể nhìn ra, thật ra thì nàng càng ngày càng gầy gò.

Vương thành Hung Nô rất phồn hoa, một con đường lớn nối liền giữa các phủ đệ quý tộc và vương cung, sự nguy nga của vương cung còn khiến Thái Thái phải kinh hãi, so với trong tưởng tượng của nàng còn tốt hơn, Nhiếp Lăng Phong xuống ngựa, thì vệ đến đây dắt ngựa rời đi, Thái Thái đầu đội mũ sa, được Như Tâm Như Nguyệt dìu xuống xe ngựa, lên một chiếc kiệu. Nàng vén rèm nhìn ra bên ngoài, phát hiện tuổi của cung điện này cũng không lớn, khắp nơi đều có dấu vết như mới xây, hơn nữa lại là một phiên bản của hoàng cung Đại Sở quốc.

Ha ha, xem ra người Hung Nô tương đối mâu thuẫn, hoặc là Nhiếp Lăng Phong tương đối mâu thuẫn, một mặt xem Đại Sở là địch, một mặt lại tôn trọng văn minh của người Đại Sở, càng xâm nhập lại càng ngạc nhiên, đây, căn bản hoàn toàn là một phiên bản, tất cả cung điện, bố cục, tên, thậm chí là hoa cỏ cây cối, đình đài lầu các, hay là những chiếc hồ được người ta đào đều vậy.

Thái Thái không rõ ràng lắm, đây không chỉ đơn giản là tôn trọng nữa.

Đây là, chẳng lẽ Nhiếp Lăng Phong muốn đem kinh thành Đại Sở, dời đến vương thành Hung Nô hay sao?

Một đường đầy nghi ngờ, chiếc kiệu dừng lại trước cửa Tử Quang điện. Thái Thái xuống khỏi chiếc kiệu, nhìn tám biển kia, sau đó thấy Lăng Phong đã thay long bào, ngồi trên long ý trong đại điện. Ánh mắt Thái Thái nhìn lên, sau đó nhắc vẩy trực tiếp đi vào, nhìn Nhiếp Lăng Phong cùng đại điện này: “Trong lòng người nhất định rất hâm mộ Sở Cuồng, cho nên người mới nghĩ đem tất cả của Sở Cuồng rập khuôn ở đây phải không? Bây giờ người lại muốn mang cả Hoàng hậu của Sở Cuồng, an trí ở Phụng Tào cung luôn sao?”

“Hoàng cung của ta cùng hoàng cung của Sở Cuồng, là mặt đối mặt. Nàng lên đây.” Y mỉm cười ngoắc ngoắc ngón tay, Thái Thái đạp bậc thang bước lên, sau đó quay mặt lại, cùng nhìn về một phương hướng. Nhiếp Lăng Phong vươn cánh tay ra: “Thẳng theo hướng này, cứ đi tiếp vậy, sẽ thông với hoàng cung của Sở Cuồng. Nàng còn nhớ rõ con đường bên ngoài hoàng cung Sở Cuồng không?”

Dĩ nhiên là nhớ.

“Một ngày nào đó, tóm lại trước khi chết ta muốn nhìn thấy con đường lớn ở vương thành Hung Nô thật sự thông đến vương thành Đại Sở. Hoàng cung này giống như bóng dáng của nó, hoàn toàn là mặt đối mặt.” Thái Thái đột nhiên đổ một lớp mồ hôi lạnh, chỉ hướng của Nhiếp Lăng Phong tuyệt đối không phải chỉ là đoạt đi vài tác đất biên cương Đại Sở, mà là y muốn đâm xuyên qua cả lòng Đại Sở.

“Cung điện này người xây trong bao nhiêu năm?”

“Không phải là của ta, nơi này phần lớn là do tiên vương xây sửa.”

Y vừa định nói tiếp, hai ba người hầu Hung Nô tiến lên bẩm báo: “Đại Tướng quân vương Diệp Hạ Thái nghe nói Đại vương trở về thành, đặc biệt xin diện kiến.”

“Đi nói cho Đại tướng quân, hôm nay bản đại vương mệt mỏi, ngày mai sẽ triệu hần tới gặp.”

“Vâng.”

Thị vệ lui xuống.

Nhiếp Lăng Phong nói: “Ta đã đem tin tìm được muội muội hần tung ra vương thành, ta muốn Diệp Hạ Thái cầu xin diện kiến, để nhìn xem mặt mũi nàng đến tốt cùng là ra sao.”

“Nếu hần nhìn thấy ta, hần là sẽ rất giết mình.”

“Có lẽ còn có thương tâm nữa.”

Thái Thái khẽ cúi đầu, vô luận là thật hay giả, nếu như có một ngày Quan Bộ Phi trở thành huynh trưởng của nàng, nàng thật đúng là không biết nên khóc hay cười nữa. Sâu thẳm trong nội tâm nàng, đã sớm coi hần là huynh trưởng rồi, vậy còn hần thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 276: Cái Giá Phải Trả

Đại Sở.

Bên trong tẩm cung Hoàng thượng.

Sở Cuồng cứ mãi trần trọc trở mình.

Đã rất nhiều ngày hần không tài nào đi vào giấc ngủ được, chỉ cần hần hơi nhắm mắt, tâm tư sẽ cảm thấy hỗn loạn. Dù miễn cưỡng ngủ được sẽ liên tục bị ác mộng quấy nhiễu mà tỉnh lại, vì vậy Sở Cuồng dứt khoát không ngủ nữa, trợn tròn mắt, ngẩn người cả đêm. Thì ra chuyện khiến người ta không thể chịu nổi không phải là không làm được gì, mà là có năng lực làm được nhưng lại trơ mắt không thể ra tay.

Nhưng hần phải thừa nhận, Bánh Bao nói đúng, xúc động nhất thời có lẽ sẽ đổi lấy hối hận vĩnh viễn.

Hần nắm chặt quả dấm, hần đã nhịn không nổi nữa, bây giờ hần rất muốn khai chiến, mang theo thiết kỵ Đại Sở, trực tiếp giẫm nát đầu Nhiếp Lăng Phong! Người được phái đi điều tra về thân thể Thái Thái mang về một đồng đầu mối, trong đó đúng là có nghi vấn nặng nề, Chu đại nhân thân mang bệnh không tiện nói ra, cho nên khả năng Thái Thái không không phải con ruột Chu gia có khả năng khá lớn.

Sở Cuồng cúi đầu, nắn nắn chân mày mình.

Nếu Thái Thái thật sự là người Hung Nô, như vậy hần giết sạch tất cả những kẻ biết được nội tình là được.

Nhất định phải vậy.

Đối với hần mà nói, Bánh Bao mang dòng máu nào cũng không còn ý nghĩa gì nữa, hần chỉ muốn Bánh Bao có thể yên yên ổn ổn còn sống, yên yên ổn ổn ở lại bên cạnh hần, bình an hạnh phúc vượt qua đời này, đây chính là tất cả những ý tưởng bây giờ của hần.

Vào giờ phút này, Bánh Bao cũng đang ở trong hoàng cung của Nhiếp Lăng Phong hưởng thụ những đãi ngộ cao nhất, điều duy nhất không giống chính là bây giờ nàng đang mặc y phục quý phi của Hung Nô. Nhiếp Lăng Phong có một Vương hậu, đây là điều nàng không ngờ tới, nhưng mà suy nghĩ một chút, ban đầu Nhiếp Lăng Phong muốn ngồi vững trên vị trí Hung Nô vương, cũng không có khả năng không lợi dụng một chút thủ đoạn cầu kết với quyền thần được.

Cưới một nữ tử của một gia tộc lớn mạnh làm thê tử, chính là cách hay nhất.

Chỉ là Bánh Bao nghe nói Vương hậu đã bị lạnh nhạt nhiều năm.

Thì ra ngay cả Nhiếp Lăng Phong cũng là người như vậy, cũng có lúc không trung ra bộ mặt tươi cười, mà lạnh nhạt người khác như vậy.

Sau đó lại bắt đầu nghe nói, quan hệ của Đại vương và Vương hậu vô cùng ân ái.

Sau đó khi y đã ngồi vững vàng trên vương vị, điều đầu tiên tính là giết chết cha ruột và huynh đệ nàng, sau đó không còn gần gũi với nàng nữa, nàng giờ giống như một vật trưng bày không còn giá trị lợi dụng nữa, bị y tiện tay nhét vào hậu cung.

Cho nên sự khác biệt ở đây là, nàng không đến ở Phụng Tào cung, mà là sống tại cung Quý phi của Mai phi tại hoàng cung nơi kinh thành.

Ha ha ha, thật là châm chọc.

“Nhiếp Lăng Phong, người đây là muốn giấu giếm thân phận Hoàng hậu Đại Sở của ta, sau đó sắc phong ta làm Quý phi của người sao?” Thái Thái lòng vòng quanh cung Quý phi, thật kinh khủng, thậm chí ngay cả hình dạng của chiếc gương soi cũng giống nơi đó y như đúc. Thái Thái nhàn nhả đi vài bước. Nhiếp Lăng Phong phân phó mang trái cây và chậu nước đá vào. Bây giờ khí trời đã tương đối nóng bức.

Nhiếp Lăng Phong tự mình bưng một miếng dưa hấu, đưa vào tận tay Thái Thái, ai ngờ Thái Thái lại ném lại vào trong đĩa.

Nhiếp Lăng Phong ngăn ra, Thái Thái nói: “Dưa hấu người đã chạm qua, chẳng lẽ lại muốn ta chạm vào nữa, ta đã sớm nói qua, sẽ không có bất cứ tiếp xúc gì với người nữa.”

“Sao nàng lại cố chấp như vậy?” Y có chút không nhịn được mà hỏi, chỉ là sau đó lại cười một tiếng: “Nhưng nàng thích thể nào, tùy nàng.”

“Người vẫn chưa trả lời ta, người muốn sắc phong ta làm cái gì phi? Quý phi?”

“Hung Nô không có Quý phi. Hoàng hậu hung nô được gọi là Vương hậu, Hoàng phi Hung Nô được gọi là Vương phi.”

“Nhưng mà nếu như ta cố tình muốn làm Quý phi thì sao?”

Nhiếp Lăng Phong đưa mắt nhìn nàng trong chốc lát, khẽ mỉm cười: “Thật ra thì, chắc nàng đã nói đúng. Đại vương và Đại Tướng quân vương nghe có vẻ quá giống nhau rồi, có lẽ bốn vương nên tự xưng là trẫm, sau đó mọi người sẽ gọi trẫm là Hoàng thượng, hoặc là trẫm cũng nên thiết lập chế độ hậu cung hoàn thiện như Đại Sở vậy, được rồi, chuyện này giao cho nàng đi, nàng có thể viết chế độ hậu cung Đại Sở ra cho trẫm tham khảo hay không?”

Trẫm trẫm trẫm, y đổi lời cũng thực mau.

Điều khiến Thái Thái chắc lưỡi hít hà đó là, sự tình cũng được Nhiếp Lăng Phong xử lý thật nhanh, ngày thứ hai lúc y lên điện liền thay đổi tự xưng mình là trẫm, khiến cho thần tử Hung Nô lên kút xì xào bàn tán, có lẽ Đại vương muốn cải chế, muốn xưng mình là Hoàng thượng rồi.

Thì ra là trước đó y đã muốn làm như vậy, kết quả lại bị lão Đại Tướng quân vương phủ quyết sạch, lần này, bởi vì hoàng thượng đã tìm con gái của vương gia về, cho nên hoàng thượng sẽ lợi dụng cơ hội đó, hoàn thành việc cải cách lần này chứ?

Chuyện này rơi vào lỗ tai Thái Thái, nàng nhìn thấy Nhiếp Lăng Phong, liền tỏ ra điều ngoa mà muốn được hỏi đáp.

“Nhiếp Lăng Phong, ta muốn người ban thưởng châu báu trang sức, hoàng kim cho ta.”

Nhiếp Lăng Phong nhìn nàng đột nhiên xông tới.

Nàng nói: “Người đã bắt đầu lợi dụng ta đúng không, hơn nữa mới đó mà thấy hiệu quả tức thì rồi, ta nghe nói người muốn làm Hoàng đế, sáng nay, vị vương gia luôn luôn phản đối kia, lại không có chút phản ứng nào, bởi vì bọn họ biết ta sẽ trở thành Quý phi sao? Bước kế tiếp có phải người sẽ cho ta đi nhận thân có đúng không? Người lợi dụng ta nhiều như vậy, tại sao ta phải vì người mà ra sức chứ?”

Nhiếp Lăng Phong chợt hiểu, thì ra là nàng muốn được báo đáp, chỉ là, nếu như nàng dùng loại lập trường này ở bên cạnh y, dùng tiền bạc để lung lạc nàng cũng vô dụng.

“Được, ta sẽ cho nàng thứ nàng muốn.”

Hừ, nàng muốn nhiều lắm, sau này y sẽ hiểu, tùy tiện phá hỏng hạnh phúc của một nữ nhân, phải trả giá nghiêm trọng cỡ nào.

Thái Thái nhìn thấy thái độ y không tồi, cho nên định rời đi. Kết quả Nhiếp Lăng Phong lại nói: “Nàng ở lại dùng bữa với ta đi.”

Thái Thái cười một tiếng: “Ta đã ăn rồi, người thích ăn thì ăn một mình đi.” Nàng nói xong, dẫn theo Như Nguyệt Như Tâm rời đi.

“Chiều hôm nay, ta sẽ sắp xếp cho nàng và Diệp Hạ Thái và lão vương gia gặp mặt.”

“.....” Thái Thái sững sốt. Nàng quay đầu lại nói: “Quan Bộ Phi biết ta.”

“Yên tâm, ta rất hiểu Diệp Hạ Thái, hắn sẽ không nói ra thân phận của nàng. Cùng lắm hắn chỉ sẽ kinh ngạc một chút mà thôi.”

Kệ đi, Thái Thái quay đầu lại định dậm bước.

Nhiếp Lăng Phong nói: “Nàng có thể đáp ứng với ta, khi đối mặt với lão vương gia, biểu hiện thân thiết một chút có được không?”

“Ha ha.....” Lạnh lùng cười, sau đó nàng ngạo nghễ nói: “Người yên tâm, ta đã đáp ứng với người, thì sẽ không làm cho người thất vọng.”

Nhìn nàng đi, y cũng yên tâm.

Thức ăn được đưa lên, được học từ công thức của Đại Sở, tràn đầy một bàn.

Nhiếp Lăng Phong bỏ tấu chương trong tay xuống, đi tới, cầm đĩa lên nhìn một chút.

Lại không thể hạ đĩa.

Hắn đặt đĩa xuống, ngồi ở trên ghế.

Cuối cùng cũng chỉ chạm qua vài món nhẹ, ăn vài ngụm.

Rất nhàm chán.

Trong đại điện trống rỗng chỉ có mỗi y.

Trước mặt là một cái bàn cực dài.

Vắng vè, bữa cơm này, thật sự rất vắng vè.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 277: Quậy Tung Hậu Cung Hung Nô 1

Món ăn Hung Nô cũng giống như người của Hung Nô, âm hiểm mà không chút ngon lành gì cả. Thái Thái ngồi trước đồng vàng bạc châu báu, coi hạt châu bằng vàng như viên đạn, trước mặt là một cái bình hoa xanh đen. Choang một tiếng, hạt châu va vào bình hoa kia, bình hoa liền lập tức chia năm xẻ bảy. Ai da, đồ bằng vàng đúng là tốt thật. Nàng lập tức nói với Như Nguyệt: “Gom lại, gọi người nấu chảy tất cả thành hạt châu, để bốn cung ném.”

Như Nguyệt dạ, cùng Như Tâm hai người gọi thợ chế tạo trang sức của Vương đình Hung Nô tới, mang một rương lớn ra, nào thì trăm phượng hoàng, mũ mầu đơn, Như Nguyệt phân phó: “Những thứ này, đem toàn bộ làm thành viên đạn, nhớ, nhất định phải làm cho thật tròn vào. Về phần phi thủy mã nã, các người cứ nhìn mà phân chia ra.”

Vậy mà cũng làm được? Đám thợ thủ công cũng sắp cười đến rơi nước mắt, rút khóe miệng rồi.

Trong lòng lại thầm mắng, mấy kẻ đến từ Đại Sở cũng thật ngu xuẩn, quá ngu xuẩn.

Ai ngờ Như Nguyệt lại đề thêm: “Ồ Đại Sở quốc chúng ta, vàng có ở khắp nơi, một ông chủ họ Bình còn đem nấu chảy rồi làm thành súng lục, các người có nghe nói qua súng lục chưa?”

Người kia lắc đầu một cái, Như Nguyệt nói: “Là đặc sứ Pháp tặng cho hoàng đế Đại Sở, hoàng đế Đại Sở sai người làm lại vô số, mỗi người dân trong tay đều có một khẩu, mọi người đem vàng nấu thành đạn, chỉ cần hướng về người bóp cò một cái, sọ não của các người không khác gì cái bình hoa kia cả.”

Nói xong, Như Nguyệt quay lại, thì thấy trên đất đầy mảnh vỡ gốm sứ. Mấy người Hung Nô kia cũng đều tự mình chặn một cục vàng dưới chân, định bụng thừa dịp không ai chú ý thì nhặt lên, Thái Thái cười nói: “Đừng giấu, cứ nhặt lên, người nào nhặt được thì của người đó.” Một câu vừa xong, mấy người kia liền tranh nhau nhặt, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ.

Nhiếp Lăng Phong nghe nói Thái Thái đem toàn bộ vàng nấu chảy thành viên sau đó đem ném. Y tới xem thử, vừa vào thì quả nhiên là vậy, không phải chỉ có vàng bị ném, ngay cả bình cổ cũng bị ném, Nhiếp Lăng Phong sững sốt có đến một chốc: “Nàng đang làm gì vậy?”

“Ta đây là đang chơi nha. Nơi này của người, không có gì cả, ta không tìm việc vui để chơi, thì buồn chết mất, buồn chết ta, làm sao có lợi cho người được?”

“Nhưng mà nàng như vậy.....” Y nhấp nhấp môi, không nói hết về sau: “Nàng đã chuẩn bị xong chưa?” Nhiếp Lăng Phong thấy hình như nàng còn chưa chuẩn bị gì cả.

Thái Thái lo lắng: “Chuẩn bị cái gì?”

“Bốn tôn nói là, chuẩn bị đi gặp ca ca và phụ thân của nàng.”

“Ôi trời, ý của người chính là đồng ý thả ta trở về kinh thành, để gặp cha của ta? A, mà đúng rồi, người lại bắt đầu gọi mình là bốn tôn rồi, người không thấy lạ sao, người là giáo chủ ở đây sao, mà rốt cục người là giáo chủ hay là Đại vương Hung Nô đây?”

Nhiếp Lăng Phong nhất thời lờ lờ, sau đó ổn định lại tâm tình, nói: “Nàng mau chuẩn bị một chút đi.” Nói xong định rời đi.

Thái Thái chợt nhớ đến một chuyện, nói: “Ngươi đã bắt ta đi thế này, thì cũng nên giúp ta làm một chuyện này đã.”

“Ồ?” Y quay đầu nhìn người lắm yêu sách nào đó.

“Kỳ hạn một tháng cũng sắp đến rồi, đến lúc đó Sở Cuồng không giết được ngươi sẽ rất phiền toái, chàng sẽ phải phí tâm giấu giếm người trong võ lâm, để không bị ai phát giác thân phận của chàng, lại phải phí tâm làm cách nào để giải tán môn phái rồi một lần nữa đi xây dựng một môn phái mới, các ngươi cũng có một môn phái nên cũng hiểu được, lẫn lộn trên giang hồ cũng không dễ dàng gì, không bằng, ngươi hãy tìm một cái xác chết giả, coi như Sở Cuồng đã giết chết mình, thế nào?”

“.....” Nhiếp Lăng Phong y quản lý một môn phái dễ dàng lắm sao?

Nhưng mà trước mắt Thương Khung cung cũng không có tác dụng gì lớn lắm, giả chết, sẽ dễ dàng thâm nhập vào võ lâm Đại Sở hơn.

Y nói: “Được rồi, ta đáp ứng nàng, mà nàng nhanh thay y phục đi.”

Thái Thái mở tủ quần áo ra, thấy quả nhiên là y đã có mưu từ trước, tất cả xiêm y ở đây đều làm theo số đo của nàng.

Thái Thái lấy đồ ra, sau đó ngồi trên ghế để Như Nguyệt búi tóc, Như Nguyệt nói: “Nương nương, người gặp Quan Bộ Phi cũng phải cẩn thận chút, ngộ nhờ hần nhất thời kích động thì tiêu mất.” Thái Thái gật đầu, sau khi ra cửa thì thấy Nhiếp Lăng Phong đã chờ ở đó. Thái Thái đột nhiên cảm thấy có chút mất mát, nếu nàng đang ở hoàng cung Đại Sở, lúc đi ra nhất định sẽ nhìn thấy Sở Cuồng, lúc đó Sở Cuồng sẽ nói, ‘Nàng thật chậm chạp, nàng tưởng cứ trang điểm lên, là có thể che giấu được thịt trên mặt nàng sao?’, mặc dù mỗi lần Sở Cuồng nói vậy nàng đều thật tức giận. Nhưng mà Thái Thái vẫn nghĩ, nếu người ở đây là Thái Thái thì thật tốt.

Phải nghĩ cách báo cho Sở Cuồng biết nàng sống rất tốt mới được.

Thái Thái lại nhớ đến cách dùng bả câu đưa tin, chẳng qua là không biết ngộ nhờ bị Nhiếp Lăng Phong biết rồi y có đem bả câu nấu thành thức ăn luôn không đây?

“Xong rồi?” Nhiếp Lăng Phong ôn hòa hỏi.

“Ngươi không có mắt sao, không xong, sao có thể ra đây được?”

Nhiếp Lăng Phong không thể làm gì khác hơn là đi theo sau lưng nàng, Thái Thái bắt bẻ: “Ngươi đi sau ta, thì ta làm sao biết ngươi dẫn ta đi đâu chứ?”

Nhiếp Lăng Phong nhàn nhạt nói: “Chúng ta đến Tử Quang đại điện, nàng đã quen thuộc đường rồi.”

Thái Thái dĩ nhiên là đã quen thuộc, nàng đỡ eo, chậm rãi bước, Nhiếp Lăng Phong muốn bước tới đỡ, lại bị Thái Thái rống: “Hừ! Ai cho ngươi chạm ta?”

“Chúng ta ở dưới một mái nhà, chẳng lẽ nhất định phải dùng thái độ này hay sao?” Rốt cục Nhiếp Lăng Phong cũng phải nói một câu khuyên nhủ nàng.

“Vậy ngươi cho rằng ở dưới một mái nhà thì phải có thái độ gì?” Thái Thái lãnh đạm, thấy có mấy kẻ nhìn về hướng này, Thái Thái nói với Nhiếp Lăng Phong: “Ngươi ra lệnh giúp ta, nếu có kẻ nào dám nhìn ta, thì sẽ bị móc cả hai mắt.” Giọng nói của nàng rất lớn, dọa cả đám hạ nhân đều sợ hãi.

Nhiếp Lăng Phong bắt đắc dĩ nói: “Nghe thấy chưa, nếu như có ai dám làm trái, sẽ bị trừng phạt.”

Nói xong, trong lòng y thở dài một hơi.

Sau đó y hỏi: “Nàng không tò mò về tên của ta sao?”

“Ngươi không phải là Nhiếp Lăng Phong sao? Chẳng lẽ là đổi tên rồi à?”

“.....” Y không đáp, thôi, tên gì cũng như nhau cả, chỉ là Nhiếp Lăng Phong có chút hy vọng, Thái Thái có thể hỏi một câu tên của y vốn là gì, nhưng nàng lại không có lấy chút tò mò nào.

“Ta có một chuyện muốn ngươi đáp ứng ta.”

“Ừ.” Đối với chuyện của nàng, y đã dần biến thành thói quen trả lời ừ.

“Ta muốn chọn mấy kẻ mà ta thấy hợp để làm người hầu của mình.”

“Nó tỳ trong vương đình, không phải là kẻ có thể tùy tiện chọn, đều là do các vương phủ đưa tới.”

“Để ta đoán, phần lớn đều được đưa đến để giám thị ngươi chứ gì?”

Cuối cùng cũng có được một câu nghiệm chính, Nhiếp Lăng Phong gật đầu một cái.

Thái Thái nói: “Thật ra thì bên cạnh hoàng đế, trên căn bản tất cả đều là tai mắt của kẻ khác.” Nàng sừng sốt: “Mà ai hỏi người quy tắc của vương đình chứ, ta nói là ta muốn tự chọn ra mấy người hầu hạ ta, chẳng lẽ không được sao?”

“Tùy nàng.” Nhiếp Lăng Phong: “Chỉ là đợi gặp Diệp Hạ Thái xong hãy nói.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 278: Quây Tung Hậu Cung Hung Nô 2

Phải đi gặp Quan Bộ Phi, mặc dù đã biết hẳn tên là Diệp Hạ Thái, nhưng Thái Thái cũng không có cách nào coi hai cái tên này là một. Trong nháy mắt khi nàng tiến vào Từ Quang đại điện, thì thấy, thái độ của Quan Bộ Phi, hoàn toàn sững lại. Làm sao có thể, tại sao lại là nàng, bàn tay Quan Bộ Phi, đã cuộn chặt lại từ lúc nào không hay, tại sao có thể lại như vậy.....

Sau đó, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, lòng Quan Bộ Phi như dòng sông lấp bể, Đại vương nói gì hẳn cũng không thể nghe thấy, hẳn chỉ biết, người được nói đến từ trong miệng Đại vương kia chính là muội muội của hắn. Thái Thái bước đến, dịu dàng kêu hắn một câu: “Quan đại ca.....” Quả thật là tình thân ý thiết đến cực điểm, sau đó từ đôi mắt nàng nhỏ ra một vài giọt nước mắt: “Quan đại ca, huynh còn nhớ ta không?”

“Thái Thái.....” Diệp Hạ Thái không biết phải làm sao, vươn tay theo bản năng nắm lấy tay nàng. Thái Thái cũng nắm lấy tay hắn.

“Quan đại ca, đây là sự thật sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao?” Nói xong, trong lòng thật sự không cách nào tiếp nhận được, nước mắt cứ chảy xuống.

Quan Bộ Phi nhất thời cũng mơ mơ hồ hồ, dùng tay lau nước mắt của nàng đi.

Thái Thái theo bản năng né đi. Lấy khăn của mình ra, bàn tay mập mạp dùng nó lau lấy nước mắt.

Trong lòng lại thăm mắng.

Mặc dù là thăm mắng, nhưng thủy chung nàng vẫn không thể nào giận Quan Bộ Phi như khi giận Nhiếp Lăng Phong được.

Lúc này, từ xa, một lão nhân tóc trắng phơ ước chừng bảy mươi tuổi, từ cửa Từ Quang đại điện đi về phía nàng.

Hai mắt ông lấp lánh hữu thần.

Thái Thái nhìn thấy ông vóc người phương khi, bước chân vững vàng, vai u thịt chắc.

Người nọ nhìn nàng, thì thào: “Giống, rất giống, rất giống con gái ta.”

Nhiếp Lăng Phong nói: “Nếu như vương gia vẫn còn nghi ngờ, có thể tìm nữ bộc năm đó ra để đối chứng, hoặc là, chúng ta cũng có thể thử máu nhận thân.”

Xem ra Nhiếp Lăng Phong đã y hi nàng là con gái ông ta rồi.

Chẳng lẽ y không sợ có sơ hở gì hay sao? Lỡ đâu, nhầm rồi thì sao?

Vương gia lại nói: “Được, thử máu nhận thân, thử máu nhận thân.”

Một chiếc chén bạch ngọc được mang tới, bên trong là nửa phần chén nước.

Vương gia đưa ngón tay ra, lấy ngón châm đâm vào, một giọt máu nhỏ vào trong chén.

Thái Thái tay chân luống cuống, Quan Bộ Phi đã nhanh hơn một bước, nắm lấy tay nàng nói: “Đề ta giúp muội muội.”

Quan Bộ Phi cầm lấy tay nàng, xòe một ngón ra, kết quả lại nhận lúc mọi người chú ý vào chén nước thì dùng ngón châm đâm vào ngón tay mình.

Thái Thái ngớ ra, tại sao hắn lại làm như vậy?

Một giọt máu từ ngón tay Thái Thái rơi xuống.

Trên thực tế không phải vậy, đó là máu của Quan Bộ Phi.

Thái Thái không cần nhìn đáy chén, cũng biết, cũng sẽ tan vào nhau.

“Ha ha ha ha, dung hợp rồi, quả nhiên, con bé là nữ nhi của ta, là nữ nhi của ta.” Nhìn và bụng Thái Thái: “Nữ nhi lại còn mang thai cháu ngoại nữa!”
Hắn là ông ta rất kích động, hận không thể nhảy cẫng lên, ôm lấy cả con trai lẫn con gái: “Ta sống đến từng này tuổi, rốt cục cũng có cả trai lẫn gái. Diệp Hạ Thái, sao con lại không cười? Gặp lại mười mười ruột, nên cười mới đúng!”

Quan Bộ Phi cực kỳ miễn cưỡng mới nặn ra được một nụ cười.

Vương gia nhìn Thái Thái, vỗ vỗ bả vai: “Diệp Hạ Mẫn, con cũng nên cười lên, chẳng lẽ tìm lại được cha ruột của mình, lại không cười sao?”

A, cười, dù cười không nổi cũng phải cười: “Ha ha ha.” Nàng lúng túng cười ha ha hai tiếng.

Lại nhìn thấy Quan Bộ Phi chau mày, gương mặt trầm xuống.

Vương gia yêu cầu nàng rời hoàng cung đúng là cho nàng một cơ hội để đào thoát.

Nhưng Nhiếp Lăng Phong lại nói: “Trẫm sắp lập nàng làm Quý phi, cho nên, ở lại hoàng cung để quen với hoàn cảnh vẫn tốt hơn.”

“Cái gì mà Quý phi! Con ta, đường đường là con gái của Đại Tướng quân vương, phải làm hoàng hậu! Hoàng thượng không phải là muốn học tập theo cách thống trị hậu cung của Đại Sở sao? Rất anh minh, vô cùng anh minh.”

Hiện tại, y đã tự xưng mình là trẫm, rốt cục Thái Thái cũng tin tưởng, Nhiếp Lăng Phong xa xôi ngàn dặm bắt mình về đây là có nguyên do của y.

Hơn nữa y làm rất tốt.

“Nhưng mà, nữ nhi của ta vẫn nên về nhà đoàn tụ, hoàng thượng, ta có rất nhiều lời muốn nói, muốn hỏi, ngài hẳn là không nên ngăn cản chứ?”

Quan Bộ Phi nói: “Diệp Hạ Mẫn cũng phải về bái tế tổ tông nhà nàng, hoàng thượng.”

“Được rồi, vậy thì đi mau về mau, trẫm sẽ nhanh chóng sắc phong cho nàng.”

“Hoàng thượng, nhất định là Hoàng hậu, phải là Hoàng hậu! Vị Hoàng hậu hiện tại của ngài cũng không còn hữu dụng nữa, không sinh được con trai, cha lại là dư nghiệt nữa.”

Ông già này cũng đủ cứng rắn, ngữ khí khi nói chuyện cũng không phải là đang khẩn cầu, không phải yêu cầu, mà là ra lệnh.

Bây giờ nhìn lại, Nhiếp Lăng Phong đi nước cờ này, thật sự anh minh.

Hơn nữa sự nhẫn nại của y khiến người ta phải bội phục.

Thái Thái nói: “Đợi chút, ông già này, lúc xưa không cần ta, bỏ ta một mình lưu lạc chịu khổ ở bên ngoài, bây giờ vui lên thì bảo ta kêu ông bằng cha ư?”
Nàng quật cường nói.

Lão vương gia hơi sững sờ, lại vô cùng tán thưởng gật gật đầu, vỗ vai Thái Thái: “Diệp Hạ Mẫn, rất tốt, rất cá tính, đúng là nữ nhi của ta.”

Quan Bộ Phi mặt lạnh nhìn tất cả, trong lòng lại như lửa đốt, cũng chỉ hy vọng nhanh chóng có được cơ hội để hỏi nàng một chút.

Thái Thái hí mắt, lão vương gia vẫn rất hòa khí mà nói: “Trở về với cha, cha sẽ cho con vinh hoa phú quý, cho con tất cả những gì con muốn.”

Thái Thái nhìn Nhiếp Lăng Phong, nàng muốn Hung Nô, ông ta sẽ cho được sao?

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Ngày mai sẽ xuất cung, cho nên Thái Thái vẫn phải ngây ngốc ở đây một đêm nữa.

Nhiếp Lăng Phong rất hài lòng với biểu hiện của nàng: “Sao nàng biết ông ta thích người có cá tính?”

“Không phải là ta biết, mà là ta vốn dĩ là một người rất cá tính, chẳng lẽ ai ai cũng phải nịnh nọt chính mình để đối đãi với người khác hay sao?”

Thái Thái nói xong, lại cau mày nghi ngờ, “Tại sao Quan Bộ Phi lại dùng máu của hắn?”

“Ta cứ tưởng là mình nhìn nhầm, thì ra quả nhiên là Diệp Hạ Thái làm vậy sao?” Y cầm cái chén nhỏ kia lên.

Nghĩ hơn nữa khác cũng không ra cái gì, nhưng mục đích đã đạt được là tốt rồi.

Thái Thái định dùng châm đâm ngón tay mình, thử xem cuối cùng máu có dung hợp với máu của bọn họ hay không. Ai ngờ Nhiếp Lăng Phong lại nói:

“Bây giờ máu đã động lại, có thử cũng vô ích.”

Thái Thái nhân nhạ nói: “Rốt cục ngươi còn gì quan trọng muốn nói với ta không?”

“Ngày mai khi xuất cung, ta muốn nàng giúp ta tìm xem, trong phủ Đại tướng quân vương có thư mật hay không.”

“Ngươi cảm thấy vì sao ta phải giúp ngươi?”

“Nàng có điều kiện gì cứ nói đi.” Y cau mày.

“Ta muốn, quyền lợi có thể viết thư cho Sở Cuồng.”

.....

Không khí trầm xuống.

“Có thể, nhưng nội dung nàng viết, nhất định phải được ta duyệt qua, có được sự đồng ý của ta, nàng không thể làm lộ bất cứ bí mật nào của Hung Nô cả.....”

“Được, không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 279: Tiểu Cuồng, Chàng Đã Đến Rồi

Sở Cuồng bị bệnh, hơn nữa bệnh đến không dậy nổi, không thể xuống giường được.

Chính vụ, được Sở Cuồng ủy thác cho mấy đại thần tâm phúc xử lý.

Sau đó mỗi ngày hẳn nằm trong cung tĩnh dưỡng, ngay cả Thái hậu đến thăm, cũng bị mời về. Tiểu Đức bị áp lực rất lớn, hoàng phi, Thái hậu, vương công quý tộc, mỗi ngày có vô số người đến thăm, trên danh nghĩa là quan tâm hoàng thượng, nhưng thực tế cũng chỉ là thăm dò xem hoàng đế đến đến tột cùng là bị bệnh, hay là xuất cung mà thôi.

Dù sao, tiểu Đức dù mài rách miệng lưỡi, mỗi ngày chẳng qua cũng chỉ diễn đi diễn lại một lời giải thích đó.

“Như Ý tỷ, ta khiến ngươi phải vất vả rồi.” Là tổng quản được tin nhiệm trong hậu cung, Như Ý lắc đầu một cái, nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Ta chỉ lo lắng cho hoàng hậu nương nương, hơn nữa hoàng thượng lại lỗ mãng rồi đi, nếu như hai người cùng.....” Chưa hết câu, nàng cũng không dám nói thêm những điều xấu như vậy nữa. Như Ý bặt tui bụi, hậu cung có quá nhiều chuyện vụn vặt, hơn nữa, có lẽ mọi người đều cho rằng hoàng hậu đang về thăm nhà mẹ đẻ, chưa trở lại được, liền bắt đầu rục rịch lại.

Hậu cung này thật là, một khắc cũng không thể an tĩnh được.

Xa xa nơi vương thành Hung Nô.

Buổi sáng, một chiếc xe chở đầy tôi tớ, nô tỳ từ từ đi về hướng phủ Đại tướng quân, người trên xe vốn là nô tỳ, hoặc là những đứa trẻ nhà nghèo bị người nhà bán đi. Có lớn có nhỏ. Trong góc có một nam tử đang ngồi, tóc dài rũ, đen thui, ngón tay thon dài, trên đó dính đầy bùn đất.

Hắn sống chết không ngẩng đầu lên, yên lặng hết như một tảng đá lớn.

Cuối cùng xe ngựa cũng tới trước cửa phủ.

Bọn nô tỳ bị đuổi xuống xe bằng roi, đi vào cánh cửa đỏ khổng lồ của vương phủ, đứng trong sân theo từng hàng.

“Các ngươi phải nghe lời, nếu như có thể được Đại tướng quân vương chọn trúng, sau này, các ngươi sẽ có được vô tận vinh hoa phú quý.”

Không sai, làm hạ nhân của phủ Đại tướng quân vương cũng rất tốt. Nữ nhân có thể thành đôi với nam nhân ở đây, trải qua cuộc sống tốt hơn nhiều so với dân chúng bình dân.

Thật ra tất cả mọi người đều hi vọng được lưu lại.

“Đại tướng quân vương giả lâm~” một tiếng truyền báo, tất cả tôi tớ đều xếp hàng ngay ngắn.

“Rất tốt, ngừng đầu lên cho bốn vương xem một chút.” Một âm thanh hào sảng vang lên. Nhìn từng dãy đầy tớ, ông ta thầm nghĩ, sao lại bản thủ thế này? Ông đang tìm cho con gái mấy gã hầu có chút sức lực để sai sử, cũng như vài nha hoàn đáng hoàng một chút. Chứ không phải tìm mấy tên ăn xin đến để cho con gái ghét bỏ.

Tính khí của đứa con gái này, mấy ngày nay ông cũng đã hiểu thấu, vô cùng điệu ngoa, vô cùng yếu ớt, bá đạo nhưng cũng rất quật cường.

Những tính khí như vậy, thể hiện được sự tôn quý của con gái, ông thích, không nhen được mà thêm yêu thương. Nửa đời chinh chiến sa trường, ông vốn căn bản không có cơ hội được hưởng thụ niềm vui sung ái lấy lòng con gái.

“Sao lại bản thế? Các người làm ăn kiểu gì vậy, chẳng lẽ không biết tắm rửa cho sạch sẽ tí rồi hãy đến sao?”

“Vương gia, những người này nam rất mạnh, nữ cũng rất đáng hoàng, đều y theo lời vương gia dặn, chỉ là do gấp quá, nên không kịp tắm rửa. Thật ra rửa sạch rồi thì mặt mũi cũng không tệ, bằng không, bây giờ để bọn họ đi tắm một cái?”

“Ừ, đi đi, đi nhanh về nhanh.” Vương gia phát tay một cái, quân gia liền mang theo những người này đi xuống, đến nơi tắm rửa của tôi tớ. Vừa có cả nam lẫn nữ. Ước chừng một canh giờ, thay quần áo xong lại được người dẫn ra.

Mặc y phục của người Hung Nô xong, có vẻ chỉnh tề hơn nhiều.

“Đi mời tiểu thư đến, để tiểu thư tự mình lựa chọn.”

Không lâu sau, một cô gái mập mạp, đỡ cái bụng bự, vô cùng uy vũ bước từng bước về phía này, nàng đứng lại, nhử mày nhìn từng dãy người làm.

“Diệp Hạ Mẫn, con xem xem, những người này tùy con chọn lựa.”

“Ông già, gọi ta là Thái Thái được không?”

“Diệp Hạ Mẫn, hảo, con càng quật cường, ta càng thích. Hảo!”

Thái Thái thật không thể hiểu được ông ta, nàng càng làm quá ông ta lại càng thích cá tính này.

Lần đầu tiên, Thái Thái cảm giác mình đang sống trong những lời ngợi ca thể này.

Ha ha ha ha.

Những người này có cao thấp có mập ốm, Thái Thái quét mắt nhìn một lượt, đột nhiên nhìn thấy một dáng người rất quen thuộc.

Mặc dù hấn cúi đầu.

Nhưng, cho dù hấn có cúi đầu, lại khiến lòng nàng chợt cảm thấy khổ sở. Nàng nhìn bờ vai gầy, vòng eo hẹp, đôi chân thon dài của hấn.

Còn có cả mái tóc đen kia nữa.....

Thái Thái nghi ngờ bước tới, đẩy những người bên cạnh ra. Dùng bụng, chĩa vào bụng đối phương.

Nam nhân kia từ từ ngừng đầu lên, khoe môi vẽ nên một đường cong gian trá âm hiểm mà hoàn mỹ.

Tim của Thái Thái, bình bịch nhảy lên mấy tiếng.

“Hấn, chính là hấn..... Ta muốn hấn, muốn hấn!”

“Được, đã chọn, chính là hấn!” Đại tướng quân vương khê liếc mắt nhìn, thấy nam nhân kia quả nhiên rất tuần tú, thầm nghĩ, ánh mắt của con gái thật không tồi. Ông vỗ vỗ tay: “Các người cũng đi xuống lĩnh thưởng đi, quân gia, ông xem xem, rồi để lại mấy người.”

“Vâng.”

Đại tướng quân vương đang định nói mấy lời với Thái Thái. Đột nhiên sững sờ, bởi vì Thái Thái đã đi xa, mang theo cả tên đầy tớ mới chọn lúc này nữa.

“Vừa rồi ta đã hơi kích động, như vậy thật không tốt. Bây giờ để ta suy nghĩ một chút, chàng quả thật rất đáng giận mà!”

Nàng trầm giọng, đưa lưng về phía người nọ.

Hấn cười một tiếng, ngao mạn nói: “Thật ra trầm chỉ nghĩ, nếu Nhiếp Lăng Phong và Quan Bộ Phi đều ẩn nấp ở Đại Sở, không chút kiêng kỵ khiến trầm tức giận, vậy tại sao trầm không thể đến đây, gây cho bọn hấn chút phiền toái chứ.” Dứt lời, nàng cũng đã dẫn hấn về đến phòng mình. Sau khi vào cửa, nàng vẫy lui tất cả nô tỳ, ánh mắt nhấp nháy nhìn, gương mặt Sở Cuồng âm trầm mà tuần mỹ, trong tuần mỹ lại mang theo chút dí dỏm, nụ cười âm chỉ lại tựa như ánh mặt trời.

“Bánh Bao, trầm có tốt với nàng không? Vì phu thật sự rất yêu nàng, có phải không?”

Thải Thái không thể phản bác, cúi đầu, sắc mặt ửng hồng.

“Bánh Bao nhỏ, trầm thật muốn dẫn nàng đi xem bói thử, vì sao chúng ta cứ luôn phải phân ly như thế này?” Nói xong, hắn mỉm cười nhẹ một tiếng, dùng ngón tay điểm lên chóp mũi nàng.

Từ từ nghiêng đầu, miệng áp lên môi nàng, nhẹ nhàng hôn.

Ánh mắt Thải Thái quét qua gương mặt, ánh mắt hắn.....

“Tiểu vương gian vận phúc!”

Thải Thái sững sờ: “Là Quan Bộ Phi, Sở Cuồng, có lẽ chàng nên tránh đi một lát!”

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

“Quan đại ca.” Thải Thái tươi cười nhìn Quan Bộ Phi đi vào.

Sở Cuồng ở trên xà nhà thì thầm, Quan đại ca, gọi nghe thật thân thiết.

“Hôm nay muội có khỏe không?” Quan Bộ Phi có chút xấu hổ: “Nghe nói hôm nay chọn đây đó? Là ai vậy?”

“A, hắn đi vệ sinh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Quây Tung Hậu Cung Hung Nô 3

“Nàng thật sự quyết định rời khỏi Đại Sở luôn ư? Thật ra, nếu nàng nguyện ý trở về ta nhất định sẽ giúp nàng.” Hiện tại tình hình ở Hung Nô tương đối phức tạp và nguy hiểm, Quan Bộ Phi đã suy nghĩ mấy ngày hôm nay, cảm thấy Thải Thái vẫn nên ở bên cạnh Sở Cuồng là thỏa đáng nhất. Hơn nữa nếu như hắn cố gắng suy nghĩ biện pháp, thì nhất định sẽ thực hiện được. Quan Bộ Phi đi về phía trước mấy bước: “Thải Thái, trở về Đại Sở đi, nơi này không thích hợp với nàng, bởi vì nàng hoàn toàn không hề có kinh nghiệm sinh sống ở Hung Nô, ở dưới cánh chim của Sở Cuồng, sẽ hạnh phúc hơn.”

Hoặc là dưới sự bảo vệ của hắn, hắn cũng sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng, chẳng qua là, nếu nàng thật sự là muội muội của hắn thì sao?

“Quan đại ca, tại sao ngươi lại ngăn ta nhỏ máu nhận thân, tại sao lại dùng máu của chính ngươi chứ?”

Quan Bộ Phi nhíu mày: “Nàng không hiểu phụ thân, phụ thân là dạng người hay giận cá chém thớt, nếu có kết quả nhỏ máu nhận thân, nàng không phải con ruột của người, thì hắn sẽ không còn mạng để sống đâu.” Còn có một lý do nữa, nếu như kết quả nhỏ máu nhận thân mà nàng thật sự là muội muội của hắn, hắn sợ tim mình sẽ không chịu nổi. Thật sự vô cùng khó xử.

Vậy nên, kết quả này là tốt nhất, cứ thừa nhận thân phận này đi.

Để không lộ ra sơ hở gì, cứ dùng máu của hắn, để chứng minh thân phận của nàng.

Thải Thái gật đầu, Quan Bộ Phi thật lòng nghĩ cho nàng, khiến nàng cảm thấy rất cao hứng.

Không khí có chút xấu hổ, Quan Bộ Phi thở dài một hơi: “Vì sao số mạng nàng lại gặp ghênh như vậy, nàng biết không, nhìn nàng sống ở thời buổi rối ren như vậy, ta thật sự rất đau lòng.” Hắn nói xong, trên gương mặt luôn kiên nghị thoáng vẻ u buồn: “Thật ra là do ta không tốt, nếu như ban đầu ta nói cho nàng biết chuyện về Nhiếp Lăng Phong, hẳn chuyện đã không đi tới bước ngày hôm nay.”

Một câu này của hắn cũng chỉ là nói bừa, bởi hắn là người Hung Nô, vào lúc đó, tuyệt đối hắn sẽ không làm ra chuyện phản bội lại Hung Nô, ai cũng đều hiểu được điều này.

Thải Thái nhận ra được, hắn đang đè nén tâm tình của mình.

Trong nháy mắt, Quan Bộ Phi bước tới nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai nàng: “Nếu như nàng thật sự là muội muội của ta, thì phải làm thế nào mới tốt đây? Thải Thái, nếu như nàng thật sự là muội muội ta, ta làm sao chịu đựng được?” Hắn ôm chặt lấy nàng.

Trên xà nhà lập tức có người đỏ mắt, ánh mắt hiện lên vẻ âm hiểm, hệt như một thanh đao.

Nhưng mà Quan Bộ Phi hoàn toàn không hề hay biết mình đang đứng trước sự nguy hiểm, hần trở nên **, thì thào: “Tạo sao trời cao lại đối xử với ta không công bằng như vậy?”

Ngữ điệu của hần có chút nặng nề.

Thái Thái có thể cảm thấy, nội tâm hần đang giãy giụa.

Nếu là huynh muội, sợ rằng ngày sau nếu có nhớ về, muốn chôn sâu tình yêu vào tận đáy lòng cũng là một hy vọng xa vời.

“Ha ha, Diệp Hạ Thái, không ngờ con đúng là yêu thương muội muội này.” Lão vương gia đi vào, nhìn thấy con trai con gái tình cảm khăng khít như vậy, thật sự rất hài lòng. Lúc này hần mới buông tay, kêu một tiếng ‘Phụ vương’. Xong xuôi đứng thẳng người, lão vương gia đi tới, cùng nắm lấy tay hai người: “Diệp Hạ Thái, Diệp Hạ Mẫn, hai người các con nhất định phải mãi mãi yêu thương nhau đây.” Lúc ông đặt tay hai người vào nhau, nói: “Diệp Hạ Thái, con phải vĩnh viễn yêu thương muội muội này của mình.”

Không hiểu vì sao khi hần nghe thấy câu đó, liền có một loại cảm giác mất hết mọi can đảm.

Bàn tay khẽ run rẩy, bàn tay hần dán lên tay nàng thật sự đang run rẩy.

Lão vương gia lại nói: “Diệp Hạ Thái, hiện tại, cả nhà chúng ta đều đã đoàn viên rồi, tương lai, Hung Nô nhất định sẽ trở thành thiên hạ của chúng ta.”

“Sau khi Diệp Hạ Mẫn trở thành hoàng hậu của hoàng thượng xong, thế lực chúng ta nhất định sẽ trở nên khổng lồ, chúng ta nhất định phải ủng hộ đứa bé trong bụng con bé trở thành hoàng đế Hung Nô.”

Hả? Đứa bé trong bụng nàng trở thành hoàng đế Hung Nô? Thái Thái có chút không kịp xoay trở tình huống.

Lão vương gia hừ một tiếng rồi nói: “Đừng cho là ta không nhìn ra tên nghiệt chủng Nhiếp Lăng Phong kia là muốn dùng Diệp Hạ Mẫn để áp chế ta, chúng ta phải đoàn kết lại, ăn miếng trả miếng. Con gái của ta mang thai hài tử của Hung Nô vương, ta không thể chịu được việc phải chờ mấy chục năm nữa cháu ngoại ta mới được làm hoàng đế.”

“Việc này, ông già, cho ta nói một câu đi.” Thái Thái cảm thấy trình mộng tượng của ông già này không thua gì cha của Lan quý phi cùng Mai quý phi lúc trước cả.

Mặc dù tình huống không giống nhau, nhưng mà mục đích lại giống nhau như đúc.

Chỉ là vị trí của Thái Thái bây giờ là, một loạn thần tặc tử ư?

Nhưng mà nàng cảm thấy vấn đề về thân thể của hài tử cũng không phải là chuyện nhỏ: “Việc đó..... thật ra hài tử ta đang mang, cũng không phải của Hung Nô vương, mà là.....”

Quan Bộ Phi đã đi lên trước một bước nói: “Phụ thân, hài tử muội muội mang xác thực không phải của Hung Nô đại vương, mà là phu quân của muội ấy lúc ở Đại Sở quốc.”

“Phu quân ở Đại Sở quốc.” Thì ra ông già này vẫn còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào cả.

“Lúc còn ở Đại Sở quốc con đã lập gia đình, sau đó lại bị Nhiếp Lăng Phong đoạt về làm Quý phi, chứ cũng không phải là hoàng hậu.”

“Như vậy là không được, con gái của ta đã vào cung, thì tại sao lại có thể không làm hoàng hậu cho được, đã từng có phu quân cũng không sao cả, người Hung Nô chúng ta không để ý đến những thứ này! Phu quân con giờ đang ở đâu?”

“Ta.....”

“Phu quân của muội muội, chỉ là một phu tử bình thường, sau bị đại vương giết chết. Hài tử của muội muội, chính là của hần.”

Cái câu chuyện tự biên tự diễn chết của Quan Bộ Phi! Sắc mặt Sở Cuồng xanh mét, từ lúc nào thì hần trở thành phu tử, lại còn anh niên tào thệ (*chết khi còn trẻ tuổi*) chứ?!

Rốt cục vị lão vương gia kia cũng đã hiểu ra.....

“À, thì ra chuyện là như vậy, đúng là phức tạp hơn so với tưởng tượng của ta nhiều, đã như vậy, con gái ngoan, con phải nhanh chóng vào cung, không thể ở lại nhà được.”

“Tại sao?”

Ông sừng sốt, cảm thấy sao mà con gái mình lại ngốc đến vậy: “Con phải vào cung, sớm tiếp quản hậu cung của hần, tương lai sinh cháu ngoại trai ra, ít nhất, ta cũng sẽ khiến Đại vương sắc phong cho nó là Hung Nô vương gia! Đến lúc đó, ha ha ha, ta nhất định sẽ đưa cháu ngoại ngoan của ta lên bảo

tọa!”

Ông ta đang thân nhiên đàm luận một kế hoạch chính biến đó ư? Thật giống như đang kể một câu chuyện rất đời bình thường vậy.

Có lẽ ông ta đã nghĩ quá đơn giản về Nhiếp Lăng Phong rồi.

“Con của ta không cần làm Hung Nô vương gì cả, ta đã nói với Nhiếp Lăng Phong rồi, chờ đứa trẻ được nửa tuổi, sẽ nghĩ cách đưa nó trở về Đại Sở quốc.”

“Tại sao chứ! Con gái ngoan, sao con lại học mấy thói xấu của bọn chó Đại Sở đó, xem thường người Hung Nô? Coi chúng ta như man di? Tình nguyện đưa cháu ngoại trai của ta về Đại Sở, cũng không muốn để nó ở bên cạnh ông ngoại mình?!”

“Phụ thân, người nói quá xa rồi.” Quan Bộ Phi nói: “Cha, để muội muội nghỉ ngơi đi.”

Vừa rồi Quan Bộ Phi nghe được cũng cảm thấy rất sùng sốt, lúc này nghe phó tướng nói dạo này ông đã có chút hồ đồ, nên khuyên ông đừng làm gì ngốc nghếch, để chọc giận Đại vương.

Hôm nay nghe cha nói lên kế hoạch vĩ đại của mình, hẳn đã tin chắc, bây giờ cha đã không thể theo kịp thời cuộc nữa rồi.

Thấy Quan Bộ Phi lôi kéo ông già đó đi. Thái Thái thờ dài một hơi, cười: “Sao ai ai cũng mơ tưởng đến việc tạo phản nhỉ?!”

“Ha ha ha!” Sở Cường nhảy xuống từ trần nhà: “Mệnh của con trai ta thật tốt, có số mệnh làm hoàng đế Đại Sở còn chưa đủ, xem ra, lần này ngôi vị hoàng đế Hung Nô cũng sắp đến tay nó.” Đi tới ôm lấy hông Bánh Bao, lặng lẽ nói: “Bánh Bao, ta thấy chuyến đi đến Hung Nô lần này hoàn toàn không tồi, có lẽ, chúng ta có thể tạo ra một vài phiền toái lớn cho bọn hắn cũng được!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 281: Vây Cánh Đủ Cứng Cáp

“Ngài tặng bao nhiêu?”

“Bây nhiêu.” Đưa ra năm ngón tay, miệng vênh lên, cùng người bên cạnh trao đổi một ánh mắt.

Người kia yên lặng cuối đầu, ngón tay gõ gõ lên lòng bàn tay: “Số này hơi nhiều à nha.”

Năm ngón tay tức là năm ngàn lượng.

Nhìn hàng người dài dằng dặc trước mắt, tất cả đều là quân gia nhà các thương nhân ở Hung Nô, biết Đại tướng quân vương chuẩn bị gả con gái, tất nhiên là không thể thiếu lễ vật rồi.

Nhưng không nghĩ đến gần đây nước dâng thuyền lên, số tiền bị mấy kẻ ngu ngốc cứ đẩy tăng lên dần.

Ban đầu đã thống nhất, đại hộ thương gia mỗi người là hai ngàn lượng.

Còn thương hộ mỗi người một ngàn lượng, nhỏ hơn chút thì năm trăm.

Đến lượt công tử nhà thương hội trưởng vì để lấy lòng, đã tặng đến hai vạn lượng. Khiến cho cả đám tiểu thương hộ cũng phải đập nôi bán sắt gom góp cho đủ số tiền.

Không có đủ tiền, sau này sẽ không thể lẫn lộn nổi ở Hung Nô nữa.

Haiz.

Mọi người đều đưa đến năm ngàn năm trăm lượng, có người vì mang không đủ phải vòng trở về nhà, mai mới trở lại đây được.

“Nghe nói con gái Đại tướng quân vương, là một cô mập.”

“Hừ.” Có người thúc khuỷu tay vào người hắn một cái: “Muốn chết à, người ta cao thấp mập ốm, quan hệ gì với ngươi, cứ tiền lễ đưa không thiếu là được, không sợ để người ta nghe thấy thì bị vương gia chặt đầu à?” Lão vương gia tính khí bạo ngược cổ quái vốn đã nổi tiếng khắp nơi, bá đạo lại càng khỏi phải nói.

“Dù con gái của người ta có là yêu quái, thì cũng là lá ngọc cành vàng, mệnh vương phi đó.”

“Bây giờ không phải là vương phi, là quý phi mới đúng, đại vương đã đổi xưng mình thành trẫm, sau này chúng ta phải gọi Đại vương là hoàng thượng mà.”

Mấy người thì thầm to nhỏ, thật sự cảm thấy tiết trời nóng đến không chịu nổi, đội hình người phía trước còn cực dài, không biết phải chờ đến khi nào nữa. Bỗng nhiên, trước cửa có người hô: “Mọi người nghe kỹ đây, người nào mang tiền lễ từ một vạn lượng trở lên mời đứng bên phải, năm ngàn lượng trở lên mời đứng chính giữa, năm nghìn lượng trở xuống phía bên trái từ xếp hàng, ngày mai trở lại cũng không muộn.”

Xem ra người ta coi năm nghìn lượng trở xuống cũng không phải là thứ gì to tát cả.

Từ trong hàng dài có mười mấy người đi ra, mọi người nhìn qua, đều là nhà của những người có nhiều tiền nhất.

Có quyền thế sướng thật, thành thân hốt một khoản, sinh con hốt một khoản, sinh nhật hốt một khoản, cưới con dâu hốt một khoản, sau này chết rồi, lại còn thêm hốt thêm được một khoản nữa.

Son hào hải vị ăn không hết, tiền nhiều như nước xài không cạn.

Khó trách nhà quyền thế đều thích sinh thêm nhiều con, có thể hốt nhiều thêm được mấy khoản lễ đầy tháng nữa.

“Haiz, nghe nói tiểu vương gia so với phụ thân mình thì tốt hơn nhiều, chưa từng thấy ngài ấy dùng mảnh khỏe gì để hốt tiền cả đúng không?”

“Người nằm mơ à, không biết bọn họ đều là cá mè một lứa cả sao? Còn hy vọng xa vời cái gì chứ? Hồ phụ vô khuyển tử (*cha hổ không sinh chó con*), bây giờ hần không ăn của người, là bởi vì hàm răng già còn chưa rơi sạch, hàm răng nhỏ thì không đủ dài thôi.”

“Ta thấy thôi thì khỏi buồn bán, về nhà làm ruộng đi cho rồi.”

Mọi người nhao nhao mà gật đầu, rất có cảm giác đồng cảnh ngộ. Giữa đám người, một gia đình đáng đáp tuần mỷ nói: “Sắc trời đã tối, hôm nay tất cả giải tán đi, mai hẵng trở lại, mọi người vẽ dưới chân mình một vòng tròn, que gậy, con cá con tôm chi đấy, mai đến thấy hình của mình thì đứng vào hàng, chi là, vương gia nói, nếu trễ một ngày, thì số lễ phải tăng thêm bấy nhiêu.”

Hần xòe tay ra, biểu thị số năm.

Ai da, trong lòng ai cũng hiểu được, con số hần nói kia là năm trăm lượng.

Ác, thật ác mà.

Tên gia đình này là Sở Cường giả trang thành, đeo râu quai nón, sống lưng banh thẳng.

Quay đầu trở về vừa lúc đụng trúng quản gia trong phủ.

“Người làm gì đấy, ai bảo người kêu bọn họ giải tán chứ?” Quản gia nhăn mày, nhìn lên nhìn xuống đánh giá gương mặt mình không hề quen biết này, ai ngờ hần không chút hoang mang, không kiêu ngạo cũng không áp úng trả lời: “Là tiểu thư nói, tiểu thư nói trời đã tối, bảo mọi người giải tán, nên ta mới làm.”

“Người là quản gia hay ta là quản gia, tiểu thư cũng không phải là quản gia nha?”

“Khụ khụ –” một tiếng ho khan vang lên, cùng lúc đó Thái Thái đi tới, quản gia thấy gần đây tiểu thư được sủng ái, nhất thời cũng không tiện nói thêm gì nữa, khom người nói: “Tiểu thư, cô mới về phủ được mấy hôm, còn chưa hiểu rõ quy củ của Vương phủ, những người này, đang yên đang lành sao cô lại bảo họ trở về?”

“À, quản gia ông cũng đừng quan tâm nữa, tất cả đều có tính toán của bản tiểu thư ta rồi.”

“Nhưng mà tiểu thư, nếu làm không tốt thì.....” Thật ra thì vẫn luôn có thủ đoạn để đoạt được số tiền này từ đám thương nhân kia, chỉ là bình thường thủ đoạn có chút tiết chế, sẽ không quá mức rêu rao bại lộ, lần này vào hôn lễ tiểu thư Vương gia lại tăng vọt lên con số quá cao. Sao hần không nghĩ tới vị tiểu thư này vốn lòng như sỏi lang hồ báo, lòng tham không đáy chứ? Thái Thái nhìn ánh mắt hần lưu chuyển.

“Người là tiểu thư hay ta là tiểu thư?”

“Đương nhiên cô là tiểu thư rồi.”

“Người lập gia đình hay ta lập gia đình?”

“Là tiểu thư phải vào cung làm vương phi ạ.”

“Vậy thì đúng rồi, bọn họ đến tặng tiền lễ cho ta, thì do chính ta quyết định, ta nói bao nhiêu thì chính là bấy nhiêu, người quản được sao.” Nàng lười nhác xoay người, vron bàn ta núc ních ra, mỹ nam gia đình kia lập tức chân chó (*nịnh bợ, ton hót*) đi qua, đỡ lấy cánh tay Bánh Bao, “Một thật, một

chết đi được, gả cho hoàng thượng đúng là không phải việc cho con người làm mà ~”

Haiz, quân gia triệt để im lặng, bây giờ Đại tướng quân vương đối với vị tiểu thư này nói gì nghe vậy. Nàng nói cái gì thì chính là cái đó đi.

Đại tướng quân vương nghe lời tiểu thư, thấy tiền như núi được đắp lên, dĩ nhiên là vui mừng, còn có thể hỏi điều gì khác nữa sao?

“Ông già, ta nhất định sẽ nghĩ cách kiếm tiền cho ông tạo phản mới được.” Bưng chén cơm, Bánh Bao vừa lấy lòng bằng cách gấp một miếng nấm hương đặt trong chén lão vương gia, vừa trình bày rõ kế hoạch của mình: “Ta thấy, lần này số tiền có được từ hôn lễ, có thể sẽ là một khoản rất lớn, chỉ là, ông hãy đi nói với hoàng thượng, nếu bây giờ cung chế Hung Nô muốn học theo Đại Sở, vậy thì dứt khoát, cả cách cưới cung phi cũng học theo Đại Sở đi. Ta đối với quy chế hậu cung Đại Sở rất rõ ràng, kiếm chút xúi lợi ích từ hoàng thượng ông nói xem có được không?”

Ông thấy cũng không tồi, bây giờ cũng không còn đại vương, chỉ có hoàng thượng, nếu muốn làm hoàng thượng thì quy chế cứ theo Đại Sở đi.

Nàng cười đến giống như ăn trộm được gà: “Đợi tối ta viết ra, hãy bảo hoàng thượng tự dựa theo mà làm, nếu không làm, chính là không nể mặt ông rồi.”

Nâng thể diện ông già này lên cao, Bánh Bao cười đến đẹp mắt vô cùng, bắt đầu theo thói quen ** rót canh mê cho lão vương gia: “Ta ủng hộ ông mà, mọi người cứ tưởng là hoàng thượng tốt, nhưng có ai biết đều là công lao vất vả nhiều năm của ông, nên ông hãy an tâm hưởng thụ đãi ngộ của hoàng thượng, đến tương lai chúng ta tạo phản thành công, cháu ngoại ông không cần phải làm hoàng đế, ông làm luôn đi!”

Ông thật đúng cũng không muốn mình làm hoàng đế, nhưng bây giờ nghe thấy Bánh Bao nói, hình như cũng hay đấy.

Ông không trả lời lại, chẳng qua lại càng hài lòng với đứa con gái này, so với Diệp Hạ Thái tính tình cẩn trọng, Diệp Hạ Mẫn này cá ** lại còn giống ông hơn.

“Trong tay ông có bao nhiêu quân cả?”

Bánh Bao làm như vô tâm hỏi.

Ông ngửa mặt lên suy nghĩ một lát: “Có lẽ khoảng mười vạn.”

Thái Thái trầm nghĩ, khó trách, Nhiếp Lăng Phong lại kiêng kỵ ông già này như vậy, chừng mười vạn binh, muốn tạo phản thật quá dễ dàng, ông già ba hoa, ra là cánh cũng đủ cứng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Quậy Tung Hậu Cung Hung Nô 4

Cùng Sở Cuồng liếc mắt nhìn nhau, tùy tiện lấy cớ đi về phòng.

Sở Cuồng đóng cửa lại, phân tích: “Theo ta được biết, Hung Nô tổng cộng có khoản ba mươi vạn binh, trong đó năm sáu vạn là phụ trách hậu viện, cũng chính là đám binh lính vận chuyển lương thảo qua thảo nguyên đó, còn dư lại hai mươi vạn, mười vạn là quân lão già kia giấu riêng trong tay áo, còn có mười lăm vạn, bảy vạn là bộ hạ mà ông ta từng tự tay bồi dưỡng. Trên thực tế số quân mà Nhiếp Lăng Phong tự tay mình nắm cũng chưa đến bảy vạn, nếu ta là Nhiếp Lăng Phong, cũng sẽ như đứng đồng lửa ngồi đồng than.”

“Trước kia Hòa đại tướng quân có trong tay khoảng bao nhiêu binh mã?”

“Khoảng tám vạn.”

“Còn chưa được mười vạn, Sở Cuồng vậy mà chàng cũng sợ hấn sao?”

“Không phải là ta sợ hấn, chẳng qua, ta không thể xác định được một khi ta động thủ với hấn, sẽ có bao nhiêu người nhảy ra, cho nên không thể dễ dàng mạnh động mà thôi, giống như một khối u ác tính vậy, giữ lại nó, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ khô héo dần, nhưng nó cũng có thể phát triển mạnh thêm, nếu vậy sẽ có hai kết quả ngược hoàn toàn, một là nhanh chóng khỏi bệnh, hai là lập tức tử vong.”

Bánh Bao ghi nhớ kỹ binh lực Hung Nô, “Chúng ta ở đây điên cuồng vơ vét của cải, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên.”

Sở Cuồng bước qua, dùng tay đè lên cổ nàng nhẹ nhàng xoa bóp, Thái Thái thoải mái ngả đầu, cả người lập tức thả lỏng, nói tiếp: “Bước thứ hai chính là khiến quan phủ địa phương các nơi gây áp lực, nhanh chóng trợ giúp phủ Đại tướng quân vương hoàn thành kế hoạch vơ vét này.”

“Được, như vậy sẽ khiến cho Nhiếp Lăng Phong cảm thấy áp lực, y sẽ hoài nghi phủ Đại tướng quân vương là tai họa ngầm, không nhận được mà ra tay. Không chừng, Hung Nô sẽ xảy ra một cuộc nội chiến thật lớn!” Ha ha ha.

Ha ha ha ha ha –

Hai kẻ âm hiểm phát ra một tràng cười không thành tiếng âm hiểm (*bựa quá =)))*)

Nếu như nhân lúc loạn lạc, làm tan rã binh lực Hung Nô, như vậy, Sở Cuồng sẽ có một cơ hội phân cao thấp với Nhiếp Lăng Phong mà không lãng phí chút một chút sức lực nào.

Bánh Bao đột nhiên trở nên phiền muộn: “Ta sợ, nếu ta thật sự mang huyết thống Hung Nô thì sao?”

Nàng nhìn Sở Cuồng, ngón tay chọc vào ngực hấn: “Rốt cục chàng đã giúp ta điều tra chưa?”

“Có điều tra, nhưng mà kết quả vẫn còn nhiều điểm nghi vấn.” Có thể đoán được, nếu như Thái Thái thật sự là người Hung Nô, là con gái của Đại tướng quân, vì phu quân hai chết cha ruột là chuyện mà nàng không thể làm được, Sở Cuồng ôm lấy bờ vai Bánh Bao: “Chẳng qua ta có thể hứa với nàng, sẽ không lấy mạng bọn hấn, chỉ cần Hung Nô đồng ý ký kết hiệp nghị hòa bình và xác định lại đường biên giới, Đại Sở tuyệt đối sẽ không xâm phạm bọn hấn.”

Thái Thái không đề cập đến những việc này nữa, suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, nàng lấy ra một tờ giấy tô tô viết viết, thấy nàng đem quy chế lúc gả cưới hoàng hậu, tên và số lượng sính lễ, số lượng bạc, vàng, từng mục viết rõ ràng ra. Ước chừng có khoảng bốn mươi vạn lượng, nếu lấy tất cả bán ra đổi thành tiền mặt thì cũng bằng quân lương của chừng mười vạn người trong vòng hai mươi ngày.

Bánh Bao tính toán: “Hôn lễ lần này, tất cả các mặt đều tăng lên, là bốn mươi vạn lượng, cộng thêm bốn mươi vạn lượng từ Nhiếp Lăng Phong, chính là tám mươi vạn lượng, như vậy là bốn mươi ngày quân lương, Sở Cuồng, với số bạc này, nếu chàng quyết chiến với Hung Nô, thì có thể dùng được trong mấy ngày?”

“Sáu mươi ngày.” Sở Cuồng nói: “Đại Sở quốc trọng về nông canh, nếu như kéo dài đến mùa thu mới quyết chiến, chính là tiết thu hoạch, chỉ riêng các thôn trang ở xa chiến trường đã có thể cung cấp ước chừng cho năm ngày, cần năm ngày để vận chuyển đến, sau khi vận chuyển đến còn có thể kiên trì thêm mười lăm ngày nữa.

Sở Cuồng suy đoán: “Khoản bạc này đủ để tiến hành cuộc chiến trong một tháng, Nhiếp Lăng Phong không thể nào không coi trọng cho được.”

Nhiếp Lăng Phong đứng ở trong thư phòng, có mấy tiên sinh cũng ngồi ở đây.

Thanh âm gầy gò tính cục cục. Sau đó có người báo: “Hoàng thượng, nếu thật sự theo yêu cầu của bọn họ, khoản bạc này chính là tám mươi vạn lượng, nếu có người tạo phản, thật sự rất nguy hiểm.” Nhiếp Lăng Phong nhàu mày, biết nếu đem bạc cho ông ta, hấn sẽ là một tai họa ngầm, nếu như không cho, chỉ sợ ông ta sẽ ép buộc. Ông ta đang vừa tính không chế vừa tính trấn an, thủy chung vẫn để ý đến láng giềng hiểm ác là Đại Sở quốc.

Nhiếp Lăng Phong suy tư cả đêm, ngày hôm sau liền cử hàng một yến tiệc ở hậu cung, định mời mấy Hung Nô vương gian, mọi người cùng gặp mặt tâm sự một hôm. Tiếp đó sẽ đem Bánh Bao đưa vào hậu cung, lợi thế trong tay mình, vẫn nên giữ trong tay mình thì tốt hơn.

“Cái gì? Tối nay cùng nhau vào cung?” Thái Thái nghe được tin đó, Quan Bộ Phi thấy nàng chưa hiểu lắm, cho nên từ tốn giải thích: “Hung Nô cũng không có quy định nữ nhân nhất định vào sau khi kết hôn mới có thể gặp mặt phu quân mình, cho nên đại vương mới mời mọi người, không cần phải giết mình đâu.”

Nàng gật đầu một cái, “Ta có thể mang theo hạ nhân hay không?”

“Hạ nhân?” Quan Bộ Phi nhìn nàng, biết là không thể lay chuyển được, cho nên nói: “Tùy nàng. Chẳng qua là nàng nên nhớ, nếu như không muốn hoàng thượng bắt làm con tin, thì ngàn vạn lần không được rời khỏi ta.”

Trong lòng Quan Bộ Phi vốn đã suy đoán, hoàng thượng là bởi vì số sính lễ cưới hoàng hậu kia mới nghĩ cách muốn Thái Thái vào cung.

Số bạc kia, xác thực có chút đáng để hiềm nghi, thật không tốt chút nào.

Xe ngựa mà người Hung Nô dùng thường được chằng bằng những miếng lát bằng lông khá dày.

Dù là mùa hè, cũng phải áp thêm những tấm da mỏng lên thành xe.

Nghe nói như vậy là để phòng ngừa bị người ta dùng tên công kích. Hoặc là ám toán.

Bởi vì lớp da này, chính là da trâu được căng chặt ra.

Thái Thái lên xe, trên xe đã có một người ăn mặc theo kiểu cách thị nữ Hung Nô ngồi đó.

Thái Thái nhìn hấn si ngốc cười: “Đáng vẻ khi chàng giả làm nữ nhân, thật sự rất thẹn thùng.”

Toàn thân Sở Cuồng mặt y phục màu xám trong, làm một búi tóc truy nguyệt*. Thoạt nhìn giống như một nữ tử Hung Nô khỏe mạnh, tràn đầy sức sống.

Không phải cực kỳ xinh đẹp, cũng lắm chỉ coi như thanh tú, ngũ quan hơi khoa trương một chút, may thay đa số các nữ tử Hung Nô cũng đều là to lớn thô kệch, nếu hấn cúi đầu, căn bản sẽ chẳng ai chú ý đến.

*: mình GG không ra, các bạn thông cảm ^^'

Chỉ có Sở Cuồng cảm thấy mình đã hy sinh thật lớn lao mà thôi.

Nhưng hấn lại không yên lòng về an toàn của Bánh Bao.

Nhiều lần thật muốn dứt khoát mang Bánh Bao về Đại Sở, cái gì mà phục thù đều bỏ đi.

Rồi hấn lại cảm thấy nếu không ra chút thù đoạn, cho người Hung Nô một bài học dạy dỗ, thì cả đời cũng sẽ không nuốt được nỗi hận này.

Tay Sở Cuồng, roi vào trên bụng Bánh Bao: “Trung lai, nàng phải nhất định nói cho em bé, cha và mẹ nó, vì nó, mà phải chịu tội đây này.”

“Chịu tội cái gì, chàng nghĩ hay thật.” Thái Thái tiến tới, dùng tay vén vén tóc hấn: “Sở Cuồng, tóc chàng đen tuyền sáng mượt, da bóng láng mịn màng, thật là thích.” Hấn lập tức lấy tay nàng ra, chẳng thèm ngó tới: “Nàng cố ý chọc giận ta hử?”

Xuống xe, Quan Bộ Phi định đưa tay đỡ Bánh Bao xuống, Sở Cuồng cải trang thành thị nữ nhanh chóng nhảy xuống xe, cầm lấy tay Thái Thái, đỡ nàng xuống.

Quan Bộ Phi sững sốt, nghiêng đầu nhìn Sở Cuồng, hỏi: “Người là ai?”

“Nô tỳ là thị nữ thân cận của tiểu thư.” Thanh âm khi nén giọng của người nào đó thật là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Lên Đài Tỷ Thí

Quan Bộ Phi trước sau vẫn như hình với bóng bên cạnh Thái Thái, điều này khiến Sở Cuồng phát điên lên, thứ nhất bởi vì đang giả trang nên không dám nói thành tiếng, thứ hai đó là, hấn để ý thấy Quan Bộ Phi thỉnh thoảng lại muốn đưa tay nắm lấy tay Bánh Bao. Cũng may tay Bánh Bao đang siết thành quả đấm nhỏ. Sở Cuồng giương người qua, nắm lấy cổ họng: “Tiểu thư cẩn thận.” Một cách vô cùng hữu hiệu để kéo dài khoảng cách giữa Bánh Bao cùng Quan Bộ Phi, Quan Bộ Phi nghiêng đầu liếc mắt nhìn, trong lòng phiền chán với nữ tử bước đi cứng ngắt, dáng dấp cao gầy này vô cùng.

Phát tay một cái nói: “Người lui xuống đi.”

Sở Cuồng cúi thấp đầu, không nói tiếng nào, Thái Thái đỡ bụng: “Nàng ấy lui xuống, ai đỡ ta chứ?” Quan Bộ Phi đưa tay muốn đỡ, Thái Thái lại nói: “Ta không muốn để người đỡ, vẫn nên để nàng ấy đi.” Quan Bộ Phi liếc mắt nhìn đám người quen đến hôm nay, cả huynh đệ tỷ muội cũng khá nhiều, hấn nói: “Những người này đều là thân thích của chúng ta, ta dẫn nàng đến chào hỏi.” Thái Thái liền cau mày giả vờ bảo mệt mỏi, Sở Cuồng vội vàng rút khăn tay lau mồ hôi cho nàng.

“Ta thấy ta vẫn nên qua bên kia ngồi một chút mới được.” Bên kia có cầu kiều nước chảy, hoa cỏ tươi mát, Thái Thái được Sở Cuồng dìu qua, ngồi xuống lặng lẽ nói: “Hấn lại không nhìn ra chàng đang giả trang.” May mà Thái Thái thường thấy vóc người của nữ tử Hung Nô to lớn thô kệch, Sở Cuồng giả trang xem như cũng giống, nàng vờn tay, cột nhà đùa giỡn với cảm hấn.

Sở Cuồng cầm cây quạt lên phe phẩy, thong thả hầu hạ, hí mắt thường thức cái gọi là trung tâm quyền lực của Hung Nô, hôm nay đến, nếu như trong tay áo của Sở Cuồng có giấu đại pháo, ha ha, thế thì Hung Nô liền xong đời. Hấn nhếch môi cười, vừa bóp vai cho Thái Thái vừa nói: “Nếu như quấy rối những kẻ này, thì có chuyện hay để xem rồi.” Thái Thái khẽ mỉm cười, quấy rối ư, chẳng lẽ so với nổi loạn lại khó hơn sao?

Bánh Bao nắm tay tiểu Cuồng, sờ soạng vài cái trên làn da mềm mịn của hấn.

“Diệp Hạ Mẫn, cha giới thiệu cho con mấy người bà con thân thích.” Lão tướng quân vương bê cái bụng, Thái Thái cũng bê cái bụng, hai người đi song song, giống như hai cây đại thụ chiếm hết đường, khiến người khác vô cùng chú ý. Một vòng người vây quanh, Thái Thái nghiêng đầu nhìn Sở Cuồng không biết đã chuẩn mất từ lúc nào, bối rối trong lòng lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

“Đại bá phụ, Diệp Hạ Mẫn cùng đại bá phụ cực kỳ giống nhau, quả thực như một khuôn mẫu đúc ra vậy!”

Một khuôn mẫu?

“Ha ha ha, đúng, không sai, hoàn toàn chính là một khuôn mẫu!”

“Nghe nói hoàng thượng muốn sắc phong Diệp Hạ Mẫn làm hoàng quý phi ă?”

“Hoàng quý phi?! Ai nói?!” Tiếng mắng của lão vương gia mòi phần anh khí, đúng là kinh người.

“Là hoàng hậu! Phải là hoàng hậu mới đúng! Chẳng lẽ con gái của bốn vương phải ở dưới kẻ khác sao?!”

Tất cả mọi người trầm mặc nhìn lẫn nhau, rất nhanh có kẻ nịnh nọt nói: “Không sai, quý phi cái gì, chẳng lẽ quận chúa của vương gia, chỉ xứng làm một quý phi thôi sao?! Rõ ràng phải làm hoàng hậu mới đúng. Chờ chút nữa, chúng ta đi hỏi hoàng thượng đến khi nào thì phế hậu đi!”

Thái Thái bị vòng người vây quanh có chút choáng váng, giả vờ không thoải mái mà lui ra ngoài, bản thân bên cạnh tảng đá, không lâu sau, Sở Cuồng tựa như quỷ hồn đã xuất hiện ở bên cạnh.

“Chàng đi đâu vậy?” Thái Thái hỏi.

“Khi đi dạo vòng quanh đây, trầm phát hiện, mình hoàn toàn không sợ bị lạc đường.”

Tất nhiên, bởi vì nơi này hoàn toàn là bản sao của kinh thành kia mà.

“Lúc này nói chuyện gì?”

“Còn nói gì nữa, nói bốn cung xuất thân như vậy, sao có thể chỉ làm hoàng phi, phải là hoàng hậu mới đúng.”

Sở Cuồng cười một tiếng, nắm lấy tay nàng, nhân lúc mọi người không để ý khẽ hôn lên. Sau đó bảo: “Nàng chỉ có thể làm hoàng hậu của trẫm mà thôi.”

“Vẫn có một số lớn các bộ hạ cũ duy trì cho gia tộc của hoàng hậu Hung Nô.”

Thái Thái nghe thấy vậy, trong lòng liền chột hiệu.

Ý tứ của Sở Cuồng tức là bảo nàng lợi dụng chuyện phế lập hậu, châm ngòi mâu thuẫn giữa phe cũ và phe mới.

Quan Bộ Phi đi tới, trong tay bưng một chén trà: “Uống đi, giúp an thần bổ khí, ta thấy người ta mới pha, nên mới lấy một chén đến.” Về mặt hân khiêm tốn, tận lực giữ bản thân bình tĩnh.

Thật ra là do hân tự mình pha, thấy nàng luôn kêu mệt, không chút sức lực, khiến hân có chút không đành lòng.

Thái Thái để chén trà xuống, nói: “Đại ca, ta là muội muội người đúng không?”

“Ừ.....” Hân không biết, nhưng ngoài mặt, hân vẫn gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ta là muội muội người, vậy tại sao người thấy ta sắp trở thành quý phi lại không nói gì cả? Ta là con gái lão đại tướng quân vương và là muội muội của tân nhậm đại tướng quân vương, cha ta ca ca ta tay cầm binh quyền thiên hạ, chẳng lẽ ta chỉ có thể trở thành quý phi thôi ư, người cứ để mặc vậy sao?”

Thật ra lòng Quan Bộ Phi vẫn không muốn cứ để nàng ngây ngốc mãi ở nơi này.

Bị nàng hỏi như vậy ngược lại có chút sốt ruột: “Muội đừng nói với ta! Muội?!”

Thái Thái đột nhiên cậ mạnh nói: “Ta chính là muốn làm hoàng hậu, nếu không sắc phong ta làm hoàng hậu, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng gả cho hoàng thượng.”

Vừa dứt lời, mọi người một hồi trầm mặc, lập tức có người tỏ vẻ tức giận, nhưng cũng có người bắt đầu hòa theo: “Không sai, Diệp Hạ Mẫn quận chúa là thân phận gì, tại sao chỉ có thể trở thành quý phi thôi chứ?!”

Lúc này, Nhiếp Lăng Phong từ xa đi tới, nghe thấy hiện trường có chút hỗn loạn.

Không nhận được nữa bèn ** đi tới.

Nhìn y chốc lát, lão vương gia mới dám nói: “Hoàng thượng, ngài cũng đã nghe thấy, ngài có thể sắc phong con gái ta làm hoàng hậu được không?!”

“Việc này..... trẫm phải.....”

“Không cần phải suy tính, ta giúp ngài quyết định cho rồi, cứ sắc phong con gái ta làm hoàng hậu đi, ngài xem, cứ mau mau phế bỏ hoàng hậu trong lãnh cung là được chứ gì!”

Thái Thái không lên tiếng, Nhiếp Lăng Phong nhìn Thái Thái một cái.

Y nói: “Trẫm không thể tùy tiện đồng ý được, mặc dù người nhà hoàng hậu từng gây ra chuyện sai lầm. Nhưng dù sao trẫm với hoàng hậu vẫn còn có tình nghĩa phu thê.”

Thái Thái cùng Sở Cuồng đều nghe ra được, đây là thủ đoạn cực cao của y, một câu nói, lại có thể trấn an rất nhiều kẻ vốn lòng mang oán hận với y, lại một lần nữa trở về ủng hộ y, con người vốn rất dễ quên mọi chuyện cũ, chân tình thấm thiết của y, đã có thể hóa giải khúc mắc nhiều năm.

Lúc trước Nhiếp Lăng Phong phải dựa vào nhà đại tướng quân, bây giờ, nếu như y muốn ra tay với nhà đại tướng quân, thì phải lung lạc một phe khác.

“Hoàng thượng nói chí phải!”

“Phải cái rắm! Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không nhận ra, ai mới là người thích hợp với hoàng thượng hơn ư?!”

“Vương gia, người đang bức bách trăm sao? Hôm nay trăm mời người đến, chỉ là việc nhà, tại sao lại cứ phải làm cho mọi việc rối tung lên như vậy?”

Người phe hoàng hậu nhìn thấy, cũng không ngờ được hoàng thượng sẽ công khai cãi lại vương gia như thế này. Trái tim bị lạnh nhạt và thương tổn hồi lâu rốt cục một lần nữa trở nên ấm áp.

Sở Cuồng cũng không nhận được than thở, y quả là một đế vương tâm cơ rất sâu.

Thái Thái trầm nghĩ, có lẽ, chỉ cần ép buộc thêm chút nữa, y sẽ nói ra một biện pháp hòa giải mà khiến cả hai bên đều không thể thương tổn. Nàng hiểu rõ con người này, tâm tư quá sâu, cũng không đến mức trở mặt với nhà đại tướng quân vào lúc này.

“Trẫm, luôn luôn biết hoàng hậu tài hoa xuất chúng, vì vậy, để mọi người cùng phục, trẫm quyết định muốn hoàng hậu và quý phi tỷ thí một trận.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284: Hai Vị Hoàng Hậu

Cách duy nhất để mọi người tin phục chính là nói chuyện bằng thực lực, cho nên mọi người ai cũng biết, hoàng hậu luôn được xưng là tài nữ, cảm kỳ thư họa hạ trù châm chức[1], không gì không biết, sau khi tiến cung biết hoàng thượng tôn sùng văn hóa Đại Sở, lại càng thêm cố gắng rèn luyện, hơn nữa mặc dù hoàng hậu chịu lạnh nhạt, thủy chung vẫn ở bên cạnh hoàng thượng, chưa từng nói lời ngỗ nghịch ngài.

[1]: hạ trù châm chức: nấu ăn thêu thùa.

Nếu lần tỷ thí này mà thắng, thì có thể củng cố hậu vị, giải pháp mà hoàng thượng đưa ra thật không tồi.

Mọi người nhìn Thái Thái, hành động ngang ngược, nói chuyện ngạo mạn, căn bản không giống như dạng người tài hoa gì cũng biết làm. Cho nên, lần tranh tài này đối với đại tướng quân vương mà nói là cực kỳ bất lợi. Vì thế các bộ hạ cũ bị lạnh nhạt đã lâu vỗ tay ủng hộ mạnh mẽ. Còn có người phát cò hò reo: “Hoàng hậu nương nương chắc chắn sẽ không bị bại bởi bất kỳ kẻ nào.”

Người nhà đại tướng quân trầm mặc.....

Phe đại tướng quân khó chịu: “Mấy việc đó, dù là chỉ là một kẻ nô tỳ cũng có thể biết làm.”

“Đúng vậy, tỷ thí cái gì, quả thực là một phương pháp cấp thấp, xuất thân mới là hậu trường quan trọng nhất chứ!”

Nhiếp Lăng Phong cười một tiếng: “Hậu trường? Dám đề cập đến hậu trường, chẳng lẽ là khinh thường trẫm rồi sao?”

Một câu nói trả về, đại tướng quân vương thỉnh thoảng vô tình liếc nhìn Thái Thái nói, “Hôm nay mọi người đến dự tiệc, cần gì phải căng thẳng như vậy, ta thấy, có thể về nhà suy nghĩ lại, nghĩ xong rồi, ngài mai, vào triều lại bàn tiếp, như thế nào?”

“Tốt, đại tướng quân vương nói rất đúng.” Nhiếp Lăng Phong nhàn nhạt cười.

Hắn tổ chức gia yến cũng chỉ vì muốn làm nảy sinh mâu thuẫn giữa bộ hạ của hoàng hậu cũ và mới mà thôi.

Bây giờ nhìn xem, mục đích có lẽ đã đạt được rồi.

Dạ tiệc kết thúc Nhiếp Lăng Phong mới lộ đuôi hồ ly: “Trẫm thấy, hãy để Diệp Hạ Mẫn quận chúa ở lại hoàng cung nghỉ ngơi, nếu ngày mai tỷ thí thì tiện hơn, cũng tránh thân thể bất tiện, bôn ba vất vả.” Trên thực tế, tất cả mọi người đều cho rằng hài tử của Thái Thái có quan hệ với Nhiếp Lăng Phong.

Lần này đại tướng quân cũng không còn cách nào khác, không thể làm trái ý hoàng thượng nhiều lần được.

Không thể làm gì khác đành nói với Thái Thái, vậy con hãy ở lại đây đi.

Đêm đó Thái Thái ngủ lại tấm cung đã từng là của Lan phi, lưng dán vào ngực Sở Cuồng, phân tích tình hình lúc tối: “Chẳng lẽ là vì Nhiếp Lăng Phong không muốn giao số sính lễ cưới hoàng hậu nên mới làm vậy hay sao?” Sở Cuồng cười một tiếng: “Có chút bạc mà thôi, còn chưa đến mức đó.” “Nhưng mà nếu như y biết số bạc đó uy hiếp đến y, y sẽ để ý.”

Sở Cuồng xoa bóp cho nàng, Thái Thái phát hiện lực tay của Sở Cuồng rất vừa phải, từng chút khiến cái cổ cứng ngắc của nàng từ từ thoải mái trở lại, nàng khép hai mắt. Bất tri bất giác phát ra từng tiếng hừ nhẹ. Sau đó Sở Cuồng cúi đầu thì thầm vài câu bên tai nàng, Thái Thái xoay mặt, đột nhiên hôn chụt lên gò má hắn: “Yên tâm, trong lòng ta có tính toán.”

Tay Sở Cuồng nhẹ nhàng sờ soạng đến gò má bị nàng làm cho nóng lên của mình, gầm lên một tiếng trầm thấp, ôm lấy cổ Bánh Bao: “Ta cảnh cáo nàng, không nên đùa giỡn, nhân nãi của ta cũng có hạn.”

“Được, không đùa chàng nữa. Vậy chúng ta cùng nằm xuống được chứ.” Sở Cuồng đỡ Thái Thái, hai người đi tới bên giường, Thái Thái nằm xuống vào phía trong.

Sở Cuồng nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của nàng, thả màn xuống, sau đó mới leo lên giường nằm bên cạnh nàng.

Nghiêng mặt nhìn nàng, trái tim vẫn còn bang bang nhảy loạn, hắn vươn tay dùng tay mình bao trọn lấy nàng, tay cũng nắm chặt tay nàng.

“Thật không ngờ trẫm và hoàng hậu lại nằm trong hoàng cung kẻ địch như thế này.”

“Ừ.....” Nàng mơ màng trả lời, nghiêng người sang, đầu lúi vào vòng ôm của hắn.

Cho nên hắn không nói nữa, để nàng nghỉ ngơi thoải mái, dùng tay nhẹ vuốt ve đầu và sau lưng nàng.

Kết quả bàn bạc ngày hôm sau, ưu thế vẫn còn nghiêng về phía hoàng hậu, cuối cùng giằng co giữa cuộc đấu võ mồm, bọn họ thống nhất ý kiến, tổ chức một cuộc tranh tài, nhưng cuộc tranh tài này sẽ cho phép hai bên phái người trợ thủ.

Thái Thái vui vẻ xem náo nhiệt, người nhà đại tướng quân vương bắt đầu tìm kiếm nữ tử giỏi nấu nướng, thêu thùa, tài nghệ siêu quần ở khắp nơi.

“Tìm làm chi, có hai tỷ nữ của ta, Như Tâm, Như Nguyệt cũng được rồi.”

Thuận tiện còn nói thêm: “Gần đây ta có một tỷ nữ rất đáng tin cậy, tiểu Thúy Nhi cũng rất tốt. Như vậy là đủ dùng rồi.”

Đại tướng quân nhìn tiểu Thúy cao lớn thô kệch đứng ở sau lưng nàng, lòng vẫn còn tính toán.

“Tiểu Thúy, ngươi biết làm cái gì? Hãy cho bản tướng quân xem một chút đi.”

“Dạ~” Sở Cuồng thanh cổ họng cười: “Nô tỷ giỏi nhất, là viết chữ~” Hắn nói: “Cha nô tỷ là một phu tử, đã từng dạy cho nô tỷ viết chữ~”

Thái Thái một thân da gà, cười khan: “Đúng đúng, nàng ta biết viết chữ~”

Gọi cả Như Tâm, Như Nguyệt cùng tới, bảo hai nàng ngay tại chỗ thêu hoa, vẽ tranh cho ông ta xem, ai da, quả thật là nhân tài, hơn nữa còn là nhân tài số một số hai nữa chứ.

Ông cảm thấy đây là trời cao đã giúp mình rồi.

“Bốn vương còn cần phải tìm thêm một đầu bếp nữa.”

“Tự ta làm được rồi.” Thái Thái nhàn nhạt nói, khoát khoát tay bảo ông không cần phải lao碌.

“Con gái, con biết làm sao?”

Biết sao? Thái Thái lạnh lùng cười một tiếng, liền đi xuống bếp, buổi tối nhìn bàn thức ăn, khiến vương gia phải ghen hống trần trời.

Bánh Bao vô si khoác lác: “Bây giờ bụng ta đang bực, chứ nếu không, ta còn làm được nhiều hơn nữa kia.”

Ăn ngon! Thật sự rất ngon! Ông sống nửa đời người, cũng chưa từng được ăn ngon như vậy!

Ngày tranh tài, Thái Thái cùng ngồi với Như Nguyệt, Như Tâm, ‘Tiểu Thúy’.

Thái Thái còn chưa từng thấy vị hoàng hậu Hung Nô này ra mặt bao giờ, vì thế cũng có tò mò, dù sao, nàng vẫn cực kỳ đồng tình với nữ tử này. Hai người cùng là hoàng hậu, cũng từng bị phu quân ghê lạnh, nàng coi như có vận số tốt, gặp được Sở Cuồng. Thế nhưng nàng hoàng hậu kia, gặp phải Nhiếp Lăng Phong lòng dạ lãnh tình, thật không biết làm thế nào mới cảm hóa được trái tim y.

Hoàng hậu Hung Nô bước lên.

Thái Thái bình tĩnh nhìn nữ tử mặc y phục Hung Nô vàng nhạt, đầu búi kiểu tóc đơn giản, vô cùng an tĩnh, ôn hòa. Ánh mắt nàng hơi e ngại nhìn mọi người.

Thái Thái từng gặp qua đủ loại nữ tử, có dịu dàng tựa Như Tâm, hoạt bát tựa Như Nguyệt, lòng dạ ác độc như Mai phi, cổ chấp như Lan phi.

Còn cả con gái của công chúa phải lấy chồng xa ở Khiết Đan.

Nhưng chưa từng gặp qua loại nữ tử như vậy, hết như một con cừu nhỏ, thần thái bất lực, nhút nhát.

Một chút ngạo mạn cũng không thể tìm thấy ở nàng.

Thái Thái đột nhiên cảm thấy cảm hận Nhiếp Lăng Phong lãnh khốc vô tình, cho dù cả ngày y đều treo lên một vẻ mặt ôn hòa vô hại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Chiến Bại Toàn Cuộc

Hơi liếc mắt liền nhìn thấy người nào đó đang bộc lộ sự đồng tình, Sở Cường lập tức nhéo lên bàn tay thịt của Thái Thái một cái, ui da, đau quá, nàng tức giận ngoái đầu nhìn lại, thấy bộ mặt tà ác của hắn đang nhúc nhích, bây giờ chuyện nàng cần làm cũng không phải là đồng tình.

Hoàng hậu kia ngồi xuống đối diện với Thái Thái, nàng chú ý về phía trước, thấy nàng kia cũng lấy thần sắc giống nhau quan sát mình, điểm bất đồng duy nhất chính là, trên mặt vị hoàng hậu nương nương của Hung Nô này còn có chút lo lắng. Thái Thái cảm cốc rượu trái cây lên, đập mạnh xuống bàn một cái, nói: “Cuối cùng có bắt đầu hay không đây? Để người ta đợi lâu quá đấy.” Thái độ không để người khác vào mắt của nàng chỉ nhận được tán thưởng từ mỗi mình lão vương gia mà thôi.

Nhiếp Lăng Phong ngồi trên ý tọa trên cao, thủy chung vẫn duy trì thái độ không liên quan gì đến mình lắm xem kịch.

Tất cả mọi người ai ai cũng tranh nhau nói, đầu đá, mắng nhau, rồi tự nâng cao mình, chửi bới đối phương.

Toàn trường náo loạn, Thái Thái phát hiện tình huống này thật giống như mấy bà ngoài chợ chửi đồng nhau.

Nhiếp Lăng Phong vung tay lên, áp chế toàn trường, nói: “Đề thi thứ nhất trẫm ra, chính là vẽ con gà trống trước mặt này đây.”

Lúc này mọi người mới hiểu vì sao, lại có một con gà trống lang thang ở trong đại điện này.

Như Nguyệt chuẩn bị dụng cụ thêu, Thái Thái thấy hoàng hậu Hung Nô ở đối diện đã bắt đầu nghiêm túc phối hợp màu sắc.

Còn nàng thì tùy tiện chọn một sợi chỉ màu nâu, bắt đầu châm lung tung lên tấm lụa.

Mọi người thấy bức thêu của hoàng hậu bên này, mỗi kim mũi chỉ đều tinh xảo.

Còn bên Thái Thái thì quả thực như cầu sứt c*t. Rồi thành một núi.

Đại tướng quân vương thấy thế thì cực kỳ phát điên, duy chỉ có mình Thái Thái là thoải mái vui vẻ. Sở Cường đứng ở bên cạnh yên lặng nhìn, yên lặng mỉm cười.

Cuộc tỷ thí này định là phải thua, nhất định phải thua.

Con gà trống bên người ta đã bắt đầu thành hình.

Mà bên này vẫn là một mảnh mơ hồ không rõ là hình gì.

Ba tiếng chiêng được gõ lên, trận đấu kết thúc.

Hai bức thêu được dựng lên. Mọi người nhìn bên hoàng hậu, con gà trống hiện lên với màu sắc sắc sỡ lóa mắt, oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang!

Quay đầu lại nhìn Bánh Bao, ha ha ha, toàn điện cười ầm lên.

“Cười cái gì?!” Thái Thái hàm hừ: “Cười cái rắm.”

“Hoàng thượng, kết quả đã quá rõ ràng, bên hoàng hậu nương nương mới chính là tác phẩm tuyệt thế xuất sắc. Còn bên quận chúa, quả thật là khó coi.”

“Lớn mật!” Quả nhiên lão vương gia nổi trận lôi đình nói: “Ai dám nói con gái ta thù không đẹp?!”

“Vương gia ngài xem, dùng thực lực mà nói chuyện đi, hãy nhìn cho rõ ràng một chút, quận chúa thù cái này là cái gì đây? Ngay cả hình dạng cũng không thể nhìn ra được!”

“Nghệ thuật là dùng ý tả hình, chẳng lẽ các ngươi không hiểu?”

“Cũng được, như vậy xin hỏi quận chúa, mỗ con gà trống này, chẳng phải là hai mảnh nhọn hay sao? Mọi người xem, đây rõ ràng là mỗ con vịt, chứ không phải mỗ gà, ta thấy quận chúa thù giống một con vịt mập hơn!”

“Ngươi đây là đang chỉ cây dâu mắng cây hòe, nói ta là con vịt mập?!” Nàng nhắc chân, cời giày thù ra, phóng về phía người nọ!

“Hoàng thượng nhìn xem, thô tục không chịu nổi mà, như vậy sao mà làm hoàng hậu được!”

Nhiếp Lăng Phong đi xuống, nhìn thử, quả nhiên, hình dạng bức tranh nàng thù hết như một con vịt mập.

“Trận này, tạm thời hoàng hậu là người thắng.” Y nói: “Chỉ là mọi người bình tĩnh chờ nôn nóng, bởi vì còn có hai trận nữa.”

Trận thứ hai so về viết chữ, ý của đại tướng quân muốn bảo, cho người ra thi thay, không nghĩ tới Thái Thái tự đi lên cầm lấy bút bắt đầu viết, chữ thì như gà bới, tư thế cầm bút cũng sai bét nhè. Nàng tùy tiện vẽ thêm một cái bánh nướng. Xong còn nhìn qua bên kia, chữ viết của hoàng hậu thật xinh đẹp, lại còn làm nguyên một bài thơ nữa.

Hết giờ, tờ giấy được treo lên, ai xem qua bút tích của Bánh Bao cũng không nhận được mà cười ầm: “Quá kém, quá kém đi!” Ha ha ha.

“Đây là chữ phúc nha.” Thái Thái nói: “Chẳng lẽ không đẹp sao?” Đầu chỉ là không đẹp, mà quả thực, là vô cùng kém cỏi!

Kém đến nỗi đại tướng quân như bị vỗ một bạt tai trên mặt, không còn mặt mũi nào mà nhìn nữa, nhưng rất nhanh ông ta tỉnh táo lại, nói: “Ai dám nói xấu, bốn vương liền chém kẻ đó!”

Nhiếp Lăng Phong đành phải nói: “Còn một trận nữa, nấu ăn.”

Ha ha, nấu ăn chính là ưu thế của con bé, đại tướng quân vương nghĩ.

Khoảng một canh giờ sau, trên điện được sắp mấy cái bàn, trên đó có bày một vài loại rượu trái cây.

Sau đó mùi com chín bay tới, từng món ăn ngon được nối tiếp đưa lên. Hoàng hậu Hung Nô làm không ít món ăn đặc sản của Giang Nam.

Như Tâm Như Nguyệt thăm nghĩ, nếu là hoàng hậu kia đã vì hoàng thượng mình mà bỏ ra nhiều sức lực như vậy, học hỏi các món ăn để hoàng thượng vui lòng, thì thật ra, người con gái đó đã là rất tài rồi, nhưng hoàng thượng Hung Nô, tuyệt đối không thể bằng được hoàng thượng của các nàng được. Hai nàng thế nhưng lại không phát hiện ra thân phận thật sự của tiểu Thúy ở bên cạnh, chẳng qua là do hai nàng không nghĩ tới mà thôi.

Đến phần món ăn của Thái Thái, chính là bún ốc nước ngọt Liễu Châu, mì cay Thành Đô, gà xé mì lạnh, khô bò, miến thịt bò, thịt gà xiên, súp ruột già, bánh đậu, chè đá bào*.

**: thứ lỗi cho bạn, phần edit tên các món ăn không được chuẩn lắm T.T*

Sắc màu đỏ **.

Mùi vị thơm ngào ngạt.

Thực khiến người ta lên cơn thèm ăn mà!!!

Cuối cùng lão vương gia cũng cảm thấy điểm mà khiến ông kiêu ngạo được về nàng, ha ha.

Ông ta đứng lên nói: “Không cần ăn cũng nhìn ra được, đến tột cùng ai mới là người nấu ăn giỏi nhất, thù hoa viết chữ cũng vô dụng, làm sao so được với việc biết xuống bếp chứ? Nên nhớ một nữ nhân không biết xuống bếp, thì cũng giống như không có con vậy, các ngươi nhìn cái bụng của con gái ta đi, đó căn bản là do dinh dưỡng tốt, tài nghệ siêu quần.....”

Nôn.....

“Thật là khó ăn!”

Một tiếng thét kinh hãi, cắt đứt lời nói của lão vương gia.

“Muốn buồn muối luôn à!”

“Vương gia, ngài trước chớ vội nói, hãy thử nếm xem đi!”

Lão vương gia cũng nửa tin nửa ngờ, cầm đũa lên, gấp một miếng xiu mại bỏ vào miệng, ặc ~

Thật là khó ăn muốn chết, ông tình nguyện ăn độc dược chứ cũng không muốn ăn nó nữa.

Vỗ vỗ lên mắt, trầm mặc chốc lát, lão vương gia ưỡn ngực ngẩng đầu, nuốt cả miếng xiu mại xuống, nói: “Mỹ vị nhân gian, các ngươi cũng mau ăn đi, nhất định phải ăn hết, nếu như còn dư lại một chút, các ngươi sẽ không xong với bản vương đâu!”

Đây, rõ ràng chỉ hươu thành ngựa, đáng hận đến cực điểm mà.

Vô cùng vô si.

Thái Thái cũng thật bội phục cho tài năng của ông cha này.

Bộ mặt ông ta nghiêm túc nhìn về phía Nhiếp Lăng Phong, hoàng thượng, ngài hãy tự phán xét xem, đến tột cùng, ai thua ai thắng? Rốt cục là ai có thể làm hoàng hậu?

Thật ra thì Thái Thái là cố ý thua cuộc, Sở Cuồng nói với nàng, thắng, sẽ làm cho mọi chuyện trở nên danh chính ngôn thuận, như vậy thì không thể kích thích đến giới hạn cuối cùng của ông ta, cho nên bảo nàng hãy thua, thua càng thảm càng tốt, dù sao lấy tính khí của lão vương gia, nhất định là một kẻ vô liêm sỉ, đến lúc đó, chọc giận ông ta rồi, gấp quá thì chó cũng có thể phóng qua tường, thỏ cũng biết cắn người. Đến lúc đó, mặt ngoài trông có vẻ hòa bình của nội bộ Hung Nô cũng sẽ mau chóng mất đi.

Quả nhiên tất cả đều bị cái kẻ âm hiểm là Sở Cuồng đoán đúng.

Nàng thua trận này, lão vương gia cũng sẽ nghĩ hết mọi cách, để nàng leo lên chiếc ghế hoàng hậu!

Ánh đao lóe lên ngoài cửa.

Thái Thái nhìn ra, tất cả mọi người cũng đồng loạt nhìn ra ngoài.

Có một đám binh lính chặn ngay trước cửa điện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Gậy Ông Đập Lưng Ông

“Vương gia, ngươi đang muốn làm gì đây?”

“À, cũng không có gì, chẳng qua là, chờ các vị đại nhân đi ra, thì tiến một vài vị đối nghịch với bản vương, về nhà mà thôi.”

Về nhà ở đây, rõ ràng nghĩa là về với ông bà.

Nói cách khác, đao phủ đã thủ sẵn ở ngoài, nếu bên trong này có người khác tâm tư với ông ta.

Đi ra ngoài, chỉ có một con đường chết.

Có lẽ vị hoàng hậu kia đã chịu không nổi nữa, đứng lên, yếu ớt nói: “Bản cung nguyện ý đem ngôi vị hoàng hậu nhường lại”

Nàng cúi đầu, nước mắt rơi xuống, khiến cho người ta phải thương xót.

Thái Thái nhủ thầm, liền bị Sở Cuồng nắm lấy cổ tay.

Khẽ bóp nhẹ mấy cái, nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt có phần khoa trương của Sở Cuồng, đành bắt lực khe khẽ thở dài một hơi.

Hoàng hậu đi tới trước mặt Nhiếp Lăng Phong: “Hoàng thượng, nô tỳ sớm đã mất đi tư cách làm hoàng hậu, xin người hãy phế bỏ nô tỳ, lập một hoàng hậu khác đi thôi.”

Nhiếp Lăng Phong vẫn nhu hòa, nhìn hoàng hậu nói: “Hoàng hậu, nàng cũng không có lỗi gì cả.”

“Hoàng thượng, nô tỳ biết hoàng thượng khó xử, vì hoàng thượng, xin người hãy phế bỏ nô tỳ đi.”

Lúc này trên mặt Nhiếp Lăng Phong, đầy vẻ u buồn.

Có lẽ lúc này chỉ có Sở Cuồng và Thái Thái mới nhìn ra vẻ dối trá của y.

Một kẻ lãnh tình đến vậy, chẳng lẽ y đối với nữ tử đáng thương kia không có chút xú gì gọi là luyến tiếc sao?

Hàm răng Thái Thái nghiêng keng kết.

Hừ, nếu như là một nam nhân thực thụ thì đã không đánh lòng làm thế rồi, dù có là đế vương đi chăng nữa, lúc này có giận, cũng sẽ chỉ phất tay áo rồi đi.

Nhưng mà không có, loại người như Nhiếp Lăng Phong tuyệt đối không giống như Sở Cuồng.

Y bình tĩnh, tựa như mọi chuyện đều không liên quan đến mình, hiền lành đáp, “Nếu như hoàng hậu đã yêu cầu, tốt thôi, trăm đáp ứng hoàng hậu, chỉ là, trăm lấy quận chúa, sắc lập hoàng hậu chính là do đại tướng quân vương bức bách, cho nên, trăm quyết định không tặng sính lễ.”

“Cái gì?!” Lão vương gia thiếu chút nữa thì nổi trận!

“Trăm sẽ dùng khoản sính lễ này, đưa cho tộc nhân của hoàng hậu, để về sau phụng dưỡng người nhà hoàng hậu.”

“Như vậy mà hợp lý sao?”

Vương gia lại muốn nổi giận, Nhiếp Lăng Phong rốt cục hơi thay đổi về mặt, cau mày nói, “Vương gia, chẳng lẽ người còn không cảm thấy đủ sao? Chẳng lẽ người không nhìn thấy trăm đã tương đối nhượng bộ rồi sao?!”

“Có!” Ông ta thật sự nhìn ra y đã có phần nhượng bộ rồi.

Thái Thái và Sở Cuồng liếc nhau một cái.

Thầm nghĩ, y tính toán thật quá khôn ngoan, vừa trấn an thế lực cũ bên hoàng hậu, cho các nàng một đồng bạc, chính là muốn cho bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức để đấu với phủ đại tướng quân vương! Lại còn vừa kiềm chế được việc vợ vét tài sản của ông ta nữa.

Bất động thanh sắc.

Sở Cuồng hạ mi mắt, tựa hồ đang suy tư điều gì đó. Đột nhiên, mọi người trong điện ngã ra hôn mê.

Mọi người thét lên.

Á, trong thức ăn có độc!

Sở Cuồng phản ứng đầu tiên, tuyệt không phải là thức ăn có độc..... Những món ăn kia hẳn chưa đụng đến một chút, tại sao cả hẳn cũng bị vô lực choáng váng đây?!

Toàn bộ mọi người đều ngã xuống, tức thì Sở Cuồng nhìn thấy, một đôi mắt, mang theo nụ cười như xem kịch.

Ánh mắt đó đâm thật sâu vào đôi mắt hắn.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Một chiếc giày da thú, giẫm trên đùi hắn, cảm giác man mát lạnh lạnh khiến hắn rùng mình lên một cái.

Sau đó một chậu nước lạnh xối xuống.

Trong ánh trắng mờ tỏ, Sở Cuồng nhìn thấy một nam nhân tay cầm một chiếc khăn, đứng bên cạnh hắn, sau đó dùng khăn lau đi phần trang điểm trên mặt hắn.

“Lúc đầu, người cũng từng đưa trăm đến thanh lâu, phần son ở đó rất không thoải mái, trên mặt bị bị búng đến không hưởng được một chút gió nào cả, để trăm giúp bệ hạ lau đi nhé.”

Y vẫn như cũ dùng một giọng điệu đến là hảo hữu, ánh mắt Sở Cuồng đã hóa thành kiếm nhọn.

Hắn hiểu, nụ cười này của y, cất giấu vạn phần nguy hiểm.

Sau đó, y giúp hắn lau sạch mặt, để hắn khôi phục lại bộ dạng của mình.

“Đại Sở hoàng đế bệ hạ lại cũng có ngày hôm nay, người nói xem, người đã được xem như là tù nhân của trăm chưa nhỉ?”

“Học học.....” Lúc này hần mới phát hiện cổ họng của mình khô rất, thờ hồn hển một cách gian nan, nhìn thấy chung quanh đầy đuốc cháy, mặt đất lạnh như băng, còn có cả các loại hình cụ nữa.

Trên chân Sở Cuồng xích một sợi xích sắt, hần nhẹ động một cái thì tiếng leng keng sẽ vang lên.

Hần mắt lạnh nhìn Nhiếp Lăng Phong, chờ y nói tiếp.

Nhưng Nhiếp Lăng Phong lại không nói **, cũng không để ý đến Sở Cuồng nữa mà xoay người rời đi. Cửa lớn lại bị khóa chặt lại.

Sở Cuồng mở miệng mắng một câu ‘khốn kiếp’, so với việc hần bị người trói gô ở đây vào lúc này, thì việc Nhiếp Lăng Phong không nói gì đã rời đi lại càng khó chịu hơn. Sở Cuồng tức giận nhắm mắt dưỡng thần.

Lần này là hần hồ đồ, trong lòng thật lo lắng cho Bánh Bao.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Hôn sự lần này sẽ bị hủy bỏ, bởi vì trăm vừa mới tra rõ, vị quân chúa Hung Nô này, căn bản không phải là con gái ruột của đại tướng quân vương.”

Khi thái y cứu tất cả mọi người tỉnh dậy, Nhiếp Lăng Phong chỉ vào Thái Thái nói: “Kẻ này, chính là gian tế mà Đại Sở phái đến Hung Nô!”

“Cái gì?” Toàn trường xôn xao ~~~

Đại tướng quân vương nhìn Thái Thái, khóc ròng: “Không thể nào như vậy được~~~”

“Vương gia, có phải hay không, hãy nghe trăm nói hết đã: Vốn trăm cũng cho, đây chính là quận chúa, nhưng gần đây, thám tử trăm phái đến Đại Sở quốc lại phát hiện chi tiết mới. Nữ nhân này, căn bản không hề có huyết thống Hung Nô của chúng ta, mà con gái chân chính của vương gia, xác thực là đã bị người Đại Sở hại chết!”

“Ta không hiểu!”

Thái Thái đầu óc vẫn còn hồ đồ, sắc mặt trắng bệch, không ngờ đến việc Nhiếp Lăng Phong sẽ trở mặt như vậy.

“Lần trước, nhờ máu nhận thân, chẳng lẽ còn có thể giả được sao?”

“Điều này, nên hỏi con trai bảo bối của vương gia, Diệp Hạ Thái thì hơn.”

Nhiếp Lăng Phong nói.

Lão vương gia nhìn Quan Bộ Phi.

Quan Bộ Phi trong lòng căng thẳng, nhất thời không thể hiểu nổi đến tột cùng đại vương đang chơi trò gì. Thứ hai, hần cũng không biết nên nói thế nào cho phụ vương mới phải.

Nhưng mà bây giờ nếu không che chở Thái Thái, sợ rằng Thái Thái sẽ phải táng thân nơi đây, cho nên hần nói: “Nhờ máu nhận thân đương nhiên là thật, sợ rằng thám tử của đại vương đã nhầm rồi.”

“Vậy thì được, chúng ta không tranh luận nữa, hãy thử lại một lần nữa đi.”

Thử lại?!

Quan Bộ Phi bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhiếp Lăng Phong không hề cười âm hiểm nói: “Chỉ là lần này, tốt nhất là tiểu vương gia nên đứng xa ra một chút.”

Một chén nước đã được chuẩn bị từ trước, Nhiếp Lăng Phong hướng về Thái Thái ôn hòa nói: “Lần trước nàng đã muốn thử một lần, không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy.”

Thái Thái lui về sau một bước, một cảm giác sợ hãi âm thầm sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 287: Phá Giải Chân Tướng 1

Trong chiếc chén ngọc trắng đã được đổ nước. Nhiếp Lăng Phong xòe bàn tay ra, ý bảo nàng đưa tay cho hắn, tay nàng bắt tri bắt giác run rẩy, không thấy Sở Cuồng đâu cả, vừa trải qua một cơn hôn mê, Nhiếp Lăng Phong lại đột nhiên trở mặt, vì không thể đoán được gì, cho nên có phần sợ hãi. Thì ra Nhiếp Lăng Phong mang nàng trở về Hung Nô không phải vì muốn uy hiếp phủ đại tướng quân vương, như vậy, ý định thật sự của y là gì?

Thái Thái gặp phải vấn đề khó giải quyết. Đáng hận nhất là tên Nhiếp Lăng Phong kia vẫn tỏ ra bình thường, Thái Thái tránh tay hắn, phản lại bằng một cái bạt tai.

Thanh âm giòn tan, trên gương mặt xinh đẹp của y in lại một dấu tay năm ngón màu đỏ.

“Hắn đang ở trong tay của ta, nếu nàng không chịu phối hợp, ta sẽ tra tấn hắn.” Y lạnh lẽ nói, Thái Thái có thể đoán ra, hắn ở đây, chính là Sở Cuồng. Tay đã bị y nắm trong lòng bàn tay, cố định một ngón, sau đó Nhiếp Lăng Phong rút ra một cây ngăm châm dài nhỏ. Đặt trên ngón tay của Thái Thái, đâm vào một cái.

Sắc máu đỏ thẩm rơi xuống.

Rất nhanh, nó thành một đóa tuyết liên ở dưới đáy nước.

Nhiếp Lăng Phong nói với đại tướng quân vương: “Vương gia, đắc tội.”

Vương gia tức giận đến đau cả đầu, bây giờ cũng không còn để ý đến cái gì nữa, vuron tay, tự đâm vào, để máu nhỏ vào trong chén nước.

Rất nhanh, máu của ông chạm đến máu dưới đáy.

Mọi ánh mắt trùng lên, hai giọt máu, dĩ nhiên giống như hai kẻ thù lớn của nhau, không cách nào tan vào cho được.

A.

Đại tướng quân vương nhìn một hồi, thở hổn hển, hất mạnh cái chén bạch ngọc, trở tay tát ngay vào mặt Thái Thái một cái.

Bên tai Thái Thái lập tức nghe tiếng ông ông. Quan Bộ Phi thấy thế, hoảng hốt bước lên phía trước một bước, chắn trước người Thái Thái: “Cha, người hà tất phải nổi giận!”

“Diệp Hạ Thái, nàng ta giả mạo muội muội người, sao người có thể không tức giận chứ?”

“Nàng cũng không biết chuyện, là đại vương mang nàng về.” Thái Thái xoa máu trên khóe môi, cuối cùng cũng có một người vì nàng mà nói chuyện.

Nhiếp Lăng Phong nói: “Diệp Hạ Thái, người có dũng khí để nói ra thân phận thật sự của nữ nhân này sao?”

“Nàng là... nàng...”

Quan Bộ Phi không dám nói, lão vương gia xông đến, định tung một chưởng đánh chết Thái Thái.

Quan Bộ Phi chắn trước người Thái Thái, “Cha, người đừng kích động!” Quan Bộ Phi dùng bàn tay to lớn của mình ôm Thái Thái vào ngực, còn thân thể thì che chở nàng, sau đó hét lên: “Hoàng thượng, rốt cục là người muốn thế nào?”

Nhiếp Lăng Phong nhàn nhạt nói: “Vương gia, năm đó khi người phái hạ nhân mang quận chúa đến Đại Sở quốc, đêm đó xảy ra một trận tuyết lớn, hạ nhân đó bị sát thủ truy sát khắp kinh thành, để bảo hộ quận chúa, liền đem quận chúa đặt trước tầng thư khố của kinh thành, vì thấy có hai bóng người ở bên trong, cho nên bà ta đã đem tã bọc đặt trong ổ tuyết trước thư khố. Lúc đó khí trời rất lạnh, đứa bé khóc to, cho nên rất nhanh trong thư khố liền có người mở cửa, có hai nam nhân đi từ trong ra, một trong hai người đó, ôm lấy quận chúa. Người này, chính là cha đẻ của nữ nhân này.”

“Nhiếp Lăng Phong, ban đầu người tìm ra, nói cái gì mà ta không phải là con ruột của cha, là bị nữ hầu đặt trong tuyết, sau được cha ta ôm về nhà. Bây giờ, lại nói ta không phải cô bé kia là sao?”

Nhiếp Lăng Phong nhú mày nói: “Trong này còn có một chi tiết nữa, nữ hầu kia bởi vì lo lắng vương gia và trẫm biết chuyện quận chúa năm đó đã không còn, sợ ảnh hưởng đến mình, cho nên mới chỉ nói ra một nửa, vì thế trẫm mới phạm phải sai lầm này.”

“Sự thật năm đó, một mình trẫm nói cũng không đáng tin, hãy để nữ hầu năm đó kể lại đi.”

Nhiếp Lăng Phong vỗ tay, một hạ nhân đi ra, bà là một phụ nhân đã hơn năm mươi tuổi.

“Nhũ mẫu!” Thái Thái kinh hô thành tiếng.

Phụ nhân kia nhìn Thái Thái bằng ánh mắt thương tiếc, dù sao, đây cũng là đứa bé mà bà tự mình nuôi lớn.

Thái Thái không có cách nào nhủ cho mình bình tĩnh lại được, nàng thật sự không thể ngờ tới, người chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn, dĩ nhiên lại có thân

phận như thế.

“Tiểu thư, cô đừng trách nhũ mẫu, nhũ mẫu vốn là chết cũng không muốn nói, nhưng dù sao nhũ mẫu cũng từng nhận lời phó thác của vương gia cùng đại vương.”

Vương gia vừa nhìn, liền nhận ra đó là nữ hầu mà năm đó mình từng nhờ vả, bà cũng không phải là người bình thường, mà chính là sát thủ Hung Nô đã được bồi dưỡng nhiều năm.

Ông tay lạnh lùng nói: “Tụ Quyên, ngươi nói mau.”

Tên thật của bà, gọi là Tụ Quyên.

Năm đó, nếu không phải chính bà cũng gặp nguy hiểm, mệt mỏi đến sức cùng lực kiệt, không thể chống đỡ nổi nữa, thì đã không ra hạ sách này.

“Đời này chuyện sai lầm duy nhất mà ta làm, chính là tưởng mình sắp chết, cho nên để tiểu thư còn trong tả lối ở trước cửa của một người Đại Sở. Ngày đó tuyết bay tán tơi, ta thật lo lắng, tiểu thư nằm trong tuyết quá lâu sẽ xảy ra chuyện, không nghĩ đến lúc đó cửa mở ra, một nam nhân tướng mạo hiền hòa đi từ trong ra. Nam nhân đó, chính là cha của Chu cô nương này.” Bà gọi nàng là Chu cô nương, chính là muốn lột bỏ thân phận của nàng.

Sau đó bà nói tiếp: “Tiểu thư được nam nhân kia ôm trở về nhà. Ta mới yên tâm, thầm nghĩ, người Đại Sở cũng không xấu xa đến mức đó, chỉ ít sẽ cho tiểu thư một con đường sống, dù chỉ là một nô tỳ cũng tốt. Vì vậy ta ở lại trong một ngôi miếu đồ nát trong kinh thành, ngày hôm sau đỡ hơn một chút liền đi thăm hỏi tình trạng của tiểu thư, lại chợt nghe nói, bọn họ tuổi già chợt nhận được một cô con gái, nhất thời mừng rỡ như điên, ta nghĩ, tiểu thư thật tốt số, không những được cứu, lại còn có cả một người cha người mẹ yêu thương chăm sóc. Sau đó khoảng ba tháng, ta đợi thương thế tốt lên mới lên vào Chu phủ làm nhũ mẫu của tiểu thư, khi thấy lại đứa trẻ trong tả, ta phát hiện, nàng đã được nuôi nấng rất tốt, mũm mĩm mập mạp.”

Bà nhìn về phía Thái Thái: “Ta rất thương nàng, yêu nàng, ai ngờ mười năm trước, ngẫu nhiên ta lại nghe thấy quản gia cùng phu nhân của hần nói về thân thế của tiểu thư, mới biết được mình đã nhầm lẫn, đứa trẻ mà khi ta gặp lại, căn bản không phải là tiểu thư. Mà thật sự đó là con ruột của lão gia nhà đó, thì ra lúc lão gia còn trẻ từng không có khả năng sinh con, nơi nơi chữa trị, sau có một ngày, bởi vì nhất thời hồ đồ, lại cùng một góa phụ có con. Chu phu nhân tức giận, nhưng nghe nói nữ nhân này có thai, mới miễn cưỡng đồng ý để nàng ta vào cửa, ai ngờ, đợi đến mùa đông, nàng kia vì sinh con mất máu nhiều mà chết. Không còn cách nào khác, từ nay về sau đứa bé này được nhận là con của Chu phu nhân. Sai sót là ở chỗ này, ta bởi vì cho rằng họ không thể có con, cho nên mới nhận nhầm thành tiểu thư của mình. Cho nên lúc ta nghe được chuyện này, quả thực như bị sét đánh.”

Thái Thái vốn cũng không tin mình là người Hung Nô, nhưng bây giờ nàng lại tin tưởng, nghe được chuyện nàng không phải con ruột của mẹ, cũng giống như bị sét đánh ngang tai vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Phá Giải Chân Tướng 2

“Ngươi nói mau đi, con gái ta sao rồi? Nếu như không phải nàng ta, như vậy con gái của ta đi đâu rồi?”

“Nô tỳ cũng bởi do vậy, cho nên mới bắt đầu đi thăm hỏi tung tích tiểu thư, ai ngờ, lại nghe nói, xác thực mùa đông năm đó lão gia có nhận được một đứa trẻ về. Nhưng không may, đứa bé đó bệnh không dậy nổi, không mấy ngày sau thì chết cho nên lão gia liền kêu người đem thi thể ra phủ, tùy tiện chôn ở bãi tha ma. Nô tỳ chạy đến đó xem thử, nhưng mà, dù tìm thế nào, cũng không thể thấy được tiểu thư nữa!”

“A a a a!” Cặp mắt vương gia đỏ lên, dường như là sắp bộc phát, ông ta giận dữ, dùng tay đánh vào đầu mình bị phần ** tuyệt hét: “A a a a! Hận chết ta!”

Ông ta bước lên đạp một cú vào bà nhũ mẫu: “Ta giết chết ngươi!”

Nhiếp Lăng Phong nói: “Trẫm nghe nói, năm đó tiểu thư bị bệnh nặng không dậy nổi, căn bản là do Chu gia không tận tâm cứu trị, lúc đó, trong lòng bọn họ chỉ có con gái mình, cho nên không để đứa trẻ nhận được này ở trong lòng, cứu trị trẻ nãi, do đó quận chúa mới chết, theo trẫm, mỗi hạn này, nhất định phải ghi tạc lên đầu Đại Sở!”

Toàn thể mọi người phẫn nộ, hét lên: “Đúng, đúng, Đại Sở phải đền mạng, phải đem một nhà họ Chu kia chặt làm trăm mảnh, nhất định phải chinh phạt Đại Sở, vì quận chúa báo thù!” Tiếng la hét đều xuất phát từ bộ hạ của vương gia.

Nhiếp Lăng Phong thỏa mãn gật gù đầu nói: “Trẫm cũng tính phát binh với Đại Sở, còn có ai dị nghị với chuyện này không?!”

Chuyện chưa từng xảy ra trước đây, tất cả mọi người đều thống nhất ý kiến, bộ hạ cũ của Nhiếp Lăng Phong, một lần nữa quay trở về dưới sự chỉ huy của y, ủng hộ quyết định của y, những người phe vương phủ đang cực kỳ tức giận, cũng quyết định phát binh sang Đại Sở.

Nhiếp Lăng Phong đứng trên cao nhìn xuống cảnh này.

Đây chính là kết quả y muốn, làm nhiều chuyện như thế, cũng chính là vì như vậy mà thôi.

Vương gia lại xông lên, ** nhấc chân định một cước đạp bay Thái Thái, ai ngờ, một cước đó lại rơi vào trên người Quan Bộ Phi.

“Diệp Hạ Thái, ngươi bị văng đầu rồi sao?!”

“Phụ vương, đây là kẻ thù của chúng ta, phải để nàng ta chứng kiến, chúng ta đã bình định Đại Sở, san bằng Chu gia như thế nào, tương lai, hãy đem nàng cùng Chu gia trên dưới xử tử luôn một thể!”

“Ha ha, Diệp Hạ Thái, ngươi nói đúng, tiểu tử nhà ngươi, mới rồi phụ vương bị văng đầu! Nếu như ngươi bảo vệ nữ nhân này, thì ngươi đã không phải là con trai ta rồi!”

Nhiếp Lăng Phong giật mình, Bánh Bao phải giữ lại vì còn có tác dụng, y cũng không muốn nàng bị giết chết, vì vậy hạ lệnh: “Trước tiên đem phạm nhân áp giải về hậu cung, giam lại!”

“Dạ!”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Nàng bị giam lỏng ở hậu cung.

Thật sự còn rất nhiều chuyện nàng không hiểu.

Nhiếp Lăng Phong miệng treo nụ cười đi vào, ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: “Sao, nàng nghĩ ra chưa?”

“Vẫn chưa hiểu được.” Thái Thái lãnh đạm trả lời.

“Ha ha, được rồi, để ta nói cho nàng biết chuyện gì đã xảy ra.”

Y đứng lên, đi tới trước cửa sổ, gió thổi tung mái tóc dài của y: “Thật ra thì, ngay từ đầu ta đã biết nàng không phải là con gái người Hung Nô, cho nên mục đích ta dẫn nàng trở về, cũng không phải là để kiểm chế ai cả, mà là muốn lợi dụng nàng để khơi mào chiến tranh giữa Đại Sở và Hung Nô. Không sai, xác thực binh quyền của trẫm có một phần lớn bị phủ tướng quân vương nắm giữ. Nhưng nàng nên hiểu được một khi một mâu thuẫn chuyển từ đối với trẫm, sang giữa quốc gia với quốc gia. Mọi người vẫn sẽ hợp nhau để đối phó với người ngoài, lúc này, trẫm sẽ an toàn ở phía sau lãnh đạo đại cục. Hơn nữa lợi dụng nàng, để khiến nhóm bộ hạ cũ trở về với trẫm, bây giờ, trẫm chính là muốn thả những người này vào chiến trường tác chiến với Đại Sở, đây chính là thủ đoạn làm suy yếu binh quyền của quyền thần mà trẫm đã tính toán, muốn đem binh lực hao phí trên kẻ địch, mà không phải muốn bọn họ đối đầu với người một nhà là Hung Nô.”

“Chờ đến khi chiến tranh kết thúc, binh quyền tự nhiên sẽ được phân phối lại một lần nữa. Dù sao thì đại tướng quân cũng đã già rồi!”

“Ha ha, nàng cùng Sở Cuồng vợ vết mờ hôi nước mắt của dân chúng, nếu như dùng để đối phó với Đại Sở, cũng đáng giá.”

“Hắn là, đã khiến các nàng thất vọng, bởi vì sẽ không xảy ra nội chiến.....”

“Nàng và Sở Cuồng đều rất thông minh, trẫm bội phục, chỉ tiếc là lần này các nàng đã thua, thua vì coi thường trẫm”

“Hừ.”

Thái Thái hỏi: “Sở Cuồng đâu?”

“Nói đến Sở Cuồng, lần này quả nhiên hắn đã không khiến trẫm thất vọng, hắn đến đây, chứng minh một điều, để vương không nên yêu, vì khi yêu, sẽ trở nên ngu xuẩn.”

“Nàng có thể tưởng tượng, một quốc gia như rắn mất đầu, cỡ nào là kinh khủng nha!”

“Nhiếp Lăng Phong, thật sự ngươi quá giỏi hoạt!” Thái Thái nói.

“Nàng và Sở Cuồng vốn tính toán rất gian xảo, chẳng qua đáng tiếc lần này cờ của ta cao hơn một chiều mà thôi. Nói đến giao hoạt, chúng ta cũng kẻ tám lạng người nửa cân đấy.”

“Chỉ là Sở Cuồng và nàng, xác thực là mối họa của ta. Nhưng ta cũng cảm thấy rất vui, bởi vì có nàng, cho nên ta mới có một lợi thế để kiểm chế Sở Cuồng.”

Thái Thái ha ha cười to: “Ngươi quá coi thường Sở Cuồng rồi, tốt nhất ngươi đừng bức chàng đến tuyệt lộ, bằng không, nhất định ngươi sẽ chết rất thảm.”

“Hiện tại nàng cũng đã đến tuyệt lộ, vẫn là nên ngoan ngoãn nghe lời đi. Ngồi yên mà nhìn xem, Đại Sở xong đời như thế nào, thuận tiện xem thử, trăm thu hồi binh quyền ra sao.” Y cười, ôn hòa nâng cằm Thái Thái lên, hạ xuống một nụ hôn.

Thái Thái kêu lên, dùng sức né ra.

Tay đã bị trói, nếu như không bị trói, nàng nhất định sẽ nhào tới liều mạng với y.

“Bây giờ, hoàng đế, hoàng hậu, hoàng tử Đại Sở đều nằm trong tay trẫm, xem ra Đại Sở không có tư cách nói chuyện cùng trẫm rồi, hơn nữa, trẫm còn có cả một đại tướng lòng đầy căm phẫn và một đại quân nổi danh sẵn sàng xuất chinh nữa.”

“Nhiếp Lăng Phong kẻ quái thai này, Sở Cuồng so với ngươi còn mạnh hơn nhiều, chỉ bằng vào việc Sở Cuồng còn có người **, ngươi thì có cái quái gì chứ?”

Nhiếp Lăng Phong mỉm cười nói: “Nàng cứ la đi, hòng cả cỗ hòng cũng vô dụng.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Đi ra khỏi cửa, mặt y trầm xuống, một câu Nhiếp Lăng Phong, ngươi không có ai ** thật là đủ đã kích y.

Nhiếp Lăng Phong nhìn ánh trăng tròn trên trời.

Hít một hơi.

Tâm trạng y vô cùng xuống dốc, đi qua hành lang dài, lại gặp phải vị hoàng hậu hay sợ hãi kia.

“Hoàng hậu, sao nàng lại đến đây?”

“Nô tỳ đến là để tạ ơn hoàng thượng, đã không phế nô tỳ.”

Nhiếp Lăng Phong hỏi: “Hoàng hậu, nàng có cảm thấy trẫm không có ai ** không?”

Ít nhất y cho rằng hoàng hậu sẽ vị nình bợ mà nói, làm sao có thể, không phải vậy, dù chỉ là nói dối cũng thật tốt.

Nhưng hoàng hậu lại không lên tiếng, cúi đầu.

Trong lòng Nhiếp Lăng Phong căng thẳng, yên lặng đi qua người hoàng hậu, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

PS: Phần này viết có hơi khúc khuỷu khó hiểu, Y sợ mọi người đều bị xoay đến chóng mặt rồi.

Thật ra đây là liên hoàn kế.

Đầu tiên là lừa Bánh Bao đến Hung Nô, lợi dụng Bánh Bao để kích thích đại tướng quân vương và bộ hạ nhà hoàng hậu trở mặt, từ đó thu phục nhóm bộ hạ cũ này, sau đó vạch trần vấn đề, vạch trần thân phận quận chúa giả của nàng, hơn nữa đem tội giết hại quận chúa đổ lên đầu người Đại Sở, từ đó đem lửa giận của đại tướng quân vương, chuyển sang người Đại Sở.

Lúc đó y mới có thể chi phối đám bộ hạ cũ, khai chiến với Đại Sở.

Bởi vì lúc khai chiến, toàn binh lực đều tập trung đối ngoại, y có thể nhân cơ hội tráo đổi thân tín của mình vào và khống chế lại binh quyền.

Y cũng đoán chắc lần này Sở Cuồng xử trí theo cảm tính mà chạy đến Hung Nô.

Nên sẽ lợi dụng chế trụ Sở Cuồng, Đại Sở như rắn mất đầu, sẽ có lợi hơn cho cuộc chiến

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 289: Tiểu Cuồng, Phía Trước Có Âm Khí Kìa

Đêm đen.

Đưa bàn tay lên không thấy được năm ngón.

Mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo đã làm ướt đầm vạt áo trước của Sở Cuồng, cả người hắn giống như đang nằm trên một thanh đao bằng băng.

Chuyện đầu tiên hắn làm sau khi hồi phục tri giác, chính là rót một luồng chân khí từ đan điền lên ngực, nếu như không làm vậy, trong hoàn cảnh không khí lạnh lẽo như vậy, sau này nhất định sẽ để lại di chứng cho cơ thể. Ngón tay dần khôi phục tri giác theo luồng chân khí, Sở Cuồng từ từ mở mắt ra, bên tai vẫn vang lên tiếng tí tách. Thậm chí còn có nước văng lên mu bàn tay.

Hắn hiểu ra đây không phải là gian phòng lúc trước, lạnh hơn, quỳ dị hơn. Nơi đầu ngón tay tiếp xúc với mặt đất hơi nhẵn mịn, khiến Sở Cuồng liên tưởng đến những mảng rêu xanh bám vào đá.

Hắn ngồi dậy, đưa tay lên sờ sờ trên người, xiêm áo, quần, giày toàn bộ đều mặc chỉnh tề, xích sắt trên chân đã được cởi bỏ. Dùng ánh mắt quan sát hoàn cảnh bốn bề xung quanh, lúc này từng tia ánh sáng mới rơi vào con người hắn, ngẩng đầu nhìn lên trên, ánh sáng chiếu qua một cái lỗ nhỏ bằng miệng chén giúp hắn nhìn được tất cả xung quanh, xem ra là hắn đang ở dưới lòng đất, đây là một mặt đạo được mở dựa vào núi, nếu như không phải tương đối bằng phẳng, thì hắn đã cho rằng đây là một hang đá.

Trực giác đầu tiên của Sở Cuồng, thì ra đây là địa lao của Hung Nô.

Bất đắc dĩ dùng tay day day chân mảy, cái gọi là địa lao, chính là dùng để nhốt những phạm nhân không muốn để người khác biết. Địa lao của Đại Sở quốc, trước đến nay đã nhốt nhiều gian tế tinh thông nhiều ngôn ngữ của các nước, nhiều loại người, những kẻ này không thể để rơi vào tay người khác, giết chết thì đáng tiếc, cho nên giấu đi, để bọn hắn mãi mãi bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ngực giam này Hung Nô không biết có điểm nào mới mẻ không đây, Sở Cuồng lên, đỡ tường bước đi. Đột nhiên trên người bị một cảm giác đau nhức xâm chiếm.

Không xong, bị trúng ám khí rồi.

Thì ra trên mặt tường đều đính những lưỡi câu cực kỳ sắc bén. Y phục của hắn cũng bị xé rách, trong tay thì bị cắm mấy lưỡi câu.

Mẹ nó. Sở Cuồng nhin đau, lòi từ cái lưỡi câu trên quần áo ra, rốt cục mới thoát khỏi bị dính vào mặt tường, ngồi xuống đất gỡ hết lưỡi câu trên tay ra.

Ở đây có rất nhiều cơ quan và ám khí.

Địa lao ở Đại Sở kia cũng có, bình thường dùng để phòng ngừa những phạm nhân kia chạy trốn, cho dù là như vậy, cũng vẫn có trường hợp phạm nhân vượt qua được ám khí mà chạy thoát.

Sau đó có một nhóm người đặc biệt trong Ảnh Vệ liền nghiên cứu cách làm thế nào để vây phạm nhân trong địa lao không thoát ra được.

Thế nhưng cũng sẽ có một vài kẻ có tình muốn ném thử một chút sự nghiêm mật ** trong đại lao.

Sở Cuồng dùng miệng hút vết thương trên lòng bàn tay, đột nhiên đầu lưỡi trở nên tê dại.

Con ** nó! Có độc!

Sở Cuồng thở hổn hển, ngửa mặt ngã xuống hôn mê.

Tỉnh lại sau trúng độc, Sở Cuồng hiểu ra, tuyệt đối không thể xem thường nơi này.

Hơn nữa nhìn cấu tạo nơi này không hề giống địa lao với phòng bị nghiêm ngặt chặt chẽ, mà giống như một hành lang nước dài với đầy cơ quan khó lường.

Sở Cuồng thấy trên đất có mấy cục đá, liền nhặt đó nhét vào đai lưng, tay áo.

Sau đó bẻ nhánh cây đang chìa ra trước mặt, dùng nó để dò xét con đường trước mặt.

Nước chảy theo hướng từ sau về trước, nói vậy chỉ cần đi theo hướng nước chảy, sẽ thấy cửa ra.

Sở Cuồng bắt đầu lục lọi trong bóng đêm.

Trời gian trôi qua từng khắc một, trước mặt là một dòng nước chảy xiết, muốn đi tới nữa thì nhất định phải vượt qua dòng nước chảy xiết này. Sở Cuồng phỏng đoán, nhảy từ đây qua dòng nước là điều không thể, lúc này, hắn nhìn thấy có một chiếc cầu treo, bị chìm dưới dòng nước chảy. Sở Cuồng lấy hết dũng khí, nắm lấy sợi xích sắt, thử lắc lư, lại phát hiện cầu này không được cố định bằng cọc gỗ, toàn bộ đều được kết nối thành từ xích sắt, Sở Cuồng thử đạp xuống cầu, lúc nước chảy nhẹ đi lên đó vẫn có chút dễ dàng.

Sở Cuồng lại một lần nữa thốt lên từ con mẹ nó, thì ra dòng chảy của nước vốn đã được tính toán tốt, lúc nhanh lúc chậm. Cầu treo này bởi vì lực đạo không đều của dòng nước mà lay động. Sở Cuồng vận lực sử dụng khinh công, nhanh chóng đi qua, nhưng trong nháy mắt khi chân hạ xuống cầu, cảm giác đạp vào trong khoảng không tựa hồ như bị dòng nước xiết quần lấy chân.

“Khôn kiếp khôn kiếp!” Hấn thấy phía trước có một chuỗi những tảng đá hơi an toàn, nổi giận nhảy lên, trong lòng bình tĩnh, quả nhiên tảng đá này có thể đặt chân lên, trước mắt là liên tiếp những tảng đá như vậy, Sở Cuồng bước lên tảng thứ hai, chợt nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng kéo kẹt, ngửa đầu lên liền thấy một cây loạt những cây trúc được vót nhọn lao thẳng xuống, Sở Cuồng kêu lên, nhanh chóng đạp lên tảng đá tiếp theo mà chạy, sau lưng rơi xuống vô số mũi tên nhọn hoắc. Cuối cùng chỉ còn lại một tảng đá, chỉ cần nhảy qua nó nữa là lên đến bờ, Sở Cuồng dùng sức nhảy lên, dừng lại, trên đầu không có gì cả, sau lưng rừng tên cũng đã chấm dứt.

Sở Cuồng có thể nghe thấy tiếng tim của mình nhảy loạn, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.

Sở Cuồng xoa mồ hôi trên trán, đôi chân bước lên bờ.

Yên lặng.

Thôi xong.

Cát lún –

Bây giờ một chân của Sở Cuồng, đã bắt đầu chậm rãi lún xuống.

Còn một chân khác vẫn còn chống đỡ.

Nhưng hấn phát hiện, làm như vậy chỉ càng khiến hấn lún xuống nhanh hơn mà thôi.

-

Mồ hôi lạnh rơi xuống cát.

Khóe mắt Sở Cuồng rơi xuống sợi dây phía dưới tảng đá.

Điều có thể làm bây giờ chính là cố kéo lấy sợi dây phía dưới đó trước khi bị lún cả người xuống mà thôi.

Sở Cuồng cố gắng chống người ngã về phía sau, hy vọng có thể dùng tay với lấy sợi dây cùng tảng đá cứu mạng mình kia.

Nhưng mà, sợi dây này rất trơn trượt.

Trực giác nói cho hấn biết, sợi dây mềm mềm trơn trơn, biết uốn cong này, là vật còn sống.

Như vậy, là cái gì có bề ngoài hết như một sợi dây màu xanh lá cây.

Có một loại rắn tên là rắn lục.

Loại rắn lục to như vậy, một đớp là có thể chết người.

Tay Sở Cuồng run lên, chân mày khẽ nhíu, bắt được nó liền hướng về tảng đá dùng sức đập tới.

Bộp một tiếng.

Lực đạo như vậy, khiến thân con rắn duỗi thẳng ra, xương cốt cũng đứt rời.

Hồng học – Sở Cuồng lôi con rắn chết trở về.

Nó vẫn còn rất trơn, tay, cầm Sở Cuồng, toàn bộ đề đề lên tảng đá, không một chút động đậy.

Chỉ còn lại tiếng mồ hôi rơi xuống.

Ở góc độ thấp này nhìn xuyên qua có thể thấy được một chạc cây không lồ nằm vắt qua bên cạnh tảng đá, vừa lúc bị hai tảng đá to che khuất. Sở Cuồng hí mắt nhìn vũng cát cùng con rắn đã chết.

Ha ha ha...

Cười khò một tiếng, trời đúng là không tuyệt đường sống của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Không Có Cơ Hội Thoát Ra Ngoài

Vào giờ phút này, trong hoàng cung Hung Nô đang cảnh ca múa thái bình, đây là thịnh yến đãi quân, hôm nay Hung Nô cả nước tổ chức động viên, khuếch trương chiêu binh, lần đầu tiên kéo tất cả mọi người về cùng một chiến tuyến, Nhiếp Lăng Phong tay cầm chum vàng, nhìn những con châu châu nhỏ đáng yêu phía dưới.....

Y bung chum rượu lên, đi xuống bậc thang, bước về phía trước mặt đại tướng quân vương đang hào hứng uống, hơi mỉm cười nói: “Trẫm kính đại tướng quân vương một ly, cầu chúc đại tướng quân vương lần này có thể báo thù rửa hận, khai hoàn trở về.” Lão vương già đứng lên, ngạo mạn nhìn Nhiếp Lăng Phong: “Ta đã lời hay của hoàng thượng, bốn vương nhất định sẽ đem người Đại Sở chặt làm trăm mảnh, để an ủi con gái ta ở trên trời.” Nói xong, nốc một nốc, Nhiếp Lăng Phong lại ôn hòa nhìn Diệp Hạ Thái ở bên cạnh lão vương gia.

“Diệp Hạ Thái, cả người cũng vậy, hy vọng người lập được kỳ công, giống như phụ vương người đã phò tá tiên vương năm đó.”

“Bốn vương sẽ, đại vương yên tâm.” Nhưng trong lòng đã nhìn thấu được thủ đoạn kích thích mọi người đi xâm chiếm Đại Sở của y, có lẽ là do y còn nắm lợi thế là hoàng hậu Đại Sở ở trong tay, cho nên Quan Bộ Phi mới uống một chum này. Hắn vốn ít nói, hơn nữa ở nơi đông người thế này, nếu có thể không mở miệng, hẳn liền tuyệt đối không mở miệng.

Sau phần dạ tiệc Nhiếp Lăng Phong đã có vẻ hơi say, trên mặt có phản ứng đỏ. Vẻ say hiện lên khá rõ, có lẽ là do y mặc một trường bào tơ tằm đỏ thắm, cho nên trông cực kỳ yếu mị. Y đẩy ghế thái giám bên cạnh mình ra, ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn, quyết định phóng túng bản thân một phen. Cho nên, đêm nay y cũng không phải là chính mình nữa.

Tay cầm bầu rượu, đi vào tắm cung nhốt tù nhân.

Vừa mới đi vào, liền nghe thấy một thanh âm tức giận: “Dọn hết đi, ai biết được trong đó có độc hay không chứ?”

Bọn nô tỳ cũng không biết phải làm gì nữa, trong lòng biết rõ đây là tù nhân của hoàng thượng, cũng chưa từng gặp phải ai tính tình khó chiều đến như vậy.

Nhưng hoàng thượng lại ra lệnh không thể sơ xuất với nàng dù chỉ là một chút.

“Các người đi xuống đi.” Giọng nói của Nhiếp Lăng Phong phá vỡ cục diện lúng túng.

Đám nô tỳ lui ra, Thái Thái nhìn thấy bộ dạng y liền sững sốt, sau đó hỏi: “Sở Cuồng đâu rồi, người làm gì với chàng, còn có cả Như Nguyệt, Như Tâm nữa? Người đem bọn họ làm gì rồi?”

“Như Nguyệt Như Tâm đối với ta mà nói không hề có giá trị lợi dụng, nếu như nàng muốn để bọn họ đến đây hầu hạ mình, ta có thể đáp ứng.” Y bước tới tắm thử trước mặt nàng, ngồi xuống tựa lưng vào mép giường. Nhìn Bánh Bao, trong ánh mắt cất giấu u buồn, nhưng thoáng qua giây lát chỉ còn lại vẻ đắc ý.

“Người đắc ý nhìn ta như vậy, có lẽ là ta nên cảm thấy may mắn, vì người đã xem hạng nữ lưu như ta thành đối thủ của mình rồi nhỉ?”

Y cười một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng phớt qua má Thái Thái, ôn hòa nói: “Đồ ngốc, ta vĩnh viễn sẽ không coi nàng là đối thủ của mình.”

“Hừ.”

Sau đó gã nam nhân đáng chết nào đó, vô cùng bình thản nói: “Vì nàng không xứng.....”

Lần này ngược lại đã chọc giận Bánh Bao, nhưng Bánh Bao vẫn không lên tiếng, dùng trầm mặc để kháng nghị lại.

Nhiếp Lăng Phong thì thào: “Đối thủ của một hoàng đế, vĩnh viễn là hoàng đế.” Y uống một chum rượu: “Nàng không phải là đối thủ, mà là con mồi.”

“Phi!”

Nhiếp Lăng Phong rất bình thản, đầu của y khẽ tựa vào đùi Bánh Bao, Bánh Bao giấy dựa, y liền điểm huyệt nàng.

Lần này thì Bánh Bao không thể động đậy được nữa.

“Ta đã sớm đoán rằng, cảm giác nằm trên đùi nàng nhất định là rất mềm mại thoải mái, quả nhiên là vậy.....” Nói xong, nửa hí mắt nhìn ngoài cửa sổ: “Sở Cuồng rất may mắn, chiếm được hết thiên thời địa lợi. Đại Sở không bị đồng hóa, hay đã man giống như người Hung Nô, ăn, ở, mặc so với dân chúng Hung Nô cũng tốt hơn, quả thật là khác nhau một trời một vực. Nhưng trẫm vẫn thường nghe thấy người Đại Sở oán than, thật buồn cười.”

Thái Thái trừng mắt.

Y cười một tiếng: “Đại Sở nhiều người, nhiều quân, nhiều lương thực, bạc cũng nhiều. Nhưng mà Sở Cuồng lại cố tình không biết quý trọng ưu ái của trời

cao mà dâng tính mạng mình đến đây.”

Quả thật là Thái Thái đã hận chết kẻ này rồi, thấy người ta tốt hơn, thì sẽ tới giành sao?

Chẳng lẽ nói, sinh ra từ bụng người nào là do ông trời đã quyết định, thấy cha mẹ người ta tốt hơn của mình, thì tới cướp à?

Không thể nói lý mà.

“Trời xanh đối đãi với Sở Cuồng không tệ, vì sao còn muốn đem nàng cho hắn?”

Nhìn Bánh Bao, bàn tay nhẹ vỗ lên bụng nàng một cái: “Trương lai còn có cả một tiểu hoàng tử vô cùng thông tuệ, tiếp tục đối nghịch với hoàng tử hoàng tôn của trẫm”

Nhiếp Lăng Phong phát qua cổ họng Thái Thái một cái, cổ họng nàng chợt ngứa lên, sau đó liền có thể mở miệng.

“Nhiếp Lăng Phong, loại người ** cách như ngươi, vĩnh viễn sẽ không biết thỏa mãn là gì.”

“Hiện giờ trẫm rất thỏa mãn, bởi vì tất cả mọi thứ của Sở Cuồng, rất nhanh sẽ thuộc về trẫm. Có lẽ nàng cũng sẽ trở thành của trẫm, còn hài tử Sở Cuồng, trẫm tuyệt đối sẽ không cho nó cơ hội được ra đời!”

“Ngươi quá coi thường Sở Cuồng rồi.”

“Nói thật, nếu trẫm xem thường các ngươi, thì sớm đã bị các ngươi tính kế rồi.” Nhiếp Lăng Phong đã sớm phát hiện, muốn đầu thắng hai người, thì cứ nghĩ rằng hai người là người cực kỳ thông minh, rồi tự mình phản đầu trở nên thông minh hơn cả bọn họ. Chuyện lần này, Nhiếp Lăng Phong đã tính toán hơn một năm. Mà thời gian mà y đã tốn để giả trang ở bên cạnh Sở Cuồng thì còn lâu hơn nữa.

Nếu như trên thế giới này có người có thể hiểu rõ bọn họ như thế.

Thì cũng chỉ có y mà thôi.

Nếu như không phải là kẻ địch, có lẽ họ đã là tri kỷ tốt nhất của nhau.

Nhiếp Lăng Phong nhấp một ngụm rượu, dùng tay áo xoa xoa môi, cười nói: “Tất cả đều là do người Đại Sở khinh thị Hung nô, tất cả đều là do nàng và Sở Cuồng, khinh thường trẫm. Cho nên chuyện lần này là do các người tự chuốc lấy. Hoàn toàn không thể đổ lên đầu trẫm được.

“Thái Thái, vì sao nàng hận ta như vậy?”

“Nhiều lời vô ích, kẻ có thể khiến ta hận cũng được xem như rất giỏi rồi đấy!”

Nhiếp Lăng Phong khẽ mỉm cười: “Hận một người, cùng yêu một người, đều sẽ khiến nàng để lại ấn tượng khắc sâu về người ấy.”

Y uống quá nhiều, đã quá nhiều rồi. Thái Thái nhìn đến hông y, trên đó treo một tấm lệnh bài.

Nếu như có thể nghĩ cách lấy được tấm lệnh bài này, có lẽ là sẽ thoát ra ngoài được.

“A.....” Nàng kêu lên một tiếng: “Bụng ta đau quá!”

“Đau quá! Ta chịu không nổi, muốn nằm xuống!”

Thái Thái làm bộ kêu lên.

Nhiếp Lăng Phong nhíu nhíu mày, thấy biểu tình khốn khổ của nàng, vì vậy tin là thật, giải huyệt đạo, đỡ nàng nằm xuống.

Thái Thái dùng sức kéo y phục Nhiếp Lăng Phong. Nhân lúc y không ý chú, giật lấy lệnh bài của Lăng Phong xuống.

Đột nhiên, biểu tình Nhiếp Lăng Phong cứng lại, y cười xùy một tiếng.

Bàn tay to của y, nắm chặt lấy lệnh bài trong tay nàng.

“Đừng xảo quyết như vậy, nàng cùng Sở Cuồng kết thúc rồi, có xảo quyết thêm cũng vậy.”

“Rốt cục là ngươi đã làm gì Sở Cuồng rồi?”

“Việc này, không biết Sở Cuồng có đề cập với nàng về chuyện đó không, ở Đại Sở có một địa lao, bên trong nhốt rất nhiều phạm nhân đặc biệt.”

“Ý ngươi là, ngươi ngay cả địa lao cũng rập khuôn ở Hung Nô, đem Sở Cuồng nhốt vào địa lao của ngươi?”

“Cũng không khác mấy, tóm lại, xem như nơi đó rất nguy hiểm là được rồi. Có lẽ, không có cơ hội để thoát ra ngoài đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 291: Nhật Được Bình Mã

Ba ngày sau.

Trong huyết động tối tăm, một người nam nhân nhìn nguồn sáng lớn chừng bằng miệng chén trên đỉnh đầu, ngẩn người.

Nhánh cây phía trên nguồn sáng rõ ràng đã bị người bẻ gãy.

Bây giờ Sở Cuồng có thể chắc chắn miệng lối ra phía trên đó, đỉnh đây móc câu.

Điều này có nghĩa là gì nhỉ.

Sở Cuồng nâng trán, lau mồ hôi lạnh.

Hắn lại trở về nguyên điểm.

Hôm đó ở trong bãi cát lún, Sở Cuồng dùng con rắn chết cuốn vào cành cây, dựa vào chút lực còn con ầy để làm điểm chống đỡ, bò lên khỏi cát lún. Sau đó đi ngược để suy tính lại lần nữa, cực kỳ cẩn thận đi qua từng cửa ải cơ quan, tránh thoát đao nhọn từ trên trời phóng xuống, nước nóng từ dưới phun lên, trường kiếm từ vách tường lao ra hoặc quả cầu sắt khổng lồ lăn từ trên cao xuống.

Tiếp theo đi hết hành lang, lại xuất hiện hai cánh cửa, một cánh viết ‘Thiên giới’, một cánh đề ‘Địa ngục’, Sở Cuồng suy tính một lát, lựa chọn địa ngục. Cánh cửa kia dễ dàng bị đẩy ra. Sau đó bóng tối nghehnh đó. Một tiếng ầm lớn vang lên, cửa đá phía sau hạ xuống, hắn biết mình không còn cơ hội để quay đầu lại nữa.

Kết quả, hắn đi tới nơi này, ngẩng đầu nhìn lên.

Thế nhưng trở lại nguyên điểm.

Móa ơi, chẳng lẽ bây giờ hắn nhất định phải một lần nữa trải qua ký ức con ác mộng ba ngày sao?

Có chút mệt là, thậm chí Sở Cuồng còn xuất hiện ảo giác, từ nguồn sáng lớn bằng miệng chén kia, rơi xuống mấy quả táo.

Sở Cuồng ngồi dậy, cầm lấy quả táo cẩn thận rửa sạch bằng nước. Sau đó lấy từ trong y phục ra một cái bọc, chứa đám ếch, gián, côn trùng mà mình dùng để lót dạ trên đường đi ra, Sở Cuồng bắt lấy một con ếch, cầm quả táo, dút vào miệng con ếch. Sau đó vứt nó trên mặt đất, đợi một lát, thấy con ếch vẫn vui vẻ bình thường, rốt cục mới nuốt quả táo này. Đã dùng chân khí chống đỡ ba ngày, nếu tiếp tục như vậy nữa e rằng hắn sẽ xong đời mất.

Đây là muốn khảo nghiệm ý chí của hắn đây mà.

Sở Cuồng nghỉ ngơi một lát, cũng may chỉ có hai cánh cửa, bây giờ chỉ còn lại một lựa chọn. Có thể thấy được, địa lao này có kết cấu vòng tròn. Cửa ra chỉ cách cửa vào một vách tường. Lúc này Sở Cuồng hiểu ra, cầm hận dâng trào. Lấy dũng khí vươn tay về phía bóng tối, quả nhiên chạm được một cánh cửa.

Dùng tay gõ, bên trong cánh cửa trống rỗng.

Sở Cuồng nâng chân lên, đạp một cước về phía nó.

Ầm một tiếng. Cả cánh cửa bay ra ngoài.

Sau đó, ánh đèn sáng trưng.

Có mấy tên ngục tốt, tay cầm thịt nướng, miệng há to nhìn nam tử đầu tiên đạp được cánh cửa này.

Lặng xềng, một đội binh lính lao tới, bao vây chặt lấy hắn.

Ha ha ha ha, Sở Cuồng cất tiếng hét dài, Nhiếp Lăng Phong đang đùa bốn người ta đây mà. Thì ra dùng một cái cửa đầy ánh sáng trên đầu là để lừa người ta, để cho người cứ đi theo hướng của ầy, sau đó bước vào hết cái bẫy rập này đến cái bẫy rập khác, một cái so với một cái càng âm hiểm, một cái so với một cái càng ác độc, chính là muốn hắn vui thây nơi đó mà thôi. Hơn nữa trên đường đi Sở Cuồng đã thấy không dưới ba mươi cỗ thi thể.

Xương đã trắng phau phau rồi.

Cửa ra căn bản là không có, không tồn tại.

Đây là một địa lao vòng tròn.

Như vậy, Sở Cuồng chỉ có thể đi ngược lại, sau ánh sáng, sẽ là bóng tối.

Sở Cuồng vứt mọi thứ lên mặt đất, trong cái bọc đầy rắn sâu ếch các loài bò sát rớt đầy đất. Đám binh lính đi tới đây, Sở Cuồng phát uy lên thì có thể một tay giết chết một tên!

Lấy võ công của Sở Cuồng, đối phó với những người này, căn bản không đáng kể.

Mới mấy chiêu đã ngã một đồng, đoạt lấy vài thứ binh khí của đối phương giắt sau lưng.

Hai mắt hấn đỏ kè, làm cho những kẻ này hoảng hốt chân tay không biết làm sao cho phải.

Bọn hấn chưa từng thấy có người nào có thể ra khỏi hành lang đó được.

Sở Cuồng thấy trên bàn có thịt nướng, vươn tay cầm lấy một miếng, nhét vào trong miệng, nhai hai ba cái rồi nuốt xuống bụng.

“Ha ha, còn dám tới không, tới đi, hoặc là cùng xông tới cũng được!” Sở Cuồng lau dầu mỡ trong tay, xoắn ống tay áo, cầm binh khí, hươu hươu hai thanh đao, bộ pháp di động cực kỳ nhanh.

Kẻ đứng phía trước còn chưa kịp tránh né, đã bị đao của hấn đâm vỡ bụng!

“Cứu mạng! Huynh đệ, hãy cứu chúng tôi ra luôn đi!” Trong căn phòng giam độc lập, ngăn cách bởi những hàng rào sắt là các dạng người khác nhau.

Mấy nam nhân ăn mặc như thư sinh, những tráng hấn bị xích tay.

Còn có cả một nữ tử mặc đồ đỏ nữa.

Nàng kia nói: “Vị đại hiệp, chúng tôi đều là nhân sĩ bị tội chó Hung Nô bắt về. Tiểu nữ chính là người Ni Bạc, hai vị kia là người Đại Sở, mặc dù trong này cũng có mấy vị là người Hung Nô, nhưng hiện nay cũng đã kết thâm cừu đại hận với Hung Nô, sẽ không còn xem mình là người Hung Nô nữa!”

Sở Cuồng vừa nghe vừa thuận tay bẻ gãy cổ một ngục tốt, hỏi: “Tha các người ra ngoài, các người có bằng lòng sẽ trung thành với ta, giúp ta không?”

“Chúng ta đã bị nhốt ở đây ba năm rưỡi, muốn chết không được mà muốn sống cũng không xong, nếu ngài cứu chúng tôi, mọi người liền coi ngài là đại ca, từ nay về sau sẽ nghe lời ngài!”

Sở Cuồng cười một tiếng, đánh vỡ xương bả vai một người.

“Những người khác có nghĩ như vậy không?”

“Có, chúng tôi cũng không phải là người bình thường, hưởng chi quân tử phải giữ chữ tín. Chúng tôi đồng ý.”

Tiếng hô vừa ngừng, nữ tử áo đỏ kia nói: “Chìa khóa, treo bên hông ngục trưởng!”

Tên ngục trưởng định lao ra ngoài tìm cứu binh, đáng tiếc là đã tự mua dây buộc mình, bởi vì địa lao này cực kỳ kín, lối ra cách bên ngoài bằng một cửa đá rất dày, nếu muốn đẩy cánh cửa kia ra, thật sự rất hao phí sức lực, nếu chỉ dựa vào một mình hấn thì đúng là không làm ăn được gì, Sở Cuồng không vội bắt hấn, thấy ổ khóa phòng giam, liền dứt khoát múa một đao nện tới, một tiếng ầm vang lên.

Sở Cuồng sững sốt.

Hừm? ~

Đao lại bị gãy thành hai khúc.

Không biết ổ khóa này là được tạo thành từ cái gì, hấn nghĩ nghĩ, một nam tử gầy yếu bên trong nói: “Đây là huyền thiết[1], binh khí gì cũng không thể cắt nó được!”

[1]: thép đen.

Sở Cuồng thấy vậy trực tiếp lao về phía tên ngục trưởng đang gắng sức đẩy cửa, hai chân đạp ra sau, nhưng cửa vẫn không như cũ không nhúc nhích một chút, hấn thở hỗn hển ra tiếng, trường kiếm đã xuyên qua ngực hấn. Sở Cuồng rút kiếm ra, lấy chìa khóa bên hông hấn xuống, liếc mắt nhìn mọi người ở đây.

“Ta như thế nào có thể tin tưởng được các người đây?” Sở Cuồng lau máu trên tay, chỉ để lại bầu rượu ở trên bàn, còn toàn bộ mấy thứ khác đều bị hất văng xuống mặt đất. Sở Cuồng hít một hơi, khí lạnh tích trên người mấy ngày nay rốt cục cũng tản đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 292: Chém Ngang Eo

Ánh mắt hần nhẹ quét qua mặt mọi người, nhận ra được những người này đã bị giam giữ quá lâu, lại không giống như những con sư tử nóng lòng muốn phá nhà tù. Dưới tình huống như vậy, lại có thể một địch một trăm, ha ha, người có vận khí tốt thì sẽ luôn có vận khí tốt, có ngăn cũng không ngăn nổi, trong đầu Sở Cuồng đã tưởng tượng đem Nhiếp Lăng Phong chém trăm lần, sau đó lại tưởng tượng ra cảnh lăng trì y, ngay cả khi họ Nhiếp kia kêu gào khản cả giọng ở bên tai hắn cũng không buông tha.

Khạc ra một hơi toàn mùi rượu, hần vất mái tóc bấn ra sau lưng, cười nói: “Nếu là người tốt, sao có thể vô duyên vô cớ bị bắt được?”

Nữ tử áo đỏ kia nói: “Công tử, ta tên là Đỗ Tự Nương.”

“Ta chỉ biết có một người tên Đỗ Bạch Quyên.”

Nàng cười một tiếng: “Thật không dối gạt ngài, hai đứa Đỗ Bạch Quyên, Đỗ Tự Quyên đều là con gái của ta.”

Sở Cuồng cả kinh, nhìn kỹ nữ nhân này, quả nhiên tưởng tự hai nữ tử Tri Chu kia.

“Thật ra chúng tôi không phải là người Hung Nô, cũng không phải là người Đại Sở, mà là người Ni Bạc, ta am hiểu dụng độc, cùng với điều chế độc được, lại còn hiểu rõ về các loại độc, cho nên bị Hung Nô đại vương lúc còn là cung chủ Thương Khung cung bắt về, còn uy hiếp hai đứa con gái ta làm nô tỳ cho y. Y nhốt ta ở đây là để điều chế độc cho y. Bên cạnh ta chính là Thiết Kiếm huynh, là thiên hạ đệ nhất thợ rèn, cái khóa huyền thiết này, chính là do hắn tự mình chế tạo. Đáng tiếc, Hung Nô đại vương lại bắt hắn dùng tài nghệ của mình, khóa chính mình lại.”

Mà những người trong đây, đều là những người tài giỏi, Sở Cuồng trầm nghĩ, nếu thu lấy, lần khổ cực này xem như cũng có ích.

Cho nên thẳng thắn nói: “Tất cả các người đã nói ra thân phận thật của mình, vậy ta cũng không giấu giếm, thật ra ta là hoàng đế Đại Sở.”

“A!”

Những người này kêu lên, có mấy người Đại Sở càng thêm kinh ngạc, tất cả mọi người đều nhìn không được mở to hai mắt nhìn kỹ.

“Trẫm không nói nhiều nữa, chẳng qua là, lần này nếu các người được ra ngoài, thì từ nay về sau phải thần phục Đại Sở, thần phục trẫm, trẫm sẽ cho các người vinh hoa phú quý, thế nào?!”

Mọi người nhìn lẫn nhau, đây, quả thật là bánh tưng từ trên trời rơi xuống nhà.

*****Thải Thải bánh bao thật*****

“Hoàng thượng, địa lao bên kia đã xảy ra chuyện.” Một nam tử mặc cẩm bào Hung Nô quỳ một chân xuống đất bẩm báo, tay vịn lên thanh đoản đao bên hông, mặt có chút hoảng sợ hoàng thượng sẽ nổi giận.

Ánh mắt lúc này còn buông lỏng, đột nhiên lại căng chặt, y thả tấu chuông trong tay xuống, không đáp lời chờ tên thị vệ này nói tiếp.

Tên thị vệ tiếp tục: “Buổi sáng người đưa cơm tới địa lao, phát hiện cửa đại lao mở rộng, sau khi đi vào thì phát hiện khắp nơi đều là thi thể của lính canh ngục, binh khí trong lao bị mất, cả người cũng vậy. Cửa ra bị người đá thành một lỗ hồng lớn... Thuộc hạ nghĩ, có khi nào là người kia, đã tìm được cửa ra, thuận tiện giết sạch người của chúng ta, dẫn tất cả người ở đó ra hay không?”

Ánh mắt Nhiếp Lăng Phong bay ra ngoài cửa sổ, ngưng thần suy tư trong chốc lát.

Không cần phải đưa ra giả thiết nữa, nhất định là Sở Cuồng đã cứu cả những kẻ đó đi ra ngoài rồi. Không nghĩ đến hắn lại thông minh như thế, nghĩ ra cả điểm huyền bí của địa lao chính là điểm đầu cũng là điểm cuối. Ha ha, lúc kiến tạo nên địa lao này vốn lòng cũng chỉ xem như đùa giỡn, xem ra là y đã coi thường Sở Cuồng rồi, dù sao đầu óc của hắn cũng bất đồng với kẻ khác.

Chỉ là chuyện đã xảy ra, cho nên Nhiếp Lăng Phong cũng chỉ kinh ngạc trong chốc lát rồi sau đó trấn tĩnh lại.

“Tình huống Đại Sở bên kia sao rồi?”

“Chẳng hiểu tại sao, Đại Sở tất cả vẫn bình thường. Hình như, rất tốt.” Tên thị vệ nói: “Hon nữa hình như bọn họ căn bản chưa phát hiện hoàng đế Đại Sở không có ở đó vậy.....” Lén nhìn Nhiếp Lăng Phong một cái, thần sắc dè dặt.

Chỉ là, bắt được nhỏ, lớn còn có thể chạy sao, tay y vẫn còn nắm giữ linh hồn bé nhỏ kia của Sở Cuồng, hẳn có thể cao chạy xa bay được à?

May mà y đã sớm thừa đề phòng, đem hai người nhốt riêng ra.

Sở Cuồng, lần này ngươi chết chắc!

Y cười một tiếng, nói: “Truyền lệnh, trăm quyết định chém ngang eo kẻ giả mạo Quận chúa của Đại tướng quân vương.” Y phát tay: “Đem tin này truyền khắp Hung Nô vương thành, cần phải làm cho nó lan ra.” Căn bản không cần phải phí sức đi tìm Sở Cuồng, hành động này của y sẽ dẫn hắn ra ngoài.

Bất tri bất giác đi tới cung điện này, thấy nàng ủ rũ ngồi thần thờ trên ghế. Nhiếp Lăng Phong cười cười: “Có một tin tốt muốn nói cho nàng biết.”

“Ngươi có thể có tin tốt gì chứ?”

“Sở Cuồng đã trốn thoát khỏi địa lao.”

Thái Thái toàn thân chấn động, mắt cũng mở to, cười ha ha ra tiếng: “Ta đã sớm biết, bằng vào ngươi, sao có thể bắt giữ được Sở Cuồng của ta chứ.”

Nghe nàng nói cái gì mà Sở Cuồng của ta, trong lòng y có điểm không thoải mái, sau đó mạnh mẽ khống chế phán đoán bản thân, kéo thần hồn của mình trở về chủ đề cuộc nói chuyện.

“Nhưng mà hắn sẽ không chạy thoát đâu.” Nhiếp Lăng Phong từ trên cao nhìn xuống Thái Thái, “Ba ngày sau, ta bảo đảm hắn sẽ xuất hiện trước mặt ta, hơn nữa ngoan ngoãn đưa tay chịu trời.”

Ánh mắt hoài nghi, nhìn chằm chằm vào mặt gã nam tử âm hiểm này.

Bánh Bao nghiêng đầu, quật cường không thềm hỏi, ngươi muốn làm gì.

“Nàng thật sự không muốn hỏi ta sẽ làm gì sao?”

“Vô luận ngươi muốn làm cái gì, vẫn còn có một câu gọi là mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên. Từ trước đến nay có bao nhiêu mưu sĩ tính sai ý trời rồi? Ngươi ngoại trừ việc có được cái đầu thông minh, thật sự vẫn còn phải dựa vào một chút cái gọi là vận may nha. Ngươi có không?” Nàng chớp mắt, cười mỉa: “Nếu như ngươi có, thì sao khi đầu thai làm hoàng tử, không làm hoàng tử Đại Sở đất đai trù phú kia, mà lại làm một hoàng tử ở đất mạt di? Nếu như ngươi có may mắn, vì sao mẹ ngươi sinh ngươi ra từ đầu đến cuối vẫn chỉ là một thị thiếp hoàng thượng nuôi ở bên ngoài chứ?”

“Ngươi cảm ơn!” Y thế nhưng nổi giận, nắm lấy cằm nàng. Thái Thái gạt tay y ra: “Ta, trời sinh thích nói lời ác độc, với ngươi mà nói, thật sự là một kẻ bất hạnh!” Thái Thái cười ha ha tiếp tục nói: “Thân phận của ngươi, từ nhỏ đã không được thừa nhận, nhưng vừa lúc ngươi lại là thiếu chủ Thương Khung cung, cho nên ngươi thật sự là một kẻ phức tạp, vừa kiêu ngạo, lại không cách nào thoát khỏi vực sâu tự ti, loại người như ngươi, ngay cả xách giày cho Sở Cuồng còn không xứng!”

“Cảm ơn! Cảm ơn!” Y thật sự bị chọc giận rồi, lửa giận này thậm chí còn có điểm mất khống chế. Y giật lấy sợi roi trên tường xuống. Phát tay pằng một tiếng.

Thái Thái nhắm mắt lại.....

Tim đập thình thịch.

Mở mắt ra, thấy sợi roi lúc nãy đã làm gãy cái vịn tay của chiếc ghế ở bên cạnh mình.

Nàng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, bờ môi run rẩy, nhưng vẫn nói tiếp: “Ngươi đến thế giới này, căn bản chưa từng được trời cao quan tâm đến, làm hoàng đế, đến nay vẫn còn đến mười vạn binh quyền nằm trong tay người khác! Có phải ngươi vẫn ảo tưởng rằng mình sẽ là người kiêu ngạo đến cuối cùng hay không? Ta có thể nói cho ngươi biết, không có, không có, không có! Bởi vì ngươi căn bản không có cái mệnh này!” Thái Thái đứng lên nhìn chằm chằm Nhiếp Lăng Phong: “Đây chính là vận mệnh của ngươi, vĩnh viễn không chiếm được sự thỏa mãn, vĩnh viễn không chiếm được thắng lợi, ngươi chỉ có hai bàn tay trắng!”

Chát một tiếng~~

Một cái tát roi lên gò má Bánh Bao.

Thật là đau.

Mặt Bánh Bao bị y cho một cái tát, in hình dấu tay năm ngón.

Trong miệng lại có vị tinh ngọt.

Bánh Bao dùng mu bàn tay lau máu bên khóe môi, lại cười đến toé toét hiện ra cả hàm răng dính máu, cười đến khiến đầu Nhiếp Lăng Phong cũng choáng váng.

“Kẻ thất bại! Kẻ thất bại! Bây giờ, lại động thủ với cả nữ nhân. Ha ha ha ha ha ha, được lắm! Hành động của ngươi sẽ chứng minh ngươi vĩnh viễn là một kẻ thất bại! Kẻ — thất — bại!”

Kẻ — thất — bại!

Đế vương thất bại!!

Hôm đó quân thần chỉ trách, người người đều hoài nghi thân phận của y, ‘hắn chỉ là một đứa con riêng, căn bản không xứng làm tứ hoàng tử, căn bản không xứng làm người thừa kế!’

‘Hắn hoàn toàn không có khí thế của người Hung Nô, không có dáng vóc của người Hung Nô, gầy yếu như một con chó Đại Sở!’

‘Không nên tin kẻ này, hắn ăn thức ăn của chó Đại Sở mà lớn lên! Chẳng lẽ còn trông cậy vào việc lòng hắn sẽ hướng về Hung Nô hay sao?!’

‘Đại vương, nếu người sắc lập hắn làm hoàng tử! Vậy thân liền đụng đầu chết tại đây!’

‘Cốp’ một tiếng.

Y vẫn còn nhớ rõ, nhớ kỹ.

Người đụng đầu chết kia không phải là ai khác...

Mà đó là mẫu thân mình...

Trong mộng, Nhiếp Lăng Phong nắm chặt khăn trải giường, dị thường thống khổ.

Trên đại điện, những đại thần tuyên bố sẽ đụng đầu chết nhìn mẫu thân như thiêu thân lao vào lửa lao đầu vào trụ mà chết.

Rốt cục cũng ngậm miệng.

Mẫu thân muốn dùng cách tàn nhẫn nhất để khiến cho phụ vương đau lòng! Muốn ông đau lòng, muốn ông vĩnh viễn nhớ rằng ông vẫn còn thiếu nợ bà và mình!

Mẫu thân. mẫu thân.

Nhiếp Lăng Phong lệ nhòa ướt cả gối đầu.

Y không thể thoát khỏi được.

Thật muốn tỉnh lại, muốn giãy dụa tỉnh lại từ trong mộng.

Một đêm cực kỳ đáng sợ, mỗi lần y chìm đắm vào cơn ác mộng này, nhất định phải chứng kiến cảnh thống khổ đó.

.....

Buổi sáng.

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt của Nhiếp Lăng Phong.

Y chậm rãi mở mắt, tim co rút đến đau đớn.

Vươn tay lau nhẹ hai cái lên mặt.

Không thể để kẻ khác biết, tuyệt đối tuyệt đối không thể để kẻ khác biết được.

“Hoàng thượng, người đã tỉnh rồi ạ.” Người hầu Hung Nô cẩn thận hỏi.

Lúc ngủ hoàng thượng không cho phép kẻ khác hầu hạ.

Cho nên mỗi sáng sớm, đều phải đứng giờ đến đây.

“Nô tài có thể đi vào không ạ?”

Nhiếp Lăng Phong nhàn nhạt nói: “Chờ một chút.”

Vâng.”

Nhiếp Lăng Phong dậy, đi tới trước gương nhìn bộ dáng mình, cũng may... cũng không nhìn ra được điểm gì, có lẽ người khác sẽ chỉ cho là thiếu ngủ mà thôi.

Lột bao gối ra, nhét vào dưới giường.

Lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Người hầu đã đi vào, giúp y mặc đồ.

“Hoàng thượng, tối hôm qua, nữ nhân trong thiên điện, treo cổ.....”

“Cái gì?!” Chén trà trong tay y đổ xuống.

“Sao lại treo cổ?!” Y hồ đồ hỏi một câu ngớ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 293: Thịt Nát Xương Tan

Vừa bước vào đại điện đã nghe thấy tiếng thị nữ khóc, Nhiếp Lăng Phong trầm ổn liếc mắt nhìn, mặt không biến sắc đi tới.

Như Tâm Như Nguyệt ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Trên giường có một cái xác tròn vo đang nằm.

Y buồn bực ngẩng nhìn xà nhà. Trên xà nhà treo một sợi dây lụa trắng như tuyết.

“Thái y đâu?” Nhiếp Lăng Phong cầm đầu lưỡi hỏi ra những lời này, rất nhanh thái y ở góc phòng đi tới, cúi thấp đầu.

“Đã chết rồi sao?”

“Dạ đã chết được bốn năm canh giờ rồi, người cũng đã lạnh thấu.”

Nhiếp Lăng Phong khẽ thở một hơi, ngay sau đó hỏi: “Như Tâm, Như Nguyệt, chủ tử các người tìm đến cái chết, sao không ngăn lại? Vì sao?” Y thật sự không thể tin, không thể tin rằng nàng sẽ tìm đến cái chết.

Hơn nữa y cũng không thể nghĩ ra được bất kỳ lý do gì để nàng nhất định phải tự kết liễu mình như vậy.

Như Nguyệt khóc thút thít nói: “Đúng vậy, là nô tỳ chứng kiến chủ tử chết, dải lụa này, cũng là do nô tỳ tự tay treo lên!”

“Tại sao?!” Nhiếp Lăng Phong gào lớn, thân mình như quỷ mị nhanh chóng lao đến gần Như Nguyệt, bóp lấy cổ nàng: “Tại sao lại không chịu đợi?! Tại sao, tại sao lại không muốn sống nữa?!” Ánh mắt y đỏ hồng chợt vằn lên tơ máu nhợt nhạt, Như Nguyệt biết, chỉ có người có nội công thâm hậu thì ánh mắt mới có thể lộ ra sắc thái như vậy.

“Nương nương nói, nàng đoán rằng người sẽ dùng nàng cùng hài tử trong bụng để hại hoàng thượng, nương nương nói, chết thì chết, cũng không để người thất!”

“Ong” một tiếng! Một câu kẻ thất bại, nhất định thất bại của nàng, vẫn còn văng vẳng bên tai, thật sự đáng hận.

Nhưng tại sao lại có thể như thế, y còn chưa để nàng sống để nhìn thành công ra sao, để nàng phải hối hận vì lời mình đã nói, để nàng tận mắt chứng kiến sự ngu muội của mình, thì nàng đã chết rồi?!

Nhiếp Lăng Phong hoàn toàn không thể tiếp nhận được sự thật này.

Y gạt phắt Như Nguyệt ra, khiến nàng té phịch một tiếng ra cửa.

Sau đó y bước từng bước một về phía thi thể Bánh Bao, dùng tay sờ vào người nàng, cứng ngắt.

Lạnh lẽo.

Tìm của y cũng theo đó kết băng.

“Nàng còn nói gì nữa, nói lại hết, một chữ cũng không thể thiếu cho ta biết.”

Như Nguyệt khó khăn chống người dậy, lạnh lùng nói: “Nương nương nói, loại người như ngươi, vĩnh viễn sẽ không hiểu cái gọi là hy sinh.”

“.....” Nhiếp Lăng Phong sùng sốt, nói y không hiểu? Ha ha ha ha, nói y không hiểu?

Nếu y không hiểu, trên thế gian này còn ai có tư cách hiểu đây?

Ánh mắt Nhiếp Lăng Phong trở nên vô cùng hung tàn, tựa như thay đổi thành một người khác, y nắm lấy cái cảm lạnh như băng của Thái Thái.

Y cười lạnh nói: “Tại sao trên thế gian này lại có những kẻ vĩ đại nhường ấy, không để ý đến sinh mạng, người trước ngã xuống, người sau đã tiến lên hy sinh cả tính mạng mình hả? Nàng nói ta không hiểu, ta dĩ nhiên là hiểu, nữ nhân đáng chết này, nàng không muốn làm người trời buột Sở Cuồng đúng không, nàng không muốn trở thành lợi thế cho kẻ khác, cho nên nàng lựa chọn cái chết, chỉ để Sở Cuồng có thể làm một hoàng đế không sợ bị ta dùng bất cứ cái gì để kiềm chế đúng không? Đừng cho là ta không hiểu, ngược lại, chỉ cần một chốc là ta có thể nhìn thấu nàng rồi.”

“Nhưng ta nói cho nàng biết, làm vậy thì có ích gì? Ha ha ha, vô dụng, nàng cho rằng, nàng chết rồi, hấn sẽ được tự do sao? Hoàn toàn ngược lại, cả đời hấn sẽ nhớ rằng mình vô dụng cỡ nào, đáng xấu hổ cỡ nào, ngay cả mạng ** thể nhi mình cũng không bảo vệ được. Sau đó sẽ làm một phế vật sống, cả đời vui lấp trong đau khổ không thể thoát được, sẽ trở nên giống như ta, cả nửa đời sau, trải qua cuộc sống như ác mộng liên tục lặp lại, chứng minh mình vô dụng, vô dụng đến cỡ nào! Cho dù có được thiên hạ, vẫn vô dụng như cũ!”

Nước mắt y chảy xuống, rơi vào trên mặt nàng.

“Ha ha ha, nàng đã hủy diệt Sở Cuồng rồi, căn bản không cần ta động thủ, biết không, nàng đã hoàn toàn phá hủy hấn!”

Y có chút điên cuồng, đột nhiên ngửa mặt nhìn bên ngoài cửa sổ, ngây người.....

Năm đó, mẫu thân của y cũng dùng cách cực đoan quyết liệt như vậy, nhưng mà mẫu thân à, cái chết của người, ngoại trừ để lại cho con trai người một phần giang sơn mịt mịt, không thể vứt bỏ, thì còn có cái gì nữa đây? Cái chết của người, tuyên cáo rằng con trai người thậm chí ngay cả năng lực bảo vệ mẹ ruột cũng không có..... Mẫu thân chết rồi, khiến cả đời con đều tự trầm mình trong câu hỏi ‘Vì sao ta lại vô dụng đến nỗi ngay cả mẫu thân của mình cũng không bảo vệ được?’.

Mỗi lần nhớ tới, giang sơn này, là đôi lấy từ máu của mẫu thân.

Cho nên, dù y căm hận đến tận xương tủy, muốn dứt khoát bỏ mặc đến cỡ nào, để đi làm một kẻ tiêu dao giang hồ.

Thì cũng bị bóng dáng mẫu thân kéo trở về.

Bàn tay y che lên mặt, tóc dài bên tai rơi xuống tán loạn. Toàn bộ nước mắt đều chôn giấu trong lòng bàn tay.

Ha ha ha ha... mang theo nước mắt, y lại cười nhạt, lại là một nữ nhân ngốc nghếch nữa.

“Nàng cho rằng, không có nàng thì sẽ vô dụng sao? Ngu xuẩn! Nếu Sở Cuồng vẫn cho rằng nàng còn nằm trong tay trẫm, thì hấn nhất định sẽ ngoan ngoãn cho mà xem!”

“Nàng yên tâm, trẫm nhất định sẽ để cho nàng biết, chọn cái chết, là ngu xuẩn cỡ nào!”

Nói xong, Nhiếp Lăng Phong quát: “Người đâu, giữ ở đây, ai cũng không được động vào người chết!”

Y không tin, tuyệt không tin Sở Cuồng sẽ không xuất hiện.

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

Giữa trưa.

Trên đài thi án chém ngang eo có rất nhiều người Hung Nô đứng xem.

Rất nhiều thứ đồ bắn thiu từ bốn phương tám hướng bay về phía nữ tử mập mạp bị trói hai tay ra sau ở trên đài.

“Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Đánh chết à lừa đảo này!”

“Phi! Chết là đáng đời!”

Có một vài kẻ nhất gan thì nấp ở xa, vừa nhìn vừa bàn luận về nữ tử này.

“Thật ra dám lừa đại vương với đại tướng quân vương, xem ra nữ nhân này cũng dạn gan đây.”

“Ngươi đừng có nói tốt cho Đại Sở! Nếu không phải người Đại Sở hại chết quận chúa của chúng ta, thì cần gì hoàng thượng phải mang binh gây chiến? Đứa con trai duy nhất của ta sao có thể bị lôi đi làm trắng đình chứ?”

“Cái bà già này, ta chỉ nói vậy thôi mà.”

Ánh mặt trời càng ngày càng chói mắt.

Người trên đài dường như không cựa quậy.

Hai tỷ nữ như hoa như ngọc bị một sợi dây thừng treo ngược lên trên cao.

Bỗng nhiên có người cao giọng hô ‘Hoàng thượng giá lâm’.

Mọi người đều rớt rít quỵ xuống đất. Có người hô hoàng thượng, có kẻ vẫn gọi đại vương như cũ.

Nhiếp Lăng Phong đi lên đài cao, ánh mắt quét về phía đám người.

Sau đó nói: “Trẫm đến để chủ trì thi hành án, nhưng mà, trẫm biết vẫn còn đồng bọn của nữ nhân này nấp trong mọi người. Ha ha, ngươi không cần phải trốn, dù ngươi có trốn ở chân trời góc bể này, chẳng lẽ ngươi thật sự buông tha cho nàng ta sao?”

Y đi tới chỗ Như Tâm Như Nguyệt đang bị treo ngược, chợt, kéo lấy một người, hắng giọng nói: “Ngươi nghe đây, bây giờ chỉ cần trẫm hơi dùng sức, Như Nguyệt sẽ rơi xuống, thịt nát xương tan.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Đại Pháo

Hiện trường cực kỳ an tĩnh, tất cả mọi người đều thấp giọng, sau đó quan sát người bên cạnh mình để phòng gian tế lên vào. Nhưng mà, bên cạnh họ đều là những người quen, cũng không hề có người như hoàng thượng nói. Như Nguyệt bị treo ngược, bây giờ nhìn thấy tính mạng của mình bị nắm chặt trong tay Nhiếp Lăng Phong, vô cùng tức giận, hăm hừ: “Đồ vô sỉ, dùng một nữ tử làm lợi thế, thì có bản lĩnh gì chứ?” Hiện nhiên Nhiếp Lăng Phong cũng không có phản ứng gì với lời nàng nói.

Y nói tiếp: “Ngươi hãy xem đây, đừng cho là ta đang nói đùa.” Nhiếp Lăng Phong nhú mày, hơi thả lỏng sợi dây thừng trong tay, sợi thừng trượt dần xuống.

Chợt, y đột nhiên buông tay!

Như Nguyệt cảm thấy đầu mình rơi nhanh xuống, nàng hoảng sợ, lớn tiếng kinh hô.

Á.....

Vào thời điểm khi Như Nguyệt nhìn thấy mình sắp nện xuống mặt đất, một người nam nhân lên tiếng: “Cần gì làm khó một nữ tử như vậy.” Hắn phi thân lên, bắt được sợi dây kia, kéo Như Nguyệt lên. Như Nguyệt sắc mặt trắng bệch nhìn nam nhân này, muốn gọi một tiếng hoàng, hoàng. hoàng thượng. nhưng nàng lại sống chết cắn đầu lưỡi, cuối cùng cũng không nói lời nào. Sở Cuồng cười trố mắt nhìn nàng xuống. Sau đó lại thả cả Như Tâm xuống, hai người chân mềm nhũn, tựa vào nhau thở dốc.

“Ha ha ha, ngươi cái người này, thật hạ tiện.” Sở Cuồng chống nạnh, nhìn Nhiếp Lăng Phong nói.

Theo như Nhiếp Lăng Phong, hắn xuất hiện, nhưng thật không ngờ là hắn dám nói y hạ tiện, hơn nữa ở giữa tình huống như vậy.

Người này, ít nhiều có chút kỳ lạ.

Y còn chưa kịp suy nghĩ, một Sở Cuồng khác lại chợt từ trên trời giáng xuống, ha ha cười lớn.

“Tiểu tử, tính toán của ngươi có lỗ hổng rồi!” Hắn đi tới bên thân thể tròn vo kia, mở trố cho nàng, “Ngươi thử nhìn xem, nàng là ai đây?”

Nói xong, đem thi thể kia trở lại, lột bỏ tấm mặt nạ mỏng trên mặt nàng ra.

Nhiếp Lăng Phong nhất thời bị một đám Sở Cuồng xuất hiện làm cho choáng váng.

Đang suy nghĩ, lại một Sở Cuồng khác đi ra từ đám người.

“Ha ha ha ha.” Hắn cười, nói: “Người ngươi muốn tìm là ta này. Ngươi hãy tìm đi, thử đuổi theo ta đi!” Nói xong, phóng một cây phi tiêu tới rồi bay ra ngoài, Nhiếp Lăng Phong nhanh tay lẹ mắt bắt được, liếc nhìn thôn phụ nằm dưới đất mới hiểu ra, nữ nhân này, không phải Thái Thái.

“Nữ nhân này, là người Hung Nô lão tử trộm từ bãi tha ma ra. Không nghĩ tới, ở đây lại nhiều kẻ mập như vậy đúng không?” Ha ha ha.

Gã Sở Cuồng này là giả.

Gã Sở Cuồng kia cũng không phải thật.

Trong nháy mắt, Nhiếp Lăng Phong hoàn toàn mất đi phương hướng.

Chợt, khói đen từ phía vương cung cuộn cuộn bốc lên, có người đang khua chiêng kêu: “Vương cung bị cháy! Lấy nước! Đi lấy nước! Mau dập lửa mau!” Mắt thấy, hai tiếng nổ ầm ầm, khiến từ vương cung cho đến các sập bán thức ăn đều nổ tung, hai tiếng nổ mạnh liên tiếp khiến Nhiếp Lăng Phong chấn động. Tựa như pháo, hai bên cửa hàng, một đường nổ tung về hướng này, ngói vụn tán loạn, bụi đất đầy trời, trời như bị sập tối lại.

Nhiếp Lăng Phong si ngốc đứng nhìn, bách tính hoảng sợ chạy tứ tán, tiếng gào khóc thảm thiết.

Có không ít kẻ chạy chậm, ngay lập tức bị nổ chết hoặc bị thương, bị phòng ốc sập đè lên, không thể động đậy.

Chuyện này xảy ra quá nhanh.

Đám thị vệ thấy hoàng thượng không cử động, không thể làm gì khác là đứng liều mạng bảo vệ an toàn của y.

Giữa những tiếng kêu thảm thiết, một cửa hàng ở ngay trước mặt Nhiếp Lăng Phong bỗng nổ tung, một viên ngói văng ra, mang theo lửa văng về phía đỉnh đầu y.

Nhiếp Lăng Phong thâm trầm đứng, dùng tay áo màu đỏ quét qua, viên ngói kia, vụt một tiếng lao về phía người già trang Sở Cuồng đang đứng xem kịch vui.

Hắn xoay người, tránh khỏi tập kích, ha ha cười nói: “Tên nhóc này, ngươi vẫn còn chờ con tin à? Ngươi còn có con tin nào để uy hiếp người ta đây?” Thanh âm người này chợt trở nên vô cùng quyến rũ, năng gở bỏ mặt nạ da người ra, đó là Đỗ Tự Nương.

Đỗ Tự Nương nói: “Ngươi có cảm thấy bụng không thoải mái không? Ha ha, ngươi hãy mau trở về biển lửa hoàng cung kia xem thử đi. Ăn phải thuốc của ta, mặc dù chỉ là cho thêm chút thuốc xổ vào trong thức ăn, nhưng cũng đủ khiến cho hoàng cung ngươi không được yên bình rồi!”

“Tự Nương, đừng nhắm vào y nữa!” Một người khác cũng giả tranh Sở Cuồng nói.

Đỗ Tự Nương vừa định hỏi y con gái mình ở nơi nào, ra sao rồi thì chợt Nhiếp Lăng Phong chợt như phát bệnh, điên cuồng hét lên một tiếng. Dưới chân hơi dùng sức, phi thân lên, bay về hướng về biển lửa hoàng cung.

“Tự Nương, hắn nổi giận rồi.”

“Ha ha, hết như phán đoán của chủ công chúng ta.”

Mấy người đó mang theo Như Tâm, Như Nguyệt rời đi, đám thị vệ bị chủ tử quăng lại không có ai mệnh lệnh cũng không biết làm gì mới phải.

Tự Nương quát: “Còn chưa cút, đánh chết các ngươi!”

Những người này dưới lệnh của chỉ huy, lập tức lùi về sau.

“Chúng ta đi!”

Bốn phương tám hướng vẫn còn rất nhiều Sở Cuồng tán loạn lao ra. Chia ra chạy về các phương hướng khác nhau.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Trong một sơn động tối tăm, ánh lửa bập bùng.

Trên đám lửa có mấy món ăn dân dã.

Thái Thái nắm một vốc muối rắc lên, sau đó đảo lên.

Bên ngoài có hai hán tử đi vào, cười nói: “Thơm quá, không nghĩ nơi hoang dã, lại có thức ăn thơm ngon như vậy.”

Thái Thái cười, lấy gà rừng xuống, đặt lên mấy tấm lá xem, dùng con dao xé ra.

Sáu người ở lại trông chừng tập trung lại.

Hai ba miếng, sạch sẽ con gà.

Mọi người cầm găm, cười nói: “Mỹ vị, ngon quá, đây mới là ăn chứ!”

Đang nói, Thái Thái thấy, có mấy người cười ngựa trở lại, trên đó là Như Tâm, Như Nguyệt.

Sở Cuồng tung người xuống ngựa, nói: “Không những kiếm được vài thớt ngựa Hung Nô tốt, lại còn mang về hai cô nương tốt nữa.”

Thấy Thái Thái, ánh mắt Như Tâm Như Nguyệt đỏ hoe, nhảy xuống ngựa xong, khắp khiêng đi tới, khóc nói: “Nương nương, nương nương.”

“Như Tâm! Như Nguyệt.” Thái Thái cũng khóc lên: “Như Tâm! Như Nguyệt.”

Ba người ôm nhau khóc rống.

Sở Cuồng cười cười, không để ý đến ba người, nói với Đỗ Tự Nương, Trương Dịch Dung, cùng với sáu bảy người khác: “Tất cả mọi người cực khổ rồi.”

“Không cực khổ, chúng ta đã sớm chờ đến ngày này. Vốn đã hận chết người Hung Nô, hận chết tên tạp chủng họ Nhiếp kia rồi.”

“Tạp chủng?”

“Ha ha, ngài không biết phải không, Nhiếp Lăng Phong kia, một nửa là dòng máu Đại Sở, một nửa là Hung Nô, là tạp chủng của Đại Sở và Hung Nô!”

Mọi người cười to.

“Đặc sắc nhất chính là màn nỏ kia! Hoàng thượng, ngài thật lợi hại nha, Bành Nhị ta cả đời kinh doanh pháo, còn chưa nghĩ tới việc, cho nỏ tung của hàng hai bên đường ở vương thành này đâu!”

“Lần sau, trăm mạng theo binh mã trở lại, rồi làm cho cả hoàng cung Hung Nô này, trở thành đèn trời luôn, thế nào?!”

“Ha ha ha, được, được lắm, nhìn xem Bành Nhị ta đây làm thế nào để cho hoàng cung Hung Nô thành gạch vụn đây!”

Tất cả mọi người cùng ngồi xuống uống rượu ăn đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 295: Tâm Tình Trong Động

Bánh Bao cảm thấy làm tổ trong vòng tay hắn rất là thoải mái, bèn dựa vào, sau đó ngã đầu vào hõm cổ hắn, dí dõm cười nói: “Động tác của chàng chậm hơn so với ta nghĩ nhiều, thì ra chàng cũng bình thường thôi.” Chớp mắt một cái: “Hơn nữa nếu như không phải có vận khí tốt, thì bây giờ ta đã bị Nhiếp Lăng Phong giết rồi, chàng nói cho ta biết, nếu như người chết trên đài là ta, chàng có chấp nhận thúc thủ chịu trời không?”

“Không biết.” Sở Cuồng cười một tiếng: “Trăm sẽ bỏ lại các nàng rồi trở về Đại Sở, nàng chết rồi, vừa hay trăm có cơ để đánh chiếm Hung Nô. Rồi trở thành bá chủ một cõi.”

“Chàng nói thật?”

Tự nhiên không phải là thật, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bánh Bao, Sở Cuồng sợ nàng tưởng thật, bèn cuống quýt hôn xuống môi nàng.

“Trăm đùa với nàng thôi, trăm sẽ không làm vậy.”

“Ta lại hy vọng lời chàng nói là thật.” Thái Thái vui đầu vào ngực hắn: “Nếu như lần này không phải ta còn có hài nhi trong bụng, thì ta đã sớm kết liễu mình rồi, ta không muốn trở thành gánh nặng cho chàng. Sở Cuồng, chàng phải đồng ý với ta.” Nàng nắm lấy tay hắn: “Nếu như có lần sau, chàng hãy nhớ, ngàn vạn lần không được trở lại cứu ta. Chàng phải thật nhẫn tâm tuyệt tình vào.”

Lòng Sở Cuồng căng lên, nói: “Nàng nói những nói cuội gì đó?”

“Chàng chỉ cần nhớ, điều tốt nhất với ta, chính là chàng phải quý trọng, bảo vệ bản thân mình. Mặc dù nói người ta gặp nhau là do duyên phận, nhưng số mạng của con người thủy chung vẫn có con đường riêng của mình. Mỗi người sinh ra thì cũng sẽ đến lúc chết đi. Cho nên, nếu như ta chết, chàng hãy sống, hơn nữa phải sống thật tốt, ta mới có thể an tâm nhắm mắt. Nếu chàng vì cứu ta, mạo hiểm, làm nên những chuyện mất lý trí. Ta sẽ không thể an tâm, ta chỉ muốn trở thành nữ nhân chàng yêu, chứ không muốn trở thành gánh nặng của chàng.” Nàng đang ân cần dạy bảo, muốn trượng phu của mình học cách buông tha mình. Trong lòng Sở Cuồng khó chịu, hần gằm nhẹ: “Bánh Bao thôi, nàng nói bậy gì đó, nàng không muốn ta cứu nàng, thật sự là ích kỷ, nàng chỉ cần ta sống, mà cho dù ta bình an vô sự, lại mang theo hoài niệm, tiếc nuối mà sống, chẳng lẽ nàng muốn ta phải thống khổ cả đời sao?” Hần hung hăng ấn một vết hằn trên trán nàng: “Chân trời góc bể, nàng phải sống bên cạnh ta. Nhưng mà, chớ cầu xin ta tại thời điểm nàng đang gặp nguy hiểm mà phải giữ vững lý trí, ta làm không được, sự lý trí ấy quá tàn nhẫn.”

Hần nhìn chằm chằm mặt nàng, sau đó ôm lấy: “Hiểu chưa, nàng nói phải lý trí, nhưng đối với ta mà nói, đó là sống không bằng chết, là tàn nhẫn!”

Bánh Bao cũng khóc nức lên, cả người phát run. Nước mắt giàn dụa.

Nàng nghẹn ngào nói: “Nhưng mà..... Sao có thể để chàng vì ta, lại gặp những chuyện bất lợi được, ta cũng sẽ rất đau rất đau. Ta đã từng hy vọng, chàng vĩnh viễn chưa từng gặp phải ta.”

Đôi tay ôm lấy hông hắn: “Sở Cuồng, ta không muốn gì cả, ta chỉ muốn chàng bình an.”

Lúc này trông nàng thật yếu ớt, Sở Cuồng không nói được chữ nào, chỉ ôm chặt lấy nàng.

“Đồ ngốc, nếu như mà ta không gánh vác hết thảy cho nàng, thì yêu nàng làm gì chứ.” Lại hôn lên gương mặt nàng.

“Chàng cũng là đồ ngốc, nếu như ta không hy sinh cho chàng, thì yêu chàng làm gì nữa.” Mắt nàng đỏ hoe liếc nhìn hắn lăm lăm, dứ dứ nắm đấm.

Sở Cuồng khẽ mỉm cười, không nói gì nữa, cũng không cần thiết phải nói gì nữa.

Chỉ hôn lên mái tóc nàng.

Bây giờ chẳng qua chỉ là bước đầu thoát khỏi nguy hiểm, từ nơi này, băng qua thảo nguyên Hung Nô, để tới biên cảnh Đại Sở xong mới được coi là thật sự an toàn.

Vùng núi có tên ‘Xuyên Sơn Giáp’ này là do Vương Tứ Nhi tìm được, cho nên vô cùng an toàn, Nhiếp Lăng Phong cũng tuyệt đối không thể tìm đến đây, vì vậy mọi người quyết định nghỉ ngơi ở đây để hồi sức.

Chờ bàn bạc xong xuôi làm thế nào để kín đáo rời đi mà không bị phát hiện, mới có thể hành động được.

Dù sao cũng đã lãng phí quá nhiều thời gian ở Hung Nô.

Cho nên Sở Cuồng cũng không nóng lòng nữa.

Hơn nữa sẵn tìm hiểu kết cấu nội bộ Hung Nô thấu đáo hơn, đây gọi là đồn cùi không uống công mài rìu.

Buổi tối, trong núi rất lạnh, sơn động này chia làm hai lớp trong và ngoài. Tất cả mọi người ở bên ngoài đốt lửa, trước đó còn cái trang xuống núi để mang chăn mền về nữa. Như Tâm bởi vì mệt mỏi nên đã ngủ trước. Còn Như Nguyệt ngồi nhìn mấy nam nhân đang đỏ xức xắc uống rượu. Một vài người khác đang nói chuyện với Đỗ Tụ Nương.

Sở Cuồng biết rõ mấy ngày nay Bánh Bao bị giày vò đến mệt mỏi, cho nên vẫn còn ở trong động với nàng, cửa động được che bởi một tấm chăn bông.

Bên trong động nghiêm nhiên trở thành một cái tổ nhỏ bé.

Thái Thái nằm trong chăn bông, Sở Cuồng ngồi bên cạnh nàng lặng lẽ hỏi: “Sao rồi, còn lạnh nữa không?” Trên thực tế trời không lạnh, nhưng bên trong sơn động so với bên ngoài xem như hai vùng trời khác biệt vậy. Thái Thái nhẹ nhàng nói: “Đến lúc trở về chàng đào cho ta một cái động như vậy, mùa hè ta chui vào ở hẳn trong đó luôn.” Nàng có thai, nên người dễ bị nóng, nhiệt độ bây giờ thật hợp ý nàng. Cả người thoải mái lại thanh tĩnh. Sở Cuồng lúc này mới nằm xuống bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Đột nhiên có một loại cảm giác khác thường ngo ngoe ** động. Tối qua sau khi cứu bánh Bao ra thì bận rộn sắp xếp mọi chuyện, cũng không có cơ hội gần gũi với nàng. Bây giờ nhìn nàng ngoan ngoãn vậy, trong lòng liền nổi lên ngứa ngáy.

“Bánh Bao, đã lâu lắm rồi vì phu không có âu yếm với nàng nha.”

“Chỗ là nào đây chứ.” Bánh Bao gọn gàng dứt khoát, một cái tát đẩy hắn ra.

Lật người sang bên kia.

Hắn chống tay lên, hôn lên tai nàng: “Bánh Bao, làm hoàng hậu của trẫm, thì phải có trách nhiệm thị tẩm với trẫm.”

“Tránh ra.” Người nào đó khua khua tay.

Sở Cuồng thổi một luồng hơi vào cổ nàng, nhỏ giọng nói: “Nàng có biết lúc ta thiếu chút nữa chết ở địa lao kia, điều ta lo lắng nhất là gì không?”

Nàng có chút tò mò, quay người lại, nhìn hắn.

Đột nhiên ánh mắt hắn lóe lên một tia nham hiểm, lật người kẹp lấy bụng nàng, tay ôm lấy bả vai nàng, gất gao hôn lên môi nàng.

“Um um.....”

Điều hắn lo lắng nhất, mình cứ cô độc chết đi rồi, thì không còn cơ hội được hôn sâu lên bờ môi người hắn yêu thương nữa, lỡ đâu sau khi chết cũng trở thành xương trắng như mấy kẻ kia, nàng nhận nhầm phu quân thì làm sao bây giờ?

Mà cho dù nàng đã chết rồi, hai người không thể chôn cùng một chỗ thì làm sao bây giờ?

“Sở Cuồng.....!” Sức hắn rất lớn, có điểm kích động, Thái Thái lo lắng một tay che bụng một tay ôm lấy hông hắn.

Sở Cuồng mắt không chế sức lực, quả nhiên thu lại một chút.

Hắn khó khăn thở một cái, cắn răng nhỏ giọng nói, “Đau, đau sao?”

Mặt Thái Thái đỏ bừng, đột nhiên một cảm giác thoải mái mãnh liệt thấm thấu vào trong xương.....

Kháng nghị lúc này, càng lúc càng trở nên mơ hồ, lơ đãng trở thành thanh âm rên rỉ.

Um um.....

Sở Cuồng cúi người, hai tay giữ nàng, bắt đầu dùng một loại lực đạo vừa cứng rắn vừa mềm mại tiến vào, xâm lược nàng.

Hắn mãnh liệt co rút, hơi thở trầm thấp, cơ bắp vì thoải mái mà trở nên run rẩy.

A.....

Vào một khắc đó, Sở Cuồng cảm giác đầu óc trở nên trống rỗng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 296: Xu Thế Phòng Ngự

Trong đại điện u tối, một ánh đèn cũng không có, chỉ dựa vào ánh trăng cũng không đủ để chiếu rõ ràng gương mặt y.

Y đã nhốt mình trong đại điện tĩnh mịch này một ngày một đêm rồi, không ăn, không uống, không nói, không giận, cũng không cười.

Tựa như một khúc gỗ.

Trong đầu chỉ hiện lên một câu hỏi, tại sao.

Y đang lặp đi lặp lại tự hỏi mình một vấn đề ‘tại sao, tại sao tại sao.....’ tất cả mọi việc giống như nằm mơ, một cơn ác mộng cực dài.

Từ ngoài cửa có một người đi vào y cũng không hay biết, đó là một mỹ nhân áo đỏ dung mạo rất dịu ngoan, trên sắc đỏ y phục là hình chim phượng bay lượn. Nhưng không biết có phải vì diện mạo nữ tử quá dịu dàng hay không, lại khiến cho con phượng hoàng trên y phục cũng trở nên mềm mại. Trong tay nàng nâng một chiếc đèn, trong bóng tối u ám, thân ảnh nàng trở nên cô độc, từ từ đi về phía nam nhân đang ngồi trong bóng tối.

Nàng thật sự lo lắng, lúc này mình tới có khiến y ghét mình hay không. Nhưng mà, nhìn thấy bộ dạng y như vậy, nàng thật sự không yên lòng.

Từ lúc nàng biết nam nhân này đến nay, cũng chưa từng thấy qua bộ dạng này của y.

Hoặc có lẽ nguyên nhân là vì đã quá lâu rồi mình không nói chuyện với y, cho nên lúc thấy liền có chút ngại ngùng, mặt đỏ bừng, nàng cúi đầu, lấy hết dũng khí gọi: “Đại vương..... à không, hoàng thượng.....”

Nhiếp Lăng Phong không động đây, nàng ngẩng người một lát, lại lấy hết can đảm kêu một tiếng: “Hoàng thượng.....”

“Sao vậy?” Nhiếp Lăng Phong chậm rãi ngẩng đầu lên, hơi cau mày nhìn nữ nhân mà mình chưa từng để trong lòng này: “Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không phải vậy hoàng thượng, nô tỳ thấy đã một ngày một đêm hoàng thượng chưa ăn gì cả, cho nên mang một chút đồ ăn đến cho hoàng thượng.” Nàng nâng cái hộp đựng đồ ăn lên.

Nhiếp Lăng Phong lãnh đạm nói: “Ta không đói bụng, hoàng hậu không cần quan tâm, sắc trời không còn sớm, hoàng hậu nên sớm đi nghỉ ngơi chút đi.”

Hiển nhiên là hoàng hậu bị thái độ của y khiến cho không biết phải làm sao, nàng cũng biết làm như vậy không nhất định làm chiếm được niềm vui của y, thậm chí là còn khiến y chán ghét mình hơn, nhưng mà nàng lo lắng.

Hoàng hậu đi tới trước mặt cái bàn, lấy một cây nến khác đốt lên, chiếu sáng nguyên cả cái bàn, lấy thức ăn trong hộp xếp ra. Quay đầu lại nhìn thấy Nhiếp Lăng Phong đang mắt lạnh nhìn nhất cử nhất động của mình, chợt cảm thấy sợ hãi. Đẩy cái nắp hộp trống không lại, cầm đèn lên, nàng cúi người chào: “Nô tỳ cáo lui, nếu như hoàng thượng đói bụng, nhớ ăn một chút.” Giọng nói của nàng rất nhỏ, nói xong, yên lặng xoay người, định rời đi.

“Hoàng hậu cùng trẫm ăn đi.” Nhiếp Lăng Phong đứng lên, đi tới trước mặt bàn kéo một cái ghế ra ngồi xuống, thấy trên đó là các loại bánh ngọt Giang Nam Đại Sở.

“Hoàng hậu học làm thức ăn Đại Sở lúc nào vậy?”

“Vào năm đó, nô tỳ mới vào cung, là ngày khi chúng ta thành thân, dường như hoàng thượng đói bụng, cho nên liếc nhìn đĩa bánh ngọt trên bàn, nhưng tựa hồ hoàng thượng rất không thích bánh ngọt của Hung Nô cùng với mấy món đồ dầu mỡ kia. Cho nên rõ ràng là hoàng thượng rất đói bụng, nhưng vẫn không ăn một miếng. Ngày hôm sau, nô tỳ đi ngự thiện phòng hỏi thăm, bọn họ nói, hoàng thượng từ nhỏ lớn lên ở Đại Sở, thích khẩu vị của Đại Sở, cho nên nô tỳ, tốn rất nhiều thời gian, đặc biệt.”

“Đặc biệt học, để có thể chiếm được niềm vui của trẫm ư?”

“Không, không phải, chẳng qua là nô tỳ hy vọng, nếu như lúc hoàng thượng đến tẩm cung của nô tỳ, nô tỳ sẽ tự mình làm mấy món thức ăn, nếu hoàng thượng đói bụng, hoàng thượng có thể lót dạ, hy vọng người có thể vui vẻ một chút.”

Nàng cúi thấp đầu.

“Chỉ là muốn trẫm vui vẻ một chút thôi sao?” Không nghĩ tới thiên hạ này vẫn còn có người hy vọng mình mở lòng như vậy. Y sâu kín hỏi: “Làm sao nàng biết trẫm không vui?”

“Nô tỳ cũng không biết tại sao, chỉ là có cảm giác như vậy. hoàng thượng, nô tỳ không hề nghĩ gì nhiều cả.” Nàng thật sự là vô cùng sợ hãi y.

Chỉ có vậy thôi cũng đã phát run rồi.

Nhiếp Lăng Phong cau mày, không hỏi nữa, cầm đũa lên gấp một viên bánh ngải cứu [1]. Cắn một miếng, mùi thơm ngát quán quanh đầu lưỡi. Bánh ngải cứu viên, mẫu thân nói, trẻ con ăn bánh này vào ngày nắng nóng, thì sẽ không bị cảm nắng. Bất tri bất giác, y ăn hết, không dư lại một chút nào. Ăn xong lấy khăn tay lau miệng, nói: “Không tệ, mùi vị hoàng hậu làm, khiến trẫm rất hài lòng.”

Hoàng hậu khẽ mỉm cười, đứng một chỗ như mỹ nhân đầu gối. Đêm nay, Nhiếp Lăng Phong lại chủ động bảo nàng ở lại thị tẩm, hoàng hậu nhất thời hoảng hốt, tay chân run rẩy, lại càng không nghĩ tới, Nhiếp Lăng Phong lại rất nhẹ nhàng, săn sóc. Sáng hôm sau, hoàng hậu sợ hãi nhìn Nhiếp Lăng Phong được thị nữ hầu hạ mặc quần áo, sau đó khẽ buông một ánh mắt nhìn mình, nàng liền nắc cở đỏ bừng cả mặt. Nhiếp Lăng Phong khẽ mỉm cười, nói: “Hoàng hậu ngủ tiếp một lát đi, không cần phải bối rối.” Nói xong, đi ra ngoài, hoàng hậu si ngốc nhìn, y thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại một lần.

Hoàng hậu nhẹ nhàng thở dài, như vậy là được rồi, nàng rất thỏa mãn rất thỏa mãn.

Nhiếp Lăng Phong hạ lệnh truy nã trong cả nước, vương thành tổn thất nghiêm trọng, Nhiếp Lăng Phong để binh ổn lòng dân, liền giúp các cửa hàng lương thực sửa chữa cửa hàng. Những cửa hàng khác cũng do triều đình bỏ tiền tu sửa. Sau vụ nổ y đi kiểm tra, phát hiện, thì ra đó là do hai sợi pháo dài, giống như pháo đốt bình thường làm nổ tung một chuỗi các cửa hàng. Thật giỏi đó, y hận đến ngứa răng ngứa lợi.

“Hoàng thượng, vậy chúng ta có thực hiện kế hoạch đánh dẹp Đại Sở không đây?”

Đại tướng quân vương có chút bất mãn nhìn hoàng thượng ra sức tu sửa vương thành, chẳng lẽ vương thành để từ từ hủy sửa không được sao? Thật là đáng giận.

“Vương gian, nếu như vương gia có lòng tin san bằng kinh thành Đại Sở, vậy chúng ta không cần nghỉ ngơi đợi tu sửa vương thành xong nữa, trực tiếp đem binh đến Đại Sở, thế nào?”

“Được lắm!” Ông ta nói.

Nhiếp Lăng Phong cười một tiếng: “Vậy cũng được, trẫm hoàn toàn dựa vào đại tướng quân vương rồi, người có thể yên tâm, trận đánh này, là chuyện trẫm tất phải thực hiện.”

Y dứt lời, liếc mắt nhìn về phía Quan Bộ Phi đặc biệt đến vì phụ vương mình: “Diệp Hạ Thái, người trở về lúc nào?”

“Thần vừa mới trở lại.”

Nhưng mà dù Nhiếp Lăng Phong tràn đầy hoài nghi, cũng không tiện hỏi, chẳng qua chỉ cười khê: “Lần này chẳng những phải dựa vào đại tướng quân vương, tiểu tướng quân vương, người cũng phải vì trăm mà kiến công lập nghiệp, biết không?”

“Vâng.”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Nơi hoang dã.

Thái Thái đang vẽ trên một tờ giấy. Nàng định thiết kế một chiến xa đơn giản. Bên ngoài xe ngựa bọc đinh tán, có thể phòng ngừa tập kích bằng tên, hơn nữa trên cửa sổ khắc một cái rãnh sâu, sau đó gắn cung nỏ vào cái khe đó. Chỉ cần có người ngồi ở trong, tên có thể được bắn ra bốn phương tám hướng để tự bảo vệ an toàn cho mình. Trên con ngựa cũng mang áo mũ giáp đóng đinh tán kiên cố.

Bên ngoài, có mấy người đang đứng, bao gồm thợ mộc, thợ rèn, còn có cả người chế tạo vũ khí, tất cả đều là những người tài giỏi cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 297: Đại Tiệc Dân Dã

Mọi người nhìn bản vẽ, cảm thấy rất khả thi, nếu như hai bên có truy binh, từ khoảng cách xa vẫn có thể bỏ rơi chúng, không cần phải ra khỏi xe ngựa. Nếu có người tới gần, lập tức phóng đinh tán, lúc này nó sẽ trở thành những trường kiếm sắc bén, đâm thủng bụng kẻ đó. Ha ha, rất tốt. Thợ rèn kia bảo: “Ta thấy, có thể chế tạo thêm loại bánh răng, với kết cấu răng cưa sắc bén, nếu có kẻ tới gần, liền phóng nó ra ngoài, sẽ tước được đầu đối phương một cách dễ dàng.”

Sở Cuồng cải trang thành một nông phu, khoảng trưa thì trở lại, trong tay cầm mấy hũ rượu ngon.

“Bệ hạ, có tin tức gì không ạ?”

“Có, Hung Nô muốn xuất binh đánh Đại Sở.”

Hắn liếc mắt nhìn chiến xa kia, cười nói: “Nếu có thể thì chế tạo nhiều một chút, tương lai trăm vạn ra chiến trường đối phó với Hung Nô.”

Thái Thái nói: “Trong xe có thể sắp thêm tám khẩu súng, giả đề súng có thể hóa trang thành những cái khe, mặt ngoài xe được đính sắt lá. Tầm bắn của súng rất xa, tới một, bắn một, ta chỉ bên trái, nó tuyệt không đi bên phải.” Thợ rèn kia kinh ngạc: “Súng? Đã sớm nghe nói đến nó, nhưng tới tận giờ vẫn chưa được nhìn thấy.” Tạm thời Sở Cuồng không mang theo trên người, lúc trước công sứ Pháp tặng tổng cộng hai khẩu bằng vàng, mười chín khẩu bằng bạc. Sở Cuồng nhìn thợ rèn: “Lúc về trăm đưa cho người một khẩu, người nghiên cứu sao thì nghiên cứu, nhưng mà, người chắc là có thể bắt chước giống nó như đúc không?” Thợ rèn kia vỗ ngực: “Bệ hạ, nếu để ta xem thử một lần, sau này, ta sẽ để cho quân đội của bệ hạ, người nào cũng có một khẩu mà chơi.”

Ha ha, Sở Cuồng cười nói: “Rất tốt!” Hắn ôm cổ Bánh Bao, hôn lên trán nàng một cái. Thái Thái đỏ mặt, trước nhiều người như vậy, nam nhân này thật kỳ cục mà. Sau đó hắn vỗ nhẹ vai nàng: “Thấy ta mang rượu ngon về chiều đãi các huynh đệ kỳ nhân, nàng còn không chịu theo mấy nha đầu kia đi nấu cơm hả?” Thái Thái cũng không muốn làm mất thể diện hắn trước mặt mọi người, ôn hòa cười rồi đi, dẫn mấy nha đầu tạm thời xây một cái bếp ở giữa núi rừng. Đồ Tự Nương am hiểu độc **, trong núi loại nấm nào có độc, loại nào không độc, bà vừa nhìn là đã nhận ra được, thành ra lúc sáng mang theo mấy người bây giờ chỉ đành ngồi chơi xơi nước.

Lúc trở về, ôm theo rất nhiều thứ, đào được nhân sâm, lại hái cả nấm trúc. Bà không biết xuống bếp, không nghĩ đến hoàng hậu nương nương lại biết nấu cơm, lại còn là một tay cao thủ, trong lòng bội phục, cầm đồ giao cho Như Tâm, cười nói: “Người xem, bây giờ đã đủ ăn chưa?” Thái Thái nhìn, hi ha cười: “Vậy là đủ rồi, nhiều quá sẽ dư mất.” Nàng nhìn lướt qua đám gà rừng, hươu núi. Bảo Như Nguyệt: “Như Nguyệt, bản cung lệnh cho em phải vật lông gà, lột da hươu ra.”

“Em không phải là muốn làm, nhưng mà em không làm thì cũng không được đúng không?” Nàng ngồi chồm hổm xuống, dùng dao nhỏ cắt một miếng lớn trên đùi hươu, xong lại bắt đầu nhổ lông gà.

Mấy hán tử cười ha ha, nói: “Tiểu cô nương thường sợ máu me, để chúng ta đi.” Lúc này Như Nguyệt mới được giải phóng, nàng vội vã rửa tay sạch sẽ, trở lại làm mấy việc vặt. Không lâu sau, mấy người đem con hươu đã được rửa sạch sẽ mang về, Thái Thái dùng dao, cắt những phần non mềm nhất của nó xuống, cắm vào cây trường thương bằng thiết, đặt trên lửa, vài muối ăn, các loại gia vị lên, không lâu sau, mùi thơm nức mũi bay ra.

Mấy người nhiều lần tới xem, không biết thế nào, hôm nay lại đặc biệt thơm, trong khi bề ngoài lại không khác hôm trước là mấy.

Phần thịt non trên đùi con hươu con, được cắt thành từng cục, cho vào hầm với gà rừng. Các loại nấm rừng được cắt nhỏ bỏ vào nồi, cây nhân sâm kia cũng được ném vào luôn.

Mùi vị này, ha ha ha, quả nhiên là muốn lấy mạng người ta mà.

Một người uống một hớp rượu nói: “Chắc là truy binh sẽ không bị mấy mùi thơm này kéo tới đâu nhì, ngộ nhờ bị bọn chúng bắt đi là chuyện nhỏ, những món mỹ vị như vậy không công dâng cho chúng, mới là chuyện khiến người ta điên đầu!”

Một nồi thức ăn dân dã nóng hầm hập, được dùng muỗng lớn múc ra cho vào chén của từng người.

Rất nhiều người hào hứng hô lên.

“Thật là ngon, ta không nỡ ăn hết đó.”

“Một nồi to chừng này, mọi người còn sợ cái gì, thịt còn nhiều, nấm cũng còn rất nhiều lắm.” Thái Thái ngồi trên một tảng đá lớn quay thịt nướng. Như Nguyệt gấp thứ được gói bằng lá chuối đã cháy đen từ trong đồng lửa ra. Đưa cho mỗi người một gói, mọi người mở ra, thì ra đó là thịt hươu và nấm trúc. Trong thịt hươu có nhét nấm trúc, bây giờ vẫn còn hơi dầu mỡ bốc lên nghi ngút.

Thịt nướng rất ngon, thì ra thịt thơm như vậy, là do trong miếng thịt hươu được nhồi thêm các loại nấm.

Thái Thái lạnh chân lẹ tay, cùng mọi người ngồi vòng quanh, không để ý đến hình tượng, dùng tay bốc ăn.

Chỉ có một người làm ở phòng thu chi và người đọc sách, là lịch sự cầm chén.

Sở Cuồng ăn vài miếng, sau đó an vị một bên uống rượu, thấy Thái Thái dường như có vẻ mệt mỏi đến không muốn động đậy. Hắn dịch tới, dùng tay xoa bóp vai cho nàng: “Nương tử tốt của ta, khiến nàng vất vả rồi.”

“Ừ, mệt vô cùng.” Nhìn hắn hình như đã ăn no, nàng kinh ngạc: “Sao chàng không ăn nhiều thêm một chút?” Sở Cuồng cười: “Ta ăn không vô.” Cũng phải, món nào cũng là thịt, những người này lại thật thích ăn thịt, dường như bọn họ chỉ cần có rượu uống có thịt hân, thì sẽ không phiền não nữa. Sở Cuồng cùng một cái chén nhỏ múc cho nàng một chén canh: “Ta biết nàng cũng ăn không vô, nhưng món này rất bổ, ăn một chút đi.” Thái Thái gật đầu, cúi đầu xuống từ từ uống. Lại thấy Như Tâm Như Nguyệt cùng Đỗ Tự Nương đứng sau một tảng đá chia nhau một miếng thịt hươu nhồi nấm trúc. Mấy người các nàng lặng lẽ nói cười, ăn cũng ngon miệng vô cùng.

Thái Thái uống xong chén canh, dựa vào bên cạnh Sở Cuồng nghỉ ngơi, Sở Cuồng bèn dùng quạt lá ba tiêu quạt cho nàng.

“Chàng phải nhanh chóng dẫn ta hồi cung thôi, bây giờ bụng ta vừa kèn cang vừa nặng nề. Hình như ta cũng gầy đi rất nhiều, cũng không phải là vất vả gì, nhưng lặn lội nhiều như vậy, thật đúng là có chút mệt mỏi.”

“Yên tâm đi, rất nhanh sẽ về đến nơi, nếu không trở về, chỉ sợ Đại Sở bên kia sẽ xảy ra bất trắc.”

“Ừ.” Nàng gật đầu một cái. Chợt một người nhảy đến trước mặt nàng, đó là người thợ rèn kia: “Hoàng hậu bệ hạ, người có thể dạy cho mấy kẻ thô lỗ chúng tôi thủ nghệ này được không, nếu có thể học được cách nướng thịt này, cả đời đều được hưởng thụ rồi.”

“Không dạy.” Thái Thái lại trả lời ngoài sức dự đoán của mọi người, người thợ rèn kia bắt đầu nài nỉ: “Hoàng hậu nương nương đừng tuyệt tình vậy mà.”

“Đây là ta bá sư học nghệ, tâm tâm khổ khổ học thành, giả dụ tay nghề rèn rất của người, người có không không đi dạy cho kẻ khác không?”

“Sẽ không.” Thợ rèn này cũng rất thành thật.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Chia Ra Hai Đường

“Đúng vậy đó, như người thì người cũng sẽ không, cho nên, người cần phải dạy lại cho ta một chút gì đó mới phải chứ.”

“Nương nương, người là thân thể ngàn vàng, ta chỉ có một tay nghề rèn sắt, có thể dạy được gì cho người chứ?”

“Vậy người hãy nói cho ta biết bí mật chế tạo huyền thiết của người đi.” Nàng cười một tiếng: “Người nói, thì ta sẽ mang bí kíp nấu ăn của ta ra, chọn những bí kíp hay nhất dạy cho người.” Thái Thái làm vậy là cũng vì Sở Cuồng và Đại Sở mà suy nghĩ, thật ra Đại Sở có được những người tài giỏi như

vậy là rất may rồi, nhưng chỉ sợ con người đều có những lúc không thể ngờ tới mà thôi, chuyện quan trọng như huyền thiết, nhất định phải nắm chắc trong tay mình mới an tâm, dù nàng không tự tay làm, thì cũng phải biết rõ về nó.

Sở Cuồng vốn ngồi một bên, chợt đứng dậy cười nói: “Trẫm sang bên kia một lát.” Gần vừa nghe liền hiểu được ý tứ của Bánh Bao, nàng là đang giúp hần mọi ra bí mật về huyền thiết kia, nếu như thành công, tuyệt đối là một chuyện tốt lợi dân lợi nước. Hơn nữa, nếu bí mật này bị nắm giữ trong tay kẻ khác hần xác thực cũng không yên lòng.

Hần vẫn nên tránh ra, nếu hần ở đó, dễ dàng khiến người ta hoài nghi phu thê bọn hần thông đồng trước với nhau. Bây giờ người có đầu óc cũng rất nhiều, nhất là các hần tử đã dốc sức vì hần này.

Sở Cuồng cắt một miếng thịt nướng, ngồi trên tảng đá lớn, cạnh dòng suối nước chảy róc rách, trò chuyện câu được câu chăng với mọi người. Nói về chuyện lúc bọn họ bị Nhiếp Lăng Phong bắt về. Thậm chí có người còn bị bắt từ lúc phụ vương của Nhiếp Lăng Phong còn tại vị, tức là đã bảy tám năm. Bảy tám năm không được thấy ánh sáng, bây giờ đột ngột ra sáng, ánh mắt vẫn còn chưa thích ứng lắm. Sở Cuồng tuyệt đối không dám kể đến việc mình cũng có một nơi như vậy ở kinh thành. Nhưng mà hần khác Nhiếp Lăng Phong, không nhốt người tốt, mà chỉ là những kẻ gian tế hoặc là nhân tài nhưng không thể dùng, mới được đến địa lao để hưởng phúc.

Trong tay Thái Thái cầm một cây gậy nhỏ, gõ hai cái lên tảng đá, tỏ vẻ không nghe thấy lời nài nỉ của tên thợ rèn kia, bắt cận nhân tình[1], tuyệt không thoái nhượng.

[1]: không hợp tình hợp lý, không hợp tình người.

“Ngươi cái tiểu nha đầu này.”

“Ta mới không phải là tiểu nha đầu, ta đã là mẹ người ta rồi, rốt cục ngươi có nói hay không, không nói, chúng ta coi như xong, ta tuyệt đối sẽ không khó dễ ngươi, chẳng qua là, ta nấu cái gì thì ngươi ăn cái đó đi, từng ngó nghiêng đến bí kíp của ta nữa.”

Hần nghĩ nghĩ rồi nói: “Vậy ta với ngươi thương nghị một chút, ta chỉ nói cho ngươi biết giai đoạn giữa của cách chế tạo, vậy là được rồi.”

“Chỉ có một giai đoạn, thì làm gì luyện ra huyền thiết, ta cần làm gì chứ?”

“Được rồi, chúng ta không cần nói nữa, ta không hỏi ngươi mà ngươi cũng đừng hỏi đến ta.”

Thái Thái cúi đầu nghĩ, nàng có thể dùng nhiều cách khác nhau để khiến hần đem toàn bộ cách chế tạo nói ra, bèn cười nói: “Được rồi, ngươi nói cho ta biết đi, cách đó là thế nào?”

Vì vậy người thợ rèn sắt tiến lên, thì thầm vài câu bên tai Thái Thái, Thái Thái sừng sốt. Nghe xong liền lặng lẽ ghi nhớ, cười nói, ngươi chờ, chờ khi ta trở về viết phương thức nướng thịt bí truyền kia ra cho.

Sở Cuồng thấy bên cạnh Thái Thái không còn ai, mới đi tới, hỏi: “Thành công không?”

Nàng lắc đầu, cười một tiếng: “Tên thợ rèn này cũng đủ thông minh, hần mở phương thuốc ra, lại chỉ bán cho chúng ta có một phần, có lẽ chúng ta vĩnh viễn cũng không thể tập hợp đủ.”

“Không vội.” Sở Cuồng hôn lên trán ái thê một cái.

Mọi người quyết định băng đèo vượt suối, từ đường núi đi đến biên cảnh Đại Sở và Hung Nô, như vậy sẽ an toàn hơn. Nhưng bây giờ tình trạng của Thái Thái mà treo núi chỉ sợ sẽ xuất hiện biến cố. Sở Cuồng nhớ tới ước định với Quan Bộ Phi khi cứu Thái Thái ra vào đêm đó, một khi hần cần thì y sẽ vờn tay giúp đỡ, ít nhất cũng sẽ đưa Bánh Bao an toàn ra ngoài. Sở Cuồng nhìn Thái Thái bây giờ, trong lòng nghĩ nếu giao nàng cho Quan Bộ Phi, Quan Bộ Phi sẽ nghĩ thế nào đây?

Hần nhìn Bánh Bao đã chuẩn bị tốt để cùng hần treo đèo lội suối, biểu tình kiên nghị, đôi môi khẽ động, nói: “Thái Thái, ta từng giao hẹn với Quan Bộ Phi, nếu như con đường này quá gian nan, ta có thể giao nàng cho hần, hần nhất định sẽ phụ trách đưa nàng an toàn ra khỏi quốc thổ Hung Nô.” Tay hần nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, thấy nàng sững người nhìn mình: “Chàng lại cùng Quan Bộ Phi giao hẹn?”

Hần gật đầu: “Hơn nữa ta tin hần nói được sẽ làm được.”

Tất cả mọi người chờ ở một bên, thì ra Sở Cuồng đã sớm nói qua, con đường này thật sự nguy hiểm, thì chính hần sẽ cùng hai vị dũng sĩ nữa cùng bảo vệ Thái Thái đến tập hợp với Quan Bộ Phi.

Sở Cuồng đã từng nghĩ tới, nếu như Quan Bộ Phi thay đổi ý định hoặc là bị Nhiếp Lăng Phong giám thị, chuyến đi này sẽ trở nên hết sức nguy hiểm.

Nhưng mà, lúc sắp chính thức lên đường, đối mặt với địa thế gian nguy này.

“Ta liền lựa chọn tín nhiệm Quan Bộ Phi một lần nữa.”

Đúng lúc có không ít binh lính Hung Nô đi xung quanh thu mua gỗ để chế tạo chiến xa, đám người Sở Cuồng liền cải trang thành dân thường Hung Nô, Thái Thái được gắn thêm túm râu, hoàn toàn thay đổi. Một nhóm người khênh cây gỗ to vào thành, đây là cách có thể che giấu tai mắt người rất tốt. Sở Cuồng lưu lại ký hiệu trước phủ đại tướng quân vương, quả nhiên, buổi trưa ngày kế, Quan Bộ Phi đã tới trước quán rượu này uống rượu. Hần không

chọn buổi tối, đó là bởi vì phủ tướng quân vương khắp nơi đều có tai mắt, nếu như quang minh chính đại đi, ngược lại sẽ khiến những kẻ này dễ dàng buông lỏng cảnh giác hơn.

Trước cửa có người bán gỗ, Quan Bộ Phi nhíu mắt, hỏi: “Gỗ này bao nhiêu tiền một khối?”

“Đây là loại gỗ cực tốt trong núi, có thể dùng để làm cầu, làm bánh xe, ta nói không ngoa đâu.”

Quan Bộ Phi cười cười: “Được, theo ta trở về, thuận tiện đưa vào trong phủ giúp ta.”

“Người còn chưa bàn giá cả!”

“Khụ khụ, người kẻ ngu xuẩn này, nhìn cách ăn mặc của vị gia này, chắc hẳn là đại phú đại quý rồi.”

Mấy người không nói nữa, một đường đi theo hắn, thẳng tới trước cửa phủ tướng quân vương.”

“Ta nói đúng rồi mà, đó là người của vương phủ.” Một người trong đó kêu lên.

Đại môn được mở ra, Quan Bộ Phi tùy ý phân phó: “Cho bọn họ thêm chút bạc, để bọn họ uống nước.”

Sau đó hắn tự nhiên tiến vào.

Những người này chỉ có thể nán lại trong nháy mắt, rồi cùng đi ra, cười nói: “Bạc cũng không ít, không ngờ người này lại là một vương gia đấy.”

Trong phòng Quan Bộ Phi, Đại Hồ Từ[2] ngồi trên ghế than thở: “Quan đại ca, nếu cha người phát hiện ta ở chỗ này, có khi nào sẽ giết chết ta không?”

[2]: Thái Thái được gắn thêm bộ râu quai nón trên mặt nên được gọi là Đại Hồ Từ.

“Yên tâm, ta chỉ là đứng lúc trở về, cha ta vẫn còn ở tiền tuyến, nếu bây giờ các nàng không đến tìm ta, có lẽ, nàng sẽ không thấy ta ở đây đâu.” Hắn cũng nhấp chén trà, nói với Bánh Bao: “Uống đi, sau đó ta dẫn nàng đi thay đổi quần áo.” Hắn nói xong, liền đi ra gian phòng nhỏ bên ngoài, hắn vẫn chưa yên tâm, đi ra bên ngoài hô: “Toàn bộ gỗ phải cưa thành từng đoạn, để sau này làm bánh xe.” Nghe tiếng người bên ngoài đáp, hắn mới xoay người trở vào, ngồi uống trà tổng gian phòng nhỏ.

Một lát sau, Thái Thái hoàn toàn ăn mặc thành một nữ tử Hung Nô, trên đầu còn trùm thêm một cái khăn trùm đầu của nữ tử Hung Nô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 299: Đưa Qua Cửa ải

“Đêm nay ta sẽ đưa nàng qua cửa ải, có lẽ trên đường sẽ xóc nảy một chút, nhưng so với việc vượt núi băng đèo của đám người Sở Cuồng, thật sự tốt hơn nhiều.”

“Quan đại ca, vì sao người phải giúp chúng ta, chẳng lẽ người không biết, bắt chúng ta rồi đánh chiếm luôn Đại Sở, như vậy không phải là đã lập được công to rồi sao?”

“Ta biết, nhưng thân là tướng lĩnh, thì nên ở chiến trường mà chiến đấu, nếu dùng nữ nhân và trẻ con làm lợi thế, thì thật hèn hạ, về phần Sở Cuồng, ta chỉ muốn thả hắn trở về, để thử xem khả năng lãnh đạo giang sơn của hắn mạnh hơn, hay là khả năng trấn giữ quân đội của ta mạnh hơn.”

Thái Thái lại nghĩ, có lẽ, hắn vẫn còn che chở mình. Vô luận như thế nào, nếu thật như vậy, Quan Bộ Phi người bằng hữu này, quen nhau cũng không phải là không công.

Lập trường hai người bất đồng, nhưng, Quan Bộ Phi vẫn được xem như một anh hùng thật sự.

Ánh mắt sâu thẳm của Quan Bộ Phi nhìn nàng một cái, chớp chớp mắt, đưa tay ra vỗ vỗ lên mũ nàng: “Đội kiếp sau, ta sẽ nhanh chân hơn một chút.”

Lời của hắn khiến Bánh Bao sững sốt, sau đó lại nhíu mày. Ngón tay hắn di xuống, vuốt vuốt chân mày nàng: “Nàng muốn làm một bà cụ non sao?”

Sau đó lại thay đổi thái độ, bướng bỉnh gõ lên ót nàng: “Kiếp này ta làm ca ca nàng, nàng sẽ không ghét bỏ ta là người Hung Nô chứ?”

“Sẽ không đâu.” Cặp mắt Bánh Bao ướt ướt. Nhìn hắn.

“Nếu có một ngày ta muốn giết trượng phu của nàng, ta chỉ hy vọng nàng đừng hận ta, đây là số mệnh của ta, giết người cũng không phải ý muốn của ta, huống chi rất có thể ta sẽ chết trong tay trượng phu nàng nữa.”

Nàng lắc đầu: “Sẽ không, hai người các ngươi, là người mà trừ cha mẹ ta ra, một là trượng công ta yêu thương nhất, một là đại ca ta thích nhất, hai người các ngươi, tuyệt đối sẽ không chết, lại càng không thể tự giết lẫn nhau được.”

Quan Bộ Phi nghe thấy hai chữ thích nhất, trong lòng đã thỏa mãn, ít nhất, nàng nguyện ý dành cho hắn một góc nhỏ.

“Nhị muội, muội nhớ, nếu đại ca có lựa chọn khác, thì cũng không đành lòng tổn thương muội dù chỉ là một chút.”

Nước mắt Bánh Bao chảy xuống, nói: “Nếu Sở Cuồng chết, chết ở trên chiến trường, ta tuyệt đối sẽ không oán hận bất cứ kẻ nào, vì đây chính là số mệnh của mọi người chúng ta. Nhưng mà, ta sẽ theo chàng ấy, để trên đường xuống hoàng tuyền chàng ấy không phải cô độc một mình, người có thể an tâm, ta vẫn sẽ xem người như đại ca mà đối đãi.”

“.....” Bà vai Quan Bộ Phi run rẩy, rất nhanh hắn lại khôi phục về bình tĩnh, hắn biết nàng sẽ không nói dối.

Trong lòng nghĩ, nàng đang bức hắn đây mà. Khó sở cười một tiếng, tự biết mình đã nghĩ quá xa, hắn nói: “Trước khi cứu nàng thoát hiểm, sao nàng lại suy nghĩ đến chuyện sẽ cùng chết với Sở Cuồng chứ, nàng có thể làm chẳng qua là nên nghĩ trong lòng thôi, đừng nói ra ngoài.” Hắn cười cười, nhìn hài nhi trong bụng nàng: “Nàng nói xem, nếu có một ngày, hài tử trong bụng nàng ra đời, nó sẽ gọi ta là đại bá sao?”

Bánh Bao nhẹ nhàng gạt đầu. Quan Bộ Phi một tay ôm nàng vào lòng, tâm đã không còn tạp niệm

Nhắm mắt lại, ôm chặt nữ tử mình yêu thương lại.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Nhân bóng đêm, một chiếc xe ngựa một đường hướng cửa ải nơi tiếp giáp Hung Nô và Đại Sở chạy như điên.

Nam tử đánh xe mặc trường bào màu đen, thần thái khấn trương.

Ở phía xa, truy binh một đường đuổi theo, sát sao không nghỉ.

Không ngờ, ngàn tính vạn tính, lại vẫn bị phát hiện.

Bánh Bao ở trong xe hỏi: “Đại ca, chúng ta bị phát hiện rồi sao?”

“Chắc là vậy!” Hắn không muốn nghi sức, nên càng thêm tăng tốc độ đánh xe, nhưng mà, tốc độ xe ngựa có thể nào hơn tốc độ của ngựa? Mồ hôi lạnh của Quan Bộ Phi ứa ra, thầm nghĩ, khó mà tránh khỏi một hồi ác chiến. Tay đã cầm bội kiếm bên hông mình. Thái Thái nhìn ra sau từ trong cửa sổ, phía sau vẫn theo đuổi sát sao.

“Nhị muội, muội hãy ngồi cho kỹ, đừng nhìn nữa, cũng đừng ra ngoài dù có chuyện gì xảy ra được không?”

Thái Thái kinh hoàng hỏi: “Tại sao không nên nhìn nữa?”

Quan Bộ Phi lớn tiếng nói: “Muội chỉ cần hứa với đại ca, đừng nên nhìn. Muội có chịu không?!”

Thái Thái trầm nghĩ, bây giờ tình huống đã là ngàn khó khăn vạn hiểm hóc rồi, nàng hạ quyết tâm, trầm nghĩ, đây là đại ca của nàng, là nam nhân mà ngay cả Sở Cuồng cũng tín nhiệm, như vậy, nàng cũng sẽ tin.

“Được, muội không nhìn, cũng không nghe, không ra ngoài, chết cũng sẽ không ra.”

“Được.”

Hắn cười một tiếng.

Thái Thái dùng tay bịt tai, nhắm mắt lại, ngồi yên trong xe ngựa. Không dám cử động dù chỉ một chút. Chợt nghe thấy bên ngoài loáng thoáng có tiếng đánh nhau.

Tiếng đao kiếm va vào nhau cùng tiếng người chết thảm thật đáng sợ.

Lòng Thái Thái khấn trương vô cùng, tim nhảy loạn thình thịch, bởi vì không thể biết đại ca ở bên ngoài ra sao, một mình hắn đối phó với bấy nhiêu người thì thế nào.

Có thể nào đột nhiên có một thanh đao đâm tới giết chết nàng hay không??

Vì vậy cái cậu không nhìn, không nghe kia dường như trở thành câu niệm được niệm lên thành tiếng.

Niệm liên tiếp, lại trở thành Phật hiệu.

“A đi dà Phật...” Nàng vẫn nhắm chặt hai mắt.

Thời gian từng chút một trôi qua, Thái Thái hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài đã ra sao.

Lúc này xe ngựa lại động một lần nữa. Thái Thái sùng sốt.

Nàng tỉnh táo lại.

Thật là sợ hãi...

Sau đó nàng nghe thấy tiếng Quan Bộ Phi hỏi: “Thái Thái, muội vẫn ổn chứ?”

“Đại ca, huynh ra sao rồi?” Thái Thái vén rèm lên, nhìn hắt, nhưng thấy hắt tựa hồ là vô ngại, vẫn đánh xe như cũ, lúc này mới thở phào một hơi.

Sau đó nàng vén rèm cửa sổ, nhìn thấy nơi xa, thấy vườn khắp đồng.

Có khoảng hơn hai mươi người chết.

Trên mặt đất đều là máu.

Nàng giật mình, thì ra trên rèm cũng toàn là máu.

Nơi nào cũng vậy.

“Thái Thái, đại ca bảo muội đừng xem, tình cảnh này, không tốt với muội đâu.”

“Muội không nhìn, không nhìn nữa.” Nàng trở lại trong xe, thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên thấy nhiều người chết như vậy.

Không còn truy binh nữa, Quan Bộ Phi nói, chỉ có một đám người nhỏ phát hiện hành tung của hắt.

Nhiếp Lăng Phong chưa hắt đã biết chuyện này. Sau đó hắt câu được câu chăng trò chuyện với Thái Thái.

Rốt cục ba ngày sau, hắt nói: “Phía trước chính là cửa ải. Qua đó chính là biên giới Đại Sở.”

“Đại ca, sao Hung Nô vương thành lại cách biên cảnh Đại Sở gần như vậy? Bắt đầu từ lúc nào mà người Hung Nô lại bắt đầu để ý đến quốc thổ Đại Sở?”

“Kể từ khi ta hiểu chuyện, hoặc là trước kia, hoặc là lâu hơn nữa.” Thanh âm của hắt chợt trở nên khác lạ.

Xe dừng lại.

Quan Bộ Phi vén rèm lên nói: “Nhị muội, muội đi theo ta.”

Hắt xuống xe, Thái Thái dắt ngựa. Hai người một trước một sau đi về phía cửa ải.

Mọi người đều nhận ra đó là Vương gia.

Thiên phu trưởng tự mình nghênh đón, quỳ xuống hành lễ: “Tiểu nhân tham kiến vương gia.”

“Mở cửa, bốn vương phụng mệnh đến Đại Sở có việc.”

“Dạ!”

Cửa ải được mở ra.

Thái Thái có loại cảm giác giống như vừa được sống lại vậy.

Cảm giác này khiến người ta thật cao hứng, vậy mà, nàng vẫn lo lắng, đám người Sở Cường, không biết khi nào có thể băng đèo vượt núi, tụ họp với nàng.

Sau khi qua cửa, Quan Bộ Phi dường như nhìn ra được tâm tư của nàng, nói: “Muội đừng gấp, nếu muốn vượt qua ngọn núi kia, cần phải mất bảy ngày, sau đó chính là đường bằng không có người canh gác. Bọn họ mua ngựa trên trấn, rất nhanh sẽ tụ hội với chúng ta thôi.”

Thái Thái gật đầu, chợt, Quan Bộ Phi nhú mày, lúc này Thái Thái mới phát hiện sắc mặt hắt tái nhợt.

Mở áo choàng của hắt ra, thì thấy cánh tay hắt đã bị người ta xẻo mất một miếng thịt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Cháy Kho Lương

Thật là, bị thương nặng như vậy nhưng một tiếng than cũng không thốt ra, đúng là chỉ có mỗi hấn. Bánh Bao nhớ ra, trên đường hấn lòi kéo mình nói chuyện phiếm đông tây, thật ra chính là vì muốn phân tán sự đau đớn trên người mà thôi. Bây giờ vết thương đã được băng sơ lại, nhưng nếu đụng vào thì vẫn chảy máu. Chờ đến chỗ không người, nàng không khỏi oán trách: “Tại sao không dừng lại băng một chút? Cứ để như vậy, ca cũng thật biết nhẫn nại đấy.” Quan Bộ Phi cười trường bào xuống, ý bảo Thái Thái băng bó cho mình, nói: “Ta cũng đã lên xức thuốc, vô ngại, đừng nói như vậy, chúng ta đi mau, chỉ sợ đến lúc đám người đó phản ứng kịp thì tệ lắm.”

Ở vùng biên cảnh người Đại Sở lẫn lộn với người Hung Nô này, họ thay xiêm y xong, lại một lần nữa lên xe ngựa, Quan Bộ Phi trầm nghĩ, nhất định phải đưa nàng đến chỗ có quan quân Đại Sở canh gác mới được. Lấy tờ giấy mà Sở Cuồng đưa ra, cúi đầu đọc lại lần nữa, sau đó lần theo địa chỉ này mang theo Bánh Bao một đường vội vã chạy đi.

Rốt cục hai ngày sau đó, hoàn toàn đưa Bánh Bao ra khỏi Hung Nô.

Người tới đón không phải ai khác, chính là Thẩm đại trạng nguyên năm đó. Thẩm đại tự nhiên là nhận ra hoàng hậu, thất kinh, nhìn nàng trong bộ trang phục sứt sẹo, ấp úng: “Nương nương, người đây là đã xảy ra chuyện gì?” Thái Thái thấy Thẩm đại, có loại cảm giác buông lỏng khi nhìn thấy người mình, toàn thân nhúc nhích ngồi ngay xuống ghế, yên tĩnh trong chốc lát, trong lòng suy nghĩ, chuyện này, rốt cục có nên nói cho y biết không đây, chẳng biết tại sao người này lại bị Sở Cuồng phái đến đây làm quan, huống chi chuyện Sở Cuồng không ở kinh thành, cũng không hề có người biết.

Vì vậy Thái Thái tạm thời nói dối: “Ta đổi hoàng thượng, người cho ta ở tạm đây mấy ngày, có lẽ hoàng thượng cũng sắp tới rồi.”

Ở tạm cũng không có vấn đề gì, Thẩm đại an bài sự hầu hạ chu đáo nhất, nhưng dù sao y cũng chưa từng gặp Quan Bộ Phi, mà Quan Bộ Phi lại cực ít nói, trừ đôi lúc thấy hấn ăn cần hỏi han hoàng hậu, còn với những người khác thì một mực không để ý. “Ta sẽ trở về quân doanh Hung nô, nhị muội, muội phải bảo trọng.” Thái Thái sùng sốt, không nghĩ tới hấn lại muốn đi bây giờ, nàng đứng lên, có chút không tha ghen ngào: “Đại ca, hãy bảo trọng mình nhiều hơn một chút.” Nàng cúi đầu, cá ** ngay thơ lại bộc phát: “Nhưng mà đừng cả ngày nghĩ đến chuyện làm địch với Đại Sở... có được không? Nếu có thể, hãy làm bằng hữu của nhau.”

Thật ra Thái Thái thấy chuyện này chẳng là gì cả, chỉ cần tất cả mọi người chịu lùi một bước.

“Đại ca, muội biết mình rất ích kỷ, lại vô cùng ngu xuẩn, nhưng đây là những lời thật lòng của muội. Muội không muốn nhìn thấy cảnh những người thân của mình tàn sát lẫn nhau.”

Hấn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng một cách thân thiết: “Đại ca đi đây.”

Dường như hấn không nghe thấy những lời nói giống như nói nhảm kia của nàng, đi ra cửa, lên một con ngựa, hiên ngang rời đi, không quay đầu lại, mà ngay cả một ý niệm quay đầu lại cũng không có.

“Hoàng hậu nương nương, hấn là người Hung Nô sao?” Thẩm đại mờ mịt hỏi.

“Hấn là đại tướng quân vương của Hung Nô, Diệp Hạ Thái, người có từng nghe nói về Diệp Hạ Thái chưa?”

Tự nhiên là có, người có vị trí cao thứ ba ở Hung Nô hiện nay. Không nghĩ tới, hoàng hậu nương nương lại quen hấn. Thấy sắc mặt hoàng hậu trắng bệch, liền vội vàng an bài một gian phòng khách thoải mái cho nàng vào nghỉ. Rồi sai mấy tiểu nô tỳ đặc biệt hầu hạ nàng.

Lát sau lại nghe một nô tỳ bẩm báo: “Phu nhân sáng sớm bắt đầu ngủ, hơn nửa ngủ rất sâu, cho nên đến giờ cơm, chúng nô tỳ cũng không dám đánh thức nàng.”

Thẩm đại gật đầu, ý bảo các nàng làm rất tốt, sau đó đến thư phòng viết tấu chương, định báo cho hoàng thượng biết hành tung của nương nương. Bỗng nhiên lại cảm thấy chuyện này không tầm thường chút nào. Dương như nương nương không giống như lần giận đối trước, huống chi nàng đang mang thai hơn năm tháng, sao có thể nói xuất cung là xuất cung được, hơn nữa một thân một mình, lại bị đại tướng quân vương Hung Nô đưa về đây? Việc này, hoàn toàn không thích hợp chút nào.

Cho nên Thẩm đại nhớ tới nàng từng nói có lẽ hoàng thượng cũng sắp đến.

Vì vậy quyết định, xem tình hình trước rồi nói sau.

Chứ không cần thận lại làm hỏng chuyện của hoàng thượng và hoàng hậu.

Thẩm đại chiếu cố Thái Thái phi thường tận tâm chu đáo. Mỗi ngày hầu hạ canh bô, đi lại nằm ngồi đều có nô tỳ chăm sóc, lúc này Thái Thái mới cảm giác bụng lớn thật là khó khăn, thân thể cũng nặng nề không chịu nổi. Có thể nói mặt ngoài nàng làm như không có gì xảy ra, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương Sở Cuồng. Thời gian chậm chậm trôi đi, Thái Thái đã tính toán, nếu mười lăm ngày sau mà một chút tin tức cũng không có, nàng sẽ về kinh trước, một mình đảm nhận trách nhiệm tác chiến với Hung Nô, báo thù cho Sở Cuồng.

Lúc còn ở biên cảnh, Thái Thái thấy Thẩm đại vẫn không cảm giác được dị động Hung Nô đang chiêu binh mãi mã, bèn rất thần kinh chỉ vào mũi y mà mắng: “Người kẻ ngu này, người ở đây làm thái thú đến tốt cùng là có lợi ích gì chứ? Sao không biết cho người đi quan sát động tĩnh Hung Nô hả?! Người cái con mọt sách này!” Trong lòng nàng cũng nổi nóng, vô cùng bá đạo đá vào đùi Thẩm đại.

Thẩm đại quý phịch xuống nói: “Thần có sai người giám sát, hơn nữa chỉ cần một ngọn gió thổi lay cỏ sẽ viết mật tấu đưa về kinh thành cho hoàng thượng. Gần đây dường như người Hung Nô có ý đồ muốn gây chiến với Đại Sở, thần cũng đã bắt đầu có chuẩn bị. Chờ hoàng thượng hồi âm, ai ngờ đến nay mà hoàng thượng vẫn.....” Lúc này Thái Thái mới biết là mình trách nhầm y, vì vậy đỡ y dậy, cau mày nói: “Nếu người ở nơi này cũng không phải là kẻ vô dụng, vậy coi như xong, lúc này là do bồn cung nóng nảy, người đừng để ý trong lòng.”

“Thần làm sao dám.....”

Thái Thái đỡ bụng đứng bên cửa sổ, nhìn ra xa xa, thời gian dần về chiều, buổi tối ngày hôm đó, ở phía nam hình như xảy ra hỏa hoạn.

Nửa đêm nàng lui cũi bò dậy, mặc tiết y đi ra khỏi phòng, đỡ bụng chỉ vào nơi đó hỏi: “Đó là cái gì vậy?”

“Phu nhân, hình như phía đó có cháy.”

Thẩm đại vội vàng hấp tấp tới, bẩm báo: “Là cháy ạ, chỉ là không phải ở phía chúng ta, ngọn lửa ngút trời kia là phía biên cảnh bên Hung Nô truyền tới.”

Cách cả trăm dặm lộ trình, thế nhưng có thể thấy cả bầu trời dường như đang rực đỏ.

Khói đen dày đặc bay lên.

Trận hỏa hoạn này lớn đến cỡ nào?!

Hôm sau, người được phái đi tuần tra trở về bẩm báo: “Nương nương, đây là tin tức tốt, vụ cháy đó xảy ra ở biên cảnh phía Hung Nô, trong kho lúa của bọn chúng. Ngàn vạn thạch[1] lương thực trong một đêm đã hóa thành tro tàn rồi!”

[1]: đơn vị dung tích, 1 thạch = 100 lít.

Trong lòng Thái Thái căng thẳng, xảy ra chuyện gì rồi? Đang lúc nàng phân vân, có mấy người mặc y phục bản thiêu, từ trên trời lao vun vút xuống viện.

Mà đứng trước mặt nàng là một nam tử cao lớn đen đúa. Ngạo nghễ đứng thẳng, tựa như một thiên thần từ trên trời giáng xuống.

Cao to vĩ ngạn[2].

[2]: vĩ đại.

Hắn nhếch môi cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như sứ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 301: Quý Gồi Xin Gặp

Trong lòng Thái Thái mừng như điên, không để ý đến cái gì nữa, nhào tới, hôn chụt chụt hai cái lên gương mặt đen thui của hắn: “Sở Cuồng! Sở Cuồng!”

Sở Cuồng ôm chặt nàng nói: “Đêm qua nàng có thấy không, vì phu đốt kho lương và quân doanh của bọn chúng đấy. Nơi đó giống như một biển lửa vậy.”

Lúc này Thẩm đại đã quý xuống.

Tất cả mọi người không rõ tình huống cũng quý theo.

Sở Cuồng nói: “Trẫm phải về kinh, người phái binh, hộ tống trên đường trẫm trở về. Hơn nữa phải giữ bí mật lộ trình của trẫm. Người ở đây không được nhàn rỗi, chỉ đạo người đào chiến hào xung quanh nơi sau này binh lính trẫm sẽ trú đóng. Sau đó tìm một sơn động khô ráo gần đó, dẫn theo dân chúng

cả đêm gặt rút thu hoạch lương thực, đem giấu vào sơn động đó. Dân chúng nơi biên cảnh, trăm sẽ có ngân sách an trí gia viên khác cho bọn họ. Dọc đường về trăm sẽ điều động tất cả quan viên liên quan, một khi người gặp được người nào hộ tống lương thảo đến, thì đem giấu hết vào trong động luôn.” Sở Cuồng cũng là đốt kho lương của người ta, cho nên mới sợ người ta trả thù tới đây đốt kho lương của mình.

Lại nói lương thảo của bọn chúng bị đốt hết, chỉ sợ sẽ đến cướp đoạt lương thực của những người dân Đại Sở tay không tác sát này.

Cau mảy, hần nói tiếp: “Đêm nay liền gặt gấp, không được để dư lại dù chỉ là một chút.”

Thái Thái nghĩ Sở Cuồng cũng là vì đốt kho lương thực của người ta nên mới nhớ tới chuyện sơn động này, liền thuận miệng nói: “Nhớ, nếu sơn động kia không đủ khô ráo, thì dùng cỏ khô lót vào, rắc thêm vôi trong sơn động kia.”

Vôi có thể hút ẩm, thật là một phương pháp phòng ẩm rất tốt.

Chuyện lớn nhất mà hôm nay phủ thái thú phải làm chính là nấu nước, để cho mọi người tắm, Đỗ Tự Nương không tiện tắm cùng mọi người, cho nên liền tắm trong thùng nước rắc đầy cánh hoa trong phòng Bán Bao, Đỗ Tự Nương bảo thoải mái, đã nhiều năm cũng chưa từng được hưởng thụ như vậy. Như Tâm Như Nguyệt cũng ở trong phòng, Thái Thái nhìn không được hỏi, dọc đường này rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Đỗ Tự Nương và Như Nguyệt cười ra tiếng, Đỗ Tự Nương nói: “Thật ra cũng không có gì cả, chính là giết bảy tám chục tên lính Hung Nô, đốt kho lương của bọn chúng, phá hủy binh doanh của chúng mà thôi.” Như Nguyệt cười tiếp lời: “Tóm lại cố gắng trong một tháng này của bọn chúng đã hóa thành tro bụi. Nhiếp Lăng Phong tính toán cho kỹ lưỡng, lần này lại tổn thất nghiêm trọng.”

“Ý ta là, đường núi kia rất khó đi, mọi người đi có gặp nguy hiểm gì không cơ?”

“Nương nương, em cũng muốn nói với người về chuyện này, cái tên Xuyên Sơn Giáp đó thật giống như thần nhân, hần chỉ cần dùng mắt nhìn một chút, hét lớn tiếng nghe ngóng một chút, nhìn dấu chân động vật trên mặt đất một chút, mà đã có thể tìm ra một con đường nhỏ dẫn dắt mọi người đi ra khỏi núi.” Thái Thái nghe xong cảm thấy thật thần kỳ, hơn nữa cũng hơi tiếc vì mình không được đồng hành cùng, bỏ lỡ rất nhiều chuyện thú vị. Như Tâm nhìn ra được mắt mác của nàng, cười nói: “Nương nương, mặc dù người không đồng hành cùng bọn em, nhưng chính bởi vì như vậy, hoàng thượng mới không lo lắng nha. Nương nương người làm rất đúng, một chút cũng không để mặc cho **!”

Thái Thái xác thực là không để mặc cho **, chuyện này, cũng không phải để mặc cho ** là có thể tự giải quyết được, lúc đó nếu nàng nằng nặc yêu cầu ở lại bên Sở Cuồng sẽ là gánh nặng cho hần.

Buổi tối, phủ thái thú mở tiệc, Thái Thái và Sở Cuồng tự mình chiêu đãi mọi người ăn uống no say xong, sau đó bọn họ trở về dãy phòng phía tây đánh một giấc tới sáng.

Sáng sớm hôm sau, mang tất cả những người còn ngủ mê say lên xe ngựa, hướng kinh thành mà đi.

Có người ngủ vừa đủ giấc, xe vừa chạy liền lập tức phát hiện.

Duy chỉ có tên thợ rèn và mộc tượng, đi qua một châu huyện, mới biết mình đã xuất phát, tiến về kinh thành.

Đỗ Tự Nương mặt mày u sầu, Thái Thái hỏi: “Tự Nương, lo lắng cho hai nữ nhi sao?”

“Hoàng hậu muội tử, không dối gạt muội, ta thật sự lo lắng cho hai đứa nó.” Vừa nói mắt đã đỏ hoe, Thái Thái thầm nghĩ, rồi, bây giờ lại thành muội tử của người ta rồi, mà muội tử thì muội tử, cứ như vậy nàng sẽ trở thành tiểu di của hai tiểu Tri Chu kia, Sở Cuồng là dưỡng của hai tiểu Tri Chu, cá ** xảo trá chột bực phát, nàng nói với Đỗ Tự Nương: “Đỗ tỷ tỷ, không bằng chúng ta nhận nhau làm tỷ muội đi?”

“Tỷ muội? Được, rất tốt!” ** cách nàng thật sự rất thoải mái, cũng không biết là làm sao lại sinh ra hai tiểu Tri Chu tâm tư ác độc kia nữa.

Sở Cuồng ở bên ngoài cười ngựa nghe lên được, cười thầm, Bán Bao thói này, quanh co lòng vòng lại đi chiếm tiện nghi của đôi tỷ muội Tri Chu kia. Hần còn chưa bị Đỗ Bạch Quyên ăn, lần này, đã thành trường bối của nàng ta rồi.

*****Thái Thái bán bao thịt*****

Mấy vị vương gia đã vào thành.

Bọn họ đã nhận được bẩm báo, người Hung Nô ở biên cảnh đã không an phận mà bắt đầu ** động.

Đây là mấy vị vương gia trước kia là những kẻ đi đầu, kéo bè kết phái, cuối cùng không chiếm được cái mình mong muốn, sau lại bị Sở Cuồng loại bỏ, cô lập quân quyền.

Dù nhàn rồi nhưng chuyện lại liên quan đến an toàn biên cương Đại Sở, cho nên coi như có thâm thù đại hận, tạm thời cũng bị gác lại.

Bọn họ một nắng hai sương tiếng cung, hoàng thượng, lại không gặp.

Hoàng thượng không gặp thì thôi, lại còn không lâm triều, không nghị sự, không xem tấu chương, toàn bộ đều giao cho ngoại thích phía hoàng hậu, cha vợ của hần.

Đây, nghĩa là sao chứ? Hoàng thượng bị bệnh lâu như vậy, bây giờ ra sao cũng không biết.

Cuối cùng thập tứ gia cắn răng nói ra một câu tàn nhẫn: “Rốt cục là hoàng thượng bị bệnh ra sao, có thể nào làm hoàng thượng được nữa hay không? Chẳng lẽ đưa một câu cáo ốm, liền có thể mặc kệ mà bỏ xuống tất cả hay sao?”

Thất gia nói: “Thập tứ, đệ đừng nói bậy.”

“Thất ca, vậy chúng ta ở đây quỳ đến khi nào? Quỳ đến khi tứ ca băng hà, chúng ta...”

Hắn biết mình nhất thời lơ lửng, cuống quýt ngậm miệng, dường như giận dữ, chỉ vào ánh mặt trời trên đầu nơi các ca ca mình đang quỳ.

Lại tung một quả đấm xuống mặt đất.

Nhị thập bát gia nhỏ tuổi nhất, lại thành thật nói: “Lỡ đâu hoàng thượng bệnh không dậy nổi, người nào sẽ ra quyết sách điều binh? Chẳng lẽ trông mắt nhìn người Hung Nô xâm phạm biên cương chúng ta sao?”

Tất cả mọi người đều lo lắng.

Lúc này Tiểu Đức đi ra ngoài, cười nói: “Chư vị vương gia phong trần mệt mỏi, lại còn quỳ ở đây nữa, nô tài nhìn mà cũng thật đau lòng, trước tiên chư vị tạm đến Tiên Cư điện nghỉ ngơi một lát được không ạ?”

“Chúng ta không đi. Nếu chúng ta không gặp hoàng thượng, tuyệt đối không đi, công công, hoàng thượng có khỏe hay không, sau khi biết được chúng ta mới an tâm mà đi. Công công, người hiểu được tâm lòng chúng ta sao?”

“Nô tài hiểu rõ, hiểu rõ!” Hắn nói xong, cũng không biết phải nói thế nào cho phải nữa. Hoàng thượng còn chưa...

“Hoàng thượng có ý chỉ, mời mọi người vào đi.” Chợt Như Ý, người đang đảm nhiệm chức tổng quản hậu cung bước ra nói.

Mọi người đứng lên, nhìn Cảnh quý phi từng quyền nghiêng hậu cung. Sau lại bị hoàng thượng phế bỏ, nghe nói đã xuất gia, không nghĩ tới lại xoay người trở thành tổng quản hậu cung.

Tất cả mọi người yên lặng đi vào, trong lòng suy nghĩ, bất kể người có giờ trò gì, lần này, nhất định phải tìm hiểu rõ đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu Đức hoảng sợ nhìn Như Ý, Như Ý nhún mày, xoay người, hai người đi theo sau đám người, đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đệ Bệ Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 302: Một Đôi Song Thai

Trước long sàng trong Long Ngâm Cung, rèm sa xanh biếc rủ xuống, mơ hồ nhìn thấy bên trong có một nam tử đang nằm.

Các vị vương gia lập tức thấp thỏm không yên, vị trí đứng hơi xa, nên không thể nhìn rõ dung mạo của người nằm ngủ bên trong.

Đó là hoàng thượng, cũng có thể không phải là hoàng thượng, các vương gia xác thực từng nghe một lời đồn khác, hoàng thượng căn bản không có ở kinh thành.

Cho nên bọn họ chỉ muốn biết lời nào thật lời nào giả mà thôi.

Đã có mấy vị đưa đầu tới, muốn nhìn trộm một cái.

“Khụ khụ.....” Trong đại điện, không khí vô cùng nghiêm túc.

Nhị vương gia lớn tuổi nhất, hỏi: “Hoàng thượng, thần huynh rất nhớ hoàng thượng, không biết rốt cục bệnh của hoàng thượng đã ra sao rồi?”

Sau đó hắn nghe thấy một giọng đáp lại: “Vương gia yên tâm, chẳng qua là trầm bị nắng nóng trong người, nên thân thể mệt mỏi, không muốn gặp người khác mà thôi.”

“Nhưng mà hoàng thượng, Hung Nô xâm cảnh, chẳng lẽ hoàng thượng không ra bất kỳ chỉ thị nào sao?” Lúc trước, Nhị vương gia là người luôn ủng hộ hắn, cho nên những lời này cũng là xuất phát từ sự quan tâm mà hỏi.

“Nhị ca yên tâm, sớm nghe nói, đã an bài hết thảy, có lẽ ngày mai, sớm sẽ vào triều tuyên bố chuyện này.” Sở Cuồng đáp.

Thập tứ vương gia chợt đứng lên, hỏi: “Giọng nói này mặc dù giống hoàng huynh, nhưng mà, có thể nào là giả trang hay không?” Tính khí trẻ con của hắn vẫn còn mạnh, bước qua, vạch rèm, lập tức liền sững sốt, bởi vì Sở Cuồng đang dùng ánh mắt lạnh lùng pha lẫn tức giận nhìn chằm chằm hắn, hắn hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ phịch xuống. Sở Cuồng mỉm cười: “Thập tứ đệ, ngươi đã là người lớn, sao lại vẫn xúc động như khi còn bé thế này?” Trong mắt tràn ngập ý cảnh cáo, mà thập tứ vương gia đang quỳ gần Sở Cuồng, tình thế hết sức khó xử, hắn cười đến khó coi: “Đúng, là thần đệ lỗ mãng.”

Sở Cuồng từ từ ngồi dậy, hai chân đặt trên mặt đất, kinh ngạc nhìn huynh đệ mình đầy phòng, nói: “Sớm rất tốt, chẳng qua là gặp nắng nóng, vậy mà bên trong lại cảm thấy lạnh như gặp gió rét. Cho nên bệnh này mới kéo dài lâu một chút mà thôi.”

Bệnh này, vừa lạnh lại vừa nói, thật đúng là kỳ lạ. Mọi người nhìn lẫn nhau, không dám lên tiếng nữa.

“Lại nói đám người Hung Nô này thật ngông cuồng, thừa dịp lúc sớm ngã bệnh lại muốn xâm phạm, ha ha, thật không biết tự lượng sức mình, bây giờ cũng không biết lương thảo ở đâu mà xâm chiếm đây.”

Nhất thời hắn lờ miệng.

Mọi người sững sốt, hoàng thượng làm sao biết được Hung Nô không đủ lương thảo?

Sở Cuồng nghiêm nghị nói: “Mọi người về trước, ngày mai tự nhiên sớm sẽ có sắp xếp và mệnh lệnh. Các vị huynh đệ đều là nam nhi đầy nhiệt huyết của Đại Sở ta, sớm rất cảm động.”

Nghĩa là, bọn họ trung thành với hoàng thượng là điều không cần thiết, chỉ cần trung thành với Đại Sở là được, đó là gốc rễ tổ nghiệp của mỗi người, dù cho đầu rơi máu chảy cũng không thể vứt bỏ. Các vương gia dập đầu, nhưng vẫn có kẻ tỉ mỉ nhận ra trên mặt hoàng thượng không hề có sắc thái như bị bệnh, hơn nữa làn da so với trước đó lại đen hơn, mặt hồng hào, so với ngày trước còn có vẻ cường tráng. Đầu năm nay thật nhiều chuyện kỳ quái, hoàng thượng bị bệnh, hoàng hậu nương nương chết sống nương nhờ nhà mẹ đẻ không hề chường mặt ra ngoài.

Tình huống gì đây.

Sở Cuồng hỏi: “Hoàng hậu hồi cung rồi sao?”

“Hoàng thượng, hoàng hậu đã hồi cung, bây giờ đang trò chuyện cùng với các vị vương phi ạ.”

Thái Thái đã thay cung trang, xem ra tinh thần khá phấn chấn, bên ngoài đồn rằng nàng và Sở Cuồng đang giận nhau, hiển nhiên là không phải vậy rồi. Hoàng hậu nương nương thoát nhìn vô cùng vui mừng hơn hờ.

Chỉ là màu da, so với lúc trước thì đen hơn một chút.

Giống như là bị phơi nắng vậy.

“Hoàng hậu nương nương bây giờ mới mang thai hơn năm tháng, nhưng nhìn bụng, cứ như hơn bảy tháng vậy.”

Người vừa nói xong, mới lo lắng có thể nào Thái Thái cho rằng mình đang nói nàng mang thai mà mập hơn.

Nhưng Thái Thái biết lời nói này là thật, bụng của nàng, xác thật hơi lớn, hơn nữa Thái Thái cảm giác bé con này đặt biệt dồi dào sức lực, đập bên này một cái, đập bên kia một cái, khiến nàng rất đau. Thậm chí nàng hoài nghi, trong bụng mình không phải một mà là hai đứa, đã sớm nghĩ tới, chẳng lẽ thật sự là song hoàng sao?

Trong lòng hơi rầu rĩ, ngộ ngộ là một đôi, thế thì nặng muốn chết rồi.

Gấp gáp thế nào mà lập tức cùng chui vào bụng nàng một lần thế này nhỉ?

Thái Thái nâng má, dựa vào trên giường êm, nghe mấy vị phu nhân của các vương gia trò chuyện về Hung Nô, nói đến việc gần đây Hung Nô hình như đã xảy ra loạn. Thái Thái không khỏi nhếch môi cười, sau đó lại nghe nói về Hung Nô vương, gã này đã tâm lớn đến cỡ nào. Chợt thấy Thái Thái cau mày, đề tài liền bị dừng lại, mọi người thăm nghĩ có lẽ hoàng hậu cảm thấy phiền về đề tài này, cho nên họ rất thức thời đứng dậy cáo lui, Thái Thái bảo Như Tâm: “Như Tâm, tiễn các vị vương phi.” Nàng chợt nói: “À, gần đây có loại cục mới được tiến cống, tặng cho các vị vương phi mỗi người tám bông đi.”

“Vâng ạ.”

Thái Thái luôn không có kỳ mà suy nghĩ lung tung, đoạn đường này lại vội vã đi, thật mệt mỏi mạng người. Nàng mới vào cung chưa được một canh giờ, liền bắt đầu hội kiến các chủng phụ nhân tôn quý này.

Mới chớp mắt, đã nghe Như Nguyệt nói: “Nương nương, hậu cung phi tần nương nương đến thỉnh an.”

Ha ha, nàng khẽ mỉm cười mở mắt ra, nói: “Mời vào đi.”

Gặp người này người nọ đến nửa đêm, nàng mới được đi ngủ, lại cảm giác có người nằm xuống bên cạnh nàng, hô hấp nhẹ nhàng chậm rãi.

Thái Thái ngay cả động cũng không động một cái, đối với sự tồn tại của hắn đã giống như một phần thân thể nàng, rất tự nhiên.

“Sở Cuồng, không ai gây khó dễ chàng chứ?”

“Không sao.” Hắn nhàn nhạt nói, lại ngáp một cái: “Trẫm thật là muốn chết, cứ như vậy mà chết đi cho rồi.”

“Vậy thì ta có chuyện muốn nói với chàng đây.”

“Hửm?” Hắn lật người, ôm lấy nàng, nắm lấy tay nàng.

Bánh Bao nói: “Ta hoài nghi, chúng ta không phải là một nhà ba người, mà có lẽ, là một nhà bốn người.”

Sở Cuồng nhất thời vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Thái Thái nhàn nhạt nói: “Ý ta là, Tranh Nhi, và Tranh Nhi*, nếu cùng xuất thế, chàng có vui hay không?”

Giải thích một chút: Lúc trước hai bạn trẻ có thảo luận về đặt tên cho con, nếu con gái thì đặt là Tranh (箒 – nghĩa là đàn tranh, điều giấy), còn con trai cũng là Tranh (𦥑-nghĩ là sáng sủa, hoặc leng keng = tiếng vũ khí kim loại va vào nhau ấy). Nên hai cái tên này dịch hán việt giống nhau nhưng phát âm trong tiếng Trung sẽ khác nhau nhé.

“Hả?!” Sở Cuồng bật dậy: “Ý nàng là, song thai sao?”

Mặt nàng đỏ lên, gật đầu: “Ta chỉ là cảm giác được, gần đây các con trở nên hoạt bát rất nhiều, lúc đêm khuya yên tĩnh, dường như ta có thể nghe được tiếng tim đập. Hơn nữa còn là hai tiếng tim đập khác nhau nữa, cho nên ta nghĩ, có thể nào là song thai không?”

Sở Cuồng cười không khép miệng, ôm lấy nàng, khẽ nhắm mắt lại, dịu dàng nói: “Như vậy rất tốt, trẫm có hai đứa con, trẫm xác thực là tốt mệnh mà.”

“Ừ.....” Nàng gật đầu: “Đúng là vậy.”

Ngày hôm sau Sở Cuồng cho một thái y đến chẩn mạch cho Thái Thái, quả nhiên, thái y chẩn ra hoàng hậu nương nương mang song thai.

Thái hậu mừng rỡ, sau đó lập tức bảo hoàng hậu phải an tâm tĩnh dưỡng, đừng nên làm gì nữa.

Đề Như Ý quân nàng rất yên tâm, đám người Như Ý bắt đầu may xiêm y cho hài tử. Nàng phân phó: “Tất cả đều chuẩn bị thành hai phần. Nhất định phải tận tâm, biết không?”

“Dạ.....”

Sở Cuồng mỗi ngày đều bận điều phối binh mã, an bài đại tướng.

Còn Thái Thái thì an tâm tĩnh dưỡng, bây giờ, mọi việc đều không liên quan đến nàng, bình an sinh hạ hai đứa con, mới là chuyện quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303: Hiền Thê Chi Mưu

Lúc bụng nàng gần sáu tháng, bất ngờ trở nên vô cùng mê món thịt nướng, nhất mà món thịt nướng có thêm ớt, cắn vào miệng là như tan ra, cay đến xé lưỡi. Một đĩa thịt nước bóng nhảy được đưa lên, Bánh Bao vừa ngấu nghiến vừa yên lặng suy nghĩ, chẳng lẽ, lại sắp sinh ra một tiểu Bân[1] Tử? Còn chưa ra khỏi bụng mẹ, liền đã không thể xa rời thịt được rồi. Nàng không thể ăn vô những món khác, khiến Như gia tam thông luống cuống, đành phải nghĩ cách, đem rau nấu thành canh cho nàng ăn.

[1] bàn: mập.

Nương nương ăn xong một bụng thịt ba chỉ, lại mơ màng buồn ngủ. Nhưng mà như vậy thì dạ dày nàng sao chịu được. Trong mộng còn nghe nương nương nói một câu: “Thịt hôm nay không đủ mềm, ngày mai hầm cách thủy thêm hai canh giờ nữa.” Đây chẳng phải là trứng gà thịt sao? Có trách thì trách nương nương thích thịt, thêm ăn thịt, nhưng ngoại trừ cái bụng không thấy nhỏ lại kia, thì người lại càng ngày càng gầy gò.

Nương nương trở nên rất dễ đói, có một lần Như Nguyệt tường trong phòng bếp có trộm, hoặc là chuột quậy, thịt hầm ngày hôm trước để trong tủ lại không thấy, tìm nửa ngày, mới thấy cái chén trống không ở trong tầm cung nương nương.

Sáng hôm sau, Thái Thái nuốt một ngụm hoành thánh thịt cuối cùng.

Như Ý ở bên cạnh cười nói: “Hoàng hậu nương nương, buổi trưa hôm nay, nương nương muốn ăn món gì?”

Thái Thái suy nghĩ một hồi lâu, mới mở miệng nhả ra hai chữ ‘thịt đi’.

“Nương nương, đã ăn thịt liên tiếp trong mười ngày, hay là thay đổi món khác đi.”

“A, vậy thì đổi qua sườn đi.” Bánh Bao không chút nghĩ ngợi nói.

“Nương nương.”

“Gi vậy?”

Mắt to trừng mắt nhỏ.

Cuối cùng, Như Ý thua trận, “Dạ được, sườn thì sườn, sao nương nương ăn mà không biết chán.”

Ai biết, Thái Thái làm sao biết được, nhưng mà hiện tại trong đầu nàng toàn nghĩ đến thịt, tựa như tám đời chưa từng được ăn thịt vậy.

Nằm mơ cũng sẽ mơ thấy thịt.

Không chừng kiếp trước của đứa bé trong bụng là một lão hổ, bằng không thì cũng chính là một tiểu ác quỷ, nàng cắn răng gõ nhẹ xuống bụng, hai con thỏ nhỏ chết tiệt kia lại vô cùng hung mãnh đá mạnh vào bụng nàng, bây giờ càng lúc càng rõ ràng, có bốn cái chân nho nhỏ, đang nghịch nước trong bụng nàng.

Long Ngâm cung.

Sở Cuồng vừa mới cho các đại thần vào thảo luận chính sự lui ra xong, Như Ý đã đi vào, báo cáo tình huống hằng ngày của Thái Thái, gần đây hẳn không có thời gian để phân thân, đành phải biết một vài chuyện thông qua trong miệng Như Ý.

“Cái gì, luôn ăn thịt?” Sở Cuồng đứng từ trên ghế lên, chạy bay ra ngoài, từ Long Ngâm cung đi thẳng tới Phụng Tảo cung. Mới vào tới cửa đã ngửi thấy mùi thịt thơm ngào ngạt, mùi hương này mê người trong vạn dặm, nhưng ăn mãi cũng khiến người ta phải lo lắng, vừa vào cửa đã thấy nương tử đại nhân tay cầm giò heo, mở mồm cắn, cảnh tượng này thật đáng sợ khiến hắn lão đảo một cái.

“Báo Bao, nàng xem nàng ăn thịt đã thành cái dạng gì rồi này.” Đi tới dùng khăn tay lau miệng cho nàng, lấy giò heo trong tay nàng ra, cầm tay lên, dùng khăn nhẹ nhàng lau một lượt cho nàng, Sở Cuồng mới phân phó: “Đi lấy canh khai vị của nương nương đem lên đây lên cho thử.” Thái Thái cười cười, lại cầm một cái lên, Sở Cuồng lại vội vàng lau cho nàng, “Chân giò hầm cách thủy rất như, chàng ăn thử một chén nhé?” Sở Cuồng lắc đầu: “Không cần.” “Bánh Bao, nàng trúng tà rồi hả?” Bánh Bao gật đầu: “Không có, ta chỉ là...” Cặp mắt nhìn chằm chằm nửa cái chân giò lợn, “Như Tâm, dọn mấy thứ này xuống đi.”

“Dạ.”

Không cho ăn nữa, Bánh Bao rất tức giận, dậm chân một cái, dọa Sở Cuồng sợ hãi, may thay trái cây được đưa lên đúng lúc, trong đó có dưa lưới, nho, lựu, dưa chuột.

Sở Cuồng lột vỏ một quả nho, dỗ dành: “Ăn quả nho đi.”

“Ta không muốn ăn.” Trừ thịt, tất cả đều không nằm trong tầm hứng thú của nàng. Xác thực là có chút cuồng thịt như mạng rồi, Thái Thái đứng lên, leo lên giường, nhắm mắt lại nói: “Bạc chàng dùng để đánh giặc, là do ta ở hậu cung nỗ lực tiết kiệm ba mươi vạn lượng, còn nữa, của hồi môn của ta đổi ra cũng được năm mươi vạn.” Nhẹ nhàng mở mắt ra, cười một tiếng: “Tám mươi vạn, là sự ủng hộ của ta đối với chàng. Bây giờ chàng lại hẹp hòi đến vậy, không chịu cho ta ăn thịt.”

Sở Cuồng nghe vậy, tám mươi vạn, mặc dù chỉ duy trì cuộc chiến trong một tháng, thậm chí có thể chỉ được hơn mười ngày, nhưng nàng âm thầm chuẩn bị tiền cho hắn, thật khiến hắn cảm động. Thái Thái cắt giảm chi tiêu hậu cung, chủ yếu là từ may mặc của các phi tử và của chính nàng, nhưng không công khai ra, có lẽ thật lâu sau các phi tử mới phát hiện ra, ăn ở thì vẫn như cũ, vì khoản này tương đối dễ bị phát hiện.

Làm hoàng hậu, mà cũng phải bớt xén để sống qua ngày, người ta thường nói gả cho hoàng đế có thể hưởng vinh hoa phú quý, nhưng thật ra, gả cho hoàng đế cũng giống như nàng dâu thường dân, cũng phải chấp vạ lưng tung để duy trì gia nghiệp mà thôi.

Sở Cuồng cũng là người hiểu chuyện, nghe nàng nói đã đem hồi môn đổi hết ra bạc, bước tới nắm lấy tay nàng nói: “Sao nàng lại lấy hết của hồi môn, để lại một nửa cho mình dùng không được sao?”

Nàng cười một tiếng, rất hiểu chuyện đáp: “Chàng phải đánh giặc, chiến tranh là phải giao ra cả tính mạng mình, xã giao chỉ là thể diện, nếu chàng có thể khai hoàn, thuận lợi trở về, trở thành một hoàng đế anh minh bảo vệ tốt quốc gia, đó là đã cho ta thể diện lớn nhất.” Trong lòng Sở Cuồng cảm động không thể nói nên lời, hắn thậm chí không nghĩ ra, làm cách nào để yêu nữ tử luôn đặt chuyện đại sự lên trước như thế này cho tốt nhất nữa.

“May mà kiếp này nàng mang thân nữ nhi mới có thể gả cho ta, chứ nếu là một nam tử, chẳng phải là ta rồi rắm tới chết rồi sao?” Sở Cuồng phát hiện, tấm lòng của nàng, không giống nữ nhân bình thường, mà hoàn toàn giống một nam nhân rộng lớn với đầu óc thông minh, nàng không hề thua chính hắn, lúc chiến đấu với kẻ khác, không hề nương tay. Chỉ khi nào nàng an tâm sống bên cạnh hắn mới làm một hiền thê, lại rất đảm đang vì hắn mà tính toán, luôn đặt việc thành toàn cho đại nghiệp của hắn lên hàng đầu.

Nghĩ đến việc sắp lên chiến trường, lòng hắn có chút không nở, bọn người Hung Nô đáng giận, tại sao lại chọn thời điểm này chứ?

“Hoàng hậu, trầm đi rồi, nàng làm sao đây?”

“Vây thì ta sẽ chờ chàng trở lại chứ sao nữa.” Nàng rất tự nhiên trả lời hắn, khiến hắn trở nên an tâm hơn.

Thái hậu nghe nói hoàng hậu lấy bạc riêng của mình dùng cho chiến tranh, hôm sau, liền bảo người mang tặng một tấm ngân phiếu năm mươi vạn lượng, cùng một rương vàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Thế Lực Ngang Nhau

Thái Thái vừa nhìn, liền hiểu được ý tứ thái hậu, cuống quýt thay y phục sang tạ ơn bà.

Thời gian này thái hậu an tâm lễ Phật, ngay cả khi Sở Cuồng sinh bệnh, Thái Thái về nhà lúc trước đó, bà đều không hỏi tới. Đây có thể được xem như một dạng hoàn toàn buông tay, khiến trong lòng Thái Thái càng thêm kính nể bà vạn phần.

Cho nên có thể hiểu được, chỉ có người phụ nữ như mẫu hậu mới nuôi dưỡng được Sở Cuồng trở thành dạng nam tử vĩ đại cao ngạo như vậy.

“Mẫu hậu, Thái Thái tới là để cảm tạ người.”

Thái hậu cười bảo Thái Thái ngồi xuống, nói: “Năm mươi vạn lượng này, ta đã giữ nhiều năm, mặc dù không nhiều, nhưng ta nghĩ, trong lúc cấp bách cũng trợ giúp được Cuồng Nhi. Bạc này, con đừng nói cho Cuồng Nhi biết, tạm thời con hãy giữ lại, đợi đến lúc nó hết đường xoay sở, vội vàng cần kíp, thì hãy lấy ra.” Trong lòng Thái Thái suy nghĩ lời của mẫu hậu, chờ đến khi vội vàng cần kíp mới lấy ra?

Thái hậu thấy nàng cũng có lúc không hiểu, liền cười bảo: “Nếu như không cất đi, lỡ tiêu mất đến lúc cần thì lại không còn mà dùng. Cho nên con phải giấu nó mới được.”

Giấu đi.

Thái Thái đem những lời này nhớ kỹ trong lòng.

Nàng chợt hiểu, cái được gọi là gừng càng già càng cay. Thái Thái âm âm tự nhủ với mình, nhất định phải bình tĩnh, phải càng thêm tỉnh táo, để nghĩ ra thật nhiều biện pháp tính toán, mới có thể đảm đương tốt chức trách của một hoàng hậu.

Trong vòng mười ngày Sở Cuồng liền tập trung được ước chừng ba trăm bảy mươi vạn lượng bạc.

Đại quân gồm bốn mươi lăm vạn người.

Bốn mươi lăm vạn người này, hai mươi vạn ra tiền tuyến, mười vạn trú đóng cách tiền tuyến hai mươi dặm. Còn mười lăm vạn, vẫn đóng ở các cứ điểm khác trong Đại Sở, tùy thời chờ điều động.

Bốn mươi lăm vạn nhân mã này là có thể điều động.

Đại Sở còn ba mươi vạn nhân mã không thể điều động được nữa.

Ba mươi vạn người này, giống như trường thành không thể rung chuyển, nếu không đến mức nước sắp mất nhà sắp tan, Sở Cuồng tuyệt sẽ không tự huy đi bức trường thành này.

Nhưng mà đối phó với Hung Nô, bốn mươi lăm vạn người, cũng đủ cho hắn cùng Nhiếp Lăng Phong đánh nhau một trận đổ máu.

Theo tin tức tình báo, Nhiếp Lăng Phong tổng cộng có ba bảy vạn nhân mã. Nhưng mà người Hung Nô vạm vỡ, lực chiến đấu mạnh hơn phe mình nhiều, cho nên bốn lăm vạn chọi với ba bảy vạn, tính theo nhân lực, thế lực vừa ngang nhau.

Đại Sở kiến tạo ba trăm chiến xa bọc sắt lá, thợ rèn và mộc tượng sau khi cẩn thận nghiên cứu súng xong, lại tuyên bố có thể chế tạo ra loại vũ khí lắp trên chiến xa có lực sát thương và sức tấn công mạnh hơn cả súng. Cho nên Sở Cuồng dùng một khoản bạc năm mươi vạn lượng đưa cho bọn họ, hẳn không hỏi đến cách sử dụng chúng, mà chỉ cần kết quả.

“Hoàng thượng, ngài yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ báo đáp ơn cứu mạng của hoàng thượng, năm mươi vạn lượng, chúng ta nhất định đau lòng số bạc này như là bạc của mình, nhất định sẽ dùng nó một cách thỏa đáng.”

Sở Cuồng cười nói: “Số bạc này là đưa cho các người, trăm mặc kệ các người tiêu xài ra sao, cái trăm muốn là kết quả.”

Trong lòng mọi người đối với hoàng thượng bội phục không thôi.

Cái Sở Cuồng muốn, là những chiến xa bọc sắt lá có lắp quân hỏa, đừng nói năm mươi vạn lượng, chờ đến khi chiến tranh kết thúc, hẳn còn có thể cho bọn họ nhiều hơn thế nữa.

Lần trước lúc người Pháp đến, từng nói có một quốc gia bên kia bờ biển, có một loại binh khí gọi là đại pháo, có thể bắn trúng quân địch ở ngoài vài trăm thước. Nếu như hẳn có thể có được đại pháo, đội phiêu kỵ hung hãn của Hung Nô, cũng sẽ như một đàn châu chấu nhỏ dưới chân hẳn mà thôi.

Nghĩ tới đây, hẳn nhếch môi.

Chợt thấy một món đồ tương tự như súng nằm ở trên bàn. Hắn cầm lên, hỏi: “Vật này dùng để làm gì?”

“Hoàng thượng, đây là ám tiễn làm cho hoàng hậu nương nương.”

“Hoàng hậu muốn nó?” Thợ rèn cười một tiếng: “Hoàng hậu nói, trong cung rất nhàm chán, lấy cái này bắn chim bắt bướm cũng tốt.”

Bánh Bao cũng không phải là nhàm chán đến vậy, nhưng xác thực ám tiễn có thể dùng để phòng thân. Hắn cắt vào trong ngực bảo: “Trẫm mang về cho hoàng hậu.” Trước khi rời đi còn phải đến chỗ mấy vị tiên sinh phòng thu chi một chốc. Vừa đi vào, liền thấy sổ sách được chất đống cứ như núi nhỏ, trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gẩy bàn tính cộc cộc, Sở Cuồng phát hiện lúc gẩy không phải là từng tiếng động riêng biệt, mà là từng chuỗi âm thanh, người nghe căn bản không thể hiểu được bọn họ đang tính toán như thế nào. Sở Cuồng chăm chú nhìn một hồi liền choáng váng.

Lúc này vị tiên sinh đeo kính của Pháp cười nói: “Khoản mục trong mười năm nay đã được thẩm tra đối chiếu rõ ràng. Tất cả khoản mục từ các phủ đệ cũng vậy, thuế thu năm nay có thể lấy ra ba phần để đánh giặc, không sợ ảnh hưởng đến các công việc khác của Đại Sở.”

Ba phần thuế này, hẳn một chút cũng không hy vọng phải dùng đến.

Sở Cuồng cau mày nghĩ, tên Nhiếp Lăng Phong đáng chết kia dùng hết binh lực trong nước để đánh nhau với hắn, không phải vì vấn đề biên cảnh, mà là trực đảo Hoàng Long[1], đánh thẳng vào kinh thành.

[1] Trục đảo Hoàng Long: phủ Hoàng Long (đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Dùng để chỉ nơi hiểm yếu của địch, trong trường hợp của truyện là để chỉ nơi quan trọng nhất của Đại Sở – kinh thành.

Hung Nô đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, cũng không phải chỉ là có một chút bản lĩnh mà thôi.

Đỗ Tự Nương đã quen ở chung với mọi người, vì vậy cũng ở tại hầm ngầm dưới mặt đất.

Hầm ngầm dưới mặt đất cũng tương tự địa lao, nhưng đã được Sở Cuồng cải tạo trở thành một nơi vô cùng bí mật. Người ở nơi này ăn mặc ở đều có người phục vụ, mỗi ngày chỉ cần tận tình làm chuyện mình thích là được rồi.

Đỗ Tự Nương cầm trong tay một chiếc bình nhỏ cười nói: “Hoàng thượng, bình thuốc này nếu đổ vào nguồn nước của Hung Nô, bọn binh lính sẽ toàn thân vô lực, trên người mọc ban đỏ như bị sởi. Phải tốn ít nhất một tháng mới có thể lặn được.” Sở Cuồng gật đầu, đây đúng là một thứ đồ tốt, “Chẳng qua lúc hành quân, mọi người rất có thể sẽ phải dùng chung một nguồn nước, lúc đó phải làm thế nào?”

“Việc đó cũng không khó, chỉ cần đem thuốc giải cho binh sĩ chúng ta uống vào trước. Hoàng thượng chỉ cần bảo hòa đầu quân[2] cho thuốc giải vào bánh bao. Sau này sẽ không sợ bị trúng độc.”

[2] Hòa đầu quân: lính cấp dưỡng, đầu bếp trong quân đội.

“Một chai nhỏ này, mà có thể đầu độc cả mười vạn đại quân sao?” Nhìn Sở Cuồng mang bao tay cầm cái chai nhỏ cẩn thận bỏ vào một chiếc hộp đen. Trong lòng Thái Thái có chút háo hức: “Vì sao ta có dự cảm, Nhiếp Lăng Phong sẽ cực kỳ mê mẩn nhỉ?”

“Đừng quá khinh địch, những người này dù sao cũng tới từ Hung Nô, bọn họ ở dưới ngục giam Hung Nô đến bảy tám năm, cũng không biết đã có bao nhiêu thứ rơi vào tay người Hung Nô nữa.”

Đúng vậy, nguyên tắc của Sở Cuồng chính là, chỉ cần người ta mất đi năng lực chiến đấu, thì tuyệt đối sẽ không đa thương tính mệnh của họ, nhưng Đỗ Tự Nương nói, Nhiếp Lăng Phong ép buộc bà chế toàn kịch độc, ăn vào rồi sẽ thất khiếu đổ máu mà chết, thậm chí có loại tạo thành dịch bệnh. Sự phụ mà bà báai sư năm ấy đã từng nói, chế độc được, thì cũng phải lưu lại cho người ta bảy phần mạng sống mới được, nay Nhiếp Lăng Phong dùng hai nữ nhi uy hiếp bà. Cho nên bà không thể làm gì được, đành phải chế một vài loại thuốc kịch độc, nếu không kịp uống thuốc giải, nhất định sẽ mất mạng.

Đáng nói hơn nữa, những loại độc đó không hề có thuốc giải.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 305: Sắp Lên Đường

Bởi vì bà không thường dùng, cho nên loại càn kích độc, việc chế thuốc giải lại càng phiền toái.

Thợ rèn cùng mộc tượng đã từng nói, Nhiếp Lăng Phong cũng từng ép bọn họ chế tạo một vài loại binh khí tinh nhuệ, ví dụ như loại nỏ ngắn có thể gắn cùng lúc mười tám mũi tên. Tầm khiên có gai, trường kiếm bằng huyền thiết. Những thứ này nếu chuẩn bị phải mất rất nhiều thời gian, Sở Cuồng căn bản không thể trang bị cho toàn quân của mình được.

Cho nên, Nhiếp Lăng Phong, cũng có thể xem như kẻ địch đáng để hấn đấu một trận.

Hắn giấu kỹ độc được, lấy ám tiễn kia ra, “Nàng dùng ám tiễn này để phòng thân sao?”

Thải Thái cảm lấy nhẹ vuốt nó, cảm thấy chiếc ám tiễn này được làm rất đẹp, hết như một chiếc vòng bạc vậy. Mỏ cái nắp phía trên ra, bên trong được làm rỗng, chứa ngâm châm nhỏ, có khoảng hơn một trăm cây.

“Sau khi chàng đi rồi, nếu có người bắt nạt ta, ta sẽ dùng ám tiễn này làm mù mắt hắn.”

Sở Cuồng cảm thấy vật này rất tốt, thâm nghĩ tốt nhất mình cũng nên làm một cái, cẩn thận xem xét, mới nhận ra, trên ám tiễn có một cần gạt, gạt nhẹ một cái, sẽ có một cây ngâm châm được đẩy vào khe, sau đó thả tay ra, cái cần gạt sẽ trở về vị trí cũ, mà mặt trước cần gạt, sẽ quẹt vào đuôi ngâm châm, khiến ngâm châm bắn ra.

Một bình hoa vỡ tan.

Sở Cuồng vụn phần gạt mình.

“Ha ha, chàng nói xem đây là cái gì? Đây là tú hoa châm được chế từ huyền thiết, chứ bình hoa đâu phải chỉ cần một kích là bị vỡ như vậy chứ.”

Tuyệt diệu.

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

Đại Sở quốc có bảy tướng quân.

Bảy vị tướng quân này, có hai vị là trọng thần được tiên hoàng ủy thác.

Ba vị khác là hần tướng đã mò mẫm lẫn lộn nhiều năm trên binh trường.

Còn có một vị là con trai lớn của đệ nhất tướng quân Đại Sở Mạc lão, tên Mạc Trung Quân.

Trung Quân từ nhỏ cũng không vì thân phận con của đại tướng quân mà được hưởng ưu đãi nào, từ một tiểu binh, từng bước một chứng minh năng lực của mình, mới ngồi lên vị trí hôm nay.

Ông của Mạc Trung Quân là một người mẫu mực thuộc phái trung quân ái quốc, cho nên yêu cầu rất nghiêm khắc với Trung Quân, dùng chùy thủ khắc bốn chữ ‘Trung Quân Ái Quốc’ thật to ở sau lưng cậu.

Điều mà ông của hắn sợ nhất chính là họ của mình, bởi vì tuy bản thân có ý tốt, nhưng tên của Mạc Trung Quân nhìn thế nào cũng là một nhân vật phản diện, ‘Mạc’[1] Trung Quân.

[1] Mạc có nghĩa là ‘đừng’, tức là đừng có trung với vua ㄟ=)))

Ông cực kỳ khổ não, bởi vì cái tên này không phải cho mình đặt, mà là do tiên hoàng ban cho.

Những gì Mạc Trung Quân được giáo dục là, ‘hành sự theo mệnh lệnh của hoàng thượng, hành sự vì lợi ích của hoàng quyền, hoàn toàn quán triệt, không phải là bạn bè của ta, thì đều là kẻ địch’, cho nên, từ đầu tiên kể từ sau khi ra đời Mạc Trung Quân được học, chính là ‘vạn tuế’. Câu đơn đầu tiên được học, chính là ‘hoàng thượng vạn tuế’. Câu dài đậm đặc chủ nghĩa cá nhân đầu tiên được học chính là ‘trung lai ta nhất định phải giống như cha và ông, bảo vệ hoàng thượng’.

Trên đại điện, Sở Cuồng tương đối thường thức ánh mắt sáng ngời hữu thần của Mạc Trung Quân.

Mạc đại tướng quân uy vũ nói: “Hoàng thượng muốn mặt tướng làm đại nguyên soái, mặt tướng nhất định sẽ làm, còn Trung Quân nó đã có năng lực đảm trách một mình, đã có thể làm phó tướng của mặt tướng.”

Mạc Trung Quân bước ra, gương mặt với dáng vẻ còn rất ngây ngô: “Dù cho đầu roi, máu chảy, Trung Quân cũng quyết bảo vệ hoàng thượng!”

Trong lòng mấy vị tướng quân trong đại điện lại cảm thấy tiểu tử Mạc gia này từ nhỏ đã bị Mạc lão gia tử dạy thành một kẻ tiểu bạch ngu dân rồi.

Mạc Trung Quân nhìn thấy các thúc thúc bá bá ca ca đệ đệ đều dùng loại biểu tình khinh mạn đó nhìn mình liền giống như ghé con không sợ hổ nói: “Hoàng thượng, Trung Quân nói thật.” Sau đó cậu còn định cởi quần áo, lộ ra bốn chữ Trung Quân Ái Quốc cho mọi người xem, thật may là lão tướng quân đã giữ lại được. Ông tóm đầu hấn đánh bộp bộp vài cái. Tiểu Mạc kêu oai oái: “Ông ơi, sao ông đánh cháu?”

“Đừng làm rộn, đây là đại điện, hồ nháo.” Mạc tướng quân vẫn có chút lý trí, lúc này tiểu Mạc mới an tĩnh lại.

Trên thực tế Sở Cuồng cũng nhìn ra, tiểu mạc này trông lúc nào cũng cứng đầu cứng cổ, thật ra là thiếu cái gì đó.

Thiếu não.

Trong lòng Sở Cuồng sớm có ứng viên cho chức phó tướng, đó là Trương Ngũ Đức vẫn hay ở bên cạnh hấn.

Vì vậy Sở Cuồng bèn nói: “Tiểu Mạc trầm giữ lại còn có việc khác.”

Buổi chiều hấn đặc biệt triệu kiến riêng tiểu Mạc vào cung, thấy tiểu Mạc mặc dù cứng đầu thiếu não, nhưng thay y phục khác xong cũng có chút thanh tú. Ánh mắt cậu tròn vo nhìn Sở Cuồng, hỏi: “Hoàng thượng, sao ngài không cho tiểu Mạc ra chiến trường cùng ông mình?!” Sở Cuồng nhân nhạ nói: “Bởi vì trẫm còn một chuyện khác muốn giao cho ngươi.”

“Tiểu Mạc, ngươi có bằng lòng ở lại hoàng cung tạm thời đảm nhiệm chức thống lĩnh ngự tiền thị vệ hay không?”

“Tiểu Mạc đã làm tướng quân rồi.” Cậu nhóc hơi không vui lòng, nhìn hoàng thượng, nhưng vẫn quỳ xuống: “Nhưng mà, nếu như hoàng thượng phân phó, tiểu Mạc dù bị giáng chức cũng không một câu oán hận.”

“Trẫm không phải muốn giáng chức ngươi, trẫm muốn ngươi ở lại hậu cung, bảo vệ hoàng hậu thật chu toàn, hoàng hậu cũng sắp lâm bồn rồi. Trẫm không có ở đây để bên cạnh hoàng hậu, thì nhất định phải để một người mà trẫm tin tưởng được ở bên cạnh nàng ấy mới được.”

“Hoàng thượng thật sự tin tưởng tiểu Mạc sao ạ?” Ánh mắt cậu vì nhận được khích lệ mà sáng lên.

“Không sai, ngươi là người trẫm tin nhất, ngươi phải bảo vệ hoàng hậu, hoàng tử, công chúa, tựa như trung thành với trẫm vậy, hiểu không?”

Tiểu Mạc vỗ ngực một cái: “Hoàng thượng yên tâm, tiểu Mạc nhất định sẽ bảo vệ hoàng hậu nương nương thật chu đáo.”

Khi Thái Thái nhìn thấy Mạc Trung Quân, cũng không nghĩ đến tiểu tướng quân lại chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi. Thiếu niên này trông nõn nà như vậy, nếu như không phải chính miệng Sở Cuồng đã nói sức hài tử này mạnh vô cùng, một tay có thể nâng một tảng đá to, thì nàng tuyệt đối không tin tưởng được. Giọng tiểu Mạc khi nói chuyện trong sáng lanh lảnh, trong thật thà lại hiện lộ ngây thơ.

Cậu quỳ xuống, lưu loát hành lễ, lưu loát hô: “Hoàng hậu nương nương, thần là Mạc Trung Quân.”

“Hoàng thượng, Như Tâm thấy Mạc tiểu tướng quân này có vẻ ngốc nghếch, không đáng tin cậy lắm.” Như Tâm hiếm khi mở miệng, nhưng lần này lại phá lệ: “Hoàng thượng nên chọn một người thông minh hơn hấn để bảo vệ hoàng hậu thì hơn.”

“Thật ra tiểu tử tiểu Mạc này cũng không hẳn ngốc, trẫm đã nhìn qua cách hấn bố trận hành quân, rất ưu tú, vấn đề duy nhất của hấn chính là do ông hấn đã dạy hấn trở thành bộ dạng ngo ngác như hiện giờ mà thôi, để người như vậy ở đây, trẫm cũng yên tâm.” Mạc Trung Quân dường như có một loại khả năng, khi thiên hạ thái bình, hấn sẽ hết như một kẻ ngốc, nhưng đến thời khắc nguy cấp, hấn lại có thể phát huy trí thông minh của mình rất tốt.

Như Tâm và Như Ý liếc nhau một cái, thấy trong lòng hoàng thượng đã quyết, hoàng hậu cũng không phản bác, đành đứng một bên không nói nữa.

Thật ra Thái Thái cảm thấy cũng không có gì cả, chỉ cần là người Sở Cuồng an bài, ở thời khắc mấu chốt nhất định sẽ có tác dụng.

Điều Thái Thái phiền lòng chính là, Sở Cuồng cứ như giao phó hậu sự mà đem mọi chuyện dồn dõ kỹ lưỡng, hết như bất cứ lúc nào hấn cũng có thể rời Đại Sở, bước vào chiến trường đẫm máu.

Một buổi tối, nàng lại cực ít nói chuyện với hấn.

Ban đêm đến, hai người lẳng lặng nằm trên giường, trẫm mặc hồi lâu.

Đến nửa đêm thì Thái Thái thuận miệng nói: “Sở Cuồng, chuyến đi này, nhất định phải bảo trọng bản thân mình nhé.” Nàng nói câu này, cũng chỉ là lên nói, cứ tưởng rằng hấn đã ngủ thiếp đi không nghe thấy được.

Ai ngờ hần vẫn còn thức, dịu dàng trả lời một tiếng: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Sinh Ra Yêu Nghiệt

Một đêm giữa thu đầy gió, đúng một tháng sau khi hoàng đế Đại Sở ngự giá thân chinh, Phụng Tảo cung lâm vào bận rộn.

Hôm nay, hoàng hậu nương nương lâm bồn. Trong căn phòng kín được dọn dẹp sạch sẽ. Y nữ không ngừng an ủi sản phụ đang nằm trong trướng.

“Hoàng hậu nương nương, xin làm theo nô tỳ, thở ra, hít vào, thở ra, hít vào!”

Bên ngoài cửa tập trung không ít thị nữ cùng công công đang hầu hạ trong Phụng Tảo cung.

“Bà đỡ đến chưa? Sao bà ấy còn chưa đến?” Theo quy củ trong cung, bà đỡ của hoàng hậu nương nương, nhất định phải là người cả đời chỉ đỡ đẻ cho nam hài.

Truyền thuyết gọi loại bà đỡ này là ‘Tổng Tử bà bà’ có thể đảm bảo cho hoàng tử đích xuất[1] chính thống hoàng gia có thể thuận lợi đến thế giới này.

[1] Đích xuất: con vợ cả, ngược với thứ xuất, con vợ bé, thiếp thất.

Nhưng mà bà đỡ vẫn chậm chạp chưa tới, Như gia tam thông ở trong phòng sinh nóng lòng chờ đợi, nhìn nương nương nhà mình đè nén áp lực khi phải sắp sinh ra một đôi song sinh.

Thải Thải rất đau, nàng còn chưa bắt đầu sinh, mà thân thể đã phải chịu đựng loại đau đớn tê tâm liệt phế này rồi. Gân cốt toàn thân, tựa như liễu mạng quần chung một chỗ, sau đó lại bị một lực lượng mạnh mẽ to lớn nhanh chóng kéo căng ra lại.

Lúc Thải Thải thật sự không nhịn được nữa, liền bắt đầu kêu thành tiếng. Thật sự rất đau, vốn nhiều lần từng bị thương, căn bản cũng không cách nào sánh kịp với loại đau đớn này được.

Có lẽ, cũng chỉ có người sắp làm mẫu thân mới có thể sâu sắc cảm nhận được tình huống lúc này mà thôi.

Nàng mở đôi mắt nhắm nghiền, cả khuôn mặt trắng bệch.

Như gia tam thông đau lòng, Như Ý vội vã gọi với một tiếng ra bên ngoài: “Bà đỡ đến chưa, rốt cục bà ta có tới không nữa đây?!”

“Tổng quản, nô tỳ đã đi giục nhiều lần, bà ấy đang trên đường đến đây.”

“Đáng chết, chẳng lẽ bà ta không biết người sắp sinh là hoàng hậu sao, không ở trong cung hầu hạ, lại dám chạy loạn ra ngoài!?”

“Nghe nói, con dâu bà đỡ hôm nay cũng sinh con, bà ấy không yên lòng mới lên đi ra ngoài, không ngờ hoàng hậu nương nương lại cũng sinh vào lúc này.”

Bây giờ nói cái gì cũng không ai nghe lọt tai được. Thải Thải bất thành linh nói một câu: “Cần gì đợi bà ta nữa!! Ta đau sắp chết rồi, trong cung không phải còn có y nữ sao?!”

Y nữ kia sợ bắn lên, vội nói: “Nương nương, tui nô tỳ chưa từng đỡ đẻ bao giờ, hơn nữa, cũng có quy định không cho tui nô tỳ đỡ đẻ.”

Thải Thải nghiêng đầu, thờ hồng học từng hồi, tấm trải giường cũng bị nàng nắm đến nhăn nhoe.

Đang lúc nàng sắp nổi giận thì có một nô tỳ nói: “Nương nương, bà đỡ tới, tới rồi.”

Bà đỡ đến, theo quy củ tất cả nô tỳ đều phải lui ra, ở bên ngoài phòng sinh chờ hầu hạ. Bởi vì những người này đều là nữ tử, nghe các bệ trên có bảo rằng, sẽ chạm phải dương khí của hoàng tử, cho nên trước khi hài tử ra đời, trong phòng sinh chỉ được có sản phụ và bà đỡ mà thôi. Mọi người đều ở ngoài chuẩn bị nước, khi bé nước, cầm khăn vào, cũng chỉ được đặt ở trước bình phong, rồi lập tức rời đi.

Như gia tam thông đứng trước bình phong. Chỉ có thể xuyên thấu qua tấm bình phong nhìn thấy bóng dáng của hoàng hậu nương nương và bà đỡ.

“Hoàng hậu nương nương, người hãy dùng sức, đừng sợ, cắn chặt vào khăn, cố gắng lên!” Bà đỡ chợt cười nói: “Nô tỳ đã sờ thấy đầu điện hạ, người

hãy dùng sức, dùng sức hơn nữa.”

Trong đầu Thái Thái giờ cũng không thể nghe thấy gì nữa, nàng chỉ còn biết cắn răng mà cố sức.

Thái Thái tranh thủ thời gian, dùng hết sức lực, nhưng mà thân thể căn bản không còn sức lực. Thật sự rất thống khổ.

“Nương nương, nếu như quá lâu mà không sinh được, hài tử sẽ gặp nguy hiểm, cho nên nương nương nhất định phải cố gắng lên!”

Đầu óc nghe tiếng cổ vũ, Thái Thái lập tức bộc phát, dùng hết tất cả sức lực bình sinh, thân thể dường như bị hài tử xé rách ra.

Thái Thái thật sự rất rất lo lắng, có thể nào người mình sẽ bị tách ra hay không nữa.

Nhưng mà, dùng khí lại khiến nỗi sợ hãi hạ thấp xuống.

Tay bà đỡ dùng sức lực khổng lồ kéo một cái, trong nháy mắt, nàng có một loại cảm giác mất mát trống rỗng.

Cảm giác mất mát khi hài tử và mẫu thân bị chia lìa.

A~!

Nàng kêu to lên một tiếng.

Sau đó bên tai nghe thấy một tiếng khóc ‘oa oa’~~~

“Nương nương, là một hoàng tử, nương nương, là tiểu hoàng tử!!”

Tin Thái Thái sinh được hoàng tử, nhanh chóng được truyền đi, trọng thần kinh thành quỳ gối bên ngoài Phượng Tào cung, vô cùng vui mừng, lập tức hô vang thiên tuế.

Trong tiếng kêu vang chói tai, bà đỡ đã ôm một bé con được bọc trong vải ra, giao cho tỷ muội Như gia đứng ngoài bình phong.

“Nhanh đi tắm cho hoàng tử diện hạ đi.”

“Nước đã được chuẩn bị rồi, hài tử mới sinh ra, phải được rửa sạch sẽ.” Như Ý phân phó đầu vào đấy, mặc dù nàng cũng không hề có kinh nghiệm gì cả, nhưng thân là tổng quản, nàng đã tìm hiểu chu đáo trước đó.

Như Tâm vẫn ở lại chỗ cũ, chờ nhị hoàng tử, hoặc nhị công chúa ra đời.

Lúc này Thái Thái đã không còn hơi sức nữa, nhưng vì khung xương chậu hoàn toàn mở ra, bà đỡ nói: “Nương nương, bây giờ so với lúc này thì dễ dàng hơn nhiều rồi, hãy cố gắng lên, nương nương ngàn vạn lần không thể ngủ, nhất định phải cố sức!” Bà đỡ thấy bộ dạng không còn chút sức lực nào của nàng, liền dùng tay vỗ mạnh lên người nàng một cái, cái vỗ này, dẫn động đến đứa trẻ trong bụng, chợt bị lực co rút kích thích khiến Thái Thái hít sâu một cái.

Trong nháy mắt nàng xóc lại tinh thần.

Lại một lần nữa bắt đầu loại đau khổ này.

Lúc này, thân thể hoàn toàn tê dại, nàng không cách nào cảm giác được hình dạng của hài tử trong bụng.

Chợt, một luồng nhiệt chảy ra, dẫn theo thân thể bảo bối chảy xuôi xuống.

Tiếng khóc oa oa vang lên, khiến Thái Thái rất thỏa mãn.

Chỉ tiếc, nàng đã không còn sức lực liếc nhìn dù chỉ một cái.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Ba ngày sau.

Nội các.

Mấy vị đại thần nghiêm túc ngồi vây quanh nhau.

“Chuyện hoàng hậu nương nương sinh ra yêu nghiệt cả thiên hạ đều đã biết được, hoàng thượng đang ở tiền phương tác chiến, loại ngôn luận này, đối với dân với nước, đều là thiên đại bất hạnh!”

“Đúng vậy, đúng là bất hạnh của quốc gia, nhưng mà, dù sao hoàng hậu nương nương cũng là người hoàng thượng yêu thương, hôm nay lại là mẹ đẻ của thái tử tương lai, chúng ta thật sự có thể đắc tội nổi sao?”

“Tôn đại nhân, ông nói sai rồi, cũng bởi vì thế lực phía hoàng hậu nương nương càng lúc càng lớn, nếu như cứ để mặc vậy, khó tránh khỏi ngoại thích lộng quyền, hoàng hậu bá chính.”

“Đúng vậy, đến lúc đó thật sự sẽ khó mà thu dọn được.”

Tuy rằng nói như thế, nhưng cứ tùy tiện mà động vào hoàng hậu, mọi người thủy chung vẫn không dám hành động.

“Gần đây Phurong Tảo cung luôn đóng cửa, việc mà mọi người cần làm chính là tận lực ra ngoài bác bỏ tin đồn, chứ không phải ngồi ở đây nghị luận có nên xử lý hoàng hậu hay không. Hiện tại nếu hoàng thượng mà biết chuyện này, tiền phương lòng quân đại loạn, tất cả chúng ta đang ngồi đây, phỏng chừng cũng không có quả ngon mà ăn.”

Đúng vậy, hoàng thượng đối với hoàng hậu ba nghìn sủng ái một thân, nếu như hoàng thượng trở lại mà biết bọn họ làm gì với hoàng hậu, dù cho bọn họ có không làm sai, có lẽ, cũng biến thành cái đinh trong mắt hoàng thượng, khó mà bảo toàn mạng sống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 307: Thiên Chi Di Tượng

Mạc Trung Quân ủ rũ cúi đầu ngồi trước cửa Phurong Tảo cung, cậu đột nhiên cảm thấy mình không thể hoàn thành nỗi dẫn dò của hoàng thượng, tận mắt thấy mấy đại thần gây áp lực cho thái hậu phải đóng cửa Phurong Tảo cung, mà mình lại không thể giúp hoàng hậu nương nương được cái gì. Tại sao thiên hạ lại có chuyện kỳ quái như vậy? Hoàng tử thứ hai của hoàng hậu nương nương, lại là một con khi bị lột da? Ngày đó tiếng kêu kinh thiên động địa của bà đỡ, ‘yêu quái, yêu quái!’, quả thật nghe mà rợn người.

Khi tất cả mọi người ùn ùn kéo vào, tất cả các thị nữ đều hoa dung thất sắc.

Thì ra là thật, đứa bé hoàng hậu sinh ra, thật sự là một yêu nghiệt.

Tiếng kêu sợ hãi khiến Thái Thái đang hôn mê cũng phải tỉnh dậy, khẽ mở mắt ra, nhìn thấy trên tay bà đỡ ôm một thứ gì đó đỏ hồng.

Nàng không thể thấy được gì, chỉ nhớ trước đó, nàng đã nghe thấy tiếng hài tử khóc.

Nhưng vì cái gì lúc thấy lại là một thứ kinh hãi thể tục như vậy.

Bà đỡ nhanh chóng dùng khăn gói thứ đó lại, mang theo một cái rổ, đi ra ngoài.

Như Tâm Như Nguyệt kinh hãi vội chạy tới hầu hạ nàng, bảo vệ nàng, nhìn đáng sợ ngơ ngác của nàng.

Như Tâm còn trấn an nàng, bảo nàng đừng sợ.

Làm sao mà không sợ cho được, Thái Thái vừa cho đại hoàng tử bú sữa, vừa nhớ lại tình huống về nhị hoàng tử hôm đó.

Tinh thần nàng không quá tập trung, cứ như thất hồn lạc phách, “Bọn họ nói cái gì?” Thái Thái nhìn Như Tâm đang đứng một bên.

Như Tâm khẽ cúi đầu, khó mà mở miệng, nhưng nàng cũng biết không thể nào gạt nương nương được.

“Chuyện nương nương sinh ra một yêu nghiệt, đã truyền ra khắp kinh thành. Nhưng mà các đại thần đã phong tỏa tin tức, tùy tiện tìm một vài kẻ chết thay, nói đó là do người Hung nô thả tin đồn mà thôi.”

Thái Thái gật đầu, hỏi: “Như Tâm, em tận mắt nhìn thấy nhị hoàng tử của bản cung, là một yêu nghiệt sao?”

“Có thấy.”

Trong lòng Thái Thái đau xót, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn thấy, nhưng mà bọn họ không cho nàng ra ngoài, lấy lý do nghỉ ngơi để giam lỏng nàng trong tầm cung này. Như vậy đứa trẻ được xem là yêu nghiệt kia, bọn họ muốn xử trí ‘con trai’ nàng thế nào đây? Thái Thái rơi nước mắt, thì thào: “Vô luận là cái gì, đó cũng là hài nhi của ta, tại sao lại không cho ta nhìn một chút?” Như Tâm vội an ủi: “Nương nương, mọi người là sợ nương nương không chịu nổi kích thích. Dù sao nương nương còn phải bảo trọng thân mình để nuôi dưỡng đại hoàng tử nữa.”

“Đây là lý do gì chứ?” Thái Thái rất tức giận, các ngón tay cũng run lên.

“Như Tâm, em thử nói rõ ràng xem, bộ dạng của nhị hoàng tử, rốt cục là ra sao?”

“Trông giống như.....” Nàng không dám nói.

Thái Thái nói: “Bọn họ nói, nhìn qua trông rất giống một con khỉ bị lột da phải không?”

“.....” Như Tâm cúi đầu, xem như cam chịu.

Lúc Thái Thái còn nằm trên giường bệnh đã nghe rất nhiều lời bóng gió, nàng biết, đứa bé đó vừa sinh ra đã là tử thai, hơn nữa diện mạo lại rất quái dị đáng sợ.

Nhưng đó không thể là ảo giác được, rõ ràng nàng đã nghe thấy tiếng khóc của nhị hoàng tử.

Tiếng khóc kia rất to rõ, chẳng lẽ những người khác không nghe thấy hay sao?

“Như Tâm, ngày hôm đó em có nghe thấy tiếng nhị hoàng tử khóc không?”

“Nương nương, lúc đó hình như tại em cũng có nghe thấy, nhưng mà ngay lập tức đại hoàng tử cũng khóc, nên em không thể chắc chắn lắm. Nhưng bà đỡ nói, đứa bé này vừa sinh ra có khóc hai tiếng, sau đó lập tức tắt thở.”

Không, không đúng, tiếng khóc của đứa bé to rõ như vậy, sao có thể đột nhiên tắt thở được? Trong lòng Thái Thái trăm mối khó giải, càng không cách nào tiếp nhận được chuyện này.

“Ta muốn đi xem một chút, Như Tâm, em đi bảo bọn họ không cho phép hạ táng con ta, ta muốn tận mắt chứng kiến mới có thể chết tâm được!”

“.....” Như Tâm rất đau lòng, khóc thút thít nói: “Ngày hôm đó thái hậu đã kêu người mai táng nhị hoàng tử. Điện hạ được chôn ở dưới chân ngọn núi nhỏ cạnh hoàng lăng rồi.”

Thái Thái vừa nghe thấy vậy, nước mắt liền ào ạt rơi xuống, tại sao phải như vậy, nàng chưa từng làm chuyện gì xấu xa, tại sao vậy.

Nhưng mà, cho đến lúc trước khi sinh, nàng vẫn cảm giác được hài tử vẫn còn sống sò sò đấy, nàng cũng tin chắc cả hai đứa đều vô cùng khỏe mạnh.

Lúc đó chân chúng đá nàng rất đau cơ mà.

Chẳng lẽ, một sinh mệnh nhỏ hoạt bát như vậy, lại lập tức có thể biến thành quái vật hay sao?

Nàng nhíu mày, âm thầm lẩm bẩm: “Không, đó nhất định không phải là con ta, Như Tâm, em hãy tin ra, thứ đó nhất định không phải là hài tử mà ta đã sinh ra!”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Bệnh đau đầu của thái hậu lại tái phát, chuyện ba ngày trước quả thực là vui quá hóa buồn, vốn bà đã chuẩn bị sẵn tinh thần, hoàng hậu hạ sinh đại hoàng tử, đứa bé tiếp theo, dù không phải là hoàng tử, là một công chúa cũng tốt, không nghĩ đến lại sinh ra thứ đó. Đây là lần đầu tiên thái hậu thấy chuyện như vậy, một người, tại sao có thể sinh ra con là quái vật như con khỉ được? Đôi mắt bà đỏ hoe, không biết nên oán người nào, hoàng hậu cũng không phải hoàn toàn không có công lao nha.

Ít nhất hoàng hậu đã hạ sinh cho hoàng gia một trưởng tử.

Nhưng mà nói đến nhị hoàng tử, khiến bà không rét mà run.

Đang rối rắm vạn phần, lão thái sư, tam truyền nguyên lão đã lâu không xuất sơn lại cầu kiến ở bên ngoài.

Thái hậu nói: “Mời thái sư vào đi.”

Thái sư năm nay hơn tám mươi, đã sớm làm người quy ẩn núi rừng, lần trước chính biến, ông ta cũng không xuất hiện. Hiện tại lộ diện, thái hậu đoán ra, cũng là vì chuyện của hoàng hậu mà thôi.

“Thái sư, làm sao lại làm phiền ông xuất sơn thế này.”

“Thái hậu nương nương, thần nghe nói, nhị hoàng tử vừa sinh đã chết non rồi, thật sự vô cùng đau đớn, nên đã đặc biệt đến thăm thái hậu nương nương, xin người hãy bảo trọng thân thể.”

“Ừ.....” Thái hậu không nhịn được lại rơi lệ: “Nói vậy là chuyện hoàng hậu, ông cũng đã biết rồi.”

“Đã biết, chỉ là thần lại có cách nhìn khác mà thôi.” Ông ta nhíu chặt mày lại, “Từ xưa trời giáng hiện tượng lạ, nếu không phải loạn tử quốc gia, thì cũng là chuyện tốt đất nước.”

Thái hậu bất đắc dĩ cười: “Nhưng chuyện này, thấy thế nào cũng không giống chuyện tốt, thái sư, ông nhất định phải giúp ai gia nghĩ cách mới được.”

Ông ta gật đầu một cái, trầm ngâm: “Theo vi thần thấy, đất trời chính khí, mẫu nghi thiên hạ phải là một tấm gương sáng, nay hoàng hậu nương nương lại xảy ra chuyện yêu dị như vậy, cũng không thể để tiếp tục làm hoàng hậu được nữa.”

Thái hậu cả kinh, trầm nghĩ, hoàng hậu dù không có công lao cũng có khổ lao, hơn nữa, nàng còn hạ sinh ra đại hoàng tử nữa.

Tại sao có thể nói phế, là phế được.

Thấy thái hậu do dự, thái sư mới nói tiếp: “Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là phế bỏ hoàng hậu, lập một hoàng hậu mới cho hoàng thượng. Hoàng hậu xác thực là có công lao, thần thấy, hãy để hoàng hậu xuất cung, trở về nhà cũ, ban thưởng cho danh hiệu phu nhân một nước, cũng đã thỏa đáng rồi. Thằng lợi của hoàng thượng đang ở trong tâm mắt, nếu khai hoàn, dân chúng liền sẽ quên việc này ngay. Chuyện hoàng hậu, qua cơn phong ba này, sẽ lập tức tan thành mây khói.”

Cách này, thật ra cũng không phải chỉ có ông ta nghĩ ra, hai ba ngày này vẫn thường có trọng thần đề cập đến, có nên để hoàng hậu giữ ngôi vị này nữa hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 308: Chủ Động Từ Bỏ Ngôi Vị

Ban đêm, Như Ý mang các nữ quan của Phụng Tảo cung đến nơi ở của các ngự tiền thị vệ.

Nàng muốn tìm Mạc Trung Quân.

Mạc Trung Quân nhìn Như Ý cô nương trước mặt, há hốc mồm.

Như Ý chỉ nói một câu ngắn gọn: “Đi theo ta đi.”

“.....”

Mạc Trung Quân nhìn Như Ý, luôn có một cảm giác chuột đi gặp mèo, cháu trai gặp ông, con trai gặp mặt mẹ.

Cậu sợ hãi đi theo, mãi cho đến Phụng Tảo cung, rốt cục Như Ý mới lại nói một câu nữa: “Vào đi thôi.”

Mạc Trung Quân quỳ gối trước một tấm bình phong lớn, bóng dáng hoàng hậu in trên mặt sau tấm bình phong ấy.

“Hoàng hậu nương nương, người tìm tiểu Mạc ạ?”

“Ừ.” Một tiếng ừ trầm ổn, phá vỡ trầm mặc.

Mạc Trung Quân nói: “Hoàng hậu nương nương người trị tội tiểu Mạc đi, tiểu Mạc đã không bảo vệ tốt nương nương!”

“Tiểu Mạc, bản cung muốn người giúp bản cung đi làm rõ một chuyện, ngày đó bà đỡ sau khi rời Phụng Tảo cung đã đi đâu, hài nhi của bản cung, đến tột cùng là do tay kẻ nào mai táng, còn nữa... người hãy đi điều tra, gần đây có nghệ nhân xiếc khi nào ở kinh thành từng bán khi cho người ta không?”

“Vâng.” Mạc Trung Quân dập đầu: “Tiểu Mạc nhất định sẽ điều tra rõ cho nương nương.”

“Tiểu Mạc, chuyện này, trời biết đất biết ta biết người biết, vô luận tra ra được cái gì, người chỉ có thể hồi báo cùng bản cung, hiểu không?”

“Dạ!”

“Nếu người nói cho người thứ ba biết, người sẽ không còn là trung thần nữa, lúc đó người chính là phản[1] thần!” Thái Thái hết sức nghiêm túc nói.

[1] Phản thần: phản có nghĩa là chia ra, phân ra, trong trường hợp này mình cho rằng nó mang nghĩa trái với từ ‘trung’, tức là ‘bất trung’ ^^

Đối với Mạc Trung Quân mà nói, nếu bảo cậu không phải trung thần, thì cũng đồng nghĩa với việc, bảo cậu đi tìm chết. Mạc Trung Quân dập đầu nói: “Mạc Trung Quân là trung thần, hoàng hậu mệnh tiểu Mạc đi điều tra, vô luận tra ra được chuyện gì, tiểu Mạc đều chỉ bẩm báo với một mình người!”

Thái Thái gật đầu, bảo: “Đi đi, ngay lập tức.”

Như Ý tiến tiểu Mạc ra, mấy nô tỳ đi vào sau tấm bình phong, Như Tâm nhận lấy đại hoàng tử từ trong lòng Thái Thái, để nàng đi nghỉ ngơi. Như Ý nghi ngờ hỏi: “Nuông nuong, chẳng lẽ người hoài nghi, chuyện nhị hoàng tử có.....”

Thái Thái dùng tay nâng má nhấm mắt dưỡng thần, nàng thủy chung vẫn không tin hài tử mình đang khỏe mạnh lại biến thành như vậy. Chỉ là hiện tại nàng không thể quá phô trương thanh thế, để tránh kẻ xấu nhân cơ hội đuổi tận giết tuyệt. Tiền triều cũng từng xuất hiện tiết mục ly miêu hoán thái tử[2]. Thái Thái dự cảm, có lẽ, đây cũng là âm mưu của kẻ nào đó.

[2] Ly miêu hoán thái tử/ Ly miêu tráo thái tử/ Ly miêu hoán chúa: một trong những vụ án do Bao Công phán xử, xem thêm tại đây.

Bây giờ không phải là thời điểm để lấy lại công bằng, Thái Thái hít một hơi, trong đôi mắt ướt sũng nước, bây giờ là thời điểm tìm hài tử về, ổn định triều cục.

Sở Cuồng ở tiền phương đánh giấc, nếu chuyện trong hoàng cung truyền vào tai chàng, nhất định chàng sẽ bị rối loạn tinh thần.

Thái Thái cúi người xuống đầu gối, yên lặng suy nghĩ hồi lâu, cẩn thận nghĩ tới tất cả mọi người, chính là vẫn không thể nghĩ ra, đến tộc cùng là ai đã hãm hại mình?!

Đại hoàng tử ở trong lòng Như Tâm bỗng nhiên cựa quấy, bàn tay nhỏ bé vươn ra, làn da mềm mại, đáng yêu.

“Đại hoàng tử thật đáng yêu quá đi.”

Thái Thái gạt đầu, lại ôm lấy con trai mình, nhẹ nhàng gọi: “Tranh Nhi.”

Đại hoàng tử mở mắt, đáng vẻ dường như đang cười. Ánh mắt của cậu bé luôn nhìn theo ánh mắt Thái Thái, Thái Thái biết cậu bé đã nhận ra mẹ mình rồi.

Vô luận như thế nào, cũng phải tìm nhị hoàng tử trở về mới được.

Thái Thái chợt nói với Như Ý: “Bản cung muốn chủ động từ bỏ ngôi vị hoàng hậu này.”

Hả? Tất cả mọi người đều cho rằng mình đã nghe lầm rồi.

Nhưng mà Thái Thái rất rõ ràng, nếu như đối phương hãm hại nàng vì vị trí này, khi mà chúng còn chưa đạt được mục đích, tiểu Nhị nhất định sẽ còn bị giấu diếm rất kỹ.

Vậy cũng tốt, thay vì bị động, không bằng chủ động đi.

Nàng ôm hài tử trong lòng nhàn nhạt nói: “Bản cung đã quyết định rồi, không làm hoàng hậu nữa.”

“Ngày mai bản cung sẽ đi gặp mẫu hậu, hãy giúp bản cung ăn vận chỉnh chu một phen.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Thái Thái ôm đại hoàng tử đi về tẩm cung thái hậu, nàng phát hiện quả nhiên mình bị người ta nhìn chòng chọc.

Không sao cả, nhìn chòng chọc thì cứ nhìn đi, chân vẫn vững bước đi về phía điện thái hậu.

Thái Thái ở xa nhìn thái hậu ôm đại hoàng tử chơi đùa trong chốc lát, bất thành linh nói: “Mẫu hậu, Thái Thái quyết định, tự rời bỏ ngôi vị hoàng hậu, xin mẫu hậu hãy hạ chỉ.”

“.....” Thái hậu thật sự cũng không biết phải làm sao, không ngờ tới hoàng hậu đã tự mình quyết định.

Thái Thái nói: “Vì để ổn định triều cục, xin mẫu hậu hãy chọn người khác mà tuyển làm hoàng hậu của hoàng thượng đi ạ.”

Thái hậu không ngờ nàng thâm minh đại nghĩa đến nỗi khiến người khác phải cảm động như vậy.

Chỉ có Bánh Bao hiểu được, nàng căn bản cũng không phải thâm minh đại nghĩa gì, chỉ là, so với hài tử, làm hoàng hậu hay không, cũng không có gì quan trọng cả.

“Hoàng hậu, con thật sự đã quyết định sao?”

Bánh Bao gạt đầu một cái: “Quyết định, bây giờ đã có nhiều lời nói bóng gió, nói con dâu là một kẻ mang điềm xấu, nhưng mà hoàng thượng đang ở tiền phương đánh giấc, loại ngôn luận này sẽ ảnh hưởng rất lớn, cho nên, vì hoàng thượng, xin thái hậu hãy thu hồi danh hiệu hoàng hậu của con đi thôi.” Nàng quý xuống, ngưng trọng đập đầu một cái.

Thái hậu thật sự không nỡ, nhìn tình huống trước mắt, hôm nay thái sư tới đây mặt ngoài là hiến kế, trên thực tế là tạo áp lực cho nàng.

Các trọng thần trong triều cũng không biết là đang có ý đồ gì nữa, dường như cũng muốn kéo hoàng hậu xuống khỏi đài.

Thái hậu nhúc nhích chân mày nói: “Ai gia muốn suy nghĩ một chút, chẳng qua, ai gia sẽ tạm thời thu hồi danh hiệu hoàng hậu của con, nhưng đại

hoàng tử còn quá nhỏ, tạm thời con cứ ở lại Phụng Tảo cung, chờ ai gia cùng mấy vị đại nhân chọn được người mới. Lại nói, chuyện lập hoàng hậu mới, ai gia, thật sự không thể tự mình làm chủ hoàn toàn được.”

Thái Thái rất cảm kích, vì thái hậu làm như vậy là để bảo vệ nàng, nàng cũng không phải là không biết.

Ôm đại hoàng tử từ điện Thái hậu đi ra ngoài, sáng hôm sau, liền nhận được ý chỉ.

Tước danh hiệu quốc mẫu hoàng hậu, tạm thời biếm làm thứ nhân, nhưng vẫn được ở lại trong Phụng Tảo cung, tiếp tục đảm nhiệm chức trách đường dục hoàng tử.

Lần này những kẻ khác đã vừa lòng đẹp ý.

Nhưng mà Chu phu nhân khóc đến thành người nước mắt luôn rồi.

Vừa ôm cháu ngoại trai đáng yêu vào lòng, vừa lẩm ba lẩm bẩm: “Ta không tin, cháu của ta nếu một đứa vừa khỏe mạnh vừa đáng yêu, vì sao đứa kia..... Thái Thái, con nói xem, có phải đã nhầm lẫn gì hay không?”

Thái Thái ngược lại vẫn khuyên lơn: “Mẹ, người đừng nghĩ nữa, hôm nay con gái chỉ là một người bình thường, một thảo dân, nói không chừng sau này sẽ được về nhà nữa, đến lúc đó, mẹ đừng sợ mất mặt đó.”

“Mất mặt? Con gái của ta, là kiều ngạo của hai chúng ta, sao có thể mất mặt được?”

Thái Thái chợt nhớ đến câu chuyện cũ được nghe ở Hung Nô, câu chuyện về thân thế của mình.

Nàng cũng không thể nào nhẫn tâm hỏi tận tuyệt cha mẹ, người đã coi mình như tâm can bảo bối, về thân thế của mình được.

Dù mình không phải do mẹ sinh ra, thì sao chứ?

Thái Thái dựa vào bờ vai mẹ, nhìn bé con trong lòng mẹ.

Nàng nhất định sẽ tìm hài tử mình trở về, nhất định, nhất định.

Nhất định sẽ là một nhà đoàn viên.

Trong lòng Thái Thái dâng lên niềm tin.

Nàng muốn là một người mẹ tốt, người mẹ tốt, không thể vứt bỏ đứa con của mình được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Âm Mưu Khổng Lồ

Mạc Trung Quân cũng học người ta cải trang một phen, cậu chạy vòng quanh kinh thành hết mấy ngày, đã điều tra ra được nghệ nhân nuôi khi dê làm xiếc kiếm sống thì chỉ có một nhà. Mạc Trung Quân tùy tiện cầm mấy trăm lượng đi ra khỏi nhà, quanh co bảy tám lần, đi vào một con ngõ nhỏ, lập tức mùi nước tiểu khi đập vào mặt. Tiểu Mạc giờ cái bọc lên, bên trong có bảy tám quả chuối tiêu.

Gõ cửa, không người nào trả lời, tiểu Mạc liền làm một hành động vô cùng không lễ pháp, cậu quyết định tự xông vào nhà dân.

Vừa mới đi vào trong viện, tiếng khếch khếch đã vang lên, một đám khi vô cùng hoạt bát nắm lấy com thừa, đá cục trong lòng tre, ném loạn về phía tiểu Mạc.

“Cút đi! Đám khi lông lá xui xẻo!” Tiểu Mạc phui mấy thứ bắn thiu trên người mình, mới kêu lên một câu trong tiếng kêu đầy bạo động của đám khi: “Có người không, có người ở nhà không?”

Không có ai sao? Tiểu Mạc khề hít mũi, đối với mùi ở đây tương đối không chịu nổi, chợt một con khi bị tuột xích, bất ngờ đánh về phía tiểu Mạc, leo lên đầu cậu, dùng tay nứ đầu cậu lắc qua lắc lại, “A!!! Con khi chết tiệt, mày đi xuống ngay cho tao!” Tiểu Mạc cố gắng bắt lấy con khi ở trên đầu, nhưng mà con khi này vẫn không nhúc nhích, ngược lại còn nắm chặt cậu thêm.

Một tiếng huýt gió vang lên, con khi kia sững lại, nhanh chóng nhảy xuống khỏi người cậu, tiểu Mạc kia nhìn con khi chạy trốn, tay xoa lên cái đầu rối bời, xoay người liền nhìn thấy một nam nhân đen như than, đứng ở trước cửa, trên mặt nam nhân này có một vết sẹo, trông rất ghê.

“Ngươi là ai? Sao lại dám xông vào nhà ta?!” Nghệ nhân xiếc khi kia vỗ lên vai một con khi khá to con, con khi sợ hãi kêu lúc này liền tỉnh lại.

“Ông có phải là nghệ nhân xiếc khi không?!”

Tiểu Mạc chỉnh xiêm y lại, thanh thanh cổ họng, nói: “Hôm nay ta tới để hỏi ông một chút chuyện.”

“Hả?” Nghệ nhân xiếc kia đi tới, nhẹ nhàng buộc con khi lại, tức giận nói: “Hỏi gì hỏi mau, hỏi xong, đi mau một chút.”

Tiểu Mạc đem bọc chuối tiêu để lên bàn, rất nhanh, đám khi ngồi thấy mùi nhảy lên bàn, bắt đầu ăn chuối.

Tiểu Mạc hỏi: “Ta muốn hỏi ông, có phải đã từng có người mua một con khi mới sinh hay không?”

“Khi con?” Hắn ta nhú mày nói: “Khi con cái gì, ta X con mẹ nó chỉ có mấy con nghĩ để sống tạm bợ, còn có thể bán cho ai được hay sao?!”

Tiểu Mạc móc ngân phiếu ra cười một tiếng: “Ông cần thận suy nghĩ một chút. Nếu như ông nghĩ ra, ngân phiếu này, liền cho ông.”

Nghệ nhân xiếc kia nhìn thấy, trong lòng rung động, khi không lại được tặng bạc, có ai không cần chứ?

“À.....Ngươi vừa nói, ta mới nhớ tới.” Ông ta vừa cầm ngân phiếu nhét vào ngực, vừa nói: “Là một nữ nhân.”

“Hả? Nữ nhân? Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.” Tên nghệ nhân nói.

“Già, hay là trẻ?”

“Không trẻ, cũng không già lắm.”

“Ông suy nghĩ cần thận một chút đi!”

Nói xong, lại móc ngân phiếu ra.

Tên nghệ nhân kia vừa ghèn mắt cho khi, quay đầu lại cất ngân phiếu của cậu: “Nhìn qua dường như rất có thân phận, hôm đó, ta đi từ trên cầu xuống, ả ta liền đi theo ta vào ngõ ngách, sau đó gõ cửa nhà ta, ta cho ả đi vào ả liền nhìn chăm chăm con khi cái đang mang thai nhà ta. Ta hỏi ả, nhìn cái gì. Nữ nhân này nói, thật ra ả muốn mua con khi con sắp sinh của nhà ta. Lúc đầu ta không đồng ý, ta còn chờ con khi con đó lớn lên để theo ta ra ngoài xiếc kiếm tiền. ả lại cầu khẩn, nói cháu mình vừa mới sinh ra đã yếu ớt, đại phu nói, phải dùng não khi con mới sinh, nấu canh cho cháu uống mới có thể khỏe lên được. Cho nên ta mới thấy tình huống của cháu trai ả ta thật đáng thương, nên mới hẹn ả, cách ngày con khi đẻ mấy ngày sẽ đến nhà ả ta để báo. Ai ngờ, ả ta lại nói, đừng đến nhà ả, sợ người ta biết không tốt lắm.”

“Thật không hiểu có cái gì mà không tốt nữa. Sau đó ta liền dựa vào kinh nghiệm để báo cho ả ta tới đây.”

Tiểu Mạc nghe xong, gật đầu một cái, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, có lẽ mà mấy ngày trước, lúc ta về nhà đã thấy, con khi cái kia đã bị người giết chết, mổ bụng, con khi con trong bụng cũng đã bị người trộm đi, mà nữ nhân hôm đó tìm ta, rốt cục cũng không thấy nữa.” Ông ta nói: “Lấy cắp khi con của ta, lại còn giết chết cả khi mẹ, kẻ này thật ác độc!!!”

Nhớ đến là lại cảm thấy vô cùng tức giận.

Tiểu Mạc hồi cung, mang tất cả những lời này thuật lại cho Thái Thái, Thái Thái càng thêm kiên định, nhị hoàng tử nhất định là đã bị kẻ khác trộm đi mất. Loại thủ đoạn ‘Ly miêu hoán thái tử’ này chính là muốn nàng bị người khác hoài nghi. Thái Thái nhẹ đu đưa đại hoàng tử trong lòng, phân phó với tiểu Mạc: “Ngươi giúp ta đi tra về bà đỡ. Nhưng mà nhớ, đừng để đánh rấn động cỏ.” Nếu như bị kẻ khác phát hiện nàng đã bắt đầu hoài nghi về chuyện này, nhất định chứng cứ sẽ bị tiêu hủy mất.

Trên bàn để một cái khay, tiểu Mạc đi rồi, nàng mới lấy dũng khi lật tấm khăn phủ trên cái khay lên.

Đây, chính là cái gọi là yêu nghiệt mà ngày đó nàng đã sinh ra.

Thái Thái lấy can đảm, nhìn kỹ thứ này hơn một chút.

Rõ ràng chính là một con khi con đã chết.

Nàng càng ngày càng chắc chắn, nếu nàng mà sinh ra cái này, thì bản thân nàng là con khi hay còn gì nàng cũng chưa biết được!!

“Nương nương, Như Nguyệt đi thăm dò đã trở lại, vốn ngày đó bà đỡ ở trong cung, nhưng ngày khi mà nương nương sắp chuyển dạ, bà đỡ chợt nhận được một cái bọc. Sau đó liền nắn ni xuất cung để đẻ cho con đầu sắp sinh của mình, còn nói sẽ đi nhanh về nhanh nữa.”

“Đây cũng có thể là trùng hợp mà thôi, làm sao bà ta sẽ biết sau khi mình đi thì bản cung bắt đầu lâm bồn được?” Thái Thái hơi nhú mày.

Như Ý nói: “Nhưng theo em nhìn thấy, cũng chỉ có bà đỡ này là người có khả năng thôi, hôm đó ở sau bình phong dù sao cũng chỉ có nương nương và một mình bà ta. Lúc bà ta đi ra, trong tay còn xách theo một cái giỏ nữa. Trong chiếc giỏ đó cũng chưa chắc là đồ đẻ đẻ.”

Nhưng chuyện cứ suy luận suông thế này, vẫn còn tồn tại nhiều điểm nghi ngờ, đầu tiên, tại sao bà đỡ có thể xác định được khi nào thì mình lâm bồn. Tiếp theo, dù bà ta mang nhị hoàng nhi ra ngoài mà sao không có ai phát giác, chẳng lẽ nhị hoàng nhi không khóc sao, một khi bị phát hiện, bà ta sẽ bị tội lăng trì, một bà đỡ nho nhỏ, vì tiền, lại dám làm chuyện nguy hiểm như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Thái Thái chợt nghĩ đến, chẳng lẽ mình đã sớm nằm trong kế hoạch của kẻ khác, mà tất cả mọi chuyện so với suy đoán của nàng lại càng thêm bất ngờ hay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 310: Thượng Quan Vân Nhi

Phượng Tào cung vốn nên vui mừng hơn hờ bấy lại lại đóng chặt cửa, mặc dù thái hậu đã hạ ý chỉ tạm thời tước đoạt danh hiệu hoàng hậu của Thái Thái, nhưng mọi người vẫn như cũ tôn xưng nàng một tiếng hoàng hậu nương nương, hơn nữa nữ quan và người của thượng cung cục, tất cả đều là do một tay Thái Thái đề bạt, cho nên mọi người mặc dù ngoài miệng không tỏ ý gì, trên thực tế chuyện to chuyện nhỏ trong hậu cung, họ đều làm như lệ cũ, mỗi ngày đến bẩm báo với Thái Thái.

Sau này Thái Thái phải dốc sức từ chối, mới thuyết phục được mọi người, tạm thời chỉ cần phụ tá tổng quản là được rồi, nàng vô cùng tin tưởng năng lực của họ. Quả nhiên, không ngoài dự đoán, hậu cung hôm nay tuyệt sẽ không bởi vì thiếu một người mà trở nên hỗn loạn.

Chẳng qua, nếu nhiều hơn một người, thì cuộc sống vốn bình yên này lại bắt đầu có gợn sóng nổi lên.

Tam đại nội các đốc hết sức đề cử, người có thể thay Thái Thái tiếp nhận vị trí hoàng hậu, đó chính là cháu gái của lão thái sư. Năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, băng độ tuổi mà Thái Thái tiền cung năm đó, tiểu nha đầu này cũng chỉ là đứa nhỏ mười mấy tuổi.

Cho nên nếu năm đó nàng kia đủ tuổi, có lẽ, trong lòng Sở Cuồng cũng đã có khuynh hướng lập nàng kia làm hậu. Bởi vì so với cha mình, môn sinh của thái sư trải rộng khắp thiên hạ, lại là tam triều nguyên lão, còn cha nàng chẳng qua chỉ là phụ thân nhị triều, hưởng chỉ tính cách cha cũng rất tùy tiện, không hề để tâm thành lập thế lực của riêng mình.

Thái sư lại khác, những kẻ trung thành với Sở Cuồng ở trong triều có một nửa là môn sinh của thái sư.

Quan hệ của cha với thái sư trước giờ vẫn rất tốt, cha hết sức tôn trọng thái sư, nghe nói, năm đó cha được đề cử là thư lại ở kinh thành, cũng là do thái sư từng góp lời với tiên hoàng.

Ông ta cũng khác Hòa đại tướng quân, Tô đại nhân, không mang lòng mưu phản, lại giống như một trường lão một lòng vì hoàng thượng, được hoàng thượng kính trọng như tổ phụ của mình.

Cháu gái ông ta, nếu như vào cung tuyệt đối sẽ không phải chịu khổ ải trong tam cung lục viện này.

Nếu vào, sẽ phải là mẫu nghi thiên hạ.

Thái Thái vừa thay cho hoàng tử một chiếc quần khác khô ráo hơn. Vừa suy tư, người trong nội các thể nhưng lại không có ai nói hộ cho nàng cả.

Thậm chí Thái Thái hoài nghi, tiết mục Ly miêu hoá thái tử lần này, chính là do nội các cùng nhau diễn xuất ra.

Chính là vì đề đá đổ nàng khỏi vị trí hoàng hậu. Mà thời cơ tốt nhất, chính là vào lúc Sở Cuồng không có ở bên cạnh nàng, vào lúc lâm bồn, khi nàng hoàn toàn không thể tự bảo vệ được.

Tại sao vậy chứ.

Thái Thái trầm mồi vẫn không có cách giải đáp.

Đại hoàng tử vừa khóc, trong lòng Thái Thái thất lại, hiện tại không biết tiểu Nhị ở đâu, có ai thương nó như nàng thương lão đại hay không, nếu tiểu dams ướt quần, có ai giúp con thay hay không nữa? Haiz. Ôm lão đại vào lòng, chợt nhìn thấy dưới cổ lão đại, lại có một cái bớt nho nhỏ như hình con bướm.

Tự dưng lại xuất hiện. Trước đó vài ngày đâu có thấy. Lòng của Thái Thái, chợt căng thẳng.

“Nương nương, cháu gái của thái sư, Thượng Quan cô nương đến thăm người.”

Thái Thái nói: “Mời nàng vào đi.”

Nàng cũng không chuẩn bị gì cả, ôm hài tử từ trong phòng bước chậm chậm, đỡ nó ngủ. Cho nên cũng không chú ý, Thượng Quan cô nương đã đi vào, đứng ở trước mặt nàng rồi.

Thái Thái liếc mắt nhìn, sừng sốt, trong lòng than thở, thật là một tiểu muội muội xinh đẹp.

Thượng Quan Vân Nhi năm nay chỉ mới mười sáu, ngũ quan tinh xảo, mặc một thân y phục màu hồng nhạt, phiêu phiêu như tiên tử. Thái Thái không khỏi nghĩ, nếu lần đầu tiên Sở Cuồng gặp mặt không phải mình, mà là nàng. Sở Cuồng nhất định sẽ yêu nàng ta. Bởi vì ai nhìn thấy nàng ta, cũng muốn được nâng niu trong lòng bàn tay mà che chở. Nàng dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Thái Thái, trong lòng nghĩ, thì ra người thoát nhìn ôn hòa hiền hậu này lại chính là hoàng hậu nương nương. Nàng cười nhẹ, ôn hòa gật đầu, nói: “Vân Nhi tham kiến hoàng hậu.”

“Bản cung đã không còn là hoàng hậu nữa rồi. Sớm muộn gì, cũng sẽ dọn ra khỏi Phượng Tảo cung để nhường cho muội muội.” Thái Thái thân nhiên lại ôn hòa nói, ngay sau đó khẽ mỉm cười với tiểu hoàng tử, xoay người giao hài tử cho Như Tâm ở bên cạnh, mới phát hiện, chỉ một câu nói, thế nhưng lại khiến cô nương tên gọi Vân Nhi này dùng gương mặt kính ngạc nhìn nàng.

“Thượng Quan cô nương mời ngồi.” Sai người dâng trà lên, hai người mới ngồi đối diện nhau.

Thái Thái nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp môi, Thượng Quan Vân Nhi nhìn không dời mắt, chợt ngây thơ hỏi nàng: “Hoàng hậu nương nương, người đang trách muội sao?”

Thái Thái cười một tiếng: “Sẽ không, chuyện này không liên quan đến người.”

Thượng Quan Vân Nhi gật đầu một cái: “Nương nương, vân nhi không hề có lòng tranh đoạt hậu vị với người, nhưng Vân Nhi cũng không hiểu, tại sao bọn họ đều muốn Vân Nhi làm hoàng hậu.”

Thái Thái cười một tiếng, giống như nàng mấy năm về trước, khi đó, cũng là mười sáu tuổi, cũng không hiểu tại sao mình phải làm hoàng hậu vậy.

Bây giờ nhớ lại, chuyện cũ mòn một trước mắt, nhưng cũng đã xa vời.

Thái Thái nhìn nữ tử đáng yêu trước mặt, mới phát hiện mình hôm nay đã đổi khác so với ngày xưa, trở nên trầm ổn hơn. Mà ít đi mấy phần ngây thơ non nớt.

Dù sao ngây thơ cũng không thể bảo vệ được mình, mềm yếu cũng không bảo vệ được mình, chỉ có dũng cảm không sợ gì, ý chí kiên định mới có thể bảo vệ được bản thân, bảo vệ được những người thân yêu bên cạnh.

Thái Thái mãi nghĩ, nên hơi mất hồn, Thượng Quan Vân Nhi nói: “Tỷ tỷ, Vân Nhi không muốn thương tổn bất cứ ai cả.”

Thái Thái nhẹ gật đầu, cười một tiếng: “Thượng Quan cô nương, người gặp qua hoàng thượng chưa?”

“.....”

Lắc đầu, chưa từng gặp qua, nhưng nghe ông và các ông khác nói, hoàng thượng là một vị hoàng đế tốt hiếm gặp, hoàng thượng còn là một nam nhân rất tuấn mỹ, đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng nữa, nhưng mà hoàng thượng đã ba sáu tuổi rồi, có lúc nàng nghĩ làm người của người lớn tuổi như vậy, thật sự rất áp lực.

Thái Thái quan sát nét mặt của nàng hồi lâu.

Buồn cười hỏi: “Người đang nghĩ gì thế?”

“Muội đang suy nghĩ, tuổi hoàng thượng, rất lớn, nếu như muội mà nhìn thấy hoàng thượng, có thể nào bị sợ hãi hay không đây?”

“Không biết tại sao người phải sợ, mấy năm trước khi bản cung vào cung chỉ nghĩ, rốt cục là vị hoàng thượng này nghĩ gì, tại sao lại kéo ta vào hố lửa, ta rất tức giận, gặp hấn xong, ta lại càng tức hơn.” Nhớ đến lúc xưa, trong lòng không khỏi rung động. Lại cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh.

“Bây giờ thì sao, bây giờ nếu nương nương gặp hoàng thượng, thì ra sao?”

“Bây giờ, ta chỉ đang lo lắng cho chàng. Mỗi ngày đều lo lắng cho chàng ấy.”

Thượng Quan Vân Nhi gật đầu một cái, lại nhìn tiểu hoàng tử. Vị Thượng Quan cô nương này cũng thật đáng yêu, vô cùng đáng yêu, vì vậy Thái Thái quyết định, sẽ không cho nàng ấy cơ hội ngồi vào vị trí của mình, cho nên nàng sẽ không lùi bước, cũng không nhường nhịn. Nàng sẽ vững vàng bảo hộ bản thân và con mình, giữ chặt vị trí mà Sở Cuồng đã cho mình, giữ chặt lấy Đại Sở của Sở Cuồng. Phượng Tảo cung này cũng không phải là dễ ngồi như vậy.

Thượng Quan Vân Nhi đi rồi, Như Nguyệt tức giận nói: “Nàng ta có ý gì chứ, đến để kích thích nương nương sao?”

Thái Thái cười nói: “Vị Thượng Quan cô nương này, khác với những nữ nhân trước đây, là một người thanh thuần thiện lương.”

Ngay cả Như Ý cũng đồng ý kiến, Như Tâm cũng gật đầu theo.

Như Ý nắm lấy tay Như Nguyệt nói: “Vị Thượng Quan cô nương này, có lẽ cũng chỉ là một quân cờ mà kẻ khác lợi dụng mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311: Cuộc Thăm Vấn Trong Phòng Tối

Thượng Quan Vân Nhi từ Phụng Tảo cung đi ra, trong lòng vẫn còn suy nghĩ, hoàng hậu nương nương tựa hồ có một loại sức hút khiến người ta dễ dàng muốn gần gũi thân cận. Mới đi được hai bước, bà nhũ mẫu theo nàng vào cung chợt nói: “Ta thấy, sau này tiểu thư cũng đừng đi gặp tiền hoàng hậu nữa.” Thượng Quan Vân Nhi lo lắng: “Sao lại như vậy? Hoàng hậu nương nương đối với Vân Nhi rất tốt, rất hòa khí mà, hơn nữa dường như người cũng không trách Vân Nhi,” Nhũ mẫu triu mến nói: “Tiểu thư còn trẻ, nên không nhìn ra lòng người hiểm ác, hoàng hậu nương nương mặt ngoài ôn hòa, trong lòng cũng không biết chán ghét chúng ta biết bao nhiêu nữa, trông vẻ mặt của cái cô Như Nguyệt kia, rất khó coi, có thể thấy được Phụng Tảo cung cũng không muốn gần gũi với tiểu thư đâu.”

Thượng Quan Vân Nhi khẽ mỉm cười, nói: “Nhũ mẫu không hợp ý, thì đừng nên đến đây nữa, Vân Nhi đói bụng rồi, trở về ăn cái gì đó đi.” Nói xong bỏ nhũ mẫu qua một bên, ra về vô tâm đi về phía trước. Trong lòng vẫn nghĩ, vì sao nhũ mẫu lại nghĩ người ta xấu xa như vậy, năm đó, nàng ở thái sư phủ, nhũ mẫu cũng luôn dặn nàng phải cẩn thận cái này cái kia. Nàng đã sớm tập mãi thành thói quen, xem như gió thoảng qua tai. Ngày hôm sau, Thượng Quan Vân Nhi ở trong cung rất nhàm chán, liền nhân lúc nhũ mẫu không để ý, một mình ra ngoài.

Gặp các phi tần, phi tử nhìn thấy nàng liền cực kỳ nhiệt tình, còn mời nàng đến cung các nàng ta để uống trà. Trong khi trong lòng Thượng Quan Vân Nhi vẫn nghĩ đến việc đi thăm hoàng hậu và đại hoàng tử.

Cho nên một lát sau, mới tránh vòng vây của các nàng ta, chạy trốn ra ngoài.

Ngoài cửa thì các phi tần đối với nàng rất nhiệt tình, qua khỏi cửa rồi thì lại lạnh nhạt thân nhiên.

Đây là tình huống gì chứ.

“Nương nương, Thượng Quan cô nương lại đến.” Như Nguyệt dĩ nhiên dùng từ ‘lại’, bởi vì nàng còn chưa thích nổi cái cô nương đi chiếm đoạt mất vị trí của người ta này.

Thái Thái vẫn khách khí mời nàng đi vào, mời nàng uống trà ăn điểm tâm, chơi đùa với đại hoàng tử.

Thượng Quan Vân Nhi thuận tiện hỏi: “Hoàng hậu nương nương, tại sao các phi tần trong cung lại nhiệt tình với Vân Nhi, nhưng mà trên mặt thì lại đối với Vân Nhi xa cách như vậy?”

Thái Thái bưng chén trà, hiểu ra, cười nói: “Đó là bởi vì, các phi tần cảm thấy sau này người làm hoàng hậu rồi, cho nên tới làm quen trước, bởi vì các phi tần đều sợ bản cung, ghét bản cung, thậm chí là hận bản cung.”

“Nương nương, người đối với các nàng ấy không tốt sao?” Vân Nhi hỏi.

Thái Thái đáp: “Không phải là không tốt, chẳng qua là, hậu phi chắc chắn sẽ không thích hoàng hậu, quan hệ giữa hoàng hậu và hậu phi, chỉ có hai loại, một là hận, nhưng không dám vượt qua quy củ. Một loại khác chính là giữu cọt. Bề ngoài thân thiện, trên thực tế lại coi chẳng ra gì, thậm chí còn nghĩ đến thay thế lấy vị trí ấy. Cho nên, nếu người làm hoàng hậu, người sẽ lựa chọn ra sao?”

“Vậy không bằng hận muội đi.” Nàng chợt hiểu ra, nói: “Làm người có lúc quyết tuyệt một chút thì tốt hơn.”

Thái Thái cười nói: “Thật ra thì nếu như người luôn công chính nghiêm minh, tự nhiên sẽ có người hận, căn bản không cần phải làm gì cả.”

“Vậy vì sao bọn họ lại không thích muội?”

“.....” Thái Thái phát hiện nàng cũng là một người hay hỏi, nhưng mà sao lại không thích thì tự mình nghĩ lấy chứ.

“Đó là bởi vì cung nữ không thể tham dự vào chuyện hậu cung, cung nữ chẳng qua chỉ là người hầu hạ thôi.” Nàng nói một câu không đầu vào đầu.

“Hoàng hậu nương nương.....”

“Hoàng hậu nương nương, đến giờ cho đại hoàng tử bú sữa rồi ạ.” Như Nguyệt là có tâm tới quá rồi, trong lòng nàng rất ghét, vị Thượng Quan cô nương nói sao lại nói nhiều vậy.

Thái Thái đứng lên ôm đại hoàng tử đi vào bú sữa, Thượng Quan Vân Nhi cũng tò mò đi vào xem, Thái Thái liền thân nhiên để cho nàng nhìn. Trong lòng Vân Nhi cảm thấy hoàng hậu rất trầm ổn, rất có khí chất, rất có phong độ, ngay cả khi cho con bú sữa vẫn lộ ra khí phách mẫu khi thiên hạ. Đây mới chính là hoàng hậu. Thái Thái bị nàng nhìn chằm chằm có chút quẫn, nhưng mà nàng vẫn hồn nhiên không hay biết. Trong lòng còn nghĩ, nếu hoàng hậu là tỷ tỷ ruột của mình, thì thật là tốt.

Nàng vừa ra, tiểu Mạc liền đi vào, đụng phải khiến Thượng Quan Vân Nhi ngã ngồi xuống đất.

“Đau quá!” Nàng oán trách.

Tiểu Mạc sợ hết cả hồn, “Ngươi là ai?!”

“Ta là.....”

Như Ý mặt đen lại, cho tiểu Mạc một ánh mắt, tiểu Mạc lách qua người Vân Nhi, theo sau lưng Như Ý tỷ tỷ, người mà cậu sợ nhất vào trong.

Như Tâm tốt bụng đến đỡ Thượng Quan Vân Nhi dậy.

“Thượng Quan cô nương, cô không sao chứ?”

“Thật vô lễ, đụng người ta lại chửi nói gì cả sao?!”

“Ừ, cậu ta thật vô lễ, sau này để Như Ý tỷ tỷ thay cô dạy dỗ cậu ta.”

“Vì sao Như Ý tỷ tỷ lại có thể dạy dỗ hẳn?”

“.....” Như Tâm cũng chỉ là tùy tiện nói, nàng ta còn tưởng là thật, vì vậy nàng cười đáp: “Bởi vì Như Ý tỷ tỷ rất lợi hại, cho nên cậu ta rất sợ tỷ ấy.”

Sau khi Thượng Quan Vân Nhi ra về, đại môn lại bị đóng lại.

Tiểu Mạc vẫn như cũ quỳ một chân xuống, ở trước tấm bình phong nói: “Thuộc hạ đi tra xét bà đỡ đó, bà ta có một con dâu, lại còn có cả một đứa cháu trai.”

“Cháu trai? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Thái Thái hỏi: “Xác thực bà ta có một con dâu thôi sao?”

“Đạ, có thể xác thực, bà ta chỉ có một đứa con dâu.”

Vậy thì có thể kết luận, bà đỡ đã nói dối, bà ta nếu chỉ có một đứa con dâu, thì từ đâu lại có chuyện con dâu sắp sinh chứ?”

Sợ rằng, con dâu bà, cũng chỉ là con khi cái đã bị mổ bụng kia mà thôi!

“Như Tâm, đêm nay em cầm theo một ngàn lượng bạc, lên đến gặp bà đỡ đó, nếu như bà ta ngoan ngoãn nói thì không sao, nếu như bà ta không khai, liền mang bà ta về đây, bản cung sẽ từ từ thẩm vấn!”

“Vâng.”

*****Thái Thái bánh bao thị*****

Mật thất trong Long Ngâm cung.

Bà đỡ quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Hai mắt bà ta nhìn chằm chằm thi thể con khi nằm đỏ trong chiếc khay kia.

Thái Thái lạnh lùng cười một tiếng: “Con khi này, ngươi cũng biết là cái gì đúng không?”

“Phải... là nhị hoàng tử do nương nương sinh ra!”

“Vậy sao, vậy ngươi có biết vì sao con khi con này, thi thể của nó không bị phân hủy không?”

“Không, không biết.....”

“Đó là bởi vì, bản cung đã đem con khi này, ướp thành thân khô!” Ánh mắt nàng thoáng qua một tia sắc bén: “Nếu như ngươi không nói thật, bản cung liền khiến cho ngươi sau khi chết, cũng biến thành thân khô.”

“Nương nương! Nô tỳ không biết gì cả, rốt cục là nương nương muốn nô tỳ nói cái gì đây!!”

“Bản cung muốn người nói, rốt cục là người được kẻ nào chỉ điểm, đem nhị hoàng tử của bản cung, đổi thành con khi chết tiết này?”

“Nô tỳ..... nô tỳ..... nô tỳ.....”

Dưới chân Thái Thái là cái bàn ủi nóng đỏ.

Nàng cầm lên, sau đó hươu hươu trước mặt bà ta.

“Nô tỳ..... thật sự không có cái gì để nói cả!” Chắc chắn hoàng hậu sẽ không xuống tay, bà ta nhắm mắt lại.

Miệng cũng đủ cứng đấy, Thái Thái hoài nghi, nhất định là có người đã dùng thứ gì đó mà nữ nhân này coi trọng hơn cả sinh mạng mình để uy hiếp chứ?

Thế lực của đối phương đáng sợ đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Từng Tầng Kén Được Bóc Ra

Để khiến cho một người nhận tội, chưa bao giờ là việc đơn giản, Thái Thái đứng lên, trong tay cầm cái bàn ủi nóng đỏ, đi vòng quanh bà đỡ.

Mùi của bàn ủi được đốt cho nóng đỏ vô cùng đặc thù, bà đỡ cắn chặt môi, hiển nhiên đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận một màn đốt cháy da thịt này.

Nhiệt độ của bàn ủi từ từ tăng lên, tiến tới gần mặt bà ta thì bà ta bị hơi nóng bỏng bức bách, lại từ từ hí mắt, sự nhẫn nại cùng mạnh mẽ vừa rồi, theo mồ hôi, từng giọt từng giọt cuộn cuộn chảy xuống. Trước mắt chỉ còn lại một khối đỏ màu đồng, hơn nữa cái bàn ủi này rất nhanh sẽ áp lên mặt bà ta sao?!!

“Nếu như bây giờ mà ta áp cái bàn ủi này lên miệng người, thì người cũng không cần khai nữa, dù sao cũng không còn miệng để nói. Chờ miệng người tan thành nước rồi, ta liền cắt bỏ đầu lưỡi người. Như vậy, kẻ thu mua người, sẽ vĩnh viễn tin tưởng người chứ, phải không?”

Thanh âm của Thái Thái vô cùng vững vàng, giống như đang kể một câu chuyện, hơn nữa không có đường sống để thương lượng.

Tay chân bà đỡ bắt đầu rút gân, bà ta trợn to cặp mắt nhìn thứ đó.....

Thứ đó.....

Chột, khóc rống lên!

Thái Thái biết bà ta đã bị dồn nén đến cực hạn.

Nàng nói: “Nếu như bây giờ người có gì để nói cùng bản cung, thì hãy gạt đầu một cái.”

Bà đỡ ngoan ngoãn gạt đầu một cái.

Thái Thái cười lên một tiếng, giờ cái bàn ủi nóng đỏ đi tới trước thùng nước, dí vào, xì xèo ~ một tiếng, một làn hơi nước màu trắng bay lên.

Trong lòng bà đỡ vẫn còn sợ hãi, vừa sợ, lại vừa cảm thấy may mắn. Bà ta quỳ bò qua ôm lấy chân Thái Thái, khẩn cầu nói: “Hoàng hậu nương nương, chuyện này là do người khác bức bách tiểu nhân, bọn họ bắt con trai tiểu nhân đi rồi, tiểu nhân cũng chỉ có được một đứa con trai đó thôi!”

Thái Thái lạnh lùng cười một tiếng: “Người chỉ có một đứa con trai, nhưng mà bản cung lại sinh hai đứa con trai, cho nên người cảm thấy dù có ôm một đứa đi mất, bản cung cũng sẽ không sao cả sao?”

Bà ta ngây ngẩn cả người, vẫn như cũ lặp đi lặp lại lời thì thào: “Tiểu nhân thật sự chỉ có một đứa con trai, chỉ có một đứa, không thể để nó chịu khổ được.”

Ai da, chỉ sinh được một đứa con trai nên có thể coi đó là lý do sao?

Thái Thái cười mỉa: “Bản cung không hiểu, chỉ có một đứa con trai, cùng với việc có mấy đứa con trai, có quan hệ gì đến chuyện này? Bản cung có hai đứa con, nhưng bọn chúng đều là thịt của bản cung, là sinh mạng của bản cung, cho nên bản cung sẽ không bao giờ chịu để cho con mình thành lợi thế

của kẻ khác mà lưu lạc ở bên ngoài được!” Nàng đứng lên, một cước đá ngã bà đỡ, lạnh lùng nói: “Ngươi vì con trai mình, tổn thương con người khác, lại còn dám tranh thủ đồng tình trước mặt bản cung sao?!”

“Hoàng hậu nương nương, tiểu nhân biết sai rồi, biết sai rồi!”

Biết sai, là bởi vì bà ta không ngờ tới nàng có thể hiểu rõ tất cả, thậm chí sẽ hoài nghi đến sự kiện này chứ?

Thái Thái nhàn nhạt nói, giọng điệu ôn hòa hơn: “Bà đỡ, việc ngươi làm ta hiểu, tất cả những người mẹ trong thiên hạ đều sẽ có một loại cảm giác tâm hữu linh tê với hài nhi của mình, ngày đó, bản cung đã ngắt đi, nhưng trước khi ngắt, bản cung rõ ràng đã nghe thấy tiếng khóc của hài nhi mình, tiếng khóc này vào lỗ tai kẻ khác có lẽ là rất tầm thường, nhưng mà với bản cung, thì cả đời đều không thể quên được.”

“Tiểu nhân... tiểu nhân hiểu.”

“Cho nên bản cung hỏi ngươi một lần nữa, chuyện này, là ai chỉ điểm, tiểu Nhị do bản cung sinh, rốt cục là công chúa, hay là hoàng tử? Hơn nữa có đang ở nơi nào?!”

Uy nghiêm nhìn tội nhân ở dưới chân mình, uy nghiêm của nàng không dung phản kháng của bất cứ kẻ nào cả.

Cả người bà đỡ mau hóa thành đồng bùn nhão.

“Tiểu nhân, tiểu nhân thật sự là không biết, đến tốt cùng ai là chủ mưu, đêm đó có một người mặc đồ đen che mặt chọt xông vào nhà tiểu nhân, bắt lấy con trai tiểu nhân mang đi, còn phân phó phải tìm thi thể của một con súc sinh nào đó mới sinh ra, trao đổi với một vị tiểu hoàng tử mà hoàng hậu vừa sinh ra, sau đó tiểu nhân nhìn thấy trên cầu có người đang xiếc khi, liền mua con khi con của người đó.”

“Ngươi làm cách nào để tính thời gian bản cung lâm bồn?!”

“Không có, không phải nô tỳ, là cung nữ đã đưa com cho tiểu nhân, trong cái hộp com có giấu một tờ giấy, trên đó viết vào ngày hoàng hậu sắp lâm bồn, bảo tiểu nhân hãy rời cung, không nghĩ tiểu nhân mới ra cung đã bị người bắt đi, lúc mờ mắt ra, đã thấy cái rô đã được đề đó, tiểu nhân mờ ra, bên trong chính là con khi con kia. Tiểu nhân chột hiểu, hành động của mình hoàn toàn bị người giám thị. Cho nên..... cho nên..... tiểu nhân cứ theo lời bọn họ phân phó, khi nương nương sinh hạ tiểu hoàng tử thứ hai, liền lên trao đổi với con khi đã chết kia. Lúc đó tiểu nhân thật sự rất lo lắng cho con trai mình.”

Bà ta sẽ không nói dối, theo như lời bà ta, chuyện này đã được dự mưu từ lâu rồi.

“Vì sao nhị hoàng tử chỉ khóc có vài tiếng, rồi sau đó không khóc nữa?!”

“Bởi vì trong cái giỏ có một chiếc khăn đã được người ta tẩm thuốc mê.”

Thuốc mê?! Thái Thái thiếu chút nữa là đã ngắt xù, chuốc thuốc mê với một đứa trẻ mới sinh... Tim Thái Thái sắp bị người ta bóp cho vỡ vụn rồi.

Nàng tức giận đến mức không gì có thể hình dung được, hất đổ chén trà trên bàn: “Thuốc mê?!”

“Nhị hoàng tử của bản cung bây giờ đang ở đâu?!”

“Nhị hoàng tử..... bọn họ bảo tiểu nhân đặt cái giỏ ở trong đại điện. Sau đó tiểu nhân phải đến chỗ thái hậu bẩm báo cho nên cái rô bị người nào lấy đi, tiểu nhân, cũng không biết.....”

Điên mất, so với suy nghĩ của nàng lại càng khó hơn. Bởi vì đầu mối thật vất vả mới tìm được, đã bị cắt đứt.

“Cung nữ hôm đó đưa com cho ngươi là ai?”

“Tiểu nhân cũng không nhận ra cung nữ kia, trông có chút lạ mặt.” Bà đỡ vừa nhớ lại vừa nói: “Thật ra thì, tiểu nhân thấy cung nữ kia giống như là do nam nhân giả trang thành. Có lẽ cũng không phải là người trong cung. Bởi vì lúc hấn rời đi, tiểu nhân còn thấy hấn mang một đôi giày nam nhân nữa.”

Thái Thái chột cảm thấy vô cùng sợ hãi, một kế hoạch nghiêm mật như vậy, nếu nhị hoàng tử rơi vào tay bọn chúng, chẳng phải là.....

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Nàng vì phòng bút dây động rừng, nên đưa bà đỡ trở về nhà.

Ban đêm bị một con ác mộng làm cho bừng tỉnh, lại nghe thấy tiếng khóc của đại hoàng tử.

Thái Thái đi tới ôm lấy cậu bé, Như Tâm Như Nguyệt bận rộn giúp nàng dọn dẹp.

Mọi người nhìn thấy, trên gương mặt Thái Thái vẫn còn mang theo những giọt nước mắt trong suốt.

“Nương nương, người lại bị ác mộng làm tỉnh giấc nữa sao?”

“Ừ.....” Nhân nhật trả lời.

Thái Thái nói: “Ta hoài nghi, trước đó đã có người động tay động chân trong thức ăn của bản cung, nhưng không phải là hạ độc, mà là thuốc trợ sản, cho nên, bọn chúng mới có thể tính toán chính xác thời gian bản cung chuyển dạ. Âm mưu này cũng không phải chỉ một hai ngày, ít nhất đã bắt đầu, từ trước khi hoàng thượng rời đi.” Nàng nhìn đại hoàng tử, suy nghĩ, đừng ép nàng phải tung hiểm chiêu!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Phụng Hoàng Rời Tổ

Trên cái bàn tròn trong Phụng Tảo cung để năm bản ghi chép, mỗi bản đều ghi riêng lại việc nàng đã ăn, mặc, ở, đi lại và thuốc nàng đã uống sau khi mang thai.

Đây vốn chính là phòng ngừa có kẻ mang ý xấu gây hại cho nàng.

Cho nên mỗi ngày, cơm nàng ăn là ai đưa, xiêm y nàng mặc là ai mang tới, thậm chí ai quét tước trong phòng nàng đều được ghi lại thành danh sách.

Sở Cuồng coi như ngã một lần cho nên đã trở nên khôn hơn, do lúc trước trong hậu cung cũng từng xuất hiện sự kiện hạ độc, cho nên hẳn đã an bài rất kỹ lưỡng để quản thúc người ở các ti.

Nhưng không nghĩ đến vốn đã phòng bị nghiêm ngặt như vậy rồi, vẫn còn có thể để cho kẻ khác đắc thủ. Thái Thái ngồi trên ghế, bắt đầu nghiêm túc xem kỹ những ngày trước đó mình đã trải qua những gì.

“Nương nương đã đọc lâu lắm rồi, để muội đi lấy cho người một chén trà.” Như Nguyệt nói, nhưng lại bị Như Ý cản lại.

Ý của Như Ý là, còn chưa đến lúc đi quấy rầy nương nương, cứ nhìn đáng về chăm chú của nàng thì biết.

Không biết vì sao, Thái Thái lại cảm thấy rất nhức đầu, cho nên dùng tay nắn nắn trán mình.

“Từ bản ghi chép có thể thấy được, căn bản không có vấn đề gì cả.” Nàng xem cả ngày xong, mới nói: “Bởi vì từng nô tỳ đưa cơm, quần áo đều là người của chúng ta. Căn bản không có khả năng bị người mua chuộc, mà những người gần gũi chăm sóc bản cung, chỉ có ba người các em, cho nên nếu là động thủ trên phương diện ăn mặc của bản cung, căn bản là không thể nào được.” Nàng lắc đầu một cái, nếu như phòng bị đến mức này còn có thể trúng chiêu, chỉ có thể nói nàng và Sở Cuồng đã quá bất lực rồi.

“Nương nương, có thể nào vấn đề không phải do ăn mặc ở đi lại hay không? Thuốc thì càng không thể nào. Bởi vì nương nương căn bản chưa uống qua bất cứ chén thuốc nào cả, nhiều nhất cũng chỉ sau khi thái y ra về, em vẫn luôn theo cùng đến thái y viện lấy thuốc về nấu cho nương nương mà thôi.” Như Ý cẩn thận nhớ lại: “Em thấy, nhất định là chúng ta đi nhầm hướng rồi.”

Thái Thái rối rắm, phiền não ngất chân mày. Nàng lại lo lắng, chẳng lẽ là bởi vì mình đang phiền não, cho nên mới không thể nhìn thấy đầu mối trong đó sao?

Nàng rũ mi xuống, nhìn máng đá trước mặt, trong máng đá có nuôi cá chép, còn có cả mấy nụ sen nữa.

Bất chợt, đầu óc nàng như hiện lên ý nghĩ nào đó. Thái Thái ổn định tinh thần, phân phó: “Thứ duy nhất không được ghi chép lại, đó là một món đồ mà bản cung nhận từ tay người khác, các em còn nhớ không?!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không nhớ nổi.

Thái Thái vỗ bàn một cái: “Chính là sổ sách!”

Hả? Sổ sách?

Thái Thái đứng dậy, nói: “Chỉ có thể là sổ sách mà thôi, Như Tâm Như Nguyệt Như Ý, ngay bây giờ các em đem những quyển sổ sách mà bản cung đã xem gần đây mang đến đây, sau đó thử ngửi xem, trên những quyển sổ sách đó, có nghe thấy mùi gì lạ không?” Không thể nào mà không để lại dấu vết được, chỉ cần có người làm, thì nhất định sẽ có để lại manh mối.

Bên trong Phụng Tảo cung tụ tập tất cả các cung nữ giám sát lại, bọn họ cơ hồ mà mặt sắp ngất luôn rồi, phải dùng mũi của mình, cẩn thận ngửi một đồng sổ sách lớn này, tìm xem có mùi vị gì khác lạ hay không.

Nhưng mà vẫn có khó khăn, bởi vì người phụ trách ghi chép sổ sách sử dụng nhiều loại mực nước khác nhau, cho nên mùi cũng khác nhau.

“Các ngươi chỉ cần ngửi ra mùi gì khác mùi mực là sẽ tìm ra được.” Thái Thái phân phó: “Trên bàn này để tất cả các loại mực nước, nếu như có hoài nghi thì lấy bản sổ sách đó lên đây, sau đó so với mùi mực nước trên bàn là được. Sau đó đem những quyển có mùi giống nhau, để vào chung một nơi.”

“Dạ!”

Từ khi mặt trời mọc, đến lúc mặt trời ngã về tây, Phụng Tảo cung cửa vẫn đóng chặt, tất cả mọi người đều chỉ là một chuyện duy nhất.

Rốt cục, sổ sách dựa theo mùi vị mà được phân thành bảy đồng khác nhau. Trước mỗi một đồng sách đều có một loại mực có mùi giống với nó.

Nhưng mà, xác thực trong đó có một đồng, tất cả đều khác với mùi mực nước.

Ánh mắt Thái Thái sáng lên, không sai, đây chính là thứ nàng muốn tìm. Cầm một quyển lên, đặt dưới mũi cẩn thận ngửi, Như Nguyệt nói: “Nương nương, có thể nào mùi đó có bất lợi đối với thân thể nương nương hay không?”

“Sẽ không.” Dù sao bây giờ nàng cũng không phải là sản phụ nữa rồi.

Tối đến, Thái Thái quyết định sẽ mang theo những tội chứng này, đi gặp thái hậu.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Con nói cái gì? Con bảo là, nhị hoàng tử căn bản không phải là quái thai ư?” Thái hậu kinh ngạc nhảy dựng khỏi ghế. Hành động của bà bất chấp đáng về, hết sức hoảng hốt, giận dữ biểu hiện rõ trên mặt.

Thái Thái nói: “Mẫu hậu, chuyện này bà đỡ có thể chứng minh, cũng có một kẻ làm nghề nhân xiếc khi trên cầu có thể chứng minh, sổ sách trước mặt người cũng có thể chứng minh.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng mà thái hậu vẫn chưa tin lúc đầu một cái, đã có lá gan làm chuyện như vậy, thì là hạng người gì mới được!!!

Không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí lại có cả kẻ chơi trò ly miêu hoá thái tử này nữa.

Nếu như những lời hoàng hậu đều là nói thật.

Vậy nhị hoàng tôn của bà, bây giờ đang ở đâu đây?! Thái hậu trợn to cặp mắt, nhìn Thái Thái nói: “Hoàng hậu, nếu như theo lời con nói, chẳng phải bây giờ nhị hoàng tôn sẽ gặp hiểm nguy vô cùng sao?! Lỡ đối phương giết người diệt khẩu, chẳng phải tôn nhi sẽ chẳng thể nào giữ được cái mạng nhỏ hay sao?!” Thái hậu quả thực không thể chịu nổi loại đã kích này, đầu của bà ong ong bốc lửa, lớn tiếng gọi: “Người đâu! Mau đi tìm các vị đại nhân ở nội các đến nghị sự!”

“Mẫu hậu, người không thể gọi được!” Thái Thái quỳ xuống, nói: “Mẫu hậu, nếu bây giờ mà gọi những người này đến, hoặc là vạch trần chuyện này ra, bọn họ nhất định sẽ đem hoàng nhi giết người diệt khẩu mất thôi!”

Trong lòng thái hậu kinh hoàng, lại chợt nhớ tới lúc này mình đã quá kích động, vội ép mình tĩnh táo lại, nhìn về phía Thái Thái, như đang cầu sự giúp đỡ.

Nàng vốn sắp rơi lệ, nhưng chợt nhìn thấy thái hậu yếu ớt như vậy, nàng nhất định phải kiên cường lên, nếu như hai người đều mềm yếu, nhất định sẽ ngày càng loạn.

Nàng chỉ có thể lựa chọn, làm chỗ dựa kiên cường cho mẫu hậu, cho các con, cho Sở Cường mà thôi.

Thái Thái đi tới, ôn hòa khuyên lon thái hậu, trấn an cười nói: “Mẫu hậu đừng sợ, bây giờ, nhị hoàng nhi bị bọn chúng bắt cóc để uy hiếp con, cho nên con đoán, hoàng nhi vẫn còn đang an toàn.”

Thái hậu nắm lấy tay Thái Thái: “Vậy con bảo, phải làm sao bây giờ?”

“Mẫu hậu, nếu phải lựa chọn một giữa con và tiểu hoàng nhi, người sẽ không chút do dự mà lựa chọn tiểu hoàng nhi chứ?”

“..... Nghĩa là sao?!” Thái hậu hoàn toàn không hiểu được.

Nhưng mà, nếu thật sự phải lựa chọn, bà sẽ chọn hoàng tôn. Mặc dù biết vậy là rất ích kỷ, mặc dù biết Thái Thái rất tốt, nhưng mà, đứng trên phương diện tình cảm của một tổ mẫu, bà vĩnh viễn không thể buông tha cho cháu trai của mình được.”

“Mẫu hậu, nếu là con, lựa chọn đầu tiên cũng sẽ là hoàng nhi, cho nên, cầu xin mẫu hậu hãy thành toàn.”

“.....”

Ngày hôm sau, thái hậu rung rung tuyên bố, đuổi hoàng hậu ra khỏi Phụng Tảo cung, trở về nhà mẹ đẻ.

Ngày thứ hai, thái hậu tước đoạt quyền lợi nuôi dưỡng đại hoàng tử của hoàng hậu.

Ngày thứ ba, thái hậu ban thưởng Thượng Quan Vân Nhi vào ở trong Phụng Tảo cung, chờ hoàng thượng trở về, thành hôn.

Ngày thứ tư, thái hậu mang đại hoàng tử, phó thác tín nhiệm cho hoàng hậu ở Phụng Tảo cung, hạ lệnh vĩnh viễn không thể nhắc đến mẹ đẻ mình ở trước mặt cậu bé nữa.

Ngày thứ năm, thái hậu tuyên bố, từ nay về sau, nội viện hoàng cung, không bao giờ được phép nhắc đến tiền hoàng hậu bất luận là chuyện gì đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Rút Củ Dưới Đáy Nồi

Chu đại nhân thờ dài, nhìn trời, cảm thấy số phận con gái nhà mình thật lắm truân chuyên, nhưng số mạng bi kịch của con bé là bắt đầu từ đâu, đúng ra mà nói, là từ khi ông cho về bộ ‘Phi áp tiêu sâu đồ’ kia, sau đó thân xui quý khiến thế nào lại đưa con gái đi vào cung dự tuyển tú nữ, mới bắt đầu. Ngắc đầu nhìn bức tranh lưu niệm ‘Phi áp đồ’ mà hoàng đế ngự bút treo ngay giữa sảnh đường, Chu đại nhân lão lệ tung hoành.

Thái Thái cũng đang ngồi trong khách sảnh đọc sách, thấy vẻ mặt này của cha, nhàn nhạt hỏi: “Cha, cha sao vậy?” Ông dường như còn bi thiết hơn cả Thái Thái: “Bây giờ cha rất hối hận, tất cả đều tại cha không tốt.”

“Bây giờ cũng đâu có sao.” Thái Thái lạnh nhạt: “Chỉ cần cha đừng khó chịu như vậy, thì con cũng không sao cả.”

Trong lòng Chu đại nhân bốc lửa, nhảy cao ba thước chạy đến trước mặt Thái Thái, giật quyển sách nàng đang đọc kia ném lên mặt đất hung hăng đập.

“Cha! Cha làm gì vậy?!”

“Cha đang tức giận đó, cha thật sự nghĩ không ra, sao con có thể lạnh nhạt như vậy?! Rốt cục ai mới là người bị người ta đuổi cổ khỏi hoàng cung, ai là người mà ngay cả con mình cũng bị đoạt đi, là ai vậy?!” Ông tức giận đến mức nắm lấy đầu tóc đã hoa râm của mình: “Nói thật với con, bây giờ cha cứ nghĩ đến, là muốn chết đi cho rồi đây!” Nói xong, thật sự cảm một cái bình hoa, giơ lên cả nửa ngày, thấy Thái Thái vẫn bình tĩnh nhìn mình, ông giăng co, sau đó haiz một tiếng, đem bình hoa để lại chỗ cũ.

“Cha, nếu cha không muốn nuôi con thì nói thẳng ra là được rồi.”

“Phi, ta không nuôi con thì còn ai nuôi con chứ, cả gia nghiệp này đều là của con, cha chẳng qua chỉ cảm thấy không đáng giá thay con, uất ức cho con mà thôi, vì con.....”

“Cha.....” Thái Thái vừa định ngăn lời nói tiếp theo của ông, đã thấy mẹ bung một chén tỏ yến, lau nước mắt đi vào.

“Lần này cha con nói không sai, con gái à, coi như dù con dù không có công lao cũng có khổ lao, như thế nào đi nữa, họ cũng không thể đem đại hoàng tử mới được mấy ngày, đưa cho người khác được, lại còn không cho chúng ta vào cung gặp mặt, ngộ nhờ, đại hoàng tử bị người ta ngược đãi.....”

Thái Thái thật muốn bịt lấy lỗ tai mà đi ra ngoài, chợt thấy Như Ý đứng ở bên ngoài, Thái Thái nói: “Hai người cứ đứng ở đây mà từ từ ngộ nhờ tiếp đi, con đi ra ngoài trước đã.”

Thái Thái từ từ bước ra ngoài, Như Ý đi ở sau lưng nàng, từ góc độ này, Như Ý phát hiện nữ nhân bình thường sau khi sinh con song thì mập lên, nhưng mà nương nương sinh xong lại bắt đầu gầy đi. Bây giờ mặc dù bên hông Thái Thái quần đai lưng, nhưng eo ếch cũng đã bắt đầu hiện ra.

Thái Thái quay đầu lại, nàng cũng không để ý đến ánh mắt mắt hờn của Thái Thái, hỏi: “Đại hoàng tử rất tốt, được người trong cung quan tâm, nương nương có thể yên tâm ạ.”

“Ta cũng không phải quá lo lắng cho đại hoàng tử.” Thái Thái cười một tiếng: “Như vậy mọi việc trong hậu cung lại một lần nữa trở về tay thái hậu sao?”

“Dạ, hôm nay thái hậu nương nương đã nắm quyền trở lại, chẳng qua là người đã đưa rất nhiều việc cho Thượng Quan Vân Nhi, nàng ta chưa hiểu về cách xử lý số cách, cho nên có thể nói là khổ không chịu nổi.”

“Tiền tuyến ra sao rồi?”

“Nghe nói hoàng thượng vẫn còn đang giăng co với Hung Nô. Hẳn là Chu đại nhân đã biết, hoàng thượng viết thư muốn triều đình vận chuyển thêm nhiều lương thảo đến biên cảnh hơn nữa.”

Ừ, trong lòng Thái Thái nghĩ Sở Cuồng nên cần nhiều lương thảo hơn nữa mới đúng.

Cho nên việc nàng rời khỏi hậu cung, một bộ phận nguyên nhân cũng là vì nhận ra các lão già kia không thích vị trí hoàng hậu của nàng, không thuận theo ý các lão, ngộ ngộ trong chính sự lại gây khó khăn cho Sở Cuồng nữa. Sở Cuồng ở tiền tuyến, như thể cười hổ khó xuống. Nàng chỉ có thể ngoan ngoãn thuận theo, thái hậu nương nương lại ở cùng chiến tuyến với các lão, Sở Cuồng ở bên kia, cũng không phải gặp sóng gió gì rồi. Thượng Quan Vân Nhi cũng chỉ là một quân cờ mà nàng bày ra vì trượng phu của mình mà thôi.

Hơn nữa, sẽ khiến cho kẻ địch cảm thấy kế hoạch bọn chúng bày ra là không có sơ hở, do vậy chúng sẽ buông lỏng cảnh giác ra.

Nếu lúc này Thái Thái định âm thầm tìm kiếm nhị hoàng tử.

Nhất định phải làm một vài chuyện.

Thái Thái nghĩ, đưa nhị hoàng tử tìm trở về, ôm trong vòng tay mình, mới có thể an tâm được.

Bây giờ trong kinh thành, những kẻ có thể một tay che trời chính là những lão già ka.

Thái Thái đã nghĩ thông suốt, từ sự kiện bôi thuốc trợ sản trên sổ sách, thì mối liên hệ cũng đã dẫn đến những người đã ủng hộ lập tân hoàng hậu.

Nếu không người ta cần gì phải là điều thừa?

“Tiểu Mặc đã trở lại rồi sao?” Nàng nhìn Như Ý, Như Ý lại nhìn ra ngoài.

Đúng lúc này tiểu Mặc đang đi về phía này, trên mặt mang thần sắc mừng rỡ, nói với Thái Thái: “Nương nương, quả nhiên là nương nương đã đúng, trong phủ thái sư, trước đó vài ngày chợt có thêm một đứa bé. Nghe nói là con tư sinh của thất công tử nhà thái sư. Thật kỳ quái, sao hoàng hậu nương nương lại biết trong nhà thái sư có thêm trẻ con chứ?”

Trong lòng Thái Thái nghĩ, nếu đoán không sai, đứa bé được gọi là con tư sinh kia, chính là con trai bảo bối của nàng.

Tiểu Mặc đầu óc ngu si, Thái Thái liền gạt cậu, thật ra nàng cũng chỉ nghe nói thất công tử nhà thái sư ở bên ngoài thường trêu chọc vài khoản nợ phong lưu thôi.

Buổi tối, Thái Thái đem hình dạng cái bốt trên người tiểu Nhị mà bà đỡ đã thấy, mô tả cho đám ảnh vệ mà Sở Cuồng để lại cho nàng trước khi đi.

“Các người có thể căn cứ theo dấu hiện bản cung đã đưa, làm việc mà không kinh động bất cứ kẻ nào sao?”

“Hoàng hậu nương nương yên tâm, thuộc hạ đi theo hoàng thượng nhiều năm, chưa bao giờ thất thủ.”

“Rất tốt, bản cung muốn các người đến phủ thái sư tìm một đứa bé, trên người của nó có cái bốt hình dạng như thế này! Nếu là tìm được, ngay lập tức hãy ôm về đây cho bản cung!”

“Dạ!”

Lòng Thái Thái cực kỳ khẩn trương, phủ thái sư ít nhiều đều có đề phòng, nàng sợ, nếu như phủ thái sư phát giác nàng đang điều tra chuyện đứa bé, sẽ làm phản mà hại hoàng nhi của nàng mất!

Thái Thái đứng ngồi không yên, nhìn thấy cha mẹ mình cũng phiền lòng, buổi tối, cha mẹ gọi nàng ra ăn cơm, Thái Thái cũng buồn bực ngồi trong phòng không chịu ăn.

Nàng chỉ ngồi trên ghế, đèn cũng không thắp.

Nàng đang chờ ảnh vệ mang tin tốt trở về.

Chuyện này, chỉ có thể là tin tốt.

Thái Thái không thể chịu nổi bất cứ ngoài ý muốn nào cả.....

Trái tim, dần dần bất an.....

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ biết bản lĩnh của ảnh vệ, người đừng quá lo lắng, dù sao cũng đã hành động rồi!”

Ừ, nàng biết rõ đây là đang mạo hiểm, nhưng nàng cảm thấy, bây giờ không có gắng tìm con trở về, sau này, sẽ càng khó hơn.....

Cần môi, Thái Thái nhin không được, nhào vào lòng Như Ý, rơi nước mắt.

“Nương nương, đừng khóc, nhất định sẽ là tin tốt, em tin tưởng mà!”

Chương 315: Dồn Vào Chỗ Chết

Biên cảnh chiến sự khẩn trương, Sở Cuồng và Nhiếp Lăng Phong giằng co đã có một tháng, rõ ràng lương thảo hai phe đã đến mức khẩn cấp, muốn điều động lương thảo từ khắp cả nước, thì cũng cần đến nửa tháng thời gian, cho nên có nhiều suy đoán, lúc này, hoàng thượng nên bắt đầu sử dụng lương thảo dự trữ, cũng chính là lượng lớn lương thảo đã được cất giấu trong sơn động lúc trước, tạ ơn trời là lúc nào đã vào thu, khí trời khô ráo, trong sơn động lại rắc vôi, cho nên lương thảo vẫn được giữ khô ráo.

“Hoàng thượng, thuộc hạ lo lắng, Nhiếp Lăng Phong sẽ đến cướp đoạt lương thảo của chúng ra, lúc đó cũng chỉ còn một con đường là quyết chiến mà thôi.” Đức Lan tướng quân quan sát thấy gần đây thám tử Hung Nô thường xuyên ra vào trong núi, giống như đang tìm địa điểm mà Đại Sở đã giấu lương thảo. Xem ra Hung Nô trải qua trận hỏa hoạn kia, đã tổn thất rất thảm hại, nếu đợi đến lúc bọn chúng cạn kiệt lương thực, rất có khả năng sẽ có xu thế đập nổi đim thuyền. Tất cả các cuộc giao chiến lớn nhỏ đã diễn ra không dưới mười lần, nhưng mà đây không phải là thời điểm để quyết chiến, chỉ có thể nói là song phương đang thử dò xét thực lực chân chính của nhau mà thôi.

Thật là giả, giả cũng là thật, tôn chỉ nhà binh là khiến cho đối phương không thể nhìn thấu mình.

Sở Cuồng cũng phong trần mệt mỏi, sắc mặt ngày càng đen nhem, cả vàng trắng đều có dấu vết bị nắng gắt thiêu đốt. Như các binh sĩ, đôi môi khô khốc, uống bao nhiêu nước, cũng không cách nào giải khát được.

Hắn đang lo, bởi vì năng lực chịu đựng hoàn cảnh của binh sĩ phe hắn, xác thực mà nói là không thể bằng Hung Nô.

“Ngoài cửa động giấu lương thực có bày Cửu Cung trận, những tên lính quèn như chúng căn bản không thể tìm ra được.” Trong tay Sở Cuồng cầm tấu chương, gần đây tình huống trong triều ngược lại không tệ lắm, toàn bộ đều thái bình vui vẻ, từng tấu chương giống như đã có chỉnh sửa qua đôi chỗ. Vì vậy hắn đâm ra lo lắng, cảm thấy cực kỳ không bình thường.

“Gần đây, kinh thành xem ra rất bình an, hoàn toàn ngoài dự liệu của trẫm.”

“Hoàng thượng cũng biết, các đại nhân ở tại kinh thành đều hiểu được hiện tại chuyện quan trọng nhất Đại Sở chính là đại chiến với Hung Nô, cho nên tốt khoe xấu che, để hoàng thượng an tâm, cũng vì tốt cho toàn quân mà thôi, hơn nữa, người cũng biết, chuyện nhỏ ấy, cho dù hoàng thượng biết rõ, cũng không rảnh tay để xử lý.”

“Nói rất đúng,” Sở Cuồng buông tấu chương xuống, ngồi xuống cầm chén bằng vàng lên. Tâm tình hắn thật ra cũng đang không tốt, hoàng hậu sinh đôi vậy mà chỉ có một đứa bé sống, điều này khiến hắn đau giống như bị cắt mất một miếng thịt. Nói vậy, hoàng hậu sẽ càng đau hơn.

Hắn chỉ mong có thể kết thúc trận chiến này nhanh một chút, quay về kinh thành, để có thể ôm thật chặt lấy hoàng hậu và con trai của mình mà thôi.

Kinh thành hoàn toàn bị phong tỏa.

Buổi sáng chỉ có xe vận chuyển lương thảo được ra khỏi cửa Tây.

Dân chúng đều đang xì xào bàn tán, phé hậu bởi vì sai người ám sát thái sư, lại bắt cóc cháu trai của thái sư mới được sinh ra không lâu, chọc giận ông ta, thái sư cáo trạng lên triều đình, yêu cầu thái hậu xử lý công bình, cuối cùng thái hậu hạ lệnh, ban cái chết cho tiền hoàng hậu vào ngày mai.

“Em nhất định phải đồng ý với ta mới được.” Dưới ngọn đèn, hai ánh mắt hoa đào lấp lánh xinh đẹp tựa như làn nước thu, bàn tay trắng bệch níu chặt lấy Như Ý ở trước mặt như một cây cỏ cứu mạng, Thái Thái khẽ nâng cằm, ngẩng đầu nhìn Như Ý, người mà nàng coi như tỷ muội của mình. Không sai, Như gia tam thông, là cây cỏ cứu mạng duy nhất của nàng, sau đó nàng vừa quý vừa dịch về sau, cốp cốp cốp! Dập trán xuống đất, tựa như dập đầu lại Quan Thế Âm Bồ Tát vậy.

“Nhất định phải bảo vệ Tranh Nhi của ta! Van em, xin em đấy, Như Ý, điều duy nhất ta không an tâm, chỉ có Tranh Nhi mà thôi!” Nàng lệ ướt như mưa, chưa từng chặt vật đến không nhịu nổi như vậy, Như Ý ánh mắt ướt nước, đưa tay đỡ hoàng hậu, từ từ rút khăn trong tay áo, lau nước mắt trên khóe mắt nàng, nghẹn ngào nói: “Người yên tâm, nếu như người không ở đây, em sẽ liều mạng bảo vệ đại hoàng tử thật tốt, nhất định sẽ không cho ai bắt nạt điện hạ cả.”

Thái Thái an tĩnh ngồi xuống, mặc áo phạm nhân vào, đột nhiên, nàng ngừng động tác, nhìn người tỷ muội tốt so với việc cứu mạng của nàng còn khiến nàng cảm động hơn nữa, nghẹn ngào nói: “Có câu này của em, ta đã có thể an tâm ra đi rồi.”

Nín khóc mỉm cười, quên mất ngày mai chính là ngày chết của nàng.

Tranh Nhi, chỉ cần Tranh Nhi có thể bình an, thân làm mẹ, nàng đã không cầu gì khác.

Điều đáng giá vui mừng duy nhất, chính là mấy tỷ muội nàng che chở nhiều năm, đều là những nữ tử hiểu chuyện thiện lương.

Như Ý ra khỏi ngôi miếu hoang tàn, sâu kín thở dài một hơi, như bóng quý bông bênh bước dọc theo chuỗi đèn cung đình vàng nhạt, đi xa. Nàng thật sự sợ không chống đỡ nổi được đến ngày mai mất, đường trở về hậu cung với ánh đèn rực rỡ tráng lệ, hai bên đường hoa thu như gấm, đom đóm lập lòe, nơi đó ngày mai sẽ vương đầy máu của một vị hoàng hậu nương nương sao?

Nương nương, vì cái gì người không thể có được yên tĩnh dù chỉ là phút chốc?

“Thuốc độc thái hậu nương nương ban thưởng ở đâu rồi?”

“Thuốc ấy ở trên người nô tỳ ạ.” Cung tỷ hiểu năm mò nắm lẫn lộn trong cung, đã sớm nghĩ thấy không khí bất thường nhiễm mùi gió tanh mưa máu.

Như Ý cầm lấy túi thuốc kia, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Quay đầu lại nhìn ánh đèn leo lắt hắt ra từ căn phòng giam Thái Thái, trong lòng căng thẳng.

Sau đó nàng bắt đầu nói: “Đi thôi, chúng ta hồi cung bẩm báo thái hậu thôi.”

“Dạ.....”

Khi Như Ý thuật lại tất cả những lời Thái Thái dặn dò cho thái hậu, bà đã khóc không thành tiếng.

“Ai gia thật sự là không ngờ đến, hoàng thượng chỉ mới rời kinh thành không lâu, lại xảy ra nhiều chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!”

“Rõ ràng chính là bọn họ.....”

“Thái hậu nương nương, người không thể nói được, người hãy nghĩ xem, nương nương đã hy sinh đến nước này, vô luận như thế nào, chúng ta cũng phải tiếp tục thôi.”

Thái hậu lau nước mắt gạt đầu một cái, nhìn Như Ý ghen ngào: “Y phục đã chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ... đã chuẩn bị xong.....”

“.....” Khó sở không thể nói thành lời.

Thái hậu mắt ngấn nước, chột trong điện vang lên tiếng trẻ con khóc.

Bà đứng dậy, tự mình thay y phục cho tiểu hoàng tử như hoa như ngọc, tay vuốt vuốt lên tóc của bé, trong lòng tràn đầy triu mến.

Có lẽ hoàng hậu đứng, vì đứa bé này, làm cái gì, cũng đáng giá.....

Như Tâm Như Nguyệt đi vào, dùng tấm vải thật dày làm tã, đem tiểu hoàng tử đặt vào đó, quần lại, rồi ôm lên, trong mộng, tiểu hoàng tử lại khẽ cười nhẹ không thành tiếng.....

Như Tâm và Như Ý liếc nhau một cái, nhìn thái hậu đang bắt an, Như Ý nói: “Thái hậu nương nương, xin người hãy yên tâm.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 316: Âm Độ Trần Thương

Âm độ trần thương: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới. Đây là một trong 36 sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại. Trong đó có một kế mà cháu nhỏ thích nhất chính là ‘Tẩu vi thượng sách’ (Gặp kẻ địch mạng thì kẻ chuẩn là thích hợp hơn cả trong 36 kế =)))))

Sáng sớm hôm sau, tất cả các cung nữ từng đi theo hoàng hậu đều tự động thay đồ tang, trong tình huống không được cho phép mà đi tới ngôi miếu đồ nát bên ngoài hoàng cung.

Bởi vì hoàng hậu nương nương đã bị biếm làm dân thường, cho nên không thể nào hưởng được đãi ngộ như một hoàng hậu trước khi chết.

Nhưng mọi người đã bàn bạc với nhau, có nên cố gắng giúp nàng ăn mặc chỉnh tề, để khi người ra đi được thể diện hơn không?

Tất cả mọi người đều đã từng chịu ân huệ của nàng. Năm đó vì chuyện của thượng cung cụng, cũng là một tay hoàng hậu cứu bọn họ ra ngoài.

Hiện tại, là cơ hội báo ân duy nhất.

Bởi vì người bị ban chết không được phép mặt đỏ đỏ, mọi người liền thức cả đêm may đồ trắng, lại dùng lông vũ không tước làm một cái tà áo thật dài ra sau. Nếu như mặc lên người, sẽ sống động hết như một con chim không tước vậy.

Trên cổ áo đính đầy trân châu, sắc sỡ lóa mắt.

Người trang điểm đi vào trước, giúp Thái Thái rửa ráy sạch sẽ, liền giúp nàng mang một bộ trăm cái đoan trang tôn quý.

Lông mi được sửa lại, như hai cánh lông vũ.

Khóe mắt được quét một lớp phấn hồng nhạt.

Môi đỏ như cánh hồng.

Chờ người đưa quần áo đi vào, Thái Thái mặc xong, đoan trang như thần thánh.

Bên ngoài có rất nhiều dân chúng tụ tập, mọi người truyền miệng với nhau một bí mật, thật ra, hoàng hậu là bị các lão thần hãm hại, nàng sinh được hai hoàng tử, nên bọn họ chơi trò ly miêu hoán thái tử, đã bắt trộm con hoàng hậu đi còn chưa đủ, biếm làm dân thường cũng không thấy đủ, bây giờ bị cắn ngược lại một ngụm, có người lợi dụng đêm khuya lên vào phủ thái sư bắt cóc cháu trai lão đi, bọn họ liền chỉ trích, cho rằng đó nhất định là do hoàng hậu làm.

Tất cả đều ngẫm, hoàng hậu chỉ là một nữ nhân, làm sao có thể đi bắt cóc cháu trai nhà thái sư được.

Đây rõ ràng là bởi vì bọn họ chột dạ, không đánh mà khai đây thôi.

Cho nên trong lòng dân chúng đều thầm đau lòng cho một người mẹ, cho người nữ nhân đã từng là mẫu nghi thiên hạ.

Tất cả mọi người đều tranh nhau muốn nhìn thấy phong thái của hoàng hậu. Họ tụ tập một con đường dài từ miếu thờ đến trước Chu phủ.

Thái hậu đã khai ân, cho phép Chu hoàng hậu được chết tại nhà mình. Thái Thái mặc một thân áo trắng như không tước tuyết, thân thể gầy gò mặc dù còn phình chút đầy đà sau sinh. Nhưng vẫn có phong phạm của một quốc mẫu.

Tóc mây vấn cao, trên đầu đội mũ phượng được chế từ bạc tinh khiết.

Da nàng trắng như tuyết, ánh mắt đen bóng, bước đi chậm rãi trên đường.

Dân chúng dường như cảm nhận được sự ôn hòa và mị lực của nàng, không biết là ai đã bị sự rộng lượng cao quý của hoàng hậu làm cho cảm động. Lại bị thương rơi lệ quỳ xuống, hô to, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!!

Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!!

Tiếng hô mỗi lúc một cao hơn.

Tất cả dân chúng đều rơi lệ, nghẹn ngào không thôi.

Tất cả những người làm mẹ đều không chịu nổi. Một cô gái vừa mới sinh hạ hài tử, lại bị đối đãi như vậy.

Mọi người rớt rít quỳ xuống. Hai bên đường, ngoại trừ tiếng khóc thì không còn nghe được gì nữa.

Thái Thái mắt ngấn nước. Nàng tuyệt không nghĩ đến dân chúng sẽ phản ứng như vậy.

Đi thẳng về Chu gia, Chu gia trên dưới cũng đầy tiếng khóc, Chu đại nhân và Chu phu nhân, đến từ đầu đến thân mình cũng phát run, phải có người dìu đi ra.

“Con gái à.....”

Hai người bọn họ nghẹn ngào kêu một tiếng.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Đáng chết, một người sắp chết, lại còn bày ra cảnh tượng như vậy làm gì? Đều là tại ngươi, vì sao không nhắc nhở thái hậu, làm việc này khiêm tốn lại một chút?!”

“Tại sao ngươi không nhắc nhở đi?” Đối phương không hề chịu yếu thế.

“Còn nữa, chuyện hoàng hậu bị người dùng kế ly miêu hoán thái tử, là ai đã lộ ra ngoài?!”

Thái sư nhẹ ho khan, mọi người liền im miệng lại.

Thái sư nhân nhạ nói: “Thật ra việc lần này chúng ta làm, hoàn toàn đều là vì hoàng thượng cả, hoàng thượng đã quá mức sủng ái hoàng hậu, trong hậu cung lại có một người được sủng ái quá mức như vậy cũng không phải chuyện tốt!”

“Dạ, ân sư nói rất đúng.”

Ông ta nhẹ nhàng thở dài: “Hoàng hậu lẽ ra không nên sinh hạ hoàng tử, kết quả lại sinh ra cả hai hoàng tử, cho nên, chúng ta cũng không phải cố ý hại nàng, mà là do số mạng nàng không tốt mà thôi. Mọi người có thể tin nhiệm người họ Chu tương lai cầm giữ triều chính sao?”

“Từ xưa chuyện ngoại thích loạn chính đã xảy ra rất nhiều, không phải chúng ta không tin, nhưng tuyệt đối không nên để hoàng hậu có quyền lực quá lớn, nếu như quá lớn thì chỉ có một con đường mà thôi.”

“Con đường này, đúng là đường xuống Hoàng Tuyền.”

“Chỉ là chúng ta không ngờ được nữ nhân này lại thông minh đến vậy, lại có thể lần tìm manh mối hoài nghi đến tận đầu thái sư!”

Thái sư trầm ngâm: “Dù sao, nàng cũng sắp chết, bây giờ nói những lời này, cũng vô dụng.”

Cũng đúng, mọi người đều nghĩ.

Phía ngoài có tiếng chuông vang lên.

Mọi người ngấm mím cười lẳng lẳng lắng nghe.

Bởi vì ý nghĩa của tiếng chuông này chính là, hoàng hậu nương nương đã uống thuốc độc tự vẫn.

“Chúc mừng thái sư, chỉ cần có thái hậu ủng hộ, ngài rất nhanh sẽ thay thế gã họ Chu kia, trở thành Thái quốc thượng. Nếu tương lai hoàng hậu nương nương sinh hạ được hoàng tử cho hoàng thượng, đó mới thật sự là phúc khí lâu dài cho Đại Sở.”

“Thi thể đã được kiểm tra, nương nương đã tắt thở ít nhất hai canh giờ, có thể về cung bảm bảo với thái hậu được rồi.”

Quan khám nghiệm tử thi trang trọng nói, sau đó, có người khép quan tài lại.

Chu đại nhân khóc đến ngất đi nhiều lần, còn Chu phu nhân cũng đã bị tắt tiếng vì khóc.

Như gia tam thông và mọi người cũng lệ rơi đầy mặt.

Tiểu hoàng tử ở trong lòng Như Ý, dường như cũng cảm nhận được điều gì, oa oa khóc lớn. Lúc vị quan khám nghiệm tử thi đi ra ngoài, trên mặt cũng tràn đầy nước mắt.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Ngày hôm sau.

Xe đưa lương thảo vẫn như cũ từng chiếc đi ra khỏi cửa thành.

Thủ thành hai bên cửa thấy xe đi gấp gấp nên cũng không làm khó họ.

Một đường thuận lợi ra ngoài.

Lương thảo đã được hong khô bằng nắng mạnh, tản ra một mùi thơm vô cùng đặc thù của ngũ cốc.

Chợt từ trong xe lương thảo có một người bò ra ngoài.

Sau đó cáo biệt với phu xe, trực tiếp đi tới địa điểm đã hẹn trước.

Ven đường có một chiếc xe ngựa dừng đó.

Hắn chui vào trong. Sau đó có tiếng nói dịu dàng của một nữ tử vang lên: “Nương nương, thay quần áo thôi.”

Lúc này Thải Thải mới lấy cái mũ từ trên đầu, gỡ râu ria từ trên mặt xuống, thay quần áo xong, nhận lấy hài tử từ tay Như Tâm.

“Tiểu Nhị lang, con nhớ mẹ không?” Nói xong, ôm lấy bé, nhẹ nhàng hôn lên mặt nó một cái.

Tiểu bảo bảo ánh mắt đen như mực, chuyển qua chuyển lại trên gương mặt nàng.

Thái Thái vô cùng hạnh phúc, dịu dàng nói: “Đúng rồi, con phải nhìn cho thật kỹ, mẹ con, rốt cục có đáng đáp ra sao đây nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 317: Mang Theo Bảo Bảo Đi Tìm Cha

Đại quân còn chưa tới, lương thảo là ưu tiên.

Đám người áp tải lương thảo phát hiện, sau lưng mình, luôn có một chiếc xe ngựa bám theo thật chặt. Một người nhìn xuống đất hung hăng phun một bãi đôm, dùng mu bàn tay lau lau mũi, cười hi hi nói: “Hình như chiếc xe kia muốn chúng ta dẫn đường hay sao ấy, lúc xong rồi, chúng ta đòi tiền bọn họ đi.” Mọi người cũng đều suy đoán thử người trên xe rốt cục là làm gì, có lẽ là kẻ nhàm chán nào đấy, cũng có thể là thương nhân, quan viên, hoặc là cường đạo, mà suy đoán dọ người nhất, chính là gian tế Hung Nô cũng không chừng.

“Dọc đường đi này ta cảm thấy mông mình như bị người ta dán thuốc vậy, khó chịu thật.”

Lúc trời tối, chiếc xe đó biến mất.

Chờ đến lúc trời sáng khi mọi người lại bắt đầu đi, từ trong đám sương mù, chiếc xe này lại như quỷ mị xuất hiện lại lần nữa.

Bên trong xe, một cô gái mặc nam trang mũ trức[1], ngắm nhìn dãy xe lương thảo dài phía trước, lại nhìn bầu trời xanh, chợt có chút bận tâm mà hỏi: “Lỡ trời mưa thì sao bây giờ?”

[1]: Là cái này ạ:

“Nương nương đang lo lắng, lỡ trời mưa thì toàn bộ lương thảo sẽ bị ướt sao ạ?”

“Không phải ta sợ chuyện này, trời mưa thì người ta có vài dầu phủ lên xe ngựa, sẽ không bị thấm nước.”

“Vậy nương nương lo lắng điều gì?”

“Ta đang lo, con đường này khá khó đi, hai bên sườn núi đều là đất bùn nhão nhoẹt, nếu trời mưa to, đất bùn bị rửa trôi xuống, thì xe làm sao đi qua đường này được?” Thái Thái thật sự nghĩ không ra, trước đây khi áp tải lương thảo đều theo chỉ đạo của quan viên, nếu là như vậy tuyệt sẽ không xuất hiện chuyện như thế.

“Theo em, chắc là vì quan áp tải lương thảo tham công, cho nên mới đi tắt như vậy.”

Nàng cũng nghĩ như thế, vì vậy bảo: “Em đi nói với quan áp lương kia, ngày mai sẽ có mưa to, nếu như bùn nhão trên sườn trôi xuống, bánh khiến bánh xe bị lún, bùn nhão đầy đường sẽ không cách nào đi được, đến lúc đó, tất cả lương thảo sẽ bị biến thành đồ vô dụng cả.”

“Dạ.”

Như Tâm đi một lát, không bao lâu liền trở về, phì phò nói: “Tức chết người đi được, gã quan áp tải lương thảo kia đúng là không biết phân biệt đúng sai, em nói rõ ràng như vậy, nhưng hắn lại nói, ngày mai chắc chắn trời sẽ không mưa, mà dù trời có mưa, trên sườn núi cũng có thảm cỏ, sẽ không có chuyện bùn đất trượt xuống.”

“Trên sườn núi đúng là có thảm cỏ, nhưng mà bây giờ đã là mùa thu, rễ cỏ bị yếu đi, huống chi em xem xem, nhìn từ đây cũng đã thấy bùn nhú lên rồi kia.”

Nàng bĩu môi, lấy từ trong túi ra ngân phiếu một ngàn lượng, nói với Như Tâm “Em đi lần nữa, đem ngân phiếu này cho hắn ta, bảo, nếu như không tin, mời mọi người lên trấn nghỉ ngơi một đêm, mai lại đi tiếp.”

Gã kia thấy tiền sáng mắt quả nhiên liền đồng ý, miệng còn lải nhải, cái gì mà lo lắng không đâu, lại còn hỏi lai lịch của Như Tâm, Như Tâm tùy tiện ứng phó mấy câu, cuối cùng nàng bị ép, thành ra đành nói là do một cao nhân biết xem thiên tượng nói lại.

Ai ngờ quả nhiên nửa đêm trời mưa như trút nước, lúc ban ngày trời đã âm u, nên mưa cũng chẳng có gì lạ, mọi người đều âm thầm may mắn là đã có phòng ở để đặt chân.

Ngày hôm sau, mưa to vẫn không ngừng.

Ngày thứ hai, mưa vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Ba ngày, mưa to biến thành mưa nhỏ, quan áp lương phải phái người đi dò đường.

Hắn trở lại, hoang mang sợ hãi nói: “Đại nhân, ngài biết không, quả nhiên tiểu nha đầu kia đã nói đúng, ngọn núi phía trước có bùn trượt xuống, con đường núi đó không thể đi vào được. Thật may là chúng ta đã chưa đi, nếu không toàn bộ lương thảo đều bị kẹt ở nơi đó không ra được rồi!”

Quan áp lương nghe thấy vậy, giật mình, ôi trời ạ, không ngờ tiểu nha đầu và cao nhân kia đều nói đúng rồi.

*****Thải Thái bánh bao thịt*****

“Nương nương, quan áp lương đến.”

“Hắn đến làm gì?”

“Hắn tới để nói lời cảm ơn với nương nương, còn nữa... hắn đem bạc trả lại cho chúng ta, đúng rồi, hắn còn muốn gặp mặt nương nương một lần nữa.”

“Gặp mặt?” Thái Thái nhàn nhạt nói: “Không cần thiết.” Thật sự nàng cũng không muốn gây chuyện thị phi, chỉ là thuận đường muốn giúp Sở Cuồng trông chuyển lương thảo này mà thôi.

Gã quan kia bị cự tuyệt, ngày hôm sau, mọi người thay đổi đường đi.

Trong lòng quan áp lương đã đem chiếc xe đi sát sau lưng đoàn lương thảo, trở thành ân nhân cứu mạng.

Thậm chí trên đường đi khi có gặp khó khăn gì, luôn luôn tự mình đến đó thỉnh giáo. Chuyện nào Thái Thái cũng có thể giải quyết được.

Không ngờ chẳng mấy chốc, nàng đã bị người ta tôn trở thành truyền thuyết.

Cái gì mà biết tiên tri, cái gì mà hiểu biết nhiều chuyện, cái gì mà cao nhân chứ, chẳng qua Thái Thái chỉ có chút quan tâm tới đồng lương thảo kia mà thôi.

Haiz, thật ra chỉ cần đề tâm, rất nhiều chuyện tránh được nhiều chuyện.

Từ đó vị quan áp lương kia càng thêm tôn kính nàng, thấy người của nàng thường làm món móng heo hầm đậu tương, giò heo hầm đậu tương..... Hắn liền cho rằng ‘cao nhân’ trong xe rất thích ăn thịt, cho nên dù vị ‘cao nhân’ này ăn cứ như người ta ở cử ăn để có sữa, hắn cũng không để ý đến.

“Nương nương, hắn lại tặng tôi một con heo quay, thật là buồn cười chết người.”

Thải Thái cũng chỉ ăn được hai miếng, tiểu Nhị lang lại khóc, nàng vội ôm lấy bé, sức khỏe tiểu Nhị lang đã tốt lên, bởi vì Như Tâm chăm sóc rất chu đáo, mà thân thể Thái Thái cũng đã khôi phục rất tốt. Nàng nắm lấy ngón tay tiểu Nhị lang, phát hiện ngón tay bé rất mạnh, lập tức siết chặt liền.

“Nương nương, bộ dáng của nhị diện hạ và đại diện hạ giống nhau như đúc ấy.”

Nói đến đại hoàng tử, trong lòng Thái Thái vẫn có chút không ổn.

Nhưng mà nàng đã giao bé cho Như Ý, nên tín nhiệm Như Ý.

Bây giờ, vì để bảo vệ tính mạng tiểu Nhị lang, nàng cũng không còn cách nào khác, nếu để con tiếp tục ở kinh thành, sớm muộn gì cũng bị giết chết.

Haiz, nàng hôn lên mặt bé một cái, thì thầm: “Mẹ con dẫn con đến trú dưới gốc cây đại thụ là cha, đến lúc đó, con nhất định phải kéo chặt lấy đồ của người, nắm lấy tóc người, để người không cách nào hất con ra được cả nhé.” Thái Thái ngọt ngào cười một tiếng, phát hiện thì ra cũng có chỗ tiểu Nhị lang khác với lão đại, trên mặt bé thế nhưng lại có thêm một đôi lúm đồng tiền.

Ha ha, thì ra là Tranh Nhị giống Sở Cuồng. Còn tiểu Nhị lang này, lại giống nàng hơn.

“Chẳng biết sau này có khi nào sẽ biến thành một tên nhóc béo mập nữa không đây.”

“Tên nhóc kia, con cười ngọt ngào như thế với mẹ làm gì, đáng tiếc, mẹ con không thể cho con ăn no bụng được đâu!”

“Nhóc, con đừng có cau mày, xấu lắm!”

“Ha ha, nhóc à, con ngậm ngón tay mẹ làm gì vậy?”

Dọc đường nàng tự đùa tự vui, lại phát hiện, được ngắm nhìn tiểu Nhị lang, còn thú vị hơn bất cứ chuyện gì khác.

Tiểu Nhị lang ghét bỏ mẹ mình nói nhiều, mắc tè, liền tè khắp người nàng.

“Hư quá!” Thái Thái cười bẻ cái móng nhỏ dính đầy nước lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 318: Gặp Lại

Thật ra những đứa trẻ lớn lên trong hoàng cung rất đáng thương, theo quy định cung đình, hậu phi không thể tự mình cho con bú sữa. Cho nên trẻ con ở đây được uống sữa đầu tiên không phải từ mẹ mình, mà là đến từ nữ mẫu. Bởi vậy bình thường, quan hệ giữa nữ mẫu với hoàng thượng, lại còn thân mật hơn là với cả mẹ mình. Nghe nói đây là vì để rèn tính độc lập từ nhỏ cho trẻ con. Trẻ con xa mẹ càng lớn càng có ý thức về tình cảm càng nhạt dần, cho nên có thể nói đầu óc của những người trong hoàng cung giống như làm từ gỗ vậy, lối suy nghĩ cũng rất kỳ lạ.

Ví dụ như chuyện lần này, chỉ vì nàng sinh được hai đứa con trai mà trở thành trò ngai đại cục của triều đình.

Những ngày đi theo xe áp tải lương thảo, Thái Thái và Như Tâm Như Nguyệt, rất cố gắng học cách chăm sóc hài tử. Thật may là trước khi đi, đồ trẻ con đã được may xong hết. Nhưng mà Như Tâm rất không yên tâm về nhiệt độ vào cuối thu nơi biên cảnh, cho nên nhân lúc đoàn người ngựa dừng chân, nàng một mình đi ra ngoài, khi trở về lại mang rất nhiều vải bông, vì vậy mọi người cùng góp sức may. Chủ yếu là áo choàng, và áo bông cỡ nhỏ, Như Tâm và Như Nguyệt cầm tay chân tiểu Nhị lang, nhẹ nhàng gờ ra, còn Thái Thái dùng tay, đo độ dài cho em bé.

Tiểu Nhị lang cực kỳ ngoan ngoãn, không biết có phải là do bị người bắt cóc đi từ khi mới sinh hay không, cho nên không bướng bỉnh như lão đại, bé rất ít khi khóc, lúc đói bụng cũng chỉ cũng chỉ cố gắng nhắm mắt lại sau đó nặn ra vài giọt nước mắt. Bộ dáng như là con cá gặp cảnh mắc cạn vậy. Thái Thái dỗ bé ngủ cũng rất dễ, trét chút mật ong lên đầu ngón tay, nhét vào miệng bé, bé mút chùn chụt vài cái, liền mất ngủ luôn.

Trong khi ngủ, vẫn dùng sức mà mút. Thái Thái đã nhìn ra, bé rất có tiềm chất để trở thành tiểu hồ lô đời thứ hai.

“Hoàng thượng nếu như thấy được hoàng tử, sẽ vui thành cười thành tiếng mất.” Trong lòng Như Tâm, luôn phỏng đoán, dù là vào lúc vui vẻ nhất, Sở Cuồng cũng chỉ cười thành tiếng mà thôi.

Nhưng Bánh Bao lại suy đoán, nam nhân này sẽ nổi điên lên cho mà xem.

Nàng thật là có chút xấu hổ vì đã dẫn theo Bánh Bao Nhỏ đi tìm cha thế này.

Y phục bằng gấm màu đỏ, trên thêu rất nhiều những đóa mai nhỏ. Tiểu Nhị lang da thịt trắng như tuyết, càng lớn thì càng xinh đẹp.

Hai mắt to, lông mi dài, môi như anh đào. Mới nhìn sẽ bị nhầm tưởng thành con gái. Thái Thái cắt một sợi gấm dài mảnh, làm thành dây buộc tóc, đem nhúm tóc nhỏ xù của bé buộc lên thành hình con bướm. Cảm giác làm mẹ, thật sự rất khó để nói thành lời. Dù cho hiện tại đang đi trên đường cái hoang dã, nàng cũng cảm thấy như là tiên cảnh nhân gian. Tiểu Nhị lang bị bắt cóc sau đó lại tìm về được, nàng chỉ sợ lại bị bắt đi lần nữa thì hỏng mất, hai là tiểu Nhị lang khéo léo khiến người ta phải yêu thương, không hề cho người ta phiền toái dù chỉ là một chút.

Lão đại lại là một quái thai, Thái Thái cảm thấy bé như một khuôn đúc ra từ Sở Cuồng, ban ngày ngủ đến gọi sao cũng không chịu dậy, ban đêm, sống chết lại không chịu ngủ. Ánh mắt đen lay lay mở to, nữ mẫu đã từng nói, ánh mắt của đại hoàng tử, tựa như có thể nhìn thấu lòng người. Thái Thái lại cảm thấy bé là một tên tiểu quỷ. Lúc chăm lão đại quả thực mệt đến chết người, nghĩ đến Như Ý, thật không biết phải báo đáp nàng như thế nào mới tốt nữa.

Thái Thái mặc tả vào cho tiểu Nhị lang, sợ kim đâm vào bé, cho nên nàng và Như Tâm đều rất cẩn thận.

Mọi người trầm mặc, cả Như Nguyệt đang đánh xe ở bên ngoài cũng vậy.

Bất chợt Như Nguyệt dừng lại, nói với bên trong: “Hình như phía trước đã xảy ra chuyện.”

“Hà?” Thái Thái vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy đội ngũ đều dừng lại. Quan áp lương vội vã chạy đến, nói với Thái Thái đang ở trong xe: “Tiên sinh, phía trước đi không được rồi.”

“Sao vậy?” Thái Thái đề thấp giọng hỏi.

“Lũ mùa thu, có con sông chạy ngang qua, cầu đã bị lũ cuốn gãy, bản quan đang lo, không biết tiên sinh có cách nào hay không?”

Vì vậy Thái Thái đem tiểu Nhị lang giao cho Như Tâm, đi xuống xe, ai ngờ không cẩn thận lại làm cái gì đó màu vàng rơi xuống. Nàng cười, dùng đũa giấy chà nhẹ. Vị quan áp lương kia ngửi ra một mùi c*t nhè nhẹ, liền biết vị cao nhân này là mang phu nhân và hài tử đi theo. Mặc dù không rõ lắm vì sao vị cao nhân này lại nhất nhất đi theo đội ngũ vận chuyển lương thảo, nhưng hẳn vẫn rất có ích cho mình.

Thái Thái và hấn đi cùng một con ngựa, không lâu sau hai người đi đến cạnh bờ con sông. Quả nhiên, cây cầu kia đã bị lũ cuốn gãy.

“Muốn xây lại cây cầu này phải mất bao lâu?”

“Phải mất hơn một tháng, tiên sinh, nếu khi đó lương thực mới được vận chuyển đến, sợ là chúng tôi những người này ngay cả mạng cũng không giữ được mất.”

Trước không cần đề cập đến việc mạng những người này có giữ được hay không, điều đáng sợ hơn, sợ đến lúc đó nếu lương thảo cạn kiệt, trận chiến của Sở Cuồng sẽ không biết đằng nào mà đánh nữa.

Nàng quay đầu nhìn thấy trụ cầu vẫn còn ở đấy, chỉ bị mất đường đi mà thôi, cách duy nhất bây giờ chính là dùng thuyền. Mang tất cả lương thảo này lên thuyền, sau đó chờ sang bờ bên kia. Ở trấn này không có quá nhiều thuyền lớn, chiếc lớn nhất cũng chỉ vận chuyển được một phần nhỏ lương thảo đi qua. Cuối cùng Thái Thái quyết định, tạm thời dựng một chiếc cầu nổi. Nàng dẫn người lên núi chặt gỗ, dùng xích sắt bắc ngang dòng sông, khoảng mười trượng thì cố định xích bằng một con sư tử đá. Sau đó dùng miếng tấm gỗ đã thu thập được, buộc vào trên đó. Như vậy, một chiếc cầu nổi đã xuất hiện trên mặt sông.

Nhờ sự hỗ trợ của quan viên địa phương, có một phần ván gỗ là được lấy từ cửa nhà dân địa phương.

Cho nên mọi người gọi chiếc cầu nổi này là cầu ván gỗ.

Chỉ trong ba ngày đã được làm xong. Xe chở lương thảo nặng nề đi lên, lại vẫn vô cùng vững vàng.

Xe ngựa của Thái Thái vẫn như cũ đi ở cuối đoàn.

Mọi người nhanh chóng đuổi kịp hành trình trước đó đã bị trì trệ.

Thoáng chốc nửa tháng lại trôi qua, sắp đến gần biên cảnh, cho nên việc kiểm tra canh gác nghiêm hơn so với trước kia.

Hai ngày sau, đã đến đại doanh.

Lương thảo an toàn tới nơi, Thái Thái thở dài một hơi, nhảy xuống xe ngựa, lại thấy dưới chân toàn là cỏ khô úa vàng, trước mặt là núi non trùng điệp. Bầu trời xanh thẫm, xanh như vừa được gột rửa.

“Nương nương, trước mặt là lều của hoàng thượng rồi.” Như Tâm nhảy xuống xe, Như Nguyệt cũng bước xuống khỏi xe.

Như Nguyệt nói: “Đi mấy ngày liền, móng em cũng sắp bị chai đi rồi.”

Uể oải vron vai, ngắm nhìn đàn ngựa đang nhàn nhã ăn cỏ. Mọi mệt mỏi bị quét đi sạch sẽ.

Thái Thái ôm con, hướng về lều của hoàng thượng, nơi có đầy hộ vệ canh gác đi tới.

Không ngờ, mới đến gần, liền bị hộ vệ hét lên: “Lớn mật! Ngươi là ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 319: Phải Lấy Lại Công Bằng Cho Ta

Thái Thái cười híp mắt giơ tay lên vỗ bụi trên bả vai thị vệ kia, gương mặt tỏ vẻ như là đang gặp người thân vậy.

Bà vai tên thị vệ kia lập tức cứng ngắc. Hấn bóp lấy tay Thái Thái, khiến Như Nguyệt sợ đến mức kêu lên: “To gan, ngươi dám bóp tay nàng, ngươi dám ở trên địa bàn của nàng mà bóp tay nàng sao?!”

“Tự tiện xông vào lều đều phải chết!” Ánh mắt mấy tên thị vệ lộ ra hung quang.

Thái Thái vừa định nói chuyện, cửa lều bị vén lên, một nam tử tuấn mỹ với làn da ngăm đen, hơi thở đầy nam tính hiện ra trước mặt Bánh Bao.

Một.

Hai.

Ba.

Ánh mắt hắn nhanh chóng mở to. Sau đó dịu dàng trở lại, khác hẳn với khí phách sắc bén của một vị chủ soái thường ngày. Mắt nhìn Bánh Bao trước mặt đã gầy đi một vòng lớn.

“Nàng gầy.....” Lòng hắn đau xót, sau đó nắm lấy tay nàng.

Nàng thờ dãi: “Thì ra phương pháp giảm cân tốt nhất, chính là gầy vò.” Nói xong, nhào qua, Sở Cuồng ôm lấy nàng vào trong ngực, lúc này mới nhìn thấy đứa trẻ ở trong lòng nàng. Trái tim ngàn xoay vạn chuyển không nói được nên lời. Thị vệ đứng bên nhìn thấy đều cảm thấy ngu cả người. Trước mắt bọn họ, hoàng thượng đang ôm một nam tử tay ôm đứa trẻ con, lại còn cho hắn một ánh mắt như đang yêu sâu đậm vậy?

Oa..... Thì ra hoàng thượng thích nam nhân, hơn nữa hoàng thượng lại còn thích nam nhân hơi mập nữa.

Mấy người lặng lẽ lùi đến gần lều, lại nghe thấy giọng hoàng thượng dịu dàng nói: “Tại sao lại đưa con đi thế này?”

“Chuyện này... nói ra rất dài dòng, chúng ta tới là để tìm nơi nương tựa.”

“Tìm nơi nương tựa.....”

Sau đó bọn thị vệ không nghe thấy gì nữa, đang sốt ruột, chợt nghe thấy âm thanh hôn môi chùn chụt.

Còn có cả tiếng nam nhân thờ dốc.

.....

Oa.....

Đám thị vệ nuốt nước bọt, nhìn sang lẫn nhau, làm sao hay biết đằng sau mình còn có một cô gái hung thần sát ác đứng đó.

“Các người dám nghe lén sao? Thật không muốn sống nữa mà! Cút ngay cho cô nãi nãi!” Nói xong, một tay lôi đám người đó đẩy ra xa, xong rồi còn mình thì đứng canh ở ngoài, lại còn làm thêm cái mặt quý!

Mọi người cười ha hả, tiểu nha đầu này thật lợi hại.

Trong lều, Sở Cuồng ôm tiểu tinh linh đột nhiên xuất hiện này.

Nói thật, lúc này hắn đã thấy cả hai từ đầu, nhưng mà lại cố gắng cân nhắc một chút giữa đứa trẻ và nương tử đại nhân, sau đó liền trái lương tâm đi ôm nương tử đại nhân trước rồi mới để ý đến tiểu Bất điểm này.

“Đây là Tranh Nhi?”

“Không phải, đây là tiểu Nhị lang.”

“Con trai trẫm sao lại biến thành tiểu Nhị lang rồi hả?”

Thải Thái tựa vào ngực hắn, nắm lấy tay hắn, than thở: “Thiếu chút nữa là tiểu Nhị lang đã bị mất mạng rồi, thiếu chút nữa là mẹ con ta đều chết hết cả rồi, chúng ta trở thành món ăn ở trong mâm kẻ khác..... chúng ta.....” Nàng uất ức nói còn chưa xong, hai hàng nước mắt đã thi nhau rơi xuống, nàng bắt lấy tay Sở Cuồng, dùng sức lắc: “Đều là tại chàng, nếu lúc đầu ta không gả cho chàng, cuộc sống của ta làm sao lại đến mức khó chịu như vậy! Ta vốn không quan tâm đến chuyện gì cả, đến hôm nay lại mắc vào âm mưu của kẻ khác!” Ai ngờ một phút bất cẩn, lại thành tát lên mặt hắn.

Sở Cuồng ngẩn ra.

Thải Thái lại đau lòng, thu tay trở về, nắm lấy cánh tay mình.

Lúc này Sở Cuồng mới nhìn thấy, trên cổ tay nàng có ừ huyết.

Đôi môi hắn run run, hỏi: “Cái này là làm sao vậy?” Thấy nàng không nhìn được đi bóp tay: “Nàng tự bóp sao? Điên rồi, sao nàng có thể đối xử với mình như vậy được?”

“Ta.....” Trong lòng nàng sợ hãi, áp lực lớn dần, nàng thật sự khó chịu đến điên rồi, từ một khắc khi biết tiểu Nhị lang bị bắt mất kia, trong lòng nàng dường như là đang đánh trống, lại không thể tùy tiện mắng chửi người, cũng không thể tùy tiện đánh người, không làm cái gì đó, chắc nàng sẽ điên mất.

Nàng cắn lấy cánh tay Sở Cuồng, nước mắt rơi xuống.

Sở Cuồng không nhúc nhích, chỉ dùng cánh tay còn lại dịu dàng vuốt tóc nàng.

“Bánh Bao, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?” Sở Cuồng thử hỏi.

Lúc này Thái Thái mới nhả miệng ra, ngẩng đầu, núp trong ngực hắn, thở dài một hơi thật sâu, giống như đang phun hết mọi uất ức trong lòng ra vậy.

“Đồ xấu xa, bọn họ cho rằng việc ta sinh được hai đứa con trai, là một tội lỗi. Ta chiếm được sự sùng ái của chàng, cũng là tội lỗi. Cho nên bọn họ bắt an, lo lắng ngoại thích có quyền hành quá lớn. Cho nên hôm ta lâm bồn, liền đem một trong hai hài tử, đổi thành con khi chết.”

Ly miêu hoá thái tử? Sở Cuồng lập tức hiểu rõ câu chuyện.

“Lớn mật!” Sở Cuồng phát tác con giận ngay tức khắc, nếu trong tay hắn không phải là đang ôm con trai mình mà là đồ khác, hắn sẽ ném ra ngoài ngay lập tức!

Thái Thái ngồi một bên vừa lau nước mắt vừa nói: “Sau đó thái sư đại nhân gây áp lực với thái hậu, biếm ta làm thường dân, đưa cháu gái mình vào cung, để làm thê tử mới của chàng.”

“.....” Sở Cuồng cũng biết chuyện gần đây kinh thành quá yên tĩnh, yên tĩnh đến bất thường.

Thái Thái nói tiếp: “Sau đó ta tìm tiểu Nhị ca trở về... lại bị người hãm hại, độc chết ta.”

“A.....” Hắn cười lạnh, quay đầu lại, hiển nhiên là không phải giận Thái Thái rồi. Rất nhanh lại khôi phục tâm trạng, đi tới, cười một tiếng: “Nàng là quý sao?”

“Đúng vậy, lúc này ở kinh thành ta đã là một con quý rồi.”

Sở Cuồng nghiêng đầu hôn lên môi nàng.

Khi hắn thấy bộ dạng nàng khóc lóc rồi rít như vậy thì đã hiểu ra, chỉ là chuyện này, đã quá mức lắm rồi.

Đúng vậy, Sở Cuồng vẫn thường rất tôn trọng nội các, bởi vì thái sư dẫn đầu đám người đó chính là một trung thần. Nhưng mà, có lẽ hắn đã cho bọn họ một cái giá quá cao, cho nên bọn họ kiêu căng, tự cho mình là đúng, mới cho rằng ở trong mắt hắn, hoàng hậu là không thể sánh bằng bọn họ được.

Đáng tiếc là sai lầm rồi.

Nắm lấy tay Thái Thái, đây chính là người duy nhất hắn tin tưởng, và coi như sinh mạng mình.

Cho nên mấy lão già ở kinh thành nhất định là đã quá già nên hồ đồ rồi.

Thái Thái khóc lóc phát tiết xong, lau nước mắt, nằm xuống giường hắn, Sở Cuồng an vị bên cạnh nàng, ôm hài tử nhìn một hồi.

Thái Thái hít một hơi thật sâu nói: “Sau này trở về, chàng nhất định phải lấy lại công bằng cho ta đấy.”

“Được.” Sở Cuồng nhẹ nhàng trả lời.

Thái Thái không đề cập đến chuyện này nữa, xem như chưa xảy ra, ranh rãnh cười một tiếng, nói: “Chàng đến đến nỗi ta phải giết mình đấy, nhưng đau rang vậy.”

“Ha ha.....” Sở Cuồng cúi người xuống, hôn lên trán nàng một cái.

Thái Thái nói tiếp: “Nhưng mà, chàng càng đen, nhìn lại càng nam tính..... Khiến ta yêu chàng nhiều hơn.....” Mặt nàng đỏ bừng, khẽ nghiêng đầu, “Cho nên, khi này ta nói rằng hối hận gì đã gả cho chàng ấy, đây là do ta lấy, cho nên mới muốn nói lời khiến chàng tức mà thôi..... Có như vậy, chàng mới càng yêu ta chứ, đúng không?”

“Ừ.....” Hắn cười đến vô cùng dịu dàng, dùng tay mình vuốt ve nàng, hết như đang âu yếm một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 320: Đồng Cam Cộng Khổ

Nàng ngủ thiếp đi. Sở Cuồng lấy một tấm thảm đắp lên cho nàng, lặng lẽ ôm con ngồi chờ.

Đợi khi nàng tỉnh dậy, thì trời cũng đã nhá nhem tối. Thái Thái hít một hơi thật sâu, mở mắt ra hỏi: “Chàng vẫn ngồi ở đây sao?”

“Ta vẫn trông chừng nàng này giờ.” Hấn khẽ nói.

Thái Thái ôm lấy tiểu Nhị ca, nhìn bé đang ngủ ngon lành, trên khóe môi còn dính mùi sữa, sủng sốt: “Con đã ăn rồi?”

“Nàng quá mệt mỏi, ta không đành lòng gọi nàng tỉnh, cho nên gọi người lấy sữa dê nóng đến cho con. Thật không ngờ tiểu tử này lại dễ nuôi như vậy, đói bụng, thì không kén gì cả.”

“Tiểu Nhị ca luôn ngoan ngoan khiến người ta phải đau lòng.” Ánh mắt Thái Thái đỏ lên, sau đó lặng lẽ nói: “Mẹ của hài tử cũng đói bụng.”

Sở Cuồng sủng sốt, lập tức hiểu ta, nói: “Được, ta cũng đã nghe nói, chuyển lương thảo lần này có thể thuận lợi đến đây, hoàn toàn nhờ cả vào nương tử tốt của ta à nha.”

“Cũng chỉ là tốt chút tâm tư mà thôi, ta hiểu được chuyển lương thảo này quan trọng ra sao với chàng mà.”

“Mà cũng thật quái, chẳng phải càng đã nói là chưa từng rời khỏi lều sao?” Nàng tìm thấy sơ hở trong câu nói của hấn, cười hỏi lại.

“Ha ha, nhưng mà lúc này đi ra ngoài tìm Như Tâm Như Nguyệt lấy cho con một chén sữa dê. Thuận tiện nghe hai tiểu nha đầu kia cầu nhau. Chẳng qua là không nghĩ tới nghe xong lại càng khiến trầm tức giận hơn thôi!”

Trong cơn tức giận, hấn đã chém đứt một thanh trường kiếm.

Ánh mắt hấn lộ ra tia hung ác, chờ xem, hấn đã hứa sẽ lấy lại công bằng cho nàng.

Lấy lại tinh thần, hấn nhẹ nhàng nói, “Người đâu, chuẩn bị chút thức ăn mang lên đây.”

Như Tâm bê đồ vào. Thái Thái nhìn thấy, thức ăn cực kỳ đơn giản. Chỉ có cơm gạo lức, một củ khoai đỏ, mấy miếng chao và một ít rau xanh.

Thái Thái biết nhà bếp tưởng là làm đồ ăn cho Sở Cuồng, cho nên bụng lên như cũ, hóa ra đây chính là thức ăn thường ngày của hấn.

Sở Cuồng cũng quên mất, vừa định bụng xuống đổi lại thành chút cháo gà, Thái Thái lại nói: “Chàng đừng bê đi, ta đói quá rồi, ta muốn ăn cái củ khoai kia.”

Sở Cuồng liền bê trở về. Ánh mắt nhìn nàng có chút xin lỗi.

Nàng không lên tiếng, ăn những món ăn đơn sơ này một cách sạch sẽ và ngon lành, có bị rơi vãi trên bàn, nàng cũng gấp lên ăn hết.

“Ta đi theo đoàn lương thảo đến đây, mới biết, có được lương thực cũng không dễ dàng gì. Cho nên, chàng ăn cái gì, ta ăn cái ấy, ai bảo ta lại thích đồng cam cộng khổ với chàng kia chứ?”

Bất ngờ trong nháy mắt cặp mắt Sở Cuồng đỏ hoe lên, hấn ôm chặt lấy ái thê, nghẹn ngào.

“Đánh giặc máu chảy thành sông cũng không thấy chàng rơi lệ, lại vì chuyện như vậy mà khóc.....”

“Đáng chết, nàng còn cố ý nói những lời này để châm chọc trẫm sao?!”

Nàng thật đúng là, nàng thật đúng là, một mặt nói cái gì mà ‘cửu tử nhất sinh’ mò mẫm đến đây, cái gì mà, dù đang chạy trốn chết cũng không quên lương thảo của hấn..... cái gì mà, cam tâm tình nguyện cùng hấn chịu khổ... cái gì mà, trở thành hoàng hậu gánh vác tất cả những khổ nạn mà nữ nhân phải gánh...’ sau đó lại cùng cái giọng khiến người ta yêu không được, hận cũng không xong để lấy nước mắt của hấn.

Thái Thái không lên tiếng nữa, ngoan ngoãn nằm trên bờ vai, ôm lấy cổ hấn.

Giọng Sở Cuồng trầm trầm khàn khàn: “Từ nay về sau ở bên cạnh trẫm đi, trẫm sẽ bảo vệ nàng.....”

Nàng không lên tiếng, chỉ cần có những lời này của hấn là đủ rồi.

Bên ngoài có một cơn gió thổi đến, nàng hỏi: “Như Nguyệt ở bên ngoài canh chừng sao?”

“Không, sao trẫm có thể nhẫn tâm để con gái nhà người ta ở đây chịu khổ được. Trẫm đã tạm thời an bài cho bọn họ một cái lều bên cạnh. Ngày mai bảo các nàng chuyển vào đó chăm sóc nàng, còn trẫm sẽ ngủ ở lều bên này. Bây giờ ở bên ngoài không có ai thù vạ, trẫm không muốn có người biết được thân phận của nàng.” Thái Thái gật đầu, nàng có thể hiểu được, như vậy thì vẫn dùng nam trang thì tốt hơn, chẳng qua nàng tò mò, không biết Sở Cuồng sẽ an bài cho mình thân phận gì đây.

Không nghĩ đến thân phận mà Sở Cuồng đã an bài cho nàng, một quân sư.....

Trong phút chốc, nàng lại trở thành một quân sư thần bí.....

Tuy nói là quân sư, nhưng mà nàng sẽ không lộ diện, chỉ ngồi sau màn mà thôi. Đôi khi hoàng thượng sẽ vào trong bàn bạc với quân sư. Điều này khiến

các vị tướng quân và các quân sư khác đều hôn mê. Họ từ trong miệng tiểu quan áp lương mới biết được chuyện, nhưng mà kẻ đó mà là một cao nhân sao? Nói không chừng đó là do hoàng thượng cố ý điều từ kinh thành đến đây. Lại còn phải hai nô tỳ đặc biệt hầu hạ, ngủ trong lều hoàng thượng nữa chứ.

Người này, quả thực là sâu không lường được.

Sở Cuồng xử lý quân vụ xong, dắt một con ngựa đi tới, đứng tại cửa ra vào tốt bụng mà nói: “Ra ngoài nhìn thử xem, con ngựa này có đẹp không?”

Thái Thái từ bên trong đi ra, trong tay còn cầm một quyển sách về hành quân bố trận.

“Thật sự rất đẹp!” Nàng đi tới, dùng tay vuốt vuốt lông con ngựa.

Sở Cuồng cười một tiếng: “Ta thấy biểu tình của nàng, cứ như là đang nghĩ muốn lấy da của nó làm y phục vậy!”

“Ai nói đó, nó rất đẹp, ta làm sao có thể nỡ lấy da con ngựa tốt như vậy đi làm quần áo được.”

Sở Cuồng chợt ôm lấy nàng, Thái Thái sợ tới mức kêu á á lên thành tiếng, khiến người ta phải ghé mắt nhìn sang. Nhưng Sở Cuồng cũng không để ý, dùng sức bế nàng lên ngựa!

Sức của Sở Cuồng thật là lớn! Thái Thái phát hiện, hần thể nhưng lại có thể dễ dàng nhấc nàng lên như vậy. Sau đó hần cũng lật người nhảy lên, nắm chặt dây cương: “Yên tâm, con ngựa này lưng đeo ngàn cân, đây mới thật sự là long mã!”

Thân ngựa đồ rục, hết như một thân binh, hai người ngồi vững vàng trên đó, Sở Cuồng nhẹ kẹp bụng ngựa, con ngựa hí lên, chạy như điên ra ngoài!

Thái Thái chỉ có thể nghe thấy tiếng vút vút ở bên tai, loại cảm giác này thật sự vô cùng tự do thoải mái!

Không có nơi nào an toàn bằng ở trong lòng ngực Sở Cuồng cả!

Một đường, họ chạy đến nơi với một cánh đồng cỏ tốt tươi và nguồn nước trong veo. Lúc này Sở Cuồng mới dừng lại.

“Đẹp quá.....”

“Đúng vậy, lúc nào trong lòng trầm tích tụ thì sẽ đến đây để giải khuây.”

Hai người xuống ngựa, tản bộ một chốc rồi ngồi ở bên sườn núi.

Lúc này Sở Cuồng chợt dùng tay đề nàng xuống cỏ.

Hần cười ha ha thành tiếng: “Nơi này rất an toàn... thật ra thì trầm dẫn nàng đến đây, điều muốn làm nhất, chính là ân ái với nàng.....”

“Á! Chàng gạt ta!” Thái Thái đẩy tay ra, “Sở Cuồng, nơi này là hoang giao dã ngoại!”

“Không phải, đây là nhân gian tiên cảnh mới đúng!”

“Sẽ bị người ta thấy đấy!”

Thái Thái gioi chân lên, dùng sức đẩy hần ra. Nhưng mà vẫn bị Sở Cuồng chế phục, đành để mặc cho hần hôn, sờ, lại ăn cả đậu hủ non.

“A.....” Thân thể của nàng nhẹ co rúm lại.

Sở Cuồng dùng tay nắm lấy eo nàng, dùng sức nhấn xuống.

“A..... học học.....” Từng tiếng thở dốc không thể đè nén, phả ra phía dưới chân trời.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu..... lâu đến nỗi nàng đã quên mất đây là nơi nào.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 321: Hiến Kế Trêu Chọc

Vị tiểu tướng lão đảo lùi về sau hai bước, quay mặt đi mà nói: “Hoàng thượng, các tướng quân xin hoàng thượng trở về nghị sự.” Giọng nói hơi phát run. Đứng cả buổi mà không dám động dậy.

Bỗng nhiên có người vỗ lưng hắt từ phía sau. Sở Cuồng lúc này đã áo mũ chỉnh tề: “Được rồi, về thôi.”

Dạ.....

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy vị quân sư kia đang vỗ vạt áo của chính mình.

Mẹ nó! Mới rồi hoàng thượng cùng quân sư làm cái gì đấy! Chẳng lẽ hoàng thượng và quân sư.....

“A, mới vừa rồi con ngựa bị chấn kinh, nên chúng ta té từ trên ngựa xuống.....”

“Ra là vậy.....” Hắn cười khan: “Vậy, xin mời quay về ạ!” Dứt lời chạy biến đi như một làn khói.

“Hắn sẽ tin lời chúng ta sao?” Thái Thái kéo mặt đầy râu kia bắt nam bắt nữ nói.

“Nhất định là không tin.” Sở Cuồng mỉm cười bên tai nàng nói: “Mới rồi trẫm còn chưa mặc xong quần đâu.....” Nụ cười của hắn hơi nghịch ngợm, nâng cằm Bánh Bao lên, “Nếu chính là nàng, nàng sẽ tin sao?”

Cảm giác bị người khác hiểu lầm có chút không tốt, nhưng mà nội tâm Sở Cuồng vẫn phi thường trấn tĩnh, hắn đi lên đòi, vừa đi vừa huyt gió, gọi ngựa chạy trở về, bóng dáng thân tuấn phi phàm dừng lại bên cạnh Sở Cuồng, không ngừng dùng mõm cọ cọ vào tay hắn. Sở Cuồng vỗ vỗ lên cổ nó: “Phi Long, sau này, nàng là chủ nhân của mi.” Nắm lấy tay Sở Sở vỗ lên cổ nó, con ngựa phun ra một ngụm khí nóng, làm cho lòng bàn tay Bánh Bao ướt nhoè nhoét. Thái Thái áp cả người lên, con ngựa kia rất thông minh, không nhúc nhích.

Sau đó nó khuya chân, lại quỳ xuống khiến Sở Cuồng cả kinh, Thái Thái ngồi lên rồi, con ngựa liền đứng lên lại.

Sở Cuồng ha ha cười to: “Con ngựa này cũng nhìn ra nàng không thể leo lên được đấy.”

“Ai nói, bản cung từng học qua khinh công, nhưng bây giờ đã quên mất mà thôi.” Chiêu thức hấp khí trong khi sử dụng khinh công, và ngay cả quá trình vận khí cũng phiền toái vô cùng.

Sở Cuồng lật người lên bắt lấy sợi dây cương, hai chân kẹp bụng ngựa, giục nó chạy đi.

Trong lều lớn, tất cả các tướng quân đều không nói một lời mà ngồi xuống. Mỗi người tựa như một tảng đá cứng rắn, yên lặng đến nỗi khiến tóc gáy người ta cũng phải dựng lên.

Sau khi Sở Cuồng bước vào, các tướng quân luôn trải qua huấn luyện nghiêm khắc đều cùng đứng lên.

Lúc này màn mới được hạ xuống.

Thái Thái đi vào trong lều, phái Như Nguyệt nghe lên xem họ đang nói cái gì.

Một nén nhang sau Như Nguyệt trở về bẩm báo: “Nghe nói đêm qua kho lương mới bị người Hung Nô đánh lên. Nhưng mà do kịp thời phát hiện, một vị tướng quân họ Ngô dẫn binh truy đuổi, không ngờ lại bị trúng kế, bây giờ đoàn người đều bị vây trong sơn cốc. Mọi người đang nghĩ cách cứu Ngô tướng quân trở về.”

Thì ra là như vậy. Thái Thái chỉ có thể chờ Sở Cuồng trở lại để nghe ý kiến của hắn, sau đó lại thấy tiểu Nhị lang dường như không thể thích ứng với hoàn cảnh khô hanh ở đây, lỗ mũi bị khô, cho nên nàng dùng miếng vải thấm nước nhẹ nhàng lau cho bé. Tiểu Nhị lang khóc, Thái Thái vẫn lau, sau lại phát hiện thì ra là tè dầm, bèn cùng Như Tâm thay tã cho bé.

Không lâu sau đến đôi môi tiểu Nhị lang cũng khô, Thái Thái lấy nước cho bé uống. Lúc đầu rất khó cho uống, bây giờ Thái Thái đã làm rất rành, một tay nhẹ nhàng giữ đầu bé, phần cánh tay thì đỡ dưới lưng, Như Tâm bưng một chén nước ấm nho nhỏ đến, Thái Thái dùng thìa, múc từng thìa đút cho bé. Từng ít từng ít như vậy, chẳng mấy chốc cũng đã được gần nửa chén. Thái Thái ngửi thấy trên người bé có mùi sữa chua chua.

“Như Tâm, ở đây rất lạnh, nhưng dù thế nào cũng phải tắm cho tiểu Nhị lang mới được.”

Như Tâm gật đầu, đi ra ngoài loay hoay một hồi, sau đó bê một cái chậu gỗ, mép chậu đã được chà cho trơn bóng, cái chậu này có một điểm khác với thùng tắm của người lớn, đó là rất thấp.

Có như vậy khi đặt móng em bé ngồi xuống mới không bị sặc nước.

Như Tâm cầm ấm nước đi vào, hòa nước cho vừa đủ ấm. Thái Thái vừa đỡ dành vừa bế bé cẩn thận ngồi vào nước. Tiểu Nhị lang rất hưởng thụ đuổi đuổi chân. Đứa bé này, ngay khi tắm cũng không quấy khóc. Thái Thái đỡ đầu bé cho khỏi ngã ra nước, dùng tay nhẹ nhàng chà rửa tay cho bé.

Móng tay nàng đã cắt bỏ, vì sợ làm bị thương tên nhóc này.

Dù lều này rất kín, nhưng khi rửa ráy cho bé Thái Thái luôn quấn một tấm khăn quanh bụng, sợ gió sẽ lùa vào trúng bé.

Sở Cuồng ở bên ngoài nghe thấy tiếng nước khi Thái Thái đang tắm cho bé, bèn hỏi: “Trẫm có thể đi vào sao?”

“Chờ một chút nữa chàng hãy vào.” Thái Thái không chút suy nghĩ mà nói.

Sở Cuồng đành đứng chờ ở bên ngoài.

Chờ Thái Thái mặc đồ xong cho con, mới bảo Như Tâm ôm bé đến nơi kín gió.

Thái Thái cười một tiếng, lau lau tay vào tay áo: “Làm phiền rồi, đồ nước đi.”

Sở Cuồng đi vào, thấy chậu nước trên mặt đất, quả nhiên cúi người xuống định bê đi, Như Tâm nói: “Để nô tỳ đi cho ạ.”

Nhưng Sở Cuồng lại cười nói: “Nếu để người làm, nương nương nhà người sẽ không vui, nàng là muốn trẫm tự làm đấy!”

Chờ hắt đổ nước xong, mới đem chậu gỗ đặt vào cạnh cửa, lúc này Thái Thái mới hỏi: “Có phải chàng định đi cứu Ngô tướng quân không?”

Sở Cuồng gật đầu một cái, nói: “Thật ra lần này Ngô tướng quân đã quá lỗ mãng, nhưng mà nếu trẫm không đi cứu, sợ rằng lòng quân sẽ rối loạn, mà có cứu được trở về, cũng xem như một trùng phạt hấn, chuyến đi này cũng không phải đi không.”

“Nhưng mà Nhiếp Lăng Phong kia làm việc khó mà nhìn thấu được, y đi một bước đã nghĩ ba bước, ta chỉ sợ trong đó có cất giấu âm mưu mà thôi.”

“Trẫm cũng nghĩ như vậy, thật ra cũng đã từng phá nhiều âm mưu của y rồi. Nhưng dường như y vẫn chưa từ bỏ ý định. Nếu như Ngô tướng quân bị vây hãm, trẫm nhất định sẽ mang binh đi cứu, còn nếu trẫm không đi, thì cũng sẽ phái người thân cận đi. Đến lúc đó đối phương đã bày trận, dù thế nào thì trẫm cũng sẽ thất bại, tổn thất hai đại tướng. Cho nên nhất thời trẫm cũng không biết nên làm thế nào cho phải cả.”

Thái Thái gật đầu, chợt nhớ ra: “Sở Cuồng, chàng còn quên mất một chuyện cực quan trọng rồi.”

“Humm?”

Thái Thái cười thành tiếng: “Tiểu Nhị lang còn chưa có tên đó.” Vốn đã chuẩn bị, nếu một nữ một nam thì gọi là Tranh (箏 – đàn tranh, điều giấy) Nhi và Tranh (爭 - sáng chói, leng keng, tiếng khí giới va vào nhau) Nhi. Nhưng bây giờ lại là hai đứa con trai, chữ Tranh (箏) có hơi nữ tính.

Sở Cuồng trầm tư, nói: “Đứa bé này vừa sinh ra số mạng đã rất nhấp nhô, ta muốn chọn cho con một cái tên có thể trấn yên ma, ta thấy, gọi là ‘Lân Nhi’ đi, long vương sinh chín con, một trong số đó cũng có một đứa tên là Kỳ Lân, nàng nói xem có được hay không?”

“Sở Lân.” Thái Thái cúi đầu thì thầm: “Hay lắm.”

Lúc này nàng chợt nói: “Ta vừa mới nghĩ ra một cách.”

“Cách gì?”

“Ta muốn Nhiếp Lăng Phong phải ngoan ngoãn đem Ngô tướng quân của chàng thả ra, lại có thể phá hết gian kế của hắn.”

Sở Cuồng tò mò, nhìn về mặt ranh mãnh của Bánh Bao.

Nàng nâng đầu, cúi người ghé vào tai hắn nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 322: Hoàng Thượng Treo Biển Hành Nghề

Ha ha ha. Sau đó chỉ thấy vẻ mặt cười xấu xa của hai người. Bánh Bao chỉ nói biện pháp, nhưng mà Sở Cuồng lại biết, làm sao để biện pháp này có thể thuận lợi thực hiện được.

Chợt, hắn hôn một cái lên mặt Bánh Bao.

“Không tồi, nữ nhân sau khi sinh hai đứa con, ngay cả đầu óc cũng hữu dụng hơn ngày trước.”

“Nghĩa là sao chứ?” Thái Thái ngó ra.

“Làm mẹ người ta, càng ngày càng biết suy nghĩ, trong lòng nàng chỉ hướng về phu quân và con trai, phi hắc tức bạch, lòng dạ càng cứng rắn thì đến lúc đó mới có thể hạ thủ mà không lưu tình được.”

“Ha ha~” Bánh Bao cười khúc khích: “Theo như cách chàng nói, phi hắc tức bạch có thể hạ thủ trên người phu quân đại nhân cũng rất thích hợp, chàng phải cẩn thận đấy.”

Sở Cuồng nào có lo lắng, hắn đã ăn nàng tới sạch sành sanh, mà có thấy Thái Thái dùng cách gì xử lý lại hắn đâu. Nàng muốn nổi giận, thì cũng phải nề mặt Như Tâm đang ở đây, Sở Cuồng chợt nói: “Phu quân không phải dùng để đối phó, mà là dùng để yêu.” Bánh Bao thiếu chút nữa là cười đến rút gân, nàng tròn mắt một cái: “Ta nhớ rằng ta và phu quân quen nhau, bắt đầu chính là đối đầu với nhau à nha.” Nàng dùng ngón tay nhẹ sờ sờ mũi, cười đắc ý: “Ta vẫn còn giữ lại tấm biển ‘Phi Áp cung’ đó, khi nào nhàm chán thì lấy ra để ngắm, cha ta thì sớm tối vẫn phải một nén nhang cung phụng tấm ‘Phi áp tiêu sâu đồ’ kia đấy nhé.”

“Chẳng qua lúc đó trẫm cũng chỉ muốn khảo nghiệm nàng một tí mà thôi, không nghĩ đến nàng lại vẫn nhớ rõ như vậy.”

Người này da mặt cũng thật dày, chuyện đã làm lại không chịu nhận, lúc đầu nàng thấy Sở Cuồng cũng như là gặp phải kẻ địch vậy, chưa từng nghĩ đến hai người sẽ đi đến ngày hôm nay.

Đôi tay vòng qua hông hắn, thật là ấm áp.

Sở Cuồng nhớ lại, lúc đầu hắn rất ghét nàng, sau lại lợi dụng nàng, rồi có chút tán thưởng nàng, mà bây giờ, đã là yêu đến không thể quay đầu lại. Nếu muốn hỏi vì sao hắn lại yêu nàng, thì hắn cũng không rõ, mà chỉ biết rằng đó là một loại tình cảm mơ hồ mà kinh tâm động phách mà thôi.

“Như Tâm đang nhìn kia!” Nàng gõ hắn một cái, nhưng mà nhìn quanh một vòng, lại phát hiện Như Tâm đã không còn ở đây nữa.

Tiểu Nhị lang nằm trong nôi đã ngủ thiếp đi.

Bánh Bao đỏ mặt, phát hiện không biết bộ râu giả của mình đã lẫn đi đâu rồi. Sở Cuồng xoay sau lưng tìm về giúp nàng.

“Ha ha, nàng đeo bộ râu này giống hệt một con bọ vậy.” Sở Cuồng cảm lấy, cẩn thận dán lên lại cho nàng.

Thái Thái lầm bầm: “Mọi người đều là kẻ mù cả sao, dán một bộ râu mà có thể thật sự trở thành nam nhân, quả thực là quá buồn cười.”

“Minh không nhận, thì không có ai biết cả, mà nhất định là nàng đã không thấy tấm bảng đề ‘nếu nữ nhân tiếng vào, giết không tha’ treo ngoài đại doanh rồi, quân lệnh như núi mà.”

“Nếu lỡ bị phát hiện thì sao?”

Đáy mắt Sở Cuồng hiện lên một tia ranh mãnh, “Trẫm sẽ bảo vệ nàng, chỉ cần nàng chết cũng không nhận là được rồi.”

“Ta sẽ không để bị phát hiện đâu, khó có dịp được làm nam nhân, chẳng lẽ ta còn kém so với nam nhân sao? Bây giờ ta là quân sư của chàng rồi.”

Vị quân sư bên gối này, năng lực nói khoác vẫn là có chút chút.

“Làm nam nhân có gì tốt mà thích?”

“Chàng đang sống trong phúc mà chẳng biết, làm nam nhân có rất nhiều chỗ tốt, có thể không cần sinh con, không cần làm rất nhiều chuyện. Tự mình có thể nuôi sống bản thân, làm một nữ nhân thật khổ, ta từng nghĩ ra tất cả những việc làm để có thể nuôi sống bản thân mình, trong đó có cả việc làm ở thanh lâu nữa!”

Rồi nàng buồn cười lầm bầm: “Một cánh tay ngọc ngàn người gối, đôi cánh môi vạn người nếm qua.....”

“Ha ha.....” Sở Cuồng cười, nhẹ nhàng chọc lên trán nàng một cái: “Đúng, nhưng mà cũng may là đã có trẫm nuôi nàng, chứ bằng vào sắc vóc của nàng, đi vào thanh lâu có thể làm gì chứ, làm vũ nữ bụng bự, làm người thu chi, hoặc là.....”

“Làm bà chủ chứ!” Thái Thái cười một tiếng: “Ta từng nghĩ, ta có thể làm người dạy học, làm đầu bếp, làm bà chủ. Chàng cứ yên tâm, đừng tưởng rằng chỉ có mình chàng mới nuôi sống được ta. Không cần chàng nuôi, ta vẫn có thể sống tốt!” Nàng dùng ngón tay chọc lại: “Có chàng ngược lại mới nguy to, nhớ đấy.”

Hắn gạt đầu một cái, cười đến suýt nghẹn, làm bà chủ, ha ha, Chu mẹ sao?

“Ta thấy phi tử trong hậu cung của chàng đáng đáp không tề, tương lai đem hết đến thanh lâu làm việc được đấy!” Nàng bắt đầu nói xằng.

Sở Cuồng đành phải dùng hôn chặn miệng nàng lại, ngồi chơi một thời gian lâu, đã đến lúc ra ngoài sắp xếp, nên hắn đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi ra tới cửa cười nói: “Không bằng, nàng làm bà chủ, liền để trẫm làm đầu bài cho, chỉ hầu hạ mỗi một mình nàng là được rồi!” Nói xong, dịu dàng cười một tiếng.

Hại Bánh Bao phải nuốt nước miếng, hắn hầu hạ, không cần không cần, không biết là ai hầu hạ ai đây!

Nàng phát tay: “Đi đi đi đi!”

Sở Cuồng vừa bước ra ngoài thì một trận gió lạnh đánh tới, bây giờ khí trời đã trở nên lạnh hơn, buổi sáng dậy thấy trên cỏ còn vương một lớp sương mỏng nữa.

Hắn kéo cổ áo choàng, cau mày đi về phía quân trưởng, sau đó gọi người chiêu tập các tướng quân vào nghị sự.

“Ý của hoàng thượng tức là, lập tức xuất binh cứu người à?”

Sở Cuồng cười một tiếng, nói: “Ừ..... Vương Phó tướng.”

“Có!”

“Buổi tối ngươi một người đến đây gặp trẫm.”

“Dạ!”

Những tướng quân khác hai mặt nhìn nhau, hoàng thượng sao lại gặp riêng một phó tướng chứ.

Sở Cuồng sợ mọi người hiểu lầm, nói: “Những người khác nghe trẫm an bài!”

“Dạ!”

“Thành tướng quân vẫn như cũ phụ trách bảo vệ lương thảo, nếu như lương thảo bị mất mát, trẫm sẽ xử theo quân pháp!” Nói xong, vỗ vỗ tay, tiểu Đứơc bệ một chồng lớn Quân lệnh trạng đi vào.

Sở Cuồng nói: “Hôm nay lập Quân lệnh trạng, nếu kẻ nào cãi lời, xung đột, không nghe lệnh thì giết không tha!”

“Dạ!”

Sau đó hắn nói tiếp: “Nạp Lan tướng quân phụ trách tiên phong, chia nhân mã của ngươi thành từng đội tiên phong đi trước!”

“Dạ!”

“Trương tướng quân am hiểu phụ trách nhân mã! Đi theo sau đội tiên phong, chờ đội tiên sắp kết thúc, lập tức đi lên dứt điểm!”

“Dạ!”

Chờ hắn an bài thỏa đáng các công việc, nói: “Mọi người làm việc của mình, không xen vào việc người khác, không vượt quyền, không được làm bất cứ chuyện gì ngoài những chuyện trẫm đã giao!”

“Dạ!”

Sở Cuồng nói: “Các vị hiện tại đang chuyên trách, phải thực hiện với tinh thần cao nhất, hoàn thành bổn phận của mình, đừng tham công, không nên ham biểu hiện bản thân!”

“Dạ!” Tất cả đồng loạt trả lời.

Lần này ai cũng an tâm, đồng ý nghe theo phân công của hoàng thượng.

Sở Cuồng nghĩ, chỉ cần từng người làm xong việc của mình, những chuyện khác, chờ xem hắn làm sao để hạ bàn cờ này thôi.

Việc đánh giặc, sợ nhất chính là rối loạn.

Nếu một tiểu tốt mà chạy loạn đến bị trí đại pháo, chẳng phải là rối loạn toàn thể hay sao?

Buổi tối, phó tướng Vương trong đầu đầy buồn bực lo lắng đi vào lều. Tướng quân đã dặn, nếu như hoàng thượng yêu cầu y làm những chuyện mà mình làm không được, không cần chờ hoàng thượng xử trí, ông ấy mất hết mặt, thì sẽ lấy đầu y làm ghế ngồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 323: Trao Đổi Ngang Giá

Đây là lần đầu tiên phó tướng Vương đơn độc gặp hoàng thượng ở khoảng cách gần như vậy, vì y vốn chỉ là một tiểu tướng.

Nhưng hoàng thượng muốn tìm y làm gì đây? Y dừng lại, tận lực bảo trì khí phách của một phó tướng.

“Hoàng thượng!”

Sở Cuồng nói: “Trẫm muốn ngươi mang theo vài tiểu binh. Sau đó đêm nay đột kích, nghĩ cách cứu viện Ngô tướng quân.”

“Hả?!” Y hoàn toàn không hiểu rõ, cái gì gọi là mang theo vài tiểu binh đi cứu tướng quân?!

Trong tay Sở Cuồng có một tấm địa đồ, hần vẫy tay, phó tướng đi tới, ngón tay Sở Cuồng di di trên tấm địa đồ: “Trẫm đã phái người đi dò xét, Ngô tướng quân cũng không phải là bị bắt làm tù binh, tạm thời hần vẫn đang tránh trong khe núi đối kháng với lính Hung Nô. Ngươi mang theo mấy người mạnh một chút lên núi, chặt gỗ, đẩy đá, tận lực gây quấy nhiễu, phân tán sự chú ý của lính Hung Nô, ngươi chỉ cần khiến cho lính Hung Nô tin rằng, đại quân của trẫm đã ẩn nấp ở đó, là được.”

“Hoàng thượng, sẽ kéo dài bao lâu ạ?”

“Chờ trẫm phái người đến, các ngươi sẽ trở về.”

“Người của hoàng thượng bao lâu sẽ đến đó ạ?”

Sở Cuồng suy nghĩ một chút, “Hỏi vô nghĩa, quân đội đến, không phải đến lúc đó ngươi sẽ thấy sao?”

.....

Phó tướng gật đầu, tiếp nhận hoàng mệnh.

Sở Cuồng cũng không quên dặn: “Đừng lấy cứng chọi cứng, chỉ cần khiến bọn chúng hỗn loạn tinh thần, để bọn chúng tưởng rằng đại quân của trẫm sắp tới, như vậy thì nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành rồi.”

“Dạ!” Phó tướng kiên quyết đáp, đi thì đi, không được cũng phải được!

Khoảng chừng qua một nén nhanh, Mạc lão tướng quân dẫn theo phó tướng của mình đi vào.

“Mạc tướng quân.”

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Sáng ngày hôm sau, phó tướng và các tiểu binh ẩn nấp trong khe núi để quấy rối lính Hung Nô lại một lần nữa bồn chồn. Đã kiên trì suốt một đêm, thủy chung vẫn không thấy được cái gọi là viện binh như lời hoàng thượng nói. Không ít lính Hung Nô định lên núi bắt bọn họ, nếu như còn lùi vào trong nữa, sợ rằng thực sự sẽ không còn mệnh trở về gặp mọi người, trên đầu hần đội cành lá cây táo chua, trong miệng lại cắn một quả cây rừng đắng chát, với ý định nâng cao tinh thần của mình.

Hắn dẫn theo khoảng hơn một trăm người, lên núi xong liền nguy trang thật tốt, sau đó phân bổ ra, cùng nhau quấy nhiễu đám lính Hung Nô kia.

Còn có một trăm người nữa cười ngửa, chạy tới chạy lui trong sơn cốc.

Nhưng mà đám lính Hung Nô chết sống không dám đuổi theo, sợ bọn họ có giấu phục binh.

“Lão đại, rốt cục là viện binh của hoàng thượng có đến hay không đây, nếu như bị người Hung Nô phát hiện, bên chúng ta tổng cộng hơn hai trăm người, có thể nào bị chúng như chó điên lao đến cắn nuốt mất thôi. Ở đây ít nhất có một ngàn rưỡi người, hai trăm chọi với ngàn rưỡi, không có phần thắng!” Một tiểu binh hỏi, càng nói càng cảm thấy ừ ừ.

Phó tướng một cước đá văng hần, phát tay một cái: “Đừng nói xúi quẩy!”

Các huynh đệ sắp sức cùng lực kiệt, bỗng nhiên, có tiếng vó ngựa vang lên, khắp nơi trong sơn cốc là tiếng kêu la.

Oa ha ha ha, nghe tiếng thì dễ cũng đến hơn ngàn người, là viện binh của hoàng thượng đến rồi.

Lúc này, hai trăm người lui lại, đi vào một con đường nhỏ bí mật.

Khi tất cả đã lui vào gần hết, phó tướng nép vào khe núi quan sát.

Không ngờ.

Có khoảng chừng hơn một trăm người, toàn thân áo giáp xung phong đi đến.

Ở cửa ra, gặp ngay lính Hung Nô.

Đại tướng của đối phương cười ha ha: “Bọn chó Đại Sở các ngươi, thật đúng là biết giày vò người ta, lần lượt phái người xung phong, sau đó lại im hơi lặng tiếng rút đi, chẳng lẽ lại không biết mệt mỏi hay sao. Ta đã nói, chúng ta chỉ cần lương thực, chứ tên tướng quân ngu ngốc của các ngươi, bắt được thì có lợi gì chứ, huống chi đó lại là một tên tướng quân ngu ngốc!”

Ngô tướng quân tại trong khe núi giận đến sôi lên.

Mẹ nó, nói hấn ngu ngốc?

Hấn chỉ là thừa trống truy kích, cho nên làm sao nghĩ đến chuyện, lính Hung Nô đã phái một tiểu đội làm mồi nhử, dụ quân hấn vào khe núi, rồi chặn mình ở trong khe núi này đến hai ngày một đêm vậy chứ.

“Một cái đầu tướng quân, đổi một vạn thạch lương thực, thì cũng xem như cũng đáng giá chứ?”

Đội trưởng đội tiên phong mà Đại Sở phái tới cười, nói: “Vốn là đáng giá, hoàng thượng của chúng ta cũng nhất định sẽ đáp ứng, được rồi, một tướng quân bên ta dùng một vạn thạch lương thực để đổi, vậy chúng ta bắt được vương gia của các ngươi, thì phải dùng bao nhiêu vạn thạch để đổi đây?!”

“Cái gì?!”

“Ngũ Khoát Đài vương gia là người ở bộ tộc nào của các ngươi? Ta nhớ được, có phải hấn là cháu của đại tướng quân vương đúng không? Ha ha ha, đáng tiếc, đây mới chân chính là kẻ ngu xuẩn. Chỉ dùng một nữ nhân đã có thể giải quyết được hấn, bây giờ, hấn đang ở trong đại doanh của chúng ta uống rượu đây, không biết các hạ định dùng bao nhiêu lương thực để đổi về đây?!”

“Đáng chết!”

Ngũ Khoát Đài vương gia sao có thể bị bắt được!

Đội trưởng đội tiên phong Đại Sở cười ha ha: “Việc này, chờ vương gia các ngươi trở về tự nhiên các ngươi sẽ biết được câu trả lời thôi, chúng ta thử tính xem, một đại tướng quân là một vạn thạch, vậy vương gia các ngươi thân phận cao quý, coi như cũng được hai vạn thạch đi, không bằng chúng ta trao đổi vậy đi, ta dùng vương của các ngươi, đổi đại tướng quân và những binh lính kia trở về. Sao?!”

“A!” Tức chết đi.

Thì ra bọn họ đã tính toán, tên tướng quân này ít nhất cũng đáng một vạn thạch lương thực.

Bây giờ Hung Nô đang tìm đường xoay sở lương thảo, chỉ còn thiếu một vạn thạch nữa là đủ, chờ số lương thảo này được sử dụng hết, thì chuyển lương thảo tiếp theo cũng được vận chuyển đến nơi.

Cho nên trước khi xuất phát đã tự nhủ, tuyệt đối không được thất thủ!

Không nghĩ đến lại nửa đường lật thuyền như vậy!

Nếu là do kẻ khác thì không tính!

Nhưng gã kia lại là cháu ruột của đại tướng quân vương!

“A a, bọn Đại Sở gian trá, heo chó cũng không bằng!”

Hấn mắng!

Đại doanh Đại Sở.

Quả nhiên Sở Cuồng đang mời Hung Nô vương gia uống rượu.

Gã này quá ngu xuẩn, Sở Cuồng chỉ cần bảo gian tế của mình tặng nữ nhân cho gã, sau một đêm, gã tỉnh lại, đã nằm trong đại doanh Đại Sở.

“Rốt cục là các ngươi bắt bọn vương làm gì?!”

Sở Cuồng cười nhạt: “Vương gia yên tâm, rất nhanh, là ngươi có thể trở về được rồi.”

“Bọn vương biết, nữ nhân đêm qua, là gian tế của các ngươi đúng không?!”

“Việc này, mời trở về chuyển cáo cho đại vương của ngươi, muốn làm một chuyện gì, thì cũng phải dựa vào thiên thời địa lợi, chỉ dựa vào một mình hấn, ha ha, làm sao có thể thành, ví dụ như vương gia ngươi đã không phối hợp với đại vương của các ngươi, không phải sao? Còn không phải khiến mưu kế

của y thất bại hay sao?!”

Lúc này, phó tướng, đội trưởng đội tiên phong, Ngô đại tướng quân đều trở về!

Đội trưởng đội tiên phong bẩm báo: “Hoàng thượng, quân Hung Nô nói, nếu như chúng ta dám bắt lợi với gã này, bọn họ sẽ liều chết với ta!” Hấn hưng phấn thuật lại tình huống vừa rồi.

Quân Hung Nô vẫn còn đề tâm đến chuyện lương thảo!

“Không giết, người đâu, đem vương gia ăn mặc chỉnh tề rồi mang ra ngoài, giao cho người Hung Nô đi!”

“Dạ!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 324: Cái Chết Đầy Nghi Vấn

“Uống rượu hồng việc?” Y thật không nhận được hoài nghi có phải là vận mệnh của mình quả thực là bị nguyên rủa như lời người ta, nhất định sẽ bị thất bại, bại bởi Sở Cuồng hay không nữa, y ôm niềm tin tất thắng, an bài kế hoạch kín đáo, cuối cùng lại bởi vì một câu uống rượu hồng việc của tên ‘vương gia’ kia mà đành đồ vỡ?! Nhiep Lăng Phong cười híp mắt nhìn tên vương gia vừa trở về, sau đó nghe gã ta bảo lần này mình là bị sập bẫy của người khác.

Chờ đến khi tên vương gia kia và y đi vào lều, sắc mặt y đại biến, phát tay sai người trói gã lại! Sau đó lập tức rút một cái bài ủi nóng đỏ trong chậu than ra, áp vào trên đùi gã! Gã hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó còn chưa kịp nói chuyện, chưa kịp biện bạch, một trận mưa roi đã ập xuống da thịt gã!

Vút vút! Thanh âm thanh thúy vang lên từng tiếng một.

Chiếc roi này vốn được Nhiep Lăng Phong ngâm trong nước muối, trên thân còn dính thêm đinh ngược nữa!!

Nhiep Lăng Phong không nói lời nào, chỉ đánh, hận không thể đánh chết gã!

Rất nhanh các tướng lĩnh tụ tập lại ở bên ngoài, mọi người cúi thấp đầu, trong lòng đều biết được hoàng thượng đang tức giận.

Tiếng gào khóc càng ngày càng yếu ớt, Diệp Hạ Thái đã cưỡi ngựa chạy đến bên ngoài trại.

Người nằm trên mặt đất bị quất không ngừng lăn lộn như một con quay, để lại trên mặt đất từng vết máu đỏ chói.

“Hoàng thượng! Xin hoàng thượng hạ thủ lưu tình!”

Nhưng mà, Nhiep Lăng Phong không thèm đáp một câu, càng quất mạnh tay thêm. Trong lòng Diệp Hạ Thái lo lắng, lập tức vén màn lên đi vào, thấy trên đất một mảnh huyết nhục mơ hồ, sau đó lao đến né đường roi của Nhiep Lăng Phong, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng bớt giận!”

“Diệp Hạ Thái, ngươi thật lớn mắt!”

“Hoàng thượng, Diệp Hạ Thái biết như vậy sẽ chọc giận hoàng thượng, nhưng xin hoàng thượng hãy nghe thần nói, Hung Nô vẫn còn giữ nguyên tập quán của mình, hấn là vương gia, không thiếu đại tướng dũng mãnh thiện chiến đi theo hấn, cho nên xin hoàng thượng đừng quá kích động!” Nhiep Lăng Phong vung tay lên, chiếc roi sắc bén quất vào lưng hấn, rách thành một vết dài.

Diệp Hạ Thái không nhúc nhích, Nhiep Lăng Phong lấy khăn ra lau tay, nói: “Người dẫn hấn đi đi, thuận tiện nói cho bọn họ, nếu không hiểu được cách làm một vương gia, thì hãy sớm từ bỏ đi cho trẫm!”

“Dạ, hoàng thượng anh minh!” Diệp Hạ Thái đem người dưới đất vác lên vai, khễ gật đầu, xoay người bước ra ngoài.

Đi ra tới màn hấn vẫn còn suy nghĩ, lần này y thật sự rất tức giận, dù sao cha cũng là một người Hung Nô, chủ tớ vốn bao che lẫn nhau, sớm muộn gì cũng chọc cho hoàng thượng xử lý của ông lẫn mình. Bây giờ hoàng thượng còn dễ dàng tha thứ như vậy, đó là bởi vì hoàng thượng cảm thấy phụ thân vẫn còn giá trị lợi dụng mà thôi.

Diệp Hạ Thái thở dài thật sâu, sau khi ra khỏi lều, vút kẻ đang huyết nhục mơ hồ lên mặt đất, phân phó: “Mang vương gia về đại doanh của bốn vương đi, chăm sóc thật tốt vào.”

“Dạ!”

Một nhóm người vây quanh, “Vương gia, hoàng thượng vẫn còn tức giận sao ạ? Mà lần này hoàng thượng tức giận cũng không thể trách ngài ấy được, Ngũ Khoát Đài vương gia đúng là đã phá hỏng kế hoạch của ngài ấy, người không biết đâu, hoàng thượng vốn định dụ hoàng đế Đại Sở vào trong khe núi, sau đó dùng hắc hổ để đổi lấy lương thảo, không ngờ hoàng đế Đại Sở lại gian trá đến vậy, bắt vương gia của chúng ta, haiz, tóm lại cũng không biết là làm sao nữa, ngay.....”

“Bỏn vương hiểu, nhưng mà chuyện tình lần này đã qua, đừng nhắc lại nữa.”

Diệp Hạ Thái nhún mày, xoay người lên ngựa, mang theo tên biểu đệ xui xẻo kia về đại doanh, về rồi, phải cho thêm một trận nữa mới được.

Diệp Hạ Thái nhìn cha đáng, cũng không khuyên can, tên này bị đánh cũng là đáng đời, mặc dù cha giận vì chuyện hoàng thượng đánh gã, vì đối với ông, hoàng thượng đánh gã tức là đánh vào mặt ông, chuyện này vô cùng mất thể diện.

Diệp Hạ Thái nhàn nhạt nói, “Cha, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì, kết cục của cha cũng sẽ thảm bại hơn cả hắc hổ.”

“Hả?” Lão vương gia sững sờ, nhìn con trai của mình.

Diệp Hạ Thái tự nhiên cũng không phải là trung thần gì, hắn nói: “Lúc đầu hoàng thượng chỉ dùng một câu nói giục đây, cha liền đem binh đi đánh rồi, cha có từng nghĩ tới hay không, thật ra thì hoàng thượng căn bản là dụng tâm muốn lợi dụng cuộc chiến này để phân chia lại quân quyền Hung Nô, cha còn tưởng rằng hoàng thượng đối với mình vẫn còn ý tốt gì hay sao?”

Lão vương gia hừ lạnh: “Vậy sao, ý con là tên tiểu tử kia vẫn còn giữ tâm cơ sâu nặng cỡ đó à?”

Diệp Hạ Thái thủy chung không hiểu sao cha vẫn giữ lòng tự tin đến vậy, ông vẫn còn cho rằng mình vẫn là vị bá chủ không thể thiếu của Hung Nô như lúc xưa sao?

Đã sớm không còn là vậy rồi, Diệp Hạ Thái nói: “Theo con, cha vẫn nên đề phòng ạ.”

Hắn nói tất cả ra, nhưng lại không thể đọc được tính toán gì từ mặt cha cả.

Lòng tự tin của ông đã sớm bành trướng đến không gì đỡ nổi rồi.

Diệp Hạ Thái có nói gì cũng vô dụng.

Hắn dứt khoát xoay người đi ra ngoài. Tuần tra phòng ngự, thuận tiện nghĩ cách cứu vãn sai lầm này.

Có lẽ nhất định phải lấy một phần lương lão cha tích trữ đưa cho hoàng thượng quân dụng, mới có thể hóa giải được oán hận trong lòng hoàng thượng.

Sau đó hắn xoay người lên ngựa, chạy về kinh thành để tìm cách.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Đại doanh Đại Sở.

Thắng lớn không kiêu, thắng nhỏ không nóng nảy.

Huống chi lần này không phải là thắng trận, mà chẳng qua là hòa nhau một ván.

Trong lòng Sở Cuồng vẫn còn tức giận chuyện Ngô tướng quân, gặp phải đánh lén, phòng ngự là chính, sao có thể lỗ mắng truy kích như vậy được. Đây không phải là đưa dê đến miệng cạp sao?

Ba ngày sau, lại ngoài ý muốn nghe được tin tức, Hung Nô lão tướng quân vương đã chết.

Thải Thải nghe được tin này từ trong miệng Sở Cuồng không khỏi giật mình: “Sao đột nhiên lại chết chứ?”

“Nghe nói là uống quá nhiều rượu, buổi tối chết ở trong quân doanh. Đến sáng khi được phát hiện thì thi thể đã cứng ngắt. Haiz, chết không đúng lúc gì cả.”

Thải Thải gật đầu, thấy vẻ mặt rất không thống khoái của Sở Cuồng, liền hiểu được lòng hắn, nếu như đại tướng quân vương chết rồi, quân đội của đại tướng quân vương và quân đội của hoàng đế Hung Nô sẽ được tập hợp lại, đến lúc đó, thế lực của Nhiếp Lăng Phong sẽ như hổ thêm cánh.

“Nói đến cái chết, chuyện này cũng có chút kỳ quái.”

“Nàng cũng cảm thấy đây là có người đang có ý làm sao?”

Bánh Bao gật đầu than nhẹ: “Ta đang nghĩ Quan Bộ Phi sẽ nghĩ như thế nào đây.”

“Nếu ta là Quan Bộ Phi, nhất định sẽ hoài nghi cha mình nhất định là bị hại chết. Không thể nào là bất đắc kỳ tử được!”

Nàng nhũn mày về mặt rối rắm, trong lòng đã có kế, chẳng qua là ngại đến tình cảm và thể diện của Quân Bộ Phi mà thôi.

Nàng nhẹ nhàng thở dài. Sở Cuồng chợt đứng dậy, không nói một lời, xoay người đi ra ngoài.

Buổi tối trở lại, thấy Bánh Bao ngủ không yên, trong lòng hơi giận.

Hắn chậm rãi hừ một tiếng, tức giận nói: “Nàng không cần suy nghĩ nữa, chuyện tốt ta đã làm rồi, không có quan hệ gì đến nàng cả.”

“Chàng nói cái gì?” Nàng không hiểu lắm: “Chàng nói đến việc nào thế?”

Sở Cuồng lật người nói: “Ta muốn nói, ta đã phái người trà trộn vào chia rẽ quân đội Hung Nô, vô luận là đại tướng quân vương chết bất đắc kỳ tử hay bị hãm hại, cũng không sao cả, nhưng trẫm nhất định sẽ khiến mọi người hoài nghi cái chết của ông ta có quan hệ với Nhiếp Lăng Phong, như vậy, quan hệ của y với Quan Bộ Phi cũng sẽ bị rạn nứt!”

Thái Thái hít một hơi, thật sự trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy, nhưng như thế thì có chút hèn hạ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325: Khích Bác Ly Gián

Thái Thái không lên tiếng, thật ra thì Đại Sở và Hung Nô cũng không cần phải đụng độ đao kiếm thế này, trận chiến này chủ yếu là do Nhiếp Lăng Phong khơi mào, Thái Thái lật người kê vào tai Sở Cuồng nói nhỏ: “Chàng đi tìm Quan Bộ Phi đàm phán, bằng không ta cũng có thể ra mặt giúp chàng cũng được.” Sở Cuồng không lên tiếng, cũng không biết là đã ngủ thiếp đi hay là đang giả bộ, Thái Thái dùng ngón tay day day tai hắn: “Chàng đừng có mà giả vờ, ta biết là chàng đang nghe mà, lời ta nói là thật lòng đấy.”

Biết nàng nói là thật, nhưng mà không được là không được, Sở Cuồng nhét tay vào lỗ tai Bánh Bao, khiến Bánh Bao la oai oái: “Chàng bịt tai ta làm gì, chàng đây không phải gọi là bịt tai trom chuông sao?” Sở Cuồng buồn buồn nói: “Ta thật sự không muốn nghe những lời nàng nói đó.”

Qua một đêm, có lẽ là do khí trời lạnh xuống, mới đến canh năm, Sở Cuồng đã phải chạy mấy chuyến vào nhà xí.

Thái Thái nhắc chén nước tãi từ bếp xuống.

Sở Cuồng nói: “Đi ba bốn lần rồi.”

Nàng gật đầu: “Chắc là bị đau bụng rồi.”

Hắn nghiêng đầu, lạnh lùng cười một tiếng, nói thừa, chẳng lẽ còn là bệnh khác sao.

Thái Thái bê chén nước kia đưa tới, “Uống đi, để lại một ít cho tiểu Nhị lang, không bị nhưng phải phòng trước đã.”

Hắn uống xong liền rời đi, sau đó Thái Thái nhìn thấy bên ngoài lều mình có nhiều thêm hai thị vệ. Trong lòng hiểu được, có lẽ là Sở Cuồng sợ nàng sẽ một mình chạy đến tìm Quan Bộ Phi.

Nàng làm bộ như không thấy gì cả.

Tiểu Nhị lang ghét mùi nước tãi, Thái Thái bèn chia ra thành nhiều phần nhỏ, cho uống từ từ trong cả ngày, dù sao điều kiện ở đây kém xa kinh thành, chỉ sợ bụng bé sẽ xảy ra vấn đề. Trong quân doanh có rất nhiều người bị đau bụng. Thái Thái tìm quân y, bảo hắn kê thuốc cho mọi người. Kết quả bữa trưa đây tãi, bất đồng chính là lần này tãi được nường nhẹ rồi mới nấu nước. Trong quân doanh mùi tãi bay đầy, mọi người đều cùng nhau uống nước.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Thảo nguyên khô vàng, một nam tử áo đen ngồi trên lưng ngựa, hai mắt ngưng thần nhìn phương xa. Trong tay hắn nắm chặt cương ngựa, chợt xoay lại, gờ roi thúc ngựa, chạy về phía đại doanh, hắn nhất định phải hỏi rõ, có đúng là Nhiếp Lăng Phong là hung thủ đã độc chết phụ vương mình hay không! Hắn chỉ mới đi có mấy ngày, không ngại cực khổ đem lương thảo về, không nghĩ đến lại chỉ thấy được thi thể của phụ vương!

Nhưng mà, khi hắn vào quân doanh, lại nghe thấy mọi người đang xôn xao bàn luận về chuyện này.

Ngay cả ngay cả người của y cũng không tin y!! Diệp Hạ Thái tức giận đến nổi quay ngựa lại, quyết định không hỏi, mà cũng không cần thiết phải hỏi,

hắn thật sự đi hỏi thì chính là kẻ ngu!!

Hắn mới vừa đi, đã có người báo với Nhiếp Lăng Phong.

Nhiếp Lăng Phong tò mò ồ lên một tiếng, ngược lại cười nói: “Hắn đã đến rồi, tại sao lại đi mất?!”

“Đại vương, gần đây có rất nhiều tin đồn bất lợi cho ngài.”

Nhiếp Lăng Phong tự nhiên là biết được, tuy nhiên y không phải là người giết chết lão vương gia, mặc dù y thật sự hy vọng lão ta chết sớm một chút. Đây là thời điểm mấu chốt, y còn chưa ngu xuẩn đến nỗi đem mọi mũi nhọn chĩa vào đầu mình như vậy.

“Có nên mời Diệp Hạ Thái đến đây để đại vương nói rõ ràng với hắn không ạ?”

Nhiếp Lăng Phong cau mày, nói: “Nếu như hắn thật sự hiểu lầm, người cho rằng trăm tìm hắn nói vài câu là có thể hóa giải được hay sao?”

“Nhưng, chẳng lẽ cứ để mặc như vậy.....”

“Tạm thời cứ để đó, chờ hắn giải quyết hậu sự xong đã, phải thêm vài tai mắt nữa sắp ở bên cạnh hắn đi.”

“Dạ!”

Nhiếp Lăng Phong đi tới bên giường nằm một lát, chợt nói: “Nếu đã đến rồi, thì vào đi.”

Lúc này, một người mặc áo đi vén màn, đi vào.

“Người quả nhiên là chính nhân quân tử, cuối cùng, vẫn tới.”

Thì ra người đến là Diệp Hạ Thái, hắn đã đi, nhưng vẫn quay trở lại.

“Ta chỉ hỏi một câu, phụ vương ta, có phải là do đại vương giết hay không?”

Y khẽ nhắm mắt lại, mái tóc dài màu đen theo cánh tay trắng mịn chảy xuống.

Sau đó hỏi lại: “Trẫm nói ra, thì vương gia sẽ tin tưởng sao?!”

Diệp Hạ Thái trầm ổn đi vào, lạnh lùng nói, “Ngài nói ra, có lẽ ta sẽ tin, nhưng ngài không nói, ta nhất định sẽ hoài nghi, dù sao chúng ta đều là con cháu Hung Nô, đều lớn lên ở Đại Sở, có khát vọng giống nhau.”

“Người khát vọng gì? Thử nói ra xem.”

“Khát vọng của ta, chính là khiến Hung Nô trở nên giàu có, thành lập được cục diện chính trị như Đại Sở vậy, kết thúc những tháng ngày bị gọi là man di!”

“Hung Nô man di, không nghĩ đến ngay cả người cũng nghĩ thế, rất tốt, trùng hợp là trẫm cũng nghĩ như vậy. Quả nhiên là chúng ta có khát vọng giống nhau. Nhưng mà rất mâu thuẫn, một đất nước chỉ có thể có một hoàn đế, chính là trẫm, người cảm thấy thế nào?”

“Đúng, chỉ có thể có một hoàng đế, thế nên ta chỉ hỏi một câu, phụ vương ta có phải là do ngài giết hay không?!”

Nhiếp Lăng Phong vốn muốn trả lời không phải, nhưng thói ngông nghênh lại bất chợt phát tác, y nhẹ nhàng nhấp nháy môi, nhàn nhạt nói: “Vương gia, mời trở về đi.....”

Diệp Hạ Thái trong cơn giận dữ, lao người qua gát gao đè chặt Nhiếp Lăng Phong ở trên giường.

Nói: “Mặc dù phụ vương ta có rất nhiều điểm không phải, nhưng, nếu ngài làm gì phụ vương ta, việc báo thù nhất định ta sẽ thực hiện! Đại vương, chẳng lẽ ngay cả một câu trả lời kiên quyết ngài cũng không có hay sao?”

Y băng lãnh nhìn chằm chằm nghịch thần đang dùng cùi chỏ ép cổ mình, sau đó lạnh lùng cười một tiếng, lãnh đạm nói: “Vương gia, mời trở về đi.....”

“.....” Được rồi, không còn gì để nói nữa, hắn buông tay, đứng lên, xoay người dọn bước.

Nhiếp Lăng Phong ngồi dậy, dùng tay vuốt lại mái tóc dài, nhàn nhạt nói: “Chuyện ngày hôm nay, trẫm sẽ không để ở trong lòng.”

“Trẫm thông cảm với nỗi đau mất cha của vương gia.”

Diệp Hạ Thái ngăn người, ghì nén hơi thở, bước đi ra ngoài!!

“Hoàng thượng, mới rồi hắn đã làm gì ngài sao? Hoàng thượng không sao chứ?”

“Trẫm không sao.”

Đáy mắt Nhiếp Lăng Phong hiện lên một cổ sát khí.

Nhưng rất nhanh, cổ sát khí tan rã, trở nên rất nhạt rất nhạt, y nhẹ mỉm cười nói: “Đi lấy một tấm vải trắng cắt thành từng dải dài mảnh, phân phát cho từng binh lính.”

“Dạ!”

Diệp Hạ Thái ngồi trên lưng ngựa, trong lòng hắn đã có đáp án, chuyện này, quả nhiên không liên quan đến Nhiếp Lăng Phong.

Nếu quả thật là do y làm, mới vừa rồi, y đã có thể cho hắn một chưởng chết tươi.

Hắn biết rõ võ công người này có bao nhiêu cao.

Hắn không phải là đối thủ.

Xem ra, phụ vương mình xác thực tuổi tác đã cao, uống rượu quá độ mà chết.

“Vương gia, ngài đã trở lại!! Các tướng quân đang chờ đại vương nghị sự, bần cách báo thù cho lão vương gia!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 326: Hưng Quốc Hoàng Đế

“Đừng nói nữa, vào thời điểm này, bốn vương tuyệt đối sẽ không khơi mào sự việc khiến Hung Nô bị nội loạn, Đại Sở thừa cơ lợi dụng.” Diệp Hạ Thái sau khi ôn tọa trong đại doanh chỉ nói một câu duy nhất như vậy.

Nhưng một câu của hắn đã có thể ngăn cản thiên ngôn vạn ngữ của người ta.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng. Những ai mới rồi còn sắt son đòi báo thù bây giờ lại im lặng cúi đầu.

Diệp Hạ Thái nói: “Thù hận sẽ bị lãng quên sao? Thù hận vĩnh viễn sẽ không bị lãng quên, nhưng mà, trước khi sự thật được rõ ràng thì thù hận thật sự không có ý nghĩa, các ngươi cho rằng, trận chiến này sẽ kết thúc khi Hung Nô và Đại Sở cùng lui binh vậy thì mười phần sai rồi, ý nghĩa của cuộc chiến này chính là dù bất kỳ bên nào sau khi thắng, cũng sẽ thừa thắng xông lên, công hạ thành trì và xâm chiếm đất đai, nô dịch người dân của đối phương, đây chính là sự thật!!”

Hắn đứng lên: “Hiện tại chúng ta phải nhẫn nhịn, cùng ủng hộ đại vương, vì hàng ngàn hàng vạn người dân Hung Nô, mà không phải vì đại vương, trong số những người đó có cả huynh đệ tỷ muội các ngươi, cho nên, trận chiến này, chúng ta là vì bản thân mình mà đánh!”

“Được! Nghe lời vương gia dạy bảo, đánh bại Đại Sở!! Kiến công lập nghiệp, nhân cơ hội đẩy mạnh thực lực!! Nhưng vương gia yên tâm, trong lòng chúng mặt tướng chỉ mãi trung thành với mỗi ngài mà thôi!”

“Đúng, chỉ trung thành với mỗi vương gia!!”

Khi Nhiếp Lăng Phong được thuật lại những lời này, y chỉ nhẹ nhàng cười lạnh.

Diệp Hạ Thái kẻ chính nhân quân tử này, ha ha, ha ha ha.

Y khẽ cười liên tiếp mấy tiếng.

Gần đây mặt y luôn âm trầm, tất cả mọi người đều nhận ra vị đại vương trước giờ luôn ôn hòa dần trở thành một đại vương lạnh lùng, ánh mắt như hai lưỡi dao.

“Hoàng thượng, số lương thảo Diệp Hạ Thái mang đến, ước tính khoảng năm nghìn thạch, còn lương thực các nơi khác có lẽ mười ngày sau mới tề tụ đầy đủ về đây, tính ra, chỉ xê xoa khoảng hai ngày lương thực, hai ngày này nếu quân Đại Sở tập kích, chúng ta nhất định sẽ tổn thất thảm trọng.”

Nhiếp Lăng Phong suy nghĩ, rồi nói: “Một ngày nhịn, một ngày một bát cháo. Như vậy, có thể tiết kiệm chia ra cho hai ngày đó được không?”

“Hoàng thượng, nếu tiết kiệm nữa, chỉ sợ binh lính sẽ có người oán hận.”

“Người đi nói với mọi người, ráng qua mấy ngày này, chỉ cần công phá được Đại Sở, vàng bạc châu báu, trang sức nữ nhân ở đó, mặc cho bọn họ lấy!”

“Dạ!”

“Đại vương, hay là ta tốc chiến tốc thắng đi?”

Y cũng muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng mà dường như Sở Cuồng lại muốn kéo dài, kéo dài trận chiến cho tới khi bọn họ không còn lương thảo. Hung Nô là một dân tộc du mục, lương thực năm trước cũng chỉ đủ cho dân chúng dùng hằng ngày, nếu như khuyến khích thu thập lương thảo sợ họ sẽ không hài lòng dẫn đến nội loạn. Cho nên y mới chèn ép các chủ nô lấy lương thực dự trữ của bọn chúng ra, mà biện pháp tốt nhất chính là gọi con trai của bọn chúng vào nhậm chức trong quân doanh.

Còn cách nữa, chính là dùng bạc ra ngoài mua lương thực, hoặc là mượn lương thực.

Hơn phân của các nước láng giềng đều cùn giao thương với Đại Sở, nếu như không phải là bắt buộc dĩ, thì tuyệt đối sẽ không ra tay trợ giúp Hung Nô.

Y chỉ có thể mượn lương thực của nước Xiêm trước kia thường hay lui tới với Hung Nô, nhưng chuyện mượn lương thực là chuyện nếu không phải là vạn bất đắc dĩ thì sẽ không đi làm, cho nên biện pháp tốt nhất chính là sớm ngày công phá Đại Sở, đến lúc đó sẽ dùng lương thực Đại Sở để nuôi sống binh lính của mình.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Hoàng thượng, hình như nguồn nước của chúng ta bị người ta động tay động chân trong đó rồi ạ.”

“Hả?” Sở Cuồng đứng lên, quả nhiên đã xảy ra chuyện, vốn đã sớm ngờ đến một ngày như vậy, cho nên Sở Cuồng đã nuôi một đám thỏ rừng, chuyên đi uống nước gần đó. Mà nước mà binh sĩ Sở Cuồng dùng đều là nước suối được Sở Cuồng phái người vận chuyển từ trên núi xuống hoặc là nước trong hồ, còn không thì là đào từ dưới mạch nước ngầm lên. Mặc dù tốn thời gian sức lực, nhưng sẽ an toàn hơn không bị ai nhòm ngó.

Quân doanh Đại Sở đã quy định, bất kỳ binh lính nào cũng không được uống nước lã. Mỗi ngày sẽ có hỏa đầu quân đun nước sôi, sau đó chia ra binh lính rót vào túi da trâu. Đây là lượng nước uống trong một ngày của bọn họ.

Sở Cuồng dẫn theo Đỗ Tự Nương cùng Thái Thái đi dọc theo nguồn nước quan sát thỏ, Đỗ Tự Nương chỉ nhìn thoáng qua đã nói, “Độc này đúng là của ta, không nghĩ đến người đó quả nhiên đáng kinh, lại dùng thuốc độc để đối phó với hoàng thượng!”

“Thật may là chúng ta đã sớm có đề phòng.”

Thỏ bị trúng độc đầu lưỡi cứng ngắc, cuối cùng không cách nào nuốt được, cũng không hô hấp.

Trạng thái chết tương đối thống khổ. Hơn nữa chỉ cần đụng nhẹ vào, chết không thể nghi ngờ.

Thái Thái ở bên cạnh nhìn, nói: “Độc này có thuốc giải không?”

“Có, thật ra đây là một loại bột được chế từ một loại cây chỉ có ở Hung Nô, nếu như tìm một loại bột khác mà có thể hóa giải được, dù chúng ta có trúng độc, chỉ cần ăn nó là có thể giải, mà loại thuốc giải này, nơi đây có rất nhiều, có thể sai người đi hái về nghiền thành phần, rồi về thành thuốc viên phát ra, chẳng qua là cần số lượng nhiều, nên cũng phải cần rất nhiều người hái.”

“Số người không là vấn đề.”

“Về phần nước này, vì đã xác định được thành phần độc được, cho nên chỉ cần dùng một miếng vải chứa đầy thuốc giải, làm thành một đường giảng ngang con sông, như vậy, nước sông chảy ra tắm vải sẽ trở thành nước an toàn.” Thái Thái nói.

Sở Cuồng hỏi Đỗ Tự Nương, Đỗ Tự Nương gật đầu, nói: “Nương nương nói không sai.”

“Có muốn gây ông đập lưng ông không?” Đỗ Tự Nương cười một tiếng: “Chỗ ta đang có một loại thuốc, hạ xuống, tuyệt đối sẽ khiến mấy tên tiểu tử Hung Nô kia phải thương vong thảm trọng.”

Thái Thái lại giành trước một bước nói: “Không được, như vậy sẽ càng khiến Hung Nô và Đại Sở kết thù hận lớn hơn mà thôi, mục đích của Sở Cuồng không phải xâm lược, mà là tự vệ.” Nói xong, lại có chút lung lay, nhìn lại Sở Cuồng, trong mắt người này tự hồ hiện lên dã tâm, Sở Cuồng nhìn thấy Bánh Bao nghi ngờ nhìn mình, liền đổi đề tài, cười nói: “Đi một bước nhìn một bước thôi.”

Mặc dù ngoài miệng Thái Thái chưa nói ra, nhưng trên thực tế chuyện đánh giặc là vậy, nếu chẳng qua là tự vệ, nhưng vậy kết cục của cuộc chiến sẽ khác với một cuộc chiến xâm lược/

Thật ra Đại Sở đã trải qua một nền văn minh rất lâu dài, Sở Cuồng thật sự cần nhiều lãnh thổ quốc gia như vậy sao?

Có một câu, tham thì thâm.

Hai người trở về, chủ đề lúc này, Sở Cuồng cũng không nhắc lại.

Bánh Bao nói: “Sở Cuồng, chàng có thể hứa với ta, đừng vượt qua ranh giới phòng vệ được hay không?!”

“.....” Sở Cuồng không trả lời.

Bánh Bao hít một hơi nói: “Ân oán của người Hung Nô và Đại Sở vốn đã thâm căn cố đế, có câu, người được lòng dân chính là được cả thiên hạ, chàng chính là cố chấp ở điểm này, cho dù chàng có đối tốt với người dân dị tộc, thì trong lòng bọn họ chàng cũng không thể nào bằng một quân chủ bạo ngược nhưng đồng tộc với bọn họ được, cho nên dù chàng phí sức đẹp xong Hung Nô, nhưng chàng không thể giết hết người Hung Nô được..... Chờ đến khi chàng nuôi mập bọn họ, người đầu tiên mà bọn họ muốn giết lại chính là chàng, cuộc chiến này xem như vô nghĩa rồi, chàng, ngoại trừ cục diện hỗn loạn, thì cái gì cũng không đạt được, vậy thì không bằng hãy làm bằng hữu của nhau đi.”

Sở Cuồng gật đầu, trong lòng chợt sáng ngời, vấn đề này hẳn chưa từng nghĩ qua. Nhưng không thể không thừa nhận, cách giải thích này của Bánh Bao hết sức độc đáo.

Hắn không nhất định cần phải khuếch trương lãnh thổ, mà có thể giữ lại tinh lực để chấn hưng quốc gia mình.

“Dùng đức để trị thì có được tâm của người trong thiên hạ. Lấy đức báo oán, là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề.” Thái Thái ôm lấy Sở Cuồng: “Ta chỉ muốn, hết lòng phụ tá chàng..... Nhưng nếu chàng muốn cả đời mình ba đào mẫn liệt, khai cương khuếch thổ[1], thì ta cũng sẽ theo chàng, giúp chàng kết quả, hãy để thời gian trả lời đi.....”

[1] khai cương khuếch thổ: mở rộng khuếch trương biên cương đất đai.

Sở Cuồng in xuống trán nàng một nụ hôn sâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 327: CỬ CUNG HỒN TOÀN TRẬN

• By Xuân Huy Cẩm Y

• Edit: KT.

Trong gió, thiết giáp quân thỏ kèn, tay vẩy thuốc màu vào giao giới giữa Đại Sở và Hung Nô, nơi bị vẩy thuốc, cũng sẽ bị binh sĩ Đại Sở đóng chông gỗ phân giới, đây là nơi cách thành trì ba mươi dặm, được phân chia là do đây là một thôn làng hỗn huyết, hơn phân nửa người trong thôn vì có hôn phối giữa Hung Nô và Đại Sở mà lập thành một tộc mới.

Sở Cuồng tự mình viết một phong thư phái người đưa đến trại của hoàng đế Hung Nô.

Hắn đã tự mình tỏ rõ với hoàng đế Hung Nô Nhiếp Lăng Phong, trận chiến này không hề có ý đồ xâm lược, mà chỉ là phòng ngự, Đại Sở đã xác nhận đường biên giới, hơn nữa trên biên cảnh dựng một tấm bia lớn, nếu hoàng đế Hung Nô đồng ý, như vậy hẳn sẽ lui binh, nếu hoàng đế Hung Nô không ưng hộ, như vậy đây sẽ là một trận quyết chiến, Đại Sở tuyệt đối sẽ không thối lui dù chỉ là nửa bước.

Hơn nữa hắn gọi người đưa tin dọc đường đi thông báo cho dân chúng Hung Nô, Đại Sở không hề có địch ý, những việc đang làm đều là vì phòng ngự.

“Hoàng thượng, người chúng ta phải đi bị hoàng đế Hung Nô chém chết. Không biết rốt cục là y có ý gì nữa!”

“Người đã giết, đây chính là câu trả lời mà Nhiếp Lăng Phong cho chúng ta, trẫm đã hết lòng rồi.” Lúc nói chuyện hắn hướng về phía người đang đứng thẳng cạnh màn, cho tất cả mọi người lui ra, đi tới bên nàng nói: “Trẫm đã tỏ rõ lập trường, nhưng mà có lẽ trẫm sẽ phải khiến cho biên cảnh đổ máu rồi.”

Thái Thái hiểu rõ ý tứ của hắn, một cuộc huyết chiến có lẽ sắp bắt đầu.

Nàng có thể cảm nhận được lực đạo hắn nắm bả vai mình mạnh hơn.

Bên ngoài, các vị tướng quân đang duyệt binh, âm thanh giáp sắt thương kiếm khi đi va chạm thành tiếng ‘leng keng’ – nặng nề mà hữu lực.

Thái Thái dăm dăm nhìn, sau đó trong lòng lại nảy lên một loại cảm xúc nóng bỏng, khó có thể kiềm chế.

Nàng hạ màn, cúi thấp đầu, lại bị hắn ôm lấy từ sau lưng.

“Nàng cứ ở đây, trẫm mang binh ra tiền tuyến, quân quyền giao cho nàng, nếu trẫm có gì bất trắc, hãy trông coi thật tốt!”

“Phi phi! Cái gì mà bắt trắc chứ?” Nàng tức giận nói: “Làm hoàng đế tuyệt đối không thể bị bắt trắc được.”

“Ha ha ha!” Sở Cuồng cười nói: “Nàng cũng đã đọc không ít sách, biết được có không ít hoàng đế từng gặp chuyện bắt trắc rồi, vậy mà còn nói thế sao?”

Nàng thật không biết nói gì nữa, vì bây giờ có nói thêm gì cũng chỉ là lời thừa.

Thái Thái một mình ra khỏi lều, chạy về lều của mình, buồn bực ngăn người trong một chốc.

Nàng lấy mấy bản đồ trận thế mới vẽ gần đây ra, trải dưới đất cẩn thận xem xét, trong đó có một tấm tên Cửu Cung hồn toàn trận.

Chủ soái thủy chung vẫn được bao bọc giữa vòng vây, vô luận như thế nào, quân địch cũng chỉ có thể nhìn mà không thể đụng chạm gì đến hấn. Hệt như một pháo đài độc lập.

Trận pháp này tương đối huyền diệu. Thái Thái cất bản đồ, cầm lấy một cục đá vẽ lên mặt đất, thấy xung quanh không có ai mới định đi ra ngoài.

Sau đó ngạc nhiên vì không biết lúc nào Sở Cuồng đã đứng ngay cửa.

Kỳ quái, sao hấn lại không đi vào?

Thái Thái dè dặt hỏi: “Chàng lạ thật, sao lại không vào?”

“Ừ.” Sở Cuồng gật đầu một cái, dắt tay nàng cùng đi vào. Thái Thái đỏ mặt, sau đó lấy tờ giấy trong ngực, mở ra, nói: “Đây là Cửu Cung hồn toàn trận, trong đó bao gồm ba loại trận pháp biến hóa lẫn nhau.”

Sau đó nàng tỉ mỉ trình bày lại cấu tạo và huyền cơ trong đó, ưu nhược điểm, nhất nhất nói cho Sở Cuồng rõ.

Trận pháp này, rất xảo trá.

Bánh bao nói: “Chàng chỉ cần ở một chỗ mà điều khiển toàn cục, mở một cửa để dụ địch vào bẫy, sau đó tăng cung tiễn thứ hai sẽ hành động, bắn chết toàn bộ địch. Trận pháp này hình tròn, không thể phân biệt được đầu là đầu đâu là đuôi, cửa mà bọn chúng được thả đi vào, ngay lập tức cũng có thể hóa thành cửa chết của bọn chúng.

Thái Thái nói: “Còn đây là trận pháp biến hóa liên tục.” Bánh Bao giải thích đến đồ mô hôi, trong khi Sở Cuồng nghe qua đã hiểu được kỳ diệu trong trận pháp này.

Hấn bắt giác ôm lấy bờ vai nàng, Thái Thái nói: “Ta muốn chàng không lông tóc không hao tổn gì trở về... mới được.”

Sở Cuồng cầm bản đồ đi, muốn hiểu thấu đáo nó không phải là chuyện tức thời.

Nửa đêm, nhân lúc Sở Cuồng vẫn còn nghị sự, Thái Thái lên dẫn người ra ngoài.

Lúc Sở Cuồng tìm nàng thì vừa kịp lúc thấy nàng cười ngửa dẫn theo một đám người trở về từ đám bụi mù.

Các binh sĩ thân thể trắng kiện ai ai cũng một thân mồ hôi.

“Đã trễ thế này, nàng còn đi đâu vậy?”

Thái Thái nói: “Ra ngoài chạy bộ thôi.”

“Bên ngoài rất nguy hiểm, sau nàng không gọi ta?”

Thái Thái cười khúc khích: “Ta chỉ ra ngoài đi vài vòng thôi, có nhiều người đi cùng vậy, chàng vẫn không yên tâm ư?”

“Hoàng thượng, đại tướng quân cánh giữa của Hung Nô đã xuất phát về phía biên cảnh!”

“Đã biết.”

“Hoàng thượng, đại tướng quân trấn giữ cánh tây của Hung Nô có dị động!”

“Ừ.”

“Hoàng thượng, đại tướng quân trấn giữ cánh bắc Hung Nô, không tiến, ngược lại lui binh!”

“Lui?”

Sở Cuồng đứng trên đài cao quan sát, thấy một đám bụi đen cuộn cuộn lao tới.

Sở Cuồng cau mày, vung tay lên, cung tiễn thủ đã vào chỗ chuẩn bị.

Hàng kỵ binh đen lao về phía thành trì, lớn tiếng kêu gào: “Giết giết giết! Giết!”

Tiếng kêu diếc tai khiến lòng người đều chấn động.

Sở Cuồng tập trung tinh thần, chờ đợi sự đã kích đối với đám kỵ binh luôn cho mình là tài giỏi nhất kia.

“Nhanh lên.” Sở Cuồng lăm bằm.

Khóe môi hần nhếch lên một nụ cười.

“Trúng rồi!”

Đôi mắt hần lờ sáng.

Lớp thứ nhất của phiêu kỵ ngã nhào. Rồi rít roi vào dây chiến hào do quân hần đào ra.

Ha ha ha!

Chiến hào này, sau khi đào rồi sẽ được đắp đất lên, và trải thêm một thảm cỏ nữa.

Đám kỵ binh ngồi trên ngựa thường sẽ không để ý đến điều này.

Hàng kỵ binh đầu tiên vừa ngã xuống, hàng ngựa sau không kịp ứng phó, lập tức va vào nhau. Và thế là tự bọn chúng giết chết không ít người của nhau.

Chủ tướng phía sau ghim cương, phát tay ý bảo toàn quân dừng lại đợi mệnh lệnh.

Thấy tình cảnh này, gã lớn tiếng quát: “Hoàng đế Đại Sở, người thật gian trá!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Năm Trắng Kịch Độc

“Trẫm đã sớm khuyên đại vương các người, trận chiến này các người vốn không thuộc phe chính nghĩa, nhất định sẽ phải lãnh thất bại! Cho nên, đừng nên để chết uống phí như vậy thì tốt hơn!”

Đối phương đã ổn định lại đội hình, ghim cương đứng trước chiến hào. Nhưng thật ngoài ý muốn, không nghĩ tới đến giờ phút này trên mặt bọn chúng lại mang theo một nụ cười quỷ dị. Trong lòng Sở Cuồng chợt căng thẳng, tại sao, vẫn còn cười được chứ, cánh tay hần đang vung lên bắt chợt hạ xuống, cung tiễn mai phục trên thành lập tức bắn ra, nhân mã dưới thành không kịp tránh né lãnh tên ngã xuống.

Tên tướng lĩnh kia vẫn tuyệt đối không có ý định dừng lại, lớn tiếng nói: “Không nghĩ đến hoàng đế Đại Sở hèn hạ như vậy, lại còn ngang nhiên đối kháng với dũng sĩ Hung Nô còn chân ướt chân ráo mới đến như bọn ta!”

Lúc này Sở Cuồng tự mình đoạt lấy một cánh cung dài, kéo căng, nhắm ngay vào nón của người này, ‘vèo’ một tiếng, nếu không phải tên tướng lĩnh này động tác linh hoạt, lật người một cái, khiến cho gã lính ở phía sau lãnh tên thay, thì lúc này hần đã chết không nhắm mắt! Hần thở nhẹ hai tiếng, phát tay, lạnh lùng nói: “Tạm thời lui về phía sau!”

“Hoàng thượng, cứ để bọn chúng đi như vậy sao?!”

Sở Cuồng gật đầu. Một toán lính đảm nhiệm ra ngoài thành trở lại nói: “Mới vừa rồi mặt tướng đã tính số thi thể, đối phương chết chừng một trăm người, bị thương ba mươi người.” Chiến hào này đã hết tác dụng rồi, Sở Cuồng phân phó: “Đem người chết ném hết vào trong chiến hào đi.”

“Dạ!”

Lần tiến công này của địch có vẻ rất lạ, thế đến ào ạt, rút lui cũng rất nhanh, Sở Cuồng cứ thế đứng từ trên thành quan sát phía dưới.

Chợt thoáng nghe một binh lính vừa mới đi chôn người chết nói, thi thể chết rất kỳ quái, không giống như là người mới chết, bởi vì thân thể đã cứng ngắc.

Sở Cuồng sững sốt. Sau đó lại nhìn thấy gã binh lính đang bị thương kia nở nụ cười âm hiểm.

“Người đâu, mang kẻ này đến trại thẩm mau!”

“Còn lại, giết chết hết!” Hắc lạnh lùng nói.

Thời gian từng chút một trôi qua, gã vẫn không nói, vô luận là bị dụng hình thức tra tấn nặng cỡ nào gã vẫn không chịu mở miệng dù chỉ là nửa lời, chỉ với điểm này, thật đủ khiến cho người ta bội phục.

Sở Cuồng nắm thanh chủy thủ trong tay, đi tới, đặt hồ lên ngực gã, nhanh chóng róc xuống một đường!

Gã đó kêu thảm một tiếng, lập tức ngã khuya!

Chợt thấy Bánh Bao giờ màn lên, phát tay với hắn, hắn liền đi theo ra ngoài.

Nhìn thấy Sở Cuồng mặt mày ủ châu, Thái Thái đoán ra, có lẽ là hắn đã đụng tới một kẻ cứng đầu rồi.

Nàng bảo Sở Cuồng ra ngoài, sau đó tự mình đặt thức ăn, rượu ngon vào một khay gỗ sau đó bê đi vào.

Nói: “Đây là bệ hạ chúng ta ban thưởng cho ngươi bữa ăn cuối cùng. Sau khi ăn xong, sẽ tiễn ngươi lên đường!”

Gã cười một tiếng, giống như đã chuẩn bị tinh thần cho cái chết, nói: “Ta đang bị trói, ngươi hãy dứt cho ta ăn!”

“Thái Thái gạt đầu, cầm một cái giò heo, đi tới, giò heo vừa được nâng kề gần miệng, quả nhiên gã này như sói đói nhào vào gặm cắn.

“Ha ha ha!” Lại còn vừa ăn vừa cười.

Thái Thái đứng cạnh lạnh lùng cười một tiếng, chợt nói, “Các ngươi cho rằng ném mấy cái thi thể đó ở đây, là có thể hủy được kế hoạch của Đại Sở sao? Thật quá ngây thơ rồi, các ngươi cho rằng hoàng thượng của bọn ta sẽ dễ dàng bị lừa như vậy sao?!”

Đối phương sững sốt, Thái Thái liền biết rằng, quả nhiên trong chuyện này có mờ ám. Nàng rút cái chân giò về, cầm một chén rượu lên, gã Hung Nô này liền tu ừng ực như uống nước vậy.

“Ngươi có biết trong rượu này có gì không?”

Đối phương kinh ngạc.

Sau đó gã cười gian: “Cho dù có độc, độc chết ta, thì sao chứ?!”

“Ngươi là muốn làm anh hùng Hung Nô, chỉ tiếc là ngươi lại làm anh hùng của Đại Sở ta trước rồi, trong rượu này, có một loại bột được tìm ra từ thi thể đồng bọn ngươi đấy!”

Sắc mặt hắn chợt xanh lè, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục lại bình thường, “Ha ha ha ha ha!”

“Ngươi cho rằng ta đang gạt ngươi sao?!”

Về mặt xem thường kia chính là bằng chứng tốt nhất cho câu trả lời.

Được rồi, thật ra là Thái Thái đang gạt gã, không nghĩ tới quả thật gã không biết sợ là gì.

Sáng hôm sau, nơi chôn các thi thể lính Hung Nô kia, chợt mọc lên một lớp lông màu trắng gì đó.

Đỗ Tự Nương nhận ra, liền kinh hoàng kêu lên: “Mẹ ơi, sao mà y lại phát rồ đến vậy chứ!!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Sở Cuồng cau mày.

Đỗ Tự Nương lùi về phía sau mấy bước, cũng lùi Sở Cuồng lùi theo, mọi người ở phía sau thấy vậy, cũng rối rít làm theo.

“Mau, mau đi tìm voi!”

Nếu gặp gió nổi lên thì tiêu mất!

Bà nhanh chóng dùng một sọt voi ụp lên đám người bị chôn dưới chiến hào. Nói: “Sau đó vẩy nước lên trên, đốt!”

Vẩy nước lên voi xong, hơi nước bắt đầu bốc lên, Đỗ Tự Nương cẩn thận dặn dò; “Chờ đốt voi xong, tiếp tục châm lửa đốt!”

“Dạ!”

Thái Thái khẩn trương nhìn Đỗ Tụ Nương, bà ra hiệu, về rồi hẵng nói.

“Thứ này là một loại nấm độc, tương tự như nấm vậy. Nó mọc ra từ thi thể người chết đã bị hạ loại độc này. Đầu tiên là lông tơ mọc, sau đó lớn lên lại giống như nấm, nấm chết rồi, sẽ hóa thành loại bột màu đen, loại bột này rất độc, một khi bị gió thổi bay đi, chỉ cần dính vào sẽ bị bệnh!”

“Bệnh gì?”

“Tương tự với bệnh lao, đầu tiên là ho khan, rồi sau đó là hộc máu, hơn nữa bệnh này có thể lây lan nữa.”

“Nhiếp Lăng Phong cũng thật ngoan độc!” Thái Thái nói: “Tụ Nương, dùng lửa thiêu có thể khống chế được không?”

“Điều này, cũng chưa xác định được.” Đỗ Tụ Nương có chút buồn bã: “Chỉ sợ sẽ có cá lọt lưới.”

Sở Cuồng phái người liên tục đốt một ngày một đêm, ngay cả mặt đất cũng cháy đen, sau đó hất lại sai người cào lớp đất đỏ lên, trực tiếp rải một lớp vôi trắng trên đám thi cốt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, phía dưới vẫn còn một ít lông tơ trắng sống sót, sau đó lại là một ngày một đêm đốt lửa, ngay cả thi cốt bên dưới cũng không còn dư lại.

Lần này, đã tiêu diệt sạch sẽ rồi chứ? Hấn cau mày.

Thái Thái đi vào trong lều của Tụ Nương thì đúng lúc thấy bà đang cầm một cái bình thủy tinh, trong bình chứa cái gì đó màu trắng.

“Á! Tụ Nương, ngươi điên rồi!”

Đỗ Tụ Nương giật mình, vội cắt chiếc bình: “Hoàng hậu nương nương người tới rồi à?”

“Đỗ Tụ Nương, ngươi làm gì vậy, hoàng thượng đốt còn không hết mà ngươi còn giữ nó làm gì?!”

Đỗ Tụ Nương thấy không gạt được, mới nói: “Thật ra, độc này là do Tụ Nương làm, sau khi ta chế xong cho Nhiếp Lăng Phong, thì lén y giấu một bình ở trong tay.”

Thái Thái bước tới, tức giận: “Loại độc này nếu hạ ra thật sự rất đáng sợ.”

“Ta cũng thấy hối hận, cho nên khi Nhiếp Lăng Phong dùng loại độc đó hạ trên một trăm người, ta đã suy nghĩ có nên cho số độc còn lại trong tay này, hủy đi hay không nữa.”

“Không cần đâu!” Sở Cuồng vừa nói vừa đi vào, hấn trầm giọng phân phó: “Nếu như ngươi không cần, thì có thể cho trăm.”

Đỗ Tụ Nương xác thực là không cần, vậy nên, nếu hấn muốn thì đưa cho hấn đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 329: Ra Chiến Trường

- Hoàng hậu đẻ bep Hoàng thượng
- By Xuân Huy Cẩm Y
- Edit: KT.

“Chàng cầm cái này, thì cách ta xa ra một chút.” Thái Thái nhủ mảy, bày ra bộ dạng có ta thì không có nó. Nhưng Sở Cuồng cũng không sợ chết, cầm lấy cái bình nhỏ kia lên cẩn thận nhìn một chốc, sau đó nhét vào thắt lưng. Quả nhiên khi hấn muốn đến gần Bánh Bao, nàng liền bày ra tư thái lui binh nhượng bộ.

Đỗ Tụ Nương nói: “Thứ này sợ nhất là thủy tinh, cho nên ban đầu cho vào bình thủy tinh, cũng không hiểu tại sao nó liền tuyệt đối không thể sinh trưởng thành lông được, cho nên đừng sợ, bản thân nấm tơ trắng không có độc.”

Nghe nói như vậy, Thái Thái mới thoáng yên tâm.

Ban đêm, nhân lúc Thái Thái ngủ say, Sở Cuồng mới lên đi gặp Đỗ Tự Nương.

“Tự Nương, trẫm muốn ngươi giúp trẫm làm một việc.”

*****Thái Thái bán bao thịt*****

Quân doanh Hung Nô,

Gã lính bị Sở Cuồng tra khảo rất cực cũng kiên trì được tới khi trở về nơi đóng quân của mình. Thương thế trên người khiến gã trông thật mệt mỏi.

Gã thậm chí cũng không nhớ được, rốt cục là đêm qua đã xảy ra chuyện gì!

Dường như khi tỉnh lại, hắn đã ở nơi hoang địa, bên cạnh là một con ngựa đứng gần gốc cây lớn.

Không kịp nghĩ đến tại sao, gã liền liều chết trở về quân doanh, dù chết cũng phải về!!

Hồng học.....

Nhưng khi tới cửa quân doanh, rốt cục sức lực cũng cạn kiệt, gã bất tỉnh.

Gã nằm trên chiếc giường bằng cỏ, vẻ mặt mệt mỏi. Vết thương khiến cả người vô cùng đau nhức. Bất chợt, một luồng sáng chiếu vào. Sau đó có một cái bóng mờ hồ xuất hiện.

“Ngươi trở về bằng cách nào?” Giọng điệu mang theo ngữ khí chất vấn.

Hắn biết, đó là Tây lộ đại tướng quân.

“Thuộc hạ, bị người ta ném vào hoang địa —” gã nhắm mắt lại nói, muốn mở mắt ra, lại mở không được.

Bỗng nhiên, một âm thanh khác nhàn nhạt hỏi: “Hoàng đế Đại Sở nói gì với ngươi?”

Gã bị âm thanh lạnh lẽo ngoài ngàn dặm mang theo uy nghiêm này dọa cho sợ hãi, giọng nói hơi run rẩy đáp: “Hoàng đế Đại Sở ép hỏi thuộc hạ về việc lần này Hung Nô có âm mưu gì, nhưng mà thuộc hạ là nam nhi tốt của Hung Nô, nên tuyệt đối không hề phản bội Hung Nô, dù bọn chúng nghiêm hình bức cung cũng không thể thu được gì cả.”

Gã hoài nghi giờ phút này người đứng bên cạnh mình thật sự không phải là đại vương bệ hạ, trong lòng nổi cơn sóng ngầm, rất nhanh xung quanh mất đi tiếng động, cả người mệt mỏi, gã từ từ nhắm mắt lại.

“Trẫm quyết định điều động tướng quân ở bốn cánh, cùng bao vây tấn công Đại Sở.”

Nhiếp Lăng Phong ngồi trên long y, nhìn Diệp Hạ Thái.

Diệp Hạ Thái mặt không chút thay đổi nói: “Xin hỏi hoàng thượng, nghe nói trong quân doanh Đại Sở đã xuất hiện hỗn loạn, rất nhiều binh lính bị bệnh nặng. Hoàng thượng, chuyện này không thoát được quan hệ với hoàng thượng đúng không?”

Nhiếp Lăng Phong nhàn nhạt nói: “Đại tướng quân vương có lời gì xin nói thẳng, chẳng lẽ đại tướng quân vương cảm thấy thực lực đối phương suy yếu sẽ bất lợi đối với chúng ta sao?”

Diệp Hạ Thái cười: “Thần không dám.”

Hắn chỉ cảm thấy dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào như vậy, rất có thể sẽ mang đến phiền toái lớn hơn nữa mà thôi.

“Chúng ta để binh lính giả vờ ngã bệnh, không biết có thể giấu diếm Nhiếp Lăng Phong được hay không nữa.” Thái Thái ngồi lau bộ áo giáp của Sở Cuồng mãi cho đến khi nó sáng bóng lên, sau đó phủ thêm cho hắn một chiếc áo choàng.

Lúc sáng có tin báo năm ngàn quân của Hung Nô đã tụ hội, dự là sẽ chuẩn bị một cuộc tổng tấn công lớn nhất từ đầu cuộc chiến đến nay.

Lần này Sở Cuồng mang theo tất cả nhân mã ra thành hội chiến, thời khắc mà Thái Thái lo lắng nhất cuối cùng vẫn đến.

“Ta đi với chàng nha?” Nàng nói.

Sở Cuồng trợn trừng mắt, nói: “Nói bậy, sao nàng có thể đi cùng trẫm được, ngoan ngoãn ở lại cho trẫm.”

Thái Thái tóm lấy đồ hắn: “Ta muốn đi theo chàng!”

“Không được!” Câu trả lời ngắn gọn. Sở Cuồng xoay người lại nắm lấy tay nàng nghiêm túc nói: “Nàng nên hiểu, trẫm cùng Nhiếp Lăng Phong đã hao phí mất hai tháng, bây giờ sẽ phải khởi xướng tổng tấn công, lần này là giao chiến trực diện chân chính, nếu nàng ở bên cạnh, trẫm sẽ phân tâm.” Hôn lên mặt nàng một cái, Bảo Bảo hỏi nhỏ: “Trận pháp kia đã luyện tốt chưa?”

“Tốt rồi.” Hấn nói.

Thái Thái cúi thấp đầu, vẫn còn rất lo lắng, nhưng tâm tình đã dần bình ổn, dù sao, đây chính là vận mệnh.

Đây không phải là lần đầu sinh ly tử biệt, nàng bật thốt: “Thật không nghĩ đến, mỗi lần ta với chàng cách ra, ta đều sợ rằng sẽ vĩnh viễn ly biệt nhau.”

“Sẽ không.” Hấn giữ tay nàng lại an ủi: “Mặc dù mỗi lần đều vạn phần nguy hiểm, nhưng trẫm cũng luôn nhớ, hóa nguy thành an. Nàng yên tâm, trẫm luôn có thiên thần che chở trẫm, Nhiếp Lăng Phong còn chưa đủ tư cách để lấy mạng của trẫm đi đâu.”

Buổi tối, hai người ôm tiểu Nhị lang chơi một lá, Sở Cuồng lại càng hiểu kỳ bộ dáng và tính khí của Đại lang, Thái Thái liền kiên nhẫn kể cho hấn nghe.

“Tính Đại lang cũng khó chiều, lại lông bông, đói bụng muốn ăn, tiếng khóc to hơn bất cứ ai, lúc bú sữa thì tay hay bắt lấy áo, hình như sợ có ai cướp với mình vậy. Ngủ ban ngày, ban đêm tỉnh như sáo, còn khó nuôi hơn cả ba tiểu Nhị lang nữa.” Thái Thái than thở nói: “May nhờ cá tính như vậy, chứ bằng không ta cũng thật không yên lòng.” Lại nhìn tiểu Nhị lang ở trong lòng: “Nhị lang thật khác huynh trưởng của nó.”

Sở Cuồng đặc ý nói: “Một văn một võ, một động một tĩnh. Tốt lắm, trẫm quyết tâm sẽ bồi dưỡng hai đứa thành nhân tài siêu quần. Tính khí của lão đại thích hợp làm thái tử hơn, tiểu Nhị lang ôn hòa như vậy, nhất định sẽ thể phụ tá ca ca nó rất tốt!”

Sở Cuồng thở dài: “Từ nhỏ trẫm đã không được trải nghiệm qua loại tình cảm huynh đệ thật sự, cho nên điều trẫm hy vọng nhất chính là, hy vọng hai đứa nhỏ này sau này có thể hòa thuận chung sống với nhau.”

“Việc này thì có thể dạy được, từ nhỏ dạy hai đứa tương thân tương ái, lớn lên tự nhiên không cần sợ. Phải không?”

Tiểu Nhị lang cười toe toét, Thái Thái liền hôn chụt cái má bé một cái.

Sở Cuồng lại nhìn tiểu Nhị lang sâu kín thở dài: “Đứa nhỏ này nhất định là một đứa con hiếu thảo, hiếu kính người làm cha là ta này.”

“Sao lại nói vậy?”

“Nàng xem, cha nó sắp lên chiến trường, cho nên nó biết trong lòng cha nó nhất định là lo lắng nhất là mẹ nó. Cho nên cười vui vẻ như vậy, là giúp ta dỗ nàng.”

Thì ra là vậy.

Thái Thái cười thành tiếng, quả nhiên tâm trạng không quá kém như lúc này.

Sở Cuồng mặc áo giáp, trông cực kỳ uy vũ.

Làn da ngăm đen không những không làm hấn kém sắc, ngược lại càng khiến hấn trở nên có mị lực hơn.

“Sở Cuồng, nhớ kỹ, lên chiến trường, thì phải giành được thắng lợi, những việc còn lại, đừng bận tâm.”

“Ta nhớ rồi.” Sở Cuồng sâu kín nói.

Thái Thái cố nén nước mắt cười lên: “Đi đi, ta đã đếm xong tóc chàng rồi, khi về ta sẽ đếm lại, nếu thiếu một sợi, sẽ không để yên cho chàng đâu!”

-oOo-

Mùi mẫn quá, đi nhanh cho tui nhờ, hai người làm tui GATO quá nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 330: Làm Thuyết Khách

Hoàng hậu đẻ bẹp Hoàng thượng • By Xuân Huy Cẩm Y

• Edit: KT.

Như Nguyệt đứng ở cửa quân doanh nhìn theo, thấy bóng dáng hoàng đế càng lúc càng xa cho đến khi trở thành một điểm sáng mới trở về trại, lập tức

chui vào trong, nói với Thái Thái đang ôm con: “Nương nương, hoàng thượng đã đi rồi, hay là chúng ta cũng sớm động thủ đi được không? Nếu bỏ lỡ cơ hội, ngộ nhỡ hoàng thượng đột nhiên đi đường tắt, chúng ta sẽ không trở tay kịp.” Thái Thái cầm thìa trong tay, dứt từng thìa súp mới được hâm nóng cho tiểu Nhị Lang, thuận tiện bảo: “Gọi Như Tâm vào đây.” Như Tâm ở ngoài phơi tả, chợt nghe nương nương kêu mình, liền kéo ống tay áo xuống đi vào.

“Nương nương, người gọi em?” Như Tâm chưa biết chuyện gì, nhìn Thái Thái.

Thái Thái ôm tiểu Nhị lang lên, giao cho Như Tâm: “Em giúp ta chăm sóc con, ta và Như Nguyệt phải ra ngoài mấy ngày.”

“Nương nương...” Như Tâm có chút trách cứ nói: “Biết rõ tình huống hiện tại nguy hiểm, người đây là muốn đi đâu chứ!”

Thái Thái cười một tiếng, nói thầm bên tai nàng một câu. Như Tâm sắc mặt đại biến, vội xua tay: “Không được không được, rất nguy hiểm, hơn nữa nếu hoàng thượng biết, sẽ tức giận mất. Nương nương, người vẫn luôn là một người trầm ổn, sao lần này lại mạo hiểm như vậy, ngay cả Như Tâm cũng biết làm vậy rất nguy hiểm mà.”

Thái Thái căn bản không nghe lời nàng khuyên can, đem đứa trẻ trong tay nhét vào lòng nàng. Liếc nhìn Như Nguyệt một cái, phủ thêm áo choàng rồi đến chuồng ngựa dắt lấy một con đi ra ngoài. Như Tâm thấy hai người bọn họ sớm đã bàn bạc xong xuôi, lòng có chút tức giận, cần gì phải gạt nàng như vậy, mắt thấy không thể ngăn cản được, đành phải đứng xa xa hỏi: “Như Nguyệt, muội đã cầm theo lương khô chưa?” Quả nhiên Như Nguyệt đã quên mất. Thái Thái trong tình thế cấp bách cũng không nhớ đến việc này. Như Tâm thở dài, xoay người đi vào, lấy mấy cái bánh lớn và một ít thịt, nhét vào trong túi áo họ.

Nàng nhìn Thái Thái, tựa hồ hết sức lo lắng, nhưng mà, dù có nói thế nào Thái Thái cũng không nghe.

Thái Thái cười một tiếng, bảo: “Ta đi đây, mấy ngày nay ta đã tập cho Lân nhi thói quen dùng súp tươi. Em nhớ dùng thìa bón cho nó là được rồi, nếu như không chịu uống... vậy thì để nó đói bụng, rồi nó cũng sẽ uống thôi.” Trong lòng Thái Thái rất không nỡ, mím môi, sau đó nói: “Mỗi ngày nấu một nồi canh mè (*canh có thuốc làm người ta mê mang, lừ đừ*), sau đó hầm với cháo, cho nó ăn đi.”

Như Tâm gật đầu, ánh mắt đỏ hồng, Thái Thái xoay người lại, đi ra cổng. Như Tâm gọi với về phía Như Nguyệt: “Như Nguyệt, muội hãy chăm sóc nương nương cho tốt biết không?”

“Muội biết rồi tỷ!” Như Nguyệt đáp xong, giờ roi giục ngựa chạy theo Thái Thái.

Nàng thật không yên lòng, muốn đi cùng, nhưng lại không thể để Lân nhi lại một mình được.

Thái Thái và Như Nguyệt trải qua một con đường nhỏ vắng vẻ trong một ngày, so với đội ngũ của Sở Cuồng còn nhanh hơn cả nửa ngày.

Chủ yếu là do nàng cười ngra, mà đội ngũ hơn phân nửa là bộ binh. Ở một lối rẽ, Thái Thái đứng từ trên cao nhìn xuống đội ngũ Sở Cuồng đang xuyên qua khe núi.

Làn gió khô hanh thổi tung chiếc áo khoác trên người nàng, dưới chân là lớp đá vôi.

“Nương nương, chúng ta đi trước sao?”

“Ừ.” Nàng xoay người, theo Như Nguyệt đi theo sườn dốc trên vách đá, rẽ vào một lối khác, chạy như bay.

“Nương nương, người xác định Quan Bộ Phi sẽ không xuất binh cùng Nhiếp Lăng Phong sao?”

“Ta xác định.” Cách tám khăn che mặt, Thái Thái nói, “Nhưng chúng ta phải nhanh lên, nếu ta đoán không nhầm, sau Nhiếp Lăng Phong, Quan Bộ Phi rất nhanh sẽ xuất hành rồi.”

Thái Thái đã nghĩ đúng, có lẽ vẫn còn cơ hội thuyết phục Quan Bộ Phi, buông tha cho việc đối kháng với Đại Sở, cùng hợp tác với Sở Cuồng để trấn áp thành phần bất yên ở Hung Nô, nếu Hung Nô ở trong tay Quan Bộ Phi, sẽ ít xảy ra phong ba hơn. Cho nên Thái Thái mới lựa chọn hành động vào lúc trễ như vậy, thứ nhất là vì cảm thấy Sở Cuồng sẽ không đồng ý để nàng một lần nữa dấn vào nguy hiểm, thứ hai là nếu như đi tìm Quan Bộ Phi quá sớm, cho hấn quá nhiều cân nhắc, hấn sẽ dao động.

Cả đêm hôm ba. Trước mặt trời mọc vào ngày thứ hai, Thái Thái đã đến nơi quân Hung Nô trú đóng.

Trên lá cờ trước đại doanh viết ba chữ Diệp Hạ Thái thật lớn.

Thái Thái có thể kết luận, đây là đại bản doanh của hấn.

Trong trại của đại tướng quân vương, Diệp Hạ Thái đang tự châm trà uống một mình chờ trời sáng, sau khi trời sáng hấn sẽ xuất phát, đây là lời đã nói trước đó với Nhiếp Lăng Phong.

Bây giờ, hấn đang muốn bình ổn đầu óc một chút.

Chợt, có người đi vào, háng giọng gọi: “Vương gia, có hai người yêu cầu được gặp ngài!”

“Không gặp. Vào thời điểm này bốn vương không rảnh để ý đến mấy chuyện vặt vãnh.”

“Vương gia, người nọ bảo thuộc hạ nói với ngài, nàng là muội muội của ngài.”

Muội muội, muội muội của hắn đã sớm tung tích không rõ, đột nhiên lại nhớ ra, bản thân mình vẫn còn một muội muội.

Vị muội muội khiến hắn cảm thấy lúng túng, bất đắc dĩ. Sao lại chạy đến gặp hắn vào thời điểm này? Tại sao? Diệp Hạ Thái hơi nhíu mày, phát tay bảo: “Đưa nàng vào đây.”

Đi vào là người người mặc áo choàng xám tro.

Diệp Hạ Thái cẩn thận nhìn hồi lâu, cho đến khi nàng tháo tấm khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt trắng nõn mượt mà, còn có nụ cười với hai má lúm đồng tiền.

“Thái Thái!” Diệp Hạ Thái hiển nhiên là có chút kích động, bước tới mấy bước, đôi tay đặt lên vai nàng: “Tại sao lại là muội?!”

“Đại ca, ta tới tìm người nói vài câu.” Trong đôi mắt hiện lên vẻ gấp gáp.

Diệp Hạ Thái trầm xuống, nói vậy, chuyện này nhất định có quan hệ với cuộc chiến này, có quan hệ đến Sở Cuồng.

Nhưng hắn vẫn ngồi xuống chờ đợi, cũng bảo Thái Thái ngồi xuống.

Nói: “Muội tìm ta vì việc gì, cứ nói thẳng ra, ta sẽ nghe.”

Thái Thái nói: “Đại ca, ta hy vọng đại ca có thể nhân cơ hội này, đẩy ngã Nhiếp Lăng Phong.”

“Ta không thể lật đổ ý được, ta là người Hung Nô, muội từ lại là hoàng hậu Đại Sở, vì sao lại chạy đến nói với đại ca chuyện này?”

“Đại ca, ta biết người cũng nhìn ra, Nhiếp Lăng Phong là một kẻ điên. Y có thể vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Mà đại ca tấm lòng luôn nhân hậu, nếu dân chúng Hung Nô đi theo đại ca, nhất định sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều. Sở Cuồng cũng không hề có ý đồ gây bất lợi cho Hung Nô, thậm chí nếu đại ca là người thay thế kế vị, chúng ta có thể cùng Hung Nô lui tới buôn bán nhiều hơn.”

Nghe nói thì rất hay, Diệp Hạ Thái bụng chén trà lên nhấp một chút, sau đó nói: “Muội bất chấp nguy hiểm mà đến, thì ra thật đúng là đang vì ta mà suy nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Cứu Cung Liên Hoàn

Hoàng hậu đẻ bep Hoàng thượng

By Xuân Huy Cẩm Y

Edit: KT

“Ta biết đại ca nhất định sẽ nghĩ, trong lòng ta chỉ có nghĩ cho mỗi phụ quân của mình, nhưng đại ca là người thông minh, cũng sẽ nhìn ra được việc ta nói rồi sẽ thành công, đối với đại ca và Sở Cuồng, thậm chí là Hung Nô và Đại Sở đều có lợi cả.”

Đúng vậy, nếu như Đại Sở trợ giúp hắn lật đổ Nhiếp Lăng Phong, sau khi hắn xưng đế, đất nước sẽ vững chắc hơn.

“Đại ca, Thái Thái hỏi đại ca một vấn đề được chứ?”

“Ừ.”

“Xin hỏi đại ca có khi nào đại ca muốn đầu hàng Đại Sở không?”

“Không, điều bốn vương muốn, chính là khiến bách tính Hung Nô an cư lạc nghiệp, như vậy là đủ rồi, quốc thổ lớn bé ra sao, bốn vương cũng không cảm thấy hứng thú.”

“Vừa hay Sở Cuồng cũng không hề có hứng thú với những quốc thổ bên ngoài Đại Sở, chỉ cần người khác đừng ép buộc chàng ấy. Các người có thể

không cản trở thành kẻ địch, mà là một đôi bạn bè tốt cũng được mà.”

Nha đầu này thật dẻo miệng, lại học người ta mấy chiêu miệng lưỡi nhanh nhẹn như vậy, rồi cứ liều mạng đến đây làm thuyết khách.

Mặc dù nói, Hung Nô và Đại Sở xác thực có thể chung sống hòa bình, nhưng mà, việc Hung Nô và Đại Sở trở thành bạn bè, khả năng này rất nhỏ, căn bản là nói mơ mà thôi, vì loại thù địch hai bên này, vốn đã hình thành từ rất lâu rồi. Hơn nữa người Hung Nô cũng có một phần trách nhiệm. Người Hung Nô sống du mục, nên khi dân chúng Đại Sở trồng trọt trên vùng đất gần biên giới, thì thỉnh thoảng người Hung Nô lại mang người đến cướp đoạt, có đi rồi có lại, bọn họ giết người Đại Sở, thì số người Hung Nô bị người Đại Sở giết cũng tăng lên theo.

Mâu thuẫn song phương cứ như vậy mà kết thành.

Diệp Hạ Thái cố không nghĩ đến chuyện chung sống hòa bình này nữa, chỉ cần, không quấy nhiễu lẫn nhau là được.

Nhưng mà hần vẫn chưa nói ra, thấy sắc trời sáng dần, hần đứng dậy, nói với Thái Thái: “Nếu như bây giờ muội định đi, thì mau đi đi, ta có thể phái một đội hộ tống muội về.”

Thái Thái lắc đầu: “Đại ca nếu không đồng ý, ta sẽ không đi.”

“Vậy muội cứ ở trong doanh đi, ở bao lâu đều được.” Đường như hiểu thấu được nàng, nàng sao có thể bỏ trượng phu hải tử của mình mà ở lại đây được.

Thái Thái thầm nói: “Đường rộng thênh thang không chịu đi có sao cứ đâm đầu vào bụi rậm như vậy chứ?”

“Đó là bởi vì, mỗi người có một suy nghĩ riêng, hơn nữa ý nghĩ của muội chưa chắc đã là thỏa đáng nhất.”

“Đại ca, ta dám chắc chắn, dù đại ca không phản bội Nhiếp Lăng Phong, Nhiếp Lăng Phong cũng sẽ giết đại ca mà thôi.” Trong đôi mắt nàng ánh lên niềm tin chắc chắn.

Nhiếp Lăng Phong không thể nào bao dung cho một người có thực lực ngang mình ở bên cạnh y, hơn nữa lại đang đảm nhiệm chức trấn quốc đại tướng như hần quân được.

Những lời này thật sự đã nói đúng tiếng lòng của Diệp Hạ Thái. Đúng vậy, hần cũng hiểu được, và đây cũng là điều mà hần lo lắng nhất. Hơn nữa không cần Thái Thái khuyên, hần gần như đã biết được, sớm muộn gì hần cùng Nhiếp Lăng Phong cũng sẽ có một cuộc chiến ngời chết ta sống. Nhưng mà hiện tại, kẻ địch vẫn là Đại Sở.

Trong ánh mắt hần rút cuộc hiện nên mê mang.

Thái Thái thấy được điều đó, liền nắm lấy cơ hội, nói: “Để muội đoán, đại ca cho rằng kẻ địch lớn nhất của Hung Nô chính là Đại Sở đúng không? Thật ra đại ca nhầm rồi, Đại Sở không phải là kẻ địch của Hung Nô, Đại Sở vốn lấy bảo vệ quốc gia làm yên lòng dân mới là gốc gác, không hề có ý định đi quấy nhiễu các quốc thổ xung quanh. Cho nên các người xem Đại Sở là uy hiếp, thật buồn cười. Muội đoán, người Hung Nô coi Đại Sở là kẻ địch, căn bản chỉ là lấy cớ, trên thực tế là đem Đại Sở, dân chúng Đại Sở xem như một con dê béo, các người có đã tâm muốn nô dịch dân chúng Đại Sở, để họ trồng trọt may dệt cho các người đúng không?”

Đúng vậy, đa phần người Hung Nô đều nghĩ vậy, trong tận xương tủy bọn họ đều rất hâm mộ Đại Sở giàu có phồn vinh, thậm chí dân chúng Hung Nô tin tưởng, Đại Sở nơi nào cũng có vàng bạc, dân chúng Đại Sở đều mặc tơ lụa, mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị.

“Được rồi, đừng nói nữa, ta phải xuất binh.”

Thái Thái tức giận, sao người này lại cố chấp như vậy. Nàng lấy tay túm hần, lại bị tay áo hần hất ra, suýt nữa thì ngã trên đất.

Diệp Hạ Thái vội kéo lại, ôm chặt Thái Thái, khẩn trương hỏi: “Không sao chứ?”

“Đại ca, sao ngươi lại cố chấp như vậy chứ?!”

Trên chiến trường.

Trên mặt đất có rất nhiều binh lính Đại Sở và Hung Nô ngã xuống.

Mới trận đầu, ai cũng giết người đến đỏ cả mắt, lính thiết giáp và xe ngựa thiết giáp của Đại Sở vô cùng uy lực, mạnh đến mức có thể thấy được những thi thể binh lính Hung Nô không trọn vẹn tay chân.

Nhưng binh lính Hung Nô vẫn can rở ngang ngược như cũ, tay cầm đại đao huyền thiết quơ múa, hệt như ác quỷ tàn khốc.

Nhiếp Lăng Phong đứng trên bãi đất cao, nhìn ra xa quan sát chiến sự, lúc này đại tướng quân cánh tây vừa mới chặt một cánh tay của một tướng lĩnh đối phương.

Máu từ cánh tay cụt của hần phun ra, hần lập tức ngã lộn xuống, dùng đại đao chống đỡ thân thể, lúc này phiêu kỵ chột chạy lướt qua, một đao cắt đứt đầu hần!

Cái đầu rất nhanh bị một con ngựa lạc đá văng, thấy thảm kịch trước mắt, quân Đại Sở rất tức giận, quơ kiếm chém đứt chân ngựa của lính Hung Nô, bọn chúng ngã từ trên ngựa xuống, rất nhanh liền chết thảm dưới vó ngựa. Trên chiến trường anh hùng phải không biết sợ, giờ phút này, chỉ có tức giận, chỉ biết chém chém giết giết mà thôi.

Đối với binh lính mà nói, bọn họ đã hoàn toàn không còn nhớ được trận chiến này khởi đầu là vì nguyên nhân gì.

Bọn họ chỉ nhớ rõ, trong thời khắc chỉ treo mảnh chuông, không phải người sống thì là ta chết.

Máu đỏ nhuộm hồng đồng cỏ khô vàng, mùi máu tươi xông vào mũi, tanh nồng khiến người ta phải nôn mửa.

Đây là một trận chiến thật sự.

Đội tiên phong chết thì đội thương giáo lên, Nhiếp Lăng Phong đang đợi, đợi đến khi đội tiên phong phá mỏng lực chiến đấu của Đại Sở, đội quân của Diệp Hạ Thái sẽ xuất trận!

“Hoàng thượng, dường như quân Hung Nô hoàn toàn không để lại đường lui, thuộc hạ đoán, đây là lính tiên phong của bọn họ, đội quân sau đó mới là trọng điểm!”

Đã nhìn ra, Sở Cuồng trong tay cầm cờ chỉ huy, hướng tướng lĩnh đang đợi lên phát lên! Bảy tám đại tướng lập tức mang theo một đội ngũ gần vạn người, bày ra Cửu Cung hồi toàn trận!

Cơ hồ là trong nháy mắt, liền vây khốn tất cả lính Hung Nô. Bọn họ thậm chí còn không thấy rõ được điều gì vừa mới xảy ra.

Đội quân nháo nhác yếu ớt đối kháng, chợt như biến thành một vòng tròn chạy xung quanh.

Vòng vây có hai lớp, lớp binh lính phía trước chợt ngồi xổm xuống, phía sau lập tức giương cung tên, bắn chết đám binh lính Hung Nô vẫn chưa hiểu trận hình ở bên trong.

Sau đó trận pháp trở nên lớn dần.

Chín vòng tròn khổng lồ, nối đuôi nhau, không ngừng biến hóa, khiến người Hung Nô khó lòng mà phòng bị.

Nhiếp Lăng Phong ở xa nhìn đến, giật mình vì tình huống trước mắt. Vốn chiến xa thiết giáp kia của Sở Cuồng đã có uy lực kinh người, dù khuyết điểm là hành động không được linh hoạt lắm. Vậy mà trận pháp này, tựa hồ như một mê cung không có đường ra!

A!

“Đại vương, trận pháp này yêu dị vô cùng, một vòng nối một vòng, không hề bị vỡ, cho dù có chết mấy tên lính Đại Sở, vẫn như cũ không rối loạn!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 332: Giao Chiến Trực Diện

By Xuân Huy Cẩm Y

Edit: KT

Nhiếp Lăng Phong lãnh đạm nói ra lai lịch của trận pháp: “Trận pháp này gọi là Cửu Cung hồi toàn trận, không ngừng biến hóa, vì không ngừng biến hóa cho nên không thể bị công phá được!”

“Đại vương, vậy làm sao mới tốt đây?”

“Người của Diệp Hạ Thái đã đến chưa?”

“Đại vương, tiền phương báo lại, chưa thấy Diệp Hạ Thái và đội ngũ lên đường đến đây!” Binh lính xuống ngựa, thở hổn hển nói: “Đại vương, quân chi viện vẫn chưa tới!”

Trên trán Nhiếp Lăng Phong rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Chiến sĩ Hung Nô dũng mãnh, nhưng chiến sĩ Hung Nô tuyệt đối không thể nào phá được trận pháp này.

“Người mang hai ngàn người cầm đuốc cùng đá lửa lẫn vào trong trận, sau đó dùng đuốc đốt lên quần áo của bọn chúng!”

“Dạ!”

Mặc dù người có thể bày trận, nhưng mà người cũng có nhược điểm, người sống thịt mỏng, rất nhanh, một đám người Hung Nô cầm đuốc lẫn vào được trong trận.

Không ít lính Đại Sở bị đốt quần áo, lẫn lộn dưới đất, hoặc chạy trốn tứ tán.

Trận pháp này có vẻ đã bị rối loạn.

“Hoàng thượng, lính Hung Nô dùng lửa tấn công!”

Sở Cuồng nhưn mày, thâm nghĩ Nhiếp Lăng Phong quả nhiên không phải là kẻ đơn giản.

Hắn vung cờ lên, Cửu Cung hỗn loạn trận lập tức tan rã, biến thành một trận pháp nhỏ, trận này đặc biệt dùng để đối phó với tấn công bằng lửa. Vòng tròn phân tán thành các tổ có từ ba đến năm người, mặc áo lửa, nhào về phía những cây đuốc, tụ thành một cụm với những kẻ cầm đuốc, rất nhanh, hai người liền trở thành người lửa! Đuốc trong tay lính Hung Nô rơi xuống, thống khổ kêu gào cùng với người lính Đại Sở kia, hai bên cứ như hai cây đuốc sống, không thể phân biệt.

Những gã lính Hung Nô khác thật sự bị sợ hãi. Mất thấy từng người lửa nhào lên, thậm chí còn không đợi bị trận pháp vây chặt, liền vứt ngay cây đuốc, gào thét chạy tứ tán!!

Cửu Cung hồi toàn trận lại một lần nữa được tạo thành, bình an vô sự.

Trên đường núi có hai người cưỡi ngựa đang đứng, từ trên cao nhìn xuống chiến sự thê thảm này.

“Nương nương, cuộc chiến này thật đáng sợ!” Người bạo gan như Như Nguyệt cũng cảm thấy đáng sợ, nơi này không ai nhường nhau, đao đao đều muốn lấy mạng người.

Nơi này chính là địa ngục, không phải người chết thì là ta sống.

Thái Thái chuyển mắt nhìn thấy quả nhiên Sở Cuồng ở đứng cửa sinh của Cửu Cung hồi toàn trận.

Chợt, nàng phát hiện, nơi bọn họ chọn để đổ máu này, chính là một lòng bát quái thiên nhiên khổng lồ.

Nàng neho mắt nhìn, Nhiếp Lăng Phong quả nhiên là kẻ thất bại mà trời đã định.

Y đã bắt tri bắt gián đứng ở cửa tử.

“Quan Bộ Phi, sẽ không đến để chi viện.”

Thái Thái chém đinh chặt sắt nói.

“Nương nương, sao người có thể khẳng định vậy?”

Thái Thái chỉ ngón tay về phía nơi Nhiếp Lăng Phong hiện đang đứng: “Bởi vì nơi đó không có đường sống. Vận số của Nhiếp Lăng Phong, thật sự là chẳng ra gì cả!”

Nhiếp Lăng Phong bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ y nhìn lầm Diệp Hạ Thái rồi sao, y lạnh lùng cắn chặt răng, không ngờ loại nam nhân như vậy, cũng sẽ có một ngày thất tín.

Chợt, có tiếng trống vang lên từ bốn phương tám hướng.

Lông mày Nhiếp Lăng Phong nhíu lại, nhìn xung quanh, thấy một con điều hầu bay xẹt qua.

Y cười lớn một tiếng, “Ha ha, Diệp Hạ Thái, không hổ là Diệp Hạ Thái!”

Quả nhiên hắn đến, hắn đến rồi!

Thái Thái ngưng bật, nàng không ngờ được, Diệp Hạ Thái lại đến.

Diệp Hạ Thái mang theo ba vạn nhân mã mà đến, đám người đó đều là tinh binh. Tay cầm trường kiếm huyền thiết, gào thét xông pha về phía quân của Sở Cuồng.

Nhiếp Lăng Phong nói: “Dắt ngựa trầm đến đây!!”

Một con tuấn mã, toàn thân được mặc khôi giáp được người dắt tới.

Nhiếp Lăng Phong một thân chiến bào đỏ thắm sắc máu, xoay mình lên ngựa, ra một hiệu lệnh, mang theo một vạn nhân mã, xung phong ra trước trận.

Diệp Hạ Thái một thân áo đen, cũng cưỡi một chiến mã dũng mãnh. Hai người giống như vừa được hồi sinh, tụ hợp lại.

Sở Cuồng nhìn ra xa, trầm ổn nói: “Đất chiến mã của trăm đến!”

“Đạ!”

Một hiệu lệnh vừa ra, hai vạn nhân mã theo hoàng đến khôi xướng cuộc tổng công cuối cùng!! Sở Cuồng mặc khôi giáp màu bạc, khiến người ta phải lóa mắt, tay cầm trường kiếm, giục ngựa phi tới.

Á...

Tim của Thái Thái như nhảy lên tận cổ họng.

Nàng thậm chí còn không dám nhìn nữa. Trên chiến trường khổng lồ, nơi nơi đều là người, nơi nơi đều là binh lính, nơi nơi đều là máu thịt lẫn lộn!

Lúc này, mưu lược đã không còn quan trọng nữa, liều lĩnh mới là vũ khí.

Nhiếp Lăng Phong một đao đã đoạt hai đầu người!!

Sở Cuồng sao lại không nghe lời, rời đi cửa sinh như vậy chứ. Thái Thái thật sự không dám nhìn nữa, vô cùng sợ hãi lo lắng.

Chợt, ba nam nhân mặc giáp đỏ trắng đen, đã gặp nhau.

Lúc này là hai cao thủ liên hiệp đối phó với một mình Sở Cuồng!!

“Ha ha ha, Sở Cuồng!! Chúng ta lại gặp mặt!!” Nhiếp Lăng Phong cuồng dã cười, trường kiếm chạm vào trường kiếm của Sở Cuồng phát ra tiếng chói tai.

“Nhiếp Lăng Phong, khi chúng ta gặp lại, cũng chính là lúc tử kỳ của ngươi đã đến!!”

Tướng quân các cánh đều chạy đến hộ giá. Nhưng thủy chung vẫn bị đám binh sĩ ngăn ở bên ngoài, cản trở chân tay!!

Sở Cuồng bỗng nhiên hất trường kiếm của Nhiếp Lăng Phong ra, lật người, né trường tiên của Diệp Hạ Thái!!

“Sở Cuồng, ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta, ha ha, nếu ngươi ngoan ngoãn nhận thua, trăm còn có thể để lại cho ngươi một cái mạng!”

Trong tay y không biết khi nào thì nhiều hơn nhánh cỏ nhỏ, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn lên, ‘vèo’ một tiếng, nhánh cỏ kia, đã sắp phi tới sát đầu Sở Cuồng.

Đây là tà môn võ công của Nhiếp Lăng Phong, Sở Cuồng đã từng biết, võ công của người này xác thực hẳn không thể sánh được, ngay cả hoa cỏ cũng có thể lấy làm vũ khí!!

Cũng may mắn hẳn đủ nhạy bén, cũng biết được sự lợi hại của vật mà Nhiếp Lăng Phong đã bắn ra.

Hắn nhảy xuống khỏi ngựa, nhánh cỏ kia cắt qua cổ con ngựa, con ngựa không kịp hí lên một tiếng, ngã ầm xuống đất.

Nó thở gấp, máu nóng chảy ra từ cổ.

Đề lại một vết thương dài nhỏ, vết thương từ từ nứt ra, xương cũng lộ ra, đã bị gãy lìa.

Nội công thật lợi hại!!

Trái tim Sở Cuồng đập thành thịch.

Lần này, ngay cả Diệp Hạ Thái cũng bị hù dọa.

Mặc dù biết võ công người này đạt đến trình độ thiên hạ vô địch, nhưng khi chính mắt nhìn thấy, thủy chung vẫn cảm thấy sợ hãi!!

Thái Thái cả kinh thiếu chút nữa ngã nhào khỏi ngựa, mặc dù không thấy rõ Nhiếp Lăng Phong đã dùng cách gì để đánh Sở Cuồng, nhưng cảnh con ngựa ngã ầm xuống, cũng thật quá dọa người!!!

“Nương nương, người còn nhớ thủ đoạn này không, ngày đó ở đại hội võ lâm, Nhiếp Lăng Phong cũng dùng cách này để giết nam tử kia. Thật quá lợi hại, nương nương!” Như Nguyệt lo lắng nói.

Ca ngợi dũng khí kẻ địch, là coi thường uy phong của mình nha!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 333: Trận Chiến Của Ba Nam Nhân

Nhiếp Lăng Phong hưng phấn đến cực điểm, lúc này y đã không khống chế được bản thân mình nữa, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hiểm ác, trên mặt bao một làn sương lạnh như muốn trí người ta vào chỗ chết. Sở Cuồng tay cầm trường kiếm, cật lực ngăn cản công kích của y, mỗi một lần cản đều cảm thấy xương cả người đều như phát ra tiếng vang. Sở Cuồng mồ hôi rơi như mưa, cuộc chiến này đã biến thành một cuộc quyết đấu vô lâm.

Trường bào đã bị cắt rách nửa mảnh, nhưng nửa mảnh còn lại vẫn lay động theo gió, Sở Cuồng cảm không nổi, hối hận vì khi xưa đã không coi học võ công như một việc quan trọng bậc nhất. Diệp Hạ Thái cũng tham gia vào, đôi mắt Sở Cuồng dần dần trở nên đỏ bừng, thật muốn mở miệng mắng to. Nhưng ngại nếu mở miệng mắng chửi sẽ tổn thương nguyên khí. Chợt, đầu ngón tay Nhiếp Lăng Phong bắn ra một vật gì đó có ánh sáng trắng. Sở Cuồng hoàn toàn không thể thấy rõ nó là cái gì, mà lúc này, hắn đã không kịp tránh né nữa.

Thời khắc chỉ treo mảnh chuông, Sở Cuồng kinh ngạc nhìn một đường đỏ vụt qua.

Phịch một tiếng, một cây roi thẳng tắp cán giữa má hắn và vật đang bay tới kia.

Sau đó hắn trở mắt nhìn cây roi đứt vụn.

Một viên bảo thạch vỡ thành hai mảnh rơi trên mặt đất.

Sở Cuồng giật mình với điều vừa xảy ra hơn là với ám khí, thì ra người vừa rồi cứu hắn không phải ai khác mà chính là Diệp Hạ Thái.

Ngay cả Nhiếp Lăng Phong cũng sửng sốt, ba người đều sửng sốt.

Ánh mắt Diệp Hạ Thái nhanh chóng bình tĩnh lại, Nhiếp Lăng Phong bình tĩnh hỏi: “Diệp Hạ Thái, ngươi có biết vừa rồi mình đã làm gì không?”

Diệp Hạ Thái nói: “Ta biết mình làm gì, ngươi cũng thấy đấy, sau khi trận chiến này kết thúc, Đại Sở và Hung Nô đều tổn thương nguyên khí nặng nề, căn bản không thể nào tiếp tục cuộc chiến được nữa. Cho nên, ta không thể phản bội huynh đệ tỷ muội Hung Nô, nhưng mà, nếu như ngươi muốn giết chết hoàng đế Đại Sở, thì không thể được!”

Nhiếp Lăng Phong bị chọc cho tức giận, “Rốt cục là ngươi phát bệnh thần kinh phải không?!”

“Lăng Phong, bây giờ ta chính thức thông báo cho ngươi biết, từ giờ trở đi, bốn vương sẽ tự xưng đại vương phương bắc, ngươi và ta, không còn là quân thần nữa, lúc này là đồng minh, sau này, chúng ta sẽ là kẻ địch!”

Nhiếp Lăng Phong chợt tỉnh táo lại, hiểu ra, hắn đây là muốn tạo phản!

Sở Cuồng ha ha cười to: “Nhiếp Lăng Phong ngươi xem đây là cái gì, ngươi thấy chưa ốc không mang nổi mình ốc, lại mưu đồ với Đại Sở, ngươi có tài đức gì chứ!!”

Nhiếp Lăng Phong hừ lạnh một tiếng, chợt, vòng hai tay lại, một sức mạnh khổng lồ đẩy về phía Diệp Hạ Thái và Sở Cuồng.

Sở Cuồng và Diệp Hạ Thái bị sức mạnh khổng lồ này đẩy ra ngoài, sau đó nặng nề té trên mặt đất.

Chợt, tất cả mọi người thấy một thân ảnh quen thuộc cưỡi ngựa xuyên qua tầng tầng khó khăn chạy đến.

Nàng đưa nắm tay ra, cũng không biết vì sao lúc này nàng lại lấy đầu ra sức lực mạnh như vậy, Sở Cuồng mượn lực, xoay người lên ngựa, ngực đau nhức, miệng chảy ra máu đỏ tươi. Nàng cưỡi ngựa chờ hắn, hô to với Diệp Hạ Thái: “Đi theo ta!!”

Diệp Hạ Thái phản ứng thần tốc, lập tức lên ngựa, quay đầu ngựa chạy ra khỏi chiến trường theo nàng.

Nhiếp Lăng Phong cau mày, giục cương, đuổi theo phía sau.

Sở Cuồng ôm người phía trước, khàn giọng trách cứ: “Sao nàng lại chạy tới, sao nàng lại chạy tới chứ!!”

“Chàng và Hạ Diệp Thái không phải là đối thủ của Nhiếp Lăng Phong!”

Hắn lớn tiếng quát: “Ta đang hỏi sao nàng lại không nghe lời ta mà chạy đến đây cơ mà!”

Thái Thái không trả lời hắn, chợt thấy Như Nguyệt đứng cạnh tảng đá ngoắc mình.

Thái Thái đáp: “Sau này hãy nói đi!”

Ba con ngựa trước sau đuổi theo, con ngựa mà Thái Thái cười chính là con Phi Long mà Sở Cuồng đưa tới, rất nhanh, Thái Thái cười nó đi theo một con đường quỹ dị, lượn quanh những tảng đá, Diệp Hạ Thái đi theo, chờ đến khi Nhiếp Lăng Phong đuổi kịp đến thì y dừng lại.

Bởi vì y phát hiện những tảng đá này được bày thành một Cửu Cung hồi toàn trận.

Nếu không hiểu được tất cả cửa sinh cửa tử của nó, căn bản không thể vào được.

Những tảng đá lớn muôn hình vạn trạng, tuyệt không phải tự nhiên mà có, Nhiếp Lăng Phong chợt nghĩ đến, có lẽ, chính là nữ nhân nọ bày ở đây.

Y thử tiến vào, lại phát hiện trận thế đá dưới chân lại dịch chuyển theo trận đồ bát quái, một nửa đứng yên, một nửa quẩn chặt chân ngựa, ngăn trở đường đi của y.

Mà Thái Thái, Sở Cuồng, Diệp Hạ Thái đã đi tới cửa sinh lớn nhất, chính xác mà nói đây là một huyết động.

“Đây là cái gì?”

Sở Cuồng vô cùng hiếu kỳ, trận pháp này nàng tạo ra từ lúc nào?

“Còn nhớ rõ hôm ta mang rất nhiều người ra ngoài, đến ngày hôm sau mới trở về đây không?”

“Nàng nói là, nàng đã mang họ đến đây để bày trận sao?”

Bánh Bao gật đầu: “Nơi này vốn là một Loạn Thạch Cương[1], nhưng chàng hãy xem, đây cũng là một trận bát quái thiên nhiên, huyết động này nằm ở bên trong, chỉ cần dựa theo nó mà bày trận, có thể bày thành trận pháp Cửu Cung, người Nhiếp Lăng Phong ở bên ngoài nên không thể nhìn thấy được tình huống bên trong, y nhất định không đoán ra được vị trí cửa sinh cửa tử, cho nên không cách nào vào được.”

[1]: Gò đất với đầy những tảng đá nằm lộn xộn.

Sở Cuồng từ xa xa nhìn lại, quả nhiên Nhiếp Lăng Phong bị mấy tảng đá lớn cản chân.

“Sao nàng hiểu được trận pháp này?”

“Mấy năm trước khi linh hồn ta bị rời khỏi cơ thể từng đi theo các chàng gặp cao nhân kia, thì có thấy một trận pháp Cửu Cung hồi toàn được bày bởi những quân cờ. Ta thấy hắn chơi cờ một mình. Cho nên nhìn trái bầu vẽ cái gáo mà thôi.”

Thái Thái nói với Diệp Hạ Thái: “Đại ca, cảm ơn người.”

“Cần gì phải cảm ơn, ta cũng chỉ vì mình mà thôi.”

Sở Cuồng không rõ chân tướng, nhìn hai người, chợt phát tác, “Chu Thái Thái, nàng thật sự là một nữ nhân không thể khiến người ta yên tâm được mà!”

Thái Thái nhìn Sở Cuồng: “Sở Cuồng, ta chỉ là muốn giúp chàng mà thôi.”

“Nàng ngoan ngoãn ở lại quân doanh, đó mới là sự hỗ trợ tốt nhất đấy!”

“Phải, chàng mới là kẻ muốn chết, sao ta lại không muốn ở yên trong quân doanh chứ, ta đã bảo chàng hãy đứng yên ở cửa sinh đừng nhúc nhích, thế mà, chàng đây, lại cố tình muốn làm anh hùng, chạy đi đánh nhau với Nhiếp Lăng Phong, biết rõ bản thân mình không đánh lại y, ta sớm đoán được chàng sẽ nóng đầu, cho nên mới tạo ra trận pháp này, bây giờ không phải đã có tác dụng rồi hay sao?!”

Sở Cuồng giận cũng không đúng, hắn biết Thái Thái đang giúp mình, nhưng vẫn tức giận vì nàng đã không nghe lời, để cho người ta phải lo lắng.

Diệp Hạ Thái: “Đừng cãi nhau, đừng cãi nhau nữa, Sở Cuồng, ta có lời muốn hỏi người, người có thể đảm bảo với ta không?”

“Chuyện gì?” Sở Cuồng hỏi.

“Ngày nào người còn sống, liền tuyệt đối không làm những chuyện xâm phạm đến Hung Nô.”

“Trẫm cảm thấy Đại Sở đã đầy đủ lực lượng để trẫm thi triển khát vọng và quyền cước của mình rồi!”

“Được, người phải nhớ kỹ lời thế bây giờ đây.”

Sở Cuồng gật đầu, hỏi ngược lại: “Ý của ngươi là, nếu như ngươi đoạt được quyền lực ở Hung Nô, Hung Nô liền thừa nhận đường biên giới giữa mình và Đại Sở, không bao giờ làm chuyện cướp bóc giết đốt ở biên cảnh nữa phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334: Cổ Cung 2010

Edit: KT

“Ta có thể đảm bảo, lý tưởng duy nhất của ta trong đời này chính là thống trị Hung Nô thật tốt, để bách tính an cư lạc nghiệp, mà không phải là đi khiêu chiến các nước khác.”

Thái Thái ha ha cười: “Tốt rồi, hai người các ngươi vốn không nên là địch, trở thành đồng minh mới là chính đạo.”

Nói xong, Thái Thái nhìn bên ngoài chắc lưỡi hít hà: “Nhiếp Lăng Phong cũng đủ thông minh, y đã vào được tầng ba rồi.”

“Nhiếp Lăng Phong người này, không nên làm hoàng đế, nếu hắn là một cao thủ thế ngoại cao nhân trong chốn võ lâm, thì sẽ thích ý hơn nhiều, hôm nay, tội gì phải ở đây?”

Thái Thái thở dài. Sau đó vô tư ngồi xuống một tảng đá: “Ta đã làm hết sức, việc còn lại, hai người các ngươi cứ nhìn mà làm, dù sao, rất có thể y sẽ đuổi giết đến tận đây, nếu như vậy thì chỉ có một đường chết, Sở Cuồng, chàng vui không, ta sẽ chết chung một chỗ với chàng, cùng ngày cùng tháng cùng năm. Đến lúc đó bọn nhỏ bớt nhiều phiền toái rồi, về sau hằng năm cứ đến ngày giỗ, hai đứa đều có thể bái tế chúng ta cùng một lúc luôn.” Nàng bứt một ngọn cỏ dưới chân, không lo lắng sâu não, cũng không nhìn ra sự sợ hãi khi sắp đối diện với cái chết.

Nhưng sự thật đúng như lời Bán Bao nói, đây rất có thể là thời khắc hai người chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng không hiểu vì sao khi nghe ra từ miệng nàng, lại khiến cho người ta muốn bật cười.

Sở Cuồng xoay đầu nhìn Nhiếp Lăng Phong, chợt phát hiện, không còn thấy y đâu nữa.

Sao lại như vậy?

Chợt, Nhiếp Lăng Phong từ trên trời giáng xuống, tung một chưởng, đập vỡ tảng đá, tảng đá biến thành đồng đá vụn, rơi vãi khắp nơi.

Thái Thái nhảy dựng lên mấy bước nhìn y, trạng thái y như người điên, tung từng chưởng vào các tảng đá, Thái Thái chắc lưỡi hít hà: “Ngoài dự liệu của ta đây.”

Thái Thái trầm nghĩ, Nhiếp Lăng Phong nổi điên đập hết đá ở đây cũng vừa hay.

Cứ như vậy, khi tiếp cận đến gần đây thì sức lực của y cũng đã tiêu hao gần hết.

Cùng Sở Cuồng liếc nhau một cái, Sở Cuồng nói: “Phá vỡ trận pháp, có thể nào y sẽ tìm đến đây được hay không?”

“Được.” Thái Thái chắc chắn, chợt sùng sốt, nhìn Nhiếp Lăng Phong đã đánh nát hơn mười tảng đá, đột nhiên đứng tại chỗ nổi điên, dùng sức nắm lấy tóc mình.

Nhiếp Lăng Phong sắp điên rồi, y đứng một chỗ thờ đốc, ‘bùm’ một tiếng, trước mặt là một mảnh trắng xóa mù mịt.

Đột nhiên, Nhiếp Lăng Phong cười ha ha thành tiếng, tựa như nhớ ra được cái gì đó.

Thái Thái sùng sốt, Sở Cuồng sùng sốt, Diệp Hạ Thái kêu lên: “Hồngбет rồi!”

“Cái gì?”

Diệp Hạ Thái nói: “Đi từ mặt đất đương nhiên là không đến được.....”

Thái Thái tiếp lời: “Nhưng người này lại có khinh công!”

Mới vừa rồi Nhiếp Lăng Phong đang điên cuồng nên đã quên mất mà thôi, y thi triển nội lực, ngược lại tiếp lấy mấy tảng đá đang bay loạn xa, Sở Cuồng chợt nhảy ra ngoài, bưng một tảng đá gờ qua đỉnh đầu, Diệp Hạ Thái dùng sức đập một cái, tảng đá bay ra ngoài, nhưng Nhiếp Lăng Phong quá lợi hại, dùng tay đẩy, tảng đá lập tức văng ra chỗ khác.

Lúc này y từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng bị trí cửa sinh, đập tới mấy bước liền văng hạ hạ xuống mặt đất.

Nhiếp Lăng Phong mặt hung thần sát ác tiến lên, trong tay là một đốm sáng màu lam nhạt rực rỡ.

“Sở Cuồng, Diệp Hạ Thái! Lần này bốn tôn sẽ khiến các ngươi chết không có chỗ chôn! Ha ha ha ha~~” Trong sơn cốc chỉ toàn vang vọng lên tiếng cười âm hiểm của Nhiếp Lăng Phong.

Sở Cuồng và Diệp Hạ Thái phóng người lên, hợp lực đón đầu Nhiếp Lăng Phong đang xông tới, ba thân ảnh phiêu dật tụ hợp một chỗ, không hề tách rời.

Nhưng vẫn có thể nhận ra, lúc này Nhiếp Lăng Phong đã đánh các tảng đá nửa ngày, bây giờ thực lực đã giảm nhiều, hai má đỏ bừng, trong mắt hiện lên tia máu. Sở Cuồng vô ý liền bị Nhiếp Lăng Phong tát một cái lên mặt, Sở Cuồng hự một tiếng, ngực tức và đau đớn, lúc này mới phát hiện đã bị Nhiếp Lăng Phong cho một chưởng mạnh vào ngực.

Ông ông....

Tai như ù lên.....

Sở Cuồng phun một búng máu lên gương mặt dữ tợn của Nhiếp Lăng Phong.

Diệp Hạ Thái thấy thế, đâm ngược trường kiếm, lại bị Nhiếp Lăng Phong chụp cho gãy thành từng đoạn.

Võ công luyện đến trình độ này, y không phải là người.....

Không phải là người mà!!

Tay Nhiếp Lăng Phong như móng vuốt của chim ưng, hung hăng đâm xuống, đầu ngón tay cơ hồ như lọt vào miệng Sở Cuồng.

Thái Thái nhìn ra được, y đã nổi điên.

Biểu tình kia thật giống như tẩu hỏa nhập ma!!

“Nhiếp Lăng Phong!!” Thái Thái lớn tiếng kêu!

Nhiếp Lăng Phong quay đầu lại, sừng sốt, kết quả là thấy một cái vòng tròn đập về phía trán mình.

Y dùng một tay chụp, cảm lấy cái vòng kia, ngây ngốc nhìn.

Thái Thái giữ bình tĩnh bước tới, lôi y ra khỏi vòng bảo vệ.

Mới rồi dưới tình thế cấp bách, nàng đã lấy cái vòng được tạo mài thành từ huyền ngọc ném ra ngoài.

Nhiếp Lăng Phong cau mày, lạnh lùng nhìn cái vòng ta, nói: “Ngươi đã quá xem thường bốn tôn rồi.” Nói rồi, thả tay ra.

Cái vòng kia rơi xuống đất, tạo thành dải sáng năm màu.

Hả?!

Chuyện gì đang xảy ra?

Vùng đất dưới chân bắt đầu dần hòa tan.

Biến thành vùng cát lún mang theo ánh sáng chói mắt.....

Sở Cuồng ôm lấy eo Thái Thái, gót chân lui về sau, cố sức để không bị hố cát lún khổng lồ này kéo xuống. Nhưng mà diện tích đất bị hòa tan càng lúc càng lớn, xoay thành một vòng xoáy di động được.

Nhiếp Lăng Phong ở gần nhất bị mặt đất vận vẹo giữ chân, kéo vào trong sức mạnh khổng lồ kia.

Tay y vẫn còn cố kéo lấy vạt áo choàng Sở Cuồng, cố sức kéo cả Sở Cuồng xuống vùng cát lún.

“Chuyện gì xảy ra! Đây là có chuyện gì xảy ra!!”

Bên tai là âm thanh ầm ầm như óc, căn bản không thể nghe thấy bất kỳ câu trả lời nào.

Ai cũng bị cuốn vào, cảm giác được thân thể mình bị biến dần thành ánh sáng.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Năm 2010.

Tập toàn giải trí Hoa Duệ gần đây có đầu tư một bộ phim tên ‘Tôi có hẹn với Hoàng đế’. Trong phòng nghỉ, nhà sản xuất nóng giận oán trách, ‘Biết tiền thuê nơi này một ngày là bao nhiêu không? Gần hai mươi vạn, mấy người ai có thể nói cho tôi biết, lần này tổn thất thì phải đền bù bao nhiêu hả?’

Một giọng nói đặt biệt ôn ền vang lên: “Allah, ông có biết Lăng Phong của chúng tôi bây giờ là một nghệ sĩ rất sáng giá không, đừng nói là hai mươi vạn, dù là hai mươi triệu cũng có thể kiếm trở về, hơn nữa, diễn viên nào lại không có lúc không khỏe chứ? Có đúng hay không?” Hắn làm người đại diện của Lăng Phong, rất có trách nhiệm mà nói, “Thôi, Lăng Phong của chúng tôi đã té xỉu nghiêm trọng như vậy, còn quay cái gì mà nữa mà quay, hôm nay, chúng tôi muốn trở về khách sạn nghỉ ngơi cho tốt cái đã, nói không chừng còn phải đi khám bác sĩ, nếu như Lăng Phong đã kiệt sức rồi thì các người phải chịu trách nhiệm có biết hay không?!”

Nghệ sĩ Đài Loan thường kiêu ngạo như vậy là chuyện tình ai ai cũng biết. Cũng không biết mọi người cuồng điểm gì ở cái gã trai chỉ có chút bề ngoài này chứ?!

Nghe nói y lớn lên tại khu ổ chuột, thậm chí chưa từng được dạy dỗ, loại nghệ sĩ ‘một đêm thành danh’ nhan nhân này, mọi người cho nhau một ánh mắt ăn ý, sớm muộn gì cũng giống như pháo hoa, nhanh tỏa sáng, mà cũng nhanh lụi tàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 335: Thế Giới Song Song

Edit: KT

Người đại diện rất săn sóc, hắn gọi một người đàn ông ôm lấy Lăng Phong mới rồi đang quay phim đột nhiên lại ngất xỉu, không ngừng dặn dò ‘phải cẩn thận, Lăng Phong của chúng tôi rất yếu ớt, nhất định phải cẩn thận có biết không.’

Hắn giống như một bà cô éo lá, đứng đó lải nhải khiến người ta phiền chán.

Người nhân viên phụ trách ôm Lăng Phong nhìn y trong khoảng cách gần như vậy, thấy chàng thanh niên xinh đẹp một cách quá đáng thì không khỏi khâm trương, trong lòng lặng lẽ cảm thán.

Anh chàng này chính xác là một yêu nghiệt mà.

Ngay cả đàn ông cũng sẽ động lòng, huống chi kẻ đến những cô cậu nhóc đang điên cuồng kia chứ?

Bao một chiếc áo khoác nhưng vô cùng màu mè, gã nhân viên lặng lẽ đưa Lăng Phong vào trong xe. Người đại diện sau đó cũng theo lên, đóng cửa xe rồi bảo ‘về khách sạn’.

Trời ạ, sao tự nhiên lại ngất xỉu chứ? Người đại diện phát hiện trên mái tóc dài đen mượt của y xoa trên mặt, mày cau chặt, trên trán rỉ ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy y bị bệnh, người đại diện thấy đáng về thống khổ của y, không khỏi nói, ‘Chắc là phải đi bệnh viện rồi.’ Cẩn thận dùng tay lau mồ hôi lạnh cho y, sau đó móc từ trong túi ra một cái kính mát lớn mang vào, một đường thẳng tiến tới bệnh viện. Đăng ký xong, mọi người đưa Lăng Phong vào phòng cấp cứu, sắp xếp cho y nằm xuống, người đại diện cẩn thận kể lại những triệu chứng của y cho bác sĩ: ‘Hôm nay khi cậu ấy đang làm việc, đột nhiên liền la hét bảo đầu rất đau, sau đó liền ngất đi, tôi đã dùng tay kiểm tra cũng không thấy sốt, thật không biết là đã ăn cái gì mất vệ sinh, chẳng lẽ người đại lục không hiểu cái gì là vệ sinh sao, đừng cái gì cũng cho người ta ăn vào!’

Trong phòng cấp cứu có khoảng ba mươi người ngồi đợi khám, mọi người cảm thấy người Đài Loan cũng thật phiền, nói chuyện thì cứ nói, cái gì mà đại lục đại lục này đại lục nọ.

“Anh chen ngang thế mọi người đều không nói gì, còn dong dài cái gì đấy!”

Ngay cả bác sĩ cũng không nhận được, lời nói mang theo ý khó chịu và cảnh cáo.

Ông ta lấy một cái nhiệt kế, lau qua bằng cồn, sau đó nhét vào miệng Lăng Phong. Thờ ơ bảo: “Trước tiên cứ đo nhiệt độ đã, sau đó mới đo điện tâm đồ.” Nói xong, đo đường máu cho y.

“Đường máu hơi thấp.” Lấy một cục đường từ trong túi áo ra, bỏ vào miệng y.

Sau đó lấy nhiệt kế ra.

Qua mười phút sau, bác sĩ nói, “Người cũng không sao, hơi đói, hơn nữa có sốt nhẹ. Đầu năm nay người trẻ tuổi không biết tự chăm sóc mình cũng thật nhiều.”

Sốt nhẹ, bác sĩ kê cho vài viên thuốc, người đại diện cảm ơn về, trở lại phòng Lăng Phong, nhìn thấy một đám con gái đang vây quanh y chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Rất giống, cậu nhìn đi, mặc dù đeo kính mắt, nhưng mà bộ dáng khi đeo kính mắt của anh ấy rất giống Lăng Phong, hơn nữa mình nghe nói Lăng Phong đang hợp tác với các minh tinh đại lục, đóng bộ phim tên gì mà ‘Tôi có hẹn với hoàng đế’ hay sao ấy.”

Y được ngâm đường, cho nên sắc mặt dần tốt hơn, khê hừ một tiếng, dùng tay đỡ lấy trán.

A Tùng khấn trương hỏi, “Lăng Phong, rốt cục em có ổn không?”

“Đáng chết!”

Bất chợt, người đại diện A Tùng sững sốt, nghễnh tai, lúc này rõ ràng hẳn mới nghe được, một người Đài Loan luôn luôn nói vấp như Lăng Phong, lại dùng tiền phổ thông vô cùng chuẩn để nói một câu thô tục!

Sau đó y dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt mà bình thường mình vẫn xem là báu vật kia.

Bàn tay đó chợt bị một bàn tay khác chụp lại, sau đó người đại diện thấy Lăng Phong dùng ánh mắt như mình đã giết cả nhà y, nhìn chăm chăm mình.

“Lăng Phong, em sao vậy.....”

Lăng Phong cả người vô lực, giống như là bị trúng tà, từ sau khi mở mắt, liền bắt đầu trở nên vô cùng trầm tĩnh khiêm nhường, đôi mắt không ngừng quan sát thế giới này, tựa như y chưa từng được đến, thậm chí ngay cả tiếng di động vang lên cũng đủ hù dọa khiến y giật mình! Y hết như biến thành một người khác. A Tùng cảm thấy y không phải là đột nhiên mà như vậy.

“Lăng Phong này, em cũng đừng có ngã bệnh biết không, nếu như em quá áp lực, vậy chúng ta có thể nghỉ ngơi, con người mới là quan trọng nhất.” Người đại diện giữ vững tinh thần và thái độ chuyên nghiệp, an ủi Lăng Phong đang rơi vào trạng thái phát điên.

Y thật quái lạ, lúc xuống xe thì sợ đến mức suýt ngã nhào, không biết cách qua đường, đi thang máy thì hai chân lại mềm nhũn.

Đây, rốt cục là tại sao chứ. Không có cách nào nữa, A Tùng đành phải dắt y vào khách sạn, pha nước tắm xong mới ngồi lên giường nhìn Lăng Phong đang ngăn người nhìn chăm chăm vào TV dụ dàng nói: “Nước đã pha rồi, bây giờ em đi tắm, anh giúp em rót nước uống thuốc có được không? Sau khi ăn xong, thì nghỉ ngơi một chút.” Hẳn mở tủ quần áo ra lấy áo ngủ đặt ở trên giường, sau đó ra cửa gọi thức ăn, bác sĩ đã nói rồi, cần phải cho y ăn một vài đồ ngọt, để cung cấp thêm năng lượng.

Dáng dấp Lăng Phong của Lăng Phong rất mảnh khảnh, y vì giữ dáng phải cự tuyệt tất cả những món có tinh bột. Người đại diện gọi khoai tây, cánh gà chiên, nước Sô đa và Pizza.

Sau khi trở về, lại ngạc nhiên vì thấy Nhiếp Lăng Phong vẫn còn nhìn chăm chăm vào TV, không hề chớp mắt.

“Nơi này là nơi nào?!” Y chợt nhảy dựng lên, sau đó bóp chặt lấy cổ họng người đại diện!

Người đại diện thiếu chút nữa là đổ cả mớ thức ăn trong tay, thở dài một hơi cười nói: “Đừng bưng bình nữa, Lăng Phong, bây giờ đâu phải là lúc quay phim chứ, em có thể thư giãn một chút mà.” Hẳn dắt tay y, dẫn tới giường ngồi, sau đó kéo bàn qua, để thức ăn lên. “Không phải em vẫn thường đòi ăn pizza sao, hôm nay bản đại nhân A Tùng khai ân, đây là bánh Pizza Ý chính tông đây nhà.”

Y cup mắt xuống, ánh nhìn rơi vào những món đồ ăn khác nhau trên bàn, mùi thơm nức xông vào mũi, y hít hít mũi, bụng sôi ùng ục.

Mặc kệ, người này dù sao cũng không có ác ý gì.

Y chỉ là không hiểu được vì sao ở đây lại quái dị như vậy thôi.

Lúc này y thấy, người bị đóng ở trong hộp.

Xe bốn bánh không cần ngựa kéo, mà có thể chạy lui chạy tới ở trên đường.

Không cần bước đi, mà có thể bay lên tận đỉnh của cái hộp.

Tất cả mọi thứ, Nhiếp Lăng Phong hoài nghi, đều có quan hệ đến việc mình bị hút vào vòng xoáy ánh sáng nọ.

Nghĩ vậy, y cầm một miếng pizza lên, cắn một miếng, y từ từ tròn to hai mắt, rất ngon, ăn rất ngon, thật sự rất rất ngon.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 336: Nữ Sinh Bình Thường

Edit: KT

“Chị ơi, mẹ nói trong nhà sắp hết tiền rồi, bảo chị mau tìm việc làm thêm để trợ giúp gia đình đi.” Tiểu Quất Từ nắm tay chị gái, buống bình nhìn bà chị gần đây có vẻ đã thay đổi rất nhiều này, “Chị, chị thật là vất vả, chờ Tiểu Quất Từ lớn lên làm bác sĩ, làm luật sư, đến lúc đó chị và mẹ sẽ không cần vất vả như vậy nữa.”

Cậu bé nhìn lên, đối diện với đôi mắt đang buồn xuống của chị, cậu phát hiện lần đầu tiên chị tỏ ra kinh ngạc như vậy, sau đó mới rất khách khí hỏi: “Tiểu Quất Từ, em có thể kể tiếp cho chị một vài chuyện về thế giới này được hay không?” Nàng cười tươi rạng rỡ, dùng ngón tay đẩy gọng kính trên mũi, chợt, điện thoại di động trong túi vang lên, nàng lấy ra, rất nhún nhuyển nhấn phím trả lời, ‘Alo.....’

“Thái Thái, sáng sớm hôm nay đi bán cá ngoài chợ có để lại ruột cá tươi cho chúng ta, con đi học xong nhớ ra đó lấy về cho mèo ăn. Nếu như con không tự mình nghĩ cách nào để nuôi sống con mèo đó, mẹ thấy, vứt đi là vừa.” Thái Thái nhẹ nhàng khựng lại một chút, sau đó vô cùng không được tự nhiên trả lời: “Con biết rồi mẹ.....”

Nàng đã tận lực thích ứng với hoàn cảnh mới này, tổn mất ba bốn tháng mới có thể khiến mình trở nên giống như một người bình thường.

Những chuyện này rốt cục là ra sao, nàng thật sự không thể rõ được.

Thân phận hiện tại của nàng, một nữ sinh mười lăm tuổi đang học lớp mười, từ những đối thoại bình thường trong nhà có thể nhìn ra được, gia cảnh cũng không phải là quá khá giả. Không có ba, mẹ dựa vào sạp bán bánh rán để nuôi sống gia đình, còn có một em trai đang học lớp sáu tiểu học. Nghe nói, vào một ngày của mấy tháng trước, nàng tham gia cuộc thi chạy cự ly dài ở trường, nhưng vì thân thể có phần hơi béo, nên lên con đau tim té xỉu, sau đó được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Cho nên sau khi tỉnh dậy, nàng đã nằm trong bệnh viện.

Sau đó là mấy tháng sống cuộc sống mơ màng mờ mịt.

“Chu Thái Thái đến kia.” Mấy bạn học ngồi bàn trước nở nụ cười quái lạ, quay người xuống bàn sau thì thầm.

“Ha ha, cậu ta đàn lắm, thi bảy môn, cộng lại chưa đủ ba mươi điểm, trừ đoán đúng được mấy câu ra, thì còn lại đều sai bét, buồn cười nhất chính là môn lịch sử, cậu ta không biết đến Chiến tranh thuốc phiện và Từ Hy thái hậu! Ha ha ha!” Cậu ta hạ nhỏ giọng nói “Tớ nghĩ, Chu Thái Thái căn bản là một đứa đàn.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Thái Thái chán chường thờ dãi, người ở đây lúc nói xấu người ta sao lại còn nói lên, nếu như đã nói lên, sao lại còn nói lớn tiếng để cho người ta nghe được như vậy chứ?! Thái Thái đi tới bàn cuối cùng, ngồi vào cái ghế. Để cặp sách lên bàn học, sau đó lấy vở ra.

Sau đó nàng chôn cả khuôn mặt vào, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì rồi, trải qua một hồi phân tích, nàng chỉ có thể tạm thời nói, chuyện này không thoát được liên hệ với vòng tay huyền ngọc kia.

Vân Nam vương đáng chết, đưa cái gì không đưa, lại đưa cái thứ đồ chơi tà môn như vậy!

Chuông vào học vang lên, nàng cảm thấy, cuộc sống, chính là một loại hành hạ.

Hơn nữa loại hành hạ này tựa hồ vĩnh viễn không thể nhìn thấy bên bờ.

Kiến thức trước kia hoàn toàn trở thành đồ bỏ đi, lịch sử người ta học cùng lịch sử nàng đọc thuộc, chỉ giống nhau có được một nửa.

Điều không thể tưởng tượng được nhất chính là, sau thời Đại Đường, lại không thể tìm được dấu vết của Đại Sở, ngay cả Hung Nô cũng vậy, chẳng lẽ ở thế giới này, Sở Cường căn bản chưa từng tồn tại hay sao?!

Thái Thái rối rắm vò tóc mình, lại thu hút lấy ánh mắt từ bốn phía.

Lúc này Tiểu Vũ ở bên cạnh cười, chợt chợt Thái Thái: “Thái Thái, ba tớ nói chuyện lần trước cảm ơn cậu.”

Nàng ngơ ngác ngẩn đầu, đẩy gọng kính mắt dày cộm, sững rồ. Chuyện lần trước là chuyện gì?

À, chợt nhớ ra, ngày đó nàng và Tiểu Vũ, người bạn duy nhất đang ngồi trước mặt này sau khi tan học thì cùng đi ngang qua một tiệm đồ cổ, vừa đúng lúc gặp ba Tiểu Vũ đang mua đồ cổ, Tiểu Vũ liền nàng nặc kéo nàng đi vào. Không còn cách nào, nàng đành vào theo, sau đó nhìn thấy ba Tiểu Vũ cầm một cái đĩa sứ men xanh thời Đường.

Cho nên nàng thuận miệng nói một câu, đây là đồ giả.

Một câu khiến bốn phía phải kinh ngạc.

Ngay lập tức ông chủ lò kéo nàng, nàng đành phải nói, đầu tiên, hoa văn của loại đĩa này vốn không hề lưu hành thời Đại Đường, hơn nữa sắc men xanh nhưng lẫn bụi bặm, hoàn toàn khác với loại men xanh biếc của sứ thời Đại Đường. Sau đó nàng liền thao thao bất tuyệt nói ra một tràng, còn giúp ba Tiểu Vũ xác định đúng một món đồ sứ đời Đường nữa.

Không ngờ khả năng phân tích và nhãn lực của nàng lại khiến chuyên gia đồ cổ như ông chủ cũng phải bội phục, bởi vì ông không thể ngờ đến một nữ sinh năm nhất cấp ba với vẻ ngoài bình thường, lại là một người sành đồ cổ như vậy.

Sành cũng đúng, vì trong cung của nàng có rất nhiều đồ sứ của Đường triều, nàng vốn cũng thích đồ sứ, cho nên vẫn thường quan tâm, sao có thể sai được?

Nhưng kiến thức của nàng cũng chỉ dừng lại ở đời Đường mà thôi.

“Thái Thái, ba tớ bảo sẽ không để cậu làm không công, bảo cậu đến xem giúp ông ấy lần nữa.”

Thái Thái nghĩ, thật đúng là coi nàng là con nít để lừa gạt rồi, vì vậy thuận miệng hỏi một câu: “Một lần xem, thì bao nhiêu bạc?”

“Bạc.....”

Phì! Tiểu Vũ cười thành tiếng, sau đó nói: “Cậu cứ ra giá tiền đi, ba tớ đã bảo sẽ không để cậu xem không công rồi mà.”

Tan học, Thái Thái và Tiểu Vũ đến tiệm đồ cổ, Tiểu Vũ thì gọi điện cho ba mình.

Khoảng mười phút sau, ba Tiểu Vũ lái chiếc BMW của mình tới, sau khi xuống xe, mò mẫm đồ đồ cổ một hồi rồi mới nhìn Thái Thái.

“Thái Thái, chú cũng không biết đưa cháu bao nhiêu là thích hợp cả, ở đây có bấy nhiêu, cháu xem thử đi.”

Trong phong bao có khoảng hai mươi tờ giấy màu đỏ, một tờ là một trăm tệ, hai mươi tờ chính là hai ngàn tệ, Thái Thái gật đầu, trong lòng nghĩ, chú gì chứ, tuổi của hân, cũng không ít hơn Sở Cuồng là mấy xấp xỉ cỡ Sở Cuồng, nàng không thể mở miệng gọi chú với một người đàn ông từng tuổi này, cho nên đơn giản hóa, cười một tiếng: “Cảm ơn.”

Cất tiền vào cặp, sau đó nhìn thấy ba của Vương Vũ Thần này có ánh mắt thật quái lạ, nhưng mà thôi, ánh mắt quái lạ hơn nàng cũng đã gặp qua rồi.

Sau đó mặc họ lôi kéo nài nỉ, nàng tạm biệt rồi đi, đến trường tiểu học đón Tiểu Quất Từ về, thuận tiện ra chợ lấy ruột cá.

Sau đó đột nhiên nàng nhớ ra điều gì đó, dẫn Tiểu Quất Từ đứng lên một cái bậc thềm, lấy phong bì ra.

Cầm tiền trong tay đếm.

Thái Thái không nói gì, rút ra năm tờ nhét vào sách, số dư lại thì đóng phong bì cất kỹ vào cặp.

Sau đó mới dặn Tiểu Quất Từ: “Nhớ, không được nói cho ai biết, trong phong bao này vốn có hai ngàn tệ, biết không?”

“Không biết.”

-oOo-

Có vẻ có rất nhiều bạn không thích vụ xuyên đến hiện đại này, và mình cũng không thích, tại sao tác giả không cho ba anh giải quyết rốt ráo mâu thuẫn ở ngay thời cổ đại luôn và kết truyện cho rồi, xuyên là dư thừa, mà bạn KT cũng kiệt sức vì edit rồi, hiu hiu TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 337: Côn Đồ

Edit: KT

Thái Thái cau mày, phát hiện trẻ con ở đây đều tinh quái như nhau, cho nên mới rút một tờ ra: “Cầm đi, sau này, có chị, thì có em!”

“Yên tâm, chị, em là em của chị, dĩ nhiên là sẽ giúp chị giữ bí mật, sẽ không nói cho mẹ đâu.”

Về đến nhà, đem một nghìn năm trăm tệ đưa cho mẹ Chu thì phản ứng đầu tiên của bà là: “Con lấy trộm tiền ở đâu mà nhiều thế? Con dám học người ta đi ăn trộm sao?!”

Đầu óc của của người phụ nữ này thật có vấn đề, chẳng lẽ bà ta gặp được ai đi ăn trộm tiền, lại bỏ vào trong cặp sao?

“Không phải trộm, mẹ yên tâm mà dùng đi.”

“Chu Thái Thái! Con nói cho mẹ, có phải là đi học mấy chuyện xấu rồi hay không?”

Thái Thái bình tĩnh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đang nổi giận, nằng đứng dậy, cầm cặp sách nói: “Con về phòng học bài đây.”

“Chu Thái Thái!”

Tiếng la của người phụ nữ vẫn còn tiếp diễn, chỉ là Thái Thái đến gia đình này cũng đã hơn mấy tháng, đối với chuyện nổi giận của bà, từ buồn bực, đã chuyển sang mặc kệ.....

Đây là một căn phòng nam nữ dùng chung, nữ, Chu Thái Thái, nam, em trai của Chu Thái Thái, Chu Tiểu Quát.

Thái Thái ngủ giường dưới, bởi vì tiểu Quát Từ từng nói, chuyện mà cậu lo lắng nhất chính là sợ chị gái nằm sập giường, đè chết mình.

Thái Thái vận nhỏ đèn bàn, móc quyển tiểu thuyết thuê ở tiệm rẻ tiền năm xu ra, theo nàng, cách để hiểu biết rõ chuyện ở thế giới này nhanh nhất chính là đọc tiểu thuyết.

Sau đó tình cờ nàng thuê được một quyển tiểu thuyết ‘xuyên qua’. Chỉ là đại đa số người xuyên qua đều là đi về cổ đại.

Tiểu Quát Từ đẩy cửa ra, che miệng cười trộm: “Chị, chị lại lén đọc tiểu thuyết ngôn tình rồi, nếu để mẹ biết mẹ lại bảo chị nghỉ học đấy.”

Thái Thái thả quyển tiểu thuyết vào lại ngăn kéo, bà Chu từ ngoài đi vào, cau mày, tựa như Thái Thái đã làm chuyện gì không thể tha thứ được vậy, “Thái Thái, sau này tan học con nên đến nhà giáo sư Lý đối diện làm giúp việc theo giờ. Mẹ đã nói với ông ấy rồi, một giờ có thể kiếm mười lăm tệ, mỗi ngày con làm hai tiếng.” Thấy Thái Thái bày ra một dạng muốn chết, bà Chu cất cao giọng: “Mẹ chúng bây liều mạng làm nuôi sống hai đứa của nợ chúng bây dễ dàng lắm sao?!”

Trong lòng Thái Thái cũng nhớ đến hai cục nợ của nàng đây này, gần đây nhen lửa trong lòng, ngay cả cơm cũng nuốt không trôi!

Mỗi ngày trong đầu hỗn loạn, vừa phải thích ứng cuộc sống ở đây vừa phải suy nghĩ xem rốt cục là đã xảy ra chuyện gì.

Giáo sư Lý là người chuyên nghiên cứu văn hóa cổ xưa, Thái Thái vừa bước vào cửa liền nhìn thấy trong nhà ông có rất nhiều món đồ cổ, có một chiếc bàn dài hẹp, trên đó có đề giấy bút và mực. Đột nhiên trong lòng Thái Thái nảy sinh cảm giác thân thiết, nhìn ông đang viết chữ.

“Cháu tới rồi hả?” Giáo sư Lý nặc một bộ đồ sơ mi, quần tây, mặc dù đã bảy mươi tuổi nhưng nhìn vô cùng có tinh thần.

Thái Thái cười nói: “Cháu tới giúp ông quét dọn nấu cơm ạ.”

Giáo sư Lý hòa ái gật đầu, khiến Thái Thái cảm thấy càng thêm thân thiết, nói thật, từ khi bắt đầu đến thế giới này, người khiến nàng cảm thấy gần gũi cũng chẳng có mấy ai.

Ánh mắt Thái Thái lướt qua, rơi vào trên máy vi tính. Nàng từng đến chơi nhà Tiểu Vũ, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà, mấy trò chơi trong cái máy này chơi rất vui.

Quay đầu để cặp xách xuống, nàng vén tay áo lên nói: “Cháu đi nấu cơm cho ông.”

“Cháu cẩn thận nhé, buổi tối ông ăn nhẹ thôi, làm vài món đơn giản là được rồi.”

Thái Thái đi vào căn phòng bếp siêu cấp sang trọng của giáo sư Lý, có chút ngơ ngác đến không biết phải làm gì, khi ở nhà bà Chu vẫn thường hay dùng nồi cơm điện để nấu cơm, cái này thì Thái Thái biết.

Nhưng trong nhà dùng máy hút khói đời cũ, ở đây toàn đồ mới nên nàng cũng không biết dùng ra sao. Giáo sư Lý cười cười đi tới, giới thiệu hết một lần, nàng liền ghi nhớ kỹ.

Khoảng nửa giờ sau, Thái Thái bung đồ ăn ra ngoài, để lên bàn.

Giáo sư Lý rất gật mình, cháo nấu rất ngon, còn có cả món thịt cuốn cải trắng, mặc dù có thịt, nhưng vị rất thanh đạm.

Ông ăn hết một cách ngon lành, trong lòng thầm khen tay nghề của nha đầu thật tốt.

“Có phải cháu thường nấu cơm khi ở nhà không?” Giáo sư không khỏi thương hại hỏi. Nhỏ như vậy, đã phải đi làm thêm giờ kiếm tiền phụ giúp gia đình, aiz

Ai ngờ nàng không kiêu ngạo cũng không tự ti, lại thoải mái đáp: “Cũng may, có lẽ là không học mà tự biết.”

“Đi múc thêm bát cháo nữa, chúng ta cùng ăn.” Giáo sư Lý nói.

“Giáo sư, có nghĩa là người có học vấn rất cao phải không ạ?” Đột nhiên Thái Thái hỏi.

“Ha, ha ha, có lẽ là vậy.” Giáo sư Lý ngồi thẳng người lại, rất có phong phạm của một bậc thầy.

“Vậy ông có biết về cái gọi là xuyên qua thời không.....”

“Căn cứ vào thuyết tương đối của Einstein, nếu vật thể di chuyển với tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng, có lẽ sẽ là hiện thực.” Ông đẩy đẩy mắt kính.

Einstein có lẽ là cái ông già giống người Pháp được treo trong hành lang lớp học kia.

Bỗng nhiên giáo sư nói: “Còn có một cách lý giải khác, nếu như gặp phải lỗ đen đang hoạt động trong vũ trụ, cũng có thể tiến vào một thế giới khác, có lẽ là quá khứ, hoặc là tương lai, cũng có thể là một thế giới song song chẳng hạn.”

“Lỗ đen có phải có rất nhiều màu sắc sặc sỡ, sáng chói, sau đó sẽ hút người ta vào không ạ?”

Giáo sư cười, đính chính lại cho nàng: “Lỗ đen đương nhiên sẽ có màu đen, nhưng mà, xác thực nó sẽ hút người vào đấy.”

*****Thái Thái bán bao thịt*****

‘Pằng’ một tiếng, một quyển tạp chí giải trí bay tới, đập thẳng xuống mặt Bánh Bao đang đi vào lớp học. Trong nháy mắt mọi người an tĩnh lại, sau đó lại vang lên một tràng cười ầm ĩ. Bánh Bao cúi người xuống, nhặt quyển tạp chí lên, nhàn nhạp hỏi một câu: “Của ai đây?”

Mọi người nhìn nhau nhưng không ai trả lời, chuông vào lớp reo lên, Thái Thái thấy mọi người không nhận, liền cầm quyển tạp chí đi vào.

Nàng đang định lật ra xem, thì lại nghe bên ngoài có tiếng nói oang oang: “Các cậu ơi ra mà xem, ra mà xem, ở ngoài có đánh nhau đấy!”

Đánh nhau thì có gì mà xem chứ, Thái Thái cầm quyển tạp chí, cảm thấy hình như cái anh chàng mang kính mát ở trên bia trông rất là quen mắt.

Sao lại.....

Một đám đông rồi rít chạy ra ngoài, đứng trên hành lang nhìn xuống dưới qua cửa sổ. Trong chốc lát lớp học đã không còn ai cả.

Chỉ là một đám ra ngoài còn chưa được bao lâu đã bị chủ nhiệm chặn lại rồi về, sau khi đóng cửa lại, chủ nhiệm lớp nghiêm nghị nói: “Các em phải cố mà học cho giỏi vào, còn đồ đánh nhau có gì hay ho mà nhìn chứ?”

“Còn đồ?”

Nghe nói một học sinh lớp mười hai là đầu đàn một băng nhóm, mới đi học ngày đầu, bởi vì một chỗ ngồi không thuận mà khiến đám đàn em đi theo cậu ta bất mãn, sau đó ra tay với một học sinh ngồi trước.

“Ôi mẹ ơi, đẹp trai quá đi, ai vậy chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 338: Hi! Sở Cuồng

Edit: KT

Thứ hai, chào cờ, sau nghi thức kéo cờ, loa ở phòng phát thanh đột nhiên vang lên hai tiếng, trong nháy mắt toàn trường trở nên yên tĩnh lại. Sau đó trợ lý của hiệu trưởng cầm micro đi tới, alo alo trước mặt mọi người, thanh cổ họng hỏi: “Nghe được không?!” Một đám học sinh ở dưới đồng loạt trả lời:

“Không nghe thấy gì cả!” Trợ lý hiệu trưởng lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, cất micro, kiểm tra thiết bị rồi nói: “Mọi người nghiêm túc một chút, hiệu trưởng có chuyện cần nói.” Sau đó hiệu trưởng nâng cao cái bụng tướng quân đi lên.

Khụ khụ: “Mọi người yên lặng!”

Thấy một đám trẻ con đang xôn xao dần yên tĩnh lại, mới nói: “Lần này làm phiền các em một chút thời gian, là vì tôi có chuyện muốn tuyên bố, thuận tiện bày tỏ thái độ với một vài thành phần thanh niên bất bảo trong xã hội, bây giờ, tôi tuyên bố tiến hành phê bình một vài thành viên trong khối lớp mười hai chúng ta.” Ông kéo vạt áo: “Có lẽ tất cả các em đều đã biết chuyện gây rối đánh nhau xảy ra ở khối lớp mười hai vừa qua, sau đó cảnh sát cũng đã có can thiệp vào chuyện này, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân, chúng tôi không thể nêu tên những em học sinh đó, nhưng mà, chúng tôi có quyền điểm danh phê bình trước cờ đối với những thành phần vừa rồi đã tham gia vụ việc.”

Mọi người xôn xao náo động, thật ra thì chuyện đánh nhau lần trước ảnh hưởng rất lớn đến mọi người, nghe nói cậu học sinh mới chuyển đến đó bị cảnh sát dẫn đi luôn trong buổi, sau tạm giữ vào ngày mới thả ra ngoài, giờ trường còn điểm danh để phê bình nữa.”

Cả đám trẻ thật sự tò mò cậu kia có lên bục để tiếp nhận ánh mắt mọi người và sự phê bình nghiêm nghị từ hiệu trưởng hay không.

Mọi người thấy hiệu trưởng miệng thì lời nhai, lại cho chủ nhiệm lớp mười hai kia một ánh mắt, thầy chủ nhiệm kia chớp mắt, vẻ mặt đau khổ.

Phía dưới đồng loạt hét lên: “Cắt ~”

Thì ra là người ta không đi học, có mỗi việc có đến hay không mà cũng không rõ thì điểm danh cái rắm ấy.

Hiệu trưởng ít nhiều có chút lúng túng, nhưng dù sao ông cũng là lão già giang hồ trải qua vô số mưa gió nên nhanh chóng chuyển lời: “Thứ nhất, chúng ta sẽ tiến hành điểm danh phê bình em ấy, để chứng tỏ trường ta, kiên quyết không chấp nhận những hành vi phá hoại xã hội và làm hư hỏng bầu không khí trường học.”

“Chúng tôi quyết định, tiến hành ghi tội em Sở Cường, lớp mười hai trên một, để làm gương cho các em còn lại, hy vọng các em có thể tránh phạm phải loại sai lầm này.”

Đang nói, cửa trường đột nhiên mở ra, tiếng ‘brum brum’ vang lên, một chiếc xe moto bốn bánh chạy vào sân trường, trong nháy mắt, dừng lại trước bục.

Mấy ngàn học sinh ngẩng ngẩng cả người, ông hiệu trưởng ở trên bục và các thầy cô chủ nhiệm cũng sững sờ.

Ôi mẹ ơi, đó là Dodge Tomahawk, một trong những siêu xe đắt tiền nhất thế giới, ôi mẹ ơi!!! 55 vạn đô la đó!

(555000 USD)

Học sinh nam dường như trở nên sôi sục, người sau chen người trước mà trông chiếc xe cho bằng được.

Ánh mắt họ từ từ di chuyển, từ trên xe một nam sinh dáng cao lớn, đội mũ bảo hiểm nhanh nhẹn xuống xe.

Các nữ sinh cổ ghìm tiếng thét chói tai.

Tất cả mọi người ngừng thở, hiệu trưởng hơi sững sờ, đút quăng mà nói: “Em đang làm cái gì vậy?!”

Hắn cười mũ ra, lập tức một gương mặt điển trai tuyệt đỉnh hiện ra, vóc người hắn cao lớn tráng kiện, từng đường con hoàn mỹ, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biểu tình nào, từ từ ngẩng đầu lên, hắn nhìn gương mặt có chút quần bách của ông hiệu trưởng, ôm mũ bảo hiểm, từ từ bước lên bậc thang. Bước đi của hắn cho mọi người cảm giác như một đế vương đang đi lên ghế rồng của mình.

Toàn trường cực kỳ an tĩnh, hắn đi lên, đối mặt với hiệu trưởng, ông hiệu trưởng lui về sau nửa bước, lại bị ánh mắt kia nhìn chằm chằm, khản trương đến nỗi cảm giác lên hỏi: “Sở Cường, em muốn gì? Há? Em có biết là việc làm của em hoàn toàn không phù hợp với tác phong của một học sinh hay không?”

Hắn hơi nhíu mày lại hùng hồ giật lấy micro từ tay hiệu trưởng, móc một tờ giấy từ trong túi ra.

Hiệu trưởng cầm lấy, nhìn vào thì ra đó là một tờ đơn xin nghỉ học.

“Rất tốt, ha ha, coi như em tự hiểu lấy mình đây.”

“Ký tên đi.” Sở Cường nhận nhặt nói.

Dưới bục, tất cả học sinh sợ ngây người. Trái tim toàn thể nữ sinh đập bang bang, mồ hôi cũng chảy ra, trong lòng rất không hy vọng hiệu trưởng ký vào tờ đơn xin nghỉ học đó.

“Ký đi!” Giọng hắn trầm ổn, nhắc lại lần nữa, tựa như hắn mới là hiệu trưởng vậy/

Thật không ngờ trẻ con bây giờ lại trưởng thành sớm đến vậy! Hiệu trưởng lâm bầm.

Cho đến khi đó, tất cả mọi người vẫn chưa để ý đến một bóng người mập mạp, đã đi về hướng bậc cò, sau đó từ từ bước lên bậc thang.

Đợi đến khi nàng đứng sau lưng Sở Cường, mọi người mới tròn to mắt nhìn nàng.

“Nó đi lên làm gì? Chẳng lẽ là cuồng trai đẹp sao?!”

Sau đó mọi người thấy, dưới tình huống Sở Cường chẳng hay biết gì, nàng dùng ngón tay nhẹ chọc vào bờ vai hắn.

Nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Hi?”

Toàn thân hắn chấn động, từ từ quay đầu lại.

Trầm mặc hồi lâu, hai ánh mắt của hắn từ từ hiện lên vẻ dịu dàng, nhìn Bánh Bao mặc đồng phục học sinh, đeo mắt kính một lượt từ trên xuống dưới.

Một tay khác giật lại tờ đơn xin nghỉ học từ tay hiệu trưởng.

Đôi tay xé nát tờ giấy, sao đó phúi xuống, giấy vụn như tuyết rơi là tả, hắn quay lại khách khí gật đầu với hiệu trưởng một cái: “Chuyện nghỉ học, sau này hãy nói.”

Sau đó dưới ánh mắt mọi người dắt tay nàng, hai người đi xuống bậc thang, Sở Cường đưa mũ bảo hiểm cho bánh bao, sau đó cùng nàng ngồi lên cỗ xe moto khủng kia.

“Ôm chặt ta!”

Nàng không những ôm chặt, mà cả người cũng như dính vào người hắn.

Bừm bừm bừm!!

Hai người một moto, nghênh ngang rời đi!!

Uhm~

Sau một nụ hôn nóng bỏng, Sở Cường mới vô tình không nỡ tách ra khỏi em gái bốn mắt ở trong lòng.

“Học học.....” Thái Thái vừa dùng mu bàn tay chùi miệng, Sở Cường cũng dùng ngón cái lau đi dấu vết trên môi nàng.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

“Đây chính là ‘nhà nàng’?” Sở Cường có chút giật mình khi bước vào căn phòng ngủ nhỏ bé của Bánh Bao, buồn cười bảo: “Cái nhà xí ở chỗ ta, còn lớn hơn cả phòng nàng nữa.”

Hắn ngồi xuống giường nàng, vừa ôm, vừa kéo nàng chặt vào lồng ngực mình, thoạt nhìn hai người như hai đứa trẻ vị thành niên yêu sớm vậy.

“Sở Cường, ra ở chỗ này, chàng cũng ở chỗ này, vậy chàng có cảm thấy, có khi nào hai người kia cũng ở đây luôn không?”

Hắn gật đầu một cái, cười hỏi: “Nàng không xem TV à?”

“Hả, không nhiều lắm” Bà Chu vì tiết kiệm điện, nên rất ít cho nàng xem.

“Nếu nàng thường xem kênh giải trí và kênh kinh tế tài chính, rồi sẽ biết thế giới này thật ra rất nhỏ bé.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đè Bẹp Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 339: Côn Đồ Vs Đại Minh Tinh

Một cánh tay bỗng đẩy cửa ra: “Chị ơi, sao hôm nay chị tan học sớm vậy!” Tiểu Quất Từ với giọng nói pha chút nghịch ngợm vang lên, ba bốn giây sau, ‘ket’... cửa bị đẩy ra, cặp sách trong tay Tiểu Quất Từ rơi bịch xuống đất, sau đó cả người cậu bé như hóa đá ngay giữa cửa, nhìn bà chị già nhà mình nằm ở trong lòng một anh chàng siêu cấp đẹp trai. Tiểu Quất Từ oa lên một tiếng, sau đó lớn tiếng hỏi: “Chị, anh đó là ai? Là ai vậy?! Em đi nói cho mẹ, nhất định sẽ nói cho mẹ biết!!” Biểu tình của Sở Cường chợt trở nên nghiêm túc, dùng loại ánh mắt của một con sói xám nhìn chăm chăm con chuột để nhìn Tiểu Quất Từ.

“Tiểu tử thói này chính là đệ đệ của nàng sao?”

Thái Thái mặt thoát khỏi lòng Sờ Cuồng, sau đó sửa sang lại tóc tai, đẩy đẩy gọng mắt kính rồi bước đến nắm lấy tay áo Tiểu Quất Từ, kéo nó vào trong phòng, ầm một tiếng cửa phòng bị đóng chặt, Sờ Cuồng nhếch môi cười, âm trầm đứng dậy. Ha ha ha ha ha.....

Tiểu Quất Từ kêu lên: “Các người muốn giết người diệt khẩu sao?!”

Sờ Cuồng cười ha ha, dùng một tay xách cậu bé lên, sau đó ném tới trên giường, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh cậu, một bàn tay vòng chặt qua cổ cậu bé học sinh tiểu học này.

“Ặc ặc..... sao nhìn anh kiểu gì cũng giống người xấu cả thế?”

Mặt Thái Thái tối lại, nói: “Anh ấy không phải người xấu, em phải hứa với chị, chuyện ngày hôm nay, tuyệt đối không được nói cho mẹ biết!”

“Chị, chị chân ngoài dài hơn chân trong nha, em là em chị, sao chị lại theo người ngoài như thế chứ?”

Sờ Cuồng vỗ vỗ bả vai cậu bé, móc một gói Marlboro[1] từ trong túi ra, lư loát lấy một điếu thuốc, nhét vào lòng bàn tay cậu, “Giới thiệu một chút, anh là anh rể của em. Hiểu chưa?”

[1] Thuốc lá Marlboro.

“Em không hút thuốc! Em chỉ là học sinh tiểu học lớp sáu, không được hút thuốc!!” Con người đảo quanh một vòng: “Em muốn ăn Pizza Hut, muốn ăn KFC cơ!”

Bánh Bao và Sờ Cuồng hai mặt nhìn nhau, không hiểu cái gì gọi là Pizza Hut, nhưng mà Sờ Cuồng đã từng ăn KFC, hình như có một ông già KFC, cái ký hiệu KFC này cũng thật đặc biệt, Sờ Cuồng cười nói: “Rất tốt, KFC chỉ là chuyện nhỏ, nhưng em nhất định phải làm một vài chuyện cho bọn anh mới được!”

“Làm mấy chuyện?” Cậu nghển cổ cò kè mặc cả: “Để xem thử là bao nhiêu chuyện đã!”

Sờ Cuồng và Bánh Bao cùng có xúc động muốn đập chết cái thằng nhãi này, bọn họ phát hiện, trẻ con ở thế giới này đều thiếu hụt một loại tính cách, đó là ngây thơ đơn thuần.

“Nếu em mà là con trai anh, anh đã bóp chết em rồi.”

“Anh có thể sinh ra đứa con lớn bằng em sao?”

Thái Thái hừ hừ: “Ai bảo em đi làm con trai cứ, anh ấy đã đồng ý với em, thì em cũng phải đồng ý với bọn chị, giúp bọn chị giữ bí mật này, được rồi, chị có thể đáp ứng em, mỗi tháng đều dẫn em đi ăn KFC một lần.”

“Mỗi tuần!”

Được voi đòi tiên, Sờ Cuồng theo bản năng néo lấy lỗ tai Tiểu Quất Từ.

“Em đừng có mà quá đáng!”

“Vậy thì em đi nói cho mẹ, có đánh chết em cũng phải nói cho mẹ biết!”

Sờ Cuồng cười một tiếng, vỗ bả vai cậu bé: “Bây giờ em cứ gọi anh một tiếng anh rể trước đã, bắt đầu từ hôm nay, anh rể sẽ làm bảo kê cho em.” Sau đó hần lặng lẽ nói mấy câu ở bên tai cậu bé, cũng không biết là đã nói cái gì, thế nhưng trong nháy mắt, thằng nhóc kia lại dùng ánh mắt nhìn thần thánh trên bầu trời để nhìn hần, kinh ngạc: “Anh nói thật?”

“Ừ.” Hần gật đầu một.

“Anh rể, bắt đầu từ hôm nay, anh chính là anh rể duy nhất của em, nếu như sau này chị em có thay lòng đổi dạ, em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chị ấy, tuyệt đối sẽ báo cáo cho anh!”

“Ok!” Sờ Cuồng nói một câu tiếng Anh, câu này hần vẫn thường nghe mấy vệ sĩ quanh hần nói với nhau.

Cái thằng nịnh bợ này, ánh mắt Thái Thái hiện lên nghi ngờ, rất tò mò là hần đã nói gì với cậu bé.

Thấy tiểu Quất Từ cười đắc ý, Thái Thái bất thành linh nắm lấy áo cậu bé: “Tránh ra, xuống giường đi.”

Tiểu Quất Từ ngoan ngoãn xuống giường, Sờ Cuồng cười ha ha: “Rất tốt, trẫm có thể sắc phong cho người làm quốc cữu.”

“Quốc cữu? Vậy em có thể nói với bạn học, em là em vợ của anh Sờ Cuồng sao?! Sau này, có ai nhìn thấy em thì phải né sang một bên, có manga thì phải để em đọc trước, mùa hè có kem để ăn, mùa đông thì có kẹo đường?!” Đôi mắt ngây thơ thi nhau chớp, Thái Thái vươn tay cốc lên đầu cậu bé:

“Rốt cục em có đúng là mười một tuổi không đây?!”

“Chị, vậy chị có đúng là mười lăm tuổi không, lại đi học người ta yêu đại gia nha!”

Thái Thái đang muốn nhéo mặt cậu bé, lại đột nhiên nhìn thấy đồng hồ, đây là thời điểm mà mẹ Chu sắp tan tầm. Thái Thái kéo Sở Cường, sau đó đổ toàn bộ đồ trong cặp ra, lấy mấy bộ đồ bỏ vào trong cặp, rồi kéo Sở Cường ra khỏi cửa. Ngồi lên xe moto xong, Tiểu Quất Tử lại vẫy tay: “Chị, chuyện chị bỏ trốn với người khác em tuyệt đối sẽ không nói cho mẹ biết, đúng rồi, đừng có mà quên KFC của em đấy!”

“Tiểu tử này thật đáng ghét!” Sở Cường nói thầm một câu, sau đó vèo một, đã vút tới cuối đường.

“Sở Cường, chàng đã nói gì với tiểu tử thối kia vậy?”

“Không có gì.” Sở Cường lấy một điều thuốc thơm từ trong túi ra, cắn lên miệng, lấy một bật lửa ra. Châm thuốc.

Một luồng khói thuốc sặc vào mặt: “Sở Cường, sao chàng lại học theo người ta mà hút thuốc vậy hả?”

Hắn rong ruổi trong gió, sau lưng thuốc lá lượn lờ: “Đây là thứ tốt nhất là ta phát hiện khi đến thế giới này!”

Thái Thái thì khác, nàng phát hiện, thứ mà nàng cho là tốt nhất ở đây, chính là băng vệ sinh.

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Trên phi cơ, một người đàn ông mặc tây trang màu đen, tay mang chiếc nhẫn bảo thạch lớn, đeo mắt kính dựa vào ghế trong khoang hạng nhất ngủ.

Tiếp viên cực kỳ cẩn thận chuẩn bị món Pizza Ý chính tông mua được trong chuyến đi Ý này cho y.

Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp mang salad để ra đĩa bằng gốm sứ.

A Tùng đang ngồi ăn tôm hùm thấp giọng bảo: “Đừng lấy rượu đỏ, lấy rượu đá[2] đi. Khẩu vị của A Phong nhà chúng tôi rất đặc biệt, chỉ thích dùng loại rượu làm từ ô mai, rượu đá vị trái cây ấy.”

[2] Rượu đá – Ice Wine: loại rượu được làm từ nho đóng băng trên cây, mà bạn Phong có khẩu vị ‘đặc biệt’ nên nho được thay bằng ô mai

Trong phút chốc, rượu màu đỏ nhạt đã được rót vào ly có chân cao.

Người đàn ông tỉnh dậy, nhẹ nhàng chỉnh lại tây trang, gật đầu với nữ tiếp viên đang quỳ gối xuống đất.

Sau đó hưởng dụng bữa tiệc Pizza trước mặt mình.

“Lăng Phong, buổi biểu diễn tiếp theo là ở Thượng Hải, em phải chuẩn bị cho thật tốt mới được.”

Y hoàn toàn làm như không nghe thấy, cầm một miếng Pizza đưa lên đôi môi hoàn mỹ của mình.

“Thật không hiểu nổi nữa, cái khuôn mặt chết người này, sao lại được đón chào như vậy nữa, nhưng mà em cũng không thiết này cái vẻ mặt như vậy trước người đại diện kiêm bạn tốt của mình có được không?”

Hắn cầm ly rượu được chế biến theo khẩu vị biến thái của mình, nhẹ nhàng lắc lắc, sau đó đưa lên môi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 340: Thế Giới Mới, Khó Mà Hòa Nhập Được

Edit: KT

Sở Cường chờ Thái Thái dừng lại trước một khu biệt thự.

So sánh với cái túp lều nhà nàng, căn nhà tạm thời này của Sở Cường cho nàng cảm giác như đã trở về hoàng cung vậy, ba tầng phòng ốc độc lập, phía dưới sân là hồ nước nuôi ca được lát gạch men trắng. Trong sân trồng rất nhiều hoa cỏ, mặc dù thoạt nhìn rất không tự nhiên, Thái Thái cũng cảm thấy phòng ốc ở đây cũng cực kỳ khó chịu. Nhưng mà, ít nhất là rộng hơn nhà cũ, Sở Cường dắt tay Thái Thái đi vào một căn phòng khách rộng rãi.

“Đây là đâu vậy?”

“Nghe nói là một băng đảng xã hội đen nào đó, tương đương với giới hán lục lâm ở chỗ chúng ta, cũng có thể nói là võ lâm minh chủ cũng được.” Sở Cuồng lấy từ trong tủ lạnh ra hai lon nước cam, cầm ống hút vào rồi đưa cho Thái Thái: “Uống đi, ngon lắm đấy, trăm chưa bao giờ thấy quả quýt có thể làm thành thứ này cả.” Thái Thái sờ sờ đầu hần: “Không phải quýt, là cam.” Sở Cuồng cười một tiếng, hai người hút ròn rột.

“Căn phòng này nghe nói là ‘võ lâm minh chủ’ ở kinh thành đặc biệt mua cho ta, còn để lại một đám hộ vệ bảo vệ an toàn cho trăm nữa, bọn họ gọi trăm là thiếu gia.”

“Thiếu gia nghĩa là công tử đấy, nàng có từng xem phim truyền hình chưa?” Sở Cuồng cầm lấy điều khiển TV, đi tới trước DV ấn một cái nút, rồi kéo ngăn kéo ra, lấy CD trong đó cho vào, TV bật lên, Thái Thái tập trung tinh thần nhìn, Sở Cuồng đi tới, vươn tay ôm lấy bờ vai của Bánh Bao.

Bộ phim truyền hình tên là ‘Giang Nam kỳ hiệp truyền’, Sở Cuồng cúi đầu nghiên cứu mấy cái nút, nhìn lên màn hình, 1X1, X2... đến X4, ấn pause, hần nhìn Thái Thái, nói: “Nàng nhìn kỹ xem, cái tên công tử Giang Nam đó, có phải là rất giống Nhiếp Lăng Phong hay không?” Thái Thái sững sốt, nàng nhìn nam nhân trong màn hình. Một thân áo trắng bông bành, tay cầm quạt, mà tóc y sao lại như cái bầu đựng nước thế?

Sở Cuồng lắc đầu: “Nàng chắc cũng nhìn ra, tóc y hệt như bầu đựng nước vậy.” Thật là một kiểu tóc khó coi, nhưng kiểu ăn mặc lại có phần giống người Khiết Đan, Sở Cuồng cũng không biết rõ đây là triều đại nào nữa. Thái Thái nói: “Theo ta được biết, lịch sử nơi này từ sau đời Đường, thì không còn giống lịch sử của chúng ta nữa, triều Thanh này trước kia cũng xuất phát từ man di. Nói đến man di, Sở Cuồng liền tròn mắt: “Như vậy xem ra, để giang sơn từ tay người Hán rơi vào tay man di, chắc chắn là bởi vì không có minh quân như trăm rồi.”

Hần và Bánh Bao cũng không phải thảo luận gì về lịch sử, trong đầu hần bây giờ, chỉ có mỗi chuyện là làm sao để trở về được mà thôi. Thời gian trước, quả thực sống một ngày mà như một năm, hôm nay vất vả lắm mới đoàn tụ với Bánh Bao, hần lại tập trung vào thực tế trước mắt, “Trăm thật sự sợ sẽ không tìm được nàng, không ngờ.” Nói đến là lại động tình, hần hôn lên mặt Bánh Bao một cái, mà ánh mắt của Bánh Bao, vẫn còn dán lên người trong TV.

“Chàng nói người này là Nhiếp Lăng Phong? Thì ra là y đi làm con hát thế này.” Thái Thái lãnh đạm nói: “Aiz, đường đường là đại vương của Hung Nô, lại đi làm con hát.”

“Hừ, trăm thấy y làm con hát trông rất vui vẻ nữa cơ đấy.” Hần mang đến một chồng tạp chí dày cộm, cơ hồ mỗi một quyển đều có thể tìm thấy được sự hiện diện của y, quyển trên mặt có viết, “Quý công tử Lăng Phong đoạt được giải thưởng lớn năm 2009 về lượng tiêu thụ đĩa âm nhạc.”, thời gian này có vẻ không khớp lắm, Thái Thái trầm nghĩ, chắc là Nhiếp Lăng Phong trước kia, sau đó mới nhìn thời gian trên DV, cũng không phải năm nay.

“Sở Cuồng, chàng xem, người này cũng không phải Lăng Phong hiện tại, mà là Lăng Phong trước kia.”

“Trăm cũng thấy được, ánh mắt của bọn họ rất khác nhau.” Sở Cuồng trầm ổn nói, sau đó rút một quyển tạp chí gần đây từ trong chồng ra: “Nhưng người này, nàng nhìn kỹ xem, y chắc chắn là Nhiếp Lăng Phong.”

Người này, trên người như toát ra hơi thở lạnh lẽo, hơn nữa lại chừng chạc hơn rất nhiều, nếu như nói bọn họ có cùng một gương mặt, thì gương mặt trước đó chỉ có thể xưng tụng là Quý công tử, mà người say lại có khí chất của một đế vương. Cả người như thay da đổi thịt, như vậy, nếu không phải Nhiếp Lăng Phong thì là ai nữa? Chuông cửa vang lên, Sở Cuồng nói: “Là nữ tỳ đến nấu cơm cho trăm.” Sở Cuồng ngồi yên không chịu dậy, hơi giận dỗi: “Nô tỳ này lần nào cũng để trăm tự mình ra mở cửa cả.”

“Sở Cuồng, người ta là giúp việc theo giờ, chứ không phải nô tỳ.” Thái Thái đứng lên, thấy vẻ mặt khinh thường của Sở Cuồng, bèn đi tới mở cửa.

Đối phương sững sốt, Thái Thái khẽ mỉm cười, người giúp việc đi vào hỏi: “Thiếu gia, vị này là bạn học của thiếu gia ạ?”

“Người cứ đi làm cơm đi, sao chứ thích xen vào việc người khác như vậy?” Sở Cuồng hơi nhàu mày, người giúp việc kia lúng túng, cho là Sở Cuồng là có ý trêu mình, vì vậy nói tiếp: “Vậy tôi là nhiều cơm chút, để buổi tối bạn học thiếu gia ở lại ăn cùng luôn.”

“Người lại xen vào việc của người khác rồi, ta đã từng nói, người chỉ cần làm thức ăn như mọi người, còn lại, tự ta có sắp xếp.”

Mấy tháng nay thiếu gia cứ như uống nhầm thuốc vậy.

Chờ người giúp việc đi nấu cơm, Thái Thái mới nói: “Chàng không hiểu được việc nhập gia tùy tục sao, vừa mới đến đây, cần gì khiến người ta bất mãn?”

Tóc gậy người giúp việc kia lại dựng lên lần nữa, đây là lần đầu tiên thiếu gia dẫn bạn học về nhà, mà cũng khó trách thiếu gia sẽ mang cô bé này về, hai người đều có cùng một phong cách nói chuyện.

Thái Thái nói: “Sở Cuồng, nơi này khác với chỗ chúng ta, ở đây không có hoàng đế và hoàng hậu, bọn họ đã bị dân chúng lật đổ rồi.”

“Hừ, điểm này trăm biết, trăm lại càng muốn mắng chửi người, quân chủ Mãn Thanh kia so với người tiền nhiệm lại càng vô năng, để bạo dân lật đổ triều đình!”

Thái Thái nhẹ nhàng thờ dài, nói: “Ta cũng bị cuộc sống gây sức ép, phải đi làm công cho người ta.”

Sở Cuồng mới đầu nghe không hiểu, sau hiểu ra, đau lòng hôn nhẹ lên trán nàng: “Nàng đi làm nô tỳ cho người ta?!”

“..... là làm công.....”

Sở Cuồng cười nói: “Sao cũng được, tóm lại ở đây có rất nhiều chuyện ngoài dự đoán của trẫm. Nhiếp Lăng Phong giống như là cá gặp nước vậy, thậm chí còn có người đề cử y làm ảnh đế nữa.”

“Ảnh đế chính là con hát kiêm hoàng đế đấy.” Sở Cuồng giải thích: “Hừ, thật ra ngấm lại, còn không bằng đưa con trai được võ lâm trợ vị là trẫm này đâu.”

“Đừng đắc ý.” Thái Thái chọc chọc hắn: “Nghe nói sự tồn tại của võ lâm bang hội ở đây đều là trái pháp luật hết đấy.”

Sở Cuồng xem thường lắc đầu một cái: “Trẫm đã xem một vài bộ phim võ hiệp và giang hồ, trong đó thủ pháp võ công có chút đơn giản, nhưng mà chỉ như vậy cũng đã khiến trẫm nhiệt huyết sôi trào rồi!”

Dường như càng lúc càng xa chủ đề, Sở Cuồng nói: “Trẫm thấy, cần thiết phải tìm thấy Nhiếp Lăng Phong và Quan Bộ Phi. Trẫm muốn trở về.”

“Chúng ta đương nhiên phải trở về, nếu không Tranh Nhi, Lâm Nhi, Hân Nhi phải làm sao bây giờ?!”

“Aiz...” Nói đến chuyện mà mình đề tâm nhất, Sở Cuồng phiền muộn cầm Marlboro trên bàn đốt một điếu, tựa vào ghế salon, mặt mày ủ châu.

Lấy tay đỡ trán: “Trẫm tung hoành nhiều năm, chưa bao giờ gặp phải vấn đề nào nan giải, hôm nay, lại có chuyện khiến trẫm phải bất lực thế này.....”

Vừa ngừng đầu, đã thấy đại thẩm ‘nữ tỳ’ làm thêm giờ đang rất ăm ăm nhìn hai người: “Tôi..... chẳng qua là chỉ muốn hỏi cậu một chút, hôm nay muốn ăn món gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 341: Chú Ý An Toàn

Edit: KT

“Chú cảnh sát à, tôi gọi cậu là chú luôn đã được chưa, con gái tôi đã ba ngày rồi không có về nhà, nếu cậu đồng ý cho người đi tìm con gái giúp tôi, cậu bảo tôi gọi cậu là ba tôi cũng gọi!” Mẹ Chu nắm trong tay bọc tiền chỉ có năm mươi đồng tiền lẻ, kín đáo đưa cho cậu cảnh sát tuổi nhỏ hơn mình không ít, cậu cảnh sát đỏ mặt, đẩy lại, nói: “Chị à, lúc nãy chị đã nói, con gái chị là dọn đồ bỏ nhà đi, con gái chị bây giờ đang ở thời kỳ mãn kinh.....” Ý thức được mình nói sai, cậu vội cảnh chính, cười cười: “Là thời kỳ phản nghịch, đối với những đứa trẻ phản nghịch, cảnh sát chúng tôi còn có cách nào đây chứ?”

Mẹ Chu sắc mặt đại biến, thâm nghĩ mềm mỏng không chịu, mà muốn ép mình mạnh bạo chứ gì, bèn cất cái bọc đồ lại, nổi giận: “Tổ quốc nuôi dưỡng cảnh sát mấy người không phải là để giúp dân chúng chúng tôi giải quyết khó khăn sao, chuyện chúng tôi không xử lý được, mới tìm các người, nếu tôi có thể tìm cái con bé chết tiệt kia về, thì cần gì phải mặt dày tới đồn cảnh sát làm gì chứ?! Các người đây là khinh thường phụ nữ, khinh thường người làm công mà, tôi vất vả khô cực ở siêu thị.....”

Đại khái trong nửa giờ, mẹ Chu đem lịch sử cuộc sống bi thảm của mình giới thiệu từ đầu tới cuối xong, cảnh sát trong đồn mới bắt đầu dẽ, giọng lên: “Đầu hàng, đầu hàng, không bằng như vậy, đợi thêm mấy ngày nữa, nếu hai ngày nữa con chị chưa về, chúng tôi sẽ cho người đi tìm, có được không, con chị có điện thoại chứ?”

Mẹ Chu lập tức ghi số điện thoại của mình và con gái vào sổ ghi chép, sau đó mới lấy hình Thái Thái ra: “Cậu xem, đứa bé đeo mắt kính này đúng là con gái tôi, con gái tôi tròn trịa mập mạp, bốn bề như một, mặt trông ngây thơ khờ dại, nhưng rất biết để tâm.”

“Trẻ con bây giờ cứ động một chút mà bỏ nhà ra đi, rồi lại đi tìm cảnh sát, chúng tôi cũng đâu phải người trông trẻ chứ.”

Mẹ Chu vừa đi ra tới cửa, chợt quay đầu lại nói: “Ngộ nhớ con bé gặp chuyện không may thì sao?! Không phải là xảy ra chuyện rồi cho nên tôi mới đến tìm cảnh sát hay sao?!”

Tiểu Quát Từ đi theo mẹ thấy mẹ và chú cảnh sát đều tức giận, vội vàng lôi kéo mẹ Chu đi ra ngoài, trên đường về nhìn thấy mẹ vừa lau nước mắt vừa mắng chị mình.

Tiểu Quát Từ thật sự sợ cái anh xã hội đen kia, chứ nếu không sợ, cậu đã bật thốt lên, ‘Mẹ, thật ra là chị con đang yêu sớm, nên bỏ trốn đi với một cái anh gi đó rất đẹp trai rồi.’

“Mẹ, chị nhất định sẽ tự chăm sóc tốt mình mà.” Tiểu Quát Từ nắm lấy tay áo bà, mẹ Chu thấy tiểu Quát Từ ngoan ngoãn đến khác thường, đột nhiên nghĩ ra, có thể nào cái thằng nhóc này cùng phe với xú nha đầu Thái Thái kia không? Bà néo lỗ tai cậu bé: “Quát Từ, hôm nay con phải nói rõ cho mẹ!”

*****Thái Thái bánh bao thịt*****

Chiếc giường trong căn phòng này không biết thoải mái hơn chiếc giường nhỏ kia bao nhiêu lần nữa, khiến Thái Thái lại hoài niệm về chiếc giường Pháp khi xưa.

Hơn nữa, trên giường còn có gối lông ngỗng, nệm đánh một giấc no nê xong, sau khi tỉnh lại thì thấy Sở Cuồng đang mặc một chiếc quần lót đứng trước gương nhìn. Thái Thái bò dậy đeo kính lên, thấy hân côi quần cộc ra ném đi.

“Sở Cuồng, chàng làm gì vậy?”

Sở Cuồng đáp: “Trẫm cảm thấy chiếc quần này về đầy mấy con thỏ con vịt kỳ quái.” Hân có thói quen mặt đồ bẩn xong lại ném đi, sáng nay thức dậy lại phát hiện không còn đồ để mặc nữa. Sở Cuồng rồi rầm nhìn dáng người của chàng trai mười tám tuổi, với trái tim một đế vương đã hơn ba mươi tuổi quả thật không thể nào chịu được điều này, theo suy nghĩ của hân, mười tám tuổi tương đương với không có bất kỳ sức hút nào cả. Sở Cuồng nghiêng đầu, thấy Bánh Bao đáng vẻ mềm mại, nhưng cặp kính đeo trên mắt kia thật sự cản trở tầm nhìn vô cùng, lập tức nhào tới, khiến Bánh Bao sợ đến mức lùi vào lại trong chăn.

Hân nhẹ nhàng gỡ mắt kính của nàng ra, hạ một nụ hôn xuống mi mắt nàng: “Nàng đeo mắt kính này xấu quá, bằng không để trẫm dẫn nàng đi quẹt thẻ đi.”

“Quẹt thẻ?”

Sở Cuồng vươn tay lên bàn, cầm lấy một chiếc ví tiền, mở ra, lôi từ trong đó ra mấy tấm thẻ bạch kim.

“Nếu trẫm muốn mua cái gì, đều cầm một vài tấm thẻ này đi ra ngoài, mặt mã là 123000. Quả thực là lấy không hết dùng không cạn! Trẫm muốn lấy cái gì, liền đem tấm thẻ này đưa cho một nữ nhân. Trẫm vẫn không thể hiểu được, vì sao một tấm thẻ nhỏ nhỏ như vậy, lại có thể dùng tốt hơn cả ngân phiếu?”

Sở Cuồng kéo Thái Thái từ trên giường xuống, hai người uyên ương nghịch nước trong bồn tắm khổng lồ của căn nhà một hồi lâu, xong mới mặc đồ ngủ, đi xuống cầu thang, không nghĩ đến trên bàn đã bày xong bữa sáng, Sở Cuồng biết, là nữ tỳ kia đã đến, trong phòng có tiếng rửa bát, Sở Cuồng đi tới, kết quả không thấy bà cô làm thêm giờ đó nữa, mà là ‘hộ vệ’ A Đức của mình. Dáng dấp của A Đức lại hết như tiểu Đức từ vậy.

Sở Cuồng nhin không được gọi hân một tiếng Tiểu Đức Từ.

“Thiếu gia.”

“A Đức, tại sao lại là ngươi, nữ tỳ kia đâu rồi?”

A Đức vuốt vuốt mái tóc, hân đã quen với cách nói chuyện như người cổ đại của thiếu gia rồi: “Thiếu gia, người giúp việc đó đã bị tời sa thải rồi, lão gia bảo A Đức phải phục vụ thiếu gia cho thật tốt. Còn nữa thiếu gia, năm nay cậu cũng đã mười tám tuổi rồi, là người trưởng thành, nhưng cái cô bé kia nhìn thế nào cũng chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi, cô bé ấy còn chưa thành niên nữa, chuyện hai người sống chung nếu bị người khác biết thì không hay lắm, tóm lại, thiếu gia, cậu tán gái thì không sao, chỉ cần đừng để gặp chuyện không hay là được.”

A Đức liếc mắt nhìn em gái bốn mắt châu tròn ngọc sáng, nuốt nước miếng, thầm nghĩ không biết là khẩu vị thiếu gia thay đổi từ hồi nào nữa, từ nhỏ đến giờ chỉ toàn thích người đẹp, nhưng nửa năm trở lại đây không dẫn gái cũng không bắt cả hai tay, trở nên kỳ kỳ quái quái, ngay cả gout bạn gái cũng đổi. Nhưng mà A Đức rất kinh nghiệm đi tới bàn, đem mấy thứ mua từ siêu thị về bỏ vào tủ lạnh, sau đó lấy ra một hộp Durex lớn. Trên bao bì vẽ một người đàn ông chỉ mặc mỗi quần lót.

Lúc này Thái Thái đã trở về phòng, A Đức liếc mắt một cái, nói: “Thiếu gia, cậu tán gái không sao, nếu cô gái còn là chưa thành niên thì cũng không sao, nhưng cậu phải chú ý an toàn, nếu bây giờ mà tạo ra một đứa trẻ con gọi lão gia bằng ông, A Đức đoán có khi sẽ bị lão gia vứt xuống biển làm mồi cho cá mập luôn đấy.” Nói xong chỉ vào cái hộp nhếch miệng cười: “Bọn anh em còn đặc biệt giúp thiếu gia chuẩn bị đồ phòng hộ đây, Durex, cho đàn ông cảm giác không gì sánh kịp, không gây khó chịu, lại tuyệt đối an toàn nữa.”

Sở Cuồng bị hân nói một hồi mà choáng cả đầu, bèn bước đến nhìn, Durex?

Mở hộp ra, lấy một vài bao, rút ra thì thấy một cái vòng tròn nhỏ trong trong.

Hân bỏ lại lên bàn: “Biết rồi, ngươi có thể lui xuống.”

“YES! Thiếu gia!” A Đức chào, cúi đầu khom lưng rồi đi.

Lúc này Thái Thái mới lộ diện, tới chiếc bàn, thấy hộp Durex thì hỏi: “Đây là cái gì?”

Sở Cuồng bước tới gần, nhìn Thái Thái, Thái xé một bao, kéo ra, vật thể kia trở nên dài ra.

Chương 342: Không Có Size Đó Đâu

Edit&Beta: Tịch Vụ Khán Hoa.

“Ta biết rồi, có phải là bong bóng không?” Nàng dùng hai ngón tay vẽ vẽ, tỏ ra rất không có chuyện gì to tát vút lại trên bàn. Lúc này chiếc áo khoác trên người nàng rất luộm thuộm, giá cũng rất rẻ, chiếc mũ cũ kỹ bị bung chỉ, Sở Cuồng cau mày, thầm nghĩ cho đến giờ Bánh Bao luôn luôn chỉnh tề tề lại mặc bộ đồ như vậy, dùng tay nắm cái mũ kéo nàng đến cạnh mình, tay vòng quanh hông, nói: “Đi, chúng ta đi quẹt thẻ đi.”

Hắn bản trầm khinh thường mấy thứ đồ chơi trẻ con kia, thuận tay đem ném của hộp Durex vào trong thùng rác.

Lên lầu thay một chiếc áo khoác thể thao, lấy tiền bỏ vào ví, Thái Thái mở tủ đồ của hắn ra, phát giác toàn bộ đều là quần áo thể thao, Sở Cuồng để tóc ngắn nhìn khá là không thuận mắt, Thái Thái vươn tay nắm lấy tóc trên đỉnh đầu hắn kéo một cái, Sở Cuồng cũng rất hiểu ý là nói: “Thân thể da tóc đều là của cha mẹ cho, người ở thời đại này lại hoàn toàn không thương tiếc chỉ tóc tai của mình cả.” Ánh mắt hắn hiện lên sự chán ghét: “Tóc thì đủ màu sắc cả, vẫn bị mấy tờ báo bát quái bình chọn là đẹp nhất.” Hắn chắc chắn hai tiếng, lắc đầu cảm thán.

Bên trong thân thể là một linh hồn nam nhân chín chắn, nhưng bề ngoài thì vẫn chỉ là một thiếu niên tuyệt mỹ đang tuổi dậy thì, thanh xuân phơi phới. Mỗi lần soi gương, hắn đều cảm thán tại sao mình lại gầy yếu đến thế, loại dáng vẻ này, thật sự rất tổn thương lòng tự ái của một hoàng đế. Sở Cuồng không ngắm mình nữa, lấy ve kem chống nắng trên bàn đồ vào lòng bàn tay, xoa xoa lên mặt. Hắn không quá thích ứng với gió nắng ở thể giới này, hết như khí hậu ở biên cảnh Hung Nô vậy. Hơn nữa nắng ở đây rất gắt, khiến cả người hắn cũng không được thoải mái.

Chờ hắn đắp nặn xong, Thái Thái nhìn mình và hắn ở trong gương, mới cảm thấy dáng vẻ của cả hai quả thực là chẳng hợp nhau chút nào.

Mình ở thể giới này sao trông luộm thuộm như thế?

Sở Cuồng dẫn Thái Thái đi dạo trong trung tâm thương mại, không khỏi đưa tới rất nhiều ánh mắt của mọi người, khiến Thái Thái cảm thấy nhắc chân cũng trở nên rất khó khăn.

Dường như tất cả mọi người đều nhìn nàng.

Chắc chắn, nam sinh đẹp trai đến khiến người người phần nộ như vậy, lại nắm tay một em gái nữ sinh bốn mắt.

Nhìn đồng phục thì cả hai đều đang học cao trung cả.

Sở Cuồng lấy tiền lẻ từ trong ví ra, tới trước một quầy hàng, mua cho Thái Thái một que kem.

Đi bán kem dạo quanh trên mặt Sở Cuồng.

Sở Cuồng rất thần bí đề cử: “Nương tử, loại kem vị bạc hà này ăn ngon lắm, ăn xong lát nữa vị phu dẫn nương tử đi ăn bò bít tết, vị phu đã ăn rồi, rất ngon.”

Một người vỗ lên bờ vai hắn một cái, quay đầu lại thì thấy đó là một nữ sinh rất ngọt ngào đáng yêu, trong tay cô bé cầm di động, nũng nịu hỏi: “Xin chào, em thấy anh rất đẹp trai, có thể cho em xin số điện thoại được không?” Cô bé đứng hai chân hình chữ bát (八), miệng nở nụ cười đáng yêu.

Sở Cuồng cau mày, đánh giá cô bé này từ trên xuống dưới. Sau đó không chút khách khí lạnh lùng nói: “Ta không có di động.”

“Không có điện thoại di động á?”

Sau đó hắn tỏ vẻ dường như mình đang rất bận, quay đầu lại tiếp tục giới thiệu này nọ với Thái Thái.

“Sao lại lạnh lùng vậy chứ, người ta cảm thấy anh rất đẹp trai nha.”

Sở Cuồng cau mày, lạnh lùng cười một tiếng, “Chẳng lẽ người không thấy, chúng ta đang đi dạo phố sao?”

Hắn phẩy tay như phẩy ruồi đuổi cô bé, cô bé đỏ mặt đỏ mũi quay người dùng dưng bỏ đi.

Chờ hắn giải quyết xong cô bé nọ, lại phát hiện dường như Bánh Bao hoàn toàn không để ý tới chuyện này, tự mình đi vào một cửa hàng chuyên bán quần áo để xem hàng. Trong lòng Sở Cuồng cảm thán, Bánh Bao lại thích ứng cái thế giới này hơn so với hắn sao? Trông nàng có vẻ rất là nhập gia tùy tục. Bánh Bao nhìn nhìn hàng trong quầy, cô gái trông quầy lại dùng khước mắt liếc nàng vài cái, căn bản là lười tới nơi để giới thiệu, Bánh Bao lại không phát hiện gì khác lạ, tiện tay lật vài bộ đồ, xem thử có bộ nào hợp với size của mình hay không.

“Tiểu thư, ở đây không có size của cô đâu.” Cô bán hàng cảm thấy nàng lật tới lật lui liên tục thật không thoải mái.

Thái Thái sững sốt, lại thấy cô kia không chú ý nàng nữa, ngược lại đơn đả đón mời Sở Cuồng vừa mới bước vào. Mới đầu chẳng qua là cô thấy y phục trên người Sở Cuồng đều là hàng hiệu, nên mới định giữ chân khách hàng lớn này, nhưng sau khi thấy mặt hắn, trái tim liền nhảy lên bang bang, chân lùi về sau mấy bước, xôn xao với mấy đồng nghiệp bên cạnh: “Cậu nhìn kia, anh ấy đẹp trai quá, quá là đẹp luôn!!”

“Đứng đứng, đẹp trai đến nỗi tớ không dám nhìn thẳng vào mặt anh ấy luôn!”

“Vóc người thật chuẩn! Chiều cao này mà đi làm mẫu nam, thì đẹp đến ngây người rồi.”

Bọn họ nhỏ giọng bàn tán, còn hắn, mới rồi còn thong thả nhìn quanh, chợt lại đối với không khí hỏi: “Sao rồi, có thích bộ nào không?”

Các cô gái đứng quây sừng sốt, không biết là hắn đang nói chuyện với người nào, lại không nghĩ đến, cái cô nhóc tầm thường mập mập đứng trong góc lại thuận miệng đáp một câu: “Nhỏ quá không hợp.”

Quả thật là ngỗ lôi oanh đình!!!

Dĩ nhiên hắn lại nói chuyện với con bé kia!!!

Anh chàng đẹp trai như vậy, cực phẩm như vậy, giọng nói cũng quyến rũ như vậy lại nói chuyện với một con bé xấu xí ú ừ!

Sở Cuồng chọn một đôi giày đế xuồng mềm, đây là đôi giày duy nhất mà hắn thấy thuận mắt, đi tới chỗ Bánh Bao đang ngồi để đổi giày, cởi giày của nàng ra, sau đó rất dịu dàng nói: “Đôi đó hư rồi, thay bằng đôi này đi.” Nói xong, liền mở khóa kéo giày ra, nhét chân Bánh Bao vào, “Thấy chưa, ta vừa liếc một cái thì đã biết rằng nàng mang nó rất hợp mà.” Trên thực tế là có hơi rộng, vì Sở Cuồng căn bản không nhìn số giày, nàng cảm thấy đôi giày cũ lên, thấy trên đế có khắc số 36. Còn đôi Sở Cuồng chọn lại là 38, nhỏ hơn nhiều, nàng cởi giày ra, hỏi: “Tôi có thể lấy cỡ 36 được không?”

“Xin tiểu thư chờ một lát.” Rất nhanh cô gái đứng quây đã mang giày ra, một màn trai đẹp đổi giày giúp gái xấu này quả thật rất đã kích mọi người.

Đối với sự hoài nghi ngoài dự đoán như vậy, cô gái kia tự mình ngồi xổm xuống đổi giày giúp Thái Thái, cười nói: “Tiểu thư, anh trai cô thật là tốt với cô nha.”

Thái Thái chỉ cười nhạt.

Không ngờ Sở Cuồng lại dùng tay vuốt tóc nàng bảo: “Đây là nương tử của ta.”

“..... Nương tử?!!” Mặt đất vốn đang bằng phẳng lại dậy thêm một tiếng sấm!! Nương tử?!!

Thái Thái tròn mắt nhìn Sở Cuồng, Sở Cuồng cười một tiếng, ngồi xuống cạnh nàng rồi hôn lên mặt nàng một cái.

Sở Cuồng đi quẹt thề, cô gái kia đem giày cũ bọc lại, đôi giày này trông có vẻ đơn giản, lại có chút gì đó rất là cũ kỹ.

“Tiểu thư, cô cứ yên tâm mang đôi giày Hermes này đi, ba vạn tám một đôi, giá cả luôn đồng hàng với chất lượng.”

“Tiểu thư, đôi giày cũ này làm sao bây giờ?”

“Ném đi.” Sở Cuồng trở lại, lấy thẻ bỏ vào ví, thuận tiện nhìn từ trên cao xuống nhân nhạ hỏi: “Nói cho ta biết, ở đây có đồ cỡ nàng ấy không?”

Cô gái kia lắc đầu, cười nói: “Điểm này tôi cũng không rõ lắm.”

Thái Thái đứng dậy, thấy một tấm áp phích dán trong cửa hàng, nữ nhân trong tấm hình đó cao cao gầy gầy, còn người nam nhân, khí chất lại không bằng được Sở Cuồng.

Người của thế giới này lại không biết làm quần áo cho mình rồi, Thái Thái lại bắt đầu hoài niệm Như Tâm Như Ý Như Nguyệt, trước kia có bọn họ chăm lo cho nàng rất chu đáo, có Thượng cung cực cung cấp quần áo cho nàng, mà y phục của nàng, đều phù hợp với bốn mùa. Còn ở đây, kiếm một bộ y phục cũng thật khó.

Vừa ngẩng đầu, nàng định than thở, bất chợt lại sững sốt, chỉ về phía trước nói: “Cuồng..... Chàng xem, đó là Nhiếp Lăng Phong!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 343: Hai Vợ Chồng Nhỏ

Đối diện với cửa hàng có một tấm áp phích quảng cáo tên POP rất lớn có hình của Nhiếp Lăng Phong. Nhiếp Lăng Phong cúi đầu ngò, ánh mắt rũ xuống, tầm chú ý tập trung lên cổ tay. Bánh Bao ngẩng đầu lên, thấy đó là bên ngoài cửa hàng bán đồng hồ. Sở Cuồng nhìn sang, xì mũi coi thường, hần lạnh lùng nói: “Y thật sự xem mình là người ở đây sao?” Trên đó có in một dòng chữ nhỏ, Người đại diện Rolex khu vực châu Á. Thấy hai người nhìn chằm chằm tấm biển có chữ POP nọ, cô gái bán hàng cười cười đi ra ngoài, chuyên nghiệp giới thiệu: “Năm nay Lăng Phong là người đại diện của Rolex khu vực châu Á, chất lượng đồng hồ của chúng tôi không có chỗ nào để chê cả, hai bạn có muốn vào nhìn thử một lát không?”

Nhiếp Lăng Phong có gì hoàn hảo chứ, trong cảm nhận của Sở Cuồng, Nhiếp Lăng Phong tòi tệ hết chỗ nói, hần mím môi, hơi tức giận. Hiền nhân cô gái trông cửa hàng kia không có phát hiện, trong lúc vô tình lại tiết lộ một tin: “Hơn nữa Rolex tài trợ cho buổi biểu diễn Mùa đông của Lăng Phong, cho nên bây giờ nếu mua đồ, các bạn có thể được tặng vé tham gia buổi biểu diễn ấy.” Đột nhiên Sở Cuồng nhướn mày, nhìn Bánh Bao một cái, Thái Thái đưa tay rút ví tiền từ trong túi tiền hần ra: “Mua một chiếc đồng hồ thì có được mấy tấm vé?”

“Nếu các bạn mua một đôi, thì sẽ được tặng một cặp vé tình nhân.” Cô gái dẫn hai người vào.

Thái Thái tiện tay chỉ, nói: “Cái này được không.”

“Đây là bộ làm từ bạch kim, giá tám ngàn trăm trăm.”

Đi ra khỏi cửa hàng, Sở Cuồng lấy chiếc đồng hồ từ hộp ra, định ném chiếc hộp vào thùng rác, Thái Thái ngạc nhiên, vội giật lại: “Đừng ném, cái hộp này đẹp mà.”

“Giữ cái hộp lại làm gì, chẳng lẽ nàng muốn trầm giữ lại món đồ có hình tên Nhiếp Lăng Phong làm người phát ngôn này hay sao?!” Sở Cuồng nhướn mày, Thái Thái liền đem cái bao ngoài bỏ vào thùng rác, còn để dành lại cái hộp nhỏ, nói: “Cái hộp này thú vị hơn ở chỗ chúng ta, cầm vào xù xù.” Cát kỹ chiếc hộp, nàng móc hai tấm vé ra, “Chúng ta đi Thượng Hải đi.” Sở Cuồng gật đầu, mặc dù nói hần cũng không quan tâm đến việc Nhiếp Lăng Phong ra sao, nhưng mà lúc đó là bốn người cùng nhau đến thế giới này, như vậy nếu muốn biết là chuyện gì đã xảy ra, vẫn là nên tìm người đến để hỏi cho rõ ràng một chút.

Sau khi về nhà, Sở Cuồng lập tức gọi cho A Đức: “A Đức, ta định đi Thượng Hải.”

“Thượng Hải? Thiếu gia, đang yên lành, sao lại đi Thượng Hải?”

“Làm càn, chẳng lẽ ta muốn đi đâu, còn phải được sự đồng ý của người sao?”

“Thiếu gia, vậy cậu muốn ngồi máy bay hay là lái xe ạ?”

“Máy bay.” Lần đầu tiên Sở Cuồng ngồi phi cơ mà khi từ Hồng Kông đến thủ đô, nhìn từ bên ngoài thứ này to như con chim sắt, vậy mà trong chớp mắt đã có thể bay được lộ trình dài đến nghìn dặm, cho nên Sở Cuồng rất thích loại phương tiện giao thông này.

“OK, chiều nay tôi sẽ tìm cậu để lấy thẻ chứng minh. . . thiếu gia, cậu chỉ cần chuẩn bị cho một người thôi phải không ạ?”

“Dĩ nhiên là hai người.” Sở Cuồng trầm nghĩ, tên nô tài này phản ứng thật chậm, nếu đổi lại là Tiểu Đức Tử, sẽ không cần phải hỏi cái vấn đề ngu xuẩn này.

“Vậy, cô gái kia có cầm chứng minh của mình không?”

“.....” Sở Cuồng cầm điện thoại, hỏi: “Nương tử, nàng có cầm chứng minh theo không?”

Thái Thái lắc đầu đáp: “Không có.”

“Nàng nói không có.” Sở Cuồng nhàn nhạt nói.

“Thiếu gia, cậu xác định cô ấy có ID không?”

Sở Cuồng nhìn Thái Thái, Thái lắc đầu, nàng chưa từng biết là nàng có ID.

A Đức cũng thật nhanh trí, MM lớp mười, nhiều lắm cũng chỉ mới mười lăm tuổi thôi, không chừng là chưa có, liền cười ha hả nhắc nhở: “Thiếu gia, nếu như MM không có ID, có thể cầm thẻ học sinh đi làm thủ tục cũng được, nếu như MM không có thẻ học sinh, thì cần phải làm một cái xác nhận. Thiếu gia, cậu dẫn theo một cô em ngây thơ như vậy, hoàn toàn có tư cách đến những ** rất sành điệu và thành thực **, nếu như thiếu gia không muốn đi ra ngoài, chỗ tôi còn giữ mấy số điện thoại, tôi sẽ giúp cậu gọi một cú, thiếu gia có thể có thể có một chuyến du lịch hai người tuyệt vời ở Thượng Hải.”

“Nói nhảm quá.” Sở Cuồng cau mày, thâm trầm nói: “Người cứ gọi điện cho trầm đi.”

“Dạ, trầm!” A Đức cười ha hả trả lời.

Cúp điện thoại, Sở Cuồng hỏi: “Nàng có thẻ học sinh không?”

Thẻ học sinh đã để ở nhà, không còn cách nào khác, bọn họ cảm thấy vẫn phải trở về nhà một chuyến. Cho nên buổi chiều, Thái Thái được Sở Cuồng

chở về, dọc đường đi, có rất nhiều bà lão nhìn theo, chỉ chỉ chỗ chỗ. Hai người đi vào tiểu khu, Sở Cường khóa xe, theo Thái Thái đi vào một tiểu khu đơn sơ cũ kỹ. Sau khi lên lầu, Thái Thái lấy chìa khóa mở cửa ra.

Trong nhà không có ai cả, lúc này Tiểu Quất Từ đang đi học, mẹ Chu thì đi làm. Sau khi vào phòng, Thái Thái bắt đầu lật tung lên, chỉ là, thẻ học sinh ở nơi nào rồi?

“Sở Cường, không tìm được thẻ học sinh.”

“Hử?” Lúc này Sở Cường mới bắt đầu giúp Thái Thái tìm.

Chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng đóng cửa ‘cạch’, sau đó một người dùng sức đẩy cửa phòng ra, tóm lấy chiếc ghế, dùng sức đập về phía Sở Cường. Sở Cường nhanh tay né qua, nắm lấy cánh tay của một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi: “Lớn mật?!”

“Lớn mật?! Mày cái thằng côn đồ này! Cái thằng côn đồ này!” Bà bắt đầu dùng tay còn lại đánh mạnh vào đầu Sở Cường.

Vừa đánh một cái mới phát hiện, mẹ nó cái thằng nhai này thật đủ đẹp trai.

Đánh không tới, bà liền khóc lên, quay qua đánh Thái Thái, “Cái con bé đáng chết, vô tình vô nghĩa, không có lương tâm này, tôi tàn tảo nuôi chị lớn ngàn này!! Không chịu đi học cho tốt, lại làm gì thế!” Bà đánh đến nổi Thái Thái phải núp ở trên giường, Sở Cường lập tức ngăn lại, tóm lấy hai tay bà, tương đối khách khí nói: “Phu nhân, bà làm cái gì vậy?”

Đáy mắt bà lóe lên tia sáng thông minh, ép nước mắt lại hỏi: “Tiểu tử thúì, cậu có làm gì con gái tôi không đấy?!”

Bà vốn đang trong ca ở siêu thị, lại có hàng xóm gọi điện đến, bảo là Thái Thái đã về nhà, cho nên chạy vội về thì bắt gặp hai người này.

Mẹ Chu dùng ghế chặn cửa lại, ngồi xuống, nói với Sở Cường và Thái Thái: “Hai đứa ngồi xuống. Hôm nay phải nói rõ mọi việc cho lão nương!”

Sở Cường ngồi xuống, nhẹ nhàng nhìn bà một cái, bà ngạc nhiên, đây chính là ánh mắt mà một cậu trai mới lớn nên có sao? Nhìn có vẻ thấu đáo, thông minh và nghiêm túc, ngược lại khiến bà có chút mất tự nhiên, bà điều chỉnh tâm tình, nói: “Hai cô cậu, đến tột cùng là nghiêm túc, hay chỉ là đùa chơi?”

“Sở Cường đáp: “Dĩ nhiên là nghiêm túc.”

Mẹ Chu gạt đầu một cái: “Vậy cậu nói đi, tương lai có thể kết hôn với con gái tôi không?”

“Kết hôn? Ý bà là thành thân?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 344: Vị Khách Ngoài Ý Muốn

Edit&Beta: Khuynh Thành

“Kết hôn? Ý bà là thành thân?”

Thái Thái nói: “Mẹ, hấn là nghiêm túc.” Nàng đẩy Sở Cường, Sở Cường về mặt lãnh ngạo, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Tiểu tử, nhà cậu có bao nhiêu tiền?” Mẹ Chu hỏi một vấn đề siêu cấp thực tế.

Sở Cường lắc đầu: “Ta không biết.”

Mẹ Chu hỏi Thái Thái, “Còn con, con có biết không, nếu nó là một quý nghèo, mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho con đi theo nó, con hãy ngoan ngoãn trở về học lên đại học cho mẹ, tương lai tìm một đứa có phòng có xe mà gả, mẹ cũng chỉ mong có thế!”

“Phòng, xe?” Trong mắt Sở Cường lóe lên tia sáng khó hiểu, Thái Thái cũng rất không hiểu. Đột nhiên mẹ nàng cúi đầu, nhìn thấy đôi giày nàng mang dưới chân, “Hermes?”

“Giày này là hàng giả mua ở chợ đồ cũ phải không? Bao nhiêu tiền?” Loại giày mua ở chợ đồ cũ, có lẽ cũng không bền lắm.

Thái Thái lắc đầu một cái: “Ba vạn tám, mua ở trung tâm thương mại.”

Sở Cuồng còn cường điệu: “Quẹt thẻ.”

Thẻ? Mẹ Chu liếc đôi mắt sâu xa hỏi, ba vạn tám mua một đôi Hermes? Mặc dù tiểu tử này rất đẹp trai, rất khí chất, nhưng chỉ bằng vào vẻ thù mị của con gái, sao cậu ta lại đối tốt với nó đến vậy cơ chứ?

“Cậu có thẻ sao, thẻ gì?” Sở Cuồng móc ví da ra, hẳn đã nhận ra, người phụ nữ này, là một người phụ nữ rất tham tiền.

Sở Cuồng ném ví qua cho bà, bà vừa mở ra liền nhìn thấy, đều là thẻ vàng của ngân hàng Hồng Kông.

*****Thải Thải bánh bao thịt*****

Kết quả thương nghị cuối cùng, mẹ Chu đồng ý tương lai sẽ để con gái mình ‘bạn học Chu Thải Thải gả cho bạn học Sở Cuồng làm vợ’, điều kiện là song phương nhất định phải ký một lá đơn đính hôn, cha mẹ hai bên phải gặp nhau một lần, lá đơn đính hôn này phải được cơ quan công chứng chứng nhận, từ nọ về sau, tất cả mọi chi tiêu của bạn học Chu Thải Thải bao gồm tiền tiêu và phí đồng phục đều do bạn học Sở Cuồng phụ trách.

Sở Cuồng nói lời đồng ý, sau đó nhìn bà mẹ vợ của mình ở thế giới này cười cười hỏi một câu tương đối tò mò: “Cậu coi trọng Thải Thải nhà tôi ở chỗ nào chứ?”

Không nghĩ đến lại dễ dàng như vậy, thậm chí mẹ Chu còn đồng ý ra phở làm chứng minh giúp Thải Thải, lúc xuống lầu, mẹ Chu khách khí giới thiệu ‘đây là con rể tương lai nhà tôi’.

Sở Cuồng và Thải Thải nhìn lẫn nhau, tỏ ra im lặng đối với chuyện này, đang định đi thì mẹ Chu kéo tay Thải Thải lại: “Con ở đây, ngày mai phải đi học cho mẹ.”

Sở Cuồng có chút lo lắng, ở lại, có khi nào bị đánh không? Người phụ nữ này rất dữ, sức lực cũng lớn đến kinh người.

Sở Cuồng nói: “Ta phải dẫn nàng ấy theo, có câu gà gà theo gà còn gà chó thì theo chó mà.” Cũng không biết nói có đúng hay không nữa. Mẹ Chu cười cười: “Mấy cô cậu chẳng qua cũng chỉ là mới đính ước, muốn kết hôn ít nhất phải chờ năm năm nữa, chứng minh tôi sẽ làm, trước con bé cứ ở đây đã.” Mẹ Chu nói đơn giản mấy câu xong liền kéo Thải Thải vào.

“Nha đầu, mẹ hỏi con, con dùng cách gì để lừa thằng nhóc đó hay vậy?”

“Lừa người nào cơ?” Thải Thải đánh răng xong định lên giường ngủ, thấy mẹ Chu bụng lỵ trà, đang ngồi ở trên mép giường của nàng: “Nếu không phải là lừa, thì chẳng lẽ là bị hai vừa mất với đôi mắt như hạt đậu xanh của con í hả?” Bà nói xong lời này liền cảm thấy chột dạ, lấy mắt kính của Thải Thải xuống, cẩn thận ngó mắt con gái mình: “Thật ra thì gương mặt con cũng có nét xinh đẹp, không bằng như vậy đi, mẹ bỏ tiền, dẫn con đi phẫu thuật mắt, sau đó làm cho cho một tấm thẻ, cho con đi tập thẻ dục, có được không?”

“?” Thải Thải nhăn mặt lại, thầm nghĩ người phụ nữ này thật là kỳ quái.

“Mẹ định làm gì vậy chứ?”

“Cái này gọi là đầu tư lâu dài, con có biết sự nghiệp quan trọng nhất của phụ nữ là gì không? Chính là tìm được một người đàn ông tốt!” Thải Thải cười ha ha, lật người nằm lên giường, Tiểu Quất Tử trằm chằm nằm nghe lên bọn họ nói chuyện.

Giữa trưa ngày hôm sau, cầm được chứng minh, Thải Thải liền rời nhà ra đi, cầm theo balo đi đến nhà Sở Cuồng, nàng nhìn thấy một chiếc xe màu đen đứng trong sân. Thải Thải nhấn chuông cửa, không lâu sau, một người đàn ông ra ngoài mở cửa, người đàn ông này nàng chưa từng thấy, cũng chưa gặp qua bao giờ.

“Tiểu thư đã trở lại.”

Thải Thải đi vào nhà, chợt thấy Sở Cuồng mặt quần áo, thoải mái ngồi trên ghế salon, đối diện hẳn, một nam nhân mặc tây trang trắng thơm đang ngồi đưa lưng về phía nàng.

Gã có mái tóc ngắn, từ đầu tóc và dáng vẻ, có lẽ là một người trẻ tuổi.

Nhưng nhìn lại vô cùng quen mắt.

Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn Thải Thải, nói với người kia: “Kìa, nàng ấy trở về rồi.”

Sau đó người nam nhân tây trang trắng thơm kia đứng lên, xoay người đối mặt với Thải Thải.

“Đại ca?!”

“Tiểu muội.” Quan Bộ Phi cao to chẳng chặc, dung mạo dẫn theo chút bản sắc người Tây Vực.

Thải Thải định đi qua, lại bị Sở Cuồng ngăn lại, kéo nàng ngồi xuống salon.

Quan Bộ Phi xoay người nói với người mình: “Các người lui xuống trước đi.”

“Dạ, Diệp tổng.”

Diệp tổng? Thái Thái nhìn gã, quan sát từ trên xuống dưới, vẻ mặt vốn vẫn thường trầm ổn của Quan Bộ Phi vì nàng mà hơi ngượng ngùng, nhưng gã vẫn bình tĩnh cười một tiếng: “Từ biệt nhiều ngày, các người ra sao rồi?”

“Một lời khó nói hết.” Sở Cường cười nhạt đáp: “Diệp Hạ Thái đại vương, xem ra trải qua không tệ lắm?”

Diệp Hạ Thái cười đáp: “Sau khi ta tỉnh lại, có rất nhiều chuyện không tưởng nổi đã xảy ra, chỉ là, những chuyện không tưởng đó vẫn kém so với chuyện đã xảy ra với chúng ta, ta chưa bao giờ buông tha cho việc tìm kiếm các người, nhưng mà nếu như người không tự mình liên lạc cho ta, sợ rằng, chúng ta sẽ không gặp được nhau.”

“Nếu mọi người đều đã rơi vào chuyện này, vậy thì nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, lại một lần nữa bắt đầu, thế nào?”

“Vì sao người lại muốn trở về? Mặc dù thế giới này không thể tưởng tượng nổi, nhưng trăm thấy, người ở đây so với ở Hung Nô, thoải mái hơn nhiều.”

Diệp Hạ Thái nhìn Sở Cường: “Ta chỉ là không bỏ được.”

Sở Cường tự nhiên cũng không bỏ được.

Thái Thái nói: “Hai người có các người có thể nhập gia tùy tục, học lời ăn tiếng nói của người ở đây một chút có được hay không?”

Thái Thái lại nói: “Hơn nữa, hai người các người, kể từ hôm nay có thể tạm thời làm huynh đệ của nhau được hay không?”

Sở Cường cười nói: “Tự nhiên tự nhiên! Cho nên ta mới gọi điện thoại cho hấn, gọi hấn tới đây, chúng ta cùng nhau đi Thượng Hải tìm Nhiếp Lăng Phong.”

Diệp Hạ Thái nhàn nhạt nói: “Ta từng liên lạc cho Nhiếp Lăng Phong,.....”

Hai người vênh tai lên.

Hấn lại rút từ trong túi ra một cái hộp, lấy từ trong đó ra một miếng xì gà.

Đốt lên, vô cùng thân sĩ nói: “Sẽ không thể nào dễ dàng suy đoán ý nghĩ của y được.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 345: Diệp Tổng Giá Lâm

Edit: Ngọc Nga

Bate: KT.

Đã là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, cho nên Sở Cường không có cách tiếp nhận được cái thân thể 18 tuổi của chính mình, thấy nam nhân kia trầm ổn, khí khái nam tính, nhẹ nhàng hút miếng xì gà, liền thấy cả người không thoải mái. Sở Cường cũng ngậm miếng thuốc giống vậy thì lại biến thành đứa trẻ đẹp trai nhưng hư hỏng, hơn nữa ánh mắt của bánh bao luôn vẫn luôn đảo quanh trên người gã, Sở Cường liền đứng lên, tức giận nói: “Trẫm đi tới quầy lấy rượu”. Nói xong hấn đi tới quầy rượu bên kia. Quả nhiên thấy Bánh Bao đi tới ngồi bên cạnh Quan Bộ Phi, Quan Bộ Phi giờ tay xoa đầu nàng, trêu mếu hỏi: “Nàng thế nào, gia đình nọ có được không?”

Nghe giống như là nói, chúng ta đều cùng đầu thai, dường như mọi người đều đầu thai vào những gia đình không tệ lắm, nhà nàng thì thế nào?

Thái Thái đáp: “Coi như là gia đình có gia cảnh bản hàn, người nhà đều rất kỳ quái, nhưng nhìn ra được không phải là người xấu.”

Diệp Hạ Thái kể lại: “Ta khi tỉnh lại, đúng lúc tang lễ đang diễn ra, ngày thứ hai ta liền nhận văn bản thừa kế tài sản. Sau đó thành tổng giám đốc của tập đoàn Diệp thị. Còn có tên là ‘Diệp Ý Âu’. Bọn họ nói hình như là do khóc quá nhiều nên ta bị bất tỉnh, cho nên ta đoán, người ngày hôm đó chết, có lẽ là cha của thân thể này. Sau đó ta liền trở thành Diệp tổng.” Sở Cường rót rượu quay trở lại, để lên bàn, học như trên TV cầm lên người, sau đó để xuống thuận miệng mà hỏi: “Người là dân làm ăn phải không, buôn bán cái gì?”

“A, rất nhiều lĩnh vực, bất động sản rải rác ở trong lẫn ngoài nước, còn mở cả một quầy bar ở Maldives nữa.”

“Maldives là cái gì?”

Diệp Hạ Thái nói: “Chính là một hòn đảo, sau đó xây thêm một khách sạn bình dân ở trên đó nữa.”

Hai người cùng hiểu ý mà gật gật đầu.

“Sở Cuồng, nhà ngươi đầu thai vào đâu, nhìn qua có vẻ cũng không tệ lắm có phải không?”

Sở Cuồng nhẹ nhàng day day huyết thái dương, vẻ mặt lại rất rối rắm: “Hình như là người trong giang hồ, nên có thể xem như là con trai của võ lâm minh chủ.” Thật ra thì hẳn hoài nghi mình là con trai riêng của võ lâm minh chủ, nhưng mà không thèm đề cập đến, có cái gì hay để mà nhắc tới chứ. Chẳng qua trong lòng âm thầm nghĩ, thiên hạ vô gian bất thương, được người trong giang hồ kính trọng vẫn hơn là thương nhân.” Diệp Hạ Thái gật đầu một cái: “Nghĩ tới ta đường đường Đại Tướng Quân vương, hôm nay cũng lưu lạc tới nỗi khắp người toàn hơi tiên.”

“Chắc, trăm đường đường là hoàng đế Đại Sở, cũng không phải lưu lạc thành người trong giang hồ đấy sao?”

Hai người nam nhân đều có chút phiền muộn, bùng ly rượu, Thái Thái nói thầm: “Bốn cung đường đường hoàng hậu Đại Sở, phải lưu lạc thành người giúp việc theo giờ thì sao chứ?”

Hai người nam nhân lập tức quăng tới biểu tình vô cùng thương tiếc, Sở Cuồng đem nạng đầu đặt trên bả vai: “Đó không phải là bởi vì trăm không có bên cạnh nương tử sao?”

Mặt Diệp Hạ Thái liền biến sắc, gã đứng lên, đi tới cửa sổ nhìn ra xa phía ngoài hồ bơi. Cười nói: “Nhà ngươi cũng có một ao cá như vậy à?”

Thấy kia cá chép bơi lượn trong ao, Diệp Hạ Thái thích ý trong lòng, nói: “Ta hậu viện nhà ta cũng vậy, ở trong đó có một cái hồ nuôi cá nhỏ, nhưng mà đến khi trời lạnh thì bị đóng băng mất.”

“Đó là bởi vì không có máy điều hòa.”

Lần trước hẳn thấy trong nhà trống không cảm giác hết sức không thoải mái, liền gọi A Đức đi chở một xe cá về. Nhưng mà trời lạnh kết băng, A Đức mỗi ngày nuôi cá nên rất có tình cảm với chúng, sợ cá chết, liền đi mua máy điều hòa trở về.

Thái thái vốn muốn giữ Diệp Hạ Thái ở lại, ai ngờ dường như Diệp Hạ Thái e ngại, từ chối nói rằng đã đặt khách sạn tốt rồi. Tới nay tạm thời nghỉ ngơi tại khách sạn. “Đại ca, ngươi cần gì phiền phức như vậy?” Thái thái nói, Diệp Hạ Thái dịu dàng nói: “Ta không đợi được, chiều nay ở Thượng Hải có một hợp đồng cần ta ký tên. Ta đi trước, các ngươi bảo trọng, tới sau nhé.”

Sở Cuồng gật đầu một cái: “Biết, ngươi đi đi.”

“Ừ.”

Thật ra thì ở trong lòng Sở Cuồng trong lòng, Quan Bộ Phi, vẫn là tiểu thị vệ đã từng lừa gạt tình cảm của hắn, nhưng cũng chỉ là người đã từng mà thôi.

Thái thái còn đưa hắn đến cửa lớn, trong lòng Sở Cuồng không được tự nhiên nhưng là lại sợ bị người ta nói mình hẹp hòi, bèn ngồi ở bên cửa sổ, cầm tay ly rượu nhìn cá trong hồ bơi tới bơi lui.

“Làm sao chàng lại giấu ta chuyện tìm Quan đại ca chứ?”

“Trăm bụng thật đói, nương tử, thật lâu rồi trăm chưa được ăn thức ăn nàng nấu.”

Tuy hắn chuyển đề tài, nhưng được gặp Quan Bộ Phi, trong lòng nàng còn vui vẻ, Bánh Bao mở tủ lạnh liền phát hiện không còn gì để ăn. Vì vậy nàng cầm ví da Sở Cuồng, nói, “Sở Cuồng, ta muốn đi siêu thị.” Sở Cuồng đứng lên, “Ta đi cùng nàng.” Vì vậy chân trước chân sau ra đến cửa, từ từ đi dạo trong siêu thị mua một vòng mua chút thực phẩm về nhà. Thái thái làm một bàn thức ăn đầy, Sở Cuồng ăn thật vui vẻ, đây là mùi vị khi xưa.

A Đức đem tới ba tờ vé máy bay hạng sang tới, Sở Cuồng, Bánh Bao, còn có của mình.

“Toàn bộ hành trình đều có người giám hộ, hơn nữa đã đặt khách sạn và xe sẵn cho hai người, thiếu gia, lễ mừng năm mới nhớ nói lão gia cho A Đức tiền thưởng nha.”

“Ngươi không cần phải đi.” Sở Cuồng nhận nhặt phân phó.

“Vậy không được, sao tôi có thể yên tâm thiếu gia mang theo bốn mắt MM một mình ra cửa được chứ?”

“Ta đã quyết định, ngươi lui ra đi, ở lại chỗ này coi nhà.”

“Không được, bị lão gia biết, A Đức sẽ bị ném vào vùng biển quốc tế làm mồi cho cá mập mất.”

Sở Cuồng không nói một câu, A Đức chẳng qua cũng chỉ cười khổ một tiếng: “Như vậy đi, A Đức tôi giữ vững một khoảng cách nhất định với các cô cậu, ta đi Thượng Hải, tìm mấy người anh em ôn chuyện, không đi cùng đường với hai người chúng ta được không?” Hắn liền vụng trộm đi theo, không bị phát giác là tốt rồi, lão gia chỉ có một độc đinh, mặc dù nói là con riêng, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ là sớm muộn gì cũng sẽ phải đi Hongkong

bái kiến lão gia cùng chị dâu, lão gia sớm nói qua, A Đức, cậu mà trông con ta không tốt, hại ta không có con trai thừa kế gia sản, cậu hãy tự nhảy xuống vùng biển quốc tế đi.

A Đức thật cũng không dễ dàng mà.

Buổi sáng hai người còn đang ngủ, đột nhiên điện thoại vang lên, Diệp Hạ Thái nói với Sở Cường: “Ta rất sắp lên máy bay rồi, các người tới nhớ liên lạc với ta.”

“Người có thể chờ chúng ta tỉnh lại hãy gọi được hay không?” Sở Cường lạnh lùng hừ một tiếng, Bánh Bao mơ mơ màng màng dính người vào, đặc biệt đáng yêu hỏi một tiếng: “Ai vậy.....”

Sau đó Sở Cường cái hôn trán của nàng kêu rất lớn.

Diệp Hạ Thái: “.”

Hắn cũng không phải là đứa ngốc, chẳng qua là không nghĩ tới Sở Cường canh năm còn chưa dậy, đã vậy còn dùng loại âm thanh này nữa.

Trong lòng của hắn không khỏi nhói đau lên.

Hắn giọng nói: “Cúp máy đây.”

“Diệp tổng..... mời lên máy bay.” Diệp Hạ Thái gạt đầu một cái, dẫn theo thư ký lên máy bay.

“Diệp tổng, ta đem nội dung cuộc họp đơn giản nói trước một lần.”

“Ừ.” Hắn trầm ổn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 346: Người Đẹp Nhìn Chằm Chằm Như Hồ Đồi

Hôm nay Diệp Hạ Thái làm gì cũng có chút không yên lòng, thật ra lo lắng gần nửa năm, mỗi ngày đều mất ngủ, trước khi không tìm được Thái Thái, hắn lo nàng sẽ gặp phải người xấu. Thế giới này mặc dù sắc thái rực rỡ, nhưng vẫn có quá nhiều nguy hiểm. Thật vất vả mới được gặp mặt, lại không thể đến gần, trong lòng Bánh Bao thủy chung vẫn chỉ có một mình Sở Cường, thân làm đại ca, hắn vẫn nên vì muội muội nghĩ cách giúp nàng tránh khỏi gặp phiền phức. Tựa vào chiếc ghế dựa, trái tim lo lắng đè phòng đã nhiều ngày cuối cùng cũng rơi xuống đất, hắn không khỏi cảm thấy có chút mệt mỏi. “Diệp tổng mệt nhọc.” Thư ký nói với mấy nhân viên phía sau, khoát khoát tay, bảo mọi người trước tiên cất tài liệu và cũng nhân cơ hội để nghỉ ngơi một chút. Cô rút một tấm chăn ra, đắp kín cho hắn. Thư ký tổng giám đốc nhìn gương mặt của sếp mình trong lúc ngủ lại hiện lên một nụ cười nhẹ, liền thử suy đoán hắn đang mơ cái gì. Thật ra cô cũng thường nhìn thấy dáng vẻ khi ngủ của hắn, lần nào cũng cau chặt mày, giống như rất không an tâm. Vị sếp tổng này cực kỳ khác người, có lúc sẽ nói ra những lời khiến người ta bật cười, cho nên mọi người cảm thấy sếp tổng có vẻ có tính thần hải hước hơn ngày trước. Ông chủ có một sức quyến rũ hết sức đặc thù. Điều đáng bội phục nhất là, hành vi thường ngày của ông chủ cũng rất tốt, đối xử với nữ đồng nghiệp trước giờ luôn giữ vững khoảng cách, nói chuyện cũng không phải là cẩn thận ở mức bình thường. Là một người khiêm tốn. Máy bay hạ cánh, Diệp Hạ Thái nói: “Tôi muốn có được tám vé ghế đầu xem buổi diễn mùa đông ở Thượng Hải của Lăng Phong.” “Vâng.” Đặt thêm một phòng ở quán bar của chúng ta, tốt nhất là phòng đó phải kề với phòng tôi.” “Vâng.” Xong rồi, Diệp Hạ Thái lên chiếc xe mà nhân viên ở Thượng Hải thuê đến, một đường đi về phía hội trường. Thật ra loại hội tụ này rất không có ý nghĩa, rất nhiều việc hắn căn bản nghe không hiểu, chẳng qua hắn chỉ cần đến, ngồi ở đó, sau đó mỉm cười bắt tay ký tên là xong. Thật ra muốn hắn quyết định hạng mục đó có đủ tiêu chuẩn hay không cũng rất đơn giản. Nếu sếp của đối phương là một người vừa nhìn đã biết là dạng chân thành đáng hoàng, hắn sẽ hợp tác với người ta. Nếu đối phương có hoa không quả, hắn sẽ không cùng người ta hợp tác. Trên thực tế nhiều năm làm gian tế, lại làm thống soái tam quân, hắn đã sớm luyện được ánh mắt nhìn thấu lòng người. Và hắn tin tưởng Sở Cường thấy được. Diệp Hạ Thái đã rất khiêm tốn rồi. Sở Cường và Thái Thái đáp chuyến bay buổi chiều, lúc đến sân bay Tiêu Sơn và sang xe đến Thượng Hải thì đã là buổi tối, hắn tìm tới địa chỉ là Diệp Hạ Thái đã đưa. Ở đây đã có nhân viên tập đoàn Diệp thị chờ sẵn trong đại sảnh, Thái Thái nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mặc đồ công sở, tóc búi phía sau vô cùng chỉnh tề, mang giày cao gót mỉm cười nói: “Tôi là Sở Tự, thư ký của Diệp tổng, bây giờ tôi sẽ dẫn hai vị đi lên gặp Diệp tổng.” Không ngờ khách mà sếp nhà cô đợi lại là hai đứa trẻ. Thiếu niên này sao mà đẹp trai như vậy, có chút khác biệt so với thiếu niên bình thường bây giờ. Hắn nắm tay MM kia, hai người đều mang cặp sách, đội mũ lưỡi trai. Sau khi vào thang máy, Sở Tự khẽ mỉm cười, nói: “Phòng của các vị bên cạnh phòng Diệp tổng, chúng tôi sẽ dẫn các vị đến đó sau.” Căn phòng kia rất rộng, thoáng nhìn vô cùng thoải mái, Diệp Hạ Thái đang cầm tờ báo ngồi trước bàn, thấy hai người tới mới thả xuống. Sở Tự đi xuống lầu chọn đồ ăn. Diệp Hạ Thái mặc le, áo sơ mi, rất lịch sự mỉm cười: “Sở Cường, làm sao mà người còn trẻ như vậy?” “Tuổi thọ của trẫm, không phải là thứ mà trẫm có khả năng thao túng. Xác thực trẫm cũng không quá thích độ tuổi này. Trông có vẻ rất khó để người khác tin phục.” Hai người gật đầu với nhau một cái, Bánh Bao đứng bên cửa sổ nhìn từ trên cao xuống, thấy xe cộ ở bên dưới đều trở nên nhỏ như con kiến. “Không biết ở đây người ta xây bằng cách gì mà cao như vậy, giống như là ở trên trời á.” Thư ký chuẩn bị một bữa tiệc gồm món tôm hùm và rượu whisky. Thái Thái và Sở Cường ăn sơ qua một chút, màn đêm buông xuống, bên ngoài ánh đèn sắc sỡ lấp lánh, trông thật đẹp đẽ. Sở Cường và Diệp Hạ Thái quyết định mang theo Bánh Bao đi hóng gió. Dù sao cũng có tài xế riêng, bọn họ không biết đường cũng không sao. Vòng quang vài vòng, sau tài xế liền để cử một hộp đêm tốt nhất Thượng Hải. Trên tạp chí giải trí, cũng thường có vài nghệ sĩ thích đến hộp

đêm này.Ba người vừa mới đến cửa hộp đêm, đã thấy có nhiều nữ nhân ăn mặc rất khó coi ra ra vào vào với nam nhân.Vào đến cửa lại thấy một cô gái trên mùa đông dưới mùa hè đi ra ngoài gọi điện thoại.“Thoạt nhìn rất lạnh” Bánh Bao chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ, tay đút vào túi áo nhưng. Sở Cuồng nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, cau mày nói: “Vào trong xem một chút rồi hãy nói, những yêu nữ này có gì đáng sợ chứ.” Hai người bọn họ kẹp Bánh Bao ở giữa, lúc mới đứng ở trước chiếc xe, đã thu hút ánh mắt của mọi người.Rất đẹp trai, đẹp trai hơn cả mình tính nữa.Thậm chí còn có cả người cầm máy ảnh kỹ thuật số chụp hình nữa.Diệp Hạ Thái mặc áo khoác ngoài màu đen, nói: “Chúng ta đi vào thôi.” Hai người bọn họ cơ hồ đã trở thành tiêu điểm của đám hoa si xung quanh. Vừa mới ngồi xuống, có không ít người đẹp đã sắp đến gần Diệp Hạ Thái.Hơn nữa đều là những cô gái chừng chạc có bộ ngực rất lớn.“Trông anh rất lạnh, chắc cũng không thường đến hộp đêm này để chơi. Hôm nay dẫn theo cháu trai cháu gái đến sao? Mới rồi bọn em đều nhìn thấy, cháu trai anh rất đẹp trai nha.” Đây là lời của một cô áo đen thoạt nhìn rất **.Cháu trai cháu gái? Sở Cuồng uống một hớp bia, giả bộ như không thèm để ý đến nhìn bốn phía. Lại phát hiện hơi nhiều cô gái nhìn mình, hơn nữa bọn họ đều rất trẻ tuổi.Ngược lại những cô gái chừng chạc thì vẫn nhìn chăm chăm Diệp Hạ Thái.“Hi, anh chàng đẹp trai!” Một cô gái cực kỳ xinh đẹp lại quyến rũ, mặc một chiếc quần cực ngắn, đeo đồ trang sức lấp lánh đi tới, “Có hứng thú theo tôi uống ly rượu không?” Cô ta cười nheo má hân: “Cậu đã tròn mười tám rồi chứ?” Sở Cuồng cười nhạt: “Vậy người có tròn mười tám hay chưa?” Cô ta ghé vào lỗ tai hân nhẹ nhàng hỏi: “Đoán xem?” Sở Cuồng cười nhẹ một tiếng, nhìn thấy bộ ngực của nữ nhân này bị nhồi nhét vào một chỗ, ánh mắt rất tự nhiên dời đi. Thăm nghĩ, haiz, sao lại tùy tiện để người ta xem vậy chứ?Nhưng xuất phát từ bản năng, hân không nhìn được lại nhìn thêm lần nữa.Thái Thái nhìn theo ánh mắt hân, cũng bị cái khe thật sâu ấy hấp dẫn.“Có thể mời tôi khiêu vũ không?” Cô ta chẳng những không sợ người khác xem, lại càng thêm cúi người, một luồng hương mờ ám ập tới.Bánh Bao vẫn còn uống coca, đôi mắt nhìn hân.Bánh Bao cũng không động đậy.Hơn nữa nhìn bộ dạng của nàng, giống như cũng không định động đậy.Lại càng không định phản ứng.Diệp Hạ Thái vừa thoát khỏi cô gái kia, cười nói với Thái Thái: “Ta mời khiêu vũ, là thư ký dạy ta.”“Được.” Bánh Bao nhảy xuống khỏi ghế, được Diệp Hạ Thái dắt tay đi ra.Cái gì? Sở Cuồng chau mày, nàng thế nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 347: Mua Ra Giường

Thái Thái sợ nhất là khiêu vũ, nhưng mà hôm nay nàng không suy nghĩ liền đã đồng ý với Diệp Hạ Thái, Diệp Hạ Thái kéo nàng về phía một góc không người chú ý căn cửa sổ, cười nói: “Đây là thư ký dạy ra, muội làm theo ta nhé.” Hai người đu đưa theo nhạc, Thái Thái vô cùng cố sức, nhưng không cẩn thận lại giẫm phải chân Diệp Hạ Thái. Hân vẫn không đem tay nàng đặt bên hông hân, mà là cầm lấy hai tay nàng. Hai người tận lực giữ chút khoảng cách với nhau.Ở khoảng cách này cũng đủ để Sở Cuồng nhìn thấy, người ở bốn phía cũng nhìn sang, một ông chú vô cùng lãnh khốc, nắm tay một cô bé đeo mắt kiếng xấu xí khiêu vũ, buồn cười chính là bước nhảy của bọn họ không vượt quá bốn, làm ơn, bây giờ còn ai muốn nhảy bốn bước nữa chứ? Nhưng mà không biết vì sao, các cô gái lại ôm má, lòng sinh hâm mộ.Thái Thái đập bàn giày của Diệp Hạ Thái. Nhưng mà ánh mắt nàng vẫn mãi đi tìm bóng dáng của Sở Cuồng, há? Không thấy? Nàng dừng lại, tìm kỹ, người, vẫn không thấy?Diệp Hạ Thái cau mày, nhìn bốn phía: “Có lẽ là đi nhà vệ sinh, mới rồi hân uống không ít bia.”Quả nhiên, Sở Cuồng từ góc WC đi ra, cười ngoác ngoác tay. Hai người trở về, Thái Thái nói thầm “Chỗ này ở lâu nhưc đầu quá, ta muốn đi về.” Sở Cuồng liền cầm áo nhưng lên, khoác vào cho nàng, sau đó kéo khóa kéo lại, lại còn cẩn thận cài nút ngoài, quàng thêm khăn quàng cổ, nắm lấy tay nàng nói: “Đi thôi.” Diệp Hạ Thái đã trả tiền rồi, ba người đi ra ngoài, tài xế thấy vậy mở cửa cho họ lên xe.Trở lại khách sạn, Bánh Bao và Diệp Hạ Thái tạm biệt nhau, hai người cùng trở về phòng.“Sở Cuồng, chàng ghen sao?” Thái Thái tắm xong đi ra ngoài nhìn thấy Sở Cuồng đang xem TV.“Trầm không ăn giấm, trầm nghĩ thông suốt rồi.”“Chàng nghĩ thông suốt cái gì?” Thái Thái không hiểu, hân ôm lấy cổ nàng, sau đó rút khăn lông ra lau tóc cho nàng, sức tay vừa đủ khiến nàng rất thỏa mái, Bánh Bao không tự chủ được nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Sau đó hưởng thụ việc Sở Cuồng xoa vai bấm bóp ỳnh, hân không nóng không lạnh giải thích: “Lúc này thấy hai người khiêu vũ, đúng là trầm có hơi ghen một chút.”“Một chút?” Bánh Bao kinh ngạc chất vấn.“Thì cứ coi như là có ghen đi! Chỉ là sau đó trầm lại nhớ nàng và hân cũng đâu tùy ý được, cho nên, nàng nhất định là của trầm.” Hân áp vào hôn lên má nàng một cái. Thái Thái cúi thấp đầu cười một tiếng, lại có ý bảo: “Thế nhưng cũng không nhất định, lúc có chàng thì chúng ta không tùy ý được, nhưng lúc chàng không có mặt, chẳng phải chúng ta lại rất thoải mái hay sao?” Sở Cuồng nghe vậy thì sừng sốt, hóa đá trong chốc lát, trong miệng hàm chứa một câu nói không rõ ràng “Trầm sẽ không khi nào mà vắng mặt cả.” Hân nhân dịp nói, đây là câu nói lấy duy nhất từ khi đến đây.Sau đó lại dùng hành động “ăn sạch sẽ” để giải quyết vấn đề.Ăn cả đêm, ăn ngon lành, một mẻ, ăn xong hai người ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.Đêm qua là lần đầu tiên bọn họ hoàn toàn chính chính yêu sau từ sau khi đến với thế giới này.Nhưng Thái Thái cảm giác thật là đau, đau như bị xé rách vậy.Buổi sáng tỉnh dậy mới phát giác, trên tấm trải giường là một màu đỏ.Á!Thái Thái sợ đến mức lay lay Sở Cuồng, gọi hân tỉnh dậy. Lúc này Sở Cuồng mới từ từ mở mắt.“Làm sao.....” Đế vương giường như còn chưa tỉnh ngủ từ từ mở mắt, thấy mặt Bánh Bao như bị người ta bộp chặt cổ vậy.Sở Cuồng đứng dậy rồi mới thấy rõ ràng, mới thấy được nàng là một..... Á?!Hân cũng lấy làm kinh hãi, mặc dù đêm qua cũng phát giác có gì đó lạ thường. Nhưng mà..... Sở Cuồng cười ha ha.“Chàng còn cười được nữa?”Thì ra đêm qua là đêm động phòng hoa chúc.”“Vị bệ hạ này có thể nào có chút ý thức trách nhiệm được hay không, nếu tương lai chủ nhân thân thể ta đây trở về, bảo ta làm sao giao phó cho người ta được chứ.”Sở Cuồng sừng sốt: “Vậy theo như nàng nói, bây giờ trầm dùng thân thể này yêu nàng, như vậy, trầm cũng cần phải có câu trả lời thỏa đáng cho chủ nhân thân thể này hay sao?”.....” Bánh Bao ngừng âm ỉ, không lên tiếng.Sở Cuồng rút một điều thuốc lá từ trong hộp ra, không châm lửa, ngồi xếp bằng trên giường, nâng trán một hồi lâu, sau đó mới nói với Thái Thái: “Ta thấy, chúng ta kết hôn đi.”Thái Thái chớp hai mắt thật to nhìn Sở Cuồng. Kết hôn?“Đương nhiên kết hôn cũng không phải hai chúng ta, mà là thân thể của nàng, và thân thể này của ta, vô luận sau này chúng ta có đi đâu, bọn họ cũng sẽ hợp pháp, trầm không cho phép thân thể này của trầm làm ra chuyện bội tình bạc nghĩa đối với thân thể nàng trong tương lai. Cho nên, nhân lúc chúng ta còn đây, như vậy, giúp bọn họ làm luôn đi.”Hơn nữa hân cũng có lòng riêng, ở thế giới này, lấy được quyền lợi hợp pháp, trở thành vợ chồng hợp pháp với Bánh Bao, cái gã “Diệp tổng” gì kia cũng chỉ có thể mau lạnh lòng. Dường như Thái Thái cũng chấp nhận ý nghĩ này, nàng tắm xong ra, liền suy nghĩ nên xử lý tấm ra giường này như thế nào, đây là ra giường của khách sạn, nếu bị người ta thấy thì thật mất mặt. Nhưng nếu tự tiện bỏ đi, cũng không ổn chút nào.“Sở Cuồng, ta mua lại cái tấm trải giường này được không?”“Ừ, được thôi, nàng cầm thẻ của trầm đi quét đi, mua về, cất làm kỷ niệm.”Vừa mặc quần áo chỉnh tề, chuông cửa đã vang lên, là người phục vụ đưa bữa sáng đến, đi ở đằng sau là Sở Tự mặc một đồ đồ công sở. Trên tay ôm một xấp văn kiện.“Diệp tổng bảo tôi đến hỏi hai vị, có cần chuẩn bị gì không. Tôi có thể giúp hai vị đi làm, cần gì, có thể nói cho tôi biết.”“Tôi muốn mua một thứ.” Mặt Thái Thái đen lại “Cái gì?” Sở Tự dịu dàng hỏi: “Tôi muốn mua lại tấm ra giường kia.”“Ra giường?!” Cô cười khan, thế nào lại muốn mua ra giường khách sạn chứ, Thái Thái nói: “Ngủ thoải mái.”“A, nếu tiểu thư thích, tôi sẽ nói với khách sạn.” Sở Tự cười nói: “Năm ngày sau nhạc hội mới bắt đầu, các vị có thể dạo chơi quanh Thượng Hải, miếu hoàng thanh rất nổi danh, hoặc nếu các vị không thích ở lại Thượng Hải, cũng có thể đến trạm xe ngồi chuyển

xe 206 để đến Hàng Châu.” Thấy hai người không có phản ứng gì, Sở Tự cười nói tiếp: “Tôi có thể giúp các vị sắp xếp, nhưng tốt nhất là gọi điện cho tôi trước nửa ngày nhé.” Sở Tự lấy từ trong xấp văn kiện ra một tấm Peony Card[1], nói: “Tôi giúp các bạn làm một tấm thẻ Peony này, các bạn có thể xài thoải mái, trong đó có hai mươi vạn RMB[2].” Cô đưa thẻ cho Bánh Bao, Sở Tự lại lật văn kiện trong tay: “Ở đây còn có một vạn khối tiền mặt.” Sau đó để lên bàn.[1] Thẻ tín dụng của Ngân hàng công thương Trung Quốc.[2]: Nhân dân tệ. Cô đắn đo xong, thấy cũng đã đến giờ Diệp tổng đi họp. Bèn cười nói: “Nhớ mở máy, tôi sẽ giúp các vị nạp hai ngàn tiền điện thoại. Sở Cuồng và Bánh Bao nghe đến ngu người, chỉ biết nữ nhân này cũng tương đương với Như Ý, là tổng quản nội vụ của Diệp Hạ Thái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 348: Chìm Đắm Vào Máy Chơi Game

Sở Cuồng hỏi một câu: “Chúng ta muốn kết hôn thì cần làm gì?” “Kết hôn?” Sở Tự nhìn hai người trẻ tuổi, cô có nghe Diệp tổng nói, cô bé này là em gái của hần, em gái kiểu gì thì cô không rõ lắm, nhưng tất cả các chu cấp đều được tiến hành như con cháu Diệp gia. Còn cậu trai trẻ tuổi này, Diệp tổng nói đó là bạn hần, nhìn dáng dấp thì cũng là người có thân phận, cô hoài nghi có khi nào đó là con trai của đối tác làm ăn của Diệp tổng hay không? Nhưng mà chuyện kết hôn này, hai người bọn họ còn quá nhỏ. “Chuyện này tôi phải hỏi Diệp tổng đã.” “Đợi chút, chúng ta muốn kết hôn, vì sao phải hỏi Diệp Hạ Thái?” “Việc này.....” Sở Tự là lo lắng cho hai đứa trẻ này, có phải bọn họ đã được Diệp gia an bài hôn sự hay không? Cũng chưa biết chừng, nghe nói lão tổng trước khi qua đời từng có con gái riêng, chẳng lẽ chính là vị tiểu MM này? Sở Tự cười một tiếng: “Các vị còn nhỏ, phải đủ tuổi quy định mới được nha. Các vị phải chờ ít nhất 4 đến 5 năm nữa mới được.” “Vậy nếu chúng tôi muốn kết hôn thì làm sao?” Bánh Bao hỏi. “Có thể đến Hongkong, bên kia pháp luật quy định độ tuổi kết hôn là mười sáu, chỉ là, nếu các vị còn chưa đủ hai một tuổi, thì phải có được sự đồng ý của người lớn hai bên mới được.” Sở Tự nghĩ có lẽ đôi tình nhân nhỏ này đang quá kích động mà thôi, cô đành giải thích mấy vấn đề, xong liền cáo từ đi rồi ra ngoài. Sở Cuồng móc đồ trong balo ra, nói: “Chờ gặp mặt Nhiếp Lăng Phong xong, chúng ta liền đi kết hôn, ta thấy bên ngoài cũng rất thú vị, không bằng chúng ta ra chơi một chút đi.” Tắm rửa thay y phục, Sở Cuồng thu dọn thẻ chứng minh, thẻ, tiền mặt vào. Rồi nắm tay dẫn Thái Thái ra cửa, cũng không nói lời chào Diệp Hạ Thái, đã ra cửa đi đến bên xe, thấy có rất nhiều người xếp hàng, hỏi ra là họ đang mua vé, vì vậy cũng chen vào xếp. Mua hai vé chuyến 206, hai người lên xe, chợt, Sở Cuồng lại khựng người lại. “Chàng sao vậy?” Bánh Bao nín lấy vạt áo hần, sợ bị lạc, Sở Cuồng đáp: “Lúc này hình như ta thấy một người.” “A Đức!” Sở Cuồng xoay người lại, lớn tiếng kêu lên một câu. A Đức cười từ từ nhảy ra, trong tay cầm một hộp bắp rang bơ vừa ăn vừa cười, dùng khăn giấy lau miệng, cười nói: “Thiếu gia, cậu khỏe không?” “Ngươi theo dõi đã bao lâu rồi?” “Tôi đâu có theo dõi, tôi chỉ đang đi du lịch thôi, không ngờ thiếu gia cũng đi du lịch, cho nên mới đụng trúng như vậy. Trùng hợp quá, vậy thì chúng ta cùng đi đi.” Gã một đường đi theo cùng, từng nói không rời khỏi thiếu gia, nhưng lại phát hiện người bạn tổng giám đốc kia của thiếu gia chăm sóc thiếu gia rất tốt, cho nên gã mới yên tâm, sáng nay thấy thiếu gia ra cửa, gã liền cùng đi đến bến xe luôn. Trong tay gã cũng nắm một tấm vé 206, cười: “Thật trùng hợp, thiếu gia cũng định đi Hàng Châu hả?” Sở Cuồng thầm nghĩ, bên cạnh Diệp Hạ Thái có Sở Tự phục vụ hần, bên cạnh mình cũng có một A Đức hầu hạ, xác thực có thể giảm bớt không ít phiền toái, ví dụ như việc xếp hàng mua vé này chẳng hạn, Sở Cuồng có chút chịu không nổi, A Đức cười nói với Bánh Bao: “Chào MM mập mập bốn mắt nhá!” “Không được vô lễ, nàng là thiếu phu nhân nhà người đây.” “Biết, biết, thiếu phu nhân!” A Đức cười ha ha nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân bốn mắt MM, chúng ta lên xe thôi.” Đại khái sau một giờ bốn mươi phút, mấy người xuống xe ở bến xe Hàng Châu, A Đức nói: “Tôi đã online đặt phòng ở khách sạn tốt rồi.” “Người làm thế nào?” Bánh Bao tò mò hỏi. A Đức phe phẩy chiếc laptop mini: “Chỉ cần có băng thông rộng là OK thôi, khách sạn ở bên Tây Hồ, buổi tối đứng ở cửa sổ có thể thưởng thức cảnh đêm ở Tây Hồ rất rõ ràng.” Bánh Bao dường như rất tò mò với việc lên mạng. A Đức ngồi xuống, mở máy lên thao tác cho nàng nhìn, Bánh Bao vô cùng ngây thơ nói: “Máy tính thì ta có biết, nhưng vật nhỏ tí ti này cũng là máy tính sao?” A Đức cười hi hi, thật ra thì đi ra ngoài với thiếu gia cũng tốt thật, có thể kiếm thêm chút tiền bỏ túi riêng để tiêu xài nha. “Laptop mini?” Sở Cuồng phân phó: “Chỉ dẫn cho thiếu phu nhân đi.” “OK, đơn giản thôi, tiện thể để tôi giúp hai người làm card mạng[1] luôn.” [1]: Cạc mạng (network card), hay cạc giao tiếp mạng (Network Interface Card), là một bản mạch cung cấp khả năng truyền thông mạng ột máy tính. Nguồn: Wiki. A Đức lấy một cái máy PSP[2] ra, để lấy lòng Bánh Bao, “Em cầm cái này chơi trước đi, chơi vui lắm á, trong này có nhiều trò chơi 3D lắm” Thái Thái dùng tay ấn vào, một trò chơi hiện ra, A Đức nói: “Super Mario, em lớn thế này rồi nhưng chắc chưa từng chơi Super Mario đâu nhỉ, đây là trò chơi đẳng cấp bảng PSP, chơi rất thích, cũng thích hợp ấy đưa chơi nữa.” Thái Thái cầm PSP, A Đức dạy cho nàng cách dùng cách phím, dường như Bánh Bao đã hoàn toàn bị máy chơi game hấp dẫn. Sau đó không nói một lời, hoàn toàn một mình du lịch trong thế giới trò chơi. [2]: Máy chơi game cầm tay. Sở Cuồng thì lấy điện thoại di động ra xem phim. Sau khi xuống xe. A Đức dẫn hai người đến phòng đã đặt, ở đó cũng có cho thuê xe theo ngày. Một ngày hơn ba trăm khối, A Đức cảm thấy rất có lời. Cho đến khi báo cáo với lão gia, cứ hô lên một ngàn khối, dù sao thì gã cũng phát hiện ra, thiếu gia căn bản chả biết gì cả. Đầu óc thiếu gia tựa như bị cửa kẹp vậy, có nhiều chuyện không hiểu được. Mà MM bốn mắt béo mập này cũng vậy. Nói như thế nào nhỉ, vật hợp theo loài. Nhưng cái cô MM bốn mắt mập mập này cũng có phúc khí thật, lại ôm được bắp đùi của cậu thiếu gia này. Bánh Bao cầm PSP đặt mộng ngồi trên ghế salon trong phòng rồi thì không thèm động đậy nữa, cứ vui đầu chơi game, Sở Cuồng nhàm chán đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, hỏi: “Đây là cái gì?” “A, đây là Super Mario, chàng xem ta nhấn một cái như thế này, tên tiểu tử này sẽ nhảy lên, còn mấy thứ ở dưới chính là kẻ xấu.” “Cho trầm chơi với.” Bánh Bao đang chơi hăng say, thấy ánh mắt Sở Cuồng đang nhìn mình, không cam lòng đưa PSP ra, Sở Cuồng sắp cầm lấy thì Bánh Bao lại rút tay về: “Chàng đi xem TV đi.” Sở Cuồng đành mở TV ra, ngồi xuống xem phim. Sở Cuồng thích nhất là phim cổ trang, nhưng xem rồi lại cảm thấy hoảng đé và triều cục trong phim thật dễ dể cho người ta xấu xí. Nhàm chán chuyển kênh, lại thấy Kỳ Hiểu Lam[3] miệng đồng răng sắt, thầm nghĩ, nếu thần tử của hần mà giám giá ngu trước mặt hần như vậy, hần nhất định sẽ chém đầu kẻ kia. [3] Là phim này đây – Bản lĩnh Kỳ Hiểu Lam :]] Đổi kênh khác, lại là Khang Hy cải trang vi hành, hần kinh hồn, sao mới rồi làm thần tử, bây giờ đã trở thành hoàng đế[4] rồi? [4]: Đây là phim Khang Hy vi hành, người diễn vai Khang Hy (Diễn viên Trương Quốc Lập) trong này cũng là người đóng vai Kỳ Hiểu Lam trong bộ Bản lĩnh Kỳ Hiểu Lam phía trên

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 349: Cẩn Không Được

A Đức hoàn thành mọi thủ tục xong, mở cửa đi vào, thấy thiếu gia thiếu phu nhân một xem TV một chơi game. Nói: “Đi thôi, chúng ta đến tháp Lôi Phong[1] chơi, sau đó ra phố ăn cơm.” Nhìn hai bé ngốc đều chậm rãi quay lại nhìn hắn, trên mặt Bánh Bao lại lộ ra vẻ sáng rực, buông PSP xuống, nói thầm với Sở Cường: “A Đức muốn đi theo chúng ta kia.”

“Không cho.” Sở Cường tắt TV, nhảy xuống giường, khép hờ mắt nhìn A Đức: “Ngươi ở lại đây, đưa chìa khóa xe cho ta.” Thái Thái sừng sốt, thầm nghĩ không biết Sở Cường học lái xe khi nào chứ? Sở Cường có phần đắc ý: “Ha ha, nường tử không ngờ phải không, trăm đã thi lấy bằng luôn rồi, dù sao chúng ta đã đặt chân đến đây, sao có thể không biết cách cưỡi ngựa ở đây được chứ? Thiên hạ tuyệt đối không có con ngựa nào là trăm không thuần phục được cả.” Bánh Bao tin sái cổ gật đầu, A Đức om sòm: “Thiếu gia, cái bằng lái đó của cậu là tôi tốn tiền mua được, chứ nếu đợi đến khi có cuộc thi thì quá phiền toái, bây giờ nhiều lắm cậu chỉ có thể xem như là biết lái mà thôi, chạy trong bãi đỗ xe còn đỡ, chạy trên đường chính là muốn tìm chết đấy.”

Sở Cường cau mày, rất ngại cho cái tên A Đức đông dài này: “Chẳng lẽ trăm ra khỏi cửa, đều phải giống như mấy nữ nhân mềm yếu ẻo lả, không thể tự mình đi được sao?!”

“Hoàng thượng thiếu gia ơi, cái này không liên quan đến vấn đề ẻo lả hay không ẻo lả! Đây là vấn đề kỹ thuật, hiểu không?” Sở Cường căn bản không xem chuyện này có gì to tát, A Đức không yên lòng nói: “Thiếu gia, lần này A Đức không thể nghe cậu được, vì an toàn của thiếu gia và vị tiểu MM này, cùng lắm là A Đức không nói lời nào, các người đi đâu tôi liền theo đó thôi.” Bánh Bao thì cảm thấy không sao cả, lại nhìn Sở Cường. Sở Cường lạnh lùng nhìn A Đức, A Đức than thở: “Như vậy đi, thiếu gia lái xe, A Đức ngồi phía trước nhìn, cậu cứ xem như A Đức là ghế dựa salon trong xe hơi có được không?”

“Được rồi.” Sở Cường nhàn nhạt trả lời. Ba người sống vai ra cửa, vừa đứng buổi trưa, Báo Báo nói dói bụng, Sở Cường liền tìm chỗ rồi dẫn Bánh Bao đi ăn cơm, ba người bọn họ chui vào xe, Sở Cường liếc mắt nhìn, cảm thấy chiếc xe này có phần xấu: “Sao xe này lại xấu như vậy, lần trước khi đi mua mô tô, chiếc xe chúng ta thấy có hiệu gì?” A Đức sừng sốt, ôi mẹ nó, thiếu gia hiểu được thế nào là hàng hiệu cơ đấy, liền cười nói: “Đó là Ferrari.” Đứng rồi, chiếc xe lần đó có màu đỏ rất đẹp, “Đây là hiệu gì?” Hắn chỉ là vô tâm, thuận miệng hỏi.

“Thượng Hải đại chúng[2].”

Sở Cường cầm chìa khóa xe, nhớ tới lúc còn học lái xe, còn có mấy cảnh lái xe trong phim ảnh, liền cầm chìa khóa vào, sau đó, khởi động xe. A Đức nói với Báo Báo: “MM, thật đây an toàn!”

Bánh Bao đã học được cách thắt dây an toàn rồi, nằng kéo dây qua gài nút lại, vừa mới gài xong, Sở Cường đã phóng vèo ra ngoài!

Đầu nằng đập một cái vào chỗ tựa lưng.

A Đức kinh hồn, lớn tiếng nói: “Thiếu gia, dừng xe! Dừng xe!”

Giữa trưa đường phố Hàng Châu xe cộ tấp nập, mắt thấy sắp đụng vào người đi đường ở phía trước, tim A Đức đập bang bang, thoáng nhìn thấy đồng hồ chỉ qua con số hai trăm.

Sau cùng Sở Cường dừng lại được, nhìn A Đức nói: “Không ngờ trăm đã quên mất cách lái như thế nào rồi.”

A Đức nói: “Cậu, cậu đừng giữ tay lái nữa.”

“Thiếu gia, cậu cứ chạy như vậy, có lẽ sẽ thấy nằm đầy đường quá, chúng ta trực tiếp vào ăn cơm tù, tôi thấy như vậy, xe để tôi lái, chúng ta có thể đi nhanh một chút, ở đây có một quần ngựa Thiên Mục Sơn, chờ hôm sau A Đức lái xe chờ thiếu gia đến đó, lúc đó thiếu gia muốn cưỡi thế nào cũng được, ok?”

Sở Cường nghĩ kỹ lại, đường này nhiều người đi cũng rất không thoải mái, mới đồng ý, rồi khỏi vị trí tay lái, ra sau ngồi với Bánh Bao.

A Đức lại lần nữa lái xe, vòng vài vòng quanh Tây Hồ, thấy cảnh này, ánh mắt Thái Thái lại đỏ hoe, Sở Cường biết là nằng thấy cảnh này có phần tương tự với Giang Nam Đại Sở, cho nên nhớ nhà. Sau phường Thanh Hà có một khu phố cổ giả, trong lòng Sở Cường cảm thán, đây không phải là mô hình thu nhỏ của đường phố kinh thành sao, tuy rằng như thế nhưng vẫn có chút khác biệt. Sau phường Thanh Hà có một con phố ăn uống, mấy người đi vào một tiệm báo bao, tiệm báo bao tên ‘Giảo bất đắc’ (cẩn không được). Bánh Bao hỏi: “Hơi giống với cái tiệm ăn tên ‘Cẩu bất lý’ ở kinh thành.”

Sau khi đi vào, A Đức hầu hạ hai người như hầu hạ tổ tông của mình vậy, hai cười cầm menu chọn món ăn, Bánh Bao thấy trên đó có hình chiếc bánh bao, rắc đầy hành lá cắt nhỏ, lại nhìn trên bàn những người khác. Ai cũng đều ăn như vậy cả. Sở Cường nói: “Không có gì nhiều cả. Mỗi thứ lấy một phần đi.” Tuân lệnh, A Đức đến chọn món ăn. Sau khi chọn về, lại thấy hai người ngồi im, trà cũng chưa uống. A Đức trong lòng thầm than, hắn cũng sắp thành nô tài rồi, mặc dù là phụng mệnh chăm lo cho thiếu gia, nhưng có chút tiền lương mà thôi, trở về hắn nhất định sẽ yêu cầu tăng lương lên mới được.

A Đức rót trà ra cho hai người.

Sở Cuồng hóp một hóp, cau mày: “Trà Trần này ít nhất là hai năm trở lên rồi.”

“.....” Thiếu gia này, khi bạn nói hần ngu, ngu đến nỗi khiến người ta đấm ngực dậm chân, bạn nói hần ngu, hần lại cái gì cũng hiểu, trí nhớ lại tốt đến khác thường, bạn nói dối hần cái gì, lần sau lại nói khác đi, hần đều có thể nhận ra, nói hần là anh chàng đẹp trai, là cậu trai trẻ xinh đẹp, hần có thể làm những chuyện mà cho ta cảm giác mình là người lòng dạ thâm sâu, đã trải qua rất nhiều năm tu luyện.

Trông Sở Cuồng rất biết cách hầu hạ vị tiểu MM bốn mắt này, hần đặt một cái bánh vào đĩa nàg, sau đó xới chút hương giấm lên đó.

Bánh Bao cúi đầu cắn một cái, miệng đầy nước, nóng gần chết, nuốt một ngụm, đôi môi đã đỏ bùng.

Sở Cuồng cau mày, lạnh lùng quét qua mặt ‘Đức công công’.

Sau đó có phần đau lòng ôm mặt Báo Báo, dùng miệng mút đôi môi đỏ bùng của nàg.

Hành động này, khiến bốn bề khiếp sợ. Nhiều người trừng đến nỗi suýt rớt cả mắt ra ngoài.

Ồi mẹ nói, thanh niên nhỏ vậy giờ sao lại thế này.

Cái cậu đẹp trai này, ánh mắt thật quá kém cỏi.

Thời đại này gái xấu đang là trào lưu thịnh thành thì phải.

Sở Cuồng nói miệng, Bánh Bao dùng khăn lạnh lau môi. Nói: “Quả nhiên là ‘cẩn không được’ nha.”

“Loại bánh bao này trước khi ăn phải xé một miếng, để khí nóng trong đó tán đi ra trước đã.”

Những lần sau đó trước khi ăn Bánh Bao đều chú ý xé một cái miệng, chờ khí nóng tán ra, mới hút nước canh ở trong đó.

Mùi thịt đậm đặc tản ra trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đê Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 350: Cô Nàng Phá Sản

Xếp chữ: Khuynh Thành

Ăn xong, A Đức phụ trách gói những món chưa đựng đĩa vào mang về. Sở Cuồng và Bánh Bao đứng ở phố ăn uống gọi điện, A Đức lười nhác bảo bọn họ đi theo sai đoàn du lịch từ từ dạo. A Đức phát giác kỳ thực hai vị này tính tình cũng không khó chiều lắm, cô MM của tiểu tử nọ cũng cực kỳ đáng yêu, các loại mặt hàng trang sức túi xách trên phố cô nàng đều nhất mực không thèm để ý, thấy mấy cửa hàng mặt tiền mang nhiều phong cách khác nhau cũng chỉ chớp mắt mà thôi.

“Thiếu gia, sao không mua mấy vật trang sức be bé cho tiểu MM?”

Sở Cuồng đứng ở cửa ra vào nhìn, không có cảm giác gì cả, hần từng đưa cho Bánh Bao đều là bảo thạch hoàng kim, đều hơn mấy thứ này cả, có gì hay mà nhìn chứ. Thật ra Bánh Bao đối với châu báu không hề cảm thấy hứng thú, nàg có nhiều mà, lúc đó mấy thứ được người ta tặng đều tống vào trong kho, nàg rất thích người ngày nay, trên đầu rất hiếm khi cắm đồng lớn vàng bạch, cái đó nặng chết người ta. Nhưng mà Bánh Bao cũng rất muốn trang điểm đẹp một chút. Nàg lại không dám nói với Sở Cuồng, nàg cảm thấy có một vài bộ trang phục rất đẹp. Ví dụ như trang phục trên tạp chí thời trang, chế tác tinh tế, cắt may đẹp mắt, chỉ cần đừng lộ quá nhiều thì đều rất đẹp.

Chợt nàg dừng lại.....

Nàng thấy gầy thêu.

A, đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy gầy thêu.

Khéo thật, xinh thật.

A!~

Sở Cuồng cũng nhìn thấy gầy thêu.

Là một đôi giày màu đỏ, trên giày thêu hình bướm đùa nẫu đơn.

Thái Thái kéo kéo tay áo.

Sở Cuồng dịu dàng cười một tiếng: “Thích không, thích thì mua về đi.” Phất tay áo một cái: “A Đức!”

“Dạ!” A Đức bắt đầu mặc cả với người bán, Sở Cuồng kiên nhẫn giúp Bánh Bao lựa chọn.

Đây chính là đôi giày trần ngập mùi vị cổ hương.

Một đường đi dạo, A Đức kiểm tra lại số tiền MM đã tiêu, đại khái cũng đã hiểu rõ sở thích của vị MM này, thì ra vị MM này không đáng yêu chút nào cả, không kinh tế chút nào cả.

Những thứ nàng nhìn trúng, đầu tiên là một đôi giày thêu, không sao cả, chỉ là một số tiền lẻ thôi. Vài ba cây quạt giả cổ, trong đó tốt nhất cũng vài trăm tệ.

Choáng thật, nàng lại coi trọng chiếc quạt trần bảo bằng tử đàn của nhà người ta. Chiếc quạt này, giá trị bây giờ cũng hơn một triệu!

A Đức không lên tiếng, lúc đó chỉ nói, chiếc quạt này rất dễ hư. Cho nên MM cũng thông tình đạt lý, không đòi mua, thật may khi ấy thiếu gia đang xem tượng điêu khắc Quan Công ở trước cửa.

MM này đi vào mấy loại cửa hàng như vậy, nhìn đồ chưa bao giờ cúi đầu nhìn giá, nhưng đã nhìn trúng thì tuyệt đối đều là món đáng giá nhất. Ví dụ như khi này nàng không cẩn thận nhìn trúng một miếng ngọc bội, ai ngờ, đó lại là bảo vật vô cùng quý hiếm.

Ôi mẹ nói, tại sao cô ta lại không đi làm con buôn cho rồi luôn đi?

Đầu A Đức như muốn nổ tung.

Hai người cùng đi vào một tiệm đồ cổ.

“Nơi này cũng không tệ lắm.” Sở Cuồng nhàn nhạt nói. Bánh Bao cầm lấy một hộp trang sức, là đồ cổ, bên còn vẽ đồng cung đồ. Mặt nàng đỏ bừng. Vội vàng đóng hộp lại, bỏ về chỗ cũ, chợt nhìn thấy một chiếc đĩa gốm sứ ở trong góc.

Đã bị phủ bụi.

“Chủ quán, cho cháu xem cái kia với.”

Ông chủ cảm thấy kinh ngạc với hai chữ chủ quán, còn tưởng rằng cô nhỏ kia nhạo báng mình, ông rút cái đĩa từ góc ra.

Thái Thái phì cười, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Ba ngàn đồng.”

Thái Thái nhìn cẩn thận, sau đó nói với chủ quán: “Đĩa Thanh Mạt men xanh cao cấp mô phỏng vân hoa sen Đại Đường, giá cũng được, mua về đi, đặt ở trong nhà cũng rất phong cách.”

Sở Cuồng không chút suy nghĩ liền hỏi thẳng: “Có thể quẹt thử không?”

Ông chủ cười nói, “Có thể quẹt thử.”

A Đức ở bên cạnh gọi: “Thiếu gia, cậu nhìn cho kỹ đi rồi hãy quyết định, một chiếc đĩa bé tẹo thế này, lại hơn ba ngàn?”

Thái Thái không lên tiếng. Ngược lại Sở Cuồng lại ghét bỏ sự dài dòng của tiểu tử này.

Sở Cuồng đâu có để ý, Bánh Bao muốn mua, thật hay giả thì sao, chỉ cần đồ nàng vui là được.

Sở Cuồng định đi quẹt thử, Bánh Bao lại nói: “Hình như đằng ta còn có tiền mặt thì phải.” Nàng lấy cặp xuống, bên trong là mấy chiếc quạt và giày thêu, còn có cả một xấp tiền mặt nữa.

Nàng lấy ra đếm đủ ba mươi tờ.

“Chủ quán, cất đi.”

Nhận lấy cái đĩa đã được lau sạch, bọc kỹ giao cho Thái Thái. Thái Thái ôm lấy cái tráp, theo Sở Cuồng đi dạo phố tiếp.

A Đức coi như đã nhìn ra, cái cô bạn MM bốn mắt mập mạp này của thiếu gia, tuyệt đối không phải là đèn càn dầu, mà là một người xài tiền như nước.

Cô nàng tuyệt đối sẽ không tốn tiền mua mấy thứ lặt vặt nhỏ nhen.

Nhưng một khi ra tay, sẽ tốn không ít.

Haiz, hoàng đế không gấp, hần làm thái giám chỉ là sợ bên cạnh thiếu gia mà có cô bạn phá sản thế này thế nào hần cũng bị ném xuống biển quốc thể mà thôi.

Sau đó Thái Thái nói: “Không đi dạo nữa, A Đức, mang ta đi trung tâm giám định đồ cổ đi.”

Ai da, cô nàng này cũng biết trung tâm giám định đồ cổ?

Thật ra thì Thái Thái là do giúp ba của tiểu Vũ xem qua mấy lần. Sau đó lần nào ba của tiểu Vũ cũng đem đến trung tâm giám định để xem qua, rồi nhờ chuyên gia định giá.

Nàng chẳng qua là cảm thấy thú vị, chứ còn việc có thể kiếm được bao nhiêu tiền, nàng cũng không thêm để ý.

Sở Cuồng nói: “Vậy thì đi một chuyến đến trung tâm giám định đồ cổ đi.”

Ôi mẹ nó, ngay cả A Đức cũng biết đồ cổ ở con phố du lịch này đều là đồ cổ giả của thời Thanh triều hoặc dân quốc, tiền lẻ thì mua không được, nhiều tiền cũng không làm gì, một món hàng giả thế này, mua chơi thì coi như xong, tiểu tử và MM này chẳng lẽ còn coi nó là bảo bối hay sao?!

A Đức nói: “Thiếu gia, bây giờ đã hơn năm giờ chiều, chuyên gia người ta cũng phải tan việc chứ? Không bằng để sáng ngày mai. Chúng ta sẽ đi đến trung tâm giám định một chuyến, rồi sau đó đi núi Thiên Mục cưỡi ngựa được không?”

“Cưỡi ngựa? Trẫm muốn lái xe.”

“Thiếu gia muốn cưỡi ngựa hay lái xe gì cũng được, nhưng hôm nay thật sự muộn rồi.”

Sáng ngày hôm sau cả đám đi đến trung tâm giám định, A Đức cầm cái tráp đựng đĩa, đi cùng hai tiểu vương bát đản kia, trong lòng cảm thấy rất mất mặt.

Lấy lòng bạn gái cần chi phải thế này chứ?!

Mười phút sau, có một chuyên gia gấp bọn họ.

Ba người cùng nhau đi vào, chiếc tráp được để trên bàn, còn chưa nhìn vật người kia đã cười một tiếng hỏi: “Kiếm được từ đâu vậy?”

“Ở phường Thanh Hà.” Bánh Bao nói.

Chuyên gia liền cười, phường Thanh Hà kia bình thường đều là đồ giả, lừa gạt mấy kẻ ngoại đạo, căn bản chẳng có món nào là hàng thật cả.

“Có lẽ là đồ của Thanh Mạt.” Còn chưa nhìn đã nói, A Đức cười một tiếng: “Ngài đoán như thần!”

Hần mở tráp ra, nhìn thấy bên trong là một chiếc đĩa men sứ không lớn lắm nằm ngay đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 351: Chuyên Gia! Chuyên Gia!

Xếp chữ: Khuyñh Thành.

Vị chuyên gia chưa đeo kính vào, chỉ dựa vào một chút mông lung bên ngoài mà cảm thấy hình dáng khí chất chiếc đĩa này cũng không tệ, sau đó tự nhiên lại sinh ra một cảm giác rất đặc biệt, ông dùng tay sờ thử, bề mặt tương đối có cảm xúc, chuyên gia hô lên một tiếng, mang kính mắt vào, sau đó mở chiếc đèn chuyên dụng lên. Ánh sáng chiếu lên đĩa, trong lòng ông thắc mắc sao cái đĩa này nhìn giống hàng thật quá vậy? Nhưng cái đĩa này mua ở chỗ kia cơ mà. Chuyên gia nhìn sắc men, hình dạng hoa văn, mặc dù cuối thời nhà Thanh cũng có loại hoa văn như vậy, nhưng dựa theo kinh nghiệm, loại hoa văn này không được hào phóng như thời Đại Đường.

Vị chuyên gia này cũng không dám nói bừa, liền cười bảo: “Tạm thời tôi cũng không chắc lắm, để tôi đi gọi cú điện thoại đã.” Hần đi ra ngoài rồi, A Đức trầm nghĩ, nếu ông ta hoàn toàn phủ định thì không sao, nhưng không nghĩ tới lại áp a áp ứng như vậy, A Đức nhìn chiếc đĩa kia mà ngẩn người.

Rất nhanh có vài chuyên gia đi vào, sau đó tiến hành hội thẩm chiếc đĩa này.

Những thiết bị phủ đầy bụi kia cũng được huy động tới, có thể thông qua chúng để kết luận niên đại của chiếc đĩa này.

Nói như thế nào đây nhỉ, các chuyên gia cảm thấy thứ này vốn không nên xuất hiện ở khu du lịch, nhưng khi cầm vào tay cảm giác lại rất chất.

Kết quả việc xem xét nguyên bản có thể dùng mười phút để hoàn thành lại kéo dài đến nhiều giờ, mấy vị chuyên gia kia rất ngạc nhiên, làm sao Bánh Bao có thể có những kinh nghiệm mà đến chính bản thân bọn họ cũng không thể nhìn ra được như thế?

“Cô bé à, nếu không phải là vận khí của cháu rất tốt thì chắc chắn là nhà cháu có di truyền về khả năng này rồi, rất có mắt nhìn đấy!”

A Đức nghĩ, dĩ nhiên là đồ thật?!

Thái Thái khách khí nói: “Tiên sinh nói quá rồi, trong nhà cháu từng có vài chiếc giống vậy, cháu phát hiện trong lòng chiếc đĩa vì nung quá lâu, cho nên sắc men ngưng tụ không tan, đóa hoa sen này có một cánh khác với những đóa còn lại, cho nên cảm thấy quen thuộc mà thôi.” Có đến mấy chiếc? Đó là đĩa xuất phát từ Đường triều, cái người bán cho con bé nếu biết được chắc buồn bực đến chết mất, ông ta hỏi: “Cháu mua nó bao nhiêu vậy?”

“Ba ngàn.” Thái Thái đáp.

“Quản lý của chúng tôi sắp về, cháu có thể chờ một lát hay không?” Thái Thái chớp chớp mắt, ông ta cười: “Quản lý của chúng tôi muốn nói chuyện với các cháu, nếu công ty chúng tôi muốn mua lại chiếc đĩa này, ra giá bao nhiêu là cháu có thể vừa lòng?”

Ra giá? Thái Thái nghĩ, nàng đâu có định ra giá, chỉ là muốn chơi thôi mà. Lúc này, một người đàn ông mặc tây trang mang kính đi vào, cười nói: “Tôi nghe nói món báu vật lần này là do một nữ sinh hơn mười tuổi phát hiện, giật mình không ít, em thật là tài.” Rồi hắn tự mình đi qua xem xét chiếc đĩa một cách cẩn thận, hắn là người giỏi nhất ở đây, cũng là chuyên gia cao cấp nhất cả nước. Khi hắn nhìn thấy chiếc đĩa này, liền kiểm tra những đặc điểm mà lúc này Thái Thái có nói qua.

Hắn yêu thích đến nỗi không muốn buông tay, nói: “Chiếc đĩa này, em mua chỉ có ba ngàn, chẳng qua theo chúng tôi thấy, những món đồ như thế này lại vô cùng hiếm, hoa văn lại rất đặc sắc nữa.”

“Đúng vậy, đây là đồ dùng của quý tộc mà.” Thái Thái nói. Sở Cuồng đứng bên cạnh hoàn toàn không quan tâm, chỉ nhìn mấy món đồ sứ đặt trong tủ kính của bọn họ, hắn chú ý vào mấy món đồ Đường triều, cười lạnh một tiếng: “Bày nhiều đồ giả như vậy để làm gì chứ?” Mọi người ngẩn ra, đúng là đồ giả, cho nên cũng không dám đem trưng bày ở bên ngoài, nhưng mấy món này cũng rất giống thật, cho nên có thể dùng để đánh tráo với hàng thật, nếu không xem con dấu thì căn bản chẳng ai có thể nhận ra.

Lúc này bọn họ mới biết mình gặp phải toàn cao thủ rồi.

“Tôi ra giá một trăm hai mươi vạn, có lẽ mấy bạn cũng hiểu, tuy rằng món này là đồ thời Đường, nhưng dù sao cũng chỉ là một chiếc đĩa nhỏ mà thôi.”

Thái Thái không hề nghĩ ngợi, “Một trăm hai mươi vạn thì một trăm hai mươi vạn.”

Đối phương không ngờ nàng lại dứt khoát như vậy, bởi vì nếu đem ra đấu giá có lẽ cũng được trên dưới ba trăm vạn.

Bọn họ nói cần thẻ để chuyển khoản, Thái Thái đặt cặp xách trên bàn mà kiểm, bảy ngàn tệ tiền mặt cùng với mấy thứ linh tinh lộn xộn trong đó đều lôi ra hết, tìm nửa ngày mới thấy tám thẻ vàng kia.

Nàng tiện tay đưa cho chuyên gia, vị chuyên gia kia 囧, mà thôi quên đi, người ta là cao nhân mà. Cao nhân thì luôn có tính cách của cao nhân, người ta như vậy, cũng đâu cần tính toán là bao nhiêu tiền, đâu cần cò kè mặc cả chứ.

Quên đi, hắn chạy đi tìm kế toán chuyển khoản vậy.

Cả đám ngồi uống nước.

A Đức là trà.

Còn Sở Cuồng và Thái Thái thì uống coca.

A Đức vẫn còn ngơ ngẩn, nhìn chằm chằm MM béo phì bốn mắt, lại nhìn sang thiếu gia, vừa hầy hắn còn nghĩ là nàng ôm đùi đại gia. Bây giờ mới cảm thấy đùi nàng cũng thực thô, hắn thử tính, mới không được sáu ngày, đã kiếm trở về một trăm hai vạn.

Oa, dựa vào, cái quái gì vậy chứ? Hình như thiếu gia đã tập mãi thành thói quen với cô nàng này rồi.

Tiền được chuyển khoản xong, kiểm tra tài khoản trên máy tính thì được một trăm bốn mươi vạn.

Thái Thái tùy tiện ném vào cặp xách, nói với A Đức: “Không phải đã nói là sẽ đi quần ngựa Thiên Mục Sơn lái xe sao?”

Lời nói này khiến ai cũng ngớ ra, hà, lái xe ở quần ngựa?!

“Em gái à, em có điện thoại không cho tôi số đi?”

Thái Thái chưa kịp đáp, Sở Cuồng đã nắm tay nàng kéo ra ngoài rồi.

Gã quản lý điên cuồng đuổi theo ở phía sau, nói: “Sau này nếu em có tìm được món gì, lại không muốn giữ lại, thì đem tới đây cho tôi nhé.”

Lúc này Thái Thái mới dừng lại, rút di động của Sở Cuồng từ túi quần hắn ra, hỏi số rồi nhá máy trở lại, “Là số này. Có gì tìm tôi.”

“Humm, bọn họ còn có chuyện gì mà tìm nàng nữa chứ?”

Thái Thái nói: “Chẳng qua là tôi chỉ có thể nhận ra mấy món từ đời Đường trở về trước thôi, à, có nhiều món tôi chưa thấy qua thì không thể nhận ra đâu nhé.”

“Chưa thấy qua, thì không nhận ra.....?” Rốt cục là cô bé này đã thấy bao nhiêu món đồ đời Đường rồi chứ?!

Cho đến khi Thái Thái bước xuống bậc thang, leo lên xe, A Đức vẫn còn ‘tâm hồn treo ngược cành cây’.

Đến quần ngựa Thiên Mục Sơn, Sở Cuồng chọn hai con ngựa tốt nhất trong chuồng, lại thuần thực leo lên ngựa như người ta điều khiển xe máy vậy, con ngựa nghe lời hắn một cách răm rắp.

Tư thế cưỡi ngựa của Sở Cuồng vô cùng đẹp mắt, phong độ.

Bỗng nhiên hắn vùng roi quát ngựa chạy, dáng vẻ tiêu sái lố lác, khiến nhiều người không khỏi vỗ tay trầm trồ.

Thật lâu rồi hắn chưa được thống khoái như vậy, trong thành phố không được cưỡi ngựa. Hắn chạy như bay, nhìn thấy hàng rào cao cao phía trước.

Mọi người nhảy dựng, hắn định làm gì, muốn nhảy qua hàng rào này sao?!

Viên quản lý còn tưởng là hắn không khống chế được ngựa, lập tức chạy về phía đó!

Ai ngờ hắn nhẹ nhàng kéo cương ngựa, con ngựa dồn sức về phía trước, ‘phốc’ một tiếng đã nhảy ra ngoài, hoàn toàn không dừng lại, điên cuồng chạy một vòng trên cỏ.

“Giỏi quá!” Vài tuyến thủ đua ngựa cùng huấn luyện viên ở bên ngoài vòng đều tròn mắt há hốc mồm.

Tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay hoan nghênh vang lên rầm rộ!

Chờ khi Sở Cuồng quay trở lại, hắn xoay người xuống ngựa, động tác vô cùng đẹp mắt, khi hắn roi xuống mặt đất, con ngựa liền chạy đi.

Mà hắn lại vững vàng đi về phía Bánh Bao.

“A Đức, đưa chìa khóa xe cho trẫm, trẫm muốn tìm chỗ không người dạo một lát!”

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 352: Thanh Niên Cổ Hủ

Xếp chữ: Khuyhnh Thành.

Trong quần ngựa không cho xe vào, A Đức cố sức nửa ngày, mới tìm được chỗ ở bãi bên cạnh cho Sở Cuồng, thấy thiếu gia lái không tồi, nhưng phần sử dụng phanh thì còn chưa được vững lắm, rào chắn bị đâm cho ngã trái ngã phải, trong lòng A Đức gắng sức nhớ lại, không biết chiếc xe này có bảo hiểm chưa nữa. Trạng thái lái xe này sao mà chẳng khác tự sát là mấy, A Đức vừa huýt sáo vừa vỗ tay, “Thiếu gia, lao ra khỏi châu Á, lao ra khỏi trái đất, có lên, có lên!” Không ít người ồn ào huýt sáo, ai ngờ xe Sở Cuồng bỗng nhiên quay đầu, bắt đầu đi thẳng, xem ra hắn học mấy thứ này khá nhanh.

Lái quá hóa điên, hết như lúc hắn cưỡi ngựa vậy. Vài người tròn mắt há hốc mồm, A Đức có phần đắc ý, “Đây mới là đàn ông, lái xe không muốn sống nữa mới là đàn ông!”

Sở Cuồng lại nghĩ, cái máy này đúng là hung mãnh, nếu có thể đem về Đại Sở, nhất định sẽ vang danh khắp chốn.

Xe ‘vèo’ một tiếng rồi rẽ trái, rồi lại bắt đầu lui dần về sau, hậu quả của việc lui về sao rồi rẽ trái là xe chứ xoay tại chỗ, brùm brùm...

Chỉ số thông minh của hắn thật cao, A Đức không thể không thừa nhận, người này từ lúc bắt đầu lái xe đã nắm giữ được kỷ xảo. Trên cơ bản, theo đánh giá của A Đức, nhân lúc trời khuya trên đường ít người, hắn có thể lái xe trở về khách sạn.

“Thiếu gia! Đèn đỏ?!” A Đức chỉ vào cột đèn xanh đèn đỏ, Sở Cuồng thẳng gấp lại.

Đầu lập tức choáng váng buồn nôn, ọc một tiếng, hắn nhỏ ra lập tức.

Sở Cuồng cảm thấy thật ghê tởm, định mở cửa xe đá hắn ra. A Đức quay đầu lại lau môi, “Thiếu gia, thật là khiến chúng tôi phải ngạc nhiên, cậu ngừng đầu nhìn xem, gần đến đoạn đường giảm tốc rồi, hơn nữa cậu phải giữ khoảng cách với xe khác nữa, cậu có biết rằng lái một chuyến này, ngày mai thu không biết bao nhiêu là hóa đơn phạt nữa, may mà đây là xe người khác đấy.”

Sở Cuồng đốt điều thuốc, trầm nghĩ, người ở đây sống thật không tự do, cái quần ngựa kia, nhỏ đến nỗi chẳng có chỗ cho ngựa giương vó, lái xe trên phố thì luật nọ luật kia.

Bỗng nhiên, hắn như nhớ tới điều gì, thoáng nhìn ra sau, thấy Bánh Bao ngã vào áo lông ngừ, liền thở dài một tiếng, nhường tay lái cho A Đức, “A Đức, người lái xe, lái chậm một chút.”

A Đức nghe thấy liền thâm hỏi, thì ra thiếu gia cậu cũng hiểu được lái xe thì không thể lái quá nhanh sao?!

Sở Cuồng xuống ngồi ghé sao, nắm lấy tay Bánh Bao, hơi lạnh. Sau đó ôm lấy nàng tựa vào người mình, thuận tay ném điều thuốc ra bên ngoài. Lúc này A Đức mới lái xe đi.

A Đức có chút bội phục tâm lý thừa nhận của nha đầu này, ngồi trên chiếc xe này, lại ngủ ngon như vậy. Lúc này hắn nhìn thiếu chút nữa thì điên mất, chỉ sợ gặp chuyện không may.

Sở Cuồng nhét bàn tay hơi lạnh lẽo của Bánh Bao vào trong ngực mình, lấy áo lông phủ lên. A Đức thấy được, thiếu chút nữa bị nhu tình của thiếu gia làm cho cảm động.

Xem ra thiếu gia rất thật lòng, không ngờ địa vị của cô nhóc này trong lòng thiếu gia lại cao như vậy.

Hắn biết, thiếu gia là một kẻ điên cuồng gốc nghiệt, có lẽ chỉ có những lúc ở bên cô nhóc béo này, mới có vẻ bình thường chút.

Cho nên A Đức quyết định quên đi, cứ mặc thiếu gia, vị thiếu phu nhân này xem như không tệ lắm, mười lăm mười sáu tuổi, tiêu chuẩn như vậy coi như cũng cao. Tương lai cứ bồi dưỡng chút, nói không chừng có thể trở thành một thiếu phu nhân đủ chuẩn. Lúc này xe đã chậm rãi về đến khách sạn. Thiếu gia nhẹ nhàng ôm cô béo kia lên, giống như ôm một em bé vậy. Cái cô béo này chẳng hề phát hiện, ngủ ngon đến mức đó sao?

A Đức nghĩ, có lẽ duyên phận kiếp trước đi.

Tối đó khi mọi người đã đi ngủ, hắn mới đánh một cuộc gọi đường dài cho lão gia, hiện đang nghỉ phép ở Singapore.

“A Đức, gần đây Cuồng nhi có khỏe không?”

“Lão gia, có một chuyện tôi muốn báo với ngài một tiếng.”

“Ừm... Nói đi.”

“Thật ra cũng không phải là chuyện gì lớn lắm, thiếu gia đang làm quen với một cô bạn gái.”

“Mấy loại chuyện này tính cái gì, chẳng lẽ thiếu gia tìm bạn gái cũng là chuyện gì kinh ngạc lắm hay sao?”

“Nhưng mà lần này phỏng chừng sẽ thành thiếu phu nhân Sở gia, cứ còn tiếp diễn như vậy, có lẽ sang năm ngài sẽ làm ông ngoại rồi.”

“Ừm.”

Không ngờ lão gia lại bình tĩnh như vậy!

Ông ta hỏi: “Xuất thân con bé đó ra sao?”

“Là con gái một nhà bình thường, năm nay mới mười lăm mười sáu tuổi mà thôi.”

“Ừm.....”

Lão gia từ gật đầu, “Tuổi không là vấn đề, chỉ cần thân gia trong sạch là được rồi, vào cửa cũng không sao, A Đức, chụp vài tấm ảnh của nha đầu ấy rồi gửi qua cho ta xem thử.”

“OK!”

Sau trận trầm mặc, bỗng nhiên lão gia tử nói, “A Đức, chẳng qua cậu phải làm cho nha đầu đó hiểu được, dù có vào cửa cô ta cũng không thể trở thành đại phu nhân Sở gia được đâu.”

“Dạ hiểu.”

Tuy rằng nhà có bối cảnh hắc đạo, nhưng hiện tại lão gia đang làm ăn đàng hoàng, ở Singapore còn có cả một sông bạc, ở nước ngoài thì có xí nghiệp, cho nên Sở gia ở Hongkong cũng là một danh môn, con dâu mà lão gia tử chọn cho Sở Cường là thiên kim của vua bài Singapore. Chẳng qua nếu Bánh Bao chịu làm lẽ, vào cửa rồi sinh cho Sở Cường vài đứa con cũng không tồi.

Chính là bây giờ Sở Cường vẫn còn quá trẻ tuổi.

A Đức nằm trên giường thở thườn thợt, thật là một đôi uyên ương nhỏ số khổ.

Hôm sau, Sở Cường mặc quần áo, ôm Bánh Bao đến phòng tìm A Đức.

“Thiếu phu nhân nhà người bị phong hàn, bây giờ ta muốn tìm đại phu.”

Thấy cô nhóc béo nằm trong lòng hẩn mặt đỏ bừng, mắt thì nhắm, mới nhớ tới có lẽ là hôm qua bị nhiễm lạnh ở quần ngựa, vội vàng lấy xe mang Bánh Bao đi bệnh viện.

“Bị sốt!” Bác sĩ nói: “Đi lấy thuốc rồi sau đó trở lại đây tiêm thuốc.”

“Tiêm?!” Sở Cường không hiểu, tiêm thuốc là gì?!

Kéo tấm màn ra, Bánh Bao nằm trên đó, bác sĩ kia nói câu thứ hai: “Cởi quần.”

“Cái gì?!” Sở Cường tức giận: “Sao lại cởi quần, ông không biết là nam nữ thụ thụ bất thân sao?!”

“?” Ông bác sĩ lớn tuổi kia đã nhìn không biết bao nhiêu cái mông, cũng chưa từng có người nói cái gì mà thân với bất thân cả.

Ông ta nói: “Giỡn cái gì đó, cởi quần con bé ra, không cởi thì làm sao tiêm chứ?!”

“Uống thuốc thôi không được sao?”

“Tôi cũng chưa thấy ông bắt mạch cho nàng ấy nữa!”

“Uống thuốc thì hiệu quả quá chậm!”

A Đức lặng lẽ nói với Sở Cường: “Thiếu gia, cứ vậy đi, tiêm thì mau khỏe hơn, đến trưa là có thể hạ sốt rồi.”

Sở Cường cứ khẳng khẳng đòi nữ y tá tiêm cho Thái Thái.

Bác sĩ kia cũng bị chọc tức, thuận miệng nói một câu: “Nếu mà mang thai vào khoa phụ sản, chẳng lẽ còn không cho bác sĩ đỡ đẻ sao! Thanh niên bây giờ sao lại kỳ cục như vậy, còn phong kiến hơn cả mấy ông già nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Dè Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 353: Đại Minh Tinh

Trở lại khách sạn, Bánh Bao vẫn mơ mơ màng màng, vẫn là bộ dạng giống như sau uống thuốc, Sở Cường đứng bên cạnh, thỉnh thoảng lại dùng tay kiểm tra nhiệt độ của nàng, rồi thỉnh thoảng lại cho nàng uống nước. A Đức đều đặt tất cả những chuyện này vào mắt, chắc chắn lấy làm kỳ lạ, nghĩ nếu con nhóc này mệnh tốt có thể làm đại thiếu phu nhân Sở gia, thì thật đúng là sẽ được hưởng đầy đủ cả nhu tình và vinh hoa phú quý của thiếu gia rồi. Đến buổi tối nàng mới tỉnh dậy, A Đức bắt hạnh vẫn chưa tìm được cơ hội để nói về vấn đề lớn nhỏ với nàng.

Đến khi thiếu gia đi toilet.

A Đức nói: “Tiểu MM, tôi có chút chuyện, muốn nói với mình cô.” Bánh Bao thông minh, liền nói với A Cường đến phòng A Đức lấy đồ.

A Đức thần bí nhìn Bánh Bao, cười, nói: “Nếu không phải nhìn thấy thiếu gia động tâm với cô, thì tôi cũng khó mà nói, trước tiên cô hãy nói xem cô có tính toán gì không đi.”

“Tính cái gì?” Bánh Bao sững sờ.

“Tôi đây là ăn ngay nói thật đấy nha, ngay từ đầu lão gia nhà tôi đã chọn một cô con dâu mà ngay cả thiếu gia cũng không biết cho cậu ấy, người ta là con gái một của vua bài Singapore. Từ nhỏ đã học ở Pháp, bây giờ là một danh viện nổi danh tại Singapore. Điều kiện trong ngoài đều mạnh hơn cô nhiều. Nhưng mà cô cũng đừng có tuyệt vọng, lão gia của chúng tôi đã tỏ thái độ, nếu cô có thể nhận làm bé, như vậy, lão gia sẽ cho cô vào cửa làm nhị thiếu phu nhân.”

“Trùng hôn là phạm pháp!” Thái Thái đã được học nên biết, nam nhân nơi này không thể lấy hai người vợ một lúc.

“Đúng vậy, ở đại lục, trùng hôn là phạm pháp, ở Hongkong cũng không thể công khai làm vậy, nhưng mà, nếu thiếu gia kết hôn với đại tiểu thư với Singapore, sau đó kết hôn với cô ở Hongkong, sẽ không phạm pháp, tôi nói rõ một chút, ở Hongkong, bề ngoài cô là kết hôn hợp pháp, nhưng trên thực tế chỉ là vợ bé, dư luận xã hội sẽ không thừa nhận cô là vợ cả, bởi vì xuất thân của cô.”

Mới đầu hắn còn tưởng rằng tiểu MM sẽ khóc la đòi chết đòi sống, không nghĩ đến Thái Thái chỉ nháy mắt mấy cái, sau đó gật đầu với hắn: “Tôi biết rồi.”

“Biết rồi? Thật hay giả?”

Thái Thái ngắt ngắt trán: “Tôi biết rồi, nếu anh không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây, việc này trong lòng tôi đã hiểu được.”

“Không phải là cô chịu kích thích quá độ đấy chứ?”

Dáng vẻ Thái Thái sao mà giống chịu kích thích chứ? Nàng sao dễ tâm, Sở Cuồng nhiều thêm mấy bà vợ đâu có phải là chuyện gì mới mẻ, chỉ là không nghĩ đến lần này lại đến lượt nàng làm bé mà thôi! Thái Thái không thể làm gì với chuyện tình lần này.

Hơn nữa đây là vấn đề của thân thể mà Sở Cuồng phụ thân, cho nên đây cũng là vấn đề của thân thể này.

Cũng đâu có quan hệ nhiều đến nàng.

Bánh Bao cảm mấy tính bång ròi đi.

A Đức trầm nghĩ, một là con bé kia quá nghèo, nên một lòng muốn được gả vào nhà giàu, còn không thì chính là do quá yêu thiếu gia, tóm lại quá bình tĩnh, thật sự bất thường!

Thái Thái không đem chuyện này để trong lòng, cho nên không nói với Sở Cuồng, lúc về phòng nàng lướt mạng, đem mấy chuyện này ném ra sau đầu.

Chợt nhớ đến lời A Đức, liền lên baidu tìm ảnh chụp của con gái vua bài Singapore.

Kết quả tìm được là một cô gái mặc một chiếc váy vô cùng xinh đẹp, ăn mặc như phu nhân công sứ Pháp.

Thật đẹp, sau đó nàng đọc một vài lời giới thiệu, cô ta tên Hứa Uyển Oánh, hội trưởng danh viện Singapore, năm nay hai mươi tuổi.

Nhìn kỹ gương mặt nàng, trong lòng Thái Thái lộp bộp.

Đây, không phải Mai phi thì còn là ai nữa?

Sở Cuồng cầm lấy mấy tính bång Bánh Bao đưa qua, thuận mắt nhìn cái, vừa thấy Hứa Uyển Oánh, liền sững sờ.

“Mai quý phi?!”

Thái Thái quơ ngoắt đầu lại, nói: “Đúng vậy, Mai quý phi là người vợ chính thức của thân thể hiện tại này của chàng, chàng vui lắm đúng không?”

“Đồ ngốc, trăm mới mười tám tuổi mà thôi, vợ ở đâu ra chứ?”

Thái Thái liền đem từ đầu đến cuối những lời mà A Đức đã nói nói lại cho Sở Cuồng nghe, Sở Cuồng nghe xong sững sờ một hồi lâu mới đáp: “Trăm thật đúng là không ngờ tới.”

“Chúng ta vẫn nên rời đi thì hơn, ta cảm thấy chuyện ở đây cũng không dễ giải quyết đâu.”

*****Thái Thái bánh bao thị*****

Phải tìm cho được Nhiếp Lăng Phong, để tìm ra nguyên nhân khiến bọn họ đi đến nơi này.

Diệp Hạ Thái bay từ Mỹ về để xem buổi nhạc hội, thế nhưng lại bị báo chí giật tít thành ‘Ngài tổng của Diệp thị mê ca nhạc’.

Bài này lại nằm trên top bản tin kinh tế và tài chính.

Buổi tối, Sở Tụ sắp xếp cho bọn họ đến sân vận động.

Vừa xuống xe, nháy mắt cả đám đều hóa đá.

Đám đông nhiệt tình, ít nhất cũng tới mấy vạn người. Thần kinh Sở Cuồng căng cứng, thậm chí, không ngờ trong nửa năm mà tên tiểu tử Nhiếp Lăng Phong này lại gây dựng được danh tiếng như vậy.

Rất nhiều fan đang điên cuồng.

Nếu không phải Sở Tụ đã sớm liên hệ được chỗ ngồi, có thể đi vào từ cửa sau, thì cho dù có cảm vé, cũng khó mà vào được.

Sự cuồng nhiệt này thật kinh người, bên ngoài, cả trai lẫn gái hét lớn ‘Lăng Phong! Lăng Phong! Lăng Phong!’

Vô số ánh đèn loang loáng, ánh sáng laser khiến nơi này trở nên vô cùng huy hoàng. Trên áp phích Lăng Phong mặc áo khoác dài màu rượu, tóc vài rơi trên vai, nằm trên da báo tuyết, trong tay cầm ly rượu vàng, chiếc áo phủ trên người y, lại để lộ lồng ngực rắn chắc, quanh y có vài cô gái ăn mặc hở hang vây quanh.

“Nhiếp Lăng Phong đúng là thoải mái quá nha.” Sở Cuồng nhọt nhọt cười.

“Đây là áp phích của y, Sở Cuồng, người có từng được chụp chưa? Ta cũng từng chụp rồi, nhưng mà mặc tây trang, ngồi trên ghế sofa, tay thì cầm ly rượu. ... dưới chân có một con báo gấm”

“Ta chưa từng chụp.” Sở Cuồng ra vẻ không sao cả giữ chặt tay Bánh Bao, “Nàng nhìn còn chưa đủ sao, có gì hay mà nhìn chứ?”

“Sao mà ta cảm thấy tấm áp phích này rung động như vậy chứ?”

Diệp Hạ Thái ôn nhu cười nói: “Bởi vì hậu kì đã có người làm cái gì mà Photoshop ấy, tóm lại chính là khiến cho hình còn đẹp hơn chính chủ nữa.” Gã nhìn thoáng qua tấm áp phích của Nhiếp Lăng Phong, không thể không thừa nhận y rất có khí chất của yêu vương. Quả thật rất chói mắt!!

Thông qua hậu trường, Bánh Bao, Sở Cuồng và Diệp Hạ Thái ngồi xuống chỗ ngồi, chờ Nhiếp Lăng Phong xuất hiện.

Bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người nói: “Lăng Phong, buổi diễn đêm nay rất quan trọng, em đừng lơ là. Lần trước gây lỗi, bọn anh phải giải thích cả buổi mới ổn đấy.”

A Tùng cố gắng nhắc nhở. Lần trước, đang lúc nhép miệng, Nhiếp Lăng Phong lại nhìn pháo hoa trên sân khấu ngẩn người. Trong khi âm thanh âm nhạc vẫn còn hoạt động.

Sự kiện này đã trở thành một scandal khôi hài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 354: Thiếu Một Người

Nhiếp Lăng Phong hừ lạnh một tiếng, y khoác một chiếc áo âu phục màu rượu, bên trong là một bộ trang phục cổ bằng tơ lụa sắc xanh ngọc.

Mấy năm trước Nhiếp Lăng Phong vốn chọn hình tượng trai trẻ bỗng nhiên lại chuyển thành hình tượng Yêu vương trong vòng nửa năm trở lại đây. Điều này nhắc lên một làn sóng không nhỏ trong giới giải trí. Hiện tại y đóng phim truyền hình và điện ảnh nhiều hơn cả đi hát.

Kỳ thật là bởi vì Lăng Phong bỗng nhiên không biết hát.

A Tùng đã giữ rất kín bí mật này.

Nhưng việc hát thì vẫn phải tiếp tục, dù sao y tích góp thành tựu nhiều năm như vậy, cũng đã được công nhận là tiểu thiên vương của giới âm nhạc.

Nếu cứ âm thầm cắt đứt con đường âm nhạc này, thật sự rất đáng tiếc.

Cho nên làm người đại diện, hẳn vừa tăng cường huấn luyện ca hát cho Lăng Phong, vừa tạm thời tìm người hát thế cho y.

Người này tính tình cũng thật khó chơi, đang ngay trên sân khấu lại chột im lặng, lần đó đã giải thích rằng, Lăng Phong đã học được ngôn ngữ bụng. Ai có thể tin được điều này chứ.

Lăng Phong ngồi trước bàn hóa trang, một vài thợ trang điểm vây xung quanh làm việc, còn y thì ngồi chơi điện tử.

Vài MM hầu hạ y hết như một hoàng đế, từ mái tóc dài cho đến cái móng tay. Chột, Lăng Phong ngẩng đầu nhìn vào gương.

Sau lưng y, trên ghế ngồi của thợ trang điểm, có ba người rất quen mặt đang ngồi.

Rốt cuộc y cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào họ.

Bánh Bao giờ tay lên.

“Hi.....” Nàng cười đến mắt cũng nheo lại, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi không khí khẩn trương một chút nào.

Lăng Phong thất thần, miệng há to ra.

Sở Cuồng lạnh lùng cười nói: “Tiểu tử này còn nhìn chúng ta nữa đấy, thấy người quen cũng không chịu lại đây chào tiếng.”

“Sao các người lại đến đây?” Nhíp Lăng Phong hỏi.

“Vô nghĩa, người đến bằng cách nào, thì chúng ta cũng đến bằng cách đó thôi!”

Sau đó sắc mặt Nhíp Lăng Phong chột đen lại, nặng nề nhìn ba người quen đáng ghét đằng sau mình.

Lần trước gặp Diệp Hạ Thái, y đã nói, y thật vừa lòng với cuộc sống hiện tại, hy vọng cả đời này cũng không gặp lại bọn họ.

Không nghĩ đến cả hai vợ chồng kia cũng đã ở đây.

Nhíp Lăng Phong ngồi yên không nhúc nhích.

A Tùng cười nói: “Lăng Phong à, bọn em quen nhau sao? Em quen Diệp tổng từ lúc nào vậy?”

A Tùng bước tới đưa tay ra, Diệp Hạ Thái thực tự nhiên vươn tay, bắt lấy. A Tùng chớp thời cơ nịnh nọt: “Diệp tổng, Lăng Phong của chúng tôi rất có tiềm năng phát triển, fan của cậu ấy có thể tính đến hàng vạn, nếu quý công ty có thể cùng Lăng Phong hợp tác, tôi nghĩ hiệu quả nhất định sẽ không tồi đâu.”

Diệp Hạ Thái gật đầu cười cười: “Có thể suy tính.”

“Chúng tôi muốn nói chuyện riêng.” Lăng Phong nói.

A Tùng lập tức thức thời lui ra.

Nhíp Lăng Phong tựa vào bàn hóa trang, đôi chân thon dài thoát nhìn rất sáng chói.

Y mặc tây trang, rất có khí chất.

Kỳ thật Diệp Hạ Thái cũng rất hợp với tây trang, chỉ có Sở Cuồng là quá trẻ.....

Nhíp Lăng Phong cúi đầu, cầm lấy một điều thuốc đặt bên môi, nghiêng đầu châm lửa.

Y phun ra một luồng khói, day day trán, nói: “Các người thật đúng là âm hồn không tiêu tan.”

Hai người đàn ông còn lại cũng lấy thuốc và xì gà ra, thất thần ngồi trên ghế, bắt đầu hút.

Tình huống gì đây, đến đây nói chuyện hay là hút thuốc tập thể?!

Nàng rút từng điều thuốc của bọn họ vút lên mặt đất, đập cho điều xì gà của Diệp Hạ Thái nát bươm ra.

“Các người, rốt cuộc là có muốn trở về hay không đây?”

“Muốn!” Diệp Hạ Thái đáp.

“Tự nhiên là có.”

“Không muốn.”

“?”

Ba ánh mắt nhìn về phía Lăng Phong, khi thật, lại xuất hiện một tên phản đồ.

Nhiếp Lăng Phong lại rút một điều thuốc khác, cầm lên, nói: “Các ngươi nguyện ý trở về, thì tự mình trở về đi, không cần hỏi ta, cũng không tất yếu phải nói với ta.”

“Nhưng mà chúng ta cùng nhau đến đây.”

“Nhưng mà chúng ta cũng không nhất thiết phải về cùng với nhau.”

“Nhưng mà nếu ngươi không đi, chúng ta có thể về được sao?”

“Điều này, ta cũng chỉ có thể nói, lực bất tòng tâm.”

“Nhiếp Lăng Phong, ngươi như vậy là rất ích kỷ. Lỡ đâu ngươi không chịu về, chúng ta cũng không về được, vậy con dân của ngươi, con của chúng ta, con dân của chúng ta, cha mẹ chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Ha ha, đó là chuyện của các ngươi, của con dân ta, nếu ta đã tái thế làm người khác, ngươi có tư cách gì cưỡng cầu ta trở về loại cuộc sống thống khổ đó?”

Nhiếp Lăng Phong phát giác, cuộc sống y trải qua ở đây như cá gặp nước, hơn nữa không còn gánh nặng nào, cũng không cần phải suy nghĩ cái gì mà nghiệp lớn nhất thống nữa.

Pizza ăn rất ngon. Rượu đá uống cũng rất ngon.

Cái gì cũng tốt cả, huống chi lại còn có rất nhiều người vì y mà điên cuồng nữa.

Y cảm thấy mình như được sinh ra một lần nữa vậy.

Vậy vì sao phải lưu luyến tới hành trình không thể nhìn thấy điểm cuối trước kia chứ.

Diệp Hạ Thái cũng không kinh ngạc, bởi vì lần trước gặp Nhiếp Lăng Phong tuy rằng y không trả lời rõ ràng như vậy, nhưng hắn cũng đại khái đoán được y mê luyện cái thể giới xa hoa này. Diệp Hạ Thái không thể tưởng tượng được lần này y đã hạ quyết tâm lưu lại. Tuy vậy, bọn họ không thể hiểu được Nhiếp Lăng Phong, ở cổ đại, người mà hung hãn nhất, lúc nào cũng kêu chém kêu giết, thích gây chiến, khơi mào tranh chấp là y, dĩ nhiên lại là người đầu tiên la hét không muốn trở về?

Y cứ thế mà buông tha cho cuộc đời chính mình sao?

Mọi người đã ngạc nhiên không thể nói thành lời.

Nhiếp Lăng Phong thần nhiên nói: “Các ngươi sao cũng được, khi nào trở về, cũng không cần nói với ta. Nếu các ngươi không quay về, như vậy chúng ta liền cứ sống cuộc đời của riêng mình đi.”

Bánh Bao và Sở Cuồng trong lòng sốt ruột, Diệp Hạ Thái lại nói: “Ngươi lên sân khấu đi, chúng ta đi trước, ngày khác lại liên lạc.”

Nói xong, liền kéo Sở Cuồng và Thái Thái rời đi.

“Sở Cuồng, sao Nhiếp Lăng Phong lại như thế?” Bánh Bao cũng có thời điểm không thể hiểu được.

Sở Cuồng tự nhiên cũng không lý giải được điều này, chẳng lẽ y sợ gây chiến với hắn sao? Ha ha, cái lý lẽ này thật hư vinh.

Diệp Hạ Thái nói: “Ta cảm thấy, Nhiếp Lăng Phong cũng có lý lẽ của y, chuyện trở về, đúng là không thể thoải mái thích ý như ở đây, mọi người không vì loại chuyện vấy máu chát đầu mà đánh mất tính mạng bản thân. Chẳng qua, dù sao chúng ta cũng có ngôi nhà thuộc về mình, con người làm sao có thể quên đi gốc gác bản thân chứ?”

Thứ nhất, ai cũng cảm thấy mình không thể quên đi gốc gác bản thân.

Thứ hai, là họ cũng không thể rời bỏ bằng hữu nhân thân ở nơi kia được.

Nhưng thật ra ai cũng hâm mộ Nhiếp Lăng Phong, y lại có thể không vướng bận, hoàn toàn không có ràng buộc nào cả.

“Tình cảnh ngày đó của chúng ta, trong bốn người, thì Nhiếp Lăng Phong ở cửa tử, chúng ta ở cửa sinh, sau đó ta ném vòng ngọc qua, vòng ngọc rơi xuống đất, chúng ta liền đến nơi này. Cho nên nếu chúng ta muốn quay về, nếu dùng lại cách cũ, thì có thể nào thành không được không nhỉ? Nhưng mà, Nhiếp Lăng Phong cũng không chịu quay về, một phen toái nữa là, ở đây, chúng ta biết kiếm đâu ra Huyền ngọc bây giờ?”

Haiz, vài tiếng thờ dài cất lên.

Mọi người đều cảm thấy có chút thất vọng.

Thật quá nhiều khó khăn, mới chỉ nghĩ thôi, đã gặp khó khăn như vậy rồi.

“Không được, nhất định phải bắt Nhiếp Lăng Phong theo chúng ta trở về mới được.” Sở Cuồng thân nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 355: Tạo Ra Ngôi Sao

Trong tay Diệp Hạ Thái đang có một hạng mục, khách sạn Maldives đang cần tuyển người phát ngôn. Người đại diện của Nhiếp Lăng Phong nói, hẳn mới nhớ đến. Trong lòng bỗng nhiên có một ý tưởng, cho nên gọi điện kêu Bánh Bao và Sở Cuồng chuẩn bị một chút rồi xuống lầu, lái xe đến nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất để ăn hải sản. Diệp Hạ Thái vào rồi liền trực tiếp đi thang máy lên tầng cao nhất vào căn phòng có đài ngắm vọng ra biển, Sở Tự đứng bên cạnh hẳn báo cáo công việc buổi chiều, nhưng mà Diệp Hạ Thái lại hoàn toàn không nghe thấy, lại nghĩ nếu có cơ hội trở về, hẳn hy vọng có thể đem theo cô gái này theo, năng lực làm việc và trí tuệ của cô ta, còn mạnh hơn cả rất nhiều người đàn ông khác.

Nghe báo cáo xong, cửa phòng liền mở ra, Sở Cuồng và Bánh Bao mặc đồ tình nhân bước vào. Trông đánh vẻ thì hết như văn bối của Diệp Hạ Thái vậy. Sở Tự kín đáo cười, trong lòng rấy thích hai ‘đứa trẻ’ này, nói: “Diệp tổng, mọi người đã đến đủ, có thể gọi com rồi ạ.” Nói xong cô lấy thực đơn đến, cả quản lý khách sạn tự mình đến đây hỏi.

“Sở Tự, cô cũng ngồi xuống đi.” Diệp Hạ Thái nói: “Không cần phải khách sáo như vậy.” Sở Tự gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Diệp Hạ Thái.

“Sáng nay có một mẻ tôm hùm Úc vừa đến, thật đáng giá để nếm thử.” Quản lý cười nói.

“Sở Tự, cô xem rồi gọi đi.”

Sở Tự biết ông chủ không biết gọi com, có một lần gọi com, cả nửa ngày mới gọi được ba món com canh tiêu chuẩn, đã nguội lạnh. Kết quả lần đó đối phương nghĩ hẳn là cố ý làm khó dễ, cho nên dẫn đến việc đàm phán hợp đồng bị thất bại. Sở Tự cũng tưởng ông chủ làm khó người ta, ai ngờ lúc lên xe rồi ông chủ mới có phản ngại ngừng hỏi: “Ồ đây người ta không ăn canh sao?”

Từ nay về sau Sở Tự liền nhận trọng trách gọi đồ ăn thay hẳn.

Bánh Bao đẩy đẩy gọng kính, lấy laptop ra khỏi balo nói: “Ta đã tra rồi, có một cái gọi là ‘Bảo toàn năng lượng’, nếu dựa theo nó mà suy luận, chỉ có ba người chúng ta mà thiếu đi một, thì khó mà trở về được, bởi vì lúc ấy trong ‘Tù trường’ của bốn người đã bị thiếu mất từ trường của một người còn lại.” Những lời nàng nói ra Sở Cuồng không hiểu được, mà ngay cả Diệp Hạ Thái không hiểu, tối qua Thái Thái đã xem qua, nhưng cũng không hiểu quá rõ, nàng nói một cách đơn giản: “Tóm lại, thiếu một người thì không thể được.”

“À –” Diệp Hạ Thái gật đầu, cảm thấy có chút khó khăn. Sở Cuồng nhìn ly rượu đỏ ngăn người. Sở Tự nhìn ba kẻ kỳ quái này, cũng cười một cách yếu ớt.

“Sở Cuồng, ta có một hạng mục, có thể kiếm ra tiền, ngươi có muốn làm không?” Diệp Hạ Thái ra hiệu cho Sở Tự trình bày.

Sở Tự đưa thực đơn đã chọn cho quản lý, cười nói: “Là như thế này, khách sạn Maldives của chúng tôi là một hạng mục lớn, gần đây cần tuyển một người làm phát ngôn. Hiện tại đa số các ngôi sao đều hy vọng có thể hợp tác với chúng tôi trong hạng mục này, bao gồm của người đại diện của Nhiếp Lăng Phong cũng đang rất muốn nắm bắt lấy nó. Diệp tổng hy vọng cậu có thể nhận hạng mục này, trở thành người phát ngôn của công ty chúng tôi.”

“Ta? Người phát ngôn?” Sở Cuồng nhìn Diệp Hạ Thái, Diệp Hạ Thái gật gật đầu: “Nếu không phải nhìn thấy cái dáng vẻ kia của người đại diện của Nhiếp Lăng Phong, ta cũng sẽ không xem trọng chuyện này lắm, chẳng qua nếu y muốn, như vậy ta sẽ không cho y đạt được.” Diệp Hạ Thái nói: “Y cảm thấy mình ở thế giới này rất ‘hot’, rất nhiều người yêu thích y, đã như vậy, ta liền tạo ra một người càng hot hơn y, được nhiều người yêu thích hơn y, Sở Cuồng, ta đã thương lượng với Sở Tự, cô ấy cảm thấy ngoại hình của ngươi, rất có tiềm năng.”

“Nói thẳng ra đi.” Sở Cuồng lại tỏ vẻ chưa hiểu vấn đề.

Bánh Bao vừa nghe đã hiểu, nàng nói: “Ý tứ của đại ca chính là, muốn chàng làm con hát, cùng cạnh tranh với Nhiếp Lăng Phong, đả kích y.”

“Thông minh!” Diệp Hạ Thái gật gật đầu: “Những ý không rõ trong lời của ta thì chỉ cần một câu của tiểu muội đã rõ ràng cả rồi.”

Sở Cuồng cau mày: “Cái gì. các ngươi muốn bảo trẫm làm con hát?!”

Nhưng mà hẳn cân nhắc một chút, cái gã Nhiếp Lăng Phong kia cũng thật đáng giận, “Các ngươi muốn trẫm làm con hát, thì sao sẽ đả kích đến Nhiếp

Lăng Phong?”

Sở Tụ cũng không biết vì sao ông chủ muốn hủy diệt Lăng Phong, nhưng mà việc này cũng không phải là không thể làm được, Sở Tụ nói: “Thật ra vốn không có cách, nhưng mà nếu ông chủ mua được công ty y ký hợp đồng, hoặc là khống chế cổ phần của nó, sau đó tạo cho y một vài scandal, nghệ sĩ vốn rất yếu ớt, chuyện một đêm thành danh một đêm vụt tắt vẫn xảy ra rất nhiều, tư liệu của Lăng Phong tôi đã điều tra rõ ràng, Lăng Phong từ nhỏ là trẻ mồ côi, không người thân thích, không có nhà cửa, hiện tại y kiếm được rất nhiều tiền nhưng không quản lý, toàn bộ đều giao cho A Tùng, cho nên nếu khống chế A Tùng, chính là khống chế Lăng Phong rồi.”

Lăng Phong thật đáng thương, Sở Tụ cảm thấy việc mình làm có chút ác độc, nhưng cô là người của ông chủ, đành không thể nào làm khác được: “Cho nên nói, nếu cổ phần của ông chủ khống chế được công ty y ký kết, y lại không thể ký kết hợp đồng tiếp theo với công ty, mà công ty lại có một tân vương mới, ví dụ như cậu. Như vậy y sẽ bị đá kích đến nỗi học máu mà chết.”

Sở Cuồng mặt không chút thay đổi, sau đó dựa vào ghế, cười xán lạn: “Nếu thế thì thật tốt! Được rồi, một khi đã như vậy, trầm liên làm con hát vậy, phải để cho gã tiểu nhân họ Nhiếp kia biết được, trước kia y không thắng được trầm, bây giờ y cũng sẽ như vậy.”

Bánh Bao lại cảm thấy đám nam nhân bọn họ sao lại làm việc như vậy, nhưng mà đối với Nhiếp Lăng Phong, nàng cũng không tồn tại lòng thương hại linh tinh. Y phải đồng ý trở về với nhau, nếu không trở về được, hai đứa con của nàng không biết sẽ ra sao nữa.

Bánh Bao cúi đầu trầm tư.

Sở Tụ nói: “Nhưng mà ông chủ không tiện lộ mặt làm mọi chuyện... sợ Lăng Phong sẽ phát hiện, cho nên anh ấy cần một người giúp mình ra mặt, ông chủ hy vọng cô có thể làm người đại diện của Sở Cuồng. Chi tiết cô không cần biết nhiều lắm, chúng tôi sẽ xử lý giúp.”

Làm người đại diện là làm gì? Sở Cuồng cùng Bánh Bao nhìn sau, Sở Tụ cười nói: “Cơ hội này rất hiếm có, hai người cô cậu tuổi còn trẻ, một người có cơ hội thành danh trước hai mươi tuổi, một người có cơ hội trở thành người đại diện ở tuổi mười sáu, có người cả đời còn không làm được như vậy đâu.” Lại nói tiếp, việc này nhìn thì thật đơn giản, nhưng phía sau đó lại rất phức tạp, phải cần số tiền ít nhất là trên hai triệu mới có thể làm được, nhưng mà xưa nay ông chủ chưa từng để ý đến điều này, ông chủ làm việc nhất định đã có dụng ý của riêng mình rồi.

Tôm hùm được đưa lên. Nhưng mà ba người hoàn toàn không có tâm tình ăn uống, bị gã Nhiếp Lăng Phong kia làm rối như vậy, mọi người đều thật khó chịu. Ban đầu còn tưởng y cũng sẽ hy vọng mau được về nhà, nhưng xem ra hiện đã đành phải giằng co nhau rồi.

“Thái Thái tiểu thư, ý cô sao?” Sở Tụ phát giác cô bé này cũng không vui sướng đến nhảy dựng lên như trong tưởng tượng.

Người trong phòng này thật đúng là vật hợp theo loài.

“Người đại diện thì cần làm những gì?” Nàng thuận tiện hỏi: “Có cần phải biết hết mọi thứ không?”

“...” Sở Tụ mỉm cười: “Trước đó chúng ta sẽ tổ chức huấn luyện người đại diện. Có lẽ cần một tháng. Hơn nữa Sở Cuồng đáng về thế này cũng không ổn, chúng tôi đã liên hệ với tổ chức huấn luyện ngôi sao ở nước ngoài rồi.”

“Eo ôi, thế chẳng phải ta và nàng ấy phải tách nhau đến một tháng sao?!”

Nhìn thế nào thì Diệp Hạ Thái cũng không có tốt bụng như vậy mà.

“Tách ra làm tạm thời, cô ấy là người đại diện, sau này hai người sẽ có rất nhiều thời gian ở bên nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Đẻ Bep Hoàng Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.